

Đại Đường Cuồng Sĩ

Contents

Đại Đường Cuồng Sĩ	8
1. Chương 1: Trong Nhà Có Ngưu Tỷ	9
2. Chương 2: Song Hiệp Ruồi Muỗi	12
3. Chương 3: Khách Không Mời Mà Đến	16
4. Chương 4: Lấy Thế Đè Người	20
5. Chương 5: Dùng Bản Thân Để Chứng Minh	23
6. Chương 6: Trao Đổi Lợi Ích	26
7. Chương 7: Vũ Cử Thi Hương	29
8. Chương 8: Cạm Bẫy	33
9. Chương 9: Tuyệt Không Cam Lòng	37
10. Chương 10: Trấn Áp Toàn Trường	40
11. Chương 11: Đi Tới Ngọc Môn Quan	45
12. Chương 12: Mê Ảnh Của Mã Phỉ	49
13. Chương 13: Cứu Sứ Giả	53
14. Chương 14: Đại Ân	57
15. Chương 15: Viện Quân Đến Nơi	61
16. Chương 16: Khang Muội Muội, Khang Nhị Nhi?	65
17. Chương 17: Xây Dựng Sự Nghiệp Cũng Không Dễ Dàng	69
18. Chương 18: Giấc Mơ Của Thiếu Nữ	72
19. Chương 19: Làn Đâu Từ Biệt	77
20. Chương 20: Mạc Cao Quật	81
21. Chương 21: Gió Thổi Mây Vờn Hang Vách Đá	84
22. Chương 22: Dụ Dỗ Gây Náo Loạn	87
23. Chương 23: Cường Bức	90
24. Chương 24: Đối Chất Trên Quan Đường	96
25. Chương 25: Bất Ngờ Thuộc Về Đại Vân Tự	99
26. Chương 26: Khách Mời Thần Bí Của Tác Gia	102
27. Chương 27: Cuộc So Kiếm Kỳ Lạ	105
28. Chương 28: Chiến Tranh Đột Nhiên Xảy Ra	109
29. Chương 29: Lòng Người	113
30. Chương 30: Cầm Trại Ở Bồ Xương Hải	116
31. Chương 31: Lam Chấn Ngọc	119
32. Chương 32: Tặng Nhân	123
33. Chương 33: Mang Ngọc Mang Tội	126
34. Chương 34: Thế Lực Thứ Ba	130
35. Chương 35: Bảo Ngọc Vô Giá	133
36. Chương 36: Củ Khoai Lang Nóng Bỏng Tay	137
37. Chương 37: Chu Nguyệt Mẫn Chi	141
38. Chương 38: Báo Mỹ Nương	144
39. Chương 39: Đóa Quyên Hoa Màu Đỏ	147
40. Chương 40: Phúc Lộc Dạ Kiếp	151
41. Chương 41: Truy Đuổi Theo Manh Mối	155

42. Chương 42: Cứu Thiếu Nữ	158
43. Chương 43: Gặp Gỡ Kiếm Khách Đỉnh Phong	161
44. Chương 44: Mười Ngày Học Kiếm	165
45. Chương 45: Khen Tặng Lúc Chia Tay	169
46. Chương 46: Mới Tới Trường An	172
47. Chương 47: Tung Tích Của Tư Tư	176
48. Chương 48: Đổi Đầu Bất Lợi	180
49. Chương 49: Cuộc Gặp Gỡ Bất Ngờ	183
50. Chương 50: Tình Người	187
51. Chương 51: Xá Lợi Đổi Chủ	190
52. Chương 52: Ai Là Chim Sẻ	193
53. Chương 53: Khó Bề Phân Biệt	197
54. Chương 54: Bàn Bạc Điều Kiện Mới	200
55. Chương 55: Lòng Người Khó Dò	203
56. Chương 56: Gặp Hoàn Cảnh Khó Khăn	208
57. Chương 57: Dư Âm Không Dừng	212
58. Chương 58: Suốt Đêm Chạy Trốn	216
59. Chương 59: Ẩn Sĩ Chung Nam Sơn	219
60. Chương 60: Hiểm Cảnh Sắp Đến	223
61. Chương 61: Thoát Khỏi Đồng Quan	226
62. Chương 62: Đêm Trăng Nói Chuyện Cùng Nhau	230
63. Chương 63: Võ Nhị Quả.	234
64. Chương 64: Địch Tướng	238
65. Chương 65: Âm Thầm Chụp Vải Bố	241
66. Chương 66: Cơn Giận Của Huyện Chủ	245
67. Chương 67: Quán Rượu Chợ Nam	250
68. Chương 68: Quen Biết Cũ	254
69. Chương 69: Lấy Kiếm Kết Bạn	258
70. Chương 70: Nguyên Bảo Tới Chơi	262
71. Chương 71: Địch Tướng Gặp Họa	266
72. Chương 72: Địch Yến Cầu Cứu	271
73. Chương 73: Phát Hiện Điểm Đáng Ngờ	275
74. Chương 74: Điều Tra Manh Mối	280
75. Chương 75: Xá Lợi Thật, Xá Lợi Giả	285
76. Chương 76: Cá Chết Lưới Rách	290
77. Chương 77: Huyết Chiến Thiên Lao	295
78. Chương 78: Kẻ Thù Của Sư Môn	298
79. Chương 79: Lão Ni Hà Nội	303
80. Chương 80: Đầu Mối Mới	307
81. Chương 81: Hi Vọng Mới	310
82. Chương 82: Độc Của Phù Dung	315
83. Chương 83: Tranh Chấp Bên Sông	319
84. Chương 84: Mỹ Nhân Làm Mồi Nhử	324
85. Chương 85: Trong Tức Khắc	328
86. Chương 86: Mồm Thì Nói VẬY Nhưng Bụng Thì Nghĩ Khác	334
87. Chương 87: Phong Hồi Lộ Chuyển	338
88. Chương 88: Nhân Chi Tướng Tử	343
89. Chương 89: Bao Vây Ngôi Chùa	347
90. Chương 90: Kết Thúc Vụ Án Kinh Phật	351
91. Chương 91: Đông Cung Chi Biến.	357
92. Chương 92: Tìm Chỗ Dựa Cho Tào Văn.	360
93. Chương 93: Nhân Tình Khó Khước Từ.	365
94. Chương 94: Âm Hồn Bất Tán.	369
95. Chương 95: Bí Mật Trong Bức Thư.	373

96. Chương 96: Nguyệt Hạ Sơn Trang.	377
97. Chương 97: Mời Quân Tương Trợ.	382
98. Chương 98: Tử Vân Địa Cung.	387
99. Chương 99: Sinh Tử Trong Chớp Mắt.	391
100. Chương 100: Mỹ Nhân Dưới Ánh Trăng.	395
101. Chương 101: Tấn Công Vào Nhược Điểm.	400
102. Chương 102: Có Nhà Mới.	405
103. Chương 103: Ân Huệ Chất Chồng.	409
104. Chương 104: Đạo Cô Thăm Viếng Trong Đêm.	414
105. Chương 105: Lần Đầu Làm Thị Vệ.	419
106. Chương 106: Giọng Không Lớn.	423
107. Chương 107: Thúy Vũ Kim Trâm	428
108. Chương 108: Ném Châu Dẫn Ngọc.	428
109. Chương 109: Bí Mật Ngư Trạch.	433
110. Chương 110: Chạy Là Thượng Sách	438
111. Chương 111: Chuyển Cơ Tái Hiện	438
112. Chương 112: Uy Ép Đến Lành Các.	442
113. Chương 113: Đi Săn Ở Mãnh Trì.	447
114. Chương 114: Đi Săn Giành Ngôi Đầu.	452
115. Chương 115: Ngàn Cân Treo Sợi Tóc.	457
116. Chương 116: Phong Thuởng Bất Ngờ.	461
117. Chương 117: Thước Chặn Giấy Bạch Ngọc.(1)	466
118. Chương 118: Tin Tức Đến Rồi.	468
119. Chương 119: Cha Con Lý Đán.	473
120. Chương 120: Khó Cường Lại Cầm Dỗ.	477
121. Chương 121: Tội Nặng Khó Thoát.	481
122. Chương 122: Bà Nội Địch Thị.	485
123. Chương 123: Thành Lập Đội Mã Cầu.	490
124. Chương 124: Tuyển Chọn Người Thứ Năm.	494
125. Chương 125: Dùng Dao Mổ Trâu Cắt Tiết Gà.	499
126. Chương 126: Nhiệm Vụ Mới.	504
127. Chương 127: Khiên Hồn Thuật.	508
128. Chương 128: Đánh Lén Ban Đêm Ở Đăng Phong.	512
129. Chương 129: Đội Hộ Vệ.	516
130. Chương 130: Trấn Nhỏ Tung Nam.	520
131. Chương 131: Do Thám Đạo Cung.	524
132. Chương 132: Được Tài Muốn Sắc.	529
133. Chương 133: Đạo Quán Có Biến.	533
134. Chương 134: Lời Nói Thừa	536
135. Chương 135: Cạm Bẫy Liên Hoàn	540
136. Chương 136: Phật Quang Cháy Rụi	544
137. Chương 137: Tiên Thuật Dắt Hồn	548
138. Chương 138: Chủ Mưu Tuần Thần	552
139. Chương 139: Nhà Có Chuyện Xấu	556
140. Chương 140: Tranh Giành Cửa Cải	561
141. Chương 141: Dũng Cầm Cứu Thu Nương	565
142. Chương 142: Nhận Nhiệm Vụ Lúc Lâm Nguy	569
143. Chương 143: Tâm Trạng Của Thái Bình	573
144. Chương 144: Trên Đường Bị Tập Kích	577
145. Chương 145: Giết Hồ Lập Uy	582
146. Chương 146: Nhà Thêm Bé Gái	586
147. Chương 147: Một Cơn Sóng Lớn	590
148. Chương 148: Quan Mới Nhận Chức	594
149. Chương 149: Nhũ Danh Là Tú Nhi	598

150. Chương 150:	Gặp Lại Bằng Hữu Xưa	602
151. Chương 151:	Lễ Giao Thừa Tạ Thần	607
152. Chương 152:	Tình Cờ Gặp Mặt Tại Chùa Chiền	613
153. Chương 153:	Là Ai Để Lộ Bí Mật	618
154. Chương 154:	Thu Nương Mời Khách	622
155. Chương 155:	Tiệc Tất Niên	626
156. Chương 156:	Nhập Mộ Tân Khách	631
157. Chương 157:	Sóng Gió Lân Chỉ	636
158. Chương 158:	Thu Hoạch Bất Ngờ	642
159. Chương 159:	Lân Chỉ Địa	645
160. Chương 160:	Phù Dung Dâng Vật Báu	649
161. Chương 161:	Lần Đầu Thăm Dò Lân Chỉ	654
162. Chương 162:	Điều Hổ Ly Sơn(1)	658
163. Chương 163:	Cắt Tâm Đau Khổ	660
164. Chương 164:	Lâm Ngụy Cứu Sư Phụ	665
165. Chương 165:	Lòng Dạ Không Yên	669
166. Chương 166:	Mỗi Người Đều Có Mục Đích Riêng Phải Đạt Được	674
167. Chương 167:	Chặn Đường Trong Đêm	678
168. Chương 168:	Công Tôn Đến Chơi	681
169. Chương 169:	Nỗi Khổ Của Thượng Quan	687
170. Chương 170:	Đòn Gió	691
171. Chương 171:	Kịch Biến Trước Đêm	697
172. Chương 172:	Lửa Cháy Đốt Cung	702
173. Chương 173:	Tranh Công Ở Cửa Cung	705
174. Chương 174:	Hoài Nghĩa Mất Mạng	709
175. Chương 175:	Huỳnh Đệ Võ Thị	713
176. Chương 176:	Lý Tuyền Mua Đất	719
177. Chương 177:	Nguy Cơ Như Ảnh	723
178. Chương 178:	Lai Lịch Thích Khách	727
179. Chương 179:	Tin Tức Lan Truyền	732
180. Chương 180:	Lý Tuyền Cầu Hương	736
181. Chương 181:	Thích Khách Số 10	739
182. Chương 182:	Nhân Chứng Bất Ngờ.	744
183. Chương 183:	Suy Nghi Kỹ Càng.	748
184. Chương 184:	Án Binh Bất Động	752
185. Chương 185:	Lấy Thích Khách Làm Mời Nhử.	756
186. Chương 186:	Trừng Trị Nghiêm Khắc.(1)	760
187. Chương 187:	Đưa Đường Chỉ Lối	762
188. Chương 188:	Đế Vương Chi Thuật	766
189. Chương 189:	Lý Tuyền Bán Tửu Quán	770
190. Chương 190:	Nam Yến Bắc Quy	775
191. Chương 191:	Võ Cử Tuyền Sĩ	778
192. Chương 192:	Ai Là Trạng Nguyên	782
193. Chương 193:	Kỵ Xạ Tranh Hùng (thượng)	787
194. Chương 194:	Kỵ Xạ Tranh Hùng	791
195. Chương 195:	Dạ Yến Tả Ngạn(1)	795
196. Chương 196:	Quà Mừng Của Thái Bình	798
197. Chương 197:	Nội Vệ Đối Tượng	802
198. Chương 198:	Cựu Hoàng Thái Tôn	805
199. Chương 199:	Quan Mối Nhậm Chức	809
200. Chương 200:	Người Mê Cầu Tình Trãi	813
201. Chương 201:	Hoàng Tử Được Nối Lông	818
202. Chương 202:	Ra Về Không Vui	822
203. Chương 203:	Đêm Trước Trận Chiến Mở Màn	826

204. Chương 204:	Thắng Lợi Mở Màn	829
205. Chương 205:	Quay Về Cho Tốt	833
206. Chương 206:	Lượt Hai Đấu U Châu	837
207. Chương 207:	Rút Thăm Lần Ba	842
208. Chương 208:	Trọng Nhuận Đau Buồn	845
209. Chương 209:	Thảm Bại Vì Không Có Chủ Soái	849
210. Chương 210:	Vi Thị Tìm Kẻ Thù	853
211. Chương 211:	Nhược Điểm Của Đối Thủ	856
212. Chương 212:	Vấn Đề Ăn Uống	860
213. Chương 213:	Huyết Chiến Trên Sân	864
214. Chương 214:	Chủ Tướng Đơn Đấu	868
215. Chương 215:	Nhiệm Vụ Khẩn Cấp	873
216. Chương 216:	Thế Lực Thứ Ba	878
217. Chương 217:	Tội Thêm Một Bạc	881
218. Chương 218:	Lần Đầu Nghe Thấy Hưng Đường	886
219. Chương 219:	Âm Thầm Bảo Hộ	890
220. Chương 220:	Truy Xét Nghi Án	894
221. Chương 221:	Trăm Ngàn Chỗ Hở	897
222. Chương 222:	Âm Thầm Gặp Lý Hiên	902
223. Chương 223:	Cẩn Thận Mấy Cũng Có Sai Sót	906
224. Chương 224:	Nói Dối Phương Hường	909
225. Chương 225:	Đêm Gặp Vương Phi	913
226. Chương 226:	Cổ Lâu Kịch Chiến	917
227. Chương 227:	Đêm Thăm Dò Sơn Trang	921
228. Chương 228:	Lập Tức Rút Lui	925
229. Chương 229:	Cố Ý Hạ Sát Thủ	929
230. Chương 230:	Thế Lực Thần Bí	931
231. Chương 231:	Thể Hiện Thủ Đoạn	935
232. Chương 232:	Gặp Lại Ân Tăng	940
233. Chương 233:	Hộ Vương Hồi Kinh	944
234. Chương 234:	Hiệu Thuốc Bắc Kỳ Quái	949
235. Chương 234:	Hiệu Thuốc Bắc Kỳ Quái	954
236. Chương 235:	Thế Lực Phục Quốc	959
237. Chương 236:	Kinh Hồn Nơi Dịch Quán	962
238. Chương 237:	Kiên Quyết Phủ Nhận	966
239. Chương 238:	Biến Cố Bất Ngờ	970
240. Chương 239:	Do Thám Tìm Đường	975
241. Chương 240:	Tâm Tư Ác Quan	979
242. Chương 241:	Thế Lực Thứ Ba	982
243. Chương 242:	Không Hẹn Mà Gặp.	986
244. Chương 243:	Bí Mật Gặp Mặt Ở Tửu Quán	992
245. Chương 244:	Nỗi Niềm Của Lý Đán	995
246. Chương 245:	Trở Về Thần Đô	1000
247. Chương 246:	Tìm Kiếm Đột Phá	1005
248. Chương 247:	Tửu Chí Thân Cận	1009
249. Chương 248:	Mua Nhà Ở Đâu	1013
250. Chương 249:	Tô Án Mở Rộng	1017
251. Chương 250:	Người Đổi Theo Thời	1024
252. Chương 251:	Nhiệm Vụ Kỳ Quái	1028
253. Chương 252:	Cao Quân Điểm Ngộ	1032
254. Chương 253:	Trên Đường Hồi Kế	1037
255. Chương 254:	Lấy Tình Chế Động	1041
256. Chương 255:	Né Tránh Vấn Đề	1046
257. Chương 256:	Ban Đêm Tìm Hiểu Trường Sử	1050

258. Chương 257:	Địch Yến Thăm Dò Ban Đêm	1055
259. Chương 258:	Nguyên Gia Chi Vương	1059
260. Chương 259:	Mâu Thuần Trở Nên Gay Gắt	1063
261. Chương 260:	Thay Đổi Đột Ngột	1067
262. Chương 261:	Khẩn Cấp Động Viên	1071
263. Chương 262:	Nguy Cơ Tới	1076
264. Chương 263:	Binh Vây Dương Châu	1080
265. Chương 264:	Đánh Bại Phản Quân	1083
266. Chương 265:	Cướp Đoạt Chứng Cớ	1088
267. Chương 266:	Gió Đổi Chiều	1092
268. Chương 267:	Đêm Cầu Cao Tiên	1096
269. Chương 268:	Chuyển Tới Ngôi Nhà Mới	1101
270. Chương 269:	Gia Nhập Hưng Đường	1105
271. Chương 270:	Thăng Quan Tiên Chức	1109
272. Chương 271:	Cao Tiên Tới Thăm	1114
273. Chương 272:	Ám Tiên Tập Kích	1119
274. Chương 273:	Tung Tích Kim Bài	1123
275. Chương 274:	Cầu Kết Làm Chuyện Xấu	1127
276. Chương 275:	Án Tình Của Công Chúa	1131
277. Chương 276:	Chiến Tranh Không Ngại Dối Lừa	1135
278. Chương 277:	Làm Lại Kế Cũ	1139
279. Chương 278:	Chim Sẻ Đẳng Sau(1)	1144
280. Chương 279:	Lần Thứ Hai Hội Ngộ	1146
281. Chương 280:	Tương Vương Bị Ám Sát	1151
282. Chương 281:	Cùng Một Lập Trường	1156
283. Chương 282:	Tìm Kiếm Manh Mối	1160
284. Chương 283:	Thất Diệp Trân Châu	1165
285. Chương 283:	Thất Diệp Trân Châu	1169
286. Chương 284:	Có Ẩn Tình Khác	1172
287. Chương 285:	Cưỡng Ép Lục Soát Chùa	1176
288. Chương 286:	Lời Mời Của Lương Vương	1180
289. Chương 287:	Thị Vệ Sa Lưới	1183
290. Chương 288:	Chùy Là Manh Mối	1187
291. Chương 289:	Người Sử Dụng Chùy	1191
292. Chương 290:	Ra Quân Như Sấm Sét	1194
293. Chương 291:	Bắt Giữ Trong Đêm	1198
294. Chương 292:	Tâm Phiền Ý Loạn	1203
295. Chương 293:	Điều Kiện Trao Đổi	1207
296. Chương 294:	Khiến Người Ta Nghi Ngờ	1212
297. Chương 295:	Mảnh Cũ Thất Thủ	1216
298. Chương 296:	Chứng Cớ Đột Phá	1220
299. Chương 297:	Tranh Đấu Lẫn Nhau	1225
300. Chương 298:	Một Chiêu Thất Thủ	1230
301. Chương 299:	Ném Đá Xuống Giếng	1234
302. Chương 300:	Quần Chúng Phần Nộ	1238
303. Chương 301:	Dư Luận Tạo Áp Lực	1242
304. Chương 302:	Một Kích Cuối Cùng	1246
305. Chương 303:	Bắt Sống Ác Quan	1251
306. Chương 304:	Chém Đầu Lai Tặc	1255
307. Chương 305:	Bí Mật Giao Dịch	1260
308. Chương 306:	Không Đội Trời Chung	1265
309. Chương 307:	Lại Vào Địch Phủ	1269
310. Chương 308:	Tiểu Nhân Hèn Hạ	1273
311. Chương 309:	Điểm Cuối Của Hôn Nhân	1277

312. Chương 310:	Thân Thế Bí Ẩn	1281
313. Chương 311:	Quay Lại Dương Châu	1286
314. Chương 312:	Chia Binh Xuôi Nam	1290
315. Chương 313:	Gặp Lại Sư Phụ	1294
316. Chương 314:	Tiết Lộ Chân Tướng	1298
317. Chương 315:	Hộ Tống Địch Tướng	1302
318. Chương 316:	Lại Mượn Một Dao	1306
319. Chương 317:	Khúc Phụ Kinh Hồn	1310
320. Chương 318:	Án Binh Bất Động	1314
321. Chương 319:	Uy Hiếp Bức Bách	1318
322. Chương 320:	Tàn Binh Lư Long	1322
323. Chương 321:	Trận Mở Màn Ở Du Quan	1326
324. Chương 322:	Khiết Đan Cầu Hòa	1329
325. Chương 323:	Không Chịu Tình Ngộ	1334
326. Chương 324:	Bám Theo Quân Tiến Công	1338
327. Chương 325:	Chim Sẻ Núp Phía Sau	1342
328. Chương 326:	Đoạn Kỳ Hậu Lộ	1346
329. Chương 327:	Võ Thị Tranh Công	1350
330. Chương 328:	Nhường Một Bước	1354
331. Chương 329:	Hoàng Đế Tư Thưởng	1358
332. Chương 330:	Bách Tước Sơn Trang	1363
333. Chương 331:	Ngoài Dự Kiến	1367
334. Chương 332:	Có Thâm Ý Khác	1371
335. Chương 333:	Đêm Khuya Triệu Kiến	1375
336. Chương 334:	Phiền Toái Lại Đến	1380
337. Chương 335:	Hậu Lễ Của Công Chúa	1384
338. Chương 336:	Hợp Tác Với Kẻ Thù	1389
339. Chương 337:	Tân Sủng Của Nữ Hoàng	1393
340. Chương 338:	Một Dao Sau Lưng	1398
341. Chương 339:	Tranh Đấu Ở Tĩnh Châu	1402
342. Chương 340:	Hạ Chiến Thư	1406
343. Chương 341:	Khách Không Mời Mà Đến	1410
344. Chương 342:	Bí Mật Của Kinh Ngữ	1414
345. Chương 343:	Lý Tuyền Cầu Thân	1418
346. Chương 344:	Hồ Tù Bất Ngờ Tử Vong	1422
347. Chương 345:	Lời Tuyên Bố Công Tâm	1426
348. Chương 346:	Gặp Lại Cổ Nhân	1430
349. Chương 347:	Khiết Đan Lại Phản	1435
350. Chương 348:	Thế Cục Biến Đổi Đột Ngột	1439
351. Chương 349:	Xuất Chinh Lâm Ngụy	1443
352. Chương 350:	Chiến Đấu Kịch Liệt Ở U Yển	1447
353. Chương 351:	Ngàn Dặm Gấp Rút Tiếp Viện	1450
354. Chương 352:	Hai Quân Giằng Co	1454
355. Chương 353:	Thảo Nguyên Chi Lang	1458
356. Chương 354:	Phát Hiện Cơ Hội	1462
357. Chương 355:	Con Tin Hề Vương	1466
358. Chương 356:	Không Còn Lựa Chọn	1470
359. Chương 357:	Tham Chiến Hết Đường Lui	1473
360. Chương 358:	Bại Binh Loạn Thủy	1477
361. Chương 359:	Chiến Thắng Trở Về	1480
362. Chương 360:	Câu Nói Thấm Thía	1484
363. Chương 361:	Đêm Trước Hôn Sự	1489
364. Chương 362:		1492
365. Chương 363:	Nhận Chúc Quan Mối	1492

366. Chương 364:	Cáo Biệt Hoàng Cung	1496
367. Chương 365:	Đêm Trước Khởi Hành	1501
368. Chương 366:	Thế Lực Ở Trường An	1505
369. Chương 367:	Phong Ba Dinh Thự	1509
370. Chương 368:	Uy Hạ Mã	1513
371. Chương 369:	Cường Thế Đoạt Quyền	1517
372. Chương 370:	Cả Nhà Đoàn Viên	1522
373. Chương 371:	Tâm Tư Của Dịch Yến	1526
374. Chương 372:	Huynh Muội Trở Mặt	1530
375. Chương 373:	Sự Tình Ôn Áo	1535
376. Chương 374:	Khinh Ngữ Vào Cửa	1539
377. Chương 375:	Khẩn Cấp Hồi Kinh	1543
378. Chương 376:	Sắp Xếp Giải Nạn	1547
379. Chương 377		1552
380. Chương 378:	Gặp Gỡ Ở Quán Rượu	1552
381. Chương 379:	Hung Án Ở Sơn Trang	1556
382. Chương 380:	Liên Tục Tạo Áp Lực	1560
383. Chương 381:	Giao Phong Chính Diện	1564
384. Chương 382:	Giao Phong Chính Diện (trung)	1568
385. Chương 383:	Giao Phong Chính Diện (hạ)	1572
386. Chương 384:	Nỗi Đau Mất Con	1576
387. Chương 385:	Khách Đến Từ Tây Vực	1581
388. Chương 386:	Xung Đột Ở Cổng Thành	1585
389. Chương 387:	Sát Khí Âm Thầm Xuất Hiện	1589
390. Chương 388:	Danh Tướng Qua Đời	1593
391. Chương 389:	Mâu Thuẫn Trở Nên Gay Gắt	1597
392. Chương 390:	Tình Hình Nghịch Chuyển	1601
393. Chương 391:	Tin Tức Kinh Hoàng	1605
394. Chương 392:	Tam Lang Nhập Cục	1609
395. Chương 393:	Thế Cục Dần Loạn	1613
396. Chương 394:	Án Ám Sát Ở Thăng Trì	1617
397. Chương 395:	Nghi Vấn Mê Án	1621
398. Chương 396:	Tướng Quốc Thứ Bảy	1624
399. Chương 397:	Khởi Binh Hối Tội	1628
400. Chương 398:	Song Miễn Kim Bài	1633
401. Chương 399:	Hai Lần Ám Sát	1637
402. Chương 400:	Đánh Võ Cân Bằng	1642
403. Chương 401:	Dã Tâm Của Công Chúa	1646
404. Chương 402:	Bí Mật Của Hồ Tăng	1650
405. Chương 403:	Án Binh Bất Động	1655
406. Chương 404:	Trung Hiếu Khó Vẹn Toàn	1660
407. Chương 405:	Nội Chiến Võ Thị	1664
408. Chương 406:	Tối Nay Có Mưa	1668
409. Chương 407-1:	Cái Chết Của Tam Tư (1)	1672
410. Chương 407-2:	Cái Chết Của Tam Tư (2)	1674
411. Chương 408:	Thần Long Chính Biến	1677
412. Chương 409-1:	Hành Trình Mới (1)	1681
413. Chương 409-2:	Hành Trình Mới (2)	1684

Đại Đường Cuồng Sĩ

Giới thiệu

Vì tò mò hồ đen mà hần xuyên việt về thời kỳ Võ Tắc Thiên. Sai khi xuyên việt hần trở thành một c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dai-duong-cuong-si>

1. Chương 1: Trong Nhà Có Ngưu Tỷ

Một chiếc máy bay đang bay trên bầu trời bao la, xuyên qua một đám mây rộng lớn, bỗng nhiên bầu trời từ trong xanh chuyển thành tối đen như mực.

Phía trước chiếc phi cơ bỗng nhiên xuất hiện một vòng xoáy khổng lồ, chớp điện sấm giạt tứ phía, phảng phất như cái miệng lớn đầy máu tanh của ma quỷ.

Từ trên không, chiếc máy bay đột nhiên vỡ vụn thành nhiều mảnh, tất cả hành khách bay lên không trung, chỉ có một người trẻ tuổi bị hút vào bên trong vòng xoáy.

- “Không!” Người trẻ tuổi tuyệt vọng mà hô to, vô tận bóng tối dần dần nuốt chửng người thanh niên ấy..

.....

Lúc này, những tia sáng yếu ớt dần dần xuất hiện, con mắt của Lý Chân từ từ mở ra, trong giấc mộng của hần, bị cái hồ đen bóng tối vô tận kia giày vò, làm cho linh hồn của hần chịu đựng không ít thống khổ, cảm giác cứ như bị xé rách ra.

“Giấc mộng này khi nào mới kết thúc!” Đó là suy nghĩ duy nhất của hần lúc này.

Hần bắt đầu nhớ lại. Trong một đêm giông tố vào hai năm trước, một tia chớp bất ngờ làm khơi dậy ký ức sâu xa từ kiếp trước, hần mới hiểu rõ, nguyên lai bản thân mình không hoàn toàn thuộc về Đại Đường.

Mà ở kiếp trước, bản thân hần là thương nhân trẻ tại Thượng Hải đã phấn đấu sự nghiệp gần 10 năm, sắp đi đến thành công trên con đường sự nghiệp, chuẩn bị cưới vợ, nhưng hết thảy giấc mơ đều bị chuyển bay kia phá nát.

Mà ở kiếp này, hần chỉ là một tên thiếu niên bình thường ở Sa Châu, Đôn Hoàng, Đại Đường. Vật đổi sao dời, hần đã xuyên việt về Đại Đường 1300 năm trước. Hần năm nay mới 17 tuổi, cha mẹ hần đã mất lúc hần còn nhỏ, chính tổ phụ và tỷ tỷ hần đã nuôi nấng hần lớn lên.

Tại thời đại rất để ý đến dòng dõi của bản thân này, Lý Chân cũng được xem như là Lý thị tộc nhân, một trong Tứ đại thế gia tại Đôn Hoàng, có điều tổ phụ của hần chính là bàng chi tộc nhân của Lý thị gia tộc. Trong mắt người ngoài, trên người hần đã không thấy bóng dáng gì của danh môn thế gia.

“A Chân, mau chóng dậy khỏi giường!”

Trong sân vọng lại tiếng của tỷ tỷ hần, phá vỡ tâm tư của Lý Chân, làm hần đang suy nghĩ trầm tư kéo về hiện thực, hần ngáp dài một cái, làm cho cơn buồn ngủ mãnh liệt kéo đến, lúc này mới ý thức được là chính bản thân mình cả đêm chưa ngủ.

Lúc này hần mới để ý đến gian phòng của mình, nó rất nhỏ, chỉ có một tấm trải ra giường nằm cùng với một cái giá sách nhỏ nhỏ, trên đầu giường có treo một bộ cung tên với một thanh trường kiếm.

Trong phòng rất tối, hầu như không có ánh sáng, tại khe cửa sổ chỉ lộ ra chút tia nắng. Mặt trời đã dần lên cao, đúng lúc này, vang lên 1 tiếng mở cửa rất lớn, cửa sổ bị mở ra, ánh nắng chói chang chiếu vào gian phòng.

Bị tia nắng chiếu vào làm cho chói mắt, Lý Chân vội vàng trùm chăn lên đầu.

“A Chân, người còn không mau chóng đứng dậy?” Tiếng nói mang theo chút tức giận của tỷ tỷ từ ngoài cửa sổ truyền đến.

“Rốt cuộc đệ muốn ta kêu người mấy lần đây?”

Cha mẹ của Lý Chân tại Đại Đường đã mất sớm, chỉ có bản thân hắn cùng tỷ tỷ Lý Tuyền sống nương tựa vào nhau, tỷ tỷ lớn hơn hắn gần 7 tuổi, có câu nói “Trường tử thay mẫu thân”, có nhiều khi, Lý Tuyền đối xử với tiểu đệ cứ như mẫu thân chăm sóc hài tử, quản giáo rất nghiêm đối với Lý Chân.

Trong cơn buồn ngủ khiến cho Lý Chân rên lên một tiếng, dùng âm thanh hết sức van nài mà nói:

“A tỷ, tối qua ta ngủ không được đủ giấc, cho ta ngủ thêm 1 tý được không?”

“Không được!”

Trong giọng nói của Lý Tuyền không có nửa điểm thương lượng, hết sức cứng rắn mà nói:

“Ngày mai người phải tham gia vũ cử thi hương, ngày hôm nay người phải đi luyện bắn cung, người mà không dậy nổi, ta dùng nước gội cho đến khi người tỉnh mới thôi!”

“A tỷ a, có thể thương biểu đệ một tí được không?”

Vừa dứt lời, một chậu nước từ ngoài cửa sổ dội vào, làm cho Lý Chân toàn thân cảm thấy mát lạnh, lúc này đã là gần cuối mùa xuân, nhưng chậu nước đó khiến hắn cảm thấy giạt mình cả người, làm cho hắn nhãy dựng lên mà hét:

“A tỷ, người chơi thật à!”

“Ta nói lần cuối, nếu người còn không bước ra khỏi phòng, chậu nước thứ 2 sẽ tới. Một !! “

“Được rồi, được rồi ! Ta đi ra ngay đây ! “

Lý Chân đánh bắt đắc dĩ hô to, hắn làm sao giám chọc giận chị gái hung hãn như vậy. Giày cũng chưa kịp mang, Lý Chân để chân đất chạy ra sân, toàn thân chỉ mang 1 cái nội khổ nhỏ nhỏ.

Hắn vừa mới bước vào trong sân, 1 thiếu nữ 13, 14 tuổi đang tung tăng từ phía cửa viện chạy vào mà kêu :

“ Tam lang ca ca, đã chuẩn bị kỹ càng gì chưa ? “

Thiếu nữ tuổi không lớn lắm, nhưng dáng người rất cao ráo, chóp mũi thanh tú, cặp long mày tinh tế , dưới cặp lông mày ấy là cặp mắt to sáng ngời. Trên người nàng mang một bộ váy xòe màu đỏ phổ thông, trên đầu đội mũ bát giác hình quả dưa, mái tóc đen nhánh búi thành bím tóc dài, nhìn vô cùng xinh đẹp, nhưng nhìn qua là biết không phải là Hán tộc, mà chính là người Hồ ở Tây Vực.

Tên của nàng là Khang Tư Tư, hàng xóm của Lý Chân, phụ thân của Khang Tư Tư là thương nhân người Túc Đặc, tại con phố lớn này thuê một nửa gian phòng của Lý gia để làm ăn đã gần 10 năm.

Từ nhỏ Khang Tư Tư với Lý Chân cùng nhau lớn lên, tuy rằng nàng sinh ra và lớn lên ở Đôn Hoàng, nhưng chưa bao giờ về quê cả, nhưng nàng vẫn giống như mọi thiếu nữ Túc Đặc khác, một lòng muốn tới Trường An và Lạc Dương, không muốn sinh sống ở địa phương nhỏ như Đôn Hoàng.

“A..... !! “

Khang Tư Tư hét lên 1 tiếng, trước mắt nàng xuất hiện một người nam nhân ở trần, làm cho nàng sợ hãi mà che mặt. Lý Chân cũng căn bản không nghĩ đến lại trùng hợp như vậy, hắn rất giạt mình, theo bản năng dùng 2 tay che lại phía dưới, xoay người hướng về phía phòng của mình mà chạy đi, vừa chạy vừa nghĩ :

“ A tỷ thực sự là hại chết ta rồi.”

Đôi mắt của Khang Tư Tư tròn xoe, nhìn Lý Chân chật vật chạy trốn, nàng vừa che miệng vừa nở nụ cười. Lúc này, Lý Tuyền mang theo chậu nước dương dương tự đắc mà bước đến :

“ Nếu không dùng biện pháp như thế, tiểu tử này sẽ không bao giờ chịu rời khỏi giường ! “

Tuổi của Lý Tuyền đã gần 20 tuổi, dung mạo rất thanh tú, vóc người không cao, có chút gầy yếu, nhưng tác phong của nàng rất mạnh mẽ, lại là người rất khôn khéo, xử lý mọi chuyện trong nhà rất ngay ngắn rõ ràng.

Lý Tuyền đã xuất giá nhiều năm, trọng phu của nàng là môn sinh đặc ý của tổ phụ nàng khi còn sống, hiện nay làm tiểu lại ở huyện nha. Nàng nhìn thấy Khang Tư Tư liền cười cười mà nói :

“ Tư Tư, trời còn sớm mà đã đến rồi à ? “

“ Vâng, ta cùng tam lang ca ca đã hẹn trước, sáng nay đi luyện bắn cung. “

“ Tiểu tử này còn muốn ăn điểm tâm rồi mới đi, hay là người cùng hân ăn điểm tâm rồi đi. “

“ Không cần, ta cũng muốn thu thập lại đồ dùng, chờ tam lang ca ca chuẩn bị xong, ta còn muốn đi Vũ Phường luyện võ . “

Khang Tư Tư vừa chạy ra sân, lại ló đầu trở lại nói :

“ Tam lang ca ca lúc nào ăn xong, phải gọi ta một tiếng đó ! “

“ Mau đi chuẩn bị đi, Ta không quên đâu ! “

Lý Tuyền đi tới cửa viện, nhìn bóng lưng vui vẻ của nàng lúc rời đi, không khỏi lắc đầu mà suy nghĩ : “ Cô gái nhỏ này mới biết yêu, không hề có ý tứ che giấu tình cảm của mình, ai cũng biết nàng thích đệ đệ. “

Bên trong căn phòng, Lý Chân đã mặc xong quần áo, đang ngồi xếp bằng trước bàn cơm húp cháo, lúc này Lý Tuyền bưng một bàn bánh mới rán xong bước đến.

“ Gần đây ta phát hiện người càng ngày càng lạ, trước đây trời chưa kịp sáng người đã đi luyện bắn cung, hiện tại lại phải chờ ta gọi người, người đã quên mai là ngày gì sao ? “

Lý Chân cầm một chiếc bánh rán lên, cắn một miếng, hàm hồ mà nói : “ Ta biết rồi ! “

“ Người đã biết còn không chịu nỗ lực, tiêu chuẩn để tiến vào kinh chỉ có 3 người, nếu như bị người khác cướp đi, người khác còn không kịp a ! “

Lý Chân uống một hớp nước nóng, cười hì hì mà nói : “ Lão đệ của người cười ngựa bắn cung thế nào, người còn không biết sao ? Lo lắng cái gì ?! “

Lý Tuyền suy nghĩ lại cũng thấy đúng, đệ đệ của nàng tại thành Đôn Hoàng khá có danh tiếng, được xưng là song tuyệt tiền cầu, một cái là tài năng bắn cung cao siêu, tại thành Đôn Hoàng không có thanh niên nào có thể so sánh, ngay cả quân đội cũng hiếm có đối thủ.

Còn lại là môn mã cầu vô cùng giỏi, năm ngoài thành Đôn Hoàng tổ chức hội thi cá nhân về mã cầu, một thân thần kỹ xuyên vãn cầu ngoài mười bước làm khiếp sợ toàn trường, là người cuối cùng chiến thắng được giải thưởng là một thớt Bạch Long tuần mã.

Lấy bản lĩnh cưỡi ngựa bắn cung của đệ đệ, không thể không đoạt được tiêu chuẩn đề vào kinh, bình sinh tâm nguyện lớn nhất của nàng là hi vọng đệ đệ của mình có thể vào kinh tranh thủ công danh, làm một công tử có tiền đồ rộng lớn. Như vậy, nàng mới có thể trả lời với tổ phụ, cha mẹ đã mất.

“Nhanh ăn đi ! Tư Tư còn đang chờ người đấy ! “

Lý Chân ăn liền mấy cái bánh, uống đến chục bát canh, bụng căng tròn đến hết mức có thể, lau miệng mà nói : “ A tỳ, ta đi thay quần áo ! “

Không lâu sau, Lý Chân thay đổi một bộ võ sỹ bào màu xanh lam, eo cột dây sam, chân mang một đôi giày màu đồng, trường kiếm cột phía eo, sau lưng mang một bộ cung tên, tay cầm dây cương của thớt bạch tuần mã.

Lý Chân vóc người rất cao, chừng ngoài sáu thước, tương đương với hiện đại 1m85, da dẻ hơi đen, vai rộng tay dài, trên mặt uy vũ, lông mày sắc bén, khóe mắt thoáng hướng lên, cả người tràn ngập cảm giác oai hùng cương khí.

Ánh mắt của Lý Tuyền sáng lên, trong lòng không khỏi âm thầm ủng hộ, có biểu lộ hiện ngang như thế, chẳng trách tâm tư của thiếu nữ Tư Tư bị mê hoặc đến thần hồn điên đảo. Nàng tiến lên sửa sang lại quần áo của Lý Chân, cười nói :

“ Xong chưa, đi nhanh đi ! “

Lý Chân dẫn ngựa vừa muốn đi, lại nghĩ đến 1 chuyện, hỏi vợ : “ A tỷ, cái lồng sắt ta cầm về ngày hôm qua đâu rồi ? “

Lý Tuyền hơi nhướng mày, chỉ về phía góc tường : “ Ở nơi đó, sau này không được mang đồ vật như thế cầm về nhà ! “

Lý Chân chạy đến phía sau góc tường canh cây hòe cầm ra 1 cái lồng sắt, nhìn tới nhìn lui, liền cười hỏi : “ Phía trên có che một mảnh vải ? “

Lý Tuyền trừng mắt : “ Người nói thử xem, người có muốn ăn cơm nữa không ? “

Lý Chân làm bộ như không nghe thấy, vợ vả đất ngựa ra ngoài : “ A tỷ, buổi trưa ta trở về ! “

Tư Tư chờ đã lâu ở đầu hẻm, thấy hấn vừa đi ra, cười tủm tỉm tiến đến bên cạnh Lý Chân, tay cầm chiếc lồng sắt mà hỏi : “ Tam lang ca ca, ta cầm giúp người ! “

“Chuyện này.. .. Cái này hơi nặng, thôi để ta cầm cho ! “

“Không có chuyện gì đâu, ta cầm được mà ! “

Tư Tư đoạt lấy cái lồng sắt, nhìn phía trên bị che kính, cười hỏi : “ Bên trong có cái gì ? “

“ A .. Bên trong là một đám ... một đám Hắc diện tiểu lang quân. “

Tư Tư tò mò muốn mở ra xem, Lý Chân vợ vả ngăn cản nàng. “ Đi tới thao trường thôi, chúng ta nhanh lên một chút, tí nữa không còn chỗ trống bây giờ ! “

“Được. “

Tư Tư trong lòng rất vui mừng, theo sát bên cạnh hấn, 2 người bước nhanh về thao trường ngoài thành.

Chú ý 1 : Võ Tắc Thiên tuy rằng cải quốc hiệu là Võ Chu, nhưng trong quyển sách này thuận tiện cho đọc giả, nên tạm thời không cần cái tên đó.

2. Chương 2: Song Hiệp Ruồi Muỗi

Năm nay là năm Duyên Tái thứ nhất, cũng là năm thứ 4 kể từ khi hoàng đế Võ Tắc Thiên xưng đế, chinh là gần cuối mùa xuân, là mùa làm say lòng mọi người dân Đôn Hoàng nhất.

Trên dòng sông đầy ắp cá rô bơi quanh, hai bên bờ những hàng hồng liễu xanh, trên mặt đất thấp thoáng những chồi non mới mọc, không khí đầy ắp những mùi thơm, làm mê say lòng người. Mặc dù cả đêm không ngủ, nhưng Lý Chân tinh thần vẫn rất phấn chấn, không hề mệt mỏi một tí nào, chắc là do tuổi trẻ khí thịnh.

Chốc lát, hấn cùng với Khang Tư Tư đã tới thao trường cách xa nhà khoảng cách gần 1 dặm, hóa ra nơi này 1 toàn quân doanh tên là Đạ Lô Quân, nó hoàn toàn nằm ở phía ngoài thành Đôn Hoàng, tòa thao trường này cũng là nơi nghỉ ngơi của mọi người ở phụ cận.

Ngày hôm nay quả thật Lý Chân đến nơi có chút chậm chạp, đã có không ít thiếu niên đang thao diễn ngoài phụ cận thao trường, ngày mai chính là ngày Vũ cử thi hương, bọn họ đã thi qua cử tạ cùng với thương pháp võ thuật, nhưng then chốt là thi bắn cung ngày mai.

Điểm thi của bắn cung chính là tùy vào bộ xạ và tài cưỡi ngựa bắn cung, hai cái độ khó đều không giống nhau, ở Đôn Hoàng có đến mấy ngàn thiếu niên luyện võ, nhưng vừa có thể cưỡi ngựa vừa bắn cung thì có rất ít, chưa đến mấy chục người, Lý Chân là người tài giỏi nhất trong số ít đó.

Bởi vậy trong tiểu giáo trường, mọi người đều đang hết sức chăm chú luyện tập bộ xạ, không có ai luyện tập cưỡi ngựa bắn cung. Lúc Lý Chân đi vào thao trường, hai mươi mấy tên thiếu niên đều dồn dập chạy tới, họ đều là hương lân, ở lúc còn nhỏ, họ là thủ hạ của Lý Chân, hiện tại mọi người đã lớn, Lý Chân chính là ngôi sao hâm mộ ở trong lòng họ.

” Tam lang đến rồi !! ”

Lý Chân vừa cười vừa ôm quyền hướng phía mọi người mà nói : ” Các vị huynh đệ luyện tập gần thành công rồi, nhường bãi bắn cho ta được không ? ”

” Không sao ! Tam lang bắn vài mũi tên cho chúng ta mở rộng tầm mắt đi ! ”

Mọi người đồng thanh cùng nói, cười ồn ào : ” Tam lang sao có thể đem Tư Tư cùng đến, thì ra là như vậy, ta hiểu rồi, tam la có phải trách chúng ta làm vướng tay chân ? ”

Đúng lúc này, bên cạnh truyền đến tiếng thét vừa chói tai vừa hoảng sợ của Tư Tư : ” A a a ... ! ”

Mọi người cùng lúc quay lại, chỉ thấy Tư Tư hai tay che miệng, rất sợ hãi mà nhìn cái lồng sắt phía trước, mảnh vải đã bị rách ra, bên trong dĩ nhiên là mấy chục con chuột vừa đen vừa hôi. Mọi người đều cười to lên : ” Tư Tư người mang theo cả đoạn đường, dĩ nhiên bên trong là hắc diện tiểu lang quân sao ? ”

Tư Tư buồn bực dậm chân, ” Ta không biết a ! Nều mà biết, ta nào dám cầm chúng ! ”

Mọi người nhìn nàng đều thấy không thú vị, không nhin được lại một trận cười to, Lý Chân đi lên phía trước cười nói : ” Những con chuột này là mục tiêu sống của ta để luyện tập, vốn muốn mọi người hỗ trợ một chút, nếu người đã sợ, thì để ta nhờ những người khác, người đi về trước đi ! ”

” Ta .. ta .. kỳ thực chỉ là một thoáng sợ hãi mà thôi, bây giờ còn sợ gì nữa đâu ! ”

”Tốt lắm, người đem cái lồng sắt tới phía sau cái cây kia, thả ra từng con một. ” Lý Chân chỉ vào cái cây hồng liễu phía bên ngoài cách xa 100 bước.

Tư Tư do dự nửa ngày, mới từ từ cầm cái lồng sắt, từng bước từng bước hướng về cái cây phía xa, trông rất chi là gian nan, tất cả mọi người ồn ào hô to : “Tư Tư, chúng ta có thể bắt vài con chuột được không ? ”

Mọi người nói giỡn vài câu, sự chú ý đều tập trung ở trên người Lý Chân, Lý Chân đã xoay người lên ngựa, phóng ngựa chạy băng băng về phía trước, tiếng vọ ngựa vang như tiếng sấm, cả người cả ngựa đều hòa vào làm một thể, chạy gấp về phía trong giáo trường, phía sau mang theo một đám bụi mờ mù mịt .

“Tam lang ca ca, con thứ nhất chuẩn bị chạy ra! ” xa xa từ sau cái cây truyền đến tiếng la của Tư Tư.

Lý Chân trên tay cầm trường cung, thân hơi thẳng, hai chân kẹp lấy tuần mã, ánh mắt như tia điện xẹt nhìn về phía bụi cỏ ngoài trăm bước. Hắn nhanh lẹ rút ra 1 mũi tên, cánh tay dài kéo căng dây cung, tạo thành 1 đường cong như trăng tròn, một mũi tên như tia chớp bay ra, ngoài 80 bước vang lên một tiếng “Chít!”, con chuột to đen bị trúng mũi tên như đóng đinh trên mặt đất.

“Tài bắn cung hay lắm ! ” Mọi người đều than thở, tiếng vỗ tay vang lên.

“Tam lang ca ca, đã thả con thứ 2 được chưa ? ”

” Thả đi ! ”

Lý Chân phóng ngựa chạy gấp, lần thứ 2 từ phía sau rút ra 1 mũi tên.

Lúc hần mới 7 tuổi, Lý Chân cũng giống như mọi thiếu niên ở xung quanh mình, chỉ là phía bắc thành Đôn Hoàng ngoài phụ cận có 1 lão ngoan đồng, khi đó hần còn chưa có nhớ lại ký ức kiếp trước, nhưng thiên phú hơn người của hần đã từ từ lộ ra.

Không chỉ trời sinh ra bản thân có khí chất băng lãnh, trở thành thủ lĩnh của bọn trẻ, hơn nữa khả năng ghi nhớ của hần chính xác hơn người, đọc sách đã xong là không bao giờ quên, trên mặt luyện võ càng là có thiên phú.

Hần với đám trẻ con chạy tới võ quán nhìn lên người lớn luyện võ, hải tử khác nhìn tới trăm lần đều không nhớ nổi, mà hần chỉ xem 1 lần là nắm rõ trong lòng bàn tay, ngay cả tinh túy ở trong đó cũng hiểu được.

Tổ phụ Lý Chân là bác sĩ châu học Sa Châu, đốc tin của Phật Giáo, cũng là một người cư sỹ ở Đôn Hoàng. Lúc Lý Chân vừa đúng sinh nhật năm 8 tuổi, tổ phụ dẫn hần đến Đại Vân Tự tham gia lễ hội Phật Giáo, đúng dịp gặp may, một tên lão tăng của Đại Vân Tự phát hiện được thiên phú của hần khác xa với mọi người.

Lão tăng này chính là sự phụ của hần tên là đại sư Vong Trần, khi đó hần mới từ Trung Nguyên đến Đôn Hoàng xuất gia, nhưng hần đã ngoài 60 tuổi. Lai lịch của đại sư Vong Trần vô cùng huyền bí, không ai biết hần đã từng là ai, làm gì, nhưng tổ phụ của Lý Chân vô cùng khâm phục đối với tài học của lão tăng, không chút do dự nào mà đưa tôn tử giao cho hần.

Có điều đại sư Vong Trần cũng không dạy nhiều về giáo lý văn học cho Lý Chân, thay vào đó là thiên về dạy võ, dạy hần Quý Cốc Tung Hoàn thuật.

Lý Chân không chỉ nắm giữ thiên phú hơn người, đồng thời hần cũng trả giá gấp nhiều lần so với mọi người, biết bao mồ hôi và nỗ lực, bảo kiếm phải từ mài giũa mà thành, chính hần phải khổ luyện bao nhiêu mới có một thân võ nghệ như ngày hôm nay.

” Tam lang ca ca, chuẩn bị tốt hay chưa ? ”

Âm thanh lạnh lạnh của Tư Tư từ phía xa làm cho Lý Chân thoáng tỉnh lại, hần lại chú ý vào mũi tên phía trên tay.

“Tư Tư, thả con cuối cùng ra ! ”

Lý Chân la to một tiếng, quay đầu mà chạy, đổi thành tay phải nắm cung, tay trái cầm tên, kéo căng dây sẵn, chờ đợi thời khắc con chuột cuối cùng xuất hiện. Đúng lúc này từ phía xa truyền đến một trận vó ngựa, mọi người dồn dập quay lại, thấy hơn mười người trẻ tuổi cưỡi ngựa hăng hái lao tới bên trong thao trường.

Mười mấy người đều cưỡi tuần mã, trên eo mang bảo kiếm nhìn hết sức hoa lệ, chiếc cung tên được giấu phía trong cái túi gấm màu hoàng kim, bọn họ đều là con cháu nhà giàu của Đôn Hoàng, gia cảnh giàu có, có điều kiện cưỡi ngựa bắn cung, tại phía trung tâm có 2 người trẻ tuổi nổi bật hết thấy so với tất cả.

2 người thanh niên khoảng chừng 17 18 tuổi, trên người mặc một bộ trường bào làm bằng tơ lụa màu xanh nhạt, eo mang thắt lưng ngọc, chân mang đôi giày màu đồng, đầu đội mũ xông quan, bên eo mang 1 thanh kiếm khảm ngọc viền vàng.

” Là huynh đệ Tác thị ! ”

Có người hô trầm thấp 1 tiếng, Lý Chân cũng nhận ra 2 người trẻ tuổi này, bọn họ là anh em họ, ca ca gọi là Tác Văn, đệ đệ gọi là Tác Anh, là con cháu của Tác thị Sa Châu. Không ai trong thành Đôn Hoàng là không biết 2 người, võ nghệ của chúng khá là cao cường, tự xưng là du hiệp, dẫn dắt đám nhà giàu thành Đôn Hoàng, tùy ý làm bậy.

Duyên cớ bởi vì là tuổi trẻ khí thịnh, hành động còn chưa phải đến mức thương thiên hại lý, có điều chúng vẫn luôn kiếm cớ gây sự, khiến ọi người đều rất căm ghét, sau lưng mọi người dân Đôn Hoàng đều gọi bọn họ là song hiệp ruồi muỗi.

Hơn mười người phóng ngựa tiến vào thao trường, chạy tứ phía bên trong thao trường, đồng thời rút kiếm ra, đuổi hết mọi thiếu niên đang luyện tập cung tiễn, một tên còn hô to: “Chúng ta ở chỗ này luyện tập cưỡi ngựa bắn cung, tất cả mọi người đi ra ngoài hết ! ”

Mọi người thấy bọn chúng ngang ngược vô lễ, trong lòng vô cùng phẫn nộ, chỉ là e ngại thế lực của chúng, giận mà không dám nói gì. Tác Anh nhận ra Lý Chân, nói vs huynh trưởng : ” Huynh trưởng nhìn thấy chưa, người kia cũng có mặt ! ”

Tác Văn sớm đã nhìn thấy Lý Chân, hấn hô to một tiếng : “Dừng lại ! ”

Một đám đều kéo cương dừng ngựa, Tác Văn thúc ngựa tiến lên, cười khan một tiếng :

“Hóa ra là Lý công tử, người cũng luyện tiến ở đây sao ? ”

“Huynh, người nói sai rồi ! ”

Phía sau Tác Anh tiến lên phía trước, hướng phía xa xa chỉ Tư Tư, dùng ngữ khí châm chọc khiêu khích cười nói : “Nhìn dáng dấp của chúng đâu phải là luyện tiến, rõ ràng là đi giao du đàm chuyện, đúng là 1 đôi trai tài gái sắc, xứng đôi a ! ”

Tại Đôn Hoàng hồ hán hồ tạp, địa vị người Hán cao hơn người Hồ, người Hồ chủ yếu lấy kinh thương làm chủ, nữ tử Hồ tộc chủ yếu là người bán nghệ bên trong thanh lâu với tửu quán, hoặc là gả cho gia đình giàu có làm tiểu thiếp, Tác Anh nói Lý Chân cùng Tư Tư rất xứng đôi, rõ ràng là có thâm ý châm chọc.

Đám nhà giàu đều cười to, Lý Chân nhưng lại không giận, chỉ là lạnh lùng nói : “Mọi việc đều có trước có sau, các người muốn luyện tiến thì nên chờ, hoặc là thương lượng, như vậy mới không xảy ra chuyện hủy thanh danh của mọi người, chẳng lẽ là gia phong Tác gia? ”

Tác Anh giận giữ, dùng roi ngựa chỉ vào Lý Chân mà quát lên : ” Đồ hỗn trướng, người dám nhục mạ gia tộc ta ! ”

Tác Văn khoát tay chặn lại, ngăn huynh đệ quát mắng, đối với Lý Chân cười ngạo nghễ nói : ” Tác gia cũng không phải là ý thể hiếp người, nhưng chúng ta đều thờ phụng cường giả làm vương, các người nếu có bản lĩnh thì đem chúng ta đuổi đi, nếu không có, vậy thì mời các người ra ngoài, chỉ đơn giản như vậy thôi!”

Tác Văn quay đầu hướng đám nhà giàu cười nói : “Ta nói có đúng không ? ”

Đám nhà giàu cười to : ” Văn công tử nói quá đúng, sự việc đúng như thế ! ”

Lý Chân cười lạnh một tiếng, cao giọng hô : ” Tư Tư, thả con cuối cùng ! ”

Hắn nhảy lên ngựa, trên thảo trường chạy gấp về phía trước, chạy vội tới lần ranh giáo trường cách cây hồng liễu gần 150 bộ, lúc này, con hắc thử cuối cùng ở trong lồng sắt kêu chút chút, bộ lông đen dài, đôi mắt đen láy, buồn bực bất an vừa cào vừa cắn vào lồng sắt, vang lên âm thanh chói tai.

Tư Tư bình ổn cảm xúc sợ sệt trong lòng, cẩn thận từng li từng tí kéo cái cửa lồng sắt lên, hắc thử từ trong lồng sắt chạy ra, hướng về phía bụi cỏ nơi xa chạy đi.

“Tam lang ca ca, ta thả ra rồi ! ”

Lý Chân hét lên 1 tiếng, vừa chạy gấp vừa giương cung lên, một mũi tên từ phía ngoài 150 bộ bắn tới, bóng tên kéo dài mà bay, toát lên khí thế mạnh mẽ, trúng ngay đầu của con hắc thử, găm nó ngay trên mặt đất gần bụi cỏ.

Trên thảo trường mọi người hoàn toàn yên tĩnh, không hề có 1 tiếng động, tất cả mọi người đều trợn mắt há mồm, Lý Chân thúc ngựa chạy về, đối vs Tác Văn và đám nhà giàu nói : “Nếu cường giả là vương, vậy mời các người mau trình diện ọi người xem ! Ta rất mỏi mắt mà mong chờ a ! ”

Trên mặt Tác Văn lúc đỏ lúc trắng, trong lòng thực thẹn quá hóa giận, nhưng hắn lại không thể làm gì, kỹ năng kém nhau quá xa, đem ra cũng làm mất mặt, hắn chỉ vung tay lên : ” Chúng ta chạy về phía Đông của thảo trường ! ”

Đám con nhà giàu dần dần vô vị, chỉ biết quay ngựa lại chuẩn bị rời đi, lúc này Tác Văn thực sự không nhịn được, hắn lại nói : ” Lần trước so kiếm thất bại, do ta bất cẩn, có dám lần sau tiếp tục so đấu ? ”

Lý Chân lạnh nhạt nói : ” Nếu như Văn công tử có hứng thú, ta luôn sẵn sàng tiếp đón ! ”

” Một lời đã định, ta sẽ đưa kiếm thiếp cho người ! ”

Tác Văn quay đầu ngựa lại liền phóng đi, đám nhà giàu dồn dập thúc ngựa, chen chúc cùng huynh đệ Tác gia rời đi, xa xa chỉ nghe tiếng Tác Anh hô to : “Lý Chân người cũng đừng có mà nằm mơ, tiêu chuẩn vũ cưỡi vào kinh cũng không đến phiên người đâu ! ”

Lý Chân ngẩn ra, lời này của hắn là có ý gì ?

3. Chương 3: Khách Không Mời Mà Đến

Từ xưa, Đôn Hoàng chính là trọng trấn thương mại quan trọng nhất của con đường tơ lụa, bắt đầu xuất phát từ Trường An, qua Ngọc Môn Quan của Qua Châu, sau đó chia thành 2 con đường Bắc Nam, phía Bắc thì dọc theo phía dãy Thiên Sơn mà đi, kéo dài về phía Tây.

Phía Nam chính là từ Ngọc Môn Quan theo chiết đạo xuôi về phía Nam Đôn Hoàng, sau đó theo Bồ Xương Hải đi Cao Xương, dọc theo phía nam dãy Thiên Sơn, đi tới Sơ Lặc, lại từ Sơ Lặc lướt qua hành dinh đi tới phương Tây xa xôi.

Chính là bởi vì thành trì Đôn Hoàng có vị trí cực kỳ trọng yếu, nó không chỉ là nơi trung tuyến hàng hóa từ phía Trung Nguyên đi Tây Vực, mà còn là nơi tụ tập văn hóa Hán Hồ, Mạc Cao Quật chính là đại biểu nhân vật xuất chúng nhất.

Văn hóa Trung Nguyên và văn hóa Tây Vực trong tòa thành này đã hoàn toàn dung hợp cùng nhau. Đôn Hoàng cùng với một số tòa thành trì khác đều là như thế, kết cấu như cái bàn cờ, nam bắc kết nối là con sông chính tên là Cam Tuyền, hai bên là những dãy phố lớn dài thẳng tắp, toàn bộ thành Đôn Hoàng đều sắp xếp xung quanh 2 tuyến phố này mở rộng ra tứ phía.

Con đường trên sông Cam Tuyền mọc lên những cửa hàng san sát, thương phẩm rực rỡ muôn màu, tơ lụa từ Trung Nguyên bày bán rất nhiều, đồ sứ, giấy trắng, cùng các loại dụng cụ tinh tế khác, nhưng nhiều nhất vẫn là các loại hàng hóa đến từ Tây Vực, thậm chí từ Ba Tư, đồ bạc, chén sứ đến từ Túc Đặc, hương liệu, bảo thạch, da lông, dược liệu, vân vân....

Ngoài ra còn có các cửa hàng rất bắt mắt, nhiều nhất là lớp học, có trường học dạy các loại ngôn ngữ, có thể học tập tiếng Hán, tiếng Đột Quyết, tiếng Túc Đặc, vân vân ... còn có các nhạc khí phường, vũ đạo phường.

Ngoài ra còn có trường học về hội họa, điêu khắc, thư pháp, học võ, cưỡi ngựa bắn cung,... nhưng kỹ năng như thế này ở Đôn Hoàng mới có thể kiếm bát cơm. Càng thú vị hơn chính là có nơi dẫn đường, khá giống với cơ quan du lịch thời hiện đại, chỉ cần bỏ tiền ra, là có thể thuê người hướng dẫn, đi Cao Xương, Quy Tư du ngoạn, được chuẩn bị hành trang đầy đủ tất cả.

Sống ở nơi thành thị phồn thịnh thương mại như vậy, Lý Chân cảm thấy bản thân hoàn toàn có thể lợi dụng kinh nghiệm và tri thức sống ở kiếp trước phát tài làm giàu ở thành Đôn Hoàng. Qua mấy tháng nữa Lý Chân sẽ kết thúc học nghiệp châu học, hoàn toàn tự do tự tại, chỉ là trong lòng hắn giống như lửa đốt, hận không thể vào ngày mai thực hiện sự nghiệp của mình.

Gần tới buổi trưa, Lý Chân đem Khang Tư Tư đi Vũ Phường, hắn dắt ngựa xuyên qua phố lớn phi thường náo nhiệt, trở lại nhà hắn ở ngõ Tam Hòe, cái tên này bắt nguồn từ bên trong ngõ hẻm có 3 cây hòe rất lớn, lá xanh tươi tốt nên mọi người mới đặt tên cho cái ngõ như vậy.

Nhà Lý Chân ngay ở đầu hẻm, đối diện cửa thành, mặt tiền vô cùng tốt, mười năm trước bị 1 tên thương thân người Túc Đặc thuê mất 1 nửa gian nhà, người thương nhân đó chính là cha của Tư Tư tên là Khang Ma Đức.

Tổ phụ Lý Chân năm trước đã tạ thế, ngôi nhà này liền để cho Lý Chân, có điều hiện tại do tỷ tỷ Lý Tuyên nắm giữ.

“A Chân, luyện tiễn xong rồi à ! ” Phụ thân của Tư Tư Khang Ma Đức đứng trước cửa tiệm cười híp mắt chào hỏi.

Khang Ma Đức tuổi chừng ngoài 50, mặt dài toát lên vẻ gầy gò, nhìn rất giống cây gậy trúc màu vàng vừa ngắn vừa nhỏ, sống mũi nhọn hoắt tinh tế, sâu trong cặp mắt là ánh mắt lấp lánh mang theo vẻ giảo hoạt mà chỉ có người Túc Đặc mới sở hữu, vóc người giống một tín đồ của hỏa giáo, mang theo vẻ tiêu tụy.

Có thể là do khi Khang Ma Đức còn trẻ, đã kinh doanh bốn ba nhiều năm trên con đường tơ lụa, đến mãi năm gần 30 tuổi mới lấy vợ, thế tử so với hắn còn nhỏ hơn gần chục tuổi, nhưng càng già thế tử hắn càng phát trưởng, mập đến đáng sợ, nhiều khi Khang Ma Đức rõ ràng đứng phía sau thế tử, lại nghe người ta kêu vợ hắn chào hỏi :

“Lão Khang 2 ngày nay đi xa nhà à ? ”

Tuy rằng mập với cao không đối xứng với nhau lắm, nhưng bọn hắn phu thê cảm tình vô cùng tốt, dường dục 2 đứa con trai 1 đứa con gái, cao lớn như mẫu thân chúng, trưởng tử tên Khang Đại Lợi, năm ngoài mới 20 tuổi, dựa theo truyền thống của người Túc Đặc, mang theo 10 con lạc đà đi lên con đường tơ lụa.

Con thứ Khang Đại Tràn năm nay mới 18 tuổi, dung nhan cực kỳ hùng tráng, hắn lại không thích buôn bán làm ăn, mà chỉ thích luyện võ, một lòng muốn làm một phen đại sự, hắn cùng Lý Chân quan hệ tốt nhất.

Con gái nhỏ chính là Khang Tư Tư, năm nay mới chỉ có 14 tuổi, mới là độ tuổi rất yêu đời, lý tưởng lớn nhất của nàng chính là rời khỏi Đôn Hoàng đi tới Trường An với Lạc Dương.

“Chào Khang đại thúc, Tư Tư đã đi vũ phòng rồi ! ”

“Ta biết, nghe Đại Tràn nói, ngày mai ngươi muốn tham gia vũ cử thi hương, lần này nhất định phải đoạt giải nhất nhé ! ”

“Tạ ơn đại thúc, ta sẽ cố gắng hết sức, nếu không có chuyện gì, ta đi về trước chuẩn bị ! ”

“Được ! Minh Thiên đại thúc cũng muốn cổ vũ cho ngươi. ”

Lý Chân cười gật gù, dẫn ngựa đi vào ngõ nhỏ, Khang Ma Đức nhìn bóng lưng của hắn mà tự nhủ : “Kỳ thực Tư Tư gả cho hắn cũng không tồi, chí ít là tiền thuê nhà có thể miễn ! ”

.....

Tổ phụ của Lý Chân là Lý Đan Bình, là bác sĩ của trường công Sa Châu, dạy học hơn 30 năm, gia cảnh nghèo khó, sau khi tạ thế thì để lại cho tỷ đệ Lý Chân 3 vật tài sản, thứ nhất là 30 mẫu đất đai ở ngoài thành, hai là ngôi nhà hiện tại của 2 tỷ đệ, ngoài ra còn có một mặt vách đá ở Mặc Cao Quyết.

3 năm trước, Lý Đan Bình đem cháu gái của mình, chính là Lý Tuyên gả ôn sinh đặc ý nhất của mình Tào Văn làm vợ, có điều gia cảnh Tào Văn bản hàn, hơn nữa nhà ở huyện Thọ Xương, chỉ có 3 gian nhà tranh. Năm trước tổ phụ Lý Chân tạ thế, trước khi mất hắn để Lý Tuyên chăm sóc tiểu đệ của mình là Lý Chân, Lý Tuyên để trợ giúp phụ với bà bà Mạnh thị cùng nhau đến ở cùng, nhưng Lý Tuyên đã nói trước với trợ giúp phụ, rằng nếu đệ đệ của Lý Tuyên thành hôn, bọn họ phải dời ra ngoài tìm chỗ ở khác.

Lý Chân dẫn ngựa đi đến cửa lớn, cửa việc vừa mới mở ra, tỷ phụ Tào Văn từ trong sân đi ra, Tào Văn tính cách nhu nhược, trầm mặc ít nói, làm tiểu lại công văn ở huyện nha. Có điều chữ viết của hắn vô cùng đẹp, bình thường cũng thay chùa chiền làm ít công việc sao chép kinh văn, kiếm thêm tí thu nhập cho gia đình. Phụ thân của hắn cũng đã sớm tạ thế, chỉ còn hắn với quả phụ Mạnh thị sống nương tựa vào nhau.

“Tỷ phụ, đi huyện nha sao ? ”

Tào Văn rất yêu thích em vợ này, hắn thấy Lý Chân trở về, vội vã kéo hắn qua 1 bên, thấp giọng nói :

“Ngươi lần trước nhờ ta hỏi thăm một việc, ta đã hỏi Trường học chính ! ”

Mấy ngày trước, Lý Chân nghe được 1 loại thuyết pháp, 1 ít học sinh châu học có thể kết thúc học nghiệp, hắn liền động tâm, nhờ tỷ phụ đi hỏi thăm. Lý Chân đại hỷ :

“Trường học chính nói thế nào ? ”

“Cái này ta không hỏi kỹ, có điều ta cảm thấy Trường học chính nói thế nào kỳ thực không có ý nghĩa, then chốt là thái độ của tỷ tỷ ngươi, ngươi nói xem ? ”

Lý Chân nhất thời trở nên buồn bực, tỷ phu nói đúng, tỷ tỷ của hắn làm sao có khả năng cho hắn sớm kết thúc học nghiệp ? Hơn 1 năm rồi, Lý Chân vẫn muốn cùng với mấy đứa bạn tốt đi ra bên ngoài du lịch, mấy tháng gần đây cái cảm giác đó càng ngày càng mãnh liệt, nhưng hắn học nghiệp vẫn chưa thể kết thúc, khiến cho hắn khó có thể xuất hành.

Hơn nữa hắn còn có đại tỷ rất lợi hại, ngấm lại liền làm cho bàn thân nhục chí. Tào Văn nhìn ra được sự thất vọng của em vợ, liền an ủi hắn :

“Hôm nay đừng nghĩ đến chuyện này nữa, chuẩn bị cho ngày mai vũ cử thi hương, đó mới là sự kiện quan trọng nhất của ngươi, nếu ngươi thi đạt giải, nói không chừng Trương học chính cho phép ngươi kết thúc học nghiệp đó ! ”

“Đa tạ tỷ phu ! ”

Tào Văn cười vỗ vỗ vai hắn, xoay người rời đi. Lý Chân đẩy cửa viện ra rồi bước vào, hắn muốn đi nuôi ngựa, nhưng mơ hồ nghe thấy âm thanh của đại tỷ từ phòng bếp truyền đến : “Bà bà, chỉ có lão quả phụ không có con cái mới quỳen tiền, để nữ nhân lo lắng hậu sự, người đường đường có con cái, làm gì còn đi quỳen tiền, đây không phải là rất lãng phí sao ? ”

Lý Chân âm thầm lắc đầu, đại tỷ với bà bà quan hệ không được hòa thuận, vì bản thân mình, không biết bọn họ đã bao nhiêu lần cãi vã, hôm nay lại muốn âm ỹ lên rồi. Lúc này, Lý Tuyên nổi giận đùng đùng từ trong phòng bếp đi ra, đúng lúc nhìn thấy Lý Chân, dọa nàng dẩy dưng một cái :

“A Chân, ngươi trở về từ khi nào, cửa không khóa sao ? ”

“Ta vừa nãy gặp tỷ phu ở ngoài cửa, nên mới trực tiếp vào đây. ”

“Ừm, rửa tay rồi đi ăn cơm đi ! Ngựa để đó cho ta ! ”

Lý Tuyên mặc dù quản thúc cực nghiêm đối với Lý Chân, nhưng về việc tiêu tốn để luyện võ thì chưa bao giờ keo kiệt chút nào. Vì thế mà bà bà rất không cao hứng, chính vì nguyên nhân này mà khiến 2 người thường xuyên cãi vã, đương nhiên, cũng vì một phần đến nay Lý Tuyên vẫn chưa mang thai.

Lý Tuyên dắt ngựa đi rồi, bà bà bưng ấm thuốc được sắc từ trong phòng bếp đi ra, Lý Chân cười cợt với bà mà nói : ” Chào A thẩm ! ”

“Ai ! Nhanh đi ăn cơm đi ! ”

Mạnh thị thở dài, chậm chậm rì rì hướng về phía gian phòng mà đi, Lý Chân quay trở về phòng mình treo bộ cung tiến lên, xoay người đi đến nhà chính, thấy ở trên bàn đã dọn xong đầy đủ các món ăn, tỷ phu Tào Văn vừa mới ăn cơm xong mới đi, cơm nước vẫn còn nóng.

Lý Chân múc ỉnh 1 chén cháo rồi ngồi xuống, lại cuốn lên một khối hồ bính, hồ bính chính là dùng miếng thịt chấm với nước tương mà thành, phi thường ngon miệng, chính là món mà Lý Chân yêu thích nhất, mỗi buổi sáng sau khi luyện tập xong, đều cảm thấy đói bụng, bắt đầu hùng hổ như sói mà ăn.

Ăn đến chén cháo thứ 2, Lý Tuyên đi vào, nàng đến bên cạnh đệ đệ rồi ngồi xuống, cũng bưng bát cháo lên từ tốn mà húp cháo, nàng không giống như bình thường hời hợt này nọ, chắc là có tâm sự nặng nề.

“A tỷ có tâm sự gì à ? ”

“Không có gì, nhanh ăn cơm đi ! ”

Lý Chân biết đại tỷ tuy rằng nắm giữ tài chính cả nhà không dễ dàng, nhưng cũng không đến nỗi vì chút tiền lẻ mà cãi vã với bà bà, tuy lần này bà bà quỳen không ít tiền, làm đại tỷ mất hứng.

Mỗi người đều có việc khó xử riêng, hắn cũng không biết nên khuyên đại tỷ như thế nào nữa, đành không lên tiếng nữa, Lý Tuyên cũng không muốn suy nghĩ nhiều việc phiền lòng nữa, lại hỏi :

“Ngày hôm qua ngươi có đi gặp đại sư Vong Trần không , thân thể đại sư như thế nào rồi ? ”

Tuổi của người đã cao, không thể mỗi ngày dạy được Lý Chân, Lý Chân cứ 10 ngày là đi gặp đại sư 1 lần.

“Đại sư chỉ hơi bị chút cảm lạnh, chủ trì Linh Ẩn nói với ta đừng lo lắng, hắn sẽ chăm sóc tốt cho đại sư ! ”

Lý Tuyên thở dài, ” Tuy nói là vậy, cũng không thể khinh thường, sau khi kết thúc cuộc thi, người phải đi chăm sóc đại sư mấy ngày, lấy tâm để hiểu đạo, hiểu chưa ? ”

“A tỷ, ta biết rồi ! ”

Lý Chân chờ một hồi, lại thấp giọng nói :

“A tỷ, ta nghĩ sau khi thi hường thì người để ta ra ngoài một chút ! ”

“Không được ! ”

Lý Tuyên trước sau như một kiên quyết từ chối : ” Nhiệm vụ của người là luyện võ đọc sách, ta sớm nói trước, sau khi kết thúc học nghiệp, người phải chuyên tâm đọc sách, đừng nghĩ đến chuyện đi đâu ! ”

Đúng lúc này, trong sân truyền đến tiếng gõ cửa, có người cao giọng hỏi :

“Xin hỏi nơi này có phải là nhà của Lý Chân không ? ”

“Đúng vậy ! ”

Lý Tuyên đứng dậy đi vào trong sân, mở cửa viện ra, nàng lập tức sửng sốt. Chỉ thấy ngoài cửa đứng 4 người, trong đó có 2 người là tùy tùng, dẫn đầu là một người trung niên đã ngoài 50, da dẻ trắng nõn, dưới hàm chòm râu dài gần 3 thước, đầu đội mũ sa, trên người khoác một trường bào màu tím, eo mang thắt lưng ngọc, có vẻ là khá tao nhã.

Sau lưng hắn có một người trẻ tuổi dáng dấp hết sức cao to, tuy rằng đang mang trang phục sĩ tử, nhưng không thể che dấu được một cỗ ngạo khí của hắn.

Lý Chân ngồi ở trong phòng, hắn lập tức nhận ra đây là ai, dĩ nhiên người đó chính là Lý Tân, gia chủ của Đôn Hoàng Lý thị gia tộc, điều này làm cho hắn cảm thấy giật mình.

Tỷ đệ bọn họ chỉ là con thứ của bàng chi, tư cách để tham gia tế tự còn không có, càng không phải nói là gia chủ đến tận nhà gặp mặt báỉ phỏng, trong ấn tượng của Lý Chân, chỉ có khi tổ phụ tạ thế thì gia chủ mới tới 1 lần.

Lý Tuyên sững sốt chốc lát, hỏi : “Các người tới đây có chuyện gì ? ”

Lý Tân trong lòng có chút không vui, phải biết hắn là gia chủ của Đôn Hoàng Lý thị gia tộc, nắm giữ trong tay mấy trăm nhân mạng của Lý thị, Lý Chân, Lý Tuyên chỉ là vân bối, nhìn thấy hắn còn không mau hành lễ, trái lại còn hỏi ngược lại mình.

Có điều hôm nay hắn là chủ động tới cửa, có chuyện muốn tìm Lý Chân hỗ trợ, nhịn xuống sự không vui ở trong lòng, nỗ lực gượng cười mà nói :

“Ta có thể vào nhà được không ? ”

Lý Tuyên vội vàng trả lời : “Mời vào ! Mời vào ! ”

Nàng chạy nhanh về phía chủ đường như một cơn gió, thu thập lại căn phòng, rồi lại ra đón : “Gia chủ mời vào trong ngồi chơi ! ”

Dù sao đây cũng là Gia chủ của Lý thị, Lý Tuyên hiểu được 1 điểm đạo lý đối nhân xử thế, tuy rằng nàng đã là người xuất giá, là vợ của Tào gia, nhưng nàng phải suy nghĩ thay cho đệ đệ của mình, sau này sẽ có nhiều chuyện đệ đệ phải nhờ vả vào gia tộc, không thể đắc tội với Gia chủ được.

Lý Tân thấy Lý Tuyên hết sức ân cần, trong lòng mới thoải mái một tí, gạt gù chấp tay đi vào đại sảnh, người thanh niên trẻ đi theo phía sau lưng hắn, đúng ánh mắt khiêu khích nhìn về phía Lý Chân.

Người thanh niên trẻ này tên là Lý Bàn, cháu trai của Lý Tân, là con trai trưởng của Lý thị gia tộc, hắn giống như Lý Chân, đều đọc sách ở châu học, năm nay đều tham gia vũ cử thi hương.

Lý Tân ngồi xuống, liếc mắt nhìn Lý Chân đang đứng ở cửa, thấy hắn không chịu hướng phía mình hành lễ, có chút không cao hứng mà nói :

“Người là Lý Chân ? ” Lý Tân nhàn nhạt hỏi.

4. Chương 4: Lấy Thế Đề Người

Tỷ đệ Lý Tuyền trên danh nghĩa là tộc nhân Đôn Hoàng Lý thị, nhưng bọn họ thuộc về thứ chi, không được gia tộc coi trọng, thậm chí ngay cả tư cách tham gia tế tộc còn không có, có điều cũng có lời nói, tổ phụ Lý Đan Bình của bọn họ nguyên bản không phải Đôn Hoàng Lý thị, mà là thuộc về Lũng Tây Lý thị.

Lời nói này cũng có mấy phần đạo lý, bằng không lấy thân phận bác sĩ của tổ phụ Lý Đan Bình, làm sao mà có tư cách tham dự tộc tế?

Cũng chính vì nguyên nhân này, cảm tình của Lý Chân đối với gia tộc cực kỳ lãnh đạm, kiếp trước hẳn là người chưa hề hướng đến người khác quỳ lạy, kiếp này chỉ quỳ lạy hai người tổ phụ với sư phụ, muốn hẳn là người tâm cao khí ngạo, lại phải quỳ lạy trước vị gia chủ không hề thân thích này, đầu gối của hắn sao có thể cúi xuống được chứ.

Lý Chân khom người thi lễ một cái, ” Chính là văn bối!”

Lúc này, Lý Tuyền bưng trà đi vào, Lý Tân đối với nàng cười nói: “Người lui xuống trước đi! Ta cùng đệ đệ người nói chuyện riêng một chút.”

Lý Tuyền thấy đệ đệ không chịu quỳ lạy gia chủ, trong lòng nàng có chút lo lắng, liền cười bồi nói: “Đệ đệ ta mới mười bảy tuổi, rất nhiều chuyện chưa hiểu thấu, gia chủ có chuyện gì liền nói với ta đi! Ta có thể làm chủ.”

“Được rồi! Người cũng ngồi xuống.”

Lý Tuyền ở bàn đối diện ngồi xuống, Lý Chân đứng phía sau lưng tỷ tỷ, liếc mắt nhìn Lý Bàn ngồi ở phía đối diện, tuy rằng bọn họ là tộc nhân, lại cùng nhau đọc sách ở châu học, nhưng con mắt của Lý Bàn thường treo ở trên đỉnh đầu, chưa từng lần nào nhìn tới chính mình.

Ngày hôm nay hắn lại đến nhà mình, Lý Chân mơ hồ đoán được nguyên nhân, phỏng chừng chuyện xảy ra vào sáng ngày hôm nay rồi, chắc chắn có quan hệ đến Lý Bàn.

Lý Tân khẽ vuốt râu dài, không chút hoang mang đối với Lý Tuyền nói: “Người có biết mai là ngày vũ cử thi hương?!”

Lý Tuyền đương nhiên biết, việc quan hệ đến tương lai tiền đồ của đệ đệ, hơn nữa nghe nói chỉ có ba tiêu chuẩn vào kinh tham gia vũ cử, ở Đôn Hoàng, trong đám thanh thiếu niên, đệ đệ hẳn là người có kỹ năng cưỡi ngựa bắn cung tốt nhất, hầu như không có đối thủ, trong ba cái tiêu chuẩn đó, chắc chắn có vị trí của đệ đệ.

“Ta biết, ngày mai A Chân cũng phải tham gia.”

“Phải! Đệ đệ người rất giỏi, Lý gia có nhân tài xuất chúng như vậy, gia chủ như ta cũng rất cảm thấy vui mừng.”

“Gia chủ quá khen, hắn mới chỉ là hài tử, tâm tình mới lớn, không thể nói là xuất chúng.”

Lý Tuyền là nữ nhân cực kỳ khôn khéo, vấn đề này nàng đã cân nhắc qua không ít lần, đệ đệ của nàng xác thực rất xuất chúng, để nàng cảm thấy kiêu ngạo.

Ai cũng nói với nàng, cũng khen Lý gia có một nhân tài, nhưng gia tộc từ xưa đến nay chẳng bao giờ quan tâm, nói rõ ra là gia chủ căn bản không xem A Chân để ở trong lòng.

Lý Tuyền cũng biết Lý gia rất xem trọng huyết thống, nếu như bọn họ là nhà kẻ con thứ, cho dù xuất sắc đến mấy cũng sẽ không được gia tộc coi trọng, trừ phi trở thành quan lớn quyền quý.

Đã như vậy, tại sao ngày hôm nay gia chủ cũng tới bái phỏng? Còn dùng ngôn từ dối trá khen A Chân, lẽ nào bọn họ có mục đích khác sao?

Nghĩ đến việc này, sự cảnh giác trong lòng Lý Tuyền lớn lên nhiều lần.

Lý Tân cười cợt lại nói: “Lý gia có một nhánh đội buôn, nắm giữ năm trăm đầu lạc đà, ở Sa Châu cũng xem như số một số hai, đội buôn có ba mươi tên hộ vệ, nhưng thiếu một tên hộ vệ thủ lĩnh, ta dự định để đệ đệ ngươi đi làm hộ vệ thủ lĩnh, nếu như làm tốt, hai năm sau ta đề bạt hẳn làm phó chấp sự của đội buôn, ngươi xem như thế nào?”

Lý Chân đứng ở sau lưng tỷ tỷ, hẳn đại khái đã hiểu rõ mục đích của Lý Tân, liền thấp giọng nhắc nhở tỷ tỷ, “A tỷ, ta muốn giúp người nấu rượu.”

Lý Tân vuốt râu ha ha nở nụ cười, “Hiền chất như muốn nấu rượu, chuyện này rất dễ, ở Thọ Xương huyện Lý gia có tòa phường nấu rượu, ta cho người đi làm chấp sự, như thế nào?”

Lý Tuyền hiểu nghĩa bóng câu nói của đệ đệ, nàng đã từng cân nhắc mở một nhà xưởng nấu rượu, đệ đệ nói giúp mình nấu rượu, lại bị nàng răn dạy một trận, không cho phép hấn phạm phải sai lầm, ảnh hưởng đến tiền đồ, Lý Tuyền lập tức hiểu rõ mục đích của gia chủ Lý Tân.

Lý Tuyền lập tức lắc đầu nói: “Đa tạ hảo ý của gia chủ, A Chân ngày mai phải tham gia vũ cử thi hương, hẳn có năng lực tranh cướp tiêu chuẩn vào kinh, ta hi vọng hẳn có thể vào kinh tham gia vũ cử, hảo ý của gia chủ, ta chân thành ghi nhớ!”

Sắc mặt Lý Tân khẽ thay đổi, ngữ khí rõ ràng trở nên không thân thiện: “Các người vẫn không biết sự trọng yếu của vũ cử ngày mai như thế nào à?”

“Nếu như gia chủ nguyện nói, ta xin rửa tai lắng nghe!”

Lý Tân do dự một hồi nói: “Ngày mai Vương đại tướng quân tự mình chủ trì cuộc thi, đây là lần thứ nhất Sa Châu mở ra thi hương vũ cử, phàm là võ sĩ tử nhà ai thi đỗ tiêu chuẩn vào kinh, đích thân bản thân hẳn sẽ viết một phong thư đề cử cho bộ binh, có Vương đại tướng quân tiến cử, chắc chắn sẽ tử đó tiền đồ vô lượng, như vậy cơ hội quá khó mà có được.”

Lý Tuyền tiếp lời nói: “Chính là bởi vì cơ hội hiếm có, mới cần phải hết sức tranh thủ!”

Lý Tân không nghĩ tới Lý Tuyền so với đệ đệ hẳn còn khó nói hơn, sắc mặt của hẳn nhất thời trầm xuống, lạnh lùng nói: “Nếu người không hiểu ý của ta, vậy ta sẽ nói rõ, ngày hôm nay ta đến nói cho các người biết, chính là hi vọng Lý Chân có thể chủ động từ bỏ tranh cướp ba tiêu chuẩn vào kinh!”

Dừng lại một thoáng, hẳn lại nhấn mạnh, “Ta chính là Gia Chủ Lý Thị, lời của ta, nhất định con cháu gia tộc phải phục tùng, ngày mai Lý Chân sẽ không tham gia cuộc thi.”

Lý Tuyền cũng phẫn nộ, người muốn gì, lấy thế đe người sao? Chưa từng thấy gia chủ nào như vậy, dựa vào cái gì đệ đệ của nàng không thể tham gia thi vũ cử vào kinh, dựa vào cái gì mà đệ đệ của nàng phải từ bỏ cạnh tranh?

“Gia chủ, ta không hiểu ý của người, tộc quy không hề có điều khoản nào không cho phép đệ đệ ta tranh thủ vào kinh thi vũ cử?”

Câu nói này Lý Tuyền cực kỳ lợi hại, dùng tộc quy chụp mũ đe xuống, khiến cho bản thân Lý Tân là gia chủ nửa ngày không nói được lời nào.

Lý Bàn đứng ở phía sau cả giận nói: “Tiêu chuẩn từ lâu đã định, gia chủ là có ý tốt muốn tới nhắc nhở, các người nếu không biết phân biệt. . . .”

Lý Tân quay đầu lại, mạnh mẽ trừng Lý Bàn một cái, chuyện này hẳn làm sao có thể nói ra, đặc biệt là cho lợi ích tương quan giữa nhau càng không thể nói, Lý Bàn sợ đến cúi đầu, không dám nói gì nữa.

Lý Tuyền đã hoàn toàn hiểu rõ, nàng hít thật sâu một cái, đứng lên nói: “Đa tạ hảo ý của gia chủ, chúng ta biết nên làm gì? Ta còn có việc, gia chủ xin mời!”

Lý Tân không nghĩ tới Lý Tuyền dĩ nhiên bất ngờ trực khách, trong lòng hẳn rất giận dữ, đứng lên phui áo mà hừ một tiếng, xoay người liền bước nhanh rời đi.

Lý Tuyền chờ hẳn đi rồi, ‘Loảng xoảng!’ đem cửa ra vào đóng lại, “Phi! Là gia chủ thì to tát lắm à, xách giày cho ta cũng không xứng.”

Lý Chân giơ ngón tay cái lên khen: “A tỷ thật lợi hại, tiểu đệ tâm phục khẩu phục!”

“Ai! Người đừng khen đều ta nữa, ngày mai làm sao bây giờ? Bọn họ tiêu chuẩn đều đã được định đoạt trước rồi.”

“A tỷ, ta đoán được là ba người nào?”

“Người đoán được?”

Lý Chân gật đầu mà nói: “Một là Trương Lê, phụ thân của hắn là Đậu Lô Quân, phó quân của Trương Đình, tiêu chuẩn đó trừ hắn ra không thể là ai khác, một người là Tác Văn, đệ đệ của hắn là Tác Anh đã tiết lộ cho ta, cuối cùng chính là tên thiếu niên Lý Bàn khi nãy, nếu không hắn sẽ không cùng gia chủ đồng thời đến đây.”

“Nhưng . . . Ba người này đều không phải là đối thủ của ngươi, để ngươi lui ra, chuyện này không công bằng tí nào!” Lý Tuyền biết ba người này đều là con em quyền quý của Đôn Hoàng, không phải những người dân đen như họ có thể chống cự, trong lòng nàng rất tuyệt vọng.

Lý Chân chậm rãi lắc đầu, “A tỷ, ta chắc chắn phải đi thi hương!”

Lý Tuyền ngăn ra, “Tiêu chuẩn đều đã được định sẵn, ngươi còn có biện pháp gì?”

Lý Chân cười lạnh, “Ta, Lý Chân sẽ dễ dàng bị người bài bỏ như vậy sao?”

.

Đại Đường Thiên Thụ năm thứ nhất, thánh thần hoàng đế Võ Tắc Thiên quyết tâm thu phục Tây Vực, nhận lệnh ứng dương Vệ Tướng Quân Vương Hiếu Kiệt làm tổng quản Võ Uy đạo, cùng Đại Tướng Đông Đột Quyết là A Sử Cái cùng lúc tiến công Thổ Phiên, một lần đánh bại quân Thổ Phiên, thu phục Quy Tư, Yên Kỳ, Vu Điền, Sơ Lặc bốn trấn, xây dựng An Tây Đô hộ phủ ở Quy Tư.

Bởi Vương Hiếu Kiệt đã lập nên đại công, thăng làm Tả Vệ đại tướng quân, lần này Vương Hiếu Kiệt suất 50 ngàn đại quân đã võ trang đầy đủ từ Sa Châu xuôi nam xuống cao nguyên, thảo phạt quân Thổ Phiên cùng với Tây Đột Quyết Thập Tính Khả Hãn A Sử Na, tạm thời đóng quân ở Đôn Hoàng.

Mà đúng lúc này, Sa Châu cử hành vũ cử thi hương mỗi năm một lần, Vương Hiếu Kiệt đối với chuyện này cực kỳ có hứng thú, chủ động đưa ra yêu cầu tham dự vũ cử thi hương, đối với ba sĩ tử đứng đầu có được tiêu chuẩn vào kinh hương, hắn sẽ tự tay viết thư đề cử lên bộ binh.

Bên trong đại tướng, danh tướng Đường quân Vương Hiếu Kiệt đang chấp tay đi qua đi lại, có vẻ hơi lo lắng bất an, hắn nhận được tin tức, hắn phái đi nghênh đón đội ngũ của triều đình sứ giả, còn chưa thấy bóng dáng người nào, một nhóm sứ giả triều đình dĩ nhiên mất tích ở Ngọc Môn Quan.

Điều này làm cho hắn vừa lo lắng, lại có chút kỳ quái, theo lý, sứ giả triều đình ở Hà Tây nên rất an toàn mới đúng, lẽ nào là hành lang Hà Tây có mã phi, có đám mã phi nào dám gan to bằng trời? Tập kích sứ giả do Thánh Thượng phái ra.

Đúng lúc này, thân vệ ở ngoài trước bẩm báo: “Đại Tướng Quân, ngoài đại doanh có một thiếu niên huyện Đôn Hoàng cầu kiến, hắn nói có việc cơ mật muốn bẩm báo.”

Wang Hiếu Kiệt trong lúc đang suy tư chuyện sứ giả mất tích, lại nghe nói có người muốn bẩm báo cơ mật, liền theo cách tự nhiên đem hai chuyện nói lại với nhau.

Hắn gật gù, “Dẫn hắn vào đây!”

Chốc lát, hai tên thân binh dẫn một tên thiếu niên có thân hình cao ráo vào lều lớn, thiếu niên ấy chính là Lý Chân, hắn ý định vốn là đến thử vận may, xem Vương Hiếu Kiệt có chịu gặp hắn hay không?

Vốn dĩ hắn không có ôm quá nhiều hi vọng, không nghĩ tới Vương Hiếu Kiệt lại đồng ý gặp hắn, làm hắn một thoáng kinh hỉ không thôi.

Lý Chân bị mang vào lều lớn, tại cửa lều có bốn tên đeo đao thân vệ đứng canh giữ, ánh mắt chăm chăm nhìn kỹ vào hắn, bên trong đại tướng chỉ có một người đầu đội kim khôi Đại Tướng, phỏng chừng đây chính là danh tướng Đường Triều Vương Hiếu Kiệt.

Lý Chân liền vội vàng tiến lên một bước, khom người thi lễ: “Lý Chân tham kiến Vương đại tướng quân!”
“Người là người nào, có chuyện gì muốn gặp ta?”

“Học sinh là sĩ tử Đôn Hoàng, ngày mai muốn tham gia vũ cử thi hương, nhưng có người tâm tư xấu xa, trước đó đã định tiêu chuẩn vào kinh, học sinh cảm thấy rất bất bình, muốn tới báo cáo với Đại Tướng Quân.”

Vương Hiếu Kiệt giận dữ, nguyên lai không phải vì việc sứ giả mất tích mà đến, hấn vung tay lên, “Đuổi ra ngoài!”

Vài tên thân vệ tiến lên đẩy hấn một cái, Lý Chân hô to: “Hương cống vũ tề, việc đề cử người liên hệ rất sâu xa, một đời anh danh Đại Tướng Quân muốn dựa trên người ba công tử bột này sao?”

Vương Hiếu Kiệt ngẩn ra, “Chờ một chút!” Hấn gọi binh sĩ quay lại.

Vương Hiếu Kiệt lúc này mới phản ứng, hấn nhớ tới bản thân đã đáp ứng viết thư đề cử, vạn nhất thực sự đề cử ba công tử bột là hạng người vô năng, làm tức giận Thánh Thượng, xác thực hấn sẽ bị liên lụy.

Vương Hiếu Kiệt đi tới trước mặt Lý Chân, thấy Lý Chân ngẩng đầu ưỡn ngực, không có tí chút nào là sợ hãi, hấn liền lạnh lùng hỏi: “Người chán sống sao? Dám to gan chạy tới bắt nạt ta!”

5. Chương 5: Dùng Bản Thân Để Chứng Minh

Lần này Lý Chân nhìn rõ được tướng mạo Vương Hiếu Kiệt, hấn đầu tiên nhìn thấy một đôi mắt cực kỳ sắc bén, phẳng phất như nhìn thấu nội tâm của chính bản thân mình vậy, chỉ thấy tuổi của hấn chừng hơn bốn mươi tuổi, thân cao gần bảy thước, râu quai nón mắt hổ, sát cơ lạnh lẽo, tướng mạo phi thường uy mãnh.

Lý Chân khom người thi lễ một cái, không chút hoang mang nói: “Học sinh không dám bắt nạt Đại Tướng Quân, nói những câu trước là lời nói thật.”

Hấn không uly tí nào mà nhìn Vương Hiếu Kiệt, trong ánh mắt tràn ngập tự tin, Vương Hiếu Kiệt cũng âm thầm gạt đầu, bình thường bất cứ tiểu dân nào nhìn thấy chính mình cũng sẽ sợ đến đập đầu chân run như cây sậy.

Mà trước mắt thiếu niên này rất đúng mực, cử chỉ khéo léo, lại không phải vì chính mình mà sợ hãi, rất có vài phần can đảm.

Trong mắt Vương Hiếu Kiệt, Lý Chân đã lưu lại ấn tượng đầu tiên cũng không tệ lắm, Vương Hiếu Kiệt lại hỏi: “Người tại sao nói lần này vũ cử thi hương có sai trái?”

“Văn bối không dám giấu diếm Đại Tướng Quân!”

Lý Chân không chút hoang mang liền đem chuyện Lý Tân tìm hấn nói ra, cuối cùng nói: “Hấn mặc dù là gia tộc trưởng của học sinh, nhưng bản thân hấn sai trái, đầu tiên chính là bất trung đối với Đại Đường Hoàng đế, bất nghĩa đối với Sa Châu đông đảo sĩ tử, bất trung cùng với bất nghĩa như vậy, học sinh chắc chắn sẽ không bao che!”

Vương Hiếu Kiệt trong lòng buồn cười, vẫn là lần đầu tiên hấn nhìn thấy, thiếu niên này lại tố cáo gia chủ của mình, lá gan đúng thật không nhỏ, nếu bị gia chủ biết được việc này, hấn ở gia tộc còn có thể sống được sao?

Vương Hiếu Kiệt căn bản không biết, từ nhỏ đến lớn Lý Chân cùng gia tộc không có chút quan hệ nào, nếu gia chủ Lý Tân muốn hi sinh bản thân hấn, Lý Chân lại há có thể không mãnh liệt phản kháng?

Suy nghĩ một chút, Vương Hiếu Kiệt lại hỏi: “Nhưng là người cũng không có chứng cứ, nói miệng không có bằng chứng, ta biết làm sao bây giờ?”

Lý Chân ngang nhiên nói: “Học sinh chính là chứng cứ tốt nhất, nếu như ta không lọt vào 3 tiêu chuẩn để vào kinh thi hương, chuyện thi hương thật là sai trái.”

“Khẩu khí thật lớn!”

Vương Hiếu Kiệt cười gần hai tiếng, hần xoay người từ trên giá cung lấy ra bảo điều cung của chính mình, đưa cho Lý Chân, “Đây là ngũ đầu cung hai thạch, người có thể kéo được không?”

“Học sinh đồng ý thử một lần!”

Lý Chân tiếp nhận cái cung, cảm giác rất nặng, hần dùng hai cánh tay so sánh lực, dây cung kéo dài vang lên tiếng “Két két”, hần lại đổi tay, lôi dây cung, tuy rằng so với ám ảnh cung hai thạch của mình hơi trùng, nhưng hần cũng có thể ung dung kéo dây tên dài ra.

“Học sinh bêu xấu!”

Vương Hiếu Kiệt trong mắt lộ ra vẻ kinh ngạc, không chỉ là Lý Chân dễ dàng kéo dài bảo cung của hần, sức mạnh kinh người, đặc biệt là vừa nãy trong lúc vô thức Lý Chân làm động tác đổi tay, khiến cho hần phát hiện thiếu niên này tựa hồ rất nhanh tay nhanh mắt.

Phải biết huấn luyện cưỡi ngựa bắn cung phải một năm mới có thể coi là hợp lệ, nhưng muốn đạt đến trình độ nhanh tay nhanh mắt, ít nhất phải khổ công trên dưới mười năm.

Lẽ nào lúc bảy, tám tuổi thiếu niên này đã bắt đầu luyện tập cưỡi ngựa bắn cung sao? Không có khả năng a! Vương Hiếu Kiệt lại rút ra hai mũi tên, đưa cho Lý Chân, lập tức mệnh lệnh cho thân vệ, “Dem Xích Huyết mã lại đây!”

Lý Chân cũng hiểu ý tứ của Vương Hiếu Kiệt, hần muốn tận mắt xem chính mình bắn hai mũi tên, mới tin tưởng lời nói của bản thân mình.

Một luồng dũng khí mạnh mẽ từ trong xương bản thân trào ra, hần biết mình có thể có hay không được đãi ngộ công chính, phải xem hành động lần này.

.....

Chỗ tập luyện cưỡi ngựa bắn cung ở trung quân lều lớn cách đó không xa, Lý Chân cưỡi ở một thớt ngựa màu đỏ thẫm dị thường hùng, đây là một thớt ngựa đến từ Đại Uyển Hãn Huyết Bảo Mã, là một trong những chiến lợi phẩm của Vương Hiếu Kiệt thu phục từ An Tây.

Chiến mã thể trạng rất cường tráng, tứ chi thon dài mạnh mẽ, đuôi ngựa rất dài đang bay phất phới trong gió, Lý Chân cưỡi trên thớt chiến mã, tay cầm bảo cung, càn lộ ra vẻ oai hùng anh dũng, dáng vẻ xuất chúng.

Ánh mắt lợi hại của Lý Chân nhìn kỹ bia tên phía xa xa, giữa trường cưỡi ngựa bắn cung có vẽ một đường cái thẳng tắp rộng một trượng, dài hai mươi bộ, phía trước đường cái cách khoảng 150 bộ, hai bên trái phải bày ra các hình nộm con người làm bằng rơm, cách đường cái ước chừng tám mươi bộ.

Nói cách khác, hần nhất định phải chạy gấp dọc theo đường cái, chạy nhanh tới gần 150 bộ, đồng thời nhanh tay nhanh mắt, bắn trúng hai bia hình nộm con người, đường cái tuy dài, nhưng khu vực để bắn tên chỉ có hai mươi bộ, thời gian để cho hần bắn tên cũng rất ít, đây là cung cách cao nhất khi thi cưỡi ngựa bắn cung.

Vương Hiếu Kiệt đang ngồi trên đài quan chiến, hần khá là thương thức người thiếu niên dũng khi mới chỉ có mười bảy tuổi này, lại dám tìm mình để khiêu nại, chỉ riêng phần can đảm này chính là người bình thường không cách nào có được.

Hơn nữa còn có thể kéo ngũ đầu cung hai thạch của chính mình, lấy tuổi tác của hần, có phần sức mạnh rất hiếm thấy, thành Đôn Hoàng còn có nhân tài như vậy, nếu cứ như vậy mà bị mai một, thực sự quá đáng tiếc.

Nhưng Vương Hiếu Kiệt rất mong đợi nhìn xem tài bắn cung của Lý Chân, hần quyết định dùng tiêu chuẩn cưỡi ngựa bắn cung cao nhất trong quân đội để thử thách hần.

“Đại Tướng Quân, hần đã chuẩn bị xong.”

Vương Hiếu Kiệt gật gù, “Bắt đầu đi!”

Có binh sĩ vung vẩy cờ xí, hô to: “Bắt đầu!”

Lý Chân rút ra một mũi tên ngậm ở miệng, mũi tên khác thì khoát lên trên dây cung, hai chân đột nhiên đạp một phát vào chiến mã, Xích Huyết chiến mã hí dài một tiếng, bốn vó chạy gấp mà đi.

So với thốt ngựa Bạch Long Mã của mình, tốc độ của thốt chiến mã này rõ ràng nhanh nhẹn hơn, hơn nữa khí thế càng thêm mãnh liệt, Lý Chân chỉ cảm thấy gió rít bên tai vang lên như gào thét vang vọng, trong nháy mắt chiến mã liền vọt tới trước 150 bộ.

Vương Hiếu Kiệt sốt sáng mà đứng lên, ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị nhìn kỹ nhất cử nhất động của Lý Chân, bốn phía xung quanh mấy trăm tên binh sĩ quan với binh sĩ cũng dồn dập rướn cổ lên, chờ đợi thời khắc thiếu niên này bắn ra hai mũi tên.

Chiến mã vừa phóng qua điểm để xạ kích, Lý Chân dùng hai chân ghì chặt chiến mã, giữ vững thân thể, cây cung như đường cong đẹp mắt, một mũi tên bắn ra.

Hắn không nhìn kết quả, lập tức đổi cung qua tay trái, từ trong miệng rút ra một mũi tên khác, thân thể hơi cong, lại một mũi tên bắn ra nhanh như tia chớp, chiến mã lao nhanh trong gió, trong nháy mắt đã đi qua điểm xạ kích hai mươi bộ.

Bốn phía lặng ngắt âm thanh, lập tức tiếng vỗ tay như sấm, tiếng hoan hô vang lên liên miên, chỉ trong vòng thời gian rất ngắn, trong điểm xạ kích 20 bộ, Lý Chân nhanh tay nhanh mắt bắn ra hai mũi tên, động tác rất thành thạo, trôi chảy, hai mũi tên cắm giữa hồng tâm, khiến các binh sĩ thán phục không ngớt.

Hai tên lính đi kiểm tra vội vàng chạy đến bên dưới quan đài, kích động cao giọng hô to, “Đại Tướng Quân, hai mũi tên đều trúng mi tâm!”

Vương Hiếu Kiệt vuốt râu không nói, hấn động tâm, hắn chưa từng gặp thiếu niên có tài cưỡi ngựa bắn cung inh như vậy, Đôn Hoàng còn có nhân tài như vậy, hắn làm sao có thể dễ dàng buông tha?

Lúc này, Lý Chân giục ngựa chậm rãi mà đến, hắn tung người xuống ngựa, đem bảo cung giơ lên thật cao, “Đa tạ bảo cung của đại tướng quân, khiến học sinh có thể phát huy hết sức mình!”

Vương Hiếu Kiệt gật gù, “Về lầu lớn nói chuyện!”

Hai người bước nhanh đi tới cửa lầu lớn, vừa vặn gặp phải Phó quân Đậu Lô Quân Trương Đình, Trương Đình là người của gia tộc họ Trương, một trong Tứ Đại Thế Gia Đôn Hoàng, ở Sa Châu Trương gia đời đời làm tướng, là địa đầu xà có quyền thế nhất ở Đôn Hoàng.

Lần vũ cử thi hương này mặc dù là do Sa Châu Tư Mã phụ trách, nhưng Trương Đình làm quân sứ ở địa phương, cũng tham dự trong đó.

Trương Đình nhận thức được Lý Chân, biết thiếu niên này khá là giỏi giang, ngay lúc vừa nãy, hắn cũng chứng kiến được tài năng cưỡi ngựa bắn cung của Lý Chân, làm hắn than thở không thôi.

Có điều hắn cũng rất kỳ quái, sao Lý Chân có thể xuất hiện ở trong đại doanh của Đường quân? Như thế nào lại biểu diễn tài bắn cung cho Vương Hiếu Kiệt, lần này xảy ra chuyện gì?

Trương Đình một chân quỳ xuống hướng về Vương Hiếu Kiệt ôm quyền thi lễ, “Mạt tướng tham kiến Đại Tướng Quân!”

“Trương quân sử xin đứng lên!”

Vương Hiếu Kiệt nhìn thấy Trương Đình, trong lòng có chút khó chịu, lần này mấu chốt nhất là Trương Đình đã đến rồi, ngược lại có một số việc không tiện đối chất nhau.

Càng quan trọng hơn, Vương Hiếu Kiệt đối với Lý Chân rất yêu thích, để thiếu niên này cùng Trương Đình đối chất, chỉ có thể hại bản thân hắn.

Vương Hiếu Kiệt hơi suy nghĩ, liền ôn hòa mà nói với Lý Chân: “Ta muốn cùng Trương quân sử thương nghị quân vụ, sự tình mà người nói ta đã biết, đi về nghỉ ngơi trước đi! Chuẩn bị cẩn thận cho thi hương ngày mai, hi vọng người ngày mai không làm cho ta thất vọng.”

Lý Chân đã đạt được mục đích của chính mình, hắn nói thêm nữa cũng không có ý nghĩa, liền hướng về hai người thi lễ một cái, “Cáo từ”, Vương Hiếu Kiệt nhìn hắn đi xa, rồi mới hướng Trương Đình nói: “Chúng ta vào nói chuyện!”

Vương Hiếu Kiệt đi vào trong lều, mệnh thân binh tất cả lui ra, rồi mới hướng Trương Đình nói: “Không cần gò bó, ngồi xuống nói chuyện đi!”

Mặc dù Vương Hiếu Kiệt là Võ Uy đạo tổng quản, Đâu Lô Quân cũng thuộc phạm vi quản hạt của hắn, tự nhiên hắn cũng chính là người lãnh đạo trực tiếp của Trương Đình.

Vương Hiếu Kiệt uống một hớp trà nóng, trầm tư chốc lát rồi nói: “Tài bắn cung của thiếu niên này phi thường inh, Trương quân sử biết không?”

“Ty chức đương nhiên biết, hắn không chỉ có tài bắn cung inh, mã cầu cũng vô cùng giỏi, ta dự định để hắn tham gia đội mã cầu Sa Châu.”

“Thật sao? Nhưng là ta biết hắn ngày mai muốn tham gia vũ cử thi hương, lẽ nào với tài năng cưỡi ngựa bắn cung của hắn, còn không nắm được tiêu chuẩn vào kinh sao?”

Trương Đình trong lòng có chút bồn chồn, hắn ở quan trường lăn lộn hơn hai mươi năm, có rất hiểu rõ quy tắc quan trường, hắn ý thức được khả năng rất cao là Vương Hiếu Kiệt đã biết việc tiêu chuẩn đã được định đoạt, có phải là Lý Chân đã nói với hắn hay không còn chưa xác định, nhưng nhất định có người tiết lộ việc này cho Vương Hiếu Kiệt.

Có điều tiêu chuẩn nội định hương cống cũng là việc rất bình thường, bất luận ở châu huyện nào, việc này cũng là điều bình thường, cơ hội để nổi bật hơn mọi người sao không thể không dành cho con cháu quyền quý thế gia, chẳng lẽ là dành cho hàn môn tử đệ hay sao? Trương Đình tin tưởng Vương Hiếu Kiệt sẽ không ngạc nhiên đối với chuyện này.

Hắn cười cười nói: “Ngày mai thi hương chủ yếu là thi bộ xạ cùng cưỡi ngựa bắn cung, phỏng chừng bộ xạ đối với Lý Chân là vấn đề không lớn, trọng yếu nhất vẫn là bộ môn cưỡi ngựa bắn cung, nếu như hắn phát huy không được, không nhất định hắn thật có thể nắm được tiêu chuẩn vào kinh, mặc dù ta cũng rất thưởng thức tài năng cưỡi ngựa bắn cung của hắn.”

Trương Đình nói rất có đạo lý, nhân tố ảnh hưởng nhất vẫn là cưỡi ngựa bắn cung ở trường thi, làm Vương Hiếu Kiệt không cách nào phản bác.

Kỳ thực Vương Hiếu Kiệt cũng cũng không muốn hỏi đến giao dịch bên trong Sa Châu, đó là sự tình bộ binh, không có quan hệ gì với hắn, nhưng nếu để cho hắn viết thư đề cử, vậy thì quan hệ lợi ích đến bản thân của hắn rồi.

Vương Hiếu Kiệt trầm ngâm chốc lát nói: “Ta nếu đáp ứng viết thư đề cử, đương nhiên sẽ không lật lọng, có điều người mà ta tiến cử, nhất định ta phải tận mắt chứng kiến trình độ cưỡi ngựa bắn cung của người đó, phù hợp yêu cầu của bản thân ta mới có thể viết, bằng không, Thánh Thượng trách tội xuống, bản thân Vương Hiếu Kiệt không gánh vác được, Trương quân sử hiểu chưa?”

6. Chương 6: Trao Đổi Lợi Ích

Lý Chân về nhà thì trời đã tối, hắn vừa đi vào sân, đại tỷ Lý Tuyền như một cơn gió chạy lại, lôi kéo hắn vội hỏi: “A Chân, người buổi chiều đi đâu, ta lo lắng chết đi được!”

“Tâm tình của ta không tốt, ra ngoài đi dạo một lát.”

Lý Tuyền nhìn lui nhìn tới trên người đệ đệ, cũng không thấy có điều gì không ổn, lúc này gấp đến mức cơm tối còn chưa ăn, hiện tại rốt cục Lý Chân đã trở về, trái tim của nàng mới được thả lỏng.

Nàng vốn định nghiêm khắc giáo huấn đệ đệ một trận, nhưng nghe được hần nói câu nói này, lửa giận trong lòng nàng lại biến mất không còn tí nào.

“Người đến đây, a tỷ có lời muốn nói với người.”

Lý Tuyền kéo tay Lý Chân vào trong gian phòng ngồi xuống, “Đại tỷ biết người vì lời nói của gia chủ mới buồn phiền, nhưng người không phải sợ, bất kể hần là cái gì, gia chủ hay không gia chủ, ngày mai người phải đi thi, vận mệnh của chúng ta phải nắm giữ ở trong tay mình, tuyệt không phải xem xét sắc mặt của người khác.”

Hiếm thấy a tỷ nói hết lòng mình, trong lòng Lý Chân không biết nên cảm động hay sợ sệt, nhưng hần tạm thời không muốn nói chuyện gặp Vương Hiếu Kiệt, liền cười nói: “Đại tỷ không nên lo lắng, ta đã nghĩ thông suốt, ngày mai ta chắc chắn sẽ không nhượng bộ.”

“Như vậy là được rồi.”

Lý Tuyền trong lòng được trấn an, quyết định cổ vũ huynh đệ của nàng một thoáng, suy nghĩ một chút lại nói: “Chờ vũ cử thi hương ngày mai kết thúc, có cơ hội đại tỷ sẽ cho người đi ra ngoài.”

Lý Chân đại hỉ, “Đi đâu?”

“Đi nơi nào tạm thời vẫn chưa thể nói, lo lắng duy nhất của ta chính là người chưa bao giờ từng ra khỏi nhà, ta không quá yên tâm để một mình người đi.”

Lý Chân vội vàng nói: “A tỷ không cần lo lắng, không phải ta đi một mình.”

“Ta biết, đơn giản là người đi cùng mấy vị bằng hữu, có điều nói đi thì phải nói lại, nếu bốn người các người cùng đi với nhau, ngược lại thật sự ta rất yên tâm.”

Lý Tuyền nghĩ đệ đệ cũng lớn rồi, nên cho hần một cơ hội để ra ngoài rèn luyện, nàng liền đáp ứng.

“Vậy cứ như thế mà quyết định, ngày mai ta chuẩn bị lương khô hành lý cho các người, ngày mốt lên đường, nhưng bắt đầu từ bây giờ, không cho phép người suy nghĩ đến chuyện này, ngày mai thi hương người phải cố gắng phát huy hết sức, để a tỷ giảm được cơn giận trong lòng.”

.....

Sa Châu nằm ở vị trí biên thủy, giáp giới cùng Thổ Phiên, Đột Quyết, vũ phong cường thịnh, tại Đôn Hoàng, mọi người có gia cảnh hơi khá một chút đều sẽ để hần tập văn luyện võ, tăng cường thân thể, bảo vệ quê hương.

Ba năm trước, Đại Đường mở ra vũ cử, các châu huyện cũng theo đó mà mở ra vũ cử thi hương, Sa Châu cũng không ngoại lệ, nhưng hàng năm bộ binh chỉ giao ba tiêu chuẩn vào kinh thi hương cho Sa Châu, tiêu chuẩn quý giá như vậy, hàng năm trên căn bản đều bị mấy đại thế gia Sa Châu nắm giữ chia nhau.

Năm nay tình huống có chút đặc thù, tả Vệ đại tướng quân Vương Hiếu Kiệt đáp ứng viết thư hướng về bộ binh đề cử, Vương Hiếu Kiệt hiện tại là đệ nhất đại tướng Đại Đường, trong quân đội có địa vị cực cao, nếu như hần chịu hướng về bộ binh đề cử, xem như ba tên cống sĩ thi hương theo đó mà có tiền đồ vô lượng.

Vì lẽ đó Vương Hiếu Kiệt vừa đáp ứng đề cử, mấy đại thế gia bắt đầu kịch liệt tranh cướp ba cái tiêu chuẩn, cuối cùng đạt thành thỏa hiệp, Trương Đình nắm giữ một vị trí tiêu chuẩn, cho con trai Trương Lê của hần.

Tác gia nắm giữ một vị trí tiêu chuẩn, bởi vì lần này chủ quản phụ trách vũ cử thi hương, chính là Tác Tri Bình, người mới nhậm chức Tư Mã Sa Châu, Tác gia phải để cho Trương Tôn Tác Văn.

Còn lại một tiêu chuẩn, dựa theo thông lệ, hần là dành cho vũ cử sĩ tử môn công bằng tham gia tranh cướp, cũng coi như là chuyện nhỏ, nhưng lần này, Lý gia cùng Trịnh gia đều muốn tranh cướp vị trí tiêu chuẩn cuối cùng này.

Cuối cùng mọi người thương nghị quyết định, nếu như Lý gia có thể thuyết phục Lý Chân từ bỏ tham dự cạnh tranh, như vậy vị trí tiêu chuẩn liền dành cho Lý gia, Trịnh gia quyền thế không đủ, chỉ có thể từ bỏ.

Nhưng ngày hôm nay Lý Thị Gia Chủ Lý Tân đến nhà Lý Chân thuyết phục hần từ bỏ vũ cử thi hương, nhưng gặp phải phiền toái, Lý gia tỷ đệ kiên quyết không chịu từ bỏ, điều này làm cho hần có chút bó tay.

Vào đêm, xe ngựa Lý Tân chậm rãi dừng lại trước đại môn Tác gia trước, phủ trạch Tác gia nằm ở Thành Tây, do chủ trạch cùng tộc phòng tạo thành.

Chủ trạch diện tích năm mươi mẫu, là đại phủ trạch lớn thứ hai tại huyện Đôn Hoàng, tộc trạch càng là có nhiều gia đình, chiếm đi hơn nửa đất đai.

Trước đó Lý Tân đã phái người đưa bái thiếp tới, Tác gia đã có chuẩn bị, xe ngựa vừa mới dừng lại, Tác Mạo chờ đợi cửa lớn trên bậc thang liền vội vàng nghênh đón, Tác Mạo là con thứ của gia chủ Tác Khánh, cũng là phụ thân của Song hiệp ruồi muỗi Tác Anh, Tác Văn.

Tác Mạo hướng về Lý Tân vừa mới đi ra xe ngựa khom người thi lễ, “Hoan nghênh Lý huyện công quang lâm hàn xá!”

Lý Tân kể thừa tước vị khai quốc huyện công của phụ thân, mọi người đều gọi hắn là Lý huyện công, đây là thân phận vinh dự nhất của bản thân hắn.

Lý Tân đáp lễ cười nói: “Nghe nói tác hiền đệ mới cưới tân thiếp, chúc mừng a!”

“Ha ha! Để huyện công cười chê rồi, phụ thân và gia thúc đều đã ở bên trong nhà chờ đợi, mời huyện công đi vào!”

“Xin mời!”

Tác Mạo dẫn Lý Tân tiến vào cửa lớn, phía trước hai tên nha hoàn lấy cây đèn lồng dẫn đường, hai người bước nhanh hướng vào phía trong nhà.

Bên trong công đường của Tác gia phủ, gia chủ Tác thị Tác Khánh đang cùng huynh đệ Tác Tri Bình thương lượng một ít chi tiết nhỏ sắp xếp cho ngày mai vũ cử.

Tác Khánh năm nay ước ngoài sáu mươi tuổi, dung mạo giống như lão già gầy gò, khi còn trẻ hắn suất lĩnh đội buôn của Tác thị vào nam ra bắc, trên đường đến Hà Tây, lưu lại uy danh rất hiển hách.

Hiện tại đã tuổi già, tinh lực không nhiều như lúc trước, mọi chuyện của gia tộc đều giao cho bốn con trai, bản thân hắn thì lại ẩn cư hậu trường, bảo dưỡng tuổi thọ.

Lần vũ cử thi hương này, bởi vì có Đại Tướng Quân Vương Hiếu Kiệt đề cử, kết quả cũng đã kinh động đến bản thân hắn, bất luận ra sao, hắn nên vì Trương Tôn Tác Văn phải có được một phong thư đề cử.

Hắn có ý nghĩ của mình, Sa Châu có năm trăm binh lính địa phương, hắn hi vọng do Trương Tôn Tác Văn đến thống lĩnh năm trăm binh sĩ này.

Hơn nữa huynh đệ của hắn là Tư Mã Sa Châu, Tác gia bọn họ có thể cùng Trương gia nắm giữ quân quyền, vì lẽ đó, Trương Tôn vào kinh thi vũ cử, là chuyện rất trọng yếu.

Tác Tri Bình đương nhiệm Tư Mã Sa Châu, thi hương vũ cử nằm trong phạm vi chức quyền của hắn, hắn thấy huynh trưởng khá là lo lắng, liền cười nói: “Đại ca không nên lo lắng, A Văn cũng coi như là một trong những người tài ba của Đôn Hoàng, tài năng cưỡi ngựa bắn cung rất giỏi, ta từng cùng Trương Đình lén lút xếp hạng con cháu của thành Đôn Hoàng, tài năng cưỡi ngựa bắn cung A Văn có thể xếp tới đệ tam, chỉ có chút hơi kém so với con trai Trương Đình.”

“Thứ nhất là ai?” Tác Khánh tốc độ nói rất chậm, âm thanh hơi có chút khàn khàn.

“Người thứ nhất tên Lý Chân, chắc rằng đại ca có biết người này, năm ngoái diễn ra mã cầu tái ở Sa Châu, người này đoạt được đệ nhất, náo động toàn thành.”

“Nguyên lai chính là hắn!”

Tác Khánh ấn tượng rất sâu với Lý Chân, nguyên bản mã cầu tái phải do chính Trương Tôn Tác Văn cướp đoạt, cuối cùng lại do một người thiếu niên mới xuất hiện nắm giữ trong tay, thiếu niên này nguyên lai chính là Lý Chân.

Tác Khánh chậm rãi gật đầu, “Ta nhớ tới hắn, xếp hạng thứ nhất về cưỡi ngựa bắn cung, chẳng trách mã cầu đánh rất hay.”

“Chính là người này, là 1 viên ngọc quý, Lý gia lại xem hắn như không khí, không biết nắm giữ trong tay.”

“Vì sao?”

Tác Khanh có chút chần chờ, bỗng nhiên hiểu được, không cần phải nói, Lý Chân nhất định là là bàng chi, tại Lý gia rất coi trọng huyết thống, con cháu giỏi giang như vậy ra không bao giờ có tiền đồ, kỳ thực không chỉ có là Lý gia, Tác gia bọn họ không phải là như vậy sao?

Tác Tri Bình lại nói: “Tuy rằng Vương Hiếu Kiệt là chủ khảo, nhưng đại ca cứ yên tâm, Lý Chân sẽ không ảnh hưởng tiêu chuẩn của A Văn, cũng sẽ không ảnh hưởng đến tiêu chuẩn của con trai Trương Đình, mà sẽ ảnh hưởng đến danh sách của Lý gia, chúng ta đã thương lượng xong, do Lý Tân đi thuyết phục Lý Chân lui ra, không được tranh cướp tiêu chuẩn.”

Tác Khánh nở nụ cười, “Nếu như Lý Tân thuyết phục không được Lý Chân, hắn có phải muốn cầu người giúp đỡ hắn sao?”

Tác Tri Bình hiểu rõ ý tứ của đại ca, cũng cười nói: “Đêm nay hắn đến bãi phóng, chính là do duyên có này! Đại ca nghĩ ra điều kiện gì chưa?”

Tác Khánh nhắm hai mắt lại, không nói gì thêm, lúc này, Tác Mạo vội vã đi tới nội đường, khom người bẩm báo: “Phụ thân, Nhị thúc, Lý huyện công đến rồi.”

Lý Tân đi vào nội đường, cùng Tác Khánh, Tác Tri Bình vái chào từng người một, hắn là văn bối, lễ tiết đối với bề trên khá là khách khí, mọi người đều là người quen của nhau, hàn huyên vài câu, Tác Khánh mời Lý Tân ngồi xuống.

Chuyện này do Tác Tri Bình thương lượng với Lý Tân, Tác Khánh cũng không tham dự vào, hắn ngồi ở một bên, không chút hoang mang mà uống trà, phảng phất như việc này không có quan hệ gì với hắn.

“Như thế nào, huyện công thuyết phục được Lý Chân lui khỏi tranh cướp tiêu chuẩn chưa?” Tác Tri Bình cười hỏi.

Lý Tân cười khổ một tiếng, nếu như hắn có thể thuyết phục Lý Chân, vậy tối nay hắn cũng sẽ không đến bãi phóng Tác gia.

Hắn thở dài, “Tỷ đệ bọn họ đều rất cố chấp, mặc kệ ta dụ dỗ cường bức cỡ nào, bọn họ đều không chịu từ bỏ, phỏng chừng ngày mai Lý Chân muốn tham gia dự thi cưỡi ngựa bắn cung.”

Kỳ thực nếu như không phải là bởi vì Vương Hiếu Kiệt làm chủ khảo, Lý Chân có hay không tham gia cưỡi ngựa bắn cung, đều không có bất luận ảnh hưởng gì đối với kết quả, dù hắn thể hiện xuất sắc, xem như hắn đạt vị trí thứ tư là được, mọi người đều sẽ không nói gì.

Nhưng tự mình Vương Hiếu Kiệt ở đây, muốn lừa gạt hắn rất khó khăn, vì lẽ đó, bọn họ chỉ có thể khuyên bảo Lý Chân chính mình từ bỏ.

Nhưng tỷ đệ Lý Chân rất cố chấp khiến Lý Tân cảm thấy đau đầu, hắn cũng chỉ có thể hạ mình để van cầu Tác Tri Bình hỗ trợ, hắn lại dò hỏi: “Chuyện này, Tác Tư Mã có thể suy nghĩ thêm biện pháp khác được không?”

Tác Tri Bình cười ha ha, “Biện pháp đương nhiên là có, chỉ là. . . .”

Hắn nói đến đây, quay đầu lại nhìn một chút đại ca Tác Khánh, Lý Tân nhất thời hiểu được, Tác gia không thể quang minh giúp đỡ việc này, hắn rồi hướng Tác Khánh cười nói: “Đều là thể gia, gia chủ không ngại nói thẳng cho ta biết!”

7. Chương 7: Vũ Cử Thi Hương

Tác Khánh vuốt râu khẽ mỉm cười, “Việc triều đình phái sứ giả đến Đôn Hoàng, huyện công có biết không?”

Lý Tân ngẩn ra, chuyện này quả thật hắn không biết, triều đình phái sứ giả đến Đôn Hoàng làm cái gì?

Tác Khánh nhìn ra nghi hoặc của hắn, liền cười cợt nói: “Lần này phái sứ giả là vì đại vận Di Lạc, nghe nói Hoàng Đế cực kỳ coi trọng vị đại sư này, phái tâm phúc đến đây nghe ngóng, mấy ngày nay, còn chưa thấy bóng dáng chỗ nào, việc này chính là đại sự của thành Đôn Hoàng a!”

Lý Tân ngạc nhiên, “Không phải nói Đôn Hoàng không xây cất tượng phật Di Lạc sao?”

Lý Tân lập tức ý thức được bản thân mình lỡ miệng, hắn làm sao biết Đôn Hoàng không xây cất tượng phật Di Lạc, chuyện này không phải tương đương với nói cho Tác Khánh biết, trong triều hắn cũng có thân tính?

Tác Khánh lại ra vẻ không hiểu, lại cười nói: “Thật sự ta không có nghe nói Đôn Hoàng xây cất tượng Di Lạc hay không, ngược lại nhận được Ngụy Vương gửi thư cho ta, Thánh Thượng phái tâm phúc đến đây, cụ thể là phái người nào, Ngụy Vương cũng không nói rõ, ngược lại sứ giả gần tới nơi, việc trọng đại như vậy cần phải mau chóng bắt đầu trừ bị, nhưng ta hi vọng chuyện này Tác gia tự mình làm việc.”

Tác Khánh đương nhiên hiểu rõ, lần này nếu nắm giữ cơ hội kiến tạo xây dựng tượng phật Di Lạc, lợi ích vượt xa mấy lần so với vũ cử thi hương.

Nếu như hắn có thể nắm giữ việc xây dựng tượng phật Di Lạc, lấy lòng được Thánh Thượng, đến lúc đó Vũ thừa tự lại nói một câu với Thánh Thượng, chuyện này do Tác gia Đôn Hoàng toàn tâm tận trung, đối với tiền đồ Tác gia sẽ có lợi ích to lớn, bất luận ra sao, cơ hội này hắn tuyệt không thể bỏ qua.

Vốn dĩ hắn là muốn đáp ứng chỗ tốt cho Lý gia, vừa vặn Lý Tân muốn Tác gia giúp đỡ, Tác Khánh quyết định lợi dụng cơ hội lần này để Lý gia lui ra khỏi việc kiến tạo tượng phật Di Lạc.

Lý Tân hiểu được, đây chính là điều kiện của Tác gia, Tác Tri Bình giúp hắn ngăn cản Lý Chân tham tranh cướp, đại sự Di Lạc liền dành cho Tác gia một nhà độc chiếm, chỉ là. . . . Cái điều kiện này có chút quá cao.

Hắn trầm ngâm một hồi rồi nói: “Nếu Trương gia cùng Trịnh gia cũng muốn tham dự kiến tạo tượng phật Di Lạc.”

“Trương gia đã tỏ thái độ không tham dự vào lần này, còn Trịnh gia, ta sẽ đi cùng Trịnh Lâm thương lượng.”

Con mắt Tác Khánh cười híp lại, đã nói rõ là việc này chỉ còn Lý gia các người, Lý Tân lại trầm tư chốc lát.

Tuy rằng chuyện như vậy nên do Hội Trưởng Lão của gia tộc thảo luận quyết định, có điều thời gian cấp bách, vì có cơ hội nắm giữ được tiêu chuẩn vào kinh cuối cùng, có được thư đề cử của Vương Hiếu Kiệt, hắn cuối cùng cũng quyết định nhượng bộ.

. . .

Đồng thời khi Lý Tân cùng Tác Khánh đạt thành điều kiện trao đổi, Phó quân Trương Đình cũng ngồi ở trong phủ đệ hậu viện của mình, nhìn nhi tử Trương Lê cười ngựa bắn tên.

Trương Lê là con thứ của Trương Đình, năm nay hai mươi tuổi, hắn lớn lên rất giống cha, thân hình cao lớn, khuôn mặt chữ điền, tướng mạo oai hùng, Trương gia đời đời đều là người luyện võ, lúc sáu tuổi Trương Lê bắt đầu tiếp thu huấn luyện.

Hắn phải khắc khổ huấn luyện để có được võ học cơ sở Tiên Thiên, khiến cho hắn trở thành người tài ba trong đám con em trẻ tuổi thành Đôn Hoàng, nếu không có Lý Chân, hắn tuyệt đối là đệ nhất Sa Châu.

Trương Lê cũng không phải là sĩ tử châu học, hắn kỳ thực là 1 tên đội trưởng của Đâu Lô Quân, nhưng hắn cũng từng đọc sách ở châu học, lần này hắn lấy thân phận sĩ tử châu học, tham dự vũ cử thi hương.

Tranh cướp ba cái vào kinh tiêu chuẩn, là tình thế bắt buộc, nếu như có thể thi đỗ vào kinh, hắn là có thể thăng lên giáo úy từ đội trưởng.

Cứ việc phụ thân hắn là phó quân sứ, nhưng muốn thăng làm giáo úy, nhất định phải do bộ binh phát lệnh, chế độ thăng chức trong quân đội rất nghiêm, phụ thân hắn cũng không có cách nào.

Trương Lê không ngừng thúc chân vào chiến mã chạy, cả người cả ngựa chạy băng băng một đường, tay chân nhanh nhẹn bắn một mũi tên về phía bia tên bên ngoài, cách xa mười bước.

Mặc dù là ban đêm, nhưng phía trên bia tên treo một chiếc đèn lồng, chính vì lẽ đó mà hắn thấy rất rõ ràng, nếu như là ban ngày, ở ngoài tám mươi bước, hắn có thể xạ kích.

Bên cạnh Trương Đình trầm tư không nói, ngày hôm nay hắn tận mắt nhìn thấy Lý Chân cười ngựa bắn cung, trong nháy mắt phóng ra song xạ, thần kỹ so với con trai của hắn inh hơn gấp nhiều lần, tuy rằng nhi tử xếp hàng thứ hai, trên thực tế hắn kém Lý Chân quá xa.

Nhưng làm Trương Đình lo lắng là ngày hôm nay, hắn đối thoại cùng Vương Hiếu Kiệt, Vương Hiếu Kiệt đã biểu hiện ra là hắn đã biết việc định đoạt trước của vũ cử thi hương.

Vì lẽ đó hắn cuối cùng có chút thay đổi, cái gì gọi là phù hợp yêu cầu của hắn mới viết thư đề cử, ai biết yêu cầu của hắn là cái gì?

Nói trắng ra, Vương Hiếu Kiệt chính là không dự định viết thư đề cử, ngẫm lại cũng có lý do, hắn đã nhìn thấy tài năng cười ngựa bắn cung Lý Chân, để hắn xem người khác cười ngựa bắn cung, hắn làm sao có thể để mắt đến, hay là yêu cầu của hắn chính là trình độ ai cũng phải giống như Lý Chân, thế thì quá yêu nghiệt a!

Hiện tại Trương Đình hơi khó xử, hắn đang suy nghĩ kỹ về việc có nên hay không nên đem chuyện này nói cho Tác Tri Bình, hay là đơn giản giả câm giả điếc, giả làm cái gì cũng không biết.

Kỳ thực Tứ Đại Thế Gia Sa Châu tuyệt không phải bền chắc như thép, mà là trong bóng tối nội đấu không ngớt, ví dụ là Sa Châu có Đâu Lô Quân thường trú, Sa Châu trị an vẫn luôn là do Đâu Lô Quân phụ trách, Tư Mã Sa Châu chỉ là một hư chức, có quan mà không có quyền.

Nhưng ba năm trước, Tác gia đã có quan hệ với đệ nhất quyền thần Ngụy Vương Vũ thừa tự, Tác Tri Bình nhậm chức Tư Mã Sa Châu, hắn dĩ nhiên dựa theo chế độ Trung Nguyên, thành lập châu binh địa phương.

Tác Tri Bình đem quyền trị an hai huyện là Đôn Hoàng cùng Thọ Xương đoạt vào trong tay, biến thành châu Binh quản lý trị an trong thành, Đâu Lô Quân quản lý bên ngoài phòng ngự.

Đây là chế độ của Trung Nguyên, nhưng nơi này là biên thủy Sa Châu, thứ sử kiêm nhiệm quân sự Đâu Lô Quân, coi như bản thân Trương Đình không thể kiêm nhiệm Tư Mã Sa Châu, vậy ít nhất thực quyền của Tư Mã phải thuộc về hắn, đây là thông lệ.

Hiện tại thực quyền Tư Mã bị Tác gia cướp đi, trong lòng Trương Đình làm sao có thể cao hứng được.

Người người đều biết ở trong bóng tối, Trương gia cùng Tác gia bất hòa, căn nguyên chính vì điều này, chỉ là bề ngoài mọi người không muốn trở mặt, đều là đồng hương, cũng không cần thiết đến mức không nể mặt mũi của nhau.

Lần này ba tiêu chuẩn để vào kinh, theo nhu cầu của mọi người, bản thân Trương Đình nắm giữ 1 vị trí, Tác gia nắm giữ 1 vị trí, còn vị trí còn lại, cùng Trương Đình không có quan hệ, do Tác gia cùng Lý gia hai nhà thương lượng với nhau.

Nghĩ đến lợi ích của bản thân bị Tác gia xâm phạm, Trương Đình rốt cục cũng có quyết định, việc Vương Hiếu Kiệt coi trọng Lý Chân hắn coi như không biết, giả câm giả điếc, còn thư đề cử, hắn càng là không biết gì cả.

.....

Hàng năm tại thời khắc chuyển giao đông xuân, các châu, huyện của Đại Đường tổ chức cho sỹ tử thi cử, tiến hành bước đầu của cuộc thi, nhắm đến người ưu tú đề cử cho việc dự thi đến Thượng Thư tỉnh, gọi là hương cống.

Nếu như địa phương nào mà làm không tốt, không chỉ có không thể có tiêu chuẩn để vào kinh, mà ngay cả tất cả các đồng hương khác đều bị liên lụy, tước đoạt tư cách cá nhân tham dự cuộc thi, như tồn tại sai lầm nghiêm trọng, thậm chí còn liên lụy đến vị trí của quan phủ.

Vũ cử cũng giống như vậy, các châu hàng năm đề cử các sỹ tử đề vào Kinh Thành tham gia thi hương, do bộ binh tổ chức, tiêu chuẩn hoặc nhiều hoặc ít, Sa Châu nhân khẩu ít, tổng cộng chỉ có hai huyện là Đôn Hoàng với Thọ Xương, vì lẽ đó hàng năm chỉ được đến ba tiêu chuẩn hương cống.

Năm nay, vũ cử thi hương ở Sa Châu đã là năm thứ ba, bởi vì tiêu chuẩn vào kinh quá ít, trên căn bản đều là nội định, đương nhiên bọn họ đề cử cũng là người có tài, cung mã thành thạo, con cháu có võ nghệ không tệ, không phải giống như lời của Lý Chân, đề cử công tử bột toàn hạng con cháu vô năng, dù sao vào kinh mà xấu mặt sẽ liên lụy đến quan lại địa phương.

Sa Châu võ phong cực thịnh, lần này tổng cộng có hơn sáu trăm người tham gia vũ cử thi hương, một ít con cháu học văn cũng muốn luyện võ, đây chính là võ khoa sĩ tử của châu học.

Sĩ tử châu học tham gia vũ cử thi hương người không nhiều, chưa tới trăm người, còn lại hơn năm trăm người đều đến từ sáu gia võ quán của Đôn Hoàng huyện với Thọ Xương huyện.

Vũ cử thi hương tổng cộng thi bốn môn, cử tạ, võ thuật thương pháp, bộ xạ cùng cưỡi ngựa bắn cung, bình thường thông qua ba vị trí đầu coi như hợp lệ.

Nếu đạt được quan địa phương phủ tán thành vũ cử tư lịch, riêng chuyện này cũng có thể kiếm bát cơm, cũng là mục đích của đại đa số thí sinh.

Ví như có thể đi châu nha, Huyện nha làm tiểu lại, có thể làm hộ vệ một đội buôn, nếu có quan hệ, thậm chí còn có thể gia nhập Đạp Lô Quân, trở thành quan quân cấp thấp.

Nhưng muốn vào kinh tham gia vũ cử bộ binh, phải dựa vào tài năng cưỡi ngựa bắn cung của bản thân, trên thực tế, tham gia tranh cướp tiêu chuẩn vào kinh nằm ở bộ môn cuối cùng là cưỡi ngựa bắn cung, hầu như đều đến từ sĩ tử châu học.

Cử tạ cùng võ thuật thương pháp lúc trước đã thi rồi, ngày hôm nay là thi bộ xạ cùng cưỡi ngựa bắn cung, bộ xạ phân ở ba cái trường thi, cưỡi ngựa bắn cung thì cử hành ở bên trong giáo trường thành Đôn Hoàng.

Phí đông bầu trời vừa xuất hiện một vài tia sáng, ánh nắng ban mai dịu dàng, một đường ánh sáng đẹp và dài xuất hiện ở trên trời, trên đường cái cũng đã náo nhiệt dần lên, tùy ý có thể thấy được rất nhiều người ăn mặc đồng phục võ sĩ, phía sau lưng thiếu niên binh sĩ đều mang cung tên.

Lý Chân cưỡi ngựa đi tới phía đông thao trường, ngày hôm nay Khang Tư Tư không cùng đi với hắn, nàng là khán giả, lúc bắt đầu thi cưỡi ngựa bắn cung thì mới xuất hiện.

P phía đông thao trường, ở nơi cửa ra vào chật ních những thí sinh đang đăng ký, Lý Chân hết nhìn đông lại nhìn tây, nghe thấy phía sau có người đang gọi: “Lão Lý, bên này! Bên này!”

Lý Chân vừa quay đầu lại, nhìn thấy một thiếu niên dáng vẻ mập mạp đứng ở một góc hướng về hắn vẫy tay.

Lý Chân đại hỉ, vội vã dẫn ngựa đi tới, “Lão mập, ngươi đã đăng ký chưa?”

“Chưa! Không vội, đăng ký sớm cũng vô dụng.”

Tên Béo này là bằng hữu tốt nhất của Lý Chân, tên là Tửu Chí, mọi cũng gọi hắn tửu tên Béo, phụ thân là đồ tể có tiếng thành Đôn Hoàng.

Tên Béo cùng tuổi với Lý Chân, hai người cùng nhau lớn lên, tính cách của hắn hào sảng khôi hài, đại sư Vong Trần cũng khá là yêu thích hắn, thu hắn làm đệ tử ký danh, để hắn cùng Lý Chân 2 người cùng nhau đi học, tập võ.

Tên Béo đọc sách không giỏi, võ nghệ cũng qua quýt bình thường, có điều hắn cũng có 1 khả năng phi thường, chính là phi đao rất lợi hại, trong mười bước có thể bách phát bách trúng.

Đệ đệ của tên Béo là Tửu Bình cũng theo huynh trưởng đến đây, hắn là người rất hâm mộ Lý Chân, vội vã ân cần tiếp nhận dây cương, “Chân Ca, ta giúp ngươi giữ ngựa.”

“Đa tạ!”

Lý Chân lúc này mới phát hiện tên Béo vẫn cười con lừa như bình thường, không khỏi kỳ quái hỏi: “Lão mập, đợi lát nữa thi cưỡi ngựa bắn cung, ngươi cưỡi cái gì?”

Tên Béo gãi đầu một cái, có vẻ như rất khổ não nói: “Ngày hôm qua cưỡi lừa ra ngoài thành thuê ngựa, tới chậm một bước, ngựa đều bị thuê hết, vì lẽ đó. . . .”

Lý Chân thấy Tử Bình hướng phía mình nháy mắt mấy cái, hần lập tức hiểu rõ, vỗ vỗ bả vai của tên Béo cười nói: “Không sao, nếu như cho phép thi phi đao, tiêu chuẩn vào kinh trừ người ra không còn có thể là ai khác.”

“Đúng vậy! Đúng vậy! Ai.., hết cách rồi, không mượn được ngựa, không thể làm gì khác hơn là bị ép từ bỏ cưỡi ngựa bắn cung, không biết Tư Tư có cười ta hay không nữa.”

Bên cạnh Tử Bình không nhận được che miệng cười trộm, tên Béo đột nhiên có cảm giác, nghiêng đầu qua chỗ khác mạnh mẽ trừng hần một chút, “Cười cái gì cười, lẽ nào lão ca ngươi là người lâm trận lùi bước sao?”

Lý Chân cũng không nhận được nở nụ cười, “Ca ca ngươi chưa bao giờ làm ra chuyện lâm trận lùi bước, chỉ là người có chút mập, chạy bộ so với người khác thì chậm một chút, người khác đều chết trận, hần vẫn chưa chạy tới nơi, lão mập, có đúng hay không?”

Tử Chí cười đến híp cả mắt, rất có biểu lộ ‘Ngoài cha mẹ sinh ta ra, người hiểu ta nhất là lão Lý’ mà cảm khái.

Lúc này, cửa chỗ ghi danh có người hô to: “Lý Chân! Sĩ tử châu học Lý Chân đã đến hay chưa?”

8. Chương 8: Cạm Bẫy

Là giọng của một tên giám khảo đứng ở trước cửa hô to, Lý Chân vội vã giơ tay, “Ở đây!”

“Mau tới đây đăng ký, sĩ tử châu học chỉ còn lại một mình ngươi là chưa có đăng ký.”

Tử Chí ở phía sau lầm bầm một câu, “Mở mắt cho rõ, rõ ràng lão tử cũng là sĩ tử châu học, cũng chưa có đăng ký, sao có thể còn mỗi mình ngươi?”

“Phỏng chừng bọn họ bị hồ đồ rồi, cùng đi đăng ký đi!”

Tử Chí đem con lừa giao cho đệ đệ, hai người bước ra trước đài đăng ký, đưa ra trúc bài của thí sinh, giám khảo cầm cái bút làm bằng than đăng ký cho Lý Chân, “Nhanh đăng ký đi, ngươi thuộc nhóm đầu tiên của cuộc thi, thời gian sắp đến rồi.”

“Giám khảo đại gia, xin hỏi ta ở nhóm thứ mấy?” Tử Chí bên cạnh vội hỏi.

“Ngươi?” Giám khảo sững sốt một chút, “Ngươi tên là gì?”

“Tử Chí, tử trong uống tửu, chí trong hướng chí!”

“Tử Chí ở chỗ này!” Bên cạnh một người giám khảo khác hô.

“Làm phiền các vị, nhường đường một chút!” Tử Chí liều mạng chen chúc tới.

Lúc này, Lý Chân đăng ký đã xong, giám khảo chỉ chỉ về phía cửa lớn, “Vào đi thôi! Ngươi là người thứ nhất nên lên bên thứ nhất bên trong chính là của ngươi, là cái lều lớn màu xanh lam, đừng để nhầm lẫn.”

“Đa tạ!”

Lý Chân tiến vào thao trường, bên trong giáo trường đã bố trí kỹ càng, bày ra mười tấm bia, tấm bắn ước chừng năm mươi bộ, mỗi lần mười người đồng thời bắn tên, trong vòng thời gian quy định phải bắn ra mười mũi tên, trúng hồng tâm của ba tấm bia coi như hợp lệ, nếu muốn tham dự cưỡi ngựa bắn cung, nhất định trúng hồng tâm của mười tấm bia.

Bên cạnh có năm toà lều, đây là cho thí sinh lựa chọn cung tên đồng thời cho thí sinh chờ đợi, lều thứ nhất màu xanh lam là của Lý Chân.

“Lão Lý!”

Tử Chí từ phía sau đuổi theo, “Kỳ quái, ta rõ ràng cùng ngươi đồng thời báo danh, sao lại bị phân đến nhóm thứ tám, ngươi được phân ở nhóm đầu tiên.”

“Ai biết, tùy ý phân phó đi! Lão mập, người ở cái lầu thứ mấy?”

“Lầu thứ ba, là cái màu đỏ ở kia.”

Tửu Chí lại kéo Lý Chân thấp giọng nói: “Nghe nói quy tắc năm nay đã được sửa lại, chỉ có năm mươi người mới có tư cách tham gia cưỡi ngựa bắn cung, chọn lựa từ trong bảng thành tích của phần bộ xạ, người cần cẩn thận, chớ khinh thường!”

Lý Chân gật gù, quy định này hẳn có thể hiểu, bởi vì có Vương Hiếu Kiệt ở đây, vì lẽ đó muốn bảo đảm chất lượng của thí sinh, để tránh khỏi các thí sinh vàng thau lẫn lộn như năm ngoái.

Năm ngoái, một trăm tên thí sinh cưỡi ngựa bắn cung, trong đó chỉ có sáu mươi người bắn trúng tám bia, nếu như năm nay, tình huống như thế mà xuất hiện trước mặt của Vương Hiếu Kiệt, sẽ làm mất hết mặt mũi của Sa Châu.

“Ta sẽ chú ý, đợi lát nữa đến cửa lớn, ta còn có chuyện muốn tìm người thương lượng nè!”

“Được!”

Tửu Chí chạy như bay, Lý Chân thì lại tiến vào toà lầu lớn thứ nhất, phía bên trong lầu đã có hơn hai mươi người, phía bên trên giá bày ra ba hàng cung tên, có hai tên giám khảo, một người phụ trách đăng ký chính thức, tên còn lại phụ trách hỗ trợ lựa chọn cung tên.

Cái gọi là giám khảo, kỳ thực đều là châu Binh địa phương lâm thời bị điều đi, thái độ vô cùng lỗ mãng, chỉ cần động tác của thí sinh hơi chậm một chút, liền bị giám khảo chỉ vào mũi mà mắng nhiếc.

Bất quá bọn hắn tựa hồ nhận thức được Lý Chân, đối với hắn vẫn là khá lịch sự, Lý Chân đi tới phía trước giá cung, trên giá cung toàn bộ là Bộ Thị Cung.

So với cung tên của Lý Chân hay dùng thì lớn hơn nhiều, hơn nữa loại cung này bị thợ thủ công làm có chút thô ráp, còn lâu mới có thể so sánh với cung tên của hắn, cung tên của hắn chính là do sư phụ tiêu hao thời gian ba năm mới chế tạo thành công, có thể so tên với Tượng Chi Cung.

Bộ Thị cung từ ngũ đầu đến một thạch thì không giống nhau, tùy theo từng người, có thể tùy ý lựa chọn, Lý Chân đối với việc chọn lựa cung tên khá là kỹ càng, liên tiếp thử ba, bốn cái, đều không hài lòng, quá nhẹ.

Lúc này, giám khảo trợ giúp lựa chọn cung tên chậm rãi đi tới cười nói: “Chân công tử có phải là cảm thấy không thuận lợi?”

Tên này giám khảo này mang một bộ quần áo màu vàng, khá là bắt mắt, Lý Chân thấy hắn biết mình, cũng cười cười nói: “Cung quá nhẹ, có cái nào nặng hơn không?”

“Quả là có chút hơi nhẹ.”

Giám khảo dẫn hắn đi tới hàng thứ ba, cầm lên một cái cung rồi nói: “Cái này vừa nặng vừa được coi trọng nhất, không cái cung nào có thể so sánh với nó, công tử không ngại thử một chút?”

Lý Chân cầm cung chậm rãi kéo ra, cây cung này dĩ nhiên là cung hai thạch, vừa vặn phù hợp với lực cánh tay của hắn, Lý Chân đại hỉ, “Đúng là cái này.”

Vị giám khảo khẽ mỉm cười, “Mau đi đi! Cuộc thi đã gần bắt đầu rồi.”

“Đừng! Đừng! Đừng!”

Tiếng trống vang lên, mặt trời vừa mới mọc lên, mười tên thí sinh của nhóm đầu tiên bắt đầu thi bộ xạ, bên cạnh mỗi người có 1 lọ tên, bên trong chứa 10 mũi tên, yêu cầu của cuộc thi là lúc tiếng trống kết thúc phải toàn bộ bắn hết mũi tên, tất cả mọi người rất hồi hộp, nội tâm cùng nhịp trống đồng thời nhảy lên.

Lý Chân lại thấy rất dễ dàng, cuộc thi bộ xạ đối với hắn mà nói, quả thực dễ như ăn cháo, dễ dàng 10 mũi tên đều bắn trúng hồng tâm, hắn rất là mãn nguyện.

“Chúc mừng Chân công tử thông qua cuộc thi!”

Tên giám khảo kia xuất hiện ngay trước mặt Lý Chân, vẻ mặt tươi cười nói: “Thành tích đã được xác nhận, công tử xếp hạng thứ nhất, quan chủ khảo nói ta đi thông báo cho công tử, đến đại tá tràng chuẩn bị tham gia cưỡi ngựa bắn cung, cuộc thi thứ 2 diễn ra tại đó.”

“Đa tạ!”

Lý Chân đem cung tên đưa cho hắn, bước nhanh đi ra ngoài, đối với hắn mà nói, cuộc thi bộ xạ không có bất kỳ ý nghĩa gì, cưỡi ngựa bắn cung mới là vấn đề mà hắn quan tâm lúc này, .

Ngày hôm nay, trạng thái bản thân vô cùng tốt, chỉ cần phát huy như bình thường, tiêu chuẩn vào kinh trừ hắn ra không còn có thể là ai khác.

Lý Chân đi ra thao trường, từ xa nhìn thấy Khang Tư Tư, lúc này nàng nhìn thấy Lý Chân, cao hứng nhảy dựng lên vỗ vỗ tay, “Bên này, tam lang ca ca!”

Âm thanh của nàng nhẹ nhàng, nghe rất là thân mật, bên cạnh rất nhiều người đều liếc mắt nhìn về phía nàng, nàng cũng không thèm để ý chút nào mà xông lên, thân mật kéo cánh tay của Lý Chân, “Tam lang ca ca, ta chờ ngươi hơn nửa ngày rồi.”

Lý Chân nhìn hai gò má sáng loáng đỏ au như hai đóa hoa hồng xinh đẹp của Tư Tư, trong lòng dâng lên một tia ôn nhu, cũng không nhịn được mà cảm thấy ấm áp.

“Tư Tư, Nhị ca ngươi đâu?”

“Hắn đi đại tá tràng bên kia rồi, Tuyền đại tỷ cũng tới, vừa nãy ta còn nhìn thấy nàng, phỏng chừng nàng cũng đi đại tá tràng, nàng để ta thông báo cho ngươi, cho ngươi thả lỏng tâm tình, không nên lo lắng bất cứ điều gì mà thi đấu.”

Nguyên lai đại tỷ cũng tới, lúc này hắn lại nghĩ đến một chuyện, cảm thấy rất áy náy đối với Tư Tư: “Ngày mai, ta muốn đi ra ngoài mấy ngày, lần trước đáp ứng đến xem ngươi thi đấu khiêu vũ, khả năng cao đi không được rồi.”

Tư Tư tỏ vẻ âm u, “Ta nghe Tuyền đại tỷ nói rồi, người đi không được cũng không có cách nào khác.”

Lý Chân thấy dáng vẻ của nàng khổ sở, liền cười nói: “Nếu không, người đi ra bên ngoài cùng với ta, Nhị ca ngươi cũng muốn đi mà!”

Tư Tư chậm rãi cúi đầu, “Ta thật sự rất muốn đi a! Nhưng . . . thi đấu khiêu vũ lần này rất trọng yếu, nghe nói nếu đạt giải còn có thể đi Trường An. Xin lỗi, Tam lang ca ca, ta. . . Ta thật sự không muốn từ bỏ chuyện đó.”

Lý Chân hơi nhướn mày, “Ngươi muốn đi Trường An?”

Trong mắt Tư Tư lộ ra dáng vẻ bối rối, liền vội vàng lắc đầu, “Không có a! Ta chỉ muốn nói, cha ta sao có thể cho phép ta đi.”

Lý Chân không quá tin tưởng, vị tiểu cô nương này một lòng muốn đi Trường An cùng với Lạc Dương, sao có thể dấu diếm được mình, hắn lại dặn dò: “Coi như cha ngươi đáp ứng, ngươi cũng không thể đi! Ngươi vẫn chưa tới mười bốn tuổi, một người đi Trường An quá nguy hiểm.”

“Ta sẽ không đi!”

Lý Chân vẫn có chút không yên lòng, có thời gian hắn phải nói chuyện với Khang đại thúc, phải trông coi tốt vị tiểu cô nương này.

.

Cuộc thi diễn ra cực kỳ nhanh chóng, chỉ chưa đầy 1 thời thần, 600 tên thí sinh của ba trường thi đã hoàn thành xong bộ xạ.

Phần lớn thí sinh đến đó đều có thể đã kết thúc, nhưng còn có năm mươi tên thí sinh muốn tham gia cưỡi ngựa bắn cung, tranh cướp ba tiêu chuẩn vào kinh hương cống.

Đây mới chính là mục đích chính của vũ cử thi hương lần này, cuộc thi cưỡi ngựa bắn cung cử hành ở bên trong giáo trường thành Đôn Hoàng, nơi này cũng là nơi thi đấu các cuộc mã cầu ở Sa Châu, hàng năm thi đấu mã cầu sẽ hấp dẫn đến mấy vạn dân chúng Sa Châu chạy tới xem thi đấu, tình huống từ trước đến nay chưa bao giờ có.

Ngày hôm nay, cuộc thi cưỡi ngựa bắn cung của vũ cử thi hương cũng hấp dẫn hơn vạn tên khán giả, bọn họ đứng chật ních bốn phía thao trường mà xem thi đấu.

Mấy ngàn binh sĩ phụ trách duy trì trật tự, tại phía bắc lại có một toà khán đài, quan lại cao tầng Sa Châu đều ngồi ở đó.

Bao gồm Thái Thú Lý Vô Khuy, Trưởng Sử Tương Nguyên, Tư Mã Tác Tri Bình, phó quân sử Trương Đình, ngoài ra còn có hai vị huyện Huyện lệnh của thành Đôn Hoàng cùng với Thọ Xương, Lý Thị Gia Chủ Lý Tân, Trịnh thị gia chủ Trịnh Lâm, vân vân....

Ngày hôm nay còn có hai vị khách quý, một vị là tả Vệ đại tướng quân, Võ Uy đạo tổng quản Vương Hiếu Kiệt, vị khác là phó tướng của Vương Hiếu Kiệt Tô Hoàn Huy, Vương Hiếu Kiệt chính là quan to tam phẩm, quyền cao chức trọng.

Mà Thái Thú Lý Vô Khuy chỉ là quan tứ phẩm hạ cấp, không chỉ có trên chức quan chênh lệch vài cấp, hơn nữa địa vị trong triều đình cũng còn lâu mới có thể so sánh, thậm chí ngay cả phó tướng Tô hoàn huy bản thân hẳn cũng không sánh được.

Vương Hiếu Kiệt ngồi chủ vị ở giữa, Tô Hoàn Huy thì lại ngồi ở hàng thứ hai, dù sao Lý Vô Khuy là nhân vật chính, hẳn muốn ngồi cùng với Vương Hiếu Kiệt, nào có đạo lý nhân vật chính phải ngồi ở phía sau.

Vương Hiếu Kiệt coi như chẳng có chuyện gì phát sinh, hẩn hít mắt thưởng thức một đội Vũ Cơ đang uyển chuyển nhảy múa ở trên sân.

Ngồi ở phía sau lưng hẩn là Trương Đình, hẩn cũng cười cười không nói, hẩn ngày hôm nay cũng ra vẻ là làm cái gì cũng không biết, sẽ không vạch trần Vương Hiếu Kiệt liên hệ cùng Lý Chân ở trong bóng tối.

Có điều hẩn phải chú ý, bất luận như thế nào, tiêu chuẩn thuộc về con trai của hẩn, tuyệt sẽ không bỏ qua.

“Trong quân Đại Tướng Quân cũng có tướng lĩnh được đề cử đi Kinh Thành tham gia vũ cử sao?” Lý Vô Khuy cười hỏi.

“Trước đây có, nhưng năm nay còn chưa cân nhắc, dù sao cũng đang đánh trận, tạm thời không có tâm tư này.”

Lý Vô Khuy gật gù, lại thân thiết nói rằng: “Nghe nói Thánh Thượng phái Cao Duyên Phúc đi sứ Đôn Hoàng, mấy ngày nữa sẽ đến, ta nhưng chưa nhận được tin tức, có nên sai Trương quân sử phái một nhóm quân đội đi nghênh đón, Đại Tướng Quân cũng nên phái quân đội đi nghênh đón có được không?”

Lý Vô Khuy nhắc tới làm Vương Hiếu Kiệt trong lòng buồn bực mất tập trung, hẩn bỗng đứng cả kinh, “Theo lời của sứ quân, Thánh Thượng phái Cao Duyên Phúc đến?”

“Trên quan điệp là ghi như vậy, chẳng lẽ không phải Cao phủ quân?”

Vương Hiếu Kiệt càng thêm lo lắng, Cao Duyên Phúc là hoạn quan tâm phúc của Thánh Thượng, quyền cao chức trọng, vạn nhất hẩn xảy ra chuyện gì, chính mình làm sao gánh được trách nhiệm trọng đại này.

Ý tứ của Lý Vô Khuy hẩn hiểu rõ, Lý Vô Khuy chỉ phụ trách phạm vi của Sa Châu, mà hẩn Vương Hiếu Kiệt quản lý toàn bộ Hà Tây, cũng nên phái quân đội đi nghênh đón.

Vương Hiếu Kiệt che giấu đi lo âu ở trong lòng, gật gù cười nói: “Ta đã phái quân đội đi rồi, tạm thời chưa có tin tức, bên cạnh Cao phủ quân có cung đình thị vệ, trên vấn đề an toàn sẽ không có vấn đề gì, Lý sứ quân nghĩ sao?”

“Ta cũng hi vọng như vậy.”

Lúc này, Tác Tri Bình tiến lên thi lễ nói: “Đại Tướng Quân, sứ quân, cuộc thi cưỡi ngựa bắn cung chuẩn bị bắt đầu rồi.”

Vương Hiếu Kiệt tâm tư không chú ý đến việc tỷ thí trên sân, có chút mất tập trung mà hỏi: “Có bao nhiêu người tham gia?”

“Khoảng chừng hơn năm mươi người, đều là người tài ba trong cuộc thi bộ xạ, cũng là những thiếu niên cười ngựa bắn cung ưu tú nhất ở Sa Châu, tin tưởng Đại Tướng Quân sẽ không thất vọng.”

Vương Hiếu Kiệt thuận miệng đáp ứng một tiếng, “Vậy thì bắt đầu đi!”

9. Chương 9: Tuyệt Không Cam Lòng

Tỷ thí cười ngựa bắn cung đã được bắt đầu, sở dĩ gọi là tỷ thí mà không gọi là cuộc thi, bởi vì bộ xạ đều định ra tiêu chuẩn, ai có khả năng đều có tư cách tham gia vào vòng trong, không có tính cạnh tranh gì của thi đấu.

Cười ngựa bắn cung thì ngược lại, không có tiêu chuẩn, hoàn toàn đều do bản thân sĩ tử dự thi cạnh tranh, người nào có kỹ năng giỏi nhất mới là người thắng cuộc, chính vì thế mới gọi là tỷ thí.

Cười ngựa bắn cung tổng cộng thi mười vòng, một vòng thi năm người, mỗi người chỉ có một cơ hội, những người khác đều ở bên ngoài thao trường chờ đợi, có người gọi tên mình mới có thể vào.

Chuyện này cũng là quy củ mới của năm nay, năm ngoái mọi người cùng nhau vào sân chờ đợi, có người nói năm ngoái khi sĩ tử đang tỷ thí thì có người quấy rầy, ảnh hưởng đến thành tích, vì lẽ đó mới có quy tắc mới.

Lý Chân ngồi trên chiến mã cùng một đám sĩ tử chờ đợi ở bên ngoài, tuy rằng hắn không biết thành tích bộ xạ của bản thân, có điều năm mũi tên của hắn đều trúng hết hồng tâm, mà thành tích đã được quan chủ khảo xác nhận, tiến vào ba vị trí đầu đều không có vấn đề.

Tất cả mọi người đều dắt ngựa, vánh lỗ tai lên, nghe giám khảo gọi tên của mình.

Rất nhiều sĩ tử không phải là lần đầu tiên tham gia tỷ thí, có nhiều người vẫn là lần thứ ba tham gia, những người này đều là con cháu gia đình giàu có của Sa Châu, gia cảnh ưu việt, nuôi được chiến mã là điều bình thường.

“Tác Bình, Lý Bàn!”

Giám khảo cao giọng gọi 2 cái tên, âm thanh rất cao, gọi hai đến ba lần, mỗi người đều nghe được rất rõ ràng, Lý Bàn xoay người lên ngựa, khinh thường liếc mắt Lý Chân, “Còn không hết hi vọng sao?”

Lý Bàn ngửa mặt lên trời cười to một trận, thúc ngựa vọt vào trong sân tỷ thí, lúc này bên ngoài chỉ còn dư lại ba người, vẫn không có kêu lên tên của hắn, Lý Chân trong lòng cũng bắt đầu có chút bồn chồn, lẽ nào thật sự không có gọi chính mình sao?

Không thể a! Toàn bộ mũi tên của hắn đều trúng hồng tâm, năm tên giám khảo đồng thời chấm điểm thành tích, do quan chủ khảo thông báo cho hắn tham gia cười ngựa bắn cung, thái độ phi thường nghiêm mật, không có lý do gì không để hắn tham gia cười ngựa bắn cung.

Lý Chân nghĩ đến thần thái Lý Bàn lúc nãy với lời nói của hắn, trong này lẽ nào thật sự có âm mưu gì sao?

Lý Chân cũng không nhịn được nữa, thúc mã tiến lên, cao giọng hỏi giám khảo: “Xin hỏi, có tên Lý Chân hay không?”

Giám khảo nhìn kỹ danh sách, lắc đầu nói: “Danh sách bên trong chỉ có một người họ Lý, gọi là Lý Bàn, vừa nãy đã đi vào, rất xin lỗi, không có tên Lý Chân!”

Lý Chân sững sờ, toát vẻ giận dữ hỏi, “Vì sao lại không có tên của ta?”

Giám khảo là một ông lão, hắn liếc mắt một cái Lý Chân, chậm rãi nói: “Người trẻ tuổi, không có tên người thì không bình thường sao? Nói rõ người thi bộ xạ không hợp cách, tiêu chuẩn cười ngựa bắn cung ngoài

năm mươi bước không hợp cách, dĩ nhiên là không có tên người, đừng có vội vàng tức giận, trái tim của lão nhân gia ta không được tốt lắm.”

Lý Chân đã hiểu rõ, tên giám khảo bộ xạ lúc này là một tên gian xảo, che giấu thành tích của bản thân mình, khiến mình không lọt vào danh sách 50 thí sinh tỷ thí cưỡi ngựa bắn cung, dĩ nhiên hẳn không có tư cách tham gia tràng tỷ thí cuối cùng.

Bọn họ đều là quan lớn, quyền lực che trời, không thủ đoạn nào là không làm được, chiêu trò này quả thực dễ như ăn cháo, Lý Chân cũng từ từ tỉnh táo lại.

Hắn khắc chế lửa giận trong lòng, ôm quyền hỏi: “Xin hỏi giám khảo, nếu ta muốn tra thành tích của bản thân, thì phải làm sao?”

Ông lão lại liếc mắt nhìn hắn, lặng lẽ dùng bút chỉ về phía một tên giám khảo bên cạnh, Lý Chân lập tức quay đầu ngựa lại, vọt tới trước mặt tên giám khảo này, thì lễ nói: “Ta muốn tra thành tích bộ xạ, tìm người đứng không?”

“Hóa ra là Chân công tử, người chưa đi vào sao?” Tên này giám khảo nhận thức Lý Chân, hồ hững hỏi.

Lý Chân lắc đầu, “Ông lão lúc nãy nói thành tích bộ xạ của ta không hợp cách, ta muốn biết bản thân cuối cùng bộ xạ đứng thứ bao nhiêu, có phải là thứ năm mươi mốt không?”

“Cái này. . . .”

Giám khảo trên mặt lộ ra vẻ khó khăn, hắn chần chờ nửa ngày mới lấy ra một quyển danh sách, “Theo quy củ, không cho phép người tra thứ tự, có điều thấy người là người thật thà, ta giúp người xem một chút.”

Giám khảo nhìn lên nhìn xuống, hắn cũng có chút sửng sốt, “Chân công tử, ta cũng không thể tin được, trên này viết rất rõ ràng, thứ tự của người xếp hạng cuối cùng.”

“Cái gì gọi là cuối cùng?” Lý Chân càng nổi giận hơn.

“Chính là. . . . Không có thành tích.”

Lý Chân rướn người từ trong tay giám khảo đoạt lấy quyển danh sách, giám khảo nhất thời hô to, “Danh sách này người không thể nhìn, nhanh trả lại cho ta!”

Lý Chân không trả cho hắn, trên danh sách cuối cùng thấy được tên của chính mình, xác thực không có thành tích, mặt sau có dòng ghi chú, ‘Dùng cung trái với quy tắc’.

Lý Chân giống như bị một chậu nước lạnh từ trên đầu tạt xuống, tối hôm nay hắn mới lĩnh giáo được thủ đoạn của quan trường, nguyên lai từ đầu đến cuối là một cái bẫy.

Để ỉnh đi toà lều lớn thứ nhất, sắp xếp người riêng biệt ỉnh lựa chọn cung tên, dụ dỗ bản thân tự chọn loại cung hai thạch, cuối cùng tên giám khảo kia xuất hiện, lấy đi cây cung, sự việc diễn ra một cách hoàn hảo, không có tia lỗ thủng nào.

Hắn cũng từng nghĩ đến Lý Tân sẽ không từ bỏ, theo bản năng, hắn nghĩ Lý Tân giờ ở trong phần tỷ thí cưỡi ngựa bắn cung, nhưng không nghĩ đến, đối phương dĩ nhiên ra tay đúng lúc thì bộ xạ, bày ra cái bẫy xảo diệu để hắn mất đi tư cách tham gia tỷ thí cưỡi ngựa bắn cung.

Hơn nữa còn có dòng chữ ghi chú không hợp cách vũ cử thi hương, coi như Vương Hiếu Kiệt muốn giúp hắn, để hắn tham gia tỷ thí cưỡi ngựa bắn cung, nhưng không có được quan trọng coi vũ cử tán thành, dù cho hắn có phát huy tài năng cưỡi ngựa bắn cung xuất sắc đến mấy đi nữa cũng không có tư cách vào kinh.

Lý Chân lần đầu tiên cảm thấy tuyệt vọng, hắn có một sự giận dữ không nói nên lời, cuối cùng bản thân chỉ có thể bị người khác nắm giữ, đùa bỡn trong lòng bàn tay.

Nhưng hắn tuyệt không cam lòng, coi như hắn không có bất kỳ thành tích gì, hắn cũng phải để mọi người dân Sa Châu biết rõ tao ngộ của bản thân.

Lý Chân trong lòng cực kỳ tức giận, hắn quay đầu ngựa lại, mạnh mẽ mãnh đánh roi vào mông ngựa, thúc ngựa chạy gấp về phía tỷ thí trong sân.

“Ngăn hấn lại!” Vài tên quan chức hô to.

Hơn mười người binh sĩ lao đến, vung trường thương ngăn cản đường đi của Lý Chân, hấn kéo căng dây cương, hai chân ghì chặt, chiến mã hí dài một tiếng, hướng lên trời nhảy lên, từ trên đỉnh đầu mười người binh sĩ bay qua, lọt vào phía trong sân bãi tỷ thí.

Trong sân tỷ thí tiếng trống vang lên như sấm, dân chúng cuồng nhiệt hô to, vỗ tay cổ vũ những thí sinh đang tỷ thí dưới sân, Tửu Chí đứng ở hàng đầu tiên, bọn họ hết nhìn đông tới nhìn tây tìm kiếm thân ảnh của Lý Chân, có chút sốt ruột.

Khang Tư Tư gấp đến độ xoắn tay giậm chân mà kêu, “Tên béo đáng chết, người đến cùng có nhìn thấy tam lang ca ca hay không? Tỷ thí gần kết thúc rồi, sao chưa thấy hấn tham gia?”

Tửu Chí bất đắc dĩ mở hai tay ra, dáng vẻ rất là vô tội nói: “Ta cùng người đứng chung một chỗ, người không nhìn thấy, ta sao có thể nhìn thấy được?”

Lúc này, Lý Tuyền chen chúc đi tới, “Tư Tư, Tiểu Chí, đã nhìn thấy A Chân nhà ta hay chưa?”

“Đại tỷ, chúng ta cũng chưa nhìn thấy hấn, thật kỳ quái, hấn sớm nên lên sân khấu, sao còn chưa tới?”

Đúng lúc này, Khang Đại Tráng chỉ vào phía cửa ra vào hô to lên, “Mau nhìn, A Chân đang chạy vào!”

Tất cả mọi người đều nhìn thấy, chỉ thấy Lý Chân cưỡi một con ngựa trắng, như một trận cuồng phong chạy nhanh vào trong tràng tỷ thí, phía sau một đám binh sĩ đang đuổi theo, lại bị Lý Chân bỏ xa.

Khang Tư Tư cùng Lý Tuyền có chút hưng phấn hô to lên, Tửu Chí càng là kích động tay đâm vào ngực hùng hồn mà nói, “Quả nhiên không ngoài dự liệu của ta.”

Trên đài cao, vài tên quan lớn hiện lên vẻ mặt khác nhau, Vương Hiếu Kiệt cùng Trương Đình đều không lộ ra dáng vẻ gì, phẳng phất như không biết người tới là ai.

Lý Vô Khuy cùng Trương Sở Tương Nguyên chỉ để ý đến khoa cử thi hương, đối với Vũ cử cơ bản mặc kệ, bọn họ cũng không biết xảy ra chuyện gì.

Chỉ có Tác Tri Bình cùng Lý Tân hai mặt nhìn nhau, tiểu tử này làm sao có thể xông vào đây? Lý Tân cảm thấy một tia không ổn, sự tình có lẽ phải làm âm lên.

Lúc này, Lý Chân phóng ngựa lao đến trước mặt đài cao, ôm quyền hô to: “Đại tướng quân, học sinh Lý Chân nguyện biểu diễn kỹ thuật cưỡi ngựa bắn cung!”

Vương Hiếu Kiệt cười ha hả, “Người là người phương nào? Vì sao phải vì ta biểu diễn kỹ thuật cưỡi ngựa bắn cung, lẽ nào người không tham gia tỷ thí cưỡi ngựa bắn cung sao?”

Thứ sử Lý Vô Khuy nhận ra Lý Chân, hấn rất kinh ngạc, quay đầu lại hỏi Tác Tri Bình, “Tác Tư Mã, đứa nhỏ này không có tham gia tỷ thí cưỡi ngựa bắn cung sao?”

Tác Tri Bình hoảng hốt vội vàng lắc đầu, “Cụ thể thế nào hạ quan cũng không biết, Trương quân sử biết không?”

Hấn thuận lợi đem sự tình giao cho Trương Đình, Trương Đình vội nở nụ cười, “Tác Tư Mã là Tư Mã Sa Châu, toàn quyền phụ trách vũ cử thi hương, phận sự của ta là xuất binh duy trì trật tự, làm sao lại hỏi ta?”

Vương Hiếu Kiệt giả vờ kinh ngạc hỏi: “Thiếu niên này rất trọng yếu sao?”

Lý Vô Khuy đã có chút hiểu rõ, phỏng chừng mấy người này sắp tâm hãm hại Lý Chân, mặc dù hấn là quan chức khá là có tinh thần trọng nghĩa, nhưng dù sao cũng là người trong quan trường.

Hấn không muốn vì một thiếu niên bình thường mà đắc tội đối với đồng liêu, hơn nữa trong chuyện này phỏng chừng dính đến bê bối nào đó, chuyện xấu trong nhà cũng không thể để người khác ngoài ngõ đã tường.

Lý Vô Khuy cười cười nói: “Ở thành Đôn Hoàng, tài năng cưỡi ngựa bắn cung của thiếu niên này rất nổi tiếng, không biết tại sao, ngày hôm nay hấn không có tham gia tỷ thí cưỡi ngựa bắn cung.”

Vương Hiếu Kiệt tựa hồ có chút hứng thú, hỏi Tác Tri Bình: “Lúc nào tỷ thí mới kết thúc?”

Một vị quan phủ trả lời. “Hồi bẩm Đại Tướng Quân, còn một vòng cuối cùng.”

“Như vậy đi! Bỏn qua thấy thời gian còn sớm, ngồi thêm một tí cũng không có chuyện gì, nếu tài năng bắn cung của thiếu niên này có tiếng ở Sa Châu, không ngại để hắn biểu diễn thoảng một lát tài năng của mình, các vị nghĩ như thế nào?”

Tất cả mọi người cảm thấy có điểm không thích hợp, nào ai muốn chính mình chạy đến xem biểu diễn cưỡi ngựa bắn cung, coi như có biểu diễn thì cũng là an bài trước của quan phủ.

Chỉ có Trương Đình đáp lời nói: “Đại Tướng Quân đã có nhã hứng, ta cảm thấy nên sắp xếp chuyện này, ý của Tác Tư Mã ra sao?”

Tác Tri Bình trong lòng thầm mắng một tiếng, nhưng Vương Hiếu Kiệt đã mở miệng, hắn không thể làm mất mặt Đại Tướng Quân, chỉ có nỗ lực gượng cười nói: “Có thể an bài!”

Vương Hiếu Kiệt gật gù, đứng dậy đối với Lý Chân cười nói: “Vị thiếu niên này, mọi người đều đã đồng ý, sau khi kết thúc tỷ thí để người biểu diễn tài năng, hi vọng người đừng làm cho bọn ta thất vọng.”

Trương Đình cũng cười nói, “Lý Công Tử, Vương đại tướng quân là khách quý từ xa tới, nếu hắn đã đồng ý xem người biểu diễn tài năng, người cũng đừng làm mất hứng thú của Đại Tướng Quân.”

Trương Đình chính là đang ám chỉ Lý Chân, không được đem sự tình nói ra, làm mất sự hưng phấn của mọi người, đối với người không có chỗ tốt.

Lý Chân từ sự phần nộ bao đầu mà dần dần tỉnh táo lại, yên lặng gật đầu, hắn đã hiểu rõ ý tứ của Trương Đình, Vương Hiếu Kiệt chỉ là khách mời, khách mời sẽ không quản chuyện của người khác, nhìn thoảng qua sự việc, bản thân hắn không có cách nào để trở mình.

Nhưng Lý Chân cũng không thể nuốt được cục hận này, coi như không có cách nào để trở mình, hắn cũng phải làm bản thân được hãnh diện một lần, để bọn họ nhìn một chút, chân chính cái gì mới gọi là tài năng bắn cung, cho bọn họ cảm thấy nhục nhã.

“Đa tạ đại tướng quân!”

Lý Chân quay đầu ngựa lại hướng về phía ngoài chạy đi, âm thầm tính toán suy nghĩ, chuẩn bị tại thời khắc cuối cùng rửa nhục.

10. Chương 10: Trấn Áp Toàn Trường

Trên sân tỷ thí còn có 5 tên sĩ tử, bọn họ do Tác Tri Bình hết sức tuyển ra các thí sinh then chốt, Trương Lê, Tác Văn, Lý Bàn, Trịnh Hàn cùng Triệu Nguyên Lễ.

Trong này ngoại trừ Triệu Nguyên Lễ là con cháu gia đình giàu có phổ thông ra, bốn người khác thì lại đại biểu cho Tứ Đại Thế Gia Sa Châu.

Bọn họ cũng là con cháu Đôn Hoàng, có tài cưỡi ngựa bắn cung ưu tú nhất, Lý Chân độc chiếm ngôi đứng đầu, bọn họ năm người thì lại phân biệt xếp hạng hai đến hạng sáu.

Năm tên này mỗi người đều ngồi trên ngựa, eo lưng thẳng tắp, mỗi người thân hình rất cao lớn, khí vũ hiên ngang, tay cầm xạ điều cung, xếp thành hàng ngang đứng trên sân tỷ thí, gió xuân thổi man mát, người ngựa tinh thần rất phấn chấn, rất có dáng vẻ ngọc thụ lâm phong.

Nhưng dân thường cũng không để ý đến những vấn đề này, tâm tình của bọn họ đều đang rất hưng phấn, tất cả mọi người đều khàn cả giọng hò hét trợ uy, ngay binh sĩ cũng hô hào lớn tiếng, tiếng trống càng gõ càng to, như muốn rung trời động địa.

Lý Vô Khuy cũng cảm thấy mặt mũi sang láng, vuốt râu đối với Vương Hiếu Kiệt cười nói: “Đại Tướng Quân cảm thấy đám con cháu Đôn Hoàng này như thế nào?”

Vương Hiếu Kiệt gật đầu, “Rất tốt, vài tên thiếu niên dung nhan xuất chúng, không biết tài cưỡi ngựa bắn cung như thế nào?”

“Ha ha! Đây là con cháu ưu tú nhất thành Đôn Hoàng của chúng ta, đặc biệt là màn tỷ thí cuối cùng, chắc chắn sẽ không phụ lòng tướng quân.”

“Thật sao?”

Vương Hiếu Kiệt ý tứ sâu xa mà liếc mắt nhìn Lý Chân, “Vậy thì ta càng có hứng thú.”

Lý Vô Khuy lập tức dặn dò Tác Tri Bình, “Tác Tư Mã, bắt đầu đi!”

Tác Tri Bình chạy đến bên đài cao phát tay hô to: “Bắt đầu!”

Hắn cũng rất hồi hộp, không biết Tác Bình có thể tranh giành được mặt mũi cho Tác gia được hay không, lúc này, Lý Tân cũng sốt sáng đứng lên, trong lòng bàn tay hắn nắm chặt toàn là mồ hôi.

Vị trí xếp hạng Lý Bàn khá là vi diệu, mất đi Lý Chân, xếp hạng của hắn vừa vặn đứng thứ ba, nếu như hắn trong trường thi phát huy không tốt, khả năng sẽ bị Trịnh Hàn thay thế vị trí, vậy coi như gay go.

Kỳ thực chỉ cần Lý Bàn có thể phát huy bình thường, coi như hơi hơi kém một chút, cũng có thể ở bộ xạ trước bù đắp lại.

Chuyện này cũng là quy tắc tạm thời thay đổi của năm nay, thành tích của bộ xạ được cộng thêm trong thành tích tổng, có lợi cho việc thao túng danh sách nội định, then chốt là Lý Bàn muốn phát huy tốt nhất. Hắn muốn chứng minh bản thân cũng không thua kém Lý Chân.

Lúc này, quan sĩ bình vung lên hồng kỳ ra lệnh xuất phát, dựa theo trình tự trước đến sau, 5 tên sĩ tử phóng ngựa chạy gấp, mỗi người chỉ có thể bắn một mũi tên.

Bọn họ đến gần trong vòng năm mươi bộ, bên phải cách xa sáu mươi bước có 1 dãy hình nộm, sau đó, liền xem vị trí bắn trúng của mỗi người phân ra cao thấp.

Đây là tiêu chuẩn khảo sát cưỡi ngựa bắn cung trong quân đội, so với Lý Chân ngoài quân doanh cưỡi ngựa bắn cung, độ khó thấp hơn rất nhiều.

Tài năng của Lý Chân là chạy gấp trong vòng khoảng cách hai mươi bộ, thao tác lưu loát, bắn ra hai mũi tên trúng hình nộm cách xa gần 80 bước, thuộc về độ khó cao nhất, cực ít có người có thể làm được.

Người thứ nhất chính là Trương Lê, hai bên khán giả từng trận hò hét trợ uy, hắn phóng ngựa chạy gấp, tiến vào tuyến xạ kích, kéo căng dây cung, một mũi tên bắn ra, lao nhanh vun vút về phía trước, mũi tên dài như muốn cắm vào yết hầu của mọi người, toàn bộ tràng tỷ thí đều sôi trào, như muốn nổ tung lên.

Chỉ có Vương Hiếu Kiệt cùng Trương Đình không có phản ứng gì, hai người đều tận mắt nhìn thấy thân xạ của Lý Chân, trình độ của Trương Lê chênh lệch một đoạn khá xa, không đáng hoan hô.

Lúc này, Vương Hiếu Kiệt đối với Trương Đình hơi mỉm cười nói: “Lệnh lang xạ tiên không tồi, ta sẽ viết thư đề cử cho hắn.”

Trương Đình đại hỉ, vội vã hạ thấp người nói: “Đa tạ đại tướng quân.”

Lúc này, trên sân thi đấu tiếng hoan hô lần thứ hai vang vọng như sấm, đây là do một mũi tên bắn ra của Tác Văn, 2 mũi tên hắn bắn ra cũng không tồi, trúng giữa ngực tâm, có thể sánh ngang với tên của Trương Lê.

Tác Tri Bình trong lòng mừng thầm, tha thiết mong chờ nhìn hướng về Vương Hiếu Kiệt, Trương Lê cũng phải thư đề cử, Tác Văn cũng có thể có mới đúng.

Không ngờ Vương Hiếu Kiệt lại không nhúc nhích, bình chân như vại, không có bất luận biểu thị gì, càng là tối thiểu một câu chúc mừng cũng không có, trong lòng Tác Tri Bình cảm giác nặng nề, hắn cảm thấy có điều không ổn.

Ngay lúc Tác Tri Bình đang tâm hoảng ý loạn, phía sau ba người chạy băng băng đi qua như dòng nước chảy, nhưng mà cuối cùng toàn trường một mảnh kinh hô tiếc nuối.

Duyên cớ là người cuối cùng, Triệu Nguyên Lễ hơi quá sốt sắng, hắn không có bắn trúng hình nộm, tiền dĩ nhiên lệch ra khỏi bia ngắm.

Lúc này, Vương Hiếu Kiệt ha ha nở nụ cười, “Đó là thiếu niên không tồi, tuy rằng mũi tên cuối cùng không bắn trúng bia, có chút tiếc nuối, nhưng hắn rất có can đảm, hi vọng lần sau cố gắng phát huy thêm.”

Hắn hướng thứ sử Lý Vô Khuy cười nói: “Chúng ta có phải là nên để thiếu niên kia ra trận, biểu diễn cưỡi ngựa bắn cung được hay không?”

Phía sau Lý Tân cũng sững sốt, Vương đại tướng quân tại sao không có ý tứ viết thư đề cử, hắn liếc mắt nhìn Tác Tri Bình, Tác Tri Bình cũng vừa vặn đang nhìn hắn, hướng về hắn lắc đầu, ý là nói, e sợ Vương Hiếu Kiệt không chịu viết.

Lý Tân một thoáng không biết nói gì, nếu như không có thư đề cử của Vương Hiếu Kiệt, như vậy hắn cho Tác gia nhượng bộ cũng quá chịu thiệt, quả thực để hắn có cảm giác muốn thổ huyết.

Thứ sử Lý Vô Khuy cười nói: “Xem ra Đại Tướng Quân rất chờ mong thiếu niên kia a!”

Hắn lập tức dặn dò tùy tùng bên cạnh, “Đem công tử Lý Chân đến đây.”

Không lâu sau, Lý Chân cưỡi ngựa chạy gấp đi tới, coi như Vương Hiếu Kiệt không tìm hắn, hắn cũng phải tìm Vương Hiếu Kiệt, hắn cũng không muốn biểu diễn trong loại xạ kích hạ đẳng này.

“Học sinh tham kiến Đại Tướng Quân!” Lý Chân ôm quyền thi lễ.

“Lý thiếu lang, hiện tại đã đến phiên ngươi biểu diễn cưỡi ngựa bắn cung, đương nhiên, ngươi không tham gia vũ cử thi hương, cũng sẽ không cần dùng phương pháp khảo sát thi hương, chúng ta đổi quy tắc cưỡi ngựa bắn cung một tí, thế nào?”

“Xin mời Đại Tướng Quân ra đề mục!”

Wương Hiếu Kiệt hướng mọi người cười nói: “Nếu là biểu diễn cưỡi ngựa bắn cung, chúng ta cũng sẽ không muốn chính quy như vậy, ta ra mệnh đề, để hắn phá đề, mọi người cảm thấy có được không?”

Mọi người đồn dập tán thành, trái tim của Tác Tri Bình mới được thả lỏng, Vương Hiếu Kiệt người này hiển nhiên không muốn biết tin tức vũ cử thi hương lần này, chuyện này hơi hợt bỏ qua.

Trương Đình ở một bên nói: “Nếu là biểu diễn cưỡi ngựa bắn cung, nhất định phải có phần thưởng, ta đặt năm mươi lạng vàng.”

“Không nên! Không nên! Không nên!”

Wương Hiếu Kiệt vội vã xua tay, “Sao có thể để Trương quân sử bỏ tay ra chứ, nếu ta đã ra đề mục, tự nhiên phần thưởng do ta bỏ ra.”

Hắn đối với thân binh ra lệnh: “Đem ngựa chiến lại đây!”

Chỉ thấy thân binh dắt tới một thốt Đại Uyển mã cực kỳ hùng tráng, màu đỏ thẫm, tứ chi mạnh mẽ thon dài, đuôi ngựa tung bay trong gió, mọi người đều than thở, “Ngựa tốt!”

Wương Hiếu Kiệt đắc ý cười nói: “Đây là sau khi phá Quy Tư thành thu được, ta vốn định mang vào kinh, hiện tại lấy nó làm phần thưởng.”

Tất cả mọi người không thể nào hiểu được, tại sao Vương Hiếu Kiệt xem nặng biểu diễn cưỡi ngựa bắn cung lần này như vậy?

Dĩ nhiên đem bảo mã chuẩn bị tiến đưa quyền quý trong triều, lấy ra làm phần thưởng, thốt bảo mã này thiên kim cũng khó mà mua được, chuyện này Vương Hiếu Kiệt cũng thật là cổ quái.

Lý Chân nhận ra thốt bảo mã này, chính là ngày hôm qua, hắn ở quân doanh cưỡi thốt tuần mã này, trong lòng hắn nhất thời dâng lên một tia cảm kích, nguyên lai Vương Hiếu Kiệt đã sớm chuẩn bị.

Vương Hiếu Kiệt chỉ tay phía bảo mã, hỏi Lý Chân nói: “Con ngựa này người muốn không?”

“Muốn!” Lý Chân cũng quả quyết trả lời.

“Được! Nếu như người có thể phá giải mệnh đề của ta, thốt bảo mã này ta thưởng cho người, đương nhiên, mệnh đề của ta không phải là dễ dàng phá giải như vậy, con ngựa này cũng sẽ không dễ dàng mà người có thể cưỡi lên.”

Lý Chân khom người nói: “Xin mời Đại Tướng Quân ra đề mục!”

Vương Hiếu Kiệt chăm chú nhìn hắn một lát, vung tay lên, “Mang lên!”

Vài tên thân binh lấy ra một cây ảnh cung cùng hai túi tên, mỗi một túi bên trong chỉ có 5 mũi tên, thú vị hơn chính là, mười mũi tên đều có màu sắc khác nhau, 5 mũi hồng tiễn, 5 mũi hắc tiễn, tất cả mọi người đều cảm thấy kinh ngạc, như vậy để làm gì?

Trương Đình trong lòng khẽ động, xem ra Vương Hiếu Kiệt đã sớm chuẩn bị, đầu tiên là ngựa, tiếp đến là tiễn, xem ra Vương Hiếu Kiệt rất coi trọng Lý Chân!

Vương Hiếu Kiệt chỉ vào 2 túi mũi tên cười nói: “Đây là ta ở trong quân treo giải thưởng, đến nay không có người nào đoạt được, nói thật, năm đó ta cũng thất bại, quy tắc rất đơn giản, ta sẽ bắn ra 5 mũi hồng tiễn, người ở phía bên ngoài cách xa tám mươi bước dùng 5 mũi hắc tiễn bắn chặn lại, người có dám chấp nhận không?”

Trên đài cao vang lên nhiều tiếng hô kinh ngạc, quy tắc này độ khó quả thực quá dọa chết người, dùng tiễn chặn tiễn, quan trọng nhất là ở ngoài tám mươi bước xạ kích, sao có thể làm được chuyện đó được?

Chẳng trách không người nào có thể phá, ánh mắt của mọi người đều chuyển hướng về nhìn Lý Chân, xem hắn làm sao mà trả lời.

Lý Chân chẳng để ý gì, ngạo nghễ khom người nói: “Học sinh nguyện ý chấp nhận!”

Tin tức cấp tốc truyền khắp toàn trường, hơn vạn người đều sôi trào hân hân lên, coi như người không hiểu cưỡi ngựa bắn cung đều biết chuyện này quả thật không thể hoàn thành.

Lý Tuyền tâm tư như muốn thoát ra khỏi cổ họng, vỗ vỗ hai tay yên lặng cầu xin, “Mong Bỏ Tát phù hộ cho A Chân!”

Lúc này, Lý Chân cùng với chiến mã chạy nhanh như sấm chớp, tay phải cầm ảnh cung, phía sau lưng đeo 5 mũi hắc tiễn, không phong lưu phóng khoáng giống 5 tên sĩ tử hồi nãy, mà lại đàng đàng sát khí.

Vạn người ở trên quảng trường chỉ một thoáng liền im lặng không hề có 1 tiếng động, hơn vạn con mắt đều ở nhìn kỹ Lý Chân, Vương Hiếu Kiệt nhanh chân đi đến trước đài, rút ra một mũi hồng tiễn, hô to: “Ta muốn bắn tên!”

Lý Chân cũng bỗng nhiên rút ra một mũi hắc tiễn, phóng ngựa thẳng tắp chạy nhanh, đúng lúc này, Vương Hiếu Kiệt ngửa mặt lên trời bắn ra một nhánh hồng tiễn, hiện ra một đường hồng tuyến vừa cong vừa tròn, giữa thanh thiên bạch nhật đặc biệt dễ thấy rõ.

Cơ hội chỉ có trong nháy mắt, Lý Chân thúc ngựa chạy nhanh giương cung như trăng tròn, một mũi hắc tiễn bay ra khỏi cây cung, mạnh mẽ bắn về phía hồng tiễn cách xa tám mươi bước, hơn vạn con mắt đồng thời nhìn tới, đồng thời phát sinh một tiếng thét kinh hãi, mũi hắc tiễn chuẩn xác bắn trúng mũi hồng tiễn, hai mũi tiễn đồng thời rơi xuống.

Nhất thời tiếng vỗ tay như sấm, tiếng hoan hô vang vọng đất trời, ngay cả quan môn trên đài cao cũng không nhịn được đứng lên vỗ tay, quá là đặc sắc.

“Tiểu tử thú!”

Vương Hiếu Kiệt thâm mắng một tiếng, hét lớn: “Mũi tên thứ hai!”

Mũi tên thứ hai mạnh mẽ phát ra, tốc độ càng nhanh hơn, như một tia hồng ảnh phút chốc thoáng qua, mũi hắc tiễn của Lý Chân cũng gần như cùng lúc bắn ra, như bóng đen nhanh chóng truy đuổi, một đỏ một

đen hai mũi tên trên không trung va chạm vào nhau, tóe ra đốm lửa, lần này càng đẹp mắt là mũi tên cùng chạm vào nhau.

Tiếng gầm cùng tiếng hoan hô càng thêm mãnh liệt, rất nhiều âm thanh người đều phát ra tiếng “ách”, khó mà tin nổi, bầu không khí nhất thời bùng nổ, quả thực giống như muốn lật tung mã cầu tràng.

Vương Hiếu Kiệt cười lạnh một tiếng, lần thứ hai hô to: “Mũi tên thứ ba!”

Trong lòng rút ra hai mũi hồng tiễn, kéo căng bảo điều cung, song tiễn cùng xạ, thế này sao gọi là mũi tên thứ ba, rõ ràng là mũi tên thứ ba cùng mũi tên thứ tư đồng thời bắn ra.

Có điều hần bắn cũng chính là theo hình parapol, xem như là cho cơ hội để Lý Chân một hơi thở dốc.

Lý Chân đã sớm đoán được sẽ có hai mũi tên cùng lúc bắn ra, con mắt của hắn vẫn nhìn chăm chăm vào tay của Vương Hiếu Kiệt, hắn phát hiện hai mũi hồng tiễn bị lấy ra khỏi lọ tên, cũng không lưỡng lự chút nào rút ra hai mũi hắc tiễn.

Hắn không thể đồng thời bắn ra hai mũi tên, hắn nhất định phải dùng truyền thừa của sư phụ, trong thời gian ngắn nhất bắn ra nhiều mũi tên nhất có thể.

Khi chiến mã đang chạy nhanh, Lý Chân lần thứ ba giương cung, hai mũi tiễn một trước một sau bắn ra, cực nhanh bay đi về phía hai mũi hồng tiễn.

Nhưng hắn cũng không có xem kết quả ra sao, nhanh chóng rút ra mũi hắc tiễn cuối cùng, một chiêu Tê Ngưu Vọng Nguyệt, nhắm thẳng về phía sau mũi tên cuối cùng được bắn ra.

Đây mới thực sự chân chính là thử thách, nguyên lai Vương Hiếu Kiệt đồng thời bắn ra hai mũi tiễn, mũi hồng tiễn thứ 5 cũng lập tức bắn ra, căn bản không cho đối phương một cơ hội nào, nếu Lý Chân xem kết quả của mũi tiễn thứ 3 và thứ 4, hắn tất nhiên sẽ bỏ mũi tiễn thứ 5.

Năm đó, danh tướng khai quốc Đại Đường Tô Định Phương từng dùng năm mũi tên đề đồng dạng để thử thách Vương Hiếu Kiệt, Vương Hiếu Kiệt chính là thất bại ở mũi tên cuối cùng.

Chỉ thấy mũi tên cuối cùng bay ra như một tia chớp màu đen, nhanh chóng bay đến, ‘Coong!’ một tiếng, cắm giữa mũi hồng tiễn.

Ba mũi tên cơ hồ là trong nháy mắt đã bắn xong, tất cả mọi người còn chưa kịp phản ứng gì, trên sân tỷ thí một mảnh yên lặng.

Lý Chân thu rồi cây cung, thúc ngựa đi tới trước đài cao, hắn khẽ mỉm cười, khom người thi lễ, “Học sinh may mắn không làm nhục mệnh!”

Cho đến lúc này, tiếng gầm cùng với tiếng hoan hô bốn phía đột nhiên vang lên, toàn bộ trường thi âm thanh vang vọng, mọi người quả thực như muốn điên cuồng, liều mạng hướng về trên cầu trường lao tới, bị mấy ngàn binh sĩ gắt gao ngăn cản.

Lý Tuyền kích động đến nước mắt chảy ra, đem Khang Tư Tư ôm vào trong ngực thật chặt, thời khắc này, nàng cảm thấy cực kỳ kiêu ngạo cùng tự hào.

Lý Tân cụt hứng ngồi xuống, trong lòng hắn tuôn ra một loại hối hận chưa bao giờ có, đây chính là con cháu Lý gia a!

Vương Hiếu Kiệt chậm rãi gật đầu, “Lý Chân, bản soái không chỉ muốn đem chiến mã thưởng người, còn muốn đề cử người đi Kinh Thành tham gia vũ cử thi hương.”

“Đa tạ đại tướng quân thưởng thức!”

Lý Chân trong lòng kích động, hắn vẫn là nắm được cơ hội để vào kinh.

Trương Đình cũng hiểu rõ thâm ý của Vương Hiếu Kiệt, ngày hôm qua hắn đã vừa ý thiếu niên cười ngựa bắn cung ưu tú này.

11. Chương 11: Đi Tới Ngọc Môn Quan

Hai ngày nay, Lý Tuyền cảm thấy rất cao hứng, ngày hôm qua nàng nhận được tin tức, một ít hàng hóa mà nàng đầu tư đã đến Tửu Tuyền, chỉ lát nữa là kiếm được tiền.

Mà hôm nay huynh đệ của nàng lại đại triển thần uy, lấy tài bắn cung uy chấn toàn trường, làm nàng cảm thấy vui mừng.

Vì thế, buổi tối Lý Tuyền xào thêm vài món thức ăn, còn ngoại lệ lấy ra hai bình bồ đào tửu từ trong hầm rượu mang tới, 2 bình rượu này do nàng năm ngoái chính mình nhượng tửu, cả nhà đồng thời nâng chén uống rượu chúc mừng.

Mạnh thị muốn ăn thức ăn chay, không chịu nổi ăn mặn, vì lẽ đó chưa bao giờ ăn cơm cùng bọn họ, mỗi ngày nàng đều dùng cơm bên trong gian phòng của mình, trên thực tế bàn ăn chỉ có ba người.

Lý Tuyền uống hai chén rượu, khuôn mặt thanh tú toát lên màu hồng hào, nàng không nhẫn nại được kích động trong lòng, đối với trượng phu nói: "Vẫn là a Chân nhà ta có tiền đồ, không cam lòng bị mai một, làm nhóm Quan Lão Gia cả kinh á khẩu không trả lời được, cuối cùng tranh thủ nắm giữ cơ hội vào kinh."

Phật Nô, người phải học hỏi thêm một chút, đừng cả ngày giữ yên lặng, người muốn nở mày nở mặt để trên ty huyện chú ý đến người, thì phải làm được nhiều việc hơn so với người khác, so với tất cả mọi người phải tốt hơn."

Phật Nô là nhũ danh của Tào Văn, hắn chỉ cười cợt, trên ty biết thì thế nào, không có tiền chuẩn bị, làm được nhiều hơn nữa, cho dù tốt đến mấy cũng vô dụng.

Có điều hắn đối với chuyện phát sinh ngày hôm nay cảm thấy rất có hứng thú, hắn thấp giọng hỏi Lý Chân, "Người làm sao nhận thức được Vương đại tướng quân?"

"Ta làm sao mà biết hắn? Ngày hôm qua ta mới là lần thứ nhất nhìn thấy hắn, cũng có chút ma xui quỷ khiến, tỷ phu muốn cho ta giúp người giới thiệu một chút không?"

Tào Văn do dự một chút, nếu như có thể tới dưới trướng của Vương Hiếu Kiệt làm một tên tiểu văn lại ngược lại không tệ, nhưng Đường quân lập tức sẽ khai chiến, trên chiến trường thực sự quá nguy hiểm, mấu chốt nhất là hắn cũng muốn vào kinh tham gia khoa cử.

Tào Văn liền lắc đầu, "Không có! Ta chỉ là tùy tiện hỏi một chút, bất quá hôm nay người biểu hiện quả thật không tồi, chúng ta cùng uống một chén."

Hai người cùng ly một cái, uống một hơi cạn sạch rượu bồ đào trong ly, lúc này, Lý Chân lại hỏi Lý Tuyền: "A tỷ, sáng sớm ngày mai ta sẽ xuất phát, đến cùng là đi nơi nào?"

Lý Tuyền ngẩn ra, "Đại Tráng chưa có nói cho người biết sao?"

Lý Chân lắc đầu một cái, "Hai ngày nay ta quá bận, còn chưa thấy hắn đâu cả!"

"Ta còn tưởng rằng hắn đã nói cho người, có chuyện như vậy, ba tháng trước ta nghe Khang đại thẩm nói tới, xạ hương Đại Đường ở Ba Tư cực kỳ được hoan nghênh, năm ngoái trời thu cho nên năm nay giá cả tăng mạnh."

Xạ hương từ Đại Đường vận chuyển đến Ba Tư có thể kiếm lời gấp mười lần, món lãi kék xù, coi như vận chuyển đến Đôn Hoàng cũng có hai lần lợi nhuận, ta cảm thấy trong đó có chút lợi ích, liền đầu tư một khoản tiền mua xạ hương, do Khang đại thúc giúp ta bán cho người Túc Đặc."

Ngày hôm qua ta nhận được tin tức, đám hàng hóa này đã đến Tửu Tuyền, Khang đại thúc nói cho ta, lần này giúp đội buôn mang hàng của chúng ta không đi Đôn Hoàng, trực tiếp đi lên phía bắc tuyến đi Y Ngô, nhất định phải đi Ngọc Môn Quan lấy hàng, hắn để Đại Tráng đi Ngọc Môn Quan, ta nghĩ vừa vận cho người tôi luyện một chút. . . ."

"Nguyên lai a tỷ là để ta đi Ngọc Môn Quan lấy hàng!" Lý Chân giờ mới hiểu được hảo ý của đại tỷ, đâu phải là ỉn đi tôi luyện, rõ ràng là muốn tiết kiệm phí chuyên chở đây mà. Haix...

Lý Tuyền trừng mắt, "Người không muốn thì quên đi, ta tìm người khác hỗ trợ."

Lý Chân vội vã giơ tay, “Ta đi! Ta đi!”

Bên cạnh Tào Văn cười nói: “A Chân, đám hàng lần này của đại tỷ ngươi là vốn liếng ban đầu để sau này làm ăn, không chỉ lấy ra toàn bộ tích trữ trong nhà, ngay cả thổ địa cũng đặt cọc cho người khác, mượn ba trăm quan tiền, tổng cộng năm trăm quan tiền, nếu hàng hóa xảy ra chuyện gì, chúng ta phải táng gia bại sản, đại tỷ người hàng đêm đều ngủ không ngon, còn không cho phép ta nói cho người biết.”

Lý Chân giờ mới hiểu được vì sao ngày hôm qua đại tỷ dùng nước đá gội chính mình, nguyên lai nàng tâm tình không tốt, nhưng lời này Lý Chân không dám nói ra, chỉ có hỏi: “Sáng sớm ngày mai phải xuất phát, đại tỷ đã chuẩn bị xong chưa?”

“Đã sớm chuẩn bị xong xuôi, ta cùng Khang đại thẩm bận bịu cả một buổi chiều, chuẩn bị cho các người lương khô cùng với bánh quy, nhờ người vẽ địa đồ, ta cho người thêm mấy quan tiền, sau khi đến Ngọc Môn Quan thì bổ sung thêm lương khô, nếu như cảm thấy không được thì phải mau chóng trở về, không được ra về ta đây hảo hán, có nghe hay không?”

“A tỷ, ta biết rồi, không tự tìm khổ cho bản thân đâu.”

Nói đến chỗ này, Lý Chân lại cười hỏi: “A tỷ lần này kiếm được tiền lời, dự định tiếp tục ở đầu tư với Khang đại thúc sao?”

Lý Tuyền lắc đầu liên tục, “Ta cũng không muốn tiếp tục như vậy, cũng không phải sợ nguy hiểm, mấu chốt là ta không muốn A Chân gặp nguy hiểm, kế tiếp ta dự định nấu rượu.”

“Nấu rượu!”

Lý Chân cùng Tào Văn nhìn nhau, Lý Chân hỏi: “A tỷ năm ngoái không phải đã bắt đầu nấu rượu sao? Lẽ nào là muốn mở rộng làm tửu phường?”

Lý Tuyền thở dài, bất đắc dĩ nói: “Nói thật, ta năm ngoái nhường bồ đào tửu cũng không thành công, vừa chua lại khó uống, vì lẽ đó đối với vấn đề cất rượu ta vẫn không có lòng tin.”

Lý Chân tinh tế thưởng thức một hời rượu trong chén, “Ta cảm thấy không tồi! Có chua với khó uống đâu?”

Lý Tuyền đoạt lấy chén rượu của hắn, mạnh mẽ nguýt hắn một cái: “Người thì biết cái gì, hiện tại rượu đang uống là ta từ bên ngoài mua được, ta giả mạo là rượu bản thân nhường tửu, chuyên môn dành cho người muốn mua rượu thử trước, đương nhiên là không tồi!”

Lý Chân suýt chút nữa cười phun cả ra ngoài, a tỷ của hắn nếu muốn làm ăn lớn, nhất định sẽ là gian thương.

Trong đôi mắt Lý Tuyền toát ra vẻ ước mơ về tương lai, nàng uống một hớp rượu, chậm chậm nói, “Ta nghe Khang đại thúc nói, Trường An, Lạc Dương đối với bồ đào tửu nhu cầu rất lớn, bồ đào tửu thượng phẩm giá cả rất kinh người.

Nhưng chúng đều là từ Cao Xương vận đến, Tác gia Đôn Hoàng sản xuất bồ đào tửu cũng không tồi, ở Trường An rất được hoan nghênh, có người nói sự phụ cất rượu của Tác gia chính là người nấu rượu đến từ Cao Xương, mỗi tháng tiền công trên dưới sáu mươi quan.

Ta đang suy nghĩ. . . . Có thể hay không chúng ta cũng đi Cao Xương mời một vị sự phụ cất rượu, cũng không cần tốt như Tác gia, mỗi tháng hai mươi quan tiền, ta mới có thể gồng gánh nổi.”

Lý Chân đối với sự can đảm của đại tỷ luôn luôn rất khâm phục, dám nghĩ dám làm, hắn cảm thấy đại tỷ thật có thể một phen thành tựu sự nghiệp.

Hắn liền cười nói: “Chờ ta từ Ngọc Môn Quan trở về, ta lại đi Cao Xương một chuyến, giúp đại tỷ thuê sự phụ cất rượu, sau đó đại tỷ chính là đại đông chủ của tửu phường, tiểu đệ thì chuyên môn làm chân chạy cho đại tỷ a.”

Lý Chân nói nghe rất thú vị, Lý Tuyền khanh khách nở nụ cười, nụ cười của nàng bỗng nhiên ngưng lại, tựa hồ nhớ ra điều gì đó, tiện tay gõ một cái trên đầu Lý Chân, “Người đừng nằm mơ, từ Ngọc Môn Quan trở về phải biết kiểm chế, cố gắng luyện võ đọc sách cho ta, sang năm phải vào kinh tham gia vũ cử, có nghe hay không?”

. . .

Ngày tiếp theo mặt trời còn chưa sáng, một nhóm bốn người của Lý Chân liền xuất phát, ngoại trừ Lý Chân cùng Tửu Chí, bọn họ còn có hai đồng bọn rất đáng tin.

Một là nhị ca của Khang Tư Tư Khang Đại Tráng, so với Lý Chân hắn chỉ lớn hơn một tuổi, nhưng cao hơn Lý Chân nửa cái đầu, xa xa nhìn tới, lại như toà tháp làm bằng sắt.

Khang Đại Tráng tuy rằng mang dung mạo của người Túc Đặc, nhưng hắn cũng ở Đôn Hoàng lớn lên, nói chuyện và làm việc không nhìn ra hắn cùng con cháu Hán gia khác nhau ở chỗ nào, võ nghệ của Khang Đại Tráng vô cùng tốt, từ nhỏ đã lập xuống chí hướng, muốn làm một phen đại sự.

Còn có một thiếu niên người vừa gầy vừa nhỏ, hắn tên là Diêu Hi, nhũ danh Tiểu Tế, cũng là bạn tốt của Lý Chân.

Tiểu Tế so với Lý Chân nhỏ hơn một tuổi, mẫu thân sau khi sinh ra hắn thì mắc bệnh mà chết, hắn cùng phụ thân sống nương tựa lẫn nhau, hai cha con ở bên trong Đại Vân Tự.

Phụ thân của Tiểu Tế là điêu khắc tượng nổi danh nhất của Mạc Cao Quật, nhưng hắn biết rõ thợ thủ công địa vị quá thấp, không thể để nhi tử vào tượng tịch****.

Hắn nghĩ ra cái biện pháp, để nhi tử lúc năm tuổi thì xuất gia làm tăng nhân, mười bốn tuổi thì hoàn tục, bỏ ra một khoản tiền chuẩn bị, rốt cục để nhi tử thành công thoát khỏi tượng tịch.

Tiểu Tế sở dĩ cũng trở thành huynh đệ đáng tin của Lý Chân, là bởi vì hắn từ nhỏ sống trong Đại Vân Tự uống thuốc của sư phụ Lý Chân, đại sư Vong Trần, đại sư cũng xem hắn coi như là đệ tử ký danh, cùng Lý Chân, Tửu Chí cùng nhau đi học học võ.

Nguyên nhân thân thể Tiểu Tế bị hạn chế, võ nghệ cũng giống như vậy, nhưng khinh công lại rất tốt, thân thể nhanh nhẹn như con khỉ, leo dèo lội suối như đi trên đất bằng.

Mặt khác y thuật của hắn vô cùng tốt, được chân truyền của chủ trì Đại Vân Tự đại sư Linh Ẩn, sáu năm trước Đôn Hoàng bạo phát dịch bệnh, hắn cùng Linh Ẩn đại sư đã cứu rất nhiều tính mạng con người.

Tiểu Tế ngày hôm qua được sự đồng ý của phụ thân, cũng đi theo Lý Chân đến Ngọc Môn Quan tiếp ứng hàng hóa.

Lần này đi xa nhà ít nhất phải từ 5 đến 7 ngày, bốn người bọn họ ngoại trừ Khang Đại Tráng đã từng mấy lần đi qua Cao Xương, ba người kia đều là lần đầu tiên đi xa nhà.

Bốn người đều mang dáng vẻ đặc biệt hưng phấn, tối hôm qua hầu như một đêm không ngủ, cửa thành vừa mới mở ra, mấy người liền vội vã không nhận được lao ra về phía thị trấn.

Bốn người đều có súc vật chuyên chở thay cho đi bộ, Lý Chân vẫn cưỡi Bạch Long tuần mã của hắn, ngày hôm qua hắn cưỡi ngựa bắn cung thắng được thốt bảo mã kia tạm thời vẫn chưa nhận thưởng, hai ngày nữa Vương Hiếu Kiệt mới sẽ phái người qua đưa cho hắn.

Tửu Chí trong nhà là đồ tể, phụ thân hắn có một thốt ngựa tên là Đại Thanh Văn mã, là một con ngựa đã già, đi đường xa không chạy nổi, nhưng miễn cưỡng còn có thể để người cưỡi được.

Khang Đại Tráng thì lại cưỡi một con la ở trong nhà, Tiểu Tế không có tiền để thuê súc vật, hắn không thể làm gì khác hơn là cưỡi con lừa xấu xí của Tửu Chí, cũng may là chính bản hắn vừa gầy vừa nhỏ, cùng con lừa cũng thành một đôi ăn ý.

Lại có 1 điều quan trọng nhất chính là vũ khí phòng thân, trường kiếm tại Đường Triều là vật tùy thân của nam nhân, thời Đường tôn sùng thượng võ, căn bản mỗi người đều biết sử dụng kiếm, ngay cả thư sinh cũng không ngoại lệ, lớp dạy kiếm thuật là lớp phải học, khác nhau chỉ là trình độ cao thấp.

Bốn người bọn họ mỗi người đều có một thanh trường kiếm, tuy rằng đều là từ binh khí phường mua được, không thể nói là binh khí sắc bén, nhưng để phòng thân thì thừa sức.

Ngoại trừ trường kiếm ra, mỗi người đều còn có binh khí mà mình am hiểu nhất, của Lý Chân tự nhiên là cung tên.

Tửu Chí thì có bảy thanh phi đao, tuy rằng võ nghệ của hắn không cao, nhưng khổ công luyện phi đao cũng gần bảy, tám năm, trong vòng mười bước, phi đao bách phát bách trúng,

Khang Đại Tráng mang theo một thanh côn bổng dài gần một trượng, khí lực của hắn vô cùng mạnh mẽ, có thể nâng nặng vật mấy trăm cân chạy bộ gần một dặm.

Đại Đường nghiêm cấm dân gian sử dụng binh khí dài, nhưng côn là ngoại lệ, Khang Đại Tráng phải nắn nỉ phụ thân nhiều lần thì phụ thân mới chế tạo một cây côn nặng gần 40 cân.

Vũ khí mà Tiểu Tế am hiểu thì càng đặc sắc, càng là một cây roi nhỏ, dài gần ba mươi trượng, phi thường rắn chắc, điều này do vóc người của hắn gầy nhỏ, khinh công của hắn rất tốt, thân thể nhanh nhẹn, có thể thoát ẩn thoát hiện.

Mới ra thành không được bao lâu, Tửu Chí liền vui vẻ mà nói: “Ta nghĩ hết một buổi tối, lần này đi Ngọc Môn Quan, bốn người chúng ta nhất định phải có một người thủ lĩnh, người đó phải có, phải có. . . . Đức cao vọng trọng, còn phải làm gương cho binh sĩ, Ồ! Vấn đề này không phải là đang nói đến mập gia ta sao? Chẳng lẽ ta là thủ lĩnh trời sinh?”

Ba người liếc mắt nhìn hắn, đồng loạt kéo dài âm thanh, “Không — được!”

“Được rồi! Ta liền cố gắng hết sức, đảm nhiệm vị trí quân sư! Có được hay không?”

Trên đường có Tửu Chí khôi hài như vậy, dọc đường đi ngược lại cũng không có chút cô quạnh, hơn một canh giờ sau, mọi người đã đi được hơn ba mươi dặm đường.

Thành Đôn Hoàng nằm giữa hành lang Hà Tây thuộc về phía tây bắc bộ, vùng này thuộc về khu vực bán khô hạn, nhưng bởi vì có băng tan chảy từ phía trên núi xuống, sông Cam Tuyền từ phía Nam Sơn mà đến, thai nghén nên viên minh châu này của hành lang Hà Tây.

Hai bờ sông Cam Tuyền khắp nơi có thể thấy được tảng đá rêu phong, bị gió xuân ẩm áp nhuộm thành một mảnh xanh biếc, hai bên bờ sông mọc đầy các loại hoa dại, mỗi cây một vẻ, dạt dào ý xuân.

Nhưng rời đi hướng bắc thành Đôn Hoàng cách mười dặm, sông Cam Tuyền liền thay đổi dòng chảy hướng về phía tây, chảy vào Đại Tỉnh trạch, đất đai dần dần trở nên khô cằn.

Quan đạo hai bên là một mảnh hoang mạc, thỉnh thoảng xuất hiện vài bụi cây cỏ gầy héo, xa xa còn có thể nhìn thấy một ít phòng ốc đồ nát thê lương.

Trong hoang mạc bão cát rất lớn, cuồng phong mang theo nhiều đụn cát đổ ập xuống, chỉ có chút không để ý, con mắt sẽ bị gió cát thổi vào.

Bốn người cũng không có hưng phấn giống lúc mới ra khỏi thành, trở nên trầm mặc, bọn họ mang theo khăn che đầu, cúi đầu đứng vững trước bão cát, gian nan mà đi lên phía trước.

Vào buổi trưa, bọn họ đến được một nơi tránh gió nghỉ ngơi để ăn cơm.

Tửu Chí một bên gặm bánh thịt, một bên hung phần giảng giải cho Tiểu Tế chuyện tình yêu năm đó của hắn, Tiểu Tế sống bên trong chùa chiền nên dinh dưỡng không đầy đủ, phát dục chậm, đối với chuyện nam nữ giống như nghe mà không hiểu, Tửu Chí liền thành giáo sư khai sáng cho cuộc đời của hắn.

“Đại khái là mười năm trước! Cụ thể lúc nào ta cũng nhớ không rõ, ngày đó ta đi tìm mấy quán thanh lâu, người đoán ta nhìn thấy cái gì, chà chà! Quá làm người khó quên, ta nói ra thì lỗ mũi của người sẽ phọt máu mất.”

Tiểu Tế nghe được há to miệng, mặt đầy vẻ sùng bái mà nhìn Tửu Chí đang miệng lưỡi lưu loát, hắn càng không nghe thấy kể hở trong câu chuyện, mười năm trước tiểu tử béo này chỉ mới bảy tuổi, biết cái gì mà đi thanh lâu, lúc đó sợ rằng chym hắn mới như quả ớt (^^).

Ở bên cạnh cách đó không xa, Khang Đại Tráng rải ra khối thảm ở trên đất, giống như đa số người Túc Đặc, hắn cũng thờ phụng hỏa giáo, hắn lập tức giơ hai tay lên cao, thành kính hướng về Thái Dương quỳ lạy, trong miệng nói lầm bầm, “Có mặt khắp nơi A Mã Tư Đạt, ban cho chúng ta quang minh, ban cho chúng ta trí tuệ. . . .”

Một bên phía trước tảng đá lớn, Lý Chân trên tảng đá trải ra địa đồ, nghiên cứu con đường đi Ngọc Môn Quan, tuy rằng nghe nói có con đường tắt, nhưng nghe nói lâu năm thiếu thốn tu sửa, đã bị cát vàng vùi lấp.

Hơn nữa đám người Lý Chân đều là lần đầu tiên đi Ngọc Môn Quan, hẳn không muốn phải mạo hiểm, phải tìm được đường đi tới Ngọc Môn Quan, trên bản đồ ghi chú rất rõ ràng, đường đi Ngọc Môn Quan nằm ngay phụ cận của thú bảo, hẳn vội vàng đứng lên hướng bốn phía nhìn xung quanh.

Chú ý: Tượng tích trong đoạn này có thể hiểu là cha làm công tượng thì con cũng phải làm công tượng.

12. Chương 12: Mê Ảnh Của Mã Phỉ

“Lão Lý, phát hiện ra chuyện gì?”

Tửu Chí không biết từ nơi nào lao ra, rướn cổ lên nhìn bốn phía, hẳn chém gió với Tiểu Tế đến phát chán, còn không bằng tâm sự cùng Lý Chân với so kiếm cùng Tác Văn, hẳn nghe nói ngày hôm qua Tác Văn đòi khiêu chiến với Lý Chân.

Lúc này, Đại Tráng cầu khẩn xong xuôi, cùng Tiểu Tế đồng thời đi đến, Lý Chân quay đầu hướng bọn họ nói: “Đội buôn từ Tửu Tuyền qua đây cũng phải chừng mấy ngày, chúng ta không cần thiết phải chờ ở đây, nên đi quan đạo hướng Ngọc Môn Quan.”

Tửu Chí nhất thời giờ chân hô to: “Đi Ngọc Môn Quan chán lắm, hiếm được một chuyến xa nhà, đơn giản cứ đi Tửu Tuyền đi! Không tìm được đội buôn thì đi Ngọc Môn Quan, lão Lý, quyết định như vậy nhé.”

Lý Chân liếc hẳn một cái nói: “Ngày hôm qua, ai muốn ta đem bạch mã tới?”

Một câu nói trúng tâm sự của Tửu Chí, Tửu Chí vẫn đỏ mắt khi nhìn thấy Lý Chân có bạch mã, hẳn khát khao nhất là chính mình cũng có thể được một thốt bạch mã.

Ngày hôm qua Lý Chân thắng được một thốt bảo mã, hẳn phát hiện cơ hội, liền liều mạng dây dưa với Lý Chân, cuối cùng Lý Chân phiền muộn không thôi, bị ép đáp ứng đem bạch mã đưa cho hẳn.

Tửu Chí bị uy hiếp, lập tức ngậm miệng lại.

“A Chân nói đi Ngọc Môn Quan, vậy chúng ta lên đường thôi!” Đại Tráng không nhiều lời, nhưng mỗi một câu nói trên căn bản đều là đồng ý với Lý Chân.

“Mập Ca, bằng không chúng ta đi Ngọc Môn Quan đi! Đi Tửu Tuyền quá xa.” Tiểu Tế cũng nhỏ giọng khuyên nhủ.

“Ngược lại ta chỉ là quân sư, nói chuyện cũng không có tác dụng, các người thích nghe ai thì nghe người đó, không có quan hệ gì đến ta!” Tửu Chí lăm bầm hai câu, xem như là miễn cưỡng thừa nhận địa vị thủ lĩnh của Lý Chân.

Lý Chân thấy ba người đều đồng ý, hẳn chỉ tay hướng về phía trước một toà thú bảo hoang phế nói, “Nhìn thấy toà kia thú bảo kia chưa, trên bản đồ có hiện bên kia có quan đạo có thể nối thẳng đến Ngọc Môn Quan.”

Bốn người lại lần nữa bước chân lên đường, vòng qua toà thú bảo hoang phế, quả nhiên phát hiện dấu vết một con đường, mọi người tinh thần đại chấn, thôi thúc cước lực tăng nhanh tốc độ.

...

Sắc trời dần dần tối đi, cấp tốc chạy cả ngày, chính bọn họ cũng không biết đã tới nơi nào?

Đâu đâu cũng có núi, những sườn núi trải dài toát lên màu xám ảm đạm, phẳng phất từ một trong một khuôn đồ ra, để bọn họ không biết đông tây nam bắc.

Lý Chân cũng phát hiện không đúng, đi Ngọc Môn Quan không phải là con đường này, trên bản đồ vẽ rất rõ ràng rằng thương nhân thường nói có một đường nhỏ đi Ngọc Môn Quan.

Thương nhân ghi rõ đó không phải quan đạo, chân chính quan đạo cách thú bảo hoang phế kia về phía trước ba mươi dặm, nói cách khác, bọn họ đi lầm đường, hơn nữa hiện tại đã lạc đường.

“Ta nói lão Lý, tốt xấu ta cũng là quân sư, để ta nói hai câu đi!” Tửu Chí hữu khí vô lực nói.

“Nói đi!” Lý Chân trong lòng có chút áy náy.

“Trời sắp tối, chúng ta trước tiên tìm một nơi qua đêm, uống ngụm nước ăn một chút gì, thực sự ta đói gần chết đây rồi.”

Lý Chân gật gù, hần thấy phía trước sườn dốc bên trên có một khối nham thạch to lớn, phía dưới nham thạch tựa hồ có một cái ao đi vào hang động, liền hướng mọi người nói: “Chúng ta đi qua cái hang động kia qua đêm!”

Tửu Chí nhất thời có tinh thần, đem dây cương của Đại Thanh mã ném cho Tiểu Tế, nhanh chân hướng về hang động chạy đi, “Ta trước tiên cướp vị trí tốt nhất!”

“Cái tên này tới đó còn muốn chiếm tiện nghi, một cái hang mà thôi, có vị trí gì tốt chứ?” Đại Tráng khinh bỉ bĩu môi.

Đúng lúc này, xa xa truyền đến tiếng kêu thảm thiết của Tửu Chí, mọi người giật nảy mình, Lý Chân phản ứng nhanh nhất, rút kiếm ra thúc ngựa xông lên.

Chỉ thấy tửu tên Béo như gặp phải quỷ lão đảo trốn về, chỉ vào phía trong hang động hô to: “Bên trong có người chết!”

Tất cả mọi người dừng lại, hai mặt nhìn nhau, dĩ nhiên có người chết, tuy rằng bọn họ khi còn bé gan to bằng trời, không việc gì không dám làm.

Nhưng lúc này này lại không giống khi bọn họ còn bé, hoàng hôn đen kịt, tại vùng đất hoang dã linh, lại gặp phải người chết, làm bọn họ cảm thấy rất gấp gáp không biết nên làm gì.

Lý Chân vung người xuống ngựa, trên tay nắm chặt thanh kiếm từng bước một hướng về cửa hang đi đến, vòng qua một khối nham thạch, hần cũng nhìn thấy, một tên áo bào tro nam tử nằm nhoài bên trong cái hang, phía sau lưng trúng 3 mũi tên, dưới người chảy một vũng máu.

Lý Chân vội vã tiến lên xem xét giơ tay ra trước mũi tên đó, thấy người này còn một tia khí tức, thân thể còn ấm, người này dĩ nhiên còn chưa chết.

“Mau đưa bình nước của ta tới đây, người này còn chưa chết!” Lý Chân vội vàng quay đầu lại hô.

Khang Đại Tráng nhảy xuống khỏi con la, cầm bình nước chạy tới, Tiểu Tế hận đến mức hướng về sau gáy Tửu Chí đập một cái, “Tên béo đáng chết, ở đâu là người chết, người không thể nhìn rõ ràng rồi mới gọi mọi người sao? Muốn dọa chết ta à!”

“Ta. . . Ta đương nhiên biết hần còn chưa chết, ta chỉ lo lắng gặp phải phỉ nhân, ta khi nào sợ người chết chứ, người đã quên sao? Trước đây đi thám hiểm hang động, ta là người thứ nhất đi vào!”

Tửu Chí vừa nãy mất đi mặt mũi, cẩn thận ra vẻ cây ngay không sợ chết đứng, đáng tiếc Tiểu Tế cũng không thèm để ý tới hần, tiểu sáu lừa cũng bò lên trên sườn dốc.

Lý Chân đã nhen lửa một bó đuốc, giao cho Đại Tráng cầm, hần cẩn thận từng li từng tí một đem bị người bị thương cho hần uống mấy ngụm nước.

Người bị thương trong lòng ôm một cái túi da, chính là loại dành cho người lữ hành đường dài, hay treo bên ngựa, túi da dùng sợi vàng quấn quanh, còn khảm mấy viên bảo thạch, xem ra phi thường quý giá.

Nhưng Lý Chân đối với túi da này không có chút hứng thú nào, hần vén tay áo lên, xem thử mạch của người bị thương, hần cũng học được chút y thuật của sư phụ, hần cảm thấy tâm mạch quá yếu ớt, người này rất khó cứu sống,

“A Chân, hấn thế nào?”

Phía sau ba người đều đi tới, Tiểu Tế cũng tới trước đưa tay thử mạch đập của hấn, khe khẽ lắc đầu, sinh cơ đã hết, không ai đủ sức xoay chuyển.

Tử Chí ánh mắt cũng không ngừng len lén liếc nhìn túi da bên dưới người bị thương, “Con bà nó, lại còn khảm bảo thạch, trong đó nhất định có thứ tốt.”

Lúc này, người bị thương chậm rãi mở mắt ra, nhìn thấy trước mắt có vài tên thiếu niên, hấn trong mắt lộ ra một tia sáng, môi giật giật, tựa hồ muốn nói điều gì?

Lý Chân liền vội vàng đem lỗ tai hướng xuống, “Người lặp lại một lần nữa!”

“Cứu.... cứu chủ nhân của ta. . . .”

Lời nói đoạn sau còn chưa dứt, người liền đoạn khí, Lý Chân lại dùng sức đẩy nơi trái tim, hô hấp nhân tạo cho hấn, vẫn không có nửa điểm hiệu quả.

Hấn chỉ biết ngồi xuống, thở dài, quay đầu hướng phía ba người nói: “Chúng ta vẫn tới chậm một bước!”

“Lão Lý, là ai làm?”

Tử Chí có chút khiếp đảm hỏi, phía sau lưng người này trúng ba mũi tên, không ai biết hấn có phải là người tiếp theo bị bắn tên không, hấn nhìn về phía sau liếc mắt một cái, cảm giác phía sau tựa hồ có rất nhiều người đang chuẩn bị xuống tay với bọn họ, dưới chân chậm rãi di động, dĩ nhiên đứng trước Tiểu Tế.

Lý Chân lắc đầu một cái, “Hấn chưa kịp nói.”

“Lẽ nào là mã phi?” Khang Đại Tráng từng mấy lần xa nhà, hấn biết trên hành lang Hà Tây có không ít mã phi, chuyên môn tập kích thương nhân, có điều hai năm qua đã ít đi rất nhiều.

Lý Chân sợ hết hồn, “Nơi này cách Đôn Hoàng mới hơn một trăm dặm, làm sao có mã phi?”

Tử Chí cùng Tiểu Tế mặt mũi trở nên trắng bệch, nếu như là mã phi, vậy thì gay go.

“Ta cũng không biết, chỉ mong không phải!”

Lý Chân trong lòng loạn cả lên, hấn ép buộc chính mình tỉnh táo lại, rất khả năng là Đại Tráng nói đúng, bằng không người này phía sau lưng tại sao có thể trúng ba mũi tên, chỉ có thể là gặp phải phi nhân.

Hấn đứng lên, hấn phát hiện một bên khác có không ít dấu vết vó ngựa lộn xộn, kéo dài tới phía dưới sườn dốc.

Lý Chân lại nghĩ tới lúc nãy hấn đầu tiên nhìn thấy tình hình của người bị thương, túi da bị người chết ôm dưới thân, tuy ôm chặt vào trong ngực, nhưng đã bị lôi ra một nửa, sát nhân rõ ràng là muốn lấy đi túi da, nhưng lại bị tiếng vó ngựa của bọn họ kinh động, mới chịu rời đi.

Lý Chân bắt đầu lo lắng, vội vàng hướng ba người nói: “Người này vừa mới tắt thở, túi da vẫn chưa có bị cướp đi, nói rõ phi nhân cũng không có đi xa.”

Ba người kia sợ đến tim đều muốn ngưng đập, bọn họ hiểu rõ ý tứ của Lý Chân, mã phi khả năng liền trốn ở bên cạnh bọn họ.

Lúc này, Bạch Long Mã của Lý Chân hí dài một tiếng, móng trước cao cao vung lên, đại thanh mã cùng tiểu sấu lừa cũng trở nên nôn nóng, bốn móng cào xuống đất cạch cạch vang vọng.

Lý Chân thổi tắt cây đuốc, xoay người nhìn tới, ánh mắt khẩn trương nhìn chằm chằm phía xa xa, Tử Chí ý thức được cái gì, nuốt một ngụm nước bọt, run giọng hỏi: “Lão Lý, có phải là. . . Bọn họ?”

Lý Chân chậm rãi gật đầu, “Ta nhìn thấy ba người, mặt sau tảng đá lớn phía kia có ẩn núp một người.”

Lý Chân chỉ về một tảng đá lớn cách xa mấy chục bước, ba người cũng nhìn thấy, sau lưng tảng đá lớn lộ ra một bóng đen, một đôi mắt âm trầm chằm chằm nhìn bọn hấn.

Tiểu Tế rùng mình, theo bản năng trốn sau lưng Khang Đại Tráng, Lý Chân cảm thấy có điều không đúng, bọn họ nhất định phải trốn đi, bằng không cũng sẽ giống như người kia bị tên bắn chết.

Hắn bốn phía tìm chỗ ẩn thân, phát hiện bên cạnh có một tảng đá lớn, vừa vặn có chỗ để trốn cho bốn người bọn họ.

Nhưng đúng vào lúc này, vang lên 1 tiếng dây cung, ba mũi lang nha tiễn đồng thời từ trong bóng tối bắn ra, khí thế mạnh mẽ, bay thẳng đến mấy người bọn họ.

Lý Chân phản ứng cực nhanh, rút ra trường kiếm, liên tục đỡ hai mũi tên, nhưng cái mũi tên bắn về phía Tử Chí thì y không kịp đỡ.

Mắt thấy Tử Chí sắp bị tên bắn trúng, đúng lúc này, bên cạnh tiểu sấu lửa như phát điên mà xông lại, vừa vặn ngăn trở chủ nhân của nó, mũi tên này bắn trúng đầu tiểu sấu lửa, tiểu sấu lửa ngã xuống đất, bốn vó đập đập mấy cái, liền đoạn khí.(T_T)

“Tiểu sấu lửa của ta.....!”

Mắt Tử Chí nhìn con lửa của mình bị bắn chết, đau lòng hô to, nhiệt huyết xông thẳng lên đỉnh đầu, xiết chặt nắm đấm muốn lao tới, bị Lý Chân kéo lại, “Người điên rồi sao?”

Tử Chí lúc này mới tỉnh ngộ lại, hắn dung tay che đầu, ngồi xổm xuống ô ô khóc rống lên, tiểu sấu lửa theo hắn sáu năm, hắn đã sớm coi nó là thành huynh đệ của chính mình.

Lý Chân lại dùng sức kéo hắn một cái, đem hắn kéo vào phía mặt sau của nham thạch, bốn người đều trốn mặt sau của nham thạch, vừa nãy một mũi tên kia suýt chút nữa thì hại cái mạng nhỏ của Tử Chí, dọa trái tim của bọn họ từng đợt nhảy loạn.

“Kỳ quái, không giống mã phi a!”

Lý Chân lăm bằm lầu bầu, hắn nghe Khang đại thúc nói, mã phi xung quanh Đôn Hoàng sớm đã bị Đâu Lô Quân tiêu diệt, mấy năm qua đều chưa từng xuất hiện.

Hơn nữa hắn mới vừa mới thấy rõ ràng, ba người này tuy rằng mặc áo choàng của người Khương, nhưng trong áo choàng lại lộ ra Tỏa Tử Giáp, khiến cho trong lòng hắn thực cảm thấy rất là nghi hoặc.

“A Chân, người xác định chỉ có ba người sao?” Đại Tráng thấp giọng hỏi.

“Ta có thể nhìn thấy con chuột đồng trong bụi cỏ cách xa trăm bước, nên có thể xác định, chỉ có ba người.”

“Vậy thì giết chết bọn họ!” Tử Chí đứng lên, đằng đằng sát khí nói.

Thấy rõ đối phương chỉ có mấy người, từ trong bóng tối ba tên mã phi hiện thân, bọn họ vóc người hùng tráng, da dễ ngăm đen, thân mang áo choàng của người Khương.

Cung tên trong tay của ba người ném đi, cầm trường mâu cùng đoản kiếm, từ ba phía cửa hang chậm rãi tới gần, phá hỏng đường lui của đám người Lý Chân.

Lúc này, Đại Tráng nhắc lên Thục Đồng côn, bỗng nhiên đứng lên nói: “Con mẹ nó, trái phải đều là đường chết, không bằng cùng bọn họ liều mạng!”

Lý Chân lập tức rút ra trường kiếm, bọn họ luyện võ nhiều năm, võ nghệ đều rất tốt, tử vong trước mặt, khiếp đảm lúc vừa mới bắt đầu đã biến mất, sát khí từ bên trong cơ thể của bọn họ lộ ra.

“Chém chết các người!”

Khang Đại Tráng gầm rú một tiếng, vung vẩy Thục Đồng đại côn gần bốn mươi cân xông lên phía trước, Lý Chân cũng giống như mũi tên lao ra, lao về phía tên mã phi ở giữa, Tử Chí lấy ra phi đao bên hông, không nói một lời, theo sau lưng Lý Chân.

Ba tên mã phi không nghĩ tới vài tên thiếu niên dĩ nhiên dũng mãnh như vậy, bọn họ cũng ý thức được chính mình khinh địch, đối phương từ chỗ cao lao xuống, khí thế cùng tốc độ đều rất bất lợi cho bọn họ, thủ lĩnh ở giữa hô một tiếng, ba người cấp tốc lùi về sau, muốn thoát ra khỏi xung kích của đám người Lý Chân.

Đúng lúc này, phi đao của Tửu Chí phút chốc bắn ra, độ chính xác rất cao, ném trúng chân trái của vị thủ lĩnh ở giữa, phi đao sắc bén chặt đứt gân chân của hắn, dưới chân mã phi lao đảo, chân mềm nhũn, ngã quỵ trên mặt đất.

Lý Chân nhảy lên đem hắn đánh gục, dùng đầu gối đè sau lưng tên thủ lĩnh xuống, hai tay hắn nắm chặt chuôi kiếm đang muốn đâm tên này, đúng lúc này hắn do dự một chút.

Tên mã phi rút ra chủy thủ sáng như tuyết trắng, khuôn mặt vặn vẹo như dã thú dữ tợn, Lý Chân không do dự nữa, nhắm mắt lại, đột nhiên dùng sức đâm kiếm xuống, trường kiếm từ hậu tâm mã phi đâm vào, chỉ nghe một tiếng hét thảm, tên mã phi bị thương này bị trường kiếm của Lý Chân đâm chết.

Hai gã mã phi khác thấy thế liền chạy trốn, phi thân nhảy lên chiến mã giấu ở sau nham thạch, thúc mã chạy gấp, rất nhanh biến mất ở trong màn đêm.

Lý Chân cả người vô lực ngồi xuống, nhìn trước mắt thì thể bị trường kiếm đâm thủng, trong lòng hắn dâng lên một loại tâm tình không nói ra được, có một loại thoải mái tràn trề cảm giác, nhưng lại cảm thấy trong lòng đổ hoảng sợ, lần này là lần thứ nhất hắn giết người.

“Lão Lý, ngươi không sao chứ!”

Lý Chân giơ ngón tay cái lên, nỗ lực gượng cười nói: “Hảo đao pháp!”

Mập mập đắc ý cười hì hì, “Công lao này thuộc về ta, không cho phép ngươi cướp đi!”

Lúc này, Lý Chân sắc mặt đại biến, đứng lên hô to: “Tiểu Tế chạy mau!”

Hắn nhìn thoáng qua sau lưng Tiểu Tế né qua một cái bóng đen, nguyên lai tổng cộng có bốn tên mã phi, có một người vòng ra phía sau bọn họ.

Bóng đen múa đao nhào lên, chiến đao chém thẳng hướng về cổ của Tiểu Tế, Tiểu Tế sợ đến kêu to, nhưng đôi chân như có quán tính, không động đậy được, trước mắt bị kích muốn phát sinh.

13. Chương 13: Cứu Sứ Giả

“Giết!” Bên cạnh một tiếng rống to, một thân ảnh mãnh liệt giết ra, Thục Đồng đại côn cuồng phong quét tới, mạnh mẽ đập trúng thân ảnh người đánh lén, một tiếng gào thét vang lên, vang vọng đất trời, tên mã phi đánh lén bị đánh bay cách xa hơn một trượng.

Tiểu Tế ngồi sập xuống đất cả người run rẩy, nửa ngày nói không ra lời, nguyên lai so với Lý Chân Đại Tráng thấy bóng ảnh tên mã phi đánh về phía Tiểu Tế, hắn nhanh chóng lui về, vừa vặn cứu được một mạng của Tiểu Tế.

Bốn phía yên tĩnh lại, hai tên mã phi đào tẩu cũng không trở về, bốn người ngơ ngác nhìn hai bộ thi thể, bọn họ đều có cảm giác sống sót sau khi tai nạn, nghĩ lại mà sợ run cả người.

“Không đúng!”

Lý Chân từ trên người mã phi tìm ra một khối quân bài, nhìn kỹ một lát, hắn nhất thời trong lòng cả kinh, gấp gáp nói với ba người: “Bọn họ không phải mã phi, mà là binh sĩ Thổ Phiên, các ngươi xem, đây là quân bài người Thổ Phiên.”

Quân đội Thổ Phiên từng nhiều lần quấy rầy thành Đôn Hoàng, cùng quân đội Đôn Hoàng xảy ra rất nhiều lần chiến đấu, ở xung quanh thành Đôn Hoàng thường thường có thể nhặt được binh sĩ khôի giáp cùng binh khí của người Thổ Phiên, bọn người Lý Chân từ nhỏ đã gặp những vật dụng ấy của Thổ Phiên.

Ba người đều có chút hoảng hốt, nếu như là binh lính Thổ Phiên, thì sẽ không chỉ có mấy người này, nếu như binh sĩ Thổ Phiên đào tẩu kéo tới mười mấy đồng bọn, vậy còn không muốn mạng nhỏ của bọn họ sao?

“Lão Lý, ngươi nói làm sao bây giờ? Chúng ta trước tiên trốn đi!”

“Chờ một chút!”

Lý Chân xoay người hướng về trên tảng đá lớn mà đi, dáng người của hắn cũng cực kỳ nhanh nhẹn, cấp tốc leo tới trên đỉnh của cục nham thạch, hướng mặt lên nhìn bốn phía, bầu trời vẫn còn sáng sủa, nên hắn có thể nhìn thấy vài điểm manh mối.

Lúc này, phía xa xa ở sau lưng hắn mơ hồ truyền đến một tiếng hét thảm, Lý Chân bỗng dừng xoay người lại, phát hiện ở phía xa trên sườn núi xuất hiện một tia ánh lửa.

Lý Chân dụi dụi con mắt, cẩn thận nhìn lại, ánh lửa lóe lên rõ ràng, có người đang cầu cứu!

Hắn nhất thời nhớ tới lời nói lúc nãy người kia trước khi chết, cứu cứu chủ nhân của hắn, lẽ nào đó chính là chủ nhân của hắn sao?

Lý Chân từ trên nham thạch nhảy xuống, đem ba tên đồng bọn gọi đến, đối với bọn họ nói: “Ta nhìn thấy có ánh lửa lấp lóe, có lẽ có người đang cầu cứu. . . .”

“Cứu cái rắm, chúng ta đều tự lo không xong!” Tử Chí mắt hững hờ chặn lời của Lý Chân, hắn quá hiểu rõ người này, hắn nói như vậy, chính là muốn đi cứu người.

“Tên Béo, ngươi làm sao có thể ích kỷ như vậy!”

Khang Đại Tráng liền không ưa người mưu mô như Tên Béo, giáo lí của hoả giáo yêu cầu tín đồ giúp người làm niềm vui, càng muốn cứu người đang nguy nan.

Tổ huấn người Túc Đặc cũng dạy, tứ hải đều là huynh đệ, có người cầu cứu, bọn họ làm sao có thể làm như không thấy.

Tử Chí mặt đỏ lên, có chút thẹn quá hóa giận nói: “Ta có nói là không cứu đâu, ngươi hung dữ như thế làm gì, phải biết vừa nãy giết binh sĩ Thổ Phiên là mập gia ta lập đầu công!”

Khang Đại Tráng không để ý tới hắn, nhìn kỹ Lý Chân, “A Chân, ngươi nói có cứu hay không?”

Lý Chân trầm tư không nói, Tử Chí kỳ thực nói cũng không sai, bọn họ đúng là tự lo không xong, nhưng có người cầu cứu, lại không thể thấy chết mà không cứu.

Trầm tư một lúc lâu, Lý Chân chậm rãi hướng mọi người nói: “Chúng ta chia ra hai đường, Đại Tráng cùng Tiểu Tế đi cầu viện, ta cùng Tử Chí phụ trách cứu người!”

Tử Chí một giát mình, nhảy lên, “Dựa vào cái gì để ta đi cứu người, ta mang Tiểu Tế đi!”

“A Chân, ta đi theo ngươi, để Tên Béo cùng Tiểu Tế đi cầu viện.” Đại Tráng khinh bỉ liếc mắt nhìn Tử Chí.

“Không được! Ta muốn phi đao của hắn, nghe ta, Đại Tráng mang Tiểu Tế đi trước, không được tranh cãi nữa.”

Lý Chân trong giọng nói có một loại khí thế uy nghiêm không cho chống cự, từ nhỏ lúc nào bọn họ tranh luận ồn ào không có kết quả, đều là do Lý Chân cuối cùng quyết đoán, Tử Chí trong lòng tuy không cam lòng, nhưng cũng không lên tiếng.

Lý Chân tự có ý nghĩ của hắn, khi hắn phát hiện đối phương dĩ nhiên là quân sĩ Thổ Phiên, hắn liền ý thức được vấn đề rất nghiêm trọng, hơn nữa trong trí nhớ của hắn kiếp trước, hai năm qua Đường Triều cùng Thổ Phiên cũng chỉ vì là tranh cướp Tây Vực mà ác chiến.

Này hay quan hệ đến sống còn của thành Đôn Hoàng, quan hệ đến an nguy đại tỷ của hắn, bất luận ra sao, hắn nhất định phải đem tin tức này truyền về thành Đôn Hoàng.

Lý Chân hướng Khang Đại Tráng cười nói: “Không có chuyện gì, chúng ta chỉ là làm hết sức, không được thì chúng ta bỏ chạy, sẽ không hỏng cái mạng nhỏ của chính mình, nói không chắc các ngươi cũng sẽ gặp phải binh sĩ Thổ Phiên, trọng trách các ngươi cũng rất nặng!”

Khang Đại Tráng gật đầu, “Các ngươi cần cẩn thận!”

Tiểu Tế biết mình là phiên toái, cúi đầu không nói, Lý Chân vỗ vỗ đôi vai gầy yếu của hắn, hơi mỉm cười nói: “Ưu thế của người không ở vật lộn đánh nhau với người khác, không có đường chuyển bóng tinh xảo của người, ta sao có thể đánh ra xuyên vân cầu, giúp Khang Đại Tráng nhìn một chút, đừng để người khác phục kích.”

Tiểu Tế yên lặng gật đầu, từ trong lồng ngực lấy ra một tượng phật nhỏ, đưa cho Lý Chân, “Đây là đại sư Linh Ẩn cho ta tượng phật hộ thân, người cứ giữ lấy!”

Lý Chân tiếp nhận tượng phật, lúc này phương xa lại mơ hồ truyền đến một tiếng hét thảm, thời gian rất gấp gáp, Lý Chân vội vã giục bọn họ, “Đi mau! Đừng làm chậm trễ thời gian.”

Khang Đại Tráng cùng Tiểu Tế mang theo la, ngựa đi trước, Tử Chí tha thiết mong chờ nhìn bọn họ đi xa, lúc này mới căn nhắc nghiêng lợi nói: “Bọn họ đem tất cả ngựa của chúng ta mang đi, đến lúc đó làm sao chúng ta có thể thoát thân?”

Lý Chân trên sửa sang lại cung tên, cười nói: “Không nên lo lắng, ta tự có sắp xếp!”

Lý Chân thấp giọng nói với hắn vài câu, sắc mặt Tử Chí lúc này mới hơi hòa hoãn, “Chuyện này còn nghe tạm được, lão tử có thể cứu người, nhưng muốn đem mệnh lão tử ném vào nguy hiểm, đánh chết cũng không có cửa!”

Tử Chí trong lòng lại cao hứng lên, vội vã chạy về cửa hang, đem cái túi da khảm nạm bảo thạch đeo trên người, theo Lý Chân từ trên dãy núi chạy xuống.

.

Nhóm người Lý Chân gặp phải đám người Thổ Phiên, đó đúng là một nhánh thám báo của quân Thổ Phiên, ước chừng hơn ba mươi người, bọn họ phụng mệnh ở vùng bên ngoài thành Đôn Hoàng dò hỏi tình báo của Đường quân, chuẩn bị từ Nam Sơn trở về cao nguyên, nhưng ở trên đường gặp phải một nhóm sứ giả triều đình từ Lạc Dương tới đây.

Dẫn đầu sứ giả triều đình là hoạn quan tâm phúc của Võ Tắc Thiên Cao Duyên Phúc, hắn cùng hai mươi mấy tên tùy tùng hộ vệ đến vùng Đôn Hoàng khảo sát xây dựng tượng Phật Di Lặc, nhưng bất hạnh ở phụ cận Ngọc Môn Quan bị quân đội thám báo Thổ Phiên phục kích.

Song phương bạo phát ác chiến, song phương binh lực không đồng đều, quân Đường Triều tử thương hơn nửa, Cao Duyên Phúc một đường hướng về thành Đôn Hoàng chạy trốn, cuối cùng bị vây trong một hang động do nham thạch tạo thành ở trên núi.

Mà người chết mà bọn người Lý Chân gặp phải, chính là tùy tùng mà Cao Duyên Phúc phái đi thành Đôn Hoàng cầu viện.

Lúc này đám người Cao Duyên Phúc chỉ còn dư lại bốn người, ẩn thân ở trong hang núi, ngoại trừ Cao Duyên Phúc cùng một tên tiểu hoạn quan, còn có hai tên tùy tùng võ nghệ cao cường.

Mà quân thám báo của Thổ Phiên còn có hơn hai mươi người, thủ lĩnh là một tên Bách Phu Trưởng, hắn phát hiện Cao Duyên Phúc mang theo phù tiết, ý thức được thân phận của đối phương không tầm thường, nếu có thể bắt được sứ giả người Đường rồi rút quân về doanh, hắn tất có thể lập xuống một đại công.

Tên Bách Phu Trưởng vốn định thừa thế xông lên bắt giữ lấy Đường sứ, không ngờ đối phương chiếm cứ địa lợi, còn có hai tên tùy tùng võ nghệ cao cường, khiến cho bọn họ tấn công thất bại, trái lại còn tổn thất mất bốn người.

Tên Bách Phu Trưởng nổi trận lôi đình, nhưng hắn cũng hấp thụ giáo huấn, không nôn nóng xuất chiến, từ bốn mặt bao vây, một lần đánh chết đối phương.

Lúc Lý Chân cùng Tử Chí nhìn thấy đám người Cao Duyên Phúc bị vây quanh, vừa vặn gặp phải người Thổ Phiên từ bốn phía vây lại.

“Lão Lý, chúng ta phải làm sao bây giờ?”

Lý Chân gỡ xuống trường cung, đây là vật mà sư phụ đại sư Vong Trần tự tay chế tác cho hắn một cây cung tiền, tốn thời gian gần ba năm mới chế thành, cung tên khác cùng loại không thể so sánh được, tên gọi là Hắc Âm.

Đây là một cây cung hai thạch, cần người có sức mạnh gần hai trăm cân mới có thể kéo được, hơn nữa còn là kỵ cung, lúc giương cung thì cong như Nguyệt, bắn cung nhanh như điện, cũng chính là giương cung phải mạnh, bắn cung phải nhanh, Lý Chân phải tập luyện trong vòng thời gian gần hai năm, mới dần dần thích ứng xạ cung kỵ pháp (vừa cưỡi ngựa vừa bắn cung).

Lý Chân rút ra một mũi tên, liếc xéo Tên Béo cười nói: “Người dám giết người không?”

Tửu Chí hung ác nói: “Nếu như không phải hắn chết chính là ta chết, lão tử cũng không thêm đếm xỉa.”

“Nhưng người phi đao kia của người, hoàn toàn có thể bắn trúng sau gáy người Thổ Phiên, thời khắc ném ra phi đao, ta lo lắng người trong thời khắc sống còn không hạ được quyết tâm.”

Tửu Chí một lát không nói gì, hắn thở dài một tiếng nói: “Ta cũng không biết, lúc đó ta một lòng muốn báo thù cho tiểu sấu lừa, nhưng không biết tại sao, cuối cùng một khoảnh khắc lại không hạ thủ được, vì lẽ đó đại sư đánh giá người lòng dạ độc ác, đánh giá ta là là người gan nhỏ không có chính kiến, ta thật không biết người làm sao mà dám thanh kiếm kia xuống được, đó là một người sống sờ sờ a!”

Ba năm trước, sư phụ đánh giá mình can đảm hơn người, lòng dạ độc ác, Lý Chân lúc đó cũng cảm thấy buồn cười, hắn kiếp trước cũng không phải sát thủ, cũng không phải quân nhân, chỉ là một thương nhân phổ thông.

Mà kiếp này cũng chỉ là một thiếu niên chưa từng rời xa nhà, sao có thể có lòng dạ ác độc chứ, sư phụ cũng thật là?

Mãi đến tận lúc này hắn lần đầu tiên giết người, loại cảm giác này nhanh chóng tràn trề, khiến cho hắn ý thức được sư phụ nói đúng là không sai, chính mình thực sự bản thân là một người lòng dạ độc ác.

Lý Chân không biết nên nói cái gì cho phải, hắn vỗ vai Tửu Chí an ủi: “Chuyện này tính là gì, coi như người không hạ sát thủ được, thì bắn thành trọng thương cũng được, việc giải quyết bọn chúng xuống địa ngục thì để ta làm!”

Tửu Chí không có hé răng, từ bên hông lấy ra một thanh phi đao, nhẹ nhàng dùng tay chạm vào mũi đao sắc bén, phụ thân của hắn là đồ tể có tiếng thành Đôn Hoàng, năm ấy tám tuổi để hắn giết một con gà, kết quả hắn liền một cái cổ gà đều không cắt được, phụ thân hắn ngựa đầu thở dài, ‘Ta làm sao sinh ra một nhi tử vô dụng như thế chứ!’

Hắn ngày hôm nay nhất định phải giết người, để cho phụ thân biết, con trai của hắn tuy rằng không dám giết gà, nhưng dám giết người, Tửu Chí nghĩ đến làm máu nóng sôi sục, không cần thận bị mũi đao đâm thủng ngón tay.

“Con bà nó, xúi quẩy!” Tửu Chí trầm thấp mắng một tiếng, vội vã rút ngón tay vào miệng.

“Xuýt —— không được lên tiếng!”

Lý Chân cũng hơi sốt sắng lên, hắn nhìn thấy một tên binh sĩ Thổ Phiên hướng về bọn họ bò đến, cách bọn họ chừng sáu mươi bộ, bên cạnh không có những người khác.

Lý Chân cùng Tửu Chí mai phục tại bên lưng núi, vừa vặn là một đường tắt lên núi, tên binh sĩ Thổ Phiên hiển nhiên muốn từ nơi này đi lên.

Tửu Chí căng thẳng đến mức cả người run rẩy, nắm chặt chuôi đao, hắn tưởng tượng phi đao của chính mình bắn thẳng yết hầu của đối phương, đó là cảm giác thoải mái đến mức nào.

Hắn nhớ tới hai năm trước Lý Chân nói cho hắn về chuyện Tiểu Lý Phi Đao, từ đó ảnh hưởng rất mạnh đến bản thân hắn, hai năm trước hắn đã bắt đầu khổ luyện, rốt cục cũng có thành tựu.

Nhưng đúng vào lúc này, Lý Chân bỗng nhiên đứng dậy, giương cung như Trăng tròn, một mũi lang nha tiễn nhanh như tia chớp bắn ra, ‘Phốc!’ một tiếng, mũi tên này cắm giữa yết hầu của binh sĩ Thổ Phiên, tên đó kêu rên một tiếng, dùng tay cầm lấy yết hầu chậm rãi lăn lông lốc xuống núi.

Con mắt Tử Chí chứng kiến toàn bộ, há to miệng mà nhìn, “Mụ nội nó, mũi tên này quá chuẩn xác.”

“Lão Lý, cho ta một cơ hội!” Nhiệt huyết tràn lên đỉnh đầu của Tử Chí, hắn cũng khát vọng ném một đao như thế cho đối phương.

“Cơ hội ngay sau lưng chúng ta!”

Tử Chí sợ đến vừa quay đầu lại, chỉ thấy phía sau bọn họ cách đó không xa bò lên hai bóng đen, không phải Đại Tráng cùng Tiểu Tế, mà là hai tên binh sĩ Thổ Phiên, bọn họ làm sao sẽ xuất hiện sau lưng của mình?

“Chính là hai tên chạy trốn lúc này!” Lý Chân ánh mắt nhạy cảm, nhận ra lập tức hai tên binh sĩ Thổ Phiên này, phỏng chừng bọn họ là từ phía sau ám hại chính mình, Lý Chân trong lòng sát cơ nổi lên.

“Hai người ở hai bên, một trái một phải”

Lý Chân cầm cây cung bắn ra một mũi tên, cách xa nhau chỉ có ba mươi bộ, sức mạnh mũi tên này mạnh mẽ dị thường, tiến từ trong miệng binh lính Thổ Phiên cắm vào, đầu mũi tên từ sau đầu chui ra, thi thể ngã chổng vó.

Cùng lúc đó, Tử Chí cũng ra sức ném phi đao, một đạo đao ảnh lóe sáng, phi đao chuẩn xác cắm trên lồng ngực binh sĩ Thổ Phiên, binh sĩ Thổ Phiên chỉ biết hét thảm một tiếng dài, từ trên núi lăn xuống.

“Nguy rồi!” Lý Chân bật thốt lên, hắn quên nói cho Tử Chí, nhất định phải bắn trúng yết hầu hoặc là đầu, không thể để cho đối phương la lên.

Một tiếng hét thảm này cũng làm cho Tử Chí âm thầm kêu khổ, hắn biết mình phạm phải sai lầm, cũng không kịp lĩnh hội cảm giác giết người như thế nào, tâm hoảng ý loạn hỏi: “Lão Lý, làm sao bây giờ?”

14. Chương 14: Đại Ân

“Đi mau!” Lý Chân lôi kéo Tử Chí hướng về một bên lưng núi chạy như điên.

Quả nhiên, một tiếng hét thảm của tên binh sĩ làm tên Bách Phu Trưởng Thổ Phiên chú ý, bên kia tại sao có thể có tiếng động? Trong lòng hắn sinh ra cảnh giác, lập tức phái ra mấy tên thủ hạ tới kiểm tra tình huống.

Chốc lát, binh sĩ Thổ Phiên phát hiện ba bộ thi thể, gấp gấp chạy về báo cáo cho Bách Phu Trưởng, điều này làm cho Bách Phu Trưởng phút chốc kinh ngạc không thôi.

Mục tiêu ở trong động trốn còn chưa trốn thoát, bên cạnh lại có phục binh mới là mầm họa lớn, hắn lúc này lệnh nói: “Tạm dừng tiến lên núi, lục soát bên trái lưng núi!”

Binh sĩ Thổ Phiên lập tức chia binh làm hai đường, mấy tên lính tiếp tục tập trung tại sơn động canh giữ, còn lại mười tám người xếp thành hình cánh quạt hướng về phía bên trái lưng núi đi tới.

Trong hang núi tình thế của Cao Duyên Phúc vô cùng nguy cấp, bọn họ cung tên đã cạn kiệt, chỉ có có cây kiếm bên người Cao Duyên Phúc và hai cái Hoàn Đao của 2 tên tùy tùng.

Hai tên tùy tùng đều là thị vệ trong cung, bản thân võ nghệ cao cường, nhưng kinh nghiệm thực chiến thì không đủ, cùng binh sĩ Thổ Phiên ác chiến đều đã bị thương, một người trong đó thương thế rất nghiêm trọng, trước mắt thấy không qua khỏi.

Nếu như tên Bách Phu Trưởng Thổ Phiên lại hạ lệnh một lần tổng lực mạnh mẽ tấn công, hắn rất có thể đạt được mục đích, có điều hiện tại từ bốn phía bao vây chính mình, kết quả cũng giống như vậy mà thôi.

Ngay lúc Cao Duyên Phúc gần như tuyệt vọng, hắn lại nghe thấy bên ngoài truyền đến một tiếng hét thảm, điều này làm cho hắn cảm giác giống như người sắp chết chìm bắt được một khối tấm ván gỗ, nhất định là có người tới cứu mình.

Trong tay hắn cầm một cây đuốc, vừa nẩy hắn không ngừng nhen lửa báo hiệu, chính là hy vọng có người có thể nhìn thấy tín hiệu cầu cứu của hắn.

Nhưng bản thân hắn cũng không ôm hi vọng quá lớn, ở nơi hoang sơn dã lĩnh này, có người đến cứu bọn họ ư, thực sự quá mơ hồ, hơn nữa coi như có người nhìn thấy, cũng chưa chắc địch nổi binh sĩ Thổ Phiên, có thể hiện tại hi vọng đến rồi.

“Trương Hi, người phải tỉnh táo lại, có người tới cứu chúng ta!”

Hai tên tùy tùng, một người tên là Tôn lễ, đang bị thương nghiêm trọng, nằm trên đất mà thoi thóp, tên còn lại tên là Trương Hi, hắn vai trái trúng một đao, mất máu hơi nhiều, mặt mũi bơ phờ.

Hành lý của bọn họ cùng được phẩm đều vứt bỏ khi đang chạy trốn, thật sự nếu không kịp thời trị thương, thì vệ Tôn lễ rất khả năng sống không tới hừng đông.

Trương Hi đứng lên, hướng về ngoài động nhìn một lát rồi nói: “Phủ quân, có khả năng là quân đội của Vương Hiếu Kiệt tới cứu chúng ta.”

Cao Duyên Phúc xé một mảnh vải nơi vạt áo, giúp băng bó cẩn thận vết thương đang chảy máu trên người Trương Hi, cười khổ nói: “Mặc kệ là người nào, có thể giết chết người Thổ Phiên cứu chúng ta là được.”

Lúc này, bên ngoài lại truyền tới một tiếng hét thảm, khiến cho tinh thần bọn họ lần thứ hai rung lên, bọn họ phảng phất nhìn thấy hi vọng còn sống ra khỏi nơi này.

.

Lý Chân đã không giống như lần thứ nhất giết người, sự độc ác của hắn dần dần hiện ra, hắn đánh gục một tên binh sĩ Thổ Phiên, trong nháy mắt chuyển thủ sắc bén trong tay cắt đứt yết hầu tên binh sĩ, nhanh chóng lập tức rút kiếm hướng về nơi mà Tử Chí đang ác chiến chạy tới.

Bọn họ bị ba tên Thổ Phiên binh sĩ vây quanh, Lý Chân giết chết hai người, Tử Chí đang cùng tên còn lại ác chiến với nhau, trong khoảng cách gần, phi đao của hắn không thể phát huy ra tác dụng, bị một tên Thập phu trưởng Thổ Phiên vốc người khỏi ngô dè ngã xuống đất.

Tên đó một tay ghì chặt cổ hắn, chuyển thủ sáng như tuyết giơ lên thật cao, Tử Chí liều mạng giữ cánh tay của đối phương, hồng giọng hô to:

“Ta sắp chết, lão Lý nhanh cứu ta!”

Ngay lúc chuyển thủ sắp đâm xuống, một luồng ánh kiếm xẹt qua, đầu của tên Thập phu trưởng Thổ Phiên bay lên, bột dòng máu phun ra, thi thể ngã vào trên người Tử Chí, Tử Chí sợ đến thét âm ỉ cả lên.

Lý Chân đá một cái thi thể bay ra ngoài, thấy đồng bạn của mình không có chuyện gì, hắn cũng thở phào nhẹ nhõm, khắp cả mặt mũi Tử Chí đều là máu, hắn đứng dậy dùng tay chặn lại vết hầu, liều mạng nôn khan, hắn sợ đến mức hồn bay phách lạc, một câu nói cũng không nói ra được.

“Nhanh đi theo ta!”

Lý Chân kéo Tử Chí, xa xa có gần mười tên Thổ Phiên viện binh chạy tới, bọn họ nhất định phải rời đi, vừa chạy được hai bước, Tử Chí lại phát hiện trên người túi da đã không cánh mà bay, vừa quay đầu lại, chỉ thấy túi da nằm ngay bên cạnh thi thể.

Tử Chí đang muốn quay lại, Lý Chân trong đầu chớp mắt giống như nghĩ ra một ý nghĩ, kéo lại Tử Chí, “Đừng vội, cứ để nó ở đó!”

Hắn lôi kéo Tử Chí đầu óc còn đang mơ hồ hướng về trên đỉnh ngọn núi chạy trốn, chốc lát, hơn mười tên binh sĩ Thổ Phiên đến nơi mà bọn họ vừa mới ác chiến, hai tên kẻ địch đã đào tẩu, trên đất chỉ có ba bộ thi thể, trong đó còn có một tên Thập phu trưởng.

Một tên binh lính nhặt lên túi da mà Tử Chí bỏ lại, cùng đồng bạn hàm hồ nói hai câu, xoay người hướng về bên dưới ngọn núi chạy đi.

Trên đỉnh núi, Lý Chân cùng Tử Chí trốn ở sau một khối nham thạch, Tử Chí ngồi dưới đất dựa lưng vào tảng đá lớn, trong lòng sợ hãi không thôi.

Nghĩ đến vừa nãy một màn mạo hiểm, hấn sợ đến cả run người, hai tay hai chân run rẩy, nhưng ở lúc mấu chốt lão Lý đã cứu mình một mạng, trong lòng hấn cũng tràn ngập cảm kích.

“Lão Lý, người nói vận may của chúng ta tại sao lại đen đủi như vậy, hiểm có một chuyến xa nhà, còn gặp phải binh sĩ Thổ Phiên.”

“Lão Lý?”

Tử Chí phát hiện Lý Chân không có đáp lời, quay đầu lại nhìn tới, chỉ thấy Lý Chân tay cầm cung tên, chăm chú nhìn xuống phía dưới, căn bản không có nghe mình nói chuyện, Tử Chí xoay người lại vươn ngực lên, rướn cổ lên hỏi nhỏ, “Sao vậy?”

“Xuyt!”

Lý Chân nhẹ nhàng đem hấn đẩy ra, quỳ một chân xuống đất, đứng thẳng người lên, tay trái cầm cung, từ trong túi tên ở sau lưng dùng tay phải rút ra một mũi tên, chậm rãi đặt lên trên dây cung.

Từ một bên nham thạch Tử Chí nhìn lên phía dưới, chỉ thấy dưới chân núi đám người Thổ Phiên đang nhóm lửa ấy cây đuốc, trong ánh lửa, dáng dấp một tên quân nhân tướng lĩnh Thổ Phiên đang cầm một món đồ gì đó, rất chăm chú cẩn thận tỉ mỉ, ngờ ngờ món đồ đó chính là túi da của Tử Chí.

Đúng lúc này, Lý Chân đột nhiên kéo căng dây cung, mũi tên rời khỏi cánh tay, nhanh như tia chớp bắn về phía quan quân Thổ Phiên, cắm thẳng giữa cái trán của hấn, phía sau mũi tên lộ ra, xuyên thẳng qua xương sọ.

Tên Bách Phu Trưởng Thổ Phiên kêu thảm một tiếng, ngã mặt ngã chống vó, xung quanh vài tên binh sĩ Thổ Phiên nhất thời đại loạn, đồng thời nâng dậy Bách Phu Trưởng hô to, mấy tên binh sĩ Thổ Phiên đang trên lưng núi tìm kiếm đám người Lý Chân cũng cảm thấy không ổn, dồn dập chạy xuống núi.

Tử Chí đột nhiên che miệng lại, trợn to hai mắt, hấn lúc này mới chợt hiểu ra, nguyên lai túi da của mình đã biến thành mồi nhử, binh sĩ Thổ Phiên nhất được tất nhiên trở lại bẫy bả, tạo thành cơ hội để Lý Chân bắn chết tên đầu lĩnh Thổ Phiên, quả thực quá ỉn.

Bắn người phải bắn ngựa trước, bắt giặc phải bắt vua trước, tên Bách Phu Trưởng Thổ Phiên bị bắn chết, khiến binh sĩ Thổ Phiên mất đi thủ lĩnh, hơn nữa bọn họ tử thương nặng nề, ban đầu có hơn ba mươi người, hiện tại chỉ còn dư lại mười lăm người, khiến cho binh sĩ Thổ Phiên trong lòng hoảng loạn, người kế tiếp bị bắn chết khả năng chính là bọn họ.

Cuối cùng mười lăm tên binh sĩ Thổ Phiên dồn dập lên ngựa, nhanh chóng chạy xuống núi, hướng phía nam chạy trốn.

Lý Chân cùng Tử Chí thấy binh sĩ Thổ Phiên cưỡi ngựa rời đi, hai người mừng rỡ trong lòng, vỗ tay nhau một cái, chúc mừng bọn họ thu được thắng lợi.

Tử Chí cười hắc hắc nói: “Đi xem xem, nếu như lần này cứu được một gã thương nhân người Túc Đặc giàu có, hấn làm sao cũng phải tạ ơn chúng ta mấy vạn tiền!”

Hai người từ trên núi đá chậm rãi trượt xuống, đến gần cửa động, phía sau nham thạch cạnh cửa động lao ra một cái bóng đen, múa đao hướng về đầu bọn họ.

Lý Chân cả kinh, lắc mình tránh thoát một đao, hô lớn: “Chúng ta không phải là người Thổ Phiên, mà là tới cứu người!”

Bóng đen chính là thị vệ Trương Hi, hấn không biết binh sĩ Thổ Phiên đã bỏ chạy, phát hiện có người chậm rãi tới gần cửa động, liền cầm đao trốn ở phía sau nham thạch, không ngờ đối phương là ân nhân đã cứu bọn họ.

Trương Hi sợ quá, vội vã thu đao, “Xin lỗi! Xin lỗi! Ta không biết là ân nhân.”

Lý Chân vung tay nói, “Không có chuyện gì, người không biết thì không trách, binh sĩ Thổ Phiên đã bỏ chạy, các người không biết sao?”

Trương Hi ngẩn ra, cảm thấy một trận vui mừng như điên, xoay người chạy vội vào trong hang núi, “Phủ quân, người Thổ Phiên đã bỏ chạy!”

Cao Duyên Phúc cũng mừng rỡ, liên tục vỗ trán, “Ông trời có mắt, ta đại nạn không chết a!”

Lúc này, Tử Chí ở cửa động bấu môi nói: “Nếu không phải là chúng ta bắn chết tên thủ lĩnh người Thổ Phiên, bọn họ sẽ bỏ chạy sao?”

Cao Duyên Phúc nhất thời tỉnh ngộ, vội vã ra đón, “Hai vị ân nhân, là ta thất lễ!”

Lý Chân trừng mắt nhìn Tử Chí một chút, tên mập mạp chết bầm này không biết nói chuyện, nào có đạo lý chủ động khoe khoang thành tích, đạo lý đối nhân xử thế tối thiểu nhất cũng không hiểu, hắn khom mình hành lễ nói: “Tiên sinh không cần khách khí, trên đường thấy người gặp nạn, chúng ta lẽ ra nên rút dao tương trợ!”

Cao Duyên Phúc trong lòng hiểu rõ, đối phương chỉ là không muốn làm khó bản thân chính mình, ân cứu mạng lần này, sao có thể hời hợt nói tiếng ‘Cảm tạ’ liền xong việc.

Trong lòng hắn đối với Lý Chân nhất thời rất có hảo cảm, thiếu niên này tuổi không lớn lắm, nhưng rất hiểu lý lẽ, hắn vội vàng nói: “Hai vị đại ân cứu mạng, Cao mỗ khắc ghi trong lòng, đại ân không lời nào nói hết được, ta liền không đa lễ.”

Lý Chân cười cợt, ánh mắt rơi vào người thị vệ Tôn lễ đang nằm trên mặt đất, hắn vội vã tiến lên sờ sờ cái trán của hắn, chỉ cảm thấy hắn cả người rất nóng, dưới sườn trái trúng một đao rất lớn, nhìn vết đao mà giật mình, vết thương đã sinh mủ, không kịp thời chữa trị, người này liền mất mạng.

Hắn vội vã lấy ra thuốc trị thương từ trong lòng ngực, bọn họ mỗi người đều mang theo thuốc trị thương, là sư phụ đại sư Vong Trần phối chế cho bọn họ, trị thương rất có hiệu quả, đáng tiếc Tiểu Tế không ở nơi đây, y thuật của hắn tốt nhất, đã sắp sánh ngang cùng đại sư Vong Trần.

Trước mắt có một nan đề chính là làm sao tiêu độc? Lý Chân suy nghĩ một chút, để Tử Chí nhen một đám lửa, hắn rút ra chủy thủ trên lửa hơ qua hơ lại.

Sau đó cẩn thận từng li từng tí một địa cắt thịt hai bên vết thương, da thịt phần đó đã biến thành màu đen, nhưng nước mủ lại không cách nào thanh tẩy được, đang suy nghĩ xem có cách nào không, thì bên cạnh tiểu hoạn quan nói: “Chúng ta có rượu!”

Hắn đưa qua một tiểu tửu hồ, Lý Chân đại hỉ, tiểu hoạn quan này cũng rất nhanh trí, vội vã tiếp nhận tửu hồ, cẩn thận mà dùng rượu rửa sạch vết thương của Tôn lễ, lúc này mới đem thuốc trị thương màu trắng rắc đều lên trên vết thương của hắn, tiếp theo xé vạt áo giúp hắn băng bó, Tôn lễ đau đến mức phải rên rỉ kêu lên.

Từ đầu đến cuối, Cao Duyên Phúc cùng Trương Hi đều không dám thở mạnh một cái, mãi đến tận cuối cùng, băng bó xong vết thương, Cao Duyên Phúc mới sốt sắng hỏi: “Mạng của hắn có giữ được không?”

“Thương thế của hắn quá nặng, nếu như là người bình thường đã sớm chết rồi, có điều may mà thân thể hắn cường tráng, nếu có thể sống đến hừng đông, vẫn còn có thể cứu sống.”

Cao Duyên Phúc thoáng cái thở phào nhẹ nhõm, vội vã cười hỏi: “Không biết tôn tính đại danh hai vị thiếu lang, có thể nói cho Cao mỗ biết?”

Không chờ Lý Chân khách khí, Tử Chí liền ào ạt dạt đắc ý nói: “Chúng ta đều là người của huyện Đôn Hoàng, hắn gọi là Lý Chân, chúng ta một nhóm có bốn người, hai người khác đi cầu viện rồi.”

“Ồ! Hóa ra là Lý thiếu lang cùng Tử thiếu lang, ta đã nhớ kỹ, hai vị thiếu lang mời ngồi xuống, nghỉ ngơi chốc lát.”

Ác chiếm đến nửa đêm, Lý Chân cũng cảm thấy có chút uể oải, hắn không chút khách khí liền ngồi xuống.

Tử Chí cũng ngồi xuống bên cạnh hắn, không khách khí tiếp nhận bình nước của tiểu hoạn quan, sùng sục sùng sục uống hai ngụm, “Ai! Thực sự là giống như đang nằm mơ, mập gia ta lại giết người.”

Cao Duyên Phúc khẽ mỉm cười, “Tửu thiếu lang có thể nói cho ta, làm sao các người phát hiện ra chúng ta, giết đám binh sĩ Thổ Phiên?”

Lý Chân trong lòng hơi động, người này rất khôn khéo a! Vừa không có tự nói với mình bọn họ là người nào, đồng thời còn muốn dò hỏi tin của mình.

Hơn nữa những người này không giống thương nhân, nghe giọng nói, hình như là người Kinh Thành đến đây.

Lý Chân từ nhỏ đã có thiên phú cao hơn người bình thường, tâm cơ lòng dạ của hắn vượt xa bạn cùng lứa tuổi, Lý Chân cũng không ngăn cản Tửu Chí, ngồi ở một bên cười cười không nói.

Tửu Chí cũng không có loại tâm cơ này của Lý Chân, hắn cực kỳ đặc ý, liền đầu đuôi câu chuyện của bọn họ tại sao muốn đi Ngọc Môn, tại sao đi lầm đường, tại sao phát hiện tùy tùng bị trọng thương, tại sao cùng quân Thổ Phiên ác chiến, không hề giấu diếm điều gì, đương nhiên, hắn đem công lao của chính mình khuyếch đại lên mấy phần.

“Chúng ta tổng cộng giết chết chín tên người Thổ Phiên, ta giết chết ba người, Đại Tráng giết chết một người, lão Lý giết chết năm người, bao gồm thủ lĩnh của bọn họ.”

Cao Duyên Phúc gật gù, nhìn dáng dấp, binh sĩ Thổ Phiên là thật sự rút chạy, hắn hướng về Lý Chân giơ ngón tay cái lên khen: “Lý thiếu lang trí dũng song toàn, Cao mỗ bình sinh chưa từng nhìn thấy, không biết sự phụ của thiếu lang là ai?”

Lý Chân khẽ mỉm cười, “Cao Tiên Sinh là người từ Kinh Thành đến đây ư?”

Cao Duyên Phúc cười ha hả, “Là ta hồ đồ rồi, hỏi nửa ngày nhưng quên tự giới thiệu bản thân, chúng ta đúng là từ Lạc Dương đến đây, phụng chỉ đến Đôn Hoàng làm việc, tại hạ Cao Duyên Phúc, hai người này đều là thị vệ trong cung, một người tên là Trương Hi, một người tên là Tôn lễ.”

Cao Duyên Phúc lại chỉ vào bên cạnh tiểu hoạn quan cười nói: “Đây là con nuôi của ta, tên là Cao Lực Sĩ.”

15. Chương 15: Viện Quân Đến Nơi

Lý Chân từ nhỏ đến lớn vẫn không hề đi đâu quá xa thành Đôn Hoàng, thành Đôn Hoàng nằm ở vị trí biên thủy, ngoại trừ Mạc Cao Quật, hắn kiếp trước vẫn không nghe nói đến danh nhân nổi tiếng nào khác.

Kiếp trước nghe nói rất nhiều danh nhân của thời đại này, đó chính là Võ Tắc Thiên, Dịch Nhân Kiệt, Thượng Quan Uyển Nhi, Thái Bình Công Chúa, Lý Long Cơ,.. nhưng những danh nhân đều cao cao tại thượng, không phải hắn một thiếu niên Đôn Hoàng nho nhỏ có thể chứng kiến.

Hắn không nghĩ tới, ở chỗ hẻo lánh trong sơn động này, từ khi xuyên việt về thời đại này lại gặp phải danh nhân lớn Đại Đường, Cao Lực Sĩ, không phải là hoạn quan quyền khuynh nhất thế, Cao Công Công sao?

Có điều. . . . Hắn gặp phải lúc này là thời niên thiếu của Cao Lực Sĩ, Lý Chân trong đầu hiện lên một ý nghĩ, nếu như mình ngày hôm nay không có cứu bọn họ, Cao Lực Sĩ có thể hay không mất mạng ở chỗ này?

Tuổi của Cao Lực Sĩ chừng mười một mười hai tuổi, phi thường thông minh cơ trí, hắn lập tức quỳ xuống cho Lý Chân dập đầu nói: “Ân cứu mạng của Lý Đại Ca, Lực Sĩ khắc cốt ghi tâm, tương lai nếu có cơ hội, nhất định sẽ toàn lực báo lại.”

Lý Chân lấy lại tinh thần, vội vã nâng Cao Lực Sĩ dậy, trong lòng thầm nghĩ, nguyên lai bọn họ đều là hoạn quan của cung đình, chẳng biết vì sao đến Đôn Hoàng?

Bên cạnh Tửu Chí lại hết sức khó chịu, thao thao nửa ngày đều nói sau này sẽ báo ân, ai biết bọn họ là người nào? Lời nói tựa như gió, sau này còn có cơ hội gặp mặt nhau mới là vấn đề, chính mình liều mạng cứu bọn họ, nhưng không thêm lấy ra mấy vạn tiền tạ ơn chính mình, mẹ kiếp đây là người sao?

Càng nghĩ càng thấy khó chịu, hần đứng lên dùng dụng khó chịu nói: “Ta đi tìm món đồ!”

Hần nổi giận dùng dụng xoay người đi ra ngoài, Tử Chí cũng không phải đi đâu xa, hần trực tiếp chạy xuống núi, tìm kiếm chốc lát, rốt cuộc tìm được cái túi da có khảm hạch, hần đem túi da hướng về trong lòng ngực giấu kỹ, lăm bầm lăm bầu, “Lão tử cũng không cần các ngươi phải tạ ơn, cái này cho ta là được!”

Lúc này, một trận âm thanh móng ngựa gấp gáp từ đằng xa truyền đến, Tử Chí kinh hãi biến sắc, xoay người liền chạy, lại nghe thấy xa xa có người hô to: “Tử Tên Béo, là chúng ta!”

Đây là âm thanh của Khang Đại Tráng, Tử Chí nhất thời đại hỉ, kích động đến vùng cánh tay hô to: “Lão Khang, ta ở đây!”

Chốc lát, một đội hơn trăm người kỵ binh quân Đường chạy gấp mà tới, đem Tử Chí hoàn toàn vây quanh, mấy chục cây trường mâu nhắm ngay hần, phía sau Khang Đại Tráng cùng Tiểu Tế cười ngựa chạy tới, cao giọng hô: “Dừng lại, là người mình!”

Tử Chí thở phào nhẹ nhõm, mặt nội nó, viện quân rốt cục đến rồi!

Chi kỵ binh quân Đường này chính là thám báo do chủ tướng Vương Hiếu Kiệt phái tới, tìm kiếm Cao Duyên Phúc, Vương Hiếu Kiệt phái ra năm đội kỵ binh, ở Ngọc Môn cùng Đôn Hoàng cùng lúc tìm kiếm một nhóm sứ giả, nhưng vùng này chu vi mấy trăm dặm, căn bản là khu không người, muốn tìm đến một mục tiêu nói nghe thì dễ mà làm thì khó.

Đội kỵ binh này đã tìm hai ngày, bọn họ ngày hôm nay phát hiện vài tên tùy tùng bị giết chết, liền dọc theo dấu vết ngựa đuổi theo, vừa vặn gặp phải Khang Đại Tráng cùng Tiểu Tế tới cầu cứu.

Lúc này, Cao Duyên Phúc cùng Trương Hi từ trên hang núi đi xuống, hai người vui mừng khôn xiết, có quân Đường tới hộ vệ, lần này bọn họ mới thật sự an toàn.

Quan quân dẫn đầu quân Đường tung người xuống ngựa, tiến lên một chân quỳ xuống ôm quyền nói: “Ty chức Lưu chiến Hồng là quan quân dưới trướng Vương Tổng Quân, cứu viện phủ quân đến muộn, hạ quan tội đáng chết!”

Cao Duyên Phúc không quản Vương Hiếu Kiệt phái binh cứu viện đến muộn hay không, là chính hần không muốn đi tìm Vương Hiếu Kiệt, hiện tại Vương Hiếu Kiệt có thể phái binh lại đây hộ vệ cũng đã không tồi.

Hần gật gù, “Lưu Tướng Quân xin đứng lên, ta không có nguy hiểm gì, chỉ là trên đường gặp phải một ít rắc rối, có điều các ngươi tới cũng đúng lúc, cùng đi đến thành Đôn Hoàng đi!”

Cao Duyên Phúc lại đi về phía Lý Chân hỏi, “Lý thiếu lang là cùng ta đồng thời trở về Đôn Hoàng, hay vẫn là tiếp tục đi Ngọc Môn?”

Lý Chân cười nói: “Chúng ta đương nhiên phải tiếp tục đi Ngọc Môn, sau đó có cơ hội, ta trở lại tiếp phủ quân!”

“Các ngươi nhất định phải tới đó!”

Cao Duyên Phúc từ bên hông lấy ra một khối ngọc bội, đưa cho Lý Chân, “Tương lai các ngươi đi Trung Nguyên, nếu gặp phải việc gì không thuận lợi, có thể đến Lạc Dương tìm ta, trước cửa phủ của ta đưa ra khối ngọc bội này là được.”

“Đa tạ phủ quân!”

Lý Chân không giống Tử Chí nghĩ đơn giản như vậy, mấy vạn tiền liền thỏa mãn, người này Cao Duyên Phúc cùng Cao Lực Sĩ tương lai đều là quyền quý trong cung, chính mình cứu mạng bọn họ, nhân tình này để Cao Duyên Phúc tự mình nói, đại ân không lời cảm ơn nào nói hết được.

Cơ hội này chính mình như không cố gắng nắm lấy trong tay, hần mới chính là kẻ ngu si, Lý Chân không khỏi âm thầm xiết chặt khối ngọc bội.

Cao Duyên Phúc lại lấy ra một cây đao sắc bén bên trên khảm ngọc hồng bảo thạch, đưa cho Tử Chí cười nói: “Cây chuỷ thủ này có giá trị không nhỏ, đưa cho Tử thiếu lang để làm kỷ niệm, có thể hay không đem túi da kia đưa cho ta, bên trong là thánh chỉ cùng bức tranh, thiếu lang cầm không có tác dụng gì.”

Tử Chí mặt nhất thời đỏ đến mức như gan heo, hấn nhớ tới Trương Hi lúc đó không ở trong động, chính mình tìm túi da nhất định bị hấn nhìn thấy.

Tử Chí từ trong lòng lấy ra túi da, thật không tiện trả lại cho Cao Duyên Phúc, “Cái này. . . Cái này. . .”

Cao Duyên Phúc cười ha ha, “Tử thiếu lang là người tốt, không cần giải thích, ta biết!”

Lúc này, Trương Hi vỗ vai Lý Chân, “Nếu đi Lạc Dương, nhất định phải tới tìm ta!”

“Nhất định!” Lý Chân gật gật đầu.

Lúc Cao Duyên Phúc an bài xong xuôi, quân Đường chia binh thành hai đường, một nửa người hộ vệ bốn người Lý Chân tiếp tục hành trình, nửa kia thì hộ vệ bọn họ đi thành Đôn Hoàng.

Trước khi đi, Cao Duyên Phúc lại nhiều lần căn dặn Lý Chân, việc đêm nay phát sinh, nhất định không được nói với người nào, bất kể là ai, Lý Chân đáp ứng, mọi người lúc này mới lưu luyến chia tay.

.

Có binh sỹ quân Đường hộ vệ, tốc độ nhóm người Lý Chân nhanh hơn rất nhiều, buổi sáng ngày thứ ba, bọn họ đã tiến vào trấn Liễu Viên.

Trấn Liễu viên là một thị trấn nhỏ, trên thực tế chính là một con đường, ở giữa huyện Tấn Xương của Qua Châu và Ngọc Môn, vừa vặn là nơi tụ họp của hai con đường tơ lụa nam bắc.

Tuy rằng trấn nhỏ không đủ một ngàn gia đình, nhưng có mở hơn trăm cửa hàng, tửu quán, khách sạn, thanh lâu, nhà kho, thương nhân người Hồ, người lý hành, bán các loại đồ dùng dành cho lý hành đường dài với lương thực, cỏ khô, vân vân.....

Khách khứa thương nhân Nam Bắc lai vãng đều tới đây nghỉ ngơi, tiến hành lần tiếp tế cuối cùng, để quyết định hướng đi của bọn họ, hoặc xuôi nam xuống Đôn Hoàng, đi con đường tơ lụa phía nam, hoặc tiếp tục đi về phía tây, đi con đường tơ lụa phía bắc.

Tử Chí mần mò từ hôm qua, vẫn đang nghiên cứu thanh chủ thủ mới vừa có được, hấn đã sớm hiểu rõ hàm nghĩa câu nói của Cao Duyên Phúc, ‘Có giá trị không nhỏ.’

Không chỉ có mấy viên bảo thạch đơn giản như vậy, hơn nữa chuỗi đao đều dùng hoàng kim chế thành, chủ thủ chém sắt như chém bùn, là một bảo đao hiếm thấy.

Điều này làm cho Tử Chí vừa mừng vừa sợ, đối với Cao Duyên Phúc bất mãn cũng quảng đến lên chín tầng mây.

Mãi đến khi tận mắt nhìn chán chủ thủ nạm hồng bảo thạch này, hứng thú của hấn mới chuyển tới trên người Cao Duyên Phúc đầy vẻ thần bí, người này cuối cùng là ai? Sao đem thứ quý trọng như thế đưa ỉnh.

“Lão Lý, người nói Cao Tiên Sinh đến tột cùng là người nào? Tại sao hấn không cho phép chúng ta nói ra sự kiện kia?”

Kỳ thực Lý Chân cũng qua nhiều lần cân nhắc tại sao Cao Duyên Phúc không cho phép tự mình nói ra ngoài, hấn đại khái đã nghĩ ra, triều đình sứ giả bị quân Thổ Phiên chặn giết, tin tức nếu như truyền đi, Vương Hiếu Kiệt cùng quan chức Qua, Sa hai châu đều phải bị kết tội liên lụy, xem ra lần này Cao Duyên Phúc là người rất hiểu lý lẽ.

Hấn thấy Khang Đại Tráng cùng Tiểu Tể đều đang nhìn mình, hiển nhiên cũng muốn biết đáp án.

Hấn liền đối với ba người cười nói: “Các người không chú ý tới hấn dưới hàm không có râu, yết hầu bằng phẳng sao? Hơn nữa hấn lại mang theo thánh chỉ, còn có thị vệ cung đình bảo vệ, người cảm thấy hấn là người nào?”

“Hấn là hoạn quan!” Tử Chí bỗng nhiên tỉnh ngộ, “Chẳng trách hấn nói chuyện có chút khang khác.”

Tiểu Tế có chút lo lắng sờ sờ cái cằm sáng bóng của mình, Lý Chân, Tửu Chí bọn họ đều có chút hồ nghi, bộ dáng của Đại Tráng rất giống như Lý Chân nói, râu ria không có một sợi nào, hơn nữa bản thân hắn cũng không có vết hầu, chẳng lẽ mình cũng là hoạn quan.

“A Chân, ta có thể hay không cũng là hoạn quan?” Hắn rất cục lo lắng hỏi ra.

Mọi người một trận cười to, kỵ binh bảo vệ bên cạnh bọn họ cũng nở nụ cười, Tiểu Tế bị cười đến đỏ cả mặt, hắn từ nhỏ bị phụ thân đưa vào chùa chiến làm tăng nhân, hoàn tục chưa đến hai năm, căn bản không hiểu những chuyện này.

Tửu Chí ôm bả vai hắn cười nói: “Mập Ca dạy cho người, người đem tiểu đệ phía dưới cắt xuống, người chân chính là hoạn quan.”

Tiểu Tế giờ mới hiểu được rõ ràng, hắn tức giận đẩy Tửu Chí ra, cắn răng nói: “Tên béo đáng chết, ta sẽ trước tiên đem tiểu đệ người cắt xuống!”

Đúng lúc này, bỗng nhiên nghe thấy có người hô to: “Đại Tráng, là người sao?”

Mọi người vừa quay đầu lại, chỉ thấy cách đó không xa một tên đầu đội mũ đỉnh nhọn giống thương nhân người Túc Đặc kêu to, tất cả mọi người giật mình, nếu không phải âm thanh không giống, bọn họ còn tưởng rằng phụ thân của Đại Tráng Khang Mạch Đức cũng chạy đến trấn Liễu Viên đến rồi.

“Nhị thúc!”

Đại Tráng kích động hô to một tiếng, nhảy xuống ngựa nhanh chân chạy đi, hai người chăm chú ôm nhau cùng một chỗ, hóa ra là Nhị thúc của Khang Đại Tráng, Lý Chân cũng nhớ đến, năm ngoái hắn từng thấy, người này rất giống huynh đệ sinh đôi của phụ thân Đại Tráng, tên là Khang Ngũ Đức.

Đoàn người đến trấn Liễu Viên, hộ vệ bọn họ là đội kỵ binh cũng cơ bản hoàn thành nhiệm vụ, đội trưởng tiến lên đối với Lý Chân thì lễ cười nói: “Vùng này đã an toàn, các người trở lại thì nhớ kỹ phải đi quan đạo, chúng ta đi về trước phục mệnh.”

Lý Chân vội vã đáp lễ, “Đa tạ Trương Đại Ca một đường hộ tống.”

Kỵ binh quân Đường dồn dập thi lễ một cái, quay đầu ngựa hướng Tây Bắc chạy đi, không lâu sau mấy chục tên kỵ binh liền mất bóng đi xa.

Lúc này, Đại Tráng đem Khang Ngũ Đức lôi lại đây, đối với Lý Chân cười nói: “A Chân, còn nhớ không? Đây là Nhị thúc ta, năm ngoái đã tới nhà ta.”

Lý Chân vội vã xuống ngựa, khom người thi lễ nói: “Khang Nhị thúc, đã lâu không gặp.”

“Hóa ra là Tiểu Lý Tử, ha ha! Tửu Tử có hay không hay bắt nạt người?”

Lý Chân nghe xong cảm thấy hơi khó chịu, cái gì ‘Tiểu Lý Tử’, nghe giống như tên đại ca của Cao Lực Sĩ, hắn vội vã cười nói: “Hiện tại nàng lớn rồi, không có lại bắt nạt ta, tại sao Khang Nhị thúc lại ở trấn Liễu Viên?”

“Ta là tùy tùng đội buôn đi Trường An, chuẩn bị trở về, đến thành Đôn Hoàng vấn an đại ca cùng chị dâu.”

Đại Tráng giới thiệu Tửu Chí cùng Tiểu Tế cho Nhị thúc, mọi người hàn huyên vài câu, Khang Ngũ Đức liền nhiệt tình xin bọn họ tiến vào Ba Tư tửu lâu ngồi một chút, Lý Chân thấy thời gian còn sớm, liền vui vẻ tùy tùng Khang Ngũ Đức đi vào Ba Tư tửu lâu.

Ba Tư tửu lâu chính là khách sạn của người Hồ, bởi vì ngôn ngữ khác nhau, phương diện ẩm thực cùng tín ngưỡng sai biệt, thương nhân từ phương tây tới được đây đa số đều ở lại bên trong Ba Tư tửu lâu, đội buôn lạc đà khổng lồ của bọn họ cũng chỉ có Ba Tư tửu lâu chiếm diện tích cực lớn mới chứa được.

Mọi người kéo la ngựa đi vào chỗ ở tiểu viện của Khang Ngũ Đức, chỉ thấy ở cửa viện một thiếu nữ Túc Đặc đang đứng đó, tuổi chừng mười lăm, mười sáu tuổi, mang một bộ váy thêu hoa văn viền màu vàng, mái tóc đen nhánh búi thành mấy chục cái bím tóc, mỗi cái bím tóc bên trên đều mang dây buộc tóc có khảm ngọc từng cục nhỏ bảo thạch.

Mặt mũi của nàng cùng Khang Tư Tư kha khá giống nhau, có điều không xinh đẹp giống như Khang Tư Tư, vóc người hơi thấp một chút, cũng khá là đầy đặn.

Nhưng một đôi mắt to của nàng trắng đen rõ ràng, vô cùng linh động, đang tò mò đánh giá mọi người, Khang Tư Tư chỉ vào Đại Tráng nói một hai câu cho nàng, nàng nhất thời trở nên kích động, tiến lên chăm chú ôm Đại Tráng.

16. Chương 16: Khang Muội Muội, Khang Nhị Nhi?

“Đây là con gái của ta, cũng là muội muội của Đại Tráng.”

Khang Ngũ Đức cười giới thiệu ọi người: “Tên là Khang Nhị Nhi, nàng không biết nói Hán ngữ, kính xin các vị thông cảm nhiều hơn.”

Lý Chân nhất thời nhớ tới một điển cố thú vị, vẫn là Khang Mạch Đức uống say rượu nói cho hắn, hắn cùng đệ đệ đều đã ba mươi tuổi mới đồng thời kết hôn.

Bọn họ ở Sơ Lạc gặp phải một đôi tỷ muội người Túc Đặc, song phương một lần gặp là thương hoài ngàn năm, kết quả huynh cưới tỷ tỷ, đệ cưới muội muội, cuối cùng hai người đều sinh ra hai nữ tử.

Lý Chân lại nhớ đến, Khang Nhị Nhi khi còn bé đã từng thấy qua, là tiểu cô nương rất điệu ngoa, vừa thấy mặt đã đoạt mười mấy văn tiền tiêu vặt của hắn.

Lý Chân thấy Khang Nhị Nhi đang tò mò đánh giá bản thân mình, phảng phất như nhớ chính mình, đối với nàng cười gật gù.

Tửu Chí trong mắt nhưng toát ra vẻ nôn nóng, lại lén lút nhìn kỹ vài lần Khang Nhị Nhi.

Lúc này, Khang Nhị Nhi ọi người thi lễ, nàng thấy ở giữa có một tên béo mập mắt không thèm nháy một cái chăm chăm nhìn mình, mặt đỏ lên, xoay người liền chạy vào trong phòng.

Khang Ngũ Đức cười ha ha, “Nàng gặp người ngoài dù là ai cũng chính là như vậy, mời các vị vào trong!”

Mọi người vào trong phòng ngồi xuống, gian phòng điển hình toàn treo trang sức của người Túc Đặc, sắc thái rực rỡ, trên đất bày ra 1 cái thảm, nhìn rất là đẹp mắt, trên ngăn tủ bày biện các loại trang sức và các loại dụng cụ của phương tây, lưu ly bình của Ba Tư, ấm trà của Túc Đặc, khay bạc, vân vân.

Bọn họ vây quanh một tấm thảm rồi ngồi xuống, Khang Đại Tráng nghĩ tới một chuyện, liền vội vàng hỏi: “Nhị thúc, đại ca ta đâu? Làm sao không cùng người đồng thời đến đây?”

“Đại Lợi đi Bukhara, hắn muốn mua một món bảo thạch, ở Bukhara ngọc ru-bi khá là rẻ, phỏng chừng muộn hơn một tháng mới đến được đây.”

Khang Ngũ Đức lại dùng Túc Đặc ngữ nói với Khang Đại Tráng: “Đại Tráng, không phải Nhị thúc đã nói với ngươi, ngươi nên nhiều học một ít từ đại ca ngươi, chúng ta người Túc Đặc nào không kinh thương? Đang lúc tuổi trẻ tích góp một ít của cải, sau này mới có thể sống qua ngày thật tốt, cha mẹ ngươi lớn tuổi rồi, ở lại Đôn Hoàng không có vấn đề, nhưng ngươi tuổi còn trẻ, làm sao có thể cả ngày du thủ du thực?”

Khang Đại Tráng mặt phát trướng đến đỏ chót, hắn bất an liếc mắt nhìn Lý Chân, hắn biết Lý Chân cũng hiểu sơ sơ Túc Đặc ngữ, Nhị thúc nói lời này, sẽ đắc tội nhiều người.

Kỳ thực Lý Chân cũng chỉ hiểu vài câu Túc Đặc ngữ, vẫn là cùng Khang Tư Tư học, hiện tại Khang Ngũ Đức nói một tràng dài Túc Đặc ngữ, còn ẩn giấu ám ý, Lý Chân nơi nào nghe hiểu được.

Chỉ là thúc cháu bọn hắn dùng tiếng quê hương để nói chuyện, không cho người khác biết, mà Khang Đại Tráng càng là nhìn lên sắc mặt của mình, đây là ý gì? Lẽ nào Nhị thúc một bên nói xấu mình?

Lý Chân cũng lười hỏi nhiều, hắn tò mò nhất lên một bình nhỏ màu xanh lục của hương liệu, là một bình thủy tinh phi thường tinh xảo, bên trong tựa hồ là hương liệu, lúc trước hắn ở nhà Đại Tráng lần thứ nhất nhìn thấy bình thủy tinh này, liền đoạn tuyệt ý nghĩ phát minh ra pha lê để phát tài làm giàu.

Có điều đem loại bình thủy tinh tinh xảo nhỏ nhỏ này vận đi Trường An buôn bán, cũng có thể kiếm lời một phát, hắn phát hiện cơ hội kiếm tiền thật sự quá nhiều, then chốt là trước tiên phải có tiền vốn.

Bên cạnh Tử Chí có chút mất tập trung, đôi mắt nhỏ không ngừng mà lén lút hướng về trong gian nhà, bỗng nhiên, ánh mắt của hắn trở nên nóng bỏng, chỉ thấy một cánh tay vén bức rèm che lên, Khang Nhị Nhi bưng mâm từ trong phòng đi ra, trên mâm bày đặt năm chén cháo nóng hổi.

Khang Nhị Nhi nhìn quét một vòng mọi người, cuối cùng nhìn lên trên người Lý Chân, nàng quỳ xuống bên người Lý Chân, đem chén cháo thứ nhất đưa cho hắn.

Quy củ của người Túc Đặc là trước tiên kính khách, chén cháo thứ nhất phải dành cho khách nhân tôn quý nhất, tuy rằng nàng không biết ai tôn quý nhất, nhưng bản tính thiếu nữ hiền nhiên rất yêu thích thiếu niên oai hùng, nhìn ra Tử Chí một trận đổ kị không thôi.

Khang Nhị Nhi lại ở bên cạnh Tử Chí quỳ xuống, bưng lên chén cháo thứ hai, hai tay đưa cho Tử Chí, ánh mắt to toát ra vẻ ngưỡng ngùng, Tử Chí kích động đến thịt mỡ cả người run rẩy, mắt không hề nháy cái nào nhìn chăm chăm nàng.

Hai tay hắn run cầm cập đón cái chén, theo lý hắn nên cầm chuôi cái chén là được, nhưng hắn lại đang xúc cảm dạt dào, hai tay nắm chặt bàn tay nhỏ mềm mại ấm áp của Khang Nhị Nhi, hai người cả kinh đồng thời buông tay ra, cháo đựng ở trong cái chén ‘Cạch!’ rơi xuống dưới đất, văng tung tóe lên người Tử Chí.

Tất cả mọi người hơi nhướng mày, sao lại như vậy? Khang Nhị Nhi đỏ cả mặt, luôn mồm xin lỗi, lại tìm khăn lau chùi cháo trên người của Tử Chí.

Tử Chí rất là lúng túng lại vừa hoảng hốt, lén lút liếc mắt nhìn Lý Chân, đã thấy hắn hướng mình nháy mắt mấy cái, nụ cười quái lạ, mặt hắn cũng nhất thời trở nên đỏ chót.

Rối ren một hồi lâu, mới thu thập xong, Khang Nhị Nhi lại trở về trong nhà nấu cơm ọi người, Khang Ngũ Đức nhìn bóng lưng của con gái, hắn cười cợt, hướng mọi người nói: “Tiểu nữ luôn luôn tay chân vụng về, ta thật lo lắng sang năm nàng xuất giá thì phải làm sao bây giờ?”

Đại Tráng rất kinh ngạc, “Nhị nhi phải xuất giá?”

Khang Ngũ Đức gật gù, “Nàng đã đính hôn, kế hoạch là sang năm xuất giá, vì lẽ đó ta dẫn nàng đi Trường An nhìn một chút trước khi xuất giá, cũng coi như giải quyết xong nhiều năm tâm nguyện của nàng, sau khi xuất giá nàng không có cơ hội để đi.”

Mấy câu nói của Khang Ngũ Đức tưới tắt ái tình vừa mới bùng lên ở trong lòng Tử Chí, tinh thần Tử Chí nhất thời trở nên uể oải.

Lúc này, Lý Chân đổi chủ đề cười hỏi: “Khang Nhị thúc còn kinh doanh châu báu sao?”

“Đúng vậy! Ta cùng đại ca đồng thời kinh thương, bán hương liệu cùng châu báu, sau khi kết hôn mới ở riêng, hắn bán hương liệu, ta bán châu báu, nhưng ta là người mệnh phải lao lực, lớn tuổi như vậy, còn phải bôn ba trên lữ đồ.”

“Kinh doanh châu báu rất kiếm được rất khá!”

Khang Ngũ Đức cười ha ha, “Kiếm chút đỉnh tiền thôi, kỳ thực kinh doanh hương liệu thì kiếm được nhiều tiền hơn, một hai hộp phấn ở Đôn Hoàng có giá trị bốn thạch lúa mạch, gấp mười lần lợi nhuận a! Mà xạ hương của Đại Đường cũng vô cùng quý giá, chở về Tát Mã Nhĩ Hãn, chỉ ít cũng là năm lần lợi nhuận, một năm đi một chuyến đã đủ rồi.”

Lý Chân lúc này mới chợt hiểu, chẳng trách đại tỷ không tiếc táng gia bại sản sống chết đòi mua xạ hương, nguyên lai xạ hương kiếm tiền nhiều như thế, hắn lại liếc Tử Chí một chút, thấy hắn đang uể oải suy sụp, trong lòng thâm hận, tên mập mạp chết bầm này khắp nơi động dục, ngày hôm nay thực sự là mất mặt về đến nhà biết ăn nói thế nào.

Hắn lặng lẽ đá Tử Chí một cước, cười nói: “Lão mập, ngươi đưa thanh hoàng kim chủ thủ cho Nhị thúc giám định một tí, xem được bao nhiêu tiền?”

Không hổ là lớn lên cùng nhau từ nhỏ, Lý Chân quả hiểu bản thân Tử Chí, nếu muốn hắn tỉnh táo lại, chỉ có nói chuyện tiền tài, Tử Chí nhất thời bỗng cảm thấy phấn chấn, cảm giác tham tài thay thế cho háo sắc chi tâm.

Hắn vội vã từ trong lồng ngực lấy ra chủ thủ, đưa cho Khang Ngũ Đức, “Nhị thúc giúp ta nhìn một chút, chủ thủ này trị bao nhiêu tiền?”

Khang Ngũ Đức tiếp nhận chủ thủ, nhìn kỹ một lúc, cười híp mắt nói: “Từ vỏ trên đao khắc năm loại bảo thạch liền có thể nhìn ra, thượng đẳng ngọc thạch, ru-bi, Miêu Nhân thạch, ngọc lục bảo, Phi Thủy thạch, tổng cộng hai mươi viên.

Hơn nữa là chuôi đao làm bằng hoàng kim, mạ vàng cùng bì cá mập, có khắc hoa văn sơn thủy và chim chóc, năm ngoái rất được quyền quý Lạc Dương yêu thích, lưu hành loại bảo đao hoàng kim này, vì lẽ đó ta đoán cây chủ thủ này đến từ Lạc Dương.”

Lý Chân cười gật gù, “Khang Nhị thúc nói không sai, đúng là đại thương nhân đến từ Lạc Dương đưa cho Tử Chí.”

“Vậy giá trị của nó bao nhiêu tiền?” Tử Chí càng quan tâm giá cả chủ thủ.

Khang Ngũ Đức rút ra chủ thủ nhìn một chút, lại nói: “Không sai, đúng chính là Ô Tư cương, là loại vật liệu tốt nhất a!”

Hắn đưa cây chủ thủ trả lại Tử Chí nói: “Ở Trường An, cây chủ thủ này ít nhất có thể bán được năm trăm quan tiền, đi cửa hàng châu báu của người Hồ, bọn họ sẽ xuất tiền thu mua, Đôn Hoàng bên này phỏng chừng không ai biết hàng, nhiều nhất cũng chỉ có hai trăm quan tiền!”

Tử Chí con mắt đều híp lại, hắn đời này nhiều nhất chỉ cầm qua tay chưa tới năm trăm văn tiền, cây chủ thủ này trị năm trăm quan, vậy thì đúng là năm mươi vạn tiền a!

Thế này sao nói là có giá trị không nhỏ, rõ ràng chính là bảo vật tiền tài a, thời khắc này, bên trong ánh mắt của hắn chỉ có từng đồng tiền chảy xuống, còn lúc này để hắn dấy lên ái tình với Khang Nhị Nhi, sớm biến mất vô ảnh vô tung.

Lúc này, Khang Ngũ Đức lại chỉ vào mấy thớt ngựa trong sân hỏi: “Bốn con ngựa thồ kia các ngươi từ nơi nào mua được?”

Tiểu sấu lừa tuy rằng đã chết rồi, nhưng kỵ binh Đường quân lại đưa cho bọn hắn bốn con ngựa của binh sĩ Thổ Phiên để chuẩn bị kéo hàng, xem như là vì bọn họ cứu sứ giả triều đình mà báo đáp.

Đó là ngựa của binh sĩ Thổ Phiên chuyên dùng để gửi vận chuyển lương thực cùng lều vải, sinh ra từ vùng hồ Thanh Hải, nơi đó gọi là Hà Khúc mã, tuy rằng thể lực không sánh bằng chiến mã, nhưng chúng lại rất cường tráng, có thể kéo được vật nặng, hơn nữa có thể lặn lội đường xa, so với súc vật bình thường sức kéo tốt hơn rất nhiều.

Mặt khác bọn họ mỗi người còn phải mang theo một tấm lều vải, ở ngoài dã ngoại cắm trại thì có thể che chắn cả người, phi thường thực dụng.

Bọn họ lúc mới bước vào cửa, Khang Ngũ Đức liền chú ý đến bốn con ngựa thồ, hắn vừa vận sức vật kéo rất thiếu thốn, bốn con ngựa này cũng rất tốt.

Ánh mắt của mọi người đều chuyển tới trên người Lý Chân, phải làm sao để trả lời? Lý Chân nghe hiểu nghĩa bóng của Khang Nhị thúc, cười cợt nói: “Chúng ta dẫn đường cho kỵ binh quân Đường, bọn họ mới vừa đánh mã phi, thu hoạch khá dồi dào, vì lẽ đó mấy thớt ngựa này liền đưa cho chúng ta, Khang Nhị thúc có hứng thú sao?”

Khang Ngũ Đức cười ha ha, thầm khen Lý Chân hiểu được đạo lý đối nhân xử thế, hắn kỳ thực cũng không phải quan tâm đến ngựa từ nơi nào chiếm được.

Vừa nãy hắn nhìn thấy bọn người Lý Chân cùng Đường quân cùng nhau đi tới, phỏng chừng khởi nguồn của ngựa hắn là không có vấn đề, hắn động tâm, muốn mua lại mấy con ngựa này.

“Đi xem một chút!”

Khang Ngũ Đức đứng dậy hướng trong sân đi ra, tất cả mọi người âm thầm vui mừng, bọn họ còn đang rầu rĩ không biết xử lý như thế nào với mấy thớt ngựa, đặc biệt là Lý Chân, hắn làm sao hướng về a tỷ cực kỳ khôn khéo bàn giao?

Bán rẻ một chút cho Khang Nhị thúc là biện pháp tốt nhất, bởi vậy hắn có được tiền vốn để làm ăn, Tửu Chí càng là hài lòng, chủ thủ của hắn sẽ không bán, nhưng nếu như đem ngựa bán đi, hắn cũng có thể kiếm một tí.

Tâm ý của mọi người tương thông, theo sau Khang Ngũ Đức đi tới trong sân, một đám la ngựa đều buộc ở trong sân, Khang Ngũ Đức đi tới trước mặt mấy thớt ngựa thồ, bụng miệng nhìn một chút tuổi của chúng, đều là ngựa còn trẻ.

Khang Ngũ Đức khá thoả mãn, đối với Lý Chân cười nói: “Bên cạnh la ngựa để thồ hàng đại khái hai mươi quan một thớt, ngựa của các người tốt hơn nhiều so với chúng, như vậy đi! Hai mươi lăm quan tiền một thớt, có được không?”

Lý Chân lắc đầu một cái, “Hai mươi quan một thớt, một đồng tiền thêm cũng không cần.”

Khang Ngũ Đức hơi khó xử, nhìn mã một chút Khang Đại Tráng, Đại Tráng gật đầu, Khang Ngũ Đức nở nụ cười, “Được! Vậy thì hai mươi quan, nhân tình này ta nhận.”

Khang Ngũ Đức từ túi da bên người lấy ra một cái túi tiền, ‘Rầm!’ một tiếng đổ ra một đồng kim tệ, đếm đủ tám mươi đồng tiền vàng.

Hắn đem kim tệ đưa cho bọn họ rồi cười nói: “Tiền Đường quá nặng, các người cũng giữ không được, đây là kim tệ mà chúng ta hay dùng, một đồng khoảng chừng trị giá gần một quan tiền, mang trên người rất thuận tiện, ở bất kỳ cửa hàng Túc Đặc nào có thể hối đoái, nhận lấy đi!”

Trên thực tế hắn dùng một đồng kim tệ giá trị một quan hai trăm văn, tuy rằng hắn là thương nhân hay tính toán chi li, nhưng đây đều là văn bối của hắn, trong đó còn có cháu hắn, người Túc Đặc không tính toán anh em ruột của mình, tiện nghi này hắn không thể chiếm.

Lý Chân tiếp nhận kim tệ nhìn một chút, loại kim tệ này hắn từng ở nơi của đại tỷ thấy qua, thật giống chính là kim tệ của đế quốc Byzantine, có điều người Túc Đặc gọi chúng nó là cái gì? Hắn đã quên, Lý Chân cười hỏi: “Khang Nhị thúc, đây là kim tệ của Túc Đặc sao?”

“Không phải là kim tệ Túc Đặc, đây kim tệ của một đế quốc phía tây Túc Đặc, Triều Đường gọi nó Bái Chiêm Đình, chúng ta gọi nó là Đế Quốc La Mã.”

“Đế quốc La Mã?” Tửu Chí rất kinh ngạc, “Thời đại này người bán súc vật còn có thể kiến quốc.”

Khang Ngũ Đức cười to lên, “Tửu tiểu lang thật thú vị a!”

Bốn người trở nên hưng phấn, hai mươi quan tiền, chính là 20 ngàn văn tiền, bọn họ thật sự phát tài giàu to rồi, khổ cực mấy ngày nay cũng đáng.

Tiểu Tế lén lút kín đáo đem mười đồng tiền vàng đưa cho Tửu Chí, nhỏ giọng nói: “Mập Ca, đây là tiền thuê lừa, trả cho người.”

Tửu Chí trừng mắt, cả giận nói: “Người coi khinh ta có phải không, lão tử tốt xấu cũng là người hào sảng, hiếm có ai được ta yêu thích như người, chút tiền lẻ này, lấy về!”

Hắn đem kim tệ trả về cho Tiểu Tế, vỗ tay một cái, “Lão tử tuy tham tài, nhưng ít ra còn muốn có chút mặt mũi, nói một tiếng Mập Ca là không sao?”

Tiểu Tế trong lòng cảm kích, cũng không làm chuyện điên rồ, lúc này, Khang Nhị cười hướng về bọn họ vẫy tay, dùng Túc Đặc ngữ hô cái gì, Lý Chân quay đầu lại cười nói: “Đi thôi! Khang tiểu muội gọi chúng ta ăn cơm trưa.”

Ăn cơm xong, Khang Đại Tráng đối với Lý Chân nói: “Nhị thúc để chúng ta ở ngay đây chờ đội buôn, hắn đã thay chúng ta nghe ngóng, đội buôn của Ban đại thúc còn chưa tới nơi này, phỏng chừng nhanh nhất sáng ngày mốt mới đến, nếu như đội buôn đến, người Túc Đặc sẽ lập tức báo cho chúng ta.”

Lý Chân gật gù, như vậy là tốt nhất, còn hơn bọn họ không có chút manh mối nào mà chạy loạn.

17. Chương 17: Xây Dựng Sự Nghiệp Cũng Không Dễ Dàng

Hôm sau trời vừa sáng, đội buôn của Khang Ngũ Đức liền khởi hành ra đi, Lý Chân cùng mọi người tiễn bọn họ một đoạn đường, Tử Chí bắt đầu chê bai Khang Nhị Nhi, làm việc không cẩn thận, đem cháo đổ hết ở trên người hắn.

Lại vui mừng vì ngày hôm qua Khang Nhị thúc không đáp ứng đem con gái gả cho hắn, hắn ăn nói linh tinh chọc giận Khang Đại Tráng, hai người thiếu chút nữa đánh tới tại chỗ.

Buổi trưa trong lúc bọn họ ăn cơm, đội buôn từ Trường An rốt cục tới được nơi, đây là một nhánh đội buôn Túc Đặc khổng lồ, do hơn một nghìn thớt lạc đà tạo thành.

Kỳ thực là bảy, tám chi đội buôn nhỏ ghép lại mà thành, như vậy có thể chống đỡ mã phi đột kích gây rối trên hành lang Hà Tây.

Đội buôn đến khiến trấn Liễu Viên nhất thời náo nhiệt lên, hết thấy các cửa hàng đồng nghiệp đều dồn dập đi ra ngoài tranh đoạt khách mời.

Lý Chân cùng Khang Đại Tráng từ trong đám người chen đi qua, Khang Đại Tráng đối với một tên nam tử dáng dấp có vẻ giống như ông lão người Túc Đặc phát tay hô to: “Ban thúc!”

Ban thúc mới hơn bốn mươi tuổi, nhưng nhiều năm thương lữ khiến dung mạo của hắn trở nên vô cùng già nua, xem giống như sáu mươi tuổi, tóc trắng phơ, trên mặt che kín nếp nhăn.

Nhìn thấy dung mạo già nua của hắn, Lý Chân lúc này mới lý giải được tại sao Khang đại thúc muốn ở Đôn Hoàng an gia.

“Là Đại Tráng a! Người tại sao lại ở chỗ này, nha. . . Ta biết rồi, cha người để người tới đón hàng, đúng không!”

Khang Đại Tráng gãi đầu một cái, ngượng ngùng nói: “Cha ta muốn nhanh chóng giao hàng, vì lẽ đó để ta trước tiên đến đây, Ban thúc không phải nói không đi Đôn Hoàng sao?”

“Nguyên bản là dự định không đi Đôn Hoàng, có điều lâm thời có biến cố, ta trước tiên muốn chạy đi Cao Xương, bên kia cũng có người muốn giao hàng, vì đó nên ta đi nam tuyến phía Đôn Hoàng, chỉ là không cần vào thành.”

“Vậy chúng ta vừa vặn đi một đường rồi.”

Khang Đại Tráng lại giới thiệu Lý Chân cho ban thúc, “Đây là bạn tốt của ta, tên là Lý Chân, cưỡi ngựa bắn cung ở Đôn Hoàng là số một, lần này đồng thời theo ta đến đây.”

Người Túc Đặc tuy rằng lấy giúp người để làm niềm vui, nhưng trong vấn đề buôn bán phải giữ nghiêm quy củ, bọn họ chia làm hai dạng, bán dạo và tọa cố, Ban thúc thuộc về bán dạo, nhiều năm bôn ba trên con đường tơ lụa, phụ thân của Đại Tráng Khang Mạch Đức thuộc về tọa cố, cố định ở một chỗ nào đó.

Bán dạo không thể trực tiếp cùng khách mời làm ăn, hàng hóa của bọn họ nhất định phải bán cho người Túc Đặc tọa cố, lại do tọa cố cùng người dân tộc khác giao thiệp với nhau, chính là loại quy tắc truyền thừa ngàn năm này khiến người Túc Đặc hoạt động thương nghiệp sinh sôi liên tục.

Vì lẽ đó Lý Tuyền cái gọi là phần tử cầm đầu, trên thực tế là lấy danh nghĩa Khang Mạch Đức mua bán hàng, cuối cùng do Khang Mạch Đức đem tiền vốn cùng lợi nhuận đưa cho nàng.

Người Túc Đặc kính trọng nhất là người có võ, vấn đề này cùng nhiều năm nguy hiểm cuộc đời của bọn họ có quan hệ trực tiếp, nghe nói Lý Chân là cao thủ đệ nhất cười ngựa bắn cung thành Đôn Hoàng, trong nháy mắt Ban thúc xet qua một tia kính ý, bọn họ đều là thương nhân làm ăn lâu dài, nói không chắc sau này bọn họ phải nhờ Lý Chân trợ giúp một số chuyện.

Ban thúc hướng Lý Chân thi lễ một cái, dùng Hán ngữ lưu loát nói: “Lý thiếu lang gọi ta lão Ban là được, hi vọng chúng ta cũng có thể trở thành là bằng hữu.”

Lý Chân đáp lễ cười nói: “Đại Tráng quá đáng khen ta, ta rất đồng ý có bằng hữu là Ban thúc.”

Ban thúc cười to, từ trong lồng ngực lấy ra một bình nhỏ Lưu Ly, đưa cho Lý Chân, “Đây là chúng ta chuẩn bị bình Tinh Bảo, một mỗi thì gửi một ít, rất có lợi cho tinh thần, đây là bình mới, ta chưa từng dùng qua, làm cái lễ ra mắt cho thiếu lang.”

Lý Chân trong cửa hàng của Khang đại thúc đã gặp loại này, đây là bình Tinh Bảo rất tinh xảo phải do thợ khéo tay mới làm được, bên trong trên thực tế là một ít hương liệu, năm mươi tiền một bình, tuy rằng không đáng giá, nhưng để Lý Chân cảm nhận được sự nhiệt tình của người Túc Đặc.

“Đa tạ lễ vật của Ban thúc!”

“Đại Tráng, không biết từ nhỏ người trong túi đại thúc vợ vét đi biết bao nhiêu đồ vật, ta bây giờ không cho người.”

Ban thúc một trận cười to, sai người hầu kéo qua một con lạc đà, trên lạc đà cột chặt hai hòm lớn hàng hóa, đây chính là xạ hương mà Khang Mạch Đức cùng Lý Tuyên đã mua, chính là đám hàng này đem lại lợi nhuận đầu tiên cho Lý Tuyên trong lần thứ nhất nàng đi buôn bán.

Nhìn hai hòm lớn hàng hóa, Lý Chân trong lòng có chút hối hận, sớm biết như thế này nên lưu lại một thớt trong bốn con ngựa thồ.

Khang Đại Tráng phảng phất biết ý nghĩ của Lý Chân, nói khê với hắn nói: “Con lạc đà này cũng là của ta.”

Lý Chân nhất thời tỉnh ngộ, chẳng trách khoảng thời gian này không thấy lạc đà của Khang gia, hóa ra là đi vận hàng, hắn mừng rỡ trong lòng, cứ như vậy, vấn đề của súc vật kéo của Tiểu Tế cũng giải quyết được rồi.

.....

Ở Liễu Viên trấn nghỉ ngơi một ngày, đội buôn khổng lồ lại tiếp tục lên đường, bọn họ đi con đường tơ lụa phía nam tuyến hướng Cao Xương, cũng phải đi ngang qua Đôn Hoàng, chỉ là không vào thành, trực tiếp từ Thành Tây Đôn Hoàng Diện Dương quan xuôi nam.

Bốn người Lý Chân cùng đội buôn kết bạn mà đi, trên đường, Lý Chân tìm tới Ban thúc hỏi: “Ban thúc đối với thành Cao Xương quen thuộc không?”

“Ha ha! Ta hàng năm đều phải đi qua Cao Xương hai lần, đã hai mươi mấy năm, người nói ta có quen hay không?”

“Cao Xương thành có thể hay không mời được sư phụ nấu rượu?”

“Đương nhiên có thể, có điều muốn mời đến người có bản lĩnh nấu rượu chân chính, giá cả rất đắt, năm ngoái ta giúp bằng hữu ở Cao Xương mời một tên nấu rượu, mỗi tháng bốn mươi quan tiền, đây đã là giá trả rẻ nhất.”

“Mỗi tháng hai mươi quan thì mời không được sao?”

Ban thúc nở nụ cười, “Hai mươi quan tiền cũng có thể mời được, có điều loại rượu do người này nấu, phỏng chừng chính người cũng không muốn uống.”

Lý Chân trong lòng giật mình một cái, đại tỷ hắn dự định mở nhà xưởng cất rượu, chuẩn bị mời sư phụ nấu rượu Cao Xương, nhưng đại tỷ nhiều nhất chỉ có thể trả được hai mươi quan tiền công.

Nếu như mời tới một người như Ban đại thúc nói, không những kiếm không được, còn phải mất đi vốn ban đầu, may mà hần ngày hôm nay gặp phải Ban thúc mới biết được.

Lúc này, Ban thúc lại cười nói: “Lý thiếu lang chuẩn bị nấu rượu sao?”

“Là đại tỷ ta muốn xây một cái phường nấu rượu.”

“Ồ!” Ban thúc suy nghĩ một chút nói: “Kỳ thực ta ngược lại có cái kiến nghị, cũng là người khác nói cho ta biết, không biết thiếu lang có nguyện ý hay không nghe?”

“Ban thúc mời nói!”

”Kỳ thực những bồ đào tửu then chốt là nguyên liệu cùng khí hậu, phương pháp phân biệt nguyên liệu cùng khí hậu phải tự mình nắm giữ, tận lực không muốn dựa vào người khác, mời sư phụ nấu rượu chỉ là hạ sách.

Người có thể trước tiên đi Cao Xương học tập phương pháp nấu rượu, cơ bản nhất Cao Xương có trường học chuyên môn dạy điều này, rất dễ dàng học được.

Sau đó người lại bỏ ra mấy trăm quan tiền đi mua bí phương nấu rượu, trong đó cũng bao quát cả phương pháp phân biệt nguyên liệu cùng khí hậu, sau đó tự mình tìm tòi học tập, nhiều nhất thời gian hai, ba năm, người cũng có thể trở thành là sư phụ nấu rượu.”

Lý Chân gật gù, ban thúc nói rất có đạo lý, trừ phi như Tác gia có thể lực của một đại thương nhân, có thể mời sư phụ nấu rượu, bằng không đại tỷ mở cái tiểu phường nấu rượu, kỹ thuật trọng đại nhất lại nằm trong tay người khác, rất dễ dàng gặp sự cố.

Có giáo huấn kiếp trước của Lý Chân, chỉ ít hần hiểu được, cơ mật thương mại trọng đại của công ty nhất định phải nắm giữ trong tay để gây dựng sự nghiệp.

“Nếu như bỏ ra mấy trăm quan tiền nhưng thuê được bí kíp nấu rượu giả thì phải làm sao bây giờ?”

Ban thúc cười to, “Cái này ta liền không có cách nào, có lúc cũng phải dựa vào vận may, nếu như người bị lừa gạt, cái kia cũng không có cách nào, người phải chấp nhận, hoặc là có người chịu giúp người.”

Lý Chân cười khổ một tiếng, xem ra sự nghiệp nấu rượu vĩ đại của đại tỷ cũng không phải dễ dàng thực hiện như vậy.

.

Trở lại thành Đôn Hoàng, còn lại chuyện kế tiếp nằm trong dự liệu, Lý Tuyền rất nhanh lấy lại được tiền vốn cùng lợi nhuận lần giao hàng này.

Hàng hóa tới muộn một tháng, Khang Mạch Đức trong lòng băn khoăn, lại cho nàng thêm một ít lợi nhuận, ngoại trừ năm trăm quan tiền vốn, nàng kiếm lời được bảy trăm quan tiền.

Lý Tuyền mừng rỡ như điên, nàng lập tức chuộc thổ địa về, lại đi tới nơi người Túc Đặc mở điểm đem hết thấy tiền đồng đều đổi thành kim tệ La Mã, một quan ba trăm tiền đổi một viên La Mã kim tệ, Lý Chân thế mới biết Khang Ngũ Đức kỳ thực cũng không có chiếm lợi của bọn họ.

Có điều Lý Tuyền cũng không nhắc lại sự tình mở nhà xưởng nấu rượu, chỉ là nói cho đệ đệ, nàng lại có dự định mới, Lý Chân cũng không kỳ quái, đại tỷ hần xưa nay đã như vậy, thay đổi xoành xoạch, bệnh chung của nữ nhân a.(T_T)

Thám báo Thổ Phiên đào tẩu bị Vương Hiếu Kiệt phái ra kỵ binh bắt giữ, từ trong miệng thám báo Thổ Phiên biết được tình báo, liên quân Thổ Phiên cùng Đột Quyết đã xuất hiện ở vùng Cáp Ni hồ, cách Đôn Hoàng phía nam ước chừng 300 dặm cao nguyên.

Vương Hiếu Kiệt lập tức suất lĩnh 50 ngàn đại quân xuôi nam, Trương Đình thì lại suất lĩnh Đâu Lô Quân làm quân hậu cần trợ giúp.

Vương Hiếu Kiệt tuy rằng đã đi rồi, nhưng không có quen Lý Chân, hần phái người đưa bảo mã Đại Uyển tới cùng một phong thư đề cử, đồng thời để lại một phong thư cho Lý Chân, hi vọng hần có thể tiếp tục khắc khổ luyện võ tập văn, sang năm mùa xuân cử hành vũ cử bộ binh, có thể thi đấu võ tiến sĩ.

Về phần bọn hắc cữu hoạn quan Cao Duyên Phúc ở trên đường, sau khi trở lại bọn họ không có nửa điểm tin tức, Lý Chân cũng không để ở trong lòng, dù sao Cao Duyên Phúc luôn nhắc nhở với bọn họ, tao ngộ lần này, xem như chưa từng xảy ra.

Nhưng Cao Duyên Phúc sẽ nhớ kỹ ân cứu mạng của hắc, đại ân không lời cảm ơn nào nói hết được, câu nói này Lý Chân cũng nhớ kỹ.

Trưa hôm nay, Lý Chân từ ngoài thành luyện mã trở về, trải qua mấy ngày rèn luyện, hắc cùng bảo mã Đại Uyển có thể từ từ tâm ý tương thông.

Mới vừa đi tới đầu hẻm, Lý Tuyền hoang mang hoảng loạn chạy tới chào đón, oán giận hắc nói: “Người làm sao bây giờ mới trở về?”

“Xảy ra chuyện gì?”

“Buổi sáng Lý thứ sử phái người tìm người, sau khi người trở về nhất định đi một chuyến đến châu nha, ta đợi người hơn một canh giờ rồi, mãi hết cả cổ.”

“Hiện tại sao?” Lý Chân còn chưa ăn cơm trưa, cái bụng lúc này có chút đói bụng.

“Nhanh đi! Nhanh đi! Hắc căn dặn sau khi người trở về liền đi tìm hắc, người ta là thứ sử đó, trở về rồi ăn cơm trưa cũng không muộn, không chết đói người đâu.”

Lý Tuyền hối thúc liên tục, Lý Chân cũng hết cách rồi, chỉ biết quay đầu ngựa lại hướng về châu nha mà đi, Lý Chân cùng thứ sử Lý Vô Khuy cũng không gặp nhau lần nào, chỉ là lúc hắc biểu diễn cưỡi ngựa bắn cung thì đã nói một hai câu, có điều Lý Chân cũng muốn biết được tại sao Lý Vô Khuy lại tìm hắc.

18. Chương 18: Giác Mơ Của Thiếu Nữ

Thứ sử Sa Châu Lý Vô Khuy tuổi chừng năm mươi tuổi, thân thể không tốt lắm, dáng vẻ khá là gầy gò yếu nhược, bởi vì Sa Châu là nơi biên cương, hắc đồng thời cũng nhậm chức Đẩu Lô Quân sứ, nhưng sự vụ quân đội cụ thể lại do phó quân sử Trương Đình toàn quyền phụ trách.

Mặc dù trên danh nghĩa là chức quan hành chính cao nhất của Sa Châu, nhưng Lý Vô Khuy tính khí lại rất hiền hoà, trên người không có kiểu cách nhà quan bao nhiêu, hắc mời Lý Chân ngồi xuống, tự mình rót cho hắc một chén trà cười nói: “Nói thế nào ta và người vẫn có một chút quan hệ thân thích, người không biết à?”

“Văn bối biết, Lý thị Đôn Hoàng cùng Lý thị Lũng Tây nguyên là một mạch.”

“Không phải như vậy.”

Lý Vô Khuy vung tay cười, “Hai ngày trước ta mới biết, nguyên lai người là tôn tử của châu học Lý Bác, tổ phụ của người lẽ nào không có nói với người sao? Hắc kỳ thực xuất thân từ Lý thị Lũng Tây, trên tộc tịch ghi là Lý thị ở Đôn Hoàng.”

Lý Chân kiếp trước không có người thân thích, đối với gia tộc quan niệm cũng rất lạnh nhạt, kiếp này lại nhận hết kỳ thị của gia tộc, hắc đối với những cái gọi là thân duyên gia tộc sớm không có hứng thú gì.

Có điều tổ phụ lại không phải Lý thị Đôn Hoàng, hắc không hề có một chút nào nghĩ đến, chỉ nghe nói họ tịch có ghi như thế sao?

“Văn bối xác thực không biết!”

Lý Vô Khuy cười cợt, phỏng chừng giữa bọn họ máu mủ liên hệ cũng rất xa, hắc hiển nhiên không muốn nhiều lời về điều này.

Đổi đề tài, Lý Vô Khuy lại nói: “Không nghĩ tới Vương đại tướng quân coi trọng như thế người, viết thư đề cử cho người, đương nhiên cũng là chính bản thân người không chịu thua kém người khác, mùa xuân sang

năm tham gia vũ cử bộ binh, hi vọng người có thể đạt được thành tích tốt, làm vẻ vang cho quê hương phụ lão Sa Châu.”

“Văn bối nhất định nỗ lực hết mình!”

Lý Chân lại tò mò hỏi: “Thư đề cử của Vương đại tướng quân rất trọng yếu sao?”

Lý Vô Khuy vuốt râu nở nụ cười, “Xem ra người thật không hiểu a! Vũ cử cùng khoa cử kỳ thực là như thế, sĩ tử vào kinh đi thi bình thường là quan phủ địa phương đề cử.

Nhưng người suy nghĩ một chút, toàn quốc hơn 300 châu, hơn 1,500 huyện thành, hàng năm sĩ tử vào kinh đi thi có mấy vạn người, có thể trúng tuyển lại không tới trăm người, như vậy tỉ lệ cách xa, muốn thi đậu nói nghe thì dễ, có thể coi là thi đậu vào Lễ bộ, còn có điều càng quan trọng hơn là người có được Lại bộ để ý đến hay không, quan hệ đến người đi đâu làm quan ở chỗ nào, lúc này là tác dụng chính của thư đề cử do quan lớn viết.”

“Văn bối hiểu rõ, thư đề cử của quan lớn kỳ thực là viết lên cho Lại bộ.”

“Coi như thế đi! Dù sao cuộc thi khoa cử muốn quá nhiều người, quan chủ khảo cũng không biết người là ai, thư tiến cử đối với cuộc phỏng vấn cuối cùng của Lại bộ mới là then chốt.”

Lý Vô Khuy cười cợt lại nói: “Vũ cử cũng giống như vậy, người có thư đề cử của Vương đại tướng quân, vậy người chính là môn sinh của Vương đại tướng quân, nếu thi đỗ vũ cử, lúc bộ binh phân phối chức quan, dĩ nhiên là sẽ đem người phân phối đến dưới trướng của Vương đại tướng quân.”

Lý Chân giờ mới hiểu được hàm nghĩa chân chính của chuyện Vương Hiếu Kiệt viết thư đề cử, nguyên lai hắn ở bên kia đã mở miệng túi ra, chờ mình rơi vào đó, trong lòng hắn có một tia không thoải mái.

Có điều nghĩ đi nghĩ lại, chính mình cũng coi như là một nhân tài! Nhân tài ai không muốn, bằng không Vương Hiếu Kiệt đưa bảo mã mình làm cái gì?

Hai người nói chuyện phiếm vài câu, Lý Vô Khuy lại thở dài nói: “Không nghĩ tới người lại gặp phải binh sĩ thổ phiên, Đôn Hoàng đã rất nhiều năm chưa từng xuất hiện.”

Lý Vô Khuy biểu hiện có chút nghiêm nghị, thấp giọng lầm bầm lầu bầu, “Chuyện này không phải là điềm tốt a!”

“Sứ quân nói cái gì?”

“Ha ha! Không có gì, chỉ là có chút cảm thán.”

Tuy rằng Lý Vô Khuy tận lực hời hợt, nhưng Lý Chân có thể thấy được từ trong mắt hắn có một tia lo lắng khó có thể che giấu, Lý Chân trong lòng thầm nghĩ, ‘Lẽ nào binh sĩ thổ phiên xuất hiện là có chuyện gì khác sao?’

“Chúng ta không nói cái này.”

Lý Vô Khuy cười khoát tay áo một cái, cắt ngang mạch suy nghĩ của Lý Chân, hắn lại cười nhạt nói: “Cao phủ quân đã rời khỏi Đôn Hoàng, người biết chưa?”

Lý Chân trên đường đã nghĩ đến, Lý Vô Khuy tìm mình nhất định là vì việc của Cao Duyên Phúc, Lý Vô Khuy không thể không biết chuyện đó.

Lý Chân yên lặng lắc đầu, Lý Vô Khuy nhìn kỹ hắn chốc lát, lại nói: “Cao phủ quân lúc gần căn dặn ta, hi vọng ta có thể tận lực chăm sóc người, người có khó khăn gì không?”

“Đa tạ sứ quân, văn bối không có bất kỳ khó khăn nào.”

Lý Vô Khuy nở nụ cười, kỳ thực Cao Duyên Phúc cũng không căn dặn hắn chăm sóc Lý Chân, hắn căn bản không hề nhắc tới việc hắn gặp nạn, càng không có nói về Lý Chân.

Nhưng Lý Chân lại cứu mạng của Cao Duyên Phúc, Lý Vô Khuy thân là người lâu năm trong quan trường, hắn biết có một số việc Cao Duyên Phúc sẽ không nói ra, chính hắn nên có sự miễn cưỡng cần thiết.

Lý Vô Khuy suy nghĩ một chút lại hỏi: “Chuyện này người nói với người khác không?”

“Không có, Cao phủ quân luôn luôn cản dận ta, không cho phép ta nói ra, mấy người chúng ta đều miệng kín như bưng.”

“Như thế là được rồi! Chuyện này cũng chỉ có ta cùng Trương quân sử biết được, Tương Trưởng Sử cùng Tác Tư Mã cũng không biết, người nhớ kỹ, chuyện này can hệ trọng đại, các người ngàn vạn lần không thể để lộ ra bên ngoài.”

“Vãn bối hiểu rõ!”

“Đương nhiên, lập xuống đại công lao, tự nhiên sẽ có phần thưởng, sau đó có chuyện gì khó xử có thể tới tìm ta, chỉ là việc ta có thể làm được, ta sẽ tận lực!”

Lý Chân luôn miệng cảm tạ, sau đó cáo từ, Lý Vô Khuy chấp tay nhìn bóng lưng hắn đi xa, trên mặt lộ ra một nụ cười hiểu ý, thiếu niên này rất được Vương Hiếu Kiệt coi trọng, bản thân hắn cũng không quá để ở trong lòng, dù sao quân chính không đồng đạo, nhưng hiện tại liên quan đến Cao Duyên Phúc, cái này lại là một chuyện khác.

...

Lý Chân đối với sự tình của Cao Duyên Phúc không có quá nhiều hứng thú, dù sao Cao Duyên Phúc đã đi rồi, Lý Vô Khuy tuy rằng biểu thị đồng ý trợ giúp chính mình, nhưng đó chỉ là bên ngoài tỏ thái độ, lúc cần thiết lại là thái độ khác.

Có điều tổ phụ hắn không phải Lý thị Đôn Hoàng, chuyện này lại làm cho hắn rất kinh ngạc, tổ phụ nếu đúng là Lý thị Lũng Tây, vậy tại sao sẽ nằm trên tộc tịch của Lý thị Đôn Hoàng? Còn có, tại sao trước khi tạ thế tổ phụ không tự nói với mình, lẽ nào a tỷ biết chuyện này?

Lý Chân đối với gia tộc tuy rằng rất lạnh nhạt, nhưng hắn cảm giác chuyện này tựa hồ ẩn giấu ẩn tình gì đó, Lý Chân thúc ngựa hướng về phía nhà chạy đi, hắn phải hỏi một chút a tỷ chuyện này.

Cách hẻm Tam Hòe còn có hơn 100 bước, đã thấy Tửu Chí hướng về phía mình chạy như điên lao tới, tựa hồ có chút lo lắng, Lý Chân ghì lại chiến mã, cao giọng hỏi: “Lão mập, xảy ra chuyện gì?”

Tửu Chí chạy tới thở hồng hộc nói: “Lão Lý, xảy ra vấn đề rồi, Tư Tư. . . Tư Tư muốn đi Trường An.”

Lý Chân sợ hết hồn, “Xảy ra chuyện gì?”

“Ta là nghe Thúy nhi nói, Tư Tư cùng tửu quán Trường An Đôn Hoàng gia hạn khế ước, đi tới tửu quán Trường An khiêu vũ, sáng ngày một liền muốn đi rồi.”

Lý Chân chỉ cảm thấy một trận đau đầu, cái nha đầu chết tiệt kia không nghe khuyên bảo của mọi người, một lòng muốn đi Trường An, nàng vẫn chưa tới mười bốn tuổi, một người đi Trường An sao được?

“Khang đại thúc biết không?”

“Khang đại thúc vừa mới biết, là ta nói cho hắn, hắn tức giận đến nổi trận lôi đình, chạy đi tìm Tác gia.”

“Chờ đã. . .” Lý Chân đột nhiên cảm thấy không đúng, “Chuyện này cùng Tác gia có quan hệ gì?”

“Người không biết sao? tửu quán Trường An Đôn Hoàng chính là sản nghiệp của Tác gia, lần này chiêu mộ hai mươi hồ cơ, đều là thiếu nữ chừng mười lăm tuổi, Tư Tư là một người trong đó.”

Tửu Chí sốt sắng mà hỏi: “Chúng ta có muốn đi Tác gia hay không?”

Lý Chân suy nghĩ một chút liền lắc đầu nói: “Khang đại thúc đã đi rồi, Tác gia sẽ không xằng bậy, chúng ta chờ đợi nghe ngóng tin tức, thực sự không được chúng ta lại nghĩ cách.”

Lý Chân đã nghĩ kỹ lại, Tư Tư nhất định là gạt phụ thân kí xuống khế ước.

Nhưng nàng vẫn chưa tới mười bốn tuổi, loại khế ước này không có ý nghĩa, chỉ cần Khang đại thúc không đáp ứng, Tác gia cũng không dám mạnh mẽ mang nàng đi, bằng không liền đã biến thành lừa bán nhân khẩu, Tác gia là muốn có mặt mũi của thế gia, ở Đôn Hoàng không dám làm chuyện như vậy.

Lý Chân mơ hồ có chút hối hận, ngày đó vũ cử thi hương Tư Tư cũng đã lỡ miệng nói, chính mình còn muốn nói cho Khang đại thúc xem chừng nàng, không ngờ phát sinh liên tiếp nhiều sự việc, chính mình liền quên mất chuyện này, kết quả vẫn là xảy ra chuyện.

Ai! Nếu như chính mình lúc đó chưa quên thì tốt rồi, chỉ mong vẫn tới kịp.

“Trước tiên đi nhà ta đã! Chờ kết quả giao thiệp của Khang đại thúc cùng Tác gia.” Lý Chân tung người xuống ngựa, dắt ngựa cùng Tửu Chí hướng về nhà mình đi tới.

. . . .

Trong khách phòng của Tác phủ, Tác Mạo cùng một người khác nam tử rất khách khí tiếp đón Khang Mịch Đức đang khí thế hùng hổ.

Khang Mịch Đức tức giận đến đỏ cả mặt, Tửu Chí vừa nãy nói cho hắn, nữ nhi mình dĩ nhiên tự ý gia hạn khế ước, muốn đi Trường An tửu quán khiêu vũ, ngày mai liền muốn xuất phát.

Hắn tra hỏi con gái, kết quả đúng là như vậy, con gái lại muốn gạt chính mình lên lút trốn đi, quả thực lẽ nào có lí đó!

Khang Mịch Đức tức giận đến đập bàn quát to: “Ta nói cho các người biết, chuyện này đừng hòng, ta sẽ không để cho con gái đi Trường An khiêu vũ!”

Tác gia dù sao cũng là thế gia, gia tộc đã kéo dài mấy trăm năm, loại lịch sử ngàn năm này không phải dựa vào cường quyền là có thể gắn bó, Tác gia ở thành Đôn Hoàng cực kỳ coi trọng danh tiếng, Tác Mạo cũng không muốn gây phiền toái cho gia tộc, mang đến danh dự tổn thất không cần thiết.

Chuyện này là bởi tửu quán Trường An Đôn Hoàng khai trương tân khác điểm nên mới gây nên, Trường An có mấy trăm cái tửu quán to nhỏ, trong đó tửu quán có hồ cơ được hoan nghênh nhất, bình thường tửu quán có tiếng đều sẽ chiêu mộ hồ cơ ở trong điểm bán tửu, Đôn Hoàng tửu quán cũng không ngoại lệ.

Nhưng Trường An hồ cơ đã rất khó chiêu mộ đến, hơn nữa giá cả rất cao, tác gia liền quyết định ở Đôn Hoàng chiêu mộ một nhóm hồ cơ đi Trường An, lần này chiêu mộ hai mươi tên hồ cơ, Khang Tư Tư chính là một người trong đó.

Ngồi bên cạnh Tác Mạo là một nam tử tên là Lam Chấn Ninh, hắn là con rể của Tác Khánh, người Kinh Triệu, đồng thời hắn cũng là đồng chủ tửu quán Đôn Hoàng Trường An.

Lam Chấn Ninh vội vàng nói: “Xin Khang tiên sinh không nên tức giận, trong này có lẽ có chút hiểu lầm, nếu như cha mẹ các nàng không đồng ý, ta sẽ không đem các nàng mang đi, xin chờ một chút!”

Lam Chấn Ninh đứng dậy bước nhanh mà đi, chốc lát cầm một cái hộp gỗ đi vào, hắn từ hộp gỗ lấy ra một quyển khế ước, ước chừng hai mươi tấm, đây chính là toàn bộ khế ước của hai mươi tên hồ cơ.

Lam Chấn Ninh tìm ra khế ước của Khang Tư Tư, đưa cho Khang Mịch Đức, “Tiên sinh mời xem, mặt trên có dấu tay của người đồng ý.”

Khang Mịch Đức sững sốt, chính mình khi nào đồng ý qua, lẽ nào là Tư Tư nhân lúc mình ngủ say thì lên lút nhấn xuống?

Hắn tiếp nhận khế ước nhìn kỹ, rồi hướng đối với mình vãn tay, hừ một tiếng nói: “Đây là giả, không phải vãn tay ta, ta căn bản không biết chuyện này.”

Lam Chấn Ninh cùng Tác Mạo liếc nhau một cái, vấn đề này có chút nghiêm trọng, nếu như bọn họ đem cô gái mang đi, cha nàng chạy đến Huyện nha cáo trạng, nói Tác gia lừa bán con gái của hắn, tất gây nên toàn thành náo động.

Tác Mạo nói: “Nếu như người không đồng ý, chúng ta chắc chắn sẽ không miễn cưỡng, cái khế ước này có thể thủ tiêu, nàng liền không sao rồi.”

Lam Chấn Ninh nhẹ nhàng sững sốt một cái, Khang Tư Tư nhảy khiêu vũ vô cùng tốt, có thể nói lưu loát tiếng Hán, hơn nữa đáng người đến cũng không tồi.

Hồ cơ như vậy có thể mang đến cuộn cuộn tài nguyên cho tửu quán, ở Trường An giá trị bản thân rất cao, chỉ ít năm mươi quan tiền một tháng, còn chưa chắc chắn có thể chiêu mộ được, những hồ cơ khác có thể không muốn, nhưng Khang Tư Tư không thể từ bỏ.

Lam Chấn Ninh lại cười nói: "Nếu không phải Khang tiên sinh chưa nhân khế ước, vậy khế ước này người coi như chưa từng xem đi!"

Không dỗi gặt người, trừ người ra những phụ thân khác đều kí rồi, đây không phải giấy bán thân, chỉ là đi Trường An làm việc, bình thường ba năm sẽ trở lại, nếu như nàng trên đường không muốn làm, bất cứ lúc nào có thể trở về đến, chỉ là nàng không thể đi những tửu quán khác, chỉ đơn giản như vậy."

Tác Mạo ở bên cạnh lại bổ sung: "Khế ước trên do Tác gia chúng ta làm người bảo lãnh, không bán mình, chỉ bán rượu, bảo đảm nhân thân của nàng an toàn, ba năm sau nàng sẽ trở lại."

Khang Mạch Đức vẫn tương đối tin tưởng Tác gia, thấy khế ước trên có Tác gia làm người bảo lãnh, không phải lừa dối, tức giận cũng giảm đi mấy phần.

Kỳ thực hắn cũng biết con gái ngóng trông muốn đến Trường An với Lạc Dương, theo nàng từng ngày từng ngày lớn lên, chính mình càng ngày càng không quản được nàng, bất định buổi tối nào đó nàng liền thu dọn đồ đạc chạy trốn thì biết làm sao.

Cùng với chính nàng lén lút trốn đi, còn không bằng quang minh chính đại cho nàng đi Trường An, vừa vặn huynh đệ Ngũ Đức của mình cũng ở Trường An, chính mình viết phong thư cho huynh đệ, để hắn trông coi cho Tư Tư, nếu như không được liền lập tức đi ra, vấn đề không lớn.

Hắn vừa cẩn thận nhìn khế ước một lần cuối, hắn là thương nhân, cảm giác khế ước này vẫn tương đối ổn, trên căn bản con gái rất tự do, ngoại trừ trong vòng ba năm không phải đến những tửu quán khác bán rượu, cái khác không có cái gì hạn chế, có điều giá tiền này. . . .

Khang Mạch Đức nhíu mày lên, một tháng mới năm quan tiền, đây cũng quá thấp, hắn trải qua nhiều ở Trường An, biết hồ cơ tửu quán Trường An không bán mình chỉ bán rượu, nhưng chính là bán rượu cũng rất khổ cực, thời điểm bận bịu có lúc cả đêm đều không thể ngủ được.

Chính mình nhọc nhằn khổ sở nuôi lớn con gái, trên người nàng không biết bỏ ra bao nhiêu tiền, để học khiêu vũ một tháng liền phải trả tám quan tiền, cuối cùng nàng một tháng mới có thể kiếm năm quan tiền, chuyện này quả thật không thể tiếp thu.

Hắn lại nhìn một chút những khế ước khác, phát hiện những khác khế ước là bán rượu, mà nữ nhi mình lại là khiêu vũ, rõ ràng khiêu vũ càng có khó khăn, nhưng giá cả đều là năm quan tiền, đây không phải bắt nạt nữ nhi mình sao?

"Những điều khác đều tốt, nhưng giá tiền này ta không thể tiếp thu!"

Trái tim Lam Chấn Ninh liền thả lỏng xuống, giá cả dễ bàn, hắn lập tức nói: "Vậy thì mười quan tiền một tháng, thế nào?"

"Không! Ta muốn hai mươi quan tiền một tháng."

"Không thành vấn đề!" Lam Chấn Ninh đáp ứng một tiếng.

Khang Mạch Đức nhất thời hồi hận rồi, đối phương đáp ứng quá thoải mái, nói rõ còn có thể tăng giá, hắn lập tức sửa lời nói: "Ta nói hai mươi quan tiền là mỗi tháng do Tác gia thanh toán cho ta, mặt khác quán rượu còn phải mỗi tháng giao cho nữ nhi của ta mười quan tiền tiêu vặt, lại bao nàng ăn ở."

Lam Chấn Ninh nở nụ cười, "Bao ăn ở là thông lệ, vị đại thúc này không cần quá lo lắng, nhưng đại thúc người không thể tăng giá như vậy, ta như đáp ứng ba mươi quan, người còn nói bốn mươi quan, này sẽ không thể đồng ý."

Khang Mạch Đức lắc đầu một cái, "Mỗi tháng ba mươi quan, ta không muốn nhiều hơn nữa, chỉ cần có thể bảo đảm nàng an toàn, bảo đảm sự trong sạch của nàng, ta liền ký kết."

Lam Chấn Ninh suy nghĩ một chút, ba mươi quan có chút cao, có điều Khang Tư Tư khiêu vũ đến xác thực rất đẹp, có thể bồi dưỡng thành băng hiệu của tửu quán, ba mươi quan tiền cũng đáng.

“Được rồi! Liền chấp nhận cái giá này, chúng ta tuyệt đối bảo đảm sự trong sạch của nàng, bảo đảm nàng an toàn.”

Khang Mạch Đức đắc ý nở nụ cười, xem ra một chuyện này chính mình không có trắng tay mà chạy tới.

19. Chương 19: Lằn Đâu Từ Biệt

Vào đêm, Lý Chân ngồi ở dựa vào bàn đọc sách, luyện võ chỉ là một phần hần học nghiệp, đọc sách lại là phần khác.

Sư phụ từ nhỏ dạy hần đọc sách, ba năm trước lại tiến vào châu học, học nghiệp càng bận rộn, đặc biệt là mấy ngày trước hần xin nghỉ đi Ngọc Môn, làm lỡ không ít học nghiệp, bây giờ hần phải bù đắp lại.

Tham gia thi hương vũ cử văn ven chỉ là về phương diện võ khoa đã kết thúc, còn có hai tháng nữa hần mới có thể kết thúc toàn bộ học nghiệp.

Lúc này, hần nghe thấy cửa sổ vang lên một tiếng động, liền đứng dậy đẩy ra song cửa, thấy đại tỷ đứng ngoài cửa sổ, “A tỷ, chuyện gì?”

Lý Tuyền hướng ra phía ngoài chỉ chỉ, “Tư Tư ở bên ngoài tìm người, đại khái muốn cùng người nói lời từ biệt!”

Buổi chiều Lý Chân đã biết Tư Tư vẫn muốn đi Trường An, hần cũng không có cách nào, đây là quyết định của cha nàng, đã cùng Tác gia kí xuống khế ước, còn lấy được sáu mươi quan tiền dự chi, Lý Chân chỉ có thể hi vọng Tư Tư bình an rồi đi, bình an trở về.

“Ồ!” Lý Chân đáp ứng một tiếng, thả quyển sách xuống hướng về ngoài cửa viện đi ra.

“A Chân!” Lý Tuyền lại gọi hần lại.

“A tỷ còn có chuyện gì sao?”

“Cáo biệt một hồi là được, đừng kéo dài rề rà, người còn phải đọc sách đây!”

“Ta biết rồi!” Lý Chân cảm thấy đêm nay biểu hiện cử chỉ của a tỷ tựa hồ hơi quái dị, không biết là lạ ở chỗ nào.

Trong ngõ hẻm, Tư Tư cúi đầu bắt an đi qua đi lại, trong lòng nàng vừa kích động, lại phi thường thương cảm, kích động là nàng rất cực có thể đi Trường An, đây là nguyện vọng của nàng từ nhỏ, nhưng nghĩ tới phải biệt ly cùng tam lang ca ca, trong lòng nàng lại có một loại khó chịu nói không nên lời.

Lúc này, cách đó không xa cửa viện được mở ra, Lý Chân đi ra, Tư Tư vội vã tiến lên nghênh tiếp, “Tam lang ca ca, ta. . . .”

Ánh mắt của nàng sức đỏ lên, nước mắt suýt chút nữa lăn ra, Lý Chân cười nói: “Ta biết rồi, người muốn đi Trường An, đây kỳ thực là chuyện tốt a! Nguyện vọng từ nhỏ của người rất cực thực hiện rồi.”

“Nhưng mà. . . . Sau này ta không gặp được người.” Tư Tư âm thanh đã nghẹn ngào.

“Đừng nói lời ngốc nghếch, lẽ nào người không trở về đây sao? Lại nói năm sau ta cũng muốn đi tham gia vũ cử, nói không chắc chúng ta có thể gặp mặt ở Trường An nè.”

“Người đi Lạc Dương, không phải Trường An.”

“Đi Lạc Dương không cũng phải đi qua Trường An mà!”

Lý Chân tận lực an ủi nàng, không muốn nhìn thấy từng giọt nước mắt của nàng tủi lẫn xuống, “Ta có thể trước tiên đi Trường An tìm người, sau đó sẽ đi Lạc Dương, không phải rất tiện đường sao?”

Tư Tư rốt cục không nhịn được khóc lên, nhào vào trong lồng ngực của hân bị ai mà khóc, “Ta biết người là đang an ủi ta, người sẽ quên ta!”

“Ta làm sao quên người được? Đại Tráng cũng sẽ nhắc nhở ta. Đây! Muội muội ta ở Trường An, tiểu tử thúì đừng quên, người nói đúng hay không?”

Tư Tư nghe hân nói rất thú vị, lại không nhịn được nín khóc mỉm cười, Lý Chân xoa một chút nước mắt trên mặt nàng, cười nói: “Từ nhỏ đã như vậy, vừa khóc vừa cười, phải nghe lời, trở lại cố gắng ngủ một giấc đầy đủ, ngày mai phải thật vui vẻ lên đường đi Trường An.”

Tư Tư si ngốc nhìn hân, nàng bỗng nhiên ôm cái cổ của Lý Chân, điên cuồng hôn trên môi Lý Chân, xoay người vừa khóc lóc vừa chạy như bay.

Lý Chân giống như hóa đá đứng lại một chỗ, lần hôn môi vừa rồi làm cho hân cảm động.

Đứng ngây ra trong chốc lát, Lý Chân trầm thấp thở dài một tiếng, xoay người hướng về cửa viện của mình đi vào, nhưng ngoài ý muốn là phát hiện đại tỷ đứng bên cạnh cửa viện, hân giật nảy cả mình.

“A tỷ!” Hân thấp giọng oán giận, “Người trốn ở chỗ này làm gì?”

“Không có a! Ta ở xem ngày mai có mưa hay không?” Lý Tuyền ngẩng đầu lên hết nhìn đông tới nhìn tây.

Hân biết đại tỷ nhất định nhìn thấy tình cảnh vừa nãy, trên mặt của hân đỏ hừng hực, có chút thẹn quá thành giận, cúi đầu bước nhanh vào sân.

Lý Tuyền nhìn bóng lưng của hân, không nhịn được cười hì hì, “Tiểu tử thúì!”

Lý Chân bước nhanh trở lại gian phòng của mình, hân chỉ cảm thấy buồn bực mất tập trung, hân cũng không biết chính mình phiền toái vì cái gì, một loại tâm tình không tên trong lòng hân dấy lên, hân từ nhỏ đến lớn lần đầu tiên có cái cảm giác quái lạ này.

Lý Chân ngồi một bên giường, kinh ngạc mà nhìn cửa sổ.

“Nếu như người không muốn để nàng đi, ta ngày mai sẽ hướng đi Khang đại thúc cầu hôn!” Không biết lúc nào, Lý Tuyền xuất hiện trước mặt hân, tựa như cười mà không phải cười nhìn hân.

Lý Chân không nói gì, trầm mặc, Lý Tuyền xem xét hân một lát, lại nói: “Đã như vậy, người phiền muộn cái gì? Không nỡ để nàng rời đi à!”

Lý Chân thở dài, “Ta chỉ là rất phiền muộn, ta cũng không biết tại sao, hai ngày nay cảm thấy rất bức rứt.”

Lý Tuyền chậm rãi đi tới, ngồi đối diện với đệ đệ, ôn nhu nói: “A tỷ biết người phiền lòng cái gì, bởi vì Tư Tư đi Trường An, thực hiện nguyện vọng từ nhỏ của nàng, mà người trong lòng cũng khát khao muốn đi ra ngoài, từ lần người đi ra ngoài Đôn Hoàng là ta biết rồi, nội tâm của người bị Tư Tư khơi mào, vì lẽ đó nên người buồn bực không tập trung được.”

Lý Chân ngơ ngác nhìn tỷ tỷ, hân không nghĩ đến a tỷ dĩ nhiên hiểu ý như vậy, bình thường hung dữ như vậy, lúc này lại ôn nhu cực kỳ, sống mũi hân đau xót, trầm thấp hô: “A tỷ!”

Lý Tuyền triu mến xoa xoa đầu tóc của đệ đệ, cười nói: “Biết tại sao a tỷ lại quyết định không nấu rượu không? Bởi vì người sang năm muốn đi Lạc Dương tham gia vũ cử, ta cũng dự định đồng thời để tỷ phụ người đi Lạc Dương tham gia khoa cử, như vậy chúng ta người một nhà đều đi, đơn giản sống ở Lạc Dương hai năm, giả như hai người các người đều thi đỗ, ta liền đem nhà cửa Đôn Hoàng cùng thổ địa bán đi, chúng ta không trở lại đây nữa.”

Lý Chân yên lặng gật đầu, “Còn có a thẩm! Nàng đồng ý rồi đi sao?”

“Ta sẽ khuyên nàng, nếu như nàng thực sự không chịu đi, vậy ta cũng hết cách rồi, đương nhiên, tiền đề là tỷ phụ người phải thi đỗ, hân nếu không hăng hái, ta cùng hân còn về nhà được, còn người, a tỷ hi vọng người giống như hùng ưng trên thảo nguyên, bay lượn trên bầu trời, không được học những con cháu thế gia kia, rời khỏi quê nhà liền biến thành quần áo là lượt.”

“A tỷ, ta nhớ kỹ!”

Lý Tuyền đứng dậy cười nói: “Đi ngủ sớm một chút đi! Sáng sớm ngày mai phải tiễn biệt Tư Tư, người còn phải đi Đại Vân Tự bái phỏng sư phụ, từ khi người trở về còn chưa bái kiến sư phụ của mình đó!”

“Ta biết, ta liền chuẩn bị ngày mai đi thăm sư phụ.”

Lý Tuyền đi tới cửa, lại nghĩ tới một chuyện, “Đúng rồi, ngày mai người đi đến Đại Vân Tự, thuận tiện đi Mạc Cao Quật tìm a thăm, đem thuốc mang cho nàng, nàng ngày hôm nay đi quá vội vàng, quên mất việc này.”

“A thăm đi Mạc Cao Quật cúng lễ Phật?”

“Nữ nhân các nàng muốn hoạt động một chút, ngày hôm nay cùng nhau đi Mạc Cao Quật, cũng không biết lúc nào trở về, không nói về cái này, người nhanh ngủ đi!”

Lý Tuyền đóng cửa lại rồi đi, Lý Chân nằm ở trên giường nhỏ, gối đầu lên hai tay nhìn phía nóc nhà, hồi tưởng sự tình phát sinh ngày hôm nay, a tỷ cũng không biết bí mật của tổ phụ, để hắn có chút tiếc nuối, có điều a tỷ nói mấy câu nói vừa nãy rất đúng.

Hắn bị Tư Tư khơi dậy khát vọng đi ra bên ngoài, hắn xuyên việt tới thời đại này đã mười sáu năm, hắn có thể nào cả đời chỉ quanh quẩn trong thành Đôn Hoàng, hắn nên đi lang bạt khắp thiên hạ Đại Đường rộng lớn.

. . . .

Hôm sau trời vừa sáng, Lý Chân cùng một nhà Khang đại thúc đi ra ngoài thành từ biệt Tư Tư, không muốn chứng kiến nước mắt của mọi người rơi xuống, bọn họ vẫy tay từ biệt, nhìn mấy chiếc xe ngựa dần dần biến mất ở cuối vùng quê.

Mãi đến tận khi Tư Tư đi xa, Tửu Chí mới vội vã đến nơi, tối hôm qua hắn suy nghĩ lung tung một đêm, dĩ nhiên ngủ quên.

“Tiểu tử người hiện tại mới đến, Tư Tư đã đi rồi!” Lý Chân tức giận nói.

Tửu Chí mặt đầy vẻ thất vọng, cúi đầu nói: “Tư Tư không thấy ta đến tiễn nàng, nhất định nàng rất thương tâm nha!”

Lý Chân không nhịn được cười lớn, “Được rồi, ăn trong bát cũng đừng nhìn ngoài nồi, ngày hôm nay ta đi Đại Vân Tự bái phỏng sư phụ, người có đi theo hay không?”

Tửu Chí mặt đỏ lên, hắn biết ý tứ của Lý Chân, hai ngày nay hắn cùng Thúy nhi sống chung một chỗ, thiếu chút nữa là thề non hẹn biển, hắn gãi đầu một cái, “Hay lắm! Ngày hôm qua cha còn nhắc nhở ta đến bái phỏng sư phụ, vừa vặn người muốn đi, chúng ta cùng đi!”

Tửu Chí đạt được bạch mã của Lý Chân, vừa vặn cũng muốn mượn cơ hội này thử ngựa, hai người cũng không trở về thành Đôn Hoàng, trực tiếp hướng về Đại Vân Tự chạy đi.

. . . .

Đại Vân Tự ở phía đông nam thành Đôn Hoàng ước chừng cách Cam Tuyền bờ sông năm mươi dặm, tên là Mạc Cao Quật.

Đại Vân Tự tiền thân tên gọi là Di Lặc Thiện Viện, bốn năm trước, Hoàng đế Võ Tắc Thiên đăng cơ không lâu, liền hạ chỉ các nơi trên toàn quốc xây dựng Đại Vân Tự, Đại Vân Tự Đôn Hoàng trên cơ sở là Di Lặc Thiện Viện xây dựng thêm một ít công trình tạo thành.

Đại Vân Tự nằm trong mấy chục chùa miếu của Đôn Hoàng, tuy rằng xây dựng cách đây không lâu, nhưng quy mô lại to lớn nhất, diện tích gần hơn hai trăm mẫu, cư trú tăng lữ hơn sáu trăm người, bên trong chùa chiền còn hơn trăm thợ thủ công tay nghề tài giỏi sinh sống.

Lý Chân cùng Tửu Chí một đường cưỡi ngựa chạy băng băng, trên đường ăn lương khô, uống nước từ sông Cam Tuyền, đi hơn nửa canh giờ, hai người rốt cục đến Đại Vân Tự.

Hai người cười nói đùa giỡn đi vào bên trong ngôi chùa, bọn họ rất quen thuộc tang lữ trong chùa, không ai ngăn cản bọn họ, một đường đi tới hậu viện thiện phòng của các vị cao tăng.

“Đại sư, chúng ta đến rồi!”

Lý Chân cùng Tửu Chí trước một gian thiền phòng cung kính thi lễ một cái, lúc này bên trong thiền phòng truyền tới một thanh âm ôn hòa, “Vào đi!”

Bên trong thiền phòng cực kỳ sạch sẽ, bố trí đơn giản, trên đất chỉ bày ra một tấm chiếu, bên trên đặt một rương gỗ cổ xưa làm từ cây liễu dựa vào tường, lại có thêm một vật chính là cái mõ, không còn vật gì khác.

Một lão tăng đang ngồi xếp bằng, râu tóc bạc trắng, thân hình cao lớn khô ngô, eo uốn lên đến mức thẳng tắp, nhìn ra được hẳn khi còn trẻ rất có khí thế.

Lúc này hẳn đã già, nhìn thấu lòng người dễ thay đổi, trên mặt lão tăng che kín những nếp nhăn đầy tang thương, nhưng cặp ánh mắt lại phẳng lặng như nước, hẳn chính là sư phụ Lý Chân đại sư Vong Trần.

Đại sư Vong Trần là người cực kỳ thần bí, ngoại trừ chủ trì Đại Vân Tự đại sư Linh Ẩn ra, không có ai biết lai lịch của hắn.

Lý Chân đến nay còn nhớ năm năm trước đại sư Linh Ẩn từng nói quá một câu nói, sư phụ của hắn đã từng xảy ra rất nhiều đại sự, điều này làm cho Lý Chân càng thêm hiếu kỳ, sư phụ của hắn đến cùng là ai?

. . .

“Lý Chân, Tửu Chí bái kiến đại sư!”

Hai không để ý đến bụi bẩn trên sàn mà quỳ xuống trước mặt đại sư cung kính thi lễ một cái, tuy rằng Vong Trần cùng Lý Chân là quan hệ thầy trò, nhưng đại sư Vong Trần chưa bao giờ cho hắn gọi mình là sư phụ.

Tửu Chí cũng như vậy, bởi vì hắn là bạn bè của Lý Chân, đại sư Vong Trần dạy bọn họ đọc sách tập võ cùng nhau, xem như là thu bọn họ làm đệ tử ký danh.

Đại sư Vong Trần đối với đệ tử như Lý Chân cực kỳ coi trọng, thiên tư hơn người mà phẩm hạnh chính trực, là đệ tử mà hắn cảm thấy thỏa mãn nhất trong đám đệ tử của mình, duy nhất không được, chính là ngẫu nhiên lộ ra tí tàn nhẫn.

Đại sư Vong Trần cũng rất yêu thích Tửu Chí, Tửu Chí từ nhỏ đã rất thú vị, tuy rằng rất thích lười biếng, lại có tí khôn vặt, điển hình của người thích chiếm ít tiện nghi của người khác, có điều hắn tâm địa thuần lương, trọng tình trọng nghĩa, mặc dù Vong Trần cũng không thu hắn làm đồ đệ, nhưng trên thực tế đã coi hắn là đồ đệ.

Ngoại trừ Lý Chân cùng Tửu Chí ra, Khang Đại Tráng cùng Tiểu Tế cũng từng tập võ với Đại sư Vong Trần, giống như Tửu Chí, cũng coi như là đại đệ tử ký danh.

“Đại Tráng sao không tới?” Đại sư Vong Trần nhàn nhạt hỏi.

“Hồi bẩm đại sư, ngày hôm nay muội muội Đại Tráng đi Trường An, mẫu thân hắn rất thương tâm, Đại Tráng muốn an ủi mẫu thân, vì lẽ đó tạm thời đến không được, xin đại sư thứ lỗi!”

Đại sư Vong Trần ôn hòa cười nói: “A tế cũng vừa được phụ thân gọi đi Mạc Cao Quật hỗ trợ, ta cùng hai người các người nói chuyện một chút.”

“Nguyện ý nghe đại sư giáo huấn!”

Đại sư Vong Trần cười vung tay nói, “Ngày hôm nay không lên lớp, chỉ là tùy tiện cùng các người nói vài câu, a Chân, người còn nhớ ta từ lúc nào đến Đôn Hoàng không?”

Lý Chân suy nghĩ một chút nói: “Hình như là từ đầu mùa xuân, đại sư đến Đôn Hoàng, ta nhớ tới ngày đó chúng ta đang dùng tay vặt các nhánh liễu non trên cây, đại sư dạy chúng ta phải biết yêu quý mầm non.”

“Đúng đấy! Quy y từ đầu năm, khi đó vẫn là giang sơn của Lý thị Đại Đường, nam liền Bách Việt, bắc tận Tam Hà, có thể hôm nay tới Tây Vực, là thiên hạ của Lý gia?”

20. Chương 20: Mạc Cao Quật

Đại sư Vong Trần phảng phất trầm tư rơi vào chuyện cũ, Lý Chân cùng Tửu Chí không dám quấy nhiễu, chỉ có thể ngoan ngoãn ngồi một bên.

Không biết qua bao lâu, Đại sư Vong Trần từ trong hồi ức tỉnh lại, hần ầy náy cười cợt, đối với hai người nói: “Ta dạy cho các người nhiều năm tập võ đọc sách, nhưng xưa nay chưa nói với các người, tập võ kỳ thực chỉ là sách lược hạ phẩm.”

“Ý của đại sư là, đọc sách mới chính là sách lược thượng phẩm sao?” Lý Chân hỏi.

Đại sư Vong Trần vẫn lắc đầu, “Thiên hạ người đọc sách nhiều biết bao nhiêu, lẽ nào đó đều là sách lược thượng phẩm? Dưới cái nhìn của ta, đọc sách chỉ là trung phẩm thôi, chân chính thượng phẩm là nơi này.”

Đại sư Vong Trần chỉ vào đầu của mình, “Mưu lược mới là thượng phẩm, các người nhớ kỹ, thiện mưu giả chế nhân, thiện võ giả người chế trụ.”

Lý Chân có thể hiểu được thâm ý của câu nói này, hần yên lặng gật gật đầu, hần biết ngày hôm nay đại sư tựa hồ đang bàn giao cái gì, khiến cho trong lòng hần có cảm giác bất an.

Đại sư Vong Trần nhìn ra Lý Chân đang lo lắng, lại chậm rãi nói: “Các người đến rất đúng lúc, ta cũng muốn mời người đi tìm các người tới, ta muốn nói một chuyện, qua mấy ngày, ta dự định đi Vân Du ở Trung Nguyên, khả năng đây là lần cuối cùng trong đời ta đi Vân Du, ta cũng không biết có thể hay không trở về, có thể trở về hay không còn tùy vào duyên số.”

Lý Chân vội hét lên: “Đệ tử đi theo nguyện phụng dưỡng đại sư!”

“Ta cũng đi!” Tửu Chí cũng gấp nói.

Đại sư Vong Trần cười cợt, “Ta sẽ dẫn mấy tiểu tăng cùng đi, các người đi theo ta, ngược lại sẽ ảnh hưởng tu hành của ta, sự hiếu tâm của các người ta nhận, nhưng không cần các người làm tùy tùng.”

Lý Chân hồi lâu nói: “Hi vọng đại sư có thể sớm ngày trở về!”

Đại sư Vong Trần gật gù, từ phía sau trong rương đồ lấy ra mấy ngọn phi đao, đưa cho Tửu Chí, “Đây là ta trong lúc rảnh rỗi chế tạo phi đao, đưa cho người!”

Tửu Chí đại hỉ, “Đa tạ đại sư!”

“Đi bên ngoài thử đao đi! Thuận tiện đi ngoài rừng trúc tìm cho ta một cái Trúc Tử, thích hợp làm gậy, đi đi!”

Tửu Chí đứng dậy bước nhanh đi ra.

Đại sư Vong Trần lúc này mới chỉ cửa vào, Lý Chân hiểu ý, đi qua đóng cửa lại.

“Ngồi xuống, ta muốn cùng người nói mấy câu!”

Lý Chân yên lặng ngồi xuống trước mặt đại sư, Đại sư Vong Trần lúc này mới nhìn kỹ hần nói: “Vừa nãy ta nói chuyện sách lược trung hạ phẩm, người nhớ kỹ chưa?”

“Đệ tử nhớ kỹ rồi!”

“Người phải nhớ kỹ, đó là điều cuối cùng mà ta dạy cho người, học võ có thể, nhưng không được si mê, đọc sách không sai, cũng không thể quên thân, đây là cả đời giáo huấn của ta, chờ ta tỉnh ngộ ra thiện mưu mới chính là sách lược thượng phẩm để lập nghiệp thì đã chậm.”

Lý Chân rốt cục không nhịn được nói: “Đệ tử hi vọng đại sư có thể nói thêm một điểm nữa.”

Đại sư Vong Trần trầm tư chốc lát lại nói: “Ta khi còn trẻ tập võ viết thơ, sa vào việc học tập sách vở, nhưng không thể báo ân cho quốc gia, vận mệnh nhấp nhô, mãi đến tận quang trạch năm thứ nhất phát sinh đại sự lớn ta mới hoàn toàn tỉnh ngộ, dần thân vào Phật môn.”

Vui mừng chính là, ta không chỉ ở trong nhà Phật được yên tĩnh, mà cũng thu được mấy người các người làm đệ tử, khiến cho ta đời này không tiếc hận, nhưng ta không hy vọng người lại đi theo con đường thất

bại của ta, ta hi vọng người có thể làm nên sự nghiệp, vì là Đại Đường làm nên sự nghiệp, vì ta hoàn thành tiếc nuối to lớn nhất của đời này.”

Nói đến đây, Đại sư Vong Trần lại thở dài, “Vũ thị soạn vị, ta cùng Từ Kính Nghiệp tự tiện khởi binh, truyền hịch thảo nghịch, hy vọng có thể chấn chỉnh lại Đại Đường giang sơn, tiếc rằng binh sỹ quá ít, bất hạnh thất bại, ta chạy trốn khắp nơi, có thể thiên hạ to lớn, nhưng không chỗ lập thân, mới bị ép tránh xa biên cương đi xuất gia, đến nay đã có mười năm, người người đều gọi ta là cao tăng, nhưng ta nhưng không có tu vi của cao tăng, vẫn còn tư tâm, u mê không tỉnh, nói ra thật xấu hổ!”

Lý Chân biết sư phụ hẳn là ai, ngày đó truyền tụng thiên cổ hịch văn, kiếp trước hẳn còn từng đọc thuộc lòng qua, trong lòng hẳn kích động, vội vã quỳ gối, “Đệ tử hiểu rõ!”

Đại sư Vong Trần khẽ mỉm cười, “Người hiểu rõ là tốt rồi, nhưng hi vọng người đem bí mật của sư phụ giấu ở trong lòng.”

“Đệ tử sẽ không nói cho bất cứ người nào.”

Đại sư Vong Trần từ trong rương lấy ra một thanh trường kiếm hình dạng cổ điển, thổi mặt trên tro bụi đi, vuốt nhẹ một lúc lâu, phảng phất còn nhớ lại chuyện cũ của thanh kiếm này, cuối cùng hẳn đưa thanh kiếm cho Lý Chân.

“Thanh kiếm này đã từng gọi là Định Đường kiếm, là Thái Tông Hoàng đế ban bội kiếm cho Anh quốc công, lại truyền tới tôn tử của hẳn là Từ Kính Nghiệp, lúc ta cùng Từ Kính Nghiệp khởi binh, hẳn đem thanh kiếm này tặng cho ta, ta đặt trong đáy hòm đã được mười năm, hiện tại ta chính thức tặng cho người, hi vọng người có thể không phụ lòng thanh kiếm này, có một ngày có thể hưng thịnh Đại Đường, sư phụ ở dưới cửu tuyền cũng có thể nhắm mắt.”

Lý Chân cung kính tiếp nhận thanh kiếm này, “Đệ tử nhớ kỹ lời của sư ân, tuyệt không phụ lòng đại sư đối với đệ tử giáo huấn.”

Đại sư Vong Trần nhẹ nhàng xoa đầu hẳn cười nói: “Chân nhi, hữu duyên mà tụ, duyên tận mà tán, luôn luôn thay đổi khôn lường, thế gian Vô Thường, nếu tương lai người có cơ hội, có thể đi Song Lâm Thiện tự ở Nghĩa Ô huyện, Vụ Châu, chúng ta còn có duyên gặp mặt một lần cuối cùng.”

...

Tuy rằng biết rõ sư phụ vừa đi sẽ không quay về, nhưng Lý Chân cũng không có quá nhiều thương cảm, hẳn vốn là làm người hai kiếp, đối với cảnh tượng ly tán so với bất cứ người nào hiểu rõ sâu sắc.

Huống hồ hẳn cũng phải nhanh chóng rời khỏi Đôn Hoàng, sao phải vì thân nhân rời đi mà thương cảm được?

Đúng là Tửu Chí từ đầu đến cuối không có minh bạch sư phụ lấy làm cố kên hẳn ra ngoài trúc cử, hẳn còn đang hung phấn vì sư phụ cho hẳn mấy thanh phi đao.

Hai người rời khỏi Đại Vân Tự, hướng về Mạc Cao Quật cách đó không xa mà đi, Mạc Cao Quật là Thánh địa của thành Đôn Hoàng, đã trải qua mấy trăm năm mưa gió, đến thời đại Nhà Đường thì mới tiến vào thời kì hưng thịnh.

Lúc trước Mạc Cao Quật mọc đầy những tảng lớn mọc đầy rêu xanh và các cây hồng liễu, sông Cam Tuyền từ trên đó chậm rãi chảy xuống, vào mùa xuân, nơi này cỏ mọc um tùm, xanh biếc dạt dào, xung quanh từng toà chùa miếu thấp thoáng những cây hồng liễu xanh mơn mớn.

Mạc Cao Quật là hang động Phật giáo nằm ở trên cao, đã có to nhỏ mấy trăm cái hang tượng phật, nhưng dù sao vách đá diện tích có hạn, không phải ai đều có thể ở trên vách đá mở hang lập phật, vách đá cùng thổ địa giống nhau, thuộc về mỗi người.

Hiện nay, phần lớn vách đá đều thuộc về các đại chùa chiền, còn có số ít bị danh môn nhà giàu Đôn Hoàng nắm giữ, những hang động này đều có quan phủ lập giấy tờ, có thể chuyển nhượng buôn bán, có điều buôn bán vách đá đối với phật môn là không có thành kính, chủ yếu là đời này truyền thừa qua đời khác.

Lý Chân cũng có một hang vách đá, ở vào mặt phía bắc của Mạc Cao Quật, diện tích khá lớn, là tổ phụ Lý Đan Bình sau khi tạ thế truyền cho hắn, ban đầu đã từng thuộc về Lý thị Đôn Hoàng, lúc Lý thị chia gia sản thì cho Lý Đan Bình.

Lý Đan Bình rất có thành kính với Phật giáo, hắn bình sinh nguyện vọng lớn nhất chính là có thể xây dựng một cái hang phật, ký thác hy vọng của hắn đối với Phật giáo, nhưng việc xây dựng rất tốn kém, Lý Đan Bình một đời nghèo khó, căn bản vô lực xây hang phật, hắn liền đem hi vọng ký thác trên người tôn tử.

Lý Chân tuy rằng không giống tổ phụ thành kính hướng về phật giáo như vậy, nhưng nguyện vọng của tổ phụ, hắn có nghĩa vụ phải hoàn thành, cái này cũng là tâm nguyện của hắn.

“Lão Lý, ta đi tìm Tiểu Tế, người có đi hay không a!” Tửu Chí nóng lòng hướng về Tiểu Tế khoe khoang chiến mã, lòng như lửa đốt hỏi.

“Ta muốn đưa đồ cho a thẩm đưa, người đi trước đi!”

“Vậy ta trước tiên đi đã.”

Tửu Chí quay đầu ngựa lại hướng phía nam mà phóng đi, phụ thân của Tiểu Tế hiện tại ở phía nam hang đá làm việc, Tiểu Tế cũng có thể ở nơi đó.

Lý Chân thì lại thúc ngựa đi tới Lễ Phật đài nằm ở bắc ngân sông Cam Tuyền, xa xa nhìn thấy mười mấy lão phụ hương nhân trên phật đài đốt hương quỳ lạy, những nữ nhân này đều là nữ nhân thành viên của hội nữ nhân Đôn Hoàng.

Cái gọi là hội nữ nhân chính là do một ít quả phụ không có con cái tạo thành, có cơ cấu chuyên môn cùng chấp sự, các thành viên khi còn sống sẽ giao nộp hội phí, khi chết rồi nữ nhân khác sẽ thay các nàng làm công việc tang sự, khá khá giống hội người cao tuổi thời hiện đại.

Hội nữ nhân còn có thể định kỳ tổ chức các quả phụ tham gia các loại hoạt động, lễ Phật chính là một loại trong đó.

Mạnh thị cũng là thành viên Nữ Nhân hội, có điều nàng cũng không phù hợp điều kiện Nữ Nhân hội, nàng mặc dù là quả phụ, nhưng lại có nhi tử, nàng hàng năm phải hướng về Nữ Nhân hội giao nộp không ít phí tổn.

Điều này làm cho Lý Tuyền rất bất mãn, Mạnh thị chết rồi đương nhiên là con trai con dâu cho nàng xử lý tang sự, cùng Nữ Nhân hội có quan hệ gì đâu?

Bà tức rồi cãi vã mấy lần, Lý Tuyền cùng trương phu cũng lười không để ý đến nàng, ngược lại mấy gian nhà tranh ở Thọ Xương huyện cũng bán, liền dùng tiền nàng bán nhà tranh xem như phí tổn để nộp đi.

Có điều Mạnh thị tuy rằng hàng năm giao tiền cho Nữ Nhân hội, nhưng cũng không thể tăng cao địa vị nàng ở bên trong Nữ Nhân hội, nàng có địa vị rất thấp, bị rất nhiều người xem thường.

Một mặt tự nhiên là bởi vì con trai của nàng không có tiền đồ, nhưng càng quan trọng hơn là nhà các nàng có một hang đá, lại không có thể kiến tạo hang phật ở bên trong Mạc Cao Quật, điều này nói rõ nhà nàng nghèo, không có tiền tạo hang phật, không có tiền để mọi người xem thường nàng.

Mạnh thị vì thế đôi khi rất tức giận với con dâu Lý Tuyền, nàng cho rằng Lý Tuyền hàng năm bỏ ra lượng lớn tiền của cho đệ đệ của mình đi đọc sách tập võ, vì lẽ đó nhà của bọn họ mới nghèo khó, không có tiền xây dựng hang phật.

Đây chính là căn nguyên việc quan hệ mẹ chồng nàng dâu rất căng thẳng.

“A thẩm, tỷ tỷ để nói ta đưa đồ cho người.” Lý Chân cười cười đem thuốc đưa cho Mạnh thị.

Mạnh thị liếc mắt nhìn gói thuốc, nàng cảm thấy rất nhiều tỷ muội đều nhìn nàng, nàng nhất thời mặt trầm xuống, lạnh lùng nói: “Ta ngày mai sẽ trở lại, ai bảo nàng đưa, lẽ nào ta không biết sao?”

Lý Chân có chút lúng túng, Lão Bà này dù sao cũng là bà bà của đại tỷ hắn, quan hệ đặc thù, hắn chỉ biết cười cợt, đem thuốc để ở một bên, “A thẩm bận bịu rồi! Ta đi trước.”

Hắn nhẹ nhàng vừa quay người, từ trên đài lễ Phật cao cao nhảy xuống, dáng người rất tiêu sái, đáng tiếc không có bị các thiếu nữ thành Đôn Hoàng quý mến hẳn nhìn thấy, nhưng làm ột đám Lão Phụ Nhân nghị luận.

“Nghe nói học võ rất tốn tiền, lại phải mua thuốc không ngừng, loại thuốc kia có thể rất đắt, chỉ có con cháu người nhà có tiền mới mua được.”

“Đúng a! Gia cảnh cũng không giàu có, tại sao phải đi học võ, Phật Nô nhọc nhằn khổ sở kiếm tiền, lại phải nuôi em vợ, ai, Mạnh tẩu thật đáng thương a! Chỉ sinh một đứa con trai.”

Các nữ nhân càng nói càng hăng say, Mạnh thị sắc mặt càng thêm âm trầm, giống như sắp nổi lên giông bão.

21. Chương 21: Gió Thổi Mây Vờn Hang Vách Đá

Lý Chân rời khỏi lễ Phật đài, lại đi tới hang vách đá nhà mình, mỗi lần hẳn tới Mạc Cao Quật đều sẽ đến xem xét, trong lòng lại tính toán một hồi, lúc nào mới có thể thực hiện nguyện vọng của tổ phụ.

Hang vách đá của nhà Lý Chân ở bắc khu Mạc Cao Quật, vị trí khá là đẹp, thuộc về đoạn đường mà người bình thường không bao giờ đi qua chỗ này, vùng này cũng không có hang Phật, bên dưới vách núi mọc đầy những bụi cỏ hoang, thường xuyên có rắn rết xuất hiện, cũng rất ít người sẽ tới nơi này.

Bất quá hôm nay cùng ngày bình thường không giống nhau lắm, Lý Chân từ xa xa nhìn hang vách đá của mình phía dưới đứng một đám người, trung gian là một tên ông lão gầy gò, mọi người đứng xung quanh nhao nhao chỉ này chỉ nọ, trong tay ông lão cầm một quyển bức họa, đối chiếu lên hang vách đá của mình nhìn chăm chăm.

Lý Chân trong lòng kỳ quái, chậm rãi đi tới, cách bọn họ vài bước vánh tai lên lắng nghe.

“Lão gia chủ, ba hang trong dãy vách đá, chỉ có hang vách đá này là thích hợp nhất, đầu tiên nó ở bắc khu, ở đây xây tượng, phù hợp yêu cầu truyền thống Đế vương diện Bắc triều nam, mặt khác độ cứng nham thạch rất phù hợp, nó còn nối liền với hai vách đá khác, vài tên lão thợ thủ công đều cẩn thận xem xét phân tích, nếu như ở hang vách đá này xây tượng, ít nhất có thể trước tiên điêu khắc ra thạch thai, sau đó trên cơ sở thạch thai mà xây tượng, như vậy có thể duy trì ngàn năm sau cũng không bao giờ hư hao, cũng phù hợp yêu cầu.”

Ông lão gật gù, hẳn cũng biết, bởi vì vách đá Mạc Cao Quật đều toàn là đá xốp, không thích hợp để điêu khắc tượng đá, bình thường đều khắc tượng đất, coi như có thể điêu khắc ra thạch thai, vậy cũng là không được việc gì.

“Xác định nơi này có thể điêu khắc ra thạch thai sao?”

“Hồi bẩm lão gia chủ, đám lão thợ thủ công đều chắc chắn.”

Ông lão chỉ vào vách đá, đối với người bên cạnh nói: “Xung quanh đều có ít tượng Phật nhỏ, chỉ có cái hang này rất hoàn chỉnh, các người đi hỏi thăm một chút, đây là chùa chiền vách đá nhà ai, ta muốn đem nó mua lại.”

“Lão gia chủ, chúng ta trước đó đã hỏi, đây không phải chùa chiền vách đá, mà là hang vách đá của Lý gia.”

“Lý gia?”

Ông lão hơi hơi sững sốt một chút, lại chậm rãi gật đầu, “Ta biết rồi, trời đã không còn sớm, chúng ta trở về thôi!”

Mọi người cùng ông lão chen chúc cùng nhau đi con đường xuống phía nam, lúc này Lý Chân núp sau một khối nham thạch lẩn mình đi ra.

Trong lòng hẳn rất kinh ngạc, lão nhân gia này lại vừa ý hang vách đá nhà mình, thật giống như muốn xây tượng gì đó, muốn mua cái hang này đi, chính mình núp ở phía sau, hẳn lại không tới hỏi hỏi mình sao?

Đúng lúc này, bên cạnh có người cười nói: “A Chân, người tại sao lại ở chỗ này?”

Lý Chân vừa quay đầu lại, thấy ba tên thợ thủ công đứng bên cạnh, người gọi mình chính là phụ thân của Tiểu Tế, phụ thân của Tiểu Tế tên là Diêu Hồng, là thợ điêu khắc nổi danh nhất của Mạc Cao Quật, hần tuổi chừng hơn bốn mươi tuổi, da dẻ thô ráp, trên mặt toát lên vẻ dãi dầu sương gió, nhưng nụ cười rất hòa ái, rất yêu thích Lý Chân.

Lý Chân liền vội vàng tiến lên hành lễ, “Hồng thúc, Vương Nhị thúc, Vương Tam thúc, các người không phải ở nam khu sao?”

Lý Chân từ nhỏ ở trong Đại Vân Tự học nghề, vài tên thợ thủ công đều biết hần, Diêu Hồng cười nói: “Chúng ta vốn là ở nam khu làm việc, vốn là hai ngày nay rất bận, mắt thấy tượng phật phải hoàn thành, nhưng hôm nay một đại nhân vật tới đây, chúng ta cũng phải đến đón tiếp.”

“Chính là ông lão vừa nãy sao?” Lý Chân chỉ vào bóng lưng của đám người đang nhanh biến mất hỏi.

“Chính là hần, nhìn rất giống Đại Lão Gia Tác gia!”

Lý Chân ngẩn ra, “Đại Lão Gia Tác gia”, lẽ nào ông lão vừa nãy chính là Tác Khánh?

Lý Chân biết gia chủ Tác gia là Tác Khánh, nhưng chưa từng thấy hần, Tác Khánh đến xem hang vách đá nhà mình làm cái gì?

“Hồng thúc, bọn họ phải ở chỗ này xây tượng gì à?” Lý Chân lại hỏi.

Bên cạnh một người khác thợ thủ công cười nói: “Chúng ta chỉ nghe được một ít phong thanh, hình như là muốn điêu khắc tượng Di Lặc cho nữ hoàng đế ở Kinh Thành, Đại Lão Gia Tác gia đã đi tới đây ba lần, mấy ngày trước còn có đại nhân vật đến từ Kinh Thành, Lý thứ sử cũng cùng đến đón tiếp rồi.”

Lý Chân có chút ngây người, hần lập tức liên tưởng đến Cao Duyên Phúc, đại nhân vật nhất từ Kinh Thành đến nhất định chính là Cao Duyên Phúc.

Nhưng hần giờ khắc này không nghĩ đến chuyện này, mà là hậu thế lưu lại Bắc Đại tượng ở Đôn Hoàng, vậy chính là lấy dung mạo của Võ Tắc Thiên mà điêu khắc tượng Di Lặc, chẳng lẽ Bắc Đại tượng Đôn Hoàng chính là hang vách đá nhà mình?

“Hồng thúc, gia chủ Tác gia đã quyết định ở chỗ này xây tượng chưa?”

Diêu Hồng cười nói: “Không phải hần quyết định, mà là bọn họ nhất định phải xây tượng ở đây, người đến từ Kinh Thành cũng nói rất rõ ràng, không cho phép xây tượng đất, cũng không cho phép dùng đá tảng bên ngoài dời vào đây để xây tượng, chỉ có thể ở trên vách đá điêu khắc ra tượng phật, đây là yêu cầu Nữ Hoàng đế ở Kinh Thành.”

Lúc đó chúng ta cũng ở đây, chúng ta trong lòng đều rất hiểu rõ, muốn thỏa mãn những yêu cầu này, chỉ có thể ở đây xây tượng, những hang vách đá khác đều không được.”

“Bên kia không phải còn có mấy khối Không Thạch Bích sao?” Lý Chân lại chỉ vào mấy khối vách đá xa xa hỏi.

Diêu Hồng lắc đầu một cái, “Toàn bộ mặt vách núi phía bắc bị bão cát ăn mòn rất nghiêm trọng, chống đỡ không nổi tượng phật lớn, bên kia chỉ thích hợp kiến tạo tượng phật nhỏ, kiến tạo loại này lại không thích hợp, cũng chỉ có vách đá này là phù hợp, chúng ta đều cẩn thận thăm dò qua, không có sai.”

Lý Chân đã hoàn toàn hiểu rõ, tổ phụ lưu lại khối vách đá này nguyên lai chính là vị trí Bắc Đại tượng Mạc Cao Quật hậu thế, hơn nữa Tác gia vừa ý hang vách đá này, lẽ nào Tác gia muốn tìm đến nhà mình thương lượng mua nó sao?

.

Sáng ngày hôm sau, bên trong phủ đường Tác gia, lão gia chủ Tác Khánh mới từ Mạc Cao Quật trở về có chút tâm thần không yên chấp tay đi qua đi lại.

Ở trên bàn bên cạnh đặt một bức tranh, chính là Cao Duyên Phúc từ Kinh Thành mang bức vẽ tượng Di Lặc đến, trên đó vẽ hình dáng của Thánh Thượng, Thánh Thượng muốn ở Đôn Hoàng xây dựng tượng Di Lặc, từ lâu đã ảnh hưởng đến Tác Khánh.

Cơ hội này Tác gia nhất định phải nắm lấy, vì thế hắn đã thuyết phục tam đại thế gia khác lui ra, hắn còn ba lần đi tới Mạc Cao Quật thăm dò thực địa, Tác gia ở Mạc Cao Quật cũng có một hang vách đá, vì không để không có sơ hở nào, hắn còn muốn hang vách đá bên cạnh cũng mua lại.

Hắn chuẩn bị rất đầy đủ, không ngờ Cao Duyên Phúc thăm dò Mạc Cao Quật xong đưa ra các yêu cầu làm hắn há mồm to mắt không biết nói gì.

Tượng Phật nhất định phải có thể Đế Vương Bắc triều nam, nhất định phải dùng tượng đá, mà không cho phép dùng tượng đất, để bảo đảm được Phật khí, nhất định phải ở trên hang vách đá điêu khắc, không thể dùng hòn đá bên ngoài điêu khắc xong rồi đem vào.

Những yêu cầu liên tiếp này không ngờ làm Tác gia nhọc nhằn khổ sở chuẩn bị hai hang vách đá đều bị phủ định, ngày hôm qua hắn ở bắc khu Mạc Cao Quật rốt cuộc cũng tìm được một hang đá phù hợp yêu cầu, không ngờ hang này dĩ nhiên thuộc về Lý gia.

Điều này làm cho hắn cảm thấy khó làm, Lý Tân chịu đem hang vách đá này tặng cho hắn sao?

Đặc biệt là lần trước thi hương vũ cử, Lý gia không có nắm được thư đề cử của Vương Hiếu Kiệt, Lý Tân liền bất mãn đối với mình, ở tình huống như vậy, Lý gia có thể hay không nhân cơ hội đem chuyện này đoạt vào trong tay?

Rất có thể a! Tác Khánh biết tầm quan trọng của chuyện này, Lý Tân lại há có thể không biết?

Lúc này, trong sân truyền đến một trận tiếng bước chân dồn dập, “Phụ thân, có tin tức!” Đây là âm thanh của Tác Mạo, âm điệu có chút thay đổi.

Tác Khánh bỗng cảm thấy phấn chấn, vội vã ra đón, “Thế nào?” Hắn vội vàng hỏi.

Tác Mạo tiến vào đại sảnh, thở gấp nói: “Hài nhi đã hỏi thăm được, hang vách đá này hiện tại không thuộc về Lý gia, từ lúc hai mươi năm trước, hang vách đá này phân cho tộc nhân của Lý thị.”

Tác Khánh trong lòng vừa dâng lên cảm giác mừng như điên, rồi lại bị câu nói sau cùng đánh vào gáy, hắn mặt trầm xuống, “Điều này khác nhau gì sao? Vẫn là ở trong tay Lý gia.”

“Phụ thân, không phải như vậy, tộc nhân Lý thị từ lâu đã tạ thế, hiện tại vách đá ở trong tay tôn tử của hắn, chính là người lần trước được thư đề cử của Vương Hiếu Kiệt, Lý Chân, người cưỡi ngựa bắn cung rất lợi hại kia.”

“Chờ một chút!”

Tác Khánh từ trong lòng hỗn loạn phảng phất được chiếu một tia ánh sáng mặt trời, hắn tựa hồ nhìn thấy một tia hi vọng, hắn chấp tay đi mấy bước, sắp xếp một chút tâm tư đang hỗn loạn.

Hắn nhớ tới lần trước Lý Tân hướng về thiếu niên kia tạo áp lực, ép hắn lui khỏi vũ cử thi hương, nhưng gặp phải phản kháng mãnh liệt của thiếu niên kia, Lý Tân mới tới tìm kiếm sự trợ giúp của nhà mình, vì lẽ đó làm ra nhượng bộ, nếu như là thiếu niên kia. . .

“Người nói là hang vách đá này nguyên bản thuộc về Lý gia, hai mươi năm trước Lý gia đem nó phân cho Lý Đan Bình, sau khi Lý Đan Bình tạ thế đem vách đá truyền cho tôn tử của hắn, chính là Lý Chân, là sự việc như thế sao?”

“Đúng là như vậy, khế ước vách đá hiện tại nằm trong tay thiếu niên kia, hơn nữa hài nhi còn hỏi thăm được, Lý Tân hiện không ở thành Đôn Hoàng, đã đi tới Lũng Tây, muốn tìm kiếm một ít thiên tài rồi trở về.”

Tác Khánh gật gù, Lý Tân không ở thành Đôn Hoàng, không thể tốt hơn được, lập tức đối với nhi tử nói: “Người hiện tại lập tức đi tìm nhà thiếu niên kia, để bọn họ định giá, mặc kệ ra giá bao nhiêu cũng có thể đáp ứng, cần phải đem khế ước vách đá kia nắm được trong tay.”

“Hài nhi đã hiểu!”

Tác Mạo xoay người rời đi, Tác Khánh lại gọi hắn lại, “Thời gian rất gấp bách, Lý Tân tuy rằng không ở thành Đôn Hoàng, nhưng Trưởng Lão Hội Lý gia vẫn có thể làm chủ, tin tức đã truyền ra, bọn họ sẽ không

đứng nhìn bàng quan, vì lẽ đó cần phải nhanh chóng trong vòng hai ngày phải nắm được khế ước vách đá kia.”

“Phụ thân xin yên tâm, hài nhi hiện tại liền đi!”

Tác Mạo vội vã đi tới, Tác Khánh nhìn lên bầu trời lâm lâm, “Trời xanh nhất định phù hộ cho Tác gia!”

22. Chương 22: Dụ Dỗ Gây Náo Loạn

Trong ngõ hẻm Tam Hòe đứng hơn mười người gia đình của Tác gia, bên ngoài ngõ nhỏ vây quanh tầng tầng mấy trăm tên hương thân.

Tửu Chí chỉ vào một đám gia đình trong ngõ hẻm, đối với hương thân hô lớn: “Các vị đại gia đại thẩm nhìn thấy chưa, Tác gia chuẩn bị dùng biện pháp mạnh mẽ chiếm phòng trạch của nhà Lí Tam lang, nhiều gia đình như vậy lại đây, chính là muốn trắng trợn cướp khế đất, nội người làm chứng, chúng ta đều là người nông dân, Tác gia lại không biết xấu hổ.”

Mấy trăm người nghị luận sôi nổi, dùng tay chỉ chỗ bên trong ngõ hẻm, tuy rằng không ai dám ra mặt, nhưng nói chuyện cũng coi như là một loại phản ứng lại đối với hai anh em Lý gia tử.

Ở trong gian khách của Lý gia, Lý Tuyền mặt không hề có tí cảm xúc nào mà nhìn lên bầu trời, Tác Mạo ngồi một bên lải nhải không ngừng, nhưng Lý Tuyền phảng phất một câu nói của hắn cũng không nghe lọt được câu nào.

Lý Chân liền đứng phía sau a tử, trong lồng ngực của hắn ôm lấy một hộp gỗ nhỏ mạ vàng, trong tráp có khế đất, khế ruộng cùng với khế ước hang vách đá bên chỗ Mạc Cao Quật.

Lý Chân làm sao cũng không nghĩ ra, tại sao a tử nhất định phải để chính mình đem quyền khế ước ôm vào trong ngực, lẽ nào Tác gia là đám cướp giết không sợ ai cả sao, không có quan phủ làm công tác chuyển nhượng lập hồ sơ, không có song phương cùng người đứng giữa ký tên đồng ý, cướp đi thì có ích lợi gì?

Tác Mạo đã sắp tuyệt vọng, hắn vốn cho là chuyện này không khó, chính mình chỉ cần ra giá trên trời, không có ai sẽ không đồng ý, không ngờ tỷ đệ Lý Tuyền vẫn không hề bị lay động.

Hắn làm mình cố hòa hoãn lại rồi khuyên nhủ: “Nhị nương tử suy nghĩ thêm đi! Cái hang vách đá bình thường kia cũng chỉ thuộc loại hạng hai, ba trăm quan, hiện tại ta ra giá tiền gấp mười lần người đều không bán, chuyện tốt như vậy ở nơi nào tìm được, cả đời cũng không gặp được a! Như vậy đi, các người ra giá, muốn bao nhiêu tiền?”

Lý Tuyền lạnh lùng nói: “T thành ý Tác nhị gia ta chân thành ghi nhớ, nhưng ta vừa nãy cũng đã nói rất rõ ràng, chuyện này không phải vấn đề về tiền nong, đây là nguyện vọng của tổ phụ để cho tử tôn là đệ đệ ta, người nghe cho rõ, không phải di sản, mà là nguyện vọng, tổ phụ ta hi vọng tử tôn hắn có thể thể hắn xây dựng tượng, hoàn thành tâm nguyện cả đời của hắn cũng không đạt được, chúng ta đã tích góp đầy đủ tiền, chuẩn bị chính mình kiến tạo hang phật.”

Tác Mạo vừa tức vừa vội, cắn răng nghiêng lợi nói: “Đó là nơi phải dành cho Thánh Thần hoàng đế lập tượng phật Di Lạc, các người muốn gây ra họa lớn ngập trời à!”

“Rất tốt nha! Chúng ta cũng đồng ý xây tượng phật Di Lạc, mặc kệ là cho Thánh Thần hoàng đế hay là cho ai, chỉ cần xây tượng Phật, coi như hoàn thành nguyện vọng của tổ phụ, Tác nhị gia, mời người trở về!”

Tác Mạo vội la lên: “Chúng ta ra giá năm ngàn quan, có được không!”

Phía sau Lý Chân đều có chút động tâm, năm ngàn quan a! Có thể dùng thủ bút lần này để làm ăn lớn, a tử kiếm lời bảy trăm quan đã cao hừng như muốn phát điên, lần này là năm ngàn quan, một hang vách đá mà thôi, cho bọn họ thì làm sao?

Lý Chân tuy rằng nghĩ như vậy, nhưng không có hé răng, chuyện này hẳn trước đó không có cùng thương lượng với đại tỷ, nói không chắc đại tỷ là muốn 10 ngàn quan, dưới tình huống này, hẳn tốt nhất không cần nhiều miệng.

Lúc này, Mạnh thị không biết lúc nào xuất hiện bên cạnh, nàng không nhận được khuyên nhủ: “A tuyền, nếu người ta có thành ý như vậy, người đáp ứng đi!”

Tác Mạo bỗng cảm thấy phần chân, bên kia đối phương rốt cục cũng không đồng ý với nhau, hẳn vội vã tiếp lời nói: “Nhà chúng ta là thế gia rất giữ chữ tín, chắc chắn đồng ý rồi sẽ không đổi ý, càng sẽ không bắt nạt lừa dối các người, chỉ muốn các người đáp ứng chuyển nhượng khế ước, tiền nong dễ thương lượng là được thôi.”

Lý Tuyền lúc này trên mặt lúc thì đỏ, lúc thì trắng, nàng không nghĩ đến bà bà vào lúc này chạy đến đây nhiều chuyện, nàng nói như đinh chém sắt: “Một câu thôi, không bán!”

Tác Mạo trong lòng hết sức thất vọng, có điều hẳn còn ôm một tia hi vọng, chỉ ít đối phương đã có người động tâm, bên trong có vết rách, xem ra hôm nay là không công rồi, chỉ có chờ ngày mai trở lại.

Hắn đứng lên nói: “Được rồi! Các người suy nghĩ thật kỹ đi, ngày mai ta lại đến bái phỏng, cáo từ!”

Hắn đi ra khỏi Lý gia, mang theo một đám gia đình tùy tùng nghênh ngang rời đi. . .

Lý Tuyền cực kỳ bất mãn mắt nhìn chằm chằm vào bà bà, đứng dậy hướng về phòng mình đi vào, Lý Chân vội vã đi theo, Mạnh thị sắc mặt cực kỳ khó coi, nàng tự có ý nghĩ của mình, có thể đem hang vách đá này bán đi, sau đó sẽ mua một hang vách đá khác nhỏ hơn làm hang phật.

Năm ngàn quan tiền a! Một ngàn quan tiền đã đầy đủ để xây hang phật, trong nhà sinh hoạt cũng cải thiện được rất nhiều, nàng không hiểu, con dâu tại sao không chịu đáp ứng, không được! Chuyện này nàng nhất định phải quản, không thể tùy theo ý của mỗi Lý Tuyền được.

Trong phòng, Lý Tuyền tiếp nhận hộp gỗ từ trong tay đệ đệ, lạnh lùng nói: “Người cũng đừng khuyên ta, chuyện này ai khuyên ta cũng không có tác dụng!”

Lý Chân thở dài, “A tỷ, sao lại khổ như thế chứ?”

“Vậy ta sẽ nói cho người biết, tại sao ta không đáp ứng?”

Lý Tuyền thái độ vô cùng kiên định nói: “Thứ nhất, đó là tổ phụ lưu lại, mặc kệ là cho người hay là cho ta, cũng không thể dùng tiền đến cân nhắc, hoặc là người đã quên, nhưng ta không có quên lời nói lúc tổ phụ tạ thế.

Thứ hai, ta là người thù dai, lúc trước Tác Tri Bình làm hại người trong thi cử vũ hương, ta sao có thể quên được.”

“A tỷ, chuyện này có chút cực đoan quá!” Lý Chân cười khổ một tiếng nói.

Lý Tuyền nhìn đệ đệ chốc lát, ngữ khí lại hơi hơi trù ẻo ra, “Ta biết năm ngàn quan tiền rất hấp dẫn mọi người, nhưng a tỷ hi vọng người là một người luôn có nguyên tắc, có một số việc, coi như 10 ngàn quan tiền cũng không thể phá vỡ quy tắc được, ta không phải nói nhất định phải do tỷ đệ chúng ta xây dựng hang phật, nói thật, nếu Tác gia thật sự có thành ý, dù không lấy một xu nào ta cũng cho bọn hắn.

Nhưng cái Tác gia gọi là thành ý thì ta xem như rác rưởi, bọn họ là vì lợi ích gia tộc của mình, đối với phật môn rất bất kính, đối với nguyện vọng tổ phụ cũng là một loại khinh nhờn, người hiểu chưa?”

Lý Chân yên lặng gật đầu, “A tỷ, ta hiểu rõ.”

Lý Tuyền cầm hộp gỗ đưa cho hắn, “Cái này người mang theo bên người, để ở nhà ta không yên lòng, ta lo lắng có người trộm nó đi.”

Lý Tuyền liếc mắt ra bên ngoài, Lý Chân giật mình, “A tỷ, không thể nào!”

“Trong lòng ta nắm chắc, người nhanh đi châu học đi! Đem mấy việc của người giao cho tiên sinh, về sớm một chút.”

Lý Chân xác thực muốn chạy đi châu học, hẩn cẩn thận cất cái hộp nhỏ, xoay người rời khỏi phòng.

Ngay lúc Lý Chân rời khỏi nhà nhà không lâu, Lý Tuyền cùng Mạnh thị bà bà liền bạo phát một trận cãi vã từ trước đến nay chưa bao giờ có, lần cãi vã này bắt nguồn từ những xích mích mấy ngày nay của hai nữ nhân, đúng lúc Tác gia muốn mua lại hang vách đá làm dây dẫn lửa trực tiếp cho trận cãi vã này.

Đến khi cãi vã đã đạt tới một trình độ nào, Lý Chân trở lại mới biết.

Lúc hoàng hôn Lý Chân mới về đến nhà, vừa mới bước vào sân, lại nghe thấy trong phòng bếp truyền đến một trận tiếng khóc, Lý Chân trong lòng cả kinh, vội vã đi vào nhà bếp, đã thấy a tỷ đang quay lưng về phía hẩn gào khóc.

“A tỷ, làm sao vậy?”

Lý Tuyền sợ hết hồn, vội vã lau nước mắt, “A Chân, người trở về, ta quên làm cơm tối rồi, thật đúng là, đầu óc bị hồ đồ rồi.”

“A tỷ, tại sao người lại khóc?” Lý Chân thấy con mắt của a tỷ đỏ chót, hiển nhiên vừa khóc một trận, lửa giận trong lòng tăng lên, ai dám bắt nạt tỷ tỷ của hẩn.

“Ta không có khóc! Nhóm lửa thì bị khói bay vào.”

“Có phải là Tác gia? Ta đi tìm bọn họ!”

Lý Chân xoay người định đi, khẳng định chuyện này cùng Tác gia có quan hệ, Lý Tuyền vội vàng kéo áo hẩn, “Không phải Tác gia, người đừng đi!”

“Vậy thì vì cái gì?”

Lý Tuyền thở dài, nàng biết không gạt được đệ đệ, chỉ đành nói thật với hẩn, “Lúc người rời khỏi đây ta cùng bà bà âm ỉ một trận, nàng nói ta không sinh con được, chắc chắn do Thánh Phật trừng phạt, nàng bắt Tào Văn phải bỏ ta, lấy người khác.”

Lý Chân sững sốt, a tỷ cùng bà bà cãi vã là chuyện thường, nhưng chưa từng có nghiêm trọng đến trình độ như thế này, lại muốn bức nhĩ tử bỏ vợ, hơn nữa lý do rất đầy đủ, bất hiểu có ba điều, không hậu là lớn nhất.

“A tỷ, kỳ thực là vì việc hang vách đá!”

“Cho dù là như thế! Lão thái bà nghe nói có năm ngàn quan tiền, con mắt đỏ lên, buộc ta đem quyền khế giao ra, ta không chịu đáp ứng, mâu thuẫn liền tăng lên, trước đây các loại chuyện vặt vãnh đều nói hết ra, kết quả cuối cùng ngược lại chính là phải bỏ vợ.”

“A tỷ, như vậy không được.”

Lý Chân trong lòng rõ ràng, Tào Văn cực kỳ hiếu thuận với mẫu thân, nếu như mẫu thân nhất định ép hẩn bỏ vợ, hẩn nhất định sẽ đáp ứng, như vậy, tỷ tỷ cùng tỷ phu phải đành ly hôn.

Lý Tuyền cười lạnh một tiếng, “Kỳ thực ta cũng chịu đủ lắm rồi, bỏ thì bỏ! Nói không chừng đến cuối cùng, nàng còn phải cầu ta.”

Lý Chân biết đại tỷ cùng tỷ phu cảm tình rất tốt, nàng đương nhiên không muốn, bằng không trốn ở chỗ này khóc làm cái gì, Lý Chân cười khổ nói: “Ta đi khuyên nhủ a thẩm đi! Không cần đi bước kia.”

“Người không muốn đi, trong lòng ta nắm chắc, nàng kỳ thực sẽ không bức nhĩ tử bỏ vợ, nàng chỉ là nhất thời nóng giận.”

“Tại sao?” Lý Chân không hiểu hỏi.

Lý Tuyền cười lạnh nói: “Rất đơn giản a! Phòng này là của người, thổ địa là của ta, bỏ con dâu nàng phải dời ra ngoài, nhà cũ bọn họ ở huyện Thọ Xương sớm bán đi, tiền cũng bị nàng quyền cho Nữ Nhân Hội, nàng sinh sống ở đâu? Huống hồ con trai của nàng chỉ có tí ti bổng lộc, mỗi tháng mua cho nàng thuốc thang cũng không đủ.”

Lý Chân trái tim thả lỏng, vẫn là đại tỷ lợi hại, sự tình nhìn ra rất chuẩn, hần cười nói: “A tỷ nói tới ngược lại có mấy phần đạo lý.”

Lý Tuyền lắc đầu nói: “Không phải có đạo lý, sự thực như vậy, trong lòng nàng rất rõ ràng, chờ nàng tỉnh táo lại, mọi chuyện vẫn bình thường lại, chỉ là ta vừa mới khóc xong, cả ngày nàng ở Nữ Nhân hội nói xấu ta, tưởng ta không biết sao?”

Đúng lúc này, trước cửa lớn có người hỏi: “Xin hỏi có người có ở nhà không?”

Lý Tuyền vội vã đi ra trong sân, chỉ thấy trước cửa đứng một người đàn ông tuổi trung niên, xem ra có chút quen mặt, Lý Tuyền nhất thời đã quên, “Người là. . . .”

“Lý Nhị nương quên ta sao? Ta là quản gia của Lý phủ.”

Lý Tuyền nhất thời nghĩ ra, là quản gia Lý phủ, “Lý quản gia có chuyện gì không?”

“Là như vậy, lúc này không phải đến tháng ba rồi sao? Theo thông lệ, phải kết toán cho người gia tộc tiền lời của gia tộc trong năm ngoái, trong danh sách cũng có tên của Tam lang, Trưởng Lão Hội phái ta tới thông báo Tam lang đi tới Lý phủ tham gia tộc hội.”

“Đêm nay bắt đầu phân phát sao?”

“Đêm nay chỉ là đăng ký, có điều nếu như đêm nay không đi ghi danh, chẳng khác nào từ bỏ, ngược lại chính các người quyết định đi! Ta chỉ là đến thông báo một tiếng, ta còn phải đi thông báo cho nhà khác, ta đi trước đây.”

Quản gia cười cợt, liền bước nhanh ra cửa đi xa.

“Thật là kỳ quái, nhiều năm như vậy cũng không thèm nhìn mặt chúng ta, năm nay còn phái người ra mời, rất ngạc nhiên a!” Lý Chân cười lạnh một tiếng nói.

“Ta cũng không cảm thấy ngạc nhiên, Vương đại tướng quân viết thư đề cử cho người, Lý gia luôn luôn nắm bắt lợi thế, đương nhiên sẽ dùng cặp mắt khác xưa mà nhìn chúng ta, lần trước ta ở trên đường gặp phải gia chủ, hần còn hướng về phía ta biểu thị rất áy náy, vì lễ đồ tiền thưởng của gia tộc người cũng có phần.”

Lý Chân lắc đầu một cái, “Ta không muốn nhận tiền của Lý gia, ta không đi!”

Lý Tuyền đập một cái trên trán Lý Chân, “Người thật khờ, tại sao không muốn? Vốn là đồ vật của người, người không muốn thì tiện nghi cho người khác, năm ngoái nhà Lý Dương được phân hai mươi quan, hần cùng nhà chúng ta bồi phận giống nhau, người ít nhất cũng phải có mười mấy quan mới được.”

Lý Chân thật không hiểu nổi, đại tỷ năm ngàn quan tiền thì không muốn, nhưng phải tranh mười mấy quan tiền của gia tộc, đàn bà con gái thật khó hiểu(T_T), hần chỉ biết cười khổ gật gù, “Ngược lại ta không muốn như thế, để cho đại tỷ cũng không sao!”

“Đương nhiên là cho ta, người cho rằng là cho người sao. Hừm?”

Lý Tuyền lườm hần một cái, lại cười nói: “Ta đi đổi bộ quần áo khác, chúng ta cùng nhau đi!”

23. Chương 23: Cường Bức

Gia Chủ Lý Thị Lý Tân mấy ngày trước vì chuyện gia tộc đi tới Lũng Tây, hiện nay Lý thị Đôn Hoàng tạm thời do đại ca của Lý Tân Lý Trạch làm chủ.

Ở bên trong Lý Thị Gia Tộc, sự vụ bình thường là do gia chủ ra quyết định, coi như gia chủ tạm thời rời đi, cũng sẽ chỉ định một người thay quyền trông coi cho gia tộc.

Nhưng nếu như là dính đến lợi ích lớn của gia tộc, nhất định phải do Trưởng Lão Hội đến biểu quyết quyết định, điều này cũng chủ yếu vì cân bằng lợi ích của khắp nơi.

Trưởng Lão Hội do các phòng tuyển ra một người làm đại biểu mà tạo thành, cụ thể là trưởng bối đức cao vọng trọng, hiện nay Trưởng Lão Hội Lý thị tổng cộng có năm người, Lý Trạch chính là dòng chính Lý thị Đôn Hoàng đại biểu cho Sùng Minh Đường.

Lý Trạch xuất thân luyện võ, vóc người khô ngô, tính khí vô cùng táo bạo, hẳn là đích tôn con trưởng của Lý thị, vốn là hẳn có cơ hội trở thành gia chủ, nhưng cũng là bởi vì tính khí không tốt, đặc tội quá nhiều người trong tộc, cuối cùng không có toại nguyện.

Có điều những năm nay hẳn dần trưởng thành theo tuổi tác, cũng trở nên biết khôn khéo, đặc biệt là trên vấn đề lợi ích cá nhân, hẳn chắc chắn sẽ không để một đồng tiền chạy thoát.

Gia chủ Lý Tân đi tới Lũng Tây, hẳn trở thành người thay quyền gia chủ, mà vừa vặn đúng lúc này, phát sinh một việc lớn, Thánh Thần hoàng đế muốn ở Mạc Cao Quật xây dựng tượng phật Di Lặc, chuyện này đã truyền ra khắp Đôn Hoàng.

Kỳ thực trước đó, Tác Khánh cũng đã cùng gia chủ Lý Tân giao dịch với nhau, Gia Tộc Lý Thị không tham dự xây dựng tượng phật Di Lặc, vì chuyện này, Trưởng Lão Hội đối với Lý Tân cũng khá là bất mãn, không cùng Trưởng Lão Hội thảo luận liên tự ý quyết định, điều này xâm phạm quyền lực của Trưởng Lão Hội.

Nhưng tình thế lại xoay chuyển, sự tình lại có khả năng chuyển biến thành hảo sự.

Ở bên trong nhà miếu nghị sự đường, Lý Trạch đối với bốn tên trưởng lão nói: “Ta đã biết được tin tức xác thật, Mạc Cao Quật chỉ có hang vách đá của Lý Gia chúng ta là thích hợp xây dựng tượng phật Di Lặc, hai hang vách đá của Tác gia chỉ có thể tạo tượng đất, không đạt được yêu cầu của triều đình.”

Mọi người nhất thời nghị luận sôi nổi, có người nói: “Đã như vậy, toà tượng phật này nên do chúng ta Lý gia đến kiến tạo, cùng Tác gia có quan hệ gì đâu?”

“Đúng vậy! Thánh Thượng sẽ đích thân quan tâm đến tiến triển tượng phật, cơ hội như thế dựa vào cái gì muốn cho cho Tác gia.”

“Nhưng là gia chủ đã đáp ứng rồi Tác Khánh, e sợ chúng ta không còn cách nào.”

“Hắn đáp ứng cũng không được!”

Lý Trạch quả quyết nói: “Chuyện này nhất định phải do Trưởng Lão Hội Lý thị quyết định, đây là tộc quy Lý thị, Tác Khánh không thể nào không biết.”

Lý Trạch chính là phụ thân của Lý Bàn, ở lần trước vũ cử thi hương không lâu, con trai của hắn Lý Bàn tuy rằng sau cùng lấy được tiêu chuẩn vào kinh, nhưng Vương Hiếu Kiệt đáp ứng thư đề cử lại không có.

Lý Trạch rất hiểu rõ hậu quả của việc không có thư đề cử, nhi tử cưỡi ngựa bắn cung võ nghệ vốn là bình thường, không có thư đề cử, đi Kinh Thành chẳng khác nào đi không công.

Vì chuyện này, Lý Trạch đối với gia chủ Lý Tân cũng cực kỳ bất mãn, tự ý đáp ứng yêu cầu Tác Khánh, nhưng không có thể có thư đề cử, cái này là ăn quá lớn thiệt thòi.

”Hơn nữa Tác gia cũng không có thực hiện hứa hẹn, vì lẽ đó gia chủ coi như đáp ứng, cũng có thể không thể thực hiện, ý của ta là, không cùng Trưởng Lão Hội đồng ý, chuyện này sẽ không thể coi là thật.

Những người khác đều kích động lên, nghị luận sôi nổi, đều biểu thị nhất định phải lập tức nắm được quyền trực họa chân dung, mau chóng khởi công.

“Thế nhưng, còn có một chuyện có chút phiền toái tình.”

Bên trong nghị sự đường nhất thời yên tĩnh lại, bốn cặp mắt đồng thời nhìn phía Lý Trạch, Lý Trạch chậm rãi nói: “Ngay hôm nay ta đặc biệt xem xét ghi chép của gia tộc, khối hang vách đá này hiện nay không thuộc tài sản của gia tộc, đã phân cho tộc nhân.”

“Phân cho nhà ai, để bọn họ giao ra là được rồi, có phiền toái gì?” Một tên trưởng lão không nhịn được nói.

Lý Trạch lại nói tiếp: “Hang vách đá này là trong chuyện hai mươi năm trước gia sản bị phân cách, cho Lý Đan Bình, Lý Đan Bình đã tạ thế, hang vách đá này lại truyền cho tôn tử của hắn, kế ước cũng ở trong tay hắn.”

Lý Trạch nói rất chậm, nói ra rất trịnh trọng, bên trong nghị sự đường lại yên tĩnh lại, một tên trưởng lão hỏi: “Ý của Đại lang là, tôn tử Lý Đan Bình không chịu đem khế ước giao ra?”

“Tôn tử Lý Đan Bình chính là trong quãng thời gian trước đem thi hương vũ cử huyện nào lật tung trời Lý Chân, gia chủ từng nói với ta, bọn họ tỷ đệ đều khó mà nói, không chịu vì lợi ích của gia tộc mà hi sinh.”

Nghe nói Lý Đan Bình nói tôn tử lại chính là người đại náo thi hương vũ cử Lý Chân, các trưởng lão hai mặt nhìn nhau, một người cả giận nói: “Vậy lại như thế nào, trừ phi hẳn không phải họ Lý, nếu hẳn cũng là tộc nhân, liền có nghĩa vụ đem khế ước hang vách đá giao ra đây.”

Những trưởng lão này mọi người đều quên hết, hàng năm lúc gia tộc phân phát lợi ích, bọn họ đều đem tỷ đệ Lý Tuyền loại bỏ đi, vào lúc này lại muốn nói nghĩa vụ của gia tộc, buồn cười.

Lý Trạch cười lạnh, “Ta đã điều tra, hang vách đá phân cho Lý Đan Bình là sự tình hai mươi năm trước, trong gia tộc có quy định, phân phối thổ địa nếu để hoang mười năm không sử dụng, gia tộc phải thu hồi lại, hang vách đá này tuy rằng không phải thổ địa, nhưng hai mươi năm không có xây dựng hang phật, có phải là cũng nên giao trở về?”

“Chúng ta có thể cải biến mà!”

Một tên trưởng lão râu bạc nói: “Hiện tại cải biến, thêm một ghi chú, vách đá tại Mạc Cao Quật cũng bao quát trong quy củ của gia tộc, nếu chúng ta đều ở nơi này, tộc quy hiện tại liền thông qua, gia chủ sau khi trở lại lại thì nói cho hẳn.”

“Bọn người kia cũng phải nhanh lên một chút! Phỏng chừng Tác gia cũng sẽ tìm bọn họ.”

“Nhị thúc nói rất đúng!”

Lý Trạch gật gật đầu nói: “Ta vừa nhận được tin tức, xế chiều hôm nay Tác gia đã đi tìm bọn họ, ra giá năm ngàn quan tiền trên trời!”

Mọi người thét lên kinh hãi, rất nhiều người tâm tư đều đang run rẩy, năm ngàn quan a!

“Không được, số tiền kia cũng nhất định phải nộp lên gia tộc!” Có người phản hận kêu la lên.

Lý Trạch khoát tay chặn lại, ngừng mọi người, “Vui mừng chính là, bọn họ ngày hôm nay không có đáp ứng, phỏng chừng là muốn giá tiền cao hơn nữa, ngày mai Tác gia còn có thể cùng bọn họ đàm phán, ta suy đoán cuối cùng sẽ 10 ngàn quan tiền rồi thành giao.”

Lần này không phải kinh ngạc thốt lên, tất cả mọi người đều trước sau không hề có một tiếng động, mặt đều trắng bạch, cứ việc Gia Tộc Lý Thị ghi tên trong thế gia của Sa Châu, nhưng những năm nay nội tình gia tộc đã có chút bất ổn, có tiếng không có miếng, trên phương diện của cải, Lý gia đã xếp hạng cuối cùng, Tác gia mới là đệ nhất.

Mấy trưởng lão gia tộc này chỉ có bối phận tương đối cao, ngoại trừ Lý Trạch ra, bốn người khác gia cảnh đều không giàu có, con cháu một đồng, chỉ tiêu rất lớn.

Hàng năm gia tộc chia tiền, vì mấy quan tiền mà tranh chấp mặt đỏ tới mang tai, bây giờ nghe nói một nhà kẻ con thứ lại có thể có được 10 ngàn quan tiền, không chỉ có là mặt trắng bạch, con mắt đều đỏ cả lên.

Lý Trạch tự có dự định hẳn, hẳn kỳ thực cũng không phải thật lòng muốn xây tượng phật Di Lặc, cho dù sửa chữa tượng phật, công lao cũng là của gia chủ, cùng hẳn Lý Trạch có quan hệ gì đâu? Dù gia chủ muốn xây dựng, nhưng hẳn lại không muốn như thế.

Ngày hôm nay hẳn nghe nói Tác gia muốn ra năm ngàn quan tiền mua hang vách đá này, hẳn liền lập tức phát hiện, đây là một cơ hội để phát tài, hẳn muốn nhân lúc gia chủ không ở đây đem hang vách đá này nắm được trong tay.

Sau đó 10 ngàn quan tiền bán cho Tác gia, hẳn chỉ ít có thể được bốn ngàn quan tiền, lại cho này mấy cái trưởng lão mỗi người một ngàn quan tiền, chuyện này liền biến thành trưởng lão hội quyết định.

Lý Trạch từng bước từng bước, cùng bốn trưởng lão suy nghĩ bàn luận kế hoạch của chính mình, hẳn nhìn ra bên trong mắt của bốn người đều lộ ra tham ý, biết thời cơ đã đến, liền thấp giọng nói: “Ta định đem

hang vách đá này cầm về, lại chuyển cho Tác gia, gia tộc được một phần lợi ích, đương nhiên, chúng ta năm người nỗ lực để trả giá, cũng có thể phân ra một phần.”

Tuy rằng Lý Trạch không có nói rõ một phần này là bao nhiêu, nhưng trong lòng người bốn đều hiểu rõ, mỗi người chỉ ít có thể được một ngàn quan, được tiền tài cổ vũ, tất cả mọi người kích động hẳn lên.

“Nhất định phải đêm nay phải cầm về, không thể kéo dài đến ngày mai!”

Lý Trạch cười gằn, “Ta đã để quản gia đem bọn họ mời đến đây rồi, chúng ta ngay ở trong từ đường hỏi bọn họ muốn giao ra hay không, bọn họ dám to gan không giao ra, gia pháp xuất ra a!”

...

Lý Chân đã có gần mười năm không đến gia trạch của Lý thị, lần trước cũng chỉ là cùng một đám hài đồng của Lý thị đứng trước cửa lớn đại môn, mỗi người lĩnh mấy đồng tiền, còn nguyên nhân hẳn đã quên rồi.

Hắn từ trước không có bước vào cửa lớn Lý phủ một bước, sau đó cũng không muốn bước vào, bất quá hôm nay hắn tựa hồ cũng không cần bước vào Lý phủ, quản gia mời tỷ đệ bọn họ đi tới từ đường.

“Ngày hôm nay rất nhiều người, gia chủ sợ tộc nhân làm hỏng cây cối trong phủ, vì lẽ đó đăng ký ở nhà miếu, các người đi nhanh một chút, đăng ký xong liền đi, đừng ở nơi đó lưu lại.”

Lý Tuyền còn muốn chạy về nhà làm cơm, nơi nào sẽ muốn ở nhà miếu lưu lại, hơn nữa nàng đã xuất giá, không tính người của Lý gia, từ đường cũng không có quan hệ gì với nàng.

Tỷ đệ Lý Chân hai người từ mặt bên tiến vào từ đường, đi tới đại sảnh, bọn họ đồng thời sửng sốt, chỉ thấy trên đại sảnh đèn đuốc sáng trưng, chính diện ngồi năm ông lão, bốn phía đứng đầy con em trẻ tuổi cùng gia đình tay cầm côn bổng, đằng đằng sát khí, nơi nào có cái gì gọi là bàn đăng ký.

Lý Chân bỗng nhiên ý thức được chính mình bị lừa rồi, hắn vội kéo đại tỷ xoay người muốn đi ra phía ngoài, mặt sau nhưng đứng hơn mười người gia đình tay cầm côn bổng, chặn bọn họ lại.

“Các người muốn làm gì?” Lý Tuyền tức giận chất vấn.

“Nơi này là từ đường, là nơi tổ tông anh linh hội tụ, các người tại sao không quỳ xuống?” Lý Trạch lạnh lùng nói.

Lý Chân lúc này đã tỉnh táo lại, hắn ý thức được nhất định vẫn là vì việc hang vách đá, xem ra không chỉ có Tác gia có ý đồ với nó, Lý gia cũng dự định chen chân, xem tư thế xung quanh, chính mình nếu không cho, bọn họ liền muốn động thủ.

Có điều chuyện này cũng không trách tỷ đệ Lý Chân không có cảnh giác, tổ phụ bọn họ được phân hang vách đá này là sự tình 20 năm trước, Lý Chân lúc đó còn chưa sinh ra, Lý Tuyền cũng mới được vài tuổi, bọn họ căn bản không biết khởi nguồn của hang vách đá này.

Hang vách đá này đã từng thuộc về Gia Tộc Lý Thị, hiện tại quyền tài sản thuộc về Lý Chân, Lý gia nếu muốn lấy đi, nhất định phải được bản thân Lý Chân ký tên đồng ý chuyển nhượng, còn phải để quan phủ lập hồ sơ, Lý Trạch trong lòng cũng hiểu rõ, ngoại trừ cường bức Lý Chân đáp ứng chuyển nhượng ra, bọn họ không có cách nào đem kế ước quay về.

Lý Chân xem thường nói: “Luôn miệng nói nơi tổ tông anh linh hội tụ, nhưng mấy người các người lăm lăm ngồi ý ra đó, vậy thì các người là đối với tổ tông tôn kính chỗ nào?”

“Lớn mật!” Năm tên trưởng lão gia tộc đều giận tím mặt, xem ra coi như không có kế ước, cũng phải mạnh mẽ giáo huấn thiếu niên hậu bối không coi bễ trên ra gì.

Lý Trạch khoát tay chặn lại, ngừng sự phẫn nộ của mấy tên trưởng lão, hiện tại còn không phải lúc trở mặt.

“Được rồi! Ta trước tiên không so đo tính toán thái độ của các người, ta công khai nói cho các người, hang vách đá tại Mạc Cao Quật là tài sản của Gia Tộc Lý Thị, các người nhất định phải đem kế ước giao ra đây.”

Lý Chân âm ỉ cười to lên, vang vọng khắp nhà miếu, khinh rẻ liếc mắt nhìn mọi người, tất cả mọi người đối với hắn càng trợn mắt nhìn qua, Lý Tuyền cũng nhẹ nhàng lôi tay áo của đệ đệ, để hắn không được vô lễ ở trong này.

Lý Chân không để ý chút nào, hắn tiến lên một bước, ánh mắt lợi hại nhìn kỹ Lý Trạch nói: “Ta thật không hiểu, nếu là tài sản của Lý gia, vậy tại sao khế ước sẽ ở trên tay ta, đây là đạo lý cái chym gì?”

Lý Chân từ trong lồng ngực lấy ra hộp gỗ, lấy ra khế ước, đối với mọi người cao giọng nói: “Mọi người mời xem! Đây chính là khế ước vách đá Mạc Cao Quật, mặt trên lại viết tên ta Lý Chân, còn có đại ấn của quan phủ, các người lương tâm để chỗ nào, đây là tài sản của Gia Tộc Lý Thị sao?” (thời đại gia tộc như thế này xuống dốc là phải)

Trong đại sảnh trước sau không hề có một tiếng động, tuy rằng phần lớn người cũng không biết xảy ra chuyện gì, nhưng sự thực trước mắt, trong tộc tài sản phân ra thì thuộc về gia đình cá nhân, muốn cầm về trước hết phải được đối phương đồng ý, lại dùng tiền trả, đây là thông lệ, trừ phi là sau khi tạ thế không có nhi tử kế thừa.

Nếu trên khế ước viết tên Lý Chân, cái kia quyền tài sản liền thuộc về Lý Chân, Trưởng Lão Hội lại miễn cưỡng thừa nhận đây là gia sản của Gia Tộc, chuyện này tỏ rõ là đang bắt nạt hai người tỷ đệ. (đánh rắm, ước hiệp thì có)

Có điều mọi người tuy rằng trong lòng hiểu rõ, ai cũng có thể vì hai người tỷ đệ đi đắc tội Trưởng Lão Hội gia tộc được? Tất cả mọi người trầm mặc không nói.

Lý Chân thu hồi khế ước, đối với Lý Trạch nói: “Ta không biết ngươi là ai? Nhưng ta biết ngươi tại sao muốn phần khế ước này, ngươi muốn cũng được, nhưng mời gia chủ phải ra mặt, chúng ta ngồi xuống đàm phán, chỉ cần điều kiện hợp tình hợp lý, ta có thể giao ra, nhưng các người bày ra cái trận thế này, muốn dùng bạo lực buộc chúng ta tỷ đệ phải khuất phục, nói cho ngươi, nằm mơ (đi cưng)! ”

Lý Chân trả lời như chém sắt chặt đinh khiến năm tên trưởng lão mặt lúc đỏ lúc trắng, gia chủ không có ở Đôn Hoàng, làm sao đàm phán? Nếu gia chủ có mặt đi nữa, chỗ tốt liền không tới phiên bọn họ.

Lý Trạch càng là trong mắt phun ra lửa, có chuyện gì đáng nói, đối phương không không phải không muốn tiền, lẽ nào Lý Trạch hắn còn có thể lấy ra năm ngàn quan tiền thậm chí nhiều hơn sao?

Hắn nhìn chòng chọc hộp gỗ trên tay Lý Chân, hắn hơi suy nghĩ, nhưng chỉ vào Lý Tuyền nói: “Nơi này là Gia miếu Lý Thị, tỷ tỷ của ngươi đã xuất giá, nàng không nên đứng ở chỗ này, để cho nàng trở về!”

“Đừng hồng!”

Lý Tuyền đương nhiên sẽ không để đệ đệ một người ở lại chỗ này bị người bắt nạt, nàng cũng không nhượng bộ chút nào nói: “Chúng ta nếu đồng thời đến, cũng phải đồng thời cùng đi!”

Lý Chân cũng hiểu được dụng ý Lý Trạch, bọn họ là muốn trước tiên bắt giữ đại tỷ, lại dùng đại tỷ áp chế chính mình, xem ra hôm nay nếu không giao ra khế ước chính là một hồi ác chiến, hắn khéo mắt dư quang thoáng nhìn một hồi, nhìn thấy phía sau cách đó không xa có một tên gia đình tay cầm trường mộc côn.

Lúc này, một tên trưởng lão gia tộc không nhin được nói: “Đại Lang, cùng bọn họ đồng dài cái gì, tuyên bố đi!”

Lý Trạch tăng tăng tăng hắng một cái nói: “Trưởng lão chúng ta sẽ một lần nữa thanh lý tài sản gia tộc, dựa theo tộc quy, phân phối ra thổ địa hoặc là hang vách đá, nếu như mười năm không có trồng trọt hoặc là xây dựng, gia tộc muốn thu hồi lại cho tộc nhân khác.

Hai mươi năm trước, hai người tỷ đệ được tổ phụ giao một hang Quật vách đá ở Mạc Cao, giá trị khoảng chừng hai trăm quan tiền, nhưng hai mươi năm qua lại không có bất cứ động tĩnh gì, bằng vào quyết định của chúng ta ngày hôm nay đem vách đá thu hồi lại.”

“Nếu như ta không đáp ứng thế nào?” Lý Chân đối chọi gay gắt nói.

Lý Trạch chỉ tay đại sảnh, “Nơi này là từ đường, các người nếu không đáp ứng liền lấy ra gia pháp, trước đánh hai trăm trượng, trục xuất gia tộc, kể cả đại tỷ của ngươi, chỉ cần nàng họ Lý, cũng cùng nhau bị

trừng phạt!”

Trục xuất gia tộc là trừng phạt nghiêm trọng nhất tại Đường Triều, Lý Tuyền có chút lo lắng, tuy rằng nàng tuyệt không chịu từ bỏ nguyên tắc đem hang vách đá bán cho Tác gia, nhưng nếu như đệ đệ bởi vậy bị trục xuất khỏi gia tộc, chuyện này đối với đệ đệ cũng quá không công bằng.

Cứ việc gia tộc rất mạnh mẽ vô lý, có thể nàng không muốn bởi vì một khối nham thạch mà khiến đệ đệ gặp phải trừng phạt nghiêm trọng như vậy.

“A Chân, đem khế ước cho bọn họ!” Lý Tuyền thấp giọng nói.

Lúc này, Lý Chân trong xương đã tính cũng bị kích phát rồi, hấn vốn là đối với quan niệm của gia tộc cực kỳ đậm bạc, bây giờ đối phương cường đoạt tài sản của hấn, còn muốn đánh tỷ tỷ của mình, cơn giận này hấn có thể nào nuốt được, loại khuất nhục này, hấn làm sao có khả năng chịu đựng?

Lý Chân ngạnh trực cái cổ, gần từng chữ: “Ta chắc chắn sẽ không cho người!”

Lý Trạch giận tím mặt, “Đánh cho ta!”

Hấn truyền đạt lệnh động thủ, mấy chục danh gia đình vung bổng đánh về hướng tỷ đệ bọn họ, Lý Chân đã sớm chuẩn bị, thân hình hấn lóe lên, vọt tới phía sau một tên gia đình ở trước mặt, dùng đầu gối thúc vào dưới háng, tên gia đình thống khổ mà hét to. (bể trứng, ha ha)

Lý Chân đoạt được mộc côn, xoay người vọt tới bên người a tỷ, chỉ thấy a tỷ rít lên một tiếng, trên người nàng đã bị một tên gia đình mộc côn đánh trúng.

Lý Chân con mắt đỏ lên, hét lớn một tiếng, vung côn quét ngang, một côn đánh trúng tên kia gia đình đánh tỷ tỷ, chỉ nghe ‘Răng rắc!’ một tiếng gãy xương, gia đình kêu thảm một tiếng, nhào người nằm xuống đất.

Trên đại sảnh đại loạn, mọi người cũng không nghĩ tới Lý Chân sẽ phản kháng, trước đây cũng tiến hành trừng phạt như vậy, tộc nhân bị trừng phạt đều không dám động, liền bị đánh mười mấy côn co quắp ngã xuống đất, nhưng ngày hôm nay Lý Chân lại dám đối kháng cùng gia tộc.

Lý Chân một bên che chở tỷ tỷ, một bên vung bổng đánh lung tung, hấn võ nghệ cao cường, lực cánh tay rất lớn, hấn lại chỉ lo tỷ tỷ bị thương tổn, phàm là ai dám tới gần bên cạnh người Lý Tuyền, hấn ra tay càng thêm tàn nhẫn, liên tiếp đánh gãy ba cái tiểu bổng.

Chỉ trong chốc lát, ba mươi mấy gia đình đều bị hấn đánh gục, có người cánh tay bị gãy, có người xương đùi bị đứt, nằm trên mặt đất kêu rên thống khổ.

Lý Chân thấy bốn phía đã không còn có gia đình, hấn đối với đám con cháu lạnh Lý thị lòng quát hỏi: “Còn có ai dám tới?”

Trong đại sảnh trước sau không hề có một tiếng động, năm trưởng lão gia tộc ngây người như phỗng, không dám làm một cử động nhỏ nào, Lý Chân tăng tăng hừ một tiếng, kéo cánh tay đại tỷ, “A tỷ, chúng ta đi!”

Lý Tuyền cũng kinh ngạc sửng sốt, một câu nói cũng không nói được, nàng thân bất do kỷ, bị Lý Chân lôi kéo rời khỏi đại sảnh, mắt thấy thân ảnh tỷ đệ hai người biến mất ngoài kia, mọi người vẫn không dám làm một cử động nhỏ nào.

Lúc này, quần gia chạy vào khiếp đảm bẩm báo: “Bọn họ đã đi rồi!”

Trong đại sảnh lúc này mới khôi phục như cũ, con cháu Lý thị một mảnh xì xào bàn tán, bọn họ chưa từng gặp tộc nhân nào dám to gan phản kháng ở trong nhà miếu, ngày hôm nay để bọn họ được mở rộng tầm mắt, bốn tên trưởng lão dồn dập oán giận Lý Trạch làm việc lỗ mãng, biểu thị chuyện này không có quan hệ gì với bọn họ.

Lý Trạch nhìn đám gia đình trên mặt đất, hấn hận đến cắn răng nghiêng lợi nói: “Chuyện này ta không để yên đâu!”

24. Chương 24: Đối Chất Trên Quan Đường

Tỷ đệ Lý Chân về đến nhà, đóng cửa lại Lý Tuyền bắt đầu oán giận Lý Chân, “Quyền khế cho bọn họ là được rồi, làm gì nhất định phải đánh, đánh xong tuy rằng rất cao hứng, nhưng bọn họ muốn đem người trực xuất khỏi gia tộc, người làm sao bây giờ?”

Lý Chân mới không quan tâm sự tình của gia tộc, hắn càng quan tâm đại tỷ có bị thương hay không, lúc mới sự việc mới bắt đầu, đại tỷ bị đánh một cơn mưa.

“A tỷ, người cảm thấy thế nào, ta có thuốc.”

“Ta không có chuyện gì, người đừng đánh trống lảng, ta đang nói người đó!”

Lý Tuyền trong lòng hiện tại rất lo lắng, chuyện này nên làm gì? Lý Chân cười an ủi đại tỷ nói: “Bọn họ không có nắm được quyền khế ước, tạm thời sẽ không đem ta trực xuất khỏi gia tộc, hơn nữa ngày hôm nay gia chủ không ở đó, ta phỏng chừng gia chủ căn bản không biết chuyện này, bọn họ là tự ý gây nên, chờ gia chủ trở lại hẳn nói đi!”

“Người còn có thể hi vọng gia chủ che chở cho người sao?”

Vừa mới nói xong, ngoài cửa viện truyền đến tầng tầng tiếng gõ cửa, Lý Chân ngẩn ra, hắn phát hiện trên tường viện bốc lên một dải ánh đỏ, hắn liền vội vàng kéo Lý Tuyền, “A tỷ, ta đi mở cửa!”

Hắn bước nhanh đi tới trước cửa, mở ra cửa viện, chỉ thấy bên ngoài đứng vài tên nha dịch, mặt sau còn theo mười mấy người, giơ cây đuốc, bên trên eo đeo đao.

“Các người có chuyện gì?”

“Người chính là Lý Công Tử à! Lý gia cáo người lén xông vào từ đường, đả thương gia đình, đơn kiện đã đưa tới Huyện nha, xin mời người theo chúng ta đi một chuyến!”

Hai cái nha dịch khá lịch sự, bọn họ đều biết Lý Chân, tận mắt nhìn hắn cưỡi ngựa bắn cung tuyệt vời, ngược lại không dám đối với hắn dùng ác ngữ, dùng lời nói hết sức nhẹ nhàng.

Lý Chân lắc đầu, hắn dám khẳng định, gia chủ Lý Tân khẳng định không có ở đó, làm sao một hang vách đá lại vận dụng đến quan phủ, khả năng để cứu vãn đều không có, ngu si đàn độn bao nhiêu.

Lúc này, Lý Tuyền sợ hãi mặt đều biến sắc, tiến lên năn nỉ nói: “Hai vị đại ca, chồng ta cũng ở Huyện nha làm việc, có thể hay không giờ cao đánh khế, buông tha đệ đệ ta đi!”

Trượng phu Lý Tuyền là Tào Văn ở Huyện nha làm văn lại, Tào Văn tuy rằng vô năng, nhưng danh tiếng lợi hại Lý Tuyền truyền ra bên ngoài, hai tên nha dịch đều biết nài.

Một tên nha dịch khó khăn mà quay đầu lại nhìn một chút, lúc này, từ bên ngoài ngõ hẻm đi tới một người, chính là Huyện lệnh Dương Uân.

Sau lưng hắn còn đi theo một người, ở trong màn đêm nhìn không rõ lắm tướng mạo, nhưng nhân lực Lý Chân lợi hại đến cỡ nào, hắn một chút liền nhận ra người này chính là người đêm nay bắt ép tỷ đệ của bọn họ.

Người sau lưng Huyện lệnh xác thực chính là Lý Trạch, hắn ở nhà miếu không có thể cưỡng bức Lý Chân thành công, lập tức liền chạy đến Huyện nha báo án, cho Huyện lệnh Dương Uân tạo áp lực, muốn hắn bắt Lý Chân quy án.

Cứ việc Lý Chân biểu diễn tài năng cưỡi ngựa bắn cung, Huyện lệnh Dương Uân cũng ngồi trên khán đài, biết Vương Hiếu Kiệt rất coi trọng thiếu niên này, có điều hiện tại Vương Hiếu Kiệt đã đi rồi, mà địa vị của Lý gia ở Sa Châu, mặt mũi này Dương Uân lại không thể không cho, bắt đắc dĩ, hắn chỉ tự mình dẫn nha dịch tới bắt Lý Chân.

Dương Uân tăng hăng một cái, lạnh nhạt nói: “Ta không biết gia tộc của các người bên trong xảy ra chuyện gì, có điều bản quan đã phái người đi nghiệm thương, có bốn người bị đứt cánh tay, hai người bị đứt xương đùi, bất kể nói thế nào, bọn họ đều bị người ra tay thành như thế, bản quan muốn trước tiên bắt người trở

về, sẽ công bằng thẩm tra, chắc chắn sẽ không oan khuất người, hi vọng người có thể phối hợp bản quan phá án.”

Lý Chân chỉ tay phía Lý Trạch, “Hắn cũng là đang phối hợp cùng huyện quân phá án sao?”

Dương Uyên quay đầu lại liếc mắt nhìn Lý Trạch, không lộ ra vẻ gì nói: “Hắn là nguyên cáo, cần hắn đến làm nhân chứng, để tránh khỏi bắt sai người, chuyện này rất bình thường, người không cần nghĩ quá nhiều.”

Lý Tuyền nghe được từ ‘Bắt’, càng thêm hoảng hốt, vội vàng nói: “Dương huyện quân, đệ đệ ta là oan uổng, là bọn họ Lý gia đem chúng ta lừa gạt, dụng bạo lực cướp tài sản, là bọn họ động thủ trước, đệ đệ ta vì bảo vệ ta mới bị ép phản kháng, dân nữ cũng bị Lý gia gia đình đánh, dân nữ đồng ý làm nhân chứng.”

“Bản quan mới vừa nói, sẽ không oan uổng bất luận người nào, Lý Nhị nương xin yên tâm, bản quan điểm danh dự ấy vẫn có.”

Đúng lúc này, phía sau truyền tới một âm thanh trào phúng, “Dương huyện lệnh vì sao ngày mai không truyền nghị phạm, nhất định phải suốt đêm bắt người? Chẳng lẽ chuẩn bị buổi tối làm vài việc mờ ám gì đó sao?”

Mọi người quay đầu lại, chỉ thấy Tác Mạo cùng mười người gia đình chen chúc đi tới, Tác Mạo cũng vừa nhận được tin tức, hẳn biết Lý gia cũng bắt đầu động thủ.

Tác Mạo rất lo lắng sau khi Lý Chân bị bắt tới Huyện nha, sẽ bị áp lực mà đồng ý, sau đó quan phủ suốt đêm lập hồ sơ đổi khế ước, hang vách đá này liền biến thành tài sản của Lý gia, Tác gia hi vọng việc này không xảy ra, hẳn vội vã đến đây chính là vì can thiệp việc này.

Dương Uyên ngẩn ra, Tác Mạo tại sao cũng tới? Hắn vội vàng nói: “Bản quan là sợ nghi phạm suốt đêm đào tẩu, vì lẽ đó tới giam giữ hắn, không có ý gì khác.”

Tác Mạo cười ha ha, “Nếu như là lo lắng cái này, Tác gia đồng ý làm người bảo đảm, bảo đảm hắn sẽ không đào tẩu.”

Lý Trạch không nghĩ tới Tác Mạo cũng tới, hẳn ngày hôm nay không lấy được khế ước hang vách đá, ngày mai khả năng sẽ có biến cố, trong lòng hắn sốt sắng, “Dương huyện lệnh, người nhà họ Lý bị đả thương rất nhiều, nói không chừng còn có thể xảy ra án mạng, đêm nay nhất định phải tạm giam hắn.”

Dương Uyên cũng không biết xảy ra chuyện gì, chỉ là bị vướng bởi Lý Trạch quá nhiều, suốt đêm bắt Lý Chân, nhưng hắn chẳng thể nghĩ tới Tác gia cũng tới đây can thiệp.

Hắn nhất thời ý thức được, sau lưng chuyện này tuyệt không đơn giản như vậy, khả năng cực lớn dính đến Tác, Lý hai nhà tranh đấu, chính mình nếu qua loa làm việc, nói không chừng cuối cùng sẽ liên lụy đến bản thân.

Chuyện này nhất định phải đem đầu đuôi câu chuyện hiểu rõ rồi mới quyết định, hơn nữa gia chủ Lý gia không có mặt, phân lượng của Lý Trạch vẫn là hơi hơi yếu một tí.

Nghĩ tới đây, hắn không tiếp tục để ý đến Lý Trạch, gật đầu nói: “Cũng được, nếu Tác gia nguyện làm người bảo lãnh, bản quan liền để đến ngày mai.”

Hắn hướng Lý Chân nói: “Ngày mai lúc hừng đông, chính người đến Huyện nha đầu thú đi! Bản quan ngày mai sẽ thẩm lý án này!”

Nói xong, hắn dặn dò vài tên nha dịch gác quanh nhà Lý Chân, chính mình xoay người nghênh ngang rời đi, Lý Trạch trong lòng cực hận, nhưng lại không thể làm gì, hắn cũng không thể nói với Tác Mạo, hang vách đá này cầm về ta sẽ bán cho Tác gia.

Thứ nhất Tác gia tuyệt sẽ không tin tưởng hắn, thứ hai Tác gia càng sợ hắn giả công phu sư tử ngoạm, còn không bằng lấy từ tay Lý Chân.

Vì lẽ đó Lý Trạch chỉ biết giật giật môi miệng, một lời cũng không nói ra được, hắn chỉ biết mạnh mẽ giậm chân một cái, xoay người rời đi.

Tác Mạo liếc mắt nhìn chằm chằm Lý Chân nói: “Suy nghĩ thật kỹ một chút đi! Tác gia nói không chừng còn có thể sẽ giúp đỡ được người.”

Hắn xoay người mang theo gia đình rời đi, Lý Tuyền đóng cửa, sợ đến hai chân mềm nhũn ra, nàng dù sao cũng là nữ nhân bình thường, đối mặt với quan huyện, nàng cũng không biết làm sao.

Lý Chân từ đầu đến cuối đều không nói thêm gì, hắn đã nhìn thấu gợi ích khúc mắc ở trong đám sương mù, thấy đại tỷ rất lo lắng, Lý Chân liền cười an ủi nàng nói: “A tỷ không cần lo lắng, ta biết ngày mai nên làm như thế nào!”

.

Sa Châu chỉ là tiểu châu, dưới hạt là hai huyện Đôn Hoàng, Thọ Xương, trong đó Đôn Hoàng là huyện chủ, tập trung bảy phần mười nhân khẩu của Sa Châu, Huyện nha tọa lạc ở trong thị trấn này.

Sáng sớm, Lý Chân cùng Lý Tuyền cùng vài tên nha dịch đi tới Huyện nha, từ đầu đến cuối, trưởng phu Lý Tuyền Tào Văn chưa từng xuất hiện, ngày hôm qua thê tử cùng mẫu thân cãi vã, hắn liền trốn đến chùa chiền ngoài thành sao chép kinh thư, đến nay còn chưa về.

“Lý Công Tử, trên quan đường gia quyền không được đi vào nội đường!”

Lúc này, Lý Chân lấy ra một tờ giấy đưa cho đại tỷ, nói khẽ với nàng vài câu, Lý Tuyền gật gù, bước nhanh rời đi.

Lý Chân bị nha dịch đưa vào đại sảnh, có Tác gia làm bảo đảm, nha dịch đối với hắn khá rất khách khí, không có đeo gông xiềng cùng xiềng xích lên người hắn, để hắn ở một bên chờ đợi.

Lý Chân cũng vẫn là lần đầu tiên tới Huyện nha, hắn kiếp trước ở bên trong Hương huyện gặp Huyện nha chân thực, phát hiện Huyện nha mấy ngàn năm qua căn bản cũng không hề biến hóa chút nào.

Chỉ là bên trong Đại Đường thì còn chưa có ghế, vị trí Huyện lệnh ở trên bậc thang, cái bàn hơi lùn, mặt sau đặt một cái giường ngồi.

Phía trên bàn treo lơ lửng một bảng hiệu khắc viền vàng màu đen, trên đó có bốn chữ lớn màu trắng ‘Nhìn rõ mọi việc’, bút lực khá là cứng cáp.

Hai bên đặt mười mấy khối mã bài, bên cạnh đứng mười tám tên nha dịch thân mang Tạo phục, tay cầm hồng hắc đại côn, mỗi người thân hình cao lớn, khuôn mặt dữ tợn, có vẻ đàng đàng sát khí.

Kỳ thực phần lớn thời điểm cũng không phải Huyện lệnh đến thẩm án, mà là do Huyện úy đến thẩm án, Huyện lệnh một ngày kiểm tỷ bạc, nơi nào có thời gian đến thẩm án những chuyện vặt vãnh què nhà tranh cãi, chỉ có một ít đại án mới do Huyện lệnh chủ thẩm.

Ngày hôm nay vụ án là Gia Tộc Lý Thị cáo tộc nhân Lý Chân xâm chiếm tài sản Lý thị, mạnh mẽ xông vào từ đường, đả thương gia đình, nhưng yêu cầu chỉ có một, yêu cầu Lý Chân trả tài sản cho gia tộc.

Nguyên cáo là Gia Tộc Lý Thị Lý Trạch, hắn đứng trong góc bên trái, ánh mắt lạnh lùng nhìn kỹ Lý Chân, ngày hôm nay hắn muốn xuất ra đòn sát thủ, Lý Chân thua chắc rồi, cứ việc Lý Chân võ nghệ cao cường, nhưng trước mặt quan quyền, hắn cho dù có võ nghệ tận trời cũng vô dụng.

Lý Chân mặt không hề cảm xúc, liền phảng phất không có nhìn thấy đối diện là Lý Trạch, lúc này, một tên Văn lại từ cửa hông đi ra, “Huyện quân giá lâm!”

Mười tám tên nha dịch đồng loạt hét lớn: “Thăng đường —— ”

Trong tiếng hét lớn, Huyện lệnh Dương Ân bước nhanh đi vào, đầu đội mũ sa, thân mang quan bào thất phẩm màu xanh lục, chân mang ô ủng da, eo cột Cách mang, sắc mặt vô cùng nghiêm nghị.

Tối ngày hôm qua, Dương Ân đã hiểu rõ chi tiết nhỏ trong vụ án này, then chốt chính là hang vách đá kia, Lý gia cho rằng vách đá thuộc về tài sản của gia tộc, nhưng quyền khế ước lại nằm trong tay Lý Chân.

Chuyện này vốn là sự vụ bên trong gia tộc, rất ít người sẽ giải quyết ngoài gia tộc, một mực Gia Tộc Lý Thị cùng Lý Chân hết cách để giải quyết, chạy tới báo quan.

Hơn nữa chuyện này Tác gia cũng nhúng tay vào, khiến cho Dương Uân từng trận đau đầu, hẳn cũng không có cách nào giải quyết, cũng may vừa nãy Huyện thừa kiến nghị hẳn có thể đem vụ án này tận lực tha thì tha, để Tác gia cùng Lý gia lén lút đạt thành thỏa hiệp, sự tình thành dễ dàng.

Dương Uân rất tán thành, Lý Trạch muốn tiền, Tác gia muốn xây tượng phật, kỳ thực cũng không phải khó giải quyết, chính mình có thể cho Lý Trạch cùng Tác Mạo giật dây, để hai người bọn họ đạt thành thỏa hiệp, vụ án này liền chấm dứt.

Cho dù có lợi ích Lý Chân, Dương Uân còn thật không có quá nhiều cân nhắc, chuyện đó thực sự không trọng yếu.

Dương Uân trước bàn ngồi xuống, bọn nha dịch lần thứ hai hét cao: “Uy — vũ —— ”

“Đừng!” Dương Uân vỗ một cái, quát lên: “Mang nguyên cáo, bị cáo lên quan đường!”

Buổi tối ngày hôm qua, Lý Trạch suốt đêm sửa lại đơn kiện, nếu không thể lấy tội thương tổn gia đình để bắt giữ Lý Chân, như vậy cũng không cần phải sự tình đại náo trên từ đường phải làm to ra, hẳn đem trọng điểm đổi thành chuyện đòi hỏi hang vách đá.

Hắn cùng Lý Chân đồng thời từ hai bên hậu thẩm đi ra, lúc này bên ngoài vọt tới mười mấy người bàng thính không phân sự, Tác Mạo cũng xuất hiện, tối hôm qua hẳn tự mình tìm Huyện thừa, yêu cầu hẳn trong vụ án này xuất ra ít lực.

Hắn cũng không có quá lo lắng, quy tắc của quan trường hẳn hiểu rõ, tin tưởng Huyện thừa đã chào hỏi Dương Uân, hẳn trên mặt mang theo nụ cười đứng ở một bên, chờ đợi ngày hôm nay trên quan đường thẩm án sống chết mặc bay.

Lý Trạch cùng Lý Chân đồng thời khom người thi lễ, “Tham kiến huyện quân!”

Dương Uân gật gù, đối với Lý Chân nói: “Lý gia đã rút đơn kiện việc người làm loạn từ đường, ngày hôm nay bản quan liền không truy cứu việc này, hi vọng người sau đó không được kích động như vậy, càng không thể hại người lung tung, có nghe thấy không?”

“Học sinh hiểu rõ!”

“Được!” Dương Uân lấy ra đơn kiện của Lý Trạch, mở ra nhìn một chút, khẽ cau mày, đơn kiện Lý Trạch cùng đơn kiện ngày hôm qua lại không giống nhau.

Ngày hôm qua là nói trong tộc có quy tắc, tài sản vượt qua mười năm chưa được sử dụng cũng bị gia tộc thu hồi, nhưng ngày hôm nay bên trong đơn kiện lời này không có, đã biến thành Lý Chân cũng không phải là tộc nhân Lý thị Đôn Hoàng, không thể tiếp thu tài sản Lý thị.

Dương Uân vừa muốn mở miệng dò hỏi, một tên Văn lại chạy vội mà tới, ghé vào lỗ tai hắn nói nhỏ vài câu, Dương Uân sợ hết cả hồn, hẳn tại sao đến đây, Dương Uân hoảng hốt vội vàng đứng dậy đi ra ngoài đón tiếp.

25. Chương 25: Bất Ngờ Thuộc Về Đại Vân Tự

Chỉ thấy ngoài đại sảnh, thứ sử Sa Châu Lý Vô Khuy vội vã đi tới, xa xa còn mang theo đại tỷ Lý Chân là Lý Tuyên, Dương Uân thiện tại không hiểu thứ sử tại sao sẽ tới nơi này, hẳn liền vội vàng khom người thi lễ, “Hạ quan tham kiến sứ quân!”

Lý Vô Khuy khẽ mỉm cười, “Nghe nói Dương huyện lệnh đang thẩm án, ta vừa vận nhân rồi không có việc gì, liền tùy tiện tới đây xem một chút, sẽ không quấy rối Dương huyện lệnh thẩm án chứ?”

“Không có! Không có! Sứ quân đến đây chỉ đạo, hạ quan cầu còn không được!”

Dương Uân trong lòng âm thầm kỳ quái, chức quyền hai cấp châu huyện rõ ràng, Lý Vô Khuy xưa nay không gặp qua mình hỏi chuyện thẩm án, ngày hôm nay tại sao chạy đến?

Lẽ nào là Lý gia hoặc Tác gia đi con đường bên Lý Vô Khuy? Khóe mắt hần nhanh chóng liếc mắt nhìn Tác Mạo, phát hiện Tác Mạo cũng là vẻ mặt kinh ngạc, xem ra không phải Tác gia.

Nếu như không phải Tác gia chính là Lý gia, hần mơ hồ đoán được, nhất định là Lý Trạch tối hôm qua tìm Lý Vô Khuy.

Lý do của Lý gia cũng không đầy đủ, vì nắm hang vách đá, dĩ nhiên không tiếc thuyết phục thứ sử đến đây, rõ ràng là muốn tạo áp lực ỉnh, nghĩ tới đây, Dương Uân trong lòng cũng âm thầm đối với Lý Trạch bất mãn.

Mọi người trở về đại sảnh, Lý Vô Khuy nhàn nhạt nhìn Lý Chân một chút, lập tức hướng Lý Trạch cười nói: “Lại là Đại Lang tự mình đến đơn kiện, hiếm thấy a! Gia chủ đã trở về rồi sao?”

Lý Trạch trong lòng đồng dạng nghi hoặc, Lý Vô Khuy tại sao đến đây? Hơn nữa gặp mặt liền hỏi tình huống của gia chủ mình, để hần có chút lúng túng, phải biết rằng, tối hôm qua hần tìm Dương Uân hỗ trợ, chính là lấy danh nghĩa của gia chủ, chuyện này không phải ngay tại trận vạch trần chính mình sao?

Lý Trạch lại không thể không trả lời, chỉ biết cười khan một tiếng nói: “Gia chủ hai ngày nữa sẽ trở lại.”

“Vậy thì tốt, bản quan còn có chút việc tư muốn hỏi hần một chút!”

Bên cạnh Dương Uân cũng có chút sững sốt, nghe hai người này đối thoại với nhau, Lý gia tựa hồ cũng không có tìm Lý Vô Khuy, Lý Vô Khuy thật sự chỉ là tùy tiện tới xem một chút ư?

Dương Uân làm sao cũng sẽ không đem Lý Vô Khuy cùng Lý Chân liên hệ với nhau.

Hần liền vội vàng khom người trả lời: “Sứ quân xin mời ngồi!”

Lý Vô Khuy vung tay, cười ha ha nói: “Ta làm sao có thể ngồi ở vị trí của Dương huyện lệnh, điều này không phải là lộn xộn sao? Ta chỉ làm người bàng thính, ngồi một bên là được rồi.”

Dương Uân vội vã sai người lấy một chiếc giường ngồi ra, đặt ở phía sau bên phải chính mình, thể hiện sự tôn sùng, chỗ này bình thường là tuần tra Ngự Sử đến ngồi ở vị trí này.

Lý Vô Khuy ngồi xuống, khuôn mặt mỉm cười, lẳng lặng mà nghe Dương Uân thẩm án, Dương Uân lên tinh thần, đối với Lý Trạch nói: “Xin mời nguyên cáo lại trần thuật đơn kiện!”

Lý Trạch thi lễ, hắng giọng một cái nói: “Khoảng chừng hai mươi năm trước, Gia Tộc Lý Thị Đôn Hoàng phân phối tài sản cho tộc nhân, lúc đó nói rất rõ ràng, tài sản không trả giá để phân phối, chỉ có tộc nhân Lý thị mới có thể nắm giữ.

Nhưng mấy ngày nay chúng ta thanh lý tài sản gia tộc, phát hiện ở Mạc Cao Quật có một hang vách đá năm đó phân cho tộc nhân Lý Đan Bình, nhưng chúng ta hiện tại có chứng cứ xác thực, chứng minh Lý Đan Bình không phải tộc nhân Lý thị Đôn Hoàng, không thể được hưởng phân phối tài sản của Lý thị, chúng ta yêu cầu lấy lại hang vách đá này. . . .”

Lý Trạch lời nói còn chưa dứt, Lý Vô Khuy sắc mặt khê thay đổi, lập tức tăng hắng một cái, chặn đứng Lý Trạch, “Lý Đại Lang có phải nhầm lẫn, Lý Đan Bình tại sao có thể không phải tộc nhân Lý thị Đôn Hoàng?”

Chuyện này ta nhớ tới rất rõ ràng, ta đã từng cùng gia tộc Lý Tân xác nhận qua, Lý Tân cũng có chứng cứ xác thực, chứng minh Lý Đan Bình là Lý thị Đôn Hoàng, tại sao hiện tại lại không phải cơ chứ? Lý Đại Lang có hay không cùng gia chủ xác nhận qua việc này?”

Lý Trạch ngẩn ra, hần cũng là tối hôm qua mới phát hiện chuyện này, Lý Đan Bình chỉ là tộc tịch trực thuộc ở Lý thị Đôn Hoàng, vì lẽ đó cảm thấy đây là đòn sát thủ để đối phó với Lý Chân, không ngờ nửa đường giết ra Lý Vô Khuy, công khai phủ nhận việc này, đem hần hồ đồ rồi.

“Cái này. . . . Gia chủ mấy ngày nay không có ở đây, chưa xác nhận qua.”

Lý Vô Khuy gật gù lại nói: “Không nói Lý Đan Bình có phải là Lý thị Đôn Hoàng hay không, nhưng có một điều ta cho người biết, bên trong luật Đại Đường viết rất rõ ràng, Đường Luật lớn hơn tộc quy.

Ta mặc kệ tộc quy người quy định như thế nào, nhưng nếu quyền khế ước hang vách đá trên đó viết tên Lý Chân, hơn nữa có đại ấn quan phủ, vậy thì chắc chắn hang vách đá này thuộc về Lý Chân, mà không thuộc về Lý Thị Gia Tộc, điểm này nhất định người phải sáng tỏ, còn gia tộc của các người muốn đem nó mua về, chuyện này do các người song phương đàm phán, cùng quan phủ không quan hệ.”

Lý Vô Khuy vừa nói ra, không chỉ có Lý Trạch ngây người, liền Huyện lệnh Dương Ân cùng Tác Mạo bên ngoài đang nghe án đều sửng sốt, vụ án này trên thực tế không có ý nghĩa gì, Lý Vô Khuy đã làm sáng tỏ hang vách đá này thuộc về Lý Chân.

Bọn họ đều bị hồ đồ rồi, Lý Vô Khuy vì sao lại thiên vị Lý Chân như thế? Coi như hắn làm người chính trực, nhưng chuyện này dính đến lợi ích hai đại thế gia của Sa Châu, Lý Vô Khuy chỉ ít nên giữ yên lặng mới đúng.

Phía sau lưng Dương Ân bị dọa đến mức chảy mồ hôi lạnh ướt sũng cả người, hắn bỗng nhiên ý thức được, vụ án này tuyệt không thể thẩm án bình thường, nhất định phải giao cho Lý Vô Khuy mới được.

Lúc này hắn không lo mặt mũi của mình, vội vã cười bồi nói: “Hạ quan đối với loại này vụ án kinh nghiệm chưa đủ, kính xin sứ quân chỉ đạo cho hạ quan.”

Lý Vô Khuy khẽ mỉm cười, cũng không thêm để ý có phải là đoạt quyền của huyện chủ hay không, hắn hỏi Lý Chân: “Không biết Lý thiếu lang có ý kiến gì?”

Bên ngoài người nghe án không có phản sự tất cả đều xôn xao cả lên, thứ sử thay thế Huyện lệnh thẩm án cũng đã rất ngạc nhiên, lại còn hỏi bị cáo có ý kiến gì, quả thực chưa từng nghe thấy.

Lúc này, Tác Mạo hiểu rõ, Lý Vô Khuy kỳ thực là đang giúp Lý Chân, lẽ nào là bởi vì quan hệ đến Vương Hiếu Kiệt?

Có điều Tác Mạo cũng không giống Lý Trạch mặt mũi xám xịt như tro tàn, hắn là muốn hưởng về Lý Chân dùng tiền mua hang vách đá, chỉ cần quyền khế ước ở trong tay Lý Chân, Tác gia liền có cơ hội.

Lý Chân sớm đã nhìn thấy đại tỷ xuất hiện, liền biết tờ giấy của mình phát sinh tác dụng, không nghĩ tới Cao Duyên Phúc uy danh như vậy, vẫn là làm Lý Vô Khuy chạy đến giúp mình.

Hắn cũng không kiêu căng, tiến lên thì lễ nói: “Học sinh cảm kích Lý sứ quân chủ trì công chính, đúng như sứ quân nói, quốc pháp lớn hơn tộc quy, ta không biết năm đó tổ phụ làm thế nào chiếm được cái quyền khế ước này.”

Nhưng hiện tại đại ấn quan phủ đã thừa nhận quyền khế ước quy hết thảy về ta, ta cảm thấy vụ án này không có cần thiết cần thẩm tra tiếp, nếu như người nào đó yêu thích một con ngựa ở trên đường, liền ương ngạnh nói con ngựa này là của nhà hắn, chuyện này không phải là trắng trợn cướp bóc sao?”

Lý Trạch đã ý thức được chính mình phải thua kiện, hắn nhất thời thẹn quá hóa giận, khuôn mặt tro ngúi bỗng dưng đỏ chót lên, chỉ vào Lý Chân rống to: “Người mạnh mẽ xông vào Gia miếu của Lý Thị, đã thương gia đình của ta, người nhất định phải nhận tội!”

Lý Trạch vô lễ đến Huyện lệnh Dương Ân cũng không nhìn nổi, nghĩ đến chính mình suýt chút nữa bị Lý Trạch ngộ hại, trong lòng hắn dấy lên một trận căm tức, ‘Đùng!’ vỗ mạnh một cái, “Không cho phép rít gào nơi công đường, bằng không đuổi ra ngoài!”

Lý Trạch oán hận trừng mắt Lý Chân một chút, nén giận lại, lúc này, Lý Vô Khuy lại không chút hoang mang nói: “Có điều trong tay người hang vách đá này xác thực rất trọng yếu, việc này quan hệ việc Thánh Thần hoàng đế bệ hạ rất quan tâm đến việc xây dựng tượng phật Di Lặc, đây không riêng gì là chuyện của cá nhân người, cũng quan hệ đến Châu phủ Sa Châu cùng dân chúng Sa Châu.

Ta hỏi người, người dự định xử trí như thế nào về hang vách đá kia? Nếu như người đồng ý xây dựng tượng phật, Châu phủ sẽ ủng hộ người hai ngàn quan tiền, người xem thế nào?”

Lý Chân đã sớm định liệu trước, hắn cười nói: “Đa tạ hảo ý của sứ quân, có điều tổ phụ học sinh khi còn sống từng là cư sĩ của Đại Vân Tự, chính học sinh cũng cùng Đại Vân Tự có quan hệ rất sâu xa, vì lẽ đó học sinh đồng ý đem hang vách đá này không cần trả giá quyền cho Đại Vân Tự, xin mời Đại Vân Tự xây dựng tòa tượng phật Di Lặc này.”

Lý Chân vừa nói ra liền vang lên rất nhiều tiếng hô kinh ngạc, lại là không cần trả giá đưa cho Đại Vân Tự, Tác Mạo sắc mặt trở nên trắng xám, mạnh mẽ giậm chân một cái, xoay người rời đi.

Lý Trạch cũng triệt để tuyệt vọng, hắn vừa phát hiện một đường tài lộ liền như thế bị đứt đoạn, trong lòng hắn vừa vội vừa thẹn, liền hận không thể lập tức liền rời đi.

Lý Vô Khuy ha ha nở nụ cười, thiếu niên này không có làm hắn thất vọng, dĩ nhiên hiểu lí lẽ như vậy, đem chuyện này giải quyết một cách rất đẹp mắt.

Hắn lúc này khen ngợi nói: “Nghĩa cử của Lý thiếu lang làm người rất kính nể, rất tốt, Châu phủ cũng sẽ đưa hai ngàn quan tiền cho Đại Vân Tự, hiệp trợ Đại Vân Tự xây dựng toà Tượng phật Di Lạc này.”

Lý Vô Khuy hướng Huyện lệnh Dương Uân nói: “Chuyện này liền giao cho huyện lệnh Đôn Hoàng đi làm, Dương huyện lệnh phải nhanh chóng một chút cùng chủ trì Linh Ẩn liên hệ với nhau.”

“Hạ quan sẽ dốc toàn lực làm tốt việc này, cảm tạ giáo huấn của sứ quân ngày hôm nay.”

Lý Vô Khuy ý tứ sâu xa đối với Lý Chân gật đầu cười cợt.

.....

Từ Huyện nha đi ra, Lý Chân cùng đại tỷ Lý Tuyền đồng thời đi về nhà, Lý Chân cười nói: “Để a tỷ mất đi một cơ hội để phát tài, a tỷ sẽ không trách ta chứ!”

“Chuyện này ta sao có thể trách người, người làm rất khá, ta rất hài lòng, có điều ta nghĩ tới một chuyện khác, cũng phải cố gắng hỏi một câu.”

“A tỷ muốn hỏi ta chuyện gì?”

Lý Tuyền tóm chặt lỗ tai Lý Chân, đầy mặt vẻ giận dữ hỏi: “Ta nghe Tiểu Bàn nói, mỗi người các người ở Liễu Viên trấn kiếm lời hơn hai mươi ngàn quan tiền, tiền ở nơi nào? Người dám to gan giấu diếm với ta!”

26. Chương 26: Khách Mời Thần Bí Của Tác Gia

Trong từ đường Tác gia, trên mặt Tác Mạo rất sâu sắc cúi đầu xuống quỳ trên mặt đất, tiếp thu răn dạy của phụ thân.

“Người làm chuyện tình như thế nào, chuyện đơn giản như vậy đều phá hỏng hết, ta làm sao nói với người được, nếu không tiếc tất cả mọi thứ để đánh đổi lại hang vách đá, người lại làm mọi chuyện thành ra sao, hiện tại hang vách đá ở nơi nào?”

Tác Khánh tức giận đến lồng ngực thở lên thở xuống rất gấp ngừng, chấp tay ở bên trong từ đường đi qua đi lại, lại dừng bước chỉ vào nhi tử quát mắng: “Sự bất lực của người đã phá huỷ kế hoạch của ta, phá huỷ cơ hội của Tác gia, người có biết hay không?”

Tác Mạo vạ phần xấu hổ nói: “Hài nhi thấy bọn họ muốn cò kè mặc cả, cho nên muốn chờ ngày hôm nay lại đi bàn bạc, không nghĩ tới bị Lý gia ra tay trước.”

“Chuyện này không có quan hệ gì với Lý gia, là người ngu xuẩn, tại sao phải để sự tình qua đêm, người ra năm ngàn quan không được, thì ra 10 ngàn quan, ra 20 ngàn quan, ta không tin bọn họ sẽ không đáp ứng? Thực sự không được liền động thủ cướp đi, chuyện này không phải là chuyện làm ăn, không thể cò kè mặc cả, người hiểu không?”

“Hài nhi biết sai!”

“Còn có, Lý gia bên kia người cũng không có xử lý tốt, Lý Tân không có ở đó, người nên đứng lúc cùng Lý Trạch cầu thông, loại người như Lý Trạch khi nào vì chuyện gia tộc mà cân nhắc qua, muốn thay gia tộc

cân nhắc hẳn đã sớm đảm đương làm gia chủ, hẳn là đòi tiền, người hoàn toàn có thể liên thủ với hắn nắm được quyền kế ước, dù sao cũng hơn cho không Đại Vân Tự.”

Tác Mạo hầu như muốn khóc lên, hắn phát hiện mình xác thực xem thường tầm quan trọng của chuyện này: “Phụ thân, bây giờ nên làm gì?” Tác Mạo mang theo tiếng khóc nức nở hỏi.

Tác Khánh trầm tư chốc lát nói: “Người hiện tại lập tức đi Đại Vân Tự, cùng chủ trì Linh Ẩn thương lượng, chúng ta đồng ý toàn lực giúp đỡ xây dựng Tượng phật Di Lặc, không đủ chi phí xây dựng dựng toàn bộ do Tác gia chúng ta gánh chịu, không cần Đại Vân Tự lại đi khắp nơi xin xỏ, mặt khác, Tác gia hàng năm lại phụng bieu cho Đại Vân Tự năm trăm quan tiền dầu vừng, xin hắn cần phải tấu lên triều đình rằng Tác gia chúng ta đã giúp đỡ hết mình để xây tượng phật.”

Chuyện này cũng là không có biện pháp nào khác, coi như Tác gia không lấy được quyền chính chủ trong chuyện này, nhưng ít ra có thể cùng Đại Vân Tự chia sẻ công lao xây dựng Tượng phật Di Lặc, để Thánh Thượng có thể nhìn thấy Tác gia đối với tượng phật làm ra công hiến, sau đó sẽ mời Vũ thừa tự nói thật cho Thánh Thượng, vẫn còn có thể bù đắp lại một ít.

Tác Mạo hiểu rõ, lập tức đáp: “Hài nhi lần này chắc chắn sẽ không làm sai đại sự của phụ thân!”

“Đi thôi! Hiện tại phải đi, đừng lại bị người khác giành trước.”

Tác Mạo thi lễ một cái, vội vã đi tới, trên từ đường chỉ còn dư lại một người là Tác Khánh, Tác Khánh chấp tay nhìn lên bầu trời, tự nhủ: “Lý Chân này đúng là rất lợi hại mà! Thậm chí ngay cả Lý Vô Khuy cũng giúp đỡ hắn.”

Lúc này, Tác Khánh cảm thấy ở ngoài có người, lập tức quát hỏi: “Ai ở bên ngoài?”

Chỉ thấy một người sau Đại Trụ nơm nớp lo sợ đi ra, “Tổ phụ, là Tôn nhi.”

Hóa ra là trưởng tôn Tác Văn, Tác Khánh hơi nhượng mảy, “Người ở đây làm cái gì?”

Tác Văn quỳ xuống hành lễ nói: “Khởi bẩm tổ phụ, Tôn nhi muốn đi trong Châu quân luyện tập cưỡi ngựa bắn cung, không biết tổ phụ có đồng ý hay không?”

Tác Văn nói tới Châu quân là Tư Mã Sa Châu Tác Tri Bình thành lập 500 quân đội, Tác Khánh chính là muốn cho Tác Văn nhậm chức giáo úy của Châu quân, khiến Tác gia có thể vững vàng khống chế nhánh quân đội này.

Hiếm thấy Tôn nhi chủ động đưa ra ý nghĩ muốn đi vào trong quân đội luyện tập cưỡi ngựa bắn cung, Tác Khánh ôn hòa cười nói: “Người có ý nghĩ này rất tốt, ta tự nhiên sẽ cho phép, chuyện này người cùng hai tổ phụ thương lượng một chút, nghe một chút ý kiến của bọn hắn.”

Then chốt vẫn là cần Tác Tri Bình đến sắp xếp việc này, Tác Văn đáp ứng rồi, đứng dậy muốn lui ra, Tác Khánh lại gọi hắn, “Mặt khác, tổ phụ hi vọng người hướng về Lý Chân học tập, người trẻ tuổi này không phải người bình thường, là thiếu niên thông minh, năng lực nhất mà tổ phụ từng gặp, không riêng phải học võ nghệ của hắn, càng phải học tập mưu lược của hắn, nếu như người có thể bằng một thể mạnh của hắn, tổ phụ cũng đã rất hài lòng.”

“Tôn nhi nhớ kỹ!”

“Đi thôi!”

Tác Văn lui ra nội đường, hắn vội vã trở lại trong sân của mình, hắn cũng không nhịn được nữa, rút ra kiếm mạnh mẽ chém trên cọc gỗ ở trong nhà, mắng to: “Cái gì chó má Lý Chân, hại Tác gia, còn muốn ta hướng về hắn học tập, hắn tính là thứ chym gì!”

Tác Văn nghe trộm đến Nhị thúc cùng tổ phụ nói chuyện, lại bị tổ phụ nói hắn một nửa Lý Chân cũng không bằng, khiến lòng tự ái của hắn chịu đả kích rất lớn, khiến cho hắn phần nộ vạn phần.

Tác Văn vùng kiếm liên tục chém bổ vào cọc gỗ, hắn lại nghĩ tới chính mình từng hướng về Lý Chân khiêu chiến qua, liền quát to: “Ta muốn tìm hắn so kiếm!”

“Trưởng công tử muốn tìm ai so kiếm?” phía sau Tác Văn truyền tới một tiếng cười âm lãnh.

Tác Văn vừa quay đầu lại, là một tên thần bí khách mời của nhà bọn họ, tên là Lam Chấn Ngọc, là hần đệ đệ của Lam Chấn Ninh, cũng là mới từ Trường An đến đây.

Lam Chấn Ngọc tuổi chừng hơn ba mươi tuổi, trên mặt có một vết sẹo dài nhìn mà giật mình, bí danh Dao Kiếm, kiếm thuật cực kỳ cao cường, hơn nữa kinh nghiệm cũng rất phong phú.

Hắn sở dĩ rất thần bí, là bởi vì ai cũng không biết hắn ở Trường An làm cái gì, có người nói huynh trưởng hắn cũng không biết, Tác Khánh đặc biệt hỏi hắn vài câu, kết quả cái gì cũng hỏi không ra được.

Hắn lần này là có chuyện rất trọng yếu đi Cao Xương, vừa vặn đi ngang qua Đôn Hoàng, bởi vì phải chờ người khác, liền ở Tác gia hai ngày, hai ngày nay cũng tùy tiện chỉ điểm một chút kiếm thuật ấy tên con cháu của Tác gia.

Hắn trong lúc rảnh rỗi, liền tới xem Tác Văn luyện kiếm một chút, vừa vặn gặp phải Tác Văn đang nổi giận.

Tác Văn khâm phục nhất người chính là tiểu cô thúc này, không chỉ có võ nghệ cao cường, hơn nữa thủ đoạn khá tàn nhẫn, khá giống với khẩu vị của hắn, hai ngày nay hắn vẫn ở cùng Lam Chấn Ngọc học kiếm.

Tác Văn liền vội vàng tiến lên chào đón, hắn thở dài nói: “Tổ phụ rất tôn sùng một người thiếu niên, nói ta không bằng một nửa của hắn, vì lẽ đó làm ta buồn bực.”

“Ồ? thiếu niên kia như thế nào lại được tổ phụ người tôn sùng như vậy?”

“Chỉ là tên hàn môn tử đệ thôi, tuy rằng họ Lý, nhưng không có quan hệ gì với Lý gia, hắn cười ngựa bắn cung cũng không tệ lắm.”

Tác Văn vốn muốn nói Lý Chân khá được Vương Hiếu Kiệt thưởng thức, nhưng trong lòng hắn đổ kị, trước mặt Lam Chấn Ngọc không nói tới chuyện này.

“Cười ngựa bắn cung?”

Lam Chấn Ngọc khinh bỉ rồi hừ lạnh, “Ồ Trường An cười ngựa bắn cung không trọng yếu, kiếm thuật mới là vương đạo, người mới vừa nói muốn so kiếm, là so cùng hắn sao?”

“Phải! Quảng thời gian trước vẫn bồi từng hướng về hắn đấu kiếm, có điều. . . .”

Lam Chấn Ngọc là người cỡ nào khôn khéo, hắn nhìn một chút liền hiểu sự do dự trong mắt Tác Văn, liền cười nói: “Có phải là kiếm thuật của người không bằng hắn?”

Tác Văn lúng túng gật gù, “Năm ngoái ta thua trong tay hắn, ta luyện kiếm một năm, đã từng nghĩ rửa hận, nhưng cảm giác vẫn là không bằng hắn.”

Lam Chấn Ngọc vỗ vỗ bờ vai của hắn, cười nham hiểm nói: “Có ta ở đây! Ta dạy cho người một chiêu, bảo đảm người có thể chiến thắng hắn.”

Tác Văn đại hỉ, vội vã thi lễ, “Đa tạ giáo huấn của tiểu cô thúc!”

. . . .

Lý Chân về đến nhà, liền như bé ngoan hướng về đại tỷ nộp lên hai mươi đồng La Mã kim tệ, Lý Tuyền ngược lại không là muốn cầm tiền của đệ đệ, mà là nàng đối với đệ đệ quản thúc cực nghiêm, chỉ sợ hắn sau khi có tiền không chịu được mê hoặc đi tới con đường tà đạo.

Đôn Hoàng có một bầu không khí rất tốt, rất nhiều con cháu thiếu niên túi áo có chút tiền liền yêu thích tụ tập cùng một chỗ uống rượu chơi gái, Lý Tuyền tuyệt không cho phép đệ đệ cũng giống như bọn họ đều không có tiền đồ.

Hai mươi đồng tiền vàng này nàng sẽ không cần, nàng sẽ thay đệ đệ tích góp từng tí một, chờ lúc làm chính sự thì trả lại cho hắn, có điều Lý Tuyền càng quan tâm những đồng tiền này là từ đâu tới, có hay không lai lịch không rõ ràng? Có hay không đệ đệ làm việc phạm pháp? Nàng hỏi Lý Chân đầy đủ gần nửa canh giờ.

Lý Chân ngược lại không cần dùng tiền, hắn sở dĩ không chịu đem tiền giao ra, chính là sợ đại tỷ hỏi chuyện này, hắn rất cực phiền muộn không thôi, từ trong nhà chạy ra ngoài.

Lý Chân đã sớm kết thúc học nghiệp ở châu học, bởi vì hắn trong lần thi hương vũ cử biểu hiện quá xuất sắc, cũng đánh động học chính Sa Châu, từ học chính phê cho hắn hoàn thành học nghiệp, để hắn có thời gian toàn lực chuẩn bị sang năm đi Kinh Thành thi tiến sĩ khoa vũ cử.

Lý Chân hai ngày nay vô tâm luyện tập cưỡi ngựa bắn cung, sau khi hắn đi một chuyến đến Ngọc Môn, tâm lý có chút bình tĩnh lại, toàn tâm toàn ý muốn tái xuất một chuyến xa nhà.

Hắn kỳ thực muốn đi Cao Xương hoặc là Quy Tư, sau khi hắn đến Đại Đường còn chưa từng đi địa phương phía tây của Đôn Hoàng, hắn rất muốn biết Tây Vực Đường Triều cùng Tân Cương hậu thế đến cùng có cái gì không giống nhau?

Lý Chân đi vào một điểm la ngựa phụ cận Tam Hòe hẻm, điểm la ngựa này đồng thời cũng là một điểm du lịch, cũng chính là cung cấp người hướng đạo đi Tây Vực hoặc là Trường An, cũng bán ra đồ dùng dành cho các lữ đồ, như là lều vải, được phẩm các loại.

Hắn đi vào cửa tiệm, điểm chưởng quỹ liền tươi cười tiến lên chào đón, chỉ một chút hắn nhận ra Lý Chân, cười nói: “Đây không phải a Chân sao? Đến tiểu điểm ta muốn mua cái gì?”

“Lâm thúc, ta muốn hỏi một chút sự tình đi Cao Xương.”

“Hóa ra là chuyện này, hỏi ta là đúng rồi, một năm ta đi mấy chuyến đến Cao Xương, đến đây! Đến đây! Chúng ta ngồi xuống nói chuyện.”

Lâm chưởng quỹ nhiệt tình kéo Lý Chân ngồi xuống, cười híp mắt hỏi: “Người muốn đi Cao Xương?”

“Có chút xíu muốn đi.”

“Nhưng là sợ đại tỷ không cho phép, đúng hay không?”

Lâm chưởng quỹ ha ha nở nụ cười, hắn lấy ra một tấm bản đồ nói: “Cao Xương chính là Tây Châu, cái này người biết chưa!”

Lý Chân gật gù đầu, Lâm chưởng quỹ lại nói: “Nghe tới Tây Châu ngay sát vách Sa Châu, kỳ thực rất xa, chủ yếu là Sa Châu chúng ta diện tích quá lớn, phía tây Đôn Hoàng đều là sa mạc hoặc là đá sỏi, muốn đi Cao Xương nhất định phải đi Tẩu Thương đạo, có thể ở Bồ Xương Hải nghỉ ngơi tiếp tế, có điều ta khuyên người tốt nhất mùa hè hoặc là mùa thu đi Cao Xương.”

“Tại sao?”

“Mùa xuân có bão cát, nếu như trên đường gặp phải bão cát, chuyện kia ảnh hưởng rất lớn, thậm chí có thể mất mạng, mùa hè liền tốt hơn nhiều, ta đi qua gần hai mươi năm, trong mùa hè gặp phải bão cát, cũng chỉ có một lần.”

Lý Chân cũng chỉ là hỏi một chút mà thôi, hắn không tìm được lý do thuyết phục đại tỷ để hắn đi Cao Xương, tuy rằng hắn làm người hai kiếp, nội tâm từ lâu bắt đầu muốn độc lập, nhưng dù sao đại tỷ là thân nhân duy nhất của hắn ở thế giới, hắn không muốn để cho đại tỷ bận tâm khổ sở về hắn.

Mới từ điểm la ngựa đi ra, chỉ thấy xa xa một người cưỡi ngựa chạy gấp mà tới, trong nháy mắt liền vọt tới trước mặt hắn, người tới chính là Tác Văn.

“Lý Chân, người nhận lấy, đây là kiếm thiếp của ta!”

Tác Văn đem tấm kiếm thiếp ném cho Lý Chân.

27. Chương 27: Cuộc So Kiếm Kỳ Lạ

Kiểm thiếp chính là khiêu chiến chính diện so đấu kiếm pháp, loại truyền thống này từ Hán triều truyền thừa đến Đường Triều, Hán Đường đều là thời đại thượng võ, bội kiếm của nam tử là việc cực kỳ bình thường, nam tử có tí thể diện đều sẽ có một thanh bội kiếm của mình, học võ so kiếm ở Hán Đường rất phổ biến.

Mấy bằng hữu xuất ngoại giao du du xuân, hưng phấn thì tìm một vị trí đẹp, rút kiếm ra luận võ, hoặc là song phương trở mặt thành thù, cũng sẽ rút kiếm quyết một phen thư hùng.

Đại đa số thời điểm so kiếm đều là ước định trên đầu lưỡi, rất ít người dùng kiếm thiếp, dùng kiếm thiếp mang ý nghĩa có thể sẽ có nguy hiểm đến tính mạng, tình huống như thế phải tìm người trung gian làm chứng, nếu như là so kiếm quyết sinh tử, vậy còn nhất định phải hướng về quan phủ lập hồ sơ.

Nhưng lý do trên kiếm thiếp của Tác Văn chỉ là tranh tài kiếm thuật, không có ý tứ là quyết sinh tử, không cần hướng về quan phủ lập hồ sơ, nhưng cũng khá chính thức, thời gian là ngày mai giờ Tý buổi sáng, địa điểm là Đông thao trường, cũng chính là nơi vũ cử thi hương Lý Chân thi bộ xạ.

“Lão Lý, người làm gì thế, muốn tiếp kiếm thiếp của hần, quả thực xằng bậy!”

Tửu Chí nghe nói Tác Văn đưa kiếm thiếp cho Lý Chân, hần nhất thời cảm phần sục sôi, “Năm ngoái so kiếm đã bại dưới tay người, theo quy củ, trong vòng ba năm không cho phép so kiếm, hần có ý gì? Mới một năm lại muốn so kiếm, da mặt này quả thực so với tường thành còn dày hơn.”

Lý Chân đối với sự phẫn nộ của Tên Béo cũng không phản đối, vung tay cười nói: “Không đáng kể gì, mặc kệ ba năm hay là một năm, nên thắng vẫn là thắng, nên thua phải thua, người nói đúng hay không?”

“Tuy là nói như vậy, nhưng dù sao phải có quy tắc, mọi người đều biết, hần xằng bậy như vậy sẽ phá hoại hết quy củ.”

Bên cạnh Khang Đại Tráng trầm giọng nói: “Phỏng chừng là lần này Tác gia mua hang vách đá thất bại, Tác Văn ghi hận trong lòng, vì lẽ đó muốn so kiếm, có điều hần rõ ràng không phải là đối thủ của người a!”

“Lão Lý, trong này nhất định có âm mưu, rõ ràng không phải là đối thủ của người còn đang hoàng trịnh trọng đưa kiếm thiếp, hần không sợ mất mặt sao? Không đúng! Không đúng! Trong này nhất định có âm mưu, chúng ta không thể bị lừa.”

Lý Chân vỗ vai Tửu Chí, cười nói: “Được rồi, không cần cả ngày đàm luận âm mưu, hần khổ sở luyện kiếm một năm, phỏng chừng có thể thắng ta, vì lẽ đó hần mới sẽ đưa kiếm thiếp.”

“Khổ luyện cái rắm!” Tửu Chí khinh bỉ nói: “Ngày hôm qua ta còn ở Di Xuân Viện gặp phải hần. . . .”

Tửu Chí đột nhiên che miệng lại, hần phát hiện mình lỡ miệng nói lộ hết, Lý Chân cười to lên, chỉ đành hỏi hần: “Tên béo đáng chết, thành thật khai báo, hai mươi đồng tiền vàng còn còn lại bao nhiêu?”

“Giữa ban ngày ban mặt, kim tệ đều cho Thúy nhi đi mua đồ, chỗ đó ta chỉ đi qua một lần, ta chỉ là muốn đi tìm người!”

“Người đương nhiên là đi tìm người, chúng ta đều biết.”

“Tiểu Bàn đi nơi nào tìm người a!”

Lý Tuyên bưng một bát cháo cười cười đi vào, ba người sợ đến mức không dám nói nữa.

.

Trên Đông thao trường chật ních các thiếu niên đến đây xem so kiếm, việc Lý Chân cùng Tác Văn so kiếm từ lâu đã truyền ra, mọi người chen chúc mà tới, đều muốn chứng kiến trận tranh tài đặc sắc này.

Kỳ thực Lý Chân cùng Tác Văn so kiếm vốn là không công bằng, Tác Văn là con em quyền quý ở Đôn Hoàng, hần có thể xuống tay ác độc, thậm chí giết chết Lý Chân, nhưng Lý Chân chỉ là con cháu bình dân, hần lại không thể gây tổn thương cho trưởng tôn Tác gia.

Mọi người đều rất hiểu rõ, vì lẽ đó càng nhiều người vì Lý Chân mà lo lắng, Đại Tráng cùng Tửu Chí cũng lo lắng không thôi.

Lý Chân đối với Đại Tráng cùng Tửu Chí cười cợt, “Bình tới tướng đỡ, nước tới đất ngăn, năm ngoái ta làm sao đánh bại hần, năm nay vẫn là như thế, các người không cần lo lắng, thay ta hò hét trợ uy là được rồi!”

Tửu Chí đem Lý Chân kéo qua một bên, thấp giọng nói: “Có muốn hay không ta chơi âm mưu, ta có cầm đầu ba bột, ta cho hần uống nước có pha đầu ba bột có được không?”

Lý Chân có chút dở khóc dở cười, “Người mang món đồ kia tới làm cái gì?”

Tửu Chí gãi đầu một cái, có chút lúng túng nói: “Người biết. . . Thứ này ta xưa nay đều mang theo bên người.”

“Trước tiên cảnh cáo người, chớ làm loạn a! Hồng tên tuổi của ta.”

Tửu Chí xem thường phải miệng, “Còn tên tuổi của người? Mạng nhỏ trọng yếu hay là tên tuổi trọng yếu? Quên đi! Mập gia ta chỉ là có ý tốt, người không muốn ta quản chuyện này, ta còn mừng rỡ không kịp.”

Lý Chân kỳ thực cũng không muốn cùng muỗi thiếu hiệp này luận võ, người như thế không thể thua nổi, chính mình nếu không tiếp hắn, hắn tất nhiên sẽ chung quanh nói khoác, đem mình hạ thấp thanh danh đến một đồng cũng không đáng giá.

Chính mình nếu thắng hắn, hắn càng sẽ không cam lòng, còn muốn trăm phương ngàn kế lấy lại mặt mũi, gia phong Tác gia bọn họ nhất quán như vậy rồi.

Nhưng nếu Tác Văn đã bức đến trước mắt, Lý Chân cũng không dứt khoát thoái nhượng, hơn nữa hắn cũng rất tò mò, năm ngoái Tác Văn hai chiêu liền bại dưới kiếm của mình.

Mà hôm nay, Tác Văn lại vội vã không nhìn nổi muốn hướng mình khiêu chiến, vèn vèn thời gian qua đi mới một năm, chẳng lẽ hắn lại luyện được bản lĩnh đặc biệt gì sao?

Trên sân bóng hai bên chật ních đám thiếu niên đến đây xem so kiếm, bọn họ mỗi người tâm tình rất kích động, liệu mạng giờ cổ họng hô to, hận không thể bọn họ là nhân vật chính.

Lòng bàn tay Tác Văn tất cả đều là mồ hôi, trong lòng hơi sốt sắng, dáng vẻ của hắn cũng khá là cao to, vóc người xấp xỉ như Lý Chân, hắn ngày hôm nay đầu đội mũ sa, mang trên thân trường bào tơ lụa thượng hạng, eo cột chặt thắt lưng ngọc, môi hồng răng trắng, biểu lộ ra khá là ngọc thụ lâm phong.

Trong tay hắn cầm chặt chuôi kiếm do thợ rèn có tiếng luyện ra, lưỡi kiếm sắc bén, dưới mặt trời lóng lánh rạng rỡ ánh hàn quang.

Ngày hôm trước Tác Văn được Lam Chấn Ngọc chỉ điểm, Lam Chấn Ngọc giới thiệu về dùng âm mưu, hắn từ nơi đó học được một loại thủ đoạn nham hiểm, trong lúc hắn so kiếm có thể đánh bại đối phương một cách dễ dàng.

Tác Văn trong lòng trở nên rất khẩn trương, hắn khát vọng cùng Lý Chân giao thủ, rồi đánh bại hắn, từ trên người Lý Chân đoạt lại danh tiếng thiếu niên đệ nhất thành Sa Châu.

Lúc này, Tác Văn cảm giác được trên người Lý Chân có một loại sát khí khó có thể nói hết, như một loại sức mạnh vô hình đang áp bức hắn, khiến cho trong lòng hắn càng sinh ra một tia khiếp đảm.

Loại sát khí này năm ngoái không có, thậm chí cả quãng thời gian trước gặp phải Lý Chân cũng không có cảm thấy loại sát khí này, hiện tại từ trên trường kiếm của Lý Chân lại bạo lộ ra.

Đặc biệt là cặp kia sắc bén hai mắt của Lý Chân, ánh mắt lấp lánh luôn theo dõi hắn, để Tác Văn cảm giác ý đồ của mình bị đối phương nhìn thấu, Tác Văn trong lòng không khỏi có chút hoảng loạn.

Trang phục Lý Chân cùng trang phục Tác Văn khác nhau một trời một vực, hắn không có mũ đai quan, chỉ mang trang phục bình dân, trên người mặc trường bào tể ma màu xanh lam, eo cột cách mang, trường kiếm trong tay cũng là hắn dùng tám trăm đồng tiền ở Thiết Tượng Phô mua được hàng giá rẻ.

Nhưng trải qua mấy ngày trước cùng binh sĩ Thổ Phiên liều chết chém giết, tâm thái Lý Chân tự nhiên phát sinh một ít biến hóa, hắn đối với vấn đề sinh tử của con người có tí thay đổi, biểu hiện trên vấn đề kiếm thuật, ra tay sẽ càng thêm quả quyết, ra tay càng thêm tàn nhẫn, không hề bị đến cái gì ràng buộc, lần này vô hình chung tăng cao kiếm thuật của hắn.

Kiếm thuật Đại Đường có hai loại, một loại là kiếm thuật động tác võ thuật, tỷ như người đọc sách ở bên trong châu học rèn luyện kiếm thuật, cùng với người bình thường học được một nửa chiêu thức kiếm pháp, loại động tác võ, kiếm thuật này chỉ có thể cường tráng thân thể, thực chiến không hề có một chút ý nghĩa nào.

Còn có một loại chính là kiếm thuật thực chiến, là chuyên môn dành cho người tập võ luyện tập, trước tiên phải luyện động tác võ thuật, sau đó sẽ luyện kiếm thuật, thấy chiêu ra chiêu, tùy ý đánh giết.

Hơn nữa tuyệt không chỉ vờ vờ luyện kiếm, còn nhất định phải luyện tập thân thể dẻo dai cùng sức mạnh từ nhỏ, cuối cùng khiến người luyện võ thân thể, tay mắt lanh lẹ, thân thể như Giao Long, đặc biệt là sức mạnh nhất định phải đủ mạnh mẽ, bằng không sức mạnh không đủ, sẽ bị người khác một kiếm đánh bay.

Lý Chân cùng Tác Văn luyện đều là dạng người ở sau, nhưng trình độ hoàn toàn khác nhau, không riêng chỉ trình độ cao thấp của sư phụ, càng quan trọng hơn là thiên phú của mỗi người cùng trình độ tập luyện khắc khổ không giống nhau.

Lý Chân đem trường kiếm tùy ý nằm trên đầu vai, có vẻ hơi hững hờ, nhưng hắc ánh mắt nhạy cảm nhìn kỹ nhất cử nhất động của Tác Văn, hắc nhìn ra Tác Văn trong mắt rất không được tự nhiên, tựa hồ làm việc gì dối lý, khiến cho hắc càng thêm cảnh giác.

Trong năm ngoái so kiếm, Tác Văn hai chiêu liền bại ở dưới kiếm của mình, một năm qua chính mình kiếm thuật lại có tiến bộ rất lớn, nhưng trạng thái tinh thần Tác Văn cùng năm ngoái không có gì khác biệt, như vậy Tác Văn nếu muốn chiến thắng chính mình, hắc nhất định phải trước hai chiêu phải có hành động.

Ánh mắt Lý Chân tập trung vào tay trái của Tác Văn, hắc đã nhìn thấy, Tác Văn trong tay trái giấu một thanh dao găm, rất là lén lút, sợ người khác nhận ra.

Lý Chân cười lạnh một tiếng, cao giọng hô: “Tác huynh, tiên cơ ta tặng cho người!”

“Được!”

Tác Văn hét lớn một tiếng, vội vàng chạy tới, đến trước mắt Lý Chân, dùng thế sét đánh, cầm kiếm đâm tới, ánh kiếm tóe lên vẻ lóng lánh, khiến ọi người hoa cả mắt.

Lý Chân lại không có chống đỡ, lùi lại mấy bước, ánh mắt nhìn chằm chằm tay trái Tác Văn, hắc thấy dao găm nơi tay trái Tác Văn hơi động, liền biết hắc đã muốn ra tay rồi, hắc cũng cao giọng hô một tiếng, trường kiếm đỡ đòn, nghiêng người cùng Tác Văn xen kẽ lướt qua.

Ngay trong chớp mắt đó, dao găm trên tay trái Tác Văn hướng về Lý Chân trước mặt đâm tới, bên trên giao găm có một ít bột phấn trắng, đứng ở đằng xa căn bản không nhìn thấy được, nhưng Lý Chân lại thấy rất rõ ràng, trong lúc dao găm đang phóng ra, hắc liền nín thở.

Đòn sát thủ của Tác Văn chính là loại bột phấn vô sắc này, loại thuốc này nguyên bản là dùng tới đối phó với nữ nhân, nghe rằng sau khi bị dính tứ chi vô lực, Lam Chấn Ngọc chế tạo độ tinh khiết càng cao, khiến loại bột phấn này hiệu quả trở nên càng mãnh liệt, chỉ cần hít được một chút, sẽ vắng đầu hoa mắt.

Tác Văn chính mình trước đó đã phục dụng thuốc giải, không bị mê được ảnh hưởng, biện pháp của Lam Chấn Ngọc càng thêm cao thâm, bột phấn giấu bên trên dao găm, chỉ cần vung dao găm hướng về đối phương chém ra, bột phấn vô sắc sẽ từ bên trong tuôn trào bay ra, khiến đối phương bất tri bất giác bị ám hại.

Hai ngày qua, Tác Văn trong phủ gia đình làm thí nghiệm, mười lần như một, khiến cho hắc càng có tự tin.

Dao găm vung ra, chỉ thấy Lý Chân dưới chân lão đảo một cái, tựa hồ muốn té ngã, đưa tới xung quanh các thiếu niên vang lên nhiều tiếng hô kinh ngạc, Tửu Chí bọn họ càng là gấp đến độ hô to: “Lão Lý cẩn thận!”

Tác Văn nhất thời đại hỉ, đối phương trúng chiêu, hắc nảy sinh lòng ác độc, xoay người hét lớn một tiếng, dùng kiếm hướng về hậu tâm Lý Chân đâm tới, chiêu kiếm này ra tay vô cùng ác độc, nếu bị đâm vào, không chết cũng tàn phế.

Trong tiếng kêu kinh ngạc của khắp nơi, trường kiếm trong nháy mắt sắp đâm tới phía sau lưng Lý Chân, lúc này Lý Chân ngoài ý muốn bước về phía trước một bước, vừa vặn tránh thoát một chiêu kiếm trí mạng của Tác Văn, hắc trở tay ra một chiêu kiếm, đâm trúng tay Tác Văn, Tác Văn kêu thảm một tiếng, trường kiếm ‘Leng keng!’ rơi xuống đất.

Tác Văn quỳ một chân trên mặt đất, nắm chặt bàn tay kêu lên thảm thiết, máu tươi từ tay tuôn trào chảy ra, đau đến cả người hắn đều run rẩy.

Hai người giao thủ động tác rất mau lẹ liền kết thúc, nhưng kết quả cuối cùng lại làm mọi người trở mắt ngoác mồm, rõ ràng Lý Chân gần thất bại, làm sao cuối cùng là Tác Văn trúng kiếm quỳ xuống đất?

Tử Chí hưng phấn vung cánh tay hô to: “Nhìn thấy chưa, đây chính là sư phụ không có hậu môn dạy dỗ đồ đệ, một nửa chiêu liền bại trận, có còn hay không muốn đi tới khiêu chiến?”

Trên sân bóng bốn phía yên lặng như tờ, không người nào dám đi tới khiêu chiến, nhưng càng nhiều người là vì là Lý Chân lo lắng, tổn thương Tác Văn, Tác gia sẽ bỏ qua cho hắn sao?

Đứng bên cạnh Tác Anh là Lam Chấn Ngọc bị một câu ác độc của Tử Chí làm tức giận, nếu không phải hắn không muốn biểu hiện, ngày hôm nay hắn không đem tên mập mạp chết bầm này chém nát cái miệng thối tha.

Lúc này, Tác Anh mang theo hơn mười người gia đình rút đao lọt vào, hơn mười người gia đình đem Lý Chân hoàn toàn vây quanh, Tác Anh vội vã đỡ lấy huynh trưởng, lo lắng hỏi: “Đại ca, người thế nào?”

“Ta không biết, kinh mạch. . . Khả năng đứt đoạn mất.”

Tác Anh giận dữ, quay đầu lại nhìn chằm chằm Lý Chân gào thét, “Lý Chân, ngươi gan to bằng trời!”

Lý Chân cười lạnh, đem đoản kiếm đâm tới trước mặt mình trên mặt đất, khom lưng nhặt lên, nhìn kỹ một chút hỏi: “Văn công tử, muốn ta đối với mọi người hỏi một chút được không?”

“Đừng. . . Ta chịu thua!” Tác Văn thấp giọng cầu xin, hắn hiểu rõ trong lòng, nếu Lý Chân đem chuyện này gièm pha tuyên dương ra bên ngoài, chính mình sợ rằng sẽ Thân Bại Danh Liệt.

Tác Văn hướng gia đình lệnh nói: “Để hắn đi!”

“Không được!” Tác Anh giận dữ, tổn thương trưởng tôn Tác gia liền muốn đi, nào có dễ dàng như vậy? Hắn hung ác nói: “Lý Chân, ngươi nhất định phải cho Tác gia một câu trả lời!”

Đúng lúc này, bên ngoài thảo trường một trận rối loạn, tiếp theo có người hô to: “Đừng so kiếm, Đôn Hoàng xảy ra đại sự!”

28. Chương 28: Chiến Tranh Đột Nhiên Xảy Ra

Đại Đường lập quốc đã gần hơn bảy mươi năm, cửu lịch thái bình, mọi người dần dần quên đi chiến tranh, Trung Nguyên tuy là như vậy, nhưng châu quận biên cương lại có mầm họa của chiến tranh.

Bốn năm trước Ung Vũ Vệ Tương Quân Vương Hiếu Kiệt suất quân đánh bại Thổ Phiên, thu phục bốn trấn Tây Vực, nhưng Thổ Phiên rất không cam tâm, chúng liên thủ với Đột Quyết, mấy lần đối với Đường quân phát động chiến tranh, ý đồ đoạt lại Tây Vực.

Lần này Vương Hiếu Kiệt suất lĩnh 50 ngàn đại quân từ Đôn Hoàng xuôi nam xuống cao nguyên, chuẩn bị tiến công Đại Tướng Thổ Phiên Bột Luận Tán Nhận cùng Tây Đột Quyết Thập Tính Khả Hãn A Sử Na Tử do Thổ Phiên ủng hộ mà thành lập.

Quân Thổ Phiên cùng Đột Quyết ở thế yếu, vì cứu vãn chiến cuộc, kỵ binh Đột Quyết muốn đối với hậu cần trọng địa Đường quân là thành Đôn Hoàng phát động đánh lên.

Năm ngàn kỵ binh Đột Quyết từ phương bắc hướng về Đôn Hoàng đánh tới, bọn họ bị thương nhân ở gần Đôn Hoàng phát hiện tung tích, lập tức báo tin cho thành Đôn Hoàng.

Đã có gần hai mươi năm không trải qua chiến tranh, thành Đôn Hoàng loạn tung cả lên, từng nhà kêu cha gọi mẹ, liều mạng đem con cùng gia sản hướng về bên trong hầm mà tàng trữ, tất cả mọi người đều cảm thấy tận thế sắp xảy ra.

Thành Đôn Hoàng tình thế dị thường nghiêm túc, Đậu Lô Quân lúc này cũng không ở thành Đôn Hoàng, mà là làm hộ vệ quân hậu cần của đại quân Vương Hiếu Kiết đóng quân gần miệng núi Nam Sơn, cách thành Đôn Hoàng ước 200 dặm.

Trong thành Đôn Hoàng chỉ có năm trăm châu Binh, làm sao có khả năng ngăn cản được năm ngàn kỵ binh Đột Quyết tiến công, một khi thành bị phá, kết quả tất nhiên là đồ sát thành, mấy vạn bình dân Đôn Hoàng ai cũng không sống được.

Bắc Thành Môn đã loạn tung lên, từ ngoài thành tràn vào lượng lớn nông dân cùng thương nhân, tiếng gào khóc, tiếng mắng chửi, mười mấy con lạc đà cùng mấy chiếc xe bò chen ở cửa thành nơi, khiến cửa thành không thể thông vào được.

Tư Mã Tác Tri Bình rống lớn gọi to, chỉ huy châu Binh đem lạc đà cùng xe bò tách ra, nhất định phải lập tức đóng cửa thành.

Trên đầu tường, thứ sử Lý Vô Khuy sắc mặt cực kỳ nghiêm nghị, trong lòng hắn cũng loạn thành một đoàn, không biết nên làm thế nào mới tốt, nếu như Đôn Hoàng bị Người Đột Quyết đồ sát thành, hắn chẳng phải là thiên cổ tội nhân thành Sa Châu.

Lúc này, Trưởng Sử Tương Nguyên tiến lên thấp giọng nói: “Việc cấp bách nhất định phải phái người đi phía nam báo tin, để Trương Đình mau chóng đem binh về cứu viện, đây là biện pháp duy nhất để bảo vệ Đôn Hoàng.”

“Nhưng. . . Ta sợ thời gian không kịp.”

“Sứ quân, nghe nói Người Đột Quyết đều là kỵ binh, không thiện công thành, bọn họ còn muốn tạm thời chế tác vũ khí công thành, nếu như chúng ta đem con cháu biết vũ nghệ thành Đôn Hoàng đều tập trung lên đây, chỉ ít có thể có mấy ngàn người, phát binh khí cho bọn họ bảo vệ quê hương, tin tưởng có thể tranh thủ được một chút thời gian.”

Lý Vô Khuy gật gù, “Người nói đúng, chúng ta không thể từ bỏ hi vọng, vậy ta phái người trước đi cứu viện!”

Hắn vừa dứt lời, trên đầu tường nhất thời truyền đến một mảnh kêu sợ hãi, chỉ thấy phía nam cùng phương bắc đều xa xa xuất hiện một vệt đen, kỵ binh Đột Quyết đã giết tới.

Lý Vô Khuy mặt mũi trở nên trắng bệch, Người Đột Quyết dĩ nhiên là từ hai cái phương hướng đánh tới, đường đi phía nam cầu viện đã bị cắt đứt, vậy phải làm sao bây giờ?

Lúc này, một tên tùy tùng bước nhanh về phía trước nói: “Khởi bẩm sứ quân, Lý Chân cầu kiến, hắn đồng ý phá vây đi cầu viện!”

Lý Vô Khuy trong lúc tuyệt vọng thì nhìn thấy một tia hi vọng, hắn vội la lên: “Mau dẫn hắn tới!”

Chốc lát, Lý Chân bị tùy tùng mang tới, hắn ôm quyền nói: “Sứ quân, học sinh nguyện đi Nam Sơn cầu viện.”

“Nhưng. . . Người Đột Quyết đã đem đường phía nam cắt đứt, người không biết sao?”

Lý Chân gật gù, “Học sinh chính là biết tình huống này mới chịu để bản thân đi cầu viện, chiến mã học sinh cực nhanh, còn có thể cưỡi ngựa bắn cung, tin tưởng có thể thoát ra khỏi trùng vây, cho ta hai ngày, học sinh nhất định để Trương quân sử suất quân về cứu viện.”

Lý Chân vốn muốn tham gia đội quân con em phòng thủ Đôn Hoàng, nhưng ngay ở lúc này hắn nghe nói quân Đột Quyết từ phía nam đánh tới, hắn lập tức ý thức được, muốn đi cầu viện đã không phải dễ dàng như vậy.

Toàn bộ thành Đôn Hoàng chính mình có trình độ cưỡi ngựa bắn cung cao nhất, chiến mã cũng tốt nhất, chỉ có hắn mới có thể lao ra, hắn không có thời gian do dự, lập tức xin chủ động đi phá vây.

Lý Vô Khuy liếc mắt nhìn Tương Nguyên, Tương Nguyên gật gật đầu, “Sứ quân, không phải người này thì không còn ai khác!”

Lý Vô Khuy dứt khoát quyết định, “Được! Ta cho người một cái tín vật, người lập tức đổi khôi giáp, lập tức ra khỏi thành.”

Lý Chân mặc giáp trụ toàn thân khôi giáp, dẫn theo ba túi tên, hai cây cung, lại mang một cái trường mâu, đầu đội mũ giáp, vươn mình nhảy lên Xích Huyết bảo mã,

Lý Vô Khuy lôi kéo tay hắn luôn luôn dặn dò: “Người nhất định phải lao ra, tính mạng mấy vạn người Đôn Hoàng nằm trong tay người.”

Lý Chân gật gật đầu, lúc này, cửa thành mở ra một cái khe, Lý Chân hai chân đá vào hông chiến mã, Xích Huyết mã như là mũi tên hùng tráng lao ra khỏi cửa thành, hắn ngồi ở trên chiến mã, tăng nhanh tốc độ hướng phía tây chạy gấp mà đi.

Lý Chân mới vừa đi, Lý Tuyền liền vội vã chạy tới, nàng gấp đến độ hô to: “Các người nhìn thấy đệ đệ của ta không?”

Lý Vô Khuy áy náy thở dài, chỉ chỉ về phía cửa thành đang dần đóng lại nói: “Đệ đệ người phá vây cầu viện rồi.”

Lý Tuyền kinh ngạc đến ngây người, mắt nàng tối sầm lại, dĩ nhiên té xỉu nằm xuống.

. . . .

Chủ soái Đột Quyết đã đoán được thành Đôn Hoàng sẽ phái người đi cầu viện, vì lẽ đó hắn chia binh làm hai đường, nam bắc giáp công thành Đôn Hoàng, lại phái ra mười mấy chi đội tuần tiễu, phân bố bốn phía thành Đôn Hoàng, yêu cầu bọn họ cần phải tìm giết người đi cầu viện.

Lý Chân phóng ngựa chạy nhanh như bay, hắn cũng không có trực tiếp đi phá vây phía nam chủ lực của Đột Quyết, đó là đi tìm chết, hắn hướng phía tây nam phá vòng vây, bên kia không có nhìn thấy đại đội nhân mã của Đột Quyết.

Chiến mã của hắn chạy cực nhanh, trong chốc lát liền chạy được bốn, năm dặm, phía trước là Hồ Dương Lâm (rừng), bỗng nhiên, ‘Xèo!’ một tiếng sắc nhọn vang lên, một mũi tên kêu từ trên đỉnh đầu hắn xẹt qua.

Lý Chân vừa quay đầu lại, chỉ thấy bên trái trên một cây đại thụ ngoài Hồ Dương Lâm cách mấy chục bước có một tên lính gác Đột Quyết tay cầm cung tên, hắn lập tức giương cung lắp tên, giương cung như Trăng tròn, một mũi lang nha tiễn nhanh như tia chớp bắn ra, cắm giữa tên yết hầu lính gác Đột Quyết này, lính gác kêu rên một tiếng, từ trên cây ngã xuống đất.

Nhưng tên lính gác Đột Quyết này bắn ra mũi tên là tín hiệu thông báo, chốc lát, một nhánh quân đội ước chừng khoảng ba mươi tên kỵ binh Đột Quyết từ bên trái hồ Dương Lâm hô to lao nhanh mà tới.

Lý Chân trong lòng có chút hoảng loạn, hắn nhảy lên chiến mã, từ bên phải vòng quanh hồ Dương Lâm chạy nhanh, không ngờ phía trước rừng cây lại giết ra một nhánh tuần tiễu kỵ binh Đột Quyết, ước chừng hơn hai mươi người, ngăn cản đường đi của hắn.

Chi kỵ binh này cách hắn rất gần, hai tên Đột Quyết binh sĩ múa đao hướng về hắn bổ xuống, ở thời khắc sống còn, Lý Chân dĩ nhiên tỉnh táo lại, tay trái vung trường mâu ngăn trở chiến đao binh sĩ Đột Quyết, tay phải rút kiếm chém ra, một vệt ánh sáng màu đỏ lóe ra, binh sĩ Đột Quyết liền mũ giáp lẫn đầu người bị chém mất một nửa.

Lý Chân vẫn là lần thứ nhất dùng Định Đường kiếm mà sư phụ cho hắn, hắn cũng không nghĩ tới, thanh kiếm này càng sắc bén như vậy, hắn ngăn ra, lại hét lớn một tiếng, vung kiếm bổ về phía một tên binh lính khác, hắn sức mạnh rất lớn, chiêu kiếm này đem đao đối phương trực tiếp chặt đứt, mũi kiếm từ mi tâm đối phương mà tiến vào.

Hắn trong nháy mắt giết chết hai người, nhưng hai mươi mấy tên kỵ binh Đột Quyết cũng không có bị hù dọa, đồng thời hô to vung mâu hướng về phía hắn đâm tới, mà mặt sau ba mươi người tên kỵ binh Đột Quyết cũng đuổi tới, mấy mũi tên từ trên đỉnh đầu hắn xẹt qua.

Lúc này, hắn trong tai nghe được phong thanh phía, bản năng cúi đầu xuống, một mũi tên bắn trúng mũ giáp, mũi tên lực đạo rất mạnh, mang theo mũ giáp bay ra ngoài.

Lý Chân kinh cảm thấy lạnh lẽo, hần phát hiện mình đã bị kỵ binh Đột Quyết vây quanh, chỉ có bên trái Hồ Dương Lâm là có thể đi, hần không chút nghĩ ngợi ném trường mâu xuống, phóng ngựa hướng về bên trong Hồ Dương Lâm chạy đi.

Mặt sau mũi tên không ngừng, từ trên đỉnh đầu hần cùng với một bên mà lao vun vút, Hồ Dương Lâm có rất nhiều cây cối dày đặc, căn bản là không có cách nào để cưỡi ngựa lao qua, chỉ vì hần cưỡi một thớt bảo mã, mới có thể chạy trốn bên trong Hồ Dương Lâm.

Phía sau kỵ binh Đột Quyết thấy không cách nào nhảy vào rừng cây, bọn họ lớn tiếng chửi bới, lưu lại hai tên lính, còn lại kỵ binh chia hai đường hướng về phía khác của Hồ Dương Lâm mà đi.

Không ngờ kỵ binh Đột Quyết mới vừa đi, Lý Chân rồi lại từ đường cũ trở về, hần biết kỵ binh Đột Quyết nhất định sẽ chạy đến phía trước chặn đánh, dùng đòn hồi mã thương giết ra liền có thể thoát khỏi vây quanh.

Hần giương cung lắp tên, hai mũi lang nha tiễn bắn ra lần lượt mà nhanh chóng, hai tên kỵ binh Đột Quyết canh giữ tại chỗ đều bị Lý Chân dùng tiễn bắn trúng, kêu thảm thiết rơi xuống ngựa, Lý Chân nhảy lên chiến mã, từ bên trong Hồ Dương Lâm vọt ra, tiếp tục hướng phía tây nam chạy đi.

Hần chạy đi được mấy chục bước, phía sau hơn năm mươi tên kỵ binh Đột Quyết rốt cục phát hiện bản thân bị lừa, bọn họ điên cuồng hét lên đuổi theo tên truyền tin Đường Binh đã lừa dối bọn họ này.

Lý Chân phóng ngựa lao nhanh, hần đã vắt đi giáp bảo hộ trên bờ vai, lộ ra một mái tóc đen thui, mặc cho chúng rối tung trên đầu vai.

Một bên chạy trốn, một bên xoay người bắn tên, một mũi tên rồi một mũi tên, tên nhanh như tát phong kính vũ, mỗi một mũi tiễn bắn ra thì có một tên truy binh kêu thảm rơi xuống ngựa, kỵ binh Đột Quyết cũng loạn tiễn phóng tới, ‘coong coong’ bắn trúng trên áo giáp, giáp hần mang là Minh Quang khải, dĩ nhiên không bị mũi tên bắn thủng.

Lý Chân tự tin tăng lên nhiều lần, hần từ nhỏ đã nghe nói qua ngoài năm mươi bước cung tên Đường quân bắn không xuyên được Minh Quang khải, thiên hạ mạnh mẽ nhất Đường cung còn như vậy, càng không cần phải nói cung tên thấp kém của người Đột Quyết.

Lý Chân trên sa mạc thúc mã chạy gấp, Hãn Huyết Bảo Mã mạnh mẽ chạy băng băng làm hần như hổ thêm cánh, hần giương cung như trăng tròn, bắn tiễn nhanh như gió, mỗi một mũi tên bắn về phía quân địch, khác nào Tử Thần đang nhảy múa cười cười.

Mười mấy dặm lộ trình bốn ba, đã có ba mươi mấy người bị hần bắn chết, đều là một mũi tên mất mạng, dần dần, kỵ binh Đột Quyết truy đuổi bắt đầu thấy do dự, truy đuổi tốc độ dần dần chậm lại, bọn họ bị thần tiễn Lý Chân làm cho sợ hãi kinh hoàng.

Lý Chân xông lên một toà cồn cát, dưới ánh mặt trời chói mắt, trong lòng hần tràn ngập một loại cảm giác vui vẻ khi giết người, hần đột nhiên kéo dài cung, mũi tên lạnh lẽo âm u nhắm ngay Người Đột Quyết đang đuổi theo, con mắt híp lại.

Ở trên cao nhìn xuống, tóc tai Lý Chân bù xù lúc thì giống như thiên thần, lúc thì giống như ác ma, một tiếng thét to, mũi tên gào thét bay ra, một tên kỵ binh gần nhất trước mặt bị một mũi tên bắn thủng xuyên đầu, kêu thảm một tiếng ngã khỏi ngựa.

Cuối cùng hơn mười tên kỵ binh Đột Quyết rốt cục cũng sợ vỡ mật, dồn dập quay đầu lại chạy trốn, Lý Chân ngửa mặt lên trời cười to, tư vị chiến thắng kẻ địch càng là vui sướng tràn trề.

Hần quay đầu ngựa lại, tăng nhanh tốc độ hướng Nam Sơn chạy gấp, lúc này hần càng lo lắng tình huống của thành Đôn Hoàng, lo lắng an nguy của đại tỷ.

29. Chương 29: Lòng Người

Ác chiến thành Đôn Hoàng đã kéo dài hai ngày, từng chiếc thang công thành lâm thời chế tạo đánh vào tường thành, hàng ngàn binh sĩ Đột Quyết như đàn kiến điên cuồng lao lên, một tay leo thang, một tay cầm tấm khiên, trong miệng ngâm chiến đao, ra sức bò lên phía trên.

Đầu tường thủ thành mấy ngàn con cháu Đôn Hoàng đã tử thương nặng nề, nhưng bọn họ không chịu từ bỏ quê hương, dưới sự suất lĩnh của thứ sử Lý Vô Khuy liều mạng cùng binh sĩ Đột Quyết ác chiến.

Tiến như mưa rơi, các đệ tử nâng lên hòn đá, gỗ lán dồn sức nện xuống, từng mảng từng mảng binh sĩ Đột Quyết bị đập trúng, bắn trúng, kêu thảm thiết té xuống dưới thành . . .

Thang công thành không có móc, rất khó treo lại trên đầu tường, bị đội quân con em trên thành dùng cương xoa hướng về hai bên ra sức chống đỡ, thang công thành bị đẩy ra khỏi tường thành, kết kết hướng về phía dưới té xuống, bên trên một chuỗi binh sĩ Đột Quyết phát sinh kêu thảm thiết thật dài, rất nhiều người từ trên thang mây nhảy xuống, vẫn khó thoát khỏi tử thương, máu nhuộm đỏ trong và ngoài tường thành.

Lúc này, thành nam xuất hiện tình cảnh nguy hiểm, một nhánh 300 người Đột Quyết tinh nhuệ giết mở ra một đạo lỗ hổng, binh sĩ bắt đầu cuộn cuộn lao lên không ngừng, ba trăm tên binh sĩ Đột Quyết này hung mãnh dị thường, hung hãn không sợ chết, trong nháy mắt mở ra một con đường máu.

Lý Vô Khuy gấp đến độ hô to, “Đứng vững! Không thể để cho bọn họ xông lên tường thành!”

Nhưng hơn ngàn tên đội quân con em Đôn Hoàng thực sự không chịu nổi, bị giết đến dồn dập lùi về sau, tình thế Đôn Hoàng đột nhiên trở nên nguy cấp.

Đúng lúc này, phía nam truyền đến tiếng kèn lệnh, từng tiếng tiếp nối từng tiếng, tiếng kèn lệnh to rõ vang vọng nơi phương xa, đây là Đâu Lô Quân thủ vệ thành Đôn Hoàng giết trở về.

Xa xa xuất hiện đại đội binh sĩ, tinh kỳ pháp phối, trường mâu như rừng, từng mảng tối om om quân đội kéo dài trên sa mạc rộng lớn, trên đầu tường con cháu Đôn Hoàng nhất thời một mảnh hoan hô, tất cả mọi người đều kích động đến nước mắt chảy xuống.

Lý Vô Khuy ngửa mặt lên trời khóc lóc đau khổ, “Viện quân chúng ta rốt cục đến rồi!”

Nhưng vào lúc này, một nhánh lang nha tiễn bắn tới như sấm chớp, cắm giữa lồng ngực thứ sử Lý Vô Khuy.

Lý Vô Khuy chậm rãi ngã xuống, hết thấy đội quân con em đều phần nộ, bọn họ liều mạng, hướng về ba trăm binh sĩ Đột Quyết giết xông lên thành giết.

Ở ngoài thành, hai ngàn kỵ binh Đột Quyết cũng phát động thế tiến công, hướng về năm ngàn Đâu Lô Quân vừa tới gần giết ra, Lý Chân xông lên trước, hò hét vùng mâu nghênh chiến xông tới.

.

Năm ngàn kỵ binh Đột Quyết đánh lén rốt cục dưới việc quân dân Đôn Hoàng liều chết phản kháng đành thất bại, hơn hai ngàn tàn quân Đột Quyết dưới sự suất lĩnh Vạn Phu Trưởng hướng phía bắc lui lại, chiến tranh rốt cục rời xa Đôn Hoàng.

Trận chiến này quân dân Đôn Hoàng cũng trả giá đánh đổi cực kỳ nặng nề, Đâu Lô Quân chết trận gần nửa, mà con cháu thủ thành Đôn Hoàng càng là chết trận hơn ba ngàn người, năm trăm châu Binh hầu như toàn bộ chết trận, Tác Tri Bình bị thương nặng, thứ sử Lý Vô Khuy cũng bất hạnh chết trận.

Từng nhà tiếng khóc một mảnh, Lý Chân máu me khắp người, hấn nắm chiến mã mỗi một đi vào thành Đôn Hoàng, nhìn mấy tên lính gơ lên một cái cẳng cứu thương từ trên đầu tường đi xuống.

Hắn nhận ra người trên cẳng, dĩ nhiên là thứ sử Lý Vô Khuy, Lý Chân vội vã tiến lên, vội hỏi: “Hắn thế nào?”

Hai tên lính lắc đầu một cái, biểu thị trọng thương khó trị nổi, lúc này Lý Vô Khuy vẫn chưa có tắt thở, Lý Chân vội vã cầm tay hắn, hô lớn: “Sứ quân, là ta! Ta đem quân đội trở về rồi!”

Nước mắt đổ rào rào từ trên mặt hần lặn xuống, Lý Vô Khuy chậm rãi mở mắt ra, đối với Lý Chân lộ ra vẻ tươi cười, nụ cười kia bên trong tràn ngập khen ngợi, lập tức hần nhẹ buông tay, nhắm mắt rồi biến mất.

Lý Chân nhào vào trên thi thể Lý Vô Khuy, thất thanh bắt đầu khóc toáng lên, lúc này, Lý Tuyền vội chạy tới, khóc lóc lôi kéo đệ đệ, tỷ đệ hai người sau sinh tử gặp lại, ôm đầu khóc rống.

.....

Chiến tranh mang đến thương tích cho Đôn Hoàng khó có thể san bằng, hai tháng sau, việc tin tức Vương Hiếu Kiệt ở bên hồ Thanh Hải chiến thắng liên quân Thổ Phiên cùng Đột Quyết truyền đến, cũng khó có thể để người Đôn Hoàng hoan hô nhảy nhót.

Mỗi người đều đang yên lặng chữa trị thương tích của chiến tranh, sau hai tháng cuộc chiến bảo vệ thành Đôn Hoàng kết thúc, triều đình hạ chỉ, truy phong Lý Vô Khuy chết trận là Thái Trung đại phu, tước vị tăng lên khai quốc công, đối với quân dân tử thủ Đôn Hoàng dưới sự suất lĩnh của hần thì khen ngợi, đồng thời triều đình miễn thuế phú ba năm cho Sa Châu, lấy đó khen thưởng.

Lúc này binh lực Đâu Lô Quân đã bổ sung tăng cường đến năm ngàn người, trên Đôn Hoàng căn bản đã an toàn, nhưng vào lúc này, Đôn Hoàng bắt đầu xuất hiện dấu hiệu di chuyển, rất nhiều gia đình có nhi tử chết trận khó mà nguôi ngoai được, dần dần rời khỏi Đôn Hoàng, dời đến vùng gần Trung Nguyên hơn một chút là Cam Châu cùng Lương Châu.

Thương nhân cũng dần dập đóng cửa hàng, dù sao thương nhân đối với chiến tranh là miễn cảm nhất, sau khi chiến tranh kết thúc, chuyện làm ăn ở Đôn Hoàng xuống dốc không phanh, rất nhiều đội buôn đều tạm thời không đi con đường tơ lụa nam tuyến.

Trong nhà Lý Chân cũng đối mặt lựa chọn, Lý Tuyền quyết định toàn nhà chuyển sang phía đông đi Lạc Dương, nòng đã đem thổ địa bán hết, trong tay tích góp 1,300 quan tiền, toàn bộ đổi thành kim tệ Túc Đặc.

“Bà bà, ta cần nhắc sang năm a Chân phải tham gia vũ cử, đồng thời Phật Nô cũng phải tham gia khoa cử, ngược lại việc xấu Phật Nô cũng mất rồi, không có cái gì lo lắng, chúng ta cùng nhau đi Lạc Dương đi!”

Việc Lý gia kiện cáo Lý Chân cũng ảnh hưởng đến Tào Văn, trong bóng tối Huyện lệnh Dương Uân đối tỷ đệ với Lý Chân rất cảm tức, khiến Tào Văn mất chức tại Huyện nha, hần quyết định sang năm tham gia mùa xuân khoa cử.

Mạnh thị thở dài nói: “Ta lý giải tâm tình của các người, rất nhiều người đều rời khỏi Đôn Hoàng, nhưng nơi này là căn cơ của chúng ta, cố thổ khó rời.”

Lý Chân ở một bên cười khuyên nhủ: “A thẩm, ngược lại nhà cũ cũng không bán, nhà vẫn còn mà, lại nói tỷ phu thi đậu công danh, tương lai áo gấm về nhà, người trong quan phủ đều phải hành lễ nữa chứ!”

Mạnh thị nghĩ đến lại là Nữ Nhân Hội, nàng trong Nữ Nhân Hội địa vị rất thấp, bị mọi người xem thường, giả như nhi tử thật sự áo gấm về nhà, để bọn họ nhìn mình với ánh mắt khác, đó mới là hãnh diện.

Nàng rút cục động tâm, gật gật đầu nói: “Được rồi! Ta nghe các người, cùng các người cùng đi Lạc Dương, có điều sau đó còn phải quay về.”

Hiếm thấy cả nhà đạt thành ý kiến nhất trí, Lý Tuyền đại hỉ, “Đêm nay cả nhà chúng ta làm bữa tiệc chúc mừng nào.”

Lúc này, cửa viện truyền đến âm thanh Khang Đại Tráng, “A Chân có ở đây không?”

Lý Chân liền vội vàng đi ra ngoài đón, “Đại Tráng, chuyện gì?”

“Có một việc ta muốn nói cho người.”

Khang Đại Tráng có chút ấp a ấp úng nói: “Cha mẹ ta cũng chuẩn bị rời khỏi Đôn Hoàng.”

Lý Chân gật gù, hần có thể hiểu được, ở Đôn Hoàng sinh sống mười năm, không phải vạn bất đắc dĩ, Khang đại thúc không sẽ rời đi.

“Các người muốn đi nơi nào?”

“Cha ta muốn đi Trương Dịch, bên kia nhiều người Túc Đặc, cũng là một nơi mậu dịch trung chuyển rất nổi danh.”

“Thật là khéo, nhà chúng ta cũng chuẩn bị đi rồi, hướng về Lạc Dương, nói không chắc còn có thể cùng đường với nhà của người.”

Khang Đại Tráng đại hỉ, “Vậy thì thật là tốt, lại có thể cùng đi nhau rồi.”

Lúc này, Khang Đại Tráng lại nghĩ tới một chuyện, vội vàng nói: “Ban thúc đến rồi, muốn gặp người đó.”

Lý Chân nhớ tới vị thương nhân Túc Đặc rất hào sảng kia, hẳn đã đưa ình Tỉnh Nảo bình đang nằm bên trong ngực áo, “Hắn ở đâu? Ta cũng muốn gặp hắn.” Lý Chân liền vội vàng hỏi.

“Hắn ở nhà ta, người đi theo ta!”

Hai người đồng thời đi tới cửa hàng nhà Khang Đại Tráng, chỉ thấy Khang Mạch Đức đang cùng Ban thúc ngồi với nhau tán gẫu, Ban thúc nhìn thấy Lý Chân, từ xa liền sang sảng cười nói: “Lý thiếu lang, ta mang cho người một tin tức quan trọng, người muốn nghe hay không?”

“Ban thúc nói thì ta đương nhiên phải nghe.”

Lý Chân ngồi xuống, biểu thị dáng vẻ rửa tai lắng nghe, Ban thúc vỗ bả vai hắn nói: “Lần trước người hỏi ta bí phương cất rượu, cũng thực sự là trùng hợp, bằng hữu của ta chuẩn bị đổi nghề, trên tay hắn có một phần bí phương cất rượu dự định chuyển nhượng, lúc hắn mua là sáu trăm quan tiền, hiện tại chỉ bán ba trăm quan, người có muốn hay không?”

Lý Chân cười nói: “Chỉ cần là sự thật, ta cảm thấy cũng rất có lợi.”

“Cái này ta đảm bảo cho người, nhất định là sự thật, thế nào?”

Lý Chân hơi suy nghĩ, hẳn không phải muốn lợi dụng cơ hội này để đi một chuyến đến Cao Xương, ngược lại a tỷ muốn đi Lạc Dương, không biết lúc nào mới có thể trở về, nếu như không đi một chuyến đến Cao Xương, hẳn thật sự cảm thấy rất đáng tiếc.

“Ban thúc, người lúc nào về Cao Xương?” Lý Chân vội hỏi.

Ban thúc cười ha ha, “Ta ngày kia đi, người chẳng lẽ muốn cùng đi với ta?”

“Ta cùng người trong nhà thương lượng một chút, Ban thúc nhất định phải chờ ta.”

Lý Chân ngồi không yên, chạy về nhà tìm đại tỷ thương lượng. . .

Trong cửa hàng, Lý Tuyền chuyên chú nghe Ban thúc giới thiệu xong, nàng cũng có chút động tâm, nửa giá bán ra, càng quan trọng là, nàng đi Lạc Dương vẫn chưa nghĩ kỹ về nghề nghiệp của chính mình, trong tay tiền ít như vậy, cũng không thể đủ, nếu như thật sự có bí phương cất rượu, sau này nàng không hề lo lắng về chuyện kiếm kế sinh nhai nữa.

“Ban đại thúc, có phải là người này sao chép pho bản bán cho ta, bản chính bí phương chính hắn giữ lại?” Lý Tuyền rất khôn khéo, nàng phát hiện trong này có lỗ thủng, bí phương mà! Hoàn toàn có thể mua một phần, sau đó sao chép mấy chục phần khác bán đi.

Ban thúc lắc lắc đầu, “Nguyên lai ta cũng không hiểu lắm, lần này ta mới hiểu rõ, nghiệp cất rượu ở Cao Xương quy củ rất nghiêm, tuyệt không cho phép loại tình huống mà người nói xuất hiện, mua được bí phương chỉ có thể chính mình dùng, nếu như muốn chuyển nhượng nhất định phải đổi nghề, hơn nữa bí phương cất rượu không cho phép lén lút bán ra, phải trải qua tầu hành Cao Xương đồng ý, bọn họ sẽ giúp người giám định thật giả.”

“Ban đại thúc ý là nói, nếu như ta lén lút mua một phần, rất có khả năng là giả.”

” Chính là ý này, mấy chục quan tiền để mua bí phương, cũng không ai dám tin tưởng, nếu như mua bằng mấy trăm quan tiền, lại sợ mua trúng hàng giả, vì lẽ đó bí phương cất rượu ở Cao Xương đều phải trải qua tầu hành giám định, nếu do bọn họ giám định, như vậy thì không sợ chuyện mua trúng hàng giả.”

Mấy câu nói của Ban thúc khiến Lý Tuyền động tâm, nguyên bản nàng lo lắng mua trứng hàng giả, dù sao cũng là mấy trăm quan tiền, nhưng nếu như có tử hành giám định, chuyện kia có thể cân nhắc.

Càng quan trọng là nhân phẩm của Ban thúc cùng Khang đại thúc nàng đều tin tưởng được, có bọn họ đảm bảo, hơn nữa chỉ bán nửa giá, cuộc trao đổi này có thể hoàn thành.

Lúc này, bên cạnh Khang Mạch Đức lại cười nói: “Nếu để cho a Chân đi, Đại Tráng cũng có thể đi theo, tiểu tử này mài hồng miệng lưỡi, đã nghĩ cùng a Chân cùng đi, ta hết cách rồi, không thể làm gì khác hơn là đáp ứng rồi.”

Lý Tuyền lại quay đầu lại nhìn Lý Chân một chút, thấy bên trong ánh mắt của hắn tràn ngập chờ mong, bản thân nàng là một nữ nhân rất quyết đoán, đã có cơ hội, nàng sẽ không bỏ qua, Lý Tuyền lại trầm tư chốc lát, rốt cục gật gật đầu, “Ban đại thúc, phần bí phương này, ta quyết định mua.”

30. Chương 30: Cẩm Trại Ở Bồ Xương Hải

Ban thúc ở Đôn Hoàng chỉ có thể được hai ngày, lập tức liền muốn trở về Cao Xương, thời gian Lý Chân chuẩn bị cũng chỉ có hai ngày, Lý Chân cùng đại tỷ ước định, bọn họ trước tiên cùng Khang đại thúc hai nhà cùng nhau đi Trung Nguyên, Lý Chân ở Cao Xương làm hết mọi việc xong xuôi sau đó trực tiếp đi Lạc Dương hội họp.

Ngoại trừ Khang Đại Tráng cùng đồng hành, Lý Chân lại tìm Tử Chí cùng Tiểu Tế tới, phụ thân của Tiểu Tế lúc thủ thành Đôn Hoàng thì chết trận, khiến Tiểu Tế thành cô nhi.

Tiểu Tế hiện nay ở trong nhà Tử Chí, từ cảm giác bị thống khi mất cha hắn dần dần bình tĩnh lại, nghe nói Lý Chân muốn đi Cao Xương, hắn không chút do dự đáp ứng cùng đi.

Đúng là Tử Chí là hơi phiền toái, phụ thân của Tử Chí Tử đồ tể muốn mở rộng chuyện làm ăn, mua lại hai cửa hàng, hắn hi vọng nhi tử có thể lưu lại giúp hắn, không chịu đáp ứng Tử Chí đi Cao Xương.

Bất đắc dĩ, Lý Chân không thể làm gì khác hơn là cùng Tử Chí cáo biệt, tùy tùng đội buôn Ban thúc khởi hành đi Cao Xương.

“A Chân, tên Béo lùn này không đồng hành, mất đi rất nhiều lạc thú a!” Khang Đại Tráng tuy rằng mỗi lần cùng với Tử Chí đều sẽ đấu vô mồm, nhưng lần này Tử Chí không đi, hắn cũng có chút thất lạc.

“Đúng vậy! Tối hôm qua Mập Ca sắp khóc, cha hắn cũng quá. . .” Tiểu Tế thở dài một tiếng, hắn nhớ tới cha của chính mình, nếu phụ thân còn sống, có cho phép hắn đi Cao Xương không?

Lý Chân tuy rằng cũng có chút tiếc nuối, nhưng hắn có thể hiểu được khó xử của Tử đồ tể, đối với hai người nói: “Tử đồ tể luôn luôn không muốn Tử Chí ra ngoài du lịch, nếu không vạn bất đắc dĩ, hắn sẽ không không đáp ứng.”

“Ừm!” Tiểu Tế gật gật đầu, “Chỉ mong Tử đồ tể thay đổi ý nghĩ, đồng ý cho Mập Ca theo chúng ta cùng đi.”

Nói xong, Tiểu Tế quay đầu lại hướng về thành Đôn Hoàng nhìn tới, chỉ nhìn chốc lát, hắn chỉ phía xa xa hô to lên, “Mau nhìn, đó có phải là mập Ca?”

Lý Chân cùng Khang Đại Tráng quay đầu lại nhìn, chỉ thấy xa xa trên quan đạo có một con ngựa trắng đang hướng bên này đuổi theo, trên lưng ngựa một gia hỏa vô cùng mập đang vẫy tay đuổi theo.

Lý Chân vui mừng khôn xiết, người kia không phải là Tử Chí sao?

Hắn lập tức thúc mã tiến lên nghênh tiếp, chốc lát, Tử Chí đánh ngựa đuổi theo, hắn kích động đến phát tay hô to: “Rốt cục đuổi kịp các ngươi rồi.”

“Lão mập, cha ngươi thay đổi ý định?” Lý Chân kéo căng dây cương, hưng phấn hỏi.

“Không phải!”

Tửu Chí thở hồng hộc nói: “Cha ta lại chiêu mộ hai đồng nghiệp, cho ta và các người đi Cao Xương, các người đi quá nhanh, làm ta mệt .. mệt. . . . Để ta lấy hơi rồi nói.”

Lý Chân vỗ bờ vai của hắc cưỡi nói: “Không cần nói tiếp, chỉ cần người người đến, là việc mà mọi người đều mong muốn, chúng ta mau theo đội ngũ.”

Hai người thúc mã tăng nhanh tốc độ, đuổi theo hướng về đội buôn đang dần dần đi xa.

.

Từ khu hành chính tới địa phương mà nói, thành Cao Xương cũng không quá xa, nó nằm ở vị trí Tây Châu nương tựa với Sa Châu, gọi là Lâm Châu, nhưng thực tế đường xá không gần, phải đi hai mươi mấy ngày lữ trình.

Điều này chủ yếu là vì Sa Châu địa vực bao la, Đôn Hoàng ở phía Đông Sa Châu, mà vùng phía tây Sa Châu lại là sa mạc mênh mông, trải dài hơn hai ngàn dặm.

Nhưng con đường tơ lụa sẽ không chân chính tiến vào đại sa mạc, mà là dọc theo biên giới sa mạc hướng phía tây bắc, đi tới Nam Lục Cao Xương thành ở núi Thiên Sơn.

Bởi đường xá xa xôi, trên đường đi qua Bồ Xương Hải chính là nơi cắm trại nghỉ ngơi của các đoàn thương lữ vắng lai, đội buôn bình thường đều ở chỗ này nghỉ ngơi hai, ba ngày, sau đó lại tiếp tục khởi hành.

Bồ Xương Hải chính là hậu thế La Bố Bạc, Bồ Xương Hải Đường Triều có con sông lớn Xích Hà, do mấy chục con sông nhỏ chảy vào, trên mặt hồ tĩnh lặng, rêu rong tốt tươi, hai bờ sông có mấy chi dân tộc du mục đang sinh sống, người Thổ Dục Hồn, người Sa Đà cùng với người Thổ Bồ Xương.

“Ban thúc, chúng ta một đường nhìn thấy không có nhiều đội buôn a!” Tới gần Bồ Xương Hải, Lý Chân nhìn sa mạc vắng tanh hỏi.

“Đôn Hoàng bạo phát chiến tranh, đa số đội buôn chuyển sang bắc tuyến, vì lẽ đó trên đường trở nên rất quanh quẽ, nếu như mấy tháng trước, trên đường thỉnh thoảng sẽ gặp phải đội buôn, không giống hiện tại.”

“Chuyện này có thể khôi phục sao? Ý của ta là, Đôn Hoàng sẽ thoát khỏi ảnh hưởng chiến tranh lần này sao?”

“Cái này cũng khó nói, nếu như chỉ có chiến tranh lần này, tin tưởng chẳng mấy chốc sẽ khôi phục, nhưng ai biết Người Đột Quyết có thể hay không trở lại tấn công Đôn Hoàng, chúng ta những đội buôn xa đồ này, gặp phải tao ngộ một lần binh tai sẽ táng gia bại sản, mọi người đều không dám mạo hiểm a!”

Lý Chân gật đầu, hắc lý giải được một nhà Khang đại thúc vì sao lại rời đi, ở Đôn Hoàng sinh hoạt gần mười năm, nếu không gặp nguy hiểm quá lớn, ai sẽ cam lòng rời đi đây?

Lúc này, xa xa có người hô to: “Phía trước đến Bồ Xương Hải rồi!”

Lý Chân nguyên tưởng rằng đội buôn sẽ trở nên trở nên hưng phấn, gia tốc tiến lên, không ngờ đội buôn hầu như không có bất kỳ phản ứng nào, thật giống như bọn họ chỉ là đi ngang qua nơi này mà thôi.

Ban thúc nhìn ra nghi hoặc của Lý Chân, liền cười giải thích cho hắc nói: “Bồ Xương Hải tuy rằng rất lớn, nhưng địa phương thích hợp cắm trại cũng không nhiều, không chỉ có tiếp tế, còn muốn tránh mã phi cướp bóc, vì lẽ đó bình thường đều đi mặt phía bắc, bên kia có Đường quân đóng quân, có dân tộc du mục cung cấp lương thực cùng nước ngọt, chúng ta còn phải đi hai ngày mới có thể cắm trại.”

Lý Chân lúc này mới nhớ tới, Bồ Xương Hải là hồ nước mặn, không thể có nhiều sinh vật sống nơi này.

Đội ngũ tiếp tục đi qua hai ngày, lều vải của dân tộc du mục không ngừng xuất hiện, đội buôn rốt cục đến nơi để cắm trại, nơi này là một nhánh trụ sở của người Sa Đà, hơn một nghìn đỉnh lều vải phân bố trên thảo nguyên tươi tốt ven hồ, tùy ý có thể thấy được dê bò thành đàn.

Phương xa, mơ hồ có thể nhìn thấy một tòa thành trì Đại Đường, nơi đó chính là Bồ Xương quân thành, có trú quân 300 người.

Đội buôn đã đi được nửa tháng, mọi người đều mệt mỏi không thể tả, ở đây muốn nghỉ ngơi hai ngày, sau đó sẽ lên đường đi thành Cao Xương.

Từng đình lều trại to lớn sừng sững mọc lên, hàng hóa trên lạc đà dồn dập bỏ xuống, rất nhiều người Sa Đà cũng nghe tin cũng chạy tới, bọn họ dùng thịt dê bò còn tươi, rượu cùng đội buôn trao đổi các vật dụng thường ngày, trong doanh địa trở nên vô cùng náo nhiệt.

Diện tích lều trại bốn người Lý Chân to hơn nửa mẫu, đây là Khang Đại Tráng dùng giá tiền lớn hướng về một tên dân chăn nuôi Sa Đà thuê được, bọn họ không có hàng hóa, bên trong đại trưởng có vẻ trống rỗng, bốn người đơn giản đem ngựa của bọn họ cũng kéo vào, giữ ở một bên.

“Ta hiện tại có chút hối hận rồi!”

Tửu Chí nằm trên tấm thảm cừu dày đặc, gơ chân nói: “Sớm biết nên mang ít hàng hóa đi Cao Xương bán, chỉ ít còn có thể kiếm lời một khoản tiền nho nhỏ, không đến nỗi tay không đi như vậy, rồi tay không về.”

Khang Đại Tráng xì cười một tiếng, châm chọc nói: “Người biết mang hàng hóa gì sao? Người cho rằng mang hàng đi Cao Xương nhất định có thể kiếm tiền sao? Nói cho người, ít nhất một nửa hàng hóa đều sẽ lỗ vốn, ta đi Cao Xương ba lần, ít nhất thiệt thòi hai lần, lần thứ ba mới kiếm được tiền lời.”

“Nếu như là như vậy, Ban thúc bọn họ làm sao còn chở nhiều hàng hóa như vậy, bọn họ không sợ lỗ vốn hết sao?”

“Ai nói cho người hàng hóa của Ban thúc sẽ bán ở Cao Xương, người căn bản không hiểu rõ, Ban thúc không phải thương nhân, chỉ là phụ trách vận hàng, thương nhân trong đó có liên hệ với nhau, biết hàng hóa khắp nơi phải lưu động, nên nhờ vả Ban thúc cùng đội buôn vận hàng đem hàng hóa đưa đến Cao Xương, hoặc là chỗ xa xôi hơn, Ban thúc bọn họ chỉ lấy phí chuyên chở mà thôi, còn đội buôn vận hàng gì, Ban thúc chính mình cũng không biết, đây là bí mật thương mại.”

Lần này Tửu Chí cũng dẫn theo một trăm kim tệ La Mã, hẳn đã nghĩ ở Cao Xương mua chút gì đó về Đôn Hoàng bán, tuy rằng hẳn cùng Khang Đại Tráng một đường cãi vã tranh cãi, nhưng lúc này là lúc kiếm tiền, hẳn quyết định cùng Đại Tráng tu bổ quan hệ ngoại giao một ít.

Hắn ngồi dậy hách mặt cười nói: “Ta nói lão Khang, người có kinh nghiệm, có thể hay không nói cho tiểu đệ, Cao Xương có món đồ gì có thể kiếm tiền, ta nghĩ mua một ít mang về Đôn Hoàng.”

“Cao Xương mà! Chính là nổi danh nhất về bồ đào tửu, lại có thêm chính là bạch điệp bố, vận đến Trường An có gấp ba lần lợi nhuận, có điều vận đến Đôn Hoàng, ta phỏng chừng nhiều nhất chỉ có bốn phần mười lợi nhuận, phí chuyên chở cũng không đủ.”

Trong lúc mọi người đang nhao nhao, ngoài trưởng truyền đến tiếng rối loạn tưng bừng, có người gọi to, còn có ngựa hí lên, bên trong đại trưởng Lý Chân đang đả tọa liền mở mắt ra, trong lòng hẳn kỳ quái, lập tức nắm lên thanh trường kiếm hướng về ngoài trưởng đi ra, ba người kia cũng dồn dập đi theo.

Lúc này vẫn là buổi chiều, bầu trời xanh thẳm không một gợn mây, Thái Dương cực nóng ở giữa không trung, làm mặt đất nóng như lò lửa.

Vào lúc này, các thương nhân đều ở bên trong đại trưởng nằm ngủ, lúc này chỗ cắm trại nên vắng tẻ mới đúng, nhưng lúc này trên đất trống lại tụ tập đầy người, chỉ thấy hơn mười người hắc y cưỡi ngựa không biết từ nơi nào lao, thái độ vô cùng hung ác, đang chất vấn Ban thúc.

Tửu Chí con mắt rất độc, hẳn nhận ra một người trong đó, liền nói khẽ với Lý Chân nói: “Nhìn thấy người mang áo choàng màu đỏ có vết sẹo không?”

Lý Chân cũng cảm thấy người mặc áo choàng đỏ đỏ sắc mặt khá quen, nhưng hẳn nhớ không nổi là gặp ở nơi nào.

“Người biết người kia?”

“Ta đã thấy hắn, lần trước người so kiếm, người kia vẫn đứng ở một bên.”

Lý Chân nhất thời nghĩ ra, đúng là Đào Kiếm, lúc đó hắn cũng nhìn thấy, hắn còn tưởng rằng người này là sư phụ Tác Văn, sau đó mới biết là thân thích Tác gia, có điều trước khi Đột Quyết vây thành hắn cũng đã rời khỏi Đôn Hoàng, không nghĩ tới ở đây lại gặp phải.

“Bọn họ là người nào? Tới nơi này làm gì? Thái độ hung ác như vậy.” Lý Chân thầm nghĩ.

Lúc này, Đào Kiếm ngồi trên lưng ngựa ngoảnh đầu nhìn lại, cùng Lý Chân hai mắt nhìn nhau, hắn nhất thời sửng sốt một chút, hiển nhiên hắn nhận ra Lý Chân.

Có điều hắn cũng không nghĩ đến việc bắt chuyện, lại tiếp tục hỏi han vài câu, thấy không có thu hoạch gì, vung tay lên, “Đi!”

Hắn mang theo hơn mười người thủ hạ hắc y hướng phía nam chạy đi, nhưng chỉ chạy đi mấy chục bước, người này quay đầu lại liếc mắt nhìn chằm chằm Lý Chân, cười ngựa dần dần đi xa.

Lý Chân nhìn một đám người đi xa, trong lòng hắn có một loại dự cảm, đám người kia còn có thể trở về, cũng không biết bọn họ đang tìm cái gì?

Bên cạnh Khang Đại Tráng nói: “Ta đi hỏi một chút chuyện gì xảy ra!”

Hắn chen vào đoàn người, hướng về Ban thúc bước nhanh tới, không lâu lắm, Khang Đại Tráng trở lại lều lớn, đối với Lý Chân nói: “Ban thúc nói, vừa nãy đám người kia là tìm đến một tên tăng nhân Thổ Hỏa La, hắn hoài nghi bị chúng ta giấu diếm.”

‘Tăng nhân Thổ Hỏa La!’ Lý Chân trong lòng không rõ, đám người kia tăng nhân Thổ Hỏa La làm cái gì?

31. Chương 31: Lam Chấn Ngọc

Sự tình phát triển tựa hồ cũng không bị Lý Chân đoán đúng, sau khi cắm trại hai ngày, đám Hắc y nhân này lại cũng không có đến đây, chuyện này giống như trên đường nhìn thấy một khối đá tảng vô cùng quái dị, vừa mới bắt đầu gây nên hưng phấn thích thú ọi người, nhưng rất nhanh bị mọi người quên lãng.

Ngày thứ ba, đội buôn lần thứ hai khởi hành lên phía bắc, đi tới bên ngoài thành Cao Xương mấy trăm dặm, trên đường bọn họ phải xuyên qua Sa Sơn, lại đi quá một mảnh mệnh mông đại mạc, cuối cùng mới đến Cao Xương.

Sa Sơn tuy rằng nguy nga chói vót, trên đỉnh núi tuyết trắng mênh mang, nhưng bọn họ có thể từ bên trong thung lũng to lớn đi xuyên qua, cũng không lao lực, trái lại dưới mùa hè nóng bức cảm thấy một tia mát mẻ, còn có dòng sơn tuyến lạnh lẽo đang chảy róc rách, ở mùa hè, xuyên qua Sa Sơn là việc rất thích ý.

Có điều thống khổ nhất là đi qua sa mạc mệnh mông, coi như bọn họ dọc theo biên giới sa mạc đi lên phía bắc, ánh nắng từ phía mặt trời trên đỉnh đầu giống như ánh lửa để quay nướng, vẫn là khiến cho bọn họ hầu như không thở nổi.

Cho đến lúc này, Lý Chân bọn họ mới hiểu rõ tại sao Ban thúc kiến nghị bọn họ không nên cưỡi ngựa, đội buôn cũng không đi trong sa mạc, mà là ven theo rìa sa mạc mà đi, cưỡi ngựa cũng không phải là không thể, nhưng ảnh hưởng đến ngựa không phải là địa hình, mà là khí trời.

Khí trời thực sự quá khô nóng, ngựa nhanh chóng không chịu được, bọn họ chỉ được dùng rìa Sa Sơn tìm mấy giếng nước không ngừng dội lên thân ngựa để hạ nhiệt độ.

Buổi chiều, bọn họ rốt cục đến một khối ốc đảo nhỏ, có nước cùng mấy cây đại thụ không biết tên, có một chút bóng cây cho những con ngựa bị cảm nắng để nghỉ ngơi.

Lũ ngựa ra sức uống nước một phen, lúc này Ban thúc lại gần đối với bốn người bọn họ nói: “Chúng ta đều đã thương lượng qua, ngựa của các người không thể tiếp tục đi tiếp, bằng vào ban ngày chúng ta nghỉ ngơi, buổi tối lại xuất phát, buổi tối không nóng như vậy.”

Lý Chân biết bọn họ vội vã chạy đi, bình thường sẽ không dừng lại nghỉ ngơi, điều này hoàn toàn chính là vì bọn họ, hần cảm kích nói: “Đa tạ Ban thúc đã chăm sóc!”

Ban thúc vỗ vỗ Lý Chân vai, cười nói: “Lần sau nhớ kỹ, cưỡi ngựa không cần đi nam tuyến, đi bắc tuyến sẽ tốt hơn một ít, đi nam tuyến nhất định phải dùng lạc đà.”

“Ta nhớ kỹ.”

. . .

Khí trời quá nóng bức, tất cả mọi người dành nhiều thời gian để ngủ, vì là tích trữ tinh lực cho buổi tối đi đêm, Lý Chân cũng nằm ở dưới một cây đại thụ ngủ.

Khoảng chừng đúng lúc hoàng hôn, hần bất ngờ thức tỉnh, cũng không phải đội ngũ muốn khởi hành, mà là một loại cảm giác mãnh liệt bất an khiến cho hần tỉnh lại, hần ngồi dậy hướng bốn phía liếc mắt nhìn, mơ hồ nghe thấy phương xa có người ở gào hét.

Lý Chân bỗng đứng đứng lên, mang theo cung tên cùng trường kiếm hướng về tiếng la nơi chạy đi, hần nghe ra tiếng kia tựa hồ là âm thanh Tửu Chí.

Ở khoảng cách ốc đảo chừng hai trăm bước, hơn mười người hắc y nhân cưỡi ngựa đem Tửu Chí vây quanh, Tửu Chí bởi vì ham muốn mát mẻ, uống quá nhiều nước, kết quả bị đau bụng, hần vừa nãy chạy đến chỗ không người đi ngoài, không ngờ lại phát hiện hơn mười người hắc y nhân cưỡi ngựa.

“Lão tử cùng các ngươi không thù không oán, càng không có nhìn thấy cái gì tăng nhân, các ngươi làm gì như thế dồn ép không tha?”

Cầm đầu chính là Đào Ba Kiếm Lam Chân Ngọc, trên người hần có sứ mệnh bí mật, truy tìm một tên tăng nhân Thổ Hỏa La, tên tăng nhân kia ngay gần Sa Sơn mất tích, khiến cho hần lòng như lửa đốt.

Trên đường đi, hần chỉ gặp phải chi đội buôn này, hần hoài nghi tăng nhân Thổ Hỏa La liền ẩn náu ở bên trong chi đội buôn này, chỉ là đội buôn quá lớn, hần không muốn đánh rần động cỏ, liền một đường lặng lẽ theo đuôi, không ngờ lại bị Tửu Chí đang đau bụng phát hiện.

Lam Chân Ngọc nhớ tới Tửu Chí lúc so kiếm nói lời oán độc, đồng thời cũng không muốn bị đội buôn phát hiện bọn họ đang theo đuôi, Lam Chân Ngọc trong lòng liền động sát cơ.

Lam Chân Ngọc cười lạnh một tiếng nói: “Ngươi không phải nói, sư phụ dạy kiếm pháp cho Tác Văn không có hậu môn sao? Ta ngày hôm nay liền để ngươi nhìn một chút, đến tột cùng là ai không có hậu môn!”

Lam Chân Ngọc chậm rãi rút ra trường kiếm, “Rút kiếm đi!”

Tửu Chí sớm đã quên hần từng thuận miệng mắng chửi, nhưng trước mắt tên Đào Ba Kiếm này hiển nhiên muốn giết chết chính mình, trong tay hần âm thầm lấy ra một thanh phi đao, nhưng chửi ầm lên: “Lão tử là đi ỉa phân, không phải đến cùng ngươi so kiếm, ngươi có gan để ta cầm kiếm, xem ta như thế nào một chiêu kiếm đánh chết ngươi!”

Lam Chân Ngọc nháy mắt thủ hạ bên cạnh, dưới tay hần đem một thanh trường kiếm ném tới dưới chân Tửu Chí, “Cho ngươi một thanh kiếm, đến đây đi!”

Tửu Chí trong tay có phi đao, nơi nào sẽ đi nhặt kiếm, trong lòng hần sột sắng, nhìn Lam Chân Ngọc phía sau hô to: “Ồ! Thổ hỏa thượng ở sau lưng ngươi kìa!”

Lam Chân Ngọc bản năng vừa quay đầu lại, Tửu Chí trong tay phi đao như một đạo hàn quang bắn ra, bay thẳng trước ngực Lam Chân Ngọc.

Lam Chân Ngọc võ nghệ cao cường, ngay lúc hần quay đầu lại trong nháy mắt, hần liền phản ứng lại, tên Tửu Chí này là muốn dời đi tầm mắt của chính mình, trường kiếm của hần nhanh chóng vung ra, một chiêu kiếm đem phi đao Tửu Chí bay ra ngoài.

Trên người Tửu Chí chỉ dẫn theo một phi đao này, hần thấy xuất đao thất bại, sợ đến quát to một tiếng, xoay người muốn trốn, Lam Chân Ngọc lại không truy đuổi, tay vừa nhắc lên, một cung tên ngắn từ bên trong tay áo của hần bắn ra, mạnh mẽ bắn về phía sau lưng Tửu Chí.

Ngay trong chớp mắt, một mũi tên bắn tới như như chớp, ‘Coong!’ bắn về phía mũi tên đang bắn Tửu Chí, cung tên bị bắn bay ra ngoài.

Lam Chấn Ngọc hoảng hốt, bỗng dừng quay đầu, chỉ thấy cách mấy chục bước đứng một người thanh niên trẻ, gương cung như Nguyệt, một mũi tên lạnh lùng nhắm ngay chính hắn.

Người đến chính là Lý Chân, lúc thời gian mấu chốt nhất hắn quả đoán xuất tiền, cứu Tửu Chí một mạng.

Lam Chấn Ngọc không nghĩ tới Lý Chân có tài bắn cung inh như thế, có thể chặn lại cung tên của hắn, trong tay áo hắn giấu diếm một nhánh cung nỏ, đánh lên kẻ địch cũng là bách phát bách trúng, ngày hôm nay lại là lần thứ nhất thất thủ.

Song phương chỉ giằng co chốc lát, Lam Chấn Ngọc sợ hãi tài bắn cung của Lý Chân, liền vung tay, ra lệnh cho thủ hạ tránh ra một con đường, Tửu Chí liên tục lăn lộn chạy nhanh hướng về phía Lý Chân.

“Lão Lý, đám người này vẫn theo đuổi chúng ta!”

Lý Chân liếc mắt mũi tên bị hắn bắn rơi ra kia, dưới ánh tà dương chiếu xuống lóe một tia ám quang, hiển nhiên là trên đó bôi kịch độc, hắn lại nghĩ tới độc được trên chuỗi kiếm của Tác Văn, do chính người này dạy, quá là ác độc.

“Các người muốn làm gì?” Lý Chân lạnh lùng hỏi.

Lam Chấn Ngọc từ trong tay một tên thuộc hạ đoạt lấy một tấm khiên, trong lòng hơi ổn định lại, không lại phải sợ hãi trước thần tiên của Lý Chân, hắn mang thủ hạ từ bốn mặt bao vây lại, tài bắn cung của Lý Chân quá inh , khiến cho hắn lòng sinh đồ kị, nếu như Lý Chân không thể trở thành thủ hạ của mình, vậy hôm nay hắn liền muốn nhân cơ hội diệt trừ thiếu niên này.

Lam Chấn Ngọc trên mặt mang nụ cười giống như mặt con rắn độc mà nói: “Ta biết ngươi, ngươi cùng Tác Văn so kiếm, hai chiêu liền đánh bại hắn, kiếm pháp của ngươi không tồi, ta từng có ý định lĩnh giáo một hồi, không biết Lý Công Tử có nguyện ý chỉ giáo?”

“Lão Lý, hắn là muốn giết người diệt khẩu, ngươi đừng mắc mưu của hắn!”

Lý Chân biết ngày hôm nay hắn gặp phải phiền phức lớn, hơn mười người Hắc y nhân này đều là cao thủ kiếm thuật, tên Dao Ba Kiếm này càng cao minh hơn người khác một bậc, từ khi hắn cầm kiếm lên thì khí thế như núi, hắn liền biết kiếm thuật của mình hoàn toàn không phải đối thủ người này.

Lý Chân cười ngựa bắn cung inh, nhưng trên phương diện kiếm thuật thì kém một chút, một mặt kiếm thuật của sư phụ hắn cũng không cao lắm, mặt khác hắn đem lượng lớn tinh lực dồn vào tài bắn tên.

Về phần hắn dùng hai chiêu đánh bại Tác Văn, chỉ có thể nói rõ kiếm thuật Tác Văn yếu kém, mà trước mắt Dao Ba Kiếm này, mới thật sự là cao thủ kiếm thuật.

“Các người không phải muốn tìm Thổ Hỏa La tăng nhân sao? Ta gặp được hắn.” Lý Chân cười nhạt nói.

Tên Thổ Hỏa La tăng nhân này đối với Lam Chấn Ngọc quá trọng yếu, cứ việc hắn không quá tin tưởng Lý Chân, nhưng hắn vẫn là không dám khinh thường, lớn tiếng quát lên: “Nói ra hắn ở đâu, ta tha cho ngươi một mạng!”

“Nhưng mà ta cũng không tin ngươi!”

Lam Chấn Ngọc cắn răng nói: “Ngoại trừ người này, còn lại toàn bộ giết chết!”

Hơn mười người Hắc y nhân đồng thời cầm kiếm vọt lên, Tửu Chí không có vũ khí, quát to một tiếng xoay người liền chạy, Lý Chân cũng gấp lui về phía sau.

Đúng lúc này, bầu trời bỗng nhiên đen kịt lại, vừa nãy còn đang sáng sủa, làm sao chỉ chớp mắt, bầu trời tối sầm.

Tất cả mọi người đều quay đầu lại hướng tây nhìn tới, nhất thời sắc mặt trắng bệch, chỉ thấy từ phía trên đường chân trời phía tây nam bay lên một mảnh hắc vân vô biên vô hạn, che kín bầu trời, hướng bên này mãnh liệt lao tới.

“Bão cát đến rồi, chạy mau!”

Lam Chấn Ngọc cả kinh tâm can như muốn nứt ra, hân hô to một tiếng, suất lĩnh thủ hạ nhảy lên ngựa, như mất mạng mà hướng phía đông chạy trốn.

Lúc này, Khang Đại Tráng cũng cưỡi ngựa chạy tới, hân cùng Tiểu Tế mang theo Lý Chân cùng ngựa của Tử Chí, Khang Đại Tráng gấp đến độ hô to: “Ngựa không chịu nổi bão cát, chúng ta chạy mau!”

Lý Chân cũng lòng như lửa đốt, hân nghe nói qua trên đường nếu gặp phải bão cát sẽ cứu tử nhất sinh, bọn họ không đi nữa, sẽ bị cát chôn vùi.

Hân cũng không kịp nhiều lời, xoay người lên ngựa, hô lớn: “Nhanh đi theo ta!”

Hân đánh một roi thật mạnh vào chiến mã, Xích Huyết bảo mã cũng bị dọa sợ, như mất mạng hướng về phía Đông Bắc lao nhanh, phía sau ba người theo sát đằng sau, đám Lam Chấn Ngọc hướng phía Đông mà chạy, bọn họ nhất thời tù túng, nhất định phải đổi phương hướng khác, lại quay lại hướng về phía đông bắc chạy trốn.

Lý Chân bởi vì phá vòng vây báo tin có công, Trương Đình thưởng cho hân mấy thớt chiến mã Thổ Phiên, Lý Chân liền đem cho Khang Đại Tráng cùng Tiểu Tế mỗi người một thớt, bốn người đều có chiến mã.

Cũng chính là nguyên nhân này, bốn người bọn họ càng tránh được bão cát kinh khủng nhất trong sa mạc, bốn người một hơi chạy đi gần trăm dặm, mới chậm rãi chậm lại tốc độ.

“Đại Tráng, mùa hè tại sao có thể có bão cát, không phải mùa xuân mới có sao?” Lý Chân trong lòng vẫn còn sợ hãi hỏi.

Khang Đại Tráng lắc đầu một cái, “Ta cũng không biết, ở Bồ Xương Hải thì Ban thúc còn nói, hân hai mươi năm trước gặp được một cơn bão cát vào mùa hè, đó là lần duy nhất, bình thường rất ít tao ngộ, không nghĩ tới chúng ta lại tao ngộ phải nó, may mà chúng ta đều trốn ra được.”

“Nhưng hành lý lương khô chúng ta đều không có, lần này làm sao bây giờ?” Tử Chí hận đến cắn răng nghiêng lợi nói.

Bọn họ chạy trốn vội vàng, ngoại trừ bình khí phòng thân, cũng chỉ có trong người mang theo kim tệ, còn lại hành lý, ẩm nước, lương khô, bản đồ hết thấy đều không có.

Bốn người hai mặt nhìn nhau, lại hướng về nhìn bốn phía, chỉ thấy bầu trời đầy sao, phương xa bóng dáng núi non sừng sững, bốn phía lại là sa mạc hoang mạc, hoang tàn vắng vẻ, có điều có thể nhìn thấy một ít lùm cây, nói rõ bọn họ đã rời khỏi sa mạc khá xa.

Nhưng nơi này là nơi nào? Khoảng cách Cao Xương có còn xa lắm không, bọn họ đều mờ mịt không biết.

Lý Chân ngẩng đầu nhìn chăm chú lên bầu trời, hân đối với ba người nói: “Chúng ta hiện tại nên ở hướng đông nam thành Cao Xương, hướng về phía bắc đi có thể đến Bồ Xương huyện, nên không xa, khoảng mấy chục dặm.”

Mọi người nhất thời lên tinh thần, trên người bọn họ đều có tiền, chỉ cần đến thị trấn, đồ dùng thất lạc cũng có thể một lần nữa mua lại.

Mọi người một lần nữa lên ngựa, thúc ngựa chậm rãi đi phía Bắc, đi xa không tới hai dặm, bọn họ lại gặp được một đám hoàng dương đang chạy trốn, Lý Chân giương cung lắp tên, một mũi tên bắn trúng một con hoàng dương to lớn, làm mọi người một mảnh hoan hô, Tử Chí xung phong nhận việc nướng thịt, tự xưng là có kỹ năng gia truyền.

Đúng lúc này, Tiểu Tế bỗng nhiên chỉ tay phía trước hô lớn: “Các người mau nhìn, đó là cái gì?”

32. Chương 32: Tăng Nhân

Ánh sao ngao ngút trên bầu trời, phía trước xuất hiện một tòa kiến trúc, không hề có dấu chân người trong hoang mạc, tòa kiến trúc cô độc đứng sừng sững giữa trời đất, không thể nghĩ ngờ làm mọi người đều chấn động.

Bốn người hưng phấn quát to một tiếng, thúc ngựa hướng về phía tòa kiến trúc chạy như điên, trong đầu của bọn họ hiện ra các thứ như đồng lửa, dê nướng, nước nóng cùng rượu, thậm chí Tử Chí còn nghĩ đến hai cô nương có khuôn mặt đẹp.

Có điều khoảng cách kiến trúc ngày càng gần, trái tim của bọn họ dần dần lạnh xuống, bọn họ đều nhận ra, tòa kiến trúc này không phải là nhà dân cư, mà là thú bảo của quân đội, hơn nữa là một toà thú bảo bị bỏ đi, đã sụp xuống gần một nửa.

“Trong hoang dã sẽ có bầy sói hay qua lại, chúng ta trốn bên trong tòa thú bảo đến hừng đông rồi đi tiếp.”

Đề nghị của Khang Đại Tráng được mọi người đồng loạt đồng ý, nghĩ đến bầy sói đang đói bụng, trong lòng bọn họ đều kinh hoảng, không khỏi tăng nhanh tốc độ.

“Chờ một chút!”

Sắp tới gần thú bảo, Lý Chân gọi mọi người lại, ánh mắt của hắn nhạy cảm, phát hiện bên thú bảo có một con con lừa, rất yên tĩnh đứng trước cửa lớn tòa thú bảo.

“Các người chờ một chút, ta trước tiên xem xét cái đã.”

Lý Chân tung người xuống ngựa, rút kiếm ra hướng về phía con lừa đi tới, Tử Chí đem hoàng dương giao cho Đại Tráng, cũng rút ra hai thanh phi đao đuổi theo.

Bọn họ rất nhanh đến gần cửa lớn của thú bảo, phát hiện con lừa này dĩ nhiên là bị cột ở một bên trụ đá, trên thân nó còn có một cái túi da, nói rõ bên trong tòa thú bảo có người.

Lý Chân hướng về Tử Chí chỉ về phía mặt sau của thú bảo, để hắn đi vòng qua, Tử Chí gật gù, từ sau cửa lớn của tòa thú bảo vòng qua một bên, hai người cẩn thận đứng bên cánh cửa, Lý Chân cẩn thận từng li từng tí hướng về bên trong nhìn kỹ.

Hắn tựa hồ nhìn thấy điều gì đó, nhìn chăm chú hồi lâu, Lý Chân đi vào trong tòa thú bảo, Tử Chí vội vã đi vào theo, ánh sáng từ bên ngoài chiếu vào, khiến bên trong tòa thú bảo nửa sáng nửa tối, trên đất mọc đầy cỏ dại, vô cùng hoang vu.

Trung gian tòa thú bảo dùng tường đá đem tòa thú bảo ngăn thành hai bộ phận, một nửa là nơi nghỉ ngơi cho ngựa, nửa kia là nơi binh sĩ nghỉ ngơi, trong góc là chiếc thang bộ cũ kỹ mốc meo, dẫn tới lầu hai.

Nhưng ngay dưới đó một người đang ngồi thien tọa, dọa Tử Chí giật nảy cả mình, phi đao suýt nữa tuột tay bắn ra, bị Lý Chân ngăn cản.

“Ồ! Là hòa thượng.”

Tử Chí nhận ra, là một người ăn mặc áo cà sa đầu trọc Lão Hòa Thượng, hai tay hợp thành chữ thập, lại giống như đang niệm kinh, có điều hòa thượng này mặt vàng óng ánh, xem ra rất giống Đại Vân Tự Kim Thân La Hán.

“Lão Hòa Thượng, bên ngoài con lừa là của người sao?” Tử Chí lớn tiếng hỏi.

“Đừng hỏi, hắn đã chết rồi.”

Lý Chân nhìn trong mắt tăng nhân đã không sinh cơ, sử dụng kiếm đẩy hắn một phát, thân thể tăng nhân ngã xuống đất, Tử Chí cả kinh, hắn lập tức nghĩ đến, “Lão Lý, chẳng lẽ đây chính là Thổ tăng nhân mà đám hắc y nhân tìm kiếm ư?”

“Chính là hắn!”

Lý Chân đã nhìn thấy phía sau lưng tăng nhân bị cắm một mũi cung tên ngắn, giống như đúc mũi tên bắn Tử Chí.

Lúc này, Khang Đại Tráng cùng Tiểu Tế cũng đi vào, hai người đều nhìn thấy tăng nhân nằm trên đất, Khang Đại Tráng không đành lòng nhìn thấy bộ dáng tăng nhân như vậy, liền muốn đi tới đem hán nâng thẳng dậy.

Tiểu Tế lập tức hô to, “Đừng đụng hán, trên người hán có độc!”

Vừa vào cửa Tiểu Tế phát hiện dị thường của tăng nhân này, dĩ nhiên toàn thân vàng óng ánh, chủ trì Linh Ẩn từng nói với hán, Tây Vực có nhiều kỳ độc, màu da khác thường chắc chắn 90% là trúng độc.

Lý Chân gật gù, “Tiểu Tế nói không sai, người này là trúng độc.”

Hán nghĩ đến Đạo Ba Kiềm bắn Tửu Chí một mũi tên kia, mặt trên có ánh sang màu lam óng ánh, mà tăng mũi tên phía sau lưng tăng nhân hoàn toàn tương tự, hán kết luận, tăng nhân này chính là trúng cung tên độc của Đạo Ba Kiềm.

Lý Chân chậm rãi đến trước mặt tăng nhân ngồi xổm xuống, cẩn thận từ trong túi áo của tăng nhân rút ra một tấm da dê, chỉ thấy mặt trên viết một hàng chữ, giống văn tự Thổ Hỏa La.

Lý Chân thu hồi da dê, lại quan sát chốc lát, hán phát hiện mũi tên trên lưng tăng nhân không có dấu vết độc được, cùng mũi tên ngày hôm qua Đạo Bả Kiềm bắn hoàn toàn khác nhau.

‘Chẳng lẽ hán không phải trúng độc từ cung tên?’ Lý Chân trong lòng thầm nghĩ.

Hơn nữa để hán kỳ quái chính là, tên tăng nhân này cả người lại cứng như tảng đá, sử dụng kiếm gõ lên hai lần, ‘bang bang’ hai tiếng vang vọng, giống như tượng đá kim la hán.

“Lão Lý, người chết cũng đừng quan tâm, xem hán lưu lại cho chúng ta chút gì không?”

Tửu Chí đối với hòa thượng này di vật cảm thấy rất hứng thú, nếu dám hắc y nhân kia ở bắt được hán, nhất định là vì bảo bối Kim Châu rồi.

Tửu Chí gấp đến mức không chờ Lý Chân kịp nói chuyện, từ trên con lư đang cột ở bên ngoài cầm túi da xách vào, hán hỏi Tiểu Tế:

“Các người Phật môn không có quy củ gì về việc này chứ!”

Tiểu Tế lắc lắc đầu, Tửu Chí sớm đem đồ đạc trong túi đồ đều đổ ra, nhưng hán lập tức thất vọng, chỉ có một quyển kinh Phật viết trên vải bố, một khối huy chương Tự Độ Diệp làm bằng đồng, một ít dụng cụ làm mì vắt, còn có một chuỗi niệm châu, đồ vật khác đều không có cái gì dùng được, ẩm nước cũng không, một giọt nước cũng không có, xem ra đã bị Lão Hòa Thượng uống sạch.

Tửu Chí sửng sốt một lát, chậm rãi nhặt kinh Phật lên, lẽ nào cuốn kinh Phật này là bảo bối gì sao? Tiểu Tế lắc đầu một cái, “Đây là kinh Phật rất phổ thông, phía trên viết chính là văn tự tiếng Phạn, niệm châu cũng rất phổ thông, vẫn không phải là bảo bối gì.”

“Đúng là mẹ kiếp xui xẻo, lại gặp phải một hòa thượng nghèo!” Tửu Chí phẫn nộ mà mắng.

Kỳ thực Lý Chân cũng cảm thấy hòa thượng này nhất định mang theo món đồ trọng yếu gì đó, dám hắc y nhân kia mới vội vã bắt hán như thế, cũng sẽ không phải là bí mật gì dấu diếm trong lòng, bằng không Đạo Ba Kiềm sẽ không dùng độc tiễn.

Hán trầm tư chốc lát, chậm rãi nói: “Có lẽ không chỉ có một tăng nhân Thổ Hỏa La, đây chỉ là một người trong đó, đồ vật có lẽ nằm trong tay một tăng khác, vì lẽ đó bọn họ phân nhau ra mà chạy, tên còn lại chạy trốn tới Bồ Xương Hải rồi.”

Lý Chân nói rất có đạo lý, Tửu Chí cũng tuyệt vọng rồi, “Được rồi! Coi như kiếm lời một được con lừa.”

Lý Chân lại hỏi Đại Tráng, “Người biết văn tự Thổ Hỏa La sao?”

“Chỉ nhận thức một chút, nhưng văn tự trên huy chương đồng kia thì ta chịu.”

Lý Chân đem da dê đưa cho hán, “Văn tự trên này người đọc được không?”

Đại Tráng tiếp nhận nhìn kỹ một chút, gật gật đầu nói: “Đây là tên một cửa tiệm thành Cao Xương, là một người Thổ Hỏa La mở, ta đã từng đi qua.”

Lúc này, Tiểu Tế chỉ vào lão tăng, thấp giọng nói: “Chân Ca, ta cùng hẩn đều là đệ tử Phật môn, ta nghĩ đem hẩn đi an táng đi!”

Lý Chân thở dài, đứng lên nói: “Chúng ta cẩn thận một chút, mai táng cho hẩn.”

Mọi người đào một hố sâu, dùng quyền vãn tự mà tăng nhân lưu lại phủ lên người hẩn, cẩn thận từng li từng tí một để hẩn xuống hầm mai táng.

Mai táng cho tăng nhân xong, bọn họ cũng vô tâm nướng thịt dê, liền ngồi như thế đến hừng đông, mọi người lại lần nữa khởi hành, lên đường đi tới Bồ Xương huyện.

Lúc này, Lý Chân tựa hồ nghĩ tới điều gì đó, hẩn không ngừng quay đầu lại nhìn xung quanh, đi chưa tới mười bước, hẩn chợt quát to một tiếng, tung người xuống ngựa, hướng về tòa thú bảo chạy như điên.

Tất cả mọi người đều ngây người, vội vã theo hẩn trở về tòa thú bảo, Lý Chân không có tiến vào bên trong tòa thú bảo, trực tiếp từ bên ngoài vịn lên trên một hòn đá bò lên lầu hai, từ cửa sổ tiến vào, hẩn liền nhìn thấy, trên lầu hai chỗ gần cầu thang có một cái bao.

“Tìm được rồi!” Hẩn mừng như điên bắt đầu kêu gào.

“Lão Lý, tìm được cái gì?” Tửu Chí rướn cổ lên ở phía dưới hô to.

Lý Chân nhìn quét một vòng, xác định lại không có vật gì khác, liền từ trên cửa sổ nhảy xuống, mọi người lập tức vây quanh, thấy trên tay hẩn cầm một cái bao, đều vội hỏi: “Là cái gì đó?”

“Ta cũng không biết, nhưng nhất định chính là đồ vật mà đám Hắc y nhân muốn tìm.”

Lý Chân hưng phấn nói: “Lúc này, ta thật sự rất ngạc nhiên, trên người lão Tăng cũng không phải hai tay chạm vào nhau, mà là dựng thẳng ngón tay lên chỉ lên phía trên, ý tứ nói cho người phát hiện ra hẩn, đồ vật ở phía trên tăng.”

“Nếu đồ vật có ở đây, đám Hắc y nhân như thế nào sẽ chạy đến Bồ Xương Hải, nơi này và Bồ Xương Hải cách xa nhau mấy trăm dặm a!” Khang Đại Tráng lại hỏi.

Lý Chân trầm tư một hồi nói: “Ta phỏng chừng có hai khả năng, một là quả thật có hai tên tăng nhân, chỉ là đồ vật nằm trong tay người Tăng nhân này, bọn họ truy đuổi sai người.”

Khả năng khác chính là, bọn họ nghe lầm, tăng nhân này muốn đi Bồ Xương huyện, bọn họ lại nghe thành Bồ Xương Hải, tuy kém nhau một chữ, nhưng cách xa nhau mấy trăm dặm.”

Tửu Chí gấp đến độ xoa tay, “Lão Lý, sau đó rồi xử án đi! Xem trước một chút bên trong là bảo bối gì.”

Lý Chân cười cợt, lúc này mới chậm rãi mở ra cái bao, bên trong cái bao có bông kén dày đặc, gồm 2 tầng, hiển nhiên là sợ đồ vật bên trong bị hư hao, ánh mắt của ba người đều sáng rực.

Xé bông kén ra, bên trong là một hộp Thanh Ngọc hình vuông dài gần nửa thước, khối ngọc này nhẵn nhụi ôn hòa, là Thanh Ngọc thượng phẩm, khá là quý hiếm.

Lại mở hộp ra, phát hiện có một lớp màng mỏng như giấy, bên trong là hộp đồng mạ bằng vàng, Lý Chân lại muốn đánh ra hộp đồng thì nhưng sưng sốt, khối hộp đồng này liền thành một khối, không tìm được khe hở để mở ra, hẩn là đức liền khối mà thành, hẩn lắc lắc, bên trong quả thật có đồ vật.

“Thật là kỳ quái, cái hộp đồng này không mở ra được.”

“Người đến thử xem!”

Lý Chân thấy Tửu Chí nóng lòng muốn thử, liền đem hộp đồng đưa cho hẩn, Tửu Chí tiếp nhận hộp đồng nỗ lực dùng sức cạy ra, nhưng không có bất kỳ hiệu quả nào.

Tửu Chí suy nghĩ một chút, rút ra chủy thủ hoàng kim, vừa muốn chém xuống, Lý Chân vội vã đoạt lấy hộp đồng, “Chớ làm loạn, bên trong nói không chừng là vật kịch độc, người không thấy trên người lão tăng kia thoa một lớp óng ánh như đồng sao?”

Tiểu Tế cũng nói: “Loại hộp đồng mạ vàng này ta từng nghe phụ thân nói qua, lúc gia đình giàu có chôn cất thì dùng để đặt đồ vật quý giá ở bên trong, đem đồng nóng chảy sau đó trực tiếp đóng kín, phải dùng công cụ đặc thù mới cắt ra được, chỉ cần ra sức có chút quá mạnh, đồ vật bên trong sẽ bị phá nát.”

Tửu Chí rất bất đắc dĩ, “Đồ vật bên trong là món gì nhỉ? Các người đều là đệ tử Phật môn, người hẳn phải biết a!”

“Ta thật không biết.”

Tiểu Tế lắc đầu một cái, “Ta chỉ là tiểu hòa thượng bưng trà đưa nước, thứ này nơi nào đến phiên ta xem được.”

“Hay là bên trong là . . . bảo ngọc Thổ Hỏa La, các người xem, có phù hợp với hộp đồng không.”

Tửu Chí trơ mặt ra rồi hướng Lý Chân cười nói: “Nếu không chúng ta liền tiếp tục thử, chử thử hoàng kim của ta rất sắc bén, ta sẽ từng chút một gọt cái hộp, bảo đảm không làm hỏng đồ vật bên trong.”

Lý Chân lắc lắc đầu, “Đầu tiên vật này không phải của người, coi như bên trong có bảo ngọc, người cũng không thể giữ lấy, ta cũng không thể, nhất định phải trả lại cho chủ nhân của nó.”

“Nhưng chủ nhân của nó đã chết rồi, tối hôm qua chúng ta không phải đem hãn chôn cất rồi sao?”

“Lão tăng kia cũng không phải chủ nhân của nó, đồ vật này thuộc về chùa chiền.”

“Lẽ nào chúng ta muốn đi Thổ Hỏa La trả ngọc sao? Lão Lý, người sẽ không cổ hủ như thế chứ!”

Lý Chân vỗ bờ vai của hãn cười nói: “Ta sẽ không đi Thổ Hỏa La, có điều vật này nếu bị đám Hắc y nhân kia truy tìm, nói rõ nó phi thường trọng yếu, không hẳn là đáng giá, không muốn vì nó mà trả giá bằng tính mạng của chúng ta.”

Tửu Chí nghe Lý Chân nói rất có đạo lý, liền cũng không cưỡng cầu nữa, con mắt hơi chuyển động nói: “Có điều Thanh Ngọc kia cũng đáng giá, không bằng đem nó trả lễ cho chúng ta đi!”

“Người tìm ai để trả lễ?”

Một câu nói của Lý Chân phá hỏng tâm trạng đang hưng phấn của Tửu Chí, hãn gãi gãi đầu, “Vậy làm sao bây giờ?”

Lúc này, Khang Đại Tráng bên cạnh nói: “Lão tăng nhân kia người không phải có Độ Diệp sao? Chúng ta đi Cao Xương tìm người phiên dịch, nhìn tên gọi của hãn là gì, ở Thổ Hỏa La xuất gia ở chùa chiền nào, sẽ có một chút manh mối, chúng ta đơn giản đi tìm người mở cửa hang đó, lão tăng nhất định cùng chủ tiệm có quan hệ, chúng ta đi hỏi một chút là biết rồi.”

Lý Chân gật gù, xác thực từ trên thân phận của lão tăng để điều tra, kỳ thực hãn cũng rất muốn biết bên trong hộp đồng đến tột cùng là cái gì?

33. Chương 33: Mang Ngọc Mang Tội

Sáng ngày thứ hai, bốn người Lý Chân cưỡi ngựa đến thành Cao Xương, Cao Xương lệ thuộc vào Tây Châu Đại Đường, sau khi phiên quân chiếm lĩnh các trấn An Tây, thành Cao Xương chính là thành trì duy nhất mà Vương Triều Đại Đường ở Tây Vực bảo vệ.

Dưới thỉnh cầu lần nữa của Đô Đốc Tây Châu Đường Hưu Cảnh, Võ Tắc Thiên dứt khoát quyết định thu phục An Tây, ba năm trước, Võ Tắc Thiên mệnh Vương Hiếu Kiệt làm chủ tướng, suất đại quân tiến công An Tây, từ trong tay Thổ Phiên thu phục An Tây bốn trấn.

Thành Cao Xương cùng thành Đôn Hoàng rất giống nhau, cũng là nơi con đường tơ lụa đi qua, thương mại phồn thịnh, các dân tộc bên trong tòa thành lớn ở Tây Vực này chung sống hòa thuận, so với thành Đôn Hoàng, thành Cao Xương người Hán rất ít, làm tô điểm thêm vẻ phong tình dị vực.

Thành Cao Xương cũng chính là Thổ Lỗ Phiên hậu thổ, nơi này không chỉ có thương mại phồn thịnh, nghiệp nấu rượu cũng vô cùng phát đạt, đặc biệt do điều kiện khí hậu, chất lượng nguyên liệu tốt, khiến nơi này trở thành nơi sản xuất bồ đào tửu to lớn nhất ở Đại Đường, hàng năm đều có mấy chục vạn cân bồ đào tửu Cao Xương dọc theo tơ lụa cuộn cuộn không ngừng vận chuyển về Trường An cùng Lạc Dương.

Còn lại, Cao Xương còn trồng trọt cây bông từ phương tây truyền đến, dệt ra một loại độc nhất đặc sản ở Cao Xương — bạch điệp bố, cũng chính là vải bông, tại trung nguyên rất được quan to quý nhân yêu thích.

Bốn người Lý Chân tiến vào Bắc Thành Môn, phong tình củi vực như phả vào mặt, nơi này phòng ốc rộng rãi, nhiều ngôi nhà đỉnh như đầu con ốc, xây dựng vô cùng dày đặc, khiến toàn bộ thành trì hiện ra một loại sắc điệu màu xám trắng.

Trên đường người Hán không nhiều, mà là lấy các tộc người Hồ làm chủ, khắp nơi là thương phẩm tiểu thương mua đi bán lại cùng cửa hàng, những dãy cửa hàng, phưởng cát rượu khiến trên đường cái nồng nặc mùi của rượu.

“A Chân!”

Khang Đại Tráng từ phía sau thúc ngựa chạy tới, đối với Lý Chân nói: “Ta vừa này đã hỏi thăm được, đội buôn Ban thúc còn chưa đến nơi, phỏng chừng còn ở sau lưng chúng ta.”

“Sẽ sẽ không xảy ra chuyện gì a?” Tiểu Tế lo lắng hỏi, ngày đó bão cát để lại cho hắc ấn tượng khó mà phai mờ được.

“Hắc là sẽ không, lạc đà có thể chống đỡ được bão cát, bọn họ đều có kinh nghiệm, sẽ không có chuyện gì.”

Lý Chân gật gù, “Chúng ta trước tiên tìm chỗ ở đã, kiên trì chờ tin tức bọn hắc.”

Lúc này, Tử Chí thấp giọng hỏi: “Lão Khang, người nói cửa hàng Thổ Hỏa La ở nơi nào?”

“Chính là ở kia!”

Khang Đại Tráng chỉ về một cửa tiệm cách đó không xa, cửa hàng bằng hiệu cũng khá là cổ xưa, chữ viết trên đó mơ hồ, nhìn ra được cửa hàng này làm ăn nhiều năm, nhìn cửa ra vào cũng khá là trang hoàng, giống như là một nhà hàng da điểm.

“Đại Tráng, tiệm này có thể tin được không?” Tiểu Tế có chút không quá yên lòng hỏi.

“Nên tin cậy, tiệm này ở đây đã kinh doanh gần hai mươi năm, chủ quán là ông lão Thổ Hỏa La phi thường hiền lành, thích làm vui người khác, yêu thích trợ giúp người khác, danh tiếng tốt vô cùng, ba năm trước ta đã thấy hắc.”

Khang Đại Tráng lại quay đầu lại hỏi Lý Chân, “Chúng ta đi hay không đi?”

Lý Chân suy nghĩ một chút, đương nhiên muốn hỏi, chỉ là không thể quá lỗ mãng, phải suy nghĩ cẩn thận mới được, hắc thấy bên cạnh cách đó không xa có một tửu quán, liền cười nói: “Ta cùng Đại Tráng đi hỏi một chút là được, lão mập cùng Tiểu Tế đi tửu quán gọi món ăn, chúng ta lập tức sẽ trở lại.”

Tử Chí có chút không yên lòng bèn dặn dò: “Lão Lý, đồ chơi kia người có thể đừng lấy ra a! Vạn nhất thực sự là bảo bối Hòa Thị Bích, bọn họ thấy hơi tiền nổi máu tham, động tham niệm. . .”

“Được rồi! Được rồi!”

Lý Chân cũng bị hắc nói tới đau đầu, “Nhanh đi tửu quán đi! Kêu nhiều hơn vài món thức ăn, hai ấm rượu ngon, cho phép các người ăn trước.”

Tử Chí cười hì hì, mang theo Tiểu Tế cùng đi, Lý Chân thì cùng Khang Đại Tráng đi tới cửa hàng Thổ Hỏa La một bên đường.

Đi vào cửa hàng, trong cửa hàng treo đầy các loại da lông, nhưng không có nhìn thấy ông lão hiền lành nào cả, Khang Đại Tráng cao giọng hỏi: “Đa Lợi đại thúc, có trong này hay không?”

Lúc này, từ bên trong đi ra một tên người thanh niên trẻ, lông mày dài và rậm, da dẻ ngăm đen, dáng dấp điển hình của người Thổ Hỏa La, hắc nhưng dùng hắc ngữ lưu loát hỏi: “Các người có chuyện gì?”

“Xin hỏi Đa Lợi đại thúc có ở đây không?”

“Chủ quán đi ra ngoài có việc, mấy ngày nay đều không có ở đây, ta là hần đồng nghiệp của hần, hiện tại cửa hàng tạm thời do ta thay hần trông giữ, ta có thể giúp người được việc gì?”

Lý Chân cùng Khang đại lợi liếc nhau một cái, nguyên lai chủ quán không có, Lý Chân biết lão tăng kia i nhất định cùng cửa hàng này có quan hệ, bằng không sẽ không đem mảnh da dê viết tên cửa hang giữ ở bên người, hần cũng nói nếu phát hiện ra hần có thể đi tìm cửa hàng này.

Nhưng Lý Chân không muốn dễ dàng nói ra lão tăng, hần trầm ngâm một hồi, lấy ra một tấm trang giấy trước đó đã sao chép, đưa cho thanh niên, “Địa danh Thổ Hỏa La ở trên mảnh giấy này, người có thể thay chúng ta phiên dịch một chút không?”

Tên thanh niên tiếp nhận trang giấy nhìn một chút, đối với hai người nói: “Đây là tên gọi của một toà chùa chiến, gọi Tiểu A Đà Tự, ở thành A Hoãn, toà chùa chiến này có mấy ngàn tăng nhân, là một trong ba ngôi chùa lớn của Thổ Hỏa La.”

“Đa tạ!”

Lý Chân xoay người muốn đi, đi đến lối vào cửa hàng, hần lại dừng lại quay đầu hỏi nói: “Tòa chùa chiến này cất giấu món đồ nào rất nổi tiếng sao?”

Tên thanh niên cười ha ha: “Chùa chiến Thổ Hỏa La đều là cự phú, trân bảo vô số, ta không biết đồ vật mà người nói cụ thể là cái gì?”

Lý Chân nhớ tới tử trạng của lão tăng, trầm ngâm một hồi lại hỏi: “Có loại độc dược sau khi ăn vào, cả người trở nên vàng óng ánh, thân thể cứng ngắc như thạch không?”

“Cái này người cũng hỏi đúng đối tượng rồi, thành Cao Xương cũng chỉ có chúng ta mới biết, người nói chính là một loại tên độc dược của Thổ Hỏa La, gọi là Sa Nhạc, cũng có thể gọi là Xích Luyện Kim.

Nó kỳ thực là độc rắn, từ cở thể một loại rắn độc trong sa mạc lấy ra, nọc độc vô sắc vô vị, độc tính kéo dài, đặc sắc to lớn nhất của nó không phải là độc tố mà là cả người trở nên vàng óng ánh, nó có thể trực tiếp từ da dê thẩm thấu vào trong cơ thể, kịch độc cực kỳ.”

“Nhưng lúc ta gặp được người đó, thật giống như trúng độc mấy ngày rồi mới chết, cũng không kịch độc a!”

“Vây độc tố nhất định là bị pha loãng, chân chính nọc độc nguyên bản, một bình nhỏ có thể đầu độc chết mấy chục người, loại độc chất này rất hiếm thấy, chỉ ở một vùng thành A Hoãn mới có, Tây Vực bên này cũng không có a, các người là ở nơi nào nhìn thấy người bị trúng độc?”

“Ta cũng chỉ là nghe nói, cũng không có tận mắt nhìn thấy, cáo từ.”

Lý Chân chấp chấp tay đi ra cửa hàng, lão tăng là tăng nhân Tiểu A Đà Tự, cái hộp đồng này cũng có thể là đồ vật của tòa chùa chiến này, có thể thông qua chủ quán hỏi thăm, có điều chủ quán không có ở đây, chuyện này chỉ có thể tạm thời nhẫn nại một chút.

Ngay lúc hai người Lý Chân mới vừa đi, tên thanh niên kia liền gọi một đứa bé trai đến, chỉ vào bóng lưng bọn họ của hai người nói nhỏ vài câu, bé trai gật gù, nhảy nhót theo sau bọn họ.

Lý Chân cùng Khang Đại Tráng đi từ quán đã hẹn trước, Khang Đại Tráng hiện tại có chút đói bụng, trực tiếp tiến vào tửu quán, Lý Chân lại ngừng bước chân một chút, quay đầu lại nhìn sau, hần cảm giác tựa hồ có người theo sau bọn họ.

Phía sau hần cách đó không xa là một đám trẻ con đang chơi đùa, không có nhìn thấy người khả nghi, xem ra là chính mình đa nghi, Lý Chân lắc đầu một cái, cũng đi vào tửu quán.

“Lão Lý, bên này!”

Mới vừa vào tửu quán, liền nghe giọng nói lớn của Tửu Chí đang gọi hần, bọn họ ngồi bên trong tận cùng đại sảnh, đại sảnh tửu quán rất rộng rãi sáng sủa, so sánh với Trung Nguyên thì có chút khác biệt, nơi này cũng không ngồi trên mặt đất, mà đều là trên ghế, có cái bàn uống rượu ăn cơm.

Bên trong Tủu quán làm ăn khá khấm, hơn nửa tất cả vị trí đều có khách, thương nhân đến từ khắp nơi, nói những loại ngôn ngữ không giống nhau.

Lý Chân tiến ngồi xuống cười nói: “Làm sao lại ngồi ở trong đại sảnh?”

“Bên này không có lầu hai, đều ở nơi này, nơi này cùng Trung Nguyên không giống nhau, người đã ngồi lại tủu quán này lần nào chưa?”

“Có vài lần Trước đây cũng từng ngồi qua.”

Trên bàn đã đặt sẵn rượu và thức ăn, nhưng chỉ có vài món ăn, một đĩa thịt dê vàng óng ánh, rượu cũng không ít, mỗi người trước mặt đều có một chén rượu tràn đầy.

“Làm sao chỉ có một con dê nướng, những khác món ăn khác đâu?”

Tủu Chí lười biếng nói: “Ta ngược lại thật ra muốn ăn thỏ quyết ngư ở Đôn Hoàng đường, gà giò, ..., nhưng nơi này đều không có a! Toàn thịt dê, thịt lạc đà, thịt ngựa, mặt khác rượu đỏ luộc đùi dê rất ngon, đáng tiếc đã bán hết.”

“Cho dù vậy, có điều nơi này có rất nhiều loại trái cây, tại sao không kêu đem ra?”

“Đã để Tủu Chí đi mua, Ồ!”

Tủu Chí kinh ngạc chỉ vào cửa lớn, “Sao có một đám gia hỏa mang theo đao nhi?”

Lý Chân vừa quay đầu lại, chỉ thấy trước cửa lớn đứng hơn mười người võ sĩ trang phục người Hồ, đầu đội mũ tam giác, thân mang hắc giáp da, eo cột ngũ sắc mang, tay cầm trường đao, một đám người đặng đặng sát khí, đang cùng Tủu Chí giao thiệp cái gì, Lý Chân mặt biến sắc, hẩn nhìn thấy tên thanh niên vừa nãy trong cửa hang.

Tên đó cũng nhìn thấy hẩn, chỉ tay bọn họ hô: “Ồ nơi đó!”

Hơn mười người người Hồ võ sĩ đẩy Tủu Chí ra, vọt vào, trong tủu quán nhất thời một trận đại loạn, Lý Chân một cước đá bàn vung lên, nhặt túi da lên hô to: “Đi cửa sau!”

Ngay lúc đám võ sĩ người Hồ xông tới trong nháy mắt, Lý Chân đã thấy bên cạnh có một cái cửa nhỏ, hẩn mang theo ba tên chiến hữu vọt thẳng ra cửa sau.

Cũng là bọn họ có số may, ở ngoài cửa sau vừa vặn là nơi giữ ngựa, ngựa của bọn họ đều treo trên cọc gỗ ở chỗ này, Xích Huyết bảo mã của Lý Chân quá mức quý hiếm dễ gây người khác chú ý, hẩn đặc biệt bôi màu lại cho nó, xem như một thốt ngựa hoang lão mã, so với những con ngựa khác thì to lớn hơn một xí.

“Lão Lý, xảy ra chuyện gì?” Tủu Chí đến nay vẫn là đầu óc mơ hồ, dê cũng chưa ăn, chạy loạn như con ruồi thế làm gì.

“Mau lên ngựa, chờ sau đó ta sẽ nói cho người biết!”

Bốn người mở dây cương ra, xoay người lên ngựa, lúc này, hơn mười người võ sĩ người Hồ từ cửa sau lao ra, múa đao hướng về bọn họ lao tới, Lý Chân rút ra trường kiếm, liền đâm ra mười mấy kiếm, chỉ nghe mấy tiếng kêu thảm thiết, đã có ba người nằm xuống, còn đám võ sĩ người Hồ còn lại khí thế ngưng trệ, sợ đến mức dồn dập lùi về sau.

Thừa cơ hội này, Lý Chân hai chân thúc ngựa, chiến mã từ cửa sau chạy gấp lao ra, còn ba người kia cũng theo hẩn phóng ngựa hung hăng chạy đi.

.

Bốn người một hơi chạy được mấy dặm, tìm được một chỗ nơi yên tĩnh, Tủu Chí vội hỏi: “Bọn họ là người nào, tại sao phải truy sát chúng ta?”

Khang Đại Tráng trầm giọng nói: “Những người kia nên chính là võ sĩ Thổ Hỏa La trên con đường tơ lụa, mỗi người lòng dạ rất độc ác, võ nghệ cao cường, bình thường do đội buôn thuê bọn họ làm hộ vệ ”

“Cái gì?” Tủu Chí ngẩn ra.

Lúc này, Lý Chân thở dài nói: “Càng kinh khủng hơn là sự tình so với ta dự đoán muốn càng thêm phức tạp, không riêng là đám người Đạo Ba Kiếm kia đang tìm tăng nhân, e sợ còn có những người khác cũng đang tìm hân, ”lại giả bất thiện“.”

“Đều là hộp đồng kia, bên trong đến cùng là cái gì?” Tửu Chí không nhịn được oán hận nói.

“Mập Ca, nhỏ giọng một chút!”

Tiểu Tế bò tới trên một cây đại thụ cạnh gác, đối với bọn họ thấp giọng nói: “Ta nhìn thấy Đạo Ba Kiếm rồi.”

Lý Chân âm thầm cả kinh, vội vàng hỏi: “Hắn ở đâu?”

Tiểu Tế chỉ vào một bức tường cách đó không xa, ý tứ ở sau tường, ba người đều không nói lời nào, chốc lát, Tiểu Tế từ trên cây thả người nhảy xuống.

“Bọn họ có hơn hai mươi người, đều cười ngửa, đã đi xa.”

Ánh mắt ba người đều hướng về Lý Chân nhìn tới, chờ hắn quyết định, Lý Chân trầm tư chốc lát nói: “Chúng ta trước tiên tìm một chỗ trốn đi, chúng ta ở trong tối, bọn họ ở ngoài sáng, quyền chủ động nằm ở trên tay chúng ta.”

Khang Đại Tráng nói: “Ta biết một người Túc Đặc mở khách sạn, ở gần đây, mọi người đi theo ta!”

34. Chương 34: Thế Lực Thứ Ba

Lý Chân ở lại một khách sạn do một người Túc Đặc mở, cũng không phải khách sạn sang trọng gì, mà là khách sạn phổ thông dành cho các thương lữ, khách sạn có ba tầng, bọn họ ở tại tầng cao nhất, xuyên qua cửa sổ của gian phòng, có thể nhìn thấy rõ ràng người đi đường vắng lại trên phố lớn.

Lý Chân chấp tay đứng phía trước cửa sổ, yên lặng mà nhìn động tĩnh trên đường lớn, bọn họ ở trong khách sạn đã được hai ngày, hai ngày qua, trên đường cái phi thường bình tĩnh, không có nhìn thấy một võ sĩ Thổ Hỏa La nào cả, cũng không có nhìn thấy Đạo Ba Kiếm cùng thủ hạ của hắn, phảng phất bọn họ đã rời xa thành Cao Xương.

“Lão Lý, chúng ta cứ ở trong phòng cũng không phải là biện pháp a, ra ngoài xem một chút đi!”

Tửu Chí cùng Lý Chân ở trong một gian phòng, hai ngày qua hết ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn, khối mỡ trên người lại gia tăng lên mấy cân.

Lý Chân không nói gì, hắn vẫn đang suy nghĩ ảnh hưởng của chuyện này, Đạo Ba Kiếm cùng Tác gia có quan hệ, điểm này không thể nghi ngờ.

Lẽ nào chuyện này cùng Tác gia có quan hệ? Nhưng trực giác lại nói cho Lý Chân biết, Tác gia còn không làm động tác gì nổi lên sóng gió to lớn như vậy.

Mặt khác, cái thứ trong hộp là cái gì, võ sĩ Thổ Hỏa La cũng không tiếc đánh đổi tính mạng muốn chiếm được nó.

Lý Chân liếc mắt hộp đồng đặt lên bàn, hộp đồng này phảng phất là chiếc hộp Pandora của phương tây, mang đến cho bọn họ những phiền phức cùng nguy hiểm không nghĩ tới.

“Lão Lý, ta cùng Tiểu Tế ra ngoài xem xét, hai chúng ta chưa từng thấy những người Thổ Hỏa La đó, bọn họ không biết là ai a.”

Lý Chân gật gật đầu, Tửu Chí nói đúng, trên đường cái quá bình tĩnh, bọn họ ở trong khách sạn này cũng không có bất kỳ ý nghĩa gì.

Tửu Chí đại hỉ, từ trên giường nhảy lên đến nói: “Ta đi gọi Tiểu Tế!”

Sau nửa canh giờ, Tửu Chí cùng Tiểu Tế bộ hành đi tới Bắc môn, xa xa nhìn thấy cái cửa hàng Thổ Hỏa La đã đóng, bọn họ tới Tửu quán lần trước ăn cơm, vẫn thịnh vượng như cũ.

Tử Chí thở dài, hần nhớ tới bản thân không ăn được miếng thịt dê nào, lúc này hần nhìn thấy bên cạnh còn có tử quán, nhất thời lòng ngứa ngáy khó nhịn, liền đối với Tiểu Tế nói: “Chúng ta uống một chén đi!”

“Nhưng mà. . . Chúng ta là đến kiểm tra tình huống, đi uống rượu không ổn đâu!” Tiểu Tế có chút khiếp đảm nói.

“Người biết cái gì! Điều tra tình huống đương nhiên phải từ trong tử quán hỏi thăm tin tức, những tên sâu rượu kia có gì không biết?”

Tiểu Tế ngẫm lại cũng đúng, liền không phản đối nữa, theo Tử Chí tiến vào quán rượu, hai người tìm cái bàn nướng tựa vào góc rồi ngồi xuống, lại kêu bốn, năm món ăn, hai ấm rượu ngon.

Tử Chí uống một hợp rượu, bồ đào tử thuần hậu khiến ánh mắt hần híp lại, “Rượu ngon! Lúc trở về mang cho đám Lý Chân hai ấm.”

Lúc này, tiểu nhị bưng cho bọn hần một bàn thịt bò kho tương, Tử Chí hỏi: “Tiểu ca, hai ngày gần đây không thấy mấy tên võ sĩ Thổ Hỏa La, bọn họ đi đâu rồi?”

“Vị khách nhân này e sợ đã rất lâu không có tới Cao Xương rồi! Ba trăm tên võ sĩ Thổ Hỏa La một năm trước đã mất tích, đột nhiên biến mất như thế, ai cũng không biết bọn họ đi đâu cả?”

Tử Chí cùng Tiểu Tế đều sửng sốt, nếu vậy ngày trước hai người bọn họ nhìn thấy đám võ sĩ Thổ Hỏa La kia là cái gì, là quỷ sao?

“Hai ngày trước xuất hiện những võ sĩ kia là hộ vệ của A Hoãn vương, tuy rằng hoá trang như thế, nhưng cũng không phải là võ sĩ Thổ Hỏa La, bọn họ cùng võ sĩ Thổ Hỏa La chân chính kém nhau quá xa.” Phía sau bọn họ truyền tới một thanh âm trầm thấp.

Hai người vừa quay đầu lại, chỉ thấy phía sau bọn họ ngồi mấy người, dẫn đầu là một tên nam tử Hán tộc khoảng ba mươi tuổi, ăn mặc khá là hoa lệ, mang trường bào màu xanh lam gấm vóc thêu hoa, eo cột thắt lưng ngọc, đầu đội ô lung mũ sa, có điều trên mặt nhìn được vẻ phong trần mệt mỏi, da dễ bị nướng đến ngăm đen, cũng không biết từ nơi nào lại đây?

Nam tử bưng chén rượu lên đi tới trước bàn bọn họ ngồi xuống, mặt tươi cười nói: “Ta đoán không sai, những hộ vệ A Hoãn vương đó chính đang tìm người, chính là các người phải không!”

Tử Chí giật nảy cả mình, người này tại sao con mắt tinh quang như vậy, chỉ một chút liền nhìn thấu bọn họ, nam tử lại cười nhạt nói: “Nơi này có rất ít người Hán lại đây, các người là những người Hán duy nhất xuất hiện ở Cao Xương ngày hôm qua, vì lẽ đó rất dễ dàng đoán ra thân phận của các người.”

“Không đúng!” Tử Chí phản ứng cực nhanh, “Còn có một đám hắc y nhân cười ngựa xuất hiện, bọn họ cũng là người Hán, chuyện này làm sao nói được?”

“Người là nói bọn người Lam Chấn Ngọc? Bọn họ không phải là vừa tới Cao Xương, bọn họ vẫn ở thành Cao Xương, mới đi được mấy ngày lại trở về, bọn họ cũng ở truy tìm các người, đám người kia có thể so với người Thổ Hỏa La uy hiếp lớn hơn nhiều.”

“Người đến cùng là ai?” Tử Chí lén lút đem một thanh phi đao nắm trong tay, nếu không đúng, hần đã bắt người này làm con tin.

Nam tử cười cợt, vẫy tay, tùy tùng đưa lên một rương gỗ nhỏ, nam tử đem cái rương mở ra, bên trong bỗng nhiên lại là một hộp đồng, cùng hộp đồng của bọn họ giống nhau như đúc.

“Người làm sao cũng có?” Tử Chí ngạc nhiên hỏi.

Nam tử sâu sắc nhìn bọn họ một chút, ý tứ sâu xa địa nở nụ cười, hần đem rương gỗ che lại, đối với hai người nói: “Các người tạm thời không cần lo lắng ta là ai, nhưng ta nói cho các người biết, e sợ các người đã chọc phiền toái lớn, không cần thận một tí có thể nguy hiểm đến tính mạng.

Hộ vệ A Hoãn vương cùng đám Lam Chấn Ngọc hai ngày nay đều đang liều mạng truy tìm các người, cũng không hề rời đi Cao Xương, các người hiện tại vô cùng nguy hiểm, nếu không rời khỏi Cao Xương, sớm muộn các người phải chết ở chỗ này.”

Nam tử vừa dứt lời, Tửu Chí liền xa xa nhìn thấy vài tên võ sĩ Thổ Hỏa La hướng tửu quán chạy tới, hấn cả kinh đến mức tim sắp ngưng đập, không kịp hỏi Lam y nhân, lôi kéo Tiểu Tế hướng phía cửa chạy đi.

Lam y nhân thấy bọn họ chạy xa, lúc này mới dặn dò một tên thủ hạ, “Theo đuôi bọn họ!”

Thủ hạ của hấn lướt người đi liền đuổi theo, võ nghệ khá cao cường.

.

Lý Chân lẳng lẳng mà nghe Tửu Chí kể rõ xong, nửa ngày sau hấn không nói gì, hấn đã ý thức được bọn họ bị cuốn vào một cuộc đấu tranh kịch liệt, có phiền phức trên người.

Đám kia võ sĩ Thổ Hỏa La là hộ vệ của A Hoãn vương, hấn nhớ tới Tiểu A Đà Tự nằm ở thành A Hoãn, bọn họ từ Thổ Hỏa La đuổi theo sau.

Đao Ba Kiếm gọi là Lam Chấn Ngọc, danh tự này khiến Lý Chân cảm thấy ở nơi nào đó đã từng nghe qua, nhưng hấn lại nhất thời không nhớ ra được.

Nhưng để Lý Chân càng nhức đầu chính là, hiện tại không chỉ có Đao Ba Kiếm cùng võ sĩ Thổ Hỏa La, lại lôi ra một tên nam tử lam bào, hơn nữa nam tử kia lại cũng có cái hộp đồng dạng của mình.

Các loại tin tức khó bề phân biệt, khiến cho Lý Chân nghĩ mãi mà không ra.

Đúng lúc này, dưới lầu truyền đến một tiếng hét thảm, bốn người đồng thời ngẩn ra, lập tức đứng lên, dồn dập rút ra trường kiếm, nguy hiểm đã đến rồi.

Lý Chân từ khe cửa hướng ra phía ngoài nhìn chốc lát, hấn nhìn thấy trong sân xuất hiện vài bóng người của võ sĩ Thổ Hỏa La, hấn quay đầu hướng ba chiến hữu nói: “Chính là đám võ sĩ Thổ Hỏa La ngày hôm trước!”

Tửu Chí sắc mặt có chút trắng xám, hấn ý thức được chính mình bất cẩn rồi, bọn khốn kiếp kia khẳng định là theo dõi bọn họ trở về.

Lý Chân lại nhìn chốc lát, phát hiện đối phương dĩ nhiên có bốn mươi, năm mươi người, bọn họ chia làm ba đội, phân công nhau lên lầu tìm tòi, Lý Chân đối với ba người còn lại nói: “Những người này đều là kẻ liều mạng giết người không chớp mắt, chúng ta quyết không thể nương tay, bằng không mạng nhỏ liền mất ở nơi này.”

Ba người yên lặng gật gù đầu, lúc này, Tiểu Tế chỉ phía song cửa sổ, “Chân Ca, chúng ta kỳ thực có thể từ đây rời đi, nếu không, ta trước tiên đi kéo một sợi dây thừng.”

Lý Chân ngẫm lại cũng không có cần thiết phải liều mạng, liền gật đầu, Tiểu Tế lập tức nhảy lên song cửa sổ, nắm lên một cuộn dây thừng, giống như con khỉ nhanh nhẹn bò ra ngoài.

Lúc này, hơn mười võ sĩ Thổ Hỏa La đã trên lầu ba, dọc theo hành lang dài dằng dặc hướng về gian phòng chỗ ở của bọn họ chạy tới.

Lý Chân đem hộp đồng vác ở trên người, tay cầm cung tên, đối với Tửu Chí cùng Đại Tráng liếc mắt ra hiệu, hai người đột nhiên kéo cửa ra, Lý Chân giương cung bắn tên, ba mũi tiễn trong nháy mắt hàng loạt bắn ra, trên hành lang truyền đến ba tiếng kêu thảm thiết.

Nhưng đối với mới đám võ sĩ nhân số quá nhiều, mười mấy người lớn tiếng kêu gào, vùng vẫy trường đao chen chúc lao tới, Lý Chân lại liên tục bắn giết ba người, vẫn không có đoạ được những kẻ liều mạng này.

Đã có vài tên võ sĩ Thổ Hỏa La vọt vào gian phòng, bọn họ hung ác dị thường, múa đao hướng Lý Chân bổ tới.

Khang Đại Tráng gào thét, vùng vẫy đồng bóng đánh bay hai người, Tửu Chí nhanh tay nhanh mắt, hai thanh phi đao đồng thời bắn ra, hai tên võ sĩ bên cạnh Lý Chân dùng tay bưng yết hầu ngã xuống đất.

“Lão mập, hảo đao pháp!” Lý Chân không nhịn được tán dương một tiếng.

Tửu Chí cười hì hì, đang muốn khoe khoang vài câu, lúc này, Tiểu Tế từ trên cửa sổ ló đầu nói: “Đã xong rồi!”

“Đi mau!”

Lý Chân quát to một tiếng, vung kiếm đánh bay người cuối cùng ở trong phòng, nhưng cầu thang bên kia có mấy chục người kêu to múa đao đang xông lên hành lang.

Tửu Chí không có thời gian khoe khoang, hắn cùng Đại Tráng xông lên cửa sổ, nhanh chóng leo lên trên, Lý Chân thu kiếm vào vỏ, gương cung bắn nhanh, bảy, tám mũi tên hàng loạt bắn ra, trong hành lang tiếng kêu thảm thiết vang vọng, trong nháy mắt ngã xuống một mảnh, mỗi mũi tên đều bắn trúng chỗ hiểm yếu của đối phương.

Đám võ sĩ rốt cục bị tài bắn cung cao siêu làm cho khiếp sợ, dồn dập quay đầu lại trốn chạy xuống lầu, lúc này có người đẩy mấy cái bàn lớn đến, mười mấy tên võ sĩ trốn ở sau cái bàn, lại lần nữa lao lên hành lang, dùng bàn làm thuẫn, chậm rãi hướng về gian phòng tới gần.

Thừa dịp thời cơ ngắn ngủi này, Lý Chân vác cung tên lên, nhảy lên cửa sổ, vịn dây thừng cấp tốc hướng về nóc nhà bò lên, Tửu Chí đã ở trên nóc nhà chờ hắn, hắn đem Lý Chân kéo lên, Tiểu Tế thu hồi lại dây thừng, bốn người dọc theo nóc nhà liều mạng hướng phía nam chạy trốn.

Kiến trúc thành Cao Xương đại thể là đỉnh bằng bùn ôc, nhưng cũng không phải liền thành một khối, bọn họ chỉ chạy được mấy chục bước liền dừng lại, phía dưới là một ngõ nhỏ thật dài, nóc nhà đối diện ở ngoài hai trượng, bọn họ không nhảy qua được, mà phía dưới cách mặt đất tới ba trượng.

Lý Chân quay đầu lại liếc mắt nhìn, lúc này quyết đoán nói: “Dùng dây leo xuống!”

Tiểu Tế cầm dây trói ở trên cọc gỗ, cầm dây trói quăng xuống, bốn người vịn dây thừng, từng người nhảy xuống ngõ nhỏ, nhưng vào lúc này, một mũi cung tên ngắn từ đằng xa phút chốc bay tới, ở giữa dây thừng, cắm giữa đoạn dây, dây thừng rời ra...

35. Chương 35: Bảo Ngọc Vô Giá

Bốn người quay đầu lại, chỉ thấy Dao Kiếm Bả Lam Chấn Ngọc mang theo hơn mười thủ hạ hắc y nhân xuất hiện cách bọn họ không xa, ánh mắt âm lãnh của Lam Chấn Ngọc chết nhìn chòng chọc cái bao trên lưng của Lý Chân, hình dạng của cái bao rất giống cái hộp đồng mà hắn tìm kiếm bấy lâu nay.

“Lý Công Tử, ta biết kiếm thuật của ngươi không tồi, nhưng còn lâu mới là đối thủ của ta, không bằng chúng ta làm giao dịch, ngươi đem hộp đồng cho ta, ta tha các ngươi một mạng.”

Lý Chân đã lĩnh giáo sự thâm độc của Lam Chấn Ngọc, hắn biết coi như mình đem hộp đồng cho người này, hắn cũng tuyệt sẽ không bỏ qua bọn họ, nhất định sẽ giết người diệt khẩu.

Lý Chân lấy ra hộp đồng mạ vàng, cười nói: “Vật này xác thực rất hại người, ta nghĩ phải phá hủy nó, mọi người đều không phiền phức.”

Lam Chấn Ngọc ngửa đầu cười to, “Lý Công Tử, hộp đồng này ngươi hủy không được a!”

“Thật sao?”

Lý Chân cười lạnh một tiếng, đối với Tửu Chí nói: “Đưa cây chủy thủ cho ta!”

Tửu Chí vội vã rút ra chủy thủ đưa cho hắn, Lý Chân tiếp nhận chủy thủ hoàng kim, dùng chủy thủ nhọn nhắm ngay hộp đồng, “Ta có thể đâm vào được, đem đồ vật bên trong phá hủy.”

Nói xong, hắn làm bộ muốn đâm, Lam Chấn Ngọc đã nhìn ra chủy thủ hoàng kim dị thường sắc bén, hắn hoàn toàn biến sắc, phần nộ quát: “Dừng tay!”

Lý Chân dừng chủy thủ lại, tựa như cười mà không phải cười mà nhìn hắn, Lam Chấn Ngọc cắn răng nghiến lợi nói: “Lý Chân, ngươi rốt cuộc muốn thế nào?”

“Ngươi lại biết ta tên Lý Chân!”

Lý Chân cũng nghĩ tới, hẳn làm sao sẽ cảm thấy tên Lam Chấn Ngọc nhìn quen mắt, trên khế ước của Khang Tư Tư hẳn từng nhìn thấy, một người khác kí tên là Lam Chấn Ninh, nên chính là huynh đệ của Lam Chấn Ngọc, lúc này, hẳn bỗng nhiên đối với Tư Tư có chút lo lắng.

“Lý Chân, này đồ vật trong hộp đồng không phải người có thể nắm giữ, mau đưa nó cho ta, ta tha các người khỏi chết!” Lam Chấn Ngọc đã có chút sốt ruột, bốn người thiếu niên này làm sao một chút cũng không biết trời cao đất rộng là thế nào.

Lý Chân ngoài dự đoán mọi người lại nở nụ cười, “Lam Chấn Ngọc, ta là muốn cho người, đáng tiếc người người phía sau không đáp ứng.”

Lam Chấn Ngọc vừa quay đầu lại, chỉ thấy trong ngõ hẻm vọt tới mười mấy tên võ sĩ Thổ Hỏa La, võ sĩ dẫn đầu cũng nhìn thấy hộp đồng trên tay Lý Chân, dùng đao chỉ vào Lý Chân la to, mười mấy tên võ sĩ càng là liều chết vọt tới.

Lam Chấn Ngọc hận đến cắn răng mắng to, “Bọn khốn kiếp kia!”

Hắn ra lệnh thủ hạ: “Cản bọn họ lại, giết cho ta!”

Hơn mười thủ hạ hắc y nhún vung kiếm hướng về võ sĩ Thổ Hỏa La chém giết, Lam Chấn Ngọc vừa quay đầu lại, đã thấy bốn người Lý Chân hướng về ngõ nhỏ nơi xa như mất mạng mà chạy trốn, hắn hận đến giậm chân một cái, chạy theo truy đuổi.

Thành Cao Xương là một tòa cổ thành, đã có mấy trăm năm lịch sử, dấu ấn lịch sử mấy trăm năm ở bên trong tòa thành cổ này trùng trùng điệp điệp, biểu hiện ra chính là mỗi cái kiến trúc cùng tồn tại với thời gian, khiến kiến trúc trong thành dị thường chặt chẽ, ngõ phố rất dài, bốn phương thông suốt, phẳng phất như một tòa mê cung.

Bốn người Lý Chân ở sâu trong ngõ hẻm lao nhanh, bọn họ đã di chuyển qua hai ngõ hẻm, nhưng phía trước vẫn chưa thấy điểm dừng, không nhìn thấy phố lớn, Lý Chân trong lòng âm thầm kêu khổ, nếu như phía trước là ngõ cụt, sự tình liền phiền phức.

“Lý Công Tử, bên này!”

Mới vừa quải một đoạn, lại nghe thấy cách đó không xa có người đang gọi bọn hắn, Lý Chân vừa quay đầu lại, chỉ thấy bên cạnh một cánh cửa lớn mở ra một cái khe, có người ở trong đó hướng về bọn hắn vẫy tay.

Lúc này, tiếng bước chân đuổi theo của Lam Chấn Ngọc đã từ đằng xa truyền đến, bọn họ không có thời gian, Lý Chân cắn răng một cái, vọt vào cửa lớn, ba người còn lại cũng theo hắn chạy vào, cửa lớn lập tức vô thanh vô tức đóng lại.

Lam Chấn Ngọc không có phát hiện bọn họ đã chạy vào cửa, hắn trực tiếp từ trước cửa lớn lao qua, phía trước là cái ngã ba, hắn hướng về hai bên nhìn một chút, hướng về một ngõ hẻm chạy đi.

Mở cửa cho đám Lý Chân chính là một người nam tử tuổi còn trẻ, Tửu Chí nhớ mang máng người đó, thật giống tùy tùng người áo lam kia.

Tửu Chí nói khẽ với Lý Chân nói: “Hắn chính là người của đám Lam y nhân.”

Người thanh niên trẻ hơi mỉm cười nói: “Lý Công Tử không cần lo lắng, chủ nhân nhà ta không có ác ý, chỉ là muốn trợ giúp các vị.”

Hắn thấy mọi người chần chờ, lại cười nói: “Ngựa của các người ta đã sắp xếp cho người đi lấy về, các người cứ việc tin tưởng chủ nhân nhà ta.”

Lý Chân trong lòng cười gằn, vốn không quen biết, cái gì gọi là ‘Cứ việc tin tưởng’, có điều cũng là vì trên lưng hắn hộp đồng mà thôi, nhưng hắn hiện tại đã không có lựa chọn, chỉ có thể đánh cược lần này.

“Chủ nhân nhà người ở đâu, bên trong à?”

“Xin mời Lý Công Tử đi theo ta!”

Người thanh niên trẻ mang theo bốn người Lý Chân hướng về nơi sâu xa trong phòng trạch đi tới, nhưng bọn họ lại từ cửa sau đi ra, bên ngoài chính là phố lớn, trước cửa dừng một chiếc xe ngựa.

“Xin mời lên xe ngựa!”

Lý Chân suy nghĩ một chút, liền ngồi lên xe ngựa, ba người cũng với hần đi vào, Tử Chí thấp giọng nói: “Lão Lý, đám người này nói khẩu âm thành Trường An.”

Lý Chân gật gù, bộ ngựa bắt ve, chim sẻ ở đằng sau, ba cỗ thể lực đều tìm tới bọn họ, người Thổ Hỏa La là đám ngu xuẩn nhất, xung phong lên đầu, nhưng tử thương nặng nề.

Lam Chấn Ngọc hơi có chút tư duy, chặn đứng mất đường lui của bọn họ, nhưng chân chính có thu hoạch, vẫn là Lam y nhân người không lộ ra trước mắt người đời, hần đến tột cùng là ai?

Xe ngựa trực tiếp ra Nam Thành, lại đi tiếp hai dặm, đi tới trước một tòa trang viên đại trạch, là một tòa kiến trúc của Trung Nguyên, mái nhà cong vút, ngói đen tường trắng, trong lòng bọn họ đều dâng lên một tia thân thiết.

Xe ngựa dừng lại, người thanh niên trẻ ra thế mời bọn họ, cười nói: “Chủ nhân nhà ta đang ở trong nhà chờ đợi, mời đi theo ta!”

Bốn người cùng hần tiến vào cửa lớn, vòng qua một thạch bích, đi vào sân, nhưng trước mặt lại nhìn thấy Ban thúc hướng về bọn họ đi tới, bốn người đều sửng sốt, “Ban thúc, người tại sao lại ở chỗ này?”

Ban thúc thấy bọn họ bình an vô sự, hài lòng đến cười to, “Ta ở trong thành Cao Xương tìm người khắp nơi, bằng hữu ta nói hần biết các người ở nơi nào? Liền dẫn ta tới nơi này chờ đợi, các người quả nhiên đã đến.”

Bất ngờ gặp phải Ban thúc, khiến lòng cảnh giác của Lý Chân thoáng hóa giải một chút, nguyên lai Lam y nhân là bằng hữu của Ban thúc.

Ban thúc lại nói khê với Lý Chân nói: “Thật sự rất xin lỗi, người Túc Đặc chuẩn bị chuyển nhượng bí phương đã về Tát Mã Nhĩ Hãn, bí phương của hần đã chuyển cho người khác, chúng ta tới chậm một bước.”

Lý Chân ngẩn ra, đây không phải một chuyển tay không sao? Trở lại không tốt để bàn giao cho đại tỷ a! Có điều hần nhanh chóng thay đổi ý nghĩ, vẫn có thể từ trong tay người khác mua được.

Hần liền vỗ vai Ban thúc, an ủi hần hai câu, vấn đề không lớn, vân vân....

Lúc này, từ trong đại sảnh một nam một nữ chấp tay đi ra, nam tử ước chừng ba mươi tuổi, vóc người trung đẳng, mặt dài tai to, tướng mạo đường hoàng, có điều khuôn mặt bị mặt trời chiếu đến ngăm đen.

Phía sau hần là một tên cô gái trẻ đi theo, xem ra cũng gần mười bảy mười tám tuổi, mặc một bộ quần đỏ màu thạch lựu, trên mang bộ lục bạc sam màu xanh, trước ngực lộ ra làn da thịt trắng nõn, tóc đen như mây, dung mạo nghiêng nước nghiêng thành.

Cô gái trẻ hé miệng nở nụ cười, đuôi lông mày tạo nên vẻ phong tình vạn chủng, làm bốn người nhìn đều ngây người.

Nam tử tăng hăng một cái, đi lên trước ôm quyền cười nói: “Hoan nghênh các vị đến!”

Tử Chí nhận ra người này, vội vã nói khê với Lý Chân nói: “Người mà ngày hôm nay ta gặp phải ở tửu quán, chính là hần!”

Lý Chân hướng nam tử thi lễ, cười hỏi Ban thúc: “Ban thúc, đây là bằng hữu của người?”

“Là bằng hữu của ta, nhưng cũng là lão khách mời, để ta giới thiệu một chút.”

Nam tử khoát tay áo một cái, “Lão Ban, vẫn để chính ta giới thiệu đi!”

Hần đi lên trước, sâu sắc liếc mắt nhìn Lý Chân nói: “Tại hạ Trường An Vương Nguyên Bảo, đời đời kính thương, cùng lão Ban liên hệ đã được hai mươi năm.”

Hần lại chỉ vào cô gái trẻ phía sau, “Đây là xá muội Vương Khinh Ngũ, cùng ta đến Cao Xương làm việc.”

Wương Khinh Ngũ tiến lên ung dung thi lễ một cái, “Khinh Ngũ gặp Lý Công Tử!”

Lý Chân vội vàng hướng nữ tử cũng thi lễ, “Hóa ra là Vương Công Tử cùng Vương cô nương.”

Mọi người hàn huyên vài câu, Vương Nguyên Bảo liền hời hợt mà đem đề tài dẫn tới chính sự, “Các người đều là con cháu lương gia Đôn Hoàng, lại không cẩn thận bị cuốn vào một việc tranh đấu bên trong triều đình, đáng tiếc a!”

Tiểu Tế ở phía sau nói: “Vương đại ca, có thể hay không nói cho chúng ta, trong hộp đồng đến tột cùng là cái gì?”

“Đương nhiên có thể, có điều nơi này không phải là nơi nói chuyện, mời đi theo ta.”

Hắn mang theo bốn người hướng vào phía trong nhà đi vào, muội muội Vương Khinh Ngữ theo ở phía sau, Ban thúc biết không phải là sự tình mà mình có thể biết, liền trước tiên cáo từ rồi đi ra.

Mọi người đi vào nội đường, Vương Nguyên Bảo đem hết thầy hạ nhân đều đuổi đi, mời bọn họ ngồi xuống, bên trong nội đường chỉ có sáu người bọn họ.

“Để muội muội ta nói đi! Chuyện này hẳn so với ta càng hiểu rõ.”

Ánh mắt bốn người hướng về Vương Khinh Ngữ nhìn tới, Vương Khinh Ngữ giơ lên cánh tay nhỏ mà trắng vuốt tóc một thoáng, lúc này mới nhợt nhạt cười nói: “Các người được đồ vật, kỳ thực là Thả Xá Lợi Bộ Hàm!”

“Xá Lợi!” Tiểu Tế một tiếng thét kinh hãi.

“Tiểu ca biết không?” Vương Khinh Ngữ cười hỏi hắn nói.

Tiểu Tế mặt trắng đến đỏ chót, lắp bắp nói: “Thả Xá Lợi hẳn là Bát Bảo Bộ Hàm, Ngọc Bộ Hàm cũng rất có giá trị, bên trong Ngọc Bộ Hàm là hộp đồng, ‘hộp đồng trang ngân quách, ngân quách trang kim quan’, tận cùng bên trong chính là lưu ly bình đựng Xá Lợi, vì lẽ đó lại gọi là Kim Quan Ngân Quách Bộ Hàm.”

(trang: đựng)

“Tiểu ca nếu biết Kim Quan Ngân Quách Bộ Hàm, tại sao không nghĩ tới bên trong là Xá Lợi?” Âm thanh của Vương Khinh Ngữ rất nhẹ nhàng, nàng hé miệng nở nụ cười, khóe mắt quyến rũ càng thêm nồng nặc, một đôi đôi mắt đẹp nhanh chóng liếc mắt nhìn Lý Chân.

“Bởi vì âm thanh là lễ chế của Đại Đường chúng ta, mà đối phương là tăng nhân Thổ Hỏa La, Thổ Hỏa La rất giống như Thiên Trúc, dùng anh đàn chứa đựng Xá Lợi mới đúng, vì lẽ đó. . .”

“Vì lẽ đó tiểu ca cũng không có nghĩ tới, có thể lý giải, có điều vấn đề nằm ở ngay đây, rõ ràng là Xá Lợi Thổ Hỏa La, tại sao muốn dùng nghi lễ Đại Đường để chứa đựng? Nguyên nhân chỉ có một, viên xá lợi tử Di Lặc Phật Tổ này, nguyên vốn là Tiểu A Đà Tự chuẩn bị tiến cống cho Thần Thánh Hoàng đế Đại Đường.”

“Di Lặc Phật Tổ!” Bốn người đồng thời một tiếng thét kinh hãi.

Vương Khinh Ngữ gật gù, tiếp tục nói: “Đồng thổ Đại Đường Chúng ta xưng là Phật Di Lặc, nhưng trên thực tế là Di Lặc Bồ Tát, Thổ Hỏa La gọi là A Dật Đa Bồ Tát, hẳn sau khi tọa hóa, được mấy chục viên Xá Lợi, phân ra cho các đại chùa chiến cất giữ, Tiểu A Đà Tự cất giấu một viên, là trấn tự chi bảo của chùa chiến.

A Hoãn Vương nhiều lần hướng về chùa chiến đưa ra yêu cầu, chính là bởi vì chùa chiến không chấp nhận, Tiểu A Đà Tự quyết định đem nó tiến cống cho thiên tử Đại Đường.

Do ba tên lão tăng đồng thời mang theo nó xuất phát, có ba cái hộp đồng, trong đó chỉ có một viên là Xá Lợi thật, hai viên khác là ảnh Xá Lợi, cũng chính là dùng ngọc châu làm hàng nhái.”

Lý Chân đã hiểu rõ, Võ Tắc Thiên tự xưng Di Lặc chuyển thế, viên Di Lặc Xá Lợi này đối với nàng mà nói, ý nghĩa không phải chuyện nhỏ, chẳng trách những người khác liều mạng muốn cướp nó.

“Vương cô nương có thể nói cho ta, là người nào cướp viên Xá Lợi này?”

Vương Khinh Ngữ quay đầu liếc mắt nhìn huynh trưởng, Vương Nguyên Bảo vẻ mặt nghiêm túc chậm rãi nói: “Việc hậu trường của những người này không phải chuyện nhỏ, ta khuyên Lý Công Tử tốt nhất không nên biết, để tránh khỏi dẫn họa lên người.”

“Nhưng là nhiều như thế ta cũng phải biết một ít! Tỷ như Lam Chấn Ngọc.”

”Lam Chấn Ngọc chỉ là cái tiểu nhân vật, nhưng hắn cũng tuyệt sẽ không nói cho công tử hấn thay ai làm việc, ta duy nhất có thể nói cho công tử một việc, chính là đám võ sĩ Thổ Hỏa La kia, bọn họ do A Hoãn Vương phái đến chặn xá tử.

Hai người các ngươi ngày trước hỏi nhà điểm Thổ Hỏa La kia nguyên bản là sản nghiệp của Tiểu A Đà Tự, ba tên lão tăng sẽ tới nơi này nghỉ ngơi thay ngựa, sau đó sẽ lên đường đi Lạc Dương, đáng tiếc người của A Hoãn Vương động tác rất nhanh, điểm chủ đã bị giết, cái thanh niên kia chính là do bọn họ phái người cải trang, chờ năm lão tăng Xá Lợi thật tới cửa, nhưng lại bắt gặp các ngươi.

Có điều. . . . Bọn họ không nghĩ tới, Lam Chấn Ngọc cũng đồng dạng thu mua tên thanh niên kia, đồng thời lúc hấn phái người báo tin cho A Hoãn vương, cũng đem tin tức đưa cho Lam Chấn Ngọc.”

Lý Chân yên lặng gật đầu, sự tình dĩ nhiên phức tạp như thế, nếu như không phải bọn họ thay thế lão tăng tới cửa, lão tăng nhất định bị sẽ A Hoãn Vương bắt được, cái này cũng là thiên ý.

“Vương huynh sao sẽ biết nhiều như vậy?” Lý Chân lại không hiểu hỏi.

Vương Nguyên Bảo cười ha ha, “Rất đơn giản, chúng ta cũng thu mua tên thanh niên kia, vì lẽ đó đồng thời cũng nhận được tin tức.”

Lý Chân trong lòng thầm mắng, tên thanh niên chó má kia làm chuyên gia phản gián quả là hết sức như ý.

Vương Nguyên Bảo nhìn ra trong lòng Lý Chân có chút bất mãn, lại thành khẩn nói rằng:

”Người nhờ vả chúng ta làm việc, ta không thể nói ra thân phận của hấn, nhưng tình huống khác ta đều sẽ không giấu giếm công tử, Vương gia chúng ta cùng Tây Vực có quan hệ mật dịch rất sâu, vì lẽ đó hấn mới tìm đến Vương gia chúng ta.

Vì viên Di Lạc Xá Lợi này, ta không tiếc tự mình dẫn người đi Thổ Hỏa La, ở ngoài thành A Hoãn, chúng ta cứu một tên lão tăng người bị thương nặng, lão tăng trước khi lâm chung liền đem việc hấn gánh vác ảnh Xá Lợi giao cho ta, còn có một vị lão tăng lại bị A Hoãn Vương bắt giữ.

Nhưng lão tăng gánh vác chân chính Xá Lợi lại đi một con đường khác lên phía bắc, lại ở ngoài thành Cao Xương bị Lam Chấn Ngọc ngăn lại, phải nhờ chúng ta ra tay giúp đỡ, lão tăng mới có thể chỉ bị thương mà chạy trốn.”

Bên cạnh Vương Khinh Ngữ nói: ”Gia huynh phụ trách đi Thổ Hỏa La, ta tọa trấn Cao Xương, chỉ là không nghĩ tới Xá Lợi Tử bị các ngươi nắm được, thứ cho ta nói thẳng, viên Di Lạc Xá Lợi này tuy là bảo bối hiếm có trên đời, nhưng không người nào dám mua nó, nó cũng không có giá tiền.

Đối với các ngươi mà nói, viên Xá Lợi này chỉ mang đến họa sát thân cho các ngươi, nói vậy các ngươi đã cảm nhận được, ta và gia huynh đợi các ngươi làm một quyết đoán.”

36. Chương 36: Củ Khoai Lang Nóng Bỏng Tay

“Lão Lý, đồ chơi này dễ cắn tay người a!”

Trên đại sảnh, Tửu Chí nhẹ nhàng xoa xoa hộp đồng, hấn đã không nghĩ về cái gì Hòa Thị Bích nữa, hấn biết viên Xá Lợi này sẽ mang đến cho bọn họ họa sát thân, vẫn là ném khỏi tay sớm một chút.

“Ta quyết định, viên Xá Lợi này bán cho Vương Nguyên Bảo.” Tửu Chí hạ quyết tâm.

Lý Chân cười cợt, lại hỏi Tiểu Tế, “Ý của ngươi thế nào?”

Tiểu Tế thở dài một tiếng, “Ta chỉ cầu bình an, cho bọn họ đi!”

“Lão Khang, ngươi thì sao?”

“Ta ý kiến giống như ngươi.” Khang Đại Tráng không nhiều lời, nhưng đối với Lý Chân là tuyệt đối đồng ý.

“Nếu mọi người ý kiến đã nhất trí, vậy thì cùng huynh muội bọn họ thương lượng một chút.”

Lý Chân kéo linh đăng (chuông nhỏ) bên cạnh vang lên, rất nhanh, Vương Nguyên Bảo huynh muội từ bên ngoài đi vào, Vương Nguyên Bảo cười nói: “Các người quyết định xong rồi à?”

Lý Chân gật gật đầu nói: “Chúng ta đã bàn bạc kỹ, ta nghĩ hỏi Vương huynh trước một chút, làm sao kết luận Xá Lợi của chúng ta là hàng thật, không phải ảnh Xá Lợi?”

“Vấn đề này hỏi rất hay!”

Wương Nguyên Bảo lấy ra hũ hộp đồng cười nói: “Các người chú ý tới trên hộp đồng có hoa văn sao?”

“Quả thật có!”

Wương Kinh Ngữ bước nhanh đi lấy đến một ít bột mì, nàng duỗi tay ngọc trên hoa văn xoa xoa chốc lát, hoa văn tinh tế liền rõ ràng nổi lên.

“Thật giống là một vị Phật tượng.” Lý Chân nhận ra đồ án này.

“Đây chính là bốn tướng Di Lạc Bồ Tát, người nhìn hũ tay trái đang cầm cái gì?”

“Là một bình bát!” Từ Chi con mắt rất độc, nhận ra đồ án trên tay trái Phật tượng.

Wương Nguyên Bảo gật gù, “Lý Công Tử xin mời nhìn lại một chút cái hộp của các người.”

Lý Chân cũng dùng bột mì xoa xoa một chút, đồng văn trở nên rõ ràng, cũng là bốn tướng Di Lạc hoàn toàn tương tự, nhưng trên tay trái cũng không phải là bình bát, mà là một viên Bảo Châu.

“Thấy hay không, ảnh Xá Lợi cùng Xá Lợi thật đều bị hộp đồng hoàn chỉnh đóng kín, không nhìn ra thật giả, khác biệt duy nhất chính là đồ án, có Bảo Châu làm thật, bình bát vì là giả.”

“Wương huynh làm sao biết được việc này?”

Wương Nguyên Bảo lạnh nhạt nói: “Ta không phải mới vừa nói, ta từng ở thành A Hoãn từng cứu lão tăng bị trọng thương sao? Là trước khi chết hũ nói cho ta, ta mới biết mình được của mình chính là ảnh Xá Lợi, lão tăng bị A Hoãn Vương bắt giữ, nên trong tay hũ được cũng là ảnh Xá Lợi.”

Tất cả đáp án đều vạch trần, hiện tại cũng đến thời gian bọn họ quyết đoán, Lý Chân hít một hơi thật sâu, đem hộp đồng Xá Lợi thật giao cho hũ, “Đây chính là chúng ta quyết định, Vương huynh nhận lấy đi!”

Wương Nguyên Bảo chậm rãi cầm lên hộp đồng, tay có chút run rẩy, vì viên Xá Lợi này, hũ không biết tiêu hao bao nhiêu tâm huyết, trải qua bao nhiêu gian nan, nhưng lúc hũ tuyệt vọng nhất thì hũ lại có được, ông trời thật muốn trêu người.

Wương Kinh Ngữ trong lòng cũng hết sức kích động, nàng biết có được Xá Lợi thật, đối với Vương gia bọn họ ý vị như thế nào?

Lúc này, Lý Chân lại nói: “Wương huynh có thể hay không đem hộp đồng ảnh Xá Lợi cho ta, ta đem nó giao cho Lam Chấn Ngọc, để tránh khỏi hũ luôn luôn theo chúng ta không buông tha.”

Wương Nguyên Bảo cười khổ một tiếng nói: “Nếu như công tử muốn hộp này, ta đương nhiên có thể cho người, có điều ta muốn nói với người lời nói thật, hộp đồng ảnh Xá Lợi ta đã phái người đưa về Trường An, trước mắt hộp đồng này là hàng nhái, Lam Chấn Ngọc có thể phân biệt thật giả, chiếc hộp này không gặt được hũ.”

Lý Chân im lặng không nói gì, hũ xem như là lĩnh giáo, Vương Nguyên Bảo cũng đồng dạng tâm cơ rất sâu.

Wương Nguyên Bảo lại nói: “Các người cũng không cần lo lắng, ta sẽ dùng biện pháp đặc thù nói cho Lam Chấn Ngọc, Xá Lợi chúng ta đã có được, hũ sẽ không để ý tới các người.”

Lý Chân bất đắc dĩ, cũng chỉ có thể như vậy.

Lúc này, Vương Nguyên Bảo lấy ra bốn khối ngọc bài, đưa cho bọn họ, “Đây là một điểm tâm ý của ta, bằng ngọc bài có thể đi Vương thị châu báu Trường An lãnh hai ngàn quan tiền, đương nhiên là mỗi người hai ngàn quan, xin mọi người nhận lấy.”

Tửu Chí nội tâm như muốn bùng cháy, hai ngàn quan a! Hần lần này thật sự giàu to, hẳn có thể mua đồng đại trạch, kiếm ai làm nương tử đây? Tiểu Châu vẫn là Thúy Nhi? Hần một bên suy nghĩ lung tung, tay run cầm cập tiếp nhận ngọc bài, Tiểu Tế cùng Đại Tráng cũng không khách khí tiếp nhận ngọc bài, hộp đồng đương nhiên không thể cho không bọn họ.

Lý Chân lại nhìn ngọc bài một lát, hẳn cảm giác trong này vẫn có chút chỗ kỳ hoặc, Vương Nguyên Bảo cũng chưa hề hoàn toàn nói thật với bọn họ, chỉ ít không giống như lời của hắn nói đơn giản như vậy.

Tỷ như vừa nãy nếu không phải là mình đưa ra ý nghĩ muốn hộp ảnh Xá Lợi, hẳn liền sẽ không nói ra chiếc hộp này là giả, tâm cơ lòng dạ rất sâu a! Nhưng Lý Chân cũng không nghĩ ra được đến tột cùng là chỗ nào không thích hợp?

Cứ việc hẳn không quá muốn hai ngàn quan tiền này, có điều nếu như hẳn không nhận, ba chiến hữu cũng sẽ không tiếp nhận, Lý Chân cũng chỉ biết nhận lấy ngọc bài.

Lúc này, Vương Nguyên Bảo lại lấy ra một quyển giấy bằng da dê, cười đưa cho Lý Chân, “Đây là ta mặt khác cho Lý Công Tử một chút lễ vật, lão Ban nói lần này công tử là vì bí phương cất rượu đến Cao Xương, nhưng người bán bí phương đi rồi, để người đi một chuyến tay không, rất khéo, ta chỗ này vừa vặn cũng có một phần bí phương cất rượu, có thể nói là bí phương cất rượu tốt nhất Cao Xương, ngược lại ta cầm cũng vô dụng, đưa cho công tử vậy.”

Cái này lễ vật đúng là đưa than trong ngày tuyết rơi, Lý Chân không có từ chối, vui vẻ nhận lấy.

Lý Chân thấy sự tình làm gần đủ rồi, liền đứng dậy cáo từ, Vương Nguyên Bảo vỗ bả vai hắn cười nói: “Lý Công Tử can đảm hơn người, ta rất nguyện ý cùng công tử kết giao bằng hữu, công tử ở Trường An nếu có cái gì việc không thuận lợi, cứ việc đi tìm ta, ta sẽ tận lực hỗ trợ.”

“Cảm tạ hảo ý của Vương huynh, ta nếu đi Trường An, nhất định sẽ đến bái phỏng.”

Lúc này, Vương Kinh Ngữ đi tới hỏi: “Lý Công Tử phải về thành Cao Xương sao?”

Lý Chân lắc lắc đầu, “Thành Cao Xương quá nguy hiểm, chúng ta muốn đi thẳng về nhà.”

“Ta cũng có ý này, các người trực tiếp về thôi! Ta sẽ phái người tiễn các người một đoạn đường.”

“Đa tạ cô nương, chúng ta cáo từ.”

Vương Kinh Ngữ phái người đưa bốn người bọn họ rời đi, nàng xoay người trở lại nội đường, thấy huynh trưởng kích động nâng hộp đồng lên, nàng thấp giọng hỏi: “Cái này hộp ảnh Xá Lợi rõ ràng là thật sự, huynh trưởng tại sao không cho bọn họ?”

Vương Nguyên Bảo lạnh nhạt nói: “Coi như ảnh Xá Lợi cũng là đồ vật quý giá, phụ thân chỉ đáp ứng thay Vương gia lấy Di Lặc Xá Lợi, cái ảnh Xá Lợi này ta nghĩ chính mình lưu lại cho bản thân.”

“Có thể cứ như vậy, Lam Chấn Ngọc liền sẽ không bỏ qua bọn họ.”

“Ta nói rồi sẽ tận lực hỗ trợ, nhưng cũng chỉ có thể là tận lực, không thể cho bọn họ tuyệt đối bảo đảm, lại nói, Lam Chấn Ngọc nếu bắt được Xá Lợi Hàm, bọn họ chắc chắn sẽ phải chết, đem Xá Lợi cho ta, bọn họ còn có thể kiếm được một món hời, Lý Chân cũng là cái nhân vật lợi hại, người chớ xem thường hắn.”

Vương Kinh Ngữ ngẫm thử dài, đây không phải vấn đề là coi thường hay không coi thường, mà là hẳn huynh trưởng quá tham lam, nàng cũng không biết nên nói cái gì, chỉ biết lắc lắc đầu.

Vương Nguyên Bảo nhìn nàng một cái, lại nói: “Nếu Xá Lợi đã đến tay, chúng ta cũng phải nhanh chóng trở về Trường An, người thông báo thủ hạ thu thập hành trang đi! Đêm nay suốt đêm xuất phát.”

.....

Bốn người Lý Chân không có trở về thành Cao Xương, sau khi rời khỏi trang viên liền trực tiếp giục ngựa xuôi nam, hướng về phương hướng Đôn Hoàng chạy đi, bọn họ hầu như là từ đường cũ trở về, tốc độ so với đội lạc đà nhanh hơn rất nhiều.

Sau ba ngày, bọn họ đến nơi cắm trại ở Bồ Xương Hải, hướng về dân chăn nuôi địa phương thuê lều vải, mọi người an giấc đi ngủ.

Sáng sớm, Lý Chân đang ngủ say bên trong bị âm thanh của cô gái trẻ gọi thức tỉnh, hần mới vừa ngồi dậy, Tửu Chí tựa như một cơn gió tự xông tới, lôi kéo hần vội la lên: “Nhanh đi theo ta, có chuyện tốt!”

“Lão Khang cùng Tiểu Tế đâu?” Lý Chân thấy bên trong lều lớn chỉ có chính mình một người, không khỏi kỳ quái hỏi.

“Lão Khang cùng mấy cái người Sa Đà so khí lực với nhau rồi, Tiểu Tế cũng đi theo, nhưng những người buôn bán tới cửa rồi.”

Lý Chân ngẩng ra, “Cái gì buôn bán?”

Không chờ Tửu Chí trả lời, cửa lều bị hất lên, hơn mười thiếu nữ người Sa Đà tràn vào, tuổi khoảng chừng đều mười lăm, mười sáu tuổi, các nàng đều có dung nhan thanh tú, đầu tóc chải lên, đầu đội vòng hoa cùng bát giác mũ, trang phục diễm lệ, vóc người hoặc là đầy đặn hoặc là thon thả, các nàng tụ tập cùng nhau, hầu như chiếm cứ gần nửa cái lều vải.

“Tửu Chí, người nói chính là hần sao?”

Nói chuyện chính là một thiếu nữ Sa Đà vóc người cao nhất, tựa hồ cũng là thủ lĩnh của các nàng, nàng ăn mặc một thân trường bào trắng như tuyết, bên hông cột một cái đai lưng dùng những tia nhỏ hoàng kim bện thành, phía dưới thì lại mặc một bộ quần dài viền vàng màu đen, chân đeo boots, càng lộ vẻ vóc người của nàng cao gầy mà đầy đặn.

Không biết có phải là nguyên do trời rất nóng bức, trường bào của nàng không có tay áo, lộ ra hai cánh tay thon dài, da thịt của nàng màu hạt dẻ, rất co dãn, khắp toàn thân tràn trề một loại vẻ đẹp dã tính.

Lời thiếu nữ vừa nói chính là Đột Quyết ngữ, Lý Chân ở Đôn Hoàng cũng học được, đại khái có thể nghe hiểu một chút, Lý Chân không quen ngồi trước mặt một đám thiếu nữ, hần cũng đứng lên, vóc người cao to vĩ đại của hần lập tức gây nên các thiếu nữ thốt lên một tràng.

Người Sa đà là một nhánh của người Đột Quyết, vóc người giống như Người Đột Quyết, nam tử đại thể vóc người không cao, đầy đặn cường tráng, mà vóc người Lý Chân nhưng so với nam tử tộc nhân của các nàng hết thấy đều cao to lớn hơn nhiều, hơn nữa tướng mạo rất oai hùng, tràn ngập phấn chấn, bên trong vài ánh mắt của cô gái đều lạng lẽ trở nên rất nóng rực.

“Xin hỏi, tìm ta có việc sao?” Lý Chân dùng tiếng Đột Quyết ngữ không quá quen thuộc mà hỏi.

Thiếu nữ dẫn đầu chỉ tay vào Tửu Chí, “Hần nói ngươi là cao thủ đệ nhất cưỡi ngựa bắn cung của Đại Đường, chúng ta muốn cùng ngươi tỷ thí một chút.”

Tửu Chí cũng sẽ dùng vài câu Đột Quyết ngữ, trên mặt hần lộ ra vẻ lúng túng, vội vã giải thích cho Lý Chân: “Khả năng là ngôn ngữ giao lưu không đúng, ta chỉ nói là ngươi cưỡi ngựa bắn cung số một ở Đôn Hoàng, không nói đệ nhất Đại Đường.”

Lý Chân nở nụ cười, “Hần là dũng sĩ tìm đến ta để so với tiền mới đúng, làm sao một đám cô nương lại đến?”

Cứ việc Đột Quyết ngữ của Lý Chân nói tới rất không đúng tiêu chuẩn, nhưng thiếu nữ thủ lĩnh lại nghe hiểu, nàng sầm mặt lại, xoay người như một cơn gió xông ra ngoài.

Chốc lát, một mũi tên ‘Vèo’ phá trường mà vào, cắm trúng đỉnh trướng, đám thiếu nữ bùng nổ một tràng tiếng vỗ tay, chỉ thấy người thiếu nữ kia kéo một cây cung khí thế hùng hổ xông vào, một đôi mắt to tràn ngập dã tính và khiêu khích nhìn kỹ Lý Chân.

“Tài bắn cung Cô nương không tồi!”

Lý Chân cười híp mắt khen ngợi, hần không phải không thừa nhận, thiếu nữ này có tài bắn cung quả thật không tệ, lại từ ngoài trướng bắn trúng đỉnh trướng ở trong.

Thiếu nữ lại không để ý tới hần vỗ tay hay không, ngạo nghễ nói: “Ngươi nếu là dũng sĩ thì cầm lấy cung, ta chính thức khiêu chiến với ngươi!”

Nàng xoay người mang theo một đám thiếu nữ rời khỏi lều lớn, bên trong đại trưởng lại trở nên trống rỗng, lưu lại hương vị son phấn tràn ngập bên trong.

Lý Chân chờ người ra cảm giác như mình đang nằm mơ, một đám thiếu nữ không hiểu việc gì tự dưng chạy vào trong trướng, lại không hiểu ra sao bắn một mũi tên cho hắn xem, sau đó muốn hướng về hắn khiêu chiến, không có bất kỳ nguyên do nào, khiến cho hắn nhất thời còn không phản ứng kịp.

Tửu Chí biết là do chính mình lăm miệng mới gây ra cơ sự, hắn oán giận Lý Chân nói: “Đều do ngươi a! Ngươi làm gì thế nói cái gì dừng sĩ mới có thể tìm người so với tiền, ngươi đắc tội đến con tiểu mẫu báo này rồi, lần này thì hay, người ta khiêu chiến ngươi, ngươi có đi hay không?”

37. Chương 37: Chu Nguyệt Mẫn Chi

Bộ lạc Sa Đà ở Bồ Xương Hải chỉ là một nhánh của tộc Sa Đà, nhân khẩu mấy ngàn người, chi bộ lạc này thuộc về thiếu tù trưởng Chu Nguyệt Phụ Quốc.

Lúc bốn người Lý Chân đi qua nơi này cắm trại, vừa vặn gặp phải Chu Nguyệt Phụ Quốc đang từ phía bắc đến đây dò xét bộ lạc của mình, mà thiếu nữ Sa Đà hướng về Lý Chân khiêu chiến chính con gái là Chu Nguyệt Phụ Quốc tên Chu Nguyệt Mẫn Chi.

Chu Nguyệt Mẫn Chi chỉ có mười lăm tuổi, từ nhỏ phụ thân coi nàng như thân nhi tử để giáo dưỡng, khiến nàng nắm giữ võ nghệ nhanh nhẹn cùng tài cưỡi ngựa bắn cung cao siêu của các võ sĩ Sa Đà.

Năm ngoái tộc Sa Đà tổ chức giải thi đấu cưỡi ngựa bắn cung, nàng mang một bộ võ sĩ Hắc Báo, chiến thắng phần lớn các dũng sĩ Sa Đà, một lần cướp đoạt giải thứ ba về cưỡi ngựa bắn cung, thế nên người Sa Đà thường gọi nàng là ‘Báo mỹ nương’.

Lần này nàng theo cha xuôi nam xuống Bồ Xương Hải thị sát, nàng cũng muốn chọn mấy thiếu nữ có tài cưỡi ngựa bắn cung không tồi, thêm phong phú nữ đội kỵ binh Sa Đà của nàng, không ngờ từ trong miệng Tửu Chí, nàng biết được Lý Chân dĩ nhiên là cao thủ đệ nhất cưỡi ngựa bắn cung Đại Đường, khiến cho nàng sâu trong lòng cảm thấy hứng thú.

Nhưng Lý Chân thuận miệng nói một lời nói đùa làm nàng tức giận, nàng lúc này mới hướng về Lý Chân đưa ra khiêu chiến thư, muốn cùng hắn tỷ thí tài cưỡi ngựa bắn cung.

Tin tức Báo mỹ nương muốn hướng về thiếu niên Hán tộc khiêu chiến cấp tốc truyền khắp toàn bộ tộc, người Sa Đà là dân tộc nhiều năm sinh sống trong hoàn cảnh gian khổ, cũng tạo thành cho bọn họ tính cách rất hiếu chiến.

Tin tức này nhất thời khiến người Sa Đà cực kỳ có hứng thú, ngay phụ thân của Chu Nguyệt Mẫn Chi cũng bị bị kinh động, lúc này hắn hạ lệnh ở Bồ Xương Hải cử hành đại hội cưỡi ngựa bắn cung, để mấy trăm dũng sĩ Sa Đà cũng tham dự lần luận võ cưỡi ngựa bắn cung này.

‘Ồ ——’

Âm thanh du dương trầm thấp của sừng hươu thổi lên vang vọng trên thảo nguyên rộng lớn, nhiều đội dũng sĩ Sa Đà từ đằng xa phóng nhanh lao tới, ở trên thảo nguyên cờ xí tung bay, người ngựa huyền nháo, chốc lát liền hình thành một nơi so tài chiếm diện tích hơn một nghìn mẫu.

Bắt đầu có những đám người Sa Đà cưỡi ngựa tùm năm tùm ba từ đại doanh đi tới, ở trong sân phóng ngựa chạy băng băng, cây cung bắn tên, báo hiệu cho việc chuẩn bị đại hội cưỡi ngựa bắn cung sắp bắt đầu.

Lúc này Chu Nguyệt Mẫn Chi cùng mười mấy thiếu nữ chen chúc nhau cũng từ đằng xa chạy tới, nàng đã thay đổi một thân đồng phục võ sĩ Hắc Báo, đây là dùng một tấm da Hắc Báo cắt thành quần áo, ôm trọn thân thể đầy đặn thon dài của nàng, chân đeo boots da cao, đùi cùng cánh tay đều lộ ra bên ngoài, trên đầu cầm một chiếc lông chim sắc thái diễm lệ, tay cầm xạ điêu cung phóng ngựa chạy gấp, càng thêm biểu lộ ra vẻ đẹp dã tính hoang dại của nàng.

“Thiếu niên người Hán kia có tới không?” Chu Nguyệt Mẫn Chi cao giọng hỏi.

Vài tên dũng sĩ Sa Đà chào đón khom người nói: “Hắn không đến.”

“Đi giám thị hắn, phòng ngừa hắn chạy mất.”

Vài tên dũng sĩ Sa Đà liếc nhau một cái, đồng thời quay đầu ngựa lại, hướng về phương hướng đại doanh chạy đi.

Lúc này, một cô thiếu nữ khác hỏi: “Mắn tới tỷ tỷ, người cảm thấy hắn sẽ chạy sao?”

Chu Nguyệt Mẫn Chi cười lạnh một tiếng nói: “Tên Tử Chí kia đem hắn thổi lên tận bầu trời, nếu như hắn chỉ là túi áo da côm, tám chín phần mười hắn muốn chạy trốn a.”

“Đúng vậy! Ta cũng cảm thấy Tử Chí kia chỉ biết khoác lác, hắn làm sao sẽ là cao thủ đệ nhất cưỡi ngựa bắn cung Đường Triều? Ta nhìn bọn họ rõ ràng đều là người bình thường mà!”

“Mặc kệ hắn có phải là cao thủ đệ nhất cưỡi ngựa bắn cung Đường Triều, nếu hắn dám khinh thị ta, ta muốn hắn phải trả giá thật lớn!”

Trên mặt Chu Nguyệt Mẫn Chi cười cười thêm một tầng sương lạnh, quay đầu ngựa lại hướng về tràng diện cưỡi ngựa bắn cung chạy nhanh mà đi.

.

Bên trong đại trường, Lý Chân ngồi ở một bên bình tĩnh đang thay dây cung cho Hắc Âm cung, phảng phất giải thi đấu cưỡi ngựa bắn cung sắp cử hành cùng hắn không có chút quan hệ nào, hắn chỉ là một khán giả đi qua nơi này.

Tiểu Tế cùng Khang Đại Tráng lại hết sức lo lắng, lúc sáng sớm trong lúc nâng thạch so sánh sức lực, Khang Đại Tráng chiến thắng mười hai tên khiêu chiến, được dũng sĩ Sa Đà tôn trọng, nhưng đó chỉ là lén lút luận võ tranh tài, thắng thua cũng không thêm để ý.

Nhưng Lý Chân muốn tham gia luận võ cưỡi ngựa bắn cung lại là một hồi thi đấu chính thức, do tù trưởng Sa Đà khởi xướng, hết thảy võ sĩ Sa Đà đều muốn tham gia, Khang Đại Tráng biết rõ tài cưỡi ngựa bắn cung của người Sa Đà cao cường, Lý Chân cứ việc dùng tài bắn cung đoạt quan như ở Đôn Hoàng, so sánh cùng người Sa Đà từ nhỏ đã sinh trưởng ở trên lưng ngựa, không hẳn có thể chiếm ưu thế.

Nếu như thất bại, e sợ sẽ cho Lý Chân lưu lại sỉ nhục khó có thể xóa đi, Khang Đại Tráng lo lắng nói: “Nếu chúng ta không phải người Sa Đà, luận võ cưỡi ngựa bắn cung này chúng ta sẽ không có nghĩa vụ phải tham gia, hơn nữa tù trưởng Sa Đà cũng không có chính thức yêu mời chúng ta. . . .”

Không chờ Khang Đại Tráng nói xong, Tử Chí liền nhảy lên đến reo lên: “Ý của ngươi là để lão Lý cong đuôi chạy trốn sao? Mây đen gió lớn, chúng ta tạo nên hình tượng giống con chuột đang chạy trốn, lão Khang ngươi có thể có thể làm được sao, con mẹ nó, mập gia ta là không làm, nam tử hán đại trượng phu, thua thì thua, sợ cái rắm!”

Khang Đại Tráng cũng cả giận nói: “Cái gì? Ta là đang vì bản thân mà suy nghĩ sao? Tên mập mạp chết bầm này, đừng tưởng rằng ta không biết, chuyện này chính là do ngươi gây ra.”

Tử Chí giận dữ, vén tay áo lên hung ác nói: “Ngươi là đồ hỏa nô, muốn đánh nhau sao?”

Khang Đại Tráng bỗng nhiên đứng lên, xiết chặt nắm đấm, tới trước vây quanh Tử Chí, “Ngươi còn dám làm nhục ta, ta giết ngươi!”

Tiểu Tế nhát gan, vội vã vỗ tay năn nỉ, “Hai vị đại ca đừng âm ỉ, Chân Ca cần yên tĩnh, bị các người đừng náo loạn tâm thần, làm sao để so tài?”

Khang Đại Tráng cùng Tử Chí lẫn nhau oán hận căm tức một chút, lại ngồi xuống, Lý Chân chỉ cười cợt, không nói gì, tiếp tục chuyện chú thay dây cung, lúc này, ngoài lều lớn truyền đến một trận tiếng vỗ ngựa, giống như có người đang lớn tiếng kêu gào cái gì vậy?

Tử Chí cách cửa lều gần nhất, hắn hất cửa lều lên nhìn một chút, “Lão Lý, thật giống có người đến tìm ngươi, mười mấy võ sĩ Sa Đà, mẹ kiếp, từng người từng người bộ dạng giống như muốn ăn thịt người vậy.”

Khang Đại Tráng hất mạnh lều lên, nhanh chân đi ra ngoài, Tử Chí cũng cảm thấy thật mất mặt, lén lút lấy ra hai thanh phi đao, cũng đi theo .

Ngoài trường là hơn mười người thiếu niên Sa Đà tầm mười sáu, mười bảy tuổi, thân thể cao lớn mặt to, đầu đội thoát hồn mũ, thân mang Đột Quyết trường bào, eo cột cách mang, mỗi người trong tay đều cầm cung tên, dưới thân là một thớt chiến mã hùng vĩ, người Sa Đà rất thích tranh đấu tàn nhẫn, liệt hỏa ở trong mắt bọn họ gần như đang thiêu đốt, bọn họ dùng Đột Quyết ngữ gầm lên: “Trong lều người Đường đi ra, ngươi có tư cách gì mà dám cùng Báo mỹ nương luận võ? Đi ra nhận lấy cái chết!”

Khang Đại Tráng tinh thông Đột Quyết ngữ, hần gờ lên đồng côn lớn tiếng hét lớn: “Đây là quyết định của tù trưởng các ngươi, các ngươi tại sao không đi hỏi tù trưởng đi?”

Hơn mười thiếu niên Sa Đà giận dữ, dồn dập giương cung lấp tên, nhắm ngay Khang Đại Tráng, lúc này, lều bị hất lên, Lý Chân từ bên trong đi ra, lạnh lùng nói: “Ai muốn tìm ta?”

Các thiếu niên Sa Đà liếc nhau một cái, một tên nhất thiếu niên cường tráng thúc mã tiến lên phía trước nói: “Chúng ta đều cho rằng ngươi không có tư cách cùng Báo mỹ nương so tiền, chúng ta muốn khiêu chiến ngươi, đi theo chúng ta!”

Khang Đại Tráng thấp giọng phiên dịch, Lý Chân nở nụ cười, “Các ngươi khả năng là nhầm lẫn rồi! Không phải ta muốn cùng nàng so tiền, mà là nàng hướng về ta khiêu chiến, các ngươi coi ta là thành người nào?”

Đúng lúc này, vài thiếu nữ Sa Đà cười ngựa chạy nhanh mà tới, người cầm đầu chính là Chu Nguyệt Mẫn Chi, nàng thấy một đám dũng sĩ thiếu niên Sa Đà đặng đặng sát khí vây quanh Lý Chân, lập tức hiểu được, nàng tiến lên nổi giận nói: “Các ngươi đãi khách như vậy, quả thực mất hết mặt mũi người Sa Đà, có bản lĩnh đi thao trường khiêu chiến, chạy tới nơi này tính là gì, còn không mau cút đi!”

Các thiếu niên Sa Đà đều khá là e ngại nàng, oán hận trừng Lý Chân một chút, quay đầu ngựa lại liền chạy đi, rất nhanh đã đi xa, Lý Chân cười cười hướng về nàng gật đầu, “Cảm tạ cô nương đối với khách mời tôn trọng.”

Chu Nguyệt Mẫn Chi mặt âm trầm nói: “Người Sa Đà sẽ không đối với khách mời vô lễ, nhưng tiến vào thao trường, sẽ không có cái gì chủ khách, sinh tử do trời, nếu như ngươi sợ sệt, hiện tại chạy đi vẫn kịp.”

Không biết tại sao, Lý Chân tuy rằng không quá nghe hiểu được mười mấy thiếu niên Sa Đà nói Đột Quyết ngữ, nhưng trước mắt, Đột Quyết ngữ của thiếu nữ Sa Đà này hần lại có thể nghe hiểu, hần gật gù cười nói: “Đa tạ cô nương nhắc nhở, có điều cô nương nếu thịnh tình mời ta, ta nếu rời đi, từ chối thì bất kính rồi.”

Chu Nguyệt Mẫn Chi sắc mặt thoáng hòa hoãn một điểm, lại nói: “Ta là tới hỏi ngươi tên là gì, ta tên Chu Nguyệt Mẫn Chi, còn ngươi?”

“Tại hạ Đôn Hoàng Lý Chân!”

“Lý Chân!” Chu Nguyệt Mẫn Chi yên lặng nói hai lần, nhớ kỹ danh tự này, nàng quay đầu ngựa lại lại nói:

“Thi đấu sắp bắt đầu, xin ngươi mau chóng đi qua, trước tiên thích ứng sân bãi một chút, mới có thể phát huy ra tài bắn cung tốt nhất, ta rất chờ mong nhìn thấy ngươi dưới mũi tiễn của ta cúi đầu xưng thần.”

Chu Nguyệt Mẫn Chi liếc mắt nhìn chằm chằm Lý Chân, đánh một roi thật mạnh vào chiến mã, hướng về phía đông bắc chạy gấp mà đi, Tử Chí lớn tiếng khen: “Cái Hồ Nương này không tồi, rất thú vị!”

“Chính là một con heo chuyên động dục, nhìn thấy nữ nhân nào con mắt đều đắm đắm!” Khang Đại Tráng trầm thấp mắng hần một câu.

Tử Chí lại không nghe thấy câu nói này, bằng không hần lại muốn nhảy dựng lên rồi, có điều Lý Chân lại cảm thấy Tử Chí nói không sai, Chu Nguyệt Mẫn Chi này xác thực rất thú vị.

.

Xung quanh thao trường đã vô cùng náo nhiệt, gần vạn tộc nhân Sa Đà tụ tập bốn phía, mặc vào quần áo tốt nhất của chính mình, nghị luận rất sôi nổi, thỉnh thoảng thoải mái cười to, người Sa Đà không có ngày lễ cụ thể nào, đối với bọn họ mà nói, người toàn tộc tụ hội chính là ngày lễ lớn.

Trong một góc thao trường, hơn 500 tên dũng sĩ tuổi trẻ Sa Đà cười ngựa tụ tập cùng một chỗ, mỗi người đều hưng phấn dị thường, sắc mặt đỏ chót, cầm chặt cung tiễn, trong mắt tràn ngập ý chiến đấu cùng với chờ mong sự thắng lợi của mình, xa xa ánh mắt ái mộ của các thiếu nữ chính là động lực lớn nhất của bọn họ.

Ai cũng không nghĩ được, Chu Nguyệt Mẫn Chi một câu nói nổi giận tạo thành giải thi đấu cười ngựa bắn cung lớn nhất từ trước tới nay của người Sa Đà ở Bồ Xương Hải.

Người Sa Đà lâm thời dựng một toà khán đài, trên khán đài có tù trưởng Sa Đà Chu Nguyệt Phụ Quốc cùng vài tên trong tộc trưởng lão.

Chu Nguyệt Phụ Quốc chừng bốn mươi tuổi, vóc người trung đẳng, cường tráng như trâu, hai chòm râu dài chải chuốt vô cùng chỉnh tề, phụ thân hắn là Chu Nguyệt Kim Sơn là đại tù trưởng toàn bộ người Sa Đà, đã năm gần sáu mươi, rất nhanh, Chu Nguyệt Phụ Quốc sẽ kế thừa vị trí đại tù trưởng của phụ thân.

“Thiếu niên người Hán kia có tới không?” Chu Nguyệt Phụ Quốc cười hỏi.

“Đến rồi, ở nơi đó!”

Một tên tùy tùng chỉ về một góc thao trường, Chu Nguyệt Phụ Quốc nhìn thấy, ở một bên dũng sĩ Sa Đà, có bốn người thiếu niên người Hán lẻ loi dắt ngựa đứng ở nơi đó, tựa hồ không có ai để ý đến bọn họ.

“Bọn họ là khách mời, không thể vô lễ như vậy, mời bọn họ lại đây!”

Chốc lát, tùy tùng đem bốn người Lý Chân dẫn tới, bốn người khom người thi lễ, “Tham kiến đại tù trưởng!”

Chu Nguyệt Phụ Quốc nhìn bọn họ một chút, ánh mắt rơi vào trên người Lý Chân, hắn là người rất tinh mắt, Khang Đại Tráng tuy rằng cao to khôi ngô, nhưng hắn chỉ là có sức mạnh, mà không nhìn ra đã từng khổ luyện qua tài bắn cung, hai người khác càng không nhìn ra có chỗ nào hơn người.

Chỉ có Lý Chân cánh tay rất to, cả người tràn ngập một loại lực lượng tràn trề kín đáo không dễ dàng lộ ra, cặp mắt lạnh lùng nghiêm nghị phảng phất có thể nhìn thấu lòng người, điều này do nhiều năm khổ luyện bắn cung mà thành.

“Người chính là Lý Chân?” Chu Nguyệt Phụ Quốc nhìn kỹ Lý Chân cười hỏi.

38. Chương 38: Báo Mỹ Nương

“Tại hạ là Lý Chân Đôn Hoàng!” Lý Chân đứng mực hồi đáp.

“Không tồi! Đều là thiếu niên rất giỏi, xin mời các người ngồi xuống, ngày hôm nay bất luận thắng thua thế nào, các người đều là quý khách của ta.”

Chu Nguyệt Phụ Quốc có thể nói một tròng Hán ngữ lưu loát, càng hiểu rõ đạo lý đối nhân xử thế.

Chu Nguyệt Phụ Quốc sai người dẫn bọn họ vào vị trí ngồi xuống, lại để Lý Chân ngồi ở bên cạnh mình, lúc này, nữ nhi của hắn Chu Nguyệt Mẫn Chi cười ngựa chạy đến, trước khán đài cao giọng hỏi: “Phụ thân, khi nào bắt đầu thi đấu?”

Nàng tuy rằng đang hỏi phụ thân, cặp ánh mắt sáng ngời giống như bảo thạch lại nhìn Lý Chân, ý là trước mắt muốn so tiền với Lý Chân, hắn lại còn có tâm tư ngồi xuống ư? Chờ lúc nữa mình làm mất đi mặt mũi của hắn, nhìn hắn còn dám hay không ngồi xuống ở bên cạnh phụ thân.

Chu Nguyệt Phụ Quốc cười ha ha, “Trước hết để cho các dũng sĩ Sa Đà tỷ thí một phen.”

Hắn từ bên hông lấy xuống một viên bảo thạch óng ánh, “Viên bảo thạch này chính là phần thưởng, dũng sĩ nào thắng sẽ nhận được nó!”

Chu Nguyệt Mẫn Chi hiểu rõ ý tứ của phụ thân, muốn để ỉnh ra trận cuối cùng, thắng lấy viên bảo thạch này, nàng dùng ánh mắt khiêu khích Lý Chân, trong lòng thầm nghĩ, ‘Tạm thời để người khác ý chốc lát!’

Nàng quay đầu ngựa lại hướng về các dũng sĩ Sa Đà chạy đi, nhìn bóng lưng của con gái, Chu Nguyệt Phụ Quốc cười híp mắt đối với Lý Chân nói: “Tiểu nữ tuy là con gái, nhưng đứng thứ ba về cưỡi ngựa bắn cung của người Sa Đà, công tử không thể khinh địch.”

“Đa tạ tù trưởng nhắc nhở, văn bối nhớ kỹ.”

Chu Nguyệt Phụ Quốc nhìn một chút hần, lại lạnh nhạt nói: “Người Sa Đà chú ý lấy võ phục người, bất luận ở sa trường hay là thao trường đều sẽ dốc toàn lực ứng phó, tuyệt không khiêm nhượng, khiêm nhượng trong mắt người Hán xem là mỹ đức, nhưng đối với người Sa Đà lại không phải, nó là một sự coi thường, là một loại nhục nhã, ta cũng hi vọng người có thể nhập gia tùy tục, nếu như người có bản lĩnh thật sự, vậy thì toàn bộ thể hiện ra!”

Lý Chân yên lặng gật đầu, xem ra cha của nàng cũng hi vọng nàng có thể gặp một lần trắc trở đây.

Lúc này, trên thảo nguyên vang lên một tiếng nổ lớn, hai bên dân chúng Sa Đà bắt đầu hoan hô, từng tiếng kèn lệnh trầm thấp vang vọng phía chân trời, hơn năm trăm dũng sĩ Sa Đà thân mang trang phục nổi đuôi nhau mà ra, ở trên sân thi đấu phóng ngựa chạy băng băng, tiếp nhận chúc phúc của cha mẹ người thân, tiếp thu ánh mắt ái mộ của các thiếu nữ đa tình.

Chốc lát, hơn năm trăm tên dũng sĩ Sa Đà tụ hội trước khán đài, Chu Nguyệt Phụ Quốc đứng lên giơ cao hai tay nói: “Sa Đà lấy võ lập tộc, không có vũ lực mạnh mẽ, chúng ta chỉ có thể trở thành là nô lệ của Dị tộc, cha mẹ vợ con húng ta sẽ bị làm nhục, cầm lấy cung tên của các người, cưỡi lên chiến mã của các người, để tinh thần dũng liệt của người Sa Đà đời đời truyền xuống, Sa Đà lập tộc, lấy võ là thắng!”

“Lấy võ là thắng!”

Hơn năm trăm dũng sĩ Sa Đà cùng kêu lên hò hét, nhiệt huyết ở tim của mỗi người sôi trào cả lên, Lý Chân bên cạnh cũng bị nhiệt huyết của bọn họ cảm hoá, hần biết trong lịch sử, người Sa Đà đã từng sáng tạo qua huy hoàng của dân tộc, một dân tộc mềm yếu, một dân tộc thượng võ tinh thần đã bị lãng quên, vĩnh viễn sẽ thế ngạo nghề khắp thiên hạ.

“Luận võ cưỡi ngựa bắn cung bắt đầu!”

Chu Nguyệt Phụ Quốc quát to một tiếng, hơn năm trăm thốt chiến mã chạy nhanh, từng tiếng vó ngựa như sấm rền vang vọng khắp trời đất, lúc này, Chu Nguyệt Phụ Quốc đối với Lý Chân nói: “Công tử có thể đoán được kết cục không?”

Lý Chân giờ mới hiểu được, Chu Nguyệt Phụ Quốc là để ỉnh cùng võ sĩ Sa Đà đồng thời luận võ, mà không chỉ là luận võ cùng nữ nhi của hần, hần chậm rãi đứng dậy, đem lọ tên đeo trên lưng, tay cầm Hắc Ám cung, nhảy một cái nhảy xuống sàn gỗ, Xích Huyết bảo mã của hần ngay ở dưới khán đài, Lý Chân xoay người lên ngựa, phóng ngựa chạy gấp, vọt vào bên trong đám dũng sĩ Sa Đà.

Lý Chân thân mang võ sĩ bào màu xanh lam, thân hình cao lớn khôi ngô, chiến mã của hần đặc biệt là khoẻ mạnh phi thường, bên trong đám dũng sĩ Sa Đà đặc biệt lôi kéo người ta chú ý.

Chu Nguyệt Mẫn Chi nhìn thấy hần, trong lòng so dũng khí như lửa dấy lên, nàng mặc kệ mệnh lệnh của phụ thân, thúc ngựa dưới thân Ô Trùy mã, cũng vọt vào bên trong đám dũng sĩ Sa Đà.

Hai người ở trong đám người gặp gỡ nhau, trong ánh mắt đều lập loè ý tứ khiêu chiến lẫn tự tin, “Lý Chân, người hiện tại chịu thua vẫn còn kịp!” Chu Nguyệt Mẫn Chi châm chọc cười nói.

“Người thua nhất định là người!” Lý Chân cũng không chút lưu tình mà đánh trả.

“Vậy chúng ta mỗi mắt mong chờ a!”

Hai người chiến mã đan xen lao qua, đi tới một nhánh đội nhóm đang luận võ.

Người Sa Đà tỷ thí cưỡi ngựa bắn cung cùng thi hương vũ cử ở Đôn Hoàng hoàn toàn khác nhau, tràn ngập tính tự do cạnh tranh, năm mươi người làm một đội, trên tiền của mỗi người đều có khắc tên của chính

minh, đồng loạt tham dự xạ kích một con mồi, người săn được bắn nhiều nhất là người chiến thắng, nếu như nhiều người cùng bắn trúng một con con mồi, liền xem tiền của ai trúng chỗ trí mạng hơn.

Lúc này, cổ tiếng nổ lớn, một đám dê ước hơn trăm con được nuôi nhốt bên trong mớ lan chạy nhanh lao ra, chúng cực kỳ khỏe khoắn, tốc độ mau lẹ, chạy về phía một bên thảo nguyên, năm mươi dũng sĩ Sa Đà cũng hô to chạy gấp lao theo, một nhánh mũi tên mạnh mẽ bắn ra, trên sân thi đấu đàn dê chạy như điên, lao nhanh về phía trước.

Chu Nguyệt Mẫn Chi ở ngay bên trong đội thứ nhất, Lý Chân rất đặc biệt quan tâm nàng, chỉ thấy nàng dáng người mạnh mẽ, gương cung lấp tên, phóng ngựa bắn nhanh, làm liền một mạch, động tác như nước chảy mây trôi, chỉ trong chốc lát, nàng đã bắn ra được mười lăm mũi tên, từng mũi tên bắn trúng chỗ yếu từng con dê.

Thời gian thi đấu quá ngắn, trong lúc nhất thời huyết quang tung toé, mấy chục con dê gào thét ngã chổng vó, những con dê còn lại đều chạy vô ảnh vô tung, có người chạy đi kiểm kê kết quả, cuối cùng tuyên bố, thành tích Chu Nguyệt Mẫn Chi được mười lăm con mồi nên dẫn đầu, bốn phía thảo trường nhất thời bùng nổ một mảnh tiếng hoan hô.

Chu Nguyệt Mẫn Chi khom người hướng bốn phía người Sa Đà cảm tạ, càng gây nên từng tiếng hô to toàn thảo trường: “Báo mỹ nương! Báo mỹ nương!” Tiếng vỗ tay càng thêm nhiệt liệt.

Chu Nguyệt Mẫn Chi lùi lại, nhưng cố ý đi qua bên cạnh Lý Chân, dùng vai đụng phải hấn một cái, ánh mắt tràn ngập đã tính nhìn kỹ hấn, khiêu khích cười nói: “Đệ nhất bắn cung Đại Đường, người có thể bắn được bao nhiêu con?”

Lý Chân đón ánh mắt của nàng khẽ mỉm cười: “Ta không cần bắn nhiều, mười sáu con là đủ!”

“Người!”

Chu Nguyệt Mẫn Chi tức điên, “Được! Người như có thể bắn được mười sáu con, ta liền chịu thua!”

Một đội dũng sĩ tuổi trẻ Sa Đà chạy gấp trên sân thi đấu, từng cây cung bắn ra mũi tên, từng con dê đang chạy trốn thì ngã chổng vó, các xạ thủ tuổi còn trẻ mỗi người đều có thu hoạch, nhiều thì có bảy, tám con, ít thì cũng có hai, ba con, nhưng không có người nào có thể vượt qua thành tích của Chu Nguyệt Mẫn Chi.

Dù sao nàng là đệ tam cưỡi ngựa bắn cung của người Sa Đà, mà bộ lạc Sa Đà Bồ Xương Hải chỉ là một nhánh người Sa Đà, trình độ cưỡi ngựa bắn cung cách biệt rất xa.

Lúc này tiếng trống lại nổi vang lên, một nhánh đội ngũ dự thi cuối cùng nhanh chóng lao ra, trên người Lý Chân mặc một võ sĩ bào màu xanh lam cũng ở trong đó, đặc biệt hấp dẫn chú ý của người khác, Tử Chí, Khang Đại Tráng dồn dập đứng lên, sốt sắng mà nhìn kỹ Lý Chân, ngay cả Chu Nguyệt Phụ Quốc cũng khẽ vuốt râu, hí mắt nhìn Lý Chân ở trong đội ngũ, hấn đối với thiếu niên này cảm thấy rất có hứng thú, thật không có tâm tư muốn tranh tài với con gái hấn sao?

Nhưng Lý Chân chân chính quan tâm lại là Chu Nguyệt Mẫn Chi, nàng một bên như không có chuyện gì xảy ra mà cùng vài tên thiếu nữ nói chuyện phiếm với nhau, nhưng ánh mắt lại nhìn kỹ nhất cử nhất động của Lý Chân, trong lòng nàng cũng hơi sốt sắng, từ khi Lý Chân dùng thủ pháp cưỡi ngựa cùng thủ pháp nắm cung, nàng liền nhìn ra tài cưỡi ngựa bắn cung của Lý Chân đúng là điêu luyện, tên Tử Chí kia cũng không phải hoàn toàn khoác lác.

Lúc này, nàng không để ý sự kinh ngạc của những người khác, phóng ngựa hướng về biên giới thảo trường chạy đi, lúc này trên thảo trường có rất nhiều người và ngựa chạy đan xen vào nhau, từng đám mũi tên bay loạn xạ vào đàn dê đang sợ hãi chạy trốn, Lý Chân dùng hai chân khống chế ngựa, cầm tiền cài lên cây cung, xoay người bắn nhanh, tiếng như tinh hỏa lưu vân, từng mũi tên đều cắm trúng đầu của từng con dê, đều là một mũi tên mất mạng.

Động tác của hấn cũng không vội vàng gấp gáp, làm cho người ta cảm thấy có một loại cảm giác phi thường thông dong, nhưng hấn bắn tiền bén nhọn nhất trong đám người, dần dần, xung quanh hơn vạn ánh mắt người Sa Đà đều tập trung ở trên người hấn, đều bị tài bắn cung cao siêu của hấn hấp dẫn lấy.

Người bình thường xem trò vui, người trong nghề thì thấy khác, người bình thường chỉ cảm thấy Lý Chân xuất tiền mau lẹ, thủ pháp ác liệt, nhưng Chu Nguyệt Mẫn Chi lại thấy lúc Lý Chân bắn ra từng mũi tên, chỉ trong chớp mắt, mười ba mũi tên đã bắn ra, đều trúng chỗ hiểm yếu của dê, mà thi đấu đã gần kết thúc, trên sàn thi đấu chỉ còn vài con dê.

Lúc phần lớn mọi người đều tưởng kết quả của Lý Chân là 14 con dê, Chu Nguyệt Mẫn Chi nhanh chóng đoán ra, Lý Chân chỉ ít vẫn còn cơ hội bắn ra ba mũi tên.

Người bình thường rất khó có thể nắm bắt được cơ hội như vậy, nhưng trực giác nói cho nàng biết, Lý Chân có thể làm được, trong lòng nàng sốt sắng, thúc ngựa hướng về một con dê đang chạy trốn đuổi theo.

Lý Chân mắt tinh như chim, tai nghe bát phương, hần phát hiện xung quanh mình còn có ba con dê đang lao nhanh, phía trước có một con, phía sau có một con, hiện hình phân bố thành hình, hần rút ra ba mũi tên ngậm trong miệng, phóng ngựa chạy gấp mười mấy bước, nhanh tay nhanh mắt, phía trước hai con hoảng sợ hét lên rồi ngã gục, đều bị Lý Chân một mũi tên bắn thủng đầu lâu.

Lúc này hần đã bắn ngã mười lăm con dê, bằng thành tích của Chu Nguyệt Mẫn Chi, hần lại rút ra mũi tên thứ ba trong miệng, giương cung như trăng tròn, xoay người hướng về một con dê cuối cùng ở phía sau bắn nhanh, nhưng là trong nháy mắt hần muốn bắn ra, lại cảm thấy sững sốt, chỉ thấy con dê cuối cùng bị Chu Nguyệt Mẫn Chi nắm vào trong lòng, Chu Nguyệt Mẫn Chi tựa như cười mà không phải cười nhìn hần.

Hoặc là hòa, hoặc là không bắn mũi tên này, Lý Chân không chậm trễ chút nào, tâm tư buông lỏng, lang nha tiễn từ Hắc Âm cung bắn ra, giống hệt một vệt bóng đen dài, bắn về phía con dê trong lòng Chu Nguyệt Mẫn Chi, ngay lúc tiếng chiêng kết thúc vang lên, mũi tên cuối cùng của Lý Chân bắn trúng đầu lâu của con dê, giết chết nó ngay trong tay của Chu Nguyệt Mẫn Chi.

‘Keeng——’ tiếng chiêng kết thúc vang lên, bốn phía thảo trường bùng nổ ra tiếng hoan hô kinh thiên động địa.

Lý Chân thu rồi cây cung, ánh mắt bình tĩnh mà nhìn kỹ Chu Nguyệt Mẫn Chi, hần giết chết mười sáu con, vừa vận nhiều hơn một con so với nàng, Chu Nguyệt Mẫn Chi rất sững sốt, nàng tuyệt đối không ngờ rằng, Lý Chân dĩ nhiên quả quyết như vậy, đem con dê trong ngực mình bắn chết

Đối phương thắng, thắng rất đặc sắc, một loại cảm giác bị thất bại chưa bao giờ có từ đáy lòng của nàng tự nhiên sinh ra, nước mắt từ trong mắt nàng tuôn ra, nàng mạnh mẽ đem con dê vắt xuống đất, xoay người đánh ngựa chạy như điên.

“Đại Đường Lý Công Tử bắn được mười sáu con!”

Theo tiếng ca giọng tuyên bố thành tích của binh sĩ kiểm kê, trên thảo nguyên lần thứ hai lại sôi trào lên, người Sa Đà rất sùng bái anh hùng nên đem hần hát cao lên, hoan hô thắng lợi cuối cùng của hần.

39. Chương 39: Đóa Quyên Hoa Màu Đỏ

Thi đấu cưỡi ngựa bắn cung không thể nghi ngờ là ngày lễ lớn tới thịnh của người Sa Đà, mà người Sa Đà dùng phương thức chúc mừng ngày lễ giống như người Đột Quyết, ban ngày cử hành các loại hoạt động phong phú, buổi tối tiến hành lửa trại dạ hội toàn bộ tộc, chuyện này cũng là cao trào của ngày lễ.

Bóng tối phủ xuống khắp không gian, từng đồng lửa được nhóm lên, nam nữ già trẻ từ bốn phương tám hướng tụ tập bên các đồng lửa, tàn lửa bay đầy trời, các khối thịt dê lớn được nướng đến thơm nức, sau đó bị xé ra, trước tiên dâng lên cho các vị trưởng giả.

Các túi rượu làm bằng da cừu rất tinh xảo, được chất đồng cẩn thận bên đồng lửa, có thể thích uống thì uống, không ai ngăn cản, bọn nhỏ bưng cái mâm đựng hoa quả chạy vòng qua đồng lửa, thanh âm tiếng cười nói vang vẳng, các thanh niên còn trẻ reo hò nhảy nhót, tiếng ca thâm tình vang vọng bên đồng lửa, vài thiếu nữ xinh đẹp thì lại uyển chuyển nhảy múa, nhảy cùng thiếu niên mà mình yêu thích.

Dạ hội lửa trại cũng là địa điểm nam nữ trẻ tuổi nói chuyện yêu đương với nhau, không ai hơn bọn hán hy vọng vào thời khắc này nhất, nhìn một đôi đôi tình nhân dưới ánh lửa ôm nhau cùng múa, Lý Chân nhìn mà thấy tâm như say mê.

“Chúng ta người Sa Đà tuổi thọ ngắn ngủi, sinh hoạt vào hoàn cảnh ác liệt, sinh ra mười đứa bé ít nhất phải chết bảy, không có cách nào a! Nếu muốn bộ tộc thịnh vượng, chỉ có thể nhiều mang thai đẻ nhiều a!”

Chu Nguyệt Phụ Quốc có chút uống quá nhiều, say khướt đối với Lý Chân cười nói: “Đêm nay ngươi là anh hùng, không biết bao nhiêu cô nương hi vọng đem ngươi kéo vào trong lều, ngươi đừng phụ lòng bản thân chứ.”

Lý Chân gãi đầu một cái, hơi ngượng ngùng mà cười nói: “Người Sa Đà không muốn cưới hỏi đàng hoàng sao?”

Chu Nguyệt Phụ Quốc ngẩn ra, lập tức bắt đầu cười ha hả, hấn vỗ vai Lý Chân, “Nếu như ngươi đồng ý cưới nữ tử Sa Đà làm vợ, ta có thể mai mối cho ngươi, nhưng đêm nay không cần, đêm nay ngươi chỉ để ý đến thoả thích hưởng thụ, đây là phần thưởng cho người đứng đầu mà ngươi dành được.”

Lý Chân sinh hoạt ở thành Đôn Hoàng căn bản là nơi người Hán tụ tập, phong tục lễ nghi cùng Trung Nguyên không khác nhau là mấy, cứ việc Đường Phong rất cởi mở, nhưng đó chỉ là đối với quyền quý mà thôi, dân thường cuộc sống hàng ngày khó khăn, nơi nào sẽ cân nhắc no ấm sau sắc đẹp?

Lý Chân bình thường nghe được, đều tuân thủ nghiêm ngặt luật pháp lễ nghi, cũng không có việc xuất hiện vượt qua lễ chế, nhưng ngày hôm nay lại tựa hồ như có chút không giống nhau.

Lý Chân là lần thứ nhất tiếp xúc dân tộc du mục, cứ việc hấn kiếp trước cũng chưa từng tiếp xúc với họ, khiến thân thể hấn như lạc vào một cảnh giới rất mới lạ, một loại cảm thụ rất khác.

Hấn nghĩ tới lời Chu Nguyệt Phụ Quốc nói vừa nãy, ‘Nếu muốn bộ tộc thịnh vượng, chỉ có thể mang thai đẻ nhiều a’, hấn không khỏi cảm thấy buồn cười, mình cần gì xoắn xuýt những chuyện như vậy, hấn bưng lên chén rượu làm bằng sừng trâu, hướng về mấy tên trưởng lão xa xa chúc rượu.

Lúc này, một đám thiếu nữ từ phía sau hấn chạy tới, vui cười đem hấn kéo lên, Lý Chân thất thố không kịp đề phòng, bị các thiếu nữ kéo vào trong đám người đang khiêu vũ.

Người Sa Đà thờ phụng hỏa giáo, động tác khiêu vũ đều có chứa một loại nghi thức tôn giáo, kỹ thuật nhảy lên rồi đi vòng quanh, hình thức thì có nhiều kiểu nhiều loại, có người thanh niên trẻ vây quanh nữ thần trong lòng hai người cùng nhau nhảy múa, cũng có một đám các thiếu nữ xếp thành hàng múa cùng nhau, kỹ thuật rất thuần thục và ôn nhu.

Nhưng hoạt động phổ biến nhất lại là nam nữ già trẻ đều tham gia đập ca, mọi người tay nắm tay, vây quanh đám lửa trại khiêu vũ hát hò, đây cũng là vũ đạo lưu hành nhất Đại Đường, truyền lưu đến tận hậu thế.

Lý Chân âm ỉ cười to, hấn nắm hai thiếu nữ vang lên tiếng hát, ngay chính hấn cũng không biết đang hát chính là cái gì, tiếng ca lại là vui sướng như vậy, cảm hoá mỗi người ở đây.

Một đội thiếu nữ bắt đầu vây quanh hấn uyển chuyển nhảy múa, vài tên dũng sĩ tuổi trẻ cũng bắt đầu nhảy lên, cất tiếng hát vang:

“ Bò xương hải bay lên một đám thiên nga,

Làm ta tâm mê thần tụy,

Làm ta truy đuổi không muốn,

Ta đang tìm kiếm con thiên nga đẹp nhất kia,

Đồng ý cùng nàng cộng trúc yêu sào.”

. . .

Lý Chân nhìn từng cặp ánh mắt sáng sủa và đa tình của từng người xung quanh mình, tâm trí của hắn cùng các thiếu nữ đồng thời như hướng về phía phương xa, đúng lúc này, tiếng ca bỗng nhiên gấp gáp hẳn lên, từng tiếng trống theo tiết tấu vang lên.

Chỉ thấy một cô thiếu nữ từ từ bên trong đám thiếu nữ đi ra, vòng qua đám lửa, một đôi mắt đẹp khấn trương nhìn chằm chằm vào Lý Chân, chính là Chu Nguyệt Mẫn Chi đã thay đổi một bộ quần áo khác, trên người nàng mặc một chiếc áo ngắn rất mỏng manh, dưới thân là một chiếc quần dài hoả hồng, đầu đội tán hoa, eo cột hoàng kim mang, mấy chục cái bím tóc theo từng động tác kỹ thuật của nàng nhảy nhót xoay quanh.

Chu Nguyệt Mẫn Chi xuất hiện, khiến các thiếu nữ dồn dập lui ra, rất nhiều người đều kinh ngạc thốt lên, “Báo mỹ nương muốn khiêu vũ!”

Các dũng sĩ tuổi trẻ đều dùng ánh mắt hâm mộ nhìn Lý Chân, có người nói kiêu ngạo như Chu Nguyệt Mẫn Chi còn chưa từng có cùng người thanh niên trẻ đơn độc nào cùng khiêu vũ, ngày hôm nay bọn họ được mở rộng tầm mắt rồi.

“Làm sao, người không muốn cùng ta khiêu vũ sao?”

Ánh mắt Chu Nguyệt Mẫn Chi lấp lánh nhìn kỹ Lý Chân đang đứng thẳng bất động, sắc mặt có chút lạnh lẽo, lại liếc mắt nhìn vài tên thiếu nữ bên cạnh, “Người lại nguyện ý cùng những chim sẻ kia khiêu vũ ư!”

“Không phải!” Lý Chân lắc đầu, kinh ngạc nhìn kỹ nàng nói: “Người. . . Nói được Hán ngữ à?”

Lý Chân trong lòng kinh ngạc, hẳn lúc này mới phát hiện Hán ngữ của Chu Nguyệt Mẫn Chi nói đến mức rất lưu loát, Chu Nguyệt Mẫn Chi đắc ý nở nụ cười, sóng mắt lưu động, nghịch ngợm nhìn hắn, “Không được sao?”

“Ta chỉ là kinh ngạc. . .”

Không chờ hắn nói thêm gì nữa, Chu Nguyệt Mẫn Chi liền chủ động lôi kéo hắn tay, mang theo hắn hướng về một đám nam nữ trẻ tuổi đang nhảy cùng nhau chạy vừa đi, Lý Chân cũng thả lỏng tâm tình, lôi kéo tay của Chu Nguyệt Mẫn Chi, tận tình nhảy múa hết sức mình.

Đêm dần dần muộn, các lão nhân cùng hải tử từ lâu đã trở về lều, nam nữ trẻ tuổi khiêu vũ cũng càng ngày càng ít, bọn họ nắm tay tựa sát lẫn nhau hướng về nơi sâu xa trong bóng đêm đi vào.

Lý Chân cùng Chu Nguyệt Mẫn Chi ngồi trên một gò núi cao, dựa lưng vào nhau, ngược nhìn vũ trụ mênh mông trên đỉnh đầu.

“Ta nói được Hán ngữ, là bởi vì mẫu thân ta là người Hán, nàng họ Hàn, gọi là Hàn Mẫn Chi, là nữ nhân mà phụ thân ta yêu mến nhất, đáng tiếc lúc sinh ta thì tạ thế, phụ thân liền đặt tên của mẫu thân cho ta, tên Mẫn Chi.”

“Nhưng mà. . . Ai dạy cho người Hán ngữ đó?”

“Là tổ phụ của ta, tổ phụ mời một người Hán dạy học, dạy huynh muội chúng ta học tập Hán ngữ, hay là duyên cớ ta có một nửa huyết thống người Hán, ta học được tốt nhất, để bọn họ rất căm ghét ta.”

“Có người bắt nạt người sao?”

“Bắt đầu thì có, nhưng sau đó liền không dám, ta lúc tám tuổi thì giết một tộc huynh dám bắt nạt ta, từ đấy không còn có người nào dám bắt nạt ta nữa, thậm chí không dám cười nhạo ta, ta coi chính mình như là nam nhân, ai dám vô lễ đối với ta, ta liền giết hắn.”

Chu Nguyệt Mẫn Chi thở dài một hơi, Lý Chân cảm nhận được nội tâm kích động của nàng, lại cười hỏi: “Ngày hôm nay so tiền, ta bắn con dê trong lòng người, người có tức giận sao?”

“Bắt đầu ta rất tức giận, có điều sau đó thì không còn nữa.”

”Tại sao?”

“Bởi vì tài cưỡi ngựa bắn cung của người xác thực hơn ta, ta xem người bắn đàn dê, sức mạnh cùng sự tinh chuẩn đều vượt xa ta, vì lẽ đó ta thua tâm phục khẩu phục, không giận người nữa.”

“Thật sao? Chỉ tâm phục khẩu phục liền xong rồi sao?”

“VẬY NGƯỜI MUỐN CÁI GÌ? MUỐN TA ĐI VỚI NGƯỜI SAO? KHÔNG THỂ! TA KHÔNG SẼ RỜI KHỎI THẢO NGUYÊN.”

“Mẫu thân của ngươi là người Hán, trên người ngươi có một nửa huyết thống người Hán, ngươi không muốn đi Trung Nguyên nhìn một chút sao?”

Chu Nguyệt Mẫn Chi trầm mặc chốc lát nói: “Ta không muốn! Trước đây không nghĩ tới, sau này cũng sẽ không nghĩ tới, Lý Chân, ta cũng không phải người Hán, ta là con gái thiếu nữ của thảo nguyên bao la, tuy rằng ta có một mẫu thân là người Hán, ta sẽ hoài niệm nàng, nhưng gốc của ta là ở thảo nguyên.”

Lý Chân nhìn bầu trời tinh không nở nụ cười, “Xem ra ta nghĩ muốn đem ngươi mang theo là không thể, nhưng ta có thể hiểu được, ngươi quá lưu luyến thảo nguyên.”

Chu Nguyệt Mẫn Chi nhìn chăm chú các vì sao trên trời, lẩm bẩm nói nhỏ: “Chúng ta giống như hai vì sao, tuy rằng dựa lưng vào nhau, vĩnh viễn sẽ không đồng thời gặp nhau.”

Lúc này, một đôi tình nhân đang nắm tay từ bên cạnh bọn họ chạy qua, hai người lúc này mới phát hiện, tất cả mọi người đều đã trở về, bên đông lửa cũng chỉ còn sót lại hai người bọn họ.

Lý Chân đứng lên, từ trong lồng ngực lấy ra Nguyệt Quang bảo thạch phần thưởng dành cho hãn khi chiến thắng, đưa cho nàng, “Viên bảo thạch này ta đưa cho ngươi.”

Chu Nguyệt Mẫn Chi mang theo nguyệt nguyệt tiếp nhận bảo thạch, thấp giọng nói: “Cảm ơn ngươi!”

Lý Chân lại nhìn kỹ nàng chốc lát, ôn nhu nói: “Màn đêm đã sâu thăm thẳm, đi về nghỉ ngơi đi!”

Chu Nguyệt Mẫn Chi lại cúi đầu, một lát, nàng lấy ra một đóa quỳn hoa màu đỏ, đưa cho Lý Chân, “Trước trưởng của ta cắm một đóa hoa như thế này, nếu như ngươi đồng ý đến đây, ta chờ ngươi!”

Nàng đem lời thoại kín đáo nói cho Lý Chân, xoay người liền chạy như bay, Lý Chân nhìn bóng lưng của nàng khuất xa, nhẹ nhàng vuốt nhẹ đóa quỳn hoa trong tay, trong lòng dĩ nhiên nổi lên từng làn gợn sóng.

Hắn nhìn phương hướng Chu Nguyệt Mẫn Chi chạy đi, cũng bước nhanh tới.

Khung trưởng của Chu Nguyệt Mẫn Chi phi thường hoa lệ, khảm nạm bằng sợi vàng, cửa trưởng cắm vào một nhánh hoa, giống quỳn hoa trong tay hắn, Lý Chân đứng trước cửa do dự một lúc lâu, cuối cùng hắn lấy hết dũng khí vén cửa lên rồi đi vào, trong lều không có đốt đèn, một mảnh đen kịt, trong bóng tối, một trường kiếm tỏa ánh sáng như tuyết từ trước mặt đâm tới, dừng lại trên cổ họng của hắn.

“Là ai?” Bên trong đại trưởng truyền đến tiếng quát lạnh lùng nghiêm nghị của Chu Nguyệt Mẫn Chi.

Lý Chân đem quỳn hoa đưa ra, “Là nó dẫn ta tới!”

Trường kiếm rụng xuống, hai cánh tay hùng hực ôm lấy cổ của hắn. . . .

(Hai thân thể như hòa vào nhau, từng tiếng hít thở không đều vang vọng khắp trưởng. Lý Chân như say đại mà nắm hai mảnh thổ ngọc trước ngực Chu Nguyệt Mẫn Chi. Đây là lần đầu tiên của hai người, họ như muốn trao hết yêu thương dành cho nhau.

Từ trên người Chu Nguyệt Mẫn Chi, Lý Chân dùng tay lướt xuống, khám phá một mảnh rừng rậm tươi tốt phía bên dưới.

Chu Nguyệt Mẫn Chi như rên lên, địa phương thần bí nhất của mình đã bị người đàn ông mà mình yêu mến xâm phạm, nàng run rẩy cả người. Một cảm giác mỹ miều ủa đến, lần đầu tiên trong đời nàng cảm thấy như vậy.

Lý Chân cũng không dừng lại ở đó, hắn dùng miệng ngậm lấy hai hạt đậu đỏ trước ngực Chu Nguyệt Mẫn Chi. Nàng khẽ rên một tiếng, âm thanh như câu hồn đoạt phách.

Lý Chân biết công đoạn cuối cùng cũng đến, hết sức đẩy vào một cái.

“A... a !”

Chu Nguyệt Mẫn Nhi đau đớn mà rên lên. Lý Chân thấy thế liền ôn tồn hôn hít trên người nàng, qua đó làm giảm bớt đau đớn khi lần đầu tiên của nàng. Sau đó Lý Chân hai tiếp tục đẩy sâu vào....

Hai bóng người nhấp nhô liên tục, Từng tiếng từng tiếng âm thanh rên rỉ vang vọng khắp trướng. Bên ngoài từng tiếng gió thổi vi vu nhẹ nhàng như muốn chúc mừng cho hai người.

Lý Chân chinh chiến liên tục không ngừng nghỉ, đến khi Chu Nguyệt Mẫn Chi lên tiếng xin tha mới thôi.)

Ngày tiếp theo, vào buổi trưa, bốn người Lý Chân cáo biệt bộ tộc người Sa Đà, tiếp tục hướng về phương hướng thành Đôn Hoàng xuất phát, bọn họ cười lạc đà do người Sa Đà đưa tặng, theo tiếng vang của lạc đà, tâm tình của Lý Chân cũng theo đó mà nhấp nhô theo, tâm tình hẳn có chút lưu luyến.

Trong tay hắn nắm một nhánh quỳn hoa hồng, không nhìn được thấp giọng ngâm xướng lên.

“Bồ xương hải bay lên một đám thiên nga,

Làm ta tâm mê thần túy,

Làm ta truy đuổi không muốn,

Ta đang tìm kiếm con thiên nga đẹp nhất kia,

Đồng ý cùng nàng cộng trúc yêu sào.”

...

“Mau nhìn kia!” Tiểu Tế chỉ vào cồn cát xa xa hô to, Lý Chân ngẩng đầu lên, hắn nhìn thấy, phương xa trên cồn cát, một thiếu nữ hồng y đang cười ngửa phóng tầm mắt về hướng bên này.

Lý Chân cũng nở nụ cười, trong lòng lại có cảm giác thương cảm không nói nên lời, hắn cũng giơ cánh tay lên, hướng về cô nương phương xa phất tay, dần dần, bọn họ đã đi xa, bóng người thiếu nữ cũng biến mất sau cồn cát.

40. Chương 40: Phúc Lộc Dạ Kiếp

Đôn Hoàng là quê hương của Lý Chân, từ lúc còn trẻ thơ đến khi thiếu niên thì hắn đều trải qua ở nơi này, nơi đây đã để lại cho hắn vô số hồi ức đẹp đẽ. Có thể Lý Chân sẽ không bao giờ quên được điều đó.

Nhưng lúc này, Lý Chân đã không còn vấn vương gì về Đôn Hoàng, thân nhân của hắn đã dời đi Lạc Dương, rất nhiều bằng hữu của hắn chết trận trong chiến tranh mấy tháng trước, lưu lại trong tâm trí hắn chỉ có những hồi ức đau xót.

Trước khi hắn đi Cao Xương mua bí phương cất rượu, cả nhà bọn họ đã quyết định rời khỏi Đôn Hoàng, Lý Chân chỉ ở Đôn Hoàng được vài ngày, liền tiếp tục khởi hành đi về phía Đông.

Cha mẹ Khang Đại Tráng đã tới Trương Dịch, bản thân hắn cũng phải đồng hành cùng Lý Chân, phụ thân của Tiểu Tế bất hạnh chết trận, hắn đã biến thành cô nhi, cũng không muốn lưu lại ở nơi thương tâm này nữa, nguyện ý cùng đồng hành với Lý Chân.

Tửu Chí tuy rằng rất muốn cùng bọn họ đi Trường An, nhưng là cha hắn sẽ đồng ý sao?

Buổi tối hôm bọn họ trở lại thành Đôn Hoàng, Tửu Chí rất thấp thỏm bất an hướng về phụ thân trình bày nguyện vọng muốn đi Trường An của mình.

Phụ thân của Tửu Chí Tửu đại thúc là người rất thông tình đạt lý, hắn nghe nói nhi tử đạt được hai ngàn quan tiền, nhưng tiền lại ở Trường An, hắn ngay lập đồng ý chon hi tử đi Trường An.

Sự việc xảy ra như vậy, Tửu Chí cùng mọi người cùng nhau đi Trường An là việc thuận lý thành chương, sau mười ngày, mọi người bắt đầu khởi hành lần thứ hai, đi tới Trung Nguyên thành Trường An.

Từ Đôn Hoàng đi Trường An cũng không gần, bọn họ phải đi xuyên qua toàn bộ hành lang Hà Tây, còn phải đi qua Lũng Hữu tiến vào bình nguyên Quan Trung, cuối cùng mới đến Trường An, thời gian hoàn thành phải gần một tháng.

Đây là một đường lữ trình rất gian nan, không chỉ đường xá xa xôi, còn ăn gió uống sương, hơn nữa trên hành lang Hà Tây đạo phỉ thường xuyên qua lại, giết người cướp của, vạn phần hung hiểm.

Ngay cả chuyện làm ăn của người Túc Đặc, thường phải đi trên con đường này, cũng không thể không quy mô tập kết lại với nhau mà đi, mấy ngàn con, thậm chí hơn vạn con lạc đà kết thành đội thương lữ, dùng quy mô người đông thể lớn để áp đảo lại đạo phỉ.

Có điều nguyên do Đường quân cùng Thổ Phiên, Đột Quyết đang tác chiến, hành lang Hà Tây thực hành quân sự hóa việc quản lý, bình thường các đạo phỉ rất hung hăng ngang ngược cũng tạm thời yên tĩnh lại, khoảng thời gian này có rất ít tin tức người đi đường bị đánh cướp.

Nhóm người Lý Chân cũng rất thuận lợi, trên đường đi về Trường An cũng không xuất hiện trở ngại gì, chiều hôm đó, bốn người đến Phúc Lộc huyện Túc Châu.

Phúc Lộc huyện là một huyện nhỏ, nhân khẩu chưa đủ ngàn hộ, có điều nơi này cũng là một chỗ trọng yếu để tiếp tế trên con đường tơ lụa, từ Phúc Lộc huyện xuôi nam xuống là địa phận Trương Dịch, trung gian giữa hai nơi không có thị trấn nào, vì lẽ đó các đội buôn muốn đi Tây Phương buôn bán trên con đường tơ lụa đều phải ở lại chỗ này tiến hành tiếp tế lương thực cùng nước uống.

Lúc bốn người Lý Chân đi vào thị trấn, vừa vặn có một nhánh đội buôn ở bên trong huyện thành đang nghỉ ngơi tiếp tế, khiến tiểu huyện trở nên đặc biệt náo nhiệt.

Tửu Chí khát nước đến mức yết hầu như bốc hỏa, thấy phía trước cửa thành không xa có một tửu quán, diện tích cũng khá lớn, trang hoàng hoa lệ, hẳn nhất thời trong lòng ngứa ngáy khó nhịn.

“Lão Lý, chúng ta đi uống một chén đi!”

“Đề nghị này rất tốt, lão Khang, Tiểu Tế các người nghe thấy không, lão mập muốn mời khách, hiếm thấy a!” Lý Chân liếc mắt nhìn Tửu Chí cười nói.

“Đi! Đi! Đi! Đã sớm nói ai là đầu lĩnh, ai là phó lĩnh, sao bây giờ muốn ta mời khách?”

Tiểu Tế ở một bên nhỏ giọng nhắc nhở: “Mập Ca, trên đường đi đều là Chân Ca bỏ tiền ra để trả, ta cùng lão Khang cũng đều bỏ ra hai lần, người vẫn chưa bỏ được một đồng nào a.”

Tửu Chí mặt đỏ lên, la lên: “Các người là đồ quỷ hẹp hòi, không phải là một chút tiền bạc sao? Ngày hôm nay mập gia ta mời khách, có điều tửu quán này nhìn có chút không tốt, chúng ta đi tửu quán khác.”

“Đừng đổi nữa, tửu quán này rất tốt rồi!” Ba người ôm lấy Tửu Chí, đem hắn kéo vào bên trong tửu quán.

Tiểu nhị dẫn bọn họ đến vị trí sát cửa sổ trên lầu hai, rất khách khí nói: “Tiểu điểm sở trường nhất là nướng thịt dê, luộc thịt hươu, chim cút chiên, còn có món thịt bò kho tương tốt nhất, đến Trung Nguyên không thể ăn thịt bò được, bốn vị thiếu lang, nếu không thì gọi hết nhé?”

“Có rau quả không?”

“Rau quả thì không có nhiều, chỉ có dấm chua trộn lẫn dưa muối cùng rau giá, còn có lê nữa, có điều rượu rất ngon, bồ đào tửu chính tông của Cao Xương.”

Tửu Chí nghe xong rất nhức đầu, “Những thứ mà người mới nói xong, liền kêu hết đi! Rượu thì đưa một bình là được.”

“Không thành vấn đề!”

Tiểu nhị lại cười bồi nói: “Mặt khác tiểu điểm còn kinh doanh khách sạn, ngay ở phía sau tửu quán, ta xem mấy vị là lặn lội từ đường xa mà đến đây, không bằng thuê trọ ở đây, tiểu điểm có thể chuẩn bị thêm lương khô cho các người, trạm tiếp tế tiếp theo là Trương Dịch, nhưng cách đây 300 dặm, trung gian cũng không có nơi dừng chân để tiếp tế đồ dùng với ăn cơm đâu.”

Bốn người liếc nhìn nhau một cái, Lý Chân lại hỏi: “Phía trước không phải Không Động sơn sao? Không Động sơn lại là Thánh địa của đạo giáo, nổi tiếng khắp thiên hạ, lẽ nào cũng không có nơi để dừng chân?”

Tiểu nhị bắt đầu cười ha hả, “Thiếu lang nói chính là Bình Lương Không Động sơn, Không Động sơn ở Phúc Lộc huyện chỉ là nơi rừng núi hoang vắng, chỉ có đạo phủ, không có đạo sĩ nào.”

Lý Chân trên mặt đỏ lên, hẳn dĩ nhiên đã hiểu nhầm chuyện này.

“Như thế nào, mấy vị thiếu lang có ở lại tửu điểm không?”

Khoảng thời gian này chuyện làm ăn của khách sạn tương đối ảm đạm, chương quỹ đã nhắc nhở, nếu kéo được một khách hàng đến thuê phòng thưởng hai mươi đồng tiền, tiểu nhị cũng đặc biệt ra sức mời chào, bốn gã thiếu niên này, có giá trị tám mươi đồng tiền a!

“Ta giúp các người đem hành lý chuyển vào!”

Không chờ bốn người bọn họ đồng ý, tiểu nhị liền chạy xuống lầu một chuyển hành lý vào, một lát sau, Tửu Chí mới kịp phản ứng lại, hô lớn: “Rượu, món ăn của chúng ta đâu?”

. . .

Gian phòng của khách sạn rất rộng và lớn, nhưng đã không biết bao lâu không có người ở, trong phòng không có cửa thông gió, oi bức không chịu nổi, khắp gian phòng tràn ngập mùi vị khó chịu như mùi trứng thối, tường phòng bị bóc ra từng mảng, lộ ra từng tảng bùn đất lớn màu vàng sẫm.

Trong góc tường có một tấm mạng nhện cực lớn, chiếm cứ gần nửa nóc nhà, một con nhện to như nắm đấm tay người đang treo từ trên đó hạ xuống, phẳng phất như nó mới là chủ nhân của gian phòng này, hướng về bốn kẻ xâm lấn thị uy.

Tửu Chí nằm ở trên một chiếc giường nhỏ, trên đầu là con nhện đang trừng mắt nhìn chăm chăm vào hắn, hắn không dám động dậy một tí nào, chỉ cần hơi động dậy là hắn cảm thấy cả người rất buồn chán, nhưng miệng mấp míp thì không nhàn rỗi tí nào.

“Lão Lý, ta hoài nghi chúng ta đã lọt vào hang nhện rồi, người xem con nhện này, nửa đêm nhất định sẽ bò xuống ăn thịt ta, Tiểu Tể, chúng ta đổi giường cho nhau đi!”

“Mập Ca, phía bên này cũng có một con nhện, không nhỏ hơn con nhện bên Mập Ca là mấy.”

“Mẹ kiếp, đây mà gọi là phòng hảo hạng à, qua một đêm lại phải trả hai trăm đồng tiền, khách sạn tốt nhất ở Đôn Hoàng cũng chỉ có 60 văn một đêm, ngày mai phải tìm chương quỹ lý luận mới được.”

“Lão mập, ngủ đi! Ngày mai còn phải khởi hành!”

Lý Chân lại không thèm để ý đến gian phòng đơn sơ hay không, trong đầu của hắn vẫn còn đang hồi ức lại sự tình một đêm khó có thể quên kia, cái đêm vô cùng ngắn ngủi đó, để hắn ghi sâu vào trong tâm hồn, sự ôn nhu và điên cuồng từ nàng, con thiên nga đẹp nhất Bồ Xương Hải.

Hắn từ trong lồng ngực lấy ra bông quỳn hoa đã được ép lại, nhẹ nhàng dùng tay xoa lên cánh hoa mềm mại, trong lòng dâng lên một tia nhớ nhung.

Từng cơn mệt mỏi và buồn ngủ kéo tới, bất tri bất giác, Lý Chân cũng chuẩn bị chìm vào giấc ngủ, nhưng đúng vào lúc này, bên ngoài vang lên như tiếng nổ, âm thanh gào khóc đột nhiên nổi lên, tiếng vó ngựa trên đường cái chạy băng băng vang lên như sấm, Lý Chân bỗng đứng ngồi dậy, ba chiến hữu cũng dồn dập ngồi thẳng dậy.

“A Chân, có vấn đề xảy ra!”

Khang Đại Tráng sốt sắng nói: “Ta nghe thấy tiếng kêu rất thảm thiết.”

Lý Chân cũng nghe thấy, không chỉ có tiếng kêu thảm thiết, còn có âm thanh nữ nhân gào khóc, đây là xảy ra chuyện gì?

Lúc này, tiểu nhị đang hoang mang hoảng loạn chạy tới, nhẹ giọng nói: “Bốn vị tuyệt đối không nên đi ra khỏi phòng, mã phi đã vào thành!”

Tửu Chí giật mình, liền vội vàng hỏi: “Mã phi có vào tửu điểm không?”

“Bình thường sẽ không, bọn họ chỉ vào tửu điểm của người Ba Tư, chúng ta bên này cũng là tửu điểm, nhưng mã phi sẽ không vào đâu.”

Lý Chân nghĩ đến ngựa cùng lạc đà của bọn họ, liền nói ngay: “Không nên khinh thường, chúng ta đi chỗ giữ ngựa xem xét!”

Ba người biểu thị tán thành, lần này bọn họ mang theo một nhóm hồ hương, giá trị năm trăm quan tiền, đến Trường An có thể bán được một ngàn quan, còn có ngựa cùng lạc đà của bọn họ đều rất đáng giá, đặc biệt là Xích Huyết bảo mã của Lý Chân, nếu như bị mã phi cướp đi, bọn họ sẽ mất hết vốn liếng.

Bốn người rút trường kiếm ra, Đại Tráng đem hồ hương đeo lên trên người, bước nhanh về phía sau nơi giữ ngựa, lúc chạy đến nơi, ngựa cùng lạc đà đều còn, để bọn họ thở phào nhẹ nhõm một hơi, đúng lúc này, Tiểu Tế ở bên ngoài sân hô một tiếng, “Chân Ca, mau tới đây!”

Ba người chạy vội vào trong sân, chỉ thấy Tiểu Tế đang đỡ một người đi vào, thấy ba người chạy tới, Tiểu Tế vội vàng nói: “Ta thấy người này muốn vượt qua tường trốn vào, đáng về rất vất vả, liền ra tay giúp hắn.”

Lý Chân thấy người này không nói gì, nhân tiện nói: “Hắn giống như đang bị thương, Tiểu Tế, mau giúp hắn.”

Tiểu Tế tới gần xem xét người này, người này là một thương nhân người Túc Đặc, trong lòng ôm một cái hộp sắt, chỉ thấy trước ngực hắn trúng một đao, máu me khắp người, đã hôn mê bất tỉnh.

Tiểu Tế vội vã tìm thuốc trị thương cùng băng vải, giúp chữa thương băng bó cho hắn, Khang Đại Tráng cúi đầu nhìn hắn một lát, bỗng nhiên hô: “Là A Mộc Lâm đại thúc!”

“Đại Tráng, người biết hắn?” Lý Chân hỏi.

Khang Đại Tráng gật gù, “Là cùng một đội buôn của Nhị thúc ta, lẽ nào Nhị thúc ta cũng ở gần đây sao?”

Lý Chân trong lòng cũng cảm thấy có điều không lành, lập tức đối với Tiểu Tế nói: “Người trước tiên trị thương giúp hắn, Tửu Chí, Đại Tráng, chúng ta ra bên ngoài xem xét!”

Bên cạnh khách sạn chính là Ba Tư điểm, khách sạn của thương nhân người Túc Đặc, diện tích mấy chục mẫu, lúc này mã phi đã bỏ chạy, bên trong Ba Tư điểm hỗn loạn không thể tả, rơi vãi đầy đất là các loại hàng hóa, các thương nhân người Túc Đặc một bên gào khóc, một bên kiểm kê hàng hóa của mình.

Ba người chạy đến tiền viện, nơi này tập trung nhiều người Túc Đặc nhất, Khang Đại Tráng lại nhìn thấy một người quen, liền vội vàng kéo hỏi: “Ồ đại thúc, Nhị thúc ta có ở đây hay không?”

“Người là. . . Đại Tráng, Nhị thúc người ở nơi đó!”

Thương nhân Túc Đặc chỉ tay về phía bên cạnh cầu thang cách đó không xa, thở dài nói: “Tự làm vậy a!”

Ba người Lý Chân đều nhìn thấy Khang Ngũ Đức, mặt mũi toàn nước mắt, ngây ngốc ngồi ở trên bậc thang, Khang Đại Tráng vội vàng chạy lên đỡ hắn nói: “Nhị thúc, là ta, ta là Đại Tráng a! Đã xảy ra chuyện gì?”

Khang Ngũ Đức nhìn hắn một chút, nhận ra là cháu trai của mình, hắn bỗng nhiên phục hồi tinh thần, ôm lấy hắn lên tiếng khóc lớn, “A. . . Đại Tráng, cứu cứu muội muội của người, nàng bị mã phi cướp đi rồi!”

Lý Chân chỉ cảm thấy tâm như muốn nứt ra, bị mã phi cướp đi, là Khang Nhị Nhi hay là Tư Tư?

Hắn gấp gáp hướng bốn phía nhìn lại, không có nhìn thấy Khang Nhị Nhi, hắn lập tức nghĩ ra, hắn là Khang Nhị Nhi bị bắt đi, Tư Tư đã không cần thiết phải về Đôn Hoàng.

“Ta muốn giết bọn họ!”

Khang Đại Tráng hét lớn một tiếng, xoay người hướng về ngoài cửa lớn lao nhanh, Lý Chân cả kinh, chạy đuổi theo hắn, Khang Đại Tráng một hơi chạy đến cửa thành, cửa thành mở ra, nhìn bóng đêm đen thui ở ngoài thành, đã không thấy bóng dáng mã phi đâu cả.

Khang Đại Tráng vô lực quỳ xuống, một quyền mạnh mẽ đập xuống đất, nước mắt từ trong chảy xuống.

41. Chương 41: Truy Đuổi Theo Manh Mối

”Ta thật sự rất hối hận, sớm biết như vậy ta nên nghe lời của đại ca..., ở Trương Dịch trong thời gian ngắn thôi, cũng không tao ngộ tai họa bất ngờ ngày hôm nay, Nhị Nhi cũng sẽ không bị bắt, ta thật sự rất hối hận a...!”

Trong phòng, Khang Ngũ Đức một bên gạt lệ, một bên kể rõ bất hạnh mà bọn hắn tao ngộ phải, Khang Đại Tráng một bên an ủi Nhị thúc, hẳn nhất định sẽ cứu được Nhị nhi.

Lý Chân ngồi ở một bên trầm tư không nói, trong lòng của hắn cảm thấy có chút kỳ quặc, lần này tổng cộng bị bắt đi chín thiếu nữ người Túc Đặc, đều là cô nương trẻ chừng hai mươi tuổi trở xuống, mà tiền tài lại không bị đoạt đi quá nhiều.

Điều này nói rõ mục tiêu của chi mã phi cũng không phải tiền tài, chúng chẳng qua là thuận tiện cướp bóc, mục tiêu của bọn hắn là thiếu nữ người Túc Đặc.

”Khang Nhị thúc, bọn họ tổng cộng có bao nhiêu người?” Lý Chân trầm tư một lúc rồi hỏi.

”Ta không biết, đại khái hai mươi, ba mươi người gì đó, đột nhiên xông vào Ba Tư điểm, chúng ta đều bị dọa sợ.”

”Lão Lý, ngươi có phát hiện hay không kỳ thực bọn họ có chủ mưu.” Tử Chí ở một bên thấp giọng nói.

Lý Chân gạt gù, hắn đã hiểu được, đám mã phi có mục tiêu rất rõ ràng, đội buôn bên trong tổng cộng chỉ có chín thiếu nữ Túc Đặc, toàn bộ bị bọn họ bắt đi, chỉ có thể nói rõ bọn họ ban ngày đã được mật báo.

Thương nhân thường xuyên lưu động, nay đây mai đó, nhưng bên trong Ba Tư điểm có không ít dân bản xứ làm việc, trong này nhất định có nội ứng, bằng không đám mã phi này làm sao sẽ biết thiếu nữ ở nơi đây?

Dùng tốc độ nhanh như vậy để cướp các nàng đi, bọn họ nhất định phải tìm tới những kẻ nội ứng này, mới có thể tra được manh mối.

Lý Chân trong lòng rất gấp, hắn lo lắng Khang Nhị Nhi bị mã phi chà đạp, coi như cứu được trở về, cũng sẽ mang đến đả kích nặng nề cho Khang Nhị thúc, đêm nay nhất định phải tìm ra manh mối.

Hơn nữa đơn giản suy nghĩ một hồi, trong chuyện này quả thật có không ít đầu mối, vấn đề then chốt là phải đem manh mối lý giải được, tìm tới người biết chuyện.

Lý Chân để Khang Đại Tráng trước tiên đem Nhị thúc trở về Ba Tư điểm nghỉ ngơi, hắn trầm tư trong chốc lát, rồi hướng Tử Chí nói: ”Người kiếm tên Tiểu Nhị ban chiều tìm tới, ta có việc hỏi hắn.”

Muốn đối phó một Tiểu Nhị hẳn là không nguy hiểm, Tử Chí xoay người liền bước nhanh đi ra, sau đó không lâu lắm, Tiểu Nhị bị Tử Chí đẩy mạnh vào trong gian phòng, ”Có chuyện tìm người đây! Thành thật một chút cho ta.”

Tiểu Nhị một bên xoa xoa cái cổ, một bên trừng mắt mạnh mẽ về phía Tử Chí, tên khốn này suýt chút nữa đem cổ tay của mình nặn gãy, lúc này, Lý Chân đi lên trước hỏi hắn nói: ”Người là người địa phương ư?”

”Đương nhiên, ba đời nhà ta đều là người địa phương, các người có chuyện gì?”

Lý Chân ngồi xuống, trầm ngâm một hồi hỏi: ”Buổi chiều lúc ăn cơm, ta nghe người từng nói, Không Động sơn chỉ có đạo phi, không có đạo sĩ, người nói đạo phi có phải là đám đạo phi đêm nay xuất hiện không?”

Tiểu Nhị mặt mũi trắng bạch, hoảng vội vàng lắc đầu, ”Ta chỉ là thuận miệng nói một chút, ta cái gì cũng không biết, người đừng hỏi ta a!”

Hắn xoay người muốn đi, lại bị Tử Chí đẩy về, Lý Chân nhìn chăm chú hắn một lát, thấy ánh mắt hắn càng thêm hoang mang, lúng túng cúi đầu xuống, trong lòng Lý Chân sáng tỏ, tên Tiểu Nhị này nhất định biết nội tình.

Lúc này, Tiểu Nhị thở dài, “Các người đi hỏi người khác đi! Chuyện này rất nhiều người đều biết tình huống, đừng hỏi ta, ta cái gì đều sẽ không nói.”

Lý Chân lấy ra hai kim tệ Túc Đặc, để ở trong tay, “Ta chỉ cần người cho ta một manh mối, hai đồng tiền vàng này chính là của người, hơn nữa ta bảo đảm sẽ không khai là người nói.”

Tiểu Nhị có chút tâm tư xoay chuyển, hai kim tệ Túc Đặc có thể đổi được 2,500 quan tiền, tương đương với một tháng thu vào của hắn khi làm Tiểu Nhị, hắn trầm mặc chốc lát nói: “Nếu như chỉ cần một manh mối, ta có thể nói cho người.”

“Nói đi!”

Tiểu Nhị thấp giọng nói: “Các người không chú ý tới sao? Đám mã phi này đi tới tự do, cửa thành căn bản cũng không có quân, sao không đóng lại khi chúng vào thành chứ!”

Lý Chân nhất thời tỉnh ngộ, đúng a, manh mối trọng yếu như vậy quả thật bị hắn quên mất, ban đêm phải đóng cửa thành, đây là pháp luật từ xưa đến nay, cửa thành Phúc Lộc huyện buổi tối lại mở ra, nói rõ người thủ thành cùng mã phi có cấu kết với nhau.

Lý Chân đem hai đồng tiền vàng ném cho hắn, “Người đi đi!”

Tiểu Nhị cầm hai đồng tiền vàng, ánh mắt tàn nhẫn trừng Tiểu Chí một chút, lúc này mới vội vã đi ra ngoài, Tiểu Chí vội la lên: “Cái manh mối này quá rộng, không đáng hai đồng tiền vàng a!”

Lý Chân cười cợt, “Ta đã hiểu rõ, việc này cùng Huyện lệnh không có quan hệ, đường đường Huyện lệnh không thể cùng mã phi cấu kết với nhau, nhưng hắn nhất định biết chút gì đó, vì lẽ đó hắn mới giữ yên lặng, ta chỉ cần tìm được quan quân đang làm nhiệm vụ vào đêm nay, nhất định sẽ biết nội tình của mã phi.”

“Ta cảm thấy tên Tiểu Nhị này biết được gì đó, làm quái gì phải đi tìm quan quân?”

“Hắn chỉ là biết tí da lông, không thể biết rõ nội tình, hơn nữa chúng ta không có thời gian, nhất định phải lập tức tra được tung tích của đám mã phi.”

.

Phúc Lộc huyện cũng không phải là quân trấn, trong thành không có trú quân, chỉ có hai trăm quân binh địa phương, hai tên lữ soái thống lĩnh 100 người, thống nhất thuộc về Huyện úy chỉ huy, bình thường phụ trách địa phương trị an, cũng tuần đêm gác cổng, quan quân lữ soái tối hôm qua làm nhiệm vụ họ Lưu, là người địa phương Phúc Lộc huyện, nhà nằm ngay cạnh phụ cận Bắc môn.

Tối hôm qua trong thành mã phi náo loạn, Lưu lữ soái vẫn bận đến canh năm mới về nhà nghỉ ngơi, vừa đi vào cửa viện, một bóng đen từ trước cửa lao ra, chủ thủ lóe lên kề ngang ngay cổ của hắn, Lưu lữ soái sợ đến giật mình, “Các người là.”

Lời còn chưa nói xong, sau não truyền tới cảm giác đau đớn, mắt tối sầm lại, hắn nhất thời hôn mê bất tỉnh, chờ khi hắn đã tỉnh lại, phát hiện mình bị trói ở bên trong phòng, vợ hắn cùng hai đứa con trai đều bị trói ở trong góc tường, trong miệng bị nhét vải bố, ô ô mà gào khóc.

Lưu lữ soái kinh hãi, vừa quay đầu lại, chỉ thấy có mấy Hắc y nhân đứng bên cạnh, đều dùng khăn che mặt, một người cầm kiếm quay về phía con trai của hắn.

Lưu lữ soái vừa tức vừa giận, hắn đường đường là lữ soái, lại bị đạo tặc nhắm vào, nhưng hai đứa con trai cùng nương tử đều nằm trên tay chúng, hắn không thể làm gì được, chỉ biết nén giận nói: “Tiền của đều cho các người, đem người nhà ta thả ra.”

Một tên Hắc y nhân lắc lắc đầu, “Chúng ta không muốn tiền của người, chỉ muốn hỏi người một vấn đề.”

Mấy Hắc y nhân này tự nhiên chính là đám người Lý Chân, từ trong miệng một tên binh lính bọn họ biết tên và địa chỉ tên quan quân làm nhiệm vụ ngày hôm qua, nhanh chóng thiết đặt kế hoạch bắt tên quan quân này.

Lý Chân biết chính tên Lưu lữ soái này ngày hôm qua ra lệnh mở cửa thành, coi như hắn không phải đồng bọn của mã phi, nhưng cũng là người biết được nội tình.

Lưu Lữ soái nghe nói không cướp tài, trong lòng hần thoảng buông lỏng, nói: “Các người hỏi đi! Muốn biết cái gì?”

“Ta muốn biết mã phỉ vào thành đêm qua, sào huyệt của bọn họ ở nơi nào, có bao nhiêu người?”

Lưu Lữ soái nở nụ cười, “Thực sự là một đám ngu xuẩn, lại muốn hỏi chuyện này, ta có thể nói cho các người, nếu như các người không muốn tiếp tục được sống.”

“Người chỉ cần nói về việc này, việc khác không cần quan tâm!”

“Kỳ thực Phúc Lộc huyện rất nhiều người đều biết, Huyện lệnh cũng biết, đám người kia không phải là mã phỉ, bọn họ là Sư Hồ đội, các người lẽ nào chưa từng nghe nói đến Sư Hồ đội trên hành lang Hà Tây sao?”

Lý Chân từ bên trong khẩu khí của hắn đã mơ hồ cảm giác được lai lịch đám mã phỉ kia không tầm thường, nhưng việc này quan hệ đến tính mạng của Khang Đại Tráng, hắn vẫn muốn hỏi cho rõ ràng.

“Tiếp tục nói!”

“Nội tình Sư Hồ đội ta cũng không biết nhiều, nhưng nghe nói bọn họ có bối cảnh rất lớn, hơn nữa bọn họ chỉ bắt nữ tử trẻ tuổi người Hồ, ta không biết tại sao các người phải ra mặt thay đám người Túc Đặc, nhưng ta có thể công khai nói cho các người biết, đối địch với bọn họ, các người coi như có chín cái mạng cũng không sống được.”

“Điều này không cần người lo, người nói cho ta, sào huyệt bọn họ ở nơi nào, có bao nhiêu người?”

“Ta không biết!”

Lý Chân cầm trường kiếm giơ ngang cổ nhĩ tử của Lưu Lữ soái, lạnh lùng nói: “Người muốn buộc ta giết người diệt khẩu sao?”

Lưu Lữ soái hoàn toàn biến sắc, hắn bỗng nhiên rít gào lên, “Các người là đám cẩu tạp chủng, muốn đi chịu chết thì ta tác thành các người, bọn họ ngay ở Quá Ất quan phía bắc Không Động sơn, có ba mươi, bốn mươi người, các người đi chết hết đi!”

Lý Chân nhìn chăm chú hắn trong chớp lát, quay đầu hướng Khang Đại Tráng nói: “Mang nhĩ tử của hắn theo, chúng ta đi!”

Khang Đại Tráng một tay tóm lấy tên hài đồng nằm trên đất, bốn người lao nhanh rời khỏi nhà của Lưu Lữ soái, Lưu Lữ soái một lát sau cũng không nói ra được lời nào, đám hỗn đản kia đem con trai mình bắt làm con tin.

.....

Không Động sơn ở phía nam cách thị trấn Phúc Lộc chừng bốn mươi dặm, là một tòa núi lớn chu vi gần trăm dặm, trên núi cây cối dày đặc, cỏ mọc um tùm.

Tuy rằng nó không phải đạo giáo Thánh địa Không Động sơn của Bình Lương huyện, nhưng trên núi cũng có mấy tòa chùa chiền đạo quán, có điều những tòa chùa chiền đạo quán này đều đóng cửa thanh tu, không cung cấp chỗ dừng chân tiếp tế cho các thương lữ, cũng không chấp nhận đồ quyên tặng của khách hành hương.

Bốn người Lý Chân rời khỏi thị trấn, một đường xuôi nam, lúc này ngày mới vừa mới lên, ánh bình minh từ trong những đám mây chiếu ra xa, vạn ánh kim quang từ mặt trời như tô đậm lên sự đồ sộ của Không Động Sơn, trời quang mây tạnh, giống hệt cảnh tượng Tái Ngoại Tiên Sơn.

Tiểu nhĩ tử năm tuổi của Lưu Lữ soái đã uống thuốc mê của Tửu Chí, một đường đều chỉ biết ngủ, không nháo loạn cũng không khóc quấy, sau nửa canh giờ, bọn họ rốt cục đã đến Không Động sơn, xa xa nhìn thấy dưới sườn núi có một tòa đạo quán.

“Lão Lý, nếu ta mà là đạo phỉ, sào huyệt nên đặt ở chân núi mới đúng, đây lại ở giữa sườn núi, lên núi xuống không dễ a!”

Kiến nghị của Tửu Chí nhận được sự khen ngợi của Lý Chân, “Không hổ là quân sư có khác, đầu óc rất thông minh! Có điều lên tòa đạo quán này tựa hồ cũng không khó.”

Lý Chân chỉ vào một tiểu đạo quán mơ hồ không thấy rõ nằm trên núi: “Từ tiểu đạo quán kia, cười ngựa là có thể lên núi được.”

Cũng xảo hợp, quan đạo phía trước dĩ nhiên có bóng người, người nọ đang cười một con la, tuổi chừng sáu mươi tuổi, râu tóc bạc trắng, nhìn hẩn mang theo cuộc đào cùng túi đựng thảo dược, liền biết hẩn là người hái thuốc, Lý Chân thúc ngựa tiến lên hành lễ nói: “Lão nhân gia, chúng ta muốn hỏi đường một chút?”

Ông lão cười nói: “Đường ở nơi này có đi được đâu mà hỏi, người nên theo quan đạo mà xuôi nam, sau bốn ngày là có thể đến Trương Dịch, trung gian cũng không có nơi tú túc đâu!”

Lý Chân chỉ đạo quan nơi sườn núi mà hỏi: “Nơi đó hình như là một toà đạo quan, xin hỏi có phải là Quá Ất cung?”

Ông lão liền biến sắc, không để ý đến hẩn nữa, thôi thúc con la chạy đi, Lý Chân vội vã tiến lên ngăn cản, thành khẩn nói rằng: “Chúng ta có người thân mất tích, có người nói ở trong Quá Ất cung, khẩn cầu lão nhân gia chỉ đường cho chúng ta.”

Ông lão thở dài, “Nếu như người thân mất tích, chắc chắn ở Quá Ất cung, bọn họ chỉ đến được mấy ngày, không biết đã đi chưa, tiểu tử, quan phủ cũng không dám hỏi việc này, ta khuyên người hay là bỏ đi! Đánh đổi mạng sống cũng không đáng.”

“Đa tạ lão trưởng, nhưng người thân bị bắt đi, chúng ta không thể không quản được.”

“Ta chỉ nói vậy, tùy các người thôi, các người theo trên đường nhỏ lên núi là được rồi.”

Lý Chân gật đầu, giao nhĩ tử Lưu lữ soái cho ông lão, đưa hẩn một đồng tiền vàng, mời hẩn hỗ trợ mang đứa trẻ về thị trấn, ông lão lắc đầu, mang theo tên hài đồng liền thôi thúc con la đi tiếp.

“A Chân, chúng ta tiếp tục lên núi sao?” Khang Đại Tráng lòng như lửa đốt, hẩn chỉ lo Nhị Nhi gặp bất trắc.

42. Chương 42: Cứu Thiểu Nữ

Lý Chân lắc lắc đầu, “Ta phỏng chừng trên núi cũng có người đang giám sát chúng ta, chúng ta cứ tiếp tục đi, không nên để cho bọn họ nảy sinh nghi ngờ.”

Lý Chân đã hiểu được một chút đầu mối, bang mã phi này nếu gọi là Sư Hồ đội, nói rõ bọn họ bắt các thiếu nữ Túc Đặc cũng không phải hưởng dụng ỳnh, mà là có mục đích khác, chỉ ít Khang Nhị Nhi tạm thời được an toàn.

Ngay quan phủ địa phương cùng quận binh đều e sợ bọn họ, xem ra lai lịch của bọn người này không nhỏ, nhưng mặc kệ đối phương lai lịch to lớn thế nào, bọn họ cũng nhất định phải đem Khang Nhị Nhi cứu ra.

“Lão Lý, chúng ta có phải là thả nhĩ tử của Lưu lữ soái quá sớm không, vạn nhất hẩn chạy đi báo tin, chẳng phải là sự việc hỏng bét sao?” Tửu Chí lo lắng hỏi.

“Lưu lữ soái là người thông minh, thân nhân của hẩn ở bên trong huyện thành, lẽ nào không sợ chúng ta trả thù sao? Ta kết luận rằng hẩn sẽ không báo tin, nhiều nhất là ra về cái gì đều không biết, nói không chừng hẩn còn hi vọng nhìn chúng ta ra tay giết chết đám mã phi này! Bằng không bên trên truy xuống, dùng tội ban đêm mở cổng thành ả phi cũng đủ để hẩn chết.”

“A Chân, người có biện pháp gì sao?” Khang Đại Tráng lại hỏi.

“Ta tạm thời cũng không có biện pháp gì, có điều ta phát hiện bọn họ có một nhược điểm chí mạng, chính là quá mức rêu rao, ai cũng không để ở trong mắt, nếu chúng ta lợi dụng được cái nhược điểm này....”

...

Bọn người Lý Chân ra về chỉ là người qua đường, đang đi ngang qua quan đạo nằm bên cạnh Không Động Sơn, cũng không dừng chân ở Quá Ất cung, nhưng theo màn đêm dần dần buông xuống, bọn họ lại lặng lẽ từ mặt sau Quá Ất cung leo lên núi, ẩn núp trong rừng cây ở bên ngoài, cách đạo quan gần trăm bước.

Lý Chân leo lên một gốc cây cao đại thụ, từ nơi này có thể nhìn thấy rõ ràng tình hình trong đạo quan, Quá Ất cung cũng không lớn, dựa vào thể núi mà kiến tạo, chỉ có ba bộ phận chính.

Phía trước là Sơn Môn, phía sau là Tiền Điện, hai bên là Linh Quan Các cùng Văn Xương Điện, trung gian là Tam Thanh đại điện, hai bên đại điện còn có hai tổ hợp kiến trúc, phía sau chính là phòng xá ăn ở cho các đạo sĩ, kết cấu rất đơn giản.

Lúc này sắc trời đã tối đen, phía trước đạo quan một mảnh hắc ám, chỉ có mấy dãy phòng xá ở phía sau là sáng lên ánh đèn, Lý Chân nhìn trong chốc lát, liền quay đầu hướng Tiểu Tế nói: “Coi chừng một chút, không nên bị chúng phát hiện.”

Tiểu Tế gật gù, thả người nhảy xuống cây đại thụ, toàn thân hẩn mặc một bộ quần áo màu đen, thân thể cực kỳ nhanh nhẹn linh xảo, như một con khỉ nhanh chóng leo vào trong quan đạo, bóng người dần dần biến mất.

Khoảng chừng sau gần nửa canh giờ, bóng người Tiểu Tế từ trên tường rào xuất hiện, chạy như bay hướng bên này, Lý Chân cũng từ trên cây đại thụ nhảy xuống, nghênh đón hẩn, “Bên này này!”

Bọn họ núp vào trong bụi rậm, Tử Chí cùng Đại Tráng cũng tiến lên, bốn người cùng ngồi xuống trước tảng đá lớn.

Tiểu Tế thấp giọng nói: “Trong đạo quan không có đạo sĩ, đã bị mã phi chiếm lĩnh hết rồi, chừng hơn ba mươi người, chủ yếu ở trong Tam Thanh đại điện, có một số người ở phòng xá phía sau, còn có Phiến hậu môn, nhưng đã bị xích sắt khóa kín.”

“Có thấy Nhị Nhi không?” Đại Tráng vội hỏi.

“Ta tìm tới phòng giam giữ các nàng, nhưng tia sáng quá ít, không thấy rõ tướng mạo ai cả, lại không dám gọi các nàng, ngoài cửa có năm người trông coi, phỏng chừng Nhị Nhi đang ở bên trong.”

“Có bao nhiêu người?”

“Phỏng chừng có khoảng mười người, mặt khác bên trong một gian phòng còn lại còn giam giữ ba tiểu nương người Hán, đều là cô nương mười lăm, mười sáu tuổi.”

Ba người đều hướng về Lý Chân, hẩn là đầu lĩnh của mọi người, hơn nữa lại tức trí đa mưu, hết thấy mọi phương án đều do hẩn ra quyết định, Lý Chân trầm tư chốc lát nói: “Phòng giam ở nơi nào?”

Tiểu Tế dùng hòn đá vẽ ra kết cấu của quan đạo, hẩn chỉ vào một toà kiến trúc ở phía bắc nói: “Chỗ này là Văn Xương Điện, bị bọn họ biến thành chuồng ngựa, ngựa của bọn họ đều ở nơi này.”

Tử Chí nhất thời hiểu ra, “Lão Lý, ngươi muốn dùng biện pháp giương đông kích tây?”

Lý Chân gật gù, “Bọn họ quá tự tin, cho rằng không người nào dám chọc vào bọn họ, đây chính là cơ hội của chúng ta, Tiểu Tế đi Văn Xương Điện phóng hỏa, Đại Tráng, lão mập cùng ta đi cứu người, động tác phải nhanh, phải quả quyết.”

Ba người gật đầu, trên lưng Tiểu Tế là một túi da, trong có có các loại đồ vật dẫn lửa, lưu huỳnh mua được lúc ở huyện thành, ba người đồng thời cẩn thận tiến về dưới tường rào của đạo quan, chia nhau ra ở chỗ này, Tiểu Tế đi tới Văn Xương Điện, Lý Chân cùng ba người leo tường vào bên trong đạo quan.

Các phòng xá nương tựa vào tường ngoài, giữa tường ngoài và phòng xá có một khe hẹp nhỏ, nhưng phòng xá đều không có cửa sổ, hoặc là từ trên nóc nhà lao xuống, hoặc là chỉ có thể từ trước cửa xông vào.

Ba người dọc theo khe hở chật hẹp hướng phía Bắc lao nhanh, hai gian phòng phía bắc chính là nơi giam giữ các nữ tử.

Lý Chân vừa tới gần phòng ốc, chỉ nghe bên cạnh truyền đến một tiếng kêu rên của loại dã thú, một con chó ngao màu đen dừng mảnh lao về phía hẩn.

Lý Chân phản ứng cực nhanh, nghiêng người tránh được cái miệng lớn của con chó ngao, dùng tay vòng qua cổ ôm chặt lấy đầu con chó, chủ thủ trong tay không một chút do dự nào cắm thẳng vào trái tim nó, hai chân sau của con chó đập đập hai lần, nhất thời mất mạng.

Tửu Chí ở ngay phía sau Lý Chân, hần sợ đến mức toàn thân đổ mồ hôi lạnh, không khỏi thấp giọng oán giận, “Tiểu tử thú kia làm việc như thế nào, lại không phát hiện có chó dữ chứ?”

“Xuyt!”

Lý Chân vung tay, ba người cấp tốc lùi về phía sau, đem thi thể con chó cũng kéo theo, chỉ nghe có người nói: “Hắc bì đi đâu rồi? Tại sao chưa trở về nhỉ, lão Nhị người đi tìm xem.”

Có người lầm bầm hai câu, đứng dậy đi về phía sau gian phòng, Lý Chân khẩn trương tựa người vào vách tường, rút chủy thủ ra, chuẩn bị dùng tay giết chết người này.

Nhưng người này vừa mới tới gần trước chỗ trốn của Lý Chân, rồi lại xoay người trở lại, “Không ở sau này, phỏng chừng con chó chết bầm kia đi tìm chó cái rồi, mặc kệ nó vậy!”

Lý Chân dùng tai lắng nghe tiếng bước chân, có ít nhất năm tên trông coi, ngược lại không tiện hành sự, chỉ sợ bị người khác phát hiện, chỉ cần hô to lên, là đám mã phi khác sẽ chạy đến.

Lúc này, hần cảm giác Tửu Chí đang kéo y phục của hần, vừa quay đầu lại, thấy Tửu Chí hướng lên trên chỉ chỉ, Lý Chân lúc này mới phát hiện, trên đỉnh đầu của hần dĩ nhiên có một khung cửa sổ, phía sau của dãy phòng ốc, chỉ có phòng này là có cửa sổ.

Lý Chân thầm kêu xấu hổ, hần trước đó không có nhìn thấy, tâm niệm của hần vội chuyển động, đối với hai người chỉ chỉ về phía sau, ý tứ để hai người lui xuống trước, hần là trước tiên xem xét tình huống một chút, hai người liền hiểu ý, lùi ra phía sau hai gian phòng, ẩn thân trong khe hở giữa gian phòng và tường rào.

Lý Chân dùng chủy thủ cạy mở cửa sổ, bên trong lộ ra một tia sáng, hần nhìn trong chốc lát, trong phòng trống rỗng, trên đất chất đầy cỏ khô, ba tiểu nương đang ngồi trên cỏ dựa vào tường, hai tay bị trói chặt, trên chân cũng buộc dây thừng, chính là ba thiếu nữ người Hán mà Tiểu Tế nhắc đến.

Lý Chân vừa tung người bay vào, ba vị cô nương sợ đến mức như muốn hô to, Lý Chân thở dài một tiếng, hướng về bọn họ vung vung tay, “Đừng gọi! Ta tới cứu các người.”

Trong mắt ba vị cô nương tuôn ra tia sáng hi vọng, một thiếu nữ có bộ tóc búi lên, trên người mang một bộ quần áo màu xanh lục hỏi: “Người là ai?”

Lý Chân chỉ chỉ về phía vách tường, thấp giọng nói: “Ta nhận được ủy thác của người khác, tới cứu nữ tử Túc Đặc ngay sát bên cạnh, có thể thuận tiện đồng thời cứu các người.”

Lý Chân dùng chủy thủ cắt dây thừng của các nàng, hỏi: “Các người bị bắt đã được bao lâu rồi?”

Thiếu nữ mang bộ quần áo màu lục rơi lệ nói: “Chúng ta bị bắt đã được hai ngày, chúng ta vốn là nhân viên của tạp kỹ, chuẩn bị đến Đôn Hoàng để biểu diễn, kết quả trên đường gặp phải đám mã phi này, các sư huynh đều bị giết chết chết, ai chạy được thì chạy, chứ còn ba người chúng ta bị bắt tới đây.”

Một thiếu nữ bên cạnh cảm giận nói: “Đáng tiếc Bùi đại ca không có ở đây, bằng không bọn họ một tên cũng không sống được.”

Ngay lúc này, ngoài cửa truyền đến âm thanh: “Lão nhị, người muốn làm gì?”

Một thanh âm khàn khàn hung ác nói: “Bảo vệ một đoàn nữ nhân lại không thể dụng vào, muốn nhện đến khi nào, đám Hồ Nương bên kia không thể dụng vào, mấy tiểu nương tử bên này thì có thể a!”

“Đại ca còn không được hưởng dụng, bản thân người dám sao, tiểu tử người ngựa người sao?”

“Ta mặc kệ, cùng lắm là bị đánh một trận, người để ta đi vào, Lão Ngũ, lần trước người cầu ta sự việc kia, ta đáp ứng là được.”

“Chuyện này. . . Được rồi! Người muốn tìm chết ta sẽ thanh toán cho người.”

Từ cửa phòng truyền đến âm thanh mở khóa, Lý Chân không chỗ có thể ẩn nấp, nhanh chóng lướt người trốn ở sau cửa, hấn vung tay lên, ra hiệu cho ba tiểu nương tử tiếp tục duy trì nguyên dạng, ba tiểu nương tử hiểu ý, đều ngồi trên đồng cỏ, sốt sắng nhìn Lý Chân.

Lúc này một nam tử cao gầy đi vào phòng, xoay người đóng cửa lại, hấn hí mắt nhìn làn da trắng mịn của ba tiểu nương tử, dục vọng tử trong lòng dấy lên như hỏa diễm, lấn át hết suy nghĩ của hấn, dĩ nhiên không phát hiện trên ba tiểu nương tử dây thừng đã không còn, căn bản không suy nghĩ ra điều gì, hấn cười gằn nói: “Ba vị tiểu nương tử, để đại gia hầu hạ các ngươi a.. Ha ha.”

Hấn vừa muốn tiến lên, thân thể lại như cứng lại, một cánh tay che lại miệng của hấn, từ phía sau một cây thủy chủ đâm vào ngực hấn, từ trong thân thể hấn chui ra phía trước, cổ họng hấn cố gắng kêu rên hai tiếng, cứ thế mà mất mạng.

Ba vị tiểu nương tử sợ đến bịt chặt miệng, Lý Chân động tác nhanh chóng, mặc quần áo của tên vừa chết, tựa lưng vào cửa, thanh âm khàn khàn nói: “Lão Ngũ, tiến vào xem một chút, có chút không đúng a!”

Cửa lớn bị mở ra, một tên đại hán đi vào, “Không đúng chỗ nào vậy. .”

Lời chưa kịp nói xong, một dao của Lý Chân cắt đứt cổ họng của hấn, một dao trở tay đâm vào lồng ngực, thủ pháp gọn gàng nhanh chóng, đúng lúc này, xa xa truyền đến âm thanh hô to, “Đi lấy nước, cầm xô đi lấy nước, người tới đây mau!”

Coong! Coong! Coong! Từng tiếng gõ chuông đồng vang lên, chỉ thấy phía tây bắc ánh lửa rất mãnh liệt, khói đặc cuồn cuộn, còn xen lẫn tiếng hí ngựa, hơn mười tên mã phi ở trong hậu viện lập tức về phía trước nhanh chóng chạy đi.

Lúc này, sau song cửa sổ, Tử Chí cùng Khang Đại Tráng cũng nhảy vào trong phòng, Lý Chân lập tức nói: “Lão mập mang theo các nàng đi trước, Đại Tráng cùng ta đi cứu người!”

Lý Chân kéo cửa phòng ra, ngoài cửa đã không ai, hấn ló đầu ra nhìn một chút, mấy người canh giữ hai bên cũng chạy đi cứu hỏa, lại không có một bóng người, Lý Chân mừng thầm, chuyện này quả thật chính là trời giúp hấn rồi.

Hấn cùng Đại Tráng chạy vội tới sát vách tường, Khang Đại Tráng đá một cái làm cánh cửa bay ra, trong phòng truyền đến nhiều tiếng hô kinh ngạc, Khang Đại Tráng vội hỏi: “Nhị nhi có ở đây hay không? Ta là Đại Tráng đây!”

Trong phòng lao ra một bóng người, nhào vào trong lòng Đại Tráng, mặt mũi nàng trần đầy nước mắt, chính là Khang Nhị Nhi đã bị bắt đi, Khang Đại Tráng cùng Lý Chân đại hỉ, Lý Chân quyết định thật nhanh nói: “Mang tất cả mọi người đi, chúng ta đi từ cửa sau!”

Đúng lúc này, bên cạnh cách đó không xa truyền tới một tiếng cười âm trầm, “Lý Công Tử, có khỏe hay không!”

43. Chương 43: Gặp Gỡ Kiếm Khách Đỉnh Phong

Lý Chân bỗng nhiên quay đầu lại, chỉ thấy ở ngoài cửa cách mười mấy bước xuất hiện một tên nam tử gầy gò, mặc trường bào màu xanh, trên mặt có một vết sẹo rất dài, nhìn rất đáng sợ, chính là ở Lam Chấn Ngọc mà Lý Chân đã gặp ở thành Cao Xương.

Oan gia ngõ hẹp, bọn họ lại gặp nhau ở đây, Lý Chân trong lòng biết có điềm không ổn, lập tức quát lên: “Đại Tráng, lão mập dẫn các nàng đi trước, ta đoạn hậu cho!”

Hấn thấy Tử Chí chần chờ, lại lớn tiếng hô: “Tử Chí, ngươi muốn liên lụy đến ta sao?”

Tử Chí giậm chân một cái, lôi kéo vài tên tiểu nương tử chạy về phía cửa hậu, Lý Chân rút ra thanh trường kiếm, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Lam Chấn Ngọc.

Lam Chấn Ngọc cũng không quan tâm những Hồ Nương này có chạy mất hay không, nhưng thiếu nữ này không quan hệ đến hấn, hấn chỉ phụ trách chuyện về Xá Lợi, nhưng hành trình đi Cao Xương lại rất bất lợi, Xá Lợi đã bị Vương Nguyên Bảo mang đi.

Hắn chạy theo đuổi tới Tửu Tuyền, trước sau không cách nào đuổi theo nhóm Vương Nguyên Bảo được, chỉ được tạm thời ở Quá Ất cung nghỉ chân hai ngày, thuận tiện cân nhắc làm sao hướng về chủ nhân bàn giao, không ngờ thật sự là oan gia ngõ hẹp, hắn lại gặp Lý Chân ở nơi này.

Chỉ riêng việc Xá Lợi sắp đến tay mình, nhưng chính vì Lý Chân khiến cho việc ở Cao Xương sắp thành mà bại, làm hắn không cách nào hướng về chủ nhân bàn giao được, mối thù này hắn sẽ không bao giờ quên.

Lam Chấn Ngọc chỉ duy nhất sợ tài bắn cung của Lý Chân, nhưng lúc này khoảng cách quá gần, sử dụng cung tên rất bất tiện, hắn cũng không lo lắng gì, nâng kiếm chậm rãi đi tới phía trước.

“Người có tài bắn cung rất tốt, nhưng kiếm thuật thì không phải là đối thủ của ta, nếu như người đồng ý đi theo ta, ta sẽ tha cho người một mạng, bằng không đêm nay người sẽ chết ở chỗ này.”

“Người luyện võ, nào có ai nói nhảm nhiều như người!”

“Nói thật hay, xem kiếm đây!”

Kiểm trong tay Lam Chấn Ngọc phát ra ánh quang mãnh liệt, một chiêu kiếm rất ác liệt vội đâm ra, mang theo tiếng xé gió, hướng phía yếu hèn của Lý Chân, Lý Chân hét lớn một tiếng, vung kiếm đỡ lấy, hai người cầm kiếm lao về phía nhau, ác chiến cùng một chỗ, nhưng chỉ qua năm, sáu hiệp đấu, Lý Chân lâm vào hoàn cảnh ngàn cân treo sợi tóc.

Kiểm pháp Lam Chấn Ngọc quá tinh xảo và ác liệt, thế kiếm trầm trọng, sức mạnh rất lớn, liên tiếp tiến công mấy chục chiêu kiếm pháp, làm cho Lý Chân rất luống cuống tay chân.

Lam Chấn Ngọc cười lạnh một tiếng, “Tiểu tử, ở Lạc Dương ta đứng trong 10 vị trí đầu về kiếm pháp, người kém quá xa.”

Hắn đang muốn dùng thế lạnh lùng hạ sát thủ, đúng lúc này, Tiễn viện truyền đến một tràng tiếng hú rất sắc bén, lập tức tiếng kêu thảm thiết bốn phía nổi lên, khiến cho Lam Chấn Ngọc hơi run rẩy, Sư Hồ đội đều do các kiếm khách võ nghệ cao cường tạo thành, làm sao chỉ trong nháy mắt liền truyền đến bảy, tám tiếng kêu thảm thiết như vậy.

Nhưng tiếng kêu thảm thiết vẫn không có đình chỉ, hầu như cứ tiếp tục truyền đến, hiện tại Lam Chấn Ngọc có chút dễ dàng bị kích động, hắn lợi dụng sơ hở, thả người thoát ra khỏi một chiêu kiếm của Lý Chân, quay đầu lại nhìn về phía sau.

Lý Chân cũng đồng dạng kinh ngạc, tựa hồ có một vị cao thủ kiếm khách đến đây.

Lúc này năm, sáu tên mã phi lão đạo từ cửa lớn chạy vào, mỗi người sợ hãi đến mức hồn phi phách tán, “Lam huynh, nhanh cứu mạng ta. . . .”

Lời còn chưa nói xong, một đạo hàn quang lao đến, đầu người bỗng chốc bay lên, một bóng trắng lập tức lướt vào, thanh kiếm bay trở về trong tay hắn, trường kiếm liên hoàn chém ra, nhanh đến mức không gì sánh được, một trận tiếng kêu thảm thiết lại vang vọng, có thêm năm người nữa bị giết, chỉ trong chớp mắt, sáu người chạy trốn vào toàn bộ bỏ mình phơi xác nằm trên đất.

Lam Chấn Ngọc sợ hãi đến mức tim như muốn bay ra, tên kia là thần kiếm quỷ thuật à, sao có thể cỡ kiếm pháp như thế chứ, hắn nhanh chóng lùi lại mấy bước, Bạch y nhân lạnh lùng dùng ánh mắt nghiêm nghị tập trung vào hắn, quát hỏi: “Muội muội ta ở đâu?”

Lý Chân trong lòng hơi động, người này chẳng lẽ chính là Bù đại ca mà ba tiểu nương tử đã nói ư, hắn không chút do dự nói: “Muội muội người đã được ta cứu rồi, nhưng người này muốn giết ta diệt khẩu.”

“Được!” Bạch y nhân chém ra một chiêu kiếm ác liệt, quỷ thần thất kinh, chỉ trong chớp mắt kiếm chiêu đã gần chém tới yết hầu của Lam Chấn Ngọc.

Lam Chấn Ngọc cả kinh đến mức hồn phi phách tán, quát to một tiếng, ‘Người rút ra cho ta’, ám tiễn trong tay lập tức bắn ra liên tục, Lý Chân thấy rõ, vội vàng hô lớn: “Cẩn thận!”

Bạch y nhân cười lạnh một tiếng, dùng kiếm bổ ngang, đem ám tiễn đánh bay ra ngoài, chỉ trong chớp mắt này đã cho Lam Chấn Ngọc một cơ hội để thoát thân, hắn vừa bắn ra một mũi ám tiễn, cũng không dừng lại, thả người trôi qua tường rào, hướng về cửa lớn phía trước chạy như điên.

Bạch y nhân không có truy đuổi theo Lam Chấn Ngọc, xoay người nhìn chăm chăm vào Lý Chân, ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị nhìn vào Lý Chân, “Muội muội ta ở đâu?”

Lý Chân hít một hơi thật sâu, khom người thi lễ nói: “Tại hạ Đôn Hoàng Lý Chân, lúc trước đã cứu được người, muội muội người có phải là một người trong ba vị tiểu nương tử không?”

Đúng lúc này, phía sau có người hô to: “Đại ca!”

Lý Chân quay đầu lại, chỉ thấy tiểu nương tử mặc áo quần màu xanh lục chạy vội tới, nhảy vào trong lòng Bạch y nhân, Bạch y nhân đau lòng ôm nàng mà nói: “Đại ca không tốt, đại ca tới chậm, để Thiên Nhi chịu oan ức rồi.”

Tiểu nương tử chỉ vào Lý Chân nói: “Là hần cứu ta, bằng không Thiên Nhi đã bị kẻ xấu bắt nạt rồi.”

Bạch y nhân liếc mắt nhìn Lý Chân, trong lòng cảm kích vạn phần, hần tiến lên một bước, một chân quỳ xuống hành lễ, “Cảm tạ ân nhân đã giúp đỡ!”

Lý Chân vội vã nâng hần dậy, “Chỉ là gặp may đúng dịp mà thôi, Bù đại ca không cần khách khí.”

“Người biết ta họ Bù?” Bạch y nhân kinh ngạc nhìn hần.

Lý Chân lúc này mới nhìn rõ tướng mạo của Bạch y nhân, hần chỉ hơn hai mươi tuổi, vóc người trung đẳng, đầu đội thanh khăn vấn quanh đầu, mặt dài mũi cao, hai hàng lông mày như kiếm, mặt mũi tướng mạo đường đường, mặc một bộ tề ma bào màu trắng, eo cột cách mang, trong tay cầm một thanh trường kiếm sắc bén.

Tiểu nương tử cười nói: “Hần là chúng ta nói cho hần biết, A Trân nói, Bù đại ca nếu có ở đây, nhất định giết sạch sành sanh đám mã phi.”

Bạch y nhân rất thoải mái, cười cợt nói: “Đáng tiếc không giết sạch được, để thoát một tên.”

Lý Chân trong lòng khiếp sợ, lẽ nào hơn ba mươi tên mã phi đều bị người này giết hết sao? Chỉ trong vòng thời gian ngắn ngủi như vậy, đây rốt cục là kiếm thuật đạt đến cảnh giới nào mới có thể uy lực như vậy?

Hần vội vã ôm quyền nói: “Xin hỏi Bù đại ca người ở đâu?”

Tiểu nương tử vô cùng hoạt bát, cướp lời giới thiệu: “Chúng ta là người Hà Đông, ca ca ta họ Bù tên Mân, không ai có thể so sánh về kiếm thuật với ca ca của ta.”

Lý Chân đầu có chút choáng váng, hần biết Đường Triều có tam tuyệt, Trương Húc thư (thư pháp), Lý Bạch thơ, Bù Mân kiếm, lẽ nào người được khen Kiếm Thánh Bù Mân chính là người này sao?

Nhưng nghĩ lại lúc vừa nãy hần sử dụng từng chiêu kiếm thuật, quả thực chính là kinh thiên địa, khiếp quỷ thần, Lý Chân bắt đầu tin tưởng, người trước mặt chính là Đại Đường Kiếm Thánh Bù Mân.

Hần liền vội vàng khom người nói: “Tiểu đệ Lý Chân, tham kiến đại ca.”

“Hiền đệ quả nhiên là người thoải mái, ta thích!”

Bù Mân cất bước rong ruổi thiên hạ, là người háo sảng, không thích nợ ơn huệ người khác, Lý Chân cứu muội muội của hần, cái ân tình này khiến trong lòng hần có ít khúc mắc, vì lẽ đó hần tình nguyện nhận thức Lý Chân làm đệ đệ, trong lòng hần nhanh chóng thoải mái lên.

Lúc này, ba người Tửu Chí mang theo một đám nữ tử vội vàng chạy tới, Bù Mân nhìn thấy hai tiểu sư muội của mình, lại thấy những người khác đều là hồ nữ người Túc Đặc, mà Khang Đại Tráng cũng là người Túc Đặc, trong lòng hần bỗng hiểu rõ, bọn người Lý Chân tới đây cứu các Hồ nữ.

“Đại ta trước tiên thu thập một thoáng, rồi chúng ta đi tìm chỗ nghỉ ngơi.”

“Ta giúp Bù đại ca!”

Hai người nhanh chóng thu thập, thu thập lại hơn ba mươi bộ thi thể, bọn họ rửa sạch sẽ bàn tay, sau đó tiến vào Tam Thanh điện, các Hồ nữ đều nghỉ ngơi ở trong Thiên điện, Bù Mân thì lại cùng đám người Tửu Chí ở trong điện hàn huyên với nhau, Bù Mân là người cực kỳ hào sảng, cùng mọi người mới gặp mà như đã quen, mấy người thích thú tán gẫu với nhau.

Lý Chân hỏi: “Bùi đại ca muốn đi đâu?”

Bùi Mân thở dài nói: “Nói ra chỉ sợ thành chuyện cười của hiền đệ, ta là một đầu lĩnh của một tạp kỹ (rap xiếc), mang theo mười mấy sư đệ và sư muội chuẩn bị đi Đôn Hoàng, Tây Vực, bởi vì có chút việc bận, ở Lương Châu ta lỡ hẹn, nên để bọn họ đi trước.

Không ngờ bọn họ gặp phải tập kích của mã phi, sáu sư đệ bị giết chết, những người còn lại đều trốn chạy về Lương Châu, ta nghe nói muội muội bị bắt đi, liền giật nảy cả mình, một đường đuổi theo, may mà nhờ có hiền đệ cứu giúp.”

Lý Chân có chút kỳ quái, địa vị của nghệ nhân tạp kỹ rất thấp, Bùi Mân lại chỉ là một nghệ nhân, lại có kiếm thuật inh như thế.

Có điều Lý Chân biết hẳn trong xương tủy là người kiêu căng tự mãn, vội vàng nói: “Tiểu đệ chỉ là trùng hợp mà giúp lệnh muội, ân tình hay không cũng không cần thiết, Bùi đại ca vạn lần không nên để ở trong lòng.”

Bùi Mân ngẫm cười khổ một tiếng, hẳn cũng không phải muốn để ở trong lòng, có thể người ta cứu sự trong trắng của muội muội mình, hẳn làm sao có khả năng nở nụ cười được chứ.

Lúc này Tử Chí mặt đầy vẻ hâm mộ nói: “Bùi đại ca một lúc giết hơn ba mươi tên mã phi, quả thực khó mà tin nổi, có thể hay không cho chúng ta mở mang tầm mắt một chút?”

Bùi Mân cười to, “Tử lão đệ như muốn nhìn, ta tự nhiên tòng mệnh, như vậy đi! Ta dạy ấy vị một ít kiếm pháp, xin mời đi theo ta!”

Hắn đứng dậy hướng về ngoài cửa đại điện đi ra, bốn người vội vã theo sau, chỉ thấy Bùi Mân tiến lên trên quảng trường, tay cầm bảo kiếm, hắn hét lớn một tiếng, “Các người nhìn cho rõ!”

Hắn rút bảo kiếm ra, ra sức hướng lên trời ném ra, trường kiếm như tên, bay lên bầu trời cách mặt đất gần trăm trượng, như một ánh sáng cô độc giữa không gian, khiến cho bốn người kinh ngạc hô to, tiếp theo trường kiếm từ trên bay xuống, phát ra tia sáng như ánh điện, trực hướng về Bùi Mân lao xuống.

Bùi Mân trên tay cầm vỏ kiếm, nhưng vẫn không nhúc nhích, dưới tiếng kinh hô của bốn người, ánh kiếm đột nhiên tắt ngấm, trường kiếm dĩ nhiên chuẩn xác lao vào trong vỏ kiếm, Bùi Mân vẫn đứng vững như Thái sơn.

Bốn người nhìn mà than thở không thôi, chuyện này quả thật chính là tiên thuật, nơi nào gọi là kiếm pháp, Lý Chân lúc này mới cảm ngộ được, có thể trở thành Kiếm Thánh trong lịch sử, cần sự inh kiếm thuật đến cỡ nào.

Bùi Mân đi lên trước cười nói: “Lúc ta biểu diễn chiêu này trước đám đông, họ đều nói đây là kỹ thuật của tạp kỹ, kỳ thực đây chính là kiếm thuật, lúc ta năm tuổi thì gặp được dị nhân, truyền thụ kiếm thuật cho ta, mười tám tuổi thì kiếm thuật đã thành, lấy tạp kỹ làm nghề nghiệp của bản thân, cất bước rong ruổi khắp thiên hạ, chỉ có chưa từng đi Đôn Hoàng với Tây Vực, vì lẽ đó ta muốn đi thử một lần.”

Lý Chân gật đầu, “Chúng ta chính là từ Đôn Hoàng mà tới đây, sau đó đi Trường An, ngày mai dẫn các Hồ Nương về thị trấn, sau đó chúng ta lập tức lên đường, Bùi đại ca, hi vọng sau này còn có cơ hội gặp lại.”

Bùi Mân suy nghĩ một chút cười nói: “Ta đi Đôn Hoàng cũng không cần vội lắm, không bằng chúng ta đồng hành một đường, thuận tiện ta chỉ điểm một chút kiếm thuật ấy vị hiền đệ, trả ân ấy vị đã giúp muội muội.”

Trên người Bùi Mân không có tiền bạc, chỉ có kiếm pháp cao siêu, ân Lý Chân cứu muội muội của hắn sao có thể không báo đáp chứ, nếu đám người Lý Chân cũng là người luyện võ, vậy thì dạy bọn họ mấy chiêu kiếm thuật, trả lại phần nhân tình này.

Lý Chân đại hỉ, có thể được Bùi Mân dạy vài chiêu kiếm pháp, đó là may mắn đến cỡ nào, cơ hội này hẳn làm sao có thể buông tha, hắn khom người thi lễ, “Tiểu đệ đa tạ Bùi đại ca!”

44. Chương 44: Mười Ngày Học Kiếm

Lý Chân phái người lấy đi ba mươi mấy thớt ngựa mà mã phi để lại, lập tức bán cho đội buôn người Túc Đặc, đội buôn luôn miệng cảm kích sự giúp đỡ của bọn họ, đồng loạt dùng giá ua ngựa của Lý Chân, đám Lý Chân không ngờ rằng nhờ đó mà đạt được một số tiền lớn, khiến cho bọn họ trong túi rất sung túc, ngay cả Bùi Môn cũng có một khoản tiền không ít.

Không chỉ có như vậy, thủ lĩnh đội buôn Tắc Ba vô cùng cảm kích ân cứu mạng của bọn hắn, trịnh trọng lấy ra một cái mộc bài làm bằng ngà voi đưa cho Lý Chân nói: “Đây là bình an phù của đội buôn chúng ta, chỉ có đội buôn hơn ngàn con lạc đà mới có, mặt trên ghi tên cùng đội buôn của ta, xin người hãy nhận lấy!”

Lý Chân tiếp nhận mộc bài ngà voi này, thấy nó giống hệt một vòng trăng tròn, do thợ khéo chế tạo thành, vô cùng tinh xảo, liền cười hỏi: “Nó dùng để làm gì?”

Tắc Ba nở nụ cười, “Thương nhân Túc Đặc chúng ta gọi nó là Báo Ân bài, người chỉ cần đem mộc bài giao ra, thương nhân Túc Đặc ở bất kỳ địa phương nào đều sẽ tận lực giúp người giải quyết khó khăn, đây là một phương thức đặc thù mà người Túc Đặc chúng ta dùng để báo ân.”

Lý Chân giật mình, vội vã trả lại cho hắn, “Đa tạ đại thúc, ta không thể nhận a!”

Bên cạnh Khang Ngũ Đức cũng kín đáo đưa mộc bài ngà voi cho hắn, “Bình an phù mỗi đội buôn chỉ có một cái, tuyệt sẽ không dễ dàng lấy ra, càng sẽ không dễ dàng đưa cho người khác, đây là tâm ý của đội buôn, người phải nhận lấy nó!”

Lý Chân rất bất đắc dĩ, chỉ phải cảm tạ hảo ý của bọn họ, cẩn thận cất bình an phù vào người, cùng đội buôn cáo biệt.

Sau khi tiễn Khang Ngũ Đức và đám thương nhân Túc Đặc, Lý Chân lập tức quay đầu tiếp tục xuôi nam, dọc theo đường đi mọi người trò chuyện với nhau rất vui vẻ, đặc biệt là có ba tiểu nương tử dung mạo xinh đẹp tuyệt trần cùng đồng hành, cũng tiêu trừ không ít mệt mỏi trên đường.

“Lý đại ca biết đánh mã cầu không?” Bùi Thiển Nhi hiếu kỳ hỏi.

“Biết! Đánh vài đường cũng không sao.”

Bùi Thiển Nhi vui mừng vỗ tay hoan hô, “Ta thích nhất là xem thi đấu mã cầu, lúc nào dừng lại, Lý đại ca nhất định phải dạy ta!”

Lý Chân không khỏi cười khổ một tiếng, từ lúc trời vừa sáng đến bây giờ, Bùi Thiển Nhi này lại như chỉ tiểu hoàng tước luôn cuốn lấy mình, hỏi đông hỏi tây, không biết nàng từ đâu tới mà có nhiều câu hỏi như vậy?

Bùi Thiển Nhi mới mười ba tuổi, dung nhan rất xinh đẹp, thiên tính hoạt bát, rất được huynh trưởng thương yêu, hai năm qua luôn mang theo nàng bên người, nàng cũng thấy không ít người lạ.

“Lý đại ca, người đoán ta am hiểu nhất là chuyện gì?”

“Ta không đoán được.”

“Nói cho người, ta am hiểu nhất là phi đao.”

“Ồ! Cùng Tửu Chí sau lưng đều am hiểu phi đao, Thiển Nhi có muốn cùng hắn giao lưu một chút hay không?”

Bùi Thiển Nhi liếc mắt một cái nhìn Tửu Chí, rõ ràng không có hứng thú gì, nàng lại cười khanh khách nói: “Lúc ở trong cung biểu diễn tạp kỹ, ta dùng khăn lụa bịt mắt mình lại, ca ca làm bìa ngắms cho ta, nữ hoàng đế hoảng đến mức kêu lên sợ hãi.”

Lý Chân trong lòng hơi động, không lộ ra vẻ gì cười hỏi: “Các người ở trong cung biểu diễn tạp kỹ sao?”

Bùi Thiển Nhi sợ đến che miệng nhỏ của mình lại, nàng phát hiện mình nói lỡ miệng, một đôi mắt linh hoạt mở to xoay chuyển một hồi, lại cười hì hì nói: “Việc tiền cung rất bình thường nha! Ca ca ta tài năng kiếm thuật cao như vậy, nữ hoàng đế rất yêu thích hắn.”

“Vậy các người tại sao phải đi Tây Vực?”

Bùi Thiên Nhi thở dài, “Còn không phải là bị bức bách sao! Bằng không ai muốn ý đi Tây Vực.”

Lý Chân trong lòng càng thêm hiếu kỳ, lại cười hỏi: “Ai bức bách các người, nữ hoàng đế sao?”

“Đương nhiên không phải, có điều ta không thể nói, ta nếu như lẩm miệng, ca ca biết được sẽ đánh ta.”

Lý Chân nở nụ cười, “Vậy thì nói một chút về kiếm thuật của ca ca người đi! Ta rất thích nghe.”

“Năm trước chúng ta ở Trần châu gặp phải một đám tội phạm, đang cướp đoạt chợ, ca ca một người một kiếm, hơn một trăm tên tội phạm bị hấn giết sạch sành sanh, ngoại trừ đám du côn địa phương, dân chúng ai cũng hướng về chúng ta dập đầu cảm kích, còn có năm ngoại ca ca ở kinh thành ứng mộ tòng quân, kết quả trong quân hai mươi mấy tướng quân đều bị hấn đánh bại hết, mấy vị Đại Tướng Quân cũng không dám để hấn tòng quân, cung kính đem hấn đưa ra khỏi quân doanh.”

Lý Chân nghe được rất là hâm mộ, một người một kiếm, giết hết quân doanh không có địch thủ, đây là một tròng đồ sộ đến cỡ nào.

... .

Buổi tối hôm đó, mọi người trú doanh ở Nam lộ Không Động Sơn, Lý Chân đang cùng mọi người dựng lên doanh trại, Bùi Mân chấp tay chậm rãi đi từ phía sau hấn cười nói: “Có thể làm phiền một tí hiền đệ được không?”

Lý Chân đứng lên, “Đại ca tìm ta có việc ư?”

“Mang cung tên của người tới đây, chúng ta qua bên kia một chút!”

Trên đường, Bùi Mân nghe Tửu Chí nói đến Vương Hiếu Kiệt khen ngợi Lý Chân có tài cưỡi ngựa bắn cung, cũng cho hấn một phong thư đề cử, hấn cũng có mấy phần hiếu kỳ, ngay Vương Hiếu Kiệt cũng khen không dứt miệng, tài năng cưỡi ngựa bắn cung sẽ lợi hại đến mức độ nào?

Bùi Mân cũng muốn luyện tập cưỡi ngựa bắn cung, chỉ là khổ nỗi không gặp được người nào tài giỏi dạy bảo, nếu như Lý Chân có thể trợ giúp hấn, ngược lại cũng là một hảo sự.

“Nghe Tửu lão đệ nói, hiền đệ có tài cưỡi ngựa bắn cung được Vương đại tướng quân khen, có thể để đại ca cũng kiến thức một phen được không?”

“Đại ca có lệnh, tiểu đệ làm sao có thể chối từ!”

Lý Chân khẽ mỉm cười, nắm cung trong tay, phóng ngựa chạy băng băng, lúc đang chạy nhanh trên lưng ngựa, hấn rút ra một mũi tên, hầu như không cần quay đầu lại, hai chân giữ ngựa, xoay người liền bắn ra một mũi tên.

Mũi tên này như một tia chớp màu đen, nhanh chóng cực kỳ, chỉ nghe trên bầu trời vang lên một tiếng gào thét, một con diều hâu đang bay nhanh qua bị mũi tên kia bắn thủng đầu, từ trên không trung rơi xuống.

“Tài bắn cung khá lắm!”

Bùi Mân tự đáy lòng mà vỗ tay khen ngợi, hấn là cao thủ hàng đầu, nhìn ra được mũi tên mà Lý Chân bắn ra này rất tốt, mũi tên này cũng không tài ở chỗ bắn thân in hình chuẩn, mà ở chỗ biết nắm giữ thời cơ, diều hâu bay cao trên bầu trời, ngẫu nhiên một vài lần sẽ lao xuống, thời cơ chỉ có một thoáng này thôi, đặc biệt là Lý Chân quay lưng lại về phía diều hâu, đây càng là quá giỏi rồi.

Lý Chân thúc mã trở về, ôm quyền cười nói: “Tiểu đệ bêu xấu rồi!”

“Ta có chút kỳ quái, người quay lưng lại về phía diều hâu, làm sao biết nó lúc nào lao xuống?”

Lý Chân lạnh nhạt nói: “Ta biết rất nhiều xạ thủ già, bọn họ từ nhỏ khổ luyện, nhật xạ tiền đồng, đêm xạ hương đầu (ban ngày bắn tiền đồng, đêm bắn đầu que hương), có thể nói mười năm chỉ mài một mũi tên, tài bắn cung tinh chuẩn tuyệt không thua kém gì so với ta, nhưng bọn họ lại không cách nào có thành tựu cưỡi ngựa bắn cung như ta, đây là vì có gì?”

Bùi Mân trong mắt loé ra một tia lượng sắc, “Nói tiếp!”

”Then chốt chính là trên vấn đề, tên phải là tử tên (một mũi tên phải tử vong), mục tiêu có thể luân động, trên chiến trường thế cuộc có thể thay đổi trong nháy mắt, không có ai sẽ đứng một nơi để chúng ta bắn cả, nhất định phải nắm giữ thời khắc quan trọng để bắn ra mũi tên, xuất tiễn phải quả quyết, mới có thể nắm chặt thời cơ nhỏ bé trong khi chiến đấu.

Tỷ như con điều hâu vừa nãy, lúc ta đang dừng lều vải thì nhìn thấy nó, biết nó đang kiếm ăn, hơn nữa cánh trái nhìn giống như hơi bị tổn thương, vì đang bị thương khiến điều hâu cực kỳ cảnh giác, sẽ không bay quanh ở độ cao thấp, chỉ có thể có cơ hội bắn nó khi nó nhắm được mục tiêu mà lao xuống, nếu lúc đó mà không nắm được, sau đó con điều hâu sẽ lập tức bay lên cao, vì lẽ đó thời cơ chỉ có trong nháy mắt, nếu đã đưa nó vào tầm ngắm, khó mà thoát khỏi cái chết.”

Bùi Mân gật đầu liên tục, hẳn bỗng có cảm giác tường tận một việc, cười ngựa bắn cung cùng kiếm thuật hoàn toàn là một mạch thông suốt, nhìn mục tiêu trước, hẳn cúi người nhặt con điều hâu lên, thấy bên cánh trái của nó quả nhiên có vết thương.

Bùi Mân cười to, dựng thẳng ngón cái lên khen: “Quả nhiên là tài bắn cung inh, ngu huynh lĩnh ngộ.”

Lý Chân đưa cây cung tiễn cho hắn, cười nói: “Huynh trưởng muốn bắn một mũi tên không?”

“Không! Không! Ta muốn suy nghĩ thật kỹ một chút về lời nói của hiền đệ, sau đó sẽ từ cơ sở mà luyện lên, nếu ba năm sau ta trên phương diện cười ngựa bắn cung có thành tựu, vậy thì đều nhờ vào hiền đệ đã ban tặng.”

“Đại ca quá khen, tiểu đệ chỉ nói vài câu lỗ mãng mà thôi.”

Bùi Mân nghiêm nghị nói: “Cao thủ chân chính không phải ở việc tận tình khuyên nhủ giáo huấn, mà là ở chỗ lĩnh ngộ, một chữ một lời nói, có thể lĩnh ngộ tinh nhuệ ở trong đó, ta chỉ đồng hành cùng người có mười ngày, nếu trong vòng mười ngày, người vẫn chưa thể lĩnh ngộ tinh túy của kiếm thuật, như vậy ta liền khuyên người không nên sử dụng kiếm.”

Lý Chân yên lặng gật đầu, “Tiểu đệ thụ giáo!”

“Đến đây đi! Rút kiếm ra.”

Bùi Mân liền lùi lại mười mấy bước, cầm kiếm ở tay, lớn tiếng quát lên: “Người hướng về ta tấn công liền tiếp tám mươi một chiêu kiếm, không cho phép ngừng lại!”

... .

Sau ba ngày, đoàn người đã đến Trương Dịch, ở thành Trương Dịch, Khang Đại Tráng nhìn thấy cửa tiệm mà cha mẹ vừa mở, người một nhà được đoàn tụ..

Tửu Chí cùng Tiểu Tế cũng gia nhập vào chương trình học kiếm của Bùi Mân, có điều Bùi Mân dạy kiếm đối với bọn họ khác xa dạy cho Lý Chân, chỉ dạy bọn họ mấy bộ kiếm pháp inh.

Ngược lại không phải Bùi Mân bên trọng bên khinh, mà là ngộ tính của Lý Chân cùng của bọn họ không giống nhau, ngộ tính Lý Chân cực cao, có thể đồng thời trên hai phương diện cười ngựa bắn cung cùng kiếm thuật đều thông hiểu đạo lý, hẳn có thể hiểu thấu kiếm thuật chân chính, Bùi Mân cũng thần phục với thiên phú của hắn, đối với hắn dốc lòng dốc sức dạy dỗ.

Buổi chiều, Lý Chân một mình ngồi xếp bằng bên trong một gian phòng rộng lớn, trong lòng đang yên lặng lĩnh ngộ kiếm ý mà Bùi Mân dạy mình, sức mạnh hai cánh tay của hắn cùng tính dẻo dai của thân thể đều rất tốt, phản ứng cùng sức quan sát cũng cao hơn trước đó một bậc, hẳn cười ngựa bắn cung có thể luyện đến cảnh giới Đại Chân, khiến lúc hắn luyện kiếm pháp cũng không luyện từ cơ sở mà lên.

Lúc này, một con ruồi bên trong phòng ong ong bay ngang qua, một đạo hàn quang chém ra, lại đột nhiên thu hồi, con ruồi đã biến thành hai phần rơi xuống đất, để Lý Chân chính mình cũng cảm thấy choáng váng, ba ngày trước, chiêu kiếm này hắn căn bản không ra nổi cái gì, hiện tại tốc độ ra kiếm càng trở nên nhanh chóng, tinh chuẩn như vậy, khiến cho hắn đạt được cảm giác tốt nhất khi cười ngựa bắn cung.

Lý Chân nhẹ nhàng xoa xoa trường kiếm, hẳn đã lĩnh hội đến cảnh giới mà Bùi Mân nhắc tới, cao thủ học kiếm không chỉ ở phần khổ luyện, mà còn ở phần lĩnh ngộ như thế nào, mới ngắn ngủi sau ba ngày, kiếm

pháp của hần tăng tiến thần tốc như thế, hần có một loại cảm giác như đang nằm mơ.

Lúc này, một âm thanh lạnh lạnh vui tươi vang lên trước cửa, “Lý đại ca, ta có thể vào không?”

Là âm thanh của Bùi Thiến Nhi, Lý Chân gật gù cười nói: “Vào đi!”

Tuy rằng Bùi Thiến Nhi cứ ở bên cạnh hần lú ra lú rú, có điều hần cũng yêu thích sự hoạt bát đáng yêu của nàng, có một người muội muội như vậy thật là tốt. ‘Đáng tiếc a, ta có tỷ tỷ cũng rất ...’

Bùi Thiến Nhi bưng bàn thức ăn đi vào, “Lý đại ca, ăn cơm thôi!”

“Cảm ơn Thiến Nhi!” Lý Chân hiện tại có chút đói bụng, bưng bát lên liền ăn, lại hỏi: “Đại ca người đâu rồi?”

“Hần cũng đang luyện tập cưỡi ngựa bắn cung mà người dạy thôi!”

Bùi Thiến Nhi nhỏ miệng nhẹ nhàng trả lời, có chút mất hứng nói tiếp: “Lý đại ca cũng không nhìn một chút người ta mới mua váy à.”

Lý Chân lúc này mới chú ý tới trang phục của nàng, nàng vẫn chải tóc lên, song hoàn vọng nguyệt kế như cũ, nhưng quần áo đã thay đổi, bên trong mặc một bộ xuân Sam mỏng manh màu trắng, bên ngoài là một chiếc váy dài màu vàng thắt ở dưới nách, cánh tay có đeo vài sợi dây nhỏ hồng bạch, có vẻ đặc biệt thon dài xinh đẹp.

Nàng thấy Lý Chân đang chăm chú nhìn chính mình, lại đứng dậy xoay người một vòng, tơ lụa hồng bạch bay lên theo gió.

“Không tồi, rất xinh đẹp tuyệt trần!” Lý Chân khen.

“Thật sự? Không phải lừa ta chứ!” Bùi Thiến Nhi có chút không tin, một đôi mắt to vụt sáng nhìn hần.

“Đương nhiên là sự thật, Lý đại ca khi nào lừa người chứ?”

“Có chắc không? Lý đại ca đáp ứng cùng ta đi dạo phố, kết quả giống như vậy, cái bóng người cũng không nhìn thấy, vẫn là Tiểu Tế ca mang ta đi.”

“Ha ha! Lý đại ca phải luyện kiếm, sau đó ta nhất định sẽ dẫn người đi, đúng rồi, Tiểu Tế ca mua cho người cái gì?”

Lý Chân vội vã đổi chủ đề, Bùi Thiến Nhi ánh mắt nhanh sáng lên, nàng lấy ra một trâm cài có khảm một viên bảo thạch, cẩn thận mà cài ở trên mái tóc đẹp của mình, nhất thời sắc sỡ loá mắt, nàng cười dài nói: “Đây chính là vật mà Tiểu Tế ca mua cho ta, đẹp mắt không?”

“Rất đẹp, rất thích hợp với người.”

Bùi Thiến Nhi không biết nghĩ đến cái gì, lại xì hơi, gỡ trâm cài xuống bỏ vào trong hộp, có chút mất hứng nói: “Đáng tiếc không phải Lý đại ca mua cho ta, bằng không, ta sẽ mỗi ngày mang theo nó.”

Lý Chân cũng cảm thấy có chút không còn gì để nói nữa, liền cười nói: “Người yên tâm, Lý đại ca nhất định sẽ đưa người một lễ vật, bảo đảm người yêu thích.”

Bùi Thiến Nhi vui mừng đến nhảy dựng lên, lôi kéo cánh tay của hần nói: “Nói chuyện phải giữ lời, không cho phép chơi xấu đó!”

“Lần này nhất định giữ lời mà.”

Bùi Thiến Nhi tâm tình lại tốt lên, Lý Chân ăn cơm xong, nàng không muốn rời đi, tìm ra các loại đề tài cùng tán gẫu với hần, lúc này Bùi Thiến Nhi nghĩ đến một đề tài rất tốt, cười thần bí nói: “Lý đại ca đoán một chuyện, kiếm pháp của ca ca ta khắp thiên hạ có thể xếp thứ mấy?”

45. Chương 45: Khen Tặng Lúc Chia Tay

Đề tài này quả thật khiến Lý Chân thấy hứng thú, hần cười nói: “Người nói, ta nghe đây!”

Bùi Thiện Nhi thấy Lý Chân cảm thấy hứng thú, con mắt nàng hơi chuyển động, “Trước tiên nói về chuyện lý thú khi mua áo quần đã! Sau đó một chút rồi hãy nói chuyện này.”

Lý Chân suýt chút nữa ngã chổng vó xuống đất, tiểu nương tử này, quá tinh ranh a.

Bùi Thiện Nhi che miệng khanh khách cười không ngừng, “Dọa sợ được Lý đại ca rồi, ta rất thích xem dáng vẻ lúc đại ca bị dọa nha.”

“Được rồi! Thấy người đáng thương, lần này trước tiên bỏ qua cho người, có người đánh giá qua kiếm pháp của đại ca ta, nói một chiêu kiếm của hần động sơn hà, đứng đầu thiên hạ, nhưng đại ca ta lại nói hần giỏi lắm chỉ đứng thứ hai.”

“Vậy hần cho rằng ai là đệ nhất thiên hạ?”

Lý Chân tò mò hỏi, lấy sự tự phụ của Bùi Mân, dĩ nhiên thừa nhận có người so kiếm pháp với hần còn cao hơn nữa, đây quả thật là việc rất hiếm thấy.

“Đương nhiên là sư phụ của ca ca kiếm pháp cao nhất rồi!”

Bùi Thiện Nhi thấy Lý Chân trên mặt lộ ra vẻ thất vọng, lại cười nói: “Ta là chọc người chơi thôi, ca ca xác thực cho rằng có một người so kiếm thuật với hần càng hơn, hơn nữa còn là một cô gái.”

“Công Tôn Đại Nương!” Lý Chân bật thốt lên.

Bùi Thiện Nhi kinh ngạc, “Lý đại ca cũng biết nàng?”

Lý Chân gật gù, hần đương nhiên biết, Đỗ Phủ cũng viết một bài thơ về nàng:

Công Tôn mỹ nữ thuở nào

Uốn thân di động ào ào kiếm quang

To gan khách cũng bàng hoàng

Mây như lên xuống theo làn kiếm rung

Rực như trời vỡ trước cung

Vững như tiên đứng lưng rồng lượn mây

Kiểm thu sấm sét dọi ngay

Ánh quang còn toả lượn bay sông hồ

Về xưa ... thoáng đấy ... bây giờ

Trời chiều còn đưa học trò truyền nhân

Gái Bạch Đế , Lâm Dĩnh thôn

Đường gương tuyết diệu, thần hồn hiên ngang

Dăm câu trò chuyện cùng nàng

Cảm thông thời thế trái ngang đau lòng

Tám nghìn thị nữ trong cung

Công Tôn thần kiếm đứng trong hàng đầu

Năm mươi năm thật quá mau

Cung vua cũng chịu biển dâu bụi mờ

Người Lê viên biết đâu giờ

Phong tư nữ nhạc mơ hồ lạnh tanh

Gò Kim đôi cội buồn tênh

Cỏ hoang xơ xác bên thành Cù xư

Hết rồi yến tiệc sáo đưa

Vui, buồn nào khác trăng chưa tròn đầy

Mình nào biết về đâu đây

Lê thân rừng núi lòng đầy sầu lo (Bản dịch của Nguyễn Tâm Hàn)

Hắn lại nghĩ tới Bùi Thiến Nhi đã nói một chuyện, Bùi Mân cũng trải qua ở trong cung, Lý Chân tò mò hỏi: “Đại ca người cùng Công Tôn Đại Nương đã từng so kiếm sao?”

Bùi Thiến Nhi do dự, rất khó khăn nói: “Cái này. . . Đại ca không cho phép ta nói, hẳn nếu biết sẽ đánh ta.”

Lý Chân ha ha nở nụ cười, “Được rồi! Ta sẽ không hỏi người.”

Bùi Thiến Nhi thở phào nhẹ nhõm rồi nói: “Đại ca ta còn nói, những người được gọi là nằm trên bảng xếp hạng đều là những người có tiếng tăm, thiên hạ Tàng Long Ngọa Hổ, có bao nhiêu cao thủ không có tiếng tăm chứ, cái gọi là ‘học không ngừng nghỉ’, tuyệt đối không nên coi chính mình đã đạt đến đỉnh cao, hai chữ ‘tiếng tăm’ sẽ hại chết người đó.”

Lời này nói không sai, Lý Chân hớn hở nói: “Lời vàng ngọc của Bùi tiểu muội, Lý đại ca nhất định khắc cốt trong tâm khảm.”

... .

Ở Trương Dịch nghỉ ngơi được ba ngày, bọn họ lại phải khởi hành, Khang Đại Tráng vẫn đồng hành cùng với bọn hắn, phụ thân giao cho hắn hai nhiệm vụ, một là đem tiểu muội Tư Tư mang về Trương Dịch, hai đem hai ngàn quan tiền thu hồi lại.

Mọi người tiếp tục đông tiến, sau năm ngày, bọn họ đến Kim Thành huyện Lan Châu, Kim Thành huyện cũng chính là ngày Lan Châu hiện đại, nằm kề bên Hoàng Hà, từ xưa là vùng giao tranh của binh gia, lúc này thiên hạ đã an khang, Kim Thành huyện là đệ nhất đại thành của Lũng Hữu, thương mại phồn hoa, nhân khẩu đông đảo.

Mọi người dừng chân ở khách sạn, cùng nhau đi tới Hoàng Hà tửu quán nổi danh nhất Kim Thành huyện dùng cơm.

Ngày hôm nay Bùi Thiến Nhi mang một chiếc váy xòe đỏ tươi, có vẻ có chút tâm tình không tốt, từ phòng trọ đến tửu quán dùng cơm đều không nói câu nào, Tửu Chí nhìn ra Bùi Thiến Nhi đang thương cảm, nhẹ nhàng dùng chân đá Lý Chân một cái, liếc mắt ra hiệu cho hắn.

Lý Chân làm sao không biết được chứ, kỳ thực hắn cũng có chút thương cảm, ở chung cùng nhau mười mấy ngày, mọi người đều có cảm tình thâm hậu với nhau, đặc biệt là Bùi tiểu muội rất hoạt bát đáng yêu, hắn cũng đồng dạng rất yêu thích, hiện tại phải biệt ly, khó tránh khỏi sẽ có vẻ ly biệt u sầu.

Lý Chân từ trong lồng ngực lấy ra một cái hộp ngọc, đưa cho Bùi Thiến Nhi ngồi ở bên cạnh, cười nói: “Ta đã đáp ứng phải cho Thiến Nhi một món lễ vật, nói phải giữ lời, nhìn có thích hay không?”

Bùi Thiến Nhi ngẩn ra, nàng chậm rãi tiếp nhận hộp ngọc, nhất thời nín khóc mỉm cười, “Lý đại ca đưa ta cái gì đó?”

“Mở ra tự mình xem đi!”

Bùi Thiến Nhi chậm rãi mở hộp ra, ánh mắt của nàng nhất thời sáng lên, trong hộp dĩ nhiên là một chuỗi dây chuyền ngọc thạch, dùng hoàng kim tạo thành, hai mươi mấy viên ngọc thạch khảm nam cùng với nhau, mỗi viên ngọc thạch cũng như to bằng đầu ngón tay, dưới ánh mặt trời rạng rỡ sáng ngời.

“Thích không?” Lý Chân cười nói.

“Ta rất thích!”

Thiến Nhi vừa mừng vừa sợ, nàng liền vội vàng đem dây chuyền bảo thạch đeo lên, Bằng Lam bảo thạch làm nổi bật làn da thịt trắng như tuyết của nàng, quả thực đẹp đến mức không thể tả.

“A Chân, cái dây chuyền này đối với nàng quá xa xỉ!” Bên cạnh Bùi Mân thấy Lý Chân uội muội lễ vật quý trọng như thế, trong lòng hẳn vừa cảm động, lại có chút ngượng ngùng.

Lý Chân vung tay cười nói: “Đây là tâm ý của ta, chỉ cần Thiến Nhi yêu thích là được.”

Lý Chân lại lấy ra hai cây trâm khảm nạm bảo thạch, cười cười đưa cho hai tiểu nương tử khác là Tiết Trân Nhi cùng với Tiểu Tuyết, “Đây là lễ vật cho các người!”

Hai tiểu nữ đại hỉ, đồng loạt đứng lên nói cảm tạ, bên cạnh Tửu Chí thở dài trong lòng, này món đồ trang sức vải là hẳn bồi thường cho Lý Chân, mua ở hàng châu báu người Hồ Trương Dịch, dây chuyền ngọc thạch của Bùi Thiến Nhi bỏ ra 1,300 quan, hai cây trâm hoàng kim bảo thạch cho hai vị tiểu nương tử mỗi cái cũng giá trị vài trăm quan.

Tuy rằng bọn họ bán ngựa đạt được số tiền lớn, nhưng Lý Chân vô cùng bạo tay cơ hồ đem tiền của hắn tiêu hết hơn một nửa, không sót xa ư, quả thực chính là phá gia chi tử.

Bùi Thiến Nhi lấy dây chuyền bỏ lại trong hộp ngọc, nhìn chung quanh, yêu thích không buông tay, trong lòng nàng cảm động, nước mắt càng không nhịn được chảy xuống.

Bên cạnh Bùi Mân cười nói: “Nha đầu ngốc, còn không mau rót rượu cho Lý đại ca, cảm tạ Lý đại ca đưa lễ vật cho người.”

“A!” Bùi Thiến Nhi liền vội vàng đứng lên, đổ đầy một chén rượu cho Lý Chân, bưng chén rượu lên kính cho Lý Chân, “Cảm ơn Lý đại ca đưa lễ vật cho Thiến Nhi, nó chính là vật quý giá nhất của Thiến Nhi, Thiến Nhi liền kính Lý đại ca một chén rượu.”

“Được!”

Lý Chân tiếp nhận chén rượu uống một hơi cạn sạch, Tiết Trân Nhi cùng với Tiểu Tuyết cũng chạy tới rót rượu cho Lý Chân, hai cái tiểu nương tử cũng tranh nhau, dẫn tới một trận cười to của mọi người.

... .

Sau khi tiệc rượu kết thúc, mọi người trở về khách sạn, Lý Chân cùng Bùi Mân ra khỏi thành đi tới trên bờ sông, Bùi Mân nhìn chăm chú sông Hoàng Hà đang chảy cuộn cuộn, hắn tâm tư có chút cảm khái nói: “Ta ở Lương Nghi điện kiểm bại trước Công Tôn Đại Nương, đã đưa ra hứa hẹn, ta muốn lui ra khỏi Trung Nguyên trong vòng ba năm, ta sẽ mang tiểu muội cùng đi Đôn Hoàng, Tây Vực du lịch ba năm, ba năm sau ta sẽ lại trở về cùng hiền đệ gặp gỡ.”

Lý Chân lúc cùng Bùi Thiến Nhi nói chuyện, đã đoán được Bùi Mân cùng Công Tôn Đại Nương tỷ thí kiếm pháp cùng nhau, hắn cũng không kinh sợ là mấy, nhưng hắn nhưng có chút hiếu kỳ, Bùi Mân là làm sao có thể thua Công Tôn Đại Nương?

“Đại ca có thể nói cụ thể một chút được không?”

Bùi Mân quay đầu lại liếc mắt nhìn hắn, lạnh nhạt nói: “Đây là sự việc mất mặt, ta bình thường không muốn nhiều lời, có điều hiền đệ có hứng thú, nói một chút cũng không sao, kỳ thực ta là thua dưới mưu lược của Công Tôn Đại Nương.”

“Mưu lược?” Lý Chân không rõ.

“Năm ngoái ta nhất thời hưng khởi, tìm Công Tôn Đại Nương ước chiến, Công Tôn Đại Nương đưa ra điều kiện một năm sau so kiếm, nhưng địa điểm do nàng quyết định, ta liền đáp ứng.”

Bùi Mân thở dài, phảng phất lại trở về một màn cả kinh mà hắn đã trải qua, “Hai tháng trước, ta tới tìm nàng, yêu cầu nàng thực hiện ước chiến, nàng hùng hồn đáp ứng, đưa ra điều kiện so kiếm ở Lương Nghi điện, ta đáp ứng, thời gian so kiếm lại không nghĩ rằng thánh thần hoàng đế dĩ nhiên là quan khách, người

biết đó, ở trước mặt thiên tử là không cho phép dùng kiếm thật, chỉ có thể dùng kiếm gỗ, chúng ta dùng kiếm gỗ tranh tài, cuối cùng mặc dù là hoà nhau, nhưng nàng cắt đứt kiếm gỗ của ta, ta thua nửa chiêu.”

Cười khở một tiếng, Bùi Mân lại hỏi: “Người nghĩ tới rồi mưu lược của nàng ở nơi nào?”

Lý Chân không chút do dự nói: “Nàng luyện kiếm gỗ trong một năm.”

“Không sai, một năm trước nàng đã tính toán kỹ, trước mặt thiên tử so kiếm, nàng dùng kiếm gỗ khiêu chiến, ta không nghĩ tới, kết quả không thích ứng được kiếm gỗ, bại nửa chiêu của nàng.”

“Vì lẽ đó Công Tôn Đại Nương muốn cầu đại ca rời khỏi Trung Nguyên ba năm sao?”

Bùi Mân cười khở một tiếng, “Người phụ nữ kia nào có tốt bụng như vậy, nàng yêu cầu ta lui khỏi Trung Nguyên mười năm, là Hoàng đế không đành lòng, đổi thành ba năm.”

Nói đến đây, Bùi Mân nhìn kỹ hấn nói: “Tuy rằng ta cùng người giao du thời gian không lâu, nhưng giống như bạn bè tri kỷ đã lâu, mắt thấy sắp chia tay, ta có một lời tặng cho hiền đệ.”

“Đại ca mời nói, tiểu đệ sẽ khắc cốt ghi tâm.”

Bùi Mân trầm tư chốc lát, chậm rãi nói: “Kiếm khí tuy lợi, nhưng lợi ở quyền thế, kiếm pháp tuy tinh, nhưng tinh ở lòng người, kiếm là dưới, mưu là trên, hy vọng hiền đệ ghi nhớ!”

Lý Chân nghĩ đến lúc sắp chia tay đại sư Vong Trần cũng nhắc nhở, 'Vũ là hạ sách, văn là trung sách, mưu là thượng sách, Bùi Mân nói như vậy cùng lời của sư phụ kết hợp lại với nhau rất không sai một chữ nào.

Hấn yên lặng mà gật gật đầu, Bùi Mân lại nặng nề vỗ bả vai hấn cười nói: “Không nên nói nhiều như vậy, ta xem thử kiếm pháp của người một tí, cầm kiếm lên!”

Hai vệt ánh sáng lạnh lẽo đồng thời lao ra khỏi vỏ, Lý Chân tung ra một chiêu kiếm như tia sấm chớp giật, nhanh chóng vô cùng, đâm thẳng yết hầu của Bùi Mân.

“Hảo kiếm pháp!”

Bùi Mân giơ kiếm chặn lại kiếm thế của hấn, trường kiếm Lý Chân nhưng như nước cuộn cuộn chảy trên mặt đất, giống như cây kim đâm trước ngực, kiếm thế nước chảy mây trôi, không có nửa điểm trắc trở, đây là kiếm ý mà hấn ngộ ra lúc ở trong phòng, ‘kiếm như nước chảy, chém mãi không ngừng’.

Bùi Mân trong mắt loé ra một tia khen ngợi, Lý Chân đã nhập môn, hấn hét lớn một tiếng, thân như Giao Long, khiến Lý Chân tung một chiêu kiếm đâm vào trong không khí, lập tức trường kiếm trong tay hấn như bão tố bổ tới, đây là chiêu kiếm mà Bùi Mân sáng tạo ra Bạo Vũ kiếm, kiếm chiêu thiên biến vạn hóa, kiếm ý lại bất biến.

Lúc chém giết mười mấy tên mã phi ở Quá Ất cung, hấn dùng chiêu kiếm chính là Bạo Vũ kiếm, đặc biệt thích hợp trong hoàn cảnh lấy một chiến nhiều, Lý Chân đột nhiên gia tăng áp lực, Bùi Mân sức mạnh rất lớn, mỗi một kiếm đều có thể mạnh như liệt thạch, Lý Chân khổ sở chống đỡ năm, sáu chiêu kiếm, cũng không chống đỡ lâu được.

Lúc này, ánh kiếm Bùi Mân đột nhiên biến mất, hấn đã thu kiếm vào vỏ, xoay người cười to rời đi, xa xa nghe âm thanh của hấn truyền đến, “Hiền đệ không cần ủ rũ, thiên hạ có thể ngăn cản ta mười chiêu kiếm của ta, không vượt qua năm người, người có thể đỡ được sáu chiêu kiếm của ta, đủ để tự kiêu, tự lo lấy đi!”

46. Chương 46: Mới Tới Trường An

” Cửu trùng cung môn mở rộng cổng cung điện

Các quan từ vạn quốc vào triều kiến quân vương ”

Trải qua lặn lội đường xa gần một tháng, bốn người Lý Chân rốt cục đã đến thủ đô đã từng là thành đệ nhất của Đại Đường: Thành Trường An.

Mặc dù lúc này Đại Đường quốc đã dời đến thần đô Lạc Dương, nhưng có câu ‘Tần Xuyên hùng vĩ để trạch, hàm cốc quan lấy tây tráng lệ hoàng cư’, vẫn như cũ để bốn tên thiếu niên này vô cùng kích động.

Tòa Đại Minh cung giống hệt như Tiên cung trên trời, Thái Cực cung rất có khí thế rộng rãi, cùng với tường Thành Trường An cao lớn nguy nga, thành trì quy mô khổng lồ, chỉnh tề rộng rãi, phố lớn Chu Tước phồn thịnh không giảm so với năm nào, để ánh mắt của bốn tên thiếu niên nhìn hết không xuể, không ngừng nhìn mà than thở.

Trường An cũng giống như Đôn Hoàng, trên đường cái khắp nơi đều là thương nhân đến từ Tây Vực và hải ngoại, người Túc Đặc, người Khương, Người Đột Quyết, người Thổ Phiên, người Ô Tôn, người Thiên Trúc, cùng với người Nhật Bản cùng người Tân La đến từ Đông Phương, bọn họ giống như con dân của Đại Đường, bình tĩnh ung dung cất bước trên đường cái, không có chút nào căng thẳng giống bốn tên thiếu niên nhà quê mới ra thành phố này, tầm nhìn hạn hẹp.

Một chiếc xe ngựa quan to quý nhân từ bên cạnh bọn họ vòng qua, tùy tùng có hơn mười người, Tửu Chí chỉ vào trong đó hai tên đầu trắng loáng, da dẻ ngăm đen trong đó mà gọi lên, “Mau nhìn! Mau nhìn! Đó là côn lôn nô.”

Tiếng nói của hắn quá lớn, đưa tới không ít ánh mắt của người qua đường, Lý Chân vỗ hắn một cái, cười mắng: “Đừng lớn tiếng như vậy, làm cho chúng ta giống như nhà quê mới ra thành phố đó.”

Tửu Chí gãi gãi đầu, cười hắc hắc nói: “Đã sớm nghe nói Bình Khang phường ở Trường An là chỗ tốt, nương tựa về phía Đông, tửu quán, khách sạn nhiều nhất, chúng ta đi Bình Khang phường tá túc đi!”

Ở vài phương diện khác, Tửu Chí xác thực so với ba người bọn họ tin tức nhạy bén hơn nhiều, hắn từ lúc đến Trương Dịch đã hỏi thăm được rồi, thanh lâu ở Bình Khang phường cùng giáo phường có nhiều nhất, nổi danh nhất, trong lòng hắn đã sớm ngóng trông thời khắc này.

Lý Chân đối với Trường An không quen thuộc, nhưng hắn biết Khang Đại Tráng cùng cha mẹ đã thương lượng qua, hắn hướng về Khang Đại Tráng nhìn tới, “Đại Tráng, ý của ngươi thế nào?”

Khang Đại Tráng trầm tư một hồi nói: “Ta nghe phụ thân nói, Tư Tư làm việc trong tửu quán Đôn Hoàng ở Tuyên Dương phường, không bằng trước tiên ta đi Tuyên Dương phường nhìn một chút.”

“Tuyên Dương phường ngay sát Bình Khang phường, chúng ta trước tiên đi Bình Khang phường đặt chân cái đã, sau đó lại đi Tuyên Dương phường tìm Tư Tư, như thế được rồi!”

Tửu Chí quá mức nhiệt tình rốt cục khiến Lý Chân hoài nghi, hắn nghi hoặc mà hỏi: “Lão mập, ngươi sao lại thích đến Bình Khang phường, có ý gì a?”

Tiểu Tế ở bên cạnh tiếp lời nói: “Mập ca lần trước nói cho ta, thanh lâu, kỹ quán ở Bình Khang phường tương đối nhiều, là chỗ tốt.”

“Không có! Ngươi Nha Tử, không biết giữ bí mật à, ta lúc nào nói câu nói như thế hả?”

Tửu Chí mặt trưởng đỏ lên, thẹn quá thành giận uốn thẳng cổ tranh luận: “Ngươi coi ta là người nào?”

Lý Chân thấy buồn cười, “Nếu Bình Khang phường là chỗ tốt, chúng ta liền trước đi Bình Khang phường đi! Lần này nghe lão mập, trước tiên dần xếp đã, sau đó lại đi tìm Tư Tư.”

Tửu Chí đổi giận thành vui, lại lén lút cho Tiểu Tế một quyền, “Tiểu tử, dám hại ta!”

Mọi người một đường hỏi thăm, rất nhanh tìm tới Bình Khang phường, nơi này quả nhiên là nơi hào hoa phồn thịnh nhất Trường An, tửu quán, khách sạn nhà nhà sát vách tựa vào nhau

Thanh lâu, giáo phường, vũ phường, nhạc phường càng là nhiều, mọc lên như nấm, trong không khí tràn trề khí tức mùi son phấn nhàn nhạt, tùy ý có thể thấy được các mỹ nữ tuổi trẻ quần áo diễm lệ, chủ yếu mặc quần bạc sam, khinh như sương khói, mỏng như cánh ve, mơ hồ có thể thấy được từng mảnh da thịt trắng nõn.

Mọi người tìm tới một khách sạn khá tốt, gọi là nhất phẩm khách sạn, bọn họ mới vừa vào cửa lớn, một tên tiểu nhị liền cười rạng rỡ tiến lên chào đón, “Bốn vị thiếu lang, tú túc sao!”

Lý Chân gật gù, “Cho ta hai gian phòng hảo hạng, mặt khác, các người có chuồng chuyên môn cho ngựa không?”

Đây là kinh nghiệm mà bọn hắn trên đường học được, bọn họ đối với chỗ dừng chân ngược lại không quá chú ý, nhưng khách sạn lớn phải có chuồng trại chuyên môn dành cho ngựa, chuyện này với bọn họ lại rất trọng yếu, đặc biệt là Xích Huyết mã của Lý Chân, vô cùng quý giá, không thể có một chút bất cẩn nào được.

“Đương nhiên là có! Chúng ta có chuồng ngựa, chuyên cho quý khách sử dụng.”

Tiểu nhị nghe được bọn họ nói khẩu âm nơi khác, ngữ khí trở nên có chút ngạo mạn, “Có điều. Chuyện tiền bạc, bình thường người địa phương khác đều không rẻ a.”

Lý Chân lấy ra một viên Túc Đặc kim tệ đưa cho hắn, “Đây là thưởng cho người, cố gắng sắp xếp ngựa cho chúng ta, lúc nào ta trả phòng còn có tiền thưởng thêm.”

Tiểu nhị còn tưởng rằng là một văn tiền đồng, hắn mặt mới vừa trầm xuống, lại phát hiện là một đồng tiền vàng, ánh mắt hắn chỉ một thoáng rồi lóe sáng lên, sắc mặt đang âm trầm bỗng như cuồng phong đảo hải cười xán lạn, một viên kim tệ Túc Đặc có thể hối đoái được 1,300 tiền, ngày hôm nay hắn gặp phải thần tài a.

“Mấy vị công tử xin yên tâm, ta nhất định giúp ngựa của các người sắp xếp ổn thỏa nhất.”

Tiểu nhị vạn phần nịnh hót dẫn ngựa đi ra sau, bốn người đi đăng ký khách sạn, vào phòng ở, gian phòng rất tốt, giường, tủ, bàn, chậu đồng, ghế ngồi và các đồ dùng gia cụ đầy đủ hết mọi thứ, chỉ cần trăm đồng tiền một ngày là thuê được, rộng rãi sáng sủa, thông gió rất thoáng, cứ việc thời tiết nóng như thế, nhưng cũng không cảm thấy oi bức tí nào.

“Lão Lý, chúng ta ở Phúc Lộc huyện thực sự gặp phải hắc điểm rồi, chém người quá ác, phòng hảo hạng của Trường An mới trăm văn một phòng, bọn họ lại thu hai trăm văn, vẫn là nhèn nhện a!” Tửu Chí đối với khách sạn ở Phúc Lộc huyện vẫn canh cánh trong lòng.

“Đừng nhớ chuyện của quá khứ nữa, đi rửa sạch mặt mũi, nghỉ ngơi một chút, rồi chúng ta đi tìm Tư Tư.”

Không biết tại sao, Lý Chân đối với Tư Tư luôn có điểm không yên lòng, từ khi phát hiện hai cái tên Lam Chấn Ngọc cùng Lam Chấn Ninh giống nhau y hệt, hắn tâm tư rất lo lắng, nhưng hắn cũng không có nói cho Đại Tráng cùng cha mẹ hắn biết, sợ bọn họ lo lắng.

Hay là chính mình lo lắng dư thừa, dù sao có Tác gia đảm bảo, hơn nữa Tư Tư nếu có chuyện, Khang Ngũ Đức cũng nói cho bọn hắn biết, nếu Khang Ngũ Đức không nói, nói rõ Tư Tư tất cả đều bình thường.

Bốn người nghỉ ngơi trong chốc lát, liền khởi hành đi tới Tuyên Dương phường, vị trí tửu quán mà Tư Tư làm việc có diện tích khá lớn, ở trước cửa phường có thể thấy được dáng vẻ to lớn của nó, chỉ ít diện tích phải gần ba mẫu, có ba tầng lầu, ở Trường An cũng coi như là tửu quán khá lớn.

Bọn họ đi tới trước tửu quán rồi ngẩng đầu liếc mắt nhìn lên, trên đỉnh đầu một bảng hiệu to lớn, màu đen viền vàng, phía trên hiện lên dòng chữ ‘Đôn Hoàng tửu quán’ bốn chữ lớn như rồng bay phượng múa, đây là tửu quán Đôn Hoàng thứ hai ở Trường An mà Tác gia mở cửa.

Hắn mới vừa tới cửa, một tên hồ cơ tuổi trẻ hoá trang rực rỡ từ bên cạnh cửa sổ nhỏ bên trong vẫy tay, khuôn mặt tươi cười chào đón, “Bốn vị công tử, hoan nghênh đến tiểu điểm uống rượu!”

“Sử tam nương, là người sao?”

Khang Đại Tráng một chút nhận ra tên hồ cơ này, chính là trong đám hồ cơ vào kinh cùng Tư Tư, cha nàng cũng là thương nhân Túc Đặc, cùng Khang phụ thân của Đại Tráng Khang Mạch Đức thường có vãng lai với nhau.

Tên hồ cơ này cũng nhận ra Khang Đại Tráng cùng Lý Chân, nàng biến sắc mặt, xoay người muốn chạy, Khang Đại Tráng vội vã đuổi theo, “Sử tam nương, muội muội ta đâu?”

Sử tam nương đã chạy không được, nhưng một người đàn ông tuổi trung niên bỗng đi ra, chính là Lam Chấn Ninh lúc nhận người ở Đôn Hoàng, mặt mũi hắn cùng huynh đệ Lam Chấn Ngọc rất giống nhau, Lý Chân một chút liền nhận ra hắn.

“Mấy vị có chuyện gì không?” Lam Chấn Ninh có chút không cao hứng hỏi.

“Ta tìm đến muội muội Tư Tư, người dẫn nàng ra gặp ta.”

Lam Chấn Ninh trên mặt nhất thời lộ ra vẻ lúng túng, hồi lâu nói: “Tư Tư hiện tại đã không ở tiệm chúng ta.”

Khang Đại Tráng giận dữ, một cái tóm chặt vạt áo Lam Chấn Ninh, hung tợn hỏi: “Nói! Người đem muội muội ta đi đâu rồi?”

Lam Chấn Ninh cũng có chút thẹn quá thành giận, tránh thoát khỏi tay Khang Đại Tráng, oán hận nói: “Ta còn muốn tìm các người đây! Khang Tư Tư ở chỗ này của ta làm việc, lúc trước ký kết chỉ ít trước tiên làm một năm, nửa năm nàng đã đi chỗ khác, sự tổn thất của ta đi tìm ai đây?”

Lý Chân trong lòng cảm giác một tia không ổn, lẽ nào hắn lo lắng đã thành thật sao? Hắn khắc chế sự nóng nảy trong lòng, kéo Khang Đại Tráng, ôn hòa nhã nhặn đối với Lam Chấn Ninh nói: “Nếu như Tư Tư tự ý chạy, chúng ta đi sẽ khuyên nàng trở về, nếu như nàng thật không muốn làm tiếp, chúng ta sẽ bồi thường sự tổn thất của người, nhưng hiện tại Tư Tư ở nơi nào rồi, người thế nào cũng phải nói cho chúng ta đi! Dù sao Tác gia làm đã đảm bảo an toàn của nàng.”

Lý Chân nói tới hợp tình hợp lý, Lam Chấn Ninh tức giận cũng tiêu tan mấy phần, chỉ đành phải nói: “Mười ngày trước, Tư Tư ra đi không lời từ biệt, đi tới Thiên Âm Nhạc phường ở Bình Khang phường học đàn tỳ bà, ta cũng đi khuyên qua nàng, nhưng nàng nói học xong tỳ bà sẽ trở lại, các người qua bên kia tìm nàng đi! Đồ vật của nàng đều mang đi.”

Tuy là nói như vậy, nhưng Lý Chân vẫn có chút nghi ngờ, nếu như Tư Tư chính mình đi học tỳ bà, Sử tam nương kia cũng sẽ không thấy bọn họ liền chạy trốn, phải cao hứng mà chào đón bọn họ chứ, hỏi một chút tình huống cha mẹ, quê hương, đây mới là lẽ thường, trong này tất có điều kỳ lạ.

Lý Chân cũng không lộ ra vẻ gì, lời Đại Tráng một cái, “Chúng ta trước tiên đi nhạc phường!”

Bốn người từ từ quán đi ra, Lý Chân nói khẽ với Tiểu Tế nói: “Tiểu Tế, người bên này nhìn chăm chăm vào Lam Chấn Ninh, nhìn hắn đi nơi nào? Mặt khác, tốt nhất có thể cùng liên hệ cùng Sử tam nương tìm hiểu.”

“Chân ca, ta biết rồi, các người đi trước đi!”

Tiểu Tế lưu lại, Lý Chân ba người thì lại trở về Bình Khang phường, bọn họ ngoài ý muốn phát hiện, Lam Chấn Ninh nói thiên âm nhạc phường dĩ nhiên liền ở tại bọn hắn khách sạn đối diện, từ bọn họ chỗ ở gian phòng liền có thể nhìn thấy nhạc phường sân.

Nhạc phường là trường học học tập nhạc khí, đồng thời cũng nơi tổ chức biểu diễn của nhạc cơ cho các quý nhân quan to, từ trong đó thu lấy tiền thuê, thậm chí một ít nghệ kỹ có tiếng còn có thể ở trong nhạc phường công khai biểu diễn ca nhạc khí vũ, kéo được rất nhiều khán giả tới xem.

Ba người đi vào Thiên Âm Nhạc phường, nghe nói bọn họ đến tìm người, Đại chấp sự nhạc phường tiếp đón bọn họ, đại chấp sự họ Lâm, là một người đàn ông trung niên rất mập mạp, nhưng hình tượng rất giống một cô gái, phi thường chú trọng đến dung nhan, da dẻ trơn bóng nhẵn nhụi, móng tay cũng cắt tỉa rất chỉnh tề.

Có điều hắn vừa ngồi xuống thì trên eo lộ ra một vòng bụng mỡ, ngay Tiểu Chí nhìn thấy hắn, cũng không kìm lòng được mà eo thon của mình.

Lâm chấp sự nhếch miệng cười, cầm tờ danh sách nhìn tới nhìn lui, lúc này mới ung dung thông thả nói: “Chúng ta nơi này không có ai gọi là Khang Tư Tư, tiểu nương tử Túc Đặc ngược lại có mấy người, chẳng lẽ còn muốn ta đem các nàng gọi tới cho các người nhìn?”

Ba người liếc nhau một cái, trong lòng đều vô cùng thất vọng, Tư Tư lại không ở nơi này, tìm một người càng khó như thế, Lý Chân chấp tay cười nói: “Vậy thì phiền phúc Đại chấp sự.”

Lâm chấp sự chỉ là thuận miệng nói như vậy, không nghĩ tới đối phương lại coi là thật, Lâm chấp sự sắc mặt hơi khó coi, liền dặn dò bên cạnh tùy tùng vài câu, tùy tùng lập tức lui xuống.

Lâm chấp sự uống một hớp trà lại hỏi: “Các người mấy vị là từ đâu tới đây?”

“Chúng ta là từ Đôn Hoàng đến.”

“Ồ! Đôn Hoàng là địa phương tốt a, Mạc Cao Quật rất nổi danh, nguyện vọng lớn nhất của mẫu thân ta chính là đi Mạc Cao Quật mở động lễ Phật, đáng tiếc nàng chưa kịp thực hiện tâm nguyện đã qua đời.”

“Nếu như Lâm chấp sự muốn đi Mạc Cao Quật mở động tạo Phật tượng, ta cũng có thể giới thiệu một chút.”

Lâm chấp sự khoát tay áo một cái, “Ta chỉ nói mà thôi, ta sẽ không đi đâu, quá xa, cũng không phải là người có tiền nhân rồi.”

Lúc này, vài tên tiểu nương tử Túc Đặc lần lượt đi tới, đều rất xa lạ, chưa từng gặp lần nào, nhóm người Lý Chân bắt đầu đi, chỉ biết đứng dậy cáo từ.

“Khả năng là chúng ta nhầm lẫn, quấy rối Lâm Đông chủ, xin cáo từ!”

Lâm chấp sự cười híp mắt nói: “Không có chuyện gì, muốn nghe từ khúc thì đến nơi này, chúng ta là nhạc phường nổi danh nhất Trường An đó.”

Ba người Lý Chân chấp tay cáo từ, nhưng ngay ở Lý Chân đi ra khỏi cửa phòng, cùng một tiểu nương tử Túc Đặc đi vòng qua nhau, hần bỗng nhiên cảm giác trong tay có thêm một tờ giấy.

47. Chương 47: Tung Tích Của Tư Tư

Lý Chân ngẩn ra, định quay đầu lại xem vị tiểu nương tử này, đã thấy nàng lạnh lùng cùng với những người khác rời đi, hần chậm rãi xiết chặt tờ giấy.

Ba người trở lại khách sạn, Lý Chân mở tờ giấy ra, phía trên dĩ nhiên là một hàng chữ viết dùng Túc Đặc ngữ, phi thường loá ngóay, hiển nhiên là do vội vã viết ra.

Hần chỉ biết đem tờ giấy đưa cho Khang Đại Tráng, Khang Đại Tráng nhìn tờ giấy, nhất thời nhảy lên, “A Chân, phía trên nói Tư Tư đang gặp nguy hiểm!”

Khang Đại Tráng nhất thời lòng như lửa đốt, “Ta đi nhạc phường tìm nàng!”

Hần xoa người muốn xông ra ngoài, lại bị Lý Chân một phát nắm được, hét lớn: “Người bình tĩnh lại cho ta, người nếu lỗ mãng như vậy, sẽ hại chết Tư Tư.”

Khang Đại Tráng ôm đầu thống khổ ngồi xuống đất, nếu như mọi chuyện có chuyện, hần làm sao hướng về cha mẹ bàn giao?

Lý Chân đầu óc cấp tốc suy nghĩ, Lam Chấn Ninh đem Tư Tư giao cho Thiên Âm Nhạc phường, Lâm chấp sự nhạc phường lại không thừa nhận, hai người này tất nhiên có một người biết tung tích của Tư Tư, thậm chí hai người đều biết rõ.

Còn có Tử Tam Nương cùng vị tiểu nương tử Túc Đặc đưa tờ giấy cho hần, hai người này cũng có manh mối, then chốt là trước tiên phải tìm ai?

Ngay lúc này, Tiểu Tế bước nhanh vào phòng, đối với Lý Chân nói: “Chân ca, ta có tin tức.”

Lý Chân đại hỉ, “Tin tức gì?”

”Lam Chấn Ninh cũng không hề rời khỏi tử quán, ta nhìn thấy hắc gọi đám Hồ Nương gọi đến giáo huấn một trận, có điều lúc ta gần rời đi, gặp phải Sử tam nương, nàng rất hoang mang, sau khi trời tối chúng ta tới gặp nàng ở cửa sau.

Khang Đại Tráng nhìn sắc trời một chút, mới buổi chiều, hắc tâm như lửa nóng, “A Chân, phải chờ đến tối a!”

Lý Chân đã tỉnh táo lại, từ tốn nói: “Nếu chúng ta ở trên đường làm lỡ nửa ngày, không phải một chuyện sao? Không cần nhất thời vội vàng.”

.

Sắc trời dần dần tối, bên trong Bình Khang phường trở nên sáng sủa, đèn đuốc huy hoàng, oanh ca yến vũ, dòng người đi lại như thoi đưa, buổi tối của Đại Đường muôn màu muôn vẻ, bên trong cuộc sống về đêm ở Bình Khang phường dần dần hiện ra.

Nhưng bốn người Lý Chân không có tâm tư đi tham dự cuộc sống về đêm, làm người lưu luyến quên hết nhân gian này, bọn họ bước nhanh tới phía sau tử quán Đôn Hoàng ở Tuyên Dương phường, ẩn thân bên trong một góc tối.

Chờ giây lát, cửa sau tử quán mở ra, một thân ảnh ló đầu hướng về hai bên nhìn xung quanh, Lý Chân nhận ra nàng chính là Sử Tam Nương, hắc bước nhanh tiến lên nghênh tiếp, “Tam Nương!”

Các thiếu nữ Đôn Hoàng không ai không quen biết Lý Chân, đối với hắc vô cùng sùng bái, Tử Tam Nương cũng không ngoại lệ, ở nơi tha hương nhìn thấy thiếu niên mà chính mình đã từng lưu luyến, trên mặt nàng không nhịn được xuất hiện một mảnh đỏ ửng.

Nàng vội vã đem Lý Chân kéo qua một bên, nói khẽ với hắc nói: “Mười ngày trước, có một quyền quý coi trọng Tư Tư, muốn mua nàng về hầu qua đêm, nhưng Tư Tư không chịu, Lam Chấn Ninh không dám đắc tội người kia, liền khuyên Tư Tư rời khỏi tử quán Đôn Hoàng, cũng giới thiệu nàng tới Thiên Âm Nhạc phường học đàn tỳ bà.”

Lý Chân xiết chặt nắm đấm, lại hỏi: “Người kia chịu buông tha Tư Tư sao?”

“Hắc đương nhiên không chịu buông tha, ngày thứ hai hắc mang theo rất nhiều tiền tìm đến Tư Tư, nhưng nghe nói Tư Tư đã đi rồi, hắc giận tím mặt, muốn đập tử quán, có điều Lam đông chủ ghé vào lỗ tai hắc nói nhỏ vài câu, hắc nửa ngày nói không ra lời, chỉ biết cắn giận mà đi.”

“Lam Chấn Ninh nói cái gì cho hắc?”

“Chúng ta không biết, bất quá chúng ta có một tỷ muội học được chút ít khẩu ngữ, nàng đọc ra bốn chữ, Thiên Âm Nhạc phường, người kia chính là nghe được bốn chữ này sau đó liền trầm mặc.”

Lý Chân trầm tư chốc lát, phỏng chừng hậu trường của Thiên Âm Nhạc phường rất cứng, làm nam tử này sợ hãi, trực giác nói cho Lý Chân, Lam Chấn Ninh cũng không biết cụ thể tầm tích của Tư Tư.

Trong lòng hắc cảm kích Tam Nương nói cho hắc tin tức, lại hỏi: “Tam nương, các người muốn rời khỏi nơi này về Đôn Hoàng sao?”

Tử Tam Nương lắc đầu một cái, thở dài nói: “Tuy rằng có lúc cũng rất nhớ nhà, bất quá chúng ta vẫn là rất thích sự phồn hoa của Trường An, cũng đã thấy được, tìm một nam nhân yêu thích chính mình, sẽ không cô quạnh nữa, có điều Tư Tư làm người rất kính nể, không biết bao nhiêu người vì nàng mà mê đắm, nàng mang đến cuốn cuộn tài nguyên cho tử quán, nhưng thủy chung luôn kiên trì trình tiết của chính mình, Tam lang, Tư Tư là cô nương tốt, chúng ta lúc bắt đầu rất đố kỵ nàng, hiện tại rất đồng tình với nàng, a!”

Lý Chân gật gù đầu, “Cảm ơn tin tức của người, trở về đi!”

Tử Tam Nương chăm chú ôm Lý Chân một hồi, xoay người liền chạy vào tử quán.

Lý Chân trở về trong góc, Khang Đại Tráng vội hỏi: “Có tin tức của Tư Tư sao?”

“Tung tích của Tư Tư, vẫn phải là tìm Thiên Âm Nhạc phường!”

.

Trường An cùng những thành trì khác của Đại Đường đều giống nhau, sau khi trời tối phải đóng cửa thành, giờ Hợi thì lại đóng cửa các phường, khách mời ở Bình Khang phường tầm hoan mua vui hoặc là ngủ lại ở Bình Khang phường, hoặc là nhất định phải trước giờ Hợi phải rời đi.

Khoảng cách giờ Hợi còn kém nửa canh giờ, Lâm Đại chấp sự Thiên Âm Nhạc phường dưới sự nâng đỡ của các gia đình, cố hết sức lên một chiếc xe ngựa, buổi tối bình thường hẳn đều phải về nhà.

Lâm chấp sự kỳ thực chỉ là một tiểu nhị cao cấp, ở nơi danh môn thế gia tụ tập như Trường An, hẳn thực sự không thể coi là có địa vị gì, không có tùy tùng, cũng không có gia nhân với xe ngựa của mình, xe ngựa mà hẳn đang ngồi cũng là xe tiền khách của nhạc phường.

Lên xe ngựa hẳn liền nhắm hai mắt lại, nhà hẳn khá xa, ở thành nam Đại Thông phường, ít nhất phải đi gần một phút, Lâm chấp sự sẽ lợi dụng khoảng thời gian này ngủ chốc lát.

Hắn mới vừa nhắm mắt lại không được bao lâu, xe ngựa liền khê lung lay một cái, hẳn giật mình tỉnh lại, hẳn có chút mất hứng nói: “Lão La, có ai cản xe ngựa à?”

Không có người trả lời hẳn, hẳn ngẩn ra, đang muốn hỏi lại, bên cạnh có một người vỗ vỗ bờ vai của hẳn, vừa quay đầu lại, khuôn mặt béo nịch của hẳn nhất thời trắng toát, trong xe ngựa rõ ràng chỉ có một người là hẳn, lúc nào lại chui ra thêm một người.

Sợ đến mức hẳn muốn hô to, một cây chủy thủ kề sát vào cổ họng của hẳn, “Người dám gọi to, ta liền làm thịt người!”

“Ta. . . Ta cho người tiền!”

Lâm chấp sự ý thức được chính mình gặp phải đám đạo tặc chuyên trộm xe ngựa, chuyên môn cướp đoạt khách mời độc thân cưỡi xe ngựa.

“Lâm chấp sự, người không quen biết ta?” Lý Chân cười hỏi.

“Người là. . . Buổi chiều người kia!” Lâm chấp sự nhận ra Lý Chân.

Lý Chân ngữ khí lạnh xuống, “Ta hỏi người, Khang Tư Tư đã đi đâu?”

“Ta không phải đã nói rồi sao? Chúng ta nhạc phường. . .”

Không chờ hẳn nói xong, chủy thủ đâm vào da thịt của hẳn, một dòng máu tươi từ trên chủy thủ chảy xuống, Lâm chấp sự đau đến kêu to.

Lý Chân đem chủy thủ đặt ở sát dưới lỗ tai, người còn dám kêu lên một câu, “Ta cắt lỗ tai của người!”

“Ta nói! Ta nói!” Lâm chấp sự sợ đến cả người run rẩy, nước mắt nước mũi đồng thời chảy xuống.

“Nói!”

Lý Chân hung ác quát một tiếng, sợ đến hẳn cả người run lên, vội vàng nói: “Tư Tư đã đến nhạc phường chúng ta, nhưng nàng đã đi rồi.”

“Đi nơi nào?”

“Đi . . . Đi . . .”

Lý Chân thấy con người hẳn lay chuyển, tay nhẹ nhàng dùng sức, máu tươi tiếp tục tuôn ra, Lâm chấp sự là người cực kỳ quý trọng thân thể mình, lúc này tuy rằng lỗ tai hẳn chỉ chảy máu một tí, nhưng máu me đầy mặt, hẳn sợ đến mức như heo sợ bị chọc tiết mà gào lên.

Lý Chân đem chủy thủ đặt dưới một cái tai khác của hẳn, ánh mắt bình tĩnh nhìn hẳn, Lâm chấp sự bị dọa thành một bãi bùn nhão, hô to lên: “Nàng ở bên trong Vũ Thuận phủ!”

Hô xong, hẳn lên tiếng khóc lớn, Lý Chân nhưng không chút nào thương hại, tay hơi hơi dùng sức, “Tiếp tục nói!”

Lâm chấp sự một bên khóc vừa nói: “Ngụy Vương yêu thích hồ cơ, mệnh lệnh thủ hạ tìm một trăm hồ cơ trẻ đẹp, còn nhất định phải là xử nữ, Vũ Thuận vì lấy lòng Ngụy Vương, cũng ở Trường An tìm kiếm hồ cơ

trẻ đẹp khắp nơi, ngày hôm trước Vũ Thuận đến nhạc phường, vừa ý Khang Tư Tư, liền đem nàng lừa gạt vào phủ.”

Lý Chân đã hiểu rõ, Ngụy Vương chính là Vũ Thừa Tự, trên hành lang Hà Tây gặp phải Sư Hồ đội chính là thủ hạ của Vũ Thừa Tự, chẳng trách Phúc Lộc Huyện lệnh e sợ như thế, lẽ nào Lam Chấn Ngọc là người của Vũ Thừa Tự?

Lý Chân cẩn thận về nghĩ một chút, xác thực rất có khả năng này, nếu không không cách nào giải thích được Lam Chấn Ngọc vừa vận xuất hiện ở Quá Át cung, như vậy Lam Chấn Ngọc ở Cao Xương tranh cướp Xá Lợi, cũng là mệnh lệnh của Vũ Thừa Tự.

“Vũ Thuận là ai?”

“Hắn là con nuôi Ngụy Vương, cũng là đông chủ hậu trường của Thiên Âm Nhạc phường.”

“Lam Chấn Ninh cùng Vũ Thuận có quan hệ gì, là hắn đem Tư Tư đưa cho Ngụy Vương sao?”

“Lam Chấn Ninh cùng Vũ Thuận không có quan hệ, hắn là. . . con rể Tác gia Đôn Hoàng, cùng ta. . . Có một chút giao tình.”

Lâm chấp sự sợ đến cả người run, âm thanh cũng thay đổi, cây chủy thủ của Lý Chân từ lỗ tai hắn hướng lên phía trên, ra lệnh: “Nói tiếp!”

“Mấy ngày trước. . . . Lam Chấn Ninh tìm tới ta, nói người Độc Cô Gia coi trọng Tư Tư, muốn nhờ vả đem Tư Tư cho ta để bảo vệ, không ngờ ngày hôm trước đúng lúc bị Vũ Thuận gặp phải.”

Lý Chân cũng không biết cái tên mập mạp này có phải là vì rũ sạch tội lỗi của hắn không, có điều có một điều có thể khẳng định, Tư Tư bị Vũ Thuận lừa gạt tiến vào bên trong phủ của hắn, chuẩn bị hiến cho Vũ Thừa Tự, điểm ấy sẽ không sai.

Hắn thu hồi chủy thủ, lạnh lùng nói: “Người nếu dám mật báo, ta phải giết cả nhà người!”

“Tiểu nhân không dám!”

Lâm chấp sự lại đến độ khóc lên, chờ lúc hắn ngẩng đầu lên, người trước mắt đã không thấy ở đâu cả, hắn bưng lỗ tai máu thịt be bét của chính mình, từ nhỏ đến lớn, hắn chưa từng bao giờ tao ngộ một lần ngược đãi thảm như vậy, mất đi tí da thịt, còn chảy máu nhiều như thế, hắn xót thương cho sự bất hạnh của chính mình, càng lên tiếng khóc rống nghẹn ngào.

. . . .

Bốn người trở lại khách sạn, đều trầm mặc ngồi ở trong phòng, một lát, Tử Chí đề nghị: “Bằng không chúng ta đi báo quan, nói không chắc gặp phải một quan địa phương chính trực, hắn nhất định sẽ thay chúng ta đem Tư Tư về!”

Tiểu Tế lắc lắc đầu, “Mập ca, người đừng mơ tưởng, nếu như Vũ Thuận không thừa nhận, coi như quan chức có cương trực đến mấy cũng vô dụng, nói không chừng gặp phải ác quan, còn có thể nói chúng ta vu cáo người khác.”

Khang Đại Tráng lúc này cũng tỉnh táo lại, hắn trầm giọng nói: “Tiểu Tế nói không sai, chuyện này chúng ta còn phải dựa vào chính mình, chúng ta có thể cứu ra Nhị Nhi, nhất định có thể cứu Tư Tư được!”

Hắn mang đầy kỳ vọng nhìn Lý Chân, hi vọng Lý Chân có thể ỉnh một chút lòng tin, lúc này, Lý Chân đang ngồi trên giường bỗng nói.

“Tư Tư nhất định phải cứu, có điều sự tình chắc chắn sẽ đơn giản giống chúng ta cứu Nhị Nhi như vậy, ta dự định đêm nay sẽ đi xem xét, nói thật, ta vẫn là không quá yên tâm về Lâm quản sự kia, coi như hắn không nói, phu xe cũng sẽ nói, sự tình kéo dài tới ngày mai sẽ có phiền phức.”

“Nhưng mà. . . Chúng ta không biết Vũ Thuận phủ ở nơi nào?”

Lý Chân cười lạnh một tiếng, “Nếu hắn là con nuôi Vũ Thừa Tự, người biết việc nhất định sẽ không thiếu.”

Hắn chấp tay đi tới phía trước cửa sổ, ánh mắt nhìn xuống Thiên Âm Nhạc phường ở phía đối diện.

48. Chương 48: Đôi Đầu Bất Lợi

Lý Chân rất nhanh đã hỏi thăm được vị trí của Vũ Thuận phủ, nằm ở Vụ Bản phường phía thành bắc, là một toà đại trạch diện tích gần tám mươi mẫu, bốn phía có tường cao vây quanh.

Lúc này đã đến canh hai, bốn phía phường môn đều đóng lại, nhưng điều này không cản được đám người Lý Chân, bọn họ vượt qua tường rào, một đường chạy đến Vụ Bản phường, rất nhanh đã tới ngoài tường của Vũ Thuận phủ.

Trên tấm bảng hiệu trước cửa phủ có viết bốn chữ vàng ‘Vũ Trụ Quốc phủ’, nơi này chính là Vũ Thuận phủ mà bọn họ muốn tìm.

Bốn người lại vòng qua mặt bên, Lý Chân thấy bốn phía đều không có động tĩnh gì, vắng ngắt không có một người, liền chỉ về phía một cây đại thụ rồi nói: “Chúng ta leo cây lên vào phủ!”

Dựa theo kế hoạch trước đó bọn họ đã thỏa thuận, Tử Chí ở bên ngoài tiếp ứng, ba người Lý Chân, Tiểu Tế cùng Khang Đại Tráng lên vào phủ, do Tiểu Tế có khinh công tốt nhất nên đi thăm dò nơi giam giữ Tư Tư, đương nhiên, nếu như có thể thuận tiện cứu được Tư Tư, vậy thì đêm nay cùng nhau hành động.

“Coi chừng một chút, đừng bị người khác phát hiện!”

Lý Chân căn dặn Tử Chí vài câu, liền nhanh chóng leo vào trong phủ, phía sau tường rào vừa vặn là một lùm cây nhỏ, ba người nằm rạp người sau lưng lùm cây, tử quan sát kỹ tình huống bốn phía.

Bọn họ đã vào bên trong một tòa tiền viện, không có các loại núi giả, hồ cá, chậu cây cảnh như các nhà giàu khác, xa xa là hai dãy nhà trệt, trên cửa sổ mơ hồ lộ ra chút ít ánh đèn, xung quanh nhà dùng để làm nơi nuôi nhốt heo và trồng rau, từ đó xem ra nơi này hẳn là nhà bếp của Vũ Thuận phủ.

Lúc này, từ xa xa truyền đến một loạt âm thanh tiếng bước chân lộn xộn, chỉ thấy một tên nam tử đang cười híp mắt từ cửa viện bên kia đi tới, Lý Chân làm cái thủ thế cho Khang Đại Tráng, Khang Đại Tráng liền hiểu ý, chậm rãi chuẩn bị sẵn sàng, ngay lúc nam tử mới vừa bước qua trước mặt bọn họ, Khang Đại Tráng giống hệt một con sư tử mà lao ra, đánh gục tên nam tử này, cùng lúc dùng tay che miệng của tên này lại.

Nam tử đang muốn giãy dụa, một cây chủy thủ kề sát vào cổ họng của hắn, hắn sợ đến không dám động đậy chút nào, Khang Đại Tráng kéo hắn vào lùm cây, Lý Chân ngồi xổm ở trước mặt hắn thấp giọng hỏi: “Những hồ cơ kia bị bắt giam giữ ở nơi nào?”

Nam tử sợ đến cả người run, không dám lên tiếng, Khang Đại Tráng mạnh mẽ tát một cái vào mặt hắn, “Nói mau!”

“Các nàng đều bị nhốt tại đông viện. . . . bên trong Ký Xuân lâu.”

“Ký Xuân lâu hình dáng như thế nào?”

“Tòa nhà cao nhất bên Đông viện chính là nó, trên đỉnh có tòa Bảo Châu tháp, nhìn một chút có thể nhận ra.”

Lý Chân theo dõi con mắt hắn trong chốc lát, thấy hắn không giống như đang nói dối, liền hung ác nói: “Nếu như không có ở Đông viện, ta sẽ trở lại làm thịt ngươi!”

“Cầu đại gia tha mạng, ta trên có thân phụ tám mươi. . . .”

Không chờ hắn nói xong, Lý Chân một chưởng đánh ngất hắn, ba người từ bên trong lùm cây lao ra, hướng phương hướng Đông viện chạy đi.

Khoảng cách Đông viện khoảng chừng còn có mấy chục bước, lúc này Tiểu Tế thấp giọng nói: “Chân ca, Đại Tráng, ta trước tiên đi xem xét tình huống, tìm được người rồi, ta sẽ trở về thương nghị tiếp.”

Trong bốn người, Tiểu Tế khinh công tốt nhất, có thể thần không biết quỷ không hay mà lén vào, Lý Chân ngẫm lại thấy cũng không sai, trước tiên do Tiểu Tế đi tìm Tư Tư, thăm dò tình huống của hộ vệ, bọn họ suy nghĩ thêm làm sao cứu người? Không thể cứ như vậy lỗ mãng xông vào.

“Đi thôi! Cẩn thận một tí.”

Tiểu Tế vừa tung người, cấp tốc hướng về phía trước chạy đi, thân thể hắn cực kỳ nhanh nhẹn, nhẹ nhàng lao qua tường viện đông viện, sau đó biến mất trong bóng tối.

Lý Chân cùng Khang Đại Tráng ẩn thân trong một bồn hoa của đại viện, nơi này là phòng chính của Vũ Thuận, cảnh vật chung quanh phi thường thanh nhã, dòng sông nhỏ từ bên cạnh bọn họ chảy qua, bờ sông những hàng cây liễu rủ xuống, xa xa là một toà tiểu kiều bạch ngọc, xa hơn nữa là một toà kiến trúc có diện tích rất lớn.

Không biết duyên cớ lúc này đêm đã khuya hay không, xung quanh vô cùng im lặng, không nhìn thấy có một người nào, thậm chí cũng không có hộ vệ, nhưng Lý Chân cảm thấy trong lòng có chút bất an, xung quanh quá yên tĩnh, tòa phủ đệ lớn như vậy làm sao sẽ không có tuần tra?

Khoảng chừng đợi một phút, Tiểu Tế còn chưa hề đi ra, Lý Chân cảm giác thấy có chút không ổn, hắn nói khẽ với Đại Tráng nói: “Chúng ta đi tiếp ứng hắn!”

Khang Đại Tráng gật gù, hai người từ trong bồn hoa lách mình lao ra, hướng đông viện chạy gấp, ngay lúc bọn hắn vội vàng chạy tới trước cửa đông viện, xung quanh ánh lửa bỗng nhiên nổi lên bốn phía.

Chỉ thấy vô số bóng người từ bốn phía lao ra, vây quanh Lý Chân cùng Khang Đại Tráng, có tới hơn hai trăm người, bọn họ cầm quân nỗ, mũi tên lạnh lẽo nhắm thẳng hai người bọn họ.

Trái tim Lý Chân nhất thời như chết lặng, đối phương đã sớm có chuẩn bị, bọn họ dĩ nhiên trúng mai phục của chúng, lúc này, Khang Đại Tráng hét lớn một tiếng, chuẩn bị vùng kiếm phá vòng vây.

Lý Chân vội vàng kéo hắn lại, thấp giọng nói: “Đừng kích động, chờ đầu lĩnh của bọn hắn lại đây đã!”

Mấy cây đuốc chậm rãi tới gần, vài tên hắc y nhân đem Tiểu Tế đã bị trói đẩy tới phía trước, Tiểu Tế cũng trúng mai phục, bị đối phương bắt được, trong miệng bị nhét vải bố, trong mắt tràn ngập sự phẫn hận.

Lý Chân cầm kiếm trong tay, lạnh lùng nói: “Thủ lĩnh các người là ai, ra đây nói chuyện!”

Vừa dứt lời, một tên hắc y nhân vác người cao gầy từ bên cạnh đi ra, trên mặt một có vết sẹo rất dài, tựa như cười mà không phải cười nhìn hắn, “Lý Công Tử, có khoẻ hay không a?”

Người này chính là kẻ bám dai như đĩa Lam Chấn Ngọc, Lý Chân đầu óc ‘Vù!’ một hồi, tại sao lại là hắn!

Chỉ thấy sau lưng Lam Chấn Ngọc đứng một tên nam tử mập mạp, ánh mắt oán độc nhìn hắn, chính là Lâm quân sự của Thiên Âm Nhạc phường.

Sự xuất hiện của hai người này như một cái manh mối, nhất thời đem hết thảy sự việc đều rõ ràng, Lý Chân đã hiểu rõ, kỳ thực từ lúc mới bắt đầu, bọn họ đã rơi vào cạm bẫy của Lam Chấn Ngọc.

Lam Chấn Ninh ám chỉ ỉn, Sử tam nương tiết lộ tin tức, tiểu nương tử Túc Đặc xa lạ kín đáo đưa cho hắn một tờ giấy, cả sự việc Ngụy Vương thích hồ cơ, tất cả những thứ này đều là làm bọn họ dẫn tới Vũ Thuận phủ, đều do Lam Chấn Ngọc bố trí tỉ mỉ.

Lý Chân ý thức được chính mình phạm vào một cái sai lầm to lớn, hắn cho rằng Lam Chấn Ngọc là người của Ngụy Vương Vũ Thừa Tự, nhưng không nghĩ tới Lam Chấn Ngọc cống hiến cho Vũ Thuận.

Trong lòng hắn phẫn hận, Lam Chấn Ngọc đã từng nói kiếm pháp của hắn có thể đứng trong mười vị trí đầu ở Lạc Dương, chính mình vẫn cho rằng hắn làm việc ở Lạc Dương, đây cũng do Lam Chấn Ngọc dùng khẩu âm lừa dối hắn.

Lúc này, vài tên nha hoàn cùng một tên cấm y đi tới, người này khoảng ba mươi tuổi, mặt chữ quốc, mắt nhỏ, lông mày rất rậm, giống hệt cái bàn chải.

Hắn đầu đội mũ sa, eo cột thắt lưng ngọc, quần áo vô cùng hoa lệ, hắn chấp tay đánh giá Lý Chân, hỏi Lam Chấn Ngọc: “Người nói chính là bọn họ sao?”

Lam Chấn Ngọc vội vã cung kính nói: “Khởi bẩm Trạ quốc, chính là bọn họ!”

Tên nam tử này vừa liếc nhìn Lý Chân, híp mắt nhỏ cười nói: “Người biết ta là ai không?”

“Người chính là Vũ Thuận!” Lý Chân lạnh lùng nói.

“Không đúng! Người nên gọi ta Vũ Trụ Quốc, chúng ta là lần đầu gặp gỡ, gọi thẳng tên huý lại là cử chỉ vô lễ a.”

Lý Chân cười lạnh một tiếng, nhìn một vòng xung quanh, “Lễ tiết của người cũng không khá hơn chút nào!”

“Là người trước tiên xông vào phủ đệ của ta, không đúng sao?”

“Là người trước tiên bắt đi em gái của ta!” Khang Đại Tráng ở bên cạnh quát.

Vũ Thuận tựa hồ kiên trì rất tốt, không hề có một chút nào tức giận, hần vẫn cười híp mắt nói: “Các người là nói là ta bắt Tư Tư! Ta cũng không có bắt lấy nàng, ta mời nàng đến bên trong phủ khiêu vũ biểu diễn, có điều phụ thân ta rất yêu thích nàng như vậy, người rất đẹp, Hán ngữ lại nói rất lưu loát, vì lẽ đó ta dự định đưa nàng đi Lạc Dương, trở thành ái thiếp của phụ thân ta, là phúc phận của nàng a!”

“Người là tên khốn kiếp!”

Khang Đại Tráng hận đến nghiến răng nghiến lợi mắng to: “Người đem muội muội ta thả ra mau!”

Lý Chân khoát tay chặn lại, ngăn cản lại Khang Đại Tráng nổi giận, hần đã cảm giác Vũ Thuận cũng không muốn bắt bọn hần, bằng không bọn họ đã sớm ra tay, hần lạnh lùng nói: “Người nói đi! Người muốn điều kiện gì mới thả người!”

Vũ Thuận khen ngợi mà liếc mắt nhìn hần, “Không tồi! Lam Chấn Ngọc nói người rất có đầu óc, vốn nếu bình thường theo tính tình của ta, người ở Phúc Lộc huyện hại chết ba mươi mấy tên thủ hạ của ta, ở tửu quán Đôn Hoàng ta có thể ngàn đao băm thây người rồi.

Nhưng Lam Chấn Ngọc nói người nhất định có thể làm cho ta một việc, ta liền để Lam Chấn Ngọc ra cái nan đề, người quả nhiên rất thông minh, nhanh như vậy mở ra được nan đề, ta cho rằng người ngày mai mới có thể đến, kết quả đêm nay đã đến, có chút ra ngoài dự liệu của ta.”

Nguyên lai mã phi ở Phúc Lộc huyện cũng là người của Vũ Thuận, Lý Chân ý thức được Vũ Thuận thế lực xác thực rất lớn, thành lập Sư Hồ đội, để Phúc Lộc Huyện lệnh sợ như sợ cọp, có thể để người như Lam Chấn Ngọc vì hần mà cống hiến, tham dự tranh cướp Di Lạc Xá Lợi.

Mà hần có điều chỉ là con nuôi Vũ Thừa Tự mà thôi, cũng bởi vậy có thể thấy được quyền thế Vũ Thừa Tự đã đến trình độ nào?

“Không muốn nói những lời nhảm nhí này, người cứ việc nói thẳng đi!”

“Được!”

Vũ Thuận gật gật đầu nói: “Nếu người thông qua thử thách, vậy ta liền nói rõ, ta muốn người đi đem Di Lạc Xá Lợi đưa cho ta, dùng Xá Lợi trao đổi đồng bạn của người, còn có Tư Tư, ta là người giảng giải đạo lý, ngày mai trước giờ hội, ta không thấy được Xá Lợi, đầu đồng bạn người sẽ treo trước cửa phủ của ta, đi thôi!”

“Chờ một chút!”

Lý Chân vội la lên: “Ta cũng không biết hiện tại Xá Lợi ở nơi nào? Nếu như đã đưa đi Lạc Dương, dù ta có biết trước sao có khả năng lấy về được?”

“Xem ra người xác thực không ngu ngốc, nói thật cho người biết, Xá Lợi ngay ở bên trong phủ Vương Nguyên Bảo, nếu không sợ hậu trường của hần, ta đã sớm tự mình lấy về, cớ chuông phải do người buộc chuông, là người đem Xá Lợi cho hần, người phải cầm về cho ta!”

Nói xong lời cuối cùng, nụ cười trên mặt Vũ Thuận đã biến mất, nghiến răng nghiến lợi, trên mặt biến đổi đến mức dị thường dữ tợn, viên Di Lạc Xá Lợi này đối với hần quá trọng yếu, nếu như hần nắm không được, hần không cách nào hướng về phụ thân bàn giao được.

Lý Chân gật gật đầu, “Được rồi!” Hắn đã không có bất kỳ lựa chọn nào nữa, Tư Tư ở trong tay hắn, Tiểu Tế cũng bị bắt, hắn dĩ thường quả quyết, xoay người liền đi.

Vũ Thuận khoát tay chặn lại, gia đình dồn dập tránh ra một con đường, Lý Chân cùng Khang Đại Tráng nhanh chóng biến mất ở trong bóng tối, nhìn bóng lưng bọn họ biến mất, Vũ Thuận quay đầu lại hỏi Lam Chấn Ngọc: “Người nghĩ bọn họ làm được sao?”

Lam Chấn Ngọc vẫn cung kính nói: “Ty chúc cảm giác bọn họ cùng Di Lạc Xá Lợi rất hữu duyên, nếu như bọn họ lấy lại không được, không ai có thể lấy về.”

“Người nói rất có đạo lý, Xá Lợi là đồ vật có linh tính, chỉ mong bọn họ không làm cho ta thất vọng!”

49. Chương 49: Cuộc Gặp Gỡ Bất Ngờ

“Ta muốn dùng lửa đốt sạch cái tửu quán chó má kia!” Bên trong khách sạn, Tửu Chí hận đến nghiến răng nghiến lợi, mạnh mẽ nện một quyền lên bàn.

Khang Đại Tráng thì lại thất vọng ngồi ở một bên khác, ngày hôm nay xuất sư bất lợi, muối muối không cứu ra được, trái lại đem Tiểu Tế lọt vào bẫy, hắn dù sao cũng chỉ mới mười tám tuổi, trải đời chưa lâu, lúc này trong lòng hắn vô cùng hối hận, hắn cho rằng là chính mình quá nôn nóng, cuối cùng hỏng cả đại sự.

Lý Chân lại đang nằm trên giường, hai tay gối đầu, xuất thần nhìn trên nóc nhà, hắn có thói quen không bao giờ từ bỏ, đó chính là hắn có can đảm đối mặt với thất bại.

Sau rất nhiều lần tảo ngộ hoàn cảnh khó khăn, hắn sẽ tỉnh táo lại rồi phân tích, tại sao mình lại thất bại, hắn phải tìm được nguyên nhân của sự thất bại đó, lần sau hắn thì sẽ không tái phạm vào sai lầm như vậy nữa.

Thất bại của ngày hôm nay là vì hắn rơi vào cạm bẫy của Lam Chấn Ngọc, có thể nói là hắn đã phán đoán sai lầm, vẫn cho là Lam Chấn Ngọc là từ Lạc Dương tới đây, bị khẩu âm của Lam Chấn Ngọc lừa dối, tạo thành suy nghĩ rằng chủ của hắn không phải là Vũ Thuận.

Nhưng nguyên nhân căn bản là do hắn khinh địch, hắn coi thường Lam Chấn Ngọc, mới dẫn đến chuyện mặc dù biết rõ Lam Chân Ninh là huynh đệ của Lam Chấn Ngọc, nhưng không có để chuyện này ở trong lòng.

Còn có một chuyện là hắn quá dễ dàng tin người khác, hắn dựa vào cái gì cho rằng Sử Tam Nương đáng giá để tin tưởng, bởi vì Sử Tam Nương là nữ nhân, vì lẽ đó hắn liền tin tưởng ngay, nếu như là nam nhân thì sao, hắn còn có thể tin tưởng mà không nghi ngờ sao?

Lúc này, Tửu Chí thấp giọng hỏi: “Lão Lý, ngày mai chúng ta thật sự đi phủ đệ của Vương Nguyên Bảo sao?”

Lý Chân thu hồi tâm tư cười nói: “Chúng ta còn có lựa chọn nào khác sao?”

“Nhưng mà. . . phủ đệ của Vương Nguyên Bảo ở nơi nào?”

Lý Chân lấy ra ngọc bài mà Vương Nguyên Bảo cho hắn, khối ngọc này giá trị hai ngàn quan tiền, có khối ngọc này bài, còn sợ không tìm được phủ đệ của Vương Nguyên Bảo sao?

Lúc này, ngoài cửa truyền đến âm thanh của tiểu nhị, “Lý Công Tử, có thuận tiện để ta đi vào không?”

Lý Chân vội vã ngồi dậy, “Mời vào!”

Tiểu nhị đi vào, khom người cười nói: “Thật không tiện, muộn như vậy còn tới quấy rầy mấy vị.”

“Có chuyện gì?”

Tiểu nhị lấy ra một phong thư đưa cho hần, “Ngày hôm nay các người mới vừa rời đi, thì có người đưa tới một phong thư, nói là cho Lý Công Tử.”

Hần đưa thư cho Lý Chân, Lý Chân tiếp nhận lấy, chỉ thấy trong thư viết sáu từ: ‘Gửi Đôn Hoàng Lý Công Tử’, chữ viết êm dịu nhẹ nhàng, cũng khá giống chữ viết của nữ nhân.

Hần kỳ quái hỏi: “Là người nào đưa tới?”

“Là một gã sai vặt, giống như một tên gia đình, đưa thư xong liền rời đi.”

Lý Chân lấy ra một đồng tiền cho hần, “Đa tạ!”

Tiểu nhị tiếp nhận tiền, rất vui mừng mà đi, Tử Chí cùng Khang Đại Tráng đều xúm lại tới, “Trong thư viết gì vậy?”

“Ta cũng không biết!”

Lý Chân mở ra thư ra nhìn một lát, đối với hai người cười nói: “Có người hẹn ta sáng sớm ngày mai đi Tây Nhạc tửu quán ở Tây thị, cũng không có kí tên của ai, ta cũng không biết là ai nữa?”

“Có thể hay không là âm mưu của Vũ Thuận?” Tử Chí có chút không yên lòng nói.

Lý Chân lắc đầu một cái, “Không phải, có điều. . . Ta cảm thấy cần phải đi một chuyến.”

Nói đến đây, Lý Chân hướng Khang Đại Tráng cùng Tử Chí nói: “Vũ Thuận đối với tình huống của chúng ta hiểu rõ như lòng bàn tay, ta hoài nghi khách sạn này cũng bị hần khống chế, thỏ khôn phải có hang động, sáng sớm ngày mai chúng ta phân công nhau hành động, các người đi tìm một nơi ở mới, tốt nhất là thuê một toà nhà dân, ta đi gặp gỡ một lần người viết thư này.”

“Chuyện Vương Nguyên Bảo thì sao?” Khang Đại Tráng lo lắng hỏi.

“Chúng ta trưa mai đi tìm hần.”

.

Ở Tây thị Trường An, Tây Nhạc tửu quán là một trong Tam Đại Tửu Lâu thành Trường An, diện tích gần mười mẫu, do ba toà kiến trúc năm tầng tạo thành, theo hình chữ phẩm () mà phân bố, ngọn cờ cực lớn bay cao trên không trung, hai chữ ‘Tây Nhạc’ hiện lên rõ nét, khí thế khá đồ sộ.

Lý Chân đầu tiên nhìn thấy toà tửu quán này, cảm giác đây là do người có bối cảnh mở ra, kiêu căng rêu rao như vậy, những quan to quyền quý kia khi nhìn thấy nó, không biết sẽ có cảm giác như thế nào?

Tửu quán kiêu căng so với chuyện làm ăn của nó rất xứng đôi, buôn bán khá tốt, trời vẫn còn sớm, khách khứa đi vào không dứt, Lý Chân đi tới trước cửa, một tên Tiểu nhị vẻ mặt tươi cười tiến lên đón, “Thiếu lang là đến dùng bữa sáng à! Tiểu điểm mới vừa có mấy món ăn mới, đảm bảo rất ngon, sau khi ăn xong mọi người khen không dứt miệng, thiếu lang nên nếm thử a?”

“Ta đến cùng vài bằng hữu, muốn ở Vân Tiên Các.”

Tiểu nhị nổi lên lòng tôn kính, Vân Tiên Các của bọn họ là tửu quán tốt nhất thành Trường An, tiền trọ một đêm phải năm mươi quan tiền, hần vội vàng nói: “Xin mời công tử đi theo ta!”

“Ba toà tửu lâu của tiểu điểm phân biệt gọi là Bồng Lai, Phương Trượng, Doanh Châu, công tử muốn đi Vân Tiên Các thì nó nằm ở đỉnh Bồng Lai lâu, có thể nhìn khắp Tây thị, gian phòng tuy rằng không lớn lắm, nhưng ở bên trong dùng cơm không phải là người không giàu sang thì cũng cao quý, không nhìn ra công tử cũng là biết người có tiền a!”

Lý Chân trên thân mang tể ma lam bào đã có chút cũ kỹ, đầu đội bình cân, eo cột cách mang, chân đeo dây da huơ, một thân ăn mặc hiện tại có chút xuề xòa, một mực hần muốn đi Vân Tiên Các dùng cơm, để tên tiểu nhị cảm khái không thôi.

“Đã đến nơi, công tử xin mời!”

Lý Chân đã đi lên tầng năm, đi tới trước một cánh cửa không hề nhỏ, trước cửa có hai thiếu nữ hầu gái đứng hai bên, hai tên hầu gái cung kính mà dẫn Lý Chân tiến vào gian phòng.

Ngoài dự liệu Lý Chân, bên trong gian phòng không có một tia sáng lẻ, bố trí thanh nhả nào, trước mặt là một tấm bình phong trên đó có họa một cung nữ bạch ngọc, gian phòng không lớn lắm, trang hoàng cũng rất đơn giản, ở góc phòng có một lư hương hình kỳ lân, khói xanh lượn lờ, trong phòng tràn ngập nhàn nhật mùi hương.

Trong phòng ngoại trừ một chiếc bàn ngọc hơi thấp ra, không còn gia cụ gì khác, trên tường treo mấy bức tranh chữ của các danh gia, một chút Lý Chân liền yêu thích loại phong cách thanh tân đậm nhả này.

“Công tử rất thích nơi này sao?” Bên cạnh truyền tới một âm thanh rất ôn nhu.

Lý Chân lúc này mới phát hiện trong phòng đứng một tên nữ tử trẻ tuổi, hấn thâm kêu xấu hổ, hấn đem cô gái này xem là hầu gái, nguyên lai nàng chính là chủ nhân đã mời mình tới nơi này.

Lúc Lý Chân thấy được khuôn mặt của nàng, không khỏi sửng sốt, cô gái trẻ này dĩ nhiên chính là Vương Khinh Ngữ gặp được ở Cao Xương, muội muội của Vương Nguyên Bảo.

So sánh lúc này với lúc trước, nàng biến hóa cũng không lớn lắm, vẫn là xinh đẹp tuyệt luân như vậy, mái tóc đen nhánh chải lên cao, dùng một chiếc trâm đính tí lông chim vô cùng tinh xảo bồi lại, trước ngực thoáng lộ ra, một mảnh da thịt trắng như tuyết, trước ngực của nàng đeo một chuỗi dây chuyền bảo thạch óng ánh.

Hai tay nàng mang theo một tấm Hạc Hồng Bạch, trên thân mang chiếc áo ngắn màu vàng, phía dưới là một chiếc váy vô cùng xinh đẹp, trên eo đeo hồng thất lưng găm, cổ tay mang Kim Hoàn Ngọc Xuyên, bình tĩnh đứng thẳng ở nơi đó, dáng vẻ không thể chê vào đâu được.

Vương Khinh Ngữ thấy Lý Chân đang nhìn mình mà ngẩn ra, nàng thoáng có chút ngượng ngùng, giơ lên tay ngọc nhẹ nhàng vén tóc một cái, hé miệng cười nói: “Công tử không quen biết ta sao?”

Lý Chân vội vàng thu ánh mắt có chút ngây ngẩn của mình lại, ho khan một tí, che giấu đi sự lúng túng của chính mình, lúc này mới thi lễ cười nói: “Ta sao có thể có thể quên Vương cô nương được chứ, chỉ là không có nghĩ đến.”

Vương Khinh Ngữ hướng về hấn chân thành thi lễ, trong mắt loé ra một tia nghịch ngợm, lại cười hỏi: “Công tử không nghĩ đến cái gì?”

“Cái này. . . Ta không nghĩ tới Tây Nhạc tửu quán sẽ lộng lẫy như vậy, còn tưởng rằng là quán rượu nhỏ phổ thông trên đường xá, cũng không nghĩ tới Vương cô nương sẽ mời ta, sớm biết như thế ta đổi một bộ quần áo khác, chỉ sợ lúc này ta làm khách mà không tôn trọng chủ nhà, có chút thất lễ với cô nương.”

“Công tử đừng khiêm tốn như vậy!”

Vương Khinh Ngữ mềm nhẹ địa cười cợt, “Mời ngồi xuống!”

Lý Chân trong lòng có chút hỗn loạn, buổi trưa hấn muốn đi tìm Vương Nguyên Bảo, hiện tại lại gặp phải muội muội của Vương Nguyên Bảo, mặc dù trang phục mà Vương Khinh Ngữ mang trên người đẹp như thần tiên, nhưng hấn đang có chuyện lo lắng trong lòng, cũng không có tâm tình thưởng thức mỹ nhân này trước mắt.

Vương Khinh Ngữ ngồi xuống đối diện với Lý Chân, liếc mắt nhìn hai tên hầu gái, hai tên hầu gái hiểu ý liền lui ra, Vương Khinh Ngữ giơ tay cầm ấm trà, tự mình cho Lý Chân một chén trà nóng, “Công tử xin mời dùng trà!”

Lý Chân nhìn cánh tay ngọc ngà trắng trẻo này trước mắt, hấn lại không nhìn được mà nhìn tiếp về Vương Khinh Ngữ, đây vẫn là lần đầu tiên mà Lý Chân nhìn dáng vẻ của nàng ở khoảng cách gần như vậy.

Lúc này hấn mới kinh ngạc phát hiện, Vương Khinh Ngữ tuy rằng mặt mũi xinh đẹp tuyệt luân, hơn nữa trang phục hơi có chút thành thực, nhưng mặt nàng cũng không biểu hiện nét thành thực của con gái đôi mươi, chỉ là mười sáu, mười bảy tuổi mà thôi.

Trên mặt Vương Khinh Ngữ thoáng hiện lên một vệt ửng đỏ, nhợt nhạt cười hỏi: “Có phải công tử vẫn nghĩ ta là lão thái bà sao?”

Lý Chân không nghĩ tới nàng hỏi trực tiếp như vậy, biểu hiện có chút lúng túng nói: “Cũng không phải, bởi vì lệnh huynh. . . .”

“Gia huynh lớn hơn ta mười hai tuổi, chẳng trách công tử sẽ nghĩ như vậy, công tử muốn ăn gì không?”

“Chuyện này. . . Ta cũng không biết?”

“Vậy thì gọi chút bánh ngọt đi! Đây là thức ăn mà ta sáng tạo ra trong lúc rảnh rỗi, không ngờ rất được hoan nghênh, công tử cũng không ngại mà nếm thử một chút.”

Lý Chân nghe ra ý của nàng, liền vội vàng hỏi: “Tây Nhạc tửu quán lẽ nào là sản nghiệp của Vương gia sao?”

“Công tử nghĩ sao?” Vương Khinh Ngữ nghịch ngợm nở nụ cười.

Lý Chân ồ một tiếng, lại hỏi: “Huynh trưởng của ngươi có khỏe không?”

“Hắn vẫn rất tốt, chuẩn bị hai ngày nữa đi Lạc Dương.”

Vương Nguyên Bảo muốn đi Lạc Dương, nhất định là bảo hộ viên Xá Lợi, nghĩ đến Vũ Thuận chỉ ỉnh thời hạn, mà bây giờ chỉ dư lại sáu canh giờ, tâm tình Lý Chân có chút trở nên nặng nề.

“Công tử đang có tâm sự ư?” Vương Khinh Ngữ dị thường miễn cưỡng, lập tức cảm nhận được tâm tình biến hóa của Lý Chân.

“Chỉ là gặp phải một sự việc không được hài lòng lắm, ta còn dự định buổi trưa đi bái phỏng lệnh huynh, có một chút việc nhỏ muốn nhờ hắn.”

“Công tử có thể nói cho ta biết không?”

Lý Chân do dự một chút, lại cười cợt, “Kỳ thực cũng không có gì, đa tạ Vương cô nương đã mời ta đến đây, để người nhà quê như ta được mở rộng tầm mắt.”

“Công tử là gặp phải khó khăn gì sao?”

Vương Khinh Ngữ dùng đôi mắt đẹp nhìn thật sâu vào hắn, Lý Chân không nói gì, nâng chung trà lên chậm rãi uống một hớp trà.

Vương Khinh Ngữ lại thấp giọng nói: “Có câu nói việc không nên cuốn vào thì tốt nhất phải tránh xa, có mấy lời ta vốn không nên nói, nhưng công tử thật sự không nên tiếp tục cuốn vào việc tranh đoạt Xá Lợi.”

Lý Chân ngạc nhiên, “Cô nương. . . đã biết?”

Vương Khinh Ngữ gật gật đầu, “Ta làm sao biết công tử không dám hỏi, nhưng ta phải nói cho công tử biết, Di Lặc Xá Lợi vẫn là tâm nguyện của hoàng đế, vì lấy lòng thiên tử, mấy thế lực trong triều lớn đều cuốn vào vào việc tranh cướp viên Xá Lợi này.

Những thế lực này rất khổng lồ, không phải người có thể tưởng tượng được, bao quát A Hoãn vương ở Thổ Hỏa La xa ngàn dặm, cũng chỉ vì bán mạng ấy thế lực lớn, ngay cả cha ta cũng hối hận vì cuốn vào việc này.

Nguyên tưởng rằng người ở Cao Xương có thể thoát thân, không nghĩ tới người vừa tới Trường An lại dính vào việc tranh đoạt Xá Lợi, Lý Công Tử, người thật sự quá lỗ mãng, vì đó mà mang họa sát thân cho chính mình.”

Trong giọng nói của Vương Khinh Ngữ mang theo ý trách cứ, Lý Chân chưa từng có bị người nào trách cứ, hắn làm sao có thể muốn đắc tội các quyền quý chứ?

Huống chi hiện tại hết thấy mọi phiền phức đều bắt đầu từ việc hắn đưa viên Xá Lợi cho Vương Nguyên Bảo, hiện tại Vương Khinh Ngữ chỉ trích hắn lỗ mãng gây sự, nàng đây là ý gì? Đơn giản chính là để ỉnh không được mở miệng xin lại viên Xá Lợi mà thôi.

Lý Chân trong lòng có chút không thoải mái, hắn im lặng một lát mới lạnh nhạt nói: “Chỉ vì ta sốt ruột cứu người, mới rơi vào cạm bẫy, nhưng hiện tại ta đã thân bất do kỷ.”

Vương Kinh Ngữ cũng không có ý thức được trong lòng Lý Chân đã không thích, nàng lại tiếp tục khuyên nhủ: “Ta hi vọng công tử có thể hấp thụ giáo huấn, tuyệt đối không nên lại đi trêu chọc quyền quý trong triều, bọn họ thế lực khổng lồ, tuyệt đối không là bộ dạng quân thần trên thực tế, Vũ Thuận nhìn giống như quyền thế ngấp trời, kỳ thực hẳn không tính là gì cả.”

Lý Chân không muốn nghe tiếp, liền đứng dậy thi lễ, “Lời vàng ngọc Vương cô nương Lý Chân khắc trong tâm khảm, nếu như cô nương có chuyện gì, có thể đi khách sạn tìm ta, cảm tạ cô nương đã chiêu đãi, ta còn có việc, đi trước.”

Lý Chân nói xong, xoay người liền bước nhanh rời đi, Vương Kinh Ngữ kinh ngạc mà nhìn bóng lưng của hắn đi xa, một lúc lâu, nàng không khỏi trầm thấp thở dài một tiếng.

50. Chương 50: Tình Người

Lý Chân sau khi hỏi thăm được địa điểm phủ đệ của Vương Nguyên Bảo, nó ở ngay bên cạnh Tây Thị nằm trong phường Duyên Thọ.

Lúc này Lý Chân mới biết, hóa ra Vương Nguyên Bảo là đệ nhất phú hào thành Trường An, cha hắn Vương Tín làm ăn buôn bán với Tây Vực nên rất giàu có, dựa vào châu báu đến từ Tây Vực cùng rượu bò đào từ Tây Xương mà trở thành cự phú số một, số hai Đại Đường.

Phủ đệ của Vương gia thực sự nằm ở Lạc Dương, ở Trường An chỉ là tòa nhà đứng tên mà thôi, giống như Vũ Thuận, Vương Nguyên Bảo cũng có công lao nên được ban danh hiệu Quan Trụ quốc, vì lẽ đó bằng hiệu của phủ đệ hắn ở Trường An cũng có tên là ‘Vương Trụ quốc phủ’.

Tòa phủ đệ có diện tích gần bảy mươi mẫu, được xây dựng rất khí thế, bắt đầu từ thời đại Võ Tắc Thiên, triều đình đối với thương nhân dần dần cởi mở hơn, xóa bỏ các ràng buộc đối với thương nhân.

Thương nhân được phép cưới ngựa, có thể xây dựng những tòa phủ đệ hoa lệ, có thể có chức tước thậm chí còn có thể làm quan, tham gia thi cử. Địa vị trong xã hội dần dần được nâng cao.

Ba người Lý Chân đi về phía người gác cổng đưa thiệp mời ra, không lâu sau, Vương Nguyên Bảo mang vẻ mặt đầy hờn chạy ra chào đón, “Lý lão đệ, đến Trường An lúc nào vậy?”

So với lúc ở Cao Xương, da dẻ Vương Nguyên Bảo trở nên trắng hơn rất nhiều, khuôn mặt mập hơn một vòng, tinh thần rất phấn chấn. Nhìn ra được thành công của hành trình đi Tây Vực khiến cho hắn nhận được khen ngợi rất lớn, so với Vũ Thuận tức tối vì bất công thì tương phản rất rõ rệt.

Lý Chân khom người hành lễ rồi nói: “Tiểu đệ hôm qua mới đến Trường An, ngày hôm nay liền đến bái phỏng Vương huynh.”

“Thế thì chậm rồi, đáng lẽ ngày hôm qua nên đến a, hiện giờ ta muốn phạt đệ ba chén rượu vì thất lễ với ta! Ha ha”.

Hai người cười to, Vương Nguyên Bảo lại gần Tử Chí, Khang Đại Tráng rồi chào hỏi, nhưng không thấy Tiểu Tế đâu cả, hắn có chút kỳ quái liền hỏi: “Điều đệ không cùng đi Trường An cùng với mọi người sao?”.

Nếu như không có gặp Vương Kinh Ngữ, Lý Chân còn thật sự cho rằng Vương Nguyên Bảo không biết gì cả, nhưng hiện tại tâm của hắn sáng như gương, biết rõ thực ra Vương Nguyên Bảo biết hết tất cả mọi chuyện, có điều ở trước mặt mình giả bộ mà thôi.

Lý Chân cũng giả vờ cười khổ một tiếng nói: “Việc này một lời khó nói hết được!”

Vương Nguyên Bảo cười ha ha, “Không sao, còn nhiều thời gian mà, vào phủ rồi từ từ nói chuyện”.

Nói xong hắn đem ba người Lý Chân mời vào trong phủ, phủ đệ của Vương Nguyên Bảo quả nhiên tráng lệ vô cùng, cây xanh rợp bóng, các trụ cột chạm trổ rất tinh xảo, như Liên Châu, Lưu Tô, Phi Thiên, những hoa văn của cánh sen họa lên nét tinh mỹ tuyệt luân.

Đủ các loại nhà, cửa, lầu, ... được sắp xếp rất tinh ý, tùy ý có thể thấy được, đặc biệt tạo ra một dòng sông nhỏ chảy xuyên qua phủ đệ. Đây là một cái phủ đệ đẳng cấp rất cao, khiến người ta tán thưởng không thôi.

Mọi người đi thẳng tới phòng tiếp khách quý, phân ra chủ khách rồi cùng ngồi xuống, thị nữ dâng lên nước trà và vài món điểm tâm. Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng va chạm của ngọc bội, Vương Nguyên Bảo cười nói: “Chắc là tiểu muội đến đó!”

Một làn gió kèm theo một mùi hương thơm kéo tới, Vương Khinh Ngữ cùng vài thị nữ xuất hiện dưới bậc thang nơi đại sảnh. Nàng đã thay một chiếc váy dài màu xanh lục, khiến bản thân càng lộ ra vẻ phong thái mỹ lệ, từng bước đi như từng bông hoa đang nở hoa.

“Nghe nói có khách quý đến, hóa ra là Lý công tử, đã lâu không gặp.”

Dáng vẻ của Vương Khinh Ngữ giống như buổi sáng chưa từng gặp qua Lý Chân, trên mặt mang một nụ cười như thể xa cách lâu ngày mới gặp lại. Nàng lại đi đến phía trước Tử Chí cùng Khang Đại Tráng hành lễ, “Hoan nghênh hai vị đến nhà tỳ nữ làm khách!”

Ba người liền vội vàng đứng lên hướng về nàng đáp lễ, Lý Chân cười nói: “Nhìn thấy Vương cô nương, mới biết khí hậu Trường An có thể bồi dưỡng được vẻ đẹp của con người đến nhường nào a.”

Vương Khinh Ngữ che miệng cười khẽ, khóe mắt quyến rũ như muốn chết người nhìn Lý Chân, “Lý công tử thật biết nói chuyện, đa tạ công tử đã quá khen!”

Nàng ung dung ngồi xuống bên cạnh huynh trưởng, trên mặt mang theo nụ cười, nhưng không tiếp tục nói chuyện nữa.

Vương Nguyên Bảo lại cười hỏi: “Không biết hiền đệ hiện tại ở nơi nào, có muốn chuyển đến phủ ta ở không?”

“Hiện tại chúng ta ở tại nhà trọ Bình Khang, chỗ đó cũng rất được, đa tạ ý tốt của Vương huynh!”

Vương Nguyên Bảo nở nụ cười, chậm rãi uống một hớp trà. Lúc này, Lý Chân trầm ngâm một lúc, liền đi thẳng vào vấn đề chính: “Không dối gạt Vương huynh, tối hôm qua chúng ta đã gặp Vương Thuận.”

Tay của Vương Nguyên Bảo khẽ run lên, nước trà suýt nữa đổ ra ngoài, trên mặt rõ ràng hiện lên một chút không được tự nhiên. Cùng lúc đó nụ cười Vương Khinh Ngữ cũng biến mất, tựa hồ như đang cân nhắc, Lý Chân đã biết Vương Nguyên Bảo kỳ thực biết tất cả mọi chuyện nên hấn lại dò hỏi: “Vương huynh với hắn có quen biết sao?”

“Có cái gì quen hay không quen!”

Vương Nguyên Bảo giả vờ qua loa cho có: “Người có chút ít kiến thức ở Trường An đều biết hắn, lúc đầu hắn họ Lưu, cũng là phú hào của Trường An. Ba năm trước hiến một nửa gia sản cho Vũ Thừa Tự, xong việc liền nhận Vũ Thừa Tự làm cha, đổi tên thành Vũ Thuận. Ba năm qua hắn dựa vào quyền thế Vũ Thừa Tự tại Trường An làm xằng làm bậy, khiến cho người ta ghét cay ghét đắng, Lý công tử làm sao biết được hắn vậy?”

“Chuyện là thế này, tiểu muội của Đại Tráng bị hắn dụ dỗ, chuẩn bị hiến cho Vũ Thừa Tự.

Tối hôm qua chúng ta đi vào trong phủ của hắn để nghĩ cách cứu viên, bất hạnh lọt vào phục kích. Diêu Hi bị bọn hắn bắt được, Vũ Thuận nói cho ta biết muốn cứu người thì phải dùng Xá Lợi để trao đổi tính mạng của bọn họ, vì lẽ đó...”

Vương Nguyên Bảo sắc mặt càng khó coi, một lát mới nói: “Lý công tử sẽ không cho rằng Xá Lợi còn nằm trong tay ta chứ”

Lý Chân cho dù rất khó mở miệng nhưng việc quan hệ đến tính mạng của Tiểu Tế cùng Tử Tư, hắn cũng không thể im lặng được. “Ta biết Xá Lợi đối với Vương huynh rất quan trọng, ta cũng không có ý định muốn lấy lại Xá Lợi thật. Ta chỉ hy vọng huynh có thể đem Xá Lợi giả cho ta được rồi, lần trước Vương huynh không phải nói Xá Lợi giả đã được đưa về Trường An sao?”

“Phải! Lần trước có nói như vậy, chỉ là không đúng lúc rồi, Xá Lợi giả ta đã đưa đến Tung Sơn Thiếu Lâm Tự. Nếu như hiền đệ có thể cho ta thời gian một tháng ta có thể đem Xá Lợi giả về, không biết hiền đệ có thể đợi thêm được không?”

Lý Chân một câu nói cũng không thốt ra được. Mặc kệ Vương Nguyên Bảo có nói thật hay không, đem Xá Lợi giả đưa đến Thiếu Lâm Tự, nhưng thái độ của hắn rõ ràng nói cho Lý Chân biết, coi như Xá Lợi giả có nằm trên tay hắn thì hắn cũng sẽ không lấy ra.

Tình người lúc nóng lúc lạnh a! Thay đổi góc độ cho nhau, Vương Nguyên Bảo cùng Vũ Thuận có gì khác biệt đâu?

Lúc này, Khang Đại Tráng cũng không nhịn được nữa đứng dậy nói: “Vương huynh, nếu như đêm nay không thể đem Xá Lợi giao cho Vũ Thuận thì Tiểu Tế cùng muội muội của ta đều gặp cảnh ngộ bất hạnh. Vương huynh có thể nghĩ biện pháp cứu bọn họ một mạng được không?”

Một lát sau, Vương Nguyên Bảo thở dài. “Ta thật sự muốn giúp nhưng mà đành lực bất tòng tâm, ta cũng chỉ có thể bày tỏ một điểm tâm ý, người đâu!”

Hai tên người hầu tâm phúc từ sau đi đến, khoanh tay đứng thẳng, Vương Nguyên Bảo dặn dò bọn họ: “Đi lấy năm trăm lạng hoàng kim đến đây.”

Cuộc nói chuyện đến đây xem như đã kết thúc, bọn họ cũng không cần phải ở lại làm gì. Lý Chân đứng lên, bình tĩnh nói: “Đa tạ ý tốt của Vương huynh, hoàng kim thì đệ không cần. Chúng ta trước tiên cáo từ, sau này còn gặp lại!”

“Hiền đệ, ta thật sự rất xin lỗi.”

“Không cần! Ta có thể hiểu được nỗi khổ tâm trong lòng Vương huynh, Vương huynh không cần phải miễn cưỡng.” Lý Chân mỉm cười gật gật đầu, cũng không nhìn Vương Khinh Ngữ liền xoay người dẫn Khang Đại Tráng với Tử Chi nghênh ngang rời đi.

Vương Nguyên Bảo nhìn bọn họ đi xa, lạnh lùng hừ mũi một hồi. Phía sau hắn, Vương Khinh Ngữ không hề lên tiếng cũng không biết đang suy nghĩ cái gì?

Từ phủ đệ của Vương Nguyên Bảo đi ra, Tử Chi mạnh mẽ hừ một tiếng, không nhịn được mắng: “Một tên khốn kiếp, vong ân phụ nghĩa như thế làm sao có thể là phú hào số một Trường An?”

“Người cho rằng người có tình có nghĩa sẽ thành phú hào Trường An được à?” Khang Đại Giang châm chọc nói.

Tâm tư của hắn lo lắng mà nhìn Lý Chân, “A Chân, hiện tại chúng ta làm sao bây giờ?”

“Về khách sạn trước đi, để ta suy nghĩ thêm biện pháp khác.”

Mặt Lý Chân đầy bộ dạng âm u, xoay người nhảy lên ngựa thúc nó chạy về nhà trọ Bình Khang.

Trở lại khách sạn, Lý Chân ngồi trước cái bàn nhỏ, dựa vào ký ức tối hôm qua vẽ lên trên giấy sơ đồ phủ đệ của Vũ Thuận. Nếu như thượng sách dùng không được vậy hắn chỉ có thể dùng hạ sách thôi. Lén vào phủ Vũ Thuận, bắt lấy nữ nhân của Vũ Thuận để trao đổi lấy người.

Tử Chi cùng Khang Đại Tráng ngồi ở một bên lo lắng chờ đợi, bọn họ hiện tại cũng hết đường xoay xở.

Đúng lúc này, ngoài cửa truyền đến âm thanh của tiểu nhị, “Lý công tử, có người đưa đến một phong thư.”

Lý Chân ngẩn ra, tại sao lại có người đưa thư ỉn. Hắn vội vã cất địa đồ đi rồi nói: “Mời vào!”

Tiểu nhị vào cửa liền đưa cho hắn một phong thư, ngay tức khắc Lý Chân nhận ra được nét chữ viết trong thư. Hắn vội vã mở ra, trên tờ giấy trắng chỉ viết ba chữ: “Chỗ cũ.”

....

Trong gian phòng của Vân Tiên Các, Lý Chân chấp tay sau lưng đi qua đi lại, hắn không biết tại sao Vương Khinh Ngữ lại tiếp tục muốn tìm hắn. Có phải nàng định chỉ cho hắn một con đường để đi hay là thuận tiện nhắc nhở hắn một phen hay không.

Chính lúc này cánh cửa bị đẩy ra, một nữ tử có vóc dáng cao gầy, mang áo quần màu trắng tựa như cơn gió đi vào. Nàng mang một cái mũ trúc có một tấm lụa mỏng che khuất đi dung nhan của nàng, trong tay

cầm một cái túi gấm hoa mà nữ tử Đại Đường dùng nhiều nhất, vừa vào trong phòng, mùi thơm ào ạt tỏa ra khiến nức cả mũi.

Lý Chân ngây người một hồi rồi hỏi: “Cô nương là...”

Nữ tử mang áo quần trắng mở tấm lụa mỏng lên, khẽ cười một cái rồi nói: “Lý công tử nhanh như vậy đã quên ta rồi sao?”

Bất ngờ trước mắt là Vương Khinh Ngữ mới gặp nửa canh giờ trước, Lý Chân thầm mắng chính mình nôn nóng đến nổi hồ đồ luôn rồi.

Hắn liền áy náy nói: “Hóa ra là Vương cô nương, ta đâu có nghĩ nhanh như vậy đã gặp lại cô nương a.”

“Người không muốn gặp lại ta sao?” Vương Khinh Ngữ dùng ánh mắt thăm thiết nhìn hắn.

“Cũng không phải...” Lý Chân cũng không biết nên nói như thế nào nữa, hắn chỉ biết cười khổ một tiếng,

“Thật sự là một lời khó nói hết Vương cô nương à!”

Wương Khinh Ngữ yếu ớt thở dài một tiếng, “Huynh trưởng của ta là một người như vậy, tất nhiên người cũng không muốn gặp lại ta, bất quá Vương gia chúng ta cũng không hoàn toàn vô tình với người.”

Wương Khinh Ngữ từ trong túi gấm hoa lấy ra một đồ vật, xung quanh tỏa ra những ánh sáng yếu ớt.

“Đây là Xá Lợi giả mà người muốn có đó!”

51. Chương 51: Xá Lợi Đổi Chủ

Lý Chân nửa ngày nói không ra được lời nào, việc này quá nằm ngoài dự liệu của hắn, Vương Nguyên Bảo là người lãnh khốc vô tình đến như vậy, thấy chết mà không cứu, nhưng muội muội Vương Khinh Ngữ của hắn rất nghĩa hiệp, dĩ nhiên tự mình đem Xá Lợi giả đưa cho hắn.

Lý Chân lại nghĩ tới buổi sáng nàng dùng sự chân thành hảo ý mà khuyên bảo mình, không nên bị cuốn vào vòng nguy hiểm, chính mình lại cho rằng nàng là đang ám chỉ không nên tới Vương gia yêu cầu trả lại Xá Lợi, cuối cùng chính mình lại giận dữ mà rời đi.

Lý Chân trong lòng vừa xấu hổ vừa cảm kích, vội vã sâu sắc thi lễ một cái, “Đa tạ Vương Cô Nương đã trợ giúp!”

Wương Khinh Ngữ cười khúc khích, “Công tử làm sao lại ra vẻ hình tượng của đám hủ nho chứ, không đưa tay đón lấy, ta liền đi nha.”

“Đa tạ cô nương!”

Lý Chân vội vã tiếp nhận vật bảo này, hắn làm sao có thể để nó bị lấy đi, Vương Khinh Ngữ lại ôn nhu nói: “Ta không thể để huynh trưởng phát hiện được, phải lập tức trở về phủ, công tử xin hãy bảo trọng, chúng ta sau này còn gặp lại!”

Wương Khinh Ngữ xoay người như một cơn gió rồi đi xa, viên Xá Lợi giả để cứu người đã nằm trong tay của Lý Chân, hắn chậm rãi đi tới phía trước cửa sổ.

Chốc lát, chỉ thấy Vương Khinh Ngữ vội vã đi ra khỏi cửa lớn, lên một chiếc xe ngựa, Lý Chân nhìn theo chiếc xe ngựa đi xa, lại nghĩ tới buổi sáng nàng đối với mình một phen khổ tâm khuyên bảo chính mình, phần tình nghĩa này để hắn làm sao mà báo đáp lại được? Trong lòng hắn không khỏi dâng lên cảm giác cảm kích tận đáy lòng, ân tình của thiếu nữ a.

. . . .

Trở lại khách sạn, Khang Đại Tráng cùng Tửu Chí trợn mắt ngoác mồm nghe hắn kể chuyện mà mình đã trải qua, lại nhìn viên Xá Lợi trên tay của hắn, hai người nửa ngày cũng phản ứng được cái gì.

Tửu Chí bỗng nhiên ‘Ha!’ cười to một tiếng lên: “Lão Lý, cô gái xinh đẹp kia đối xử với người rất thú vị a!”

Không chờ hần nói thêm điều gì nữa, Lý Chân đỏ mặt mạnh mẽ tát sau gáy hần một phát, “Người ta có tình cảm cao thượng như thế, lại bị người nói xấu như vậy, tiểu tử ngươi nên bị đánh!”

Tử Chí le lưỡi một cái, không dám nói câu nào nữa, Khang Đại Tráng trong lòng dị thường cảm động, tự lẩm bầm: “Nếu như Tư Tư cùng Tiểu Tế có thể được cứu ra, nàng chính là ân nhân của Khang Đại Tráng ta.”

Lý Chân đem chiếc túi đựng Xá Lợi để lên trên bàn, từng chút từng chút một mở cái túi ra, một cái hộp đồng thình lình xuất hiện trước mắt bọn hần, chính là chiếc hộp mà bọn họ ở Cao Xương đã lấy được, Lý Chân giơ lên nhìn kỹ các hoa văn, chỉ thấy tay trái Di Lạc nâng lên cái bình bát, là Xá Lợi giả.

“Lão Lý, nếu như bọn họ cũng biết đây là Xá Lợi giả thì làm sao bây giờ?” Tử Chí lo lắng hỏi.

Lý Chân lắc lắc đầu, “Hiện nay chỉ có Vương thị huynh muội, chúng ta cùng với A Hoãn vương ở Thổ Hỏa La biết việc Xá Lợi giả hay không giả, Lam Chấn Ngọc còn chưa biết đâu.”

“Vạn nhất A Hoãn vương cùng bọn họ là một nhóm với nhau, hoặc là tiểu tử thú vị Tiểu Tế không chịu đựng được đại hình mà nhận tội, chẳng phải là xong đời?”

“Người ngu ngốc vừa thôi, võ sĩ của A Hoãn vương cùng đám Lam Chấn Ngọc tàn sát lẫn nhau, sao là một nhóm với nhau được? Tội chuyện của Tiểu Tế, người nghĩ rằng bọn họ dụng hình với Tiểu Tế sao?”

Tử Chí ngẫm lại cũng thấy có chút đạo lý, hần gãi đầu một cái cười nói: “Vậy bây giờ trực tiếp đưa qua sao?”

“Hiện tại làm sao có thể đưa qua, Xá Lợi nào có như thế dễ dàng như vậy nắm được trong tay? Vũ Thuận sẽ không tin tưởng chúng ta, ta còn phải đi một chuyến đến phủ đệ Vương Nguyên Bảo, tạo một trò đùa hí lộng mới được.”

Sau nửa canh giờ, ba người Lý Chân xuất hiện ngoài cửa phủ đệ Vương Nguyên Bảo, Tử Chí cùng Khang Đại Tráng ở bên ngoài canh gác, Lý Chân nhân lúc người ta không để ý, dựa theo đại thụ leo lên tường rào, nhảy một cái vào trong, không tạo ra một chút tiếng động nào.

Mãi cho đến khi màn đêm buông xuống, bóng người Lý Chân mới xuất hiện lần nữa ở trên tường rào, trên lưng mang theo một vật, từ trên tường rào nhẹ nhàng thả người nhảy xuống.

Khang Đại Tráng cùng Tử Chí tiến lên đón, ba người nói nhỏ vài câu, đều hưng phấn đến vỗ tay một cái, bọn họ cấp tốc lên một chiếc xe ngựa, xe ngựa hướng về ngoài cửa phường phi nhanh chạy đi.

.....

Bên trong phủ Vũ Thuận, một tên Hắc y nhân đứng công đường, hướng Vũ Thuận báo cáo về tình huống mà hần quan sát được, “Ty chức ở ngoài phủ đệ của Vương Nguyên Bảo quan sát gần một ngày, trời mới vừa sáng ba người bọn họ đến bái phỏng Vương Nguyên Bảo, nhưng rất nhanh sau đó liền rời đi.

Sau một canh giờ, ba người lần thứ hai quay lại, nhưng lần này bọn họ rất bí mật, ty chức tận mắt thấy Lý Chân lên vào bên trong phủ đệ của Vương Nguyên Bảo, mãi đến tận cách đây không lâu lắm mới leo tường đi ra, giống như đã tìm được đồ vật nào đó, nhìn ra được lúc bọn họ rời đi thì rất hưng phấn.”

Vũ Thuận đứng dậy chấp tay ra sau lưng, một lát, hần hỏi Lam Chấn Ngọc bên cạnh nói: “Người ngi bọn họ có đắc thủ được không?”

“Cái này. . . Khó nói, ty chức cảm thấy Vương Nguyên Bảo sẽ không đem Xá Lợi ở nơi dễ dàng tìm thấy, tất nhiên sẽ giấu ở nơi vô cùng kín đáo, nhưng cũng khó nói Lý Chân có đắc thủ hay không, nói chung, chúng ta chờ hần đem đồ vật đến đây đã rồi nói.”

“Người nói không sai, chờ bọn hần đem tới rồi cũng không muộn.”

Lúc này, có người ở ngoài bẩm báo: “Khởi bẩm chủ nhân, Lý Công Tử đến rồi, chỉ có một người.”

“Dẫn hần tới!”

Không lâu sau, Lý Chân bị mang tới đại sảnh, Vũ Thuận ngồi ở trên ghế cao, trong tay bưng một ly trà, lạnh lùng liếc mắt nhìn hần, “Đồ vật mà ta muốn người mang tới chưa?”

Lý Chân bỏ cái túi ở trên lưng xuống, “Đồ vật ở trong tay ta, nhưng ta muốn nhìn người một chút.”

Vũ Thuận liếc mắt ra hiệu cho người bên cạnh, chốc lát, Tiểu Tế cùng Khang Tư Tư bị đẩy tới, Khang Tư Tư nhìn thấy Lý Chân, nhất thời khóc lên, “Tam lang ca ca!”

Vũ Thuận nheo mắt lại nói: “Lần này có thể đem đồ vật đưa cho ta rồi!”

Lý Chân lắc đầu một cái, “Nói thật, ta cũng không quá tin tưởng người.”

Vũ Thuận nở nụ cười, “Chúng ta cũng vậy, có điều người còn có lựa chọn nào khác sao? Lý Chân, người là người thông minh, người hẳn phải biết, mạng nhỏ của đồng bọn người đều ở trong tay ta, kể cả người.”

“Người nói không sai, ta xác thực không có cơ hội lựa chọn.”

Lý Chân đem cái túi đưa cho hắn, một tên thủ hạ tiếp nhận cái túi, dâng lên Vũ Thuận, Vũ Thuận cầm cái túi mở ra, một hộp đồng xuất hiện trước mặt hắn.

Hắn là người rất có nhãn lực, có phải là hàng nhái hay không hắn một chút liền có thể nhìn ra, mặc kệ là công nghệ rèn hay là vật liệu của đồng, đều không phải là thủ pháp của Đại Đường, Vũ Thuận gật gật đầu, phân phó nói: “Đem cuộn tranh ra đây!”

Lý Chân tâm tư nhất thời có chút lo lắng, Vũ Thuận vẫn còn có tranh vẽ về Bộ Hàm Xá Lợi? Chốc lát, một tên văn sỹ già đem ra một quyển cuộn tranh dâng lên, Vũ Thuận mở cuộn tranh ra, híp mắt cẩn thận đối chiếu hộp đồng với nó.

Lúc này sự căng thẳng của Lý Chân đã gần tới đỉnh điểm, hắn mơ hồ nhìn thấy, bên trên cuộn tranh có hoa văn, dĩ nhiên giống như hoa văn của chiếc hộp đồng.

Vũ Thuận bỗng nhiên liếc Lý Chân một chút, cười nói: “Nhìn ra được người cũng rất hồi hộp, người cũng sợ đây là đồ giả à!”

Lý Chân gật gù, “Ta xác thực cũng có chút lo lắng.”

Vũ Thuận lấy ra một chút vôi sống, ở trên hộp đồng rải xuống, cẩn thận đối chiếu hoa văn của nó, bên cạnh lão văn sỹ cũng chăm chú nhìn kỹ, hắn mới thật sự là người hiểu việc.

“Hàn Tiên Sinh, Xá Lợi này là đồ thật?” Vũ Thuận hỏi lão văn sỹ.

Hàn Tiên Sinh nhìn kỹ mấy lần, cuối cùng hắn rốt cục mở miệng nói: “Cho tới bây giờ, ta không có nhìn ra chỗ nào là giả.”

Lý Chân nhất thời thở phào nhẹ nhõm một hơi thật dài, nguyên lai quyển tranh này miêu tả Xá Lợi giả, thực sự là vạn hạnh a!

Lúc này, Lý Chân lại lấy ra một cái ngọc hộp khác, đưa cho Vũ Thuận, “Lúc chúng ta lấy được Xá Lợi, bên ngoài còn có hộp ngọc này đựng lấy Xá Lợi.”

Vũ Thuận liếc mắt nhìn Lam Chấn Ngọc, dò hỏi ý của hắn, Lam Chấn Ngọc khẽ gật đầu, hắn từng gặp cái hộp ngọc này, xác thực không sai.

Vũ Thuận trầm tư chốc lát liền cười nói: “Nói thật, ta muốn giết các người dễ như trở bàn tay, có điều ta là người giữ chữ tín, viên Xá Lợi này ta muốn đưa đi Lạc Dương, do phụ thân cuối cùng giám định, chỉ có hắn đồng ý, chuyện này mới coi như xong, vì lẽ đó ta chỉ có thể trước tiên thả một người, chính người chọn đi!”

Quyết định của đối phương nằm trong dự liệu của Lý Chân, hắn cùng Tửu Chí, Đại Tráng đều đã thương lượng qua, hắn hướng về Tiểu Tế nhìn tới, Tiểu Tế hướng về hắn lắc đầu một cái, lại liếc mắt nhìn Tư Tư, ý tứ là để hắn đem Tư Tư cứu đi.

Đây kỳ thực cũng là ý nghĩ của Lý Chân, then chốt là cứu Tư Tư còn có một tầng ý nghĩa khác, vạn nhất Vũ Thuận đổi ý, đem Tư Tư đưa đi Lạc Dương lấy lòng Vũ Thừa Tự, bọn họ lại trở về khởi điểm ban đầu.

Lý Chân chỉ tay về phía Khang Tư Tư, “Người đem Tư Tư thả ra.”

Vũ Thuận nhẹ nhàng vỗ tay, “Thật sự thông minh, làm sao người suy nghĩ giống ta như vậy? Người thông minh như người không hiệu lực cho ta, thực sự là đáng tiếc.”

Hắn quay đầu lại lệnh nói: “Đem nàng thả ra!”

Mấy tên thủ hạ mở dây thừng trên người Tư Tư ra, giao nàng cho Lý Chân, Tư Tư nhào vào trong lòng Lý Chân rồi khóc lên, Vũ Thuận vung tay lên, mấy tên thủ hạ kéo Tiểu Tế xuống.

Vũ Thuận đi tới cười nói: “Rất nhiều người nói ta Vũ Thuận ỷ thế hiếp người, kỳ thực quyền thế chính là vì như vậy, ai có quyền thế đều giống nhau cả, có điều chỉ ít ta Vũ Thuận là người giữ chữ tín, người thay ta làm việc, ta chắc chắn sẽ không bạc đãi hẳn.

Lý Công Tử, ngươi có muốn biết hay không, ngươi ăn trộm viên Xá Lợi này đắc tội với ai không? Hậu trường của Vương Nguyên Bảo, có muốn hay không ta cho ngươi biết?”

Vũ Thuận xác thực rất vừa ý với Lý Chân, tuổi không lớn lắm, nhưng cực kỳ có đảm lược, hơn nữa phi thường thông minh, nhân tài như vậy nếu có thể chiêu mộ dưới trướng, tất có thể trở thành phụ tá đắc lực của mình, khiến mình trước mặt phụ thân càng có địa vị.

Hiện nay Vũ Thừa Tự có tám người con nuôi, mỗi người đều người ngang ngược, Vũ Thuận chỉ là một người trong đó, trong đám con nuôi cũng có sự tranh chấp lẫn nhau, mỗi người đều hi vọng chính mình có thể chiêu mộ được nhiều nhân tài.

Lý Chân lại cảm thấy rất buồn cười, vốn là là Lam Chấn Ngọc muốn mời chào chính mình, hiện tại biến thành Vũ Thuận muốn mời chào mình, đây chính là sự giữ chữ tín của Vương Thuận sao, nếu không phải vì mời chào chính mình, hắn sẽ đem Tư Tư thả ra sao?

Có điều Lý Chân trong lòng tự có chừng mực, hắn cười nhạt nói: “Xin Vũ sứ quân tạm thời không cần nói với ta, để tránh khỏi buổi tối ta không cách nào ngủ được.”

Vũ Thuận cười to, “Được! Ta sẽ không nói cho ngươi, chờ lúc chính ngươi biết người đó là ai, cũng không muộn.”

“Ta hiện tại muốn biết, đồng bọn kia của ta lúc nào được thả ra?”

“Rất nhanh, nhiều nhất bảy, tám ngày, chúng ta đồng thời bình tĩnh chờ tin tức từ Lạc Dương.”

“Tư Tư, chúng ta đi!”

Lý Chân lôi kéo Khang Tư Tư nhanh chóng rời đi, Vũ Thuận nhìn hắn đã đi xa, đối với Lam Chấn Ngọc cười nói: “Thiếu niên này biết được tiến thoái, mọi việc đều lưu lại chỗ trống ình, không tới thời khắc sống còn hẳn là sẽ không đưa ra lựa chọn, những phẩm chất này rất hiếm thấy và đáng quý, ta rất yêu thích!”

Lam Chấn Ngọc trên mặt cười trừ, nhưng trong đôi mắt lại nhanh chóng né qua một tia thần sắc phức tạp và khó tin.

52. Chương 52: Ai Là Chim Sẻ

Lý Chân mang Tư Tư lên một chiếc xe ngựa đậu sẵn ở ngoài phủ, hắn lập tức thấp giọng nói: “Đi thành Đông!”

Phu xe vung cây roi dài lên, xe ngựa lập tức khởi động, hướng về phía thành đông mà đi, ở trong xe ngựa Tư Tư lại không nhịn được khóc lên lần thứ hai, Lý Chân ôn nhu động viên nàng, “Không sao rồi, Nhị ca người chẳng mấy chốc sẽ đưa ngươi về nhà, cha mẹ ngươi đều rất ngóng trông ngươi về đấy!”

“Tam lang ca ca, các ngươi làm sao đến được đây, Nhị ca của ta đâu?” Tư Tư ngẩng đầu lên, mặt mũi đầy nước mắt hỏi.

Lý Chân gần nửa năm chưa gặp nàng, phát hiện nàng so với từ trước đây thành thực hơn một chút, dung mạo cũng càng thêm xinh đẹp, Lý Chân cười nói: “Phát sinh rất nhiều chuyện, sau đó từ từ ta sẽ nói cho ngươi biết, Nhị ca của ngươi cùng Tửu Chí hiện tại đang ở ngoài thành, ta đem ngươi dần xếp ổn thỏa trước, sau đó ta phải đi.”

“Nhưng mà. . . Hiện ở cửa thành đã đóng rồi, ngươi làm sao đi ra ngoài được?”

“Chuyện này không phải là chuyện mà người cần phải để ý, ta tự có biện pháp!”

Khang Tư Tư rất nghi hoặc mà nhìn hấn, chàng trai này là chàng trai mà nàng đã từng yêu thích nhất, Tam Lang ca ca, luôn luôn mang đến cảm giác bình an lớn nhất dành cho nàng, tâm tình nàng đang kích động cũng dần dần bình tĩnh lại, đem đầu nhẹ nhàng tựa vào trên vai hấn, chậm rãi nhắm mắt lại, mấy ngày nay nàng không dám chớp mắt tí nào, thực sự quá uể oải và mệt mỏi.

Lý Chân lại không hề cảm thấy buồn ngủ, ánh mắt hấn lợi hại nhìn kỹ bên ngoài cửa sổ, trong đầu các ý nghĩ đang nhanh chóng hiện lên, cứu được Tư Tư chỉ là bước đầu tiên, bước tiếp theo hấn nhất định phải mau chóng cứu Tiểu Tế.

Mặc dù Vũ Thuận luôn miệng nói rằng, sau khi được Vũ Thừa Tự trả lời, hấn sẽ thả Tiểu Tế ra, nếu có thể tin tưởng được người như Vũ Thuận, chỉ sợ hấn sẽ chết như thế nào còn không biết.

Những thứ này đều là nơi để hào bá địa phương chém giết lẫn nhau, một khi phát hiện Xá Lợi là giả, hấn làm sao có khả năng buông tha cho chính mình?

Lúc này, xe ngựa ngừng lại, Tư Tư lập tức tỉnh dậy, phát hiện bên ngoài là cửa lớn thành Đông, nàng kỳ quái hỏi: “Tam lang ca ca, làm sao dừng lại ở chỗ này vậy?”

“Người dừng hỏi nhiều, đi theo ta là được rồi!”

Lý Chân kéo nàng xuống xe ngựa, lại đi tiếp một đoạn đường, lên một chiếc xe ngựa khác, Lý Chân phân phó nói: “Đi Sùng Nghiệp phường!”

Xe ngựa quay đầu lại hướng về Sùng Nghiệp phường chạy đi, Lý Chân lúc này dị thường cẩn thận, hấn tuyệt không thể để cho Vũ Thuận biết Tư Tư bị giấu ở nơi nào, nếu lưu lại một tí sơ hở, sẽ khiến cho nỗ lực của bọn họ trôi theo dòng nước.

Rất nhanh, xe ngựa dừng lại trước cửa của Sùng Nghiệp phường, lúc này đã đến giờ Hợi, tiếng trống đóng cửa phường vang lên, lúc cửa phường sắp đóng trong nháy mắt, hấn kéo Tư Tư lọt nhanh vào trong phường.

Bọn họ đi vào một cái hẻm nhỏ, Lý Chân mở ra một cánh cửa, đây là một toà tiểu dân trạch diện tích chừng một mẫu, gồm năm, sáu gian phòng và một tiểu viện, qua việc thương lượng rất lâu bọn họ mới đồng ý thuê nó trong 2 tháng.

“Tam lang ca ca, đây là đâu?”

“Đây là phòng nhỏ chúng ta tạm thời thuê được, người trước hết ở nơi này, bên trong cái gì cũng đã mua rồi, người tuyệt đối đừng đi ra ngoài, qua một hai ngày chúng ta sẽ trở lại.”

Lý Chân thấy trong mắt nàng lộ ra vẻ sợ sệt, liền cười cười an ủi nàng: “Nơi này rất an toàn, không ai tìm được người cả, sau khi chúng ta cứu được Tiểu Tế, liền mang người rời khỏi Trường An.”

Tư Tư khẽ cắn môi một hồi, ngoan ngoãn gật đầu, “Ta sẽ tự chăm sóc cho chính mình, Tam Lang ca ca, các người cũng phải cẩn thận đó.”

Lý Chân để lại cho nàng mấy chục đồng tiền vàng, lúc này mới rời khỏi ngôi nhà nhỏ, hướng về bên ngoài phường cửa nhanh chóng chạy đi.

.....

Tường Thành Trường An tuy rằng cao to hùng vĩ, nhưng trong mắt người có võ nghệ cao cường, tường thành cũng không có ý nghĩa gì lớn lắm, chỉ bằng mượn một cái gậy dài, Lý Chân liền dễ dàng vượt qua tường thành Đông, sau đó bơi qua sông đào bảo vệ thành, hướng về phía ngoài cửa Đông Thành chạy đi.

Không lâu sau, Lý Chân chạy đến trên một toà tiểu viện dưới chân núi, cẩn thận đi tới một toà tiểu đình, lúc hấn đang chăm chú nhìn xung quanh, sau cây đại thụ truyền đến âm thanh của Tiểu Chí, “Lão Lý, chúng ta đây!”

Tiếp theo Khang Đại Tráng cũng dẫn ngựa chạy ra, hấn tiến lên sốt sắng hỏi: “Tư Tư cứu được không?”

Lý Chân gật gù, “Nàng hiện tại đang ở trong phòng mà chúng ta đã thuê, rất an toàn!”

Khang Đại Tráng thở phào nhẹ nhõm, mồ hôi được cứu, tâm tư nôn nóng liền giảm một tí, tiếp theo phải đem Tiểu Tế cứu ra ngoài, hần lại nói: “Chúng ta vẫn đang quan sát cửa thành, không có ai ra ngoài.”

“Lão Lý, hiện ở cửa thành đã đóng lại, bọn họ có thể đi ra không?” Từ Chí nghi hoặc mà hỏi.

“Ta kỳ thực cũng không biết, nhưng vạn nhất bọn họ có thể ra ngoài thì sao? Vẫn là cẩn thận một chút được, cơ hội chúng ta có không nhiều.”

Lý Chân đeo cung tên trên lưng, xoay người lên ngựa, “Đi thôi! Chúng ta trước tiên đi phía trước mai phục.”

Ba người thúc ngựa chạy xuống núi, dọc theo quan đạo rộng rãi hướng phía đông chạy đi.

Cửa Đông thành Trường An gọi là Xuân Minh Môn, là cửa thành chủ yếu nếu muốn từ hướng Đông đi Lạc Dương, nếu như đám người Vũ Thuận muốn đi Lạc Dương, như vậy Xuân Minh Môn chính là con đường tất yếu phải đi qua, sau đó dọc theo quan đạo rộng rãi tiếp tục chạy sang phía Đông, sau mấy ngày có thể đến được Lạc Dương.

Ngay lúc đám Lý Chân rời khỏi núi chừng một phút, cầu treo ở ngoài Xuân Minh Môn lẳng lẳng thả xuống, cửa thành chậm rãi mở ra, ban đêm mở cửa thành là tội lớn, trừ phi là quân báo khẩn cấp hoặc là thiên tử vào thành, bằng không khó thoát khỏi bị Ngự Sử kết tội, nếu như không phải là người quyền thế ngấp trời, Xuân Minh Môn chắc chắn sẽ không mở ra.

Xuân Minh Môn vừa mới mở ra, tám tên kỵ sĩ từ trong cửa thành nối đuôi nhau chạy đi, bọn họ cố gắng chạy càng nhanh càng tốt, trước sau kéo dài khoảng cách hơn hai mươi trượng, như một nhánh trường mâu sắc bén trong bóng đêm, chạy về hướng Đông, từ việc trên người bọn họ mang trang phục áo bào trắng thêu hoa liền có thể nhìn ra, đây là gia tướng của Vũ thị.

Mặc kệ Ngụy Vương Vũ Thừa Tự, hay là Lương vương Vũ Tam Tư, gia tướng của bọn họ đều ăn mặc áo bào trắng thêu hoa nguyệt sắc như thế, eo cột cách mang, đầu đội mũ sa, sau lưng đeo cung tiễn, mỗi người võ nghệ khá cao cường, tám tên gia tướng này hiển nhiên có chuyện quan trọng đi Lạc Dương.

Lý Chân suy đoán cũng không sai, sau khi Vũ Thuận có được Bộ Hàm Xá Lợi, lập tức phái người đưa tới Lạc Dương, để ở Trường An sẽ càng ngày càng rắc rối, chỉ có giao cho trong tay nghĩa phụ của hần Vũ Thừa Tự, hần mới coi như hoàn thành nhiệm vụ.

Tám tên Vũ thị gia tướng này chính là người đưa tin mà Vũ Thừa Tự đặt ở Trường An, chuyên môn thay hần truyền tống công văn trọng yếu, bọn họ có kim bài của Vũ Thừa Tự, bất luận cửa thành Trường An hay Lạc Dương đều có thể thông suốt.

Tám tên gia tướng mỗi người võ nghệ cao cường, cưỡi tuấn mã cũng là trăm con chọn một, trong lúc Trường An cùng Lạc Dương dù cách nhau ngàn dặm, nhưng bọn họ sau ba ngày có thể chạy tới nơi.

Tám tên gia tướng phóng ngựa chạy gấp trên quan đạo rộng rãi không có bóng người, tạo thành bụi bặm mù mịt, thanh thế to lớn, tiếng vó ngựa dồn dập lúc buổi tối truyền tới cách xa mấy dặm.

Lý Chân đứng trên một cây đại thụ, tay cầm cung tên, đang dùng tất cả sự tập trung chú ý vào tên cưỡi ngựa đầu tiên.

Tuy rằng hần cũng không dám khẳng định đám kỵ sĩ này do Vũ Thuận phái đi Lạc Dương đưa Xá Lợi, nhưng hần nhất định phải thu lưới, có thể hay không đoạt lại được Xá Lợi, thì phải xem ở lần hành động này.

Tám tên kỵ sĩ càng ngày càng tới gần, Lý Chân trong miệng ngậm ba mũi tên, chậm rãi kéo dài cây cung, giữa buổi tối yên bình, ánh trăng đặc biệt sáng sủa, ánh trăng màu bạc chiếu vào trên người tám tên kỵ sĩ và quan đạo.

Lý Chân thấy rất rõ ràng, phía sau lưng kỵ sĩ thứ hai đeo một cái túi da, túi da lộ ra đường viền chính tề ngay ngắn, chính là ngoại hình hộp đồng Bộ Hàm Xá Lợi.

Hần kéo dài cung tên, nhắm vào tuấn mã dưới thân người kỵ sĩ thứ hai. . . .

Thất phu vô tội, hoài ngọc có tội, tám tên kỵ sĩ hiển nhiên không có ý thức được vật mà bọn họ gánh vác chính là bảo vật vô giá — Di Lạc Xá Lợi, bọn họ mặc dù đã tăng cao cảnh giác, nhưng nguy hiểm vẫn như bóng đêm và đi theo họ.

Trên cây đại thụ, mũi tên của Lý Chân vẫn chưa bắn ra, từ trong bụi cỏ hai bên đường bỗng nhiên bay vụt ra vô số ánh quang, tiếng kêu thảm thiết mãnh liệt lập tức nổi lên, người ngã ngựa đổ, tám tên kỵ sĩ dồn dập nháo nhác rơi xuống đất, tiếp theo vô số bóng đen từ trong bụi cỏ giết ra, múa đao giết hướng về đám kỵ sĩ vừa rơi trên mặt đất.

Lý Chân lại sửng sốt, hắn vạn lần không ngờ trong bụi cỏ dĩ nhiên còn có người mai phục, hắn lựa chọn địa phương đúng là nơi tốt nhất để phục kích, quan đạo chỗ này hơi hẹp, người cưỡi ngựa nhất định phải chậm lại tốc độ, hai bên là rừng cây rậm rạp cùng các bụi cỏ cao và sâu.

Chỉ là. . . Ngoại trừ Lý Chân hắn ra, còn ai vào đây muốn cướp giết Xá Lợi giả?

Lý Chân không có thời gian suy nghĩ thêm, hắn đã nhìn ra người mai phục phóng ra chính là mâu ngắn, bốn tên kỵ sĩ chết ngay tại chỗ, bốn người bị thương, chỉ còn lại hai người, nhưng tám con tuấn mã toàn bộ bị bắt chết.

Gia tướng Vũ thị đeo Xá Lợi lại không có bị thương, hắn từ dưới đất bò dậy, hướng về cây đại thụ mà Lý Chân đang mai phục mà chạy trốn, phía sau hơn mười gã Hắc y nhân chăm chú đuổi theo, một người gia tướng Vũ thị khác không có bị thương chỉ chống đỡ được mấy hiệp, liền bị hai mươi mấy tên Hắc y nhân loạn đao chém chết.

Ngay lúc tên gia tướng Vũ thị mới từ dưới cây lớn vòng qua, Lý Chân giống như từ trên trời rơi xuống, kiểm trong tay lóe lên, trường kiếm chuẩn xác chặt đứt túi da đằng sau lưng của gã gia tướng.

Hắn lập tức dùng trường kiếm đánh bay túi da ra, lẳng không lộn một vòng dưới đất, người đã bay ra xa hơn một trượng, túi da cũng từ trên không rơi xuống, vừa vạn rơi trước mặt Lý Chân, hắn dùng sức mạnh vừa đủ, để túi da vừa vạn rơi xuống trước mặt mình.

Ngay lúc Lý Chân đưa tay ra muốn nắm lấy túi da, bất ngờ đúng lúc này phát sinh, một thân ảnh tinh tế từ đỉnh đầu Lý Chân bay lượn qua, đưa tay vào giữa không trung, túi da cũng theo thân ảnh từ từ biến mất, biến hóa bất ngờ ngoài dự liệu của mọi người, động tác mau lẹ như vậy, chỉ phát sinh trong nháy mắt.

Lý Chân bắt hụt, trơ mắt ra mà nhìn túi da chứa Xá Lợi bị người áo tím cướp đi, khiến cho hắn cảm giác rất uất ức, tức giận đến mức Lý Chân mạnh mẽ giậm chân một cái, rút kiếm đuổi theo.

Đêm nay phát sinh quá nhiều biến cố, một đám Hắc y nhân chặn giết gia tướng Vũ thị, Lý Chân cướp đi túi da, nhưng bất ngờ lao ra một Trình Giảo Kim, lúc Lý Chân sắp lấy túi da tới tay thì bị cướp đi, đây chính là ngạn ngữ điển hình bọn ngựa bắt ve, chim sẻ sau lưng.

Đám Hắc y nhân đem tên gia tướng Vũ thị cuối cùng loạn đao chém chết, bọn họ phát hiện túi da đã không thấy đâu, không cam lòng ở phía sau truy đuổi.

Trong rừng cây, Lý Chân một đường đuổi tận không tha, phía trước chính là nơi Tử Chí cùng Khang Đại Tráng tiếp ứng mình, Lý Chân lại không có nhìn thấy hai người ở đâu cả, trong lòng hắn thậm chí một tiếng, hai tên khốn kiếp này, lúc mấu chốt lại chạy đi nơi đâu chứ?

Người áo tím ôm túi da lao lên núi, phía trước chính là Bá Thủy, đúng lúc này, sau hai gốc đại thụ bỗng nhiên lao ra thân ảnh của Khang Đại Tráng cùng Tử Chí, hai người từ hai bên trái phải dùng hai thanh kiếm đâm về người áo tím, ánh kiếm mau lẹ, khiến người ta khó lòng phòng bị.

Lý Chân hưng phấn đến hô to một tiếng, “Được!” Lần này phục kích vô cùng đẹp đẽ.

Không ngờ người áo tím thân thể dị thường nhanh nhẹn, bên trong tuyệt lộ dĩ nhiên lẳng không nhảy lên, tránh thoát một kiếm phục kích của hai người, lập tức một cước đạp trên bả vai của Tử Chí, mượn lực nhảy lên một tảng đá lớn, vừa tung người nhảy vào Bá Thủy, rất nhanh không thấy tăm hơi.

Lý Chân truy đuổi đến nơi, người áo tím đã ở Bá Thủy biến mất rồi, Tử Chí ngã trên mặt đất, vai đau nhức khiến cho hắn trực nhếch miệng, Khang Đại Tráng cũng nhìn Bá Thủy mà chờ ra, hắn làm sao cũng

không nghĩ ra được, đối phương làm sao có khả năng tránh thoát một kiếm mạnh mẽ như thế chứ, đằng này là kiếm của hai người?

Lúc này, xa xa truyền đến tiếng gào hét của đám Hắc y nhân, bọn họ dần dần đuổi sát, Lý Chân bắt đắc dĩ, chỉ biết kéo Khang Đại Tráng cùng Tửu Chí chạy, ba người dọc theo ven sông Bá Thủy hướng về phía xa xa chạy đi.

53. Chương 53: Khó Bề Phân Biệt

Ngày hôm sau, lúc trời vừa sáng, Huyện lệnh Vạn Ngũ huyện tìm tới Vũ Thuận, báo cho hắn biết rằng ở ngoài thành phát hiện thi thể gia tướng Vũ thị, tám người toàn bộ đều bị giết.

Wu Thuận kinh hãi, vội vàng dẫn người chạy tới Huyện nha nghiệm thi thể, hắn cũng không phải vì cái chết của tám người này, mà là muốn tìm về Xá Lợi của hắn, nhưng kết quả cuối cùng khiến cho hắn không khỏi thất vọng, Xá Lợi đã không cánh mà bay.

‘Ầm!’ một cái chén sứ mạnh mẽ ném xuống đất, mảnh vỡ tung toé, Vũ Thuận tức giận đến phát điên, lại ra sức đem đồ đạc trên mặt bàn hất tung xuống mặt đất, hắn nổi trận lôi đình mà rống to: “Nếu để ta tra được là ai, ta phải đem hắn ngàn đao băm thây, mới tiết được mối hận trong lòng của ta!”

Hơn mười người thủ hạ tâm phúc khoanh tay đứng thẳng, đều rất nơm nớp lo sợ, không dám thở mạnh một cái, bọn họ đều hiểu rằng, Vũ Thuận thiên tâm vạn khổ mới có được Xá Lợi, nhưng ở nửa đường bị người khác cướp đi, hắn làm sao có khả năng không nổi trận lôi đình được chứ.

Wu Thuận gầm rú gần nửa canh giờ, mãi đến tận hắn hét khàn cả cổ, rốt cục mới tỉnh táo lại, hắn ngồi dựa vào trên ghế cao, ánh mắt hung ác nhìn chằm chằm hơn mười người thủ hạ tâm phúc, nhất định là có người tiết lộ tin tức, mới sẽ bị người khác nửa đường phục kích, bên cạnh mình ẩn giấu người ngoài.

Cuối cùng, ánh mắt của hắn nhìn về phía Lam Chấn Ngọc, Vũ Thuận phát phát tay, để mọi người lui xuống, chỉ còn lại Lam Chấn Ngọc, muội muội Lam Chấn Ngọc là ái thiếp của hắn, khiến Lam Chấn Ngọc trở thành tâm phúc duy nhất mà hắn tín nhiệm.

Một lát sau, hắn dùng thanh âm khàn khàn hỏi: “Chuyện này người thấy thế nào?”

“Sự tình tuy rằng gay go, nhưng sứ quân trước tiên cần tỉnh táo lại, đồ vật vẫn còn ở Trường An, chạy không thoát được!”

Wu Thuận thở dài một hơi, “Ta làm sao bình tĩnh được chứ, không dễ dàng lắm mới có được Xá Lợi, cuối cùng lại bị người khác lấy mất, còn chết tám gia tướng Vũ thị, điều này làm cho ta làm sao hướng về phụ thân bàn giao được?”

Lam Chấn Ngọc trầm ngâm một hồi nói: “Người biết sứ quân muốn đem Xá Lợi đưa đi Lạc Dương, chỉ có Lý Chân, có thể hay không do hắn ra tay?”

“Không thể nào!”

Wu Thuận lắc đầu, rất khẳng định nói rằng: “Ta đã nghiệm qua thi thể, bọn họ bị mấy chục người giết chết, gặp phải mấy chục cây mâu ngắn phục kích, đám Lý Chân chỉ có ba người, lại là lần đầu vào kinh, chạy đi đâu tìm được nhiều sát thủ như vậy, không phải là bọn họ, chắc chắn có một người khác, hơn nữa ta biết, do một người trong đám thủ hạ của ta để lộ tin tức.”

Khóe miệng Lam Chấn Ngọc hơi co giật một hồi, lại nói tiếp: “Lẽ nào do Vương Nguyên Bảo phản kích, đoạt lại Xá Lợi?”

“Vương Nguyên Bảo sẽ không có lá gan lớn như vậy! Lại dám giết gia tướng Vũ thị ư?”

“Cũng có thể a! Nếu như bọn họ giết người diệt khẩu, không để lại chứng cứ gì, để sứ quân không nắm được nhược điểm của chúng.”

Vũ Thuận cũng là một người cực kỳ khôn khéo, hẳn cùng Vương gia được xưng song phú thành Trường An, bắt đầu từ đời trước, liên hệ đầu đuôi lẫn nhau gần chục năm, đều khá là hiểu rõ nhau, dưới cơn thịnh nộ của mình hẳn có lẽ sẽ cho rằng chuyện này do Vương Nguyên Bảo gây nên.

Nhưng khi hắn đã tỉnh táo lại, hẳn lại thấy rất rõ ràng, chuyện này không phải là phong cách làm việc của Vương gia, Vương gia là thương nhân, chắc chắn sẽ không làm chuyện giết người diệt khẩu như thế, triệt để đắc tội với Vũ Thừa Tự, coi như nếu ở Cao Xương, bọn họ cũng không dám chính diện tranh cướp cùng người của mình.

“Chuyện này cũng không phải Vương gia gây ra, chắc chắn có một người khác.”

Vũ Thuận chấp tay đi tới phía trước cửa sổ, ánh mắt âm u nhìn lên bầu trời, một lát sau lạnh lùng nói: “Muốn tranh đoạt này Xá Lợi, không chỉ có hai nhà thế lực tuyệt đối trên triều đình, còn có một nhà khác nhúng tay vào, người phải dùng thời gian ngắn nhất, tra cho ta người giật dây là ai.”

“Ty chúc đã rõ, sẽ đi thăm dò!”

Im lặng một hồi, Lam Chấn Ngọc lại hỏi: “Lý Chân giống như đã không ở khách sạn cũ nữa, có cần ty chúc phái người đi tìm bọn họ không?”

Vũ Thuận cười lạnh một tiếng, “Người của hắn ở chỗ ta, không cần phái người tìm, hắn sẽ chính mình tới cửa đến!”

Lam Chấn Ngọc thi lễ một cái rồi lui xuống, Vũ Thuận lại nhìn lên bầu trời, cắn răng nghiêng lợi nói: “Đừng để ta tìm được tên chó chết đâm lén là ai. Hừ hừ!”

.....

Đám người Lý Chân thương lượng cả ngày xong mới quay lại Sùng Nghiệp phường, Khang Tư Tư rất cục nhìn thấy huynh trưởng của mình, hai huynh muội ôm nhau khóc cả lên, không từ ngữ nào có thể miêu tả được.

Lý Chân cùng Tửu Chí ngồi nghỉ ngơi trong một gian phòng nhỏ khác, thưởng thức một màn cảm động của Tư Tư, mặc dù trong trà có pha tí mật ong, nhưng bọn họ lại cảm thấy có vị chut chat cay đắng ở trong đó.

Đặc biệt là Lý Chân, chỉ mấy ngày mà đã thất bại đến hai lần, đã kích rất lớn đối với sự tự tin của hắn, một lần trước hắn bại bởi vì mới tới thành Trường An, không biết tình huống nên trúng cạm bẫy, mà lần này, Xá Lợi tới tay lại để mất, hắn không còn gì để nói, chẳng lẽ đổ tại vận may sao.

Chỉ có thể nói hắn phán đoán đối với tình thế còn chưa am hiểu sâu xa, hẳn làm sao cũng không nghĩ được một viên Xá Lợi giả lại nhắc lên nhiều sóng gió như vậy, hẳn lúc này mới lý giải được sự sâu sắc trong lời nói của Vương Khinh Ngũ, hẳn trong lúc nhất thời trầm mặc không biết nói gì.

“Lão Lý, người kia là một cô gái, người nhìn ra không?” Tửu Chí ở những phương diện khác phản ứng thì hơi chậm, nhưng phương diện nữ nhân thì hẳn là một tay lão làng.

“Ta đại khái cũng nhìn ra một chút.”

Người áo tím kia ăn mặc đồng phục võ sĩ, bó sát vào người, vóc người vô cùng tinh tế, rõ ràng là nữ nhân không thể nghi ngờ, Lý Chân lại hỏi: “Vết thương trên vai đã đỡ chưa?”

Tửu Chí quơ vai một cái, “Cũng còn tốt, không thấy đau, mụ nội nó, cái bà nương kia xuống chân mạnh như vậy, tí nữa gãy xương của ta.”

Lý Chân lại trầm ngâm chốc lát nói: “Còn có đám người áo đen kia, người cảm thấy khá quen thuộc sao?”

Lúc này, Khang Đại Tráng mới đi vào nhà, hẳn tiếp lời của Lý Chân nói: “Bọn họ chính là võ sĩ Thổ Hỏa La mà chúng ta gặp phải ở Cao Xương, ta nghe được bọn họ nói chuyện với nhau, dùng tiếng Thổ Hỏa La.”

Tửu Chí sững sờ, “Không thể nào! Đám bang phái này bám dai như đĩa thế, dĩ nhiên đi theo chúng ta đến Trường An?”

Lý Chân cười cợt, “Ta cũng cảm thấy rất giống bọn họ, hơn nữa Vương Kinh Ngữ nói đã từng cho ta biết, A Hoàn vương cũng trung thành với một vị quyền quý nào đó của Đại Đường, thủ hạ của hắn xuất hiện ở thành Trường An, cũng sẽ không kỳ quái.”

“Nhưng mà. . . . Bọn họ là người Thổ Hỏa La, ở Trường An gây sóng gió lớn như thế, không cảm thấy có chút hoang đường sao?” Tửu Chí vẫn là không hiểu được, ở Cao Xương đám người này có thể làm xằng làm bậy, nhưng nơi này là Trường An, bọn họ còn dám tùy tiện giết người như thế, chuyện này quả thật có chút quá khó mà tin nổi.

“Hay là thế lực sau lưng bọn họ muốn dùng người Hồ để che giấu tai mắt người khác!”

Lý Chân thở dài, cười khổ nói: “Hiện tại thế cuộc trở nên rất phức tạp, sau lưng võ sĩ Thổ Hỏa La là một thế lực, người áo tím cướp đi ảnh Xá Lợi cũng thuộc về một thế lực khác, thêm vào Vũ Thuận cùng Vương Nguyên Bảo, tổng cộng có bốn thế lực đang tranh cướp Xá Lợi, tình thế thật sự có chút khó bề phân biệt a!”

“Lão Lý, người nói ra rồi ta mới thấy, nữ nhân áo tím cướp được hộp Xá Lợi nhất định sẽ đi Lạc Dương, Trường An đã không có đầu, chúng ta cũng đừng suy nghĩ nhiều như vậy, đi hỏi xem điều kiện của Vũ Thuận, cứu Tiểu Tế trở về, sau đó chúng ta vô môn rời đi, quản gì bọn họ tranh đấu thế nào.”

“Người nói nghe rất đơn giản, Vũ Thuận dựa vào cái gì mà thả ra Tiểu Tế, hắn ăn thiệt thòi lớn như thế, sao chịu giăng hoà?”

Ba người đều rơi vào trầm tư, Lý Chân nói đúng, chỉ cần Tiểu Tế còn trong tay Vũ Thuận, bọn họ không thể thoát khỏi vòng xoáy này.

.

Trước Duyên Hưng môn thành Trường An, có một toà chùa chiến khá là cũ kỹ, gọi là Thanh Long Tự, xây dựng ở thời đại Tùy Văn Đế, hương hỏa cũng một thời từng cực thịnh, nhưng theo Hưng Thiện Tự, Từ Ân Tự, Huyền Đô Tự, các chùa chiến của hoàng thất Lý Đường nhanh chóng xây dựng nên, Thanh Long Tự cũng dần dần suy sụp, bên trong chùa chiến vốn có ba ngàn tăng nhân, cũng giảm mạnh đến hiện tại chỉ còn khoảng hơn trăm người.

Bởi Thanh Long Tự nương tựa sát cửa thành, cũng nơi này cũng trở thành nơi tụ tập của các tín đồ, tràn ngập sự nguy hiểm, ngay cả quan phủ bộ đầu nha dịch cũng không dám công khai đi vào nơi này tra án.

Trước cửa chùa chiến có một mảnh đất chừng năm, sáu mẫu, trên đó mọc lên hàng loạt cửa hàng, bán đủ loại vật lý kỳ cổ quái, thậm chí còn có người ở đây công khai bày bán quân nỏ mà triều đình nghiêm cấm buôn bán.

Buổi chiều, một chiếc xe ngựa dừng trước mảnh đất, Lam Chấn Ngọc thân đã thay đổi một bộ áo quần khác từ trong xe ngựa nhảy xuống, bước nhanh vòng qua các cửa hàng, trực tiếp từ cửa bên hông đi vào bên trong chùa chiến, lúc hắn đi tới một gian phòng nằm phía sau nhà chùa, hướng về hai bên nhìn một chút, rồi mới đẩy cửa đi vào một tòa tiểu viện ở bên trong.

Lúc mới vừa bước chân vào, hai thanh kiếm sắc bén từ hai bên trái phải chĩa ngay vào cổ họng của hắn, Lam Chấn Ngọc vội vã giơ tay lên nói, “Ta là tới gặp đại sư!”

Lúc này, trong phòng truyền tới một thanh âm khàn khàn, “Để hắn đi vào!”

Hai thanh kiếm rút đi, Lam Chấn Ngọc sửa sang lại quần áo một chút, bước nhanh đi vào thiền phòng, bên trong thiền phòng tràn ngập một hương vị nhàn nhạt mùi son phấn, bên trong một tăng nhân đang ngồi xếp bằng, bị màn che che lấp, nên không thấy rõ tướng mạo cùng tuổi tác của hắn.

Lam Chấn Ngọc vội vã quỳ xuống, “Ty chúc tham kiến cao tăng!”

Trong phòng nhất thời truyền đến một tiếng nữ nhân cười khê ‘Xì!’, tăng nhân ho khan hai tiếng, tiếng cười lập tức dừng lại, chỉ nghe tăng nhân dùng giọng khàn khàn nói: “Lam Chấn Ngọc, người biết ta vì sao gọi ngươi tới không?”

“Ty chúc không biết!”

“Vậy ta sẽ nói cho người biết, người cung cấp tình báo là không sai, nhưng tối hôm qua thất thủ, người của chúng ta không có nắm được Xá Lợi.”

Lam Chấn Ngọc cả kinh, vội vàng nói: “Ta trưa hôm nay mới nhìn thấy tám thi thể của đám gia tướng, chẳng lẽ không phải. . . .”

“Tám tên này do chúng ta giết là không sai, nhưng Xá Lợi lại bị người khác cướp đi, chúng ta tối hôm qua phí công vô ích rồi.”

Lam Chấn Ngọc trên mặt trán toát ra mồ hôi lạnh, vội vàng nói: “Không biết là ai đã cướp đi Xá Lợi?”

“Đây chính là nguyên nhân mà ta tìm người, tối hôm qua trừ chúng ta ra, còn có hai người khác cũng tham gia tranh cướp Xá Lợi, nhưng Xá Lợi cuối cùng nằm vào trên tay người nào, chúng ta cũng không biết, cái nhóm Thổ Hỏa La này ngu xuẩn hành sự bất lực, ta đã phạt nặng bọn họ, hi vọng người có thể lợi dụng nhân thủ của Vũ Thuận mau chóng tìm được Xá Lợi.”

“Vâng! Ty chức đã hiểu.” Lam Chấn Ngọc xoa xoa mồ hôi trên trán.

Trong phòng tăng nhân lại chậm rãi nói: “Hiện tại Đại Tổng Quản cực kỳ quan tâm đến việc này, khiến cho chúng ta cần phải có được Xá Lợi, Lam Chấn Ngọc, người chỉ cần đem việc này làm cho thỏa đáng, Đại Tổng Quản sẽ bảo đảm cho người làm Vũ Lâm tướng quân, người cũng biết quan hệ đặc thù giữa Đại Tổng Quản và Thánh Thượng, chỉ cần hấn mở miệng, coi như cho người làm Đại tướng quân cũng là dễ như việc ăn cháo.”

“Đa tạ đại sư giúp đỡ, ty chức sẽ dùng toàn lực tìm ra Xá Lợi.”

“Đi đi! Ta muốn nghỉ ngơi.”

Lam Chấn Ngọc dập đầu một cái, đứng dậy lui ra, mơ hồ nghe thấy bên trong truyền đến tiếng cười của nữ nhân, trong lòng hấn thầm mắng một tiếng, ‘Lừa trọc chết tiệt!’

Hắn đã đoán ra được, đêm qua chắc chắn có hai người tham dự, một người trong đó tất nhiên là Lý Chân, hấn hiện tại phải mau chóng tìm tới Lý Chân mới được.

54. Chương 54: Bàn Bạc Điều Kiện Mới

“Ta không đi!”

Trong phòng, Khang Đại Tráng buồn bực trả lời một câu, sau đó cúi đầu không nói lời nào.

Lý Chân lải nhải luôn mồm mà Khang Đại Tráng vẫn không chịu đáp ứng, để hấn không khỏi cảm tức, hấn cả giận nói: “Tư Tư là em gái của người, người không đưa nàng trở về, vậy ai đưa nàng trở về? Tốt lắm, ta đưa nàng trở về, người đi cứu Tiểu Tế, như vậy được chưa!”

Khang Đại Tráng cũng cứng rắn cái cổ nói: “Tiểu Tế vì cứu Tư Tư mà bị bắt đi, ta không phải là người vô tình, mặc kệ hấn được, người cảm thấy ta sẽ làm chuyện như vậy sao?”

Lúc này, Tử Chí nằm ở một bên cũng không nhận được khuyên nhủ: “Lão Khang, theo lý ta không quản việc của người, có điều ta cảm thấy lão Lý nói cũng đúng, Tư Tư nhất định phải đưa đi chỗ cha mẹ người, nàng hiện tại là phiền toái của chúng ta, sẽ ảnh hưởng đến kế hoạch cứu Tiểu Tế, khiến chúng ta không thể toàn lực được.”

Lão Lý không thể đưa Tư Tư đi được, ngược lại thật ra ta cũng muốn đi, nhưng hấn lại không cho phép, vậy chỉ còn có người mà thôi, ta cảm thấy đây không phải vấn đề đạo nghĩa hay không, mà là vấn đề lửa đã gần sém lông mày rồi, đã hai ngày, lại không hạ thủ cứu Tiểu Tế, chỉ sợ mạng nhỏ của hấn sẽ không còn.”

Lần này, Khang Đại Tráng không có hé răng nói nửa câu, lời nói của Tử Chí mặc dù có nghe không lọt lỗ tai, nhưng vẫn có chút đạo lý.

Lý Chân lại tận dụng mọi thời cơ để khuyên nhủ: “Lão Khang, chúng ta đều biết người là người biết giảng giải đạo nghĩa, đưa Tư Tư đi kỳ thực cũng là một phần bên trong kế hoạch của chúng ta, hết thảy mọi hành động, không phải để cứu Tư Tư, cứu Tiểu Tế sao?”

Người phụ trách đưa nàng đi, cứu Tiểu Tế có ta cùng Tửu Chí đã đủ rồi, bắt giữ con trai của Vũ Thuận không phải là việc gì khó, chỉ cần trao đổi Tiểu Tế ra, chúng ta sẽ không ở thành Trường An nữa, lập tức cao chạy xa bay, Tư Tư cũng sẽ không trở thành nỗi lo của chúng ta về sau.”

Khang Đại Tráng rốt cục cũng bị thuyết phục, hần chậm rãi gật đầu, “Được rồi! Ta đáp ứng người, có điều chính người đi khuyên Tư Tư đi, nàng có chịu đi hay không vẫn là một chuyện khác.”

Mới nói xong câu nói này, ngoài cửa sổ bỗng nhiên truyền đến một tiếng ‘Ca!’ vang lên, Lý Chân vội vã mở cửa đi ra bên ngoài, chỉ thấy bóng lưng Tư Tư lóe lên tiến vào gian phòng của nàng.

Lý Chân biết tiểu nương tử này đã nghe trộm được cuộc nói chuyện của bọn họ, hần chỉ biết cười khổ một tiếng, chậm rãi đi tới trước cửa phòng của Tư Tư, gõ gõ một thoáng, “Tư Tư, là ta, ta muốn nói mấy câu với người.”

“Phòng cửa không khóa, tự người vào đi!” Trong phòng truyền đến tiếng khóc của Tư Tư.

Lý Chân đẩy cửa ra đi vào, chỉ thấy Tư Tư ngồi ở trước bàn gạt nước mắt, hần đi lên trước ngồi xổm ở trước mặt nàng, cười nói: “Người đã nghe thấy rồi sao?”

“Ta là phiền toái của các người sao?” Tư Tư dùng ánh mắt đỏ ngầu hỏi.

“Miệng của tên béo đáng chết kia phun đầy phân, lâu nay vẫn như vậy, người không phải không biết, người hà tất để ý đến lời nói của hần?”

“Người tuy rằng không nói, nhưng người cũng có ý này, không phải sao?”

“Không phải!”

“Phải!” Tư Tư vừa khóc lên, “Là bản thân ta làm liên lụy đến người, vì ta mà Tiểu Tế bị bắt đi.”

Lý Chân trong lòng thương tiếc nàng, hần thấy tóc của nàng có chút ngổn ngang, nhẹ nhàng chải lại cho nàng, ôn nhu nói: “Người đến Trường An đã được mấy tháng, trải qua rất nhiều chuyện, ta cảm thấy người so với trước đây hiểu chuyện hơn rất nhiều, người nên biết, sự tình mà chúng ta gặp phải kỳ thực không liên quan đến người.”

Ngược lại, chúng ta ở Cao Xương gặp phải một sự kiện làm liên lụy đến người, hại người bị bắt, hần là ta nên xin lỗi người mới đúng.”

Tư Tư cúi đầu thút thít, Lý Chân lại cười nói: “Để người đi, không phải là cả đời không gặp mặt, nói không chừng sau khi chúng ta cứu được Tiểu Tế, cũng sẽ chạy trốn tới Trương Dịch, khi đó không phải lại gặp mặt nhau sao? Dù sao hai nhà chúng ta giao tình cũng đã được mười năm, sao có thể nói rời xa liền rời xa luôn, lẽ nào ta không muốn có người bạn như Khang Đại Tráng sao?”

Tư Tư nghe hần nói rất có đạo lý, rốt cục có chút nghĩ thông suốt, nàng lại khóc thút thít nghẹn ngào nói: “Vậy người đáp ứng với ta, người nhất định phải tới thăm ta.”

Lý Chân duỗi ngón tay cái ra, đây là hành động lúc người Túc Đặc lập lời thề, từ nhỏ Lý Chân không biết bị Tư Tư bắt buộc chơi trò này bao nhiêu lần rồi, nhưng lần này hần lại rất nghiêm túc.

Tư Tư cũng duỗi ngón tay cái ra, ngón tay cái của hai người nhấn sát vào nhau, nàng nhất thời nín khóc mỉm cười, “Đây chính là tự người lập lời thề, ta không hề bắt buộc người nha!”

Lý Chân dùng khăn mặt đưa cho nàng, để nàng lau đi nước mắt của mình, đứng dậy cười nói: “Đã không còn sớm nữa, nghỉ sớm một chút đi! Ngày mai trời chưa sáng chúng ta phải xuất phát rồi.”

Ngày tiếp theo, trời chưa sáng, bóng tối vẫn còn le lóm trên bầu trời, Lý Chân cùng Tửu Chí đưa Khang Đại Tráng huynh muội ra ngoài thành Trường An, tiễn bọn họ đến tận mười dặm, xác nhận bọn họ đã được an toàn, hai người lúc này mới ghìm ngựa lại, nhìn theo xe ngựa của Tư Tư đi xa phía chân trời.

“Lão Lý, Tư Tư đã đi rồi, Đại Tráng cũng đi rồi, chỉ còn lại chúng ta đối với vấn đề cực kỳ nan giải aaa, từ nhỏ đến lớn ta không có kinh nghiệm bắt cóc con nít, người nói chúng ta làm sao mà động thủ?” Tửu Chí vén tay áo lên, chuẩn bị làm một võ lớn.

Lý Chân trầm tư chốc lát nói: “Bắt cóc Vũ Thuận hài tử là con đường bất đắc dĩ, ta chỉ là vì Đại Tráng đưa Tư Tư đi mới làm như vậy, không tới lúc vạn bất đắc dĩ chúng ta tuyệt không thể dùng việc này, hiện tại vụ án Xá Lợi là một mê cục lớn, ta đi phủ đệ Vũ Thuận nói chuyện với hắn một chút, nhìn có thể có khả năng chuyển biến tốt đẹp lên hay không.”

Tửu Chí bĩu môi nói: “Trừ phi ngươi đồng ý làm chó săn cho hắn, bằng không hắn làm sao chịu thả Tiểu Tế ra? Đây là tự ngươi nói mà thôi.”

Lý Chân cười vỗ bả vai hắn, “Chuyện gì cũng không thể tuyệt đối được, giết Tiểu Tế đối với hắn lại có ích lợi gì chứ? Nói không chừng ta lại thay hắn làm việc khác, đổi lấy Tiểu Tế thì sao.”

“Cái này cũng đúng a! Ta tại sao không có nghĩ ra.”

“Đi thôi! Chúng ta trực tiếp đi Vũ Thuận phủ.”

Lý Chân cùng Tửu Chí quay đầu ngựa lại, lại trở về Thành Trường An, bọn họ trực tiếp tiến vào Vụ Bản phường, đi tới trước cửa Vũ Thuận phủ, lập tức có gia đinh đi vào bẩm báo.

Lý Chân đối với Tửu Chí thấp giọng nói: “Ta đi vào cùng hắn đàm luận, ngươi chờ ở bên ngoài, nếu như ngươi nghe được bên trong có thanh âm rối loạn, ngươi đi đến cửa hông tiếp ứng cho ta.”

Tửu Chí ngẩn ra, “Lại muốn đánh nhau sao?”

“Lo trước cũng tốt mà!”

Lúc này, gia đình bước nhanh đi ra nói: “Lý Công Tử, Trụ quốc xin người vào.”

Lý Chân theo sau gia đình tiến vào cửa phủ, đi thẳng tới phòng chính, chỉ thấy Vũ Thuận chấp tay sau lưng, nhìn bức họa trên tường không biết đang suy nghĩ chuyện gì, Lý Chân tiến lên khom người thi lễ, “Tham kiến Vũ Trụ Quốc!”

Vũ Thuận quay đầu lại liếc mắt nhìn hắn, gật đầu, “Xin mời ngồi xuống nói chuyện.”

Vũ Thuận cũng không biết Lý Chân cũng tham dự buổi tối tranh cướp Xá Lợi ngày hôm ấy, mấy ngày nay hắn phái ra hơn một trăm tên thủ hạ ở bên trong Thành Trường An tìm hiểu xung quanh, không hề có một chút tin tức nào, làm hắn cảm giác phiền muộn vô cùng.

“Người đã nghe nói gì chưa! Gia tướng Vũ thị ở ngoài thành bị người khác phục kích, chết tám người.”

“Ta cũng nghe được một ít tin đồn, chuyện gì thế này?”

Vũ Thuận thở dài, “Người bị phục kích là người đưa tin do ta phái đi, mang theo Xá Lợi, Xá Lợi lại bị người khác cướp đi, lẽ nào người không nghĩ ra sao?”

Lý Chân vô cùng ngạc nhiên, liền vội vàng lắc đầu, “Ta còn đang đợi tin tức từ Lạc Dương, chuyện này. . . Đây là người phương nào gây ra?”

Vũ Thuận lạnh lùng một lát rồi rên lên một tiếng: “Ta đã tra xét ba ngày, dĩ nhiên không hề có một chút tin tức nào, thủ hạ ta đều là một đám phế vật vô dụng, nuôi cũng tốn cơm.”

Nói đến đây, Vũ Thuận lại nhìn một chút về Lý Chân, thấy bên trong ánh mắt của hắn có sự đăm chiêu, hắn trong lòng hơi động, lại hỏi: “Lý Công Tử nghĩ chuyện này như thế nào?”

Lý Chân trầm tư một lúc lâu rồi nói: “Nếu như ta giúp Vũ Trụ Quốc tra ra tầm tích của đám người này, Vũ Trụ Quốc có thể thả huynh đệ của ta được không?”

“Đây là điều kiện của người sao?”

Lý Chân gật đầu, Vũ Thuận nhìn hắn chốc lát, nhân tiện nói: “Nói một chút ý nghĩ của ngươi, nếu như có thể được, ta đáp ứng ngươi.”

“Không đối gạt Vũ Trụ Quốc, lúc ta đi qua Huyện nha, hiểu rõ được một ít tình huống, ta phát hiện trong này có chút kỳ lạ.”

“Cái gì kỳ lạ, nói một chút coi!”

“Ta thấy hung nhân dùng loại mâu ngắn, loại mâu ngắn này ta ở Cao Xương từng thấy qua, dùng cho quân đội tiểu quốc ở Tây Vực, bọn họ bình thường không cần dùng cung tên, mà là dùng mâu ngắn phóng ra, ta liền hoài nghi đám người này không phải người Trung Nguyên, mà là người Hồ.”

Vũ Thuận trầm ngâm một hồi, Lý Chân nói tới có xác thực có đạo lý, hắn không lộ ra vẻ gì lại hỏi: “Sau đó thì sao?”

Lý Chân tiếp tục nói: “Ta dựa theo manh mối này mà truy tra, sớm nhất đêm nay, trễ nhất ngày mai, ta sẽ tra ra tung tích của đám người này.”

“Ý của ngươi là nói, lấy điều kiện tra ra đám người này, để ta thả bằng hữu của ngươi ra?”

“Đúng vậy!”

Vũ Thuận hí mắt nhìn hắn một lát, rốt cục gật đầu, “Nếu ngươi có thể tra ra tung tích của bọn họ, ta sẽ tha đồng bạn của ngươi.”

“Vũ Trụ Quốc, nếu như ngươi lật lọng thì làm sao bây giờ?” Lý Chân căn bản không tin tưởng Vũ Thuận chút nào.

Vũ Thuận cười nhạt nói: “Điều kiện ngược lại là ngươi đưa ra, ngươi không làm thì thôi, tự bản thân ta đi điều tra, lúc nào tìm được Xá Lợi, lúc đó mới thả huynh đệ của ngươi.”

Thấy Lý Chân trầm mặc không nói gì, Vũ Thuận lại cười nói: “Kỳ thực ta đồng ý thả người ra, bằng không ta lật lọng thì thế nào? Lý Chân, huynh đệ ngươi đối với ta đã không có ý nghĩa gì, ta đáp ứng ngươi, chỉ cần ngươi tìm cho ta được ai là người giết đây, bất kể có hay không lấy về được Xá Lợi, sự tình đều không có quan hệ gì với các người nữa, ta sẽ thả huynh đệ của ngươi ra.”

Ý của Lý Chân chính là câu nói sau cùng này, hắn nhìn kỹ Vũ Thuận rồi nói: “Vũ Trụ Quốc, chúng ta một lời đã định?”

“Một lời đã định!”

...

“Lão Lý, chúng ta đi nơi nào tìm đám người kia a, Trường An lớn như vậy, có ít nhất cũng phải gần triệu nhân khẩu, đây không phải là mò kim đáy biển sao?” Sau khi rời khỏi Vũ Thuận phủ, Tử Chí không nhìn được mà hỏi.

Lý Chân chỉ vào đầu của mình, cười hí mắt nói: “Cách tốt nhất là phải suy nghĩ ở trong này, lập tức ngươi sẽ có biện pháp.”

“Cút đi! Ta từ nhỏ đã không thích lãng phí dùng bộ não của mình, ngươi không phải không biết.”

Hai người đi tới thành Đông, chỗ này diện tích gần mấy ngàn mẫu, có tửu lâu, tiệm tơ lụa, tiệm châu báu, tiệm nhạc khí, tiệm rèn, cũng phải hơn một trăm ngành nghề, mấy ngàn cửa hàng.

Lúc này đang là buổi sáng, trên phố dòng người mãnh liệt, tiếng rao hàng liên tiếp, dị thường náo nhiệt.

Lý Chân tìm tới một cửa hàng châu báu của người Hồ, hỏi thăm một chút, một tên thương nhân Túc Đặc hướng về hắn nói một địa điểm, hắn lập tức đi tới Ba Tư điểm ở thành Tây, đối với người gác cổng nói: “Ta tìm đại thúc Khang Bá Nhạc, hắn có ở đây không?”

“Hai vị thiếu lang tìm ta có việc sao?” Từ trong cửa lớn một người đàn ông trung niên Túc Đặc đi ra, chừng năm mươi tuổi, mặt đầy vẻ hiền hậu, nụ cười hiền hòa, nói tiếng Hán rất lưu loát.

Lý Chân lấy ra một vật, đưa hắn nhìn một chút, người đàn ông trung niên Túc Đặc này lập tức nổi lòng tôn kính, “Hai vị thiếu lang mời vào!”

55. Chương 55: Lòng Người Khó Đo

Tên người đàn ông trung niên Túc Đặc này tên là Khang Bá Nhạc, là thủ lĩnh thương hội người Túc Đặc ở thành Trường An, trong đám người Túc Đặc có uy vọng rất cao.

Mà Lý Chân đưa đồ vật cho hắn xem chính là bình an phù của đội buôn Túc Đặc, lúc Lý Chân cứu đám thiếu nữ ở Phúc Lộc huyện, thủ lĩnh đội buôn Tắc Ba vì cảm tạ mà đặc biệt tặng cho hắn.

Mặc kệ dù ở nơi nào, Lý Chân chỉ cần đưa bình an phù trước mặt các thương nhân người Túc Đặc, thương nhân người Túc Đặc các nơi đều sẽ tận lực giúp đỡ, giải quyết khó khăn của hắn.

Trong gian phòng chiêu đãi khách quý, Khang Bá Nhạc để hầu gái đem lên ít đặc sản của người Túc Đặc, hắn đang nhìn kỹ một chút bình an phù này, phía trên có tên của đội buôn.

Đây là một nhánh đại đội buôn rời khỏi Trường An vào tháng trước, Khang Bá Nhạc đã có được tin tức, chỉ đội buôn này ở Túc Châu Phúc Lộc huyện tao ngộ mã phi tập kích, cướp đi chín tên thiếu nữ người Túc Đặc, sau được vài người Hán tuổi trẻ giúp đỡ, mới cứu lại được.

Khang Bá Nhạc trong lòng biết rõ, hai người trẻ tuổi trước mắt này chính là những thiếu niên đã cứu đội buôn, hắn gật đầu cười, “Xin hỏi tôn tính đại danh của hai vị công tử?”

Lý Chân hạ thấp người nói: “Lý Chân người Đôn Hoàng, vị này tên là Tửu Chí, đồng bạn của ta, chúng ta gặp phải một chút khó khăn, hy vọng có thể được đại thúc trợ giúp.”

Khang Bá Nhạc nở nụ cười, “Bên trong đám người Túc Đặc ở Trường An ta vẫn có chút uy vọng, người nói đi! Chỉ cần ta có thể làm được, ta nhất định sẽ tận lực giúp đỡ.”

“Là như vậy, chúng ta đang tìm kiếm một đám võ sĩ Thổ Hỏa La vừa tới Trường An, khoảng từ mấy chục người đến trăm người, có thể nhờ đại thúc giúp ta tìm bọn họ được hay không?”

“Việc này chỉ là việc nhỏ, chỉ tìm người mà thôi, ta có thể giúp các người!”

Khang Bá Nhạc vui vẻ đáp ứng rồi, hắn trầm ngâm chốc lát nói: “Nếp sống người Thổ Hỏa La cùng người Trung Nguyên rất khác nhau, bọn họ cần rất nhiều đồ đặc, mà chúng thì đều thu mua từ người Túc Đặc chúng ta, hơn nữa ta cùng thương hội người Thổ Hỏa La cũng có liên hệ chặt chẽ với nhau, tìm ra bọn họ cũng không khó lắm, không biết khi nào công tử muốn có tin tức của ta?”

“Nếu như hôm nay có thể đưa tin tức cho ta là tốt nhất, không thì muộn nhất trưa mai ta cần biết điểm dừng chân của bọn họ.”

Khang Bá Nhạc gật gù, “Ta thử một chút xem sao! Tận lực ngày hôm nay đưa tin tức cho người.”

Lý Chân trong lòng rất cảm kích, vội vã cảm tạ, lúc này hắn lại nghĩ tới một chuyện, vội vàng nói: “Ta phải nhắc nhở đại thúc một chút, đây là một đám vô lại hung ác vô cùng, giết người như ngóe, đại thúc nên ngàn vạn lần cẩn thận.”

“Đa tạ công tử nhắc nhở, ta sẽ chú ý.”

Lý Chân nói cho hắn chỗ trọ của mình, sau đó cùng Tửu Chí đứng dậy cáo từ.

Hai người tạm thời cũng không có sự tình nào, trước mắt thấy thời gian đã đến buổi trưa, bọn họ đơn giản đi tới một quán tửu lâu thành Đông rồi ngồi xuống, kêu vài món thức ăn, một bình rượu.

“Lão Lý, chúng ta còn có một cái việc trọng yếu vẫn chưa làm, người đã quên sao? Vương Nguyên Bảo đáp ứng chúng ta mỗi người hai ngàn quan tiền, chúng ta vẫn chưa đi lấy nè! Có muốn xế chiều đi nhận tiền không, trực tiếp đổi thành kim tệ Túc Đặc, người xem thế nào?”

Lý Chân lắc đầu, “Hai ngàn đồng tiền vàng cũng đủ nặng, ngược lại sẽ thành gánh nặng của chúng ta, Vương Nguyên Bảo cũng sẽ không nuốt nợ, sau đó lấy lại là được!”

“Nói ra cũng đúng! Mập gia ta ở Trường An cũng không ít ngày, còn chưa có đi hưởng thụ qua sự giàu có của mỹ nhân, ai! Cái chuyện hư hỏng này lúc nào mới đến với ta đây?”

“Sau này sẽ có rất nhiều cơ hội, trước tiên đem Tiểu Tế cứu ra đã, sau đó ta sẽ mặc kệ người, tùy tiện người đi thanh lâu kỹ quán nào, ta coi như cái gì cũng không biết, tương lai cũng sẽ không nói cho Thúy nhi.”

“Lời này ta thích nghe nhất, cũng không biết Thúy nhi có hay không đã quên ta rồi.”

Lý Chân uống một chén rượu, hần lại nghĩ tới một chuyện, trầm tư nửa ngày rồi vỗ Tửu Chí cười nói: “Lão mập, có chuyện ta cảm thấy rất kỳ quái.”

Hần phát hiện Tửu Chí đang thất thần, thuận tiện ánh mắt của hắn nhìn tới, không khỏi lại vừa bực mình vừa buồn cười, nhẹ nhàng vỗ bàn một cái, “Người đang nhìn cái gì đó?”

Tửu Chí chính đang nhìn một thiếu phụ tuổi trẻ, để lộ ra một mảng ngực trắng như tuyết ở phía bên kia, lúc Lý Chân quát to một tiếng, nhất thời sợ hết hồn, “Chuyện gì a?”

“Người là đồ khốn nạn, có chút mặt mũi nào hay không, trưng phu người ta ở bên cạnh đấy!”

Tửu Chí mặt đỏ lên, “Ồ! Ta biết rồi, người tiếp tục nói đi.”

“Ta đang nói có chuyện thì cảm thấy có chút kỳ quái, vẫn nghĩ không thông, người giúp ta suy nghĩ một chút.”

Tửu Chí uống một hớp rượu, đặc ý nở nụ cười, “Ta biết người tại sao không chịu để cho ta đưa Tư Tư trở lại, bởi vì người cần mập gia ta, một người thông minh lanh lợi như ta, Đại Tráng chỉ là loại không có đầu óc, người cho hắn nói một trăm lần hắn cũng không phản ứng kịp, nói đi! Mập gia ta xin rửa tai lắng nghe.”

”Ta nhớ tới Vương Nguyên Bảo đã từng nói, A Hoãn vương cũng được một Bộ Hàm Xá Lợi giả, hắn cũng biết làm sao để nhận biết thật giả Xá Lợi, nếu thủ hạ A Hoãn vương xuất hiện ở Trường An, tại sao ta lại không hiểu thấu a, cứ thấy có điều gì đó không bình thường ở đây, bọn họ liều mạng cướp Xá Lợi giả, thậm chí ngay cả người A Hoãn vương cũng phải cướp đoạt.

Còn có việc, Vũ Thuận có bức tranh vẽ Xá Lợi giả, lẽ nào A Hoãn vương không có nói cho Vũ Thuận biết làm thế nào để phân biệt thật giả sao? Duyên cớ ở trong này, ta làm sao cũng không nghĩ ra được.”

Tửu Chí ‘Xì!’ cười lạnh một tiếng, “Có đại trí tuệ mập gia ở trước mặt người, người còn cảm thấy nghi hoặc sao? Ta nói cho người biết đáp án, rất đơn giản, A Hoãn vương là cái lão quỷ rất gian xảo, biết chân tướng nhưng sẽ không nói, sau đó đem Xá Lợi giả bán ra cái giá cao, ngược lại hắn ở Thổ Hỏa La, núi cao Hoàng đế xa, cuối cùng người bị lừa cũng không làm gì được hắn, chuyện như vậy mập gia ta đã trải qua nhiều rồi.”

Lý Chân gật gật đầu, tên mập mập chết bầm này chắc nói đúng hơn phân nửa, A Hoãn vương hết sức giấu diếm chân tướng, về phần tại sao hắn muốn ẩn giấu, không hẳn giống Tửu Chí nói đơn giản như vậy.

.

Khang Bá Nhạc không hổ là lãnh tụ thương hội người Túc Đặc, năng lực của hắn cùng hiệu suất không có để Lý Chân thất vọng chút nào, đúng lúc hoàng hôn hắn liền để chất nhi chuyển tới một tờ giấy, mặt trên chỉ có một câu nói, ‘Người ở Duyên Hưng Môn Thanh Long Tự.’

Lý Chân lập tức để Tửu Chí đi giám thị Thanh Long Tự, chính hắn thì lại lên đường chạy tới Vũ Thuận phủ, một phút sau, trước mặt Vũ Thuận hắn mở ra một tờ bản đồ, trên đó Thanh Long Tự được khoanh vòng lại.

“Hung thủ giết thủ hạ người hiện tại đều ở bên trong ngôi chùa này!”

Vũ Thuận không nghĩ tới tốc độ tra xét của Lý Chân dĩ nhiên mau lẹ như vậy, không tới một ngày đã tìm ra trụ sở hung thủ, phải biết hắn bỏ ra bangày, điều động hơn một trăm người, ngay cái bóng của hung thủ đều không tìm được.

Hắn sưng sờ một lát hỏi: “Người có thể xác định sao?”

“Ta hiện tại có thể khẳng định, huynh đệ ta đang giám thị bên ngoài ngôi chùa này, có điều bên cạnh người có mặt thám, nếu như người tiết lộ tin tức ra, ta sẽ không thể bảo đảm được.”

Vũ Thuận chấp tay đi mấy bước nói: “Ta vậy thì triệu tập gia đình cùng võ sĩ, lấy lý do là bảo vệ trang viên, chạy tới Thanh Long tự.”

Hắn hướng Lý Chân cười nói: “Ta sẽ đem huynh đệ người cũng mang tới, nếu như tình báo là thật, ta sẽ thả người tại chỗ, tuyệt không nuốt lời!”

Vũ Thuận cũng là người rất có quyết đoán, hẳn lúc này quyết đoán ngay, triệu tập hai trăm gia đình cùng trăm tên võ sĩ xuất hành, trang viên của hắn ở Lam Điền Huyện hướng đông nam thành Trường An, vừa vặn phải đi qua Duyên Hưng Môn.

“Ta vừa nhận được tin tức của Lam Điền trang viên, có một đám dân đen đang xông vào trang viên, cướp đoạt lương thực vật tư, đại quân sự khẩn cấp cầu cứu, mọi người mang theo binh khí, nhanh chóng đi cứu viện!”

Ba trăm gia đình cùng đám võ sĩ cấp tốc mang binh khí ra, Vũ Thuận cũng mặc giáp mang khôi, vươn mình lên chiến mã, dẫn dắt ba trăm tên thủ hạ võ trang đầy đủ, mệnh mông cuồn cuộn chạy về phía Duyên Hưng Môn.

Mãi đến tận lúc ra khỏi Duyên Hưng Môn, Vũ Thuận mới thay đổi mệnh lệnh, chỉ vào Thanh Long tự bên ngoài mấy trăm bước mà quát to: “Vây quanh Thanh Long tự cho ta, người Hồ núp ở bên trong giết hết không tha!”

Vũ Thuận rất quyết tâm, hẳn không sợ giết người, có tai họa ngập trời đến mấy cũng do phụ thân hắn Vũ Thừa Tự gánh vác, tám tên gia tướng Vũ thị bị giết ở Trường An, Di Lạc Xá Lợi bị cướp đi, nếu như hắn không cho phụ thân một câu trả lời hợp lý, hậu quả hẳn không thể nào gánh vác được.

Lam Chấn Ngọc cũng không ngờ rằng sự tình sẽ đột nhiên xảy ra như vậy, hẳn không biết việc nửa canh giờ trước Lý Chân đã báo cho Vũ Thuận, mặc dù Lý Chân hứa hẹn trong vòng một ngày có thể tra được tin tức của đám võ sĩ Thổ Hỏa La, nhưng hắn cũng không quá tin tưởng Lý Chân có cái năng lực này.

Mãi đến tận Vũ Thuận ban xuống mệnh lệnh, hẳn mới hoàn toàn biến sắc, mới ý thức được đã xảy ra vấn đề rồi, nhưng lúc này thông báo cho người trong Thanh Long Tự để bỏ chạy, đã chậm một bước.

Lam Chấn Ngọc chỉ biết nhắm mắt tìm tới Vũ Thuận, khuyên hắn nói: “Tâm tình Sứ quân ta có thể hiểu, nhưng sứ quân làm như vậy quả thật có chút không thích hợp, sẽ gây ra đại họa!”

Vũ Thuận lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn, “Sẽ có đại họa gì?”

“Sứ quân cũng biết là có thể lực khác nhúng tay vào việc Xá Lợi, người này tất yếu là quyền quý Lạc Dương, nếu sứ quân giết người của hắn, sẽ dựng lên một cường địch cho Ngụy Vương, xin mời sứ quân cân nhắc!”

Vũ Thuận cười lạnh một tiếng, “Hắn có thể giết gia đình Vũ thị không kiêng dè chút nào, không sợ đắc tội Vũ gia, ta cũng không dám động một sợi lông cầu hắn, nếu sự tình truyền tới tai của phụ thân, người để ta làm sao mà giải thích cho phụ thân?”

Lam Chấn Ngọc vẫn muốn tiếp tục khuyên nhủ, Vũ Thuận khoát tay chặn lại nói: “Người không nên tiếp tục khuyên ta, để tránh khỏi ta hoài nghi người chính là mật thám, người có thể cầm miệng được rồi.”

Lam Chấn Ngọc chỉ biết đem lời định nói nuốt vào trong miệng, trong lòng hắn rất lo lắng, nhưng lại không thể làm gì được.

Lúc này, gia đình cùng võ sĩ của Vũ Thuận đã lọt vào trong Thanh Long Tự, vừa vặn gặp phải một đám võ sĩ Thổ Hỏa La chuẩn bị ra ngoài, song phương bạo phát một hồi ác chiến bên trong ngôi chùa. .

Song phương sức mạnh cách nhau quá xa, không tới một phút ác chiến liền kết thúc, ba mươi mấy tên võ sĩ Thổ Hỏa La bị gia đình Vũ Thuận giết chết, lúc này, vài tên gia đình đem một tên tăng nhân bị thương nặng kéo đến trước mặt Vũ Thuận.

“Khởi bẩm chủ nhân, người này chính là đầu lĩnh của bọn họ!”

Tăng nhân chừng hơn ba mươi tuổi, mặt mày trong lúc đó tràn ngập vẻ bình thản, mặc dù hắn đã bị thương nặng, nhưng vẫn dạn dày phần nộ, âm thanh khàn khàn nói: “Vũ Thuận, người là ăn gan hùm mật báo sao? Dám giết người của Đại Tổng Quản!”

Vũ Thuận tỉnh tể đánh giá hắn, không khỏi kinh hãi, tăng nhân này hẳn nhận thức được, tên tục gọi là Vương Đạo Uyên, nguyên bản trước là tên vô lại bán thuốc giả ở Trường An, sau đó đi Lạc Dương, ở đó cũng nhận thức một tên đồng nghiệp tên là Phùng Tiểu Bảo.

Giúp Phùng Tiểu Bảo chỉ trong một đêm liền phát tài, nhanh chóng biến thành người của hòa thượng Tiết Hoài Nghĩa, mà người này là khách quý của Vô Tắc Thiên, Vương Đạo Uyên cũng từ đó mà gà chó lên trời, xuất gia ở Bạch Mã Tự, cải pháp danh thành Đạo Uyên, trở thành phụ tá đắc lực Tiết Hoài Nghĩa.

Vũ Thuận giờ mới hiểu được chuyện này, nguyên lai một thế lực lớn khác tham dự cướp giết Xá Lợi, dĩ nhiên chính là người của Tiết Hoài Nghĩa, nhất thời làm hấn sợ đến mức mồ hôi chảy ròng ròng.

Phải biết Tiết Hoài Nghĩa là nam sủng mà Hoàng Đế tín nhiệm nhất, quyền thế ngập trời, ngay cả nghĩa phụ hấn Vũ Thừa Tự cùng thúc phụ Vũ Tam Tự đều muốn làm người cầm dây cương ngựa dẫn đường cho hấn, chính mình dĩ nhiên dám giết thủ hạ của hấn.

Vũ Thuận biết mình gây ra đại họa, hấn âm thầm hối hận, nên nghe khuyến cáo của Lam Chấn Ngọc.

Nhưng việc đã đến nước này, hấn cũng chỉ biết nhắm mắt nói: “Vương Đạo Uyên, là người trước hết giết gia tướng Vũ thị, đoạt Xá Lợi của ta, người đem Xá Lợi giao ra đây, bằng không chuyện này không xong đâu!”

Vương Đạo Uyên vẫn không ngừng đang chảy máu, vẫn như cũ mắng chữ: “Chó má! Ta khi nào lấy Xá Lợi của người, ta còn muốn hỏi người đó, người là đồ chó chết, chỉ là đứa con nuôi mà thôi, người có gan giải thích cho Đại Tổng Quản đi.”

Vương Đạo Uyên nói chuyện cực kỳ cay nghiệt, ở trước mặt mọi người, một câu nói vạch trần gốc gác của Vũ Thuận, Vũ Thuận trong lòng phần nộ đan xen, cũng không thể không oán sống chết của hấn, vội vã lệnh nói: “Mau chóng khiêng xuống trị thương cho hấn!”

Mấy tên gia tướng tiến lên mang Vương Đạo Uyên xuống, nhưng chỉ trong chốc lát liền có một người tiến lên bấm bấm, “Chủ nhân, người kia tâm mạch bị chém đứt, đã. . . .”

“Hấn đã chết rồi sao?” Vũ Thuận sợ đến mức âm thanh đều run rẩy lên.

Gia tướng gật gù, bên cạnh Lam Chấn Ngọc trong lòng đại hận, nhưng lại không dám hé răng, hấn biết Vũ Thuận bước kế tiếp tất nhiên là giết người diệt khẩu.

Vũ Thuận biết mình ngộ sát tâm phúc Tiết Hoài Nghĩa, gây ra đại họa, hấn đơn giản hạ lệnh, đem những người còn sống mang về phủ đệ, những người này một người cũng không thể sống được.

Lý Chân thờ ơ lạnh nhạt, hấn thấy Vũ Thuận đã xử lý xong việc Thanh Long Tự, lúc này mới không chút hoang mang từ phía sau đi tới.

“Vũ Trụ Quốc, người chính mồm đã từng nói với ta, người là người giữ chữ tín, hiện tại ta đã giúp người bắt được hung thủ, như vậy dựa theo ước định giữa chúng ta, người nên thả huynh đệ của ta.”

Vũ Thuận do dự một chút, đồng bọn Lý Chân đối với hấn không có ý nghĩa gì, nếu như có thể nhân cơ hội thu nạp Lý Chân ngược lại cũng không tồi, hấn đang muốn đáp ứng, lúc này, Lam Chấn Ngọc lại kéo Vũ Thuận một hồi, “Sứ quân, ty chức có lời muốn nói.”

Hấn đem Vũ Thuận kéo qua một bên, thấp giọng nói: “Ty chức vừa nãy điều tra Thanh Long tự, cũng không có tìm được Xá Lợi, ty chức lại thẩm vấn mấy người, đều nói buổi tối ngày hôm ấy có người khác cướp Xá Lợi đi, xem ra Vương Đạo Uyên nói không sai.”

Vũ Thuận có nghe nói hay không Xá Lợi, trong lòng thực tại thất vọng, lại hỏi: “Cái kia theo ý kiến của người đây?”

Lam Chấn Ngọc dùng khóe mắt dư quang ác độc liếc mắt một cái Lý Chân, người này phá hủy Thanh Long tự, cũng phá hủy tiền đồ chính mình, để ỉnh không cách nào bàn giao trước mặt Tiết Hoài Nghĩa, mối thù này hấn có thể nào không báo.

Hấn lại cười lạnh nói: “Nếu Lý Chân có thể thay sứ quân tìm ra hung thủ, vậy nói rõ hấn còn biết được càng nhiều, sứ quân vì sao không để hấn đem Xá Lợi tìm trở về?”

Vũ Thuận nghĩ đến chính mình đắc tội với Tiết Hoài Nghĩa, cũng là do Lý Chân gây ra, nếu không hấn đã không tìm tới Thanh Long tự, chính mình làm sao sẽ gặp rắc rối? Nguyên bản hứa hẹn cho Lý Chân, lúc này đã ném xa vô ảnh vô tung.

Vũ Thuận liền đi trở lại trước mặt Lý Chân nói: “Ta đương nhiên sẽ thả huynh đệ của ngươi, có điều trước lúc thả huynh đệ ngươi, còn muốn phiền toái nữa ngươi lần nữa khổ cực một chuyến, tìm Xá Lợi trở về cho ta.”

Lý Chân giận dữ, Vũ Thuận quả nhiên lật lọng, hấn rút kiếm một bước tiến lên, ánh kiếm lóe lên, đứng vững yết hầu Vũ Thuận, nhanh đến mức không gì sánh được, sợ đến Vũ Thuận ngậy người, lắp bắp nói: “Ngươi muốn. . . Làm gì?”

Bên cạnh Lam Chấn Ngọc cười lạnh một tiếng, khoát tay chặn lại, vài tên gia đình đem Tiểu Tế áp tới, Lam Chấn Ngọc trường kiếm để trên yết hầu Tiểu Tế, cười lạnh một tiếng nói: “Lý Chân, ngươi giết ta cũng giết, xem ai càng ác hơn!”

Lý Chân khắc chế căm giận ngút trời, chậm rãi đem kiếm thu hồi sao, đối với Vũ Thuận lạnh lùng nói: “Nếu như bọn họ đã đem Xá Lợi đưa đi Lạc Dương thì sao?”

Vũ Thuận xoa xoa vết kiếm trên cổ, trong lòng đại hận, “Cái này ta mặc kệ, ngày mai vào đúng lúc này ngươi như không tìm được Xá Lợi, ngươi liền nhặt xác cho hấn đi!”

Lý Chân hít một hơi thật sâu, đối với Tử Chí bên cạnh nói: “Chúng ta đi!”

Lý Chân đi mấy bước, lại quay đầu hướng Vũ Thuận nói: “Ngươi biết bên cạnh ngươi mật thám là ai không?”

Lý Chân chỉ tay Lam Chấn Ngọc, “Chính là hấn!”

Nói xong, hấn xoay người liền đi, Vũ Thuận kinh ngạc mà nhìn Lam Chấn Ngọc, một lát không nói ra được lời nào.

56. Chương 56: Gặp Hoàn Cảnh Khó Khăn

Sáng sớm ngày tiếp theo, Lý Chân đi tới phủ đệ Vương Nguyên Bảo, hấn muốn tìm Vương Khinh Ngữ, xem hấn có thể vận dụng lực lượng Vương gia giúp mình tìm ra cái gái áo tím kia hay không, nhưng gia nhân quý phủ Vương Nguyên Bảo lại nói cho hấn biết, ba ngày trước Vương Khinh Ngữ cùng huynh trưởng đi Lạc Dương rồi.

Tin tức này khiến một đường hi vọng cuối cùng của Lý Chân bị chặt đứt, hấn chậm rãi đi Tây Nhạc tửu quán, tại lầu hai tìm một chỗ ngồi xuống, kêu hai bầu rượu, tâm tình phiền muộn một mình ngồi uống rượu.

Trường An lớn như vậy, hấn biết đi đâu tìm người mặc áo tím đây? Huống hồ người đó có lẽ đã đi Lạc Dương, hấn bây giờ nên làm gì?

Chẳng lẽ thật muốn ép buộc hấn đi bắt cóc nhi tử của Vũ Thuận sao? Lý Chân trong nội tâm sát cơ dần dần nảy sinh, đem rượu trong chén uống một hơi cạn sạch, đúng lúc này, bên cạnh hấn truyền tới một thanh âm nữ tử tuổi trẻ, “Xin hỏi công tử, vị trí trước mặt ngươi có ai ngồi không?”

Lý Chân liếc qua nữ tử bên cạnh, đúng một tiểu nương tử rất trẻ tuổi, cũng gần mười lăm mười sáu tuổi, dáng người không cao, mặc một thân Trường Y màu xanh nhạt, đằng sau lưng đeo một thanh kiếm.

Lý Chân biết rõ ở Đại Đường, hiệp khách trong lịch sử rất có tiếng, cũng không có gì gọi là giang hồ võ lâm cả, mà là người dắt kiếm du lịch bốn phương mà thôi, ví dụ như Lý Bạch ra Thục chính là dùng thân phận hiệp khách, nữ hiệp khách cũng có không ít, vị tiểu nương tử này đoán chừng chính là như vậy.

Lý Chân thấy không khí này của Đại Đường không tốt chút nào, mà cô nương kia lại muốn ngồi đối diện chính mình, lúc này Lý Chân đang tức giận trong người, cũng không muốn nói quân tử chỉ lễ làm gì, hấn mất hứng đem chén rượu uống hết, “Ta đang buồn phiền, ngươi ngồi chỗ khác đi!”

Tiểu nương tử áo xanh lại không nói chuyện, quay người rời đi, đi vài bước lại vút bỏ một câu, “Một cái hộp đồng tử mà thôi, to lắm sao?”

Lý Chân khẽ giật mình, hấn bỗng nhiên nhảy dựng lên, hướng bốn phía nhìn quanh, chỉ thấy tiểu nương tử áo xanh đeo kiếm đang đi xuống lầu, còn tự phi thường dùng ánh mắt khiêu khích hấn.

“Này! Xin đợi một chút!”

Lý Chân nhanh chóng đuổi theo, hần gấp đến độ muốn phát điên rồi, liên tục đụng ngã mấy người, cũng không kịp xin lỗi mấy người đó, hướng dưới lầu chạy như điên.

“Khách quan, rượu của người, tiền còn chưa đưa!”

Tiểu nhị gấp đến độ dậm chân hô to, hần mời khách đến uống rượu nếu không trả tiền, phải khấu trừ tiền công của hần.

Lúc này một đồng tiền bay tới trước mặt hần, vừa vắn rơi trên tay của hần, hần cuống quýt tiếp nhận, lập tức ngậy ngẩn cả người, người trẻ tuổi kia vậy mà đưa một viên Kim tệ Túc Đặc cho hần, thiếu chút nữa hần vui mừng đến hôn mê bất tỉnh.

... .

Tiểu nương tử áo xanh cười một thót yên chi ngựa ở phía trước không nhanh không chậm mà chạy đi, Lý Chân cũng nhìn ra nàng là đang cố ý dụ dỗ bản thân mình, trong lòng của hần sinh ra một tia cảnh giác, từ xa xa đi theo tiểu nương tử áo xanh này.

Không bao lâu sau, bọn hần ra khỏi Kim Quang Môn ở phía Tây, tiểu nương tử áo xanh vẫn như trước không chút hoang mang nào cười ngựa chạy chậm chậm, Lý Chân vội đuổi theo, kéo lại dây cương của đối phương, “Vị cô nương này, xin dừng bước!”

Tiểu nương tử áo xanh cẩn thận dò xét hần một chút, cười hì hì hỏi: “Chúng ta nhận thức nhau sao?”

“Ta cảm thấy rằng chúng ta có lẽ đã từng quen biết a!”

Lý Chân nhìn bóng lưng của cô nương này mà nhận ra, chính là người mặc áo tím đêm hôm đó, Lý Chân lúc này mới nhìn rõ được dung mạo của nàng.

Chỉ thấy trước mặt hần là một khuôn mặt trái xoan cực kỳ xinh đẹp, lông mày thon dài, hai con ngươi như bảo thạch sáng ngời, cái mũi cao ngất cực kỳ xinh đẹp tuyệt trần, da thịt trắng nõn như tuyết, trên mặt không có một tia son phấn trang điểm nào.

‘ Quá đẹp a! ’ Lý Chân âm thầm khen một tiếng.

Nhưng bây giờ không phải là thời điểm thưởng thức vẻ đẹp của mỹ nhân, Lý Chân thành khẩn hướng phía nàng thi lễ, “Cô nương, ta đang mang trọng trách cứu tánh mạng của huynh đệ, xin đem hộp đồng trả lại cho ta!”

Tiểu nương tử áo xanh khuôn mặt vội trầm xuống, “Ta không biết người đang nói cái gì? Tánh mạng của huynh đệ người cùng ta không có quan hệ, bắt quá người lôi kéo ngựa của ta như vậy, có phải hay không quá vô lễ?”

Lý Chân biết rõ nàng nếu đã tìm đến mình, sự tình tất nhiên sẽ có cơ hội, hần không nên hành động mạnh mẽ, chỉ phải ăn nói khéo léo nói: “Mời cô nương giúp đỡ một chút!”

Tiểu nương tử áo xanh xem xét hần gần nửa ngày, bỗng nhiên che miệng cười cười, “Ta ngược lại là nguyện ý chiếu cố giúp người, thế nhưng mà người là người quá vô lễ, rõ ràng đối diện có chỗ trống, cũng không cho ta ngồi, còn rõ ràng muốn đuổi ta đi, điều này tính toán như thế nào đây?”

Lý Chân ôm quyền nói: “Ta mời cô nương trở lại tửu quán, nguyện kính rượu hướng cô nương bồi tội!”

“Thái độ này mới đúng chứ, bắt quá không có phúc khí để đến dạng tửu lâu như thế đâu, như vậy đi! Ta đưa ra mấy cái điều kiện, nếu như người có thể đáp ứng, có lẽ ta sẽ mang thứ đó trả lại cho người.”

Lý Chân đại hỉ, “Cô nương mời nói!”

Tiểu nương tử áo dùng bàn tay cầm roi chỉ về rừng cây ở phía xa xa, “Bên kia có một khối đất trống, chúng ta đi bên đó nói chuyện.”

Nói xong, nàng quay đầu ngựa lại hướng phía rừng cây chạy đi, Lý Chân do dự một chút, hần biết rõ cô nàng này tất nhiên có chuẩn bị rồi, ra khỏi thành đến chính là muốn dẫn mình đi vào trong mảnh rừng cây

đó, tưởng tượng được tánh mạng của Tiểu Tế chỉ còn có một đêm nay mà thôi, hắn chỉ đành phải cắn răng một cái, thúc ngựa đi theo.

Tiểu nương tử áo xanh đang ở trong rừng cây chờ hắn đến, bất quá trong này cũng không có người khác, Lý Chân chấp tay nói: “Cô nương mời nói!”

Tiểu nương tử áo xanh xoay người xuống ngựa, cầm kiếm trên tay, trên mặt nàng dáng tươi cười vụt tắt, mặt như sương lạnh nói: “Đêm đó người cướp đi Xá Lợi chính là ta, người muốn thu hồi Xá Lợi, đầu tiên phải đánh bại ta đã, rút...ra kiếm của người!”

Lý Chân cũng xoay người xuống ngựa, không hiểu mà hỏi: “Cô nương không phải muốn nói có mấy điều kiện sao?”

“Chuyện này là một trong những điều kiện đó, người nhất định phải đánh bại ta!”

Ánh mắt Lý Chân chăm chú nhìn cung tiễn phía sau lưng mình, tiểu nương tử áo xanh lại hét lớn một tiếng, “Không cho phép dùng cung tên, chỉ có thể sử dụng kiếm mà thôi!”

“Tốt!” Lý Chân một tiếng đáp ứng, trường kiếm xuất ra khỏi vỏ, một đạo hàn quang như điện đâm về phía tiểu nương tử áo xanh, sau khi được Bùi Mân Ngọc chỉ dạy, kiếm pháp đã thoát thai hoán cốt, đã không phải giống lúc trước khù khờ không biết cái gì.

Một kiếm này vừa nhanh lại vừa hung ác, không lưu tình một chút nào, tiểu nương tử áo xanh khen một tiếng, “Lúc này mới giống một nam tử hán!”

Trường kiếm chém đến trước mắt của nàng, nàng bỗng nhiên lóe lên, thân ảnh quỷ mị xuất hiện bên cạnh Lý Chân, kiếm trong tay nàng đâm về bên cạnh eo của Lý Chân, nhanh và hung ác hơn nhiều lần.

Lý Chân kinh hãi, hắn tuyệt đối không nghĩ tới thân pháp cùng kiếm pháp của cô nàng này lại inh như thế, đồng thời cũng khơi dậy sự tự tôn trong lòng, Lý Chân hét lớn một tiếng, “Đến rất hay!”

Hắn lại không có tránh né, xoay kiếm chém ngang vào cổ của nàng, một kiếm này chính là đấu pháp lưỡng bại câu thương, hắn đánh bạc cô nàng sẽ không cùng mình dốc sức liều mạng.

Tiểu nương tử cười lạnh một tiếng, lui về phía sau hai bước, thoát khỏi kiếm thế, lập tức trường kiếm như hoa đào bay khắp nơi, phô thiên cái địa hướng Lý Chân chém tới.

Lý Chân không chút nào né tránh, một kiếm đâm thẳng cổ họng của nàng, nhanh chóng không gì so sánh nổi, đây là kiếm ý mà Bùi Mân Ngọc đã dạy cho hắn, kiếm là thanh lợi khí để giết người, cần nhanh, hung ác, chuẩn, một kiếm chế địch, mới có thể vừa giết địch vừa tự bảo vệ mình.

Tiểu nương tử áo xanh tuy rằng kiếm pháp vô cùng cao cường, thân ảnh như quỷ mị, tiếc rằng kiếm chiêu của Lý Chân luôn đẩy nàng vào chỗ chết, để cho nàng thập phần bị động, chỉ phải hô lớn một tiếng, “Ngừng!”

Trường kiếm Lý Chân vừa thu lại, đứng ở bên ngoài một trượng, “Mời cô nương chỉ giáo!”

Tiểu nương tử áo xanh oán hận nói: “Kiếm pháp của người kém so với ta, nhưng ta cũng không muốn cùng người dốc sức liều mạng, như vậy đi! Người bộc lộ tài năng nào đó, để cho ta cảm thấy kém hơn người, ta lại cùng người nói chuyện tiếp.”

Lúc này, ánh mắt tiểu nương tử áo xanh rốt cục nhìn vào cung tiễn của Lý Chân, chuyện này kỳ thật mới là mục đích chính của nàng, nàng dơ kiếm lên rồi nói, “Người có thể dùng cung tiễn!”

“Cô nương nói lời phải giữ lời?”

“Ta không giữ lời thì thế nào?”

Lý Chân chán nản, chỉ phải trở mình lên ngựa, thúc ngựa chạy gấp, chỉ chạy được mấy chục bước, hắn hô lớn: “Mời cô nương xem tên!”

Tay hắn cầm chặt Âm Ảnh Cung, cài mũi tên vào dây cung, kéo căng cây cung như trăng rằm, xoay lưng về phía sau, mũi tên tựa như tia chớp lao nhanh bắn ra, trong rừng cây vang lên một tiếng động to, mũi tên đã rơi xuống đất.

Tiểu nương tử áo xanh chạy như bay đến bên ngoài chín mươi bước mới tìm được mũi tên này, nàng ngẩng đầu nhìn người, chỉ thấy trên tên xuyên qua hai con chim, đều là một mũi tên xuyên đầu, điều này làm cho nàng hít một hơi lạnh.

Trung Nguyên không giống như Tây Vực, người luyện võ phần lớn trầm mê vào kiếm pháp, đối với cỡi ngựa bắn cung cũng không... coi trọng lắm, bình thường chỉ có trong quân đội mới luyện tập, cho nên khi Lý Chân sử dụng tuyệt kỹ của hãn cỡi ngựa bắn cung, làm cho tiểu nương tử áo xanh không thể không tâm phục khẩu phục.

“Được rồi! Coi như ngươi lợi hại, chúng ta có thể thương lượng một chút.”

Tiểu nương tử áo xanh dùng tay chỉ về tảng đá lớn bên kia, “Xá Lợi của ngươi nằm dưới tảng đá đó!”

Lý Chân đại hỉ, quay người hướng về phía tảng đá lớn chạy đi, tiểu nương tử áo xanh sắc mặt lộ ra một tia tươi cười đắc ý.

Bất quá Lý Chân chỉ chạy đi vài chục bước, lại dừng bước, hần nhặt lên một hòn đá nhỏ cỡ quả dưa hấu, ra sức ném đi, rơi bên cạnh tảng đá lớn.

Chỉ nghe ‘ Rầm Æo Æo! ’ một tiếng, một cái lưới giấu dưới đất vội bay lên, treo lơ lửng giữa không trung.

Lý Chân quay đầu lại nhìn qua nàng, “Vị cô nương này, ngươi có thể giải thích một chút được không?”

Tiểu nương tử áo xanh lại không chút nào xấu hổ, cười hì hì như trước nói: “Đây chỉ là một lần khảo nghiệm đối với trí tuệ của ngươi, ta cũng không muốn giao tiếp cùng loại đồ đần.”

Lý Chân có chút dở khóc dở cười, hần phát hiện cô nàng này không hề giống suy nghĩ của hần lúc trước, là một sát thủ máu lạnh của tổ chức nào đó, có phần giống như một nữ hiệp khách độc hành, chẳng lẽ đêm hôm đó nàng chẳng qua là vô tình đi ngang qua sao?

‘Không có khả năng! ’ Lý Chân lập tức hủy bỏ suy đoán của mình, cô nàng này nhất định cũng là đã có được tin tức, mới có thể trước đó mai phục, giống đám võ sĩ Thổ Hỏa La kia, chẳng qua là hành vi của nàng quả thực có chút để cho người khác khó hiểu.

“Được rồi! Ngươi còn có khảo nghiệm gì nữa?”

“Nói ra sẽ không có ý tứ, không phải sao?”

Ánh mắt tiểu nương tử áo xanh xoay chuyển, sau đó nhìn vào tọa kỵ của Lý Chân, nàng nhìn kỹ một chút, gật đầu nói: “Ta không nhìn lầm, con ngựa này của ngươi chẳng phải là Đại Uyển hãn huyết bảo mã nổi tiếng sao.”

Lý Chân rất kinh ngạc, hần vì che dấu ngựa tốt của mình, đặc biệt cho nó thay đổi màu sắc, cộng lông cũng cắt bỏ hết, thoát nhìn tựa như một thốt ngựa lai vốc dáng hơi lớn mà thôi, từ Tây Vực đến Trung Nguyên, không có người nào có thể nhận ra nó, cô nàng này lại có nhãn lực như thế.

“Ngươi nói không sai, ta hóa trang cho nó, để tránh bị loại hại dân hại nước nhìn thấy.”

Tiểu nương tử áo xanh lại ngưng mắt nhìn bảo mã một lát, “Ta nghe sư phụ đã từng nói qua về con ngựa này, hần là nó ở Tây Vực tên Xích Yên Tuyết, ngươi ở Quy Tư có được nó sao?”

Lý Chân chỉ biết là bảo mã do Vương Hiếu Kiệt tặng, nhưng lại không biết tên của nó, nhưng Vương Hiếu Kiệt đã từng nói với hần, con ngựa này đúng là thu được ở Quy Tư.

“Cô nương nói không sai, nhận được nó ở Quy Tư!”

“Vậy thì không sai, nó chính là tọa kỵ của Quy Tư vương Xích Yên Tuyết, Quy Tư vương từng dẫn nó đến thành Trường An, sư phụ ta từng tiếp kiến nó một lần.”

Lúc này, tiểu nương tử áo xanh đi trở về bên cạnh tảng đá lớn, từ bên dưới tảng đá lớn lấy ra một cái túi, nàng mở cái túi ra ra, bên trong quả nhiên chính là Bộ Hàm Xá Lợi, mặc dù nó chỉ là Xá Lợi giả, nhưng quan hệ đến tánh mạng của Tiểu Tế.

Lý Chân không nghĩ tới hộp đồng thật sự ở dưới tảng đá lớn, hắn vỗ cái ót chính mình, không thể làm gì mà nói: “Mời cô nương nói điều kiện a!”

Tiểu nương tử áo xanh dùng ngón tay chỉ vào tọa kỵ của Lý Chân, “Ta muốn con ngựa này của người!”

57. Chương 57: Dư Âm Không Dừng

Lý Chân gật đầu đồng ý, hắn đã đoán được, đối phương đối với thốt bảo mã của mình rất có hứng thú, hắn đem cung tên trong túi bỏ xuống, vỗ một cái vào móng ngựa, ngựa cách cách chậm rãi chạy đi.

“Cô nương, mã đưa cho người, đem Xá Lợi đưa cho ta!”

Tiểu nương tử áo xanh kinh ngạc nhìn hắn, “Người không sợ ta chơi xấu, đồ vật không đưa cho người, cười ngựa rồi rời khỏi sao?”

Lý Chân lắc đầu, “Người chạy không thoát khỏi mũi tên của ta!”

Tiểu nương tử áo xanh nhìn chăm chú hắn trong chốc lát, nhẹ nhàng thở dài: “Người thực sự là một quái nhân, vì một viên Xá Lợi giả, lại đem Yến Xích Tuyết một trong tứ đại bảo mã cho ta, ta thật không hiểu người nữa?”

Lý Chân trong lòng cực kỳ khiếp sợ, cô nàng này biết việc Xá Lợi giả, chuyện gì thế này?

Có điều Lý Chân lúc này không rảnh bận tâm đến việc này, hắn chấp tay nói: “Mặc kệ nó là thật hay là giả, nhưng chỉ có nó mới đổi về được tính mạng của huynh đệ ta, ta mặc kệ, mời cô nương đưa nó cho ta đi!”

Tiểu nương tử áo xanh nở nụ cười, đi lên trước đưa dây cương cho Lý Chân, “Ta không muốn ngựa của người, ta chỉ cần người đáp ứng giúp ta làm một chuyện, ta sẽ đưa nó ngay cho người.”

Lý Chân hít một hơi thật sâu, hắn biết chuyện này tuyệt không dễ dàng gì, nhưng lúc này hắn đã không có lựa chọn nào khác, trừ phi hắn đem cô nàng này giết chết, đoạt lấy Xá Lợi, nhưng đây không phải phong cách làm việc của Lý Chân, huống hồ hắn có thể giết chết được cô nàng mang trên người thân pháp vô cùng quý dị này.

“Người nói đi! Chuyện gì?”

Tiểu nương tử áo xanh cười giả dối, “Hiện tại ta vẫn không thể nói cho người, ta chỉ cần người đáp ứng mà thôi.”

Lý Chân gật gù, “Ta đáp ứng người!”

Trong mắt cô nàng lộ ra một tia khen ngợi, nàng đem hộp Xá Lợi đưa cho Lý Chân, “Ta cũng tin tưởng hứa hẹn của người.”

Lý Chân tiếp nhận Xá Lợi, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, vì nó, chính mình suýt chút nữa bị bước đến tuyệt lộ, không nghĩ tới sẽ có hi vọng gì, lúc thời gian mình tuyệt vọng nhất, thì nó lại trở về.

Tiểu nương tử áo xanh nhìn chăm chú hộp Xá Lợi rồi nói với Lý Chân: “Viên Xá Lợi này, ta suýt chút nữa mất đi tính mệnh, hi vọng người có thể hiểu rõ, viên Xá Lợi này đến tay ta cũng không dễ.”

Lý Chân trầm ngâm một hồi hỏi: “Cô nương có thể nói cho ta, làm sao người biết nó là Xá Lợi giả?”

Tiểu nương tử áo xanh suy nghĩ một chút nói: “Ta chỉ có thể nói cho người, ta được người nhờ vả mới cướp viên Xá Lợi này, tất cả hành động đều là do bọn họ sắp xếp, cũng là bọn họ nói cho ta đây là Xá Lợi giả.”

Lý Chân đang muốn hỏi lại, không ngờ cô nàng rất cảnh giác liếc mắt nhìn hắn, nói rằng: “Người không cần hỏi tiếp, điều ta nên nói đã nói rồi, Lý Công Tử, chúng ta chỉ là ở làm một cái giao dịch mà thôi, người đừng tưởng rằng chúng ta là bạn bè của nhau.”

Lý Chân cười khổ một tiếng, tiểu nương tử khôn khéo lắm, hắn bèn không hỏi gì nữa.

Nhưng bất kể nói thế nào, Xá Lợi rốt cục đã có được, tâm tình lo lắng của hắn mấy ngày nay đã được thả lỏng xuống, hắn suy nghĩ một chút lại nói: “Vậy ta sau đó làm sao tìm được cô nương đây?”

Tiểu nương tử áo xanh kinh ngạc liếc mắt nhìn hần, “Người không phải muốn bỏ lại ta mà đi chứ?”

Lý Chân cũng sửng sốt, gãi đầu một cái nói: “Ý tứ của cô nương, là muốn theo ta sao?”

“Phí lời! Người đáp ứng điều kiện của ta rồi, người vẫn không có làm được gì đã muốn chạy sao? Ta sao có thể ngu xuẩn giống như người được, dễ tin hứa hẹn của người khác, nói cho người biết, trước lúc người định ước hứa hẹn, bản cô nương cũng ước hẹn trước rồi.”

Tiểu nương tử áo xanh chợt phát hiện trong lời nói của mình có chút ý tứ khác, mặt đỏ lên, vội vã sửa lại lời nói: “Ý của ta là muốn nhìn kỹ người một chút, phòng ngừa người thất tín chạy thoát!”

Lý Chân thấy buồn cười, hần phát hiện tiểu cô nương này kỳ thực thật đáng yêu, hơn nữa rất thông minh.

“Ta nên xưng hô như thế nào với cô nương đây?”

Tiểu nương tử áo xanh suy nghĩ một chút nói: “Ta họ Yến, Yến trong Tử Yến, Tiểu trong Nhất Cá Tiểu.”

Lý Chân trầm nghĩ, nguyên lai nàng gọi là Yến Tiểu, danh tự này nghe hơi quái dị, nhưng lúc này đã là buổi chiều, Lý Chân rất lo lắng Tiểu Tế, vội vàng nói: “Yến cô nương, thời gian của ta không nhiều lắm, chúng ta nên đi thôi!”

Hai người xoay người lên ngựa, giục ngựa chậm rãi đi về thành Trường An.

“Yến cô nương, tại sao con ngựa này của ta gọi là Xích Yên Tuyết? Nó rõ ràng có lông màu đỏ rực, cùng màu trắng của tuyết không chút quan hệ nào.”

“Ngu ngốc, ngay cả chủ nhân như người cũng không biết, nó nguyên lai gọi là Xích Yên Huyết, Huyết trong Xích Huyết, năm năm trước nó vẫn là thốt tiểu mã, Quy Tư vương chuẩn bị đem nó hiến cho đương kim Thiên Tử, Thiên Tử không thích cái từ ‘Huyết’ này, chê nó không may mắn, liền đổi tên là Xích Yên Tuyết.”

“Vậy nó tại sao lại về Tây Vực cơ chứ?”

“Trong cung có thuật sĩ nói con ngựa này sẽ mang đến họa sát thân cho Thiên Tử, kiến nghị nàng nên giết chết nó, nhưng Thiên Tử không đành lòng, đem nó trả lại cho Quy Tư vương, Thiên Tử không thu, các đại thần trong Triều cũng không ai dám muốn có nó, Quy Tư vương không thể làm gì khác hơn là đem nó trở lại, sự phụ ta chuyên môn vẽ nó để khắc lên tượng, vì lẽ đó nên ta nhận ra.”

Lý Chân sợ hết hồn, thốt ngựa của mình lại sẽ mang đến họa sát thân? Có điều xoay chuyển ý niệm một thoáng, chính mình không phải là Thiên Tử, nên sẽ không sao thôi!

Hai người tiến vào Thành Trường An, Lý Chân lại cười hỏi: “Nghe giọng nói của cô nương, hần là người Lạc Dương sao?”

“Ta lớn lên ở Lạc Dương, có điều nguyên quán của ta là Thái Nguyên, công tử là người ở nơi nào?”

“Ta là người Sa Châu Đôn Hoàng.”

“Ồ! Địa phương tốt, tổ mẫu ta phi thường ngóng trông về nơi đó, nàng rất tin Phật giáo, kỳ thực lần này nếu như cướp được Xá Lợi thật, nói không chừng ta liền mang về hiệu kính cho tổ mẫu.”

Lý Chân âm thầm vui mừng, may là không phải hàng thật, bằng không Tiểu Tế sẽ mất mạng rồi.

.....

Khi Tửu Chí nghe Lý Chân giới thiệu xong, tiểu cô nương xinh xắn trước mắt này là người mang áo tím, hần sợ hãi đến mức phải lui về phía sau hai bước, xoa xoa cái vai, cô nàng này đem đó một cước dẫm lên vai hần thiếu chút nữa là gãy xương, khiến cho hần đến nay trong lòng vẫn còn sợ hãi.

“Xá Lợi đã có được, thương lượng một chút như thế nào để đổi Tiểu Tế về đi!”

Lý Chân trải qua việc lật lọng của Vũ Thuận, đã không tin tưởng gì hần, “Lão mập, nếu không người đi trao đổi, ta ở phía xa dùng cung tên phục kích, nếu hần còn dám lật lọng, ta liền xuống tay bắn bị thương hần, người bắn chết hai người bên cạnh Tiểu Tế.”

Tửu Chí miệng nhếch nhếch, “Lão Lý, vẫn là người lên phía trước đi! Ta có phi đao, ta sợ làm hấn bị thương.”

Kỳ thực hai người cũng không có cách nào, then chốt là Tiểu Tế ở trên tay người khác, không quản bọn họ dùng hoa chiêu gì cũng không có tác dụng, chỉ có thể đành hoàng đi trao đổi.

Lúc này, Yên Tiểu ngồi ở một bên khẽ cười một tiếng, “Hai người các ngươi đúng là không có kinh nghiệm cứu người, chẳng trách người ta sẽ lật lọng, quyền chủ động đều ở trên tay người ta, nếu là ta, ta cũng sẽ ra giá trên trời.”

Lý Chân vội vã đi lên trước, khom người thi lễ, “Khẩn cầu cô nương chỉ dạy chúng ta làm sao để cứu người?”

Yên Tiểu duỗi ra một cái ngón tay trắng nõn, cười hì hì nói: “Một ân tình nha!”

.

Vũ Thuận không nghĩ tới Lý Chân thật sự đoạt lại được Xá Lợi, hấn mừng rỡ trong lòng, lập tức sai người đón Lý Chân vào bên trong phủ.

Lần này Lý Chân lại không chịu vào phòng, hấn nâng Xá Lợi lên, đứng ở trong sân đối với Vũ Thuận nói: “Đồ vật ngay ở trên tay ta, nhưng ta sẽ không tin tưởng Vũ Trụ Quốc, xin mời Vũ Trụ Quốc đem người mang ra.”

Vũ Thuận khoát tay chặn lại, thủ hạ của hấn đem Tiểu Tế đẩy ra, Lý Chân thấy Tiểu Tế gầy trơ xương, bước đi rất khó khăn, vốn là dung mạo của hấn vốn gầy yếu, hiện tại càng thêm hư nhược rồi, trong lòng hấn khổ sở, lại nói: “Trước tiên người thả hấn ra.”

Vũ Thuận ngăn ra, lắc đầu nói: “Người đem Xá Lợi đưa cho ta, ta liền thả hấn.”

Lý Chân nhưng cười lạnh một tiếng, “Vũ Trụ Quốc, người đã từng lật lọng một lần, ta đã không tin tưởng người nữa, người trước tiên thả huynh đệ ta ra, ngược lại hiện tại chúng ta đang ở bên trong phủ của người, trốn cũng trốn không thoát, nếu như người không chịu, ta liền phá hủy Xá Lợi ngay!”

Lý Chân trong tay cầm hoàng kim chủ thủ của Tửu Chí, chủ thủ sắc bén nhắm ngay cái hộp, hấn có thể trực tiếp đâm thủng Xá Lợi mà không hề do dự.

Vũ Thuận nhìn ra chủ thủ dị thường sắc bén, hoàn toàn có thể đâm thủng cái hộp, hấn chính miệng đang muốn đáp ứng, Lam Chấn Ngọc bên cạnh lại hét lớn một tiếng: “Chậm đã!”

Hấn chậm rãi đi tới, lạnh lùng nhìn Lý Chân nói: “Chúng ta làm sao tin tưởng Lý Công Tử cầm không phải là hàng giả đây?”

Lý Chân châm chọc cười nói: “Nhìn dáng dấp người là biết, chắc chắn người là tên chuyên phản chủ, ta hỏi người, có phải người muốn trước tiên giết người diệt khẩu à?”

Lam Chấn Ngọc sắc mặt âm trầm như nước, hung ác nói: “Đừng nói những lời vô nghĩa này!”

Lý Chân không thêm để ý tới hấn, nói với Vũ Thuận: “Ngược lại chúng ta đang ở bên trong phủ đệ của người, nếu như Xá Lợi là giả, ba người chúng ta đều không thể sống được, nếu là thật, người là có thể hướng về Lạc Dương báo cáo kết quả rồi, cũng không cần buộc ta đến mức ngọc đá cùng vỡ, Vũ Trụ Quốc suy nghĩ một chút đi!”

Vũ Thuận chỉ hơi trầm ngâm, liền quay đầu lại lệnh nói: “Thả hấn ra!”

Gia đình thả Tiểu Tế ra, đem hấn đẩy tới, Tửu Chí liền vội vàng tiến lên đỡ lấy hấn, Lý Chân trong lòng âm thầm cảm kích, vẫn là Yên Tiểu có kinh nghiệm, chỉ dạy cho hấn đem một chút quyền chủ động nắm vào trong tay.

Lý Chân rồi hướng Tửu Chí nói: “Người trước tiên dẫn hấn đi ra ngoài!”

Tửu Chí công lấy Tiểu Tế vừa muốn đi, Vũ Thuận nhưng hét lớn một tiếng, “Chờ một chút!”

Hấn cầm tức Lý Chân, “Người dám lừa ta?”

Lý Chân lắc lắc đầu, “Tính mệnh của ta ở đây, Xá Lợi cũng ở trong tay ta, mặt khác trong tay ta còn có một chủy thủ chém sắt như chém bùn, Vũ Trụ Quốc tự người lựa chọn đi!”

Vũ Thuận tức giận đến con mắt đều muốn phun ra lửa, ánh mắt chết chóc nhìn hằm hằm vào Lý Chân, Lý Chân không chút uý kỵ tí nào, lạnh lùng nhìn hắn.

Sau một lúc, Vũ Thuận rốt cục cắn răng nói: “Được rồi! Ta sẽ tin người lần cuối cùng, người dám to gan chơi hoa chiêu, xem ta như thế nào để người sống không bằng chết, để hai người bọn họ đi!”

Lý Chân nháy mắt cho Tử Chí, Tử Chí công lấy Tiểu Tế cấp tốc hướng ra phía ngoài chạy đi, Lý Chân cũng không lo lắng Vũ Thuận ở bên ngoài bắt bọn hắn, dù sao Xá Lợi ở trong tay mình, so sánh với Xá Lợi, Tử Chí cùng Tiểu Tế thực sự không tính là gì?

Đây chính là kinh nghiệm của Yến Tiểu, biết chắc Xá Lợi rất trọng yếu với Vũ Thuận, từng bước từng bước một ép hắn đi vào khuôn phép, bước kế tiếp chính là Lý Chân phải thoát thân, dựa theo sách lược thương nghị trước đó, Lý Chân cuối cùng cầm Xá Lợi chậm rãi lui ra khỏi Vũ Thuận phủ.

Xá Lợi chính là con tin nằm trong tay Lý Chân, hắn đánh cược Vũ Thuận sợ chính mình phá đi Xá Lợi, không thể không bị ép mà thả chính mình đi, Lý Chân biết Vũ Thuận tạo ra đại họa, giết người của Tiết Hoài Nghĩa, hiện tại chỉ có Xá Lợi mới có thể cứu tính mạng của hắn.

Chỉ cần Lý Chân ra khỏi Vũ Thuận phủ, Yến Tiểu sẽ ở bên ngoài tiếp ứng hắn, hắn có thể thoát thân được.

Lúc này, Lam Chấn Ngọc cười lạnh nói: “Đồng bạn của người đều đi rồi, người làm sao bây giờ?”

Lý Chân cười cợt, hắn còn cần tranh thủ cho Tử Chí có thời gian để chạy trốn, đồng thời cũng phải để Vũ Thuận tin tưởng Xá Lợi trong tay hắn là thật, hắn chỉ tay về phía lão văn sỹ sau lưng Vũ Thuận, “Hàn tiên sinh, mời người tới giám định Xá Lợi!”

Lão văn sỹ nhìn một chút về Vũ Thuận, Vũ Thuận gật gù, mệnh lệnh cho các gia đình xung quanh: “Thắp sáng cây đuốc lên!”

Chốc lát, toàn bộ trong sân ánh đèn đuốc sáng choang, Hàn tiên sinh chậm rãi đến gần, hắn không biết võ công, nhưng hắn là người đã từng giám nghiệm qua Xá Lợi.

Lý Chân rồi hướng Vũ Thuận quát lên: “Để tất cả mọi người lui ra ngoài ba mươi bước!”

Vũ Thuận hạ lệnh thủ hạ đều lùi về sau, con mắt hắn chăm chú nhìn chằm chằm vào Xá Lợi, trong mắt dị thường căng thẳng, Lý Chân phân tích không sai, Vũ Thuận bởi vì giết Vương Đạo Uyên mà đắc tội với Tiết Hoài Nghĩa, muốn xem Vũ Thừa Tự có chịu bảo đảm cho hắn hay không, viên Xá Lợi này chính là nhánh cỏ cứu mạng duy nhất của hắn.

Hàn tiên sinh hít một hơi, nhìn kỹ Xá Lợi hết lần này đến lần khác, lại ngưng thần suy nghĩ chốc lát, hắn rốt cục quay đầu lại chậm rãi nói: “Không sai, là thật.”

Vũ Thuận chấp tay cười to, “Được rồi! Lý Chân, người đem Xá Lợi đưa cho ta, ta thả người đi.”

Nhưng phía sau, hắn dùng ngón tay ra ám hiệu cho Lam Chấn Ngọc, chỉ cần Lý Chân giao Xá Lợi ra, lập tức động thủ bắt người, Vũ Thuận cũng là một phương hào bá, há có thể bị tiểu tử vặt mũi chưa sạch như Lý Chân bắt nạt được hay sao.

Ngay lúc Lý Chân muốn dùng Xá Lợi áp chế Vũ Thuận một tí, ai cũng không nghĩ tới biến cố bất ngờ phát sinh đúng vào lúc này.

Đối diện trên nóc nhà bay ra một mũi tên bắn lên, mũi tên bay nhanh như chớp, trong nháy mắt đã trúng ngực của Vũ Thuận, hắn sợ đến trợn to cả hai mắt.

‘Phốc!’ tên bắn lên bắn thủng lồng ngực của Vũ Thuận, Vũ Thuận quát to một tiếng, lay mình ngã chổng vó xuống đất, chỉ trong chốc lát, Vũ Thuận mặt mũi đen kịt, ngay lúc này đã mất mạng.

Đột nhiên xảy ra biến hóa khiến tất cả mọi người trong sân đều kinh ngạc đến ngây người, trong đại viện lặng ngắt như tờ, cùng lúc Lý Chân cùng Lam Chấn Ngọc đều phản ứng lại, Lam Chấn Ngọc hô to: “Có thích khách!”

Lý Chân trong lòng biết không ổn, rút kiếm chạy trốn, mới vừa chạy được vài bước, đầu óc hần bay qua một ý nghĩ, Xá Lợi cầm trong tay hàm ném cho Lam Chấn Ngọc, hô to: “Lam đại ca, Xá Lợi đưa cho người, người yểm hộ cho ta đi!”

Lam Chấn Ngọc tiếp nhận Xá Lợi, nhất thời sửng sốt, Lý Chân nắm lấy cơ hội trong nháy mắt này, liên tục chém chết hai tên gia đình, chạy ra bên ngoài phủ, đám gia đình còn lại đều có chút chần chờ, không biết nên đi bắt Lý Chân, hay là nên tóm Lam Chấn Ngọc.

Làm Lam Chấn Ngọc đá ngã hơn mười tên gia đình, lúc lao ra cửa lớn, thân ảnh của Lý Chân đã mất dấu từ lâu.

58. Chương 58: Suốt Đêm Chạy Trốn

Trong một gian phòng nhỏ ở Sùng Nghiệp phường, Tửu Chí đang bận rộn thu thập hành lý, Tiểu Tế chậm rãi uống mấy hớp cháo nóng, thấp giọng nói chuyện với Tửu Chí, thân thể hần rất yếu, chỉ có thể đi bộ được mà thôi.

Mặc dù Tiểu Tế còn yếu, không thích hợp đi xa, nhưng bọn họ nhất định phải đi, Lý Chân ngồi ở một bên trầm tư không nói, đêm nay phát sinh quá nhiều chuyện khiến hần không thể nghĩ ra được.

Lại có người ám sát Vũ Thuận, đó là thể lực của ai chứ?

Lúc này, Lý Chân ngẩng đầu liếc mắt nhìn Yến Tiểu, thấy nàng đang ngồi ngẩn ra phía trước cửa sổ, dáng vẻ tâm sự nặng nề, Lý Chân trong lòng nảy ra một ý nghĩ, hần đi tới trước mặt Yến Tiểu nói: “Yến Cô Nương, người có thể nói cho ta, ai đã bắn chết Vũ Thuận được không?”

Yến Tiểu mặt mũi âm u, qua một hồi lâu rồi nói: “Đây là kế hoạch của bọn họ, vốn nên là do ta ra tay, nhưng ta đã mất tích, thế nên bọn họ sẽ thay đổi kế hoạch, vì lẽ đó nên chưa nói cho người, kết quả. . . là liên lụy đến người.”

Lý Chân không biết nói gì hơn, nhưng hiện tại quát tháo Yến Tiểu cũng không có ý nghĩa, hần chỉ biết cười khổ hỏi: “Bọn họ là ai?”

Yến Tiểu lắc đầu một cái, “Ta thật không biết mà, ta chỉ cùng liên hệ với một người phụ nữ, do nàng sắp xếp như thế nào thì ta làm thế đó, cho nên ta giúp nàng làm việc, bởi vì sự phụ ta còn nợ một ân tình, ta phải thay sự phụ trả ân tình đó.”

Lý Chân trầm ngâm một hồi lại hỏi, “Vậy người tại sao lại muốn rời đi?”

Yến Tiểu thở dài: “Buổi tối ngày hôm ấy ta cướp được Xá Lợi, nhưng đúng lúc ta muốn đưa nó cho bọn họ, nhưng trong lúc vô tình nghe thấy người phụ nữ kia nói muốn giết ta diệt khẩu, ta mang theo Xá Lợi chạy trốn, bị bọn họ truy sát, may mà ta có kỹ năng bơi rất tốt, cuối cùng mới may mắn thoát được một mạng.”

Lúc này, Tửu Chí đi tới nói: “Lão Lý, thu thập xong rồi!”

Vũ Thuận bị giết tuyệt đối là một việc lớn, mấy người bọn họ bị hiềm nghi chẳng khác nào đứng mũi chịu sào, chờ đến ngày mai khi trời vừa sáng, quan phủ nhất định sẽ truy tìm, bọn họ nhất định phải suốt đêm chạy ra khỏi thành.

Tuy rằng Lý Chân trong lòng còn hơi nghi hoặc một chút, muốn hỏi Yến Tiểu một vài câu, nhưng hiện tại không có thời gian, chỉ có sau này hỏi lại.

“Lão mập, người công Tiểu Tế, chúng ta chuẩn bị đi!”

“Hiện ở cửa thành đã đóng, các người làm sao ra khỏi thành?” Bên cạnh Yến Tiểu hỏi.

“Chỉ có thể leo thành đi ra ngoài.”

“Vậy các ngựa của các người làm sao bây giờ?”

Lý Chân bất đắc dĩ nói rằng: “Không có cách nào, chỉ có thể trước tiên tạm thời gửi ở khách sạn, chờ phong ba lắng xuống sau đó trở về lấy.”

Yến Tiểu lắc đầu một cái, “Những con ngựa khác thì không nói, nhưng Xích Yên Tuyệt của người không thể bỏ ở khách sạn được, nếu bị khách sạn giao cho quan phủ, người đừng mơ mà lấy về.”

“Vậy làm sao bây giờ? Chúng ta đêm nay nhất định phải đi.”

Kỳ thực Lý Chân là muốn cho Yến Tiểu lưu lại trông chừng đám ngựa, bên trong Vũ Thuận phủ người không ai quen biết Yến Tiểu, sẽ không bắt nạt, chỉ là lời này hẳn không thể nói ra được, hẳn hi vọng Yến Tiểu chính mình tự đưa ra ý kiến lưu lại.

Yến Tiểu trầm tư một lúc lâu, nằng từ bên trong túi của mình lấy ra một mặt kim bài, đưa cho Lý Chân, “Người biết nó không?”

Lý Chân tiếp nhận nhìn một chút, chỉ thấy kim bài tạo hình cổ kính, mặt trên có khắc hoa Nhật Nguyệt văn tinh xảo, chính diện là chữ ‘Vũ’, phía sau là chữ ‘Ngự’, hẳn suy nghĩ một chút nói: “Lẽ nào đây là kim bài của Ngự Vương Vũ Thừa Tự?”

Yến Tiểu gật gật đầu, “Không sai, đây chính là bài thông hành của Ngự Vương Vũ Thừa Tự kim, có nó ở trong tay, thiên hạ đều thông suốt, tám tên gia tướng Vũ thị lúc ra khỏi Trường An thì dùng nó, lúc tám người bị giết, ta ở ngay một bên, trước tiên cướp được kim bài này, sau đó đi đoạt Xá Lợi.”

Lý Chân hiểu rõ ý tứ của Yến Tiểu, nằng muốn dùng nó ra khỏi Thành Trường An, Lý Chân lại chần chờ một hồi nói: “Nhưng mà. . . Tám tên Vũ thị gia tướng đã bị giết, thủ thành binh sĩ còn có thể cho đi sao?”

“Người không hiểu, kim bài của Vũ thị, chỉ nhận bài mà không nhận người, bằng không thành trì khắp thiên hạ đều phải đi xin chỉ thị của Vũ Thừa Tự, thì kim bài còn có ý nghĩa gì?”

Lý Chân đem kim bài trả lại nằng, cười nói: “Kỳ thực ý của ta là người đêm nay lưu lại, ba người chúng ta ra ngoài thành chờ người.”

Yến Tiểu thất thanh kêu lên, “Người là hồ đồ thật hay giả thế, Xá Lợi xuất hiện trong Vũ Thuận phủ, người truy sát ta sẽ bỏ qua cho ta sao? Người còn tưởng rằng ta ngày mai có thể thông dong ra khỏi thành được ư?”

Lý Chân ngẫm lại cũng đúng, nếu Yến Tiểu không thể ở lại, bọn họ chỉ có thể lợi dụng kim bài mà đi ra khỏi thành, chết hay sống liền đánh cược ở lần này, hẳn lập tức nói: “Chúng ta chuẩn bị đi!”

Yến Tiểu lại nói: “Chờ ta một tí.”

Nằng chạy ra sát vách tường, một lát sau đã đi ra, Yến Cô Nương xinh đẹp đã biến mất rồi, thay vào đó là Yến công tử cực kỳ anh tuấn, nằng thay đổi nam trang, mang theo ô mũ, lông mày thoắt vẽ thêm một điểm.

“Như thế nào, tiểu sinh là sĩ tử đi Kinh Thành tham gia khoa cử sao?” Yến Tiểu cố giả giọng nói.

Lý Chân nở nụ cười, “Không tồi, đúng là tiểu lang quân anh tuấn.”

“Lão Lý, đi thôi!” Yến Tiểu học Tửu Chí xưng hô, trước tiên đi ra ngoài.

Tửu Chí cùng Tiểu Tế ngồi trên một ngựa, Yến Tiểu ở phía trước mở đường, Lý Chân đi theo phía sau, bốn người phóng ngựa chạy về hướng tây, lúc này phường môn vẫn chưa đóng, nhưng cửa thành đã đóng lại rồi.

Không lâu sau, bốn người chạy đến trước Kim Quang Môn, Yến Tiểu giơ lên kim bài cao giọng hô: “Chúng ta cần ra khỏi thành, có chuyện khẩn cấp!”

Nằng nói tiếng quan thoại Lạc Dương rất rõ ràng, loại khẩu âm này vô hình chung khiến binh sĩ thủ thành ĩ không dám quá thất lễ, một tên binh lính chạy xuống dưới, tiếp nhận kim bài rồi liếc mắt nhìn, vội vàng nói: “Xin chờ một chút!”

Hắn lại chạy về đầu tường, lúc này, một tên giáo úy đi tới trước cửa tường thành, hẳn chính là quan quân đang làm nhiệm vụ đêm nay, hẳn tiếp nhận kim bài nhìn kỹ một chút, hẳn đương nhiên nhận thức, đây là kim bài thông hành của Ngự Vương.

Giáo úy lại liếc mắt nhìn mấy người phía dưới, trầm tư không nói gì, kỳ thực Yến Tiểu nói cũng không phải hoàn toàn chính xác lắm.

‘Kim bài Vũ thị, nhận bài chứ không nhận người’ đương nhiên là đúng, nhưng sau khi phát sinh việc tẩm tên Vũ thị gia tướng bị giết, ở Trường An sẽ ít nhiều gây chút ảnh hưởng.

Then chốt là người giết tẩm tên gia tướng đó là người của Tiết Hoài Nghĩa, tin tức đã truyền ra, tên này giáo úy cũng có nghe thấy.

Có một số việc không thể quá tích cực, vạn nhất trong này dính đến ám dấu của Tiết Hoài Nghĩa cùng Vũ Thừa Tự, hẳn nếu quá nhiều, chẳng phải là sẽ bị dính vào sao, ở thời điểm nào đó cần phải giả vờ hồ đồ mới được.

Giáo úy đem kim bài đưa cho binh sĩ, hạ lệnh: “Mở thành!”

Cửa thành ‘két két’ mở ra, binh sĩ chạy xuống, đem kim bài đưa cho bọn hán, cười bồi nói: “Mời các ngài ra khỏi thành!”

Đúng lúc này, xa xa mơ hồ truyền đến tiếng vó ngựa, Lý Chân hơi thay đổi sắc mặt, hai chân đạp vào chiến mã, chiến mã chạy vội lao ra, hướng về bên ngoài thành chạy đi, Yến Tiểu cũng theo Lý Chân, thúc mã chạy gấp, ba con ngựa trong nháy mắt lao ra khỏi Thành Trường An.

Ngay lúc bọn hán mới vừa ra khỏi cửa thành, từ xa xa một đội binh sĩ phóng ngựa chạy vội mà tới, xa xa hô lớn: “Mau nhanh chóng đóng cửa thành, không cho phép bất luận người nào ra khỏi thành!”

Giáo úy ngẩn ra, không biết xảy ra chuyện gì? Chốc lát, kỵ binh chạy vội lao tới, lữ soái dẫn đầu giơ lên cao lệnh tiến nói: “Lý sứ quân có lệnh, Vũ Thuận phủ phát sinh án mạng, bất luận người nào không cho phép ban đêm ra khỏi thành!”

Giáo úy bị dọa đến mức sau lưng mồ hôi lạnh chảy ra ướt sũng cả người, nhanh chóng chạy đến bên kia bờ tường, phát hiện mấy người vừa nãy đã lao ra khỏi cửa thành, hán lập tức trở về cười nói: “Vừa nãy ta chỉ thử mở cửa thành một chút, cũng chưa có người nào ra khỏi thành.”

.

Sau khi ra khỏi thành, đám người Lý Chân chạy về phía Nam, cố gắng càng nhanh càng tốt, một hơi chạy được hơn ba mươi dặm, sau khi xác định không có ai truy đuổi theo, bọn họ thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Lý Chân dùng roi ngựa chỉ về phía một tòa tiểu đình xa xa, đối với ba người nói: “Đi nghỉ ngơi một chút.”

Mọi người thúc ngựa đến trước tiểu đình, xoay người xuống ngựa, đem ngựa cột ở bên ngoài, tiến vào trong đình ngồi xuống.

Lúc này, đã tới canh hai, bốn phía cực kỳ yên tĩnh, trên quan đạo trống rỗng, không nhìn thấy một người đi đường.

Bên cạnh chỗ mà bọn họ ngồi xuống là một hồ sen, mùa hoa nở đã qua, các hoa sen đều héo úa hết, trên mặt nước lá sen bồng bềnh trôi nổi, đã có mấy phần cảnh sắc của mùa thu.

Tất cả mọi người đều trầm mặc không nói, bọn họ kỳ thực cũng không phải muốn nghỉ ngơi, mà là muốn đối mặt hiện thực, bọn họ nên lựa chọn đi đâu?

Trầm mặc một lúc lâu, Lý Chân đối với Tửu Chí nói: “Lão mập, người trước tiên mang Tiểu Tế đi Trương Dịch, ở trong nhà Đại Tráng tránh phong thanh, sau đó các người trở về Đôn Hoàng.”

“Vậy còn người?” Tửu Chí hờn dỗi hỏi.

Lý Chân liếc mắt nhìn Yến Tiểu nói: “Ta đã đáp ứng người nào đó, muốn thay nàng làm một chuyện.”

Lúc này, Yến Tiểu thở dài nói: “Sự kiện kia sau này hãy nói đi! Hiện tại không phải là thời cơ để thực hiện, người trước tiên phải trốn tránh cái đã.”

Lý Chân nở nụ cười, “Ta kỳ thực thật muốn đi Lạc Dương, có điều không quan hệ đến người, sở dĩ nhắc tới người, ta chỉ là thuận tiện trả một cái nhân tình mà thôi.”

“Người. . . .”

Yến Tiểu giận dữ, “Vào lúc này người còn có tâm sự đùa giỡn.”

Lúc này, Tiểu Tế thấp giọng hỏi: “Yến Cô Nương, cái chết của Vũ Thuận, hậu quả nghiêm trọng đến mức nào?”

”Biết nói như thế nào đây? Chuyện này nói nghiêm trọng kỳ thực cũng không nghiêm trọng, dù sao chỉ là con nuôi, không phải là con trai ruột của Vũ Thừa Tự, hấn có tám đứa con nuôi, chết một đứa chẳng có gì lạ.

Có điều về cái chết Vũ Thuận, chẳng khác nào bạt tai Vũ Thừa Tự một cái, then chốt là cơn giận này hấn khẳng định nuốt không trôi, quan hệ đến con cái của Vũ Thừa Tự, vì lẽ đó nên sự tình trở nên nghiêm trọng hơn nhiều.”

“Quản chúng đánh rắm hay không, cũng không phải do chúng ta giết người!” Tử Chí oán hận nói.

“Tuy rằng vấn đề là thế, nếu bọn họ không bắt được hung thủ chân chính, không có cách nào hướng lên trên bàn giao, dĩ nhiên là sẽ chỉ nhận thức các người, vì lẽ đó ba người các người liền thành người có hiềm nghi lớn nhất.”

Bốn người lại trầm mặc xuống, Yến Tiểu nói đúng, đối với quan chức Trường An mà nói, Vũ Thuận do ai giết không trọng yếu, nhưng phải cho Vũ Thừa Tự một câu trả lời mới là then chốt, không tìm được hung phạm, dĩ nhiên là bắt ba người bọn họ gánh trách nhiệm.

Lại nói lúc Vũ Thuận bị giết, lại có mặt bọn họ ở đó, suốt đêm sợ tội chạy trốn, bắt luận như thế nào bọn họ đều tránh không thoát khỏi hiềm nghi.

Yến Tiểu trong lòng có chút hổ thẹn, chính mình hiểu rõ sự tình, lại nhất thời bất cẩn mà quên nói ra rồi, bọn họ kỳ thực có thể để tránh khỏi chuyện này, ai! Chính mình. . .

Yến Tiểu liếc mắt nhìn Lý Chân, lại hỏi: “Tại sao người nhất định phải đi Lạc Dương?”

Lý Chân cười khổ nói: “Chị gái ta hiện tại đang ở Lạc Dương, Lam Chấn Ngọc biết thân phận của ta, ta không muốn để người nhà bị liên lụy, vì thế nên ta nhất định phải chạy tới Lạc Dương.”

Tử Chí sắc mặt trắng toát, nếu vậy nhà mình ở đâu? Có thể bị liên lụy không? Trong lòng hấn căng thẳng, vội nói, “Lão Lý, cha mẹ ta. . . Nên làm gì bây giờ?”

Lý Chân vỗ vỗ bờ vai của hấn, an ủi hấn nói: “Không nên lo lắng, Đôn Hoàng quá xa xôi, nhất thời cũng không truyền tới bên kia đâu, tuy rằng chúng ta chưa đến mức cùng đường mạt lộ, ta còn có.”

“Sách lược cứu mạng cuối cùng?” Ba người trăm miệng một lời hỏi.

Lý Chân từ trong lòng ngực lấy ra một khối ngọc bội, cười nói: “Các người quên cái này sao?”

59. Chương 59: Ẩn Sĩ Chung Nam Sơn

Vật mà Lý Chân đang cầm trong tay, chính là ngọc bội của Cao Duyên Phúc, Tử Chí cùng Tiểu Tế đều nhận thức được nó, nhất thời hai người kích động hô to lên.

Tử Chí tự bạt tai mình hai cái, rồi mắng: “Ta đúng là ngu ngốc, dĩ nhiên quên mất vật này, lần này chúng ta có thể được cứu rồi!”

Tiểu Tế tuy rằng không có mặt tại lúc đó, nhưng sau đó hấn nghe Lý Chân nhắc đến việc này, hấn cũng khó kiềm chế niềm vui trong lòng, lẩm bẩm nói: “Bồ Tát phù hộ a.”

Yến Tiểu nghe xong đầu óc không khỏi mơ hồ, cuối cùng nàng không nhịn được mà nói: “Dừng sự hưng phấn của các người lại, ta nói một chút này, ngọc bội kia là chuyện gì vậy?”

Lý Chân hỏi nàng nói: “Người biết Cao Duyên Phúc không?”

“Đương nhiên biết, hấn là hoạn quan mà Thánh Thượng tín nhiệm nhất, ở kinh thành có quyền thế rất lớn.”

Bỗng nhiên Yến Tiểu giật mình một phát, “Chẳng lẽ ngọc bội này do hấn đưa cho người sao?”

Lý Chân gật đầu, “Đầu năm hắc đến Đôn Hoàng, đang trên đường thì bị đạo tặc tập kích, chúng ta vừa vận đi ngang qua, cứu hắc một mạng, ngọc bội này chính là do hắc đưa cho ta, còn nhắc nhở rằng nếu ta có chuyện khó khăn gì, có thể đi Lạc Dương tìm hắc.”

Tử Chí ở bên cạnh tiếp lời: “Lúc đó ta cũng ở đây, Cao Công Công nói với lão Lý, đại ân không lời nào cảm ơn hết được, nên cho hắc khối ngọc bội này, thanh chủ thủ hoàng kim cũng là do hắc đưa cho, ta sớm biết lai lịch của khối ngọc bội này rồi.”

Yến Tiểu tiếp nhận ngọc bội rồi nhìn kỹ nó một chút, rồi nở nụ cười, “Xem ra ông trời thực sự rất quan tâm đến các ngươi, nếu để cho Cao Duyên Phúc thì hắc có thể xử lý được chuyện này! Các ngươi không biết chứ, về Cao Duyên Phúc chính là người mà Vũ Thừa Tự đề cử cho Thánh Thượng, ở một trình độ nào đó, hắc thực tế là người của Vũ Thừa Tự.”

Mọi người càng thêm thở phào nhẹ nhõm, Lý Chân cười hỏi: “Yến cô nương tại sao lại biết nhiều như vậy?”

Trên mặt Yến Tiểu hơi đỏ, cũng may đang là đêm tối, Lý Chân cũng nhìn không ra được, Yến Tiểu đứng lên nói: “Đã như vậy, chúng ta liền xuất phát, chuyện này kéo dài càng lâu, thì càng phiền phức.”

Lý Chân cũng đứng dậy hỏi: “Hiện tại trực tiếp đi Lạc Dương sao?”

Yến Tiểu chỉ tay về Tiểu Tế, “Vị Diêu thiếu lang này muốn đi nơi nào, về Trương Dịch hay là đi theo ngươi?”

Tiểu Tế thở dài nói: “Mập ca chắc chắn sẽ không đi Trương Dịch, lúc thân thể của ta tốt hơn thì có thể giúp đỡ một ít. Ta cũng muốn đi Lạc Dương, Yến cô nương cứ gọi ta là Tiểu Tế đi!”

Yến Tiểu lại liếc mắt nhìn Lý Chân, Lý Chân gật đầu, “Nếu bọn họ không chịu đi Trương Dịch, vậy mọi người cùng đi Lạc Dương.”

Yến Tiểu quyết định thật nhanh, “Được! Chúng ta trước tiên đi Chung Nam Sơn.”

“Đi Chung Nam Sơn làm cái gì?” Lý Chân ngạc nhiên.

Yến Tiểu lắc đầu một cái, “Thực sự là kinh nghiệm không đủ, lần này đi Lạc Dương xa gần ngàn dặm, dọc theo đường đi khẳng định dấn đầy các ổ cáo, truy nã nhóm người các ngươi, mặc dù võ nghệ các ngươi cao cường, có thể lao qua tường thành, nhưng gặp phải Đồng Quan thì sao? Có thể động não một chút được hay không!”

Lý Chân nở nụ cười, “Ta biết rồi, chúng ta đi trước tiên đi Hán Trung, sau đó đi Nam Dương, cuối cùng đi đường vòng tới Lạc Dương, Yến cô nương, ta nói không sai chứ!”

Yến Tiểu tức giận lườm hắc một cái, “Tự mình là người thông minh!”

Nàng chẳng muốn tiếp tục để ý đến Lý Chân, nhặt kiếm lên rồi đi ra ngoài, “Đi thôi! Đến lúc đó ngươi sẽ biết.”

.....

Chung Nam Sơn phần trung bộ của Tần Lĩnh, nơi này gió núi mây ngàn, cảnh sắc u nhã, từ xưa đã có các lời ca tụng từ các tiền nhân thời đại trước, vô số hiền nhân, cư sĩ đã từng ẩn cư ở đây, có người tu tiên cầu trường sinh, có người tu tâm dưỡng đạo đức, tìm kiếm sự yên bình ở trong lòng.

Bốn người một đường xuôi nam, sáng sớm ngày hôm sau tiến vào cảnh nội của Lam Điền Huyện, địa thế dần dần cao lên, xa xa xuất hiện từng dãy núi lớn, đây chính là Chung Nam Sơn.

Lam Điền Huyện cũng là nơi nổi từ Tử Ngọc Cốc vào Tần Lĩnh, vùng này thế núi cao lớn, rừng núi rậm rạp, cũng là nơi tập trung của các ẩn sĩ núi Chung Nam.

Đến tận lúc này, Lý Chân mới biết mục đích của Yến Tiểu dẫn mình đến đây làm gì.

“Yến cô nương, ngươi muốn đến Chung Nam Sơn tìm sư phụ của ngươi sao?” Lý Chân đi lên ngang hàng với nàng, thử dò hỏi.

“Không sai! Có điều không phải tìm sư phụ ta, mà là tiểu sư cô của ta, nàng đã ẩn cư ở Chung Nam Sơn được mười năm.”

Hóa ra là sư cô, Lý Chân đối với nàng không khỏi sinh ra lòng hiếu kỳ, kiếm pháp cùng kinh công của nàng đều vô cùng in, môn hộ của nàng nên nổi danh mới đúng, sư phụ của nàng là ai?

Mọi người lại đi tiếp hơn nửa ngày, đúng lúc hoàng hôn mới rốt cục tiến vào một cái hồ trên núi, trong này thấp thoáng một tòa thôn trang nhỏ, tự cung tự cấp, không màng thế sự với đời.

“Đến nơi rồi!”

Yến Tiểu dẫn mọi người tới trước một tòa tiểu viện, sân rất nhỏ, có một cái lều nhỏ được dựng lên từ những cành cây, trong tiểu viện có đủ các loại thảo dược, dưới mái hiên treo lơ lửng hai cái hồ lô Tử Kim lớn, cuốc đào được thảo,.. các loại dụng cụ đều được đặt ở trước cửa.

“Sư cô, có ở nhà không? Sư cô!”

Yến Tiểu ngẩng đầu hô to một hồi lâu, lúc này phía sau lưng bọn họ truyền tới một giọng nói già nua của nữ nhân, “Là A Yến sao?”

Mọi người vội vã quay đầu lại, chỉ thấy phía sau bọn họ cách đó không xa đứng một lão đạo cô, nhìn thoáng qua bà đã gần sáu mươi tuổi, tuy rằng tóc đã bạc trắng, nhưng sắc mặt hồng hào, tinh thần vô cùng phấn chấn, khuôn mặt của nàng rất nhỏ và gầy, còn gầy hơn gần nửa cái đầu so với Tiểu Tế, nhưng trên lưng đang công mấy hòm thuốc lớn, nhìn có chút buồn cười.

“Sư cô!”

Yến Tiểu cao hứng nhảy cẫng cả lên, như con chim nhỏ tự bay qua, kéo qua kéo lại bàn tay của sư cô như đang làm nũng, bửu môi nói, “Sư cô, người không nghĩ ra là ta sẽ đến sao?”

“Người cái tiểu nha đầu này, bên cạnh còn có khách này!”

Lão đạo cô đối với nàng cũng không có cách nào, vừa nhìn ba người Lý Chân vừa nói, “Bọn họ đều là bằng hữu của người sao?”

“Coi như thế đi! Sư cô, ta lại tạo thêm phiền phức cho người rồi.”

“Người cho ta thêm phiền phức còn ít sao? Đi thôi! Vào trong rồi nói chuyện.”

Yến Tiểu ghé sát vào lỗ tai của đạo cô thì thầm vài câu, lão đạo cô ngẩn ra, nhìn về hướng Tiểu Tế, đánh giá hẩn một hồi rồi hỏi: “Người tên là gì?”

“Bẩm sư cô, ta tên Diêu Hi, sư cô gọi ta Tiểu Tế được rồi.”

Tiểu Tế liền vội vàng tiến lên thay làm cầm đèn hòm thuốc, lão đạo cô cười gật đầu, “Ừm! Vẫn xem như là hiểu lễ.”

Mọi người cùng nhau vào phòng, lão đạo cô chỉ có ba gian nhà tranh, bên trong hai gian phòng chất đầy các loại thảo dược, một gian phòng khác là nơi mà nàng tiếp khách, đồng thời cũng là nơi khám bệnh, tất cả mọi người nhìn ra được, lão đạo cô là một y sĩ.

Yến Tiểu lặng lẽ nói với Lý Chân: “Chú của sư phụ ta là đồ đệ danh y Tôn Tư Mạc, đang chữa bệnh một vùng ở Quan Trung, có thể xem hai người là đồng môn của nhau, sau khi chú sư phụ ta tạ thế mười năm trước, sư cô xuất gia làm đạo sĩ ở Chung Nam Sơn, cũng kế thừa nguyện vọng của trượng phu, tiếp tục chữa bệnh cho người dân ở đây.”

Lý Chân gật đầu, hẩn biết rõ vừa nãy Yến Tiểu thì thầm với sư cô về điều gì, cũng được a! Để Tiểu Tế dưỡng thương ở đây, sau khi chữa khỏi vết thương thì đi Lạc Dương, Lý Chân cười nói: “Sư cô của người cùng Tiểu Tế đúng là có duyên phận nha.”

Chỉ thấy trong phòng, lão đạo cô đang dò hỏi điều gì đó về Tiểu Tế, hẩn đang rất cung kính mà trả lời, lão đạo cô lại cầm mấy vị thảo dược rồi hỏi hẩn, xem ra Tiểu Tế trả lời để lão đạo cô rất hài lòng.

Trong lòng Yến Tiểu cũng hơi kinh ngạc, nàng tuy rằng luôn bên cạnh sư cô, nhưng bình thường sư cô sẽ không quan tâm đối với người ngoài như vậy, người có lai lịch không rõ ràng như vậy, nhiều nhất là để Tiểu Tế ở lại, nhưng tình hình trước mắt này. . . . Cũng có thật quá kỳ quái rồi.

Kỳ thực trong lòng Lý Chân rất rõ ràng, Tiểu Tế từ trước là cái tiểu hòa thượng, lại vẫn cùng chủ trì Đại Vân Tự Linh Ẩn đại sư học y thuật, thường trị bệnh cho các lưu dân xung quanh, đương nhiên lão đạo cô sẽ cùng hắn có chút duyên phận với nhau.

Lúc này, lão đạo cô phân phó cho Yến Tiểu: “Trời không còn sớm nữa, A Yến, người đi làm cơm đi! Bên trong phòng bên cạnh có ít lúa mạch, còn có chút rau dại nữa.”

Yến Tiểu vội vàng cười nói: “Sư cô, chúng ta có cất giữ lương khô, dùng nước nóng ngâm vào là được.”

“Vậy cũng được, người đi nấu ít nước nóng, ta còn phải thu dọn một cái phòng, ấy hải tử bọn hắn ngủ tại đó.”

Lão đạo cô đi thu dọn gian nhà tranh, Lý Chân tiến lên trước, thấp giọng hỏi Tiểu Tế, “Nàng cùng người nói cái gì đó?”

Tiểu Tế cười nói: “Nàng thật sự lợi hại, dĩ nhiên nhìn ra ta biết y thuật, lại hỏi ta trước đây là làm sao cứu trợ ôn dịch cho các nạn dân, ta đều trung thực nói cho nàng, nàng nói chúng ta dùng biện pháp cách ly là cách chữa bệnh rất tốt.”

Lúc này, bên trong nhà tranh truyền đến âm thanh của lão đạo cô, “Tiểu Tế, phiền người đến giúp ta một chút!”

“Ai!”

Tiểu Tế cuống quýt đi vào, lão đạo cô chỉ vào thảo dược khắp phòng, hiền lành cười nói: “Những thứ này đều do người trên núi giúp ta hái thảo dược, có chút dược thảo lưu trữ quá lâu, đã không thể dùng được, người giúp ta phân loại chúng ra.”

“A cô, cứ để cho ta!”

Tiểu Tế đi vào bên trong nhà tranh rồi ngồi xuống, một mực nghĩ kỹ phân biệt rõ ràng từng vị thảo dược, phi thường tỉ mỉ phân chia chúng ra, hắn vốn là tiểu hòa thượng rất ngoan ngoãn, phụ thân mất đi đối với hắn có đả kích rất lớn, lão đạo cô hòa ái hiền lành, càng khiến trong lòng hắn nảy sinh một ý muốn không muốn rời xa.

Lý Chân đứng ở một bên yên lặng ngắm nhìn, hắn có thể cảm nhận được sự biến hóa rất nhỏ trong nội tâm của Tiểu Tế, đây cũng chính là kỳ vọng của mình.

Lý Chân lại quay đầu lại liếc mắt nhìn Yến Tiểu đang nấu nước, trong lòng không khỏi cảm kích đối với nàng, Yến Tiểu là người rất cẩn thận, nàng biết nên thế nào để thu xếp Tiểu Tế, cho nên nàng đem Tiểu tới nơi sư cô của nàng tại Chung Nam Sơn, từng cử chỉ tỉ mỉ của nàng, có thể thay đổi nhân sinh của Tiểu Tế.

Sự sinh hoạt trong thôn nhỏ này rất bình thản, bình thường chỉ có cơm canh đạm bạc, có điều lão đạo cô rất được những người dân xung quanh tôn sùng, bọn họ thấy trong nhà nàng có khách, dồn dập đưa tới các hoa quả với thịt cá, để đám người Lý Chân được ăn một bữa ăn nhớ nhất trong đời.

Lúc đêm khuya, mọi người ngồi trước đồng lửa lớn, lão đạo cô bình tĩnh nghe Lý Chân kể hết câu chuyện của mình, nàng mới biết đám người Lý Chân là tội phạm mà triều đình truy nã.

“Xá Lợi vốn là thánh vật của thần linh, lại biến thành mục tiêu của đám người quan quý quyền lớn, mình tranh ám đoạt, thậm chí không tiếc chút gì mà giết người, thực sự là tội nghiệt! Các người yên tâm đi, quan phủ truy nã cũng không tới đây, nơi này mấy chục năm qua chưa từng gặp quan sai lần nào, Tiểu Tế đứa nhỏ này ta rất yêu thích, để nó lưu lại giúp ta mấy ngày đi!”

Tiểu Tế vội vã quỳ xuống, cung kính dập đầu lạy ba cái cho lão đạo cô, hắn biết thân thể mình quá yếu, nhất thời giúp Lý Chân không được, hắn cũng đồng ý ở đây tu dưỡng một thời gian.

Lão đạo cô cười cợt, “Nguyên bản chỗ ở của ta không ăn thịt cá, chỉ có rau dại cùng lúa mạch, có điều Tiểu Tế cần phải bồi bổ thân thể, điều quy định này liên tạm thời không cần thiết, hải tử a, thân thể người gầy yếu là bởi vì người từ nhỏ ăn quá ít, tạo thành khí huyết không đủ, hi vọng ta có thể giúp người tận lực bù đắp lại chút ít.”

Tửu Chí vội vã lấy ra mấy chục viên kim tệ Túc Đặc, lúc hắn đang muốn đưa cho lão đạo cô, Lý Chân sợ hết hồn, vội vã ngăn cản hắn, lão đạo cô cười nói: “Không sao, xác thực cần phải mua ít đồ dùng, hai ngày nữa ta nhờ người dân ở đây đi Lam Điền Huyện mua rồi mang về.”

Lão đạo cô đối với Lý Chân cười nói: “Đừng tưởng rằng ta là thần tiên không dính tí khói bụi trần gian nào, năm đó tổ phụ ta là tướng quốc Đại Tùy, phụ thân lại là danh thần của Đại Đường, cái gì phú quý ta chưa từng thấy qua? Ta ở đây chỉ là vì tìm kiếm sự bình tĩnh trong nội tâm mà thôi, không phải là vì tu tiên.”

Lý Chân có chút ngượng ngùng, không tiếp tục ngăn trở Tửu Chí đưa kim tệ cho lão đạo cô, bất quá trong lòng hắn rất tò mò, tổ phụ cùng phụ thân của lão đạo cô là ai?

.

Hôm sau lúc trời vừa sáng, ba người Lý Chân hướng về lão đạo cô cùng Tiểu Tế cáo biệt, Tiểu Tế tiễn bọn họ một đoạn đường, hắn đối với Lý Chân nói: “Chân ca, ta ở đây tu dưỡng mấy ngày, chỗ thân thể khá lên một chút, ta liền đến Lạc Dương tìm các người.”

Lý Chân vỗ bả vai hắn cười nói: “Người cứ an tâm ở đây tu dưỡng, cẩn thận hướng về sư cô học tập y thuật, người tuy rằng luyện võ không được, nhưng ta hi vọng người có thể trở thành là một đời danh y, Lạc Dương kỳ thực cũng không có chuyện gì, chỉ cần Cao Duyên Phúc thay chúng ta xử lý, ta sẽ trở lại thăm người, tóm lại chỉ là một câu nói, người không cần phải gấp gáp đến Lạc Dương tìm chúng ta, cứ từ từ là được.”

Tiểu Tế yên lặng gật gật đầu.

60. Chương 60: Hiểm Cảnh Sắp Đến

“Yến cô nương, tổ phụ cùng phụ thân của sư cô người là ai?” Vừa rời khỏi Chung Nam Sơn, Lý Chân liền không nhịn được mà hỏi.

Yến Tiểu cười cợt, “Kỳ thực ta cũng không biết, sư cô vẫn là lần đầu tiên trước mặt ta nói tới việc này, phỏng chừng ngay cả sư phụ ta cũng không biết, xem ra là nàng cùng các người có duyên phận với nhau, có điều ngẫu nhiên ta nghe sư phụ nhắc qua một lần, tên tục của sư cô họ Dương.”

Lý Chân trong lòng như có điều hiểu ra, Tùy triều tôn thất không phải họ Dương sao? Lẽ nào lão đạo cô là Dương Hùng.

Lúc này, Yến Tiểu lấy ra ba cái mặt nạ, đưa cho Lý Chân cùng Tửu Chí mỗi người một cái, “Đây là sư cô khi còn trẻ làm ra nó, khi đó nàng là cao thủ dịch dung, hiện tại nàng đã không làm nữa, nhưng những mặt nạ này được bảo tồn rất tốt, chúng ta phải mang theo bên người, để chuẩn bị thoát khỏi hiểm cảnh.”

Lý Chân tiếp nhận mặt nạ, chỉ thấy nó phi thường đẹp đẽ, tinh xảo tới cực điểm, Lý Chân cẩn thận mà mang vào, khi đeo vào tuy rằng vẫn là người trẻ tuổi, có điều đáng đáp lại hoàn toàn biến thành người khác.

Hắn nhìn Tửu Chí cùng Yến Tiểu, hai người bọn họ cũng hoàn toàn khác nhau, Tửu Chí đã biến thành một người có khuôn mặt dữ tợn, đáng đáp như kẻ làm nghề đồ tể chuyên say rượu, mà Yến Tiểu thì lại biến thành một thiếu phụ đang mang bệnh trên người, sắc mặt khô vàng, mặt mũi gầy yếu.

Ba người nhìn nhau, đều không nhịn được mà nở nụ cười, Tửu Chí càng là vội vã sờ sờ cái mặt của mình, “Lão Lý, có tấm gương hay không, cái mũi của ta có vấn đề, hình như quá lớn.”

“Không thành vấn đề, có điều lão mập này, ta phát hiện đáng đáp kia của người đặc biệt giống phụ thân người, Tửu đại thúc à!”

“Có đúng không! Chẳng lẽ trên mặt hắn cũng dữ tợn như vậy sao?”

Lý Chân càng nhìn càng thấy Tửu Chí giống phụ thân hắn, hầu như là từ một khuôn mà ra, hắn lại không nhịn được, ôm bụng bắt đầu cười ha hả.

Yến Tiểu ở một bên nhìn một chút khuôn mặt mới của Lý Chân, thấy hắn biến thành đáng đáp con cháu quan lại, giống kẻ vô học, lông mày nàng không khỏi nhú lại một cái, cái mặt nạ này nàng không thích nó chút nào.

.....
Bọn họ một đường Đông Hành, đi xuyên qua các châu phủ, sau ba ngày bọn họ đã đến được Đồng Quan, Đồng Quan là phía Đông hùng quan của Quan Trung, bốn phía đều là những dãy núi sừng sững, trở ngại cho việc thương lữ thông hành, chỉ có qua Đồng Quan mới có một con đường đi về Trung Nguyên, quan ải trấn giữ núi sông hiểm yếu, tư thế giống như chỉ cần vài người trông giữ quan ải, vạn người không thể khai thông.

Lúc này đã là đầu mùa thu, nóng bức đã qua, cuối thu đã sang, khí trời rất hợp lòng người, trên đường các thương nhân và người đi đường cũng rõ ràng đang dần tăng nhanh, tùy ý có thể thấy được từng đội buôn hàng hóa cực lớn, thậm chí còn có một đại đội buôn người Túc Đặc gồm gần ngàn con lạc đà tạo thành.

Đội buôn cùng người đi đường đi qua Đồng Quan rất nhiều, trước Đồng Quan từng dãy người sắp xếp rất dài, trên đất trống trước quan ải đầy ắp người và gia súc, người hô ngựa hý, tràn ngập các loại mùi vị rất khó nghe, ai cũng đều muốn trước tiên đi qua quan ải, không ngừng có người chen ngang, cướp chỗ, thỉnh thoảng gây nên một trận rối loạn, thanh âm oán giận, tiếng chửi rủa vang lên liên miên không dứt.

Trong đám người, nhiều đội binh sĩ đang duy trì trật tự, bọn họ thái độ thô bạo, lớn tiếng quát mắng, không hợp mắt liền vung roi quật, khiến đội ngũ qua ải càng thêm hỗn loạn.

Lý Chân cùng Yến Tiểu dẫn ngựa đứng ở phía sau, Yến Tiểu thay đổi một thân áo quần dài, cũng mang theo mũ sa, có mảnh lụa mỏng che khuất dung nhan của nàng, đây cũng là hành trang mà mọi phụ nữ Đường Triều đều phải chuẩn bị trước khi xuất hành, chủ yếu là vì che chắn ánh mặt trời chiếu xuống cùng với tránh sự tập kích của bão cát, bảo vệ dung nhan của bản thân.

Quyền quý đều sẽ lên ngồi trên xe ngựa, có người đánh xe, mà những người phụ nữ của các gia đình bình thường có thể ngồi xe bò, mang theo mũ sa, dùng mảnh lụa mỏng che khuất dung nhan, có điều cứ như vậy, trái lại gia tăng cảm giác thần bí của các nữ nhân khi đeo chúng lên, thu hút không ít ánh mắt của kẻ xấu.

“Lý đại ca, nơi này mùi vị thực sự quá khó ngửi, làm cho ta không chịu được, sớm biết thế liền đi Bồ Tân Quan, từ Hà Đông đường vòng đi qua.”

Yến Tiểu bịt lại mũi, miệng thấp giọng oán giận, một bên hai người bọn họ đều là la ngựa cùng với lạc đà, mùi gay mũi thực sự làm cho nàng khó có thể chịu đựng, có thể tưởng tượng khi đi đường vòng qua Bồ Tân Quan, lộ trình xa hay không không nói, còn phải qua hai lần sông Hoàng Hà, kỳ thực cũng không khá hơn chút nào, nàng cũng không thể làm gì, chỉ có thể oán giận vài câu.

Lý Chân cười nói: “Người không phải thường thường nói mình ở bên ngoài du đăng sao? Làm sao ngay điểm ấy tiểu khổ sở cũng không chịu được?”

Yến Tiểu tức giận lườm hắt một cái, “Cái gì gọi là du đăng! Nghe giống như Cô Hồn Dã Quỷ, người có hay không từng đọc sách, đổi một từ khác không được sao? Coi như lang bạt cũng so với du đăng cũng tốt hơn nhiều.”

Tuy rằng khuôn mặt Yến Tiểu bị lụa mỏng che khuất, Lý Chân không nhìn thấy nàng đang trừng mắt với mình, nhưng hắt lại nghe ra giọng nói của nàng bên trong rất là bất mãn.

Ở chung với nhau trong một thời gian lâu, hắt cũng dần dần biết tính khí của cô nàng Yến Tiểu này, nàng không phát hỏa là tốt rồi, nếu nổi giận lên, hắt sẽ phải ném mũ đau khổ rồi.

Căn cứ nguyên tắc nhiều một chuyện không bằng bớt đi một chuyện, Lý Chân lập tức quyết định thỏa hiệp, “Được! Được! Coi như ta dùng từ sai, coi thường Yến nữ hiệp, ta xin lỗi người, mặt khác, ta muốn hỏi một chút, người đến cùng muốn cho ta thay người làm chuyện gì?”

Yến Tiểu nghe hắt nhận sai, trong lòng thoải mái một chút, “Xem thái độ của người không tồi, bốn cô nương không so đo với người nữa, có điều người đừng hòng thay đổi chủ đề, ta hỏi người, lần trước người đi quý phủ Vương Nguyên Bảo, hướng về người gác cổng hỏi thăm Vương Cô Nương có phải hay không, Vương Cô Nương này là ai?”

Lý Chân sửng sốt, “Làm sao người biết?”

Yến Tiểu lườm hắt một cái, “Chẳng trách ngươi không đấu lại Lam Chấn Ngọc được, một chút sự phòng bị đều không có, ngươi không biết ta lúc đó đang đứng ở phía sau ngươi sao? Bằng không ta làm sao sẽ tìm thấy ngươi ở Tây Nhạc tửu quán! Ta biết rồi, phỏng chừng lúc đó tâm tư ngươi đều ở trên người Vương cô nương a, vì lẽ đó cho dù ta là thanh kiếm đang kề sát cổ ngươi, ngươi cũng coi như không nhìn thấy, đúng không?”

“Kỳ quái! Do tên béo đáng chết kia đây? Hắn vừa nãy vẫn còn ở nơi này, vào lúc này lại chạy đi đâu?”

Lý Chân nhón chân lên hết nhìn đông tới nhìn tây, cao giọng hô: “Lão mập!”

Yến Tiểu liền hận không thể từ phía sau cho hắn một kiếm, bản lãnh khác của tên này thì không có, bản lĩnh lảng tránh đối chủ đề sang chuyện khác đúng là nhất lưu, nàng tức giận nói: “Ngươi không cần tìm làm gì, hắn ở ngay phía sau ngươi!”

Lý Chân quay người lại, chỉ thấy một tên béo da đen mặt mũi dữ tợn đang hướng về phía bên này chen lấn lao tới, hắn ngăn ra, sau đó mới biết, đây chính là đáng dấp mới của Tửu Chí! Bọn họ bình thường đều không mang mặt nạ, chỉ là trước khi đến Đồng Quan mới mang lên, nhìn nhau còn chưa được thích ứng.

“Lão mập, bên này!”

Lý Chân nhấc tay ra hiệu, chốc lát, Tửu Chí đầu đầy mồ hôi chen chúc lao tới, thở hồng hộc nói: “Lão Lý, chúng ta không cần. . . mang cái mặt nạ này a.”

“Tại sao?”

“Ngươi xem một chút sẽ biết.”

Tửu Chí đem một quyển sổ cáo đưa cho hắn, “Đây là ta vừa nãy từ trên tường thành xé xuống, bên kia dán mười mấy bản, căn bản không ai xem.”

Lý Chân mở sổ cáo ra, đúng là sổ cáo treo giải thưởng truy bắt bọn họ, ai bắt được có 500 quan tiền, có manh mối báo cáo lên được trăm quan, phía trên còn có chân dung của bọn họ, quả thực họa không ra họa, ai cũng không đành lòng mà nhìn, vẽ như ma quỷ hiện hồn, Lý Chân cũng không biết nói gì

“Xem ra, chúng ta là không cần thiết đeo cái mặt nạ này.”

“Đưa ta nhìn một chút!” Yến Tiểu ở bên cạnh nói.

Lý Chân đem thông cáo đưa cho nàng, Yến Tiểu xốc khăn che mặt lên nhìn một chút, nhất thời ‘Phốc!’ bật cười, đây là cái gì nha! Quả thực còn kém cỏi quá mức, nàng cười cười nói: “Lão Lý, phía trên này họa người rất rất anh tuấn mà!”

“Xuýt!” Lý Chân trừng nàng một chút.

Yến Tiểu nhẹ nhàng le lưỡi, hướng về hai bên nhìn một chút, cũng còn tốt, người chung quanh đều đang nóng nảy chờ đợi qua ải, căn bản không có ai chú ý đến bọn họ.

Lý Chân suy nghĩ một chút, thấp giọng nói: “Mặt nạ vẫn không thể tháo ra, rất có khả năng gia đình Vũ Thuận phủ ngay ở quan nội tham dự kiểm tra, bọn họ nhận thức được chúng ta.”

Yến Tiểu trong lòng khen ngợi sự thông minh của hắn, nhưng ngoài miệng vẫn không buông tha, “Cái gì gọi là trông gà hoá cuốc, đây chính là nó rồi!”

Lúc này, mấy tên lính đi tới, cao giọng hô: “Ai không có hàng hóa thì đi bên này, hai trăm tiền một người!”

Một câu nói phía trước khiến rất nhiều người đi đường đang muốn lao nhanh ra, nhưng một câu tiếp theo để cho bọn họ mạnh mẽ dừng bước lại, hai trăm tiền một người, thôi nhần nhịn tiếp tục xếp hàng đi!

Có điều vẫn có không ít người gia đình giàu có không chịu nổi mùi tanh tưởi của đám gia súc xung quanh, dồn dập từ trong đội ngũ lao ra.

“Lão Lý, chúng ta mau đi đi!” Yến Tiểu giục Lý Chân, nàng cũng thực sự không chịu được mùi hôi ở xung quanh.

Lý Chân không thể nắm bắt được nàng, cao hứng thì gọi mình là Lý đại ca, không cao hứng thì cùng Tửu Chí gọi mình là lão Lý, lão Lý vốn là xưng hô của bằng hữu thân mật, nhưng ở trong miệng nàng, không biết đã biến thành có ý gì.

“Được rồi!”

Lý Chân hướng về Tửu Chí nháy mắt mấy cái rồi cười nói: “Qua ải là phải mất tiền, tuy rằng trong túi Yên nữ hiệp có nhiều tiền, chúng ta cũng không để cho nàng tiêu pha a.”

Hắn đã biết mà còn nhắc đến, tiền của Yên Tiểu đều lặng lẽ đưa hết cho sư cô, trên người một đồng tiền cũng không có, dọc theo đường đi đều yên tâm thoải mái tiêu pha tiền của Lý Chân, ngay bộ quần áo mới ở trên người, mũ sa đều là để Lý Chân bỏ tiền ra.

Yên Tiểu thấy Lý Chân cố ý trêu chọc chính mình, trong lòng buồn bực, từ phía sau mạnh mẽ đánh hắn một quyền, cắn răng nghiêng lợi nói: “Tên không có lương tâm, Xá Lợi đáng giá ngàn vàng, bốn cô nương một đồng tiền đều không muốn liền đưa cho ngươi, hiện tại ta thay đổi chủ ý, nửa giá bán cho ngươi, nhanh đưa cho ta năm trăm lạng hoàng kim!”

“Cho dù vậy, yếm nữ hiệp mau bỏ ra 200 đồng tiền a!”

Lý Chân cười cười thúc ngựa lao đi, Tửu Chí ở phía sau cười cợt hai tiếng, nghĩ thầm, nếu như nắm đầm đó mà đánh trên lưng mình, sướng đến bao nhiêu a!

61. Chương 61: Thoát Khỏi Đồng Quan

Đồng Quan cũng không chỉ là một cái cửa thành, mà là một tòa thành trì, cấu tạo có hai phiên cửa thành, trung gian là chiếm diện tích khá lớn, trong thành có thể đóng quân được mấy ngàn quân đội, có doanh trại, kho vật tư, thuế má,... việc qua lại kiểm tra cực kỳ nghiêm ngặt.

Ngoại trừ bình thường quân đội kiểm tra an toàn ở ngoài cửa thành, còn có quan phủ bộ lại kiểm tra đạo tặc, cùng với việc kiểm tra thuế má của hàng hóa, vì lẽ đó các đội buôn qua ải rất chậm, nếu như đám người Lý Chân không đi cửa nhỏ, ít nhất phải xếp hàng gần một ngày một đêm mới có thể thông hành

Đám người Lý Chân là người bị quan phủ truy nã, nếu muốn đi Lạc Dương, Đồng Quan chính là con đường tắt yếu phải đi qua, nếu như không có mang mặt nạ hoá trang, rất dễ dàng sẽ bị ánh mắt của đám bộ lại phát hiện, chuyên môn dẫn người đi kiểm tra, bọn họ sẽ rất khó thoát được, nếu như bọn họ rút kiếm phản kháng, tội danh càng to lớn hơn, quân đội sẽ đem bọn họ tại chỗ đánh chết.

Vì lẽ đó rất nhiều người chỉ là nghi phạm đều biến thành đạo tặc, nguyên nhân ở ngay chỗ này, bọn họ rất khó thoát khỏi quan phủ truy bắt.

Vũ Thuận là con nuôi Ngụy Vương Vũ Thừa Tự, cũng là đại biểu một phần lợi ích của Vũ Thừa Tự ở Trường An, Vũ Thuận bị giết, đối với quan phủ Trường An mà nói, không thể nghi ngờ là một thiên đại huyết án, áp lực rất lớn.

Ngay ngày hôm sau Vũ Thuận bị giết, Kinh Triệu phủ liền hướng về Quan Trung và các nơi khác bố cáo treo giải thưởng, đặc biệt bốn cửa ải xuất quan lớn, phải chặt chẽ kiểm tra.

Bên trong một hành lang chật hẹp ở trong Ứng thành, một bên là thương nhân, một bên là dân chúng, hai bên đứng đầy các binh sĩ, bầu không khí vô cùng căng thẳng.

Những người chờ đợi để qua kiểm tra rất nhiều, xếp thành từng hàng dài, mấy ngày nay, bên trong Đồng Quan quan phủ và bộ lại nhiều hơn gấp đôi, mỗi một người qua ải đều phải kiểm tra tỉ mỉ.

Đường Triều không thực hành bảo giáp pháp, khi ra ngoài xã hội tương đối là tự do, không cần người chứng thực ở nơi sinh sống cũng như có người đảm bảo, bình thường qua ải chỉ cần báo họ tên quê quan là được, từ đầu tới đây, đi nơi nào, bộ lại đối chiếu đáng đáp một hồi, không có điều gì sơ hở là có thể qua ải.

Nhưng ngày hôm nay không chỉ cẩn thận hỏi han, còn nhất định phải soát người cùng kiểm tra hành lý, dù nữ nhân cũng không thể ngoại lệ.

Ba người Lý Chân mới vừa tiến vào Ứng Thành để xếp hàng, liền nhìn thấy hơn mười gia đình Vũ Thuận phủ, bọn họ cũng trên người mặc y phục của bộ lại, cảnh giác nhìn chằm chằm khuôn mặt mỗi người.

Lý Chân trong lòng âm thầm kêu khổ, hắn nhận ra một nam tử trong đó, tay cầm chuỗi kiếm, ánh mắt sắc bén, không phải người khác, chính là oan gia luôn đối đầu với hắn Lam Chấn Ngọc.

Lam Chấn Ngọc dĩ nhiên cũng ở Đồng Quan, Lý Chân trong lòng lo lắng, lấy sự quen thuộc của Lam Chấn Ngọc đối với hắn, bọn họ hôm nay sợ rằng sẽ rất khó qua cửa ải.

“Người kế tiếp!”

Bộ lại ở mặt trước hô to, đội ngũ chậm rãi di động, đã tới phiên ba người qua cửa ải, lúc này, Yên Tiểu thấp giọng nói: “Để ta tới trước!”

Lý Chân gật gật đầu, để Yên Tiểu đi qua trước mặt mình, đây là bọn hắn trước đó đã thương nghị trước về phương án, nếu như bọn họ bất hạnh bị nhận ra, vậy thì do Yên Tiểu ra tay gây ra hỗn loạn, bọn họ thì thừa dịp hỗn loạn lao ra khỏi Đồng Quan.

Đúng lúc này, phía trước bỗng nhiên xuất hiện một trận rối loạn, có người hô to: “Bắt bọn hắn lại!”

Phía sau Tử Chí giật nảy cả mình, hắn coi chính mình đã bị người nhận ra, xoay người đang muốn chạy, lại bị Lý Chân một cái tóm chặt lấy, “Không phải chúng ta!”

Tử Chí lúc này mới phát hiện, ở trước mặt bọn họ, bảy, tám tên bộ lại đã đem một tên nam tử gắt gao đè xuống đất, dùng dây thừng buộc chặt hắn, chỉ nghe bộ đầu cười nói: “Ngày hôm nay vận khí không tệ, nắm lấy tên hoa tặc, ba mươi quan tiền thưởng đã tới tay a, buổi tối có thể uống một chén rượu rồi.”

Tử Chí thở phào nhẹ nhõm, chỉ cảm thấy hai chân như nhũn ra, suýt chút nữa co quắp ngồi xuống đất, Lý Chân nhanh chóng liếc mắt Lam Chấn Ngọc một cái, Lam Chấn Ngọc hiển nhiên cũng bị tên hoa tặc này hấp dẫn lấy, đang thấp giọng hỏi một tên bộ lại bên cạnh.

Lý Chân lúc này đã dần dần tỉnh táo lại, hắn phát hiện con mắt Lam Chấn Ngọc mấy lần từ trên mặt hắn đảo qua, ánh mắt đều không ngừng dừng lại, nói rõ mặt nạ của hắn đã phi thường thành công, Lam Chấn Ngọc không có nhìn ra kẻ hở nào.

Vừa nãy lúc bọn họ vào thành giao ra hai trăm đồng tiền, vài tên quân sĩ cũng hoàn toàn không có nhìn ra bọn họ đang đeo mặt nạ.

Trên thực tế bọn họ trước đây đã nhiều lần phân biệt, thủ đoạn dịch dung của lão đạo cô phi thường in, trừ phi đưa tay ra thử, bằng không căn bản không nhìn ra bọn họ đang đeo mặt nạ, chỉ cần nội tâm bình tĩnh lại, hẳn là không có vấn đề.

Khuyết điểm duy nhất chính là không thể chảy mồ hôi, nếu không sẽ biến dạng.

Trật tự rất nhanh liền khôi phục lại, sau khi tra nghiệm thêm mấy người, rốt cục đến phiên bọn họ.

“Người tiếp theo!” Theo tiếng hô to của tên bộ lại, Tử Chí căng thẳng đến mức hai chân run rẩy, sắp ngã xuống đất, bị Lý Chân đỡ lấy, ghé vào lỗ tai hắn thấp giọng nói: “Tử Chí, nếu người bị tóm, hai ngàn quan tiền của ngươi cứ cho ta là được!”

Tử Chí bỗng cảm thấy phấn chấn, nghĩ đến hai ngàn quan tiền chính mình, nghĩ đến chính mình còn chưa từng đi thanh lâu giáo phường, bị tóm như vậy thực sự quá nhục, trong lòng hắn có một loại cảm giác không cam lòng, dũng khí đột nhiên sinh ra, hắn tránh thoát khỏi tay của Lý Chân, tiếng trầm nói: “Ta không có chuyện gì!”

Lúc này, bộ lại chỉ tay phía trước nhất Yên Tiểu, “Lại đây nghe hỏi!”

Yên Tiểu mặt không sốt sắng, dẫn ngựa đi lên phía trước, nài nỉ dùng tiếng Quan thoại lưu loát mà nói: “Ta cũng không cần tra xét chứ!”

Phía trước mấy tên nữ tử qua ải thì đều bị bắt lại soát thân thể, Yên Tiểu làm sao có khả năng để những bộ lại này chạm vào thân thể của nàng.

Tên bộ đầu nhanh chóng suy nghĩ một hồi, bọn họ đều là người thành tinh, cũng không phải mỗi người đàn bà đều phải soát người, những thôn cô nông phụ kia bọn họ có thể nghiêm tra, nhưng cô gái này lại còn nói tiếng Quan thoại Lạc Dương, hơn nữa ngữ khí khá ương ngạnh, để hấn ngược lại không dám khinh thị.

Bộ đầu cười gượng một tiếng, “Bên trên có lệnh, bất luận nam nữ đều phải tra, trừ phi cô nương có thể chứng minh thân phận của mình, bằng không bên trên trách tội, chúng ta cũng không dám đương nổi!”

Hấn là đang ám chỉ Yến Tiểu lấy ra bằng chứng chứng minh thân phận, nếu như không có quan quyền chứng minh thân phận, có tiền cũng được, nếu như không có địa vị và không có tiền. . .

Đi ở phía sau Lý Chân cũng hiểu rõ tình cảnh của Yến Tiểu, lúc trước hấn đã cho Yến Tiểu hai mươi đồng tiền vàng, tương đương với hơn hai mươi quan tiền, đầy đủ để hối lộ những bộ lại này không nên làm khó Yến Tiểu.

Hấn cho rằng Yến Tiểu sẽ móc ra mấy đồng tiền vàng đưa cho bộ đầu, không ngờ Yến Tiểu từ trong túi lấy ra một cái ngư bài, đưa cho bộ đầu.

Lý Chân sửng sốt, hấn biết loại ngư bài này, đây là để biểu thị thân phận quan chức Đại Đường, bên trên có viết họ tên, chức quan,... Yến Tiểu tại sao có thể có ngư bài chứ, lẽ nào nàng là con gái của vị quan gia nào đó?

Bộ đầu cũng đồng dạng sợ hết hồn, hấn chậm rãi tiếp nhận ngư bài nhìn một chút, nhất thời nổi lòng tôn kính, liền vội vàng dùng hai tay đem ngư bài cho Yến Tiểu, cung kính nói: “Tiểu nhân có mắt không trông, mạo phạm cô nương, mong cô nương không phiền lòng!”

“Không sao, ta có thể đi rồi chưa?”

“Xin mời Cô nương!”

Yến Tiểu quay đầu hướng Lý Chân cùng Tử Chí quát lên: “Hai người các ngươi, lúng ta lúng túng đứng đó làm gì, còn không mau tới đây!”

Lý Chân đã không để ý tới thân phận thực sự của Yến Tiểu, hấn biết Yến Tiểu xem mình và Tử Chí là tùy tùng, như vậy cũng không cần hấn mở miệng.

Lý Chân vội vã kéo Tử Chí, hai người dẫn ngựa đi về phía trước, bộ đầu ngăn ra, liền vội vàng hỏi: “Cô nương, bọn họ là?”

“Bọn họ là người làm của ta, lẽ nào ngươi cho rằng ta sẽ chỉ một mình xuất hành chứ?”

“Không dám!”

Bộ đầu do dự một chút, liền phát tay lệnh nói: “Để bọn họ đi qua!”

Vài tên bộ lại nhường đường ra, Lý Chân âm thầm thở phào nhẹ nhõm, vội vã dẫn ngựa đi qua, hướng ra phía ngoài cửa thành mà đi, bọn họ cùng thuê má không có chút quan hệ, thông qua quân đội kiểm tra an toàn cùng bộ lại kiểm tra đạo tặc, kiểm tra coi như kết thúc, chỉ cần đi ra khỏi cửa thành, là bọn họ đã ra khỏi Đồng Quan.

Nhưng sự tình thường thường biến đổi bất ngờ, ngay lúc bọn hấn cách cửa thành còn có hai mươi mấy bước, chỉ nghe phía sau có người hô to: “Ngăn cản hai người phía trước kia!”

Đây là âm thanh của Lam Chấn Ngọc, Lý Chân chỉ cảm thấy trong đầu óc ‘Vù!’ một tiếng, bọn họ vẫn bị Lam Chấn Ngọc nhìn ra sơ hở.

Thời khắc này, Lý Chân hầu như muốn rút kiếm lao ra Đồng Quan, nhưng lý trí nói cho hấn, hấn không thể làm như vậy, ngoài thành tất nhiên còn có quân đội, bọn họ không thể nào xông ra được.

Lý Chân khắc chế kích động của mình, gắt gao đè lại tay của Tử Chí, lớn tiếng khê quát: “Không nên hoảng loạn, bằng không chúng ta chết chắc rồi!”

Lý Chân kéo tay Tử Chí khiến hấn gần như tuyệt vọng, chỉ biết xoay người đối mặt thử thách cuối cùng này, chỉ thấy Lam Chấn Ngọc mang theo hơn mười gia đình Vũ Thuận phủ nhanh chóng chạy tới, Lý Chân chậm rãi xiết chặt chuôi kiếm.

Sơ hở không phải là khuôn mặt của Lý Chân, Lam Chấn Ngọc vẫn luôn theo dõi hắn, hắn phát hiện vóc người nam tử này cùng Lý Chân rất giống nhau, khiến cho hắn không khỏi chú ý Lý Chân vài lần.

Cuối cùng ánh mắt của hắn nhìn cung trên của Lý Chân, tài bắn cung của Lý Chân để lại cho hắn sâu sắc ấn tượng vô cùng, mà đoạn cung lộ ra trong túi của nam tử này khiến hắn cảm thấy rất quen thuộc, giống như đây là cung tên của Lý Chân.

Trong lòng hắn sinh nghi, lập tức hô to lên, lúc này, quân đội trấn thủ ngoại thành môn cũng bị kinh động, dồn dập xông lên phía trước, vây quanh ba người Lý Chân.

Yến Tiểu không chút do dự mà tiến lên, nàng cực kỳ bất mãn trừng mắt Lam Chấn Ngọc, “Người còn có chuyện gì?”

Bộ đầu đã nói cho Lam Chấn Ngọc tên thân phận của cô gái, khiến Lam Chấn Ngọc không dám vô lễ, hắn đi lên trước chấp tay nói: “Cô nương không có vấn đề, nhưng tùy tùng của người, ta muốn hỏi một câu.”

“Người khinh người quá đáng!” Yến Tiểu cắn răng nói.

Lam Chấn Ngọc nhắm mắt, chỉ tay về cung tên Lý Chân, “Ta có thể nhìn một chút cung của hắn không?”

Lúc này Lý Chân mới chợt hiểu ra, nguyên lai Lam Chấn Ngọc nhận ra cung tên của mình, trong lòng hắn âm thầm ảo não, chính mình càng sơ sẩy để quên chi tiết này.

Yến Tiểu nơi nào sẽ cho hắn cơ hội, xoay người vung tay lên, “Chúng ta đi!”

Ba người xoay người muốn đi, nhưng binh sĩ đã vây bọn họ lại, không có mệnh lệnh của chủ tướng, bọn họ không có thể tùy ý thả người.

Lam Chấn Ngọc dùng ánh mắt chết chóc nhìn chòng chọc vào cung của Lý Chân, bất luận màu sắc, ngoại hình đều cực như giống Âm Ảnh cung của Lý Chân, trong lòng hắn càng thêm sinh nghi, ngày hôm nay hắn nhất định phải tra ra người này.

Đúng lúc này, Trung Lang tướng thủ thành Đồng Quan thúc ngựa tiến lên, cao giọng hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Tướng lĩnh trấn thủ Đồng Quan cao nhất là Tả Vệ Tướng Quân Bùi Dũng, nhưng bình thường Bùi dũng cũng không hỏi mấy cái việc nhỏ như thế này, bình thường là do ba tên Trung Lang tướng thủ hạ phân nhau quản lý việc vặt vãnh hằng ngày.

Tên Trung Lang tướng này chính là một người trong đó, tên là Tương Chú, phụ trách giữ gìn hằng ngày trật tự thành Đồng Quan, một ngàn binh sĩ bên trong Ứng Thành đều là thủ hạ của hắn.

Lam Chấn Ngọc chỉ về Lý Chân, “Ta cảm thấy vị tráng sĩ này thân phận có chút khả nghi, ta muốn điều tra một chút.”

Tương Chú có chút do dự, vừa nãy bộ khoái đã lặng lẽ nói cho hắn, cô gái trước mắt là gia quyến của tướng quốc, hai người kia là tùy tùng của cô gái này, hắn cũng là sợ đắc tội quan lớn triều đình, cho nên mới tiến lên dò hỏi, nhưng tên Lam Chấn Ngọc này lại là người của Ngụy Vương, vạn nhất. . . .

Vì lẽ đó Tương Chú có chút tình thế khó xử, hắn suy nghĩ một chút, liền hỏi Yến Tiểu: “Xin hỏi cô nương, tùy tùng người có giấy chứng minh thân phận không?”

Chỉ trong thời gian nháy mắt, trong đầu Lý Chân không biết xoay chuyển bao nhiêu ý nghĩ, hắn còn có một cái bảo mệnh phù cuối cùng, bởi vì quá mạo hiểm, không tới vạn bất đắc dĩ hắn sẽ không lấy ra, nhưng hiện tại, hắn đã không có lựa chọn nào khác.

Lý Chân từ trong lòng ngực lấy ra thư đề cử mà Vương Hiếu Kiệt viết cho hắn, đưa cho Yến Tiểu, Yến Tiểu trong lòng cũng hơi run rẩy, nhưng nàng không có suy nghĩ nhiều, lập tức đưa thư cho Trung Lang tướng, “Tướng quân mời xem!”

Tương Chú tiếp nhận thư rồi nhìn, nhất thời giật mình, dĩ nhiên là thư mà Tả Vệ đại tướng quân Vương Hiếu Kiệt gửi cho bộ binh, bởi vì đại bại liên quân Thổ Phiên Đột Quyết mà Vương Hiếu Kiệt mới vừa được phong Hạ Quan Thượng Thư, tổng quản Hãn Hải Đạo Hạnh Quân, trong quân đội danh vọng như ban trưa.

Mà tên nam tử trước mắt này dĩ nhiên có thư của Vương Hiếu Kiệt, hắn nào dám thất lễ, vội vã đem thư trả lại cho Yến Tiểu, ôm quyền nói: “Thất kính.”

Tương Chú không do dự nữa, đối với Lam Chấn Ngọc nói: “Người này là người quân đội, không phải khả nghi đạo phỉ gì cả, xin hãy cho bọn họ đi!”

Trong thư tuy rằng viết tên Lý Chân, nhưng đã bị đóng dấu, Lý Chân đánh cược tên tướng lĩnh này không dám tự ý mở ra, đồng thời cũng đánh cược Lam Chấn Ngọc không biết Vương Hiếu Kiệt quan hệ với hắn.

Lam Chấn Ngọc xác thực không biết quan hệ Lý Chân cùng Vương Hiếu Kiệt, hắn ở Đôn Hoàng chỉ có ba ngày, khi đó từ lâu vũ cử thi hương đã kết thúc, mà Tác gia bởi vì không có được thư đề cử của Vương Hiếu Kiệt, cực kỳ kiêng kỵ việc này, trong phủ không ai dám hé răng, Lam Chấn Ngọc hoàn toàn không biết gì cả.

Lam Chấn Ngọc sững sốt một hồi, đối phương dĩ nhiên là người của quân đội, Yến Tiểu mạnh mẽ trừng Lam Chấn Ngọc một chút, hướng về Tương Chú thi lễ, xoay người dẫn Lý Chân cùng Tử Chí đi ra ngoài thành.

Mãi đến tận lúc bọn họ đã đi xa, Lam Chấn Ngọc mới hỏi: “Tương tướng quân, hắn là người phương nào?”

“Hắn là người của Vương đại tướng quân, người quá lo xa rồi.”

Tương Chú cực kỳ bất mãn mà hừ một tiếng, thúc ngựa rời đi, Lam Chấn Ngọc đứng thẳng như trời chồng ở nơi đó, nửa ngày cũng chưa tỉnh táo lại, hắn kỳ thực cũng sợ hãi một điểm, từ đầu đến cuối, Lý Chân cũng chưa mở miệng nói câu nào.

62. Chương 62: Đêm Trăng Nói Chuyện Cùng Nhau

Từ Đồng Quan đi ra, bọn họ một đường lao nhanh, một hơi chạy hơn ba mươi dặm, sau đó mới trì hoãn lại.

“Hai người các người, ta bị các người hại chết rồi, có lúc nào. . . Ta chật vật như vậy đâu, tức chết ta rồi!” Yến Tiểu thở hổn hển, một đến mức ngay cả lời muốn nói cũng nói không được.

Tinh thần căng thẳng với thân thể rất uể oải khiến Lý Chân cũng có chút không chịu nổi, hắn vung tay nói, “Sau đó lại tỉnh tiếp đi! Trời sắp tối rồi, chúng ta trước tiên tìm một nơi trú ngụ đã.”

“Lão Lý nói đúng, trước tiên tìm một nơi ăn chút gì đó, ta lập tức sắp phải chết đói rồi nè.”

Tử Chí hướng bốn phía nhìn xung quanh một vòng, chỉ thấy đây là nơi hoang sơn dã lĩnh, nơi nào có người ở, hắn lại sờ vào túi đeo bên ngựa, bánh cùng lương khô đã ăn hết rồi, hắn nhất thời mới nhớ ra, vốn là dự định bổ sung lương khô ở Đồng Quan, kết quả quá sốt ruột lo toan, chuyện khẩn yếu như thế cũng lãng quên.

Tử Chí chỉ biết mặt mày ủ rũ uống hớp nước: “Lão Lý, người còn có lương khô không?”

Lý Chân sờ túi của mình, lương khô của hắn cũng hết rồi, “Xin lỗi a! Ta cũng không còn.”

“Hai người các người thực sự là một đôi hề, ngốc không thể tả được.”

Yến Tiểu đưa cho hai khối lương khô cho bọn họ, “Trước tiên lót dạ cái bụng cái dạ, phía trước chính là Văn Hương huyện, nhiều nhất năm dặm là đến, chúng ta vào trong huyện tìm tử quán ăn cơm.”

Tử Chí mới vừa gặm một cái lương khô, nghe thấy phía trước có tử quán, hắn lập tức đem lương khô nhét vào trong tay áo, muốn giữ để sau này ăn tiếp.

Ba người tiếp tục thúc ngựa đi thêm một đoạn đường, tòa huyện thành dần dần xuất hiện ở phía trước, ba người tinh thần tốt lên, lập tức tăng nhanh tốc độ, hướng về phía trước chạy nhanh.

Văn Hương huyện tuy rằng là tòa tiểu huyện, nhưng Đại Đường thịnh thế, nhân khẩu sinh sôi nảy nở, coi như một toà tiểu huyện cũng có hơn vạn nhân khẩu, lúc này màn đêm vừa giáng lâm xuống, trên đường cái thị trấn vô cùng náo nhiệt dị thường, người đến người đi, các tử quán đều đầy ắp tiếng khách khứa, tiếng cười nói không ngừng.

Ba người Lý Chân đến gần cửa thành tìm một tòa tửu quán, ba người ngồi xuống, gần như cùng lúc cùng thở dài một hơi, đến lúc này, bọn họ phục hồi tinh thần từ lúc vượt qua Đồng Quan, quá là kinh hồn.

Tiểu nhị có tiền thưởng, hẳn dĩ thường nhiệt tình cung kính, “Ba vị muốn ăn chút gì, tiểu điểm sở trường nhất là món ăn là Đồng Quan thịt nướng cùng thịt thỏ, thịt nướng bỏ mà không chán, thịt thỏ rất mềm và ngon, ba vị nhất định không thể bỏ qua.”

Lý Chân thuận miệng nói: “Vậy thì kêu một phần, với một bình rượu.”

Hắn liếc mắt nhìn Yến Tiểu, lại nói: “Kêu vài phần hoa quả.”

“Đã biết, ba vị chờ một chút, món ăn liền đem ra ngay!”

Tiểu Nhị chạy nhanh vào trong, Yến Tiểu hướng về Lý Chân vẫy tay, “Lại đây cho ta nhìn một chút!”

“Cái gì?” Lý Chân không hiểu nhìn nàng.

“Người có thư đề cử của Vương Hiếu Kiệt, sao ta lại không biết.”

“Yến bà cô của ta, chúng ta quen biết mới bao lâu, chuyện của ta người làm sao có khả năng mọi thứ đều biết chứ.”

Lý Chân lại vừa bực mình vừa buồn cười, lấy ra thư đề cử của Vương Hiếu Kiệt đưa cho nàng, “Mặt trên có ấn dấu, chờ mở ra.”

Yến Tiểu tiếp nhận thư rồi liếc cả hai mắt, sau đó ném cho hắn, bĩu môi nói: “Tưởng là bảo bối xịn lắm à, ai mà thèm. Xi!”

Tửu Chí không có nghe bọn hắn đang nói chuyện hay không, hắn rướn cổ lên lo lắng nhìn chằm chằm vào nhà bếp, sao chưa đem ra món ăn chứ?

“Món ăn đến rồi!” Tửu Chí nhìn hai tên Tiểu nhị bưng thức ăn và rượu ra, hưng phấn hô to lên.

Yến Tiểu ngăn ra, món ăn này làm cũng quá nhanh nha, phỏng chừng là trước đó làm sẵn rồi, hâm nóng lên rồi đưa ra cho bọn họ dùng.

Nàng mặt trầm xuống nói: “Lão Lý, Tửu Chí, chúng ta đổi một tửu quán khác đi! Tửu quán này ta không thích.”

“Cô nãi nãi của ta, ta gần chết đói rồi, nào có để ý nhiều như vậy!”

Tửu Chí mặc kệ nàng, đứng lên cầm chén, lấy đũa xong rồi ăn như hùm như sói, Lý Chân cũng đói bụng lắm rồi, chỉ để ý cúi đầu ăn cơm uống rượu, không muốn nói nhiều lời.

Yến Tiểu nhặt lên một quả táo, chậm rãi cắn từng ngậm nhỏ, ánh mắt của nàng thỉnh thoảng liếc nhìn Lý Chân, không biết đang suy nghĩ tâm sự cái gì?

Ăn cơm tới no nê, bọn họ khách sạn bên cạnh thuê hai phòng hảo hạng, Tửu Chí mệt mỏi gần chết, ngã đầu xong liền ngủ say như chết, Lý Chân thì đang thu dọn hành lý, bỗng nhiên nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa, hắn vội vàng đứng lên mở cửa ra, chỉ thấy ngoài cửa đứng một người, là Yến Tiểu, nàng tháo mặt nạ của mình ra.

“Muộn như vậy, còn chưa nghỉ ngơi sao?”

Lý Chân thấy Yến Tiểu có chút tâm sự nặng nề, không khỏi cười hỏi: “Làm sao vậy, không vui vẻ sao?”

“Lý đại ca, ta muốn nói chuyện cùng người một chút!”

Lý Chân đã có chút hiểu quy luật của nàng, nếu nàng gọi mình là lão Lý, 89% đều là nói móc trêu chọc, nếu gọi Lý đại ca, nếu không phải là tâm tình tốt, thì nhất định thì có chính sự.

“Vậy mau vào đây!”

Yến Tiểu nghe thấy trong phòng tiếng ngáy như sấm, nhượng mày nói: “Không bằng chúng ta đi ra ngoài đi dạo một chút.”

Lý Chân quay đầu lại liếc mắt nhìn Tử Chí đang ngủ, dáng vẻ hết sức buồn nôn, liền gật đầu, “Được! Chờ ta tháo mặt nạ đi.”

Hai người từ khách sạn đi ra ngoài, dọc theo dãy phố lớn của thị trấn chậm rãi đi bộ, thời tiết vừa mới là đầu thu, gió đêm thoang thoảng, khiến cho tâm thần thoải mái không nói nên lời.

Lý Chân thấy mái tóc mềm mại của nàng như là thác nước rũ ở trên vai, dung nhan xinh đẹp, rất có vài phần thành thực nữ tính quyến rũ, lại nghĩ đến lần đầu tiên gặp gỡ nàng, còn tưởng rằng nàng là vị tiểu nương ngây ngô.

Lý Chân lại nghĩ tới Vương Khinh Ngữ, mang đến cho hắn một cảm hoàn toàn đối lập, hai vị cô nương này thật xảo hợp, khéo miệng hắn hiện ra một nụ cười.

“Người đang cười cái gì?”

Yến Tiểu liếc hắn một cái, tức giận nói: “Cười rất lạ, có phải so sánh ta cùng cô cái nào khác? Là Vương Cô Nương sao?”

Lý Chân sợ hết hồn, vội vàng nói: “Không có, ta là đang suy nghĩ đến việc đi Lạc Dương thôi.”

“Nói một đằng làm một nẻo!”

Yến Tiểu mặc kệ hắn, đi về phía trước, nàng lại hỏi: “Hình như ta đã từng nghe người nói, người đã từng tham gia vũ cử?”

Lý Chân gật đầu, “Ta từ Đôn Hoàng đến Trung Nguyên, chính là vì tham gia vũ cử mùa xuân năm sau.”

“Lá thư đó là Vương Hiếu Kiệt viết cho bộ binh, cùng người tham gia vũ cử có quan hệ à ”

“Là hắn viết thư đề cử cho ta, bằng không sao ta có thể có tiêu chuẩn vào kinh chứ.”

“Ồ! Hóa ra là như vậy.”

Yến Tiểu không nói lời nào, hai người lại đi tiếp một đoạn đường, Yến Tiểu thấp giọng hỏi: “Lý đại ca, người cảm thấy ta là một loại người gì?”

“Cái này. . . Khó nói.”

“Nói một chút suy nghĩ ở trong lòng người đi, ta muốn nghe lời nói thật!”

Lý Chân gãi đầu một cái cười nói: “Muốn nghe lời nói thật, vậy ta liền nói, có lúc hung như hổ cái, có khi lại thiện như Bồ Tát, điều đó phải xem tâm tình của người nữa!”

Yến Tiểu trừng mắt lên, đứng ở trước mặt hắn, hai tay chống eo dữ dằn hỏi: “Nói cho rõ ràng, ta khi nào hung như hổ cái?”

Lý Chân nhìn một cái, nhin cười nói: “Hiện tại rất giống đây này!”

‘Xì xì!’ một tiếng, Yến Tiểu che miệng bật cười, nàng khoát tay một cái rồi nói: “Được rồi! Chúng ta không nói vấn đề này nữa.”

Lúc này, Lý Chân thấy bên cạnh có một tử lâu, liền cười nói: “Chúng ta vào uống chén trà một chút!”

Yến Tiểu liếc mắt nhìn hắn, lắc đầu nói: “Không được! Quá nhiều người, ta không thích, chúng ta đi chỗ khác đi!”

Hai người quẹo phải ở phía trước, đi một con đường khác, Yến Tiểu thấp giọng nói: “Kỳ thực ta phát hiện ra người rất tỉ mỉ, lúc đi qua Đồng Quan, trước tiên người đưa cho ta hai mươi đồng tiền vàng, ngày hôm nay trước lúc ăn cơm, người lại kêu cho ta một phần hoa quả, nhưng tại sao có sự tình gì đó, người không trực tiếp hỏi ta, nhất định phải giấu ở trong lòng?”

Lý Chân biết nàng đang nói cái gì, liền cười nói: “Ta là người luôn như vậy, không thích hỏi thăm việc riêng tư người khác, nếu như người không muốn nói cho ta, ta cần gì phải hỏi nhiều?”

“Đúng vậy, ta vốn là không muốn nói, nhưng ta cảm thấy vấn đề này có quan hệ rất lớn, nếu như người không nói ra, ta làm cách nào để chuẩn bị trước được chứ, chưa kể vì thế mà nguy hiểm nữa, vì lẽ đó đêm nay ta muốn nói chuyện với người một chút.”

Lý Chân gật đầu, “Người nói đi!”

Yến Tiểu lại chậm rãi nói: “Kỳ thực lúc đi qua Đồng Quan, người biết ta là con gái quan lại, người vẫn không có hỏi ta lời nào.”

Lý Chân nở nụ cười, “Ta còn tưởng rằng người đang giả mạo, đang muốn khích lệ sự thông minh của người, để chúng ta làm tùy tùng, khỏi nói chuyện để tạo thêm phiền phức.”

Yến Tiểu giận dữ, “Ta có nói là giả mạo con gái quan chức triều đình sao? Người lần trước cũng không nói gia đình của Tư Tư, của Tửu Chí, ngay cả vị cô nương Vương Kinh Ngữ kia, người cũng không nói với ta, mắc mớ gì ta phải nói cho người?”

“Nói như vậy, phụ thân người thực sự là quan lớn triều đình?”

Yến Tiểu nhìn hẩn một lát, mới sâu xa nói: “Phụ thân ta chính là Địch tướng quốc.”

Lý Chân sửng sốt, “Nguyên lai phụ thân người chính là Địch Nhân Kiệt!”

Hẩn bỗng nhiên ý thức được mình không đúng, làm sao có thể gọi thẳng tên của phụ thân người khác, quá vô lễ!

Hẩn vội vàng nói: “Ta biết Địch tướng quốc, các trưởng bối thường nói tới hẩn, ta không phải cố ý kêu tục danh của lệnh tôn.”

“Không sao, ta biết người là vô ý.”

Yến Tiểu thở dài lại nói: “Kỳ thực ta cũng không gọi Yến Tiểu, ta tên Địch Yến, nhũ danh Tiểu Nhi, ta là con gái út trong nhà, chỉ thích chạy loạn khắp nơi, có tổ mẫu luôn bao che, phụ thân cũng không quản được ta.”

Lý Chân không nghĩ tới Yến Tiểu dĩ nhiên là con gái Địch Nhân Kiệt, để hẩn cảm thấy rất kinh ngạc, hẩn suy nghĩ một chút nói: “Người xác thực không nên cuốn vào vụ án Xá Lợi, trong này đấu tranh quá rắc rối phức tạp, sẽ ảnh hưởng đến lập trường của lệnh tôn.”

“Ta biết, vì lẽ đó ta đem Xá Lợi trả lại cho người, ta không tham dự nữa, còn sư phụ bên kia, ta sẽ nói rõ cho nàng, nhưng hiện tại ta muốn cùng người nói chuyện điều kiện giữa chúng ta?”

‘Điều kiện gì?’ nghe được hai chữ này, Lý Chân bỗng nhiên cảm giác Yến Tiểu trở nên rất xa lạ, bọn họ đồng thời vượt qua chạy trốn, đồng thời vượt qua hoạn nạn, cuối cùng đối lấy chỉ là điều kiện của Yến Tiểu, Lý Chân trong lòng không khỏi cảm thấy có một loại thất vọng không nói nên lời.

“Người nói đi!” Lý Chân lạnh nhạt nói: “Ta đáp ứng sự tình của người, ta sẽ không quên.”

Yến Tiểu do dự một lúc lâu, cuối cùng nàng cắn môi một cái nói: “Điều kiện của ta chính là muốn người từ bỏ vũ cử, làm thiếp thân thị vệ của phụ thân ta trong vòng một năm.”

Lý Chân trầm mặc một lúc lâu, chậm rãi hỏi: “Giữa hai việc này có quan hệ gì?”

“Có quan hệ! Hiện tại đã là tám tháng, tháng mười người phải đi bộ binh đưa tin, sau đó cũng bị cách ly tập huấn, mãi cho đến tháng ba sang năm tham gia vũ cử, nếu thi đỗ, liền trực tiếp phân phối tới trong quân đội của Vương Hiếu Kiệt, người làm sao trở thành thiếp thân thị vệ của phụ thân ta được?”

Yến Tiểu tâm tình kích động lên, “Người biết không? Phụ thân ta bị người khác hãm hại, ta khắp nơi muốn tìm một người giữ chữ tín, võ nghệ cao cường, làm người bảo vệ phụ thân ta, ta thật vất vả mới tìm được người, người nhưng phải tham gia vũ cử, người để ta biết phải làm sao bây giờ?”

Lý Chân thấy trong mắt nàng có lệ tinh, trong lòng không đành lòng, liền ôn nhu hỏi: “Phụ thân người xảy ra chuyện gì sao?”

Yến Tiểu nhìn lên bầu trời nói: “Mùa xuân năm nay, Vũ Thừa Tự mưu đồ vị trí Thái Tử, liều mạng du thuyết Thánh Thượng, sắp thấy Thánh Thượng đáp ứng, lại bị phụ thân ta lần nữa khuyên bảo, Thánh Thượng liền bỏ đi cái ý niệm này, người có thể tưởng tượng Vũ Thừa Tự hận phụ thân ta biết bao nhiêu, hai tháng trước, phụ thân bị người khác ám sát, suýt chút nữa mất đi tính mệnh.”

“Đã như vậy, nên để Hoàng đế phái thị vệ bảo vệ phụ thân người mới đúng.”

Yến Tiểu hận đến nghiến chặt răng nói: “Người ám sát phụ thân ta, chính là người do Thánh Thượng phái tới, nếu không lúc đó ta ở bên cạnh, phụ thân chắc chắn phải chết, người nói ta còn có thể tin tưởng ai?”

Nói đến đây, Yến Tiểu lại cúi đầu nói: “Ta kỳ thực không muốn miễn cưỡng người, càng không muốn nhắc tới điều kiện gì, nhưng mà. . . . Ta thật sự rất lo lắng phụ thân, Lý đại ca, người có thể hiểu được sao?”

Lý Chân cúi đầu nhìn xuống, hồi lâu mới nói: “Ta hoàn toàn có thể hiểu được tâm tình của người, nhưng ta hiện tại vẫn là trọng phạm đang bị truy nã, làm sao có thể đi bảo vệ phụ thân người, chờ ta cầu cứu Cao Duyên Phúc hỗ trợ giải trừ cái đã, ta sẽ chắc chắn trả lời cho người, có thể được không?”

63. Chương 63: Võ Nhị Quả.

Đi tiếp hai ngày, cuối cùng ba người Lý Trân đã tới Lạc Dương, quốc đô của Đại Đường.

Sau khi Lý Đường thành lập, Lạc Dương một lần nữa bị lạnh nhạt, có cảm giác giống như một mỹ nữ đã đến tuổi xế chiều, nhưng từ khi được Võ Tắc Thiên hưng khởi, Lạc Dương lại trở nên phồn hoa chưa từng có, và đạt đến đỉnh cao từ khi Võ Tắc Thiên lên ngôi Đế hậu.

Tài nguyên Trường An đã được điều chuyển theo chủ nhân của nó, cung khuyết đại quy mô được kiến thiết, vạn bang hướng triều, thương nhân các quốc gia hội tụ, khiến cho thần đô Lạc Dương lại lần nữa trở nên cực thịnh, vượt xa Trường An.

Phía Tây thành Lạc Dương chủ yếu là dùng cung thất và Cẩm Uyển làm chủ. Ba người Lý Trân vòng qua mặt nam đi vào thành, tuy nhiên khoảng cách của Định Đỉnh Môn thành nam còn vài dặm, nhưng hai bên quan đạo vô cùng náo nhiệt, vô số tửu quán, nhà trọ mọc lên san sát như rừng, nhà nhà liên sát, có không ít sĩ tử và thương nhân từ các nơi khác đến kinh thành.

- Lý đại ca, chúng ta ăn chút gì đó đã đi.

Yến Tiểu, mà đúng hơn là Dịch Yến chỉ vào một tửu quán gần đó, cười nói:

- Phi đao quái lý của Tửu quán kia vô cùng nổi danh, còn có Ai Gia lê nữa. Trước kia ta và bằng hữu từng được nếm rồi.

- Yến cô nương, cái gì là Phi Đao Quái Lý? Có liên quan tới Phi Đao ta không?

Tửu Chí gãi đầu hỏi.

Dịch Yến cười nói:

- Chính là cá chép với cá lạ ăn sống. Đầu bếp nổi danh dùng dao sắc gọt cá sống, cắt thành từng miếng vừa mịn vừa mỏng, mảnh trắng như tuyết, lại dùng gừng hành tây tương trộn cùng, rất ngon, là một món ăn rất nổi tiếng ở kinh thành.

Trong lòng Lý Trân thầm nghĩ: “Hẳn đây là nguồn gốc của Sashimi rồi?”

Hắn hờ hững nói:

- Đã là mỹ vị, vậy chúng ta nếm thử đi.

Ba người đi vào tửu quán. Tửu bảo nhận ra Dịch Yến, vội vàng nhiệt tình mời họ ngồi. Dịch Yến hỏi:

- Hôm nay có Tam Lạc tương và Ai Gia lê không?

Tửu bảo luôn miệng:

- Có có. Có Tam Lạc tương mới vận chuyển từ Cao Xương tới, Ai Gia lê thì hôm qua mới hái, vô cùng mới và tươi ngon nữa.

Địch Yến gật đầu:

- Ngoài Tam Lạc tương và Ai Gia lê ra, còn thêm một phần Phi Dao Quái Lý. Một mâm lớn, ngoài ra thêm mười cân dê nướng, phải là dê Đồng Châu. Nếu dùng dê giả mạo nơi khác, ta sẽ không trả tiền.

Tửu bảo cười:

- Cô nương là khách quen của tiểu điểm, nào dám lừa gạt cô nương. Tuyệt đối chính tông. Xin đợi chút.

- Đúng rồi, thêm bốn phần Hồ bánh, cũng phải mới làm xong.

- Vâng, lập tức tới ngay.

Tửu bảo nhanh chóng đi. Địch Yến cười nói với hai người:

- Cao Xương là mỹ tửu ở Lạc Dương, Trường An vẫn kém một chút. Lê Ai Gia cũng là đặc sản của Lạc Dương, thanh mát trên quý vô cùng, nơi khác khó mà ăn được, cũng là thứ mà ta thích nhất.

Lý Trân tò mò hỏi:

- Vì sao nhất định phải là dê nướng Đồng Châu, dê béo Hà Tây không ngon hay sao?

- Dê béo Hà Tây dĩ nhiên cũng không tệ, nhưng dê ngon nhất lại là đặc sản của huyện Triều Ấp Đồng Châu. Bên đó có suối đá, vô cùng thích hợp cho dê uống, cho nên dê được chăn thả ở Đồng Châu vô cùng mỡ màng non mịn, Lạc Dương chúng ta có tục ngữ “Dê suối đá, tương Lạc Thủy”.

Lý Trân còn chưa vào Lạc Dương mà đã nghe được nhiều chuyện như vậy, trong nội tâm không khỏi sinh ra tia cảm khái. Không hổ là thần đô, thật sự làm hân mở rộng tầm mắt.

Địch Yến hiểu tâm tư hân, bĩu môi nói:

- Đúng là nông dân vào thành, chỉ thế thôi mà cũng khiến người cảm khái sao? Đây là ẩm thực bình dân, nếu là nhà quyền quý cung đình, vậy thì trông mắt người chẳng phải không còn sao?

- Nhưng ta thích ngồi trước đồng lửa nướng thịt dê uống rượu sữa dê, cảm giác đó mới là vui sướng nhất. Lão mập, người nói đúng không?

Tửu Chí đang vui đầu ăn điểm tâm, hàm hồ đáp:

- Ôm Chu Nguyệt tiểu nương trong lòng, mới thích hơn.

- Tiểu nương gì?

Địch Yến nghe không rõ hiểu kỳ hỏi.

Lý Trân vội vàng đáp:

- Tâm tư tên mập này xấu xa lắm. Y nói là Chu Tà tiểu nương, tức là con gái Sa Đà, cô đừng hỏi y.

Nói xong, Lý Trân đập tên mập một cái dưới mặt bàn. Tửu Chí lập tức bưng tỉnh ngộ, cười hắc hắc, tiếp tục cúi đầu ăn điểm tâm.

Lúc này, tửu bảo bưng sữa Tam Lạc và lê Ai Gia đến. Địch Yến vội vàng mời hai người ăn lên. Lý Trân cầm một quả lê lên cắn một miếng, thưởng thức, lập tức cảm thấy thịt dê tinh tế, ngọt lịm, nhiều nước, quả nhiên là loại lê ngon nhất. Tức thì hân khen không dứt miệng:

- Lê ngon, quả nhiên là danh bất hư truyền.

Đúng lúc này, bên ngoài tửu quán vang lên tiếng la hét:

- Ngụy Vương về thành, người rảnh rồi nhường đường.

Sắc mặt Địch Yến lập tức lạnh lùng, khẽ hừ một tiếng.

Lý Trân cũng nghe rất rõ. Chẳng phải Ngụy Vương là Võ Thừa Tự sao? Trong lòng hắn hiếu kỳ, vội vàng mở cửa sổ, nhìn ra ngoài quan đạo, thấy hai gã thị vệ cưỡi ngựa đi trước mở đường. Phía sau hai gã thị vệ là hơn trăm thị vệ cưỡi ngựa đi song hành, cuối cùng mới trông thấy ba mươi tên dõng dạc thị vệ nghiêm mật bảo vệ vài người cưỡi ngựa.

Tổng cộng là ba người, hai nữ một nam. Người đàn ông ước chừng hơn bốn mươi tuổi, đầu đội mũ sa, mặc áo bào tím, eo lưng thắt đai ngọc, da trắng nõn, để mọc ba sợi râu dài. Thì ra đây chính là Võ Thừa Tự, mặc dù phong thái không nhỏ, nhưng hình thức lại giống như một gia đình nhỏ.

P phía sau là hai cô gái trẻ tuổi, đều chừng hai mươi tuổi, ăn mặc trang điểm xinh đẹp. Một người mặc trang phục màu vàng, người còn lại mặc trang phục màu xanh, bên trong đều mặc áo mỏng cánh thiên, áo khoác tay ngắn, lộ làn da trắng như tuyết trước ngực, váy dài chấm đất, cánh tay quấn lụa trắng, đặc biệt thu hút ánh mắt người khác. Có điều hai cô gái này đều đeo trường kiếm, cũng có điểm không giống người bình thường. Hai cô gái cười nói thánh thót, không để tâm người khác, ngồi trong tửu quán cũng có thể nghe rõ.

Địch Yến không khỏi cười lạnh:

- Trương phu mới chết được nửa năm đã đổi khoác trắng rồi. Đây là gia phong của Vu thị sao?

Lý Trân biết rõ, nữ tử Đường triều lúc chưa gả choàng trên vai lụa trắng, sau khi xuất giá đổi thành áo choàng bằng vải phỉ, đại tỷ hắn Lý Tuyền là khoác phỉ, hắn lại nhìn hai nữ tử kia một chút, thì ra hai người là con gái Vũ thị.

Địch Yến quay sang nói với Lý Trân:

- Người thấy thế nào, cô gái mặc váy màu vàng là con gái của Võ Thừa Tự tên là Võ Phù Dung, còn người mặc váy màu xanh là con gái của Võ Tam Tư, tên là Võ Đình Hương. Hai người tuổi tương đương, đúng dịp nửa năm trước Trương phu của cả hai đều chết, hiện tại đang muốn tìm chồng. Người Lạc Dương gọi hai người đó là Võ Nhị Quả.

Lý Trân bất giác nhớ tới Văn Dăng Nhị Hiệp Đôn Hoàng, xem ra bất kể biên thùy hay là Trung Nguyên, dân phong cơ bản đều giống nhau.

- Xem ra cô rất có thành kiến với hai người họ?

- Thành kiến?

Địch Yến cười lạnh,

- Đâu chỉ thành kiến đơn giản như thế, về sau ngươi sẽ biết.

Lý Trân cười cười, không nói gì, chậm rãi thưởng thức Phi Dao Quái Lý mà tửu bảo vừa mang tới. Từ khi hắn và Địch Yến trò chuyện tại huyện Văn Hương, hai người đã hiểu nhau khá sâu sắc.

Lý Trân biết sự phụ của Địch Yến là dùng kế đánh bại Công Tôn Đại Nương của Bùi Mân, được xưng là Thiên hạ đệ nhất kiếm khách. Công Tôn Đại Nương một thời gian dài qua lại với những quyền quý cung đình, thu đồ đệ vô số, có không ít người là con gái quan lại, Địch Yến là một trong số đó.

Nghe giọng của Địch Yến, tựa hồ Công Tôn Đại Nương vô cùng coi trọng nàng. Lần này phái nàng đi Trường An tranh đoạt xá lợi, chính là vì Công Tôn Đại Nương trả lại ân tình ột người có địa vị cực cao. Về phần người có địa vị cao này là ai, Địch Yến cũng hoàn toàn không biết. Nhưng Lý Trân cũng đã mơ hồ đoán ra được, người có địa vị cao này chính là người đã bày ra toàn bộ kế hoạch về sự kiện Xá lợi kia.

Dòng nước xoáy này quá lớn, liên quan đến đấu tranh quyền lực toàn bộ Đại Đường, Lý Trân thật sự không muốn bị liên lụy vào, nhưng hắn rất muốn biết người địa vị cao này là ai?

Lý do rất đơn giản, người có địa vị cao này giết chết Võ Thuận, có quan hệ trực tiếp đến hắn, Lý Trân hắn chính là đã gánh tội thay cho người địa vị cao này.

Đang nghĩ ngợi, cửa ra vào của tửu quán bỗng truyền đến những thanh âm hỗn loạn, những khách khứa ngồi uống rượu ở cửa đều sợ hãi bỏ chạy. Từ cửa ra vào đi vào vài dõng dạc thị vệ thân hình cao lớn, thái độ thô bạo, đẩy tửu bảo ra, ánh mắt quét về mỗi một chiếc bàn, tựa như đang tìm người nào đó. Ngay sau đó từ sau đám thị vệ đi ra một cô gái trẻ mặc váy vàng, diện mạo xinh đẹp, tay cầm một thanh trường kiếm,

chính là Võ Phù Dung một trong Võ Nhị Quả vừa rồi. Điều này làm cho Lý Trân hơi chút kỳ quái, cô gái này sao đến nhanh như thế.

Lý Trân chợt kịp phản ứng, cô gái Võ gia này hẳn tới tìm Dịch Yến rồi. Hắn nhanh chóng liếc qua Dịch Yến, thấy Dịch Yến đang chậm rãi thưởng thức món cá sống thơm ngon, tựa như không nhìn thấy đám người xâm nhập kia.

- Sư muội, kiêu ngạo quá nhỉ!

Võ Phù Dung chậm rãi đến bên Dịch Yến, nhìn nàng cười nói:

- Trở về lúc nào thế, sao không đến gặp ta?

Dịch Yến không để ý tới nàng. Khóe miệng Võ Phù Dung hiện lên một tia cười trào phúng, lông mày nhỏ nhắn nhướng lên, nói:

- Xem ra sư muội rất đói. Có phải ở Trường An giả làm ăn mày vài ngày thành quen rồi không?

Dịch Yến càng như không nghe thấy. Võ Phù Dung nhìn thoáng qua Lý Trân, ra vẻ giật mình:

- Thì ra là bên cạnh có đàn ông!

Dịch Yến hất tay lại, một muôi tương giội ngược về Võ Phù Dung. Võ Phù Dung phản ứng nhanh nhẹn, đưa trường kiếm đỡ, muôi tương giội trên võ kiếm.

- Người dám vô lễ!

Võ Phù Dung biến sắc mặt, lùi ra sau một bước, trường kiếm tức khắc được rút ra khỏi vỏ, đâm thẳng vào cổ của Dịch Yến. Một kiếm này vừa nhanh vừa độc, rõ ràng là muốn đẩy Dịch Yến vào chỗ chết.

Lý Trân ngồi bên ngẩn người, nghe đối thoại của hai người rõ ràng là sư tỷ muội, nhưng lại trở mặt nhanh như lật sách, kiếm kiếm muốn lấy mạng đối phương, đâu có chút tình đồng môn nào

Hắn lập tức hiểu lời Dịch Yến vừa nói: “Đâu chỉ là thành kiến đơn giản như vậy”. Xem ra, giữa hai người này có thâm cừu đại hận rồi.

Nhưng thời gian không cho phép Lý Trân nghĩ nhiều. Hắn sợ Dịch Yến bị thiệt, chén trong tay định vẩy ra đỡ kiếm cho nàng, nhưng Dịch Yến đã chuẩn bị từ lâu, người nhẹ như yến, tại thời khắc mấu chốt nhanh chóng tránh được, hàn quang trong tay ra khỏi vỏ, đâm ngược vào cổ họng của Võ Phù Dung.

Trong tửu quán hỗn loạn, tửu bảo đang lấy thịt dê nướng tới bị kiếm quang ảnh hưởng đến, một kiếm của Võ Phù Dung đâm trúng cánh tay phải của gã, tửu bảo đau đớn hét to, thịt dê nướng rơi xuống đất, tửu bảo thì ngã lăn sang một bên.

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi, hai cô gái đã giao thủ bảy tám kiếm. Lý Trân nhận ra Võ Phù Dung không phải là đối thủ của Dịch Yến, hắn khá yên lòng, đánh mắt ra hiệu với Tửu Chí. Hai người đột nhiên lóe người đứng giữa thị vệ và Võ Phù Dung, rút kiếm lạnh lẽo nhìn vài tên thị vệ chăm chăm, tựa như chúng mà dám lên hỗ trợ, bọn hắn cũng sẽ ra tay.

- Ngừng tay.

Võ Phù Dung ngăn cản không nổi, nhảy ra ngoài. Nàng thấy thị vệ không tiến lên hỗ trợ, đành phải kêu Dịch Yến ngừng lại. Hai người đã đấu nhau không biết bao nhiêu lần, nhưng cả hai đều nắm chắc, sẽ không đuối tận giết tuyệt.

- Cút.

Dịch Yến quát to, sắc mặt Võ Phù Dung cực kỳ khó coi, quay người bỏ đi. Lúc đi tới cửa nhìn hằm hằm sang Lý Trân, quay người cho vài tên thị vệ một bạt tai:

- Một lũ ăn hại.

Nàng nổi giận đùng đùng bỏ đi. Lý Trân nhìn bóng lưng cô ta, chậm rãi lắc đầu, khó trách trượng phu cô ả chết sớm như thế

64. Chương 64: Địch Tướng

Người nhìn đi! Quan hệ chúng ta là như thế nào.

Địch Yến cười lạnh một tiếng:

- Hôm nay coi như bỏ qua. Hai tháng trước ngày sinh nhật của sư phụ, ác đấu giữa chúng ta còn liên lụy một tiểu sư muội vô tội chết.

- Sao lại ác đấu đến mức độ ấy chứ?

Lý Trân không hiểu hỏi.

- Nguyên nhân cha ta bị hành thích, thị vệ hoàng cung ám sát cha ta thất bại, lập tức tự sát, manh mối duy nhất chính là trên cánh tay khắc hai chữ “Phù Dung”, sau đó chúng ta mới biết, hắc chính là tình nhân của..cô ta.

Nói đến hai chữ cuối cùng, trên mặt Địch Yến đầy vẻ căm hận, lại ghé tởm. Nàng thật sự không muốn nhắc tới từ này.

Lý Trân gật đầu:

- Cho nên, cô cho rằng phụ thân cô bị hành thích có liên quan đến Phù Dung?

- Người hắc không biết, Võ Phù Dung này rất có dã tâm. Võ Thừa Tự mang công văn về nhà đều giao cho cô ta phê duyệt đấy.

Tâm nguyện lớn nhất của cô ta chính là hy vọng Võ Thừa Tự có thể được lập làm Thái tử, cuối cùng do cô ta đến kế thừa hoàng vị của Võ Thừa Tự, kết quả bị cha ta ngăn cản, cô ta thậm chí còn hận cha ta hơn cả Võ Thừa Tự. Thù hận giữa chúng ta chính là từ đây mà ra.

- Thì ra là thế!

Lý Trân gật gật đầu, hiện tại hắc đã biết một nữ nhân có dã tâm bùng bùng, xem ra thời đại Võ Tắc Thiên đúng là độc nhất vô nhị.

Ba người thu thập tàn cục, trấn an tửu bảo, lại ăn qua loa một chút, rồi đứng dậy xuất phát, từ Định Đỉnh môn vào thành Lạc Dương.

Định Đỉnh môn cũng có tên gọi là Bảo Thiên môn, là Chủ thành môn của Lạc Dương, từ thiên khuyết của ngoài nam thành đến đường lớn tiến vào nội thành, lại đến cầu Thiên Tân, Thiên Khu, Ứng Thiên môn, Thiên Đường, bảy tòa kiến trúc khí thế hùng vĩ phân bố theo thứ tự trên đường trung tâm, tạo thành một trung trục đô thành hoa lệ nhất trong lịch sử.

Tiến vào thành Lạc Dương, khí tức ung dung phồn thịnh tràn ngập, khắp nơi là người người hối hả, đàn ông phần lớn mặc áo bào gấm mũ đen, phụ nữ mặc váy dài áo ngắn, sắc thái diễm lệ, muôn hình muôn vẻ.

Hai bên đường là tường phường cao cao, trong tường phường lúc nào cũng có thể thấy được xây dựng cao lớn, mái cong tinh xảo tuyệt luân. Khí thế vô biên từng tòa thành môn của đô thành Đại Đường liên lộ rõ không bỏ sót.

- Lý đại ca, Tửu mậ, nếu không các người cứ về nhà ta trước. Ta dẫn hai người đi gặp cha ta.

Địch Yến cười mời bọn họ.

- Ta thì không sao, ta đi cùng lão Lý.

Lúc này Tửu Chí đột nhiên cảm thấy rất dư thừa, vì sao không cùng Tiểu Tế ở lại học y thuật chứ?

Hoặc là dẫn theo một mỹ nữ đi cùng mình. Đương nhiên, cô gái đẹp mà giữa trưa gặp thì miễn đi. Tửu Chí y hào hoa phong nhã, còn muốn sống thêm vài năm nữa.

Vấn đề này Lý Trân cũng suy tính thật lâu, hẳn cần có một người chỉ điểm một chút ỉnh, để mình hiểu tình cảnh trước mắt. Nếu hiện tại gấp gáp đi tìm Cao Diên Phúc, nói không chừng ngược lại sẽ lợn lành chữa thành lợn què, dù sao Cao Diên Phúc chính là người của Võ Thừa Tự.

Hơn nữa gặp Định Nhân Kiệt nổi danh lừng lẫy trong lịch sử một lần cũng là việc hẳn chờ mong đã lâu.

- Được rồi! Chúng ta đi gặp phụ thân của cô.

... .

Thần đô thành Lạc Dương khí thế hoành tráng ngoại trừ hoàng cung và nhập uyển ra, khu vực bình dân hiện đang ở tổng cộng có một trăm lẻ chín phường, ba tòa chợ lớn, được Lạc Thủy phân thành hai, trong đó mặt bắc là mười tám phường một chợ, mặt nam tám mươi một phường hai chợ.

Quan lại quyền quý Lạc Dương trên cơ bản đều sống ở hai bên phố Thiên, mà bình dân bình thường thì tập trung tại phía nam Lạc Thủy. Thợ thủ công và người bán hàng phần lớn sống bờ bắc Lạc Thủy, nên mới có cách nói bắc ti nam quý.

Phủ đệ của Định Nhân Kiệt nằm tiếp giáp trong phường An Nghiệp của phố Thiên, là một tòa phủ trách chiếm khoảng ba mươi mẫu đất, nơi này vốn là tòa nhà của Binh bộ thượng thư triều Tùy Dương Thượng Hi.

So sánh với những tòa nhà của vương công quý tộc trên trăm mẫu đất, thì tòa nhà này có vẻ không lớn, nhưng Định Nhân Kiệt lại thích nơi thanh tĩnh này.

Tòa nhà có trên trăm năm lịch sử, cho dù nhiều lần tu sửa, nhưng cây cối lại được lưu giữ đến giờ, khắp trong phủ là đại thụ che trời cao ngất, cây cao bóng cả, các loại kiến trúc thanh nhã mà không mất vẻ tinh xảo, có một tình thú khác biệt.

Định Nhân Kiệt có ba trai hai gái, đứa con cả Định Quang Tự đảm nhiệm Hộ bộ Viên Ngoại Lang, đã tự lập phủ đệ, con thứ Định Quang Viễn và con thứ ba Định Cảnh Huy đều ở trường thái học đọc sách.

Trưởng nữ Định Ngọc đã xuất giá, chỉ có con gái út Định Yến hoạt bát thích võ, đi theo Công Tôn đại nương học võ, thích ra ngoài du lịch, lại được bà nội sủng ái, Định Nhân Kiệt cũng không quản được nàng.

Định Yến tạm thời an bài Lý Trân và Tử Chí nghỉ ngơi ở khách phòng trong phủ, bản thân nàng tới gặp phụ thân trước, hôm nay đúng lúc tuần nghỉ, khó được phụ thân nàng ban ngày ở nhà.

Lúc này, Định Nhân Kiệt đang ngồi trong thư phòng đọc sách, đây cũng là ham thích lớn nhất của ông. Ông đã qua tuổi sáu mươi, râu tóc bạc trắng, nhưng tinh thần cũng rất tốt.

Hôm nay ông mặc một bộ thiên y thân rộng màu trắng, đầu đội bình căn, thần thái an tường thông dong, đọc đến đoạn hay, lại vuốt râu cười khê.

Bỗng nhiên, Định Nhân Kiệt cảm thấy ánh mắt tối sầm, một đôi bàn tay trắng mịn che đôi mắt của ông. Ông bất đắc dĩ cười khổ nói:

- Là Yến nhi về rồi sao?

Toàn bộ quý phủ, từ con gái út bảo bối của ông ra, không người nào dám nghịch ngợm như vậy, mà ngay cả hai đứa cháu của ông cũng luôn quy củ trước mặt ông.

Định Nhân Kiệt khi năm mươi tuổi mới sinh con gái bảo bối này, từ nhỏ đã vô cùng sủng ái. Gia giáo của ông cực nghiêm, duy nhất với cô con gái út thì ông lại không áp dụng được, khiến ông thật sự hết cách.

Tuy nhiên dù con gái thích chạy loạn khắp nơi, nhưng phẩm tính lương thiện, hơn nữa giống ông ghét ác như cừu. Điều này cũng khiến Định Nhân Kiệt cảm thấy trấn an.

Trước mắt Định Nhân Kiệt lại sáng bừng, nghe tiếng cười con gái vang lên:

- Khó được nghỉ ngơi, cha không ra ngoài chút sao?

Định Nhân Kiệt gần một tháng không gặp con gái, trong lòng rất vui, đặt sách xuống cười nói:

- Nào nào, để phụ thân xem trên mặt con có phải có thêm sọc hay không?

Địch Yến lôi kéo cánh tay phụ thân, bĩu môi:

- Nào có phụ thân hy vọng trên mặt con gái có sẹo chứ? Cha không muốn con lập gia đình ư.
- Ha ha! Yến nhi của ta muốn gả rồi sao? Vậy vị hôn phu tìm được chưa, đưa đến cho phụ thân gặp nào?

Địch Nhân Kiệt tiếp tục trêu con gái.

Địch Yến đỏ mặt lên, dậm chân nói:

- Không cho cha nói nữa. Bằng không, sẽ không cho cha thứ tốt.

Trong lòng Địch Nhân Kiệt vui vẻ, thấp giọng cười nói:

- Con mang gì đến cho phụ thân vậy?

Địch Yến đắc ý đặt một kiện hàng trên bàn phụ thân:

- Đây là con gái chạy gãy chân mới tìm được, tuy nhiên tiền tiêu không nhiều, tựa như đối phương không hiểu về nó, con lo lắng nó có phải là chân phẩm hay không?
- Để cho ta xem nào!

Địch Nhân Kiệt hơi nôn nóng mở túi đồ ra, trong túi đồ là một quyển trục lụa trắng hơi vàng. Ông cẩn thận mở ra, không ngờ là một bức thư pháp, nội dung cũng là kinh Kim Cương, chữ viết rất nhỏ, nhưng trong bút họa có vòng tròn có kinh lực, khiến vòng như hoàn, không bị cản trở lưu loát.

Địch Nhân Kiệt nhìn kỹ một lát, kích động liên tục gật đầu:

- Là thật! Là chân tích của Âu Dương công công, đúng vậy, là bức kinh Kim Cương của ông ta.

Âu Dương Tuân đã tạ thế năm mươi năm rồi, thư pháp của ông để lại đã trở thành trân phẩm Đại Đường, cất trong phủ quyền quý các đời, nhưng vẫn có một số ít lưu lạc dân gian.

Địch Yến vào tháng trước từng qua An Bình tự Lương Châu mà Âu Dương Tuân từng ở, dùng trăm quan dầu vừng mua được cuốn kinh Kim Cương này.

Đây cũng là tin tức hơn một tháng trước Địch Nhân Kiệt đã nghe được, Âu Dương Tuân vào năm Trinh Quán từng sao một quyển kinh Phật ở An Bình Tự Lương Châu. Có người từng thấy nó đặt chung với kinh Phật khác, ông liền động tâm, bảo con gái đi thăm dò.

Không ngờ con gái không chỉ nghe ngóng được cuốn kinh Phật này, hơn nữa còn mua được nó về, quan trọng hơn là, nó không phải đồ dỏm, mà là bút tích thực. Điều này làm cho Địch Nhân Kiệt hết sức vui mừng.

Địch Yến nhìn ra phụ thân kích động, liền cười hì hì nói:

- Con gái giúp cha đạt thành tâm nguyện, cha thưởng con gì ạ?

Địch Nhân Kiệt cốc nhẹ lên trán con gái, cười nói:

- Phụ thân không truy cứu những việc nghịch ngợm trước đây của con là tốt rồi, còn muốn thưởng?
- Đây mà gọi là thưởng à!

Địch Yến ôm đầu kêu lên.

Thật ra nàng rất muốn lợi dụng cơ hội này yêu cầu phụ thân giúp Lý Trân một tay. Tuy nhiên nàng hiểu tính tình của phụ thân, vẫn không thể nôn nóng đề xuất.

Nàng chuyển đề tài cười hỏi:

- Phụ thân chuẩn bị cất bức thư pháp quý báu này đi sao?
- Con gái ngốc, nếu như phụ thân muốn, gấp gáp như vậy làm gì. Đây là thọ lễ mà phụ thân chuẩn bị hiến cho thiên tử, Người từng nhắc ta mấy lần rồi.

- Phụ thân viết rất đẹp, ngay cả nữ hoàng đế cũng thích, vì sao không tự mình viết một bức chữ cho Người ạ?

- Phụ thân sao có thể so sánh với Âu Dương Tuân chứ. Bức thư pháp này ít nhất giá trị ngàn vàng, con lại chỉ tốn trăm quan tiền. Hài, phụ thân nên viết mấy bức, bồi thường cho An Bình tự một chút.

Tuy rằng không tiện mở miệng, nhưng Dịch Yến cũng không có thể không nói. Nàng cắn môi nói:

- Phụ thân, con có một việc xin cha.

- Ô, không ngờ Yến nhi của ta cầu phụ thân làm việc, hiếm thấy nha. Nói đi, là việc gì?

Dịch Yến liền ấp a ấp úng đem chuyện đã xảy ra ở Trường An đại khái nói một lần, nhưng nàng giấu chi tiết mình tham gia đoạt Xá Lợi mà chỉ nói là mình đi ngang qua Trường An, thấy có người ở quan đạo giết người mới không kìm nổi ra tay.

Cuối cùng Dịch Yến nói:

- Bọn họ rõ ràng không hề giết Võ Thuận, Võ Thuận là bị người khác giết chết, nhưng bây giờ lại đổ tội danh lên đầu hần, con gái tức giận, mới muốn giúp hần một chút.

Dịch Nhân Kiệt là hạng người lão luyện bậc nào, lập tức nghe thấu trong chuyện này ẩn chứa tranh đấu kịch liệt, dính đến Ngụy vương, còn có thể lực khác không biết rõ ràng.

Không cần phải nói, tranh đoạt Xá Lợi cũng là vì dâng quà chúc thọ thiên tử, nhưng nếu mình nhúng tay chuyện này, chính là cực kỳ không khôn ngoan rồi.

Ông trầm tư thật lâu sau nói:

- Người thanh niên này con đã mang đến đây rồi?

- Con đã mang đến, đang chờ tại phòng khách.

Trong lòng Dịch Nhân Kiệt hơi mất hứng. Con gái mình sao lại mang người lạ về nhà. Lý Trân này cuốn vào ám đấu trong quyền quý triều đình, dẫn hần vào phũ, không phải làm cho người ta hoài nghi mình cũng tham dự việc này sao?

Nhưng hiện tại ông không muốn phê bình con gái, chuyện này để sau mới dạy dỗ nó. Dịch Nhân Kiệt nói:

- Con dẫn hần đến đây để ta gặp hần trước.

65. Chương 65: Âm Thầm Chụp Vải Bó

Dịch Yến mừng rỡ, như một trận gió chạy ra ngoài. Lúc này, Dịch Nhân Kiệt dường như nghĩ tới điều gì đó, cái tên “Lý Trân” này dường như hơi quen tai. Ông lục lại hồ sơ dưới bàn.

Không bao lâu, Dịch Yến liền dẫn Lý Trân đi tới thư phòng phụ thân.

Mặc dù Lý Trân ở Đôn Hoàng đã qua Thử sử Lý Vô Khuy, nhưng thấy tướng quốc Đại Đường thì là lần đầu tiên, lại còn là danh tướng Dịch Nhân Kiệt, trong lòng của hần hơi chút khấn trương, tiến lên khom người thi lễ:

- Học sinh Lý Trân tham kiến Dịch tướng quốc!

Dịch Nhân Kiệt đang xem một quyển tấu, liếc nhìn Lý Trân một cái, hỏi:

- Người chính là nghĩa sĩ Lý Trân Đôn Hoàng?

Lý Trân ngẩn ra, không rõ vì sao Dịch Nhân Kiệt nói như vậy.

Dịch Nhân Kiệt mở ra một bức quyển trục, nói với hần:

- Chỗ ta có chiến báo Đôn Hoàng mà Sa Châu Đâu Lư Quân sứ Trương Đình viết, trong đó nhắc tới nghĩa sĩ Đôn Hoàng Lý Trân nhận nhiệm vụ lúc lâm nguy, giết ra trùng vây báo tin, thủy giải nguy Đôn Hoàng. Nghĩa sĩ Lý Trân này không phải người sao?

Mặt Lý Trân nóng lên, không nghĩ sự kiện kia lại truyền đến Trường An, hần vội vàng nói:

- Đúng là học sinh!

Địch Nhân Kiệt gật gật đầu, có thể lâm nguy cứu quốc, đầu tiên cũng không phải là gian ác đồ. Loại dũng khí và tâm huyết này để người khác kính nể. Ấn tượng trong lòng ông với Lý Trân cũng hơi chút thay đổi.

Địch Yến đứng bên cạnh thầm thấy may mắn. Nàng hiểu phụ thân. Phụ thân thường thức nhất là dũng sĩ có thể vì nước vì dân. Hóa ra Lý Trân có trải qua này, vậy sự việc dễ làm rồi.

Địch Nhân Kiệt trầm tư suy nghĩ chốc lát:

- Võ Thuận có huân quan trong người, nếu hần bị ám sát, hồ sơ tất nhiên sẽ báo danh Đại Lý Tự, do Đại Lý Tự xét duyệt sau đó mới có thể định án. Hiện tại Trường An truy bắt cũng chỉ là bắt giữ người hiềm nghi. Thẳng thắn nói, hiện tại bọn họ làm vậy là hơi vi phạm quy định rồi.

Lý Trân vui mừng quá đổi, liền vội vàng hỏi:

- Ý tướng quốc là, học trò cũng chưa bị định án?

Địch Nhân Kiệt gật gật đầu nói:

- Tháng này đúng lúc là ta chấp chính sự bút, theo lý ta hẳn là nhìn án báo của Đại Lý Tự. Nhưng ta không nhìn thấy, chứng minh vụ án này còn ở Trường An, khả năng còn tại thu thập chứng cứ, điều rất bình thường.

Trong lòng Địch Nhân Kiệt hiểu được, nếu như không bắt được người hiềm nghi phạm án, bình thường đều phải kéo dài một hai tháng mới có thể báo lên. Ông làm việc ở Đại Lý Tự, biết sự việc không hề đơn giản như vậy.

Lý Trân thở phào nhẹ nhõm, nếu là như vậy, thậm chí Cao Diên Phúc chưa nói cho Võ Thừa Tự, nói không chừng chỉ đánh tiếng với bên Trường An, vụ án này có thể không giải quyết được gì.

Địch Nhân Kiệt lại nói:

- Tuy rằng Yến nhi nói người bị vu oan, nhưng nếu quan phủ Trường An có thể xuất ra chứng cứ xác thực, kết quả chưa chắc lạc quan, ta hy vọng người có chuẩn bị tâm lý!

Lý Trân yên lặng gật gật đầu, Địch Yến bên cạnh vội la lên:

- Rõ ràng là tự tạo tang vật mà, dù có chứng cứ gì, chứng cứ cũng là giả. Phụ thân, cha không thể khoan tay đứng nhìn.

Không đợi Địch Yến nói xong, Lý Trân lập tức chặn lại nói:

- Yến cô nương, xin đừng nói nữa. Ta đến chỉ hỏi một chút tình huống thôi.

Địch Nhân Kiệt thấy Lý Trân rất hiểu lý lẽ, trong lòng ông cũng hơi băn khoăn, liền chậm rãi nói:

- Luật pháp Đại Đường tự có lượng độ, ngoại quan không được can thiệp. Tuy nhiên nếu vụ án báo đến chỗ ta, ta có thể yêu cầu Đại Lý Tự thẩm tra này án. Tóm lại, cho người một công đạo.

- Đa tạ ý tốt của Địch tướng quốc. Học trò không quấy rầy nữa, xin cáo từ.

Địch Nhân Kiệt lấy một cây bút từ trong ống đựng bút, đưa cho hần, cười nói:

- Lần đầu gặp, tặng bút này cho người.

- Đa tạ tướng quốc!

Lý Trân tiếp nhận bút, thi lễ, chậm rãi lui xuống. Địch Yến nhìn phụ thân, vội vàng đuổi theo.

Địch Nhân Kiệt chậm rãi đi đến trước cửa sổ, khoanh tay nhìn Lý Trân rời khỏi sân, trong lòng ông khẽ thở dài. Một thanh niên giỏi, sao lại cuốn vào trong tranh đấu hắc ám của triều đình chứ?

- Lý đại ca!

Địch Yến đuổi theo. Lý Trân dừng chân, cười nói:

- Ta nghĩ cô nên trò chuyện với phụ thân mình.

- Tôi tiễn huynh.

Địch Yến sóng vai với hắn, hỏi:

- Hôm nay thu hoạch được gì không?

- Đương nhiên là có thu hoạch, ít nhất ta biết rằng giờ ta vẫn là người trong sạch nữa. Không bị định tội, trong bản ghi chép của quan phủ không có ghi bất cứ gì về ta.

- Ủ. Phụ thân cũng nói Trường An thực hiện không ổn. Lý đại ca, ấn tượng cha ta với người không tồi đâu.

- Làm sao cô biết?

- Đương nhiên ta biết. Phụ thân rất ít khi tặng bút cho người khác. Năm ngoái một đám sĩ tử gia hương tới thăm hỏi, ông không hề tặng cho ai. Ông tặng bút cho người, chứng tỏ ông ấy thừa nhận nhân phẩm của người rồi.

- Có thể được phụ thân cô thừa nhận, quả thật không dễ dàng.

- Lý đại ca, giờ người đi tìm Cao phủ quân sao?

Lý Trân ngẫm nghĩ một chút nói:

- Ta và Tửu Chí đi tìm nhà trọ trước đã, bố trí ổn thỏa rồi, ta sẽ đi tìm Cao phủ quân.

- Vậy ta sẽ tìm người ở đâu?

Lý Trân lấy ra tờ giấy, đưa cho nàng:

- Đây là cửa hàng tại chợ nam Lạc Dương, là người cùng quê của ta mở. Đại tỷ ta cũng ở đó lưu thư cho ta. Ta sẽ ghi lại địa chỉ để lại cửa hàng. Cô có thể tìm được ta.

Ban đầu muốn giữ Lý Trân lại làm thị vệ bên cạnh Địch Nhân Kiệt, nhưng việc Võ Thuận bị giết vẫn chưa kết án, Lý Trân còn có hiềm nghi trong người, phụ thân tuyệt đối sẽ không dùng hắn.

Trong lòng Địch Yến rất hiểu. Huống chi Lý Trân cũng không chính thức đáp ứng, nàng không thể giữ Lý Trân lại, đành phải tiễn Lý Trân và Tửu Chí ra phủ, mình thì quay về.

... .

Cùng thời khắc Địch Nhân Kiệt đang tiếp kiến Lý Trân, trong Ngụy Vương phủ phường Tích Thiện, Ngụy vương Võ Thừa Tự đang tiếp kiến thuộc hạ từ Trường An đến.

- Ty chức Lam Chấn Ngọc tham kiến Ngụy Vương điện hạ!

Lam Chấn Ngọc quì một gối, cung kính thi lễ một cái. Hôm nay vừa lúc gã tới Lạc Dương. Trước đó, Xá Lợi đã được đưa đến Lạc Dương rồi.

Nhưng bởi vì Võ Thừa Tự muốn tiến thêm một bước hiểu rõ chi tiết việc Võ Thuận bị giết, Lam Chấn Ngọc mới từ Đồng Quan chạy tới Lạc Dương.

Võ Thừa Tự ngồi trên giường Hồ nga voi, đang híp mắt tỉ mỉ ngắm bộ hàm Xá Lợi trong tay. Hôm nay y đặc biệt đến Quảng Hóa tự Lạc Dương mời một gã cao tăng Thổ Hỏa La phân biệt viên Xá Lợi này.

Mặc dù không thể mở hộp đồng, nhưng cao tăng Thổ Hỏa La rất khẳng định, đây đúng là bộ hàm Di Lặc Xá Lợi.

Thấy ngày sinh nhật của cô sắp đến rồi, nếu như có thể hiến viên Xá Lợi này cho Hoàng để cô mẫu, cô mẫu sẽ rất mừng, nói không chừng sẽ thay đổi địa vị Hoàng thái tử mà mình vẫn luôn cầu.

Võ Thừa Tự buông Xá Lợi, hỏi:

- Có người nói viên Xá Lợi này có được là từ Vương Nguyên Bảo, có chuyện này không?

Từ trong thư Võ Thuận gửi cho Võ Thừa Tự, che giấu viên Xá Lợi này lấy được từ trong tay của Vương Nguyên Bảo, chỉ nói là là Lam Chấn Ngọc lấy được từ Thổ Hỏa La.

Tuy Lam Chấn Ngọc cũng là người của Tiết Hoài Nghĩa, nhưng địa vị của gã bên cạnh Tiết Hoài Nghĩa khá thấp. Sau khi Vương Đạo Uyên bị giết, gã lại không dám đi gặp Tiết Hoài Nghĩa, chỉ có thể liều mạng ôm lấy đùi của Võ Thừa Tự.

Trong lòng Lam Chấn Ngọc thầm nghĩ, ‘Chuyện này chỉ có thể đâm lao phải theo lao, kéo công lao lên người mình.’

- Hồi bẩm điện hạ, viên Xá Lợi này đúng là ty chức từ Thổ Hỏa La mang về, tuyệt không dám lừa gạt điện hạ.

- Hừ! Nếu bị ta tra ra chân tướng, ta sẽ cho người biết hậu quả lừa gạt!

Trong lòng Lam Chấn Ngọc hoảng sợ, nhưng đã nói ra, gã không cách nào thu hồi nữa, đành kiên trì nói:

- Những lời ty chức nói đều là thật.

Võ Thừa Tự nhìn gã chăm chú một lúc lâu thì không nói vấn đề này nữa, chuyển đề tài về Võ Thuận:

- Võ Thuận chết như thế nào? Hiện tại có rất nhiều cách nói, ta đến bị làm cho hồ đồ rồi.

- Hồi bẩm điện hạ, Thuận công tử quả thật bị chết rất kỳ lạ. Trước khi bộ hàm Xá Lợi bị người của Lương quốc công đoạt đi đã rơi vào tay Lý Trân người Đôn Hoàng. Ty chức bắt được huynh đệ của hắn, yêu cầu hắn lấy Xá Lợi để trao đổi, ngay lúc trao đổi, Thuận công tử bị độc tiễn bắn chết.

Lúc ấy là buổi tối, lại khá hỗn loạn, rốt cuộc là ai bắn ra mũi tên này quả thật không rõ lắm, nhưng Lý Trân là hiền nghi lớn nhất. Rất có thể hắn phái người mai phục tại nóc nhà, muốn thừa dịp hỗn loạn mà lấy lại Xá Lợi thoát thân, ty chức vô năng, chỉ đoạt lại được Xá Lợi, lại bị hắn chạy thoát rồi.

Võ Thừa Tự nghe gã nhắc tới Lương quốc công, chính là Tiết Hoài Nghĩa rồi. Đây cũng là việc y lo lắng. Nhưng lo lắng thì lo lắng, nếu bảo y giao trả Xá Lợi cho Tiết Hoài Nghĩa thì đừng mơ. Y ngâm một chút hỏi:

- Lý Trân này là ai, tôn thất à?

- Cũng không phải! Người này trẻ tuổi, là con cháu bình dân huyện Đôn Hoàng, trời đưa đất đẩy mà bị cuốn vào việc Xá Lợi.

Sắc mặt Võ Thừa Tự sắc âm trầm, lạnh hừ lạnh một tiếng:

- Một bình dân cũng có thể không để Ngụy vương vào mắt sao?

- Điện hạ, khả năng hắn đã đến Lạc Dương rồi.

- Vậy thì làm thịt hắn, xách đầu người tới gặp ta!

Võ Thừa Tự không chút do dự nói.

- Ty chức tuân mệnh!

Lúc này, Võ Thừa Tự thấy phụ tá của mình là Minh tiên sinh đứng ở cửa, dường như muốn nói gì đó, y liền nói với Lam Chấn Ngọc:

- Người bảo hộ Võ Thuận bất lợi, ta vốn nên nghiêm trị người. Nhưng vì Xá Lợi, giờ ta tạm tha người. Nếu ta phát hiện người dám lừa gạt ta, ta sẽ xử lý người.

Trong lòng Lam Chấn Ngọc sợ hãi. Rất nhiều người đều biết quan hệ giữa Lý Trân và Xá Lợi, chỉ cần Võ Thừa Tự phái người đi điều tra một chút, lập tức sẽ biết chân tướng, khi đó y sẽ bỏ qua ình sao?

Trong lòng của gã sợ hãi, nhưng lại không dám biểu lộ ra:

- Ty chúc cáo lui!

Lam Chấn Ngọc chậm rãi lui xuống dưới. Võ Thừa Tự mới quay sang nói với Minh tiên sinh:

- Tiên sinh có chuyện gì?

Minh tiên sinh là một gã văn sĩ trên ba mươi, người huyện Vạn Niên Kinh Triệu, mặt đen gầy, nhìn khá yếu đuối, nhưng mưu trí của gã rất lợi hại, được người ta đề cử với Võ Thừa Tự.

Võ Thừa Tự cũng biết mình năng lực không đủ, hơn nữa y chú trọng thu thập nhân tài, tỷ như tám con nuôi của y đều là hào bá một phương các nơi, còn có Minh tiên sinh này, là quân sư của y, đối với những đề nghị của gã nói gì nghe nấy.

Minh tiên sinh chậm rãi đi lên phía trước nói:

- Bên Lương Châu truyền tin tức tới, sự kiện kia đã thành công.

Võ Thừa Tự mừng rỡ, giơ ngón tay cái lên khen:

- Minh tiên sinh không hổ có mưu của Khổng Minh. Chuyện này quả thật an bài rất khéo.

Minh tiên sinh khẽ mỉm cười:

- Đây cũng là năng lực của điện hạ, nếu không Thánh Thượng sao muốn chữ của Âu Dương Tuân chứ? Thuộc hạ suy đoán, hai ngày này lão ta sẽ đưa kinh Kim Cương vào cung, điện hạ để trong cung phối hợp một chút.

- Trong lòng ta hiểu rõ.

Trong lòng Võ Thừa Tự đắc ý vô cùng, lạnh lùng lắm bầm:

- Ngăn Võ Thừa Tự ta thượng vị, ta muốn xem kết cục của lão ta như nào?

66. Chương 66: Cơ Giận Của Huyện Chủ

Lý Trân và Tử Chí rời Định Nhân Kiệt phủ. Hai người thương lượng một chút, nếu cùng đi tìm Cao Diên Phúc, có mấy lời khó mà nói, vẫn nên để một mình Lý Trân đi thì hơn.

Tử Chí đi tìm nhà trọ cho họ trước. Lý Trân hỏi người gác cổng Định phủ về phủ đệ của Cao Diên Phúc xong lập tức cưỡi ngựa đi phường Tích Thiện.

Đường phường khu nam Lạc Dương phân bố có một đặc điểm, phủ trạch càng gần phố Thiên Đoan môn, ý nghĩa quyền thế càng lớn.

Bởi vậy trong bốn phường sát phố Thiên cũng phụ cận Đoan môn trên cơ bản đều có quan lớn quyền quý ở. Lý thị hoàng tộc, Võ thị tân quý, cùng với hoàng thân quốc thích Công chúa, Phò mã vân vân.

Phường Tích Thiện mà có tòa phủ trạch Cao Diên Phúc cũng là một trong những phường quyền quý nổi danh, trong phường không có nhà dân bình thường, tổng cộng có hơn mười tòa phủ trạch. Phủ trạch của Cao Diên Phúc nằm ở phía tây, gần Lạc Thủy.

Nhưng trước khi đến Cao phủ, Lý Trân lại bất ngờ phát hiện, phủ trạch của Cao Diên Phúc gần phủ trạch Ngụy vương phủ Võ Thừa Tự.

Đã vậy còn quá khéo léo, hai tòa phủ trạch còn dựa sát vào cùng một chỗ, khiến trong lòng Lý Trân có một loại tư vị không nói ra được. Cao Diên Phúc thật sự đồng ý giúp mình sao?

- Vị công tử này, thật đáng tiếc, lão gia nhà ta không ở trong phủ, mỗi ngày khác lại đến!

Trên bậc thang, quản gia của Cao Diên Phúc trả bài thiếp lại cho Lý Trân. Tuy rằng khá lịch sự, nhưng kết quả thật sự làm cho Lý Trân thất vọng rồi.

- Xin hỏi, Cao phủ quân khi nào thì trở về? Tôi có chuyện quan trọng tìm ngài ấy.

Quản gia đã đi vào phủ, nghe vậy, không khỏi dừng bước lại, trên mặt lộ ra vẻ chán ghét. Tên nhà quê ở đâu ra, lại còn nói quen biết cũ với Cao phủ quân.

Ông ta đành quay lại, trên mặt lộ vẻ phiền chán không che giấu:

- Điều này khó nói. Ngày sinh nhật của Thánh thượng sắp đến, lão gia nhà ta vô cùng bận rộn, phỏng chừng mười ngày nữa tháng đều không về.

Lý Trân ngắc ngứ cả người, mười ngày nữa tháng, vậy thì cơm canh đều nguội rồi. Hắn từng suy xét nhiều tình huống, chỉ không nghĩ đến Cao Diên Phúc không ở trong phủ.

Trong lòng Lý Trân sôi ruột, vội vàng nói:

- Tôi có việc gấp tìm Phủ quân, có thể...

Không đợi hắn nói xong, quản gia liền xua tay đã cắt ngang lời hắn:

- Ai cũng có việc gấp, không phải chỉ mỗi người gấp. Phủ quân đang bận việc của Thánh Thượng, chúng ta cũng không được gấp Phủ quân, có biện pháp nào chứ?

Quản gia không kiên nhẫn phát tay:

- Về đi, vài ngày nữa hẵng đến, nói không chừng người may mắn sẽ gặp.

- Có thể vào cung đưa thư của tôi cho Phủ quân hay không. Tôi có bội ngọc của ông ta, có thể làm chứng.

Lý Trân vội vàng lấy ra miếng ngọc bội mà Cao Diên Phúc in, nâng trong tay:

- Việc này được không?

Quản gia nhận ra ngọc bội của chủ nhân, trong lòng kinh hãi. Thanh niên này sao lại có ngọc bội của chủ nhân? Giờ lão không dám coi thường nữa, giọng điệu trở nên khách khí.

- Như vậy đi! Công tử để lại địa chỉ, nếu Phủ quân quay về, ta lập tức phái người đến thông tri cho công tử. Như vậy được chứ?

Lý Trân âm thầm cảm thán uy lực to lớn của ngọc bội. Nếu mình không lấy ra, lúc này thật sự đụng phải cái đinh mềm rồi. Nhưng hắn quả thật không có cách nào, chỉ có thể trở về kiên nhẫn chờ mấy ngày.

Hắn vội vàng viết địa chỉ nhà trọ lên bài thiếp, một lần nữa đưa cho quản gia. Quản gia nhìn nhìn, nhà trọ khá gần, có thể cân nhắc phái người thông tri.

Quản gia nhận bài thiếp, nói với Lý Trân:

- Công tử hãy kiên nhẫn chờ đi!

- Đa tạ quản gia, cáo từ!

Lý Trân thi lễ, xoay người đi xuống bậc thang. Nhưng hắn vừa lên ngựa, lại nghe sau lưng có người gọi hắn:

- Lý đại ca, xin dừng bước!

Lý Trân vừa quay đầu lại, chỉ thấy bên trong phủ nhanh chóng đi ra một gã thiếu niên mười một hai tuổi, hình thức rất thanh tú. Lý Trân nhìn là nhận ra, chính là tiểu hoạn quan Cao Lực Sĩ hắn từng gặp ở Đôn Hoàng.

Cao Lực Sĩ là con nuôi của Cao Diên Phúc, là tài sản tương lai hạng nhất mà Cao Diên Phúc đầu tư vào. Ông ta nhìn trúng vẻ thông minh lanh lợi và khéo hiểu lòng người của Cao Lực Sĩ.

Hoạn quan nhỏ như vậy chỉ cần bồi dưỡng đắc lực, sau khi lớn lên sẽ được hoàng thất sủng ái như trước, giữ gìn ích lợi gia tộc Cao Diên Phúc.

Cho nên Cao Diên Phúc cũng tận tâm bồi dưỡng cậu, mời danh sư dạy đọc sách học văn, mà không giống tiểu hoạn quan khác, sớm đi hầu hạ chủ nhân, chữ to không nhìn được một, cuối cùng lưu lạc trần ai.

Hôm nay Cao Lực Sĩ ở trong phủ đọc sách, nghe quần gia nói bên ngoài có người trẻ tuổi tới bái phỏng dưỡng phụ, hình như là khẩu âm vùng Hà Tây. Cao Lực Sĩ lập tức nghĩ tới Lý Trân, vội vàng đuổi tới cửa phủ, đúng là Lý Trân ở Đôn Hoàng cứu cậu một mạng.

- Lý đại ca, rốt cuộc huynh đã tới rồi?

Cao Lực Sĩ vui mừng vô hạn, vội vàng chạy ra đón chào.

Quần gia đứng bên trợn tròn mắt, nhưng lão phản ứng cực nhanh, vội vàng cười nịnh nói:

- Vị công tử này muốn tìm lão gia, vừa lúc lão gia không có trong phủ, ta chuẩn bị đợi lão gia về thì phải người đi nhà trọ báo cho hẳn biết.

- Lý đại ca không chỉ là khách của lão gia, mà cũng là khách của ta. Còn không mau dắt ngựa.

Quần gia vội vàng chạy lên dắt ngựa thay Lý Trân. Tươi cười nói:

- Vừa rồi ta có chút thất lễ, công tử chớ trách!

Lý Trân đã quen với lòng người dễ thay đổi từ lâu, cười cười:

- Đa tạ quần gia!

Hắn giao ngựa cho quần gia, tiến lên chấp tay cười nói với Cao Lực Sĩ:

- Tiểu ca, đã lâu không gặp.

- Xin mời vào phủ, uống ngụm trà nóng rồi từ từ nói chuyện!

Cao Lực Sĩ vô cùng nhiệt tình, mời Lý Trân vào Cao phủ.

So với vẻ thanh tĩnh của phủ đệ Định Nhân Kiệt, phủ đệ của Cao Diên có vẻ tráng lệ hơn, bạch ngọc làm cơ, gỗ lớn làm trụ.

Từng tòa kiến trúc thấp thoáng trong cây cối xanh tươi, trên trụ xà nhà khắc long họa phượng, phần lớn lấy màu đồng phần, hiển lộ tư thái phú quý.

- Mời Lý đại ca ngồi!

Lý Trân ngồi trong phòng quý khách. Trong phòng này tuy rằng trang trí khá đơn giản, nhưng các vật phẩm đều là báu vật vô giá.

Bình phong ngọc Hòa Điền dài hai trượng dùng gỗ tử đàn làm ghé, trên tường treo chân tích thư pháp của Ngu Thế Nam và Chữ Toại Lương, sập ngồi gỗ lê khảm ngọc nạm vàng, mà ngay cả chiếc chén hắn uống trà cũng là sứ men xanh Việt Châu tốt nhất, ấm áp, mềm mại nhẵn nhụi, giống hệt dương chi thanh ngọc.

Cao Lực Sĩ thấy Lý Trân đang cầm tách trà trong tay, liền cười nói:

- Nếu đại ca thích, ta tặng đại ca một đôi!

- Không! Không! Ta chỉ là tò mò, đa tạ.

Lý Trân đặt chén trà xuống chậm rãi nói:

- Lần này tới tìm lệnh tôn, đúng là bất đắc dĩ, ta bất hạnh cuốn vào cơn lốc xoáy tranh đấu quyền đấu quan triều, hy vọng lệnh tôn có thể kéo ta ra khỏi cơn lốc xoáy kia.

Tuy Cao Lực Sĩ còn niên thiếu, nhưng lại rất hiểu biết. Cậu suy nghĩ một chút nói:

- Lý đại ca có thể kể lại tỉ mỉ cho ta được hay không, hoặc là viết một phong thư, buổi tối ta vào cung đưa cho phụ thân.

Lý Trân trầm ngâm một chút nói:

- Sự việc cũng không phức tạp, ta kể lại cũng khá dài.

Hắn liền đem những trải qua từ khi vào kinh đến vụ án Xá Lợi kể lại tỉ mỉ một lần.

Cuối cùng Lý Trân nói:

- Ta đã nghe được, hiện tại vụ án này còn chưa báo lên triều đình, chưa định án, thuộc loại vụ án còn có thể huỷ bỏ. Bản thân ta vô tội, chỉ sợ quan phủ Trường An sợ quyền thế mà để cho ta gánh tội thay, ta chỉ có thể gửi hi vọng ở lệnh tôn.

Cao Lực Sĩ yên lặng gật gật đầu, chuyện này không ngờ dính đến Võ Thừa Tự, khó trách Lý đại ca khó có thể thoát thân, xem ra ngoại trừ phụ thân có thể giúp hắn, những người khác đều lực bất tòng tâm rồi.

- Ta hiểu rồi, việc này không thể kéo dài. Giờ ta vào cung luôn. Không biết Lý đại ca trọ ở đâu?

Lý Trân đưa cho cậu một tờ giấy:

- Cứ theo địa chỉ trên này có thể tìm được ta.”

Cao Lực Sĩ đứng lên nói:

- Giờ ta lập tức tiến cung, nếu có tin tức, ta sẽ lập tức báo cho Lý đại ca biết.

... .

Việc nên làm hắn đều làm, kế tiếp chính là chờ đợi tin tức, đương nhiên, hắn phải thừa dịp lúc này mau chóng tìm được đại tỷ. Cả nhà đại tỷ đến Lạc Dương đã hơn hai tháng, cũng không biết tình hình gần đây của họ ở Lạc Dương như nào rồi.

Lý Trân đi ra khỏi Cao phủ, trở mình lên ngựa, giục ngựa đi đến cửa phường. Khi đi ngang qua Ngự vương phủ, hắn không khỏi nhìn mấy lần.

Đúng lúc này, bỗng nhiên hắn nghe thấy phía sau truyền tới một thanh âm lạnh lùng của một cô gái:

- Đứng lại!

Lý Trân vừa quay đầu lại, chỉ thấy phía sau có hai cô gái trẻ tuổi xinh đẹp cưỡi ngựa, theo sau là một nhóm thị vệ và vú già. Hai cô gái này chính là Võ Phù Dung và Võ Đình Hương buổi trưa hôm nay gặp.

Ánh mắt Võ Đình Hương bình thản, nhưng ánh mắt Võ Phù Dung lại lạnh lùng nghiêm nghị nhìn chằm chằm vào hắn.

Lý Trân không ngờ lại gặp họ ở đây. Dù hắn không muốn để ý tới, nhưng nàng dù sao cũng là con gái của Thừa Tự, hắn không muốn kết thù mới, không thể không tiến lên trước nói:

- Cô nương tìm tôi có chuyện gì?

- Người và Dịch Yến có quan hệ gì?

Võ Phù Dung liếc hắn đánh giá, hỏi.

Chân thấy nàng có thái độ ngang ngạnh vô lễ, trong lòng cũng không thoải mái. Minh và Dịch Yến có quan hệ gì liên quan rắc rối cô ả, liền đáp:

- Cô nương hỏi cái này làm cái gì?

Võ Phù Dung nhớ ra chính người này ngăn thị vệ, khiến nàng ở tửu quán bị Dịch Yến khi nhục, hiện tại không ngờ lại gặp ở đây.

Trong nội tâm nàng lập tức dấy lên lửa giận vô hình, rút kiếm ra nói:

- Người để cho ta chém ba kiếm, việc này ta bỏ qua. Nếu không, hôm nay người đừng mong đi được.

- Chờ một chút!

Trong lòng Lý Trân cũng dâng lên một tia tức giận, chất vấn cô nàng:

- Tôi chẳng quen biết cô, không oán không cừu, vì sao cô nương đòi chém tôi ba kiếm?

- Không oán không cừu?

Võ Phù Dung hung ác nói:

- Ở tửu quán làm cái gì tự người rõ ràng, ta cho người biết, ai dám bắt nạt Võ Phù Dung ta một tấc, ta sẽ trả hấn một trượng. Hôm nay cho ta gặp người, là do người xui xẻo.

Lúc này, sắc mặt Lý Trân trở nên nghiêm túc, cung kính phía sau Võ Phù Dung:

- Tiểu dân tham kiến Ngụy Vương điện hạ!

Võ Phù Dung ngẩn ra, quay đầu lại nhìn. Phía sau nàng đầu có phụ thân, lại nhìn xung quanh, cũng chẳng có bóng dáng phụ thân. Lập tức nàng ý thức được mình đã bị lừa.

Lại quay lại nhìn Lý Trân, đã thấy hắn đã chạy đi hơn một trăm bước về phía cửa phường rồi. Nghe tiếng hắn cười to:

- Võ cô nương, thay tôi hỏi thăm phụ thân cô.

Võ Phù Dung tức giận muốn nổi điên, quay lại rống to với thị vệ:

- Đám vô dụng khốn kiếp các người, còn không mau bắt hắn lại!

Hơn mười thị vệ giục ngựa định đuổi theo, lúc này, Võ Đình Hương quát:

- Không ai được đuổi theo.

Thị vệ đều ghì chặt ngựa, hoang mang không biết theo ai. Phù Dung giận dữ, quay đầu lại hung hăng trừng mắt nhìn Võ Đình Hương:

- Tiểu muội, rốt cuộc muội giúp ai?

Về mặt Võ Đình Hương âm trầm nói:

- Có mấy lời muội thật sự không muốn nói ra, nhưng gần đây tỷ càng ngày càng quá mức. Tỷ gây ra phiền toái quá nhiều rồi, đừng gây thêm chuyện cho bá phụ nữa.

Võ Phù Dung nghe ý tại ngôn ngoại, không khỏi lạnh lùng hỏi:

- Người nói vậy là có ý gì?

- Nếu người này có liên quan đến Dịch Yến, vậy thì có liên quan đến Dịch Nhân Kiệt, tỷ nói đi?

Sắc mặt Võ Phù Dung biến đổi lớn, nàng hừ một tiếng, thúc ngựa chạy vào trong phủ, cũng không xuống ngựa, trực tiếp theo đường xe chạy vọt vào trong phủ.

Ngay lúc nàng định vào cửa, Lam Chấn Ngọc vừa lúc từ trong phủ lo lắng lo lắng đi ra, suýt nữa đụng vào ngựa của nàng. Chiến mã chấn kinh, móng trước giơ cao lên, hí vang.

Võ Phù Dung thiếu chút nữa xuống ngựa. Khi nàng thấy rõ là một người đàn ông xa lạ, nàng không khỏi giận dữ, giơ kiếm chỉ vào hỏi:

- Người là ai?

Lam Chấn Ngọc lại biết nàng, vội đứng sang một bên, cung kính thi lễ:

- Lam Chấn Ngọc tham kiến Huyện chủ!

Hôm nay Võ Phù Dung thật sự trăm sự không như ý, ở tửu quán bị Dịch Yến sỉ nhục, trước cửa nhà bị Lý Trân trêu đùa, tiếp theo lại bị Võ Đình Hương uy hiếp, giờ lại bị một người đàn ông xa lạ suýt nữa làm cho nàng té ngựa.

Nàng rốt cuộc không thể nhịn được nữa, đem tất cả phần hận đều tập trung rên người Lam Chấn Ngọc.

Võ Phù Dung giận quát một tiếng, phát một kiếm đâm Lam Chấn Ngọc.

Lam Chấn Ngọc kinh hãi, gã dù thế nào cũng không nghĩ Võ Huyện chủ sẽ vung kiếm đâm mình. Rõ ràng chỉ là một chuyện nhỏ, tuy mình có cản ngựa, theo lý nàng phải nói xin lỗi mình, nhưng giờ nàng không nói lời nào đã đâm một kiếm, vậy phải làm sao bây giờ?

Lấy kiếm thuật và võ nghệ của Lam Chấn Ngọc, gã hẳn dễ dàng tránh một kiếm của Võ Phù Dung, nhưng gã vẫn không dám đắc tội vị Huyện chủ tính nóng này, không dám cử động.

Võ Phù Dung hoảng sợ, nàng không nghĩ tới đối phương lại đứng im, vội thu kiếm, kinh ngạc hỏi:

- Vì sao ngươi không né?

Lam Chấn Ngọc quỳ một gối xuống:

- Kiếm của Huyện chủ, ty chức không dám tránh!

Cơn tức của Võ Phù Dung lập tức tiêu tan. Vừa rồi Lam Chấn Ngọc tránh ngựa đã bộc lộ thân thủ cao siêu, hoàn toàn có thể tránh được một kiếm của mình, có điều gã không tránh, ỉn mặt mũi.

Nàng nhìn kỹ Lam Chấn Ngọc, thấy mặt gã có một vết sẹo ghê gớm, mười phần đã tính. Nàng đã ngán thị vệ tuổi trẻ anh tuấn từ lâu, Lam Chấn Ngọc lại cho nàng một loại cảm giác khác biệt.

Trong lòng nàng có hứng thú với Lam Chấn Ngọc, liền cười hỏi:

- Ngươi tên là gì, là thủ hạ của ai?

- Hồi bẩm Huyện chủ, ty chức Lam Chấn Ngọc, vốn là thuộc hạ của Võ Thất gia.

Võ Thất gia chính là Võ Thuận, xếp hạng thứ bảy trong tám con nuôi của Võ Thừa Tự. Võ Phù Dung cũng biết rõ. Nàng biết Võ Thuận đã chết, vậy thì người trước mắt là vô chủ rồi sao?

Tâm niệm Võ Phù Dung xoay chuyển, có ý tưởng mới, liền lấy ra một khối huy chương đồng đưa cho gã, nói không cho người khác cự tuyệt:

- Bắt đầu từ lúc này, ngươi chính là thủ hạ của ta rồi!

Trong lòng Lam Chấn Ngọc kích động, gã đang lo lắng việc Võ Thừa Tự đi thăm dò Xá Lợi, trong lòng hoảng loạn, không ngờ Võ Phù Dung lại coi trọng gã. Lam Chấn Ngọc tức thì như bắt được một cây cỏ cứu mạng.

Gã biết Võ Phù Dung có địa vị rất cao trước mặt phụ thân gã, có thể trở thành thủ hạ của Võ Phù Dung, cái mạng nhỏ của gã liền được bảo đảm rồi.

Gã lập tức tiếp nhận huy chương đồng, vừa lúc chạm phải ánh nhìn của Võ Phù Dung, Lam Chấn Ngọc vội vàng cúi đầu, trong lòng mừng thầm, Huyện chủ này mặt như hoa đào, mỹ mạo mềm mại, đôi mắt xinh đẹp quyền rũ, mình đúng là có diễm phúc rồi.

Gã vội vàng quỳ một gối, cung kính nói:

- Lam Chấn Ngọc nguyện hiệu lực vì Huyện chủ!

Võ Phù Dung thấy hai cánh tay gã cường tráng mạnh mẽ, vai rộng eo nhỏ, hoang dã vô cùng. Nàng thấy trong lòng rạo rực, nheo lại mắt cười nói:

- Buổi tối ta sẽ đến hỏi ngươi, đi đi.

67. Chương 67: Quán Rượu Chợ Nam

Từ sáng sớm, Lý Trần và Tửu Chí đi tới chợ Nam Lạc Dương.

Chợ Nam Lạc Dương trước mắt là thị trường lớn nhất Đại Đường, còn lớn gấp đôi so với chợ tây Trường An, chiếm diện tích của hai phường,

Vừa mới tiến chợ nam, ồn ào náo động náo nhiệt đập vào mặt, trong chợ khắp nơi là từng chiếc xe la xe ngựa chở đầy hàng hóa. Nhiều đội lạc đà từ phương Tây tới chạy thông thả trong dòng người.

Khắp nơi là khẩu âm thiên nam địa bắc, hòa lẫn ồn ào. Không ngừng có khách vì tranh cướp hàng hóa mà bùng nổ trận võ mồm.

Lý Trân ở Đôn Hoàng từng có hẹn với đại tỷ Lý Tuyền rồi, theo địa chỉ của tỷ tỷ để trong một cửa hàng đồng hương tại Lạc Dương.

Người đồng hương này họ Trần, đã từng là hàng xóm của Lý Trân, mở một quán rượu ở trong chợ nam, giữ độc quyền về rượu nho Cao Xương. Lý Trân nhớ tên tiệm, là Nhã Tửu Cư.

- Hàng rượu ở đâu!

Tửu Chí thị lực tốt, liếc một cái là thấy đường phố bán rượu. Đây cũng là đặc điểm của thị trường Đại Đường, tất cả cửa hàng đồng thương phẩm thì tập trung với nhau, tên gọi là hàng, hàng rượu, hàng châu báu, hàng gạo, hàng la ngựa vân vân.

Lý Trân cũng nhìn thấy, phía trước hơn mười bước có một tấm biển lớn sừng sững, trên đó viết hai chữ Hàng rượu. Đi thẳng hàng rượu này sẽ dễ dàng tìm được quán rượu cụ thể.

Hàng rượu là một đường phố dài trên bốn trăm bước, hai bên phân bố hơn ba mươi quán rượu lớn nhỏ. Gần bảy mươi phần trăm rượu nho của Lạc Dương đều được nơi này cung ứng. Còn chưa đến đầu phố, mùi rượu thơm nồng đậm đã tràn ngập mà đến.

Đúng lúc này, Lý Trân nghe thấy một thanh âm quen thuộc:

- Đám vô lại này, ta liều mạng với các người.

Lý Trân chấn động, đây rõ ràng là giọng nói của đại tỷ Lý Tuyền hần. Hần và Tửu Chí nhìn nhau, cùng nhau chạy tới.

Chạy tới phố hàng rượu, thấy trước cửa hàng thứ hai bên phải đang tụ tập nhiều người, vây lấy cửa hàng.

Lại nghe một giọng nói hung ác:

- Bà cô này quá hung hãn. Các huynh đệ, đập phá cửa hàng này đi.

- Dừng tay, không được đập cửa hàng của tôi.

Lý Tuyền khóc nức kêu lên.

Lý Trân tức thì thấy lửa nóng xông lên đỉnh đầu, hần đẩy đám đông đang xem náo nhiệt ra, lao vào. Hai mươi mấy gã đàn ông đang cầm gậy gộc giơ lên đập vào cửa hàng rượu, rượu vãi đầy đất.

Một cô gái bên cạnh bị hai gã đàn ông to lớn khống chế. Nàng tóc tai bù xù, dậm chân gào khóc.

Hai mắt Lý Trân đỏ ngầu. Cô gái kia chính là đại tỷ Lý Tuyền của hần. Hần hét lớn một tiếng, quơ lấy một cây côn đánh ra. Hai tiếng “bốp bốp” vang lên, gã đàn ông đang giữ Lý Tuyền ôm đầu ngã xuống đất, lẫn lộn kêu thảm.

Biến cố xảy ra đột ngột khiến tất cả mọi người ngây ngẩn cả người. Lý Tuyền quay người lại, nhìn thấy đệ đệ của mình, nàng lại trào nước mắt, khóc lóc nhào tới:

- A Trân, cuối cùng đệ đã tới rồi.

Lý Trân thấp giọng an ủi a tỷ vài câu, kéo nàng sang một bên. Giờ không phải là lúc tình cảm. Một đám vô lại đã vây lại, hung tợn hầm hầm nhìn Lý Trân.

Lúc này, Tửu Chí rút hai phi đao từ hông ra, kẹp vào hai ngón tay, híp mắt đánh giá đám vô lại này.

- Tên nhà quê ở đâu ra, chán sống rồi sao?

Một gã thủ lĩnh vô lại quát Lý Trân.

Lửa giận trong lòng Lý Trân thiêu đốt, đám khốn khiếp này cũng dám ức hiếp a tỹ của mình. Nếu hôm nay mình không dạy cho chúng bài học, hắn sẽ không mang họ Lý nữa.

- Các huynh đệ lên, đánh giết bọn chúng!

Thủ lĩnh vô lại ra lệnh một tiếng, hai mươi gã vô lại quơ gậy xông lên. Đám đông đang vây xem náo nhiệt sợ hãi lui về sau, hoảng sợ kêu lên.

Tửu Chí vấy hai phi đao khỏi tay, cắm vào giữa đùi hai gã vô lại. Hai gã kêu thảm, ôm chân ngã xuống. Tửu Chí cũng quơ lấy một cây côn gỗ, đánh loạn lên.

Lý Trân lại lạnh lùng nhìn đám vô lại xông lên. Hắn hét lớn một tiếng, như mảnh hổ xông vào bầy cừu, gậy gỗ trong tay như mưa rơi đánh tới, tiếng kêu thảm thiết vang lên. Hai mươi mấy tên vô lại bị đánh khóc cha gọi mẹ, quay cuồng ngã xuống đất.

Lý Trân sau mười ngày được Bùi Mân truyền thụ kiếm thuật tinh hoa, võ nghệ của hắn cũng đề cao lên, đám vô lại này sao có thể là đối thủ của hắn. Lý Trân chỉ tấn công hai đợt, lập tức mười mấy người bị đánh ngã trên đất.

Tên thủ lĩnh vô lại kia thấy tình thế không ổn, xoay người muốn chạy. Một phi đao bay vèo tới cắm vào đùi gã. Tên thủ lĩnh vô lại ngã quỵ xuống đất.

Tửu Chí như một trận gió xông lên, quơ gậy đánh xuống, liên tục đánh xuống mấy gậy.

Tửu Chí đánh rất hứng khởi, vẫn còn vùng gậy muốn đánh tiếp. Lý Trân sợ gã đánh chết người, vội vàng ngăn lại:

- Như vậy là được rồi, không cần đánh tiếp nữa.

Tửu Chí hừ một tiếng, thu phi đao của mình về. Hôm nay gã đánh ngã năm sáu tên, khá đã nghiền.

Trước quán rượu đều là đám vô lại bị thương nằm la liệt, đau đớn rên rỉ. Lý Trân mắng:

- Cút hết cho ta. Lần sau kẻ nào dám đến nữa, đừng mong có mạng trở về.

Đám vô lại chậm rãi đứng lên, dứ dứ nhau khắp khiêng bước đi. Lúc này, chung quanh vang lên tiếng hoan hô. Lý Tuyền kích động, đám vô lại này rốt cuộc đã bị em mình đánh cho chạy rồi.

...

Lý Tuyền an bài hai gã tiểu nhị thu dọn cửa hàng bị nện hỏng. Nàng đưa Lý Trân và Tửu Chí vào trong phòng, để hai người ngồi nghỉ ngơi, sau đó đi pha trà nóng cho họ.

Lý Trân đang cầm chén trà uống trà, kỳ quái hỏi:

- A tỹ, sao cửa hàng của tỹ lại là cửa hàng rượu. Nhã Sĩ Cư này không phải là cửa hàng của đồng hương sao?

- Đồng hương chó má!

Lý Tuyền cảm hận nghiền răng nghiền lợi:

- Đó là một tên lừa gạt, khiến ta bị gạt thê thảm.

- A tỹ, đừng kích động, nói từ từ!

Lý Tuyền thở dài:

- Thật ra cũng tại tỹ, ham lợi. Hơn một tháng trước chúng ta đến Lạc Dương, thuê nhà, ta cảm thấy không thể miệng ăn núi lở, muốn tìm việc để làm, vừa lúc Tần Nam tìm ta, hắn vốn là chủ nhân của quán rượu này, là đồng hương của chúng ta.

- Đệ biết rồi, a tỹ nói tiếp đi.

- Hắn tìm được ta, nói hắn tính về Đôn Hoàng, nể tình đồng hương, muốn nhường quán rượu này cho ta với giá rẻ, còn có khế ước thuê hai năm và một vài hàng hóa vẫn còn, cùng với một vài khách quen cố định.

Chuyển nhượng giá cả chỉ cần một ngàn quan, giá tiền này thật sự rất rẻ, vẫn chưa tới một nửa giá chuyển nhượng bình thường. Ta thấy chợ này rất tốt, liền nóng lòng đồng ý, đổi tên là Nhã Sĩ Cư...

Nói đến đây, ánh mắt Lý Tuyền lộ vẻ hối hận, lau nước mắt nói :

- Kết quả ta tiếp nhận cửa hàng rồi mới biết căn bản chẳng có khách quen nào hết. Nhưng khách cũ đều bị cửa hàng khác cướp đi rồi. Ta bị hấn lừa, nhưng dù vậy, ác mộng mới chỉ là bắt đầu.

- Ta nghĩ không có khách cũ cố định, vậy kinh doanh rải rác cũng có thể. Kết quả quán rượu vừa khai trương, một đám vô lại luôn luôn đến quấy rầy.

Đòi tiền rượu không được thì ngồi ở cửa quán, làm khách đến mua rượu đều bị hoảng sợ mà bỏ đi. Ta cầu xin họ, cho họ tiền, nhưng đều không được. Mới một tháng ngắn ngủi, ta đã lỗ gần hai trăm quan tiền.

- Sao a tỷ không đi tìm vị đồng hương kia?

- Sao không tìm chứ, nhưng hấn đã chạy từ lâu rồi, căn bản tìm không thấy. Hài, giờ kinh doanh sắp thất bại, tiền nhập hàng trong tay ta đã hết, tích lũy bao năm đổ hết vào quán rượu này rồi, ta thật là ngu ngốc. Không ngờ tin tên đồng hương kia.

Lý Trân lấy ra mấy túi tiền, đổ ra một đồng tiền vàng. Đây là toàn bộ số tiền còn lại của hấn, tổng cộng hơn năm trăm miếng tiền vàng Túc Đặc.

Hấn giao toàn bộ cho Lý Tuyền:

- Ở đây có chừng 600 quan tiền, bao gồm ba trăm quan tiền lần trước A tỷ cho đệ, giờ giao cho a tỷ hết.

Lý Tuyền lại không kìm nổi khóc lên. Hơn một tháng qua nàng bị giày vò đến tâm lực tiêu tụy, đệ đệ đến làm cho nàng lập tức lại thấy được hy vọng.

Lý Trân vội vàng an ủi đại tỷ:

- A tỷ, đừng khóc nữa. Nếu vì không đủ tiền, ta cảm thấy vấn đề không lớn, ta còn có một khoản tiền, A tỷ có thể cầm quay vòng.

Tửu Chí cũng nói:

- Tuyền đại tỷ yên tâm đi! Trên người của ta cũng có không ít tiền, có thể đại tỷ.

Lý Tuyền vội vàng lau đi nước mắt, cười nói:

- Khiến các đệ chê cười, các đệ ăn cơm chưa, ta bảo tiểu nhị đi mua chút đồ ăn cho hai đệ.

Lý Tuyền đứng dậy đi ra ngoài, nàng đưa cho tiểu nhị chút tiền, bảo tiểu nhị đi mua mấy chiếc bánh nướng, cộng thêm chút thức ăn chín.

Vừa lúc có người đến mua rượu, Lý Tuyền lại bận rộn một hồi. Lúc này mới quay lại phòng, nàng lau tay vào tạp dề, cười nói:

- Hai đệ thật là sao may mắn, ba ngày không kinh doanh được, đệ vừa đến đã có người tới mua rượu rồi.

Lúc này, một gã tiểu nhị chạy tới nói:

- Đông chủ, Mạnh đại nương đến rồi!

Sắc mặt của Lý Tuyền lập tức chìm xuống, bất mãn than thở một tiếng:

- Bà ta tới rất đúng lúc nha!

- A tỷ, là Mạnh đại thẩm ạ?

Lý Trân cười hỏi.

- Ngoại trừ bà ta thì còn ai nữa. Không cần phải nói, lại đến đòi tiền rồi.

Lý Tuyền không vui nói với tiểu nhị:

- A Tài, người tiếp đón bà ấy, rót trà cho bà, ta đến ngay.

Lý Tuyền thở dài, bước nhanh vào trong nhà lấy tiền.

Lý Trân nghĩ nên ra chào hỏi với a thắm, liền ra ngoài đại sảnh quán rượu, từ xa đã nghe Mạnh thắm oán giận.

- Nhìn Đông gia các người, trong nhà còn có thể tử, cả ngày không về, bỏ mặc nhà cửa, tối cũng không ở cửa hàng. Trương phu của nó là gì vậy? Ta có một đứa con trai, Tào gia chúng ta sắp tuyệt tự rồi, nó không sốt ruột, nhưng ta rất sốt ruột.

- Mạnh đại nương, đông chủ trong khoảng thời gian này quả thật bề bộn nhiều việc, không thể trách đông chủ được.

- Nó bận cái rắm. Kiếm tiền sao? Vốn ban đầu đã ném hết vào cửa hàng rồi. Ta khuyên nó mua nhà trước, nó chế giễu ta, không nghe lời của ta, muốn mua cửa hàng, giờ kinh doanh không được, chỉ là một phá gia chi tử!

Hai tiểu nhị không dám lên tiếng nữa, Lý Trân mày thẳng mặt nhăn, lão thái bà này mồm miệng vẫn xấu như thế, không hề thay đổi. Đến Lạc Dương còn như vậy, cũng không quan tâm người ngoài, ăn nói lung tung.

Lý Trân đi ra, thấy Mạnh thị ngồi ở trước cửa tiệm phơi nắng, liền cười nói:

- Mạnh thắm, đã lâu không gặp!

Mạnh thị nhìn thấy hắn, hoảng sợ:

- Sao người cũng tới?

Lý Trân cười cười, sắc mặt Mạnh thị lại âm trầm như nước. Tên tiểu tử thối này xuất hiện ở đây, không cần phải nói, khẳng định muốn tiền nhà bà. Ở Đôn Hoàng bà đã chịu đủ rồi, hiện tại không ngờ lại cùng đến Lạc Dương, đúng là âm hồn không tiêu tan!

Bà càng nghĩ càng giận, quay đầu lơ đi Lý Trân, lúc này, Lý Tuyền bước nhanh đi ra, trong tay cầm cái gói to, đưa cho Mạnh thị:

- Đây là hai quan tiền, thắm cầm đi.

Mạnh thị cầm tiền, hung hãn lườm Lý Trân. Đang định đi, Lý Tuyền hỏi:

- Mẹ à, Phạt Nô hiện tại như thế nào?

- Nó tốt lắm, có lão thái bà ta chăm sóc, không chết được.

Mạnh thị xoay người cầm gói mà đi, mặt Lý Tuyền lúc đỏ lúc trắng, cắn chặt môi. Lý Trân thở dài trong lòng một tiếng, nói với đại tỷ:

- A tỷ quay về xem tỷ phu đi! Đệ giúp tỷ trông coi cửa hàng cho.

68. Chương 68: Quen Biết Cũ

Lý Tuyền lắc đầu, xoay người quay vào trong phòng. Lý Trân sốt ruột, đuổi theo hỏi:

- Đại tỷ, bao nhiêu lâu tỷ không gặp tỷ phu rồi ạ?

Lý Tuyền ngồi xuống uống ngụm trà nói:

- A Trân, có một số việc đệ không hiểu đâu.

- Sao đệ không hiểu, tỷ nói cho đệ biết đi, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Lý Trân mơ hồ cảm giác được, sự việc không đơn giản như đại tỷ đã nói.

Lý Tuyền ngồi một lúc lâu mới thở dài nói:

- Hẳn đến Lạc Dương không lâu thì kết bạn với một đám sĩ tử Đôn Hoàng, cũng không đọc sách, nói đọc sách vô dụng, muốn tìm phương pháp. Sau đó tỷ nghe nói hẳn thường xuyên ở thanh lâu rượu chè, tỷ rất tức giận, ấm ĩ với hẳn, sau đó thì chuyển đến cửa hàng này.

Lý Trân không nói được gì, sau một lúc lâu nói:

- Nhưng. . . trước đây tỷ phu không phải như vậy ạ!

- Cái này gọi là tri nhân tri diện bất tri tâm, ta với hẳn thành thân mấy năm, không ngờ không biết hẳn còn thích uống hoa tửu. A Trân à, tỷ thực sự hối hận đã đến Lạc Dương.

Lý Trân lại khuyên nàng:

- Nhưng đây cũng không phải biện pháp. Đại tỷ kệ huynh ấy, huynh ấy càng buông thả bản thân, cuối cùng trái tim không quay về. Tỷ à, tỷ vẫn nên quay về nhà nói chuyện với huynh ấy đi. Giận dữ không phải là biện pháp đâu.

- Tỷ biết, nhưng buổi tối không ai trông cửa hàng, hai tiểu nhị thì sợ bị lưu manh đánh, không chịu ngủ lại cửa hàng, ta đành phải ở lại để trông.

Lý Trân lại hỏi:

- A tỷ, tại sao phải có vô lại quấy nhiễu quán rượu vậy, nguyên nhân vì sao?

Hắn biết rằng việc gì cũng có nguyên do, đám vô lại này sẽ không duyên không có đến quấy nhiễu quán rượu.

- Sao tỷ lại không biết chứ? Có người nhìn trúng quán rượu nhà này, muốn đuổi ta đi.

- Là ai?

- Là một địa đầu xà Lạc Dương, nghe nói rất có thế lực trong phố xá Lạc Dương, ở chợ nam mở một nhà cửa hàng trà, tên là Vọng Trà Xuân Trang, cách nơi này không xa. Ta từng đi tìm bọn họ, nhưng chẳng quấy bọn họ kiên quyết không thừa nhận có chuyện này.

Lý Trân biết rằng hôm nay hẳn dạy dỗ bọn vô lại này, đối phương nhất định sẽ dùng đối phó lại.

Loại chuyện này không thể kéo, càng kéo phiền toái càng lớn, hẳn nhất định phải mau chóng giải quyết việc này thay A tỷ, nếu không bọn họ khó lòng phòng bị.

Lý Trân nói:

- Đệ lập tức đến Vọng Trà Xuân Trang giải quyết. Chuyện này phải xử lý ngay.

Lý Tuyền lo lắng an toàn của hẳn, vội vàng nói:

- Hay là A tỷ cùng đi với đệ.

Lý Trân lắc lắc đầu:

- Đệ đi thăm dò tình hình trước, tạm thời không cần A tỷ ra mặt!

... .

Lý Trân ra khỏi quán rượu đi thẳng về hướng nam. Hàng trà và hàng rượu cách hai con đường.

So với hàng rượu, hàng trà có quy mô nhỏ hơn, chỉ năm sáu cửa hàng, điều này cũng không hoàn toàn có liên quan đến Đại Đường uống trà thông dụng.

Lạc Dương bất kể giàu nghèo đều thích uống rượu nho, mà uống trà chỉ có những gia đình giàu có đặc quyền, một là trà hơi đắt, mặt khác rất nhiều người cũng không thói quen uống trà.

Lý Trân tìm hai vòng đều không phát hiện tấm biển Vọng Trà Xuân Trang. Hẳn đang kỳ quái, chắc có lẽ A tỷ không lầm. Đúng lúc này hẳn phát hiện giữa hàng trà có một cửa hàng không treo biển, có lẽ chính là nhà này.

Lý Trân bước nhanh lên trước, thấy một gã đàn ông đứng bên cửa hàng, đang ngẩng đầu nhìn gì đó. Lý Trân chấp tay cười nói:

- Hỏi thăm một chút, nơi này có phải là Vọng Trà Xuân Trang không?

- Đúng vậy!

Gã đàn ông quay đầu lại, cả hai đều ngây ngẩn cả người:

- Tại sao là người?

Lý Trân thật không ngờ, gã đàn ông trước mắt không ngờ hẳn lại biết, chính là thị vệ cung đình trước kia đi cùng với Cao Diên Phúc, hình như họ Trương, tên cụ thể thì không nhớ rõ lắm.

- Hóa ra là Lý lão đệ, đến Lạc Dương khi nào vậy?

Gã đàn ông mừng rỡ, vỗ vào vai Lý Trân thật mạnh:

- Người không nhớ ta sao? Ta là Trương Hi, được người cứu cùng với Cao Phủ quân đó.

Lý Trân nhớ ra đúng là tên Trương Hi, còn có một thị vệ bị thương tên là Tôn Lễ. Hắn vội vàng chấp tay nói:

- Hóa ra là Trương đại ca, đã lâu không gặp!

Trương Hi cười to:

- Hai ngày này tâm tình vốn không tốt lắm, tuy nhiên hiền đệ đã đến, tâm tình của ta lập tức tốt rồi. Nào, nào, chúng ta vào trong nói chuyện.

Gã mời Lý Trân vào trong trà trang. Lý Trân nhìn thấy trong quán có tấm biển Vọng Trà Xuân Trang thì hơi ngây người. Vọng Trà Xuân Trang này chính là sản nghiệp của Trương Hi?

- Trương đại ca, đây là cửa hàng của người sao?

- Gần như thế! Một cửa hàng nhỏ thôi, miễn cưỡng sống tạm. Mời vào mời vào.

Trương Hi mời Lý Trân vào cửa hàng, ngồi ở hậu phòng, sai tiểu nhị pha Mông đỉnh mao tiêm.

Lý Trân cảm thấy khó xử rồi. Nếu Vọng Trà Xuân Trang là cửa hàng của Trương Hi, vậy đám vô lại hôm qua hẳn đã thương, không phải là do Trương Hi phái tới hay sao?

Trương Hi nhìn ra Lý Trân đang suy nghĩ, cười nói:

- Hiền đệ muốn nói gì đúng không?

Lý Trân cười khổ một tiếng nói:

- Thực không dối gạt Trương đại ca, quán rượu Nhã Sĩ Cư là đại tỷ ta mở đấy.

- Cái gì!

Trương Hi nhảy dựng lên, vẻ mặt kinh ngạc:

- Nhã Sĩ Cư là ...cửa hàng của đại tỷ người ư?

Lý Trân gật gật đầu, Trương Hi hung hăng inh hai phát tát:

- Ta đúng là tên khốn kiếp, làm chuyện lấy oán trả ơn!

Trương Hi ngồi xuống, vô cùng áy náy nói:

- Đầu tiên ta muốn xin lỗi hiền đệ, ta thật sự không biết quán rượu Nhã Sĩ Cư là của lệnh tỷ mở, nếu không có đánh chết ta cũng không làm loại chuyện đó. Ta sẽ giải thích cho hiền đệ, tổn thất của đại tỷ để ta bồi thường.

Lý Trân vội vàng xua tay:

- Không cần Trương đại ca bồi thường, chuyện đã qua thì thôi.

Trương Hi sốt ruột:

- Sao có thể, chim tước còn biết ngậm cây cỏ kết vành. Không được, ta phải đi nhận lỗi với lệnh tỷ.
- Người không biết không đáng trách. Trương đại ca không cần áy náy, nếu không trong lòng ta cũng không bứt rứt.

Trong lòng Trương Hi vừa mắc cỡ day dứt lại cảm động, thở dài, lại chậm chậm ngồi xuống, giải thích tình hình cho Lý Trân.

- Chuyện này vốn không hề quan hệ gì với ta, là có người nhìn trúng cửa hàng đại tỷ người, tìm ta hỗ trợ, không nghĩ rằng quán rượu đó là của đại tỷ người. Hiền đệ yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không tiếp tục đi quấy rối quán rượu nữa. Hôm nào ta sẽ đến chịu nhận lỗi với lệnh tỷ.

Lý Trân mỉm cười:

- Xem ra Trương đại ca rất có đường tử.

Trương Hi cười khổ nói:

- Đường tử gì, loại người như chúng ta không quan hệ với quyền thế, chỉ quen biết vài địa đầu xà phổ phường thôi.

Lý Trân mang theo kiếm đến, vốn định dùng võ khuyển Vọng Trà Xuân Trang buông tay, không nghĩ lại là người quen biết. Nếu Trương Hi đã đáp ứng không quấy rối nữa, Lý Trân liền đứng dậy cười nói:

- Hôm qua ta mới đến Lạc Dương, có rất nhiều việc bận rộn, hôm nào ta sẽ đến bái phỏng huynh trưởng.

Trương Hi làm sao đồng ý để hấn về:

- Nếu hiền đệ đến Lạc Dương rồi, vì huynh đương nhiên nên đón gió tẩy trần cho hiền đệ, không làm chậm trễ việc lớn của hiền đệ đâu, chỉ uốn chén rượu thôi. Đừng nói là không rảnh đấy.

Lý Trân từ chối không xong, ngấm lại uống một chén rượu cũng không sao, đành phải đáp ứng:

- Một khi đã như vậy, vậy cung kính không bằng tuân mệnh rồi!

... .

Trương Hi đón gió tẩy trần cho Lý Trân tại tửu quán Giang Tả lớn nhất chợ nam. Nói là uống chén rượu nhạt, rồi lại mời tới mười mấy bằng hữu tiếp khách, cũng bao cả một tầng lầu, khiến Lý Trân cười khổ không ngừng.

- Sớm biết Trương đại ca phô trương như thế, ta đã không đáp ứng rồi.

Trương Hi cười ha hả:

- Tốt xấu gì ta cũng là địa đầu xà Lạc Dương, không có bản lĩnh gì, chỉ có nhiều bằng hữu. Chớ xem thường những người này, bọn họ đều có uy tín danh dự ở vùng chợ nam. Nếu hiền đệ muốn kinh doanh phát triển nhanh chóng được ở chợ nam, thật sự cần bọn họ trợ giúp đấy.

Lý Trân hoảng sợ, trong lòng thầm nghĩ: “Đây không phải là xã hội đen Đại Đường sao?”

- Tôn Lễ hiện tại như thế nào rồi?

Tôn Lễ là một gã thị vệ khác bị thương nặng, được Lý Trân cứu sống. Trương Hi cười nói:

- Hấn lẫn lộn mạnh hơn ta. Hai ngày trước vừa mới thắng quan. Nói đến, có thể ở trong cung làm thị vệ nhân, đều có phương pháp, nếu người hiền đệ quen biết bị lao ngục tai ương, tìm hấn là đúng đấy.

- Hấn quản giam ngục?

- Hấn đã đảm nhiệm Đại Lý thừa, chương quản giám ngục, phụ thân có tình. . . . Hiền đệ hiểu chưa?

- Ta hiểu rồi!

Mọi người uống rượu nói chuyện phiếm, trong hành lang vô cùng huyền ảo, Trương Hi khoát tay áo:

- Các vị hãy nghe ta nói hai câu!

Trong hành lang lập tức an tĩnh lại, Trương Hi chỉ chỉ Lý Trân cười nói với mọi người:

- Vị huynh đệ này từng là ân nhân cứu mạng của Trương Hi ta, hôm qua mới từ Đôn Hoàng đến, về sau phát triển ở Lạc Dương. Mong các vị nể mặt mũi của ta chiếu cố nhiều hơn.

- Đại Lang khách khí, huynh đệ ngươi là huynh đệ của chúng ta, một câu thôi, có chuyện gì khó xử cứ việc nói.

- Hiện tại có một việc khó xử. quán rượu Nhã Sĩ Cư chợ nam chính là tỷ tỷ huynh đệ ta mở. Ta là tên khốn kiếp lại lấy oán trả ơn, sai người đi quấy rối quán rượu, hôm nay ta mới biết được.

Hài, thật quá xấu hổ, các vị giúp Trương Hi ta, về sau xin hãy chiếu cố Nhã Sĩ Cư kinh doanh, ta xin mời rượu mọi người!

Gã bưng bát rượu uống một hơi cạn sạch, tất cả mọi người cười ha hả:

- Việc nhỏ thôi, nhất định sẽ giúp.

Trong lòng Lý Trân cảm động, hoá ra Trương Hi đón gió lành là vì chiếu cố kinh doanh của đại tỷ.

Hắn cũng bưng bát rượu lên nói:

- Các vị đại ca, tiểu đệ Lý Trân mới tới Lạc Dương, không hiểu quy củ, nếu có chỗ nào thất lễ, mong mọi người thông cảm, chén rượu này ta kính mọi người trước.

Hắn cũng uống một hơi cạn sạch. Tất cả mọi người đều khen hắn. Lúc này, một cô gái mặc váy màu tím, tha thướt yêu kiều bưng chén rượu chậm rãi bước lên.

Đôi mắt nàng quyến rũ như thu ba, thánh thót nói Lý Trân:

- Vài đồ đệ của ta không biết làm việc, quấy rầy quán rượu lệnh tỷ, đáng bị đánh. Chén rượu này ta xin nhận phạt với Lý thiếu lang.

Lý Trân ngây ngẩn cả người, không ngờ đám vô lại kia lại là thủ hạ của cô gái này. Không hổ là thời đại Võ Tắc Thiên nha, phụ nữ không hề yếu kém.

Hắn thấy cô gái này chỉ hơn hai mươi tuổi, vội vàng nâng chén rượu lên cười nói:

- Xin hỏi vị này đại tỷ họ gì?

- Ta quen giới thiệu.

Trương Hi đứng dậy cười nói:

- Vị mỹ kiều nương này là đông chủ của Nam Viên Võ quán, tên hiệu là Tử Sắc Vi, người gọi tên Thu Nương là được. Hắn hiền đệ không nhận ra, cô ấy là nữ kiếm thủ số một số hai Lạc Dương chúng ta đây.

Thu Nương che miệng cười khẽ, liếc ánh mắt quyến rũ về phía gã:

- Đại Lang lại dát vàng trên mặt ta rồi, nào phải số một số hai gì? Chỉ là dạy vài đồ đệ, kiếm miếng cơm ăn thôi, tuy nhiên tiểu nữ tử có một đặc điểm, thích lấy kiếm giao hữu, không biết Lý thiếu lang bằng lòng hay không?

69. Chương 69: Lấy Kiếm Kết Bạn

Sắc mặt Lý Trân biến đổi, người khác có lẽ không biết, trong lòng của hắn lại rõ ràng, đám vô lại kia chỉ ít có ba người bị đánh gãy cánh tay, chẳng lẽ cô gái này tới để trả thù?

- Sao vậy, Lý thiếu lang không cho ta mặt mũi hay sao?

Đôi mắt Thu Nương quynn rũ như tơ, hơi thở thơm nồng xông vào đầu óc Lý Trân.

Lý Trân nhìn thoáng qua Trương Hi, Trương Hi gật gật đầu Triệu Thu Nương này mặt ngoài quynn rũ, trên thực tế tính cách cực kỳ cương liệt, nếu không nể mặt nàng, hoặc đắc tội nàng, tuyệt đối không phải chuyện tốt, dùng võ kết bạn! Đến điểm dừng là được.

- Được rồi! Mời Thu Nương đại tỷ chỉ giáo nhiều hơn.

Nghe nói Tử Sắc Vi lại muốn tìm người so kiếm, hơn nữa là tìm tiểu đệ của Trương Đại Lang so kiếm, không khí trong hành lang lập tức náo nhiệt, mọi người đều dời chỗ ngồi, ra ngoài sân.

Ngay cả khách uống rượu lầu trên lầu dưới đều tuôn ra ở trên bậc thang, rướn cổ lên xem náo nhiệt.

Trên mặt Triệu Thu Nương vẫn mang theo nụ cười quynn rũ, ánh mắt híp lại thành một đường nhỏ, như ánh mắt mèo sắc bén đánh giá Lý Trân.

Nàng đam mê tìm người so kiếm là không sai, nhưng hôm nay Lý Trân ra tay quá ác, dùng Phi Dao đánh đồ đệ nàng bị thương, cũng chính là tên thủ lĩnh vô lại kia, ng nội tâm nàng liền có ý nghĩ giáo huấn Lý Trân.

Tiểu tử này dường như võ nghệ không tệ, đôi tay vô cùng hữu lực, nhận ra đã từng rất khổ luyện, hơn nữa một mình độc đấu với hơn hai mươi người khác, bản thân không thể phớt lờ.

Nàng đưa hai tay ra, hai gã đồ đệ lập tức tiến lên, đem hai thanh Liễu Mi kiếm đặt trên tay nàng. Liễu Mi kiếm vừa mảnh vừa sắc, thích hợp sử dụng song kiếm.

Triệu Thu Nương nhẹ nhàng nhướng đôi mi thanh tú lên, cười nói:

- Lý thiếu lang, người sẽ không tay không so kiếm cùng ta chứ!

Lý Trân đi trở về vị trí của mình. Hôm nay hôm nay chuẩn bị dùng võ khuyên Vọng Trà Xuân Trang, cho nên kiếm luôn tại bên người, hấn chậm rãi rút trường kiếm ra, kiếm quang thiểm lóng lánh.

Lúc này, Trương Hi khẽ nói với hấn:

- Cô ấy là trưởng đồ đệ của Công Tôn đại nương, người đừng bao giờ coi thường cô ấy. Đến nay cô ấy chỉ bị bại một lần.

Trong lòng Lý Trân thầm mắng: “Công Tôn đại nương đúng là âm hồn không tiêu tan, tại sao lại gặp được bà ta?”

Tuy nhiên nếu là trưởng đồ đệ của Công Tôn đại nương, ắt có thực học, Lý Trân không dám coi nàng như bình dân phổ phườn.

Lý Trân kéo kiếm hoa cười nói:

- Thu Nương đại tỷ, mời trước!

Nụ cười trên mặt Triệu Thu Nương biến mất, khẽ quát một tiếng, thân thể như kiêu quỷ mị hiện lên hư vô, nháy mắt tới trước mắt Lý Trân rồi, một đạo hàn quang đâm thẳng cổ họng Lý Trân.

Lý Trân cũng không bị nụ cười quynn rũ kia làm mê đắm, hấn đã chuẩn bị từ sớm, hàn quang vừa mới động, hấn liền quay thân xuống phía dưới, tay cầm trường kiếm chém thẳng vào mắt cá chân Triệu Thu Nương. Triệu Thu Nương hoặc là lui về phía sau, hoặc là cất cao, không có lựa chọn thứ ba.

Không ngờ Triệu Thu Nương tuy rằng một kiếm đâm vào không khí, lại không chút nào không dứt khoát, ngược lại trước tiên thêm một bước, một cước hung hăng đá vào cổ tay của Lý Trân thủ đoạn, một cước này vừa nhanh vừa độc.

Lý Trân thấy giày hoa sen của nàng, không ngờ mũi giày bao tinh thiết, nếu bị đá trúng, tay của hấn hấn gãy ngay.

Lý Trân thầm mắng một tiếng ả đàn bà ác độc, bất đắc dĩ, đành phải thu trường kiếm về, thân thể vội vàng thối lui về phía sau.

Trong nháy mắt, hai người đã giao thủ bảy tám chiêu, trong đại sảnh kiếm quang lóng lánh, như điện như ảnh, tốc độ cực nhanh, khiến ọi người đều hoa cả mắt.

Mười mấy người khách đang ngồi ngoại trừ Trương Hi là thị vệ cung đình võ nghệ cao cường ra, những người khác đều là cường hào phổ phưởng, người nào cũng đều có võ nghệ.

Lý Trân và Triệu Thu Nương đấu kiếm cao cấp làm bọn hần nhìn xem như say như dại, quên cả võ tay.

Đúng lúc này, Triệu Thu Nương bay lên trời, xẹt qua đỉnh đầu Lý Trân, giống hệt điều hâu vô thổ, hai kiếm hiện lên chữ thập, đâm thẳng phần gáy Lý Trân. Lý Trân hất đầu, tóc bị rối tung, đánh thật mạnh đánh vào song kiếm Triệu Thu Nương.

Nương này thế vung này, thân thể của hần nhảy vượt qua, đâm một kiếm, đâm về lòng bàn chân Triệu Thu Nương, thẳm hô một tiếng.

Hai người so kiếm dừng lại, cách xa nhau một trượng, Lý Trân chấp tay thi lễ, thản nhiên cười nói:

- Đa tạ Thu Nương đại tỷ chỉ giáo, trận so kiếm này tính ngang tay được không?

Trong lòng của hần lại thầm kêu may mắn, kiếm pháp của Triệu Thu Nương linh hoạt, sắc bén vô cùng, gió kiếm khiến hần hít thở không thông, nếu không phải nhờ Bùi Mân chỉ điểm hần mười ngày kiếm pháp, khiến cho hần hiểu được ở trong lung tung bắt lấy thời cơ chiến đấu như thế nào, hôm nay hần chắc chắn sẽ bại. Cũng bởi vậy có thể thấy được kiếm pháp Bùi Mân cao, phạm nhân không thể bằng.

Kỳ thật Lý Trân cũng không biết rằng, tự bản thân hần đã có căn cơ vô cùng tốt, tỷ như tiên pháp cao siêu của hần, chính là biểu hiện căn cơ hùng hồn của hần, chỉ có điều hần không vận dụng ở trên kiếm thuật.

Mà trong mười ngày Bùi Mân chỉ dạy hần làm thế nào vận dụng căn cơ siêu việt của bản thân, nếu không cho dù một trăm Bùi Mân, cũng không thể ở trong mười ngày chỉ điểm một người võ nghệ bình thường.

Triệu Thu Nương hung hăng nhìn chằm chằm Lý Trân, sắc mặt biến ảo không chừng, hai trường kiếm vẫn như muốn nhào về trước. Tất cả mọi người đang xem trận mắt há hốc mồm, mọi người cũng không hề nhìn thấy một kiếm cuối cùng ai làm ai bị thương?

Nhưng thật ra giữa không trung đều là Lý Trân bị gọt đoạn tóc phát phối, mà Triệu Thu Nương không có chút tổn thương nào, chẳng lẽ là Lý Trân bị thua thiệt?

Chỉ có Triệu Thu Nương rõ ràng, một kiếm kia của Lý Trân đâm xuyên qua đế giày của nàng, khiến gan bàn chân nàng đau đớn, trường kiếm lập tức thu hồi, cũng không đâm rách da thịt của nàng.

Lực lượng đối phương chắc chắn tinh chuẩn khéo léo, khiến nàng mặc cảm, lửa giận trong mắt nàng dần dần biến mất, lộ ra vẻ dịu dàng nhẹ nhàng gật đầu:

- Theo ý người nói như vậy, lần này so kiếm chúng ta ngang tay.

Trong nội tâm nàng lại âm thầm cảm kích, trên thực tế Lý Trân đã thắng, lại bảo toàn mặt mũi của nàng.

Lúc này, Triệu Thu Nương đưa song kiếm cho đồ đệ, trên mặt nàng lại phủ lên nụ cười quyến rũ, bưng một chén rượu chậm rãi đi đến trước mặt Lý Trân.

Ngón tay ngọc như búp măng của nàng điểm một viên đậu khấu đỏ tươi, hé miệng cười, nâng cốc lên về hướng Lý Trân:

- Chén rượu này coi như là nhận lỗi với lệnh tỷ.

Triệu Thu Nương nâng chén rượu lên uống một hơi cạn sạch, Lý Trân thu trường kiếm, khom người thi lễ:

- Đa tạ Thu Nương đại tỷ!

Trong hành lang vang lên tiếng võ tay hoan hô:

- 'Tráng sĩ múa kiếm, mỹ nhân uống rượu, quả nhiên hay lắm!

...

Lý Trân đã lâu không uống thả cửa như vậy, liên tiếp uống vào bảy tám bát rượu, hần cảm thấy uống chưa đủ độ, khi đi ra còn cười chấp tay cáo từ với mọi người. Đợi đi vào chợ nam, gió lạnh thổi, hần rất cuộc không kìm nổi lao tới chân tường...

Không biết qua bao lâu, hần choáng váng đứng lên, dưới chân lão đảo, đúng lúc này, hần cảm giác có người đỡ mình. Quay đầu lại, chính là Triệu Thu Nương vừa rồi so kiếm với hần.

- Thu Nương đại tỷ, khiến tỷ...chê cười rồi.

Lý Trân cười khổ một tiếng, nói chuyện cũng không rõ lắm.

Triệu Thu Nương nhướn mày:

- Người không thể uống còn cạy mạnh, những người đó mỗi ngày đều lăn lộn trên bàn rượu. Người đừng nề mặt họ, cứ lờ đi là được.

- Tiểu đệ đã biết.

Triệu Thu Nương đưa khăn cho hần:

- Lau mặt đi, ta đưa ngươi về.

- Thật ngại đã làm phiền tỷ.

- Ngươi nghĩ rằng ta đến chợ nam làm gì, ta đã nhận lỗi với đại tỷ ngươi rồi. Đều là phụ nữ, ta biết cô ấy cũng không dễ dàng.

Lý Trân nhận khăn, lau mặt và miệng, trên khăn có vết bẩn, hần xấu hổ giữ lại, ngượng ngùng nói:

- Để ta giặt sạch rồi trả cho tỷ.

- Không cần, ngươi cầm đi!

Triệu Thu Nương đỡ hần đến gần đường đi tới tửu quán, đi đến Nhà Sĩ Cư, vừa lúc gặp Lý Tuyền. Lý Tuyền thấy đệ đệ uống say trở về, còn có một thiếu phụ mỹ mạo dìu đỡ, khiến nàng giật mình:

- Chuyện gì vậy?

Nàng vội vàng đỡ lấy Lý Trân:

- Sao lại uống say đến như này?

- Tỷ chính là đại tỷ của Lý công tử?

Triệu Thu Nương cười hỏi.

- Cô là...

Lý Tuyền đánh giá nàng, trong lòng hơi chút cảnh giác.

Triệu Thu Nương khẽ cười nói:

- Ta là đông chủ của Nam Viên Võ quán, đại tỷ có thể gọi ta là Thu Nương. Hôm nay trên tiệc rượu ta quen biết Lý công tử, thấy hần uống rượu say, liền đưa hần trở về.

Lý Tuyền vốn tưởng rằng nàng là loại giả nương thanh lâu hoặc giáo phường, lại không nghĩ rằng đối phương cũng là người có diện mạo, khiến chị ta rất ngượng ngùng.

Lại thấy nàng quần áo hoa lệ, dung nhan mỹ mạo, tuổi chạc với mình, lập tức nảy sinh thiện cảm, vội vàng nói:

- Đa tạ Thu Nương đưa đệ đệ của ta về, mời vào, mời vào.

Lý Tuyền giao đệ đệ cho tiểu nhị A Vượng, bảo gã đỡ Lý Trân đi trên lầu nghỉ ngơi, rồi mới quay sang áy náy nói với Triệu Thu Nương:

- Không biết tại sao việc kinh doanh đang tốt bỗng lại hỗn loạn.

Triệu Thu Nương cười nói:

- Về sau việc kinh doanh sẽ càng tốt lên. Đệ đệ của tỷ là người rất có năng lực, hôm nay đã làm quen được rất nhiều bằng hữu.

Lý Tuyền không rõ lời nói này có ý gì, đang muốn hỏi chi tiết, lúc này, lại có người gọi ở bên ngoài cửa điếm:

- Trong điếm có ai không? Tửu quán Thu Quế muốn mua hai thùng rượu.

- Có ngay.

Lý Tuyền vội gọi:

- A Vượng, để mặc hần, ra tiếp khách đến đây.

- Đến đây.

Tiểu nhị a Vượng từ lầu hai chạy xuống, chạy ra cửa điếm.

- Vẫn còn có một tiểu nhị, nhưng lại đi nhập hàng rồi. Trong cửa hàng hỗn loạn, để Thu Nương chê cười.

Triệu Thu Nương đứng dậy thì lễ thật sâu, chân thành nói:

- Ta đến để nhận lỗi với Lý đại tỷ.

Lý Tuyền ngăn ra, là chuyện gì vậy?

70. Chương 70: Nguyên Bảo Tới Chơi

Lúc Lý Trân tỉnh lại thì đã là xế chiều, hần cảm thấy đầu đau như búa bổ, miệng đắng lưỡi khô:

- A tỷ!

Hần gọi.

Thang lầu có tiếng bước chân vang lên. Lý Tuyền chạy tới, vội vàng đỡ lấy hần

- Rốt cuộc đệ đã tỉnh rồi, hôm nay bạn sắp chết.

- A tỷ, cho đệ uống nước.

Lý Tuyền lại xuống lầu mang bình nước tới. Lý Trân nhận lấy bình nước uống thỏa thuê, sau đó hần mới thở một hơi dài, cảm thấy đỡ lên nhiều.

- Đệ đó, không biết uống rượu thì đừng uống. Từ nhỏ đến lớn đệ đã uống rượu bao giờ đâu, thật là mất mặt.

Lý Tuyền trách hần vài câu. Lý Trân lại hỏi:

- Thu Nương đại tỷ đâu ạ?

- Cô ấy về rồi. Có thời gian đệ đến thăm cô ấy đi. Ta thật không ngờ, một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp thế kia lại là thủ lĩnh đám vô lại.

Lý Tuyền thấy Lý Trân muốn giải thích, liền cười khoát tay nói:

- Đệ không cần giải thích, ta trò chuyện với cô ấy rất vui vẻ, đã bỏ qua hiềm khích lúc trước, trở thành bạn bè, coi như là không đánh nhau thì không quen nhau.

Nói đến đây, vẻ mặt Lý Tuyền lại cổ quái nhìn chăm chú đệ đệ, cười nói:

- A Trân à, hình như cô ấy rất thích đệ đệ.

Lý Trân đỏ mặt:

- Đại tỷ nói gì vậy?

Lý Tuyền gõ trán:

- Là đệ nghĩ sai rồi đúng không, cô ấy tuy là quả phụ, nhưng người ta quyết thủ tiết vì trượng phu, đệ không nên nghĩ bậy bạ.

- Sao đệ nghĩ lung tung chứ, đều là tỷ nói mà.

Lý Tuyền không để ý tới hấn, đứng dậy cười nói:

- Đi xuống ăn cơm chiều đi! Hôm nay toàn bộ rượu tồn đã bán sạch rồi, kiếm được hai trăm quan, tâm tình chưa bao giờ thoải mái như thế.

Nàng cười khúc khích, bước nhanh đi xuống lầu. Lý Trân đuổi cái lưng mỗi, lại đã uống vài ngụm nước, mới đứng dậy đi xuống cầu thang.

- A tỷ, tên mập mập đâu ạ?

Lý Trân xuống lầu nhưng không thấy Tử Chí, không khỏi kỳ quái hỏi.

- Hấn nói ra dạo phố, lãnh hội phong tình Lạc Dương gì đó, dù sao đến giờ vẫn chưa về. Đừng nhắc hấn nữa, đệ ăn cơm trước đi.

Lý Trân thăm mắng, không cần phải nói, tên mập mập chết bầm này nhất định chạy đi tầm hoan hưởng lạc rồi.

Lý Tuyền đã bày xong rượu và thức ăn trên bàn nhỏ. Lý Trân ngồi xuống, thấy trong quán trống rỗng, không còn các vò rượu tồn nữa, liền cười hỏi:

- A tỷ còn chưa có đi nhập hàng sao?

- Đệ đừng nói nữa, đây đúng là vấn đề lớn, hôm nay A Tài đi nhập hàng, không ngờ hết hàng rồi. Cơm nước xong, đệ giúp ta đi nhập hàng, bằng không ngày mai sẽ không thể mở cửa được nữa.

Lúc này, trong tiệm đi tới mấy người, có người hỏi:

- Xin hỏi, Lý công tử ở đây không ạ?

Lý Trân ngồi ăn cơm, có thể rõ ràng tình hình trong tiệm. Ba bốn người đi vào đều ăn mặc trang phục võ sĩ, ở giữa có một người, đưa lưng về phía hấn, đang khoanh tay đánh giá quán rượu của Lý Tuyền.

Lý Trân mơ hồ nhận ra người này rất giống Vương Nguyên Bảo. Hấn âm thầm cả kinh, vội vàng đứng dậy ra đón:

- Là Vương huynh sao?

Người đàn ông quay lại, quả nhiên là Vương Nguyên Bảo. Vương Nguyên Bảo ha hả cười nói:

- Không nghĩ tới có thể ở Lạc Dương gặp hiền đệ, tha hương gặp người cũ, thật khiến người ta vui vẻ.

- Quả thật làm người ta vui vẻ. Mời Vương huynh ngồi!

Lý Trân nhiệt tình mời Vương Nguyên Bảo ngồi xuống. Vương Nguyên Bảo liếc qua đồ ăn trên bàn nhỏ, cười nói:

- Xem ra ta tới không đúng dịp rồi.

- Tới vừa lúc, chúng ta uống một chén!

Wương Nguyên Bảo gật gù đầu, quay đầu lại chỉ bảo thủ hạ:

- Các người lui xuống trước đi!

Vài tên võ sĩ thi lễ, rời khỏi quán rượu, lúc này, Lý Tuyền vội vàng kéo Lý Trân qua một bên, kinh ngạc hỏi:

- Sao người biết hấn vậy?

- A tỷ cũng biết hần?

- Sao ta không biết chứ. Đó là đệ nhất đại thương nhân của chợ nam, chúng ta đều nhập hàng ở tửu phường của hần.

- Hần chỉ là một bằng hữu của đệ.

Lý Trân cười cười, mời Vương Nguyên Bảo ngồi xuống. Vương Nguyên Bảo cũng không khách khí, vui vẻ ngồi xuống. Lý Tuyền luống cuống chân tay, nàng ngẫm nghĩ một chút, lại cầm một bộ bát đĩa tới.

Lý Trân rót một chén rượu cho Vương Nguyên Bảo, cười hỏi:

- Sao Vương huynh biết ta ở trong này?

Wương Nguyên Bảo cười tủm tỉm nói:

- Ở chợ nam ta cũng có một cửa hàng châu báu, ngay tại vừa rồi Tửu lão đệ đến cửa hàng châu báu đổi tiền. Ta mới biết được hoá ra người ở chợ nam, cho nên đây thăm hỏi hiền đệ.

Hoá ra lại là Tửu Chí, Lý Trân hết biết nói. Phỏng chừng tiểu tử này đã quên bọn họ bị kê bộ rồi. Không ngờ chạy đi đổi tiền, nếu chẳng may Vương Nguyên Bảo tố giác bọn hần...

Lý Trân trầm ngâm một chút nói:

- Vương huynh biết Trường An đã xảy ra chưa?

- Người nói là cái chết của Vô Thuận?

Lý Trân gật gật đầu. Nụ cười trên mặt Vương Nguyên Bảo biến mất, lộ ra vẻ áy náy:

- Ta không nên kéo hiền đệ cuốn vào vụ án Xá Lợi, liên lụy hiền đệ. Tuy nhiên hiền đệ yên tâm, hai ngày nữa ta trở về Trường An, ta ở Trường An cũng có chút quan hệ, tận lực gỡ án này cho hiền đệ.

Lý Trân thấy đại tỷ từ buồng trong đi tới, hần vội vàng thấp giọng nói:

- Đa tạ ý tốt của Vương huynh. Ta đã tìm được người giúp trong vụ án này rồi, xin Vương huynh đừng bao giờ nói ra trước mặt a tỷ ta.

Wương Nguyên Bảo liếc qua Lý Tuyền, gật đầu nói:

- Một khi đã như vậy, ta sẽ không nhiều chuyện nữa.

Lúc này, Lý Tuyền đi tới cười nói:

- Vương đông chủ, vừa lúc ta có việc muốn hỏi một chút, không biết là có tiện không?

- Cô cứ việc nói, là chuyện gì?

- Là như thế này, xế chiều chúng tôi tửu phường nhập hàng, lại bị thông báo hết hàng, phải ba ngày sau mới có hàng cung ứng, vừa lúc toàn bộ rượu tồn trong cửa hàng của tôi bán hết rồi, không biết Vương đông chủ có...

Wương Nguyên Bảo ha hả cười:

- Xem ra Lý đại tỷ là vừa đi nhập hàng rồi. Hiện tại tất cả mọi người đều tồn nhiều rượu, không ngờ Lý đại tỷ lại bán hết được.

Tỷ đệ Lý Tuyền đồng thời ngẩn ra, Lý Trân vội vàng hỏi:

- Vương huynh, chỉ giáo cho?

- Bởi vì mấy ngày này chính là ngày sinh của thiên tử, hàng năm đều tổ chức lễ chúc mừng long trọng. Tới lúc đó, rượu nho trong thành Lạc Dương sẽ cung không đủ cầu, giá cả tăng vọt, ít nhất phải tăng gấp mấy lần, cho nên tửu phường cũng hạn chế bán hàng. Ba ngày sau, tửu phường ra hàng giá cả sẽ tăng lên ba thành. Không nói cho các người biết sao?

Lý Tuyền lập tức trợn tròn mắt. Hai tiểu nhị của nàng cũng là mới tuyển năm nay, cũng đều không biết. Chuyện như này căn bản nàng cũng không biết.

- Vậy... Vậy phải làm sao bây giờ? Tôi hết rượu tồn rồi.

Lý Tuyền gấp đến độ chân tay luống cuống rồi.

Lý Trân lại cười nói:

- A tỷ không nên sốt ruột, có Vương huynh ở đây, còn sợ không có rượu bán hay sao?

Vương Nguyên Bảo bật cười ha hả:

- Hiền đệ thực biết nắm bắt cơ hội. Đúng vậy, có ta ở đây, Lý đại tỷ không cần lo lắng.

Y lấy ra một thẻ bài bằng đồng, đưa cho Lý Tuyền:

- Đây là tửu bài nội bộ cả cửa hàng Vương thị. Ta sẽ về nói với tửu phường, về sau dựa vào khối tửu bài này, quán rượu của Lý đại tỷ sẽ cùng quán rượu Vương thị có thể lấy rượu nho Cao Xương tốt nhất, không hạn chế số lượng, hơn nữa giá cả rẻ hơn các cửa hàng khác một nửa, bất kể là ở Lạc Dương hay là Trường đều giống nhau.

Lý Tuyền mừng rỡ, vội vàng nhận đồng bài, cảm kích nói:

- Đa tạ Vương đông chủ cho ta cơ hội phát tài này.

Vương Nguyên Bảo khoát tay:

- Đây chỉ là chút lòng thành, so với đệ đệ cô từng giúp ta thì thật sự không thấm vào đâu. Về sau quán rượu có khó khăn gì cứ việc tới tìm ta, ta nhất định sẽ tận lực giúp đỡ.

Lý Tuyền không biết giữa đệ đệ và Vương Nguyên Bảo có chuyện gì, trong nội tâm nàng kinh ngạc, lại không tiện hỏi nhiều, chỉ yên lặng ngồi ở một bên. Lúc này, Lý Trân lại hỏi:

- Không biết lệnh muội có ở Lạc Dương không?

Vương Nguyên hơi chút mất tự nhiên, cười gượng hai tiếng nói:

- Thật không khéo, sáng hôm nay muội muội vừa lúc quay về Lạc Dương rồi, nếu sớm một ngày, có lẽ hiền đệ có thể gặp được nó rồi.

Lý Trân yên lặng gật gật đầu.

Vương Nguyên Bảo lại hàn huyên vài câu với Chân liên đứng dậy cáo từ. Lý Trân và Lý Tuyền nhìn tiễn hân đi xa. Lúc này Lý Tuyền mới kéo đệ đệ vào trong nhà, hỏi:

- Đệ ngoan ngoãn nói cho tỷ biết, sao đệ lại biết hân?

- Đại tỷ, không phải lần trước đệ đi Cao Xương sao? Vừa lúc ở Cao Xương gặp được hân, cho nên liền quen biết.

- Không đơn giản như vậy chứ?

Lý Tuyền hồ nghi nhìn chăm chú hân.

Lý Trân thật sự không muốn để đại tỷ biết về vụ án Xá Lợi. hân liền nói tránh đi:

- Nếu hân đã cho đại tỷ tửu bài, đại tỷ còn không đi nhập hàng? Bằng không ngày mai không còn rượu để bán đâu.

Lý Tuyền lắc lắc đầu:

- Nếu qua mấy ngày nữa giá cả rượu nho sẽ tăng vọt, ta cũng không ngu như vậy đem bán hết toàn bộ, hơn nữa ta còn phải nghĩ biện pháp đi mượn ít tiền, tích trữ nhiều rượu mới được.

Lý Trân ngẫm nghĩ một chút, lấy trong người ra một ngọc bài, đưa cho Lý Tuyền nói:

- A tỷ, khối ngọc bài này là bằng chứng mượn tiền. Tỷ có thể lĩnh hai ngàn quan ở cửa hàng châu báu của Vương thị, dùng để làm tiền vốn nhập hàng.

Lý Tuyền cả kinh, liền vội vàng hỏi:

- Buổi sáng A tỷ quên hỏi đệ, sao đệ đưa nhiều tiền như vậy? Còn nữa, rốt cuộc tại sao đệ lại biết Vương Nguyên Bảo này. A Trân, đệ hãy nói thật cho tỷ biết.

Lý Trân bất đắc dĩ, giải thích:

- Đại tỷ yên tâm đi! Đây là tiền trong sạch. Chúng đệ ở Cao Xương cứu tính mạng của Vương Nguyên Bảo, hẳn xuất phát từ cảm kích mới đáp tạ chúng ta. Không riêng gì đệ, tên mập, Đại Tráng, Tiểu Tế, mỗi người họ đều được một khoản tiền.

Lý Tuyền nửa tin nửa ngờ, nếu là cứu tính mạng của Vương Nguyên Bảo, vậy thì đáng tin. Nàng cũng đang nhu cầu cấp bách một khoản tiền làm tiền vốn quay vòng, liền nghĩ coi như là một phần đệ đệ đầu tư vào quán rượu này.

- Được rồi! Ta liền tạm thời tin tưởng đệ.

Lý Tuyền lại nghĩ tới một chuyện, cười cười nói:

- Còn nữa, lần sau đệ đừng hỏi chuyện muối tử của hần nữa. Chẳng lẽ đệ không nhìn ra, người ta không hy vọng người đệ đi quấy rầy muối tử của hần sao?

71. Chương 71: Định Tướng Gặp Họa

Sáng sớm hôm sau, tửu phường của Vương Nguyên Bảo đưa tới năm trăm thùng rượu nho Cao Xương thượng hạng khiến quán rượu Nhã Sĩ Cư lập tức trở nên náo nhiệt. Lý Tuyền và tiểu nhị bận rộn vận chuyển hàng hóa, Lý Trân và Tửu Chí bụng lăm dạ chịu gia nhập trong đội ngũ vận chuyển.

Lúc này, một người đàn ông trung niên mặc trường bào màu xám đầu đội bình khăn xuất hiện trước quán trước, đang khoan tay đánh giá bằng hiệu của quán.

Vừa lúc Tửu Chí từ bên trong đi ra, y cảm thấy người đàn ông này nhìn rất quen mắt, liền tiến lên hỏi:

- Vị tiên sinh này, hình như chúng ta đã gặp nhau thì phải?

Người đàn ông khẽ mỉm cười:

- Chúng ta đương nhiên đã gặp rồi, thanh chủ tử kia Tửu lão đệ dùng quen chưa?

- Hoá ra là người. . . .

Tửu Chí cả kinh nhảy dựng lên, xoay người như một trận gió chạy vào quán rượu, hô lớn:

- Lão Lý, cứu tinh của chúng ta đến rồi!

Người đàn ông trung niên này chính là Cao Diên Phúc. Vài ngày trước ông ta tham dự trù bị lễ mừng sinh nhật Hoàng đế, bận rộn vô cùng, hôm nay mới rảnh một chút tới gặp Lý Trân.

Lúc này, Lý Trân bước nhanh từ trong quán rượu ra, nhìn thấy Cao Diên Phúc, hần không kìm nén được sự kích động trong lòng, tiến lên khom mình thi lễ:

- Văn bói tham kiến Cao phủ quân!

- Quả nhiên người đã đến Lạc Dương rồi!

Cao phủ quân gật đầu cười.

- Mời Phủ quân vào trong quán ngồi.

Lý Trân vội vàng mời Cao Diên Phúc vào quán rượu. Hai ngày nay Lý Tuyền nhìn đệ đệ có bạn bè ùn ùn kéo đến đã quen rồi.

Nàng đang bận tháo rượu, cũng không có thời gian đi tiếp đón khách của đệ đệ. Người giúp việc của nàng thật sự không đủ, liền kéo lại Tử Chí:

- Mập à, đệ cũng đừng đi nữa, nhanh giúp đại tỷ tháo rượu!

Tử Chí bất đắc dĩ phải tiếp tục khiêng thùng rượu đưa đi hầm rượu. Lý Trân mời Cao Diên Phúc đến hậu đường ngồi xuống, rót cho ông ta một chén trà nóng:

- Tôi nghe Cao tiểu đệ nói, lúc này Phủ quân bề bộn nhiều việc.

- Tham dự lễ mừng dự bị ngày sinh của Thánh thượng, so với bình thường thì bận hơn chút.

Cao Diên Phúc đánh giá quán rượu một chút, lại hỏi:

- Đây là cửa hàng của người à?

- Là cửa hàng của đại tỷ tôi. Tỷ ấy cũng vừa mới mua được.

- Ta nói rồi, hôm trước người vừa đến Lạc Dương, sao mà mở cửa hàng chứ.

Hai người hàn huyên hai câu, Cao Diên Phúc có việc phải về, liền trầm ngâm một chút nói:

- Ta nghe Cao lục sĩ nói đến chuyện của người, ngày hôm qua vừa lúc ta gặp được Ngụy vương, liền nói chuyện này với y.

Trong lòng Lý Trân rất khẩn trương, chuyện này quan hệ đến tiền đồ vận mệnh của hắn. Giờ tất cả hy vọng của hắn đều ký thác trên người của Cao Diên Phúc rồi.

Cao Diên Phúc liếc mắt nhìn hắn, cười nói:

- Cũng không cần khẩn trương như vậy, sự việc tuy rằng không thể giải quyết ngay, nhưng ít ra cũng sẽ không chuyển biến xấu nữa.

- Ông ta nói thế nào?

Lý Trân hỏi.

- Ngụy vương đã đáp ứng quan phủ hủy bỏ bản án, tuy nhiên cái chết của Võ Thuận, y vẫn muốn một câu trả lời rõ ràng.

Lý Trân lập tức dài thở phào nhẹ nhõm. Quan phủ hủy bỏ bản án, trong sạch của hắn rốt cục được bảo vệ mới là đặc biệt quan trọng.

Nếu hắn có bản ghi chép phạm tội của quan phủ, vậy thì các loại tiền đồ vô cử...sẽ tan thành bọt nước. Triều đình tuyệt đối không dùng người từng có ghi chép phạm tội.

- Ông ta muốn câu trả lời như nào?

Lý Trân lại hỏi.

- Ta nghe Lục Sĩ nói, chưa rõ thân phận người giết Võ Thuận, người cũng không động thủ, đúng không?

- Đúng là như thế!

- Ý của Ngụy Vương là, nếu người không phải do người giết, vậy người phải tìm ra hung phạm, giao chứng cứ cho y, chuyện này coi như bỏ qua. Nếu không, y chỉ có thể rằng Võ Thuận là người giết, người hiểu được ý tứ của ta không?

Lý Trân yên lặng gật đầu, nói cách khác, chuyện này không truy cứu trước mặt quan phủ, mà là đang lên giải quyết, nhưng bảo hắn đi đâu tìm hung thủ thật sự giết Võ Thuận đây?

Lý Trân lại nghĩ tới Địch Yến, chẳng lẽ còn phải tìm được người thần bí kia sao?

Cao Diên Phúc vừa cười nói:

- Người cũng không cần quá lo lắng. Tuy rằng Võ Thừa Tự không chịu nhả ra, nhưng hẳn dù sao cấp cho cũng nể mặt ta, chỉ cần có thời gian sẽ từ từ tìm được.

- Đa tạ Cao phủ quân đã giải quyết phiền toái lớn này cho văn bối.

Trong lòng Lý Trân cảm kích, Cao Diên Phúc giúp hắn hủy bỏ bản án, này quan phủ, đây đã là một ân tình lớn, hẳn không thể yêu cầu xa vời nhiều hơn.

Lúc này, Cao Diên Phúc đứng lên nói:

- Ta còn phải về cung, sẽ đến thăm người sau. Có khó khăn gì cứ đến quý phủ tìm Lục Sĩ, hẳn sẽ tận lực trợ giúp người.

- Đa tạ phủ quân quan tâm!

Lý Trân tiễn Cao Diên Phúc ra quán rượu, lúc này một chiếc xe ngựa chạy đến, Cao Diên Phúc lên xe ngựa, cười với Lý Trân. Xe ngựa khởi động, nhanh chóng rời quán rượu.

Lúc này, Tửu Chí chạy lên trước, vội hỏi:

- Thế nào rồi?

- Võ Thừa Tự đáp ứng rút vụ án rồi.

Tửu Chí kích động đến nổi kêu to, nhảy múa tại chỗ. Như vậy, cha mẹ y cũng sẽ không bị vụ án này liên lụy rồi.

Lý Trân lại thầm cười khổ, tuy rằng quan phủ rút án, nhưng nếu không tìm được hung phạm, Võ Thừa Tự sẽ bỏ qua cho bọn hắn sao!

... .

Hoàng thành Thái Sơ cung, Đại Đường Hoàng đế Võ Tắc Thiên đang ngồi trong điện Trinh Quán dùng bữa tối.

Trải qua vô số mưa gió Võ Tắc Thiên đã tới tuổi thất tuần, nhưng bà có thuật dưỡng nhan, tuy rằng tóc bạc nhiều nhưng làn da lại non mềm như thiếu nữ, khỏe mắt không hề có nếp nhăn nào, hai gò má tròn trịa xinh đẹp tuyệt trần.

Võ Tắc Thiên mặc long bào cưỡi chương màu vàng, đầu đội Phù dung quan tơ vàng. Bà vừa dùng bữa, vừa chuyên tâm nghe Nữ Xá Nhân Thượng Quan Uyển Nhi báo cáo.

Thượng Quan Uyển Nhi năm nay ước ba mươi tuổi, thanh tú xinh đẹp, tính cách dịu dàng trí tuệ. Nàng là nội quan trong cung, nắm giữ quyền Chế cao của Võ Tắc Thiên, quyền thế rất lớn, được bách quan xưng là Nội Xá Nhân, cũng được xưng là Cân Quốc Tể tướng.

- Lương Vương dâng tấu, nguyện dẫn Tứ Di thủ lĩnh lấy đồng thiết đúc Thiên Khu, dựng ở ngoài Đao Môn, ca tụng công đức của bệ hạ. Nhóm Tướng quốc Nghị Sự đường đều đã thông quá, Tô Tướng quốc và Lý Tướng quốc xin bệ hạ an bài sớm để kịp.

Võ Tắc Thiên khẽ uống một ngụm rượu nho màu sáng đậm rực rỡ, buông chén ngọc, hỏi:

- Địch Nhân Kiệt nói như thế nào?

- Ông ta nói chỉ sợ đồng trong kinh không đủ.

Võ Tắc Thiên mỉm cười,:

- Y sợ hao tài tổn của thì có.

Dừng một chút, Võ Tắc Thiên lại hỏi:

- Vậy khanh nghĩ sao?

Thượng Quan Uyển Nhi khom người thi lễ:

- Bệ hạ, Thiên Đường chưa xây xong, lại xây dựng Thiên Khu, Uyển Nhi chỉ sợ nhân viên hoàng cung hỗn tạp, bất lợi đối với an toàn trong cung. Uyển Nhi đề nghị trước tiên xây dựng xong Thiên Đường, rồi hẵng xây dựng cải tạo Thiên Khu.

Võ Tắc Thiên ngẫm nghĩ một chút nói:

- Việc này không vội định luận, đợi trăm nghĩ kỹ rồi quyết định sau.

- Uyển Nhi tuân chỉ!

Lúc này, thị nữ thân cận của Võ Tắc Thiên Vi Đoàn Nhi tiến lên hành lễ nói:

- Bệ hạ, Địch tướng quốc đến hiến thọ lễ, là Kinh Phật thủ thư của Âu Dương Tuân.

Vi Đoàn Nhi là tỳ nữ thân cận của Võ Tắc Thiên, tuổi chừng 25~26 tuổi, thông minh mỹ mạo, cực kỳ lạnh lợi, hơn nữa am hiểu sâu cuộc sống và thói quen của Võ Tắc Thiên, rất được Võ Tắc Thiên sủng ái, cũng cho nàng quyền lực thật to, nàng thậm chí có thể tiến vào tấu sự trong lúc Võ Tắc Thiên đang bàn quốc sự.

Võ Tắc Thiên gật gật đầu cười nói:

- Địch Nhân Kiệt có tâm rồi, tháng trước trăm nói với y, muốn nhìn bút tích thực của Âu Dương Tuân, không ngờ y ghi nhớ trong lòng. Không tệ, trình lên cho trăm.

Một lát, một gã hoạn quan ôm một hộp ngọc chậm rãi tiến lên. Trong hộp ngọc đúng là Kinh Kim Cương Âu Dương Tuân tự viết, được Địch Nhân Kiệt cho rằng thọ lễ, hiến cho Võ Tắc Thiên.

Ngày sinh của Võ Tắc Thiên chính thức là ngày mười bảy tháng hai, nhưng từ năm ngoái khi qua tuổi bảy mươi, bà cảm nhận sâu sắc mình đã qua thất tuần, liền hạ chiếu ngày mười bảy tháng chín hàng năm làm ngày sinh của mình, định là ngày Di Lặc chuyển thế.

Còn không đến một tháng nữa là đến ngày sinh nhật của bà rồi, bách quan cũng đã bận rộn công việc chuẩn bị lễ mừng ngày sinh mới của Thánh thượng.

Võ Tắc Thiên cực kỳ yêu thích Khải thư của Âu Dương Tuân, bà đang định với tay lấy quyển thực, Thượng Quan Uyển Nhi cười nói:

- Là Phật lễ, sao bệ hạ không cho cao tăng tụng niệm trước rồi hẵng xem ạ?

Một câu nhắc nhở Võ Tắc Thiên. Bà mê tin Phật pháp, bất luận là vật của Phật gia, nhất định phải được cao tăng tụng niệm xong mới chuyển giao đến trong tay bà. Vừa rồi bà nghĩ đến bút tích thực của Âu Dương Tuân, lại quên mất đây là kinh Kim Cương.

Võ Tắc Thiên gật gật đầu, cười nói với Vi Đoàn Nhi:

- May mà Uyển Nhi nhắc nhở ta, vừa lúc Vân Tuyên đại sư đang ở Minh Đường làm Phật sự, Đoàn Nhi đưa đến để y niệm tụng đi.

- Nô tì tuân chỉ!

Đoàn Nhi xoay người đi, nhưng trong khoảnh khắc quay người, ánh mắt nàng sắc bén lờm Thượng Quan Uyển Nhi một cái, Thượng Quan Uyển Nhi cũng lạnh lùng nhìn nàng, không nói gì.

Vi Đoàn Nhi mang theo hoạn quan đi rồi, Võ Tắc Thiên uống một ngụm rượu, lại nói:

- Khanh tiếp tục!

- Vâng!

Thượng Quan Uyển Nhi lại mở một tấu chương khác, nói:

- Hình Bộ Thượng thư Đậu Lư Khâm Vọng dâng tấu đề nghị, quan viên cứu phẩm trở lên mỗi người quyền hai tháng bổng lộc chúc thọ cho bệ hạ...

- Cái này không ổn.

Võ Tắc Thiên đã cắt ngang lời nàng:

- Quan viên phẩm thấp bổng lộc thấp kém, nuôi gia đình tương đối khó khăn, dâng hai tháng bổng lộc thì càng khiến gia cảnh của họ nghèo khó hơn, chỉ sợ sau lưng oán hận cho trầm, đề nghị này bác bỏ, không đáng tiếp thu!

- Uyển nhi tuân chỉ!

Đang nói, chỉ thấy một gã hoạn quan nghiêng ngả lão đảo chạy tới, hô lớn:

- Bệ hạ, đã xảy ra chuyện!

Vô Tắc Thiên sầm mặt, trách mắng:

- Kịch động cái gì, từ từ nói, đã xảy ra chuyện gì?

- Bệ hạ!

Hoạn quan run rẩy nói:

- Vân Tuyên Đại sư ở Minh Đường đang làm việc thì xảy ra chuyện, tính mạng...bị đe dọa!

Vô Tắc Thiên cả kinh, Vân Tuyên là cao tăng đắc đạo chùa Bạch Mã, ở hoàng cung gặp chuyện không may, đây cũng không phải là việc nhỏ. Bà lập tức ra lệnh:

- Bãi giá, đi Minh Đường!

Mười mấy tên hoạn quan cường tráng dẫn người vội vàng tới Minh Đường. Minh Đường là một tòa Viên tháp cao hơn hai mươi trượng, đỉnh tháp làm Đồ Kim Cửu Long phủng phượng, khí thế hùng vĩ, do nội sửng Tiết Hoài Nghĩa của Vô Tắc Thiên toàn quyền phụ trách xây dựng cải tạo.

Nhưng Vô Tắc Thiên vẫn chưa thỏa mãn, lại lệnh Tiết Hoài Nghĩa ở ngoài mặt bắc Minh Đường xây dựng cải tạo Thiên Đường cao hơn năm mươi trượng, cũng đặt tượng lớn Di Lặc kẹp ở giữa, chỉ một móng tay đã chứa được hơn mười người, hao tổn rất nhiều của cải, sau khi đúc thành ngân khổng lồ quốc gia trống rỗng, Thiên Đường chỉ còn nửa năm nữa là sẽ hoàn công.

Mấy ngày nay, cao tăng chùa Bạch Mã Vân Tuyên mang theo mấy chục đệ tử làm Phật sự Di Lặc đại tượng trong Thiên Đường, không ngờ họa từ trên trời giáng xuống.

Vân Tuyên vừa mới chuẩn bị niệm tụng kinh Kim Cương cho Vô Tắc Thiên thì chợt cả người đau nhức khiến y kêu thảm một tiếng, nháy mắt mất mạng, thân thể dần dần biến thành màu vàng, rất nhanh đã cứng ngắc như đá.

Đám đệ tử của y và những hoạn quan chung quanh đều sợ hãi tránh xa, không dám tới gần. Lúc này, có thị vệ hô lớn một tiếng:

- Thánh thần Hoàng Đế Bệ Hạ giá lâm!

Người bốn phía quỳ xuống. Vô Tắc Thiên từ trên liễn chậm rãi đi xuống. Bà nhìn Vân Tuyên nằm trên đất, chỉ thấy cả người y vàng óng ánh, đầu ngửa ra sau, xem ra đã chết rồi. Trong thâm tâm bà giật mình, hỏi:

- Đã xảy ra chuyện gì?

Vi Đoàn Nhi khóc tiến lên bẩm báo:

- Nô tì phụng bệ hạ lệnh, lấy kinh Kim Cương giao cho Vân Tuyên đạ sự niệm tụng, nào ngờ ông ta niệm tụng chưa được hai câu thì ngã xuống, nô tì cũng không biết chuyện gì xảy ra?

Vô Tắc Thiên giận dữ, ra lệnh:

- Đem trình kinh Phật lên cho trẫm xem!

Một gã hoạn quan tiến lên, nơm nớp lo sợ nhặt kinh Phật, đặt nó vào trong hộp ngọc, ôm lấy bước tới.

Nhưng gã còn chưa đi được hai bước đã kêu thảm một tiếng, ngã quỵ xuống đất, hộp ngọc trong người rơi ra, kinh Phật cũng rơi theo. Hoạn quan giơ hai tay lên, đau đớn vô cùng. Một lát, cả người gã cũng biến thành màu vàng, mất mạng tại chỗ.

Tứ Chu thị vệ xông vào, vô số ánh mắt sợ hãi nhìn chăm chú Kinh Phật trên đất. Tất cả mọi người đều hiểu, trên Kinh Phật có bôi kịch độc, dính vào là mất mạng.

Thượng Quan Uyển Nhi tiến lên bắt đầu tấu nói:

- Bệ hạ, kinh Phật là Dịch Nhân Kiệt sở hiến, ông ta là hiền nghi thích sát hoàng thượng lớn nhất.

Sắc mặt Vô Tắc Thiên cực kỳ âm trầm, trong mắt lóe ra lửa giận, sau một lúc lâu, bà mới lạnh lùng hừ một tiếng.

72. Chương 72: Dịch Yến Cầu Cứu

Lý Trân và Tử Chí nhanh chóng nhận ra trong quán rượu này mình là người thừa, trong quán rượu chỉ còn lại một khe hở, đều bị Lý Tuyền ních đầy rượu rồi.

Ngay cả cái phòng bé con con mà hai người bọn họ ở cũng chất đầy tám thùng rượu rồi, cuối cùng hai người bọn họ chỉ còn cách là ngủ ở dưới đất.

- Lão Lý, tối qua ta mơ thấy mình bị chết đuối trong vạc rượu, Mập gia ta cũng tan chảy thành rượu luôn.

Qua một đêm ngủ ở quán rượu, Tử Chí chỉ thấy lưng mình đau hơn bao giờ hết, y ngồi dậy, lấy tay day day vùng thắt lưng rồi nói:

- Hay là chúng ta đi tới nhà trọ đi! Gần đây thôi cũng được.

- Nhà người rót cuộc cũng đưa ra được ý kiến nghe có vẻ có lý đó.

Lý Trân thực ra cũng không chịu được khi phải ngủ ở quán rượu này, hẳn biết đại tỷ kiểu gì cũng sẽ bù lại những khoản lỗ của hai tháng trước. Nhân dịp giá rượu tăng cần phải tranh thủ kiếm một khoản lớn, nhưng cũng không thể vì thế mà ngược đãi lão đệ của mình như vậy được.

- Khi nào ăn cơm trưa thì nói với tỉ tỉ, chúng ta có thể dọn ra ngoài và tỉ ta sẽ có thêm chỗ trống để đặt thêm bốn thùng rượu.

- Sáu thùng đi, hay là ít nhất cũng phải năm thùng chứ, ta béo như thế này ít thì cũng phải chiếm diện tích của ba thùng rồi.

- Đây!

Giọng của Lý Tuyền từ dưới lầu vọng lên:

- A Trân xuống đây, có người cần tìm nè.

Trong quán rượu vốn đã chẳng có chỗ mà đặt chân rồi, Lý Tuyền đứng giữa hai thùng rượu liếc nhìn tiểu cô nương đang đứng ở ngoài cửa.

Tiểu cô nương này đang đi qua đi lại trước cửa quán rượu, gọi đệ của mình là Lý đại ca, tỏ ra thân thiết như vậy song lại không chịu nói thêm vài câu với mình, thật là làm cho Lý Tuyền thêm mất hứng.

Hơn nữa tiểu cô nương này lưng lại đeo kiếm, điều này thật không phù hợp với thẩm mỹ của Lý Tuyền, mặc dù dung mạo và vóc dáng của cô nàng cũng không tồi, chỉ có điều...

Cái kiểu con gái mà đeo kiếm sau lưng thế kia khiến Lý Tuyền liên tưởng đến Đôn Hoàng có Lư Nhị Nương được xưng là “Phong nương” đó, cả ngày chỉ thích đeo kiếm đi dạo loanh quanh trong thành, ba mươi mấy tuổi rồi mà vẫn chưa lấy chồng.

Vô hình chung trong mắt Lý Tuyền, tiểu cô nương này đã để lại ấn tượng không tốt lắm trong lần đầu gặp mặt.

- A Trân, đệ sao vẫn còn chưa xuống vậy.

Lý Tuyền gọi lớn, giọng điệu như không còn nhẫn nại được nữa.

- A tử, tử để đầy rượu trên gác như thế này, đệ làm sao mà xuống được đây?

Lý Trân nói giọng trách móc, nhảy thẳng từ tầng hai xuống, nhảy vào khe hẹp giữa hai thùng rượu đó.

-Ồ ta quên mất, các đệ có thể nhảy từ cửa sổ tầng hai xuống mà.

Lý Tuyền nháy mắt với hắn, rồi liếc nhìn ra phía cửa lớn:

- Có lẽ là người thương của nhà ngươi đó.

Lúc này, tiểu cô nương đang đứng ở ngoài cửa đã nhìn thấy hắn bèn vội vàng gọi lớn:

- Lý đại ca.

Hóa ra là Địch Yến, Lý Trân nhìn xung quanh nhưng chẳng tìm thấy chỗ nào có thể đi cả, chỉ có thể nhảy lên trên quầy, chạy vài bước rồi nhảy ra ngoài.

Lý Tuyền tức giận đập bàn nói:

- Nhà ngươi dám nhảy lên trên quầy mà đi à, tên tiểu tử thối này, ngươi chẳng lẽ không còn biết phép tắc quy củ là gì sao?

- Yến cô nương, sao muội lại tới đây, đã xảy ra chuyện gì?

Lý Trân nhìn thấy trong ánh mắt Địch Yến có gì đó rất lo lắng liền mơ hồ đoán được đã xảy ra chuyện gì đó rồi.

- Lý đại ca, cha của muội bị Lai Tuấn Thần bắt đi rồi!

Địch Yến mắt rưng rưng muốn khóc.

Lý Trân nghe thấy Lai Tuấn Thần bắt người, trong lòng hắn cũng thầm có chút kinh ngạc, Lai Tuấn Thần là kẻ nổi tiếng tàn độc ở Đại Đường, nếu như đúng là Địch Nhân Kiệt bị gã bắt đi thì phen này quả là lành ít dữ nhiều rồi.

Hắn vội vàng nói:

- Muội cứ bình tĩnh, nói cho ta biết đã xảy ra chuyện gì rồi?

- Muội cũng không biết chuyện gì đã xảy ra nữa!

Địch Yến nước mắt lưng tròng, nức nở nói:

- Tối hôm qua, quân lính đến bao vây Địch gia phủ, Lai Tuấn Thần dẫn người xông vào trong phủ, cha muội chỉ kịp nói mấy câu đã bị bọn họ bắt đi rồi.

- Nhưng....ta cũng không có cách nào để cứu phụ thân muội ra cả.

Lý Trân đứng là lâm vào cảnh khó, hắn thực lòng muốn giúp Địch Yến, nhưng vì hắn vừa mới đến Lạc Dương, vẫn còn lạ nước lạ cái thì sao có thể cứu người được đây.

Suy nghĩ một lát, Lý Trân nói:

- Vậy thì ta lại tới Cao phủ một lần nữa xem sao, nhờ Cao Diên Phúc giúp đỡ.

Lúc này, Địch Yến cũng đã bình tĩnh trở lại, nàng lắc đầu:

- Lý đại ca, ta đến tìm huynh không phải là vì muốn nhờ huynh đi cứu người, mà lo lắng rằng bọn chúng sẽ âm thầm giết chết cha ta trong lao tù.

Tửu Chí đứng bên cạnh cũng bước lên và nói:

- Địch muội nói đúng, bọn súc sinh kia nhất định sẽ xuống tay trong tù, trong ngục thì không có chuyện gì là không thể xảy ra, Lý Trân, chúng ta đi thôi.

Lý Trân cũng hiểu ý của Địch Yến, nàng hi vọng có thể trà trộn vào trong ngục, có cơ hội để âm thầm giúp đỡ Địch Nhân Kiệt, nhưng làm thế nào để có thể vào được trong ngục đây?

- Yến cô nương, bọn ta đây rất sẵn lòng vì cha nàng mà làm một việc có ích gì đó, nhưng chỉ có điều....chúng ta làm thế nào để có thể vào được ngục đây.

Địch Yến cũng bị làm khó rồi, nàng một lòng muốn bảo vệ cho phụ thân, nhưng vẫn chưa tìm ra cách nào cụ thể cả.

Lý Trân và Tử Chí mới đến Lạc Dương, đất khách quê người, bọn họ làm sao có thể tìm ra cách để trà trộn vào trong ngục được đây, chỉ có mỗi một cách là bọn họ cố ý gây án rồi bị nhốt vào ngục thôi, nhưng sao có thể làm như vậy được.

Về chuyện này nàng đã suy nghĩ chưa chu toàn, trong lòng Địch Yến lại càng thêm rối bời, tâm trạng ảo não, giờ phải làm sao đây?

Nàng cúi đầu nghĩ một lát rồi nói:

- Nếu không thì bây giờ ta về nhà và bàn bạc lại với ca ca, xem các huynh ấy có cách nào khác không.

Địch Yến xoay người bước đi, Lý Trân bỗng nhiên chợt nhớ ra một chuyện, liền vội vàng nói:

- Đừng cuống, có lẽ ta tìm ra cách rồi.

Lý Trân nghĩ tới việc hai ngày trước Trương Hi đã từng nói với hắn. Tôn Lễ được lên chức, giờ đã là Đại Lý Tự thừa rồi, nếu như có việc gì liên quan đến nhà lao, có thể tìm y nhờ giúp đỡ, như vậy có được không?

Nghĩ đến đây, hắn nói với Địch Yến:

- Thật là đúng dịp, trước đây không lâu ta đã từng cứu mạng một người, người này hiện đang nhậm chức ở Đại Lý Tự, ta có thể tìm người này để nhờ y giúp đỡ.

...

Tôn Lễ có phụ thân là Binh bộ Thị lang Tôn Nguyên Hanh, vừa mới được triều đình phong là Binh Chương sự và tương lai còn có thể lên đến chức Tể tướng.

Tôn Nguyên Hanh có quan hệ rất tốt trong triều đình, con trai của ông ta là Tôn Lễ làm thị vệ ở trong cung, trước đây từng là thất phẩm Thái tử Thiên ngư Trực trưởng, nhờ có công bảo vệ Cao Diên Phúc nên được thăng lên làm Giáo Úy.

Tôn Nguyên Hanh nhờ vào mối quan hệ của mình trong triều đình mà kéo được con trai của mình vào Đại Lý Tự làm chủ quản ngục.

Tuy cũng chỉ là quan ở mức trung bình thôi nhưng đây là chức vụ có thực quyền trong tay, nếu như so với chức thị vệ hư phẩm thì chức này oách hơn nhiều. Chỉ cần phấn đấu tốt trong vòng 4-5 năm thì sau này còn có thể về làm quan đứng đầu một huyện ấy chứ.

Mặc dù là nhờ có mối quan hệ của cha mình mà y mới được thăng chức, nhưng bản thân Tôn Lễ cũng là một người ân oán phân minh, biết cách sống. Khi Trương Hi dẫn Lý Trân tới gặp y thì Tôn Lễ bằng lòng luôn không hề mảy may một chút do dự nào.

Trong căn phòng của Đại Lý Tự, Tôn Lễ chậm rãi mở từng trang hồ sơ vụ án về Địch Nhân Kiệt, mặc dù là hồ sơ mới lập hôm qua nhưng lại làm cho Tôn Lễ vừa mới xem qua đã phải hít một hơi khí lạnh rồi.

Mưu sát thiên tử, mưu đồ tạo phản, tội này thật quá lớn rồi, sẽ bị diệt tộc, hơn nữa còn phải tiến hành Đại tam ti hội thẩm, đây rõ ràng là phạm vi liên quan có chiều hướng mở rộng, không biết có quan thần nào vướng vào việc đen đủi này không?

Tôn Lễ vừa mới nhậm chức Đại Lý Tự thừa được hơn một tháng, đương nhiên cũng không dám làm chuyện hồ đồ quá với sức mình, người này chỉ có thể giúp một việc nào đó trong phạm vi quyền hạn của mình mà thôi.

Trong bụng cũng đã tính toán, nhân lúc những quan lại bị vướng vào vụ án này kéo đến đây cầu cứu thì tạm thời sẽ không có người tới ám sát Địch Nhân Kiệt, chỉ là không thể chủ quan để người khác nắm được điểm yếu.

Nghĩ đến đó, Tôn Lễ đi đến gian ngoài nói với Trương Hi đang đứng đợi ở đây:

- Chuyện của Lý công tử ta sẽ giúp đỡ hết sức, hiện tại Địch Nhân Kiệt vẫn đang bị giữ tại Ngự Sử Đài để thẩm vấn, vẫn chưa đến Đại Lý Tự, có điều hồ sơ vụ án của ông ta đã ở đây rồi, có lẽ chiều nay sẽ có người giải ông ấy tới đây thôi. Để người khác không nghi ngờ, ta dự tính sẽ đưa Lý công tử vào ngục trước.

Trương Hi gật đầu nói:

- Làm quan coi ngục thì tất nhiên là được rồi, nhưng ý của Lý công tử là sắp xếp để cho hai người bọn họ đều ở trong cùng một buồng giam, một người là quan coi ngục, một người là phạm nhân giam cùng phòng với Địch tướng quốc, bảo vệ tuyệt đối không để cho bất kì sai sót nào có thể xảy ra.

Tôn Lễ trầm ngâm một chút rồi nói:

- Vậy cũng được, nhưng phải tiến hành trước khi Địch đại nhân bị đưa tới đây. Sau đó mới bố trí lại có thể bị người khác nghi ngờ.

Sau khi Tôn Lễ nói thêm vài câu, Trương Hi liền vội vàng xin cáo từ.

Nhà lao Đại Lý Tự chia làm ba khu Thiên, Địa và Nhân. Địa lao và Nhân lao giam giữ phạm nhân thường, môi trường trong buồng giam rất khắc nghiệt, đầy rẫy những loại giao dịch mờ ám.

Thiên lao dùng để giam giữ những phạm nhân với thân phận là các quan lại cùng với những kẻ phạm trọng tội. Môi trường sống ở đây có tốt hơn một chút nhưng lại bị quản chế rất nghiêm ngặt, lớp lớp các tường bao kiên cố chắc chắn, phạm nhân không bao giờ dám nghĩ tới việc vượt ngục cả.

Nhưng đã có sự sắp xếp của Tôn Lễ rồi thì các loại quy tắc cũng chỉ là cho có mà thôi. Chưa đến buổi trưa nhưng Lý Trân và toán lính gác ngục của Thiên lao đã cùng nhau đánh chén.

Lý Trân với danh nghĩa là con trai của Lý Trường Tự tạm thời đến đây để nhận chức quản giáo coi ngục. Quan coi ngục thường bị người đời coi là cái nghề thấp hèn và thường bị dè bĩu, phần lớn là cha truyền con nối.

Lý Trường Tự đã ngoài 50 tuổi, mấy tháng nữa thôi là về hưu để hưởng tuổi già rồi, do đó con trai của lão tới đây thay thế và tiếp quản nhiệm vụ của lão.

Hai ngày nay Lý Trường Tự trong người không được khỏe nên ở nhà dưỡng bệnh, do đó con trai của lão tạm thời đến đây thay cha mình tiếp quản nhiệm vụ này một thời gian ngắn, dù sao thì chẳng chóng thì chầy cái chức này cũng sẽ là của con trai lão mà thôi, qui tắc cũng không có nghiêm khắc như vậy đâu.

Lý Trân là quan coi ngục, xem như là một tiểu đầu mục, trong tay có 10 ngục tốt, trong ngục ngoài hẳn ra còn có chín tên quan coi ngục khác nữa, mỗi người đều là những kẻ khôn ranh.

Lý Trân ngày đầu đến đảm nhiệm chức vụ có mang theo rượu thịt để mời chín tên quan coi ngục còn lại ăn uống một bữa no say, đồng thời tặng thêm ổi người nắm quan tiền, cho nên một khi đã nhận tiền rồi thì dù có cảm thấy nghi ngờ ở điểm nào cũng đều tỏ ra như là câm là điếc.

Điểm đáng ngờ ở đây thực sự là rất rõ ràng. Con trai của Lý Trường Tự là Lý Triệu thì mọi người ai cũng đã từng gặp rồi, là một kẻ vô cùng thô lỗ. Lý Trân còn trẻ như vậy sao có thể được, mà nếu là cháu trai thì cũng chẳng thể nào, vì Lý Trường Tự cơ bản là không có cháu trai.

- Tại hạ là Lý Trân, cháu họ xa của thúc thúc Trường Tự, đến đây giúp đỡ chú mình trong hai ngày, nếu có điều gì vi phạm đến quy tắc, mong các huynh chiếu cố cho.

- Lý công tử khách khí quá rồi, uống nào! Uống nào!

Mọi người trong lòng đều biết rõ, tên tiểu tử Lý Trân này là do Đại Lý thừa Tôn Lễ sắp xếp để vào đây, chắc hẳn là vì một nghi can quan trọng nào đó nên mới phải làm như vậy.

Ngoài việc hối lộ chín tên quan coi ngục, Lý Trân còn miễn cưỡng đi gặp mười tên ngục tốt dưới quyền, mời bọn chúng ăn uống rượu thịt khiến cho tất cả đều rất vui vẻ.

Ở Đại Lý Tự có mấy trăm phòng giam, chia làm mười hành lang, hai bên mỗi hành lang lại có hơn hai mươi phòng giam, cứ mười bước chân là một phòng, mỗi buồng giam ba phạm nhân.

Lý Trân khoác trên mình bộ quần áo của quan coi ngục chữ Mậu, đầu đội chiếc mũ bát giác, thắt lưng giắt một thanh trường đao, hẩn khoanh tay chậm chậm bước đến buồng giam cuối cùng nằm sâu bên trong.

Hơn mười ngón tay đang thò ra ngoài song sắt, hẩn nhìn vào bên trong thấy có một gã tù nhân mặc áo tù màu trắng, thân hình béo ú, cười cười kiêu rất hiểu ý.

Tên phạm nhân béo ú này chính là Tửu Chí, y đang ngồi bắt rận, bỗng nhiên thấy Lý Trân, y vội nhao lên, hai tay nắm lấy song sắt nghiêng rằng nói:

- Rốt cuộc định nhốt bổ chúng mày trong này trong bao lâu nữa đây.

- Chỉ vài ngày thôi.

Lý Trân nhìn quanh không thấy ai bèn nói nhỏ:

- Cố gắng một chút, đợi có thời cơ thích hợp ta sẽ đưa thịt gà nướng, rượu đến cho nhà ngươi.

Nghe nói có gà nướng và rượu, cơn giận của Tửu Chí đã giảm xuống một chút, cất tiếng trong cạm hận:

- Trong này có rận, nó cắn chết Mập gia ta mất.

Đúng lúc này xa xa ngoài cửa lao có người hô to:

- Chữ Mậu, tới đón phạm nhân mới!

73. Chương 73: Phát Hiện Điểm Đáng Ngờ

Lý Trân mới nhậm chức được một canh giờ thì Định Nhân Kiệt đã được người ta giải tới. Dưới sự sắp xếp của Tôn Lễ, Định Nhân Kiệt được đưa tới phòng giam có chữ Mậu, chỗ này lại do chính Lý Trân trông coi.

Tới qua Định Nhân Kiệt đã trải qua một cuộc thẩm vấn bằng khổ hình, bị đánh đến mức người đầy thương tích, tay và chân đều bị cùm xích nặng nề. Lý Trân sau khi ký nhận bàn giao tội nhân liền quay đầu ra phía sau nói lớn lệnh cho ngục tốt:

- Đóng cửa ngục!

- Rầm!

Một âm thanh khô khốc và nhức óc vang lên, cửa ngục được đóng lại. Không gian trong ngục lại trở lại một màu đen u tối.

Lý Trân đỡ Định Nhân Kiệt chậm chậm bước xuống từng bậc thang, hai chân Định Nhân Kiệt lê từng bước tới buồng giam trong cùng của nhà lao. Hai bên hành lang, phạm nhân từ các buồng giam tò mò ngó đầu nhìn phạm nhân mới, tiếng gong cùm của phạm nhân đập vào song sắt cửa buồng giam tạo nên một không khí thật ồn ào.

- Là Định tướng quốc!

Có người hô lớn:

- Ồi giờ ơi! Đến Định tướng quốc cũng bị bắt vào đây rồi.

Cũng có kẻ cười hô hố rồi hô to:

- Định Nhân Kiệt, không ngờ ngươi cũng có ngày hôm nay!

Trên gương mặt của Địch Nhân Kiệt không có bất kì biểu hiện gì, ông lầm lũi đi tới. Sự mệt mỏi sau một đêm không ngủ cộng với sự đau đớn kịch liệt phát ra từ các vết thương làm cho đầu óc của Địch Nhân Kiệt trở nên trống rỗng, mặc cho quan cai ngục đưa mình vào buồng giam.

- Buồng này!

Lý Trân đi đến buồng giam cuối cùng của nhà lao rồi quay đầu nói với ngục tốt:

- Mở cửa.

- Thưa đại nhân, buồng giam trước mặt không có ai, sao không đưa tên phạm nhân này tới đó.

Tên ngục tốt nói.

- Người làm nhầm cái gì vậy, nhà tù mấy hôm nữa là chật ních rồi, mau mở ra..

Tên lính canh sợ tái mặt, không dám ý kiến gì nữa, cuống quýt mở cửa. Lý Trân đẩy cửa sắt rồi dìu Địch Nhân Kiệt đi vào trong. Lý Trân nháy mắt với Tửu Chí, Tửu Chí hiểu ý vội tới đỡ lấy Địch Nhân Kiệt, từ từ hạ ông nằm xuống:

- Ông cụ ông không sao chứ?

- Không sao, xin đa tạ!

Địch Nhân Kiệt nằm xuống một cách mệt nhọc.

Lý Trân lại lệnh cho ngục tốt:

- Lấy chút rượu và thuốc trị thương đến đây cho ta nhanh lên!

Tên ngục tốt chạy như bay, Lý Trân ngó xung quanh không thấy ai bèn lấy từ bên hông mình ra mấy cây phi đao đưa cho Tửu Chí nói:

- Trước tiên hãy giấu kĩ mấy cái này đi đã.

Tửu Chí cầm lấy phi đao từ tay của Lý Trân, y vừa mới phát hiện ra một khe gạch để làm chỗ giấu đồ rất lý tưởng. Lúc này Lý Trân mới hỏi Địch Nhân Kiệt :

- Tướng quốc có còn nhớ văn bói không?

Nằm được một lúc, Địch Nhân Kiệt thấy sức khỏe trong người khá lên nhiều, đầu óc cũng dần tỉnh táo trở lại, ông nhìn Lý Trân một lúc nhưng có thể là do ánh sáng trong này làm cho ông không thể nhận ra được Lý Trân là ai.

- Người là.....

- Vài ngày trước Yến cô nương có đưa văn bói tới gặp đại nhân, Tướng quốc còn khen ta là nghĩa sĩ Đôn Hoàng, tướng quốc quên rồi sao?

- Hóa ra là cậu.

Địch Nhân Kiệt lập tức nghĩ lại, vài ngày trước nữ nhi của ông đã đưa một người tuổi còn trẻ tới gặp mình, mình còn tặng hẳn một cây bút, hóa ra lại là người trước mắt này.

- Cậu, cậu là.... quan coi ngục sao?

Địch Nhân Kiệt thấy Lý Trân mặc trên người bộ quần áo của cai ngục nên thấy có chút kì quái.

Lý Trân mỉm cười nói:

- Văn bói đến đây là để bảo vệ cho Tướng quốc, tại hạ cùng với vị quan thừa Đại Lý Tự là Tôn Lễ có mối giao tình nên được y giúp đỡ để trà trộn vào đây, người bạn tù cùng phòng với Tướng quốc đây cũng là bạn của tại hạ, mong Tướng quốc hãy yên tâm.

Địch Nhân Kiệt giờ mới hiểu ra vấn đề, trong lòng vừa cảm kích vừa vui mừng, kì thực ông cũng lo lắng có kẻ sẽ tìm mọi cách để ám hại mình, giờ đây trong này có người bảo hộ ỉn, lại còn có thể giúp mình truyền tin tức ra ngoài thì thật là tốt quá rồi.

- Để các hạ hao tâm tổn sức rồi, xin đa tạ, đa tạ.

Địch Nhân Kiệt thấy nhẹ nhõm trong lòng, ông cũng cảm thấy trong người quá mệt mỏi rồi, hai mắt nhắm nghiền và chẳng mấy chốc đã đi sâu vào giấc ngủ.

Đúng lúc này ngục tốt gấp gấp chạy tới nói nhỏ:

- Thưa, có Tả đài Trung thừa đến ạ.

Tả đài Trung thừa chính là Lai Tuấn Thần, Lý Trân cảm thấy hoảng sợ, trong lòng hoang mang chỉ vào Tữu Chí rồi nói với ngục tốt:

- Lập tức đưa tên này sang buồng giam bên cạnh cho ta.

Lý Trân phản ứng cực nhanh, nếu Lai Tuấn Thần thấy Địch Nhân Kiệt ở cùng buồng giam với phạm nhân khác tất nhiên gã sẽ nghi ngờ. Lai Tuấn Thần là kẻ tinh ranh, kiểu gì gã cũng sẽ phát hiện ra điểm này, vì vậy phải sớm đưa Tữu Chí đi sang buồng giam khác mới được.

Lý Trân xoay người rồi bước tới hướng cửa chính, không lâu sau Tả Đài trung thừa Lai Tuấn Thần cùng với Đại Lý Tự thừa Tôn Lễ và Ngục thừa Vương Đức Thọ đang bước nhanh vào cửa lao ngục.

Lai Tuấn Thần tầm hơn ba mươi tuổi, thân hình cao lớn, mặt xương và gầy, vẻ mặt lạnh lợi, gã cũng là một kẻ võ nghệ cao cường, thắt lưng đeo bảo kiếm, ngón tay thon dài nhưng đầy sức mạnh.

Lý Trân bước tới, quỳ một chân xuống đất nói:

- Tham kiến Trung thừa.

Lý Trân chỉ là một quan coi ngục, chức vụ và địa vị rất thấp, Lai Tuấn Thần hẳn là sẽ không bao giờ để mắt đến những kẻ tiểu tốt như thế này, Lai Tuấn Thần lạnh lùng hỏi:

- Địch Nhân Kiệt sao rồi?

- Khởi bẩm Trung thừa, Địch Nhân Kiệt vừa mới bị giam vào buồng.

- Dẫn ta tới đó coi.

Lý Trân vội đi trước dẫn đường, đi theo sau là Lai Tuấn Thần, mọi người cùng bước tới căn phòng sâu nhất nằm ở cuối hành lang của nhà lao. Vương Đức Thọ cũng là chủ quản của Đại Lý Tự nhưng trước nay hẳn chưa bao giờ nhìn thấy Lý Trân, trong lòng hẳn không khỏi cảm thấy có điều gì đó kì quái. Bình thường nhà giam chữ Mậu không phải là do Lý Trường Tự đảm nhiệm sao? Người thanh niên này là ai?

Khi hẳn vừa định mở miệng hỏi thì Tôn Lễ đứng bên cạnh mỉm cười nói:

- Trung thừa có chuyện quan trọng muốn hỏi phạm nhân, vậy chúng ta nên tránh đi chỗ khác một lúc đi.

Lai Tuấn Thần quay đầu lại phía Tôn Lễ, gã gật gật đầu tỏ ý khen ngợi. Lai Tuấn Thần theo sau Lý Trân bước đến căn phòng cuối cùng.

Lúc này, một tên quan coi ngục chạy lại nói nhỏ với Vương Đức Thọ:

- Hai hôm nay bệnh cũ của Lý Trường Tự lại tái phát, lão dự định để cháu trai lão đến tiếp quản, việc này Tôn sứ quân có biết đó ạ.

- Ồ!

Wang Đức Thọ quay đầu liếc nhìn Tôn Lễ rồi không nói gì nữa.

Lai Tuấn Thần bước đến trước cửa buồng giam, Tữu Chí đã bị chuyển sang buồng bên cạnh, hiện trong phòng chỉ còn lại một mình Địch Nhân Kiệt đang ngủ say với tiếng ngáy nhè nhẹ.

- Ngủ rất ngon.

Lai Tuấn Thần nhếch mép cười lạnh lùng rồi nói:

- Lôi hẳn dậy cho ta.

Lý Trân nháy mắt ra hiệu cho tên ngục tốt, tên này hiểu ý vội vàng tiến tới mở cửa, Lý Trân tiến vào trong buồng lay lay người đánh thức Địch Nhân Kiệt dậy, nói khẽ với Địch Nhân Kiệt:

- Địch tướng, Tả Đài Trung thừa đến rồi.

Địch Nhân Kiệt chậm rãi mở mắt, Lý Trân đỡ ông ngồi dậy, sau đó ra ngoài và khóa cửa lại.

Lai Tuấn Thần sau khi lệnh cho Lý Trân tạm rời đi, lúc này gã mới chậm rãi nói:

- Địch tướng quốc, ta không nghĩ ngươi lại oan ức đến vậy đâu, nhưng Thánh thượng muốn ta tìm ra đồng đảng của nhà ngươi, dù sao ngươi cũng không thể thoát được cái tội chết mưu sát Hoàng Thượng đâu, nhưng ta có thể bảo vệ người thân của ngươi, chỉ cần ngươi thành thật khai báo ra tất cả đồng bọn của mình, lúc đó ta cam đoan sẽ bảo vệ tính mạng cho người thân trong gia đình nhà ngươi.

- Ngươi muốn ta khai ai bây giờ?

Địch Nhân Kiệt tựa lưng vào tường lạnh lùng nói.

Lai Tuấn Thần vốn định bước hẳn vào bên trong buồng giam, nhưng cánh cửa sắt đã bị khóa nên hắn không thể bước vào được, bất đắc dĩ Lai Tuấn Thần đành phải rút từ thắt lưng ra một mảnh giấy rồi ném vào bên trong buồng giam.

- Đây là danh sách, ta cho ngươi thời hạn suy nghĩ là ba ngày, nếu ba ngày sau vẫn chưa có kết quả lúc đó ngươi đừng trách ta tàn nhẫn.

Nói xong Lai Tuấn Thần hừ một tiếng rồi quay người bỏ đi, gã lệnh cho Lý Trân:

- Chữa thương cho hắn, lệnh của ta không cho bất cứ kẻ nào vào thăm hắn.

- Tiểu nhân rõ!

Lai Tuấn Thần vỗ vỗ lên vai của Lý Trân rồi rời đi.

Đợi mấy người đi hẳn, lúc này Lý Trân mới đưa Tửu Chí quay trở lại buồng giam Địch Nhân Kiệt, tháo bỏ gông cùm cho ông, hắn dùng rượu chà chà lên vết thương của Địch Nhân Kiệt khiến cho Địch Nhân Kiệt đau toát mồ hôi.

- Địch tướng quốc, Lai Tuấn Thần muốn người khai ra những ai?

Lý Trân hỏi nhỏ.

Địch Nhân Kiệt thở dài một tiếng rồi nói:

- Hắn muốn ta tố cáo Nhâm Tri Cổ, Bùi Hành Bản, Thôi Tuyên Lễ, Lư Hiến, Ngụy Nguyên Trung, Lý Tự Chân, những người này đều là những người thân của Hoàng tự, xem ra có người muốn ra tay với Hoàng tự rồi.

Hoàng tự chính là Lý Đán, người này không phải là người mà Lý Trân có thể chạy tới để hỏi rõ sự việc, hắn chỉ có mong muốn bảo vệ Địch Nhân Kiệt mà thôi, hắn thấp giọng hỏi:

- Bây giờ ta có thể giúp gì cho Địch tướng?

Địch Nhân Kiệt lắc đầu nói:

- Ta bị kẻ khác mưu hại, nghe nói chứng cứ rất rõ ràng, cao tăng Vân Tuyên đã chết trước mặt Thiên tử, ta còn có thể làm được gì đây?

- Nếu đã là mưu hại thì ắt sẽ phải để lại dấu vết và sơ hở, Địch tướng quốc không cố truy tìm hung thủ mà đành cam chịu đứng nhìn Địch gia bị đầu rơi máu chảy một cách oan uổng sao? Đã vậy lại còn bị bêu danh đến muôn đời vì cái tội giết vua.

Câu nói cuối cùng như làm cho Địch Nhân Kiệt bừng tỉnh, ông kéo Lý Trân lại nói nhỏ:

- Cậu nói đúng, việc này chính xác là đã có vấn đề, chỉ là ta không tìm được người để có thể tin tưởng nói ra mà thôi.

Lý Trân nói nhỏ:

- Địch tướng xin hãy tin vào văn bói, hãy nói cho ta biết, văn bói đây nguyện dốc sức giúp đỡ ngài.

Địch Nhân Kiệt vốn cũng không tin tưởng Lý Trân cho lắm, dù sao thì con gái ông cũng mới chỉ quen người này một thời gian ngắn, nhưng Địch Nhân Kiệt là người có khả năng nhìn người.

Ông biết, những người có thể vì đất nước mà không tiếc mạng sống của mình thì chắc chắn sẽ không thể là bọn nịnh thần được, trước mắt có lẽ Lý Trân đây là người duy nhất ông có thể tin tưởng mà dựa vào.

Địch Nhân Kiệt nói nhỏ:

- Hôm qua ta có dâng lên Thánh thượng một cuốn kinh phạt do Âu Dương Tuân tự tay viết, thật không ngờ đây lại chính là một cái bẫy. Sau khi cuốn kinh phạt được dâng vào cung, có kẻ đã động tay động chân vào và kết quả là cao tăng Vân Tuyên sau khi chạm vào cuốn sách đã lập tức bị trúng độc mà chết.

Tình tiết này có một sơ hở đó là những vật được đem dâng vào cung đều phải được kiểm tra chặt chẽ. Nếu như ta bôi độc được vào cuốn kinh phạt thì người kiểm tra cuốn sách ắt cũng sẽ trúng độc mà chết, và thực tế là người kiểm tra không hề hấn gì, vậy chứng tỏ cuốn sách của ta sau khi được tiến vào cung mới bị tẩm thuốc độc, ta có thể phải sạch mọi liên quan rồi.

Lý Trân trầm tư một lúc rồi hỏi:

- Bút tích Âu Dương Tuân thực là nhà Địch tướng có, hay là có kẻ cố ý tặng cho Tướng quốc?

Địch Nhân Kiệt hiểu được ẩn ý trong lời nói của Lý Trân, đây đúng là vấn đề mấu chốt, ông thở dài nói:

- Kinh phạt là ta sai Yến Nhi đi Lương Châu mua về, bây giờ nghĩ lại mới thấy, làm gì có chuyện dễ dàng như vậy, đúng là có người bày ra cạm bẫy rồi.

Song người nói cho ta biết Lương Châu có bút tích của Âu Dương Tuân, là bạn thân nhiều năm của ta, ông ấy không thể hại ta được, rất có thể là có kẻ lợi dụng ông ta. Ta không nói cũng là vì không muốn ông ấy bị liên lụy.

Lý Trân gật gật đầu hỏi:

- Văn bói cho rằng đối phương sẽ không để lại sơ hở, kẻ kiểm tra cuốn kinh phạt ắt hẳn cũng sẽ phải chết. Vụ này còn phải bắt đầu từ động cơ hại người, ví dụ như ai là người muốn hãm hại ngài nhất, đồng thời cũng có khả năng để tiến hành gian lận trong cung.

Địch Nhân Kiệt mỉm cười nói:

- Cậu quả thật rất tinh mắt, luôn nhìn được những điểm sâu xa của vấn đề, kì thực ta đã biết ai là kẻ hại ta rồi.

- Vô Thừa Tự đúng không!

Lý Trân thần nhiên nói.

Địch Nhân Kiệt liếc con mắt kinh ngạc nhìn Lý Trân, sao mà hắn có thể đoán ra được nhỉ? Ông liền nghĩ đến con gái mình, có lẽ là con bé đã nói cho tên tiểu tử này biết.

Địch Nhân Kiệt lắc đầu nói:

- Biết thì có làm được gì? Một chút chứng cứ cũng không có vậy chẳng phải là lại mắc tội vu khống hãm hại Ngụy Vương sao, lúc đó tội lại càng thêm tội.

- Chờ một chút!

Lý Trân bỗng nhiên nghĩ tới một chuyện, hắn vội hỏi:

- Vừa rồi Địch tướng nói cao tăng Vân Tuyên sau khi cầm vào cuốn kinh phạt liền bị trúng độc mà chết, chuyện là thế nào?

- Là bọn họ nói lại cho ta biết, chắc đúng là như vậy rồi. Kinh phạt thì làm sao có thể dùng để ăn hay để uống được, chắc chắn là không thể trúng độc qua đường miệng.

Trong lòng Lý Trân đang vòng vo rất nhiều suy nghĩ, hắn liền nghĩ tới một việc mà hắn đã từng nghe nói ở Cao Xương, sự việc này lại vừa đúng có liên quan tới Lam Chấn Ngọc.

Hắn vội vàng nói:

- Có lẽ văn bối đã tìm ra một chút manh mối, tuy nhiên chưa thể khẳng định được. Bây giờ văn bối đi cái đã, văn bối sẽ lệnh cho ngục tốt chăm sóc ngài cẩn thận.

Địch Nhân Kiệt gật đầu nói:

- Cậu đi đi, nội trong ba ngày sẽ không có gì xảy ra với ta đâu, vì có kẻ còn đang đợi lấy khẩu cung của ta mà.

Nói là nói như vậy nhưng Lý Trân không dám coi thường, bởi hoàn toàn có thể xảy ra việc Lai Tuấn Thần bịa đặt lời khai của Địch Nhân Kiệt rồi giết người diệt khẩu.

Hắn kéo Tử Chí qua một bên dặn đi dặn lại:

- Người không được chủ quan, phải chú ý bảo vệ Địch tướng quốc, nếu có kẻ đến ám sát, lúc đó người không cần phải nương tay.

Tử Chí cũng ý thức được nhiệm vụ nặng nề mà mình đang gánh vác, mỉm cười và nói:

- Lão mập ta đây cũng chẳng phải là kẻ ăn không ngồi rồi, rượu thịt ta đều đã chén cả rồi, chỉ còn mấy cây đao này là chờ cơ hội đem ra sử dụng thôi, người cứ yên tâm đi.

Lý Trân đưa cho ngục tốt ít tiền bảo bọn họ đi mua đồ ăn ngon về cho Địch Nhân Kiệt và Tử Chí ăn, sau đó hắn vội rời khỏi nhà lao.

74. Chương 74: Điều Tra Manh Mối

Rời khỏi nhà lao, Lý Trân lập tức tới nha môn của Đại Lý Tự, đưa một tấm thiệp cho lính canh.

Lý Trân khoác trên người trường bào màu lam nhạt, đeo thắt lưng da, nếu như vẫn khoác bộ y phục của quan cai ngục thì e rằng lính canh ở nha môn sẽ không bao giờ giúp hắn truyền tấm thiệp này đi cả.

Một lát sau, một tên quan văn xuất hiện trước cửa quan, chấp hai tay nói:

- Mời Lý công tử theo tại hạ.

Đại Lý Tự cũng giống như những quan nha khác, đều mang một kiểu kiến trúc na ná như nhau, đến cả việc bố trí phòng ốc cũng vậy, theo một trục ở trung tâm, phòng nghỉ của Đại Lý Tự khang bao giờ cũng được bố trí ở phía trong cùng.

Lý Trân muốn tìm Tôn Lễ, đi đến khoảng sân thứ hai, hai bên đều có ba gian quan phòng chính, đây chính là quan phòng của sáu vị Đại Lý Tự thừa.

Hai bên tủ hồ sơ của phòng thẩm tra, loại hồ sơ về các tội nhân mang án tử hình chất cao như núi, cần Đại Lý Tự thừa thẩm định hạch phán lại từng cái một, vì vậy công việc của các vị quan thừa có thể nói là làm một ngày cũng không hết.

Năm đó Địch Nhân Kiệt lúc còn trẻ tuổi đã được đảm nhiệm chức quan Đại Lý Tự thừa, ông đã xử lý một số lượng lớn các vụ án oan, bởi vậy mà ông mới có được thanh danh tốt như vậy.

Tên văn lại đưa Lý Trân tới trước cửa một gian quan phòng, để Lý Trân đứng ở ngoài đợi rồi một mình tiến vào bẩm báo:

- Sứ quân, Lý công tử đã đến.

- Mời vào!

Lý Trân sửa sang lại y phục mũ mào rồi bước nhanh vào trong quan phòng, người đang ngồi trước mặt hắn chính là Tôn Lễ.

Trên chiếc bàn mà Tôn Lễ đang ngồi, hồ sơ được chất cao như núi, mặc dù Tôn Lễ là trưởng quản giám ngục nhưng cũng phải tham gia vào việc xét lại hồ sơ các vụ án lâu năm, áp lực công việc mỗi ngày rất lớn, không có một phút nghỉ ngơi.

Tôn Lễ dáng người cao gầy, là một người tính tình khôn khéo và có năng lực, mặc dù là cũng dựa hơi của cha mình nhưng điều cốt lõi là y không bao giờ chịu thua kém ai cả, bởi vậy nên Đại Lý Tự mới thu nạp y.

Lý Trân tiến lên thi lễ:

- Tham kiến Tôn sứ quân!

Tôn Lễ đặt bút xuống rồi cười tủm tỉm nói:

- Lý công tử cảm thấy công việc trong lao ngục thế nào?

- Đa tạ Sứ Quân lần này đã ra tay giúp đỡ.

Tôn Lễ khoát tay, mỉm cười nói:

- Cũng chỉ là tiện tay mà giúp thôi, đâu có gì đâu, trước đây nếu như không phải cậu cứu ta thì có lẽ ta đã bỏ mạng ở Đôn Hoàng rồi, làm sao mà có hôm nay được. Công tử xin mời ngồi.

Sau khi Lý Trân ngồi xuống, Tôn Lễ mới sai tên quan văn vừa nãy bê lên một ấm trà, Lý Trân nhấp một ngụm và hỏi dò:

- Ta có thể xem qua hồ sơ của Địch tướng quốc ở chỗ của đại nhân không?

Tôn Lễ trầm tư một lát, cầm lấy một tập hồ sơ trên bàn rồi đưa cho Lý Trân:

- Xem ở đây thôi chứ không được đem đi nơi khác.

Lý Trân đỡ lấy tập hồ sơ rồi mở ra, đây rồi, tìm được cái ta cần đây rồi.

Tôn Lễ trong lòng có chút hoang mang, vì án của Địch Nhân Kiệt phải qua Tam ti hội thẩm, do đó tình tiết vụ án đều phải sao chép thành ba bản, lần lượt báo cáo lên Ngự Sử Đài, Hình Bộ và Đại Lý Tự.

Hồ sơ phải lập tức báo cáo lên Đại Lý Tự khanh, nhưng Tôn Lễ đoán được Lý Trân muốn xem qua liền lên giữ lại cho Lý Trân xem, nhưng dù cho bất cứ thế nào đi nữa hôm nay Tôn Lễ cũng phải đem hồ sơ này báo cáo lên.

Lý Trân vừa uống trà vừa lật qua xem các tình tiết của vụ án. Rất nhanh, hắn đã tìm ra được nội dung mà mình đang tìm kiếm, cao tăng Vân Tuyên sau khi cầm vào quyển kinh phật thì bị chết, sau khi chết toàn thân đều vàng rực, cứng ngắc như đá, quả là rất giống với dáng vẻ lúc chết của tăng nhân Thổ Hỏa La.

Lúc này, Tôn Lễ chậm rãi đi đến trước mặt Lý Trân rồi đưa cho Lý Trân một cuộn giấy, nói nhỏ:

- Đây là bản sao hồ sơ, người cầm lấy và cất kỹ đi.

Lý Trân mừng rỡ, quả thực là còn rất nhiều chi tiết muốn tìm hiểu và nghiên cứu, nhưng thực sự là không có thời gian. Có bản sao hồ sơ vụ án đây rồi, vậy là có thể mang về chậm rãi nghiền ngẫm nghiên cứu.

Lý Trân lập tức đón lấy cuộn giấy rồi trả lại hồ sơ cho Tôn Lễ. Lý Trân đứng dậy chấp tay nói:

- Sự giúp đỡ của Tôn sứ quân hôm nay Lý Trân xin khắc cốt ghi tâm.

Tôn Lễ cười cười gật đầu nói:

- Người mau đi đi!

Sau khi Lý Trân cáo từ và rời đi, lúc này Tôn Lễ mới cầm lấy tập hồ sơ đi nhanh tới quan phòng của Đại Lý Tự khanh.

...

Bước ra khỏi Đại Lý Tự thì trời cũng đã sâm sẩm tối, Lý Trân cảm thấy có chút không yên tâm liền vội vàng chạy về nhà lao, khi cách cửa chính một đoạn Lý Trân bỗng nghe thấy giọng của Địch Yến đang hỏi thăm tên quan coi ngục điều gì đó, Lý Trân thấy vậy liền rảo chân bước tới.

Quan coi ngục nhìn thấy Lý Trân liền chỉ về hướng của hắn và nói:

- Hắn đến rồi.

Địch Yến thấy Lý Trân liền vội vàng chạy tới:

- Lý đại ca, cha của muội tình hình sao rồi?

Nha đầu này, chuyện này sao có thể oang oang mà hỏi ở chỗ này được.

Lý Trân cười nói:

- Nơi này không tiện nói chuyện, muội đi theo ta.

Lý Trân theo đường cửa hông, đưa Địch Yến tới phường Thanh Hóa đối diện Hoàng Thành rồi vào một quán rượu. Tiểu nhị lẳng xăng chạy tới nhiệt tình chào đón hai vị khách quý:

- Rất vui được phục vụ hai vị khách nhân tới quán dùng cơm.

- Có nơi nào có thể ngồi mà yên tĩnh không?

- Có! Có, ở lầu trên, xin mời hai vị theo ta.

Dù Địch Yến trong lòng nóng như lửa đốt, nhưng Lý Trân vẫn lờ đi vì vậy nàng cũng không biết phải làm sao, đành phải đi theo Lý Trân lên lầu hai và ngồi trong một căn phòng nhỏ.

Lý Trân nói với tiểu nhị:

- Cho ta ba chai ba mận, loại nào thì tùy người lựa chọn và mang thêm cho ta một bầu rượu.

- Vâng lập tức có ngay đây ạ.

Tên tiểu nhị đi rồi, Địch Yến mới gõ gõ xuống bàn thúc giục:

- Huynh mau nói đi, ta thật là sốt ruột muốn chết rồi.

Lý Trân cười cười rồi kể lại rành rọt từng chi tiết những sự việc đã diễn ra trong ngày hôm nay. Địch Yến nghe xong thì ngạc nhiên đến mức mắt chữ a mồm chữ o, thật không ngờ việc nàng đi Lương Châu và mua được cuốn kinh Phật do chính Âu Dương Tuân viết lại là một cạm bẫy.

- Ta phải giết chết cái lão phương trượng ngu ngốc đó, lão thật đúng là cái đồ con lừa.

Địch Yến hận đến mức nghiêng răng nghiêng lợi.

- Việc xảy ra ở Lương Châu chúng ta sẽ bàn sau. Chiều nay ta đã tìm ra được một manh mối quan trọng.

Địch Yến mừng rỡ hỏi:

- Đầu mối gì?

- Sợ là chuyện này ta còn biết được chính xác chút nội tình nữa kia.

Lý Trân đem việc Vân Tuyên trúng độc và cái chết của cao tăng Thổ Hỏa La kể lại cho Địch Yến nghe, cuối cùng hắn nói:

- Nếu như ta đoán không nhầm thì chất độc này là loại độc do Lam Chấn Ngọc mang về từ chỗ của Thổ Hỏa La cho Võ Thuận, rồi Võ Thuận lại đem cho Võ Thừa Tự.

Chỉ cần chúng ta tìm ra được bằng chứng nói lên việc Võ Thừa Tự có loại thuốc độc này, vậy coi như nếu không thể chứng minh được lệnh tôn trong sạch, thì chí ít cũng đã tạo nên sự nghi ngờ trong Hoàng Thượng rồi.

Địch Yến gật đầu:

- Huynh nói đúng, huynh trưởng của muội cũng nói, Thánh thượng cũng không tin cha muội có dã tâm hạ độc bà ấy, chỉ là các chứng cứ đều chống lại cha muội do đó mới phải xem xét thẩm định nghiêm ngặt, chỉ cần chứng minh Võ Thừa Tự có loại độc này thì lúc đó Thánh thượng yên tâm, cũng sẽ không giết cha muội đâu.

Lý Trân trầm tư suy nghĩ một lát rồi nói:

- Mấu chốt của vấn đề là Võ Như Ý đã chết, như vậy chỉ có Lam Chấn Ngọc là có thể chứng minh được loại độc được này. Trước tiên cần tìm Lam Chấn Ngọc và ép gã phải đứng ra làm chứng, e là không hề dễ dàng á.

Trong lòng Địch Yến cũng trở nên nặng trĩu, giờ phải làm sao bây giờ?

... .

Do hôm qua trong cung xảy ra một vụ hạ độc khiến cho cao tăng Vân Tuyên phải bỏ mạng, trong cung Thái Sơ, mọi người đều hoang mang bàn ra tán vào, Võ Tắc Thiên trong lòng cũng cảm thấy không yên, tạm thời cho hoãn việc tổ chức thọ thần.

Cao Diên Phúc bận rộn hết nửa tháng, rốt cuộc cũng có thời gian xả hơi, về nhà nghỉ ngơi một ngày.

Cao Diên Phúc đang ngồi trong thư phòng uống trà đọc sách, lúc này con nuôi là Cao Lực Sĩ vội chạy vào bẩm báo:

- Phụ thân, Lý công tử có việc gấp cần cầu kiến.

Vừa hay ta có nhà, đến đúng lúc thật, Cao Diên Phúc ha hả cười nói:

- Mời hân đến thư phòng của ta.

Không lâu sau, Cao Lực Sĩ đã đưa Lý Trân vào thư phòng:

- Phụ thân, Lý công tử đã đến

- Mời vào!

Cửa vừa mở, Lý Trân bước tới khom mình thi lễ:

- Văn bối tham kiến Phủ quân.

- Lý công tử mời ngồi.

Lý Trân ngồi xuống áy náy nói:

- Muộn rồi mà còn đến quấy rầy phủ quân, văn bối thật băn khoăn.

- Không có gì, có lẽ người không biết ta đang ở nhà.

Cao Diên Phúc sai tỳ nữ bưng trà lên mời Lý Trân rồi nói:

- Công tử có lẽ vẫn đang lo lắng về việc của Ngụy vương.

Lý Trân không biết phải mở miệng như thế nào, theo lý thì Cao Diên Phúc là người của Võ Thừa Tự, hân đến để nói với Cao Diên Phúc về vụ án của Địch Nhân Kiệt thì quả thật là có gì đó không ổn.

Nói không chừng Cao Diên Phúc lại chính là kẻ đã ra tay hạ độc ở trong cung, nhưng nghĩ kỹ lại một chút Lý Trân thấy đối với việc này Cao Diên Phúc không biết rõ nội tình, cho dù có biết rõ tình hình cũng chẳng có liên quan gì đến ông ấy cả.

Rất đơn giản, nếu Võ Thừa Tự gặp rủi ro, Cao Diên Phúc sẽ thay lão nói ra sự tình, nhưng muốn hạ độc hại người, lấy thân phận của Cao Diên Phúc, ông ấy sao có thể là con cờ trong tay của Võ Thừa Tự?

Lý Trân sau khi đã suy xét liền nhận ra có một số việc cần phải hỏi Cao Diên Phúc, chỉ là việc của hân vẫn chưa xong xuôi giờ lại thêm việc của Địch Nhân Kiệt thì sao có thể giải thích được với Cao Diên Phúc đây.

Lý Trân đành phải bấm bụng nói:

- Tối nay vẫn bồi tối tìm Phủ quân là muốn nghe ý kiến của đại nhân, trong cung nói gì về vụ án của Dịch Nhân Kiệt?

Quả nhiên Cao Diên Phúc khẽ cau mày, trong mắt ông ta hiện lên một vẻ không vui nhưng vẫn nói với giọng rất ôn hòa và bình tĩnh:

- Công tử hỏi chuyện này làm gì?

- Là có người khác nhờ tại hạ hỏi, tại hạ và con gái của Dịch Nhân Kiệt là bạn thân của nhau.

Cao Diên Phúc mỉm cười:

- Hóa ra là cô gái kia, vậy là sự tình đã có nguyên nhân rồi.

Lập tức vẻ tươi cười trên mặt của Cao Diên Phúc biến mất, thở dài nói:

- Chuyện này hậu quả vô cùng nghiêm trọng, không chỉ Thánh thượng tức giận, đến cả Tiết Đại tổng quản cũng nổi trận lôi đình, hẳn một mực chắc chắn Dịch tướng quốc không phải là muốn hại Thánh thượng thì cũng là muốn hại hẳn.

Hắn yêu cầu Thánh Thượng lập tức xử trảm Dịch Nhân Kiệt, dù sao thì trong cung cũng đã rồi như một mớ bòng bong rồi, đã có hơn mười cung nữ và công công vì việc này mà bị xử trảm rồi.

Lý Trân yên lặng không nói gì, xem ra chuyện này quả thật rất nghiêm trọng.

Cao Diên Phúc lại nói:

- Tuy nhiên Dịch Nhân Kiệt làm tể tướng nhiều năm, nhân phẩm và danh dự đều được đánh giá tốt, Thánh Thượng cũng không nghĩ ông ấy là kẻ hạ độc mà chỉ nghi ngờ ông ấy đã bị người khác lợi dụng.

Bởi vậy Thánh Thượng mới không nghe theo lời của Tiết Đại tổng quản mà cho trảm Dịch Nhân Kiệt, hạ lệnh cho Đại Tam ti hội thẩm vụ án này, vụ án này không thể một sớm một chiều mà kết thúc đâu.

- Ngoại thân dâng quà chúc thọ, trong cung nhất định phải kiểm tra, không biết người kiểm tra giờ này ra sao?

- Người muốn nhắc tới La Trung Thành, là hắn phụ trách khâu kiểm tra lễ vật mừng thọ, xong nghe nói hắn cũng chết rồi. Lý công tử, ta nói thật với cậu, người đã từng tiếp xúc với cuốn kinh Phật không một ai còn có thể sống sót, người có hiểu điều này không?

Trong lòng Lý Trân thầm than, quả nhiên đúng như mình dự đoán, Võ Thừa Tự rõ ràng là giết người diệt khẩu rồi.

Lúc này Cao Diên Phúc mới nhắc khéo hắn:

- Sự việc này rất khó để thay đổi cục diện, ta hi vọng công tử có thể không đếm xỉa đến, và không nên can dự vào.

Lý Trân cười mỉa máo:

- Dịch cô nương lo sợ có người sẽ nhân cơ hội này để ám hại Dịch Nhân Kiệt khi ông ấy còn đang ở tù, đặc biệt mời ta vào ngục hộ vệ Dịch tướng. Nếu như Phủ quân đây có thể nói giúp với Thánh thượng một tiếng, nói chung ta cũng không cần tham dự chuyện này.

Lý Trân phải ở bên ngoài để đi điều tra về vụ án này, hắn không khỏi lo lắng, chỉ có một mình Tửu Chí thì e rằng khó có thể chống đỡ được, tốt nhất là Võ Tắc Thiên có thể phái những thị vệ giỏi nhất tới bảo vệ Dịch Nhân Kiệt.

Cao Diên Phúc hiểu được ý của Lý Trân, mỉm cười nói:

- Để ta tìm cơ hội đi, đợi lúc Thánh Thượng tâm lý đang vui ta đem chuyện này ra thì tốt hơn.

Lúc này Cao Lực Sĩ đứng bên cạnh tiếp lời:

- Phụ thân, nếu không thì phái mấy người Bát Bảo đi.

Bát Bảo chính là thị vệ kề cận của Cao Diên Phúc, tổng cộng có tám người, mỗi người võ nghệ đều rất cao cường, Cao Lực Sĩ vì lo lắng cho an nguy của Lý Trân cho nên mới đề nghị thị vệ của Cao phủ đi bảo vệ Địch Nhân Kiệt.

Không đợi xem biểu hiện của Cao Diên Phúc như thế nào, Lý Trân vội xua tay nói:

- Chuyện này Địch gia sẽ xử lý, không cần Phủ quân phải nhúng tay.

Cao Diên Phúc không né tránh, cười nhạt nói:

- Để tám người bọn họ đi không phải là không thể, xong sự việc sẽ trở nên phức tạp, người ngoài lại tưởng là Cao Diên Phúc trong cung tiếp ứng cho Địch Nhân Kiệt, bây giờ mọi người trong cung tâm lý của ai cũng thấy bất an, kể cả ta cũng vậy.

- Về chuyện này mong Phủ quân không cần bận tâm quá nhiều, ngoài ra tại hạ muốn hỏi một chút, Ngụy vương dự định khi nào sẽ hiển xá lợi?

- Có lẽ là ngày mai, Thánh Thượng rất coi trọng việc liên quan đến xá lợi, đặc biệt đã hạ chỉ cho Ngụy Vương cung tiến xá lợi vào Vạn Tượng thần cung.

75. Chương 75: Xá Lợi Thật, Xá Lợi Giả

Từ sáng sớm, việc dâng xá lợi đã gây xôn xao trong Thần cung, điều đáng nói ở đây không phải là bản thân xá lợi mà là xuất hiện hai viên Di Lặc xá lợi.

Hoàng tự Lý Đán nhân ngày sinh nhật của mẫu thân mình là Thánh thần Hoàng đế Võ Tắc Thiên, đã dâng lên một viên Di Lặc xá lợi.

Tương tự, Ngụy vương Võ Thừa Tự cũng dâng lên một viên Di Lặc xá lợi nhân ngày sinh nhật của Thánh thượng.

Hai viên xá lợi đều mang từ Thổ Hỏa La tới, về hình dáng thì giống nhau như đúc làm cho cả triều đình xôn xao. Trên thế gian này chỉ có duy nhất một viên Di Lặc xá lợi, vậy trong hai viên kia ắt phải có một viên thật, một viên là giả, và viên xá lợi thật là của ai, Ngụy Vương Võ Thừa Tự hay là Hoàng tự Lý Đán?

Vấn võ bá quan trong triều ai ai cũng bàn ra tán vào, chuyện này nhanh chóng làm cho việc Địch Nhân Kiệt hạ độc bị tạm thời quên lãng, và trở thành điểm tập trung của toàn thể mọi người trong triều cũng như dân chúng.

Trong tẩm cung, Vi Đoàn Nhi đang tỉ mỉ chải tóc cho Võ Tắc Thiên, nàng vừa cười vừa nói:

- Hôm nay nô tì đã đánh cược năm quan tiền với đại quan xem ai đoán đúng viên xá lợi nào là thật viên nào là giả.

Nàng vừa nói, vừa chú ý tới biểu cảm trên gương mặt của Võ Tắc Thiên, bất cứ sự thay đổi nào cũng không thể giấu được ánh mắt của nàng.

Mắt của Võ Tắc Thiên đang tỏ vẻ giận dữ, nhưng rồi sắc mặt đó nhanh chóng biến mất, bà ta thản nhiên cười lớn rồi nói:

- Vậy ngươi đoán xá lợi của ai là đồ thật.

- Đại quan đoán là của Ngụy Vương rồi nên tì nữ đành phải chọn Hoàng tự thôi.

- Các ngươi đều cho rằng Ngụy Vương là thật sao?

Võ Tắc Thiên quay lại, ánh mắt câu hồn nhìn Tiết Hoài Nghĩa, đôi môi đỏ mọng khẽ mỉm cười và nói:

- Vì có gì ngươi lại cho rằng xá lợi do Ngụy Vương cung tiến là thật?

Tiết Hoài Nghĩa dáng người cường tráng, mũi to, toàn thân toát lên một vẻ nam tính, hần cười lớn rồi nói:

- Rất đơn giản, Hoàng tự không bước ra khỏi Đông cung, người khác cho y cái gì y cũng đều tin, e rằng ngay cả y cũng chẳng biết những thứ đó là thật hay là giả nữa.

- Hả? Vậy là đại quan biết viên xá lợi là do ai tặng cho nó sao?

- Ai mà biết được.

Tiết Hoài Nghĩa giả bộ không để ý rồi nói:

- Có lẽ là một vị ngoại thần nào đó rồi! Dù sao thì ta nghe nói y và ngoại thần thường lén lút tới gặp nhau, vậy việc y có được xá lợi cũng là điều bình thường thôi mà.

Võ Tắc Thiên mỉm cười rồi hỏi Thượng Quan Uyển Nhi đang đứng ở ngoài cửa:

- Uyển Nhi ngươi nên biết một chút thông tin đi!

Thượng Quan Uyển Nhi tiến lên thì lễ nói:

- Uyển Nhi nhìn xá lợi thư của Hoàng tự, hình như là Thọ Xuân quận vương phái người đi Thổ Hỏa La mang về hiến cho Hoàng tự.

Thọ Xuân quận vương Lý Thành Khí là con cả của Hoàng tự Lý Đán. Hắn năm nay mười bảy tuổi, đã mở phủ và có thể qua lại với ngoại thần.

Trong thâm cư ở Đông cung Lý Đán tuyệt đối không cho phép qua lại kết giao với ngoại thần, cho nên Tiết Hoài Nghĩa vừa rồi nói như vậy kì thực chính là ám chỉ Lý Đán là kẻ có tội.

Võ Tắc Thiên dường như không so đo, bà gật đầu nói:

- Đã như vậy thì cả hai hộp xá lợi sẽ cùng được mở ra để chúng ta có thể trực diện mà phân biệt thật giả.

- Uyển Nhi tuân chỉ!

Thượng quan Uyển Nhi thì lễ xong liền xoay người bước đi.

Lúc này Võ Tắc Thiên lại liếc nhìn bộ ngực cường tráng của Tiết Hoài Nghĩa, trong người thấy rạo rực, bà liền hỏi:

- Bây giờ là khi nào rồi?

Vi Đoàn Nhi sở dĩ được sủng ái vì nàng ta rất hiểu Võ Tắc Thiên, khi chải đầu cho Võ Tắc Thiên vô tình chạm tay vào tai và phát hiện dường như nó đang nóng lên.

Bỗng đứng lại hỏi bây giờ là canh mấy, Vi Đoàn Nhi lập tức hiểu ý, mỉm cười và nói khẽ:

- Còn lâu mới đến giờ lên triều, hay là Thánh thượng nghỉ ngơi một lát đi?

Võ Tắc Thiên mỉm cười:

- Con bé hư này, được rồi ta nghe theo lời khuyên của nhà người, đi nằm nghỉ một chút vậy.

Ánh mắt lúng liếng của bà hướng về Tiết Hoài Nghĩa, Tiết Hoài Nghĩa hiểu ý bèn tiến lên quỳ một gối rồi nói:

- Tiểu tử xin được ngồi giảng kinh cho Thánh Thượng.

Võ Tắc Thiên đặt một tay lên bờ vai của hắn, đôi mắt xuân tình lúng liếng nói:

- Vậy để trẫm nghe Hoài Nghĩa cao tăng giảng về kinh phạt một chút đi!

Nàng khoát tay Tiết Hoài Nghĩa chậm rãi đi vào tẩm cung giữa một tiểu hoa viên. Vi Đoàn Nhi vội ra lệnh cho tất cả thị nữ lui ra, nàng thì đứng ở cửa, hầu hạ Thánh thượng và đại quan từ đằng xa.

Tiếng trống từ bên ngoài tẩm cung vang lên “Tùng...tùng...”

Một loại âm thanh từ nơi nào đó vang tới, nhưng tất thấy công công và cung nữ trong cung trong lòng đều đã biết rõ ý nghĩa của tiếng trống được gióng lên giữa ban ngày là như thế nào.

Các cung nữ cúi đầu, không ít thị vệ trong tâm cũng cảm thấy không yên, không ai dám đi lại, tất cả đều quỳ gối.

... .

Việc phong lưu xảy ra trong cung Thái Sơ cũng không làm kinh động đến quan thần của Vạn Tượng thần cung. Lúc này Lý Đức Chiêu, Tô Vị Đạo và các vị tướng quốc dẫn theo các quan đại thần vào nội đường, họ đưa hai viên ngọc xá lợi đặt ngay ngắn lên trên chiếc bàn kê lân bạch ngọc.

Mọi người bàn luận sôi nổi, xá lợi đương nhiên chỉ có một viên là thật, vậy cuối cùng trong hai viên thì viên nào là giả, điều này làm cho trong lòng mọi người đầy hiếu kỳ, xong chỉ có điều là những kẻ đã đánh cược thì đại bộ phận đều hi vọng viên của Ngụy Vương mang tới là đồ giả.

Võ Thừa Tự trong lòng cảm thấy vô cùng bất an, lão nằm mơ cũng không thể ngờ rằng Lý Đán cũng đem tới một viên xá lợi giống hệt của lão.

Hóa ra là có hai viên Xá Lợi, một thật một giả. Đến lúc này, Võ Thừa Tự mới mơ hồ cảm thấy rằng có lẽ lão đã bị Võ Thuận lừa rồi.

Võ Thuận nhất định còn giấu lão rất nhiều chuyện, Võ Thừa Tự hận là mình không thể nghiền Võ Thuận ra thành tro bụi, nhưng hận thì hận, trước mắt lão phải vượt qua cửa ải này cái đã, cung tiến xá lợi giả là mắc tội phạm thượng khi quân.

Trong lòng Võ Thừa Tự vẫn tồn tại một tia hi vọng, đó là viên xá lợi của lão là đồ thật còn của Lý Đán là đồ giả.

Đúng lúc này mấy tên lính canh từ ngoài đại sảnh hô lớn:

- Thánh thần Hoàng đế Bệ hạ giá lâm.

Quan lại triều thần ai về vị trí đó, cùng khom người quỳ lạy nghênh đón Hoàng đế Đại Đường Võ Tắc Thiên giá lâm. Võ Tắc Thiên mặc hoàng kim long bào, đầu đội vương miện cùng tám cung nữ tay cầm quạt tròn cán dài và mười mấy tên thị vệ hông đeo kiếm tiến vào đại điện.

Lương Vương Võ Tam Tư cao giọng hô to:

- Cung nghênh bệ hạ vào triều.

Tất thấy quan lại triều thần cùng đồng thanh:

- Cung nghênh bệ hạ vào triều.

Võ Tắc Thiên sắc mặt hồng hào, tinh thần phấn chấn, ở bà toát lên một vẻ xinh đẹp đến dị thường. Bà ngồi xuống ngai vàng, Thượng Quan Uyển Nhi đứng bên cạnh để hầu hạ. Võ Tắc Thiên nhìn một lượt văn võ bá quan rồi khoát tay nói:

- Các ái khanh bình thân.

- Tạ ơn bệ hạ.

Lúc này Võ Tắc Thiên đang hướng ánh mắt về phía hai viên xá lợi đang đặt trên bàn.

Lúc này, hộp đựng xá lợi được thợ thủ công dùng công cụ đặc biệt mở ra, phía bên trong là hai viên ngọc được đặt trong kim quan ngăn quách.

Hai hộp ngọc một màu xanh, một màu trắng. hộp màu xanh là Lý Thừa Tự hiến vào còn hộp màu trắng do Lý Đán cung tiến.

Võ Tắc Thiên gật đầu với tướng quốc Lý Đức Chiêu rồi nói:

- Có thể phân biệt xá lợi thật hay giả rồi!

Lý Đức Chiêu hô lớn:

- Mời cao tăng vào điện

Trong tiếng chuông ngân du dương, hai cao tăng đến từ Thiên Trúc là Bồ Đề Lưu Chí và Bảo Tư Duy tay cầm pháp trượng chậm rãi đi vào đại điện. Hai vị cao tăng này đã từng được mục sở thị xá lợi của Tiểu A Đà Tự.

Vị cao tăng già bước tới trước mặt Võ Tắc Thiên thì lễ rồi nói:

- Tham kiến hoàng thượng vạn tuế, Hoàng đế bệ hạ vạn tuế, vạn vạn tuế!

Võ Tắc Thiên mỉm cười rồi nói:

- Hai vị cao tăng, miễn lễ. Trẫm muốn hỏi một chút, hai viên xá lợi này liệu có tồn tại trường hợp cả hai viên đều là thực không?

Bồ Đề Lưu Chí thi lễ, khom người nói:

- Chỉ có duy nhất một viên Di Lặc Bồ Tát xá lợi, bản tăng mười năm trước đây đã tận mắt nhìn thấy. Bây giờ hai viên xá lợi lại đến từ cùng một nơi, vậy chỉ có thể là một viên là thật, viên còn lại là giả.

- Được rồi, trước tiên tiến hành kiểm tra phân biệt xá lợi đã.

Hai vị cao tăng Bồ Đề Lưu Chí và Bảo Tư Duy ngồi trang nghiêm phía trước chiếc bàn bằng bạch ngọc, lúc này tất cả triều thần đều hướng đến sát phía trước chiếc bàn, đến ngay cả Võ Tắc Thiên cũng không giấu được vẻ hiếu kỳ, đứng trên bục chăm chú quan sát.

Hai vị cao tăng cẩn thận nhắc chiếc hộp ngọc để lộ ra kim quan ngân quách, mở ngân quách, lại mở kim quan ra, bên trong là hai quả cầu ngà voi bóng loáng rỗng ở bên trong được gắn cố định vào chiếc hộp bằng vàng. Qua khe hở có thể nhìn thấy được hai viên xá lợi ở trong.

Lúc này, Bồ Đề Lưu Chí vỗ tay rồi hô to:

- Khởi bẩm bệ hạ, trong chiếc hộp màu trắng là xá lợi thật.

Cả đại điện vang lên những tràng pháo tay hoan hô, Hoàng tự Lý Đán cảm động quỳ xuống rồi hướng về phía Võ Tắc Thiên vội vàng dập đầu nói:

- Đây là lễ vật mà nhi thần muốn dâng cho bệ hạ nhân ngày thọ thần của người.

Võ Tắc Thiên gật đầu cười nói:

- Thật hiếm có người nào lại hiếu thuận như hoàng nhi, trẫm vô cùng cảm kích.

Võ Tắc Thiên đưa mắt hướng tới chiếc hộp ngọc màu xanh, sắc mặt dần dần trở nên đanh lại, lúc này rất nhiều con mắt đang đổ dồn về phía chiếc hộp đựng xá lợi còn lại, nếu chiếc hộp ngọc màu trắng bên trong có đựng xá lợi thật, vậy thì viên xá lợi trong chiếc hộp ngọc màu xanh nhất định có vấn đề rồi.

Võ Thừa Tự toàn thân ứa mồ hôi, hai chân run run, ánh mắt lộ rõ vẻ tuyệt vọng. Lúc này cao tăng Bảo Tư Duy vỗ vỗ tay nói:

- Khởi bẩm bệ hạ, xá lợi trong chiếc hộp ngọc màu xanh chỉ là xá lợi giả.

Trong đại điện lập tức lặng ngắt như tờ, Võ Tắc Thiên hừ một tiếng nhìn Võ Thừa Tự với ánh mắt căm giận:

- Võ Thừa Tự ngươi dám phạm thượng khi quân!

Võ Thừa Tự chân mềm nhũn, ngã quỵ xuống đất, liên tục dập đầu nói:

- Bệ hạ, thần quả thật không biết đây là viên xá lợi giả.

Bên cạnh Võ Tam Tư bước ra quỳ xuống tâu:

- Bệ hạ, chiếc hộp đồng vốn là được bịt kín, nếu không mở ra, Ngụy Vương làm sao có thể biết viên xá lợi này là giả hay là thật? Theo thần thì Võ Thừa Tự cũng chỉ vì muốn chúc phúc bệ hạ mà thôi, kính xin bệ hạ minh xét cho chút lòng thành của y, tha cho y lần này.

Võ Tắc Thiên chưa nguôi giận, lạnh lùng đáp:

- Cũng có thể là chính hấn giả tạo để lừa gạt trẫm.

Võ Thừa Tự sợ tới mức bủn rủn tay chân, quỳ rạp người vừa khóc vừa giải thích:

- Viên xá lợi này là do con nuôi của thần là Võ Thuận dâng tặng, thần cũng chỉ là bị nó lừa mà thôi.

- Tên Võ Thuận này đang ở nơi nào?

Võ Tắc Thiên truy vấn Võ Thừa Tự.

- Nó...nó đã vì sợ tội mà tự sát rồi.

Võ Tắc Thiên không kìm được cơn giận dữ ra lệnh:

- Đưa hấn ra ngoài đánh cho ta.

Hơn mười thị vệ tiến tới, áp giải Võ Thừa Tự ra bên ngoài. Lúc này cơn giận dữ trong lòng Võ Tắc Thiên đã nguôi đi phần nào, dần bình tĩnh trở lại và nói với quần thần:

- Tạm thời đưa Di Lạc xá lợi vào chùa Bạch Mã, trẫm sẽ tổ chức một buổi lễ long trọng nghênh đón xá lợi.

Bà nói với Võ Tam Tư:

- Chuyện này giao cho Lương Vương toàn quyền phụ trách.

Võ Tam Tư vội vàng thi lễ:

- Vi thần tuân chỉ!

Võ Tắc Thiên phất tay áo rồi ra lệnh:

- Bãi triều!

Bà đứng dậy rồi bước đến phía lối đi bên cạnh của đại điện. Trên điện lúc này quần thần đều bàn tán xôn xao và cho rằng lần này Ngụy Vương bị phán tội khi quân, sợ rằng sẽ rất khó thoát được tội đây.

Võ Tắc Thiên nổi giận đùng đùng trở lại tẩm cung, trong mắt của bà hiện lên một vẻ gì đó rất phức tạp, thể hiện trong lòng khó yên.

Lúc này, Thượng Quan Uyên Nhi đưa mắt nhìn Tiết Hoài Nghĩa, Tiết Hoài Nghĩa chậm rãi bước lên phía trước rồi quỳ xuống:

- Vi thần đa tạ bệ hạ đã đưa xá lợi vào thờ trong chùa Bạch Mã.

Võ Tắc Thiên đưa mắt nhìn hấn, sự tức giận trong lòng đã dần dần nguôi ngoai, bà nói:

- Trẫm chỉ là giận tên Võ Thừa Tự trốn tránh trách nhiệm, không ngờ hấn đem hết tội lỗi đổ lên đầu con nuôi của mình, thật hoang đường.

Tiết Hoài Nghĩa chợt nghĩ tới Vương Đạo Uyên bị Võ Thuận đánh chết nên cười nhạt nói:

- Võ Thừa Tự kì thực là đang lừa gạt bệ hạ, vi thần nghe nói con nuôi của hấn không phải sợ tội tự sát mà là bị người khác giết chết.

Võ Tắc Thiên sững người hỏi:

- Có chuyện đó sao?

- Bệ hạ, vi thần biết chuyện này không hề đơn giản. Võ Thừa Tự kì thực biết rõ viên xá lợi này là giả, vậy mà còn cố ý hiển cho bệ hạ, còn sự tình cụ thể phát sinh ra sao thì vi thần cũng không biết, nhưng vi thần biết việc Võ Thuận bị giết là có liên quan tới việc tranh đoạt hai viên xá lợi.

Chiêu này của Tiết Hoài Nghĩa đúng là nhất tiễn hạ song điêu, không chỉ báo thù cho Vương Đạo Uyên mà còn biến việc Lý Đán hiển xá lợi trở nên chẳng còn ý nghĩa gì.

Vi Đoàn Nhi đứng bên cạnh vội tiến lên phía trước rồi quỳ xuống tâu:

- Ngự Vương là cháu ruột của bệ hạ, lấy lòng bệ hạ còn không được sao lại có thể gây ra sự việc khi quân này được? Như lời của Long Vương vừa nói, chiếc hộp đồng vốn được bịt kín, nếu không mở ra sao có thể biết bên trong là đồ thật hay đồ giả, kính xin bệ hạ suy xét.

Trong mắt Võ Tắc Thiên những kẻ nhỏ bé như hạt cát này sao có thể lưu lại được, bà không nghe lời tấu trình của Vi Đoàn Nhi. Bà phát tay ý bảo mọi người lui ra, ra lệnh:

- Mau triệu Lai Tuấn Thần vào gặp trẫm.

Võ Tắc Thiên khoanh tay đi qua đi lại trong phòng, trong mắt có chút suy tư. Không biết bà đang nghĩ gì?

Lát sau, Lai Tuấn Thần xuất hiện, quỳ gối nói:

- Thần, Lai Tuấn Thần tham kiến bệ hạ.

Võ Tắc Thiên chậm rãi nói:

- Vụ án Địch Nhân Kiệt tiến triển thế nào rồi?

- Hồi bẩm bệ hạ, Địch Nhân Kiệt không chịu thừa nhận đã tẩm thuốc độc vào cuốn kinh phật. Vi thần dự định ngày mốt sẽ tiến hành tái thẩm tra, tiếp tục tới lấy lời khai của ông ta.

Võ Tắc Thiên thản nhiên nói:

- Vụ án này tạm thời chuyển giao cho Ngự Sử Trung Thừa Chu Doãn Nguyên, người không cần làm nữa.

Lai Tuấn Thần hoảng sợ, gã đang định giải thích thì Võ Tắc Thiên khoát tay áo nói:

- Trẫm đã quyết định rồi, trẫm muốn giao một việc khác cho người.

Lai Tuấn Thần bắt đắc dĩ đành phải cúi đầu. Võ Tắc Thiên khoanh tay đi qua đi lại vài bước rồi nói:

- Trẫm rất quan tâm đến cái chết của con nuôi Võ Thừa Tự, Võ Thuận, lệnh cho người trong vòng 10 ngày phải điều tra cho ra manh mối việc này cho ta.

- Vi thần tuân chỉ!

Lai Tuấn Thần cảm thấy trong lòng có gì đó hụt hẫng, rất nhiều kế hoạch của gã giờ đây đã phải hoãn lại.

76. Chương 76: Cá Chết Lưới Rách

Tên khốn này!

Trong thư phòng, Võ Thừa Tự đang vô cùng tức giận, chỉ vào Lam Chấn Ngọc đang quỳ dưới đất mà mắng:

- Nhà ngươi thật là gan to hơn trời, lại còn dám lừa gạt ta à, hôm nay ta phải giết chết nhà ngươi mới được.

Lam Chấn Ngọc quỳ dưới đất không dám nói nửa lời, trong đầu đang hiện lên vô số các suy nghĩ để tìm cách tự cứu lấy bản thân mình.

- Lúc đầu xá lợi đích xác là đồ thật, tại hạ chỉ đưa cho Võ Thuận nhưng sao lại có thể biến thành đồ giả được, từ đó đến nay đã xảy ra những việc gì ti chúc quả thật không hề hay biết.

- Người còn dám lừa gạt ta.

Võ Thừa Tự tức giận đến phát điên. Sự dối trá của Võ Thuận làm cho y hôm nay đã phải chịu bao nỗi nhục nhã. Võ Thuận đã chết nên y trút tất cả mọi tức giận lên đầu của Lam Chấn Ngọc.

Võ Thừa Tự rút ra một cây kiếm đang được treo trên tường rồi thật hung ác vung kiếm chém xuống đầu Lam Chấn Ngọc.

- Đang...!

Một âm thanh thật lớn vang lên, một thanh kiếm khác đã chặn lại đường kiếm của Võ Thừa Tự.

Võ Phù Dung chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện trước mặt phụ thân mình, nàng kích động nói to:

- Phụ thân, người định làm gì vậy?

Võ Thừa Tự sửng sốt rồi lùi lại hai bước, y ngạc nhiên nhìn con gái mình:

- Người...người...dám...

Võ Thừa Tự không biết nên nói thế nào, con gái của y đã dùng kiếm để đỡ cho tên Lam Chấn Ngọc này. Võ Thừa Tự quát to:

- Nghiệp chướng, người dám dùng kiếm để uy hiếp ta?

Võ Phù Dung thu kiếm lại, rồi dùng thân mình che cho Lam Chấn Ngọc nói:

- Phụ thân cần gì phải nói ra những lời như vậy! Lam Chấn Ngọc là kẻ tài giỏi đặc lực của con, phụ thân không dùng hấn nữa thì cũng không cần phải giết chết như vậy. Giết hấn rồi chẳng phải là phụ thân không thấu hiểu suy nghĩ của con gái mình sao?

- Tài giỏi đặc lực!

Võ Thừa Tự cười nhạt:

- Người nói cho ta xem, hấn tài giỏi ở điểm nào?

- Con sẽ để hấn chứng minh cho cha thấy, nhưng một khi nữ nhi còn sống thì tuyệt đối không để cha giết hấn đâu.

Võ Thừa Tự ngồi sụp xuống, không khỏi suy nghĩ, sự cứng rắn của con gái khiến trong lòng y xuất hiện một thứ gì đó e ngại và có phần không hiểu.

Tất cả những võ sĩ mà y nuôi dưỡng đều do con gái của y là Phù Dung nắm trong tay. Phù Dung luôn là trợ thủ đặc lực nhất của y, hôm nay lại vì một tên Lam Chấn Ngọc này mà trở mặt.

- Vậy bây giờ người tính sao?

Võ Thừa Tự vò đầu bứt tai một cách khổ sở, y cảm thấy vô cùng mệt mỏi rồi.

Võ Phù Dung đưa ánh mắt liếc qua phía Lam Chấn Ngọc, Lam Chấn Ngọc lập tức đứng dậy rồi lui ra ngoài.

Nhìn bóng dáng Lam Chấn Ngọc đã lùi xa, Võ Phù Dung mới hỏi:

- Nghe nói Lai Tuấn Thần gửi tới cho phụ thân một bức thư, nội dung ở trong viết gì vậy?

- Thánh thượng không cho gã tiếp tục đảm nhiệm vụ án Địch Nhân Kiệt, giao vụ án này cho Chu Doãn Nguyên rồi.

- Vậy là đúng rồi, Thánh thượng đã có chút nghi ngờ đối với vụ án của Địch Nhân Kiệt rồi, phụ thân không nên do dự nữa, phải lập tức ra tay trừ khử Địch Nhân Kiệt thôi. Nếu ông ta không chết thì kiểu gì sau này phụ thân cũng sẽ bị liên lụy cho coi.

Võ Thừa Tự trầm tư một hồi lâu, cuối cùng cũng gật đầu nói:

- Nói rất đúng, việc này ta giao cho con lo liệu.

- Phụ thân yên tâm, nữ nhi sẽ không để cho cha phải thất vọng đâu.

Võ Phù Dung thi lễ rồi vội vã quay người bước đi. Lúc này quân sư thân cận của Võ Thừa Tự là Minh tiên sinh từ trong bóng tối bước ra, hấn thản nhiên hỏi:

- Điện hạ sao chỉ nói có một nửa sự việc cho nữ nhi của mình nghe vậy, Lai Tuấn Thần không chỉ bị tống khứ khỏi vụ án của Địch Nhân Kiệt thôi đâu.

Võ Thừa Tự lắc lắc đầu:

- Người không thấy sao, con gái ta và Lam Chấn Ngọc có quan hệ phải nói là trên mức tình cảm, nếu nói cho con bé biết thì ắt Lam Chấn Ngọc cũng sẽ biết, ngộ nhỡ hấn làm lộ ra chuyện gì thì e là sẽ gây cho ta rất nhiều bất lợi.

- Một khi đã như vậy, tại sao điện hạ không trực tiếp ra tay giết hấn luôn đi?

- Bây giờ giết hấn, Phù Dung sẽ trở mặt với ta. Bây giờ chưa cần vội, xem xem kết quả Lai Tuấn Thần điều tra như thế nào rồi mới tính tiếp.

Võ Thừa Tự khoanh tay đi qua đi lại vài bước rồi hỏi:

- Theo người thì Lai Tuấn Thần điều tra đến đâu rồi?

Minh tiên sinh ngẫm nghĩ một chút rồi nói:

- Bây giờ thì cũng thật khó đoán, xong Lai Tuấn Thần là kẻ hai mặt, điện hạ cũng không nên quá tin tưởng loại người như vậy. Thần nghĩ điện hạ nên phái người âm thầm đi điều tra vụ việc này.

- Ta phái người thì lại phải thông qua Phù Dung. Có thể con bé sẽ...

- Không cần phải thông qua Phù Dung, điện hạ có thể mời Ngự Phẩm Long tới mà.

- Nhưng.....Ngự Phẩm Long là người của Vi Đoàn Nhi, nàng ta liệu có chắc chắn đồng ý không?

Minh tiên sinh lạnh lùng nói:

- Chỉ cần cho Vi Đoàn Nhi cái mà nàng ta muốn, thì làm gì có việc gì mà nàng ta không đồng ý với điện hạ được.

- Nói rất có lý, chuyện này để ta suy nghĩ thêm một chút.

... .

- Tại một căn phòng tối khác trong Ngự Vương phủ, tiếng thở gấp cuối cùng cũng đã bình thường trở lại, Võ Phù Dung giống như một con mèo đã nằm sấp trên người của Lam Chấn Ngọc, nàng dùng ngón tay thon dài ngọc ngà của mình cào nhẹ lên ngực gã.

- Hôm nay người ta liều mạng cứu chàng, chàng phải cảm ơn người ta thế nào đây?

- Không phải ta đã đáp tạ rồi sao?

- Cái tên hư hỏng này!

Võ Phù Dung cười nói:

- Là chàng chiếm tiện nghi của ta chứ đáp tạ cái gì?

- Đêm nay ta làm thêm ba lần nữa, vậy có được coi là báo tạ nàng không?

Võ Phù Dung dịu dàng nói:

- Ba lần thì còn ít lắm, ít nhất cũng phải năm lần mới được.

Lam Chấn Ngọc xoa xoa lên cổ nàng rồi mắng yêu:

- Con mụ hồ ly tinh này, bây giờ ta biết vì sao mà chồng nàng chết rồi!

- Chàng dám bóp cổ ta à, được, bóp chết ta rồi xem ai còn đến cứu chàng được.

Đôi tay Lam Chấn Ngọc dần nới lỏng ra, một lúc sau mới nói:

- Nàng muốn ta đi giết Địch Nhân Kiệt đúng không?

- Thật là thông minh, xong chàng chỉ đoán được một nửa thôi.

Ánh mắt nhõng nhẽo đã biến mất trên khuôn mặt của Phù Dung, sát khí hiện lên, nghiêm rắng nói:

- Không chỉ có hấn mà con gái của hấn là Địch Yến cũng phải chết.

Lam Chấn Ngọc chậm chậm nhắm mắt lại, đây là thói quen của gã trước khi giết người. gã nhất định phải nhắm mắt lại nghỉ ngơi nửa canh giờ.

... .

Không khí căng thẳng trong nhà lao của Đại Lý Tự, sau khi Lai Tuấn Thần bị tổng khởi vụ án của Dịch Nhân Kiệt thì Chu Doãn Nguyên, một người chính trực đã đồng ý tới tiếp quản vụ án này.

Lý Trân lập tức ý thức được, nếu như không thể đường đường chính chính giết chết Dịch Nhân Kiệt thì chắc chắn đối phương sẽ không từ một thủ đoạn nào để ra tay cả, và nhân cơ hội vụ án còn chưa được chuyển giao cho người khác thì phải gán cho cái chết của Dịch Nhân Kiệt là sợ tội mà tự sát.

Ở thời điểm hết sức căng thẳng này, Lý Trân cũng thực hiện một cách tương tự. Hắn để cho Dịch Yến mặc bộ đồ của ngục tốt rồi đưa nàng vào ngục để bảo vệ cho cha mình.

Nhưng điều này vẫn chưa đủ, Lý Trân còn bảo Dịch phủ vận dụng toàn bộ mối quan hệ của mình để tìm kiếm sự trợ giúp.

Đêm xuống, bên ngoài các buồng giam Đại Lý Tự là một không gian vô cùng yên tĩnh, phần lớn đám tù nhân đều đang mơ màng ngủ, chỉ có vài tên ngục tốt đi qua đi lại tuần tra.

Vết thương trên người Dịch Nhân Kiệt dần dần bình phục, nhưng vẫn chưa thể cử động mạnh được. Dịch Nhân Kiệt nằm trên đồng cỏ và bên cạnh người bảo vệ ỳnh là Tử Chí nói chuyện thì thầm với nhau.

Tử Chí hôm nay cũng tăng thêm độ cảnh giác, bên trong y mặc thêm áo giáp bảo vệ những yếu điểm trên cơ thể, phi đao cũng tăng lên bảy chiếc, ngoài ra y còn giấu thêm một thanh trường kiếm. Y là cửa ải bảo vệ cuối cùng của Dịch Nhân Kiệt, y mà chết thì coi như Dịch Nhân Kiệt cũng xong đời.

- Tử Chí sao cậu lại ghét đọc sách vậy? Cậu cần phải hiểu loạn thế thì võ nghệ, mà thịnh thế thì văn tài. Hiện nay Đại Đường đang thịnh, vì vậy chỉ có đọc sách học văn mới có thể có chỗ đứng trong xã hội được.

- Lão tướng quốc, có người được trời phú cho cái khiếu đọc sách, chỉ cần đọc qua là nhớ liền, còn tại hạ đây không có cái khiếu đó, hễ cứ cầm tới quyển sách là ngủ gà ngủ gật.

Cha ta cũng nói bao nhiêu người đọc sách như vậy nhưng hàng năm đi thi tiến sĩ thì cũng chỉ đỗ có vài người, còn chẳng bằng học giết heo thịt dê, chỉ ít thì cũng có cái nghề để kiếm tiền nuôi sống gia đình. Xét một cách tổng thể thì có thực mới vực được đạo.

Dịch Nhân Kiệt mỉm cười nói:

- Phụ thân của người đứng là một người ngay thẳng.

- Kỳ thực ta cũng biết đọc sách viết văn, sẽ nhận được sự tôn trọng của người khác, xong thường thì những kẻ đọc sách đều có mưu mô, nếu đem so sánh với kẻ giết heo thịt dê thì bọn người này còn nguy hại cho dân chúng hơn.

- Câu nói này chỉ có ba phân đạo lý. Một kẻ đọc sách hay không đọc sách thì không liên quan gì đến việc tâm địa của họ có xấu xa hay không, chỉ là đọc sách thì có thể tìm được chỗ đứng trong xã hội.

.....

Dịch Nhân Kiệt dần dần khuyên bảo chàng trai bên cạnh mình. Trong phòng nghỉ dành cho ngục tốt, Lý Trân đang tính tới những thủ đoạn mà đối phương có thể sẽ sử dụng.

Dịch Yến trên người khoác bộ quần áo của ngục tốt, ngồi bên cạnh Lý Trân, nàng nói nhỏ:

- Huynh trưởng của muội đã liên hệ với Kim Ngô Vệ rồi, Trương tướng quân Kim Ngô Vệ hứa đêm nay sẽ tăng cường tuần tra quanh Đại Lý Tự.

Lý Trân gật đầu, mặc dù việc Kim Ngô Vệ đi tuần cũng không có nhiều tác dụng cho lắm nhưng chí ít cũng làm cho kẻ địch phải có chút dè chừng.

Lúc này, một tên ngục tốt vội vã chạy tới báo:

- Ngự sử Chu Trung thừa tới thăm vấn Dịch tướng quốc.

Lý Trân nhún mày một cái, việc Chu Doãn Nguyên đến thăm vấn Địch Nhân Kiệt vào ban đêm, điều này có thể thông cảm được, nhưng cứ như vậy mãi sẽ làm những việc đã sắp xếp bị rối tung lên.

Địch Yến bên cạnh vội la lên:

- Không thể để cho y mang cha của muội đi, giữa đường sẽ bị kẻ xấu phục kích.

Lý Trân ngẫm nghĩ một lúc, vậy có thể lấy việc Địch Nhân Kiệt bị thương rất nặng ra làm lý do, trì hoãn việc Chu Doãn Nguyên giải Địch Nhân Kiệt đi và chỉ thăm vấn trong nhà lao thôi.

- Còn có ai tới không?

Lý Trân hỏi.

- Còn có Vương Ngục thừa, nhất định phải kí tên thì Ngự Sử Đài mới có thể đưa người đi được.

- Nhìn cho kĩ rồi nói lại cho ta.

Vương Đức Thọ chủ quản toàn bộ nhà giam của Đại Lý Tự, Lý Trân chỉ là một tên quan coi ngục tép riu, không có tư cách gì để có thể cản được Ngự Sử Đài đưa người đi được.

Lúc này, từng cánh cửa lớn của thiên lao đã được mở, Ngự Sử Trung Thừa Chu Doãn Nguyên cùng mười mấy thị vệ đang tiến vào nhà giam.

Chu Doãn Nguyên tuổi ngoài 50, dáng người cao gầy, sắc mặt nghiêm nghị, trên mình khoác bộ triều phục tứ phẩm màu đỏ thẫm, đầu đội mũ sa, bên hông đeo một trường kiếm, mười mấy thị vệ ai nấy đều khôi ngô, mặt đường đường sát khí.

Chu Doãn Nguyên đi tới cánh cửa sắt cuối cùng, rồi giơ ra tấm kim bài chuyên để dẫn giải phạm nhân của Ngự Sử Đài ra. Vương Đức Thọ vội vàng hô lớn:

- Mở cửa lao, đưa phạm nhân ra.

Không biết tại sao Lý Trân luôn cảm thấy bản thân mình đã từng gặp qua người này ở đâu đó rồi. Đôi mắt Chu Doãn Nguyên làm hắn cảm thấy rất thân quen, nhưng Chu Doãn Nguyên sinh ra ở Lạc Dương, bởi vậy hắn khẳng định mình và người này chưa từng gặp nhau bao giờ.

Lý Trân tiến lên phía trước chấp hai tay và nói:

- Khởi bẩm Vương ngục thừa, không có chữ kí lệnh của đại nhân, tì chức không thể mở cửa lao.

- Khốn kiếp!

Vương Đức Thọ giận dữ:

- Đây là Ngự Sử Đài trung thừa, mắt chó nhà ngươi không lẽ mù rồi sao?

- Rất tiếc, đây là quy định của triều đình, không có chữ ký của ngục thừa, tì chức không thể tự tiện mở cửa.

Vương Đức Thọ tức giận nghiến răng ken két nhưng cũng không có cách nào, hắn nói:

- Lấy giấy bút lại đây, đợi đó ta sẽ quay lại trừng trị ngươi.

Hai tên ngục tốt cuống quýt mang giấy bút lại, Vương Đức Thọ đứng bên chiếc bàn nhỏ vừa chửi mắng vừa kí lệnh.

Lúc này, Lý Trân càng nhìn lại càng cảm thấy Chu Doãn Nguyên rất quen. Ngón tay của Chu Doãn Nguyên thon dài nhưng có vẻ rất mạnh, cái tư thế cầm kiếm cũng cho thấy một uy lực to lớn toát ra từ người này.

Trong lòng Lý Trân bỗng sinh nghi. Chu Doãn Nguyên phải là một kẻ thư sinh mới đúng chứ, sao có thể có một vóc dáng của quan võ thế kia và cơ bản là hắn chẳng biết cái gì gọi là Ngự Sử Trung Thừa cả, tất cả đều là Vương Đức Thọ đang nói, hay là....

Lý Trân cảnh giác lùi về phía sau, tay cầm lấy chuôi kiếm, ánh mắt nghiêm nghị lạnh lùng nhìn chằm chằm về phía Chu Doãn Nguyên:

- Chu Trung thừa, ta cảm thấy chúng ta quen nhau thì phải.

Lúc này Chu Doãn Nguyên nở một nụ cười lạnh lùng nói:

- Lý công tử, chúng ta là bạn cũ, đương nhiên là quen rồi.

77. Chương 77: Huyết Chiến Thiên Lao

Chu Doãn Nguyên bỗng lột bỏ chiếc mặt nạ, lộ ra một vết sẹo rất dài trên mặt, đúng là Lam Chấn Ngọc, đối thủ cũ của Lý Trân, ánh mắt gã để lộ ý cười âm u lạnh lẽo, kiếm trong tay chợt lóe sáng, đâm thẳng vào cổ họng Lý Trân.

Mười mấy thủ hạ phía sau gã cũng đồng thời rút đao, đánh về phía Dịch Yển và vài tên ngục tốt, nhất thời trong phòng giam đao quang kiếm ảnh lóe lên, tiếng thét vang dội.

Nếu là mấy tháng trước, Lý Trân không phải là đối thủ của Lam Chấn Ngọc, nhưng từ khi hắn theo Bùi Mân học kiếm, tuy rằng chỉ vẹn vẹn mười ngày ngắn ngủi, kiếm thuật của Lý Trân đã tăng vọt về chất. Hắn đem tinh hoa của tài bản cung kết hợp trong kiếm pháp, nên giờ hắn đã có thể đánh ngang hàng với Lam Chấn Ngọc rồi.

Chỉ trong chớp mắt, hai người đã đối công bảy tám chiêu kiếm, Lý Trân không rơi vào thế hạ phong chút nào, khiến Lam Chấn Ngọc cảm thấy kinh ngạc vô cùng.

Gã đã từng thấy Lý Trân so kiếm với Sách Văn, tuy rằng kiếm pháp không tệ, nhưng so với mình còn kém xa lắm, cùng lắm chỉ có thể chống đỡ với mình chừng mười kiếm, nhưng hiện tại kiếm pháp của Lý Trân dường như đã thay đổi hoàn toàn, lão luyện trầm ổn, vừa nhanh vừa độc, hoàn toàn không thua kém mình.

Lam Chấn Ngọc lập tức thu hồi ý coi thường, hét lớn một tiếng, toàn lực ứng phó, chiến đấu kịch liệt với Lý Trân.

Tuy rằng Lý Trân thành công cầm chân Lam Chấn Ngọc, nhưng Dịch Yển bên kia lại cực kỳ nguy hiểm.

Mười mấy võ sĩ Lam Chấn Ngọc dẫn theo cũng không phải thị vệ thường đi theo Võ Phù Dung, mà là tử sĩ Võ Thừa Tự nuôi dưỡng, tổng cộng có gần năm mươi người, đều là kẻ liều mạng đến từ khắp nơi trong thiên hạ.

Trong đó có kẻ cướp sông cướp biển, cũng có tội phạm giết người bỏ trốn, bọn họ ở trong Ngục vương phủ không có tên, đều đã lập tử thề...

Lần này Lam Chấn Ngọc dẫn theo mười bốn người, ai cũng võ nghệ cao cường, sát phạt dững mãnh, bọn họ chỉ chốc lát đã giết chết bảy tám tên ngục tốt, ngay cả Ngục thừa Vương Đức Thọ cũng đã bị chặt rơi đầu trong lúc hỗn chiến rồi.

Năm sáu người vây công một mình Dịch Yển, may mà gian phòng này rất rộng, cũng liên kết với nhau, Dịch Yển dựa vào thân thủ cao siêu của nàng, nhiều lần thoát khỏi hiểm cảnh.

Chín tên khác chia hai nhánh, năm tên trên thềm đá chống đỡ ngục tốt ở các phòng giam còn lại tới viện trợ, bốn tên còn lại mở cửa sắt chữ Mậu của nhà giam, vọt vào, mục tiêu của bọn chúng cực kỳ rõ ràng, lao thẳng tới phòng giam Dịch Nhân Kiệt ở trong cùng.

Bốn tay sát thủ vừa mới vọt tới trước phòng giam, phi đao từ phía sau nhất loạt phóng tới như tia chớp, giữa gáy của một kẻ trong đó, sát thủ kêu lên một tiếng đau đớn, tức khắc ngã quỵ.

Mấy tên sát thủ này vừa phát hiện, hai gian phòng giam trong cùng không ngờ đều là phòng trống, không có phạm nhân, càng không có mục tiêu bọn chúng muốn tìm. Ba người ngơ ngác nhìn nhau, tin tình báo của bọn họ có sai sót, Dịch Nhân Kiệt không ở phòng giam trong cùng, vậy có thể ở đâu?

Còn nữa, phi đao này từ đâu trong nhà giam bắn ra? Ba tên sát thủ lập tức xoay người, bắt đầu tìm kiếm từng gian phòng một.

Bọn chúng không chỉ có đao, còn mang theo tên nổ tẩm kịch độc, cho dù không tiến vào phòng giam, bọn chúng cũng có thể đứng ngoài mà bắn chết Dịch Nhân Kiệt.

Lý Trân và Lam Chấn Ngọc đã chiến đấu kịch liệt hơn hai mươi hiệp, vẫn như cũ bất phân thắng bại. Lam Chấn Ngọc trở nên gấp gáp, bên ngoài có binh lính Kim Ngô vệ tuần tra, nếu như có ngục tốt nào kêu cứu, thu hút binh lính Kim Ngô vệ tới, hành động lần này sẽ hoàn toàn thất bại.

Lam Chấn Ngọc hét lớn một tiếng, hai mươi mấy kiếm như những chấm nhỏ lấp lánh mạnh mẽ tấn công về phía Lý Trân, Lý Trân nhanh chóng lui về phía sau, hóa giải từng kiếm chiêu tấn công về phía hắn.

Lam Chấn Ngọc không đợi Lý Trân tiến lên, xoay người như con diều, nhảy vào hành lang nhà giam, phóng đi trăm bước bên ngoài phòng giam, gã một lòng muốn giết Dịch Nhân Kiệt, đâu còn tâm tư hiếu chiến với Lý Trân.

Lúc này, mấy tên sát thủ đã tìm được nơi giam giữ Dịch Nhân Kiệt, Dịch Nhân Kiệt ở trong góc, được Tửu Chí bảo vệ, trong tay Tửu Chí cầm một chiếc khiên lớn, chặn hết mấy độc tiễn đối phương phóng tới.

- Sao vẫn chưa làm xong chuyện?

Lam Chấn Ngọc xông tới rống to.

- Bên trong có người bảo vệ ông ta, còn cầm tấm chắn, độc tiễn không có hiệu quả!

Lam Chấn Ngọc giận dữ, vung kiếm bổ tới khóa sắt, “Đinh!” một tiếng vang lên thật lớn, ánh lửa bắn ra tứ phía.

- Dùng búa bổ nó ra!

Lam Chấn Ngọc gấp giọng ra lệnh.

Đám sát thủ đã mang tới một chiếc búa, người đầu tiên bị phi đao trong tay Tửu Chí bắn chết, một gã sát thủ chạy vội đi lấy búa. Đúng lúc này, một mũi tên đột nhiên bắn tới, bắn trúng gáy của tên sát thủ kia, sát thủ rên lên một tiếng rồi ngã quỵ.

Lam Chấn Ngọc hoảng hốt, quay đầu lại chỉ thấy Lý Trân cầm cung tiễn trong tay, lạnh lùng đứng xa trăm bước ngoài cửa sắt, lại rút một mũi tên, giương cung nhắm thẳng gã bắn tới, Lang Nha tiến vừa kéo cung, bắn thẳng tới trước mặt gã.

Lam Chấn Ngọc quát to một tiếng, chớp mắt đã ngã nhào, mũi tên vừa sượt qua má gã, trên đầu mũi tên hình tam giác xuyên qua tai, tai trái của Lam Chấn Ngọc lập tức có máu tươi chảy ròng ròng.

Tuy rằng Lam Chấn Ngọc may mắn tránh thoát mũi tên này, nhưng đồng bọn bên cạnh gã lại không thể tránh thoát, Lang Nha tiến xuyên qua kè ngay cổ sát thủ, sát thủ trúng tên kêu lên khó chịu, ngã sấp xuống trên hàng rào sắt.

Hai mũi tên giết chết hai người, khi Lý Trân rút mũi tên thứ ba ra, Dịch Yến ở phía sau hô to:

- Lý đại ca cẩn thận!

Ba gã sát thủ vung đao đánh về phía Lý Trân, Lý Trân tung người nhảy lên, nhảy tới hành lang dài, trường kiếm lập tức rút khỏi vỏ, kiếm như hàn quang bắn ra, một kiếm đâm xuyên qua trước ngực một sát thủ.

Dịch Yến cũng đuổi tới, ngăn cản hai gã sát thủ còn lại.

Lam Chấn Ngọc lại nắm lấy cơ hội này, chạy như điên tới, khua kiếm đâm loạn về phía Lý Trân, gã biết mình chỉ cần cách xa Lý Trân một khoảng, gã sẽ chết dưới tay Lý Trân.

Lý Trân ném trường cung xuống, vung kiếm đón đỡ, hai người lại chiến đấu ngay ở đó.

Lúc này, một gã sát thủ phía ngoài cửa sắt hô to:

- Đi mau, quân đội đuổi tới rồi!

Trong lòng Lam Chấn Ngọc thầm kêu không ổn, hơi phân tâm, bị Lý Trân bắt được sơ hở, một kiếm đâm xuyên qua vai trái gã.

Lam Chấn Ngọc kêu thảm một tiếng, cả người gục về phía sau, nhưng trong nháy mắt ngã xuống ấy, khóe mắt gã thoáng liếc nhìn Dịch Yến, Dịch Yến đang ở ngoài mười bước, quay lưng về phía gã, đang ác chiến với hai tên sát thủ.

Không đợi cả người ngã xuống đất, Lam Chấn Ngọc đã ra sức ném qua, trường kiếm tuột khỏi tay, đâm thẳng về phía sau Dịch Yến.

Dịch Yến đang ở vào góc chết, mặt nàng bị một cây cột đá ngăn trở, không thể cảm nhận được có trường kiếm đang phóng tới, mắt thấy trường kiếm sắp đâm trúng lưng Dịch Yến.

Lúc này trường kiếm của Lý Trân cũng đồng thời bổ tới, ‘Keng!’ một tiếng vang lên, trường kiếm trong không trung đã bị hấn đánh bay.

Nhưng mục tiêu của Lam Chấn Ngọc cũng không phải Dịch Yến, mà là Lý Trân. Gã biết Lý Trân tất sẽ ra tay cứu Dịch Yến.

Đồng thời ngay khi gã ném trường kiếm ra, ám tiễn trong tay trái cũng đã bắn ra rồi, cực kỳ nhanh bắn về phía Lý Trân.

Lý Trân lúc này đã phân tâm, không cách nào tránh thoát mũi tên này, “Phù!” một tiếng, mũi tên ngắn trong suốt đã bắn trúng chân trái của Lý Trân.

Lý Trân chỉ cảm thấy trên đùi truyền tới một trận đau nhức, sức lực trên đùi nháy mắt biến mất, chân hấn mềm nhũn, chân trái khụy xuống đất, hấn dùng trường kiếm chống đỡ cả thân thể, cảm tức nhìn Lam Chấn Ngọc.

Vai trái Lam Chấn Ngọc bị thương, cũng khó có thể nhúc nhích được, thở hổn hển, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Lý Trân.

Lúc này, bên ngoài tiếng kêu rung trời, binh lính Kim Ngô vệ đã vọt vào Đại Lý Tự ngục. Lý Trân cười lạnh nói:

- Lam Chấn Ngọc, xem người chạy thoát thể nào?

Lam Chấn Ngọc lại cười đắc ý, xé toang áo ngoài, bên trong không ngờ là quần áo của ngục tốt, gã dùng hết khí lực toàn thân đứng lên, xoay người chạy trốn ra ngoài, vừa chạy vừa hô:

- Mau đi cứu Dịch tướng quốc, hung thủ ở trong phòng giam!

Lý Trân tức giận đến sắp học máu, lão đảo đứng lên đuổi theo, hô to:

- Đừng để gã chạy!

Vừa mới hô một tiếng, trước mắt hấn tối sầm, ngã ngay xuống đất.

Dịch Yến giết chết hai tên sát thủ cuối cùng, quay người lại thì phát hiện Lý Trân ngã trên nền đất, trên đùi cắm một độc tiễn màu lam trong suốt, nàng cả kinh hô lên:

- Lý đại ca!

Nàng nhào tới đỡ Lý Trân dậy, thấy hấn đã hôn mê, nàng dùng vải bố bọc lấy thân cây tiễn, không do dự chút nào nhổ độc tiễn xong, dòng máu đen sì lập tức trào ra ồ ạt.

Trong lòng Dịch Yến vừa bối rối, vừa sợ hãi, tìm lung tung trong túi da mang bên người, cuối cùng cũng lấy ra một lọ nhỏ, đổ nửa lọ thuốc bột lên vết thương của Lý Trân, lại mở miệng Lý Trân, đổ nửa lọ thuốc bột còn lại vào miệng hấn.

Đây là thuốc tiên giải dược do sư phụ Công Tôn đại nương của nàng chế ra, có tác dụng giảm bớt độc tính.

Cũng nhờ Lý Trân mạng lớn, độc tiễn này là Lam Chấn Ngọc dùng để ám sát Dịch Nhân Kiệt, cũng không cần dùng đến kịch độc Thổ Hỏa La luyện thành, chỉ dùng một loại hỗn hợp độc dược do gã tự chế, làm cho Lý Trân không bị độc phát mà chết ngay tức khắc.

Sau một lúc lâu, Lý Trân rên rỉ một tiếng, Dịch Yến mừng rỡ, thuốc giải độc đã có tác dụng, nhưng máu đen trên đùi Lý Trân lại không ngừng chảy, nàng lập tức ý thức được rằng, chỉ sợ thuốc của nàng không giải được độc tính trên người Lý Trân, nhất định phải tìm sư phụ nàng mới được.

Bấy giờ, năm trăm binh sĩ Kim Ngô vệ đã hoàn toàn khống chế được Đại Lý Tự ngục, Tôn Lễ cũng nghe tin đến ngay, y nhận ra Dịch Yến, lại thấy Lý Trân hôn mê bất tỉnh, trong lòng thăm cả kinh, mới vội vàng hỏi:

- Cậu ấy thế nào rồi?

Dịch Yến lắc đầu:

- Tình hình của huynh ấy rất không ổn, tôi phải lập tức đưa huynh ấy tới gặp sư phụ của tôi!

Tôn Lễ lấy một ngân bài ra đưa cho nàng:

- Dùng thứ này có thể ra khỏi Hoàng thành, cô đi nhanh đi, chuyện ở nhà lao ta sẽ giải quyết cho ổn thỏa!

Dịch Yến công Lý Trân đi ngay, đi được vài bước, nàng nói với Tôn Lễ:

- Người trẻ tuổi ở cùng phụ thân tôi là huynh đệ của Lý đại ca!

Tôn Lễ khẽ gật đầu:

- Ta biết rồi, cô mau đi đi!

Dịch Yến khẽ cắn răng, công Lý Trân chạy ra khỏi nhà giam, nàng có ngân bài Tôn Lễ cho, binh lính Kim Ngô không làm khó nàng, để nàng rời khỏi Đại Lý Tự ngục.

78. Chương 78: Kẻ Thù Của Sư Môn

Sư phụ của Dịch Yến là Công Tôn đại nương có mở một võ quán ở phường Đạo Đức gần Lạc Thủy, thu nhận hơn ba trăm nữ đồ đệ, trong đó một nửa là nữ nhi trong nhà quyền quý và quan lại.

Không chỉ có vậy, bà còn thường xuyên vào cung, dạy các cung nữ tập võ, dùng để bảo vệ sự an toàn của nữ hoàng Võ Tắc Thiên, đồng thời cao dưỡng nhan do bà phối chế cũng thường được Võ Tắc Thiên sử dụng.

Nhờ vào việc kinh doanh mà bà đã khổ tâm gây dựng, Công Tôn đại nương có danh vọng cực kỳ cao ở thần đô Lạc Dương, được vinh danh Thiên hạ đệ nhất kiếm.

Võ quán cách Hoàng thành không xa, khi Dịch Yến chạy tới võ quán, Công Tôn đại nương vẫn chưa ngủ, có thị tỳ bẩm báo:

- Yến cô nương đưa một người tới xin giúp đỡ!

Mặc dù Dịch Yến chỉ là đệ tử ký danh của Công Tôn đại nương, nhưng cũng là một trong những đồ đệ bà thương yêu nhất, có được chân truyền của bà. Nghe nói Dịch Yến cầu cứu, bà liền khẽ gật đầu:

- Để nàng dẫn người vào bệnh phòng trước đi!

Công Tôn đại nương chừng bốn mươi tuổi, tuy rằng đã trung niên, nhưng bà rất giỏi giữ gìn nhan sắc, làm bà thoạt nhìn chỉ mới đôi mươi, dung nhan vô cùng thanh tú, dáng người cũng giữ được vẻ đẹp vô cùng.

Sư phụ Tử Y chân nhân của Công Tôn đại nương được xưng là y kiếm song tuyệt, người thu hai đồ đệ, một truyền thụ y thuật, một truyền thụ kiếm thuật. Công Tôn đại nương tuy rằng được học kiếm thuật, nhưng y thuật của bà cũng không kém, hơn nữa còn giỏi về mỹ dung và giải độc.

Hôm qua bà được Võ Tắc Thiên truyền gọi vào cung, để bà xem xét kim độc của cao tăng Vân Tuyên, nhưng bà cũng bất lực, hai ngày này vì kim độc mới xuất hiện này mà cuộc sống khó có thể bình an.

Công Tôn đại nương giờ ngọn nến bước vào cửa phòng, liếc mắt đã thấy ngay Lý Trân đang nằm trên giường bệnh, thấy trên mặt hắn bao phủ một tầng sương đen, Công Tôn đại nương âm thầm cả kinh, người thanh niên này trúng độc không nhẹ!

Dược nương đã cắt bỏ ống quần của Lý Trân, lộ ra miệng vết thương đen sì như mực, trong lòng Địch Yến đang khó chịu, nàng nghe thấy phía sau có tiếng bước chân, quay lại đúng là sư phụ.

Địch Yến vội vàng tiến lên quỳ xuống, khóc không ra tiếng:

- Xin sư phụ cứu huynh ấy một mạng!

- Yến nhi, hắn là gì của con?

- Sư phụ, huynh ấy là bằng hữu Yến nhi mời đến bảo vệ cho phụ thân được an toàn, đêm nay có thích khách đến ám sát phụ thân, chúng con liều chết đấu lại thích khách, huynh ấy vì bảo vệ Yến nhi mới bất hạnh trúng tiễn độc.

Nói xong lời cuối, Địch Yến đã khóc không thành tiếng:

- Xin sư phụ cứu huynh ấy!

Công Tôn đại nương khẽ gật đầu, nhìn kỹ miệng vết thương của Lý Trân, nói với dược nương:

- Trước tiên dùng Xích Chu Tán ổn định độc tính cho hắn!

Bà lại hỏi Địch Yến:

- Độc tiễn còn ở đây không?

Địch Yến lấy từ trong túi da bên người một bao vải bọc độc tiễn, đưa lên cho sư phụ xem.

Công Tôn đại nương nhận lấy độc tiễn, mở vải bọc ra nhìn kỹ một lát, nói với Địch Yến:

- Kẻ hạ độc này dùng ít nhất năm loại độc dược, độc tính rất mạnh, may là con dùng Xích Chu Tán ta đưa, ổn định độc tính, nếu không hắn đã bị độc phát công tâm mà chết từ lâu rồi!

Địch Yến khản khoản nói:

- Xin sư phụ dùng Tuyệt Cáp Hoàn cứu huynh ấy một mạng!

Công Tôn đại nương cười nói:

- Nhận tên đồ đệ như ngươi thật là buồn bán lỗ vốn mà! Bây giờ ta chỉ còn lại có mười viên Tuyệt Cáp Hoàn, ngay cả đồ đệ mình còn tiếc chưa dùng, lại dùng để cứu người ngoài.

Địch Yến cúi đầu nhỏ giọng nói:

- Cứu huynh ấy cũng giống như cứu đồ nhi.

Trong mắt Công Tôn đại nương ẩn hiện ý cười, chăm chú nhìn Địch Yến một lát, cười nói:

- Vận khí của con cũng không tồi, hai ngày nay ta đang dùng Tuyệt Cáp Hoàn thí nghiệm một loại độc dược mới, trong tay còn thừa lại nửa viên, sẽ thành toàn cho con!

Địch Yến kích động dập đầu:

- Đa tạ sư phụ!

Công Tôn đại nương cười nói với dược nương:

- Đi lấy nửa viên Tuyệt Cáp Hoàn trong hòm thuốc của ta tới đây, mang cả hòm thuốc tới nữa!

- Vâng!

Dược nương xoay người đi, Công Tôn đại nương lại đi tới bên Lý Trân, đánh giá hắn một lát.

Chỉ thấy trên gương mặt hắc dù bị một tầng khí đen bao phủ, nhưng vẫn nhìn rõ dung mạo góc cạnh của hắc, tràn đầy khí thế dương cương, Công Tôn đại nương không khỏi thầm gật đầu, tên tiểu tử này nhân phẩm không tồi.

Lúc này, ánh mắt bà vô tình dừng trước thanh trường kiếm của Lý Trân. Công Tôn đại nương không khỏi ngẩn ra, chầm chậm nhặt trường kiếm của hắc lên, cao thấp đánh giá, ánh mắt dần trở nên nghiêm trọng hơn.

- Yển nhi, đây là kiếm của hắc à?

Công Tôn đại nương lạnh lùng hỏi.

- Đây là trường kiếm của huynh ấy!

Địch Yển không biết có chuyện gì xảy ra, nàng cảm thấy giọng điệu của sư phụ có chút thay đổi.

- Hắc họ gì? Họ Lạc, hay là họ Từ?

- Điều không phải, huynh ấy là con cháu Lý thị Đôn Hoàng.

Công Tôn đại nương hừ mạnh một tiếng:

- Ta không biết hắc có được thanh trường kiếm này từ đâu, nhưng ta từng phát một lời thề, dù đi đến chân trời góc bể cũng phải giết chết chủ nhân của thanh trường kiếm này, báo thù cho cha mẹ ta đã chết trong loạn quân. Yển nhi, thật xin lỗi, cho dù ta không giết hắc, nhưng hắc có thanh trường kiếm này, ta cũng không thể cứu hắc!

Công Tôn đại nương xoay người định đi, Địch Yển hoảng hồn, vội vàng quỳ xuống ngăn sư phụ lại, đau khổ cầu xin:

- Sư phụ, người không thể vì một thanh kiếm mà buông tay không cứu, nhờ may kiếm này là do huynh ấy nhặt được, hoặc huynh ấy đoạt được từ tay kẻ thù, sư phụ, người không thể buông tay!

- Không có kẻ nào lại đi dùng kiếm của kẻ thù cả!

Công Tôn đại nương khẽ lắc đầu:

- Yển nhi, ta là muốn tốt cho hắc. Nếu ta cứu sống hắc, biết được hắc là con kẻ thù của ta, hoặc đồ đệ kẻ thù của ta, ta sẽ đích thân giết hắc. Ít nhất bây giờ con còn có thể tìm người khác cứu hắc.

- Sư phụ, ngoài người ra, con còn có thể tìm ai cứu huynh ấy đây?

- Ai hạ độc, con cứ đi tìm kẻ đó!

Công Tôn đại nương bước nhanh bỏ đi, Địch Yển vội vã gọi to:

- Sư phụ! Sư phụ!

Cửa “ầm” một tiếng đóng lại, trong phòng truyền đến tiếng Công Tôn đại nương:

- Con hãy bỏ cái ý nghĩ đó đi!

Địch Yển tuyệt vọng quỳ trong sân, thất thanh khóc rống lên.

Lúc này, có người lặng lẽ nâng Địch Yển dậy. Địch Yển quay đầu lại, là đại sư tỷ Triệu Thu Nương của mình.

- Đại sư tỷ.....

Nàng vừa mới cất tiếng gọi, đối phương đã “suyt” một tiếng, thấp giọng nói:

- Đi theo tỷ!

Triệu Thu Nương kéo Địch Yển đến một gian phòng, lặng lẽ đưa viên thuốc như trứng chim bồ câu lớn màu trắng cho nàng:

- Mau đi cứu hần, một nửa đắp lên vết thương, một nửa dùng đường uống, còn chậm trễ nữa sẽ không kịp đâu.

- Đây là Tuyết Cáp Hoàn!

Địch Yến vạn phần kinh ngạc vui mừng nói:

- Đại sư tỷ, tại sao tỷ lại có nó?

Triệu Thu Nương cười nói:

- Sau khi sư phụ luyện thành Tuyết Cáp Hoàn, cho đồ đệ ba viên, vừa hay cũng cho tỷ một viên, tỷ vẫn giữ gìn như vật quý tới hôm nay, mau cầm lấy đi cứu hần đi!

- Đại sư tỷ, sao tỷ....

Địch Yến khó hiểu, sao đại sư tỷ lại ình thứ quý giá đến vậy.

- Ta và tỷ tỷ của hần quan hệ rất tốt, nhưng muội ngàn vạn lần đừng nói với hần đây là thuốc của tỷ, cũng đừng nói cho bất kỳ ai, tránh làm sư phụ không vui, muội hiểu chứ?

Địch Yến khẽ gật đầu:

- Muội hiểu rồi, muội sẽ ghi nhớ ân tình của đại sư tỷ.

- Mau đi đi!

Địch Yến khó kìm nén nỗi xúc động trong lòng, ôm Triệu Thu Nương thật chặt, xoay người bước nhanh tới phòng bệnh.

... .

Sau ba ngày hôn mê, cuối cùng Lý Trân cũng tỉnh lại. Hần từ từ mở mắt, phát hiện có một tăng nhân đang ngồi cạnh mình, đang bắt mạch xem bệnh ình.

- A!

Lý Trân khẽ rên lên một tiếng, tăng nhân mừng rỡ quay đầu lại nói:

- Tửu thiếu lang, cậu ấy tỉnh rồi!

Tửu Chí ngồi ngủ gật bên bậu cửa sức tỉnh, lao tới như cơn gió, kích động nói:

- Lão Lý, rốt cuộc ngươi cũng tỉnh rồi!

Trong lòng Lý Trân ấm áp hẳn lên, khẽ cười nói:

- Lão mập, đây là nơi nào?

- Đây là Lâm Chí Tự, Yến muội tử để ngươi dưỡng thương ở đây, đã ba ngày rồi.

- Đã qua ba ngày rồi sao?

Lý Trân cố hết sức ngồi dậy, tăng nhân lại ấn hần xuống:

- Cậu trúng tên còn chưa khỏe, vẫn cần tĩnh dưỡng thêm mấy ngày nữa.

Lý Trân cả người vô lực, chỉ đành nằm xuống, cười khổ hỏi:

- Lão mập, Địch tướng đâu rồi? Cả Yến cô nương nữa, cô ấy đi đâu rồi?

- Đã xảy ra rất nhiều chuyện!

Tửu Chí ngồi xếp bằng trước mặt hần:

- Sau này ta sẽ từ từ nói cho ngươi. Lão hòa thượng nói, nếu như ngươi tỉnh rồi, thì làm chè hạt sen táo đỏ bồi bổ cho ngươi.

Tửu Chí ngoài miệng nói vậy, ánh mắt lại liếc tăng nhân bên cạnh, ý bảo y đi lấy cháo. Một hồi lâu sau tăng nhân mới phản ứng lại, gật gật đầu:

- Lý thiếu lang nghỉ ngơi cho tốt, ta đi bưng cháo tới đây.

Lý Trân đợi tăng nhân đi rồi, không khỏi tán thưởng:

- Không ngờ lão mập cũng có chút tâm cơ rồi, còn học cách sai bảo người ta nữa.

Tửu Chí gật đầu, cười ha hả:

- Ở cạnh người lâu rồi, có thể không học được sao?

- Nói mau, đã xảy ra chuyện gì?

- Địch tướng quốc đã ra tù rồi, nhà giam Đại Lý Tự đã xảy ra huyết án nghiêm trọng, nữ hoàng đế tức giận, hạ chỉ truy tra hung thủ, xử phạt không ít quan viên, ngay cả Tôn Lễ cũng bị giảm một bậc, trở thành Tì trực gì đó.

Trong lòng Lý Trân rất áy náy, chuyện này vẫn là liên lụy tới Tôn Lễ rồi. Hắn thở dài lại hỏi:

- Địch tướng quốc vô tội ư?

- Nào có chuyện tốt như thế, chỉ giam lỏng ông ấy trong nhà, còn phái một đội quân lớn bao vây phủ đệ của ông ấy. Yển muội tử đi Lương Châu rồi.

- Lương Châu?

Lý Trân vừa nghĩ ra, lập tức hiểu rõ. Địch Yển đương nhiên lại đi tìm chứng cứ về cạm bẫy kinh Phật, nhưng... đối phương đâu chịu để lại sơ hở này cho nàng?

Tửu Chí lại thở dài:

- Người trúng độc tiễn của Lam Chấn Ngọc, là Yển muội tử cứu mạng người, ai! Ta thật khâm phục nàng, đáng người mảnh khảnh như vậy, lại công đại nam nhân như người đi khắp thành cầu cứu. Nếu đổi lại là Mập gia ta... Đương nhiên rồi! Nàng sẽ không công ta đâu.

Lý Trân chỉ nhớ rõ mình bị độc tiễn của Lam Chấn Ngọc bắn trúng, sau đó thì không biết gì hết, lại không ngờ Địch Yển công mình đi cầu người cứu, việc này làm Lý Trân hết sức cảm động trong lòng, lặng lẽ gật đầu.

Lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân. Tửu Chí lại thấp giọng nói:

- Lão hòa thượng chủ trì Lâm Chỉ Tự này và Địch tướng quan hệ tốt lắm, nơi này rất an toàn.

- Đại tỷ của ta bên kia sao rồi?

Lý Trân chợt nhớ tới a tỷ, vội hỏi.

- Tỷ ấy buôn bán rất tốt! Thăm hỏi khắp các tửu quán lớn của Lạc Dương, ta phỏng chừng tỷ ấy cũng quen khuấy người rồi.

Tửu Chí lại cười nói:

- Đùa với người một chút thôi, ta bảo với tỷ ấy, người đi cùng Yển muội tử tới Lương Châu rồi, Tuyên đại tỷ hình như hơi mất hứng, nói người cả ngày cứ ở bên một tiểu nương đeo kiếm, có gì thú vị?

Lý Trân cười khở khở lắc đầu, lúc này, tăng nhân bưng một chén cháo chậm rãi đi tới:

- Đỡ Lý thiếu lang dậy ăn cháo đi!

Đúng lúc này, bên ngoài viện tử truyền đến một trận ồn ào náo động, la hét ầm ĩ, chỉ nghe một giọng lạnh lạnh hô lớn:

- Cái viện tử này cũng phải dọn đi, bây giờ dọn luôn đi!

79. Chương 79: Lão Ni Hà Nội

Ba người trong phòng đều ngây ngẩn cả người, thế này là xảy ra chuyện gì?

Lúc này, cửa phòng bật mở, ba người đi vào, đi đầu là một lão tăng mày trắng râu trắng, tăng nhân trong phòng vội vàng đứng dậy, chấp tay thi lễ:

- Chủ trì!

Lão tăng mày trắng râu trắng chính là Trí Quang đại sư trụ trì Lâm Chỉ Tự, ông khẽ gật đầu, đi đến ngồi xuống đối diện Lý Trân, thân thiết hỏi han:

- Công tử còn thấy đầu vắng, mắt hoa không?

Lý Trân cảm kích cười nói với lão tăng:

- Tại hạ phỏng chừng ăn cháo xong, cũng sẽ khỏe lại thôi.

Ánh mắt Trí Quang đại sư lộ vẻ vui mừng, khẽ vuốt chòm râu dài, lại áy náy nói:

- Hôm nay sợ rằng phải làm phiền công tử đổi nơi tĩnh dưỡng, ai! Kỳ thật không riêng gì công tử, tất cả tăng nhân Lâm Chỉ Tự đều phải đi rồi.

- Đại sư, xảy ra chuyện gì vậy?

- Một lão ni sư Hà Nội nhìn trúng Lâm Chỉ Tự, Thánh thượng ban thưởng ngôi chùa cho bà ấy, tăng nhân chùa chúng ta đều phải dời đến Báo Quốc Tự ngoài thành, vốn dĩ cho thời gian ba ngày, nhưng hôm qua lại có người chạy tới nói, sáng hôm nay toàn bộ phải rời đi, vừa nãy các vị cũng thấy rồi đó, bây giờ ngay cả các vị ở tăng khách phòng cũng phải rời đi, thiếu lang, thật xin lỗi!

- Chúng ta cũng không sao cả, nhưng lão ni Hà Nội này cũng quá ngang ngược rồi! Lai lịch của bà ta thế nào?

- Lai lịch gì?

Một tăng nhân trẻ tuổi phía sau phẫn hận nói:

- Không phải chỉ là con chó của Tiết Hoài Nghĩa thôi sao, đề cao tà thuyết, làm bản Phật môn, lại còn được Thiên tử coi trọng, quả thực khiến người ta.....

- Thanh Viễn, đừng nói nữa!

Ánh mắt Trí Quang chủ trì nghiêm nghị, ngắt lời cậu ta.

Tăng nhân trẻ tuổi không dám nói tiếp nữa, chấp tay lui ra. Trí Quang chủ trì lại nói với Lý Trân:

- Mặc dù độc tính trong người thiếu lang đã lui, nhưng chỗ trúng tên chưa lành hẳn, ít nhất còn phải tĩnh dưỡng ba bốn ngày, nếu không sẽ ảnh hưởng đến kinh mạch, hay là mời thiếu lang cùng đến Báo Quốc Tự với chúng ta.

- Được ạ, ta có thể đi bất cứ lúc nào!

Lý Trân cũng không quan tâm đến nơi sẽ chuyển tới, đối với hắn, ở đâu cũng giống nhau cả thôi.

Lúc này, tăng nhân trẻ tuổi lại thấp giọng nói:

- Sư phụ, tòa cấm phòng ở hậu viện này, ta có cần thông báo với chủ nhân một tiếng không?

- Không cần, tòa cấm phòng này không ai dám vào, lão ni Hà Nội cũng không dám.

Lý Trân tò mò hỏi:

- Đại sư, cấm phòng gì vậy?

Trí Quang chủ trì cười cười nói:

- Là một vị quyền quý mua một tòa Quan Âm đường trong Lân Chỉ Tự, do tư nhân cung phụng, là cấm phòng của bản tự, không cho bất cứ kẻ nào tiến vào. Lão ni Hà Nội cũng không dám vào đâu.

- Là phòng của vị quyền quý nào?

Trí Quang chủ trì khẽ mỉm cười:

- Lý thiếu lang, thời gian không còn nhiều nữa, chúng ta đi thôi!

... .

Sở dĩ lão ni Hà Nội nhắm trúng Lân Chỉ Tự, là vì Lân Chỉ Tự ở phía bắc Lạc Thủy, nằm trong phường Lập Đức tiếp giáp Hoàng thành, vị trí địa lý vô cùng ưu việt.

Hơn nữa các phường phía bắc Lạc Thủy chủ yếu là nơi ở của những người bản hàn và thợ thủ công có địa vị thấp, rất dễ mời chào tín đồ, cho nên lão ni Hà Nội sau khi đi khắp mấy chục chùa chiền trong thành, cuối cùng đã chọn Lân Chỉ Tự.

Tăng nhân Lân Chỉ Tự từ ngày hôm qua đã bắt đầu di dời, bởi vì lão ni Hà Nội vào thành trước, Lân Chỉ Tự nhất định phải được dọn sạch trước buổi trưa, để lão ni Hà Nội và đệ tử của bà ta tới ở.

Lý Trân được đưa vào một cỗ xe ngựa, Tửu Chí cũng ngồi trong xe, xe ngựa bắt đầu chậm rãi chạy ra phía ngoài Đông thành.

- Lão Lý, ta cũng nghe nói ít nhiều tin đồn về ni cô Hà Nội này, bà ta tự gọi mình là Tịnh Quang Như Lai, có thể biết trước chuyện tương lai, nghe nói lão ni này ngày nào cũng ăn tám mươi một hạt gạo và mười tám hột đậu phộng, giữ được dáng vẻ mập mạp lại trắng trẻo mượt mà, ở vùng Hà Nội có mấy vạn tín đồ, lần này bà ta vào kinh, nghe nói còn có hơn một vạn tín đồ theo cùng bà ta.

- Người nghe ở đâu mấy tin đồn này?

- Ai! Truyền khắp thành Lạc Dương rồi, tửu quán, thanh lâu khắp nơi đều có người nói. Dù sao người nhắm mắt, bất tỉnh nhân sự, ta đi du lịch khắp nơi, có thể không biết chuyện này sao?

Lý Trân trầm ngâm một chút nói:

- Lão béo, người nên về Đôn Hoàng đi! Cưới Thúy nhi, sống cuộc sống ổn định, phong ba Xá Lợi án quá lớn, Võ Thừa Tự sẽ không bỏ qua đâu, người vẫn nên thoát thân sớm chút đi!

Tửu Chí trầm mặc, sau một lúc lâu mới chậm rãi nói:

- Lão Lý, người không cảm thấy đúng là ý trời sao? Lúc trước chúng ta gặp bão cát ở Bồ Xương Hải, liền một mạch trốn đi, kết quả gặp lão tăng Thổ Hỏa La, tìm được hàm Xá Lợi.

Tửu Chí vừa cười nói:

- Ta cảm thấy đây thật sự là trời cao đã an bài để chúng ta cuốn vào chuyện này, ta đã sớm nghĩ kĩ rồi, nếu Xá Lợi án không kết thúc hoàn toàn, ta sẽ không đi!

Lý Trân còn muốn khuyên y nữa, lúc này, xa xa truyền đến tiếng tù và “Tu ——” trầm thấp, lập tức ngoài xe ngựa có tiếng hô:

- Tịnh Quang Như Lai vào thành!

Lý Trân vội vàng vén rèm xe lên, đã thấy trên đường cái ngàn vạn người đang chạy trốn, ai cũng vạn phần kích động, xe ngựa đã không thể di chuyển được nữa, đành phải tạm thời đỗ ở ven đường.

Không bao lâu, cả hai bên đường người đông nghìn nghịt, nam nữ già trẻ, liếc mắt một cái không nhìn thấy điểm cuối, ngay cả trên nóc nhà, trên cây to cũng có đầy người đứng, có mấy ngàn binh lính đang duy trì trật tự.

Lý Trân ngồi trên xe ngựa, lại thấy rất rõ, xa xa kia, chỉ thấy xuất hiện một lá cờ cao chót vót, tiếng kèn âm vang, khí thế hùng tráng vô cùng.

Đầu tiên là mấy trăm tín đồ đang mặc trang phục màu trắng giơ cao lá cờ xếp thành một hàng đi qua, sau đó là mười chiếc xe bò, mỗi chiếc xe do bốn con bò kéo, trên xe bò là một mộc đài ột tượng, mỗi mộc đài có năm nữ ni trẻ tuổi.

Năm nữ ni ai cũng xinh đẹp trẻ trung, hoặc ngồi hoặc nằm, muôn hình vạn trạng, nhưng không mặc tăng phục, mà lại mặc váy dài bảy màu điểm lệ, y phục mỏng như cánh ve, da thịt lộ ra rõ ràng nhìn thấy, có phần hơi giống tiên trên trời.

Tổng cộng ba mươi chiếc xe bò, một trăm năm mươi nữ ni trẻ tuổi, nữ ni xuất hiện ai nấy đều xinh đẹp, làm hai bên đường nhốn nháo hẳn lên.

Vô số người xem trợn mắt há hốc mồm, không hề chớp mắt lấy một cái. Trong lòng Lý Trân thâm than, lão ni Hà Nội này rõ ràng là lấy sắc dụ người, câu dẫn tín đồ đi theo.

Một đội xe bò và tín đồ đi qua, đội ngũ kéo dài hai dặm, lúc này phía trước truyền đến một tiếng la khàn cà giọng:

- Tịnh Quang Như Lai!

Tiếng la như núi lở, chỉ thấy mấy vạn dân chúng hai bên đường lớn đều quỳ xuống, lão ni Hà Nội cuối cùng cũng vào thành rồi.

Đây là một cỗ xe lớn do mười sáu con bò kéo, bên trên ba tầng mộc đài, tầng dưới được điêu khắc tượng gỗ đủ loại chim quý thú lạ, tường vân lượn lờ, giống hệt thiên quốc giáng lâm.

Tầng giữa có mười sáu nữ ni trẻ tuổi xung quanh, càng thêm mỹ mạo xuất chúng, váy lụa dài pháp phối, như tiên nữ bay vòng quanh.

Trên cao nhất là một tòa liên hoa đài, bốn phía có màn tơ, trong màn tơ hơi mờ, chỉ thấy một lão ni mặc áo cà sa vàng kim ngồi ngay ngắn.

Đúng như Tử Chí miêu tả, dáng vẻ lão ni này mập mạp lại trắng trẻo mượt mà, vẻ mặt khoan thai, xung quanh bà ta là các loại kim sức, càng toát lên ánh vàng lóng lánh, khiến người ta có một cảm giác kích động không thể không quỳ bái.

Dân chúng bốn phía gần như sắp phát cuồng, liều mạng đập đầu, kêu khóc om sòm, giống như biến thành tín đồ cuồng nhiệt nhất t vậy.

Tử Chí thấp giọng nói:

- Hôm qua đã có người tuyên truyền khắp nơi rồi, dập đầu trước Tịnh Quang Như Lai một cái, diên thọ kéo dài một năm, cho nên mới có nhiều người dập đầu như vậy.

Lý Trân cũng không nhìn nổi nữa, xoạt một tiếng kéo rèm xe xuống, quả thực hết mức vớ vẩn, lão ni Hà Nội gì chứ, Tịnh Quang Như Lai gì chứ, rõ ràng là tà giáo mê hoặc lòng người.

Mặc dù hẳn chưa từng gặp Tiết Hoài Nghĩa, nhưng lão ni này cũng chỉ là tay sai của hắn, bởi vậy có thể thấy quyền thế của Tiết Hoài Nghĩa này đã đến trình độ nào.

Lý Trân thấy một con đường vắng người có thể ra khỏi thành, hắn liền chỉ cho phu xe:

- Đi theo đường kia ra khỏi thành đi!

Xe ngựa chậm rãi quay đầu, rẽ sang con đường ra khỏi thành, đội ngũ phía sau vào thành bắt đầu có tín đồ ném những đồng tiền sang hai bên đường lớn, lại làm dậy lên một trận chen chúc điên cuồng.

... .

Lý Trân tới Báo Quốc tự ngoài thành tiếp tục dưỡng thương, cùng lúc đó, trong thành Trường An của Đại Đường, Xá Lợi án lại có chuyển biến mới.

Sau khi thiên lao Đại Lý Tự xảy ra huyết án, Võ Tắc Thiên hạ chỉ thả Dịch Nhân Kiệt về giam lỏng ở nhà, lệnh cho thị vệ bảo vệ nghiêm ngặt, lại hạ chỉ lệnh cho Ngự sử Trung thừa Chu Doãn Nguyên tiếp tục điều tra Độc Kinh án, Dịch Nhân Kiệt tạm thời đã không cần lo lắng đến tính mạng nữa.

Mà thực hư Xá Lợi án cũng được tiết lộ, Hoàng tự Lý Đán hiến Xá Lợi có công được ca ngợi, Ngự vương Võ Thừa Tự vì hiến Xá Lợi giả mà bị Võ Tắc Thiên giận dữ mắng mỏ, đuổi khỏi triều đình.

Trong mắt nhiều người, hai chuyện này cũng không liên quan gì đến nhau, hơn nữa đều đã kết thúc, nhưng trên thực tế, Xá Lợi án vẫn chưa chấm dứt.

Võ Tắc Thiên quyết tâm điều tra rõ Xá Lợi án đến cùng, ba ngày sau khi giao Độc Kinh án cho Chu Doãn Nguyên, đặc sứ Lai Tuấn Thần đã tới Trường An.

Nhưng Lai Tuấn Thần vẫn tới chậm một bước, khi gã suýt lĩnh mười mấy tên thủ hạ cưỡi ngựa vọt vào phường Vụ Bản, chỉ thấy trên bầu trời Vụ Bản phường khói đặc cuộn cuộn, lửa lớn bùng lên, dân chúng trong phường kêu cha gọi mẹ, mấy trăm người cầm thùng lấy chậu tiến lên dập lửa.

Trong lòng Lai Tuấn Thần kinh ngạc, níu lấy một người hỏi:

- Sao lại cháy?

- Võ Trụ Quốc phủ bị cháy rồi!

Võ Trụ Quốc chính là Võ Thuận, Lai Tuấn Thần cả kinh, giục ngựa chạy về hướng phủ đệ bị cháy.

Lúc này, phủ Võ Thuận đã hoàn toàn bị ngọn lửa lớn nuốt trọn, khói đặc bao phủ bầu trời, mấy trăm tên lính đang cùng dân chúng trong phường ra sức cứu hỏa, nhưng chỉ như muối bỏ biển, căn bản không giải quyết được vấn đề gì cả.

Cũng may Võ Thuận đã chết, mọi người trong phủ đã tản ra, phủ Võ Thuận là một toà phủ trống rỗng, nhưng đối với Lai Tuấn Thần, trận hỏa hoạn lớn này không thể nghi ngờ đã thiêu hủy rất nhiều chứng cứ đi rồi.

Sắc mặt Lai Tuấn Thần tái mét, đây hiển nhiên là có kẻ đến trước gã thả một mối lửa, chuyện này có thể do ai làm?

Đúng lúc này, phía sau có tiếng vó ngựa nổi lên, chỉ thấy hơn mười kỵ sĩ vội vã phóng ngựa tới, loáng thoáng có người hô to:

- Ngự giáo úy, là phủ Võ Thuận bốc cháy!

Trong lòng Lai Tuấn Thần ngẩn ra, gã vội vàng giục ngựa trốn vào góc tối. Không bao lâu sau, hơn mười kỵ sĩ chạy tới trước phủ Võ Thuận, đi đầu là một nam tử, tuổi chừng ba mươi, đầu đội mũ ô, mặc áo bào gấm, mặt trắng như ngọc, tuấn mỹ dị thường, thắt lưng đeo một bảo kiếm Thất Tinh.

Hắn cũng lo lắng la to:

- Bảo binh lính cứu góc Tây Bắc trước, nhất định phải bảo vệ thư phòng!

Lai Tuấn Thần nhận ra người này, không ngờ là Thiên Ngưu giáo úy Ngự Phẩm Long, sao hắn cũng ở Trường An nhỉ?

Mặc dù Ngự Phẩm Long chỉ là một tên quan thị vệ trong cung, nhưng rất nhiều người đều biết chuyện, hắn thật ra là tên trai lơ của tỳ nữ Vi Đoàn Nhi bên cạnh Võ Tắc Thiên.

Tuy rằng hắn chỉ là một Giáo úy lục phẩm nho nhỏ, nhưng Ngự Phẩm Long lại rất biết lợi dụng quyền thế của Vi Đoàn Nhi, ngay cả Thiên Ngưu Vệ tướng quân Võ Du Tự cũng phải cung kính với hắn, kiếm pháp của hắn tuy rằng múa may rực rỡ gấm hoa, lại không thực sự dùng được, bị đùa giỡn xưng là một trong tam đại “hoa kiếm” hoàng cung.

Lai Tuấn Thần vừa chuyển ý nghĩ, chẳng lẽ Xá Lợi án cũng có liên quan đến Vi Đoàn Nhi?

Tuy nhiên Lai Tuấn Thần mau chóng nghĩ ra, chưa chắc đã là Vi Đoàn Nhi, nên là Võ Thừa Tự mới phải. Ngự Phẩm Long cũng là một trong tám đứa con nuôi của Võ Thừa Tự, Võ Thừa Tự đã đề cử hắn cho Vi Đoàn Nhi.

Sau khi Ngự Phẩm Long được Vi Đoàn Nhi thu làm trai lơ, hắn liền trở thành cầu nối giữa Võ Thừa Tự và Vi Đoàn Nhi.

Ngư Phẩm Long tới Trường An, tất nhiên là do Võ Thừa Tự phái đi, tuy nhiên Lai Tuấn Thần lại cảm thấy hoang mang, gã vốn tưởng rằng Võ Thừa Tự sai người phóng hỏa, bây giờ xem ra, phủ Võ Thuận cháy chắc không liên quan tới Võ Thừa Tự, vậy là kẻ nào phóng hỏa?

80. Chương 80: Đầu Mối Mới

Trận hỏa hoạn lớn của phủ Võ Thuận cuối cùng đã không thể dập tắt, tám mươi mẫu đất phủ Võ Thuận bị cháy thành đất hoang, tất cả manh mối đều bị trận lửa lớn này thiêu rụi.

Đêm đến, trong dịch quán huyện Vạn Niên, Lai Tuấn Thần có chút phiền muộn trong lòng, khoanh tay đi đi lại lại trong phòng.

Trên thực tế, đến tận bây giờ gã vẫn chưa hiểu vì sao thánh thượng lại phái gã đi điều tra Xá Lợi án này, về lý, Xá Lợi thật giả đã tra ra manh mối, còn cần gì phải điều tra tiếp nữa?

Ân oán giữa Võ thị và Lý thị quan trọng như vậy đó, người qua đường trong thiên hạ đều biết, chẳng lẽ Thánh thượng khó chịu vì Lý thị lấy được Xá Lợi thật, mới muốn khơi mào mấy chuyện rắc rối này?

Lai Tuấn Thần là một người vô cùng có đầu óc, vô cùng có khả năng, gã cảm thấy sự tình không chỉ đơn giản như thế. Thánh thượng lệnh cho gã điều tra Xá Lợi án, hẳn phải có thâm ý khác.

Chuyện này không thể vì phủ Võ Thuận bị cháy, liền vội vã kết án, gã nhất định phải tiếp tục điều tra mới được.

Nhưng... gã nên bắt đầu từ đâu đây?

Đúng lúc này, bỗng nhiên gã nghe thấy tiếng gió vút tới, Lai Tuấn Thần kinh hãi, nhanh chóng phi thân, một mũi tên từ ngoài cửa sổ bắn vào, sượt qua bên người, bắn trúng cột gỗ phía sau gã.

Lai Tuấn Thần giật dữ, nhảy lên cửa sổ, chỉ thấy ngoài cửa sổ trắng sáng trong, ánh trăng bàng bạc, bốn phía hoàn toàn yên tĩnh, không có bất kì bóng dáng khả nghi nào.

Lai Tuấn Thần lại quay đầu nhìn mũi tên kia, trên mũi tên có cắm một bức thư, gã chậm rãi trở lại phòng, nhổ mũi tên xuống, gỡ bức thư cắm trên tên xuống, mở thư ra, bên trong chỉ có một câu: “Xá Lợi án, Lam Chấn Ninh, tửu quán Đôn Hoàng phường Tuyên Dương”.

Lai Tuấn Thần chau mày, những lời này có ý gì, chẳng lẽ Lam Chấn Ninh này có liên quan đến Xá Lợi án?

Còn nữa, ai bắn thư tới, tại sao muốn nói cho gã biết đầu mối này?

Gã trầm tư một lát, bất kể là ai nói cho gã biết đầu mối, bây giờ gã không rảnh tìm hiểu, điều tra trước rồi nói. Lai Tuấn Thần lập tức ra lệnh:

- Mọi người tập hợp, lập tức tới phường Tuyên Dương!

...

Buổi tối vốn là thời gian buôn bán chạy nhất của các tửu quán, tửu quán Đôn Hoàng của phường Tuyên Dương cũng không ngoại lệ.

Nhưng lúc này, tửu quán Đôn Hoàng hình như đã xảy ra chút biến cố. Tất cả tửu khách đều bị đuổi khỏi tửu quán, có hai gã tửu khách muốn nói chuyện phải trái bị đánh cho gần chết, ném từ lầu hai xuống, tất cả tửu khách sợ hãi lập tức giải tán, cửa chính tửu quán ầm ầm đóng lại.

Mười mấy hồ cơ và tửu bảo đều bị lừa đến lầu ba.

Mấy chiếc bàn trên đại sảnh lầu hai bị xếp đống sang một bên, Lai Tuấn Thần ngồi trên một chiếc ghế Hồ, lạnh lùng nhìn chăm chú Đông chủ Lam Chấn Ninh trước mắt.

Lam Chấn Ninh bị treo ngược lên ở đại sảnh lầu hai, đầu cách mặt đất chừng ba thước, sắc mặt bị huyết ứ trương thành màu gan lợn, hai bên mặt bị kéo ra thành đầu heo, ánh mắt lộ rõ vẻ sợ hãi.

Lai Tuấn Thần cầm trong tay một con dao nhỏ sắc bén lia qua lia lại, trên mặt mang nét cười âm u lạnh lẽo:

- Ta cũng không kiên nhẫn cho lắm đâu, ta nói cho người biết, nếu như người lại nói câu nào khiến ta khó chịu, ta sẽ cắt một miếng thịt của người, bây giờ ta bắt đầu hỏi.

- Ta hỏi việc Xá Lợi của phủ Võ Thuận, người có nắm rõ tình hình không?

Lam Chấn Ninh lắc đầu, bỗng nhiên, lại gật đầu thật mạnh. Lai Tuấn Thần hừ lạnh một tiếng:

- Trưa hôm nay, phủ Võ Thuận bị một mối lửa thiêu cháy, người biết là ai làm không?

Lam Chấn Ninh chần chờ một chút, lắc lắc đầu, đã thấy hàn quang chợt lóe, một lỗ tai của Lam Chấn Ninh rơi xuống đất, máu tươi phun ra, Lam Chấn Ninh lập tức gào lên như heo chết.

- Trưa hôm nay, phủ Võ Thuận bị một mối lửa thiêu cháy, người biết là ai làm không?

Lai Tuấn Thần lại lạnh lùng lặp lại câu hỏi.

- Là đệ đệ của ta phóng hỏa, là Lam Chấn Ngọc, ta nói! Cái gì ta cũng nói hết!

Lai Tuấn Thần đã gặp nhiều rồi, kẻ thế này chưa thấy quan tài chưa nhỏ lệ, cắt một lỗ tai chưa đủ để hoàn toàn khuất phục y, gã lại lạnh lùng hỏi:

- Có người nói Võ Thuận tự sát, có người nói hắn bị mưu sát, rốt cuộc hắn chết như thế nào?

- Là mưu sát, là do một kẻ tên Lý Trân giết, không! Không phải hắn giết, a ——

Hàn quang lại lóe lên, lỗ tai còn lại của Lam Chấn Ninh lại rơi xuống đất, máu tươi chảy đầy mặt y, Lam Chấn Ninh kêu khóc thảm thiết, một câu cũng nói không nên lời.

Lai Tuấn Thần khoanh tay đi đến trước cửa sổ, lạnh lùng ra lệnh:

- Cầm máu cho hắn, cởi sạch quần áo hắn!

Vài tên thủ hạ nhanh nhẹn cầm máu cho Lam Chấn Ninh, thả y xuống, lột sạch quần áo, trói tay chân lại, đặt nằm ngang trên bàn. Trong lòng Lam Chấn Ninh càng thêm sợ hãi, y cảm thấy bản thân giống như một con dê đang chờ bị làm thịt vậy.

Lúc này, y đã hoàn toàn mất niềm tin rồi, trong lòng rất hiểu huynh đệ Lam Chấn Ngọc, chính là hắn mang đến tai họa vô tận ình.

Lai Tuấn Thần chậm rãi đi tới trước mặt y, con dao nhỏ trong tay cân nhắc:

- Người nói tiếp xem! Vẫn câu nói đó, khiến ta khó chịu, cắt thịt của người.

Lam Chấn Ninh không khỏi thu hai chân lại, thanh âm run rẩy nói:

- Lam Chấn Ngọc... trưa nay trở về, tuy rằng hắn cũng không nói gì, nhưng ta có thể đoán được... phủ Võ Thuận chính là hắn phóng hỏa, bởi vì muối muối ta bị người nhà Võ Thuận bức đến chết.

- Lam Chấn Ngọc có liên quan gì đến Xá Lợi?

- Võ Thuận phái Lam Chấn Ngọc tới Tây Vực tranh đoạt Xá Lợi, bị Lý Trân quấy nhiễu, kết quả Xá Lợi bị Vương Nguyên Bảo giành được, sau đó Võ Thuận lại bức Lý Trân đoạt lại Xá Lợi, những điều này đều là đệ đệ của ta nói.

- Vậy là được rồi, thành thật phối hợp với ta, ta sẽ không làm hại người. Lai Tuấn Thần ta là người có nguyên tắc, cũng không giết người thành thật, người chưa nghe nói sao?

Lam Chấn Ninh nghe nói đối phương cũng là ác quan Lai Tuấn Thần, người Đại Đường nghe mà biến sắc, lập tức sợ tới mức tiểu tiện không khống chế nổi, hôn mê tại chỗ.

Lai Tuấn Thần lắc đầu khinh bỉ, nói với tùy tùng:

- Xử lý hẩn cho sạch sẽ, mặc xong quần áo rồi bàn giao lại.

Lam Chấn Ninh cũng không dám ôm lòng may mắn nữa, bèn khai báo với gã sự tình từ đầu tới cuối một lần.

Lai Tuấn Thần thể mới biết ngọn nguồn của Xá Lợi án, đã vậy còn quá phức tạp, còn có một Lý Trân không hiểu ra sao xuất hiện, không ngờ là một tiểu dân Đôn Hoàng vô danh, càng khiến gã cảm thấy hoang mang.

Gã chấp tay sau lưng đi qua đi lại, theo lời khai báo của Lam Chấn Ninh, chuyện này hẳn là cũng kết thúc rồi, kết quả gã cũng biết, Lý Đán có được Xá Lợi thật, Võ Thừa Tự có được Xá Lợi giả, vụ án này còn có gì đáng để đào sâu nữa đây?

Nghĩ tới nghĩ lui, chút phân vân gã đặt trên người hai người Lam Chấn Ngọc và Lý Trân, nếu còn chuyện xưa gì đó, phải nằm ở hai người họ mới phải.

Nghĩ vậy, gã lại hỏi:

- Đệ đệ Lam Chấn Ngọc của ngươi đến Lạc Dương làm cái gì?

- Hẩn tới là để lấy một vật, lúc trước do muội muội lên lấy từ chỗ Võ Thuận, muội ấy là ái thiếp của Võ Thuận.

Trong lòng Lai Tuấn Thần khê động, truy hỏi:

- Vật gì?

- Hình như là một phong thư, nội dung cụ thể ta không rõ, sau khi muội muội uống thuốc độc tự sát, phong thư này vẫn để ở chỗ ta, ta cũng không dám xem.

- Là thư của ai viết, ngươi phải biết chứ, nói mau!

- Hình như là... thư Ngụy vương viết cho Võ Thuận.

Lai Tuấn Thần càng ngày càng hứng thú, gã cẩn thận thăm dò, không ngờ dần dần phát hiện chút manh mối, nhưng vẫn chưa đủ. Lam Chấn Ngọc lấy được thư, lại thiêu hủy phủ Võ Thuận, hiển nhiên chính là để che giấu tai mắt người ngoài.

Còn cả thư phòng Ngự Phẩm Long hô hào phải bảo vệ kia, rất có thể hẳn cũng vì phong thư này, nội dung bức thư này là gì đây?

Lai Tuấn Thần cúi đầu trầm tư không nói gì, có lẽ Lam Chấn Ninh vì muốn bảo toàn tính mạng, lại nơm nớp lo sợ bổ sung:

- Lam Chấn Ngọc đã trở về Lạc Dương.... Lúc gần đi hẳn dặn đi dặn lại ta, bảo ta đào thi thể muội muội lên, đem đi thiêu hủy.

- Vì sao?

- Ta cũng không biết, hẳn chỉ nói rằng, trên người muội muội có kịch độc, đụng vào sẽ chết người, bảo ta cẩn thận một chút.

Lai Tuấn Thần nhướn mày, gã chợt nghĩ đến một chuyện, vội hỏi:

- Muội muội của ngươi khi chết trông như thế nào?

- Cả người vàng óng ánh, cứng đờ như đá.

Lai Tuấn Thần bỗng đứng lên, liên tục vỗ vào trán mình, gã rốt cuộc đã hiểu, muội muội của Lam Chấn Ngọc không ngờ trúng cùng một loại độc giống cao tăng Vân Tuyên, chứng minh rằng chất độc này bắt nguồn từ chỗ Lam Chấn Ngọc, mà Lam Chấn Ngọc là tâm phúc của Võ Thuận, chẳng lẽ Độc Kinh án kia lại có liên quan đến... Võ Thừa Tự?

Lai Tuấn Thần toát mồ hôi lạnh sau lưng, gã xoay người tóm lấy Lam Chấn Ninh, hung ác nói:

- Phòng của muội muội ngươi ở đâu? Lập tức dẫn ta tới!

... .

Huynh muội ba người Lam Chấn Ninh, Lam Chấn Ngọc và Lam Y Nhi, trong đó Lam Y Nhi về sau bị nhị đệ Lam Chấn Ngọc hiến cho Võ Thuận, đã trở thành ái thiếp của Võ Thuận.

Vốn dĩ Lam Y Nhi đã có bầu năm tháng, sau khi Võ Thuận chết, người nhà của hắn vì tranh đoạt tài sản, xóa sạch thai nhi trong bụng nàng, đuổi nàng khỏi phủ Võ Thuận, Lam Y Nhi trong cơn bi phẫn đã uống thuốc độc tự sát.

Lam Y Nhi lúc trước ở ngay tại hậu viện của tửu quán Đôn Hoàng, hậu phòng của nàng cũng tạm thời bị phong tỏa.

Lúc này Lai Tuấn Thần cẩn thận điều tra trong phòng, gã rất nhanh chóng tìm được trong góc phòng một bình sứ men nhỏ, nút bình bị bật ra, đã trống không, Lai Tuấn Thần suy đoán, Lam Y Nhi chính là uống thuốc độc trong bình nhỏ mà chết.

Rất nhanh, Lai Tuấn Thần lại tìm thấy trong hộp trang điểm của Lam Y Nhi một bình sứ y như vậy, miệng bình bị sáp phong kín.

Lai Tuấn Thần lập tức lệnh cho thủ hạ đem tới một con chó, gã dùng con chó này thử độc, quả nhiên, con chó lập tức ngã vật xuống đất mất mạng, cả người biến thành màu vàng óng. Lai Tuấn Thần và thủ hạ sợ tới mức đều lui về phía sau.

Lai Tuấn Thần cẩn thận cất kỹ bình thuốc độc, lau mồ hôi lạnh trên trán, trong lòng thầm nghĩ: “Lam Y Nhi hẳn là trộm được thuốc độc từ tay Võ Thuận, Lam Chấn Ngọc tuyệt sẽ không đưa loại độc chất này uội muội mình.”

Rốt cuộc Lai Tuấn Thần ý thức được vấn đề nghiêm trọng, xử lý không tốt Độc Kinh án chính là Võ Thừa Tự làm, vu oan cho Dịch Nhân Kiệt.

Quan trọng hơn là, chỉ sợ Thánh thượng cũng hơi hoài nghi chuyện này, mới bảo mình tới Trường An tra án, chẳng lẽ đây mới là dụng ý thật sự khi Thánh thượng phái mình tới Trường An điều tra Xá Lợi án?

Dựa vào một lọ thuốc độc không nói lên điều gì, quan trọng vẫn là lá thư trên người Lam Chấn Ngọc, đó là thư tự tay Võ Thừa Tự viết cho Võ Thuận, e rằng lá thư này mới chính là căn cứ xác thực của Độc Kinh án.

Lai Tuấn Thần nhanh chóng nghĩ gì làm nấy, bước tiếp theo của gã chính là chạy về Lạc Dương bắt Lam Chấn Ngọc lại, lấy lá thư này, hơn nữa gã cũng phải nhắc nhở bên Võ Thừa Tự trước mới được, coi như gã cho Võ gia một chút công đạo.

Lúc này gã thấp giọng ra lệnh ột tên thủ hạ:

- Dẫn mấy huynh đệ đi thiêu hủy thi thể của Lam Y Nhi, rồi đưa Lam Chấn Ninh này ra ngoài thành xử lý, làm gọn gàng một chút.

- Tuân lệnh!

Thủ hạ vội vã đi, Lai Tuấn Thần lại gọi một tên tâm phúc đến, chỉ chỉ con chó bị độc chết nói:

- Đưa con chó này cho Ngự Phẩm Long, nói cho hắn biết, con chó này đào được từ phủ Võ Thuận.

Sắp xếp xong xuôi hậu sự, Lai Tuấn Thần lúc này trở mình lên ngựa, không nán lại ở Trường An, suốt đêm dẫn thủ hạ chạy về Lạc Dương

81. Chương 81: Hi Vọng Mới

Trong Bách Phương viện Lạc Dương người đến kẻ đi, kinh doanh thịnh vượng, Tửu Chí đỏ bừng cả mặt, giống như đang làm việc trái lương tâm vậy, vội vàng chạy dọc theo chân tường đi đến cửa chính.

Mới vừa đi tới cửa lớn, lại bị tú bà đón khách bắt được, trêu ghẹo cười nói:

- Tửu công tử, công tử cũng không phải lần đầu tới đây, lại còn thẹn thùng dò mắt gì chứ?

Tửu Chí vội vàng hấp tấp nói:

- Nhà ta còn có chút việc, đi trước một bước.

- Gấp cái gì, ngồi thêm chốc lát đã!

- Lần sau lại đến! Lần sau...

Tửu Chí khó khăn lắm mới giẫy ra khỏi móng ưng của tú bà, thoát ra cửa chính. Y vừa sửa sang lại quần áo, vừa thăm mắng.

Lúc này, bỗng nhiên y nghe thấy giọng tú bà chào hỏi khách khứa:

- Ai da! Hai vị Sách công tử đến rồi, hôm nay muốn tìm cô nương nào, ta sắp xếp cho các vị!

Tửu Chí ngẩn ra, vội vàng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy hai người trẻ tuổi mặc áo bào gấm đang nói đùa với tú bà, y dụi dụi con mắt:

- Bọn chúng... thật sự là oan gia ngõ hẹp, không ngờ ở Lạc Dương cũng gặp phải Song hiệp ruồi muỗi này.

Tửu Chí sợ bị hai người này bắt gặp, vội vàng hấp tấp lên một chiếc xe kéo, căn dặn phu xe:

- Tới nam thành!

Xe ngựa quay đầu, nhanh chóng chạy về phía nam thị.

... .

Nghỉ ngơi bảy tám ngày, thương thế của Lý Trân dần dần bình phục, mũi tên Lam Chấn Ngọc bắn rất nhỏ, chỗ trúng tên cũng rất nhỏ, quan trọng là tiêu độc, chỉ cần thanh trừ sạch sẽ chất độc trong người, thương thế của hắn cũng sẽ bình phục ngay.

Hôm qua Lý Trân trở về quán rượu của đại tỷ, hắn bất ngờ phát hiện quán rượu thoải mái mát mẻ hơn nhiều, ít nhất trong tiệm có con đường nhỏ, tuy rằng thang lầu vẫn bị nhồi đầy thùng rượu như trước, nhưng lầu các cuối cùng cũng được dọn sạch, giúp hắn có một nơi để ngủ.

Sau đó Lý Trân mới biết được từ tiểu nhị A Tài, không phải đại tỷ giảm bớt rượu tồn, trái lại, tỷ ấy còn mua vào một lượng lớn rượu tồn, tuy nhiên nàng thuê một kho hàng trong phường Phúc Thiện cạnh nam thị, để hết rượu tồn vào kho hàng đó.

- A Trân, Yến cô nương tới rồi!

Lý Tuyền uể oải hô từ dưới lầu lên.

Lý Tuyền thật sự không thích Dịch Yến, tuy nhiên nàng nghe nói sau khi đệ đệ bị răn cấm, may mắn nhờ Yến cô nương này tìm được linh dược.

Lý Tuyền thấy nàng trị thương cho đệ đệ, ấn tượng với nàng đã hơi thay đổi một chút, cũng đành miễn cưỡng ngầm đồng ý cho đệ đệ qua lại với nàng.

Nàng thấy Dịch Yến đứng ngoài cửa, liền gọi:

- Yến cô nương, vào ngồi đi!

- Không cần đâu, đại tỷ tỷ cứ làm việc đi! Muội ở đây chờ huynh ấy rồi đi luôn.

- Vậy... tùy cô nhé!

Lý Tuyền thật ra cũng không có gì phải vội, nàng đang ngồi đợi rượu tăng giá, nhưng gần đây có tin đồn, nữ hoàng đế muốn bỏ lễ mừng thọ, hiện giờ làm nàng cảm thấy sâu lo, nàng đã tích trữ gần bốn ngàn quan tiền rượu, nếu chẳng may rượu không lên giá, nàng sẽ thua lỗ lớn.

Lúc này, Lý Trân từ lầu hai nhảy xuống. Lý Tuyền hoảng sợ:

- A Trân, chân người khỏe quá nhỉ?

Lý Trân cười hì hì đáp:

- Hôm qua đã nhảy một lần rồi, không sao hết, a tỷ, đệ ra ngoài trước.

- Đi đi! Về sớm một chút.

Lý Trân bước nhanh ra khỏi quán rượu, Địch Yến cười chạy ra đón:

- Lý đại ca, muội có tin tốt đây!

- Tin tốt gì?

Địch Yến nháy mắt mấy cái với hắn:

- Ở đây khó nói, muội mời huynh ăn cơm, chúng ta vừa ăn vừa nói!

Hai người cười cười nói nói đi rồi, Lý Tuyền xuất hiện từ phía sau cánh cửa, bĩu môi, hơi mất hứng nói:

- Nơi này có gì mà khó nói, không phải là sợ ta nghe thấy sao, ta không rảnh mà nghe nhé!

Lý Trân và Địch Yến vừa mới đi không bao lâu, Tửu Chí vội vã trở về, vừa vào cửa đã reo lên:

- Lão Lý, ta có tin tức muốn nói cho người biết đây!

- Cậu tới muộn một bước, hai người đó đi ăn cơm rồi.

Lý Tuyền từ phòng trong đi ra, cười nói:

- Tiểu mập, không thì... cậu đi tìm bọn họ đi! Bọn họ chắc là đang ở tửu quán Giang Tả, lâu ba chỗ cũ, cậu ăn cơm cùng bọn họ, cùng đi chơi, trở về đại tỷ cho cậu tiền.

Tửu Chí gãi đầu:

- Tuyền đại tỷ, làm chuyện này sẽ tổn thọ đó, hay là tỷ bảo A Tài với A Vượng đi đi!

- Tên mập vô dụng này, thời điểm quan trọng không chịu giúp đại tỷ!

Lý Tuyền gõ đầu y một cái, mắng y hai câu, xoay người trở vào phòng trong, một lát sau nghe nàng gọi:

- Tiểu mập, mấy thùng rượu ở cửa kia, cậu chuyển vào giúp đại tỷ, tỷ muốn đi xem kho hàng, cậu ở lại trông tiệm đừng lơ là đấy!

- Biết rồi!

Tửu Chí than thở một câu:

- Không chịu giúp tỷ ấy, liền trả thù ngay được.

Y khiêng mấy thùng rượu lên, bước nhanh vào trong tiệm.

... .

Lý Trân và Địch Yến tới tửu quán Giang Tả, bọn họ lên lầu ba, ngồi xuống một chỗ cạnh cửa sổ, đây là chỗ cũ họ thường hay ngồi.

Địch Yến gọi năm món ăn, lại muốn gọi một bầu rượu, cười nói:

- Tối qua huynh trưởng của muội đi báỉ phủng Thọ Xuân quận vương, thu được chút tin tốt.

Tuy rằng bảy tám ngày nay Lý Trân vì dưỡng thương, chẳng quan tâm gì đến chuyện của Địch Nhân Kiệt, nhưng Địch gia vẫn chưa từ bỏ, luôn cố gắng nghĩ cách cứu Địch Nhân Kiệt.

Địch Yến đi Lương Châu một chuyến, tặng nhân bán cho nàng bức thư pháp của Âu Dương Tuân lại đi vân du, nên nàng không thu hoạch được gì.

Tuy nhiên con thứ của Địch Nhân Kiệt là Địch Quang Viễn quan hệ vô cùng tốt với Thọ Xuân quận vương Lý Thành Khí, y thông qua Lý Thành Khí biết được chút tin trọng yếu trong cung.

Ngự y Thẩm Nam Mậu đã tìm được nguồn gốc loại thuốc độc này, là nọc rắn đến từ Thổ Hỏa La, hơn nữa loại nọc rắn này nhiều nhất chỉ có thể bảo tồn nửa năm, thời gian dài sẽ mất đi hiệu lực.

Điều này làm cho Địch gia hưng phấn vô cùng, bọn họ lại thấy được hy vọng gỡ tội cho phụ thân rồi.

Địch Yến thấp giọng nói với Lý Trân:

- Hôm qua nhị ca muội lại đi tìm Chu Doãn Nguyên, Chu ngự sử nói, Thánh Thượng đã dao động với kết luận cha ta hạ độc rồi, từ giam cầm cha muội chuyển thành giam lỏng, riêng việc này đã là một tín hiệu ngầm rồi.

Chu ngự sử nói rất rõ ràng với huynh trưởng của muội, chỉ cần chúng ta có thể tìm được nguồn gốc loại độc, cũng chứng minh cha ta và nguồn gốc chất độc không có liên quan, vậy thì ông ấy có thể cam đoan cha ta sẽ không bị phán tội chết.

Lý Trân cười lạnh một tiếng nói:

- Phỏng chừng kết luận Thổ Hỏa La của Thẩm ngự y này, đã làm nữ hoàng để hoài nghi vụ án kinh Phật và án Xá Lợi có liên quan đến nhau rồi, Võ Thừa Tự và Lý Đán đã thành kẻ tình nghi.

Địch Yến cũng không quan tâm đến Võ Thừa Tự và Lý Đán, nàng chỉ quan tâm xem cha mình có gỡ tội được hay không. Nàng lại tiếp tục nói:

- Chúng ta truyền lại lời của Chu Doãn Nguyên cho phụ thân biết, trưa hôm nay, người đưa cơm mang ra một tờ giấy của phụ thân.

Nói xong, Địch Yến đưa tờ giấy cho Lý Trân, Lý Trân mở giấy ra, chỉ thấy trên đó viết một câu:

- Nhờ Lý thiếu lang Đôn Hoàng giúp đỡ.

Lý Trân cười khổ, Lý thiếu lang mà Địch Nhân Kiệt nhắc đến chỉ có thể là mình mà thôi. Địch Yến nhìn chăm chú vào hắc, khẩn trương hỏi:

- Lý đại ca, huynh đồng ý giúp đỡ việc này chứ?

Giúp đỡ nhất định không thành vấn đề, quan trọng là giúp thế nào đây?

Lý Trân trầm tư chốc lát nói:

- Nếu chỉ cần tìm được độc nguyên, vậy tương đối dễ dàng rồi, bắt Lam Chấn Ngọc lại là được.

- Nhưng Lạc Dương lớn như vậy, chúng ta đi đâu tìm Lam Chấn Ngọc đây?

Lý Trân khẽ cười nói:

- Tối hôm đó không phải hắc đã đến ám sát phụ thân cô sao? Tuy rằng Kim Ngô vệ không bắt được người sống, nhưng cô đoán xem, ai có thể sai hắc ám sát phụ thân cô?

Trong đôi mắt đẹp của Địch Yến lóe lên sự thù hận thấu xương:

- Ta biết là ai rồi!

... .

Trong mật thất của Ngự vương phủ, Võ Thừa Tự mặt xanh mét chăm chú nhìn vào con chó đã chết trên mặt đất, chó chết toàn thân vàng óng ánh, cứng rắn như tượng đá, triệu chứng trúng độc hoàn toàn giống với cao tăng Vân Tuyên.

- Người có thể khẳng định đây là đào ra từ phủ Võ Thuận ư?

Ánh mắt Võ Thừa Tự hung ác nhìn chằm chằm đứa con nuôi Ngự Phẩm Long hỏi.

Ngự Phẩm Long hơi chột dạ cúi đầu nói:

- Đây là Lai Tuấn Thần sai người ta đem đến cho con.

- Làm sao Lai Tuấn Thần biết được trong phủ có chôn một con chó chết?

Ngư Phẩm Long tới Trường An tay không một chuyến, bây giờ khó có thể ăn nói với Võ Thừa Tự, hẳn chỉ có thể tự cho là thông minh mà nói:

- Con cân nhắc, rất có thể Lai Tuấn Thần tìm được vài võ sĩ tâm phúc của Võ Thuận, từ chỗ bọn chúng đã biết được đầu mối gì đó, đây có lẽ là con chó Võ Thuận dùng để thử độc, được võ sĩ chôn trong phủ, cho nên bọn chúng mới biết.

Sắc mặt Võ Thừa Tự càng khó coi hơn, Lai Tuấn Thần tới Trường An hẳn là để điều tra vụ Xá Lợi mới đúng, bây giờ không ngờ lại tra ra manh mối của Độc Kinh án, trong lòng Võ Thừa Tự bắt đầu run lên.

Lão lại hỏi Minh tiên sinh bên cạnh:

- Tiên sinh thấy chuyện này nên xử lý thế nào?

Minh tiên sinh trầm tư một lát, chậm rãi nói:

- Đây là Lai Tuấn Thần ám chỉ cho điện hạ, khả năng gã đã tra ra đầu mối gì rồi, nhưng mặc kệ gã tra thế nào, nếu không có vật chứng hoặc nhân chứng, cho dù Thánh thượng có biết cũng không nói gì được đâu.

Cho nên... Việc cấp bách bây giờ của Điện hạ là phải hủy hết nhân chứng vật chứng, không thể tiếp tục trì hoãn, càng không thể nhân từ nường tay.

Trong mắt Võ Thừa Tự lóe lên tia hung ác, y ra ngoài ra lệnh:

- Bảo Phù Dung lập tức tới đây!

Một lát, Võ Phù Dung vội vàng tới:

- Phụ thân tìm con ạ?

Võ Thừa Tự chỉ chỉ con chó chết trên mặt đất:

- Tự con nhìn đi!

- Phụ thân, chuyện gì thế này?

Võ Phù Dung hoảng sợ.

Võ Thừa Tự liền nói lại suy đoán vừa rồi của bọn họ, cuối cùng ra lệnh cho nàng ta:

- Con lập tức dẫn người tới Trường An, giết hết tất cả tâm phúc của Võ Thuận, diệt trừ hậu hoạn!

Võ Phù Dung liếc nhìn Ngư Phẩm Long, không hào hứng lắm:

- Nếu phụ thân đã có trợ thủ đắc lực, sao còn muốn nữ nhi ra tay?

Trong lòng Võ Thừa Tự giận dữ, từ khi nào, lại còn ở nội hồng, y hung hăng trừng mắt nhìn Võ Phù Dung:

- Rốt cuộc ngươi có đi không?

Võ Phù Dung bắt đắc dĩ, chỉ đành cúi đầu nói:

- Nữ nhi đi là được.

- Còn nữa, tên Lam Chấn Ngọc thủ hạ của con, gã biết quá nhiều chuyện, vô cùng nguy hiểm, con nhất định phải diệt trừ cả gã nữa.

Võ Phù Dung ngạc nhiên:

- Phụ thân, hẳn chắc không có vấn đề gì đâu!

Minh tiên sinh bên cạnh nhẹ nhàng khuyên nhủ:

- Phù Dung cô nương, cô là người thông minh, nên biết hậu quả chuyện này nghiêm trọng cỡ nào, một khi phụ thân cô gặp chuyện không may, chỗ dựa của cô cũng đổ. Bây giờ hai người các cô phải đồng tâm hiệp lực mới phải, tự cô nghĩ lại đi! Gã, nên giữ lại hay không?

Võ Phù Dung trầm mặc thật lâu, thấp giọng nói:

- Phụ thân, chuyện này để nữ nhi suy nghĩ một chút, có được không?
- Được rồi, nhưng trước sáng ngày mai, con nhất định phải cho ta câu trả lời thỏa đáng!

...

Lam Chấn Ngọc vừa từ Trường An trở về không lâu, lúc này gã vẫn chưa biết đại ca đã gặp chuyện không may, càng không biết gã cũng đã bị Lai Tuấn Thần để mất tới.

Vì lần này đi Trường An vội vàng, vết thương ở vai gã vẫn chưa lành, sau khi gã trở về, vết thương ở vai lại chuyển biến xấu.

Trong phòng, Lam Chấn Ngọc cởi áo, thật cẩn thận thay thuốc vết thương trên vai. Một kiếm này của Lý Trân đâm quá sâu, kinh mạch của gã bị thương nặng, nếu không chữa khỏi, cánh tay phải của gã chỉ còn nước phế đi.

Lam Chấn Ngọc dùng rượu rửa sạch miệng vết thương, lại dùng thuốc bột rắc lên vết thương trên vai, cảm giác đau đớn mãnh liệt khiến cả người gã run lên.

Lúc này, một cánh tay mềm mại ôm gã từ phía sau, Võ Phù Dung ghé vào tai gã phả hơi thở như lan:

- Đêm nay, chàng không thể chiều ta sao?
- Đợi thương thế tốt hơn rồi nói sau! Bây giờ ta không còn tinh lực.

Lam Chấn Ngọc khoác thêm áo bào đen, gã bắt đầu thấy phiền vì những đòi hỏi không có chừng mực của người phụ nữ này rồi.

- Ta đương nhiên cũng rất quan tâm đến thương thế của chàng, cho ta xem được không?

Võ Phù Dung đứng đến, muốn cởi áo bào Lam Chấn Ngọc vừa mặc xuống, lại bị Lam Chấn Ngọc nhẹ nhàng đẩy ra:

- Không cần, vết thương nhỏ ấy mà.

Trong mắt Võ Phù Dung hiện lên một tia giận dữ, nhưng lập tức biến mất ngay, nàng ta cầm bầu rượu lên, rót hai chén rượu, một chén đưa cho Lam Chấn Ngọc, cười quyến rũ nói:

- Vậy chàng cùng ta uống một chén rượu, đêm nay ta tạm tha cho chàng.

Lam Chấn Ngọc nhận lấy chén rượu, hai người vòng tay, Võ Phù Dung rung động tâm hồn, đôi mắt quyến rũ dõi theo gã, nhấp một chút rượu trong chén.

Lam Chấn Ngọc cười cười, uống một ngụm rượu, ngay khi gã chuẩn bị uống một hơi cạn sạch, bỗng nhiên sắc mặt gã đại biến, bóp cổ Võ Phù Dung, giận dữ hét:

- Cô bỏ thứ gì vào rượu này hả?

82. Chương 82: Độc Của Phù Dung

Trên mặt Võ Phù Dung vẫn mang nụ cười quyến rũ người khác, khẽ đóng đưa thân mình nũng nịu nói:

- Người ta để lại chút thuốc kích dục, người cần tức giận như vậy không?

Lam Chấn Ngọc ngẫm lại cũng thấy có lý, buông lỏng cổ họng của Võ Phù Dung ra, sắc mặt dịu xuống, rầu rĩ không vui nói:

- Vừa rồi ta đã nói trên người có thương tích, đêm nay không thể ở cùng nàng, nàng đừng cố ép ta nữa.
- Đương nhiên ta sẽ không cố ép chàng.

Võ Phù Dung nhanh chóng thối lui đến khoảng cách an toàn, rút kiếm ra lạnh lùng nói:

- Ta chán ngấy mặt sẹo của ngươi rồi.

Sắc mặt của Lam Chấn Ngọc biến đổi lớn, ném chén rượu về hướng Võ Phù Dung, bứt ra rút kiếm ra, bụng lại đau quặn, sắc mặt y trở nên trắng bệch, hét lớn một tiếng, nhào mạnh về phía Võ Phù Dung.

Võ Phù Dung biết sự lợi hại của y, sợ hãi vội vàng lui về phía sau, không ngờ Lam Chấn Ngọc chỉ dùng chiêu giả, nhấc túi da trên bàn lên, lấy hết sức nhảy lên, bật về hướng cửa sổ, hai vai như sắt chùy, đập nát cửa sổ nhỏ tinh xảo, bóng dáng biến mất liền ở trong viện.

Võ Phù Dung kinh hãi, chạy tới phía trước cửa sổ đâm mạnh trường kiếm. Lam Chấn Ngọc đã biến mất rồi. Trong thâm tâm nàng lo lắng, nếu Lam Chấn Ngọc chạy thoát, nàng giải thích với phụ thân thế nào đây.

Võ Phù Dung bám cửa sổ gấp gấp hô to:

- Bắt lại hắn, đừng để hắn chạy.

Vài tên võ sĩ mai phục ngoài viện xông vào sân, lại không thấy Lam Chấn Ngọc, một người bỗng nhiên chỉ vào đỉnh hồ:

- Hắn ở trên nóc nhà, mau đuổi theo!

Nhưng Lam Chấn Ngọc trước đó đã thăm dò đường lối, nương bóng đêm yểm hộ, y giống hệt một hắc báo mạnh mẽ, liên tiếp lướt qua hơn mười đỉnh tòa nhà, vọt vào một đại thụ cành lá rậm rạp, sau đó biến mất không thấy bóng dáng.

Ngụy vương phủ đã bị kinh động, hơn trăm người cầm cây đuốc, tay cầm hoành đao trường kiếm, lục soát chung quanh trong Ngụy vương phủ rộng lớn, ồn ào náo động la hét ầm ĩ, loạn thành một bầy.

Võ Thừa Tự tay cầm một thanh trường kiếm sắc bén, đứng ở giữa sân rộng của phủ trạch Ngụy vương Phủ, sắc mặt xanh mét nghe gia đình đầu mục bẩm báo.

- Bẩm báo điện hạ, phòng bếp, kho hàng đã tìm khắp nhưng không có phát hiện tung tích kẻ chạy trốn.

- Điện hạ, hậu hoa viên cũng lục soát nhưng không hề phát hiện Lam Chấn Ngọc.

...

Các nơi điều tra báo cáo theo thứ tự truyền đến, đều không phát hiện tung tích của Lam Chấn Ngọc, Võ Thừa Tự tức giận cả người phát run, đây là hấn việc chưa bao giờ phát sinh từ lúc y cầm quyền tới nay.

Lúc này, Võ Phù Dung mang theo vài tên võ sĩ cũng đến trước mặt phụ thân, trong nội tâm nàng không khỏi hơi xấu hổ, nhưng tính cách mạnh mẽ khiến nàng không muốn cúi đầu trước mặt phụ thân, hơn nữa phía sau phụ thân còn đứng một Ngự Phẩm Long.

- Phụ thân, đừng tìm nữa, hấn trúng Khiên cơ tán của con, sống không qua tối nay đâu. Mấy ngày nữa sẽ phát hiện ra thi thể của hấn.

Chuyện cho tới bây giờ, Võ Thừa Tự cũng không muốn trách cứ con gái, dù sao con gái cũng đã nghe lời mình xuống tay với Lam Chấn Ngọc rồi.

Hơn nữa y hiểu độc tính của Khiên cơ tán. Nếu Lam Chấn Ngọc trúng Khiên cơ tán, người này quả thật dữ nhiều lành ít, Võ Thừa Tự liền thoáng thở phào nhẹ nhõm.

- Việc Lam Chấn Ngọc con không cần phải xen vào nữa. Con ngay lập tức đi Trường An trong đêm, đem chuyện ta phân phó cho con để chứng thực, bất luận có người nào biết gì cũng không được buông tha.

- Con đã hiểu.

Võ Phù Dung cũng không muốn xen vào việc Lam Chấn Ngọc nữa, nàng xoay người dẫn thủ hạ nhanh chóng rời khỏi sân rộng.

Đúng lúc này, một gã gia đình chạy vội báo lại:

- Lão gia, Lai Tuấn Thần cầu kiến!

Võ Thừa Tự thăm cả kinh, sao Lai Tuấn Thần lại đến cầu kiến vào lúc mấu chốt như này. Y suy nghĩ một chút, liền gật đầu nói:

- Mời hân tới gặp ta!

Võ Thừa Tự lập tức đánh mắt cho Ngự Phẩm Long sứ. Ngự Phẩm Long hiểu ý, đi vào trong viện phía trước.

Không bao lâu, Lai Tuấn Thần theo vài tên thủ hạ đi vào, bước nhanh tới trước mặt Võ Thừa Tự, khom người thi lễ:

- Tuấn Thần tham kiến Ngự Vương điện hạ!

- Lai Trung thừa, muộn như vậy mà chưa nghỉ ngơi hay sao?

Võ Thừa Tự gượng cười, lời hỏi han mang hai ý nghĩa.

- Khởi bẩm điện hạ, ty chức phụng chỉ tra án Xá Lợi, sự việc liên quan danh dự của điện hạ, ty chức một khắc cũng không dám buông thả.

Võ Thừa Tự biến sắc, ánh mắt trở nên hung hang:

- Việc Xá Lợi không phải đã có định luận từ trước rồi sao? Lập án lại khi nào? Còn có gì có thể tra hỏi?

- Điện hạ, ty chức chỉ phụng chỉ làm việc, cụ thể nguyên nhân ty chức không biết, cũng không dám biết.

Võ Thừa Tự hung hăng gầm gừ, ánh mắt cuối cùng dời đi. Y khoanh tay nhìn bầu trời nói:

- Hay là Lai Trung thừa muốn tra ta?

- Cũng không phải, ty chức không dám tra Ngự Vương điện hạ, đêm nay ty chức tới gặp Vương gia, là muốn một người, người này biết Võ Thuận bị ám sát, mong Vương gia phối hợp, để ty chức có thể giải thích cho Thánh thượng.

Giọng điệu Lai Tuấn Thần tuy rằng khiêm tốn, thất lưng không nhô lên, nhưng gã vẫn trong mềm có cứng rắn, vào thời khắc mấu chốt lời Thiên tử ra, trên thực tế chính là đang uy hiếp Võ Thừa Tự.

Dù Võ Thừa Tự chỉ là một người bình thường, không có chủ kiến bao nhiêu, nhưng y lăn lộn quan trường nhiều năm rồi, hiểu ngay ngụ ý của Lai Tuấn Thần.

Trong lòng của y căm hận, nhưng lại không thể làm gì, dù sao vụ án Xá Lợi hiện giờ cũng không cách nói gì, y hiến Xá Lợi giả, Thánh Thượng mắng y khi quân vô thượng, sau đó thì không có kết luận, y giống như bị treo giữa không trung, không đến trời cũng không chạm đất, trong lòng của y thực sự cũng rất thấp thỏm lo âu.

Võ Thừa Tự chỉ thở dài, mềm mỏng với Lai Tuấn Thần:

- Người nói đi! Người muốn người nào?

- Ty chức nghe nói Lam Chấn Ngọc làm thị vệ trong Ngự Vương phủ, Vương gia có thể giao người đó cho ty chức không?

Võ Thừa Tự ngó ra, sau một lúc lâu mới cười khổ nói:

- Lai Trung thừa, người không phát hiện trong phủ ta bị phá hỏng sao? Ngay cả Ngự vương ta cầm kiếm đứng ở tại sân rộng này nữa. Không gạt người, người người muốn bắt say rượu giết người trong phủ ta, chúng ta cũng đang muốn bắt giữ người này.

Lai Tuấn Thần lùi lại sau một bước, kinh ngạc địa nhìn Võ Thừa Tự. Gã lập tức ý thức được, gã đã đưa độc cầu đến quá sớm, Võ Thừa Tự đã bắt đầu giết người bịt miệng.

Trong lòng Lai Tuấn Thần cũng lo lắng, Lam Chấn Ngọc là nhân vật mấu chốt trong vụ án Độc Kinh. Nếu gã ta bị diệt khẩu, vậy mình ăn nói với Thánh thượng thế nào đây?

Vốn gã chỉ không muốn đắc tội Võ gia, âm thầm nhắc nhở Võ Thừa Tự một chút, nhưng không ngờ bây giờ biến thành đem đá đập phá chân của mình.

Trong lòng của gã ảo não, lại khom người hỏi:

- Xin hỏi đã bắt được người này chưa ạ?

- Nếu bắt được người này, ta sẽ không ở chỗ này nói chuyện với người rồi. Người này giờ tung tích không rõ, Ngụy vương phủ đang ở toàn lực lùng bắt.

Lai Tuấn Thần trầm mặc khôn kể, gã biết rằng mình bây giờ còn chưa đắc tội nổi, cho dù gã không tin, cũng không thể nói gì.

Võ Thừa Tự liếc mắt nhìn gã, lại thản nhiên nói:

- Lai Trung thừa muốn ngồi xuống uống chén trà, ở trong quý phủ ta chờ kết quả điều tra không?

Đây rõ ràng là muốn đuổi người đi. Lai Tuấn Thần bắt đắc dĩ, đành phải khom người nói:

- Ty chức không dám quấy rầy điện hạ, sáng mai sẽ lại tới bái phỏng. Hy vọng điện hạ có thể bắt được phạm nhân.

Gã thi lễ, quay người đi. Võ Thừa Tự cũng không phái người tiễn gã, chỉ lạnh lùng mà nhìn bóng lưng của gã đi xa.

Lúc này, Ngự Phẩm Long bước nhanh về phía trước, thấp giọng nói:

- Đã tìm khắp toàn bộ phủ, quả thật không tìm được người này, nhưng có người ở sau tường viện phát hiện một vũng máu, hẳn là Lam Chấn Ngọc trèo tường trốn.

- Một đám vô dụng khôn khiếp!

Võ Thừa Tự hận nghiêng răng nghiêng lợi. Y quay sang nói với Ngự Phẩm Long:

- Ta biết thủ hạ của con có không ít người, con cần phải thay ta tìm được người này, không thể để cho Lai Tuấn Thần bắt được. Bên Vi Đoàn Nhi, ta sẽ đi giải thích cho cô ta.

- Con nhất định sẽ không để cho phụ thân thất vọng!

... .

Ngay tại Ngụy vương phủ tiến hành điều tra toàn diện thì trong Cao Diên phủ bên cạnh nghe tin cũng lập tức hành động, gần trăm gia đình cũng cầm cây đuốc cẩn thận điều tra ở trong phủ.

Dẫn dắt gia đình Cao phủ điều tra là Lý Trân. Lý Trân cũng là vừa vặn mới đuổi tới, hẳn theo một gã gia đình đang điều tra bên ngoài Ngụy vương phủ mà biết được tình huống.

Khác với người trong Ngụy Vương phủ, Lý Trân vô cùng hiểu Lam Chấn Ngọc. Lam Chấn Ngọc từ trước đến nay là thô khôn có ba hang, gã có thể thông dong trốn khỏi trong vòng vây của năm trăm binh lính Kim Ngô Vệ, đã nói lên người này rất nhanh trí.

Người như thế tuyệt đối sẽ không để mình bị vây khốn trong Ngụy vương phủ, trước đó gã ắt sẽ tìm hết thấy cơ hội để chạy ra Ngụy vương phủ.

Trong lòng Lý Trân vẽ ra một bản đồ chạy trốn, nếu hẳn là Lam Chấn Ngọc, như vậy đầu tiên hẳn sẽ chạy ra Ngụy vương phủ, tới Tự phủ Cao Diên ngay bên cạnh là khả năng lớn nhất.

Nếu bị thương, trước tiên còn có thể ở trong Cao Diên Tự phủ đơn giản chữa thương, sau đó lại trèo qua tường phường phía tây Cao phủ. Bên ngoài tường phường là Lạc Thủy, Lam Chấn Ngọc hoàn toàn có thể theo Lạc Thủy chạy trốn.

Cao Diên Tự ở trong cung chưa về, trong phủ chỉ có con nuôi Cao Lực Sĩ làm chủ. Theo an bài của Cao Lực Sĩ, hơn chín mươi gia đình đều nghe theo mệnh lệnh của Lý Trân.

Bọn gia đình chia làm ba đội, một đội do Lý Trân dẫn dắt, dọc theo tường của hai nhà Cao – Võ cẩn thận điều tra; một đội khác do Dịch Yến dẫn dắt, lục soát ở phía tây phường; còn có một đội khác do Cao Lực Sĩ dẫn dắt, tra tìm các dấu hiệu khả nghi hẻo lánh khác ở trong phủ.

83. Chương 83: Tranh Chấp Bên Sông

Lý Trân phát hiện ở góc tường phía tây bắc có một hàng dấu chân, trên tường cũng có dấu chân, rõ ràng cho thấy có người trèo tường ở đây. Tinh thần hắn lập tức phấn chấn, cẩn thận lục soát trong bụi cây, rất nhanh phát hiện một vài vết máu.

Hắn ngửi vết máu, vết máu rất mới, lại toát lên mùi tanh tươi, bình thường chỉ có miệng vết thương chưa lành mới có loại máu đen này. Lý Trân nhớ tới bảy ngày trước hắn từng đâm Lam Chấn Ngọc bị thương, chẳng lẽ vết thương ở vai của Lam Chấn Ngọc vẫn chưa khỏi hẳn sao?

Đúng lúc này, Cao Lực Sĩ vội vàng chạy tới, gấp giọng nói:

- Lý đại ca, chúng ta ở phòng bếp phát hiện tình huống, một nữ đầu bếp bị giết, có người trông thấy.

Lý Trân lập tức nói:

- Dẫn ta đi xem.

Một lát, Cao Lực Sĩ dẫn Lý Trân đi vào phòng bếp. Trong viện tử đứng đầy gia đình, hai gã bị giết cũng được khênh ra.

Lúc này, có gia đình dẫn tới một thiếu niên mười một mười hai tuổi, cậu ta sợ hãi cả người run rẩy, trong mắt đầy nỗi hoảng sợ.

Lý Trân ngồi trước mặt cậu ta, ôn hòa nói:

- Cậu không cần phải sợ, hãy nói những gì cậu thấy cho ta biết.

Thiếu niên dứt quãng nói:

- Tôi...tôi nhìn thấy...một người co rúc trong viện tử, hộc máu không ngừng. Vương đại nương... cũng thấy, bước đến hỏi hắn, lại bị hắn một kiếm đâm chết, hắn xông vào phòng, giết chết Vương đại gia, lúc ấy tôi trốn sau đại thụ...

Thiếu niên nói đến đây, thất thanh khóc lên, Lý Trân ngẫm nghĩ một chút lại hỏi:

- Trên vai hắn bị thương đúng không?

Thiếu niên gật gật đầu:

- Vai trái của hắn quần vải trắng, toàn là máu đen.

Vậy là đúng rồi, người này chính là Lam Chấn Ngọc bảy ngày trước bị mình đâm bị thương. Hắn không đoán sai, Lam Chấn Ngọc trước tiên đã trốn ào trong Cao Diên Tự phủ.

- Sau đó thì sao?

Lý Trân lại hỏi thiếu niên:

- Hắn chạy khỏi từ nơi này?

Thiếu niên chỉ ra phía tây:

- Hắn nhảy lên đỉnh nhà, chạy về hướng kia, vừa mới thôi.

Đúng lúc này, phía tây Cao phủ vọng đến tiếng hét thảm. Lý Trân cả kinh, thả người chạy về hướng có tiếng kêu thảm thiết đó. Cao Lực Sĩ cũng gấp gấp, lớn tiếng ra lệnh với gia đình đối diện:

- Nhanh đến tây tường!

Trong lòng Lý Trân nóng như lửa đốt, phía tây là Dịch Yến lục soát, hy vọng đừng chia ra làm việc nha.

Hắn chạy một mạch đến tây tường, thấy cửa phía tây đã mở ra, hai bên cửa chính đứng đầy gia đình, mặt người nào cũng kích động.

Trên mặt đất nằm hai gã gia đình, đều là trước ngực trúng kiếm, máu nhuộm đầm, xem ra đã chết rồi.

- Địch cô nương đâu?

Lý Trân không thấy Địch Yến, gấp gấp hô to.

Một gã gia đình nơm nớp lo sợ chỉ vào ngoài cửa lớn:

- Địch. . . cô nương đã đuổi ra ngoài rồi.

Lý Trân đạp chân, vung kiếm lao ra cửa hông, chạy như điên.

Bên ngoài phường Tích Thiện nơi Cao phủ là một mảnh rừng dài dọc con sông chừng hơn mười dặm, xuyên qua khu rừng rộng hơn bốn trăm bước, phía trước là Lạc Thủy đen nhánh, rộng chừng mấy trăm trượng mơ hồ có thể thấy tường thành Hoàng thành Hoàng thành bờ Lạc Thủy bên kia.

Cách phía đông Lạc Thủy hai dặm là cầu Thiên Tân, mà hướng tây là quân doanh rộng lớn, quân đội dùng gỗ lớn dựng giữa sông một tòa thủy môn, có binh lính ở thủy trại đi lên tuần tra, phòng ngừa con thuyền không rõ lai lịch theo Lạc Thủy tiến vào trong thành.

Lý Trân chạy qua khu rừng, từ xa hẳn đã nghe được tiếng la hét và tiếng đao kiếm va chạm, trong lòng của hắn càng thêm lo lắng, chạy một mạch ra khỏi khu rừng, thấy ở ghềnh bãi đá lởm chởm bên Lạc Thủy

Lý Trân liếc mắt một cái liền nhận ra người áo đen, đúng là Lam Chấn Ngọc mà bọn hắn muốn bắt, gã là nguyên nhân duy nhất của vụ án Độc Kinh, chỉ bắt được gã mới chứng minh Địch Nhân Kiệt vô tội.

Thương thế trên vai trái của Lam Chấn Ngọc nghiêm trọng, cánh tay trái vô lực, không cách nào sử dụng nỗ tiễn được nữa, chỉ dùng tay còn lại vung kiếm đấu kịch liệt với Địch Yến.

Kiểm thuật của Lam Chấn Ngọc cao hơn Địch Yến rất nhiều, nhưng bởi vì gã trúng Khiên cơ tán, độc tính vẫn chưa được tiêu trừ, đau đớn kịch liệt ở bụng làm gã trong lúc chiến đấu với Địch Yến đã rơi vào thế hạ phong, đã dần dần sắp không chống đỡ nổi.

Lúc này, độc tính trong bụng lại bắt đầu phát tác, Lam Chấn Ngọc đau đớn vã mồ hôi, gã thoáng nhìn, thấy Lý Trân đang chạy tới.

Trong lòng Lam Chấn Ngọc khẩn trương, đem hết toàn lực bỏ vài kiếm liên tiếp, bức Địch Yến lui vài bước, gã quay người chạy như điên, thả người nhảy vào Lạc Thủy đen nhánh.

Địch Yến kinh hãi, xông lên, lại một kiếm đâm vào không khí, trơ mắt nhìn Lam Chấn Ngọc biến mất ở trong dòng nước, nằng sốt ruột dặm chân.

Cuối cùng Lý Trân cũng chạy tới nơi, bao oán giận Địch Yến đều trút lên người hắn:

- Tại huynh cả, ta đã sắp bắt được hắn rồi, huynh lại dọa hắn sợ chạy mất. Huynh nói, giờ nên làm gì đây?

Lý Trân đứng ở trên bờ sông, lặng yên nhìn nước sông, trong lòng cũng tràn đầy ảo não, hôm nay vốn là cơ hội thật tốt bắt lại Lam Chấn Ngọc, vậy mà gã vẫn chạy thoát được.

Đúng lúc này, Lai Tuấn Thần suất lĩnh hơn hai mươi người đuổi tới bờ sông. Cách đó không xa, Ngự Phẩm Long cũng mang theo hơn mười người dưới tay chạy đến, bọn họ đều đã nghĩ rất có thể Lam Chấn Ngọc sẽ theo Lạc Thủy chạy trốn, nhưng bọn họ vẫn chậm một bước, Lam Chấn Ngọc đã biến mất ở trong nước.

Trong lòng Lai Tuấn Thần vô cùng căm tức, hiện tại cách kỳ hạn Thánh thượng giao cho y chỉ còn ba ngày, nếu y không bắt được Lam Chấn Ngọc, ăn nói sao với Thánh thượng đây?

Ánh mắt Lai Tuấn Thần ánh thoáng rơi trên người Lý Trân, chỉ cảm thấy người này hơi quen mắt, trong lòng lập tức nổi lên nghi ngờ, đi lên trước hỏi:

- Xin hỏi đại danh của vị công tử này là?

Lý Trân ở Đại Lý Tự giả mạo quan coi ngục đã từng gặp Lai Tuấn Thần, giờ là buổi tối, hắn lại thay đổi y phục, Lai Tuấn Thần vẫn chưa nhận ra hắn.

Lý Trân chấp chấp tay, bình thản nói:

- Tại hạ Đôn Hoàng Lý Trân, Lai Trung thừa có gì chỉ bảo?

- Người chính là Lý Trân!

Lai Tuấn Thần giật mình kinh hãi, y từ trong miệng Lam Chấn Ninh đã được biết về vụ án Xá Lợi, biết Lý Trân này có liên quan rất sâu trong vụ án Xá Lợi, đây là nhân vật mấu chốt của vụ án.

Y đánh giá Lý Trân một lượt, lại nhìn Địch Yến ở bên cạnh, nhận ra nàng, trong lòng thầm nghĩ, hóa ra là người của nhất hệ Địch Nhân Kiệt, ai nói Địch Nhân Kiệt không liên quan đến vụ án này chứ?

Ánh mắt Lai Tuấn Thần âm u nhìn Lý Trân, cười khan hai tiếng, nói:

- Bản quan phụng chỉ phá án, có thể mời Lý công tử đi theo ta một chuyến không?

Địch Yến đi lên trước Lý Trân, đối mặt với Lai Tuấn Thần, nói:

- Lai Tuấn Thần, người không nên hơi một tí thì lấy Thánh chỉ ra, Lý công tử là Sa Châu công sinh, sắp tham gia Võ Cử Bình bộ, gia thế trong sạch, quan phủ cũng chưa kết án, người dựa vào cái gì dẫn hắn đi?

Lai Tuấn Thần âm hiểm mỉm cười:

- Ta đang nghĩ là ai, hóa ra là Địch cô nương, xem ra người và Lý Trân này có giao tình không tầm thường. Bản quan tra được, Lý Trân có liên quan đến vụ án Độc Kinh, có lẽ phụ thân người thật sự dính đến vụ án Độc Kinh, nếu không con gái Địch giả sao lại quen biết hắn?

Địch Yến nghĩ đến phụ thân bị Lai Tuấn Thần dùng khổ hình đòn hiểm, thương tích đầy mình, trong nội tâm nàng vô cùng căm hận, nghiến răng mắng:

- Người chính là chó điên loạn cắn người, một ngày nào đó, người sẽ bị người người làm hại chém thành trăm ngàn mảnh.

Lai Tuấn Thần giận dữ, thét ra lệnh tả hữu

- Người đâu, dẫn Lý Trân này đi.

Hơn mười người một loạt xông lên, bao vây Lý Trân lại. Lý Trân vốn có thể nhảy vào Lạc Thủy để trốn, nhưng hắn lo lắng Địch Yến, khắc chế kích động bỏ chạy, chậm rãi rút kiếm ra, hạ thấp giọng nói với Địch Yến:

- A Yến, muội đi trước, chó săn này để ta đối phó

Địch Yến lại kiên định lắc lắc đầu:

- Nếu ta đi rồi, huynh chắc chắn sẽ chết.

Lai Tuấn Thần càng thêm phần nộ, rút kiếm ra quát:

- Bắt hai người đó lại, động thủ cho ta.

Đúng lúc này, Cao Lực Sĩ suất lĩnh gia đình vội vàng chạy tới, cậu thấy tình thế nguy cơ, vội vàng hô to:

- Tất cả dừng tay!

Lai Tuấn Thần biết Cao Lực Sĩ, biết cậu ta là con nuôi của Cao Diên Phúc, mà Cao Diên Phúc là hoạn quan tâm phúc của Thánh Thượng, y nào dám lỗ mãng, thu kiếm vào vỏ, tươi cười hỏi:

- Sao Cao công tử lại tới vậy?

Cao Lực Sĩ chỉ Lý Trân:

- Lý công tử là khách quý của cha ta, giờ đang làm khách ở Cao phủ, vì sao Lai Trung thừa lại bắt hắn?

Lai Tuấn Thần hoảng sợ, sao Lý Trân cũng có quan hệ với Cao Diên Phúc vậy? Y bỗng nhiên ý thức được mình hơi lỗ mãng, Địch Nhân Kiệt thì y không sợ, nhưng Cao Diên Phúc y không thể đắc tội được.

Y vội vàng cấp liếc mắt ra hiệu với cấp dưới, hơn mười thủ hạ đều thu kiếm vào vỏ, lui xuống.

Lúc này Lai Tuấn Thần mới cười nói với Cao Lực Sĩ:

- Cao công tử có lẽ không biết, ty chức đang phụng chỉ tróc nã nghi phạm Lam Chấn Ngọc, lại phát hiện vị Lý công tử này hình như có biết Lam Chấn Ngọc, cho nên ta muốn mời hân hiệp trợ phá án, cũng không có ý gì khác.

Cao Lực Sĩ lắc đầu nói:

- Người muốn phá án không quan hệ gì với ta, nhưng Lý công tử là khác quý của cha ta, Lai Trung thừa muốn dẫn hân đi, ít nhất phải nói qua với cha ta chứ hả?

Lý Trân âm thầm khâm phục Cao Lực Sĩ biết nói, không hổ là kẻ nghiệp quyền hoạn, tuổi nhỏ đã nắm bắt được trọng điểm.

Lý Trân cũng không muốn để Cao Diên Phúc cuốn vào vụ án này, hân đứng ra nói với Lai Tuấn Thần:

- Không dối gạt Lai Trung thừa, tôi cũng được Địch gia nhờ vả, tìm tra chân tướng vụ án Độc Kinh.

Tôi đã phát hiện Lam Chấn Ngọc là nhân vật mấu chốt, có thể nói, mục tiêu của chúng ta nhất trí, không bằng chúng ta tạm thời hợp tác, cùng nhau bắt Lam Chấn Ngọc, Lai Trung thừa có thể báo cáo kết quả công việc, tôi cũng có thể rửa oan cho Địch tướng quốc, ông cảm thấy thế nào?

Lai Tuấn Thần là người cực kỳ thông minh, y biết Lý Trân chỉ có liên quan đến vụ án Xá Lợi, không hề liên quan đến vụ án Độc Kinh, hơn nữa người này có gút mắt rất sâu với Lam Chấn Ngọc, còn mong muốn bắt được Lam Chấn Ngọc hơn cả mình.

Quan trọng hơn là, Lai Tuấn Thần chỉ còn thời gian ba ngày, y không bắt được Lam Chấn Ngọc, thì không thể báo cáo kết quả với Thánh thượng được.

Trong lòng Lai Tuấn Thần thầm nghĩ, 'Không bằng giữ thể diện cho Cao Diên Phúc, lợi dụng Lý Trân bắt Lam Chấn Ngọc, sau đó lại thu thập hân.'

Nghĩ vậy, y ra vẻ vui vẻ nói:

- Nếu Lý công tử nói sớm hơn, có lẽ sẽ không có hiểu lầm như thế, vậy một lời đã định, chúng ta cùng hợp tác.

Lý Trân khẽ cười nói:

- Một lời đã định!

Lai Tuấn Thần chấp tay với Cao Lực Sĩ:

- Vừa rồi chỉ là chút hiểu lầm, Cao công tử chớ để trong lòng, ty chức cáo từ trước.

Y vung tay lên:

- Chúng ta đi!

Hai mươi mấy thủ hạ đi theo y đều rời khỏi, khi Lai Tuấn Thần đi qua người Ngư Phẩm Long, cười lạnh một tiếng:

- Hay là Phẩm Long huynh muốn đục nước béo cò?

Y ngửa đầu cười hai tiếng, trở mình lên ngựa, thúc ngựa đi.

Ngư Phẩm Long xấu hổ, cũng không biết nên nói gì, gã do dự chốc lát, liền dẫn lính gia đình bỏ đi, bên sông chỉ còn lại có đám người Lý Trân.

Lúc này, trong lòng Địch Yến lo lắng hỏi:

- Lý đại ca, chúng ta tìm Lam Chấn Ngọc kiểu gì đây?

- Ta cũng không biết, nhưng hân sẽ tìm một nơi để chữa thương, vết thương trên vai hân ít nhất phải nghỉ ngơi một tháng, hình như hân còn trúng độc, ta nhờ bằng hữu hỏi thăm, xem có manh mối gì không.

Cao Lực Sĩ ở bên cạnh cười nói:

- Lý đại ca, Yến cô nương, đêm đã khuya, hai vị về phủ nghỉ ngơi đi, có chuyện gì ngày mai nói sau.

Trong lòng Lý Trân cảm kích Cao Lực Sĩ đúng lúc cứu giúp, hấn tiến lên thi lễ với Cao Lực Sĩ:

- Hôm nay ít nhiều có công tử cứu giúp, nếu không ta sẽ phải chịu khổ rồi.

Cao Lực Sĩ hơi ngượng ngừng khoát tay:

- Ôi dài, chuyện nhỏ thôi, không đáng nhắc đến, hai vị theo ta về phủ trước đi.

Lý Trân và Dịch Yến gật gật đầu, hai người liền đi theo Cao Lực Sĩ trở về Cao phủ.

...

Sáng sớm hôm sau, Lý Trân và Dịch Yến chia tay, Dịch Yến về trước Dịch phủ tìm huynh trưởng thảo luận đối sách, Lý Trân thì vào Hoàng thành, thuê một gã thị vệ giúp hấn tìm Trương Hi, không bao lâu, thị vệ quay lại nói cho hấn biết, hôm nay Trương Hi nghỉ, hấn là ở nhà.

Lý Trân đành vội vã quay lại chợ nam, tìm Trương Hi ở Vọng Xuân Trà Trang.

- Hiền đệ, đã lâu không gặp.

Trương Hi trước sau hào sảng như một, nhìn thấy Lý Trân, nhiệt tình vỗ vỗ bả vai hấn cười nói:

- Mấy ngày hôm trước ta cho người đi quán rượu tìm người, đại tỷ người nói người đi Lương Châu rồi, trở về lúc nào vậy?

- Không dối gạt Trương đại ca, ta không đi Lương Châu, là ta bị thương, ở ngoài thành dưỡng thương, hôm trước mới trở về.

- Bị thương!

Trương Hi hoảng sợ, kéo hấn vào buồng trong, nghiêm nghị hỏi:

- Sao người lại bị thương?

Gã bỗng kịp phản ứng:

- Chẳng lẽ là việc bị người ta tập kích tại Đại Lý Tự lần trước?

Lý Trân gật gật đầu:

- Đêm hôm đó, bọn họ chính là đến ám sát Dịch tướng quốc, ta bất hạnh bị bắn trúng một độc tiễn, ước chừng bảy ngày mới khỏi.

- Hài, ta đã khuyên người rồi, đấu tranh quyền lực trong triều đình rất tàn khốc, người sao lại cuốn vào trong đó?

- Có một số việc ta không tự chủ được, Trương đại ca, chúng ta không nói chuyện này nữa, ta muốn xin người giúp một chuyện.

- Người nói đi, chỉ cần ta có thể làm được, ta nhất định sẽ giúp người!

Lý Trân suy nghĩ một chút nói:

- Vụ án của Dịch tướng quốc đã đến thời khắc mấu chốt, chúng ta đã phát hiện một nhân chứng quan trọng, tên là Lam Chấn Ngọc, tối hôm qua hấn trốn thoát khỏi Ngụy vương phủ, trên người có kiếm thương, còn trúng độc, hấn là hấn sẽ trốn ở nơi nào đó tại Lạc Dương để chữa thương. Ta biết Trương đại ca giao thiệp rộng, có thể giúp ta tìm được người này hay không?

Trương Hi cười khổ một tiếng, Lạc Dương to lớn, sao gã có thể tìm được?

Nhưng gã cũng không cự tuyệt, gật đầu nói:

- Ta sẽ động viên tất cả bằng hữu hỗ trợ hỏi thăm, hết sức trợ giúp người, mặt khác người hãy tìm Thu Nương, nàng rất giỏi về giải độc, nói không chừng sẽ giúp được người.

Trương Hi không đề cập tới, Lý Trân suýt nữa đã quên, hôm qua hình như hắn nghe Dịch Yến nhắc tới Thu Nương, chung quy là độc của hắn thuốc được là nhờ thuốc giải của Thu Nương, hắn còn chưa đi gặp cảm ơn người ta.

Trong lòng Lý Trân áy náy, vội vàng đứng lên nói:

- Vậy kính nhờ Trương đại ca rồi, ta đây lập tức đi tìm Thu Nương đại tỷ.

Trương Hi tiễn hắn ra ngoài nhà, Lý Trân lại nghĩ tới một chuyện, hỏi:

- Trương đại ca quen người tên Ngư Phẩm Long không?

- Đó là một tên tiểu bạch kiếm!

Trương Hi khinh thường cười lạnh nói:

- Hắn là một trong những tình nhân của Vi Đoàn Nhi, kiếm thuật đẹp, hình thức cũng khá, đáng tiếc đầu óc kém, dựa vào chỗ dựa của Vi Đoàn Nhi, một Giáo Ủy tép riu có thể tác oai tác quái, người hỏi hắn làm gì vậy?

- Hắn cũng tìm Lam Chấn Ngọc!

Trương Hi cả kinh, vội vàng kéo hắn sang một bên, thấp giọng nói:

- Ta phải nhắc nhở ngươi, Ngư Phẩm Long này không đáng để lo nghĩ, nhưng Vi Đoàn Nhi sau lưng của hắn cũng là nhân vật lợi hại, lòng lang dạ sói, quyền thế rất lớn, người đừng trêu chọc vào ả ta.

- Ta không có quan hệ gì với hắn, là ta nhắc nhở đại ca coi chừng hắn.

Trương Hi ha hả cười:

- Ta là địa đầu xà (rắn địa phương), loại chuyện này ta hiểu rõ hơn bất kỳ ai, người không cần lo lắng.

Lý Trân cáo từ, hắn không vội đi tìm Triệu Thu Nương, mà là đi đến quán rượu của đại tỷ trước. Hắn mới đi được nửa đường, lại nghe có người gọi hắn ở phía sau:

- Lý Trân, Lý công tử!

Lý Trân quay đầu lại, chỉ thấy một gã nam tử trẻ tuổi chạy lên trước, cười thi lễ với hắn, nói:

- Công tử xin dừng bước!

Lý Trân chưa từng gặp người này, không hiểu cười hỏi:

- Chúng ta quen biết nhau à?

- Tôi chỉ mang tin thôi, có người chờ ngươi, có liên quan đến tung tích của Lam Chấn Ngọc.

Người tới đưa một tấm tố tiên cho hắn, thi lễ đi luôn

84. Chương 84: Mỹ Nhân Làm Mồi Nhử

Lý Trân mở tố tiên ra, một mùi thơm thoang thoảng xộc vào mũi, trên tố tiên viết một hàng chữ: “Dạ Tiêu Cư quán rượu Giang Tả.”

Bên dưới tố tiên vẽ một bông hoa lê, bên cạnh viết hai hàng như nhỏ xinh đẹp:

- Hoa hải đường mang mưa, hoa lê mang nước mắt mỹ nhân.

Đây rõ ràng cho thấy bút tích của một cô gái. Phản ứng đầu tiên của Lý Trân là Vương Kinh Ngữ. Ở Lạc Dương hắn không quen biết nữ nhân nhiều lắm, Dịch Yến nào có uyển chuyển dịu dàng như thế, nàng chỉ biết dùng kiếm đánh mình thôi.

Triệu Thu Nương cũng không viết ra được bài thơ dịu dàng như này, chỉ có Vương Khinh Ngữ là có khả năng, hoa lê mang nước mắt mỹ nhân, rất phù hợp với tâm tính của cô ấy.

Hơn nữa Vương gia ở chợ nam sản nghiệp rất lớn, Vương Khinh Ngữ có quán rượu Giang Tả ở chợ nam, hoàn toàn có khả năng.

Nghĩ đến Vương Khinh Ngữ không tiếc đắc tội huynh trưởng đưa Xá Lợi ỉnh, phần tình nghĩa này, trong lòng của hắn trào dâng niềm cảm kích khó nói thành lời, đã có chút tình cảm với nàng.

Lý Trân cúi đầu trầm tư một lát, rốt cục xoay người đi về hướng tửu quán Giang Tả.

Tửu quán Giang Tả nằm ở phía đông Tào Giang Lạc Dương nên có tên gọi như thế, là tửu quán lớn nhất ở chợ nam. Ngoài trừ Lý Trân thường ăn cơm uống rượu ở chính lầu ra, còn có ba gian tiểu viện thanh nhã tinh tế, Dạ Tiêu Cự chính là một trong số đó.

Khi Lý Trân đến gần cửa viện Dạ Tiêu Cự, hắn lại bất ngờ phát hiện ở cửa sân đứng vài đôi đao thị vệ, toàn là những kẻ cao to lực lưỡng.

Bước chân của Lý Trân khễ khựng lại, hắn lập tức ý thức được không phải Vương Khinh Ngữ. Vương Khinh Ngữ gặp mình tuyệt đối sẽ không mang theo thị vệ, vậy rốt cuộc đó là ai? Rõ ràng còn dính đến Lam Chấn Ngọc, Lý Trân nhất thời hơi do dự.

Lúc này, một gã thiếu niên tuổi trẻ tuấn mỹ từ trong viện đi ra, tiến đến thi lễ với Lý Trân:

- Chủ nhân nhà tôi đợi công tử đã lâu, xin mời đi theo tôi!

Tâm niệm Lý Trân vừa chuyển, đã đến rồi thì ngồi xuống, có gì mà do dự. Hắn liền cười nói:

- Vậy xin làm phiền!

Lý Trân đi vào sân, chỉ thấy một người từ trong phòng bước nhanh ra, cười to nói:

- Cuối cùng cũng mời Lý công tử, thật không dễ dàng nha!

Không ngờ người này chính là Ngư Phẩm Long mà tối hôm qua đã gặp. Lý Trân lập tức hiểu ra, tối hôm qua Lai Tuấn Thần vì mặt mũi của Cao Diên Phúc, mới bị bức đáp ứng hợp tác với mình, sao Ngư Phẩm Long này lại có thể không đếm xỉa đến.

Trong lòng của hắn lập tức thoải mái, xem ra Ngư Phẩm Long cũng muốn lợi dụng mình đây. Có điều sao Ngư Phẩm Long lại dùng tấm thiệp của nữ nhân, khiến hắn nghi hoặc khó hiểu.

- Hóa ra là Ngư huynh, kính ngưỡng đã lâu.

Lý Trân cười chấp chấp tay, cũng không khách khí, đi cùng gã vào trong phòng. Bên trong phòng bố trí thanh nhã, một bình hoa lê đặt trên bàn nhỏ, bình hoa sứ trắng Hình Châu, trên tường treo tranh chữ danh nhân, bên tường trước sau đều có hai thị nữ trẻ tuổi mỹ mạo, nhưng không thấy thiếu niên vừa rồi dẫn mình vào viện.

Lúc này Lý Trân phát hiện bên trong còn có một gian phòng ốc, chỉ có điều cách một tầng rèm cửa mỏng, nên không thấy rõ tình hình bên trong phòng đó.

Thị nữ giúp họ cởi khoác ngoài, bưng trà thơm lên. Ngư Phẩm Long sang sảng cười nói:

- Ta thưởng thức nhất là thiếu niên văn bồi võ nghệ cao cường. Lý công tử là thiếu niên tuấn kiệt mà ta được thấy, ta chỉ muốn cùng công tử uống thoải mái một hồi.

Ánh mắt Lý Trân liếc qua phòng trong, dường như hắn nhìn thấy một bóng người loáng thoáng trong đó. Hắn cười cười hỏi:

- Tôi vẫn luôn nghĩ, sao Ngư giáo úy tìm được tôi vậy?

- Chỉ là trùng hợp thôi. Buổi sáng hôm nay chẳng phải công tử đi hoàng thành tìm Trương Hi sao? Thay người truyền lời là thủ hạ của ta, cho nên ta cho người đến bên ngoài Vọng Xuân Trà Trang chờ người.

- Hóa ra là như vậy, xem ra thật sự là trùng hợp.

Lý Trân cười lạnh trong lòng, rõ ràng là người của y vẫn theo dõi mình. Lúc này, ba gã tửu bảo bưng rượu và thức ăn nối đuôi nhau đi vào, chốc lát đã bày một bàn thức ăn nhỏ. Ngự Phẩm Long khoát tay với hai thị nữ:

- Các người cũng đi xuống đi!

Hai thị nữ lui xuống rồi. Ngự Phẩm Long rót một chén rượu cho Lý Trân, lại cười hỏi:

- Không biết công tử có tìm được tung tích của Lam Chấn Ngọc hay không?

Lý Trân cảm thấy Trương Hi nói đúng, Ngự Phẩm Long này quả thật không đủ thông minh, quan hệ còn chưa tạo dựng mà đã vội vã đi vào chủ đề chính rồi. Thái độ vội vàng này, dù mình biết cũng sẽ không nói cho gã biết.

Lý Trân lắc lắc đầu:

- Thành Lạc Dương lớn như vậy, làm sao có thể tìm được, nhưng thật ra Ngự Giáo úy có manh mối gì có thể nói cho tôi biết không?

- Manh mối à, đương nhiên là có một chút. Nhưng nếu ta nói cho người, cuối cùng người được lợi lại là Lau Tuấn Thần, ta thật không cam lòng.

- Ngự Giáo úy cảm thấy tôi rất có giao tình với Lai Tuấn Thần sao?

- Việc này...

Lý Trân cười cười lại nói:

- Tình hình tối hôm qua Ngự giáo úy thờ ơ lạnh nhạt, hẳn là thấy rõ ràng, nếu tôi không tìm cách để nói, chỉ sợ đã bị Lai Tuấn Thần lột da rồi. Thật ra tôi tìm Lam Chấn Ngọc phần nhiều là vì báo thù, độc tiễn của hắn suýt nữa lấy mạng tôi rồi.

Lúc này, trong phòng truyền đến một tiếng cười lạnh của nữ nhân

- Vậy người giải thích sao về Dịch Yến?

Lý Trân bỗng nhiên biết “hoa lê mang nước mắt mỹ nhân” trên tố tiên là ai rồi, câu thơ dịu dàng như vậy không hề phù hợp với người phụ nữ này, trong lòng hắn có một cảm giác thất vọng khó diễn tả được.

Lý Trân nâng chén rượu lên thản nhiên cười nói:

- Hoa hải đường mang nước mưa, hoa lê mang nước mắt mỹ nhân. Vì sao Vi cô nương không ra ngoài uống một chén?

Rèm cửa vén lên, một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp đi ra, mặc bộ trang phục màu hồng phấn, tay vắt dải lụa, làn da trắng như tuyết, lóa mắt rực rỡ.

Cô gái để lại cho Lý Trân một ấn tượng chính là rực rỡ, trên người trên đầu không biết đeo bao nhiêu là bảo thạch, sáng rực lấp lánh, điều này đã che giấu dung mạo xinh đẹp thanh tú của nàng.

Nữ nhân trẻ tuổi chính là Vi Đoàn Nhi quyền quý trong cung. Cô ta búi tóc kiểu song hoàn tán, không trang điểm, thanh lịch thoát tục, nhưng ra khỏi hoàng cung, cô ta trang điểm đậm và ăn mặc diêm dúa, mang đầy đủ các loại trang sức, tựa như muốn bổ khuyết cho sự thiếu thốn ở trong cung.

Nếu như nói Võ Thừa Tự quan tâm nhất là sống chết của của Lam Chấn Ngọc, như vậy Vi Đoàn Nhi chính là người thứ hai quan tâm tung tích của Lam Chấn Ngọc. Một khi Độc Kinh án bị vạch trần, cô ta cũng khó lòng thoát chết.

Tối qua Vi Đoàn Nhi được Ngự Phẩm Long bẩm báo, biết Lai Tuấn Thần đang toàn lực truy tra tung tích của Lam Chấn Ngọc, hơn nữa Lý Trân này dường như cũng là người trong cục, cô ta liền có ý định lôi kéo Lý Trân, khiến Lý Trân toàn lực tìm Lam Chấn Ngọc thay mình.

Cô ta cực kỳ có lòng tin với bản thân, không có người đàn ông nào thoát khỏi lòng bàn tay của ả, cũng không có người đàn ông nào dám không nghe theo ả, huống chi là loại thiếu niên vừa dấn thân ra xã hội này.

Ngư Phẩm Long tựa hồ cực kỳ sợ cô ả, ả vừa lộ mặt, Ngư Phẩm Long liền sợ hãi rời khỏi xa tọa, nhường vị trí cho ả.

Vi Đoàn Nhi ngồi đối diện với Lý Trân, bưng chén rượu của Ngư Phẩm Long lên uống một ngụm, đôi mắt đẹp nhìn chăm chú vào Lý Trân hỏi:

- Người biết ta ở bên trong?

Lý Trân lấy ra tổ tiên, đặt lên bàn giao cho ả, cười nói:

- Vốn ta không thể nghĩ ra, nhưng ta nhìn thấy Ngư huynh, ta liền đoán được.

Vi Đoàn Nhi nghe hần thẳng thắn, cũng cho là thật, cầm tổ tiên lên xé thành từng mảnh, ném trên bàn, lạnh lùng nói:

- Trả lời ta...người giải thích Dịch Yến thế nào?

Trong lòng Lý Trân quả thật chán ghét người phụ nữ này, một tia mỹ cảm khó có được trong lòng mình đã bị xé nát như thế rồi, hần lập tức trở nên lạnh lùng, nhưng hần thật sự không thể đắc tội với ả.

Lý Trân trầm ngâm một chút nói:

- Ta bị Lam Chấn Ngọc bắn một độc tiễn, gần như khó bảo toàn tính mạng, là Dịch Yến đã cứu ta, ta nợ nàng ấy một ân tình.

- Ân tình không đáng giá tiền, ích lợi mới là thực tế. Lý công tử, người là người thông minh, chẳng lẽ cũng muốn học hạng người mua danh chuộc tiếng?

- Việc này...cô nương nói đúng, ta cũng cần suy nghĩ một chút.

Vi Đoàn Nhi đánh mắt cho Ngư Phẩm Long. Ngư Phẩm Long lập tức biết điều lui xuống, trong phòng chỉ còn lại hai người Vi Đoàn Nhi và Lý Trân.

Vi Đoàn Nhi đứng lên, chậm rãi đi tới bên cạnh Lý Trân, một bàn tay ngọc nhẹ đặt lên đầu vai của hần, đôi mắt quyến rũ như tơ, mím môi cười nói:

- Người còn muốn nghĩ gì thế? Đòi tiền, ta có, muốn làm quan, ta sẽ viết một phong thư cho Lại bộ, người lập tức được làm huyện lệnh, thậm chí...nếu như người muốn tắm thân này, ta cũng có thể suy xét. Lý công tử, người cứ nói đi?

Nếu ả trước sau không lộ diện, chỉ dựa vào một tấm tổ tiên, nói không chừng Lý Trân có thể dao động.

Nhưng lúc này, hần chỉ cảm thấy vô cùng ghê tởm, chưa từng gặp loại đàn bà không biết xấu hổ như vậy, ngay cả kiêu ngạo tối thiểu cũng không có, mình và ả lần đầu tiên gặp mặt, ả đã nói trắng trợn toàn bộ, vì lời kéo hần, không tiếc dùng chính bản thân để làm mồi dụ.

Tuy trong lòng cực kỳ phản cảm, nhưng đầu óc của Lý Trân cũng rất tỉnh táo, hần không thể chọc vào người phụ nữ này, hần nên trả lời thế nào đây?

Trầm ngâm một lúc lâu, Lý Trân chậm rãi nói:

- Có thể làm việc vì Vi cô nương, là vinh hạnh của Lý Trân ta, nhưng ta là người có nguyên tắc, trước làm việc, sau lấy tiền!

- Được, ta thích tính thẳng thắn của Lý công tử.

Vi Đoàn Nhi lại khôi phục vẻ lạnh lùng, cao ngạo của mình, ngồi trở lại vị trí, nhìn chăm chú vào Lý Trân nói:

- Ta tin thành ý của người, nếu như người bắt được Lam Chấn Ngọc cho ta, người muốn gì, ta cho người cái đó, nhưng ta cũng thẳng thắn nói, nếu như người hai mặt, trong ngoài không đồng nhất, vậy cũng chớ trách Vi Đoàn Nhi ta lòng lang dạ sói.

- Nếu năng lực ta hữu hạn, không bắt được Lam Chấn Ngọc thì sao?

Lý Trân lại hỏi ngược lại.

- Ta không hy vọng chuyện đó sẽ xảy ra, ta sẽ yêu cầu Ngự Phẩm Long hết sức trợ giúp người, trên thực tế, ta cũng không cần người này, ta chỉ muốn người xử lý hẩn trước Lai Tuấn Thần.

Lý Trân ra vẻ bình tĩnh ngộ:

- Ta hiểu ý của Vi cô nương rồi. Vi cô nương không muốn hẩn rơi vào trong tay Lai Tuấn Thần.
- Không chỉ có Lai Tuấn Thần, ta không hy vọng hẩn rơi vào trong tay bất cứ kẻ nào.

Nói đến đây, Vi Đoàn Nhi lại lạnh lùng nói:

- Lam Chấn Ngọc này trúng Thất bộ đoạn tràng tán, không có thuốc nào chữa được, cùng lắm hẩn chỉ sống được ba ngày nữa. Lý Trân, nếu Lai Tuấn Thần trong vòng ba ngày bắt được hẩn, vậy người cũng đừng mong sống, chỉ đơn giản như vậy.

Lý Trân yên lặng gật đầu, giờ hẩn đã hiểu vì sao Vi Đoàn Nhi phải tìm mình rồi, bởi vì ả biết Ngự Phẩm Long năng lực không đủ, vì để tránh Lai Tuấn Thần bắt lại Lam Chấn Ngọc, ả chỉ có thể hạ mình tìm mình hỗ trợ.

... .

Lý Trân cáo từ, Ngự Phẩm Long lại bó tay bó chân vào phòng, lấy lòng Vi Đoàn Nhi cười nói:

- Vẫn là Đoàn Nhi lợi hại, chỉ cần Đoàn Nhi tự thân xuất mã, còn có ai dám cự tuyệt chứ?

Vi Đoàn Nhi trầm mặt mắng chửi:

- Nếu không phải tên ngu xuẩn người làm việc bắt lực, ta tội gì phải tự thân xuất mã?

Ngự Phẩm Long sợ tới mức không dám lên tiếng, Vi Đoàn Nhi trầm tư một lát lại nói:

- Lai Tuấn Thần là người tâm cơ sâu đậm, hẩn tuyệt đối không nói toàn bộ cho Võ Thừa Tự, ta hoài nghi trong tay Lam Chấn Ngọc này còn nắm chứng cứ gì đó, nên Lai Tuấn Thần mới không tiếc dù trả giá nào cũng phải bắt được hẩn.

- Vậy ta nên làm thế nào?

Ngự Phẩm Long cẩn thận hỏi.

Vi Đoàn Nhi hung hăng trừng mắt nhìn y:

- Người hãy giám sát Lý Trân này, nếu hẩn giết Lam Chấn Ngọc, người cần phải lấy được chứng cứ chính xác trên người của Lam Chấn Ngọc cho ta

85. Chương 85: Trong Túc Khắc

Võ quán Nam Viên của Triệu Thu Nương nằm ở phường Phúc Thiện của chợ nam, diện tích khoảng hơn bốn mươi mẫu, nơi đó cũng là nhà kho của Lý Tuyền, trên thực tế, nhà kho của Lý Tuyền chính là một góc võ quán của Triệu Thu Nương, Triệu Thu Nương cho Lý Tuyền thuê lại với giá rất rẻ mạt.

Phu quân của Triệu Thu Nương là Tiêu Kính Thiên, cũng là một người giàu có của thành Lạc Dương, năm ngoái do không may Tiêu Kính Thiên mắc bệnh và đã qua đời, tài sản được chia đều cho thê tử và ba người huynh đệ, Triệu Thu Nương được phân tòa võ quán này, cùng với hơn bốn mươi mẫu đất nơi đây.

Triệu Thu Nương thu nạp hơn trăm đệ tử để truyền thụ võ nghệ, đồng thời cũng nhận tiền để giải quyết mẫu thuẫn, tranh giành, vô hình chung, Triệu Thu Nương trở thành người phụ nữ có thế lực nhất ở chợ nam.

Triệu Thu Nương và Lý Trân có thể nói là không đánh nhau thì không thể quen biết nhau được, đầu tiên nàng phái hơn chục tên đệ tử mới thu nạp tới để quấy rối tửu quán của Lý Trân, sau khi bị Lý Trân đánh

trả tôi bởi, lập tức nàng tới tửu lầu của Lý Trân khiêu chiến để lấy lại thể diện, không ngờ cũng bị Lý Trân đả bại, nhưng Lý Trân cũng rất khôn khéo, đánh bại nhưng vẫn giữ thể diện cho Triệu Thu Nương.

Chính vì vụ không đánh không quen nhau này khiến hai người họ hóa thù thành bạn, có điều rất thú vị là Triệu Thu Nương coi Lý Trân là người bạn chiến hữu, tuổi tác hai người cũng sần sần nhau, tính cách cũng rứa rứa nhau, có cùng tiếng nói chung nên rất dễ kết thành bằng hữu.

Trong phòng thuốc của võ quán, Triệu Thu Nương rất cẩn thận đem một bình thuốc nhỏ đưa cho Lý Trân, trong bình thuốc đó có nửa bình là bột màu trắng.

- Đây chính là Thất bộ đoạn trường tán, cũng gọi là Khiên cơ tán, có thể hòa tan trong rượu, không màu, nhưng có một vị đắng rất nhạt, bị mùi rượu át đi, những người thường thì không thể nhận ra được, còn những người luyện thuốc độc thì có thể nhận ra ngay.

Lý Trân cầm bình thuốc lên nhìn một lúc lâu rồi hỏi:

- Nó có thuốc giải không vậy?

Triệu Thu Nương khẽ vén vài sợi tóc mai rồi nói:

- Theo ta được biết, chỉ có một loại thuốc giải, đó chính là Tuyết cấp hoàn của Sư phụ, nhưng nếu trúng độc không vào sâu quá, thì có thể dùng lượng lớn Ngưu hoàng là có thể giải được, nhưng Ngưu hoàng lại rất đắt và hiếm, cái người tên là Lam Chấn Ngọc mà người nói tới chưa chắc đã mua được nó.

- Ngoài Tuyết cấp hoàn ra thì còn thuốc giải nào khác không?

- Chắc chắn là không có rồi, đây chính là độc dược tuyệt mệnh, những người bình thường thì chỉ cần uống vào nửa canh giờ sau ắt chết ngay, ngay cả như những người chuyên về thuốc độc như Lam Chấn Ngọc thì cũng chỉ duy trì được trong ba ngày là cùng.

Lý Trân gật đầu, cuối cùng hắn cũng có chút manh mối, có thể từ Ngưu hoàng mà ra, hỏi thăm xem gần đây ai là người mua lượng lớn Ngưu hoàng.

Nhưng, Lạc Dương rộng lớn như vậy, hắn phải bắt đầu từ đâu đây? Hơn nữa biết đâu Lam Chấn Ngọc đã chuồn khỏi Lạc Dương rồi thì sao, lúc đó phiền toái sẽ càng lớn hơn.

Triệu Thu Nương thấy hắn chau mày nhăn nhó liền cười nói:

- Ta sẽ giúp ngươi, sai đám đệ tử đến các phường hỏi thăm tình hình xem gần đây ai là người mua lượng lớn Ngưu hoàng.

Lý Trân mừng rỡ, cúi người hành lễ nói:

- Vậy thì đa tạ Thu Nương đại tỷ quá!

Triệu Thu Nương chớp chớp mắt, khẽ cười nói:

- Một việc lớn như vậy chẳng nhẽ ngươi lại để ta ra tay mà lại về tay trắng sao?

Lý Trân gãi gãi đầu nói:

- Vậy ta phải làm sao giờ?

- Việc lần trước nói, ngươi phải dạy đám đệ tử của ta cưỡi ngựa bắn cung, ngươi đừng có mà nói không giữ lời đó nha.

- Ta chỉ sợ phiền phức thôi, thôi được rồi, ta dạy bọn chúng là được chứ gì.

- Có thể chứ.

Triệu Thu Nương thân mật khoác vai hắn, rồi thông dong đi ra ngoài, đầu còn gối lên vai hắn, giống như đôi uyên ương vậy, mùi hương trên người Triệu Thu Nương cứ phảng phất quanh mũi Lý Trân.

- Còn việc này nữa, nói với đại tỷ của ngươi một tiếng, lần sau tỷ ý còn đưa tiền thuê cho ta nữa thì ta sẽ điều bọn đệ tử tới trộm rượu của tỷ ý để uống đó nha.

.....

Lúc Lý Trân quay lại tửu lầu thì đã là xế chiều rồi, đêm qua dường như hắn không chớp mắt, hôm nay lại làm một vòng thành Lạc Dương, hắn thực sự thấm mệt, xiêu xiêu vẹo vẹo đi lên lầu, lao mình lên chiếc giường, do đã quá mệt khiến hắn vào giấc ngủ rất nhanh.

Lúc này, trên giường mặt của hắn dường như chạm vào một vật gì đó, hắn cố hết sức rút nó ra, đúng là một tờ giấy được gấp rất gọn gàng, Lý Trân mơ mơ màng màng mở tờ giấy đó ra, những chữ nghiêng nghiêng ngả ngả xuất hiện trước mắt hắn.

“ Lão Lý, tối qua ta không về ăn cơm, khả năng sáng mai mới về được, ngoài ra, tối qua trên đường ta gặp Ruồi Muối nhị hiệp, không biết có nên cho hai tên tiểu tử này một trận không nữa?”

Lý Trân ngáp một cái, tiện tay ném mẩu giấy sang một bên, tên tiểu tử này chắc lại gặp Ruồi Muối nhị hiệp ở thanh lâu đây mà.

- Đợi một chút!

Một ý niệm đột nhiên manh nha trong đầu Lý Trân, hắn nghĩ tới cái gì, một việc gì đó rất quan trọng, Lý Trân lập tức ngồi dậy.

Hắn ngẩn ngơ suy nghĩ một lát, đột nhiên vỗ vào trán, trước kia đấu kiếm ở Đôn Hoàng, mê được kiếm của Sách Văn chẳng phải là Lam Chấn Ngọc dạy hắn sao?

Hắn lại nghĩ tới những lời mà Khang đại thúc đã nói với hắn, Lam Chấn Ninh là con rể của Sách Khánh, vậy thì Lam Chấn Ngọc và Sách gia cũng có quan hệ thân thích, có lẽ nào Lam Chấn Ngọc lại ẩn mình trong Sách gia thành Lạc Dương hay không?

Lý Trân phát hiện được manh mối này, bao nhiêu vướng mắc đột nhiên tan biến, hắn vô cùng phấn chấn liền nhảy xuống cầu thang, cũng vừa lúc đó, hắn đang chạy ra ngoài cửa, liền thấy Dịch Yến và Tửu Chí từ xa phi ngựa tới, Tửu Chí chau mày nhăn nhó, giống như bị tóm lấy ý.

- Yến muội, ta quả thật không biết hắn đi đâu nữa, ta vẫn còn việc gấp, ngày mai giúp muội tìm được không?

- Không được, huynh là bạn tốt nhất của hắn, hắn đi đâu thì huynh không biết sao?

Dịch Yến tức giận nói.

Hôm nay Dịch Yến mặc trang phục nam nhân, đầu đội mũ chồn, mặc chiếc áo bào trắng cổ tròn bó sát người, lưng đeo yêu đài, bên trong thì mặc đồ ngắn, chân thì đeo ủng da mềm mại, nhìn từ xa giống như một anh chàng khôi ngô tuấn tú.

- Đây hai người!

Lý Trân vẫy tay chào bọn họ.

Mắt Dịch Yến bừng sáng lên, bỏ Tửu Chí ở đó chạy tới kêu lên:

- Lý đại ca, muội tìm huynh suốt cả ngày, rốt cuộc huynh đi đâu vậy?

- Lát nữa ta sẽ nói uội biết, này, lão mập, người đừng có chạy nữa.

Lý Trân thấy Tửu Chí đang muốn lẩn đi, vội vàng chạy tới tóm lấy y:

- Ta tìm huynh có việc gấp đây.

Tửu Chí liên tục thở dài:

- Lão Lý, hôm nay quả thật ta rất bận, hai người tha cho ta được không?

- Ta có việc gấp muốn tìm Sách Văn và Sách Anh, nói cho ta biết, có thể tìm bọn họ ở đâu?

- Việc này...

Tửu Chí nhìn trộm Dịch Yến một cái, ghé tai nói vài câu với Lý Trân.

Tuy là kỹ quán, nhưng Lý Trân cũng bất chấp, cũng chẳng cần để ý xem Tử Chí có đồng ý hay không, lời y nói:

- Bây giờ người phải đưa ta đi!

Bách Phương Viện nằm gần đại môn phía chợ nam, là địa điểm có rất đông người qua lại, ba quán kỹ viện xếp thành hàng ngang trên phố đi bộ, sự cạnh tranh rất quyết liệt, hơn mười vị cô nương đứng ở cửa mời chào khách làng chơi, cảm giác rất nhiệt tình.

Dòng người qua lại phía trước Bách Phương Viện được đám kỹ nữ lôi kéo mời chào vào kỹ viện, Tử Chí thì đã quá quen cảnh này nên vừa tới nơi đã bị hai ả kỹ nữ lôi vào trong kỹ viện.

Lúc mới bước vào cửa, vẫn còn ra vẻ nhẵn nhụi, hô to một tiếng:

- Lão Lý, để ta vào trong tìm hiểu một lát.

Địch Yến thì vất vả lắm mới thoát khỏi vòng tay mời chào của hai ả kỹ nữ, tuy trên người mặc đồ nam tử nhưng vẻ mặt nàng vẫn đỏ bừng, tỏ vẻ ngượng ngùng xấu hổ.

- Lý đại ca, sao huynh lại dẫn muội tới chốn này chứ?

Nghiêng đầu ngó quá thì thấy Lý Trân đang nói gì với một ả kỹ nữ ăn mặc hở hang, trong lòng nàng thấy khó chịu, liền tóm lấy cổ tay Lý Trân, lôi hắn tới một nơi không có người.

Nàng giận giữ hung hăng kẹp cổ Lý Trân nói:

- Huynh cũng giống bọn họ học hành những trò không đàng hoàng.

Lý Trân bị móng tay sắc nhọn của nàng véo, mặt nhẵn mày nhíu, chấp tay thở dài nói:

- Bà cô của tôi ơi, chẳng phải ta đang giúp muội tìm Lam Chấn Ngọc đó sao?

- Ý huynh nói Lam Chấn Ngọc đang ẩn nấp ở đây sao?

Địch Yến chớp chớp mắt, vẻ mặt giận dữ đột nhiên tan biến, tay nàng cũng đã buông ra.

- Cái này cũng phải trách huynh, sao không nói sớm?

Lý Trân cười khổ một tiếng, trên đường hắn chỉ nói đi tìm huynh đệ Sách thị quên không nói cho Địch Yến biết, nhưng mục đích cuối cùng là tìm Lam Chấn Ngọc.

- Thôi được rồi, coi như ta nói không rõ ràng, xin lỗi muội được chưa?

Địch Yến thấy mấy ả kỹ nữ bên kỹ viện khác đang đi tới chỗ mình, khiến nàng sợ hãi lôi Lý Trân bỏ chạy, chạy cách cửa lớn của kỹ viện chừng vài chục bước nàng mới dám dừng lại, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Xem các người chèo kéo khách thế nào nào?

Vừa quay người lại thì không thấy Lý Trân đâu, nàng vội nhìn trước nhìn sau thì thấy Lý Trân lại quay lại cửa kỹ viện dắt ngựa đi nhưng vẫn bị mấy ả kỹ nữ kia bao vây, mấy ả kỹ nữ cười nói rất lẳng lơ như thân quen với Lý Trân lắm ý.

Địch Yến vừa tức vừa hận, dậm chân mạnh xuống đất thăm quát:

- Rút cuộc huynh ý đến đây bao nhiêu lần rồi?

Lúc này, Lý Trân dắt ngựa tới, Địch Yến tức giận hừ một tiếng rồi quay ngoắt đầu đi không thèm nhìn hắn.

Lý Trân thấy nàng đang nũng nịu kiêu trẻ con, đành đứng sang một bên không dám nói gì với nàng, nhưng chỉ được lúc, Địch Yến lại giận dưng dưng đi tới nói:

- Huynh phải nói rõ ràng cho ta biết Lam Chấn Ngọc có liên quan gì tới nơi này chứ?

Lý Trân thấp giọng nói:

- Hôm qua Lão mập gặp hai người đồng hương Đôn Hoàng ở đây, mà hai người đồng hương đó lại là bà con thân thích với Lam Chấn Ngọc, ta nghi ngờ Lam Chấn Ngọc đang ẩn náu ở đây.

Địch Yến thấy hắn nói có vẻ rất trịnh trọng, sự khó chịu trong lòng cũng dần dần tan biến, nàng chần chờ một lát rồi nói:

- Nhưng... đó là chuyện của ngày hôm qua, còn hôm nay có thể tìm được sao?

- Ta cũng không biết nữa, chỉ có thể thử vận may xem sao thôi, lão mập nói, có thể bên trong có người biết nên hắn đã vào trong tìm hiểu rồi.

- Hừ!

Địch Yến hừ một tiếng nói:

- Bây giờ thì ta đã biết rồi, cái tên mập kia lúc nào cũng nói bậy, ta cũng không hiểu hắn bậy gì nữa hóa ra là bậy tới nơi này, sau này huynh cũng ít giao du với hắn thôi, loại bậy bạ này không có cũng không sao.

Lý Trân vội vàng chuyển đề tài hỏi:

- Hôm nay muội vội vàng tìm ta là có việc gấp gì thế?

Một câu hỏi đã nhắc nhở Địch Yến, không ngờ nàng lại quên bém đi chuyện này chứ, nàng lập tức nói:

- Tối qua Chu Tác Nguyên tới nhắc nhở tới phụ thân của ta, hắn nói Thánh thượng đã hạ chỉ, ra lệnh cho bọn họ trong ba ngày phải đưa ra báo cáo, hy vọng phụ thân có thể phối hợp.

- Thế nào gọi là phối hợp?

Lý Trân không hiểu hỏi lại.

Địch Yến đưa ánh mắt buồn rầu, một hồi lâu mới buột miệng nói:

- Chính là... nhận tội!

Lý Trân đột nhiên cảm thấy giật mình, chỉ ... chỉ trong vòng ba ngày sao?

Đúng lúc này, Tử Chi bước ra từ kỹ viện, chạy tới trước mặt hai người vẻ kích động nói:

- Ta đã hỏi dò được địa chỉ của Sách gia rồi.

Lúc này Địch Yến cũng không còn tỏ vẻ khó chịu nữa, vội vàng nói:

- Ở đâu vậy?

- Chính ở trong phường Diên Phúc bên cạnh.

Lý Trân lập tức nói:

- Chúng ta đi ngay thôi.

Ba người vội vàng lên ngựa, thúc ngựa chạy tới phường Diên Phúc.

.....

Phường Diên Phúc không lớn lắm, do giáp ranh với phía nam thành, phần lớn nhà dân trong phường đều cho thuê làm kho hàng, ngõ ngách rất ngoằn ngoèo, cảm giác rất hỗn loạn

Bọn họ rất nhanh đã tìm được phủ đệ của Sách gia ở thành Lạc Dương, nằm cuối hướng đông của phường Diên Phúc, là một tòa nhà chừng tám mẫu, tứ phía đều là những nhà dân thấp bé.

Cách đại môn của Tác gia chừng hơn hai mươi bước, Lý Trân ghì chặt chiến mã, hắn kinh ngạc phát hiện thấy, trước đại môn của Sách gia có mấy tên công sai đeo đao đứng đó, bên cọc gỗ cũng cột không ít chiến mã.

- Là người của Lai Tuấn Thần!

Địch Yến nhận ra một trong số những tên thị vệ, chính là những tên thủ hạ của Lai Tuấn Thần hôm qua bao vây bọn họ.

Lý Trân cũng ngăn người ra, Lai Tuấn Thần sao lại tìm tới Sách gia chứ, lẽ nào là vì... Ngươi hoàng sao?

Nghĩ đi nghĩ lại, chỉ có một khả năng này thôi, Sách gia mua số lượng lớn Ngưu hoàng đã bị Lai Tuấn Thần điều tra ra.

- Lý đại ca, chúng ta phải làm sao đây?

Địch Yến thấy rất lo lắng, nếu mà bị Lai Tuấn Thần cướp mất Lam Chấn Ngọc, với sự độc ác của Lai Tuấn Thần thì phụ thân còn có thể giải được tội sao?

- Đợi một chút.

Lý Trân nghe thấy bên trong Sách phủ vọng ra những tiếng la hét, đúng lúc này, một bóng người mặc áo xanh từ trên tường đột nhiên nhảy xuống, nhảy vào trong những ngôi nhà của dân phía bên ngoài tường.

- Chính là Lam Chấn Ngọc!

Lý Trân kéo ngựa quay đầu lại, thúc ngựa chạy về phía những nhà dân, hấn hô lớn:

- Lão mập, A Yến, hai người đánh bọc từ phái tây nhé.

Ba người phân thành hai hướng, men theo những bức tường quanh Sách phủ mà chạy. Lúc này, Lai Tuấn Thần dẫn theo hơn chục tên thuộc hạ cũng từ Sách phủ lao ra, gã tỏ vẻ rất tức giận, gần như đã tóm được Lam Chấn Ngọc rồi mà lại để hắn chạy mất.

Lai Tuấn Thần và đám thuộc hạ cũng vội vàng leo lên ngựa, dọc theo phía đông mà chạy.

Chiến mã của Lý Trân rất mạnh mẽ, tốc độ cực nhanh, hấn thúc ngựa men theo những nhà dân, gần bám sát được bóng dáng của người mặc áo xanh kia, người áo xanh kia như muốn vượt qua những bức tường để thoát ra ngoài.

Lý Trân truy đuổi tới trước một con ngõ nhỏ, đột nhiên dừng chiến mã lại, chỉ thấy ở phía dưới bức tường đoạn cuối con hẻm, Lam Chấn Ngọc đang co giắt, miệng không ngừng học máu ra.

Mới cách có một ngày một đêm, bộ dạng của Lam Chấn Ngọc đã thay đổi hẳn, với độc tính rất mãnh liệt đã biến thân thể gã trở nên gầy gò ốm yếu thế này, hai gò má đã hóp lại, mắt thì lờ lờ, giống như một con sói đơn độc đã bị cái đói hành hạ cả một mùa đông vậy.

Lý Trân cầm cung lên, rút mũi tên ra, giương cung như trăng tròn, ngắm thẳng vào Lam Chấn Ngọc đang cách ba mươi bước. Lúc này, Lam Chấn Ngọc từ từ ngẩng đầu lên, ngơ ngác nhìn cung tiễn của Lý Trân, trong ánh mắt toát lên sự tuyệt vọng trước cái chết và sự mong cầu sự sống

Một cảm giác khó diễn tả đang thâm nhập vào tâm can của Lý Trân, trong lòng hắn có một chút gì đó không ổn, mũi tên giương lên được nửa thốn, rồi rời khỏi dây cung, phóng như tia chớp vào bức tường ngay sát đầu Lam Chấn Ngọc, đuôi mũi tên vẫn còn đang rung rung.

Lam Chấn Ngọc kinh ngạc nhìn Lý Trân, ánh mắt toát lên một tia cảm kích, gã nhanh chóng xoay người lại nhảy lên mái nhà dân, rồi men theo những cây lớn nhảy qua bức tường.

Lý Trân ngẩn ngơ nhìn Lam Chấn Ngọc biến mất, trong lòng có một sự mất mát nào đó khó diễn tả.

Lúc này những tiếng vó ngựa dồn dập lao tới, Lai Tuấn Thần cầm trên tay trường kiếm như muốn giết chết ai đó ngay lập tức, y cũng ghì chiến mã lại, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm vào những vết máu đen rơi vãi trên đất, rồi lại thấy một mũi tên đang gắn chặt trên tường, ngẩng đầu lên thì vẫn thấy những tán lá đang lay động.

Trong lòng y bỗng nhiên thấy tức giận, quay người lại về hung tợn nhìn chăm chăm Lý Trân nói:

- Có phải ngươi để cho hắn chạy rồi phải không?

Lý Trân với khuôn mặt đỏ bừng, cũng quay lại quát lớn:

- Tính mạng của Địch tướng quốc chỉ còn có ba ngày thì làm sao ta có thể để hắn chạy thoát cơ chứ?

Lai Tuấn Thần ngạc nhiên, trong ánh mắt tỏ vẻ nghi ngờ, chỉ trong nháy mắt, y liền quay chiến mã lại, hô lớn với đám thuộc hạ đang lao tới:

- Đi ra cổng phường, tiếp tục truy đuổi.

Lai Tuấn Thần dẫn theo đám thuộc hạ cuốn theo bụi mù mà lao đi, Lý Trân đang nhìn vào chiếc cung đang cầm trên tay, hắn cũng không tránh khỏi những tiếng thở dài

86. Chương 86: Mồm Thì Nói Vậ Nhưng Bụng Thì Nghĩ Khác

Ngày hôm sau khi trời vừa sáng, Lý Trân bị những tiếng kêu gào giận dữ làm tỉnh giấc:

- A Trân, người hãy xuống đây cho ta.

Lý Trân mệt tới nỗi mắt cứ nhắm tịt lại không thể nào mở được ra, uể oải nói:

- A tỷ à, lại làm sao nữa đây, tỉ nói dịu dàng một chút có được không?

- Dịu dàng cái con khỉ gì chứ, ta còn chưa đập đầu của đệ đâu đấy, sao cửa tiệm cả đêm không đóng, đệ định để bọn đạo tặc vào cuôm hết đồ trong tủ lâu sao?

Lý Tuyền càng thêm tức giận, lấy cán chổi gỗ mạnh vào cầu thang:

- Tiểu tử thôi, còn không mau xuống đây!

Lý Trân sợ hãi, vội vàng hỏi Tiểu Chí đang nằm ở đâu kia:

- Lão mập, đêm qua người không đóng cửa tiệm sao?

Tiểu Chí với vẻ mặt đầy oan ức nhìn hắn nói:

- Chẳng phải đã nói trước là huynh đóng cửa sao? Nên ta mới không để ý.

Lý Trân lại nằm vật xuống giường, vỗ vỗ vào trán, lần này thì chết chắc rồi, chí ít cũng bị bà chị này lột một lớp da thôi.

Bất đắc dĩ, hắn đành phải lè mề bò dậy, nhảy từ cầu thang xuống, ôm lấy đầu nói:

- A tỉ, tỉ không đánh đệ thật đó chứ?

Lý Tuyền đang bận kiểm kê lại những thùng rượu trong tiệm, trong tiệm không có tiền nên không phải bận tâm mà quan trọng nhất là kho chứa rượu, nơi đó mới chính là nguồn sống của nàng, cho dù thiếu một thùng thì nàng cũng phát điên lên thôi.

Nàng vừa kiểm kê vừa nói:

- Kiểm kê xong xem có tổn thất gì không sẽ tìm đệ để tính sổ, cứ thiếu một thùng rượu thì ta đánh đệ mười trượng, đệ mau chóng cầu trời phù hộ đêm qua đừng có tên tiểu tặc nào tới đây đi.

Lúc này, Lý Tuyền lại cầm cán phát trần chỉ vào trong buồng nói:

- Đệ vào trong hầm rượu kiểm kê cho ta, tổng cộng có ba trăm hai mươi hai thùng, cộng với nửa thùng chưa bán hết, đi mau!

Trong lòng Lý Trân ngẫm thấy buồn cười, đại tỉ của hắn quân lệnh như sơn, không đi làm tướng quân quả thật đáng tiếc quá.

- Đi mau, hay là muốn ta đập cho đệ một phát đây?

Lý Tuyền thấy đệ cứ lè mề mà lè mề, bực tức dùng cán phát trần phát cho hắn một cái vào lưng, Lý Trân bị đau giống như một con thỏ con nhanh chóng chạy vào hầm rượu.

Lúc này, Tiểu Chí cũng lồm lũi từ trên lầu đi xuống, y rất khiếp sợ cái cán phát trần của Lý Tuyền, vẻ nơm nớp lo sợ nói:

- Tuyền đại tử, ta muốn mua cho phụ mẫu ít đất đai nên ta xin phép đi trước đây.

Lý Tuyền đang kiểm kê những đồ trong quầy rượu, đầu cũng chăm thêm ngẩng lên nói:

- Mập, đệ vẫn là người thận trọng, biết nghĩ tới phụ mẫu, không giống như tên Lý Trân nhà ta, như một tên đầu đất chẳng biết lo nghĩ gì, có biết bao những cô gái dịu dàng xinh đẹp vây quanh lại không thèm đếm xỉa cứ thích qua lại với ả Dịch tiểu nương kia chứ, khiến người khác nhìn thấy phải khó chịu, đệ thử nói xem giữa bọn họ có mối quan hệ thế nào chứ?

Tửu Chí bỗng đưa mắt nhìn thì thấy Dịch Yến đã đứng ở trước cửa tự lúc nào, sắc mặt âm đạm, thanh trường kiêu sau lưng như muốn rút ra khỏi bao, lúc đó y vô cùng hoảng hốt vội vàng thấp giọng:

- Tuyền đại tử, đừng.... đừng nói nữa!

Lý Tuyền thấy giọng nói của y có gì khang khác, liền ngẩng đầu lên, gặp ngay ánh mắt của Dịch Yến, nàng hơi sững sốt dường như có vẻ ngượng ngùng cười hỏi:

- Dịch cô nương, cô đến đâu hồi nào vậy?

Sự tức giận trong ánh mắt của Dịch Yến cũng biến mất, cố đè nén cục giận này vào trong lòng, thản nhiên nói:

- Ta vừa tới, Tuyền đại tử, Lý Trân đâu rồi?

- Muội tìm A Trân sao?

Lý Tuyền nhìn trước nhìn sau, rồi lại hỏi Tửu Chí:

- Tiểu mập, A Trân đâu? Người có thấy hắn đâu không?

- Đệ... đệ có việc gấp phải đi trước đây.

Tửu Chí lập tức quay người chạy ra khỏi tửu lầu, trong chốc lát đã không nhìn thấy bóng dáng đâu.

- Cái tên mập này, cho dù có mắc tiểu thì cũng không vội như vậy chứ!

Lý Tuyền thấy Tửu Chí chạy như thực mạng liền cười và thốt ra câu đó.

Lúc này, nàng lại nhanh chóng quan sát Dịch Yến một lượt, thấy nàng có cách ăn mặc rất riêng, mặc chiếc quần màu xanh, bên ngoài mặc chiếc áo bào màu vàng, hai bên vạt choàng lên một chiếc khăn màu hồng, bên dưới mang một đôi giày màu trắng tinh khiết.

Tóc nàng được chải thành đôi, tóc đen nhánh được búi bằng một cây trâm cài khảm lục bảo thạch.

Trên khuôn mặt nàng dường như có bôi một lớp phấn nhạt, càng khiến cho nước da của nàng trở nên trắng nhụy và sáng, đôi mắt to tròn đầy thần thái, chiếc môi nhỏ nhuận hồng, chiếc mũi thanh cao.

Lý Tuyền cũng không thể không thừa nhận, Dịch tiểu nương này quả thật là một mỹ nhân, là một mỹ nhân mà nàng thấy đẹp nhất, nhưng thật đáng tiếc...

Lý Tuyền đưa mắt nhìn về nửa thanh trường kiêu nhô lên trên đầu Dịch Yến, chính thanh trường kiêu này khiến nàng cảm thấy không được vui.

Nghe nói Dịch Yến là một người con gái của một quan thần, bản thân Lý Tuyền lại là thương nhân, trong lòng nàng đương nhiên là có chút bài xích những người con gái nhà quan lại, nhưng đây cũng không phải là vấn đề gì, đệ đệ của nàng đã đỗ Võ cử, chính là đại bàng chờ ngày giương đôi cánh, thì làm gì có người con gái nào lại không xứng với đệ ấy chứ?

Nói đi nói lại thì Lý Tuyền không thích bộ dạng hiệp nữ của Dịch Yến, những người con gái võ võ thì làm sao có thể tề gia nội trợ giúp chồng dạy dỗ con cái được chứ.

Lý Tuyền thấy Dịch Yến đang muốn tìm đệ đệ của mình, ánh mắt nàng khẽ đảo rồi lại ra vẻ hoảng hốt nói:

- Ta nghĩ ra rồi, A Trân dường như sáng sớm nay đã đi ra ngoài rồi, Tư Tư tới tìm hắn nên hắn đã dẫn cô ấy đi ra ngoài chơi rồi.

- Tư Tư?

Địch Yến thấy kỳ lạ hỏi:

- Không phải Tư Tư đang ở Trương Dịch sao?

- Cô ấy không thể ở mãi Trương Dịch được, cô ấy lại thích A Trân nhà ta như vậy nên đã lén lút tới Lạc Dương tìm hắn cũng là điều bình thường thôi, haiz, Dịch cô nương, cô tới chậm một bước rồi, nếu cô đến sớm hơn một khắc thì sẽ gặp bọn họ rồi.

Lý Tuyền vừa nói vừa có vẻ chột dạ mắt luôn đảo vào trong sân, lúc này mong rằng đệ đệ của nàng đừng xuất hiện.

- Vậy ta sẽ đợi huynh ấy một lúc vậy. Ta... ta có việc gấp muốn tìm huynh ấy.

Trong lòng Địch Yến quả thật cảm thấy không được vui, tối qua để cho Lam Chấn Ngọc chạy thoát, hôm nay lại không tự kiểm điểm bản thân lại đi ra ngoài chơi bời với Tư Tư, không biết hắn có ý gì nữa đây?

Trong lòng nàng thấy bất mãn, một chân đá vào thùng rượu rồi nói tiếp:

- Ta không làm phiền Tuyền đại tỉ làm ăn nữa, ta vào trong đợi hắn vậy.

Nói xong, nàng cất bước hướng vào trong, khiến Lý Tuyền giật mình vội vàng ngăn lại nói:

- Đừng đi, bên trong... bên trong tiểu nhị đang tắm, cô cứ đứng ở đây đợi đi.

Phản ứng của Lý Tuyền rất nhanh, tiện tay lấy một cái ghế đặt ở một góc rồi cười chừ nhẹ nhàng nói:

- Yến cô nương ngồi ở đây là được rồi không ảnh hưởng gì tới chuyện buôn bán của ta đâu.

Địch Yến nghe có tiểu nhị đang tắm, khiến nàng khựng lại không dám bước tiếp rồi từ từ ngồi xuống chiếc ghế kia, nàng quan sát một lượt quán rượu rồi lại hiếu kỳ cười nói:

- Đại tỉ chuẩn bị bao nhiêu rượu như vậy, có lẽ nào để chuẩn bị mừng thọ cho Thiên tử sao?

Lý Tuyền cũng đang phiền lòng vì chuyện có nên làm lễ mừng thọ cho Nữ hoàng để không, câu hỏi của Địch Yến khiến nàng nhớ ra, Địch tiểu nương này là con gái của đám quan lại biết đâu đây lại biết được những tin tức trong nội đình thì sao.

Lý Tuyền liền nở nụ cười, gặng hỏi:

- Dịch cô nương, cha của cô chắc làm chức quan không nhỏ đâu nhỉ?

Địch Yến buồn bã cúi đầu rồi khẽ nói:

- Cha của ta bị kẻ khác hãm hại và bị bãi quan tống vào ngục rồi, nếu không chứng minh được sự trong sạch của mình, e rằng cha ta lãnh ít dữ nhiều.

Lý Tuyền giật mình hoảng sợ, vậy rõ ràng phụ thân sắp bị giết rồi, trong lòng nàng lúc này cũng có một chút đồng cảm, Địch tiểu nương này quả thật rất đáng thương.

Haiz! A Trân cho dù không giúp gì được cô ấy nhưng cũng nên an ủi, đằng này lại né tránh cô ấy, thế này chẳng phải là người vô tình vô nghĩa sao? Mình đúng là một đại tỉ hồ đồ rồi.

Lý Tuyền trách bản thân lúc này lỡ nói vậy rồi nên không biết bây giờ phải nói thế nào nữa.

Trong lòng nàng hiện lên mấy suy nghĩ, rồi cười nói:

- Dịch cô nương, như này đi, ta cũng biết bọn họ đang ở đâu, cô hãy tới chỗ quán rượu Giang Tả kia chờ, ta sẽ đi tìm A Trân giúp cô.

Địch Yến vội vàng đứng dậy nói:

- Đại tỉ nói cho ta biết bọn họ đang ở đâu, ta tự đi tìm bọn họ là được rồi.

- Không, không, cô không hiểu tính của Tư Tư đâu, từ nhỏ đã khó chơi rồi, nếu để cô ấy biết cô tìm hấn thì cô ấy chắc chắn sẽ không để cô đưa đệ đệ đi đâu, lại còn vừa chửi vừa làm loạn lên nữa đó, cô nên đi tới tửu quán kia trước đi, ta sẽ viện cái cớ để đưa đệ đệ tới gặp cô.

- Vậy thì đa tạ đại tỉ quá, ta xin cáo lui.

Địch Yến đi ra khỏi cửa tiệm, dắt ngựa đi tới tửu quán kia, Lý Tuyền ngó thấy nàng đã đi xa, lúc này mới chạy vào trong kêu lên:

- A Trân mau ra đây!

Một lúc lâu Lý Trân mới chui từ hầm rượu ra nói:

- A tỉ, đệ vẫn chưa kiểm kê xong mà.

- Không cần đệ kiểm kê nữa, đệ mau tới tửu quán Giang Tả đi, Địch cô nương đang đợi đệ ở đó có việc gấp cần gặp đệ đó.

Lý Trân ngẩn người ra, mãi vẫn chưa hiểu chuyện gì, Lý Tuyền có vẻ ngượng ngùng, thúc hấn nói:

- Đệ mau đi đi, giúp ta chuyện này đi, đúng là mất mặt quá.

.....

Lý Trân đi lên lầu ba của tửu quán, từ xa đã nhìn thấy Địch Yến đang ngồi đó rồi, trong lòng hấn cười trù, đại tỉ của mình bịa ra câu chuyện kia lại muốn mình tới để chữa cháy, chẳng biết chuyện gì xảy ra nữa.

Bất đắc dĩ, hấn đành phải đi lên lầu, đi tới chỗ Địch Yến, cười nói:

- Xin lỗi xin lỗi, để cô phải đợi lâu rồi.

Vì chuyện tối qua Lý Trân để thoát Lam Chấn Ngọc nên Địch Yến nổi cáu với hấn, đợi nàng bình tĩnh lại, thì nàng lại cảm thấy vô cùng áy náy, vì bảo vệ phụ thân của mình mà Lý Trân chút nữa đã bỏ mạng, hấn để thoát Lam Chấn Ngọc chắc cũng không phải chủ ý, sao mình lại cứ trách hấn như vậy chứ.

Vốn định hôm nay tìm hấn để nói lời xin lỗi, không ngờ hấn lại dẫn Khang Tư Tư ra ngoài chơi, điều này khiến trong lòng Địch Yến có chút bực tức, mặt nàng trùng xuống, ngoảnh đầu nhìn về phía khác không thèm nhìn hấn.

Lý Trân ngồi đối diện với nàng, cười nói:

- Vẫn tức giận vì chuyện tối qua sao? Tối qua cũng là do ta nhất thời hồ đồ, hối hận cũng không còn kịp nữa nên đã tự trách bản thân cả đêm rồi.

Địch Yến thấy hấn nhắc tới chuyện tối qua, sự bực tức trong lòng cũng vơi đi đôi chút, liếc nhìn hấn một cái, vẻ lạnh lùng nói:

- Khang Tư Tư lặn lội từ Trương Dịch tới để tìm ngươi, không dễ dàng gì thể mà ngươi lại không thèm chơi với người ta, đây chẳng phải vô lễ sao?

Trong lòng Lý Trân cảm thấy trách đại tỉ nhiều chuyện, khiến bản thân vào cảnh khó xử, cũng may trên đường đi hấn đã nghĩ ra cách để thoái thác nên vội vàng cười giải thích:

- Tư Tư và phụ thân hôm qua cùng tới Lạc Dương, nhưng phụ thân của cô ấy có việc gấp phải quay lại Trường An, sáng sớm hôm nay đã xuất phát nên ta chỉ tới tiễn biệt mà thôi.

Địch Yến nghe nói là đi tiễn người thì trong lòng cảm thấy thoải mái hấn, sắc mặt cũng trở nên dịu dàng hơn.

- Phụ thân của cô ấy có việc gấp nhưng cô ấy có thể ở lại chứ, việc gì phải vội đi thế.

- Xảy ra chuyện ở Trường An, phụ thân của cô ấy làm sao yên tâm nên đi tới đâu ông ấy đều phải dẫn theo cô ấy đi cùng, làm sao dám để cô ấy ở lại một mình chứ.

- Có đại tỉ của ngươi ở đó mà, huống hồ lại còn có cả ngươi nữa, biết đâu sau này ngươi lại trở thành con rể của ông ấy thì sao, có gì mà không yên tâm chứ.

Địch Yến lại liếc nhìn hắn nói.

- Cô đúng là thích nói đùa, cô ấy là Hiên giáo đồ thì phu quân của cô ấy nhất định phải là Hiên giáo đồ, làm sao ta có thể cưới cô ấy được chứ.

Địch Yến hiểu liền, cái cô Khang Tư Tư này chính là con gái của Túc Đặc, thế mà bản thân lại quên bống mất.

Tâm trạng của nàng ngay tức khắc thoải mái hẳn, nhếch miệng cười nói:

- Ta chỉ nói đùa chút thôi mà, chẳng lẽ ngươi lại cho là sự thật sao?

Lý Trân thấy nàng không còn tức giận nữa, cuối cùng cũng yên tâm hơn, thầm nghĩ:

- Chuyện này từ nay về sau chớ có nói bừa là được.

Lúc này, Địch Yến nhớ đến chuyện của phụ thân mình, trong lòng lại có chút trùng xuống nói:

- Lý đại ca, huynh nói xem Thiên tử nghĩ thế nào vậy, tại sao cứ phải ép Ngự Sử Đài trong ba ngày phải báo cáo, Lai Tuấn Thần còn chưa kết luận mà, sao Người cứ cho rằng phụ thân ta là hung thủ chứ?

Thực ra đêm qua Lý Trân cũng đã nghĩ thông suốt rồi, trong lịch sử Địch Nhân Kiệt không hề bị xử tử, vụ án Phật Kinh cũng không liên quan gì tới bản thân hết, chính bản thân mình cũng không thể sửa đổi được lịch sử.

Vậy thì chắc chắn sẽ xảy ra một biến cố nào đó, khiến Võ Tắc Thiên phải thay đổi ý định.

Lý Trân liền cười an ủi nàng nói:

- Nếu đúng như nàng nói, Lai Tuấn Thần vẫn chưa kết luận, Nữ hoàng đế cũng sẽ không tùy tiện mà giết đại thần đâu, hơn nữa phụ thân của nàng lại là Tướng quốc, ta nghĩ nữ hoàng đế chỉ gây áp lực cho Ngự sử đài thôi, đồng thời cũng gây chút áp lực cho Lai Tuấn Thần, cô cứ yên tâm đi, vụ án của phụ thân cô nhất định sẽ có chuyển biến.

Tuy nói như vậy, bản thân Lý Trân cũng cảm thấy quái lạ, không hiểu sẽ xảy ra biến cố gì nữa?

87. Chương 87: Phong Hồi Lộ Chuyển

Điện Phượng Nghi cung Thái Sơ, đây là nơi nữ hoàng Võ Tắc Thiên phê duyệt tấu chương ở trong cung, vụ án xá lợi và vụ án hạ độc kinh Phật dần dần cũng trôi vào quá khứ. Công việc chuẩn bị cho ngày sinh nhật lại được khởi động, công việc triều chính trong mấy ngày nay khiến ai cũng bận rộn, Võ Tắc Thiên cũng không ngoại lệ.

Dãy hành lang ở phía tây nam của điện Phượng Nghi, thần y Thấm Nam Mậu đang hối hả tiến về phía điện Phượng Nghi.

Thấm Nam Mậu tuổi đời ước chừng khoảng bốn mươi, dáng người bình thường, da trắng, làm ngự y trong cung gần hai mươi năm, là người hiền lành, vì tận tâm chăm sóc người bệnh mà trở nên nổi tiếng. Mọi người trong cung đều rất quý mến. Võ Tắc Thiên cũng rất thích sự quan tâm săn sóc của ông, đã chỉ định Thấm Nam Mậu là ngự y riêng cho bản thân.

Lúc này, sau cây cột ở hành lang bỗng nhiên có một giọng trầm thấp vọng tới:

- Đứng lại cho ta!

Thấm Nam Mậu giật mình người, dừng bước rồi chậm chậm quay lại nhìn, ở sau chiếc cột phía cuối hành lang là một người khôi ngô tuấn tú, mặc áo cà sa, đúng là Tiết Hoài Nghĩa rồi.

Tiết Hoài Nghĩa vừa rồi vì chuyện của lão ni Hà Nội mà làm ầm ĩ một trận với nữ hoàng Võ Tắc Thiên, bị đuổi khỏi điện Phượng Nghi, trong lòng đang phiền muộn, lại nhìn thấy ngự y Thấm Nam Mậu.

Đàn ông được cận kề bên Võ Tắc Thiên không nhiều, ngoài Tiết Hoài Nghĩa thì chỉ còn Thẩm Nam Mậu mà thôi, gần đây Võ Tắc Thiên bị mắc phải chứng phong thấp, khắp người đau nhức vì vậy đã yêu cầu ngự y Thẩm Nam Mậu tới xoa bóp và châm cứu, có lúc Tiết Hoài Nghĩa nhìn thấy trong lòng cũng có phần nảy sinh lòng ghen ghét.

Dấu sao Thẩm Nam Mậu cũng là một nam nhân cường tráng, Tiết Hoài Nghĩa không muốn kẻ nào khác được đụng chạm lên da thịt của Võ Tắc Thiên.

Thẩm Nam Mậu nhận ra Tiết Hoài Nghĩa, trong lòng có chút sợ hãi, tiến lên phía trước hành lễ:

- Hóa ra là Đại tổng quản, đêm thu phong hàn, xin đề phòng bị cảm lạnh!

Lúc này Thẩm Nam Mậu theo thói quen nghề nghiệp, xong lại khiến Tiết Hoài Nghĩa cười nhạt, hắn chậm chậm bước tới phía trước, đánh giá một chút cái tên Thẩm Nam Mậu thấp hơn cả nửa cái đầu này, Tiết Hoài Nghĩa ngồi xuống chiếc ghế đá rồi khiển trách:

- Lẽ nào ngươi lại muốn cao hơn cả ta sao?

Thẩm Nam Mậu bất đắc dĩ, chỉ có thể chậm chậm mà quỳ xuống, Tiết Hoài Nghĩa cười lớn, sự uất ức của Thẩm Nam Mậu khiến Tiết Hoài Nghĩa vô cùng sung sướng, hắn thốt ra những lời nói hết sức châm biếm:

- Thẩm ngự y, ngươi đã từng chạm qua phụ nữ chưa?

- Tại hạ trong nhà có thê tử!

- Ý ta là ngươi đã từng đụng chạm với nữ nhân trong cung chưa?

Thẩm Nam Mậu lắc đầu, Tiết Hoài Nghĩa trong bụng có chút kinh ngạc, ngược đầu lên trời cười rồi hỏi:

- Ngươi trong cung cũng đã hai mươi năm rồi, lẽ nào từ trước đến nay chưa bao giờ đụng chạm qua nữ nhân trong cung?

- Tại hạ là ngự y, chức trách của bản thân là kiểm tra và trị bệnh ọi người trong cung, những điều tổng quản vừa nói chính là những việc tối kị với thần. Không chỉ là tội chết, mà còn là làm những việc trái với ý đức, tại hạ tuyệt đối không và chưa bao giờ làm những việc vi phạm cung quy và đạo đức nghề nghiệp.

Tiết Hoài Nghĩa trong lòng chỉ là sự nhỏ nhen, một kẻ vô năng thì chỉ có bất lực mà thôi, bản thân còn phải cảnh giác hắn, thật sự là trò cười cho thiên hạ rồi.

Tiết Hoài Nghĩa giờ đây đã xem thường người này, càng quan sát thì càng thấy chán ghét, hắn dùng chân đá Thẩm Nam Mậu một cú té lăn trên mặt đất rồi mắng chửi:

- Kẻ vô dụng bất tài, cút ngay cho tao.

Thẩm Nam Mậu chậm rãi đứng dậy, hướng tới Tiết Hoài Nghĩa hành lễ rồi quay người khập khiễng bước đi.

Tiết Hoài Nghĩa nhìn hắn đi xa rồi lại nghĩ tới sự tức giận mà Võ Tắc Thiên đổ lên đầu mình, trong lòng càng thêm muộn phiền.

Hắn thò tay ngắt một cành mẫu đơn rồi tức giận ném xuống nước, xong lẩm bẩm:

- Cái con mụ già đáng chết, ta đây đã sớm chán mụ từ lâu rồi.

...

Thẩm Nam Mậu đi tới phía trước điện Phượng Nghi, ông vốn là định nhờ cung nữ vào thông báo, thật may vừa đúng lúc Thượng Quan Uyển Nhi đang từ trong đi ra, nhìn thấy Thẩm Nam Mậu liền vội vàng tiến tới hỏi:

- Hôm nay trong lòng Thánh thượng không được vui, muộn một chút hãy quay lại nhé.

- Tì chúc rõ!

Thẩm Nam Mậu thi lễ rồi nói:

- Thượng Quan xá nhân, bì chúc còn một việc muốn bẩm báo.

Thượng Quan Uyển Nhi dù đã quay người bước đi nhưng nghe ngự y nói như vậy bèn dừng bước và quay lại hỏi:

- Còn việc gì nữa?

- Lần trước Thánh thượng giao cho bì chức nhiệm vụ đi điều tra về cái chết của La Trung Thành, bì chức đã điều tra ra rồi.

La Trung Thành chính là hoạn quan giữ trọng trách kiểm tra tất cả các lễ vật mừng thọ được tiến cung, y là cửa đầu tiên kiểm tra thọ lễ vào cung, tất cả những lễ vật mà ngoại thần cung tiến đều phải do y kiểm tra trước, xác nhận không có vấn đề gì mới được ang vào trong cung.

Vụ án hạ độc kinh Phật lần trước, ngoài cao tăng Vân Tuyên và một vị hoạn quan khác, La Trung Thành cũng không may trúng kịch độc mà chết rồi, song y không có chết tại chỗ, do đó mới dẫn đến sự hoài nghi của Võ Tắc Thiên, vì vậy đã bí mật lệnh cho Thẩm Nam Mậu đi điều tra cái chết của La Trung Thành.

Trong lòng Thượng Quan Uyển Nhi có chút kinh ngạc, liền kéo Thẩm Nam Mậu ngự y vào một góc yên tĩnh rồi hỏi nhỏ:

- Điều tra đến đâu rồi?

- La Trung Thành có mặt lúc cao tăng Vân Tuyên chết, sau đó chất độc mới phát tác và tử vong, về mặt thời gian thì không đúng, khoảng thời gian ở giữa là gần một canh giờ, khi y kiểm tra thì phải kêu thảm thiết ngã xuống đất mà chết mới đúng chứ, không thể kéo dài lâu như vậy được, hơn nữa....

Thẩm Nam Mậu giọng điệu có chút ngập ngừng.

- Hơn nữa cái gì thì nói mau đi!

Thượng Quan Uyển Nhi khẩn trương thúc giục.

- Hơn nữa.....chất độc mà y trúng phải lại không phải ngấm từ da vào mà là đi vào từ đường miệng, mặc dù nhìn thì có vẻ triệu chứng cũng giống nhau, nhưng trên thực tế nếu kiểm tra kĩ thì sẽ phát hiện ra những điểm không tương đồng, nói một cách khác thì La Trung Thành bị kẻ khác hạ độc, bì chức dám khẳng định điều đó, khi kinh Phật được đưa vào trong cung chắc chắn là không có độc.

- Người có dám khẳng định không?

Thẩm Nam Mậu gật đầu nói:

- Bì chức đã kiểm nghiệm nhiều lần, tuyệt đối tin tưởng và không thể nghi ngờ.

Đôi mắt Thượng Quan Uyển Nhi trở nên long lanh, kết luận của Thẩm Nam Mậu đã chứng minh kinh Phật sau khi vào cung mới bị người ta tẩm thuốc độc. Vậy thì án hạ độc kinh Phật này không có dính líu gì tới Địch Nhân Kiệt cả.

Thượng Quan Uyển Nhi kì thực biết Địch Nhân Kiệt không hề liên quan đến vụ án hạ độc này, trong mắt những người sáng suốt có thể nhìn ra được điều đó. Nàng tin rằng Thánh thượng cũng hiểu, chỉ là việc quá lớn.....cần phải có chứng cứ xác thực.

Trầm tư một lúc, Thượng Quan Uyển Nhi mới nói:

- Việc này ta biết rồi, hôm nay Hoàng thượng tâm trạng không được vui nên không cần phải xoa bóp cho người nữa. Ngày mai người tới nhé. Ngoài ra việc mà người nói có liên lụy rất lớn, người tuyệt đối không được lẩm mồm, nhớ rõ chưa?

Bì chức rõ, bì chức sẽ không mang họa đến cho người khác đâu.

Thẩm Nam Mậu xoay người bước đi rồi, Thượng Quan Uyển Nhi đứng ngơ người ra một lúc, trong lòng nặng trĩu, bước về phía điện Phượng Nghi....

Trong thư phòng của điện Phượng Nghi, Võ Tắc Thiên đang phê chuẩn sổ tấu, tâm trạng của bà trong hai ngày vừa qua không được vui, biên cương không yên, quốc khố trống rỗng, nhưng những nơi cần phải chi thì lại quá nhiều.

Quốc khố dùng cho quân đội tăng, đủ loại bổng lộc quan lại, Hà Bắc gặp nạn hạn hán phải cứu tế, lại còn lễ sinh nhật của bà cũng phải tăng thêm chi phí, cải tạo lại Thiên Khu, Thiên Đường vẫn chưa hoàn công, còn cả các khoản chi lớn khác nữa, đủ thứ tiền làm bà thật sự rơi vào tình trạng tâm phiền ý loạn.

Hôm nay Tiết Hoài Nghĩa lại hỏi bà hai mươi vạn quan tiền, dùng để bố trí nơi ăn chốn ở cho lão ni Hà Nội và các tín đồ của bà ta, điều này khiến cho Võ Tắc Thiên nghĩ tới lời buộc tội vài ngày trước của Ngự sử đối với lão ni Hà Nội, yêu tà phóng túng, làm bẩn phật môn.

Bà liền bác bỏ lời thỉnh cầu của Tiết Hoài Nghĩa, Tiết Hoài Nghĩa đúng là quê quá hóa khùng, dám cả gan cãi nhau với bà, khiến bà vô cùng tức giận.

Võ Tắc Thiên càng nghĩ càng cảm thấy phiền, bèn đặt bút son xuống. Bà khoanh tay đi qua đi lại trong phòng, lúc này cửa phòng nhẹ nhẹ được mở ra, Thượng Quan Uyển Nhi nhẹ nhàng bước vào.

Nàng đứng ở cạnh bên, không quấy rầy những dòng suy nghĩ đang chảy trong đầu của Võ Tắc Thiên. Một lúc lâu sau, Võ Tắc Thiên thở dài một tiếng rồi nói:

- Uyển Nhi, gần đây Tiết Hoài Nghĩa càng ngày càng vô lễ với trẫm, trẫm cũng không thể dễ dàng bỏ qua cho hắn được nữa.

Thượng Quan Uyển Nhi và Vi Đoàn Nhi là hai người được Võ Tắc Thiên tín nhiệm nhất, cả hai nàng đều rất hiểu tâm lý của Võ Tắc Thiên, có thể nói là hiểu thấu được tâm tư của bà, đối với những quyết sách của Võ Tắc Thiên có một tầm ảnh hưởng rất lớn.

Bất đồng ở đây chính là Thượng Quan Uyển Nhi có nhiệm vụ giúp đỡ Võ Tắc Thiên công việc triều chính, còn Vi Đoàn Nhi lại lo cho hoàng thượng về những vấn đề trong sinh hoạt cuộc sống, hai người mỗi người quản một mảng, từ trước đến nay luôn là “nước sông không phạm nước giếng”.

Nhưng từ khi Võ Tắc Thiên phong Tiết Hoài Nghĩa là Lũng Hữu Đạo đại tổng quản, sau khi Tiết Hoài Nghĩa trong tay đã có chút quyền lực thì bắt đầu can dự vào việc triều chính, kể có quan hệ mật thiết với Tiết Hoài Nghĩa nghĩa là Vi Đoàn Nhi cũng thông qua Tiết Hoài Nghĩa mà nhúng tay vào việc triều chính rồi.

Vô hình chung đã phá vỡ đi giới hạn được hình thành từ nhiều năm nay giữa Vi Đoàn Nhi và Thượng Quan Uyển Nhi.

Có nhiều lúc, Thượng Quan Uyển Nhi truyền đạt mệnh lệnh của hoàng thượng, nàng biết chắc rằng chiếu thư là do Vi Đoàn Nhi đứng sau lưng trừ định kế sách cho Tiết Hoài Nghĩa, nhưng nàng cũng không có cách nào làm khác đi được.

Ở trong cung, chỉ cần Vi Đoàn Nhi và Tiết Hoài Nghĩa liên kết với nhau thì Thượng Quan Uyển Nhi về cơ bản không phải là đối thủ của bọn chúng, ngoài việc phải nhẫn nhịn ra thì nàng chẳng còn cách nào khác cả.

Lúc này, sự ngang tàng của hắn đã làm tổn hại đến mối quan hệ của chính hắn với Võ Tắc Thiên, sự việc lão ni Hà Nội chính là điểm mấu chốt lớn nhất giữa hai người.

Song Thượng Quan Uyển Nhi biết, Võ Tắc Thiên không thể rời xa Tiết Hoài Nghĩa được, sáng cãi nhau nhưng qua một đêm nằm bên cạnh nhau là coi như hết thôi, hiện tại thì còn lâu mới có thể có cách để đối phó với Tiết Hoài Nghĩa được.

Thượng Quan Uyển Nhi hành lễ rồi nói:

- Tiết Hoài Nghĩa tướng quân vốn là kẻ thô tục, học vấn không cao, thánh thượng giờ lại muốn hắn giống như một tướng quốc giỏi thực sự thì e là hơi quá nghiêm khắc rồi.

Những lời Thượng Quan Uyển Nhi vừa nói làm cho Võ Tắc Thiên cảm thấy nổi sầu trong lòng đã vơi đi một chút, bà cười rồi gật đầu nói:

- Người nói rất đúng, yêu cầu của ta với hắn là quá cao rồi, cũng không mang tính thực tế cho lắm, song hắn lại yêu cầu trẫm phải giao hai mươi vạn quan tiền để lo việc lão ni Hà Nội, người nói xem ta nên làm gì?

Thượng Quan Uyển Nhi trong bụng vốn đã có sẵn câu trả lời rồi, nàng bình tĩnh nói:

- Bệ hạ cần phải cân bằng, trước mắt ngân khố và lương thực không nhiều, Bệ hạ có thể trả những khoản quân phí nhất định, tiền cứu tế và quan bổng khác trả sau thì khỏi phải lo lắng rồi.

Uyển Nhi cảm thấy, việc xây dựng Thiên Khu có thể từ từ mà làm, lễ mừng sinh nhật của bệ hạ có thể làm tăng thêm sự vui mừng náo nhiệt trong dân chúng, hạ chỉ đại xá, những việc làm như vậy hầu như không tốn kém, song về nghi điển thì nên tiết kiệm một chút, ví dụ như có rất nhiều loại khí cụ trước đây đã dùng rồi, bây giờ không cần phải mua nữa.

Về phần Tiết đại tướng quân, bệ hạ có thể để cho hắn chọn, hoặc là cắt giảm khoản tiền chi cho chùa Bạch Mã, hoặc là giảm mức chi tiêu cho Lâm Chỉ Tự.

Vô Tắc Thiên âm thầm gật đầu, Thiên Khu quả thật có thể để từ từ, Thiên Khu và Thiên Đường cùng xây dựng tu bổ, giai đoạn này thợ thủ công ra vào kinh thành rất nhiều, đã gây nên những chuyện phiền phức không đáng có.

Mặt khác lễ mừng ngày sinh của mình cũng có thể tăng thêm độ vui mừng mà lại giảm được sự xa hoa lãng phí, lợi dụng những đồ vật đã cũ trong kho, đây có thể nói là cách rất hay để tiết kiệm chi phí, Vô Tắc Thiên tiếp nhận ý kiến này.

Song Vô Tắc Thiên lại nghe ra một ý nghĩa khác nữa trong đề nghị của Thượng Quan Uyển Nhi, kì thực chính là hi vọng bà xử lý việc liên quan đến lão ni Hà Nội thật thận trọng, việc này và lời tố cáo của quan ngự sử có sự liên quan với nhau, sự hung hăng càn quấy của lão ni Hà Nội đã làm cho vua tôi và dân chúng không khỏi lên tiếng chỉ trích.

Vô Tắc Thiên cảm tờ sơ buộc tội của quan Ngự Sử đọc, trên tờ sơ trình đã ghi tít tắt các loại tội trạng của lão ni Hà Nội kể từ khi bà ta vào thành, điều này làm cho Vô Tắc Thiên trong lòng cũng có chút không vui, bà bèn gật đầu nói:

- Ý kiến của Uyển Nhi rất hay, cứ như vậy phê chiếu đi.

Thượng Quan Uyển Nhi mừng thầm trong lòng khi Vô Tắc Thiên đã chấp nhận ý kiến của mình, thời cơ đã chín muồi, nàng nói:

- Uyển Nhi còn một việc muốn thưa với bệ hạ!

- Còn chuyện gì?

Thượng Quan Uyển Nhi quỳ xuống tâu:

- Uyển Nhi nguyện mang tính mạng của mình ra để đảm bảo Địch tướng quốc là người trung thành với bệ hạ, ông ấy tuyệt đối không phải là người hạ độc, là bị người ta âm mưu hãm hại mà thôi.

Vô Tắc Thiên ngẩn ra một chút, nhìn Thượng Quan Uyển Nhi một cách khó hiểu.

... .

Vào đêm hôm đó, Vô Tắc Thiên tuyên chỉ, Ngự Sử đại tạm dừng việc điều tra vụ án Địch Nhân Kiệt hạ độc, đình chỉ Tam ti hội thẩm, phóng thích cho Địch Nhân Kiệt.

Tuy nhiên chỉ là tạm thời dừng điều tra, cũng không phủ định những mối nghi ngờ về Địch Nhân Kiệt, tạm thời cách chức ở nhà chờ điều tra và phán quyết cuối cùng của triều đình.

Vì Ngự Sử Đài không còn kì hạn ba ngày, nên nguy cơ Địch Nhân Kiệt bị ám sát cũng vì thế mà tạm thời giảm đi rất nhiều.

Khi ý chỉ vừa được truyền đi không lâu, một tên thái giám đã lén lút đi ra ngoài hoàng thành, đem một bức mật thư tới chỗ của Ngụy Vương phủ.

88. Chương 88: Nhân Chi Tướng Tử

Nửa canh giờ sau khi Võ Tắc Thiên hạ chỉ, mật thư từ trong cung đã nhanh chóng được đưa tới Ngụy Vương phủ.

Lúc này Võ Thừa Tự đã đi ngủ, nhưng những gì được viết trong mật thư làm y toàn thân ứa mồ hôi vì lo lắng, y hoảng hốt đứng dậy, sai người cho gọi Minh tiên sinh tới.

- Điện hạ, lại có chuyện gì mà hốt hoảng đến vậy?

Minh tiên sinh bước vào trong phòng, nhìn thấy Võ Thừa Tự tâm trí rối bời đang chấp tay đi qua đi lại trong phòng thì không khỏi tò mò hỏi.

Võ Thừa Tự vội vàng mời Minh tiên sinh ngồi rồi đưa mật thư từ trong cung chuyển tới cho Minh tiên sinh đọc, Võ Thừa Tự sợ hãi nói:

- Tình hình không ổn rồi, Thánh thượng thậm chí còn có ý định tha bổng cho Địch Nhân Kiệt kia.

Minh tiên sinh xem qua bức mật thư, đôi lông mày nhướn lên, tình hình thực sự là phức tạp rồi đây. Hắn trầm giọng hỏi:

- Hai ngày nay trong cung xảy ra những chuyện gì, Thánh thượng sao lại đưa ra quyết định như vậy nhỉ?

- Ta luôn chú ý tỉ mỉ tới từng sự việc trong cung, nhưng trong hai ngày nay mọi chuyện đều rất yên ắng, không xảy ra chuyện gì bất thường cả. Chỉ có một chuyện đó là Thánh thượng và Tiết Hoài Nghĩa có chút mâu thuẫn, nhưng việc này đâu có liên quan gì đến vụ án hạ độc của Địch Nhân Kiệt đâu.

- Thật kì lạ.

Minh tiên sinh trầm ngâm một lúc rồi lại hỏi:

- Còn tên Lai Tuấn Thần thì sao? Gã có vào cung tấu việc gì không?

Võ Thừa Tự vẫn lắc đầu nói:

- Căn cứ vào những gì ta biết, Lai Tuấn Thần không hề vào cung, thời hạn của gã chỉ còn có hai ngày thôi, hai ngày này gã chẳng khác gì bị hãm đầu, sục sạo đi tìm Lam Chấn Ngọc khắp nơi.

Minh tiên sinh ánh mắt lộ rõ vẻ ngờ vực, nếu như chẳng có việc gì xảy ra thì Thánh thượng sao có thể hạ chỉ như vậy được?

Đôi mắt Võ Thừa Tự đầy vẻ nôn nóng đang hướng tới quân sư của mình, lúc này y sợ tới mức không làm chủ được bản thân, không biết phải làm thế nào mới đúng. Vụ án hạ độc vốn mười phần chắc đến chín thì bỗng dưng lại xuất hiện vô số những điều ngoài dự đoán, làm cho trong lòng y cảm thấy thật hối hận.

- Tiên sinh, nếu không thì tiến hành ám sát Địch Nhân Kiệt lần nữa?

Minh tiên sinh lắc đầu nói:

- Hiện tại đã không còn cơ sở để ám sát Địch Nhân Kiệt rồi, trước đây thì có thể nói là ông ta sợ tội mà tự sát, ông ta mang tội trong người thì cái kiểu ám sát này cũng không phải truy cứu gì hết.

Nhưng hiện tại ông ta đã được ra khỏi nhà lao, lại còn được xóa bỏ cái án giam lỏng, nếu tiến hành mưu sát ông ta nữa thì thật là một vụ án làm kinh thiên động địa rồi, thậm chí so với vụ án hạ độc thì điện hạ càng không nên có suy nghĩ này.

- Nhưng ta lo lắng Thánh thượng ngộ nhỡ nhìn thấu được chân tướng của sự việc thì lúc đó phải làm thế nào?

- Về việc này tì chức cũng khá lo lắng, song việc này chưa đến mức quá tệ hại, chúng ta vẫn còn có cơ hội để đảo ngược tình thế.

- Cơ hội gì?

Võ Thừa Tự lo lắng hỏi.

Minh tiên sinh chậm chậm đáp:

- Điều then chốt nằm ở Lai Tuấn Thần và Lam Chấn Ngọc, chỉ cần khẩu cung của Lam Chấn Ngọc chìa vào Địch Nhân Kiệt, và Lai Tuấn Thần phối hợp thì sự tình lúc đó dễ dàng giải quyết rồi.

- Tiên sinh cảm thấy Lai Tuấn Thần có dám làm chuyện khi quân không?

Minh tiên sinh nở nụ cười lạnh lùng đáp:

- Gã có lúc nào không dám làm không? Chỉ cần có đầy đủ lợi ích, đừng nói đến Thánh thượng, đến cả cha mẹ gã cũng sẽ bán. Điện hạ, gã kì thực cũng muốn hạ sát Địch Nhân Kiệt, vậy việc này gã có sao lại không làm cơ chứ? Then chốt chính là phải đáp ứng được đầy đủ yêu cầu của gã.

Võ Thừa Tự suy nghĩ một hồi rồi nói:

- Gã đã từng tới Lộc Minh Sơn Trang của ta, gã đã không ngớt khen ngợi khung cảnh ở nơi đây, hay là đem sơn trang tặng cho gã đi!

Minh tiên sinh liền nhắc nhở:

- Không chỉ có Sơn Trang mà còn có ái thiếp hồ cơ của điện hạ nữa, gã cũng thèm muốn từ lâu rồi.

Võ Thừa Tự thực sự không muốn đem ái thiếp của mình tặng cho gã, nhưng lại nghĩ đến sự nghiêm trọng của vụ án hạ độc thì y cũng bất chấp tất cả, y lệnh cho người gọi con thứ của mình là Võ Diên Nghĩa tới.

Y lại nghĩ, Sơn Trang và nữ nhân không thể cùng lúc tặng Lai Tuấn Thần được, trước tiên cần phải khiến gã thay mình giải quyết công việc, sau đó mình sẽ đáp tạ lại gã.

Võ Thừa Tự đưa cho con trai mình một hộp gỗ, rồi đưa cho hắn một tấm kim bài và dặn hắn:

- Con nhanh đi tới phủ của Lai Tuấn Thần, đưa cái hộp này cho hắn, những gì ta tự tay mình viết cho hắn đều nằm trong chiếc hộp này, con nói với hắn, chỉ cần giải quyết tốt công việc của ta, ta sẽ đưa nữ nhân tặng cho hắn.

Võ Diên Nghĩa cầm lấy chiếc hộp, hành lễ rồi nói:

- Hải nhi rõ, lập tức đi ngay.

Trong bóng đêm, Võ Thừa Tự đứng ở cửa nhìn theo hình bóng con trai mình cưỡi ngựa đang ngày một xa dần, trong lòng cũng không khỏi có chút thấp thỏm, y chấp hai tay rồi ngước lên trời cầu nguyện:

- Xin thượng đế phù hộ độ trì cho con vượt qua được kiếp nạn này.

... .

Trời còn chưa sáng, Địch Yến đã vội tới nam thành để tìm Lý Trân, đợi mãi mới thấy Lý Trân từ trong quán bước ra gãi đầu nói:

- Sao mà giờ này đã tới rồi, trời vẫn còn chưa sáng mà!

Địch Yến lòng như lửa đốt, hề tìm được Lý Trân là vội vàng hỏi:

- Lý đại ca, ta có chuyện khẩn cấp muốn nói với huynh.

Lý Trân thấy nàng tinh thần có chút bị kích động, hoàn toàn không giống với ngày thường thì cũng không khỏi hoảng hốt liền hỏi:

- Chuyện gì xảy ra vậy?

Lúc này, quán phía sau cũng đã mở cửa, một gã tiểu nhị vừa ngáp vừa đi ra. Địch Yến vội vàng kéo Lý Trân ra một góc nói:

- Chúng ta ra chỗ khác nói chuyện đi.

Địch Yến kéo Lý Trân ra một góc, nhìn ngó xung quanh rồi mới vội vàng nói:

- Có hai việc, việc thứ nhất là tối ngày hôm qua thánh chỉ đã ban rồi, tạm thời đình chỉ việc điều tra của Ngự Sử Đài, tạm thời thả cha của muội ra khỏi nhà lao.

- Vậy thì tốt quá rồi!

Tin này làm cho Lý Trân cảm thấy mừng phát điên, hôm trước vì việc để cho Lam Chấn Ngọc chạy thoát mà vẫn cảm thấy canh cánh trong lòng.

Không có bằng chứng của Lam Chấn Ngọc, điều này sẽ khiến cho Dịch Nhân Kiệt phải đối mặt với nguy cơ của việc bị buộc phải nhận tội, đến lúc này mọi nguy hiểm đã tạm thời trôi qua, sao có thể khiến hắn không cảm thấy vui trong lòng được cơ chứ.

- Là chuyện tốt, tối hôm qua cả nhà muội ai nấy đều mừng rỡ khôn tả, mọi người hầu như đều thức trắng cả đêm.

Dịch Yến vô cùng kích động, đôi mắt đã đỏ lên, nàng lấy tay dụi dụi để lau đi những giọt nước mắt rồi nói:

- Việc thứ hai thì lại tương đối kì dị, hôm nay lúc còn sáng sớm tinh mơ muội vừa mới bước ra khỏi cửa thì bỗng thấy có một bức thư gửi uội.

Dịch Yến lấy ra một phong thư rồi đưa cho Lý Trân, nàng nói:

- Huynh xem đi! Tối hôm qua có một vị tiểu hòa thượng tới đưa cho Dịch phủ, lúc đó mọi người đang vui mừng vì việc của phụ thân nên đều không chú ý tới bức thư.

Lý Trân cầm lấy bức thư, trên bì thư có một dòng chữ viết ngoáy nguệch ngoạc khiến cho hắn ngẩn người ra một lúc, chỉ nhìn thấy trên bì thư viết: “Xin Dịch Yến cô nương chuyển giúp tới Lý Trân.”

- Đây là thư gửi cho ta?

- Đúng! phỏng chừng có lẽ chủ nhân của bức thư không biết huynh đang ở nơi nào cho nên muốn nhờ muội chuyển giúp, huynh xem xem, xem là thư của ai?

Thấy Lý Trân muốn hủy thư đi, Dịch Yến vội vàng nhắc:

- Thư không rõ nguồn gốc, huynh nên cẩn thận một chút.

Lý Trân nghĩ một lát rồi dùng vạt áo bao lấy bàn tay mình, cẩn thận mở phong thư rồi lấy từ trong đó ra một tờ giấy dày màu vàng, chỉ thấy trên tờ giấy có dòng chữ: “Cảm ơn ân đức của công tử khi đã không giết ta, ta đang trong lúc hấp hối, nhưng ta có bức thư mà Võ Thừa Tự chính tay mình viết và gửi cho Võ Thuận, phía trên có ghi chép lại kế hoạch của những gì liên quan đến vụ án hạ độc kinh phạt, ta muốn đem phong thư này đến chỗ của Dịch tướng quốc, giờ Thân một khắc chiều ngày mai, hẹn gặp lại ở trong Huyền Trang Các, Tịnh Thổ Tự.”

Người gửi đề tên Lam Chấn Ngọc, Lý Trân quá đỗi ngạc nhiên, vội vàng nói với Dịch Yến:

- Là thư của Lam Chấn Ngọc.

Dịch Yến cũng giật mình, nàng cầm lấy phong thư và xem qua một lượt, không khỏi kinh ngạc mà thốt lên:

- Bảo cha ta ra mặt, như vậy sao được?

Lý Trân đã bình tĩnh trở lại, có lẽ chất độc trong người Lam Chấn Ngọc đã phát ra một cách trầm trọng rồi, gã không còn cách nào chống đỡ lại được nữa nên mới quyết định chọn lấy một kết cục như thế này.

Lý Trân đi tới đi lui vài bước, đôi mày như lá kiếm tách ra rồi lại hợp lại, cuối cùng nói với Dịch Yến:

- Sự việc liên quan cũng rất trầm trọng, hay là để cha muội quyết định đi.

...

An Nghiệp phường, Dịch phủ, quân lính đóng ở xung quanh Dịch phủ đã rời đi, vì lệnh giam lỏng giờ đây về cơ bản đã được gỡ bỏ, thị vệ trong Dịch phủ cũng đã rời đi trước lúc trời sáng, Dịch Nhân Kiệt giờ đã được trả lại tự do song ông không được phục chức, giờ đang ở trong trạng thái tạm thời bị cách chức.

Sân trước thư phòng của Địch Nhân Kiệt, Lý Trân và Tửu Chí đang đi qua đi lại không yên, Tửu Chí hỏi nhỏ:

- Lão Lý, người nói xem liệu lão gia có sợ bị Lam Chấn Ngọc đầu độc mà không dám đến không?

Lý Trân tức giận nói:

- Từng ấy tuổi rồi thì còn sợ gì nữa, ta xem ra có lẽ người sợ thì đúng hơn!

Tửu Chí gãi đầu, ngại ngần đáp:

- Ta cũng có chút sợ hãi, nhờ đâu ta trúng tên độc, lại có cái nhân duyên với loại người như người, đành phải chờ chết thôi, ta chết rồi thì Thụy nhi sẽ gả cho ai đây, ta vốn cũng đang tính sẽ mua nhà ở Lạc Dương này.

- Đừng nói nữa, nàng đang đến rồi.

Tửu Chí vội vàng im lặng, chỉ thấy cửa mở, Địch Yến từ trong thư phòng bước tới rồi nói với Lý Trân:

- Lý đại ca, cha muội muốn cùng huynh nói chuyện một chút, huynh vào đi.

Lý Trân gật đầu rồi bước nhanh vào thư phòng, Tửu Chí vội nói:

- Địch muội, cha muội nói sao?

Địch Yến lắc lắc đầu, trong lòng có chút không yên nói:

- Ta cũng không biết ý của phụ thân thế nào nữa, ông chỉ hỏi ta rất kĩ về những việc đã xảy ra mấy ngày nay, sau đó lại trầm tư không nói gì nữa.

- Ta đoán là phụ thân muội muốn vào bẩm báo với hoàng thượng rồi, để hoàng thượng phái người tới bao vây lấy Tịnh Thổ Tự, dù sao thì cũng chỉ có tóm được Lam Chấn Ngọc thì ông mới có thể rửa hết những mối nghi ngờ về tội hạ độc giết vua của mình, đó chính là biện pháp hiệu quả nhất, muội nói xem?

Địch Yến nhìn y một cách đầy ngạc nhiên, nàng nói:

- Huynh sao bỗng dưng lại thông minh dễ sợ vậy, điều này ta cũng cùng chung ý nghĩ với huynh, phụ thân tốt nhất là không nên mạo hiểm.

Tửu Chí nhin cười, nghiêng đầu sang chỗ khác thấp giọng lẩm bẩm:

- Liên quan đến sinh mệnh của Mập gia ta thì sao có thể không thông minh được cơ chứ?

...

Trong thư phòng Địch Nhân Kiệt đang khoanh tay đứng bên phía cửa sổ trầm tư suy nghĩ, thông qua con gái mình ông đã biết chi tiết mọi sự việc, ông đương nhiên biết vấn đề trọng đại, nhưng ông cũng cần phải suy nghĩ một cách rõ ràng về chuyện này.

Lúc này, Địch Nhân Kiệt dường như không để ý tới mọi thứ xung quanh nữa, ngoảnh đầu lại thì đã thấy Lý Trân đứng ở bên cạnh, không biết đã đợi từ bao giờ, ông ấy náy cười rồi nói:

- Xin lỗi, làm công tử đợi lâu rồi.

Địch Nhân Kiệt trở về chỗ rồi ngồi xuống, đưa bức thư của Lam Chấn Ngọc cho Lý Trân, ông nói:

- Ta đã nghĩ kĩ rồi, ta chuẩn bị đi gặp Lam Chấn Ngọc, nhưng ta có chút lo lắng.

- Địch tướng quốc lo lắng gì vậy?

- Ta lo lắng về Lai Tuấn Thần, tai mắt của hắn rất nhiều, ta đoán là trong phủ của ta cũng có tai mắt của hắn vậy, việc hôm nay cậu đến phủ có lẽ hắn cũng đã biết rồi.

- Địch tướng quốc lo lắng Lai Tuấn Thần dùng vũ lực đoạt thư sao?

Địch Nhân Kiệt thở dài nói:

- Những tên ác quan ở Đại Đường ta, từ Sách Nguyên Lễ đến Chu Hưng, rồi lại đến Lai Tuấn Thần, có thể nói mỗi thời đại sự gian ác lại càng khủng khiếp hơn, trong đó không thể không kể đến tên Lai Tuấn Thần

này, mặc dù tội ác của hắn chồng chất nhưng không thể phủ nhận hắn có chỗ hơn người thật, đặc biệt là về khoản nắm bắt cơ hội, ta nghĩ cậu hắn là hiểu rất rõ điều đó.

Lý Trân lặng yên gật đầu, hắn nghĩ đến Lai Tuấn Thần hai lần bắt Lam Chấn Ngọc, đặc biệt là còn truy ra Lam Chấn Ngọc đang trốn ở Sách Gia, việc này để lại cho hắn một ấn tượng rất sâu sắc, tên Lai Tuấn Thần này quả thực là có thủ đoạn rất khó lường.

Địch Nhân Kiệt cười rồi nói:

- Do đó ta muốn bàn qua với cậu một chút, làm thế nào để loại bỏ được tai mắt của Lai Tuấn Thần?

Lý Trân hiểu được suy nghĩ của Địch Nhân Kiệt, trầm tư một hồi rồi nói:

- Nghe nói thư pháp của Địch tướng quốc rất siêu phàm, có thể bắt chước được chữ viết của người khác?
- Cái đó ta có thể làm được.

Địch Nhân Kiệt cười rồi nói:

- Nếu là một nhà thư pháp có tiếng, thì công lực của ta vẫn còn kém một chút, nếu là một người bình thường thì đối với ta mọi chuyện đều không vấn đề gì.

Lý Trân lập tức nói:

- Văn bối có một sách lược, có lẽ có thể loại bỏ được tai mắt của Lai Tuấn Thần.

89. Chương 89: Bao Vây Ngôi Chùa

Ngư Phẩm Long là người Lô Châu Ba Thục, gia tộc của hắn thuộc vào loại danh gia vọng tộc của cả vùng. Ba năm trước, Ngư Phẩm Long đến kinh đô tham gia thi võ cử trung bình, và được phong làm Chính Bát phẩm Thái tử Dực Vệ.

Võ nghệ của hắn cũng chỉ ở mức trung bình khá, đầu óc cũng không được linh hoạt cho lắm nhưng dung mạo lại vô cùng tuấn tú, trước thì được Võ Thừa Tự thu nạp nhận làm con nuôi, sau lại được Võ Thừa Tự đưa về làm tình nhân của Vi Đoàn Nhi.

Vận mệnh của Ngư Phẩm Long lập tức được thay đổi, không chỉ trở thành Thiên Ngưu Bị Thân Giáo Úy, trở thành thị vệ của Võ Tắc Thiên, đồng thời qua một đêm được đổi đời, ở phường Minh Nghĩa, gần Thiên Nhai có một căn nhà vô cùng đẹp, rộng ước chừng khoảng mười mẫu, trong nơi này có rất nhiều nô gia.

Không chỉ có vậy, Vi Đoàn Nhi còn để cho Ngư Phẩm Long cai quản toàn bộ đám võ sĩ tư nhân của mình, làm cho quyền thế của hắn ngày một lớn, trong cung hắn thỏa sức lộng hành, hô mưa gọi gió, đến của tướng quân Thiên Ngưu Vệ Võ Du Tự gặp hắn cũng phải cung kính vài phần.

Mặc dù Ngư Phẩm Long biết rằng thị vệ trong cung ai cũng đều xem thường hắn, đều châm chọc và nói xấu sau lưng mình cả, hơn nữa hắn cũng biết Vi Đoàn Nhi cũng chỉ coi hắn là một tên trai lơ không hơn không kém, nhưng hắn mặc kệ chẳng cho đó là nỗi nhọc.

Song trong vài ngày gần đây Ngư Phẩm Long lại có chút phiền muộn trong lòng. Vi Đoàn Nhi và Võ Thừa Tự đồng thời giao cho hắn một nhiệm vụ, lệnh cho hắn phải bắt cho bằng được Lam Chấn Ngọc, hắn cũng đã dốc sức tìm kiếm khắp nơi nhưng Lạc Dương lớn như vậy, hắn phải tìm Lam Chấn Ngọc ở đâu đây?

Giữa trưa, Ngư Phẩm Long chuẩn bị ra ngoài tiếp tục truy lùng cái tên Lam Chấn Ngọc đáng chết thì vừa mới bước ra khỏi cửa, tên lính gác báo:

- Ngoài cửa có thanh niên trẻ xưng là Lý Trân muốn gặp lão gia, hắn nói có chuyện vô cùng quan trọng cần báo cáo.

Ngư Phẩm Long lập tức cảm thấy vô cùng vui mừng, hắn còn đang định đi tìm Lý Trân để nghe ngóng tình hình thì thật không ngờ Lý Trân lại tự mình đến đây, hắn vội vàng bước tới để gặp Lý Trân.

- Lý lão đệ, có thông tin gì không? Ngư Phẩm Long bước tới vội vàng hỏi.

Lý Trân thi lễ đáp:

- Đương nhiên là có tin thì mới đến, chỉ là thuộc hạ của ta không đủ vì vậy cần phải có sự trợ giúp của Ngư giáo úy rồi.

- Cậu mau nói, tin gì vậy?

Lý Trân vội vàng kéo Ngư Phẩm Long ra một góc rồi thì thầm vài câu, Ngư Phẩm Long nghe xong lại càng thêm kinh ngạc nói:

- Lời người vừa nói là thật chứ, y thực sự là đang ở tại ngôi chùa đó sao?

Lý Trân gật đầu nói:

- Ta không dám khẳng định, song ta e là Lai Tuấn Thần cũng biết việc này, người của gã nhiều như vậy, ta chỉ có một thân một mình, không may Lai Tuấn Thần bắt được Lam Chấn Ngọc hoặc là Lam Chấn Ngọc lại một lần nữa chạy thoát thì ta thực sự là hết cách rồi.

Ngư Phẩm Long trầm tư một hồi rồi nói:

- Đã như vậy giờ Thân một khắc người của ta sẽ xuất hiện.

- Đã thống nhất như vậy rồi thì ta đi gặp y, người giúp ta giữ chân Lai Tuấn Thần nhé.

- Quân tử nhất ngôn!

Ngư Phẩm Long mắt tóe lửa, hắn đã có cách của riêng mình, việc này đương nhiên là khiến Lý Trân phải đi tiên phong, hắn chỉ việc giả vờ giả vịt còn lại tất cả mọi việc lớn nhỏ đều là do Lý Trân làm, và bản thân Ngư Phẩm Long chẳng có liên quan gì, chỉ ít hắn cũng có thể khai báo rồi.

... .

Lý Trân rời khỏi phủ của Ngư Phẩm Long, người ngựa phóng như bay rời khỏi Minh Nghĩa phường, vừa mới đến bên cổng phường, hai bên cổng phường bỗng có mười mấy tên kỵ sĩ lao ra, trên tay lăm lăm cung nỏ, bao vây lấy Lý Trân và chĩa tên vào hắn.

Lúc này Lai Tuấn Thần từ bên cổng phường mới chậm chậm xuất hiện, gã nhìn Lý Trân cười nham hiểm rồi nói:

- Lý công tử, không phải đã thống nhất là chúng ta cùng bắt Lam Chấn Ngọc rồi sao? Sao lại đi tìm Ngư Phẩm Long, không lẽ lại muốn vứt bỏ ta sao?

Lý Trân cười nhạt rồi nói:

- Nếu không phải sợ hãi quyền thế của Vi Đoàn Nhi, người nói xem ta sẽ đi tìm tên giáo úy đó sao?

Lai Tuấn Thần vỗ tay nhẹ nhẹ nói:

- Ta rất thích nghe những câu nói như vậy, song người đã nói cho hắn những gì vậy?

- Ta chỉ nói cho hắn biết, Lam Chấn Ngọc sẽ có mặt lúc nào, ở địa điểm nào, còn hắn có tóm được Lam Chấn Ngọc hay không thì điều đó cũng chẳng liên quan gì đến ta cả, dù sao thì ta cũng đã nhả nhủ với Vi Đoàn Nhi rồi.

Mấy ngày gần đây Lai Tuấn Thần cũng chỉ vì việc đi bắt Lam Chấn Ngọc mà dường như phát điên, hôm nay cũng là ngày đến hạn, nếu như gã vẫn chưa tóm được Lam Chấn Ngọc thì gã cũng chẳng thể ăn nói với hoàng thượng, cũng không thể hoàn thành hiệp nghị bí mật tối qua giữa gã và Võ Thừa Tự.

Trên tay gã đã có một lọ Thổ Hỏa La kim độc, có thể dùng để làm bằng chứng, sau đó lại bắt được Lam Chấn Ngọc, ghi khẩu cung của y, giữa chừng chuẩn bị, Lam Chấn Ngọc một lòng khôi phục Lý thị Đại Đường, được Dịch Nhân Kiệt coi như một nghĩa sĩ.

Cứ như vậy, Địch Nhân Kiệt ắt có động cơ chống lại Võ Tôn Lý, lão ta cũng đừng hòng thoát được khỏi cái kiếp nạn này.

Tuy rằng nghĩ thì có vẻ là ổn thỏa như vậy đó, nhưng phải tìm bắt Lam Chấn Ngọc ở đâu? Ngay cả đến Lai Tuấn Thần cũng phải phát điên, tay chân mà gã cài vào Địch phủ đã nói cho gã biết Lý Trân ngay từ sáng sớm đã đi đến Địch phủ gặp Địch Nhân Kiệt.

Lai Tuấn Thần với sự đánh hơi nhạy bén của mình lập tức ngộ ra rằng Lý Trân rất có thể có tin tức gì đó, gã đích thân ra tay, đứng trước cổng phường Minh Nghĩa để chặn Lý Trân.

Lai Tuấn Thần đảo mắt nhìn xung quanh, gã chỉ tay ra vòng quanh rồi nói:

- Mặc dù người có chỗ dựa là Cao Diên Phúc, song ta giết người tại đây thì Cao Diên Phúc cũng chẳng làm gì được ta. Nếu người là một kẻ thông minh thì hẳn phải biết bây giờ nên làm gì rồi chứ. Ta đếm đến ba, người phải đưa ra câu trả lời của mình.

- Một....hai....

Lai Tuấn Thần mặt đằng đằng sát khí, gã nhìn chăm chăm Lý Trân một cách đầy hung tợn, ngay lúc gã chuẩn bị đếm đến ba thì Lý Trân bất đắc dĩ gơ tay nói:

- Được, ta nói.

Lai Tuấn Thần mừng rỡ, quả nhiên là Lý Trân đã khuất phục, gã khoát tay, tất cả bọn thuộc hạ đều hạ cung xuống.

Lý Trân miễn cưỡng rút ra một phong thư rồi đưa cho gã:

- Đây là bức thư Lam Chấn Ngọc tối hôm qua sai người tới đưa cho ta.

Lai Tuấn Thần vội vàng mở bức thư ra xem.

“Cảm ơn công tử đã không giết, mạng của ta đã lâm nguy, nhưng ta đang có trong tay bức thư do chính tay Võ Thừa Tự viết cho Võ Thuận, phía trên đã ghi chép tỉ mỉ từng chi tiết về vụ án hạ độc kinh Phật, ta nguyện đem phong thư này giao lại cho công tử, hẹn gặp lại vào giờ Thân một khắc buổi chiều ngày mai tại Tàng Kinh Các của Quảng Hóa Tự.

Lai Tuấn Thần gật đầu, bức thư này có lẽ là thật bởi vì chỉ có gã mới biết Lam Chấn Ngọc có một bức thư của Võ Thừa Tự, và gã rất nghi ngờ hôm qua Lý Trân đã để cho Lam Chấn Ngọc chạy thoát, hiện tại tất cả các điểm nghi vấn đều đã đúng rồi.

Song Lai Tuấn Thần trước nay là một kẻ vô cùng đa nghi, tuyệt đối không dễ dàng tin bất kì ai, gã còn phải kiểm chứng lại xem phong thư này là thật hay là giả, trong suy nghĩ của gã, chỗ của Võ Thừa Tự ắt có bút tích của Lam Chấn Ngọc.

Lai Tuấn Thần cười híp mắt:

- Lý công tử quả là người thông minh, ta rất vui mừng khi được kết bạn với người thông minh như nhà người, hi vọng chúng ta lần sau tiếp tục hợp tác một cách vui vẻ.

Gã vung tay lên nói:

- Chúng ta đi!

Một đám người thúc ngựa quay đầu lại đi theo Lai Tuấn Thần, Lý Trân nhìn bóng gã khuất xa không khỏi lạnh lùng hừ lên một tiếng.

Đã gặp được Ngư Phẩm Long và Lai Tuấn Thần, bây giờ cần phải tiếp tục đi gặp người cuối cùng, Lý Trân quay ngựa rồi phóng tới phủ Cao Diên Phúc.

...

Long Môn là môn hộ tự nhiên nằm phía nam Lạc Dương, núi Long Môn nằm đối lập bên hai bờ sông Hương Sơn, trung lưu Y Thủy, nhìn về nơi xa thì cứ ngỡ nơi đây như một cánh cửa khuyết vậy.

Vùng này dân cư tập trung đông đúc, phong cảnh mang nét đẹp cổ xưa. Long Môn đứng sừng sững đối diện với cổng thành và trở thành điểm khởi đầu của Thiên Nhai Lạc Dương.

Quảng Hóa Tự được xây trên núi Long Môn, dựa vào thế núi để xây dựng và cải tạo, tầng tầng hướng lên phía trên, là ngôi chùa nổi tiếng tại Lạc Dương, phía sau núi một dốc đứng trăm trượng, phong cảnh vô cùng kì vĩ và tươi đẹp.

Giờ Thân một khắc, ước chừng khoảng bốn giờ chiều, đúng giờ Thân, Lai Tuấn Thần đầu đội ô sa, người khoác áo bào gấm dẫn theo một trăm thuộc hạ võ nghệ cao cường bao vây quanh phía bên ngoài ngôi chùa.

Đây là cơ hội duy nhất của gã, gã không dám có chút sơ suất, nếu như làm kinh động đến Lam Chấn Ngọc khiến y bỏ trốn thì đây chính là sai lầm của gã.

Lai Tuấn Thần khoát tay chặn lại, bọn thủ hạ đều nằm im không dám manh động, gã thì thầm với ba tên đầu lĩnh dẫn theo vài tên tiến tới, còn hơn một trăm tên khác lần lượt tản ra các hướng bao vây ngôi chùa.

Lúc này, một gã thuộc hạ rất nhanh chạy tới bên Lai Tuấn Thần rồi nói nhỏ:

- Thưa Trung Thờ, người của Ngự Phẩm Long xuất hiện ở cửa đông của chùa.

- Cái tên khốn này!

Lai Tuấn Thần tay xiết chặt kiếm, trong lòng hậm hực, không biết là nên trách Ngự Phẩm Long quá ngu xuẩn hay là Lý Trân quá lấu cá.

- Ngự Phẩm Long có bao nhiêu người?

Lai Tuấn Thần hỏi lại.

- Ước chừng hơn hai mươi người, có thể phía tây còn có thêm mười mấy người nữa.

Lai Tuấn Thần ngẫm nghĩ một chút rồi nói:

- Truyền lệnh của ta, tất cả mọi người không ai được gây xung đột với người của Ngự Phẩm Long.

Lai Tuấn Thần cũng không hề ngán Ngự Phẩm Long, gã lo lắng bây giờ chỉ cần hô giết một tiếng là rút dây động rừng làm cho Lam Chấn Ngọc thấy động mà cao chạy xa bay.

Lập tức có thuộc hạ chạy tới truyền lệnh, lúc này, Triệu Ân là một tên thuộc hạ thân tín của Lai Tuấn Thần tới hỏi:

- Trung Thờ có thể khẳng định Lam Chấn Ngọc đang ở trong chùa không?

Lai Tuấn Thần gật đầu nói:

- Ta đã nhiều lần kiểm tra lá thư này, tất cả các chi tiết đều rất khớp, là Lam Chấn Ngọc tự tay viết, trừ khi là Lam Chấn Ngọc cố ý lừa ta, còn không thì theo như dự đoán của ta, chất độc trong người hắn đã phát tác rất nghiêm trọng rồi, do đó hắn trước khi chết nhất định phải tìm cách để trả thù Võ Thừa Tự.

Nói đến đây, Lai Tuấn Thần trên mặt hiện lên một vẻ đầy đắc ý, gã lại nói với Triệu Ân:

- Đợi chút nữa vào được Tàng Kinh Các rồi người có trách nhiệm chặn Lý Trân lại cho ta, còn ta thì lên lầu bắt người.

- Bì chúc rõ!

Một gã thuộc hạ đứng phía sau nhắc:

- Trung Thờ, sắp đến giờ rồi.

Lai Tuấn Thần nhảy ra từ sau bụi cỏ, gã ra lệnh:

- Đi theo ta!

Bảy, tám tên thuộc hạ đi theo Lai Tuấn Thần nhằm hướng ngôi chùa đi nhanh tới, lúc này Lý Trân và Ngự Phẩm Long đều cũng đã vào trong chùa, bước nhanh qua các bậc thang chạy về phía Tàng Kinh Các.

Thấp thoáng trong rừng cây rậm rạp là Tầng Kinh Các của Quảng Hóa Tự đang tựa lưng vào vách núi.

Tầng Kinh Các không lớn, chỉ có ba tầng, bên trong cũng không có một quyển kinh nào, bởi vì lâu năm thiếu tu sửa, năm trước một trận tuyết lớn đã đè sập Tầng Kinh Các, năm nay lại đang xây dựng lại, đã sắp xây xong rồi.

Đám thuộc hạ của Lai Tuấn Thần không muốn làm kinh động đến Lam Chấn Ngọc nhưng trên thực tế bọn họ không làm được như vậy bởi bọn họ vấp phải sự cạnh tranh kịch liệt, các bên đều đang muốn nhanh chóng tiến vào Các trước để có được bức thư quan trọng kia.

Giờ Thân một khắc đã qua, chỉ thấy Lý Trân, Lai Tuấn Thần, Ngư Phẩm Long từ ba hướng phóng như bay tới Tầng Kinh Các.

90. Chương 90: Kết Thúc Vụ Án Kinh Phật

Trong ba thế lực tranh đoạt thư tín, thế lực của Lý Trân là yếu nhất, y chỉ lẻ loi một mình, thế lực của Lai Tuấn Thần lớn nhất, đến đây hơn một trăm người.

Nhưng tiến vào tầng kinh các, nơi hậu viện, cũng chỉ có năm người. Lai Tuấn Thần và Ngư Phẩm Long dẫn theo một tên thủ hạ, đều e sợ kinh động đến Lam Chấn Ngọc đang ở trong lầu.

Lý Trân một đường chạy như điên, mắt thấy sắp đến cửa lầu, thủ hạ của Lai Tuấn Thần Triệu Ẩn bỗng nhiên chạy xéo tới, hét lớn một tiếng, đâm một kiếm về phía Lý Trân. Lý Trân bắt buộc phải dừng lại, hấn lui về phía sau một bước, né tránh một kiếm này, hấn vô cùng tức giận, nổi giận mắg:

- Người điên rồi sao? Sẽ kinh động đến người ở bên trong.

Triệu Ẩn cũng không thèm trả lời hấn, đưa kiếm đâm không ngừng ép Lý Trân liên tiếp lui về phía sau, Lý Trân bất đắc dĩ đành phải rút kiếm đâm trả.

Lý Trân bị Triệu Ẩn cản lại, Lai Tuấn Thần và Ngư Phẩm Long một trước một sau vào trong tầng kinh các. Một gã thủ hạ khác của Ngư Phẩm Long cũng vọt vào trong lầu các, ba người ở bên trong Tầng kinh lầu kẻ trước người sau, vừa đánh vừa chạy, dọc theo thang lầu xoay quanh hướng về phía trước, tro bụi đỏ rào rào xuống.

Đúng lúc này, từ cửa sổ lầu ba của Tầng kinh các đột nhiên bay ra một thân ảnh màu lam, hơn mười người cùng thấy chạy tiến về hậu viện, đồng quát to:

- Đi ra!

Người áo lam cong người lại, tóc rối tung, sắc mặt biến thành màu đen, khuôn mặt vô cùng khủng bố. Chưa nói tới thân ảnh của gã nhanh nhẹn lạ thường, nhưng điều khiến mọi người kinh ngạc chính là, không ngờ người áo lam bay vút lên trời, giống như một trận gió hướng về phía ngoài chái nhà phóng tới.

Lai Tuấn Thần đã đâm chết thủ hạ của Ngư Phẩm Long, một chân lại đá ngã lăn Ngư Phẩm Long, dùng đầu vai húc cửa phòng, dẫn đầu vọt vào bên trong.

Chỉ thấy trong phòng có một cái lư hương lớn, dưới lư hương có một bãi máu đen, đúng là độc huyết Lam Chấn Ngọc phun ra, còn có mấy khối ngư hoàng, cửa sổ mở rộng ra, người đã không thấy.

Lai Tuấn Thần tức tối dậm chân, chạy như điên tới phía trước cửa sổ, lại đột nhiên phát hiện dưới chân có một thanh sắt nhỏ buộc ở chân lư hương, một đầu kéo dài ra ngoài cửa sổ, kéo dài đến phía sau núi trong rừng rậm, bóng dáng màu lam kia chính là lợi dụng thanh sắt nhỏ này trượt hướng về phía ngoài mái chùa.

Lai Tuấn Thần lập tức quyết định, một kiếm chặt đứt thanh sắt nhỏ, nhưng đã chậm, tên áo lam kia đã nhảy lên mái nhà, nhảy vào trong rừng rậm phía sau tường.

Lai Tuấn Thần nổi trận lôi đình, rống to với các thủ hạ ở Tầng kinh các:

- Lập tức đuổi theo, không cho hấn chạy!

Tình thế nguy cấp, Lai Tuấn Thần đã không kịp đi thang lầu, nhảy ra ngoài cửa sổ, chạy vội vài bước trên mái ngói lưu ly, rồi lại nhảy đến mái cong ở tầng hai, Ngư Phẩm Long ở phía sau không có bản lĩnh như y chỉ đành phải chạy xuống từ thang lầu.

Lý Trân cũng đuổi theo ra khỏi chùa, đuổi riết vào trong rừng rậm, người mai phục ở phía sau chùa không nhiều lắm, bởi vì ở mặt sau không xa lắm chính là vách núi, căn bản không có đường để đi.

Thủ hạ của Lai Tuấn Thần và Ngư Phẩm Long cũng đều từ hai hướng đông tây chạy tới. Hơn một trăm người lục soát trong rừng ở phạm vi hơn mười mẫu. Lúc này, có người phát hiện thấy dấu chân, hô lớn:

- Hướng bên này!

Mọi người đồng loạt chạy theo dấu chân hướng trên núi, nhưng chạy không đến trăm bước, mọi người sợ tới mức đều dừng bước, phía trước chính là vách núi rồi.

Tuy rằng trên vách đá có rất nhiều cây leo, nhưng lại cực dốc, phía dưới đó là nước sông cuộn cuộn. Tuy rằng Long Môn Y Khuyết được gọi là vách núi trăm trượng, trên thực tế cũng không cao lắm, nhiều nhất chỉ hơn ba mươi trượng, có thể thấy nước sông rõ ràng dưới chân núi.

- Các người xem!

Một gã thị vệ chỉ vào sườn núi cách đó không xa một cái áo lam rách nát hô to:

- Đó là y phục của hấn!

Lúc này, Lai Tuấn Thần cũng lao đến, y đã tức giận đến muốn nổi điên, mắt thấy phải bắt được Lam Chấn Ngọc lại để y chạy mất, thị vệ chỉ vào áo lam vương trên bụi cây nói:

- Trung thừa, đó là y phục của hấn!

Lai Tuấn Thần nhìn chằm chằm áo lam sau một lúc, ra lệnh:

- Đem nó lên đây!

Vài tên thị vệ nắm tay nhau, cuối cùng dùng phi liên trao kéo y phục lên. Lai Tuấn Thần nhặt lên cái áo lam rách nát mắc trên nhánh cây, trên áo còn có một bãi máu đen, y ngửi ngửi có mùi của ngư hoàng.

Lúc này, Lai Tuấn Thần lại nhìn nhìn hai bên, hỏi:

- Lý Trân kia đâu?

Một gã thủ hạ tiến lên bẩm báo nói:

- Mới vừa rồi còn thấy hấn và Ngư Phẩm Long ở trong này, dường như hai người đều xuống núi rồi. Triệu Ấn vẫn đang theo dõi hấn, đi theo hấn xuống núi.

Lai Tuấn Thần tức giận đến tối tăm mặt mày, vút mạnh áo lam xuống đất, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Xuống núi lục soát, sống phải thấy người, chết phải thấy xác!

... .

Lai Tuấn Thần và người của Ngư Phẩm Long đang ở bờ sông tìm kiếm thi thể của Lam Chấn Ngọc, mà Lý Trân ở trong chùa thoát khỏi truy đuổi của Triệu Ấn, theo một con đường nhỏ khác rời khỏi núi Long Môn.

Ngựa của hấn và Dịch Yến đều gửi lại trong một khách sạn, hấn lấy ngựa, ở cửa khách sạn chờ trong giây lát, chỉ thấy Dịch Yến từ trong một cái hẻm nhỏ sâu hun hút chui ra. Nàng đã bỏ tóc giả và mặt nạ, bỏ quần áo đàn ông bên ngoài, cả người mặc một bộ váy ngắn màu tím.

- Đợi ta đã bao lâu?

Dịch Yến nhảy lên trước nhẹ nhàng vỗ một quyền vào vai hấn, cười hì hì hỏi.

Lý Trân nhẹ nhàng thở ra, cười nói:

- Ta cũng vừa đến, sợ muộn bị bọn họ bắt được.

Địch Yến nghịch ngợm nháy nháy mắt nói:

- Trừ khi bọn họ thực sự nghĩ rằng ta là Lam Chấn Ngọc bệnh hoạn kia, nếu không với thân thủ của ta, huynh cho rằng bọn họ có thể bắt được ta sao?

Lý Trân cũng không lo lắng, trước đó bọn họ đã tiến hành sắp xếp chu đáo chặt chẽ rồi, mỗi chi tiết đều suy xét tới, cho dù là Lai Tuấn Thần có sinh lòng hoài nghi cũng là chuyện của ngày hôm sau, khi đó Lam Chấn Ngọc sớm đã độc phát thân vong.

- Hiện giờ bọn họ vẫn còn đang ở ven sông tìm kiếm thi thể của Lam Chấn Ngọc, chúng ta đi mau!

Hai người trở mình lên ngựa, giục ngựa hướng bên trong thành chạy gấp mà đi. . . .

Chùa Tịnh Thổ ở trong thành Lạc Dương là chùa của Hoàng gia triều Tùy, cũng là nơi xuất gia đầu tiên của Đường Tăng pháp sư Huyền Trang, trước mắt là một trong ba chùa lớn nhất Lạc Dương, có hơn hai ngàn tăng lữ.

Huyền Trang các là một chùa nhỏ ở bên cạnh Quan Âm đường, nơi này được gìn giữ là để kỷ niệm pháp sư Huyền Trang, bình thường không mở cửa ra ngoài, đại đa số thời điểm đều đóng kín cửa sân.

Khi Lý Trân và Địch Yến đuổi tới Huyền Trang các, Địch Nhân Kiệt vừa mới rời đi không lâu, chỉ có Tửu Chí cùng đi với ông ta là còn ở trong sân.

Sân rất nhỏ, gạch xanh trên mặt đất đầy rêu xanh bị phủ lên bởi một lớp lá vàng khô. Ở góc sân trên một cây hạnh già cổ cả trăm năm có hai con quạ đen đang đậu, thỉnh thoảng kêu ré lên hết sức chói tai.

Tửu Chí ngồi trên một cái ghế đá cạnh tường, lắc lắc hai thanh phi đao trong tay, thần thờ nhìn lũ chim sẻ ở trong viện đang kiếm ăn.

Địch Yến bước nhanh vào sân, lũ chim sẻ đang kiếm ăn bay vù lên. Lòng nàng nóng như lửa đốt, lo lắng cho phụ thân gặp chuyện gì không hay. Lam Chấn Ngọc là nhân vật cực kỳ nguy hiểm, lòng lang dạ sói, hơn nữa lại có thể dùng độc, ai ai cũng đều hết sức cảnh giác đối với y.

- Tửu Chí, cha ta ở đâu vậy?

Tửu Chí ngẩng đầu nhìn nàng một cái, lười nhác nói:

- Lão gia nhà ngươi đã đi rồi, nói chuyện với Lam Chấn Ngọc chưa đến một nén nhang.

- Lam Chấn Ngọc đâu?

Lý Trân đi theo sau vào sân lại hỏi.

Tửu Chí chỉ chỉ Huyền Trang các:

- Ở lầu ba, tự ngươi nhìn đi! Đã chết rồi

Lý Trân bước nhanh hướng cửa chính lầu các đi đến, vừa đi đến cửa hần bỗng dừng nhớ tới một việc quan trọng, dừng bước hỏi:

- Lá thư kia đâu? Địch tướng quốc có lấy được không?

Tửu Chí lắc đầu, thở dài nói:

- Ông ấy đã đốt rụi nó.

Lý Trân và Địch Yến đều ngây ngẩn cả người:

- Vì sao?

- Các ngươi hỏi ta, ta biết hỏi ai đây, ta còn ngạc nhiên hơn cả các ngươi, sắc mặt của ông ấy khi đốt thư rất nghiêm túc nha! Ta đoán không chừng rốt cục Lam Chấn Ngọc là bị ông ấy hù chết đấy.

Lý Trân và Địch Yến ngơ ngác nhìn nhau, hai người đều không nghĩ ra, lá thư này là chứng cứ quan trọng rửa sạch oan ức của ông cụ, không ngờ ông ấy lại đem thư đốt rụi.

Nhưng thư đã đốt rồi, bọn họ cũng không thể tránh được, Lý Trân đành phải đi vào các, các gian phòng lên lầu đều khóa, chỉ có thể dựa vào thang gác cạnh cửa để đi lên.

Thang gác rất cũ kĩ, phủ đầy tro bụi, đi một bước liền phát ra thanh âm cọt két chói tai, giống như ngay lập tức sẽ sụp xuống.

Lý Trân đi đến lầu ba, cửa nhỏ khép hờ một nửa, đẩy cửa ra, trong gian phòng trống trải có một người đang nằm, đó là Lam Chấn Ngọc đã chết.

Thân thể của gã co quắp lại, vẻ mặt tối đen, ánh mắt đã nhắm lại, dường như bị chết rất nhẹ nhàng, trong ngực ôm trường kiếm của gã, ở bên cạnh gã có một cái bếp lò nhỏ, có một bức thư bị đốt cháy, mặc dù đã thành than đen nhưng vẫn còn giữ được hình dạng lá thư như cũ.

Lý Trân thở dài, ở Đôn Hoàng, ở Cao Xương, ở Hà Tây Đạo, ở Trường An, hắn và Lam Chấn Ngọc đấu suốt một đường. Một người kiếm pháp cao cường, võ nghệ xuất chúng như vậy, cứ như vậy vô thanh vô tức biến mất rồi.

Người am hiểu nhất độc được lại chết vì độc làm cho người ta không thể không cảm giác được sự châm chọc của vận mạng.

- Lý đại ca, đại ca định đem hắc chôn cất sao?

Địch Yến ở một bên hơi có chút thương cảm hỏi han.

Lý Trân nhẹ nhàng lắc đầu:

- Ta còn cần hắc thay ta chấm dứt một tai hoạ ngầm.

... .

Trời vẫn còn chưa hoàn toàn tối đen, trong màn đêm vẫn còn có một tia sáng yếu ớt, Lý Trân mang theo một cái rương gỗ xuất hiện trước cửa lớn chùa Lâm Chỉ gần Hoàng thành.

Chùa Lâm Chỉ đã bị lão ni Hà Nội cùng các nữ đệ tử của bà ta chiếm cứ, không có được sự bố trí của triều đình, hơn vạn tín đồ của hắc đàn phải tạm thời rời khỏi Lạc Dương.

Mảnh đất trống trước cửa chùa chất đầy các loại vật lộn lộn, các nàng mang đến rất nhiều vật phẩm đến bây giờ vẫn chưa thu xếp xong, vài nữ ni đang chơi đùa vui vẻ, bỗng nhiên thấy Lý Trân đến gần, các nàng lập tức cảnh giác.

- Nơi này đã là am ni cô, nam tử không nên đi vào!

Vài ni cô trẻ tuổi thái độ thô bạo hung ác ngăn cản đường đi của hắc.

- Trong chùa có một người trong cung đang chờ ta!

Lý Trân giọng điệu bình thản nói.

Vài ni cô nhìn nhau, một người trong đó hỏi:

- Người là Lý công tử?

Lý Trân gật đầu:

- Đúng vậy!

- Người đi theo ta!

Một ni cô dẫn hắc đi theo vào cửa bên của chùa, đi vào trong một gian tiểu viện, trong viện có hai gã thị vệ cung đình đang đứng gác, rút kiếm ngăn lại hắc, cảnh giác nhìn hắc.

Vừa lúc này, một gã thiếu niên tuổi trẻ từ trong phòng đi ra, liếc mắt một cái nhìn thấy Lý Trân, vội vàng quay đầu lại hô:

- A cô, hắc đến rồi!

- Để hắc vào đi!

Trong phòng truyền tới một âm thanh của nữ nhân trẻ tuổi.

- Công tử mời vào trong!

Thiếu niên dẫn Lý Trân đi vào phòng, nơi này hóa ra là tầng phòng, tầng nhân đều dọn đi rồi, phòng trống rỗng, không có bất kỳ vật phẩm, được quét tước vô cùng sạch sẽ.

Ở phía trước cửa sổ có một cô gái trẻ tuổi che mặt, mặc váy màu trắng trong cung đang đứng, khi Lý Trân đi vào bên trong phòng, cô gái trẻ lập tức xoay người, vén tấm lụa mỏng trên mặt, lộ ra một khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần, cô gái trẻ này chính là Vi Đoàn Nhi.

Tuy rằng hôm nay Vi Đoàn Nhi không có hoá trang, cũng không có mang trang sức nào, thoát nhìn dường như xinh đẹp trời sinh, nhưng lần trước ả để lại ấn tượng ác tặc với Lý Trân, khiến cho Lý Trân không có bất kỳ thiện cảm đối với ả.

Vi Đoàn Nhi đánh giá Lý Trân một chút, thản nhiên hỏi:

- Vật nọ đã mang tới chưa?

Lý Trân đem rương gỗ đặt trên mặt đất, đem kiếm của Lam Chấn Ngọc cũng đặt ở bên cạnh:

- Trong rương là thủ cấp của hắc, lá thư này đã bị hắc đốt rụi, bụi thư đã ở trong rương, còn có kiếm của hắc.

Vi Đoàn Nhi khẽ vỗ tay, một gã thị vệ bước nhanh đến, hướng Vi Đoàn Nhi thi lễ, Vi Đoàn Nhi chỉ vào rương nói:

- Người giám định một chút đi!

Thị vệ ngồi xổm xuống trước thùng, từ từ mở rương gỗ ra. Gã nhướn mày, cẩn thận xem xét một lát, gật đầu nói với Vi Đoàn Nhi:

- Khởi bẩm a cô, đúng là người này!

- Các người đều đi xuống đi!

Thiếu niên tuấn mỹ và thị vệ đều khom người lui xuống, trong phòng chỉ còn lại có hai người Vi Đoàn Nhi và Lý Trân. Vi Đoàn Nhi chậm rãi đi quanh Lý Trân một vòng, nhìn hắc từ trên xuống dưới, trên mặt cười đến như hoa đào rụng rở.

- Người quả thật rất có năng lực, so với Ngư Phẩm Long thối tha kia làm được nhiều hơn, ta rất thích, ta cũng nên thực hiện lời hứa của mình rồi, Lý công tử, người nói đi! Nghĩ muốn cái gì?

Lý Trân chỉ cái rương:

- Ta chỉ muốn cái rương này, phía Lai Tuấn Thần chỉ sợ còn phải có một công đạo.

- Lai Tuấn Thần chỉ là một con chó, để ý đến hắc làm cái gì!

Vi Đoàn Nhi khinh thường nhếch miệng, mày liễu khẽ cong, thấp giọng cười nói với Lý Trân:

- Nếu người nguyện ý trung thành với ta, ta nghĩ, nói không chừng người còn có thể thay thế được Ngư Phẩm Long, người cảm thấy sao?

Lý Trân cười lắc đầu:

- Vi cô nương, chuyện này cô nương phải đi thương lượng với Cao Phủ Quân, ta để cho Cao Lực Sĩ truyền tin cho người, ta nghĩ cô nương sẽ hiểu được.

Vi Đoàn Nhi đầu tiên là ngẩn ra, sắc mặt từ từ trở nên âm trầm, ả lạnh lùng nhìn chăm chú Lý Trân sau một lúc lâu, mới phát phát tay nói:

- Người đi đi!

Lý Trân ôm quyền thi lễ, cầm rương và trường kiếm lên:

- Tại hạ cáo từ!

Hắn chậm rãi thối lui ra khỏi phòng, Vi Đoàn Nhi mắt lạnh nhìn hắn rời đi, từ đầu đến cuối không nói câu nào nữa.

...

Trong bóng đêm, Lý Trân và Địch Yến ở An Nghiệp dắt ngựa từ tốn mà đi. Địch Yến thở dài nói:

- Hôm nay ta hỏi phụ thân, tại sao phải thiêu hủy lá thư kia, phụ thân chỉ cười không đáp, ông ấy nói huynh hiểu, huynh hiểu phải không?

Đôi mắt đẹp của Địch Yến nhìn chăm chú vào Lý Trân. Dưới ánh trăng, con ngươi của nàng vô cùng sáng ngời, lóe ra một loại ánh sáng như bảo thạch.

Lý Trân cười cười:

- Nếu phụ thân muội nói ta hiểu, ta đây thiết tưởng ông ấy là vì mặt mũi của nữ hoàng đế, hoặc là nói cái đó và triều đình có liên quan đến tranh đấu quyền lực gì đó.

Địch Yến khê hừ một tiếng:

- Cha ta vẫn cứ khoan dung độ lượng, bảo toàn mặt mũi thiên tử, ta chỉ sợ thiên tử không nhận tình, cuối cùng sẽ không bỏ qua cho ông ấy.

Lý Trân cúi đầu nhìn chăm chú vào mũi chân, trầm ngâm thật lâu sau nói:

- A Yến, kỳ thật ta cảm thấy nữ hoàng đế đã hiểu chân tướng, nếu không bà ta sẽ không hạ lệnh tạm dừng điều tra Ngự Sử Đài, càng sẽ không bỏ việc giam lỏng phụ thân muội.

- Mong là như vậy! Nhưng cha ta nói, chỉ sợ ông ấy phải về nhà làm ruộng rồi.

- Về nhà làm ruộng không tốt sao?

Địch Yến lắc đầu cười khổ nói:

- Ta không biết!

Lúc này, tiếng trống đóng cửa phường gõ ầm ầm, Lý Trân cười nói:

- Ta phải trở về, bằng không sẽ không cản được người đóng cửa.

Địch Yến không kiên nhẫn phát tay:

- Đi thôi! Đi thôi! Người như huynh ai mà thèm giữ lại.

Lý Trân trở mình lên ngựa, cười nhìn thoáng qua Địch Yến, giục ngựa chạy gấp mà đi. Địch Yến nhìn bóng dáng hắn đi xa, cười mắng một tiếng nói:

- Tiểu tử thối!

Nàng duỗi mạnh lưng một cái, xoay người, vui vẻ chạy hướng về nhà.

...

Ba ngày sau, Võ Tắc Thiên hạ thánh chỉ, lấy lý do không thể xử trí chính vụ, miễn chức tướng quốc của Địch Nhân Kiệt, cách chức làm Huyện Ủy Bành Trạch.

Lại qua hai ngày, Võ Tắc Thiên lại truyền ý chỉ, Ngụy vương Võ Thừa Tự dâng xá lợi giả, khi quân phạm thượng, tội không thể tha, thu lại Vương tước, miễn đi hết thảy chức quan, đem nhốt tại phường Ưng Khuyển.

91. Chương 91: Đông Cung Chi Biến.

Góc đông bắc cung Thái Sơ bên trong Cách Thành có một dãy phòng xá dày đặc, nơi này chính là dãy nhà chung của đám hoạn quan, gần mười ngàn hoạn quan đều tập trung ở nơi này.

Giờ làm việc thì đám hoạn quan vào cung hầu hạ, giờ nghỉ thì về lại dãy nhà chung nghỉ ngơi, chỉ có hoạn quan cấp cao như Cao Diên Phúc mới có phủ riêng ở ngoài cung.

Lúc này ở trước một tòa nhà bên trong Cách Thành, Thiên Ngưu Vệ tướng quân Võ Du Tự dẫn theo mấy trăm tên thị vệ vây quanh căn nhà chặt chẽ, Giáo Ủy Ngự Phẩm Long thì dẫn mười mấy người tra xét cẩn thận phòng trong.

Ở phía xa, một nhóm lớn hoạn quan tụ tập cùng một chỗ xì xào bàn tán.

- Đây không phải là chỗ ở của La Trung Thành sao? Người cũng đã chết rồi, bọn họ còn điều tra gì nữa?
- Chẳng lẽ người không biết trong cung đang điều tra người hạ độc kinh Phật sao? Nghe nói đã bắt không ít người.
- Ta có nghe nói, tuy nhiên chuyện này có liên quan đến La Trung Thành hay sao, không phải y khi kiểm tra thọ lễ tiến cung thì trúng độc chết hay sao?
- Vậy là người nắm tin tức không kịp thời rồi, nghe nói bên trên đã cho rằng, chính là La Trung Thành hạ độc, về sau y lại sợ tội mà tự sát.

... .

Lúc này, trong phòng truyền đến tiếng la hưng phấn của Ngự Phẩm Long:

- Tìm được rồi!

Chỉ thấy Ngự Phẩm Long từ bên trong phòng của La Trung Thành bước nhanh ra ngoài, trong tay đang cầm một cái hộp sắt dính đầy bùn đất.

Y tiến lên quì một gối, đem hộp sắt trình lên Võ Du Tự:

- Đây là hộp sắt đào được từ góc tường, mời tướng quân xem qua!

Võ Du Tự nhìn thoáng qua hai gã ngự y bên cạnh:

- Các người kiểm tra một chút đi!

Hai gã ngự y nơm nớp lo sợ mở hộp sắt ra, bên trong là ba cái bình sứ nhỏ, bọn họ kiểm tra thật cẩn thận một lát, không khỏi kinh hô lên:

- Tướng quân, trong bình chính là kim độc!

Người chung quanh lập tức xôn xao một mảnh.

Trong lòng Võ Du Tự lại thở dài một tiếng, hiện tại chứng cứ vô cùng xác thực, chỉ sợ lần này Đông cung khó thoát khỏi kiếp nạn.

... .

Vào lúc ban đêm, hơn một ngàn thị vệ cung đình và hơn một trăm cung nữ hoạn quan hùng hổ xông vào Đông cung.

Bọn họ chia làm hai đường, tướng quân Thiên Ngưu Vệ Võ Du Tự dẫn đầu đám thị vệ cung đình điều tra thư phòng và chỗ sinh hoạt hàng ngày của hoàng tử Lý Đán.

Mà Vi Đoàn Nhi thì suất lĩnh hơn một trăm cung nữ cùng hoạn quan điều tra chỗ ở của các phi tử Lý Đán.

Từ khi Định Nhân Kiệt bị giáng chức và Võ Thừa Tự bị nhốt, án kinh Phật ồn ào huyền náo một dạo liền dần dần trôi qua không có ai nhắc tới nữa.

Nhưng chuyện này cũng chưa kết thúc, từ đầu đến cuối Võ Tắc Thiên vẫn canh cánh ở trong lòng đối với người hạ độc trong cung, bà ta lệnh cho Vi Đoàn Nhi ở trong cung tra xét kĩ lưỡng việc này.

Rất nhanh Vi Đoàn Nhi đã có kết luận, người hạ độc trong cung chính là hoạn quan La Trung Thành phụ trách kiểm tra thọ lễ tiến cung, chỉ có y mới có cơ hội tiếp xúc kinh Phật mà Dịch Nhân Kiệt dâng lên.

Về sau La Trung Thành lại bị độc chết cũng không phải là do giết người diệt khẩu mà là vì y sợ tội tự sát. Từ trong phòng của La Trung Thành tìm ra kim độc, chứng cứ La Trung Thành hạ độc đã vô cùng xác thực không có lầm lẫn.

Nhưng La Trung Thành đã từng hầu hạ một thời gian dài ở Đông cung, vừa mới điều đến cung Thái Sơ không lâu y đã trở thành người hạ độc, như vậy hai Hoàng đế đã từng ở Đông cung, Lý Hiển và Lý Đán cũng khó tránh khỏi hiềm nghi.

Bởi vì Lý Hiển đang ở Sở Châu nên có thể loại bỏ hiềm nghi, chắc chắn hoàng tử Lý Đán ở Đông cung khó tránh được liên can rồi.

Bên trong điện Minh Tâm Đông cung, từng nhóm cung nữ và hoạn quan Đông cung bị mang ra đại điện, một gã đại hoạn quan phụ trách điều tra cao giọng chỉ huy thủ hạ:

- Tất cả hậu phi và cung nhân Đông cung đều đưa đến ở tạm Kỳ Phúc các, bất kỳ vật gì cũng không an theo.

Vi Đoàn Nhi cùng với vài cung nữ vây quanh đứng ở trong đình lạnh lùng nhìn hoạn quan và cung nữ Đông cung hoảng sợ vạn phần. Nàng mặc y phục màu trắng như tuyết, sắc mặt xanh mét, ánh mắt lạnh lùng, dưới ánh trăng chiếu rọi có vẻ có chút quỷ dị.

Lúc này hai phi tử của hoàng tử Lý Đán là hoàng tử phi Lưu thị và đức phi Đậu phi cũng bị vài tên hoạn quan điều tra mang ra ngoài. Đậu phi và Lưu phi sắc mặt tái nhợt, tóc xòa, bị vài tên hoạn quan vô lễ xô đẩy.

Đậu phi đi qua hoa đình, nàng quay đầu căm tức nhìn Vi Đoàn Nhi, phẫn hận nói:

- Vi Đoàn Nhi, ngươi vì chuyện tư mà trả thù, nhất định không chết tử tế được!

Vi Đoàn Nhi khinh thường hừ một tiếng, lạnh lùng nói:

- Ngươi trước ngẫm lại mình đi! Ngươi mới là không chết tử tế được.

Đậu phi hung hăng nhổ vào nàng ta một cái, Vi Đoàn Nhi giận dữ, tiến lên tát một bạt tai, thét ra lệnh cho hoạn quan:

- Kéo ả đi!

Trong tiếng chửi mắng không ngừng, Đậu phi và Lưu phi bị hoạn quan đẩy đi, lúc này, đại hoạn quan phụ trách điều tra tiến lên cười nịnh nói với Vi Đoàn Nhi:

- A cô, tất cả mọi người đều đi rồi!

Ánh mắt của Vi Đoàn Nhi lộ ra một tia cười âm u lạnh lẽo, ả chậm rãi nói:

- Điều tra thật tỉ mỉ cho ta, hơn nữa phòng hai người Đậu, Lưu, mỗi một tác đất cũng không được bỏ qua, ta cảm thấy trong phòng của bọn họ nhất định có dấu vật yêu tà.

...

Mấy ngày nay bởi vì thời tiết trở nên lạnh, bệnh trạng của Võ Tắc Thiên lại có điểm tăng thêm làm thân thể đau nhức, chỉ dựa vào ngự y Thẩm Nam Mậu xoa bóp và châm cứu mới có thể giảm bớt sự đau đớn của bà ta.

Trong phòng tràn ngập mùi đàn hương nhẹ nhàng, hoa sen bên trong trường vải ẩm áp như xuân, ngự y Thẩm Nam Mậu quỳ gối trước giường, ông tay áo vén lên phân nửa, hết sức chăm chú mát xa cho Thánh Thượng.

Võ Tắc Thiên lười biếng nằm ở trên giường ngà voi phủ thật dày nhung tơ, trên người đang đắp một cái chăn bằng hoa gấm, mắt phượng khép hờ, rất thoải mái hưởng thụ sự xoa bóp của Thẩm Nam Mậu trên người và trên đùi bà ta.

- Ủ! Đi lên nữa một chút, đúng rồi, chính là chỗ đó, mạnh một chút!

Ở một góc phòng, Tiết Hoài Nghĩa mặt trầm như nước nhìn tay của Thẩm Nam Mậu, khi tay của Thẩm Nam Mậu thoáng đụng tới bộ vị nhạy cảm của Võ Tắc Thiên, Tiết Hoài Nghĩa rút cuộc không kìm nổi, hừ một tiếng thật mạnh, lập tức xoay người rời khỏi phòng.

Võ Tắc Thiên mở mắt phượng, cực kỳ bất mãn nhìn thoáng qua bóng dáng Tiết Hoài Nghĩa đang nhanh chóng rời đi.

Lúc này, Vi Đoàn Nhi bước nhanh vào phòng ngủ của Võ Tắc Thiên, nàng thấy Thánh Thượng đang xoa bóp, bước chân không khỏi chần chờ một chút.

- Đoàn Nhi, tra được cái gì?

Võ Tắc Thiên mở mắt ra chậm rãi hỏi.

- Bệ hạ trước trị liệu, nô tì đợi lát nữa sẽ bẩm báo bệ hạ.

- Hiện giờ người cứ nói!

Võ Tắc Thiên ra hiệu cho Thẩm Nam Mậu đỡ mình ngồi dậy. Thẩm Nam Mậu biết Thánh Thượng chỉ mặc quần áo bên trong bằng tơ mỏng, y đang muốn lui ra, Võ Tắc Thiên lại nhẹ nhàng đè lại tay của y, cười cười với y, trong mắt phượng toát ra vẻ dịu dàng.

Trong lòng Thẩm Nam Mậu gấp đến độ nhảy dựng, hoảng sợ vội lui xuống.

Hai ả cung nữ tiến lên mặc quần áo vào cho Võ Tắc Thiên. Võ Tắc Thiên nhẹ nhàng duỗi thân, cảm thấy thân thể thoải mái hơn, bà ta liền hỏi Vi Đoàn Nhi:

- Người nói đi! Tra được cái gì?

- Nô tì không dám nói.

Võ Tắc Thiên mặt trầm xuống, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chú vào Vi Đoàn Nhi:

- Nói!

Vi Đoàn Nhi dập đầu, nơm nớp lo sợ nói:

- Phía Hoàng tự không có gì dị thường, nhưng trong phòng ngủ của hoàng tự phi và Đức phi lại không ngờ phát hiện yếm cổ vật.

Trong lòng Võ Tắc Thiên giật mình, ánh mắt trở nên linh hoạt, sắc bén:

- Yếm cổ vật gì, lấy cho ta xem!

Một lát sau, một gã hoạn quan cầm một cái rương gỗ đến bên ngoài phòng của Võ Tắc Thiên, cẩn thận đặt trên mặt đất. Võ Tắc Thiên từ trong phòng ngủ đi ra, ánh mắt nhìn vào trong rương, đó là hai người gỗ nhỏ, trên đó lại viết tên của bà ta, trên thân người gỗ cắm kim châm dày đặc.

Võ Tắc Thiên lập tức cảm thấy thân thể càng thêm đau đớn, bỗng nhiên bà ta hiểu được vì sao gần đây mình đau đớn thân thể, bà ta cắn chặt răng ngà, trong mắt tỏa ra sát khí, sau một lúc lâu mới thốt ra hai chữ:

- Tiện nhân!

- Truyền khẩu dụ của trẫm, tuyên hoàng tự phi và Đậu đức phi lập tức đến điện Gia Dự gặp trẫm!

Hoạn quan truyền chỉ chạy như bay, Võ Tắc Thiên lại lạnh lùng nói với Vi Đoàn Nhi:

- Người đi xử lý đi! Hai người này, trẫm không nghĩ gặp lại bọn họ rồi.

Trong lòng Vi Đoàn Nhi mừng thầm, khom người nói:

- Nô tì tuân chỉ!

... .

Giữa trưa ngày hôm sau, ở ngoài điện Trinh Quan hoàng tự Lý Đán đã quỳ hơn một canh giờ, trong lòng của y tràn đầy bi ai, hai vợ của y, Lưu thị và Đậu thị tối hôm qua sau khi bị tuyên đến điện Gia Dự vẫn chưa có trở về, y biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng nỗi đau buồn có lớn hơn nữa y cũng chỉ có thể ẩn dấu ở trong lòng.

Lúc này, nội thị Cao Diên Phúc cầm thánh chỉ trong tay vội vàng từ trong điện đi ra. Sắc mặt của ông ta tiều tụy, nhìn thoáng qua Lý Đán, liền mở thánh chỉ, đứng ở trên bậc thang tuyên đọc.

- Hoàng tự Lý Đán, nhận thánh ân sâu dày, cũng không suy nghĩ trung hiếu, phóng túng hậu cung, thậm chí hậu cung thất đức, tội khác khó tránh khỏi, trầm suy nghĩ đến an nguy của xã tắc, do đó hạ chỉ, phế truất hoàng tự Đông cung này, giáng chức làm Tương Vương, đóng cửa nghiên ngẫm lỗi lầm một năm, khâm thử!

Lý Đán chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, té xỉu ở dưới bậc thang.

... .

Vào thời kì Võ Tắc Thiên cai trị, Hoàng đế thay đổi mấy lần, Thái Tử lại càng thường xuyên thay đổi như đèn cù, hoàng tự chỉ là thay thế bổ sung cho Hoàng Thái Tử, ngay cả Thái Tử cũng còn chưa nói tới, cho nên Lý Đán bị phế, ở triều Đại Đường cũng không có sóng gió gì quá lớn, mọi người sớm đã tập thành thói quen.

Nhưng quan viên phe phái Lý Đán bị tẩy trừ mới là trọng điểm chú ý của mọi người. Dựa theo lệ thường, Thánh Thượng tất nhiên sẽ tẩy trừ các cao quan phe phái Lý Đán, Địch Nhân Kiệt ủng hộ Lý Đán đã bị bãi chức trước một bước, như vậy kế tiếp sẽ là ai?

Rất nhanh, không đến nửa tháng, Đồng Bình Chương Sự Nhâm Tri Cổ, Bùi Hành Bản, Ti Lễ Khanh Thôi Tuyên Lễ, Văn Xương Tả Thừa Lư Hiến, Ngự Sử Trung Thừa Ngụy vốn là các cao quan phe phái của Lý Đán đều bị giáng chức truất làm Huyện lệnh.

Trong lúc nhất thời triều đình không yên, mỗi người đều cảm thấy bất an.

Tương phản với việc triều đình rung chuyển bất an, dân chúng Đại Đường lại đắm chìm trong vui sướng ăn mừng ngày sinh của hoàng đế. Võ Tắc Thiên hạ chỉ đại xá thiên hạ, thưởng rượu thịt cho những người già từ bảy mươi tuổi trở lên, cả nước đều vui vẻ chúc mừng.

Giá rượu Lạc Dương nhanh chóng tăng vọt gấp hai lần, hơn nữa thương nhân kinh doanh rượu nho Tây Vực lại thu được lợi cực kỳ lớn

92. Chương 92: Tìm Chỗ Dựa Cho Tào Văn.

Thời gian dần tới trung tuần tháng mười, càng ngày càng có nhiều sĩ tử chuẩn bị tham gia khoa cử và võ cử vào kinh. Một trăm ngàn sĩ tử đến từ khắp Đại Đường đều tập trung tại Lạc Dương, các nhà trọ khách sạn chật ních, khắp các phố lớn ngõ nhỏ, từ quán thanh lâu đều có thể thấy được bóng dáng của đám sĩ tử phong lưu.

Bên ngoài Cao phủ phường Tích Thiện, Lý Trân đang dặn tỷ phụ Tào Văn một vài việc cần phải chú ý. Tào Văn yên lặng gật đầu, những việc Lý Trân nói y đều hiểu, không cần Lý Trân phải dặn y thêm một lần nữa.

Khoa cử không lâu sau sẽ dần dần đến gần, cạnh tranh để chọn lựa chỗ dựa phía sau khoa cử cũng dần dần trở nên kịch liệt, ai ai cũng đều muốn dựa vào sự quan hệ hoặc dựa vào tình đồng hương mà bá quan lớn làm môn sinh, để mong được ở trong khoa cử có thể được quan lớn triều đình chiếu cố, đây cũng là cảnh tượng náo nhiệt nhất của khoa cử hàng năm Đại Đường.

Lý Trân cũng chịu không nổi áp lực của đại tỷ Lý Tuyền dành cho hắn, bắt đầu vì tỷ phu Tào Văn mà lo lắng. Hắn vốn dự định sẽ để cho Tào Văn bái làm môn sinh của Địch Nhân Kiệt, không ngờ Địch Nhân Kiệt bị giáng chức, bắt buộc hắn đành phải đánh chủ ý vào Cao Diên Phúc.

Cao Diên Phúc chỉ là một trong tứ đại nội thị của Nội Thị Tĩnh, chỉ để ý việc trong cung, bình thường không hỏi qua triều đình chính vụ. Tuy nhiên Cao Diên Phúc có mạng lưới quan hệ rất sâu ở Lạc Dương, y có thể giới thiệu Tào Văn ột quan lớn có thực quyền nào đó.

Đúng lúc Cao Diên Phúc cũng muốn tìm một Tây Tịch để dạy thư pháp cho con nuôi của mình là Cao Lực Sĩ, mà thư pháp của Tào Văn vô cùng tốt, rất nổi tiếng ở Sa Châu, Lý Trân liền giới thiệu Tào Văn cho Cao Diên Phúc.

Lúc này, quần gia Cao phủ bước nhanh ra, lão từ lâu đã quen thuộc với Lý Trân, biết hắn là người mà lão gia cực kỳ coi trọng, đối với Lý Trân cũng vô cùng khách khí, khom người thi lễ cười nói:

- Lý công tử, lão gia ời!

Lý Trân kéo Tào Văn một chút:

- Đi thôi!

Tào Văn chỉnh sửa áo mũ một chút, lo lắng đi theo Lý Trân vào Cao phủ.

Trong thư phòng, Tào Văn hết sức chăm chú viết một bài thơ. Cao Diên Phúc ở một bên âm thầm gật đầu, bút pháp mượt mà không mất lực đạo, xem chữ là có thể biết được người, Tào Văn này quả nhiên là một tay thư pháp tốt.

Tuy rằng Tào Văn là tỷ phu của Lý Trân nhưng y có thực học càng khiến cho Cao Diên Phúc yêu thích. Lúc này, Tào Văn để bút xuống, khiêm tốn nói với Cao Diên Phúc:

- Học trò đã viết xong, mời Phủ quân xem qua.

Cao Diên Phúc cầm tờ giấy lên, đọc mấy lần, khen ngợi nói:

- Không hổ là tài tử Sa Châu, thư pháp thật không tệ.

Ông bỏ tờ giấy xuống, lại bảo Cao Lực Sĩ bước tới, nói với gã:

- Từ hôm nay trở đi Tào tiên sinh sẽ là Tây Tịch của con rồi, mau đến bái kiến tiên sinh!

Cao Lực Sĩ quỳ xuống, cung kính dập đầu lạy Tào Văn ba cái:

- Học sinh Cao Lực Sĩ bái kiến tiên sinh!

Không ngờ một học trò của mình lại là một tiểu hoạn quan, ít nhiều gì cũng khiến trong lòng Tào Văn không được thoải mái.

Nhưng nghĩ đến quyền thế và mạng lưới quan hệ của Cao Diên Phúc, điểm tiếc nuối ấy cũng trở nên không còn quan trọng nữa, y vội vàng nâng Cao Lực Sĩ dậy:

- Không dám! Không dám! Về sau chúng ta đua tranh với nhau, cùng nhau học tập.

Cao Diên Phúc rất hài lòng về nhân phẩm của Tào Văn liền bảo Cao Lực Sĩ dẫn y đến phòng học luyện chữ. Hai người đi rồi, trong phòng chỉ còn lại có Cao Diên Phúc và Lý Trân.

Cao Diên Phúc lại cho người bày tiệc rượu, cười nói với Lý Trân:

- Hôm nay rảnh rồi người hãy cùng ta uống vài chén đi!

Lý Trân cũng cười nói:

- Được Phủ quân coi trọng, vân bối từ chối thì thành bất kính rồi.

- Vậy là được rồi, tự nhiên mới tốt!

Tuy rằng lúc ban đầu trong lòng Cao Diên Phúc rất biết ơn Lý Trân, nhưng biểu hiện của Lý Trân trong vụ án kinh Phật vô cùng tốt, khiến cho Cao Diên Phúc rất là tán thưởng, vô hình trung, ông ta cũng vui lòng giúp đỡ Lý Trân một chút.

Lý Trân rót một chén rượu cho Cao Diên Phúc, cảm khái nói:

- Không dối gạt Phủ quân, tỳ phu của tôi là người có tài hoa, là môn sinh đặc ý nhất của ông nội tôi, đáng tiếc gia cảnh bần hàn, tính cách lại khá văn nhược, làm việc ở trong huyện nha cũng không có ngày nổi danh, đại tỳ tôi đối với huynh ấy kỳ vọng rất cao, hy vọng huynh ấy có thể thi đậu khoa cử.
- Ta nhìn ra được, thư pháp của hấn quả thật không tệ, đã mơ hồ có phong cách quý phái, ta sẽ giới thiệu hấn với quan lớn, hiền chất cứ yên tâm đi!
- Đa tạ Phủ quân giúp đỡ!

Hai người uống vài chén rượu, Cao Diên Phúc có cảm giác say vài phần, liền cười nói:

- Nguyên nhân thực sự Dịch công bị giáng chức, ta nghĩ có lẽ là người chưa biết rõ!

Lý Trân yên lặng gật đầu. Lúc trước Lai Tuấn Thần ở trong tù muốn Dịch Nhân Kiệt tố giác đám người Nhâm Tri Cổ, Bùi Hành Bản, thực tế chính là do Võ Tắc Thiên bày mưu đặt kế.

Chỉ có điều hấn thật không ngờ, mục đích thực sự của việc Võ Tắc Thiên hạ ngục Dịch Nhân Kiệt là vì tẩy trừ phe phái của Lý Dán, khó trách Dịch Nhân Kiệt cuối cùng phải thiêu hủy lá thư kia.

Cao Diên Phúc uống một hớp rượu cười nói:

- Thánh Thượng vốn muốn mượn án cuối cùng của Dịch Nhân Kiệt để lôi Hoàng tự ra, không ngờ cái án này lại chỉ giết được một tên tiểu tử chưa ráo máu đầu, trò chơi đến hồi kết thúc, cuối cùng Thánh Thượng đành phải mượn tay Vi Đoàn Nhi để đạt tới mục đích.

Lý Trân hoảng sợ nói:

- Phủ quân nói là nữ hoàng để biết tôi?

Cao Diên Phúc cười tủm tỉm nói:

- Thánh Thượng có biết người hay không thì ta không rõ lắm, nhưng ta nghĩ cho dù Thánh Thượng có biết cũng sẽ không để người ở trong lòng, tuy nhiên có một vài người có lòng lại nhớ kỹ người.

Lý Trân biết người mà Cao Diên Phúc đề cập tới là những người trong cuộc như Lai Tuấn Thần, Vi Đoàn Nhi, Võ Thừa Tự. Hấn cười khổ một tiếng nói:

- Chỉ mong chuyện này ngừng ở đây, không cần lại xảy ra chuyện gì nữa.

Cao Diên Phúc lại lắc đầu:

- Cây muốn lặng mà gió chẳng muốn ngừng, có một số việc không đơn giản như người nghĩ, tranh đấu trong triều chính là như vậy, có đôi khi người cảm thấy sự tình kết thúc nhưng có thể nó chỉ mới bắt đầu, có đôi khi người cảm thấy nó vẫn còn tiếp tục, trên thực tế nó đã kết thúc, kỳ lạ khó hiểu như vậy, cũng chỉ có người trong cuộc mới rõ ràng.

Cao Diên Phúc thấy tâm tình của Lý Trân hơi nặng nề, cười nói:

- Người không cần lo lắng, có ta ở đây đám người Lai Tuấn Thần, Vi Đoàn Nhi không dám động tới người.
- Đa tạ Phủ quân che chở cho văn bối!

Lúc này, Lý Trân lại hỏi:

- Vậy còn Võ Thừa Tự thì sao, hấn có tiếp tục nhậm chức hay không?

Cao Diên Phúc cười lạnh một tiếng:

- Dám hạ độc kinh Phật khiến Thánh Thượng tận mắt nhìn thấy cảnh tượng chết chóc, Thánh Thượng không giết hẳn đã là may mắn trời ban rồi, hẳn còn muốn tiếp tục nhậm chức vậy thì chính là người si nói mộng rồi.

Cao Diên Phúc lại rót một chén rượu cười nói:

- Chúng ta uống rượu, không cần nói những chuyện không thú vị này nữa.

... .

Trong khoảng thời gian này, người có tâm tình tốt nhất chính là Lý Tuyền. Nàng mượn Triệu Thu Nương hai ngàn quan tiền, cộng thêm với tiền Lý Trân cho nàng từ trước tới giờ nàng đều đem đi mua hết năm nghìn quan tiền rượu nho tốt nhất để dành.

Tuy rằng nàng mất hơn một tháng thấp thỏm không yên, nhưng cuối cùng giá rượu cũng tăng vọt, rượu nho tốt nhất của nàng cung không đủ cầu, khiến nàng được lợi rất nhiều.

Cùng lúc đó, trượng phu lại được sự ưu ái của Cao Phủ quân, đồng ý giới thiệu y với quan lớn có thực quyền, có thể nói Lý Tuyền là song hỷ lâm môn, ngay tại sau khi Lý Trân và trượng phu trở về, nàng liền lôi kéo hai người đến quán rượu Tả Ngạn mở tiệc ăn mừng.

Mẹ chồng Mạnh Thị ăn chay nên không chịu cùng nàng đến quán rượu, nàng cũng không phàn nàn, tâm tình ngược lại rất tốt, bao lấy một gian phòng thanh lịch ở lầu hai của quán rượu.

Ánh mắt của tửu bảo rất tinh, nhìn ra được Lý Tuyền mới là người làm chủ, vẻ mặt tươi cười đứng ở bên cạnh nàng chờ gọi món ăn. Lý Tuyền có tiền cho nên sáng khoái, chỉ vào bảy tám món ăn trên bảng hiệu nói với tửu quán:

- Mỗi món đều mang ra cho ta một phần, ngoài ra còn có rượu ngon trong quán của các người, ý của ta là rượu nho ấy.

Tửu bảo giật mình, mỗi món đều mang ra một phần, vậy phải mất năm ngàn quan tiền rồi, đó là một kẻ có tiền a!

Gã vội vàng cười nói:

- Có rượu ngon, rượu nho mới từ Cao Xương mang tới, chỉ là giá cả hơi đắt.

Lý Tuyền cười lạnh một tiếng:

- Người đừng cho ta là người coi tiền như rác, tưởng ta không biết gì sao? Rượu nho Cao Xương cũng chia ba bảy loại, nói tên cho ta!

Tửu bảo thấy nàng là người thạo nghề, không dám qua mặt nữa, đành phải thành thật nói:

- Giá rẻ thì có Song lâm cư ử ba năm, giá cả vừa phải thì có Thập lý hương của phường Trương Sinh, giá đắt một chút thì có Tiến sĩ hồng, Vương Đức ký, Lão điều hồng của Nhã sĩ cư.

- Tiến sĩ hồng bao nhiêu một vò?

- Ta phải nói rõ ràng trước với ba vị, bởi vì gần đây thiên tử mừng thọ, giá rượu tăng vọt, rượu ở đây cũng giống như vậy, mỗi vò Tiến sĩ hồng phải một ngàn quan tiền, có thể chấp nhận với cái giá này không?

Lý Tuyền nhướn mày, nàng bán cho quán rượu Tả Ngạn với giá là năm trăm tiền, đám khốn kiếp kia không ngờ tăng lên gấp đôi, quá đáng.

Nhưng nàng lại không thể mua rượu của người khác, nàng đành phải gật đầu nói:

- Vậy mang một bình Tiến sĩ hồng!

- Vâng! Ba vị ngồi tạm, rượu và thức ăn lập tức sẽ có ngay.

Tửu bảo vội vàng đi.

Các quán rượu Nam thị bởi vì nhập hàng ở các nơi khác nhau cho nên phẩm chất rượu cũng không giống nhau, ai ai cũng đều đặt tên cho rượu của mình, Lý Trân đặt một cái tên cho rượu của đại tỷ, gọi là Tiến sĩ hồng.

Trong khoảng thời gian này, Tiến sĩ hồng của Nhã sĩ cư đã trở thành rượu nổi tiếng ở Lạc Dương, rất được đám sĩ tử hoan nghênh, có ai lại không muốn đậu được Tiến sĩ chứ?

Lý Trân nhướn người về trước thấp giọng cười hỏi:

- A tỷ, tỷ nói cho đệ biết, dạo này tỷ đã kiếm được bao nhiêu tiền?

Lý Tuyền mặt mày hớn hở, nhỏ giọng nói:

- Nói cho đệ biết, ít nhất tỷ đã lời được số này.

Nàng vươn một đầu ngón tay, Lý Trân hoảng sợ, không thể nào! Trong mấy tháng ngắn ngủi đã kiếm được mười ngàn quan, đây quả thực là quá mức rồi.

Hắn bỗng nhiên hiểu được, vì sao quán rượu của A tỷ vừa mới khai trương cũng bị người đuổi đi, chính là vì cơ hội phát tài lần này a!

Lúc này, Lý Tuyền thấy trạng phu như đang ra chiều suy nghĩ, bộ dáng không yên lòng, liền mất hứng gõ y một chút:

- Đây! Chàng đang nghĩ gì thế?

Tào Văn 'Xuyt!' một tiếng:

- Ta đang nghe ở bên cạnh nói chuyện đấy!

Lý Trân và Lý Tuyền đều nín thở lắng nghe, quả nhiên nghe thấy ở bên cạnh có mấy người đang bàn chuyện.

- Hoàng tự bị giáng chức, ta cho rằng Thánh Thượng lại muốn lập Võ thị làm Hoàng Thái Tử rồi, Đại Đường ta trầm luân như thế bao giờ mới có thể sáng sửa được đây?

- Quý Chân huynh quá lo lắng rồi, ta cảm thấy Hoàng tự bị giáng chức và Võ Thừa Tự bị đoạt Vương tước có liên quan với nhau. Nghe nói gia tộc Võ thị đối với việc Võ Thừa Tự bị đoạt tước vô cùng bất mãn, vì để cân bằng mâu thuẫn giữa hai họ Lý Võ, Hoàng tự bị giáng chức cũng là hợp tình hợp lý rồi.

- Hai người các người nói cũng không đúng lắm, lẽ ra Lư Lăng Vương phải trở về rồi, chờ hắn làm Thái Tử vài năm, Thánh Thượng sẽ giáng chức của hắn xuống, lại đem Tương Vương nâng lên, thay phiên nhau đùa hai huynh đệ, dù thế nào cũng không thể lên được vị.

... .

Lý Tuyền đối với loại đề tài này không có hứng thú, lại đem sự chú ý dời đến trên người hai huynh đệ, trêu ghẹo hắn cười nói:

- Mấy ngày nay ta thấy đệ tâm thần không yên, có phải suy nghĩ đến cô gái nhỏ kia rồi phải không?

Địch Nhân Kiệt bị giáng chức làm Huyện lệnh huyện Bành Trạch, Địch Yến cũng cùng đi với phụ thân, mà bạn tốt Tửu Chí ở phụ cận Bắc thị mua một căn nhà hai ba mẫu đất, y cũng trở về Đôn Hoàng đón cha mẹ rồi.

Trong lúc này đây Lý Trân không có bằng hữu, có vẻ hơi tâm thần không yên, luôn bị đại tỷ Lý Tuyền giễu cợt.

Lý Trân biết sau đó tỷ tỷ sẽ muốn nói điều gì, cuống quýt đứng lên nói:

- Đệ đi ra ngoài hít thở không khí!

Hắn hấp tấp vội vàng đi ra ngoài, Lý Tuyền thấy hắn bối rối chạy trốn, không khỏi vui vẻ cười ha hả.

Lý Trân đi ra khỏi phòng, đứng ở trước lan can nhìn chợ Nam ngựa xe như nước, đại tỷ quả thật nói trúng tâm sự của hắn rồi, những ngày gần đây hắn có phần nhớ Địch Yến.

Tuy rằng bọn họ biết nhau không lâu, lại cùng nhau vào sinh ra tử, đã tạo được tình nghĩa vững chắc. Dịch Yến đã đi hơn một tháng khiến Lý Trân cảm giác buồn bã mất mát.

Lúc này, phía sau bỗng nhiên truyền tới một tiếng cười âm hiểm:

- Lý công tử, chúng ta đã lâu không gặp!

93. Chương 93: Nhân Tình Khó Khước Từ.

Lý Trân vừa quay đầu lại, phía sau hắn không ngờ là Lai Tuấn Thần, chỉ thấy y mặc quan phục, đầu đội mũ cánh chuồn, tay cầm một thanh trường kiếm, đằng xa còn có mấy tên thuộc hạ đang tuần tra, hiển nhiên là đang thi hành công vụ.

Lý Trân cũng chấp tay, cười nói:

- Hóa ra là Lai trung thừa, chúng ta đã lâu không gặp, Lai trung thừa đang phá án có phải không?

Lai Tuấn Thần cuối cùng vẫn không bắt được Lam Chấn Ngọc, đành phải viết một bản báo cáo không hoàn hảo, bị Võ Tắc Thiên mắng ột trận, nhưng y cũng thu được không ít, không chỉ là một tòa trang viên mà còn có được ái thiếp của Võ Thừa Tự, cũng coi như có được có mất.

Y cũng biết cuối cùng là Lý Trân giành được thủ cấp của Lam Chấn Ngọc, mặc dù y rất căm tức Lý Trân, nhưng vẫn sợ người đứng sau lưng Lý Trân là Cao Diên Phúc, cục tức này y đành phải nhịn xuống.

Một tháng trôi qua, y dường như đã sắp quên mất Lý Trân, không ngờ hôm nay lại gặp hắn ở đây.

Lai Tuấn Thần cười gượng nói:

- Ta đến tra xét dân tình, gần đây sĩ tử các nơi tụ tập ở thành Lạc Dương, trong đó có kẻ cố ý chửi bới thánh thượng, dùng tà thuyết mê hoặc dân chúng, khiến thánh thượng vô cùng tức giận, nên lệnh cho Ngự Sử đài chúng ta đi khảo sát tình hình, ta hy vọng Lý công tử bất kể là hành động hay lời nói đều cần cẩn trọng, đừng để họa từ miệng mà ra.

Lý Trân ha hả cười:

- Đa tạ Lai trung thừa nhắc nhở, Lý Trân sẽ nhớ kỹ.

Lúc này, xa xa truyền đến một trận tiếng chửi bậy, thì ra là một thuộc hạ của Lai Tuấn Thần xảy ra xung đột với một tên say rượu. Lai Tuấn Thần gật đầu với hắn:

- Lý công tử cứ đi trước, khi nào có thời gian chúng ta lại tiếp tục câu chuyện vậy!

Lai Tuấn Thần bước nhanh tới, không thềm hỏi rõ sự tình đã hết lên ra lệnh:

- Bắt y lại!

Mấy tên thủ hạ lập tức ầm ngã người khách say rượu kia xuống đất, Lý Trân lắc đầu, trở về phòng của mình. Hắn nghe thấy mấy tên sĩ tử ở phòng bên cạnh còn đang đàm luận chuyện triều chính rất sôi nổi, lấy tay đập cửa:

- Bớt nói mấy chuyện này đi, kéo lại bị Lai Tuấn Thần bắt đi.

Trong phòng lập tức im lặng, Lý Trân mỉm cười rồi về phòng mình. Rượu và đồ ăn đã được bày sẵn, lại thấy đại tỷ và tỷ phu đang cùng nhau uống chén rượu giao bôi, thấy Lý Trân tiến vào, hai người sợ tới mức vội vàng ngồi xuống, Lý Tuyền mặt đỏ bừng, tức giận đến trừng mắt nhìn hắn.

Lý Trân nhìn thẳng lên trần nhà, nhịn cười nói:

- Tỷ đừng trừng mắt với đệ như vậy chứ, đệ có thấy gì đâu!

Tào Văn uống hai chén rượu, cũng bắt đầu nói nhiều hơn, y kéo Lý Trân ngồi xuống, lại rót cho hắn một chén rượu, cười nói:

- Ta và đại tỷ của đệ đã bàn bạc, quyết định mua một tòa nhà ở Lạc Dương, cho dù thi không đậu cũng không muốn về Đôn Hoàng nữa.

Lý Trân cũng vui mừng nói:

- Tỷ cuối cùng cũng có được quyết định sáng suốt, đệ cũng chẳng phải ngủ trên gác nữa.

- Hừ, đệ biến đi, chờ nằm mơ nhé!

Lý Tuyền cốc đầu hắn một cái, cười mắng:

- Cho dù có mua nhà rồi, ta vẫn cứ để cho tiểu tử nhà đệ ngủ trên gác!

Lý Tuyền gần đây bán rượu cũng kiếm được một món lời lớn, cũng coi như là một phú bà rồi, nàng đương nhiên muốn mua một tòa nhà riêng, không muốn thuê phòng của người khác nữa, còn muốn thuê thêm một hai a hoàn, có thể mọi người trong nhà sống cũng thoải mái hơn.

Lúc này, có người gõ cửa, Lý Trân đứng ngay gần cánh cửa, bèn mở cửa ra. Bên ngoài là một sĩ tử tuổi chừng ba mấy, dáng người cao gầy, gương mặt góc cạnh rõ ràng.

- Huynh tìm ai?

Lý Trân cười hỏi.

Người sĩ tử vẫn còn sợ hãi, quay đầu lại nhìn về phía Lai Tuấn Thần ở đằng xa kia đang tiếp tục tuần tra rồi cúi đầu rất thấp thi lễ với Lý Trân:

- Vừa rồi đa tạ công tử nhắc nhở, nhờ đó chúng ta mới tránh được tai bay vạ gió!

Lý Trân cười nói:

- Không có gì, vị nhân huynh này, mời huynh ngồi xuống đây.

Sĩ tử hơi do dự, Tào Văn lại rất nhiệt tình mời y vào, vừa rồi nghe mấy sĩ tử đàm luận thời cuộc, lời lẽ cũng rất sắc bén, y rất tiếc vì không tham gia cùng được.

Y vừa cười vừa giới thiệu với người sĩ tử này:

- Tại hạ là Tào Văn, người Sa Châu, đây là chuyết kinh (cách gọi vợ thời cổ) Lý thị, vị kia là em vợ của ta, Lý Trân, ta cũng đến tham gia kì thi vào mùa xuân năm sau, tất cả mọi người đều là đồng đạo cả.

Vị sĩ tử này vừa mừng vừa sợ, vội vàng đáp lễ nói:

- Tại hạ là Hạ Tri Chương, người Việt châu, không biết Tào hiền đệ muốn báo danh vào khoa nào?

Lý Trân nheo mắt, nhanh chóng liếc nhìn y một cái, trong lòng ngẫm nghĩ nói:

- Hoá ra vị này chính là danh sĩ Hạ Tri Chương, nhìn y đã quá ba mươi, sao bây giờ mới tham gia khoa cử?

Kỳ thật lúc này, Hạ Tri Chương ở vùng Ngô Trung đã rất nổi danh rồi, được vinh danh Tứ Minh tài tử, ở Lạc Dương và Trường An cũng có rất nhiều người biết đến.

Nhưng Tào Văn lại đến từ vùng Sa châu vắng vẻ, đương nhiên vẫn chưa nghe đến cái tên Hạ Tri Chương, chỉ cho rằng y cũng là một sĩ tử bình thường như mình thôi.

Tào Văn cũng đang chưa biết nên ghi danh vào khoa nào, y do dự một chút nói:

- Ta am hiểu kinh văn, muốn dự thi vào khoa Minh Kinh.

Hạ Tri Chương cười to:

- Ba mươi tuổi Minh Kinh đã muộn, năm mươi tuổi tiến sĩ vẫn chưa tròn, ghi danh vào khoa Minh Kinh quả là rất sáng suốt.

Câu nói này có ý là, khoa Minh Kinh là một trong những khoa dễ thi vào, nếu ba mươi tuổi mà vẫn thi Minh Kinh là già hơn so với đồng lứa, mà khoa Tiến Sĩ lại cực kì khó thi vào, đầu đầu cũng có những thí sinh tầm 56, 60 tuổi, nên năm mươi tuổi đi thi tiến sĩ vẫn được coi là trẻ.

Tuy rằng thi Minh Kinh dễ hơn Tiến Sĩ nhiều, nhưng Minh Kinh đâu có được tên tuổi như tiến sĩ, cũng không thăng chức nhanh như tiến sĩ, muốn lấy chức quan ngũ phẩm trở lên đã khó rồi, cho nên rất nhiều người muốn thi Tiến sĩ mà không muốn thi Minh Kinh.

Lúc này, Lý Tuyền ở bên cạnh nói:

- Phu quân, hay là chàng cũng cùng nói chuyện với mọi người đi!

Hạ Tri Chương lập tức nhiệt tình mời:

- Hoan nghênh, hoan nghênh, Tào hiền đệ hãy cùng chúng ta nói chuyện nào!

Tào Văn thấy thế tử nói vậy cũng vui vẻ đồng ý, Hạ Tri Chương lại cảm tạ lời nhắc nhở của Lý Trân, rồi mới dẫn Tào Văn đến căn phòng bên cạnh.

Lý Trân cười hỏi:

- A tử nghĩ thông rồi sao, chấp nhận để tử phu ra ngoài giao kết bằng hữu rồi?

Lý Tuyền cười mà không nói, nàng là người cực kỳ khôn khéo, lại biết nhìn người, nàng cực kì ghét việc trượng phu của mình giao du với đám đồng hương, suốt ngày uống rượu rồi tơ tưởng đến nữ nhân, chưa bao giờ nói đến chuyện học vấn.

Mà đám sĩ tử phòng bên cạnh, cách nói năng cao nhả, quan tâm đến việc nước việc dân, lời nói cũng không hề có mấy chuyện phong hoa tuyết nguyệt, nàng đương nhiên hy vọng trượng phu sẽ giao kết được những vị bằng hữu tốt như vậy, tránh xa đám bạn hư hỏng ở Sa châu.

Lúc này, người làm lại đưa lên mấy món ăn chính, Lý Tuyền vội vàng nói:

- Mang mấy món này sang phòng bên cạnh đi!

Lý Tuyền cười trấn an Lý Trân nói:

- Hôm nay để tử phu của đệ ăn nhiều một chút, hôm nào a tử sẽ làm thật nhiều bánh chẻo nhân thịt mà đệ thích ăn nhất đền cho đệ có được không.

Lý Trân có chút dở khóc dở cười, đại tử vẫn coi hấn là cậu nhóc.

... .

Lý Trân vừa mới trở lại quán rượu, tiểu nhị tên A Tài liền chạy tới cười nói:

- Công tử, vừa rồi Trương gia tới tìm cậu, còn dẫn theo một người, hình như có chuyện quan trọng lắm, bảo cậu về đến nơi thì lập tức đến vườn trà.

- Trương gia dẫn ai đến?

- Một người cao gầy, trạc tuổi Trương gia, đúng rồi, y mặc quan phục!

Lý Trân suy nghĩ một chút, liền gật đầu:

- Ta biết rồi, đa tạ Tiểu Tài!

Tiểu nhị về trong tiệm rồi, Lý Trân xoay người đi thẳng đến vườn trà Vọng Xuân, hấn đã đoán được người Trương Hi dẫn đến, hấn là Tôn Lễ.

Trong phòng ở vườn trà Vọng Xuân, Trương Hi đang nói chuyện phiếm với Tôn Lễ rất hào hứng, một tiểu nhị ở cửa nói:

- Đông chủ, Lý công tử đến rồi!

Tôn Lễ vội vàng đứng dậy:

- Để ta nói chuyện với hần!

Trương Hi gạt đầu, xoay người vào hậu viện, một lát sau, Lý Trân đi vào nội đường, thấy chỉ có một mình Tôn Lễ, cười hỏi:

- Trương đại ca đâu rồi?

Tôn Lễ đi về phía trước, vỗ mạnh vào vai hần, cười nói:

- Đại Lý Tự có quy tắc, huynh ấy phải tránh đi một lát.

Lý Trân hơi ngẩn ra:

- Tôn đại ca tìm đệ có việc gì?

Tôn Lễ gạt đầu:

- Huynh có một vụ án đặc biệt muốn nhờ đệ hỗ trợ.

Y chỉ vào ghế ngồi:

- Chúng ta ngồi xuống rồi nói chuyện.

Lý Trân ngồi xuống, hần quả thật có chút áy náy với Tôn Lễ, vụ án ám sát lần trước của Đại Lý Tự, rất nhiều quan viên bị xử lý, Tôn Lễ cũng bị giáng một bậc, từ Đại Lý Tự thừa xuống làm Đại Lý Tự tư trực.

Mặc dù chỉ là giảm xuống một cấp, nhưng quyền lực của hai người lại khác nhau rất lớn, Đại Lý Tự thừa là người quản lý, truyền đạt mệnh lệnh và các chỉ lệnh, mà Đại Lý tư trực lại là người chấp hành những mệnh lệnh trên.

Cho nên khi Tôn Lễ đề xuất nhờ hần hỗ trợ, Lý Trân không chút do dự ngồi xuống.

Tôn Lễ rót cho hần một chén trà, nói:

- Gần đây huynh nhận được một vụ án rất phiền phức, có thể liên quan đến đệ đấy.

- Liên quan đến đệ sao?

Lý Trân bắt đầu thấy hoang mang, chẳng lẽ hần cũng bị cuốn vào vụ án này sao?

Tôn Lễ thấy Lý Trân ngạc nhiên, vội vàng khoát tay cười nói:

- Đệ đừng vội, vụ án này không liên quan đến đệ, nhưng có thể đệ biết một vài chuyện xung quanh nó.

Lý Trân cười nói:

- Vậy mời Tôn đại ca nói thẳng, tiểu đệ xin lắng nghe.

Tôn Lễ hơi trầm ngâm, chậm rãi nói:

- Vụ án nữ thi thể ở Đoạn đầm, hần là đệ có biết.

Lý Trân gạt đầu, khoảng sáu bảy ngày trước, người ta vớt lên được bốn thi thể nữ nhân ở đầm nước trong phường Lập Đức làm chấn động cả kinh thành, A Phúc và A Tài trong quán rượu còn chạy đến xem náo nhiệt, khi về kể cho hần, là bốn vị phu nhân rất trẻ mặc trang phục cung đình, lúc ấy hần còn tưởng là cung nữ.

Nhưng chuyện này thì có liên quan gì đến bản thân mình? Lý Trân thật sự không nghĩ ra, hỏi y:

- Đây không phải chuyện do quan phủ Lạc Dương quản lý sao? Sao lại giao cho Tôn đại ca?

- Vụ án này vốn không liên quan đến Đại Lý Tự, nhưng cấp trên đều thống nhất, nói Đại Lý Tự có kinh nghiệm phá án rất phong phú, nên giao vụ án này cho Đại Lý Tự, việc này là do cấp trên ép xuống, rơi vào việc ta quản lý, ta còn biết đùn đẩy cho ai đây?

Tôn Lễ tức giận đến cười khổ:

- Ta làm gì có kinh nghiệm phá án gì, đây không phải là làm khó nhau rồi sao?

- Vừa rồi Tôn đại ca nói, vụ án này có liên hệ gián tiếp đến đệ, đệ vẫn chưa hiểu rõ, huynh nói rõ hơn được không?

- Chuyện này quả thật ta rất khó nói rõ được, nhưng đệ hay theo ta đến Đại Lý Tự, ta lấy cho đệ xem vật này, có lẽ đệ sẽ hiểu.

Tính hiếu kì của Lý Trân nổi lên, có thể là vật gì chứ?

Hắn nhìn sắc trời còn sớm liền lập tức nói:

- Đệ sẽ cùng đại ca đến Đại Lý Tự.

Lý Trân lên xe ngựa của Tôn Lễ, không bao lâu, xe ngựa vào Hoàng thành, đi tới cổng nha môn trước Đại Lý Tự, Tôn Lễ thấp giọng nói:

- Vụ án này liên đới rất nhiều, cấp trên yêu cầu giữ bí mật, lão đệ ngàn vạn lần đừng để lộ ra ngoài nhé.

- Tôn đại ca yên tâm đi! Tiểu đệ không phải người không cẩn thận.

Hai người vào đại viện trong thương khố của Đại Lý Tự, đến một gian phòng có binh lính canh gác, Tôn Lễ rút ngân bài ra, rồi dẫn Lý Trân đi vào.

Phòng khá lớn, trong có năm cái giá bằng sắt, bên trên đặt rất nhiều đồ vật, đều là vật chứng của các vụ án. Bên trên giá sắt có đánh dấu, nhiều vật có niên đại từ lâu lắm rồi, là của những vụ án từ mười mấy năm trước.

- Đây đều là vật chứng của rất nhiều vụ án lớn, án còn chưa phá được, tang vật sẽ được cất giữ ở đây, nếu quá hai mươi năm vẫn chưa phá được, những vật này sẽ được đưa đến đại thương khố.

Lý Trân không kìm nổi lòng hiếu kỳ, thấp giọng hỏi:

- Tôn đại ca, rốt cuộc người chết là ai, nghe nói là bốn người phụ nữ trẻ tuổi mặc cung trang có phải không?

Tôn Lễ thở dài một tiếng:

- Đúng vậy, là vương phi của Thị Đẳng Vương Lý Tu Kỳ, ba người còn lại là thị nữ của nàng. Vương phi mất tích từ nửa tháng trước, không ngờ lại nhật được xác trong Đoạn đầm.

Lý Trân không khỏi ngần ra, hắn không nghĩ tới người chết lại là Vương phi của hoàng tộc, khó tránh cấp trên coi trọng đến vậy, nhưng chuyện này thì có liên can gì đến mình đây?

Lúc này bọn họ đi đến giá sắt sâu cùng bên trong, Tôn Lễ chỉ vào một món đồ trên giá sắt nói:

- Đệ hẳn là biết vật này phải không?

Lý Trân chăm chú nhìn rất kỹ, lập tức cả kinh, kêu lên “A” một tiếng

94. Chương 94: Âm Hồn Bất Tán.

Vật trên giá sắt là một hộp Xá Lợi bằng đồng, giống hệt với hộp Xá Lợi mà trước đây hắn giao cho Võ Thuận.

- Lúc chúng ta phát hiện ở đầm nước thì chỉ nghĩ nó là cái hộp đồng, sau khi tìm người giám định mới biết là hộp đựng Xá Lợi Di Lặc, huynh biết đệ có liên quan đến hộp Xá Lợi này nên mới đến tìm đệ.

Lý Trân đầu óc trống rỗng, hắn căn bản không để ý Tôn Lễ đang nói chuyện gì? Hộp Xá Lợi này xuất hiện khiến hắn rất kinh ngạc.

Hắn chậm rãi cầm hộp Xá Lợi lên, xem xét rất tỉ mỉ. Đúng là kể cả hình dáng, độ nặng và hoa văn khắc trên đồng đều giống nhau như đúc.

Hắn nhẹ nhàng vuốt nhẹ lên hoa văn trên hộp đồng, dù có chỗ rất mờ nhưng hắn vẫn mơ hồ phân biệt được, trong tay phật Di Lặc đang nâng một cái bình bát (chén ăn của sư).

Nói cách khác, đây cũng là một hộp Xá Lợi giả. Lý Trân nhắm hai mắt lại, nhớ lại chuyện ngày ấy Vương Nguyên Bảo nói với mình.

- Tổng cộng có ba hộp Xá Lợi, một hộp là Xá Lợi thật, bản thân hắn lấy được hộp Xá Lợi ấy, mà hai hộp Xá Lợi giả kia, một rơi vào tay Vương Nguyên Bảo, một hộp bị A Hoãn vương cướp đi.

Tay Lý Trân không khỏi run lên, hộp Xá Lợi giả này đáng lẽ nên ở Thổ Hỏa La cách đây hàng ngàn dặm, nhưng không ngờ lại xuất hiện ở một đầm nước nhỏ trong thành Lạc Dương, ở đây rốt cuộc đang cất giữ bí mật gì?

- Lý lão đệ, Lý công tử, đệ không sao chứ!

Tôn Lễ thấy hắn vẻ mặt khác thường, liền thấp giọng nhắc nhở. Lý Trân đang hoảng hốt dần khôi phục lý trí, hắn đem hộp Xá Lợi để lại giả sắt, cúi đầu thở dài một tiếng nói:

- Thật sự là âm hồn bất tán mà!

- Lần trước đệ có nói với ta về hộp Xá Lợi, chính là nó sao?

Lý Trân gật đầu, lại lập tức lắc đầu:

- Đệ lúc đó nói chưa rõ ràng, hộp Xá Lợi có liên quan đến đệ đã bị mở ra ở trong cung rồi, đây là một hộp khác, nhưng có lẽ nó cũng có liên quan đến đệ.

- Vậy Lý công tử có thể cho ta manh mối gì không?

Đây mới là chuyện Tôn Lễ quan tâm, vụ án này liên đới quá rộng, không chỉ là khiến y phải chịu áp lực rất lớn, mà còn ảnh hưởng đến tiền đồ cuary, nếu y có thể phá được vụ án này, rất có thể sẽ được phục chức, nên y nhìn Lý Trân bằng đôi mắt ngập tràn hy vọng.

- Lòng đệ bây giờ rất loạn, đệ muốn sắp xếp lại mọi chuyện thật rõ ràng đã. Tôn đại ca cho đệ một chút thời gian được không?

Tôn Lễ gật đầu, lấy hộp Xá Lợi đưa cho Lý Trân:

- Vụ án này do ta chủ quản, ta có thể quyết được. Hộp vật chứng này tạm thời cho đệ mượn, chờ để suy nghĩ kĩ càng rồi trả lại cho ta.

Hai người đi ra khỏi tiểu thương khố, Lý Trân lại hỏi:

- Vụ án này cấp trên cho Tôn đại ca bao nhiêu thời gian?

- Ba tháng, cấp trên yêu cầu ta phải phá vụ án này, nếu không phá được vụ án này, chắc ta chỉ có nước đi làm thị vệ thôi.

Lý Trân im lặng gật đầu, nếu Tôn Lễ đã mở lời với mình, mặc kệ chuyện này có liên quan gì đến hắn không, hắn đều sẽ giúp Tôn Lễ hết mình, cũng là trả cho y một món nợ ân tình.

Trong xe ngựa trên đường về nhà, Lý Trân khẽ vuốt ve chiếc hộp đồng trong tay, chiếc hộp này đáng ra nên ở trong tay A Hoãn Vương, nhưng bây giờ lại xuất hiện ở Trung Nguyên. Theo như hắn suy đoán, A Hoãn vương nhất định có liên quan đến Trung Nguyên.

Hộp Xá Lợi bằng đồng này như một tấm gương vậy, nó soi rọi hết những điểm khó hiểu trong lòng hắn, bắt hắn phải đối mặt với sự thật.

- Rốt cuộc là kẻ nào đã giết chết Võ Thuận?

Đây là một bí mật chưa được giải đáp của hộp Xá Lợi, hắn vốn tưởng vụ án Xá Lợi đã kết thúc, chuyện này đã không còn quan trọng, bản thân cũng có thể quên đi được.

Thật không ngờ, vô tình chuyện này lại xuất hiện trước mắt mình, điều này khiến Lý Trân nhớ đến lời nói của Cao Diên Phúc.

- Tranh đấu trong triều đình chính là như vậy, có đôi khi người cảm thấy mọi chuyện đã kết thúc, thật ra đó chỉ là một khởi đầu...

Lý Trân vô lực tựa vào thành xe, hộp Xá Lợi trong tay khiến hắn có cảm giác giống như hắn đang đi Cao Xương thì gặp bão cát vậy, đều là một định mệnh về tương lai tăm tối, mà hắn không thể trốn thoát.

Nhưng chuyện này rất phức tạp, hắn nên bắt đầu từ đâu đây?

... .

Ba ngày liền Lý Trân chìm trong mớ suy nghĩ hỗn độn, trừ việc thỉnh thoảng đi xuống lầu, mọi việc từ ăn ngủ nghỉ của hắn đều gọn trên lầu, Lý Tuyền bận buôn bán, cũng không lên chỗ hắn.

Hộp Xá Lợi bằng đồng treo ngay trước tấm mắt của hắn, vừa mở mắt ra là có thể nhìn thấy, đôi khi hắn thật sự mong cái hộp đồng kia rơi xuống, đập vào đầu hắn một cái cho tỉnh táo lại.

Ba ngày này hắn đã chỉnh lý lại toàn bộ những sự việc phát sinh trong thời gian qua, cũng tìm được một ít manh mối, chỉ có điều hắn không biết nên bắt đầu từ đâu, tựa như viết một bài văn vậy, phần mở bài nên viết sao đây?

- Công tử!

Tiểu nhị A Tài ở dưới lầu gọi hắn.

- Có chuyện gì?

Lý Trân mơ mơ màng màng đáp lại.

- Dịch cô nương đến rồi!

Lời nói của A Tài tựa như đánh một trận sấm rền, lập tức khiến tâm hồn mơ màng trên mây của Lý Trân trở về mặt đất, Dịch cô nương là ai? Dịch Yến không phải đi Bành Trạch rồi sao? Đầu óc hắn mông lung, chuyện gì cũng phản ứng rất chậm.

- Này! Huynh định không xuống đấy à?

Dưới lầu truyền đến tiếng hét của Dịch Yến, rất rõ ràng, Dịch Yến đã trở về rồi. Lý Trân bỗng mừng như điên, ngồi bật dậy, đầu đập phải chiếc hộp đồng bên trên, đau đến mắt bắn ra ngàn ngôi sao, nằm phịch xuống.

Một lúc lâu sau hắn mới lấy tay ôm trán đứng dậy, vừa liếc mắt nhìn đã thấy Dịch Yến mặc nam trang, đầu đội mũ ô long, mặc áo dài màu xanh lam, đai lưng bằng da, lưng đeo trường kiếm, khó chịu nhìn hắn:

- Muội đợi huynh lâu lắm rồi, huynh làm gì mà lâu thế?

Bây giờ Dịch Yến mới thấy hắn có điểm khác thường, bước lên quan sát hắn:

- Trán huynh sao vậy? sung cả một cục lên rồi.

Lý Trân ngượng ngùng nói:

- Vừa này huynh đứng dậy vội quá, đầu bị va một cái, đến giờ vẫn còn đau đấy.

Dịch Yến không kìm nổi che miệng cười khê, lại nhin cười nói:

- Muội biết rồi nhé, là huynh còn mơ ngủ bị muội gọi dậy chứ gì.

Lý Trân nhìn sắc trời, hóa ra bây giờ vẫn là sáng sớm, hai ngày nay hắn tỉnh tỉnh mê mê, đến mấy giờ rồi cũng không biết.

- Chờ một chút!

Lý Trân bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện, giống như vừa mới bật ra một manh mối, hắn nhất định phải nắm bắt được, nên hắn khoát tay, để Dịch Yến không cắt ngang dòng suy nghĩ của hắn.

Dịch Yến tức giận, chân đạp xuống sàn:

- Huynh sao vậy? Bị hồ đồ rồi à?

A Tài đứng bên cạnh nói:

- Dịch cô nương, công tử đã ba ngày không xuống lầu, cả ngày cứ cầm cái hộp đồng ngẩn người ra, có khi bây giờ công tử vẫn chưa tỉnh táo lại đâu.

- Hộp đồng nào? Đưa cho ta xem!

Dịch Yến tò mò hỏi.

Lý Trân lập tức nhớ ra, Dịch Yến chính là manh mối mấu chốt, lúc trước vì Dịch Yến đi Bành Trạch, hắn đành phải bỏ qua manh mối này, bây giờ Dịch Yến đã trở về giúp hắn tìm được chìa khóa giải đáp bí mật này.

- Muội đợi ta một chút!

Lý Trân xoay người chạy vội lên lầu, một tay với lấy chiếc hộp đồng treo trên không trung giật xuống, ba chân bốn cẳng nhảy xuống cửa tiệm ở dưới, đưa hộp Xá Lợi cho Dịch Yến.

- Muội xem cái này đi.

Dịch Yến nhận lấy chiếc hộp đồng, cũng không khỏi ngây ngẩn cả người:

- Huynh... sao huynh lại có được một trong số chúng?

- Chuyện này nói ra rất dài, muội vào bên trong ngồi đã, huynh sẽ nói uội những chuyện đã xảy ra.

Lý Trân đưa Dịch Yến vào trong phòng ngồi, A Tài mang lên cho họ hai chén nước ấm, Dịch Yến uống một hớp, lại quay sang quan sát hắn:

- Sao huynh không hỏi muội vì sao quay lại?

Bây giờ Lý Trân mới trả lời:

- Mấy hôm nay đầu óc ta cứ mơ mơ hồ hồ, biết tin muội về mừng đến phát điên, nhưng gặp muội rồi lại quên mất không hỏi đấy!

Khuôn mặt xinh đẹp của Dịch Yến ửng đỏ, cúi đầu nhỏ giọng nói:

- Muội về huynh vui lắm sao?

Lý Trân cười gật đầu:

- Đương nhiên là vui rồi! Chỉ có điều không biết vì sao muội quay về thôi? Bá phụ có khỏe không?

- Phụ thân ở Bành Trạch rất khỏe, người dân Bành Trạch thuần phác, nghe nói cha muội đến, hơn vạn người đã ra ngoài thành chào đón, gần như là truyền tay nhau tung hô đưa cha muội đến huyện nha, việc ăn ở được sắp xếp raatschu đáo. Còn về muội, cha uội về đây chăm sóc mẫu thân.

Mặt Dịch Yến nóng lên, nàng lấy cớ này thật sự không inh, hai huynh trưởng đều ở kinh thành, đâu cần tới nàng chăm sóc mẫu thân.

Nàng vội vàng chuyển sang chuyện khác:

- Hộp Xá Lợi này sao lại nằm trong tay huynh?

Mấy hôm nay Lý Trân vì hộp Xá Lợi này mà vắt kiệt suy nghĩ, không biết bắt đầu từ đâu, hôm nay Dịch Yến trở về khiến hắn thấy một tia hy vọng.

Lý Trân vội vàng hỏi:

- Ta nhớ muội từng nói với ta, lúc trước là do muội bắn chết Võ Thuận có phải không?

Về mặt Dịch Yến hơi không tự nhiên, nàng không muốn nhắc lại chuyện này, do dự một chút, nàng nhỏ giọng hỏi:

- Lý đại ca, chuyện này có liên quan đến hộp Xá Lợi sao?

Lý Trân gật đầu, kể lại vụ án của Tôn Lễ, rồi nói:

- Những thế lực ngày trước tranh cướp hộp Xá Lợi này, ta mới hiểu rõ Lý Đán, Võ Thừa Tự, Tiết Hoài Nghĩa, nhưng còn có một thế lực thần bí nữa, đến nay không biết là ai, chính là người sau lưng muội, ta vẫn hoài nghi A Hoãn Vương làm việc cho người này, rất có thể y có liên quan đến hộp Xá Lợi này.

Địch Yến nghe Lý Trân nói rất có lý, cũng không bắn khoăn nữa, ngẫm nghĩ một chút nói:

- Nói thật muội cũng không biết người này là ai, muội chỉ tiếp xúc với một nữ nhân, gọi là A La cô, khoảng chừng bốn mươi tuổi, sau đó ả ta muốn giết muội diệt khẩu.

- Xem ra ả ta cũng chỉ là một nhân vật nhỏ, không biết muội là con gái của Lý tướng quân.

- Chắc là vậy! Nhưng muội không biết những người khác.

Lý Trân lại trầm tư một lát, hỏi:

- Vậy lúc trước khi ở Trường An muội đã ở đâu? Chắc chỗ đó muội vẫn còn nhớ chứ!

Địch Yến thở dài:

- Những kẻ đó căn bản không tin tưởng muội, lần đầu tiên đi đến sào huyệt của chúng, muội bị bịt mắt bằng vải đen, ngồi trên xe ngựa, căn bản không biết mình đang đi đâu? Chỉ biết đó là một tòa trang viên, lần sau liên lạc là trong am Tử Trúc phía đông thành Lạc Dương, kết quả bị bọn họ đuổi giết, muội phải nhảy xuống nước mới thoát chết.

Lý Trân chỉ thấy đầu óc đau rên, manh mối của Địch Yến vẫn quá ít ỏi, xung quanh thành Trường An có tận mấy trăm tòa trang viên, hẳn phải tìm kiếm từ đây?

Hơn nữa ở Đại Đường có rất nhiều thế lực phức tạp, có thể là Võ Tam Tự, cũng có thể là Thái Bình công chúa, còn có thể là Vi Đoàn Nhi, mà cũng có thể là Lý Đức Chiêu.

Thậm chí còn có thể là thế lực quý tộc ở Quan Lũng, như gia tộc Trương Tôn, gia tộc Độc Cô, gia tộc Đậu Thị, căn bản không thể tra xét từ đây được.

Trường An vốn là một nơi ngoa hồ tàng long, các thế lực nhiều mà phức tạp, hoàn toàn không thua gì Lạc Dương, thủ đô của Đại Đường tuy rằng dời đến Lạc Dương, nhưng vẫn có mối liên hệ rất lớn đến Trường An.

Vậy thì người giết chết Võ Thuận, rốt cuộc là của thế lực nào?

95. Chương 95: Bí Mật Trong Bức Thư.

Lúc này, Địch Yến suy nghĩ một chút nói:

- Nếu Lý đại ca nhất định phải truy tra chuyện này, muội thấy có thể bắt đầu từ chỗ sư phụ của muội, dù sao cũng là sư phụ để muội đến Trường An giúp sức, bà nhất định biết kẻ đứng sau chuyện này là ai.

Lý Trân tinh thần chấn động, kỳ thật hẳn cũng nghĩ đến Công Tôn đại nương, Địch Yến từng nói chuyện này là do Công Tôn đại nương muốn trả một món ân tình, kỳ thật Công Tôn đại nương chính là đường tắt, nhưng Lý Trân cũng biết, Công Tôn đại nương tuyệt đối không nói cho bọn họ biết nhân vật thần bí kia là ai?

- Nhưng sư phụ muội sẽ đồng ý nói với muội sao?

Lý Trân chần chờ hỏi.

Địch Yến lắc đầu:

- Sư phụ đương nhiên sẽ không nói, nhưng muội biết rằng lúc ấy bà nhận được một phong thư, chính là do phong thư ấy mà bà muốn muội đến Trường An làm việc, chỉ cần chúng ta có thể tìm được phong thư ấy, có lẽ là có thể biết người đó là ai?”

- Bức thư ấy còn tồn tại không?

- Huynh chưa biết sư phụ của muội rồi, bà ấy rất coi trọng tình cảm giữa những người bạn bè cũ, không bao giờ vất đi những thứ liên quan đến bạn cũ cả, bọn muội đều biết sư phụ có một căn phòng chuyên để cất giữ những món đồ cũ, ngay trng phòng của bà. Mấy năm trước muội từng vào rồi, bên trong một chiếc rương lớn chất đầy rất nhiều thư từ, phải đến hơn mấy ngàn lá. Lá thư ấy nhất định cũng ở trong đó.

- Muội có thể tìm được bức thư ấy từ trong mấy ngàn lá thư sao?

Lý Trân có chút hoài nghi hỏi dồn.

Địch Yến cười nói rất tự nhiên, ánh mắt lóe lên vẻ tự tin:

- Chỉ cần uội một khắc, muội nhất định có thể tìm thấy.

Lý Trân khoanh tay đi vài bước, trong lòng hẩn có một phương án, cười nói:

- Chuyện này vẫn phải mời Thu Nương đại tỷ hỗ trợ.

Câu nói này đã nhắc nhở Địch Yến, việc của Triệu Thu Nương lần trước nàng vẫn quên chưa hỏi Lý Trân:

- Muội quên mất không hỏi, sao huynh lại quen đại tỷ của muội.

- Chuyện này nói ra rất dài, chúng ta vừa đi vừa nói chuyện.

...

Trong võ quán Nam Viên, một trăm đệ tử tay cầm kiếm đang ra sức chém giết. Cả không gian rộng lớn bên trong võ quan, khắp nơi đều là tiếng la hét, chém giết.

Lý Trân không mấy hứng thú với bốn võ sĩ huấn luyện, toàn bộ tâm tư của hẩn đều đặt vào lá thư này. Việc hẩn nhờ vả Triệu Thu Nương mà nàng vẫn chưa đồng ý khiến trong lòng hẩn rất sốt ruột.

Hẩn lại không nhịn được nói:

- Thu Nương đại tỷ, tỷ giúp tiểu đệ đi mà!

Triệu Thu Nương mặc một thân trang phục võ sĩ màu trắng, tóc buộc đuôi ngựa đơn giản, mặt không hề điểm phấn. Bộ trang phục với áo ngắn và quần ống rộng càng làm lộ rõ dáng người mảnh khảnh.

Tuy Triệu Thu Nương không hề trang điểm, nhưng đôi mắt vẫn quyến rũ rung động lòng người, nàng liếc nhìn Lý Trân và tiểu sư muội Địch Yến, trong lòng âm thầm suy đoán quan hệ giữa bọn họ.

Tuy rằng ở Đại Đường, nam nữ kết giao là chuyện rất bình thường, một đôi nam nữ xuất hiện ở nơi công cộng là việc rất bình thường, càng không nói lên được giữa họ có quan hệ đặc biệt gì cả.

Tuy nhiên với trực giác của một người phụ nữ như Triệu Thu Nương, nàng vẫn có thể nhìn thấy giữa hai người có tình cảm, đôi bên đều quý mến lẫn nhau, chỉ là chưa nói ra miệng thôi.

Nếu là người khác, Triệu Thu Nương cũng chẳng ngại gì để bọn họ có thể thoải mái cười đùa, nhưng Triệu Thu Nương biết đại tỷ của Lý Trân là Lý Tuyền không thích Địch Yến, bản thân cũng không muốn nhiều chuyện, chọc giận Lý Tuyền.

Triệu Thu Nương đành giả vờ không biết gì cả, đôi mắt quyến rũ liếc về phía Lý Trân cười nói:

- Công tử chỉ tập trung vào yêu cầu với Thu Nương, mà cũng không nói rõ mình sẽ báo đáp thế nào, như vậy Thu Nương biết giúp công tử sao đây?

Lý Trân gãi đầu, hẩn quả thật đã đồng ý giúp Triệu Thu Nương rất nhiều việc, nhưng nay đến một chuyện cũng chưa làm được, ví dụ như dạy đệ tử của nàng cưỡi ngựa bắn cung, nói đã rất lâu rồi mà vẫn chưa làm được, qua thực khiến Lý Trân hơi thẹn thùng.

- Thu Nương đại tỷ, tỷ giúp đệ lần này đi mà! Lần sau đệ nhất định sẽ giúp tỷ.
 - Lại là lần sau, người toàn khiến ta làm ăn lỗ vốn, như vậy đâu có được? Hay là như vậy đi! Bây giờ người ra luyện kiếm với các đồ đệ của ta, chuyện của người, ta sẽ thương lượng với sư muội, thế nào?
- Không đợi Lý Trân trả lời, Địch Yến đã cười nói:
- Lý đại ca, huynh đừng khiến đại sư tỷ phải khó xử, huynh đồng ý đi!
 - Con nhóc này, cái gì mà làm khó tỷ, tỷ mà bị hấn làm khó sao? Đây chẳng qua là hấn có thành ý hay không thôi.
- Tuy là đang nói chuyện với Địch Yến, nhưng đôi mắt quyến rũ của Triệu Thu Nương lại không hề rời khỏi Lý Trân.
- Lý Trân bắt đầu dĩ đành đồng ý:
- Được rồi, đệ đành đánh bạc cái mạng này vậy, cũng các đệ tử của Thu Nương tỷ luyện kiếm.
- Triệu Thu Nương lườm hấn một cái:
- Cái gì gọi là đánh bạc sinh mạng, chẳng lẽ các đệ tử của ta sẽ ăn thịt người hay sao?
- Nàng khua tay gọi mười mấy đệ tử ở phía tây nói:
- Các cô nương, sư phụ tìm cho các con một đối thủ để luyện kiếm, các con không cần khách khí, phải thể hiện hết năng lực tiềm tàng để tiếp đón hấn.
- Một đám nữ đệ tử trẻ tuổi vọt lên, vây chặt lấy Lý Trân, những tiếng cười duyên oanh oanh yến yến vang vọng một mảnh sân. Địch Yến nhìn thoáng qua thấy Lý Trân tay chân luống cuống, không khỏi vừa bực mình vừa buồn cười, đi theo Triệu Thu Nương vào phòng trong.
- Hai người ngồi xuống, Triệu Thu Nương rót cho Địch Yến một chén trà mới pha, cười nói:
- Tỷ để hấn đến dạy kiếm các nữ đệ tử, chắc muội chẳng thoải mái tẹo nào đúng không?
- Địch Yến mặt đỏ lên, nhỏ giọng nói lầm bầm:
- Muội không thoải mái ở đâu chứ, hấn dạy ai là việc của hấn, đâu có liên quan đến muội?
- Triệu Thu Nương cười híp mắt:
- Nếu không liên quan đến muội, vậy để ta mời hấn là giáo đầu lâu dài, chuyên môn dạy các nữ đệ tử của ta, hài! Nam giáo đầu dạy nữ đệ tử, nữ giáo đầu dạy nam đệ tử, ta thấy càng thêm hứng thú, quả là một ý kiến hay!
 - Đại sư tỷ, chúng ta không nói chuyện này được không!
- Địch Yến dù sao vẫn còn trẻ, da mặt còn mỏng, ánh mắt lộ rõ vẻ xấu hổ.
- Triệu Thu Nương chỉ định đùa Địch Yến một chút, thấy nàng xấu hổ thì không nhịn cười nổi, Triệu Thu Nương lại khẽ cười nói:
- Ta nói vậy thôi, hấn đâu có dễ mà mời được, không nói chuyện này nữa, nói vào việc chính, tiểu sư muội muốn ta hỗ trợ thế nào đây?
- Địch Yến tỉnh táo lại, thấp giọng nói với Triệu Thu Nương vài câu, Triệu Thu Nương chỉ về phía nàng cười nói:
- Con nhóc kì quặc này, nếu sư phụ mà biết được, không đánh chết tỷ mới là lạ, muội nói xem, tỷ giúp muội chuyện lớn như vậy rồi, muội đền bù cho ta thế nào đây?
- Địch Yến tức giận nói:
- Chuyện của hấn thì tỷ phải đòi hấn đền bù chứ! Muội cũng đang giúp đỡ hấn mà.
 - Vậy được rồi, để tiểu tử kia đền bù!

...

Công Tôn đại nương tuy rằng thu nhận hơn trăm nữ đệ tử, nhưng được bà coi là những đồ đệ thực sự chỉ có năm người, Triệu Thu Nương là một trong số đó.

Mà Dịch Yến chỉ là bởi vì thiên tư thông minh, khinh công rất tốt nên mới được bà quý mến, nhưng bởi vì cha của Dịch Yến mà bà vẫn không coi nàng là đệ tử thật sự.

Buổi chiều, Triệu Thu Nương tìm đến chỗ sư phụ Công Tôn đại nương, ngày mai nàng có năm tên đệ tử xuất sư, rất mong muốn sư phụ cùng tham gia nghi lễ xuất sư.

Nghi lễ xuất sư luôn là một sự kiện trọng đại trong cuộc đời mỗi người học võ, hơn nữa đồ đệ của Triệu Thu Nương chính là đồ tôn của Công Tôn đại nương, việc này đâu thể không mời bà được. Tuy nhiên bà cũng không cần xuất hiện trong thời gian quá lâu, chỉ cần có mặt một lúc là được.

Trong thời gian này, bà luôn dốc lòng luyện Tuyết Cáp hoàn mới, loại Tuyết Cáp hoàn mới này có thể khắc chế được độc tố kim loại đã được pha loãng, bà căn bản không còn sức đâu mà ra ngoài nữa, chẳng qua là đích thân t đến cầu khẩn, bà mới đồng ý đến võ quán của nàng.

Sáng sớm hôm sau, Công Tôn đại nương vừa mới ra khỏi nơi ở, Dịch Yến liền lên vào phòng sư phụ, cười tủm tỉm hỏi tiểu nha hoàn bên cạnh sư phụ:

- Mẫn Nhi, sư phụ đi đâu rồi?

...

Sau nửa canh giờ, Dịch Yến về tới quán rượu, đưa cho Lý Trân một bức thư:

- Chính là bức thư này!

Trong lòng Lý Trân vui mừng quá đỗi, vội vàng cầm lấy lá thư, Dịch Yến lại rút phong thư lại:

- Muội mạo hiểm cả tính mạng mới lấy được phong thư này cho huynh, huynh đành cảm tạ muội thể nào đây?

Lý Trân cười khổ một tiếng nói:

- Câu này của muội, Thu Nương đệ tỷ đã sớm nói với huynh rồi.

- À...

Dịch Yến trề môi ra đáp lại, như cười như không nhìn hắn:

- Vậy huynh đã đồng ý với đại sư tỷ chuyện gì rồi? Có phải là dạy các nữ đệ tử của tỷ ấy luyện kiếm không đấy?

- Chuyện này... đương nhiên là không có, quan trọng là không thể thực hiện được, sang năm ta phải tham gia Vũ Cử, còn phải giúp Tôn đại ca điều tra vụ án này, giúp hắn lấy lại công đạo, lấy đâu ra thời gian dạy nữ đệ tử của tỷ ấy luyện kiếm nữa chứ, ta chỉ đồng ý dạy đệ tử của tỷ ấy cưỡi ngựa bắn cung, mấy ngày chắc là đủ rồi.

Đuôi lông mày Dịch Yến nhếch lên ý cười, đưa lá thư cho hắn:

- Huynh đã bận rộn như vậy, tạm thời muội sẽ chưa đòi huynh cảm tạ ngay, huynh xem thư đi đã!

Lý Trân nhận lấy lá thư, mở ra đọc kĩ, chỉ thấy trong thư viết một bài thơ.

Văng sự trần phong thanh tiệp tiêu

(Chuyện cũ phủ bụi, âm thanh còn đâu nữa)

Nguyệt hạ sơn trang độ hôn hieu

(Trăng soi dưới núi phủ bóng hoàng hôn)

Lạc dương cung nhận phi lai trì

(Cung Lạc Dương, cánh nhận đến muộn)

Thỉnh quân nhất tẩu thượng thanh dao

(Mời chàng đến Thượng Thanh cùng một chuyến)

Nét bút rất cứng cáp, mạch thơ tuôn trào như nước chảy mây trôi, dưới bức thư có câu đề tặng “Người đứng dưới ánh trăng”. Lý Trân có chút ngây ngẩn cả người, hần lật lên lật xuống xem xét phong thư rất kỹ càng, ngoại trừ một đóa mẫu đơn trên phong thư thì không có gì khác cả.

Địch Yến cũng bắt đầu nhìn rất hiếu kì, nhú mày nói:

- Đây là thư kiểu gì vậy, , không đầu không đuôi, nhưng mà “Người đứng dưới ánh trăng” thì muội từng nghe người từng muốn giết muội là A La cô nhắc đến, hình như là thủ lĩnh của bọn chúng.

Lý Trân đọc đi đọc lại bài thơ đến mấy lần, xem chừng đã hiểu. Chuyện cũ phủ bụi, âm thanh còn đâu nữa là ám chỉ chuyện xưa từ rất nhiều năm trước, xem ra ám chỉ ân tình mà Công Tôn đại nương đã nợ mình.

Trăng soi dưới núi phủ bóng hoàng hôn là chỉ nơi người đó đang ở, nói cho Công Tôn đại nương biết phải phái người đến đâu? Nguyệt Hạ sơn trang là một địa danh trong thành Trường An.

Cung Lạc Dương, cánh nhận đến muộn, là thân phận của người viết thư, chẳng lẽ phong thư này được gửi từ trong cung đến? Tuy nhiên nét bút cứng cáp, không giống nữ giới viết khiến Lý Trân bắt đầu thấy hoang mang.

Lúc này, Địch Yến chỉ vào câu thơ cuối cùng nói:

- Lý đại ca, Lạc cung này có lẽ không chỉ cung Lạc Dương, mà chỉ cung Thượng Thanh phía bắc Lạc Dương, nên mới gọi là Thượng Thanh dao.

Lý Trân tỉnh ngộ, nếu như hiểu thông suốt là chỉ cung Thượng Thanh, sư cô của Địch Yến không phải là lão đạo cô sao?

Mặt khác Địch Yến còn từng nói với mình, sư tổ của nàng là Tử Y chân nhân cũng là một đạo cô, bà cùng với Công Tôn đại nương có mối liên hệ mật thiết với đạo giáo.

Là Thượng Thanh cung ở phía bắc là nơi thanh tu của đạo sĩ nổi danh nhất Lạc Dương, cũng là đạo quan của hoàng gia, lá thư này rất có thể là do đạo quan ấy viết, nhưng đạo sĩ này không hẳn đã vì hám lợi, mà sau lưng còn có kẻ chủ mưu thật sự.

Tuy rằng nói vậy, Lý Trân cảm thấy trong thư dường như còn có thâm ý khác, tuy nhiên từ lá thư đã tìm ra được manh mối, Nguyệt Hạ sơn trang và người dưới ánh trăng, Lý Trân có thể suy đoán, sơn trang mà lần đầu tiên Địch Yến đến chính là Nguyệt Hạ sơn trang.

- Lý đại ca, chúng ta có nên đi Trường An một chuyến không?

Địch Yến thấp giọng hỏi.

Lý Trân trầm tư một lát, chậm rãi gật đầu nói:

- Xem ra chúng ta phải đi Trường An một chuyến rồi.

96. Chương 96: Nguyệt Hạ Sơn Trang.

Trong một tòa điện bên ngoài cung Thái Sơ, hai mươi mấy cung nữ và hoạn quan phân bố ra bốn phía cửa chính, cảnh giác quan sát tình hình bốn phía.

Bên trong điện, ở một gian phòng mới được tạm ngăn ra, dưới ánh sáng ngọn đèn mờ, hai cung nữ đang giúp Vi Đoàn Nhi mặc vào chiếc quần lụa mỏng.

Ngư Phẩm Long thì mệt mỏi nằm vật trên chiếc thảm Ba Tư, chậm rãi mặc tiết khổ màu trắng vào, gãi cúi đầu thở hổn hển, dường như thể lực cạn kiệt quá độ.

Vi Đoàn Nhi cực kỳ bất mãn, trừng mắt nhìn gã, lạnh lùng nói:

- Lúc trước ta đã nói với ngươi, tất cả các nữ nhân trong phủ đều không được sờ vào, nhưng ngươi lại không bỏ vào tai, có phải thấy ta dễ tính quá nên muốn bắt nạt thể nào cũng được có phải không?

Ngư Phẩm Long sợ hãi Vi Đoàn Nhi, vội vàng đứng lên nói:

- Ty chúc tuyệt không có chạm vào họ!
- Vậy sao lại bắt lực như vậy?

Vi Đoàn Nhi xoay người một cái, giật lấy quần áo gã:

- Nói! Ngươi nuôi gái ở ngoài có phải không?

Ngư Phẩm Long sợ tới mức chân tay đều mềm nhũn, run rẩy nói:

- Tuyệt không có chuyện này. . . .

Vi Đoàn Nhi bỏ gã ra, hừ một tiếng rất mạnh:

- Hôm nay ta tạm tin ngươi, ngươi nhớ kỹ, nếu để ta phát hiện ngươi nuôi gái ở nhà, để xem ta sẽ lột da ngươi như thế nào!
- Ta tuyệt đối không dám!

Ngư Phẩm Long nghĩ đến thủ đoạn của Vi Đoàn Nhi, sau lưng mồ hôi ướt đẫm.

- Còn việc ta đã giao, cũng đến lúc cần rồi, ngươi lập tức đến Trường An lấy thứ đó ra!
- Nhưng, ty chức vẫn chưa...

Ngư Phẩm Long liếc nhìn hai cung nữ, không dám nói tiếp nữa.

Vi Đoàn Nhi khoát tay áo:

- Hai người các ngươi lui xuống trước đi!

Hai cung nữ nhanh chóng lui xuống, trong phòng chỉ còn hai người Vi Đoàn Nhi và Ngư Phẩm Long, Vi Đoàn Nhi lấy từ túi da tùy thân ra một cái ống nhỏ, đưa cho Ngư Phẩm Long.

- Tất cả các cơ quan ám khí cơ mật trong địa cung đều được ghi rất rõ ràng trong bức tranh này, ngươi cứ dựa theo cách ta nói đi vào địa cung rồi đi theo bức tranh chỉ dẫn, sẽ không gặp nguy hiểm.

Nhưng ta phải nhắc lại ngươi một câu, thời gian là đúng giờ tý năm ngày sau, sớm một khắc không được, trễ một khắc cũng không được, lấy được đồ của ta phải đi ngay, không cho phép một chút sai lệch nào, nếu không ngươi chết trong đây ta cũng mặc kệ.

- Ty chức nhớ kỹ, nhưng nếu gặp phải quan binh tuần tra thì phải làm sao? Đó dù sao cũng là hoàng cung mà!

- Ngu xuẩn! Ngươi đến cả chuyện vặt này còn xử lý không xong thì có thể làm nên chuyện gì!

Vi Đoàn Nhi hung hăng mắng gã một câu, có lẽ là thực sự sợ Ngư Phẩm Long làm hỏng chuyện của ả, Vi Đoàn Nhi ngẫm nghĩ một chút rồi nói với gã.

- Lúc đó ta sẽ an bài để không có quan quân tuần tra, nhưng ngươi phải nhớ kỹ, lấy đồ ra không khó, khó nhất là tiến vào địa cung, chín quả cầu đồng chỉ xuất hiện trong thời gian một chén trà, ngươi không thể có bất kỳ sai sót nào.

- Ty chức không dám khinh suất!

Vi Đoàn Nhi biết khả năng của Ngư Phẩm Long tệ hại đến đâu, nhưng Ngư Phẩm Long lại rất nghe lời, điểm này còn tạm khiến nàng vừa lòng, xét đến việc gã rất nghe lời nên lần này ả quyết định cho gã một cơ hội.

Đi tới cửa, Vi Đoàn Nhi lại quay đầu lại hung ác nói:

- Chuyện này mà làm xong, ta đương nhiên có thưởng, nhưng nếu làm hỏng chuyện, để xem ta lột da người thế nào!

Ngư Phẩm Long long sợ tới mức cả người run rẩy, cúi gập đầu xuống.

...

Bốn ngày sau, Lý Trân và Dịch Yến tới Trường An, lúc này đã là lúc xế chiều, hai người đều có chút mệt mỏi.

Cách thành đông Trường An khoảng nửa dặm, đường xá trở nên náo nhiệt hơn, hai bên đường đầy rẫy những nhà groj và quán rượu, trên nóc nhà có những lá cờ tung bay rất thu hút.

- Lý đại ca, chúng ta tìm một quán rượu ngồi xuống trước đã!

Lý Trân cũng muốn tiện đường hỏi thăm tình hình của sơn trang dưới ánh trăng, liền chỉ vào tửu quán lớn nhất gần đây:

- Vậy chỗ kia đi, Túy Tiên Cư, thoát nhìn cũng không tệ.

Hai người đi đến trước tửu quán, một tiểu nhị mặt đôn đả tươi cười lập tức chạy đến đón chào.

Dịch Yến vẫn mặc nam trang như cũ, đây là một đặc sắc của thời nhà Đường, nữ tử thích mặc nam trang, Dịch Yến và Lý Trân đều đầu đội mũ cánh chuồn, mặc áo dài màu lam, thắt lưng da, đeo trường kiếm, quần dài, chân đeo giày da, đây cũng là trang phục của nam giới phổ biến nhất thời Đường.

Quán rượu có rất nhiều tiểu nhị, đương nhiên nhìn ra Dịch Yến là nữ giả nam trang, tuy nhiên người ta đã không muốn để lộ thân phận nữ nhi, họ cũng sẽ không nói toạc ra.

- Hai vị công tử, thịt dê nướng của tiểu điểm là ngon nhất Trường An, nếu không nếm thử, coi như là uống công một chuyến đến Trường An rồi.

Lý Trân sớm đã quen với mấy chiêu trò quảng cáo, nào là tốt nhất Trường An, số một Lạc Dương, hần cười hỏi:

- Có chỗ nào gần cửa sổ không?

- Có! Có! Hai vị đi theo ta.

Có người đi lên giúp bọn họ dắt ngựa, hai người đi theo tiểu nhị lên lầu hai, trên lầu rất ồn ào, kinh doanh thịnh vượng, bọn họ tìm một chỗ bên cửa sổ ngồi xuống.

Lý Trân đưa cho tiểu bảo một ít tiền, cười nói:

- Vất vả rồi, ta muốn biết chút thông tin về chỗ này.

Tiểu nhị được tiền, miệng cười càng thêm rạng rỡ:

- Ta chính là người bản xứ ở Trường An, Trường An chẳng có chuyện gì ta không biết cả, công tử cứ việc hỏi.

Lý Trân trầm ngâm một chút nói:

- Ta muốn biết gần Trường An có nơi nào là Nguyệt Hạ sơn trang không?

Tiểu nhị ngáy người ra, cũng là lần đầu tiên y nghe thấy nơi này, quanh co mãi mới nói:

- Công tử nói không phải Trường An rồi! Trường An có bốn mươi tám tòa trang viên, không có chỗ nào ta không biết, nhất định là công tử muốn hỏi một tòa trang viên nào đó ở Quan Trung rồi!

Địch Yến chẳng hề thích cách nói chuyện thoải phòng của tiểu nhị chút nào, khuôn mặt xinh đẹp hơi cúi xuống:

- Người không biết không phải là không có, mau đến hỏi chương quây thử xem, bằng không thì đừng có tùy tiện thu tiền của người khác.

Tiểu nhị cười khỏ một tiếng nói:

- Hai vị chờ một chút, ta đi hỏi ngay đây!

Chỉ trong chốc lát, tiểu nhị liền quay lại, rất hưng phấn nói:

- Hai vị, thật có lỗi, chương quây nhà chúng ta cũng không biết Nguyệt Hạ sơn trang, cũng chưa từng nghe nói đến bao giờ cả.

Mấy khách uống rượu bên cạnh cũng đều lắc đầu, tỏ vẻ không biết đến Nguyệt Hạ sơn trang.

Lý Trân và Địch Yến nhìn nhau, hai người đều có chút buồn bực, ngàn dặm xa xôi chạy tới Trường An, nhưng lại không ai biết Nguyệt Hạ sơn trang ở đâu.

Sau khi ăn vài món, hai người sang nhà trọ cạnh đó thuê hai gian phòng hảo hạng, tiện thể hỏi thăm luôn tiểu nhị và chương quây, nhưng cũng không ai biết Nguyệt Hạ sơn trang ở đâu.

Trong phòng, Lý Trân và Địch Yến rầu rĩ không vui ngồi đối diện nhau, bọn họ đã hỏi han rất nhiều người về Nguyệt Hạ sơn trang, nhưng không có ai biết cả.

- Lý đại ca, có thể Nguyệt Hạ sơn trang vốn không ở Trường An, mà là xung quanh Lạc Dương, chúng đã tìm nhầm rồi chăng?

Lý Trân lắc đầu:

- Huynh cảm thấy tòa sơn trang này nên nằm ở Trường An, chính là sơn trang lần đầu tiên muội đến, hoặc là Nguyệt Hạ chỉ là biệt danh của nó thôi, chúng ta nhất định phải mời người có khả năng điều tra.

Câu nói cuối cùng của Lý Trân khiến đôi mắt long lanh như bảo thạch của Địch Yến sáng lấp lánh, vội nói:

- Nói vậy muội mới nhớ, muội có một người thúc thúc từng làm Kinh Triệu doãn, thúc ấy đã cáo quan, chắc là ở Trường An, chúng ta có thể nhờ thúc ấy giúp đỡ tìm Nguyệt Hạ sơn trang.

Lý Trân không nói gì, hắn đang nghĩ đến nhà họ Vương, nhờ Vương Nguyên Bảo hoặc là Vương Khinh Ngữ hỏi thăm giúp hắn. Nhưng hắn vẫn còn một chút chần chừ, dù sao Vương gia cũng liên quan đến vụ án Xá Lợi, để bọn họ hỏi thăm giúp cũng không hợp lý.

Đúng lúc này, tiểu nhị của nhà trọ bước đến cửa phòng. Cánh cửa đang khép hờ, y tiến đến gõ cửa:

- Hai vị công tử, ta quấy rầy một chút.

- Cửa đang mở, mời vào!

Tiểu nhị đi đến, vẻ mặt tươi cười cúi chào nói:

- Vừa rồi ta nghĩ lại, hình như đã nghe nói về Nguyệt Hạ sơn trang rồi.

Lý Trân mừng rỡ, lập tức đứng dậy hỏi:

- Là ở Trường An sao?

- Mấy tháng trước, có một khách trọ từng nói với ta về Nguyệt Hạ sơn trang, ta nhớ không nhầm thì y nói Nguyệt Hạ sơn trang là tên từ ba mươi năm trước, từ lâu đã đổi tên rồi, cho nên người bình thường hắn là không biết.

- Vậy người có biết tên hiện tại của nó không?

Lý Trân hỏi dồn.

Tiểu nhị gãi đầu, ngại ngần cười:

- Vừa rồi còn nhớ, không hiểu tại sao lại tự dưng quên mất.

Lý Trân lấy ra hai đồng tiền vàng đưa cho tiểu nhị, khích lệ y nói:

- Cố nghĩ ra xem nào!

Tiểu nhị lén lút sờ tiền vàng, tỏ ra chột nhốt ra:

- Ta nhớ ra rồi, hiện tại tên là Lộc Vân sơn trang, ở thành tây nam, phía bắc Kiều trấn, cách thành Trường An khoảng hai mươi dặm, đi đến gần hỏi thăm thì mọi người đều biết, rất nổi tiếng đó.

Tiểu nhị lấy ra một tờ giấy, đưa cho Lý Trân cười nói:

- Đây là tiểu nhân vẽ giúp công tử một bức sơ đồ, có thể công tử sẽ phải cần tới.

Lý Trân và Dịch Yến đều thầm mắng tiểu nhị vô sỉ, mỗi cái địa chỉ như vậy có gì mà không nhớ nổi, rõ là muốn vơ tiền, nhưng họ cũng chẳng muốn so đo với tên tiểu nhị tầm thường này, Lý Trân cầm lấy bản vẽ rồi bảo tên tiểu nhị kia ra ngoài.

Hai người ngồi bên bàn, nhìn thật kỹ tấm bản đồ, Dịch Yến trầm tư một chút nói:

- Chính là sơn trang đầu tiên mà mọi người đến, phương hướng và khoảng cách đều ăn khớp.

Nàng đề nghị với Lý Trân:

- Bây giờ trời vẫn còn sớm, nơi có cách cũng không xa, nhiều nhất nửa canh giờ, hay là chúng ta qua đó xem thử?

Lý Trân gật đầu:

- Ta cũng vậy, chúng ta đi đi thôi!

...

Ngoài cửa chính nhà trọ, tên tiểu nhị vừa rồi chạy đến một góc tối, cúi đầu khom lưng với một người áo đen nói:

- Thưa đại nhân, tôi đã đem địa chỉ và bản vẽ mà người dặn đưa cho họ, đồng thời cũng cho họ biết Nguyệt Hạ sơn trang chính là Lộc Vân sơn trang.

- Bọn họ có hoài nghi là có người khác mớm lời không?

- Bọn họ không hề hoài nghi, tiểu nhân cũng gặp rất nhiều loại người, có thể đối phó được.

Nói xong, tiểu nhị nhìn người áo đen đầy trông mong, trông mong vào lời hứa hẹn. Người áo đen cười đưa cho y một cái túi:

- Trong đây có mười quan tiền, thưởng cho người đấy!

Tiểu nhị vui mừng quá đổi, nhận lấy bọc tiền to liên mồm cảm ơn, người áo đen vừa cười nói:

- Ta chờ ngay sau nhà trọ, nếu bọn họ cưỡi ngựa rời khỏi nhà trọ, người lại đến nói cho ta biết, nói không chừng ta sẽ thưởng tiếp nữa.

- Nhất định! Nhất định! Tiểu nhân sẽ cẩn thận lưu ý hành động của bọn họ, báo cáo ngay cho đại nhân.

...

Một khắc (15 phút sau), Lý Trân và Dịch Yến đã chuẩn bị xong xuôi, lên ngựa chạy về phía tây Trường An. Bọn họ cũng đã thay đổi quần áo, chuyển thành quần áo màu đen để tiện cho việc di chuyển ban đêm, hành lý vẫn để ở nhà trọ, chỉ mang theo cung tên và trường kiếm, đi thẳng đến Nguyệt Hạ sơn trang.

Bức vẽ của tên tiểu nhị kia rất rõ ràng, bọn họ men theo đường phía tây chạy thẳng một mạch, hơn nửa canh giờ là đến Nguyệt Hạ sơn trang.

Nhưng ngay khi bọn họ vừa mới rời khỏi nhà trọ, người áo đen kia cũng phóng ngựa từ phía sau nhà trọ đuổi theo bằng một con đường bí mật đến Nguyệt Hạ sơn trang. Ước chừng con đường bí mật kia gần hơn mười dặm, nên y có thể đuổi đến Nguyệt Hạ sơn trang trước.

Khoảng nửa canh giờ sau, Lý Trân dẫn cho ngựa chạy chậm lại, phía trước đã là Tam Kiêu trấn phía tây Trường An rồi, hắn lấy bản đồ ra xem lại, chính là vị trí được đánh dấu.

Lý Trân quay lại nhìn về tây bắc, bên kia là một mảnh rừng cây rậm rạp, qua mảnh rừng ấy chính là Nguyệt Hạ sơn trang mà họ cần tìm.

Lý Trân điều chỉnh ngựa:

- Chúng ta đi!

Bọn họ chuyển lên con đường nhỏ phía Tây Bắc, chạy đến chỗ rừng cây.

Có lẽ do gần đây có người ở nên rừng cây cũng không quá âm trầm khủng bố, cây trong rừng thưa thớt, ở giữa có đường lớn xe ngựa đi được, xem ra có nhiều người thường qua lại đây bằng xe ngựa.

Đi xuyên qua rừng cây, một tòa trang viên hiện ra rõ ràng trước mắt, đây là một trang viên loại nhỏ, có khoảng mấy ngàn mẫu đất, bốn phía có tường cao bao bọc, một dòng sông nhỏ được đào xung quanh để bảo vệ, giữa trang viên còn có một ngọn núi nhỏ xanh mướt.

- Chính là ở đây.

Địch Yến thì thầm nói nhỏ, nàng nhận ra tòa trang viên này, đây chính là nơi lần đầu tiên đến Trường An nhận nhiệm vụ đến, cũng chính là hang ổ của đám người thần bí kia.

Cửa chính trang viên đóng rất chặt, trên có một bảng hiệu. Dưới ánh trăng, mơ hồ có thể nhận ra dòng chữ viết trên đó, chính là bốn chữ Lộc Vân sơn trang.

- Chẳng lẽ đây chính là Nguyệt Hạ sơn trang?

Lý Trân vừa dứt lời, chỉ nghe bên cạnh có người cười tiếp lời nói:

- Lý công tử nói không sai, nơi này chính là Nguyệt Hạ sơn trang!

Lý Trân vừa quay đầu lại, chỉ thấy trong rừng cây có một nam tử mặc áo trắng, mặt mỉm cười chăm chú nhìn bọn họ. Lý Trân lại nhìn xung quanh, thấy có mấy trăm người tay cầm nỏ tiến đến, bao vây bọn họ lại.

Người đàn ông mặc áo trắng khoanh tay cười nói:

- Lý công tử, Địch cô nương, ta chờ các người đã lâu rồi!

97. Chương 97: Mời Quân Tương Trợ.

- Người là ai?

Địch Yến rút kiếm ra hét lớn.

Người đàn ông áo trắng tiến lên khom người thi lễ:

- Tại hạ Vũ Ứng Hoàn, là quản sự của tòa sơn trang này, hoan nghênh hai vị đến Lộc Vân sơn trang.

Địch Yến quay đầu lại liếc nhìn Lý Trân, thấy hắn vẻ mặt bình thản, không hề kích động, lòng Địch Yến mới bình tĩnh lại, thu kiếm vào vỏ.

Lý Trân nghe người này họ Võ, chắc chắn có liên quan đến Võ gia tộc, cho dù không phải con cháu trong gia tộc Võ thị cũng có thể là loại con nuôi như Võ Thuận.

Hắn giục ngựa tiến lên, thi lễ với Võ Ứng Hoành nói:

- Các hạ trăm phương ngàn kế lừa chúng ta tới đây, ắt có mục đích!

Lý Trân đã ý thức được lời nói của tiểu nhị ở nhà trọ kia chính là một cái bẫy, tiểu nhị kia đã bị người ta giật dây để lừa bọn họ đến.

Võ Ứng Hoành không hề tức giận, cười nói:

- Đúng là chủ nhân của chúng ta có lời mời hai vị đến, ta chỉ đành phục mệnh, mời hai vị đến đây một chuyến.

Y vung tay một cái, cửa chính của sơn trang lập tức mở ra, Địch Yến thấp giọng hỏi Lý Trân nói:

- Lý đại ca, chúng ta nên làm gì bây giờ?

Lý Trân nhìn thoáng qua những người cầm nỏ đang bao vây xung quanh, suy nghĩ một chút nói:

- Bọn họ nếu muốn giết chúng ta, sẽ không bày trò phiến toái như vậy, chúng ta theo họ vào thôi.

Võ Ứng Hoành gật đầu:

- Lý công tử nói không sai, nếu muốn giết các vị thì chúng ta đã ra tay lâu rồi, chủ nhân nhà ta kỳ thật là có chuyện tìm Lý công tử, nếu Lý công tử lo lắng, Địch cô nương có thể trở về ngay, ta cam đoan sẽ không ngăn cản.

Y khoát tay, tất cả những người mặc áo đen đều dẹp đường, thu lại cung nỏ.

Địch Yến trái lại không hề rời khỏi, Lý Trân chưa kịp nói lời nào, nàng lập tức quay đầu ngựa lại, giục ngựa chạy về phía sơn trang. Lý Trân âm thầm kêu khổ, hắn vốn muốn để Địch Yến trở về, không ngờ cô gái nhỏ này lại nhìn thấu tâm tư hắn.

Bất đắc dĩ, hắn cũng đành phải giục ngựa chạy về phía sơn trang.

Mọi người dừng lại ở trước một tòa nhà lớn, xuống ngựa. Võ Ứng Hoành tiến lên chấp tay thi lễ nói:

- Hai vị xin mời đi theo ta!

Lý Trân và Địch Yến nhìn nhau, đi theo y lên cầu thang, hai bên đứng đầy những võ sĩ áo đen, ánh mắt lạnh lùng nhìn chăm chú vào bọn họ, bọn họ đi thẳng tới hành lang.

Đi vào đại sảnh, Võ Ứng Hoành xoay người nói với Địch Yến:

- Chủ nhân nhà ta muốn nói chuyện riêng với Lý công tử, mời Địch cô nương đứng ngoài đây chờ một lát.

Lý Trân lại lắc đầu:

- Hoặc là cùng nhau đi vào, hoặc là chúng ta trở về!

- Chuyện này...

Võ Ứng Hoành rất khó xử.

Lúc này, trong nhà truyền đến tiếng cười của nữ nhân:

- Không sao, mời hai người họ cùng đi vào!

Võ Ứng Hoành đành đưa tay:

- Mời hai vị vào trong!

Từ đầu đến cuối, Võ Ứng Hoành không hề bắt bọn họ giao kiếm ra hay khám xét người, điều này khiến Lý Trân hơi an tâm một chút, xem ra đúng là đối phương muốn bàn với mình chuyện gì đó.

Nội đường cũng không lớn, bố trí vô cùng đơn giản, chỉ có một cái bàn và mấy cái ghế thấp, trước cửa sổ có một nữ đạo sĩ mặc áo màu lam, đầu đội trúc quan, tay cầm một nắm bụi, nhìn tuổi tác thì khoảng ba mươi mấy, khuôn mặt thanh tú, đạo bào cắt rất tinh tế, tôn lên dáng người bà cao gầy mà vẫn đầy đặn.

Nữ đạo sĩ nhìn đánh giá Lý Trân một cái, khẽ mỉm cười:

- Bần đạo Thượng Thanh cung Tạ Ảnh, hẳn người chính là Lý Trân!

- Đúng vậy!

Tạ Ảnh nhìn Địch Yến, nụ cười thể hiện ra mấy phần áy náy:

- Lúc đó do có sai sót trong thông tin tình báo, không biết thân phận của Địch cô nương, nên đã mạo phạm Địch cô nương, ta đã nghiêm trị A La cô, bây giờ thành thật xin lỗi Địch cô nương!

Nói xong, bà hướng Địch Yến cúi đầu rất sâu, sự khách khí của bà vượt xa dự liệu của Địch Yến, Địch Yến vốn là người cứng rắn không chịu khuất phục, sự bất mãn trong lòng cũng vơi bớt hơn phân nửa, địch ý trong mắt cũng dần mất đi.

Lúc này, ánh mắt Tạ Ảnh lại hướng đến Lý Trân:

- Lý công tử cũng không cần đa nghi, đây chính là Nguyệt Hạ sơn trang, nhưng ta không phải là người dưới ánh trăng mà các người cần tìm, ta chỉ là nhận sự ủy thác của người khác thôi.

- Sao bà biết chúng ta muốn tìm người dưới ánh trăng?

Lý Trân nghi hoặc hỏi.

Tạ Ảnh thản nhiên cười:

- Lý công tử ngàn dặm xa xôi từ Lạc Dương tới Trường An tìm kiếm Nguyệt Hạ sơn trang, không phải vì muốn giải đáp bí mật trong lòng đó sao?

Lý Trân trầm ngâm một lát, lấy trong túi da tùy thân ra hộp Xá Lợi bằng đồng, đặt lên bàn:

- Tạ đạo cô hẳn là biết vật này?

- Ta quả thật biết nó, đây là hộp thứ ba, cũng là một hộp Xá Lợi giả, kỳ thật ta không hứng thú với nó.

Tạ Ảnh cười nói với Địch Yến:

- Lúc trước ta lo Lý công tử đưa cho Võ Thuận hộp Xá Lợi thật nên mời Địch cô nương ra tay, cướp hộp Xá Lợi, nhưng khi xác nhận được nó là hộp Xá Lợi giả nên đã bỏ qua, nếu không Địch cô nương đâu thể mang nó về được?

Địch Yến hừ một tiếng, quay đầu không thèm nhìn bà ta.

Tạ Ảnh khẽ cười, lại nói với Lý Trân:

- Ta biết Lý công tử còn nhiều điểm nghi vấn, ta có thể giải đáp tất cả cho công tử, để công tử giải bỏ những khúc mắc trong lòng, nhưng ta hy vọng trước khi ta giải thích hết mọi chuyện, công tử giúp ta làm một việc.

- Đây là một cuộc giao dịch?

Lý Trân cười lạnh nói.

Tạ Ảnh gật đầu:

- Có thể xem là vậy!

- Vậy nếu ta không đồng ý?

- Nếu Lý công tử không đồng ý, có thể tự do rời đi, ta sẽ không ngăn cản, đương nhiên ta cũng không sẽ uy hiếp Lý công tử, ví dụ như đại tỷ của công tử đang mở quán bán rượu, hay tỷ phu công tử đang chuẩn bị khảo thí, ta đều rất quý trọng.

- Người!

Lý Trân giận dữ, tay chậm rãi nắm chặt chuôi kiếm, ánh mắt hung ác nhìn chằm chằm nữ đạo sĩ:

- Người đang uy hiếp ta!

Tạ Ảnh vẫn cười như trước, lắc đầu:

- Ta hy vọng công tử cam tâm tình nguyện thực hiện giao ước này, cho nên ta lấy lễ đối đãi, càng không uy hiếp đại tỷ ngươi. Nói cách khác, áp lực phá án của Tôn Lễ thật sự rất lớn, nếu y không thể phá án, y đương nhiên sẽ bị bãi quan, Lý công tử hẳn là không muốn thấy chuyện này xảy ra có phải không?

Lý Trân phát hiện nữ đạo sĩ này quả thật rất lợi hại, chỉ mới nói chuyện mấy câu đã phát hiện điểm yếu của hắn. Hắn cúi đầu trầm tư một lát:

- Bà muốn tôi làm việc gì?

Tạ Ảnh nhìn ra sự lo lắng trong mắt Dịch Yến, liền cười với nàng nói:

- Dịch cô nương xin yên tâm, ta đương nhiên sẽ không bắt Lý công tử đi giết người phóng hỏa.

Mấy chuyện nhỏ nhất như giết người phóng hỏa, thủ hạ của ta có thể làm thỏa đáng. Ta cũng không bắt hắn làm việc gì trái với luân lý, ta chỉ là muốn mời Lý công tử thay ta đi lấy một vật, nói không chừng Dịch cô nương cũng có đất dụng võ.

Trong lòng Lý Trân thật sự cảm thấy hoang mang, hắn có cảm giác nữ đạo sĩ này nắm rõ mọi hành tung và động cơ của hắn, nàng như đứng bên cạnh quan sát nhất cử nhất động của mình, hơn nữa vụ án của Tôn Lễ phức tạp như vậy, bà ta chỉ muốn trao đổi bằng việc đi lấy một vật, điều này có thể sao?

Nữ đạo sĩ nhìn thấu sự nghi hoặc trong lòng Lý Trân, bà ta nhẹ nhàng lắc đầu nói:

- Lý công tử đừng tưởng rằng chuyện này dễ dàng, nếu dễ dàng vậy thì ta cũng không cần người ra tay đâu.

Vụ án của Tôn Lễ rất nghiêm trọng, chúng ta quả thật biết chân tướng, nhưng chân tướng này không dễ dàng gì mà có được, yêu cầu của chúng ta ngươi có đáp ứng được không?

- Bà nói đi! Chỉ cần tôi có thể làm được, tôi có thể đáp ứng.

- Vậy còn Dịch cô nương?

Tạ Ảnh vừa cười vừa nhìn về phía Dịch Yến.

Dịch Yến trầm ngâm một chút nói:

- Chính như người lời nói, chỉ cần không phải việc trái với luân lý, nếu chúng ta đủ khả năng, ta cũng có thể đáp ứng.

Nụ cười của Tạ Ảnh càng thêm rạng rỡ, bà ta khoát tay:

- Mời hai vị ngồi!

Ba người ngồi xuống bàn, Tạ Ảnh kéo một sợi dây nhỏ ở bên, lát sau có hai thị nữ mang ba chén trà thơm đến.

Lý Trân uống một ngụm trà nóng, nói thẳng:

- Trà không tệ, Tạ tiên cô, mời nói thẳng!

Tạ Ảnh trầm tư một lát mới chậm rãi nói:

- Chuyện này nếu nói từ đầu, các ngươi nên biết, bây giờ thành Trường An không còn là thành Trường An của thời Hán nữa.

Dịch Yến gật đầu:

- Cha ta từng nói với ta, bây giờ thành Trường An được kiến tạo năm Khai Hoàng thứ hai thuộc triều Tùy xây dựng, lúc ấy vốn gọi là thành Đại Hưng.

- Chính là như thế này, lúc ấy người chủ quản việc xây dựng thành Trường An là tướng quốc Cao Quýnh và đại sư Vũ Văn Khải, kể cả cung Thái Cực hiện nay cũng được xây dựng vào thời gian ấy, lúc ấy được gọi là cung Đại Hưng.

Ở phía đông cung Thái Cực có năm tòa nhà là Lăng Yên các, Công Thần các, Tử Văn các, Ngũ Văn các, trong có Tử Văn các cao nhất, là nơi để quan sát khí tượng, nhưng trên thực tế, nó lại cất giấu khác một bí mật.

- Bí mật gì?

Lý Trân và Dịch Yến đồng thanh hỏi.

Tạ Ảnh thấy hai người họ đều rất quan tâm, liền cười nói:

- Ta cũng mới biết được, Tử Văn các vốn tên là Kim Cương các, phía dưới có một địa cung rất tinh xảo, do Vũ Văn Khải tỉ mỉ kiến tạo, là nơi Tùy Văn đế đặt ba món bảo vật Phật giáo.

Lý Trân lúc này đã kịp phản ứng:

- Tiên cô muốn ta đến địa cung lấy món đồ ấy?

- Đúng vậy!

Tạ Ảnh gật đầu:

- Đồ vật ta cần đúng là đang được cất trong địa cung, ban đầu ta còn cho rằng địa cung cất giấu rất nhiều báu vật, sau mới biết trong địa cung chỉ có hai miếng Ngọc Linh Lung.

Ngọc Linh Lung là một loại hộp ngọc, trong thân được đục rỗng, thường hay để đựng đồ vật hoặc làm ống đựng bút, thứ đối phương muốn có được hẳn là đồ vật bên trong đó, nó có thể là thứ gì?

Lý Trân tò mò nhìn đạo cô.

Tạ Ảnh không trả lời nghi vấn của Lý Trân, cười nói:

- Chỉ cần hai người có thể đem hai miếng Ngọc Linh Lung đến đây cho ta, ta sẽ nói tất cả những chân tướng mà các người muốn biết, tuyệt không nuốt lời.

- Nhưng việc lấy hai miếng Ngọc Linh Lung này tuyệt đối không dễ dàng gì?

Dịch Yến hỏi.

- đương nhiên không dễ dàng, trong địa cung có rất nhiều cơ quan ám khí, không cảnh giác một chút là sẽ bỏ mạng, nhưng mấy vấn đề này cũng không lớn, ta có bản vẽ các cơ quan, các người có thể dựa vào nó mà đi, nhưng mấu chốt là kéo dài thời gian địa cung mở, người bình thường đúng là làm không được.

Lý Trân khó hiểu:

- Chẳng lẽ không có chìa khóa mở địa cung sao?

Tạ Ảnh cười khổ một tiếng:

- Có chìa khóa thì đâu cần vất vả như vậy, địa cung vốn có 9 chiếc chìa khóa, do lão cung nữ tên Biện Nga coi giữ, mười lăm năm trước Biện Nga qua đời một cách kỳ lạ, chín chiếc chìa khóa cũng chỉ còn tám.

Nhưng chỉ cần thiếu một chiếc là không thể mở địa cung ra, người kiến tạo địa cung Vũ Văn Khải quả không hổ là bậc thầy tuyệt luân, y đã suy xét đến việc này, cho nên cách mỗi bảy năm, địa cung đều có cơ hội mở ra một lần.

Lý Trân nghe đến đó, đã hoàn toàn hiểu rõ, đối phương muốn hấn tận dụng cơ hội địa cung mở ra, vào trong đó lấy Ngọc Linh Lung, nghe thì rất đơn giản, thực chất là vô cùng khó khăn.

- Địa cung khi nào thì mở ra?

Lý Trân lại hỏi.

- Chính là vào giờ tý đêm mai!

- Đêm mai?

Lý Trân và Dịch Yến nhìn nhau, nếu bọn họ không tới Trường An kịp thì phải làm sao?

Tạ Ảnh hiểu được ý nghĩ của bọn họ, cười nói:

- Nếu các người không đến kịp, ta đành phải cho người khác đi làm, nhưng ta sẽ cho các người điều kiện khác, còn khó khăn hơn chuyện này.

Lý Trân yên lặng gật đầu:

- Mời nói tiếp.

Tạ Ảnh nhìn chăm chú vào hắn lại nói:

- Cửa vào địa cung tuy rằng mỗi bảy năm mở ra một lần, nhưng chỉ có thời gian cực ngắn, tuy nhiên có cách khiến thời gian kéo dài hơn, cụ thể làm như thế nào, ta sẽ nói rõ ràng với các người.

Dừng một chút, Tạ Ảnh lại nói:

- Nhưng có một điều ta phải nói trước, đó là Ngư Phẩm Long đã đến Trường An rồi, phỏng chừng cũng là vì việc ngày mai địa cung mở ra.

- Vậy Lai Tuấn Thần thì sao?

Lý Trân và Ngư Phẩm Long đã từng quen biết, Ngư Phẩm Long không đáng lo ngại, người hắn lo lắng nhất là Lai Tuấn Thần, đó mới là kinh địch.

Tạ Ảnh lắc đầu:

- Lai Tuấn Thần không đến, chỉ có Ngư Phẩm Long thôi.

Lý Trân lập tức nhẹ nhàng thở ra, hắn chậm rãi mỉm cười:

- Tạ tiên cô có nhiều thủ hạ như vậy, đương nhiên không thể để cho họ đứng một bên khoanh tay đứng nhìn đấy chứ!

Tạ Ảnh cũng âm thầm hiểu được ý của đối phương, mỉm cười:

- Được! Ngư Phẩm Long do chúng ta phụ trách đối phó, các người tập trung tinh lực xuống địa cung.

98. Chương 98: Tử Vân Địa Cung.

Tuy là nữ đạo sĩ Tạ Ảnh kia muốn họ tạm thời cứ lánh mặt tại Nguyệt Hạ sơn trang, nhưng Lý Trân và Địch Yến vẫn kiên quyết quay về khách điểm.

Trở về khách điểm khi đã quá canh hai, Lý Trân đưa Địch Yến đến cửa phòng nàng. Hắn cười với nàng rồi nói:

- Nghỉ ngơi cho tốt, tối mai chúng ta sẽ phải mạo hiểm một phen dưới địa cung.

Trong lòng Địch Yến hơi chút lo lắng bất an.

- Lý ca ca, ta cứ có cảm giác rằng mọi việc không đơn giản như chúng ta nghĩ.

- Ta cũng có rất nhiều nghi vấn chưa thể lí giải, nhưng ít ra bọn chúng không có ý muốn giết chúng ta. Chờ đến tối mai, mọi chuyện sẽ được giải quyết rõ ràng, vậy nên mọi người đừng nghĩ nhiều nữa, mau ngủ đi.

Địch Yến im lặng gật đầu.

- Huỳnh cũng mau đi nghỉ đi.

Nàng chậm rãi khép cửa phòng. Lý Trân bước được vài bước bỗng chần chờ rồi dừng lại. Hắn ngoảnh mặt chăm chú nhìn vào cửa phòng Đường Yến. Đúng lúc đó cánh cửa phòng nàng cũng từ từ mở ra, hai người mắt chạm mắt, khiến ánh mắt của Đường Yến chăm chăm nhìn hắn.

Lý Trân vừa trở về phòng liền lập tức chui vào trong chăn. Hiện giờ hắn đang rất mệt mỏi, đến giày cũng không thèm cởi mà nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

...

Hắn ngủ thẳng đến giữa trưa hôm sau mới tỉnh. Từ từ mở to mắt thì phát hiện ra Dịch Yến đã ngồi cạnh mình từ bao giờ. Nàng mặc trang phục nữ nhân, bên ngoài khoác áo ngắn xanh lá cây, phía dưới là chiếc váy lụa, hai cánh tay vòng qua một dải lụa đỏ, búi tóc chảy song song, cài thêm cây trâm ngọc bích, vẻ đẹp sắc nước hương trời, da dẻ mịn màng như ngọc quý.

Chỉ thấy trong tay nàng đang cầm cây kim, tỉ mỉ sửa lại chiếc khăn trùm đầu. Lý Trân không kìm nổi mà vừa cười vừa nói:

- Muội còn biết thêu thùa may vá nữa sao?

Dịch Yến bị hắn làm cho hoảng hốt một phen, vội giấu ra đằng sau lưng, gất lên:

- Đồ quỷ lười nhà huynh, bây giờ mới chịu tỉnh sao?

Lý Trân đưa hai cánh tay lên cao, vươn vai một cái, hắn phát hiện ra cả giày cả tất của mình sớm đã được cởi, có đôi chút ngứa ngáy nói:

- Đêm qua quả thật khiến ta mệt nhoài, nằm xuống liền ngủ mất, chẳng quan tâm giày đã cởi hay chưa nữa.

- Đúng đó, không những giày không cởi mà ngay cả cửa phòng cũng chẳng thèm đóng. Ta cứ mong có tên tiểu tặc lên vào tiện tay cho huynh một đao.

Lý Trân gãi gãi đầu:

- Chắc tên tiểu tặc đó đoán được ta là một gã nghèo. Không thì muội giả làm tên tiểu tặc đó lên vào đây cũng tốt.

Dịch Yến đỏ mặt, hung hăng lấy cây kim chọc nhẹ vào người hắn:

- Mau dậy đi, bản cô nương đợi huynh đến giờ này sắp đói mà chết rồi.

Lý Trân dường như cũng thấy mình đã nói sai điều gì, hắn ngượng ngùng rồi nhảy dựng lên, qua quýt xoa lại giày.

- Ta đi rửa mặt!

Rồi chạy xuống dưới lầu, tiếng bước chân lao đi nện thùng thùng xuống mặt sàn.

Dịch Yến thở dài một tiếng, thu kim chỉ lại, vừa giúp hắn thu gọn giường chiếu vừa khẽ phàn nàn:

- Có thể ngủ một mạch tới giữa trưa thế này, khó trách huynh bị đại tử mắng là lười biếng, thật là lười quá mức.

- Ta xong rồi!

Lý Trân rửa mặt xong thì quay lại, tỏ ra sáng khoái vô cùng. Hắn thấy Dịch Yến sớm đã thu dọn gọn gàng phòng cho hắn liền cười nói:

- Chúng ta đi ăn cơm trưa, ta sẽ mời muội ăn đùi dê nướng.

- Sau đó thì sao?

- Sau đó sẽ tới cung Thái Cực, trước tiên là đến Tử Văn Các, rồi dò la xem có tuần tra hay không để buổi tối chúng ta sẽ chuẩn bị.

Dịch Yến không hề lên tiếng, trong lòng nàng cảm thấy có chút thất vọng, quả thật nơi nàng muốn tới là hồ Khúc Giang.

Cung Thái Cực nằm ở hướng chính bắc của thành Trường An, thời Tùy Văn Đế còn tại vị, nơi đây là trung tâm chính trị của vương triều Đại Tùy, hay còn gọi là cung Đại Hưng.

Khi vương triều Lý Đường được thành lập, cung Thái Cực trở thành trung tâm chính trị của hai đời quân chủ Đại Đường. “Biển cổ Huyền Vũ môn” nổi danh thiên hạ xảy ra chính tại phía bắc của Huyền Vũ môn trong cung Thái Cực.

Từ sau khi Đường Cao Tông Lý Trị đăng cơ, vương triều Đại Đường bắt đầu xây dựng và cải tạo lại cung Đại Minh, do đó cung Thái Cực dần rơi vào sự lãng quên của lịch sử, trở thành nơi ở ột số cung nữ già.

Đến thời Võ Tắc Thiên lên ngôi, thành Trường An ảm đạm vô cùng. Võ Tắc Thiên vì muốn thoát khỏi sự khống chế của giới quý tộc Quan Lũng đã không do dự mà quyết định dời đô đến Lạc Dương. Thành đô Lạc Dương vô cùng hưng thịnh. Còn số phận của Trường An giống như phi tần bị đẩy vào lãnh cung, dần dần mất đi vị trí trung tâm kinh tế chính trị của Đại Đường.

Cung Thái Cực biến

thành một màu vàng cũ kĩ, tất cả mọi thứ bên trong đều được đem tới Lạc Dương. Cung nữ và hoạn quan cũng đưa tới Cung Lạc Thái Sơ. Cung Thái Cực nguy nga tráng lệ ngày nào trở nên trống rỗng, không một bóng người, không ai đếm xỉa tới, cỏ mọc thành bụi rồi trở thành hang ổ cho lũ rắn.

Tuy nhiên bên trong cung Thái Cực vẫn có một ngàn quân lính canh gác. Bọn họ đóng quân tại cửa cung thuận tiện cho việc tuần tra, tránh việc lũ dân đen tự tiện ra vào cung, âu cũng là bảo vệ sự tôn nghiêm cho vương triều Đại Đường.

Nhưng với hai người võ nghệ cao cường Lý Trân và Dịch Yển, lũ quân lính tép riu đó không đủ sức để cản họ vào cung. Đêm đến, từ phía bắc của Huyền Vũ môn, nơi gần nhất để đến cung Thái Cực, hai người họ men theo một hành lang dài rồi tiến vào lăng mộ trong cung Thái Cực.

Lý Trân và Dịch Yển thay trang phục sang thành hắc phục, đem theo bên mình trường kiếm. Lý Trân còn đeo sau lưng một cây cung, trong tay là một trách nhiệm nặng nề hơn bao giờ hết.

Ban ngày họ đã từng đi qua đây nên đường ở Tử Vân các rất quen thuộc với Lý Trân và Dịch Yển, động tác của hai người hết sức nhanh chóng, loáng một cái đã lên tới đỉnh núi, toàn bộ phía sau cung Thái Cực đang hiện ra ngay trước mắt họ.

Lăng mộ hướng bắc là Hậu Uyển, phía Tây trong Hậu Uyển có vài cái hồ lớn, gọi là hồ Đông, hồ Tây và hồ Nam, được bố trí xung quanh ba hồ này là một vườn cây. Phía Tây Bắc còn có một tổ hợp hồ và núi, phía dưới chân núi là hàng ngàn hành lang lớn bé, nối ngang đông tây, dẫn thẳng tới Tử Vân các.

Còn ở hồ lớn phía đông có một loạt lầu các như Lăng Yên Các, Công Thần các, Tử Vân Các, Ngưng Vân các, nơi bọn họ cần đến chính là mộ trong những nơi đó, Tử Vân các.

Dịch Yển chăm chú nhìn bốn phía rồi nói:

- Lý ca, tối nay có vẻ gì đó rất kì quái, huynh có thấy thế không? Cung Thái Cực bỗng nhiên không có lấy một tên lính gác.

Lý Trân lạnh lùng cười một tiếng.

- Đây hẳn là công lao của Vi Đoàn Nhi, ả đã sắp xếp con đường này để Phẩm Ngư Long có thể thuận lợi vào cung, nhưng cuối cùng chúng ta lại là người được hưởng lợi.

Dịch Yển nghe hợp tình hợp lí, nàng khẽ cau mày:

- Nữ đạo sĩ họ Tạ kia có thể cản được Ngư Phẩm Long sao?

Lý Trân gật đầu.

- Thời gian địa cung mở ra rất ngắn lại vô cùng nguy hiểm, nếu bên ngoài có người gây phiền phức tất sẽ hỏng việc. Ta nghĩ nữ đạo cô biết rất rõ điều này, ắt sẽ dốc toàn lực để đối phó với Ngư Phẩm Long.

Dịch Yển chẳng hề có cảm tình với nữ đạo sĩ kia, nàng không muốn nghe tiếp nữa, liền kéo Lý Trân đi.

- Thời gian sắp đến rồi, chúng ta mau đi thôi.

Hai người xuống dưới núi, men theo hành lang hướng ra biển về phía đông bắc của Tử Vân Các mà đi.

... .

Đêm nay cung Thái Cực lại không có lấy một binh lính canh gác, là do mật lệnh của Vi Đoàn Nhi. Một ngàn quân lính được điều động đến phòng vệ tại cung Đại Minh, khiến cho cung Thái Cực rộng lớn nay không một bóng người.

Lúc này có một bóng đen rất nhanh lướt qua Tây Nội Uyển, cứ nhằm về phía Huyền Vũ môn mà chạy, Đám người kia là những tên thuộc hạ do Ngư Phẩm Long chỉ huy, trưa nay chúng đã vội vàng từ Trường An tới. Chúng chỉ chuẩn bị những thứ tất yếu như thang ngắn, để khi cần thiết có thể ghép lại thành một cái thang dài.

Trong lòng Ngư Phẩm Long cũng vô cùng lo lắng, nếu nhiệm vụ hôm nay thất bại Vi Đoàn Nhi tuyệt đối sẽ không tha cho gã, gã thừa hiểu thủ đoạn của Vi Đoàn Nhi. Con người lòng lang dạ sói, Lưu phi và Đậu phi của Lý Đán đều bị ả giết hại, đến cả thi cốt cũng không còn. Cứ nghĩ đến con người vô tình tàn ác Vi Đoàn Nhi, gã không khỏi run rẩy.

Tây Nội uyển là khu vườn của hoàng thất trong hai thời đại Tùy Đường nhưng bị bỏ hoang nhiều năm nay, sớm đã trở thành một khu vườn hoang, tầng tầng lớp lớp cỏ lau mọc, tính ra còn cao hơn đầu người. Khi Ngư Phẩm Long và thủ hạ của gã chuẩn bị vượt rãnh mương nhỏ thì bỗng phía sau truyền đến một tiếng kêu thảm thương.

Gã vừa quay đầu lại, thấy thuộc hạ của y đã ngã quỵ nơi lùm cỏ, trong chớp mắt, mười tên thuộc hạ đã bị hạ một nửa. Ngư Phẩm Long hoảng hốt, rút đao gấp rút ra lệnh.

- Các người mau tránh xa lùm cỏ.

Mấy tên thuộc hạ của gã cũng thất kinh. Không chờ chúng kịp phản ứng, chục bóng đen trong lùm cỏ lao ra, giết nốt lũ thuộc hạ của gã. Chũy thủ sáng loáng như tuyết đâm tạt đến tim, trong đêm chỉ còn lại những tiếng kêu thảm thiết

Ngư Phẩm Long lúc này mới rõ, hóa ra chẳng phải mãnh thú độc xà gì, chẳng qua là bị mai phục, gã cũng phản ứng cực kì nhanh nhạy, quay đầu bỏ trốn.

Lúc này đột nhiên có một mũi tên bắn về phía ã, trúng chính giữa bắp đùi khiến gã ngã nhào trên mặt đất, nhưng vì giữ lại mạng sống mà gã phải liều mình đứng dậy, lao đảo hướng theo phía đông bắc chạy thoát thân.

Một tên võ sĩ cầm cung nhằm giữa tim y định bắn, nhưng Võ Ứng Hoành giơ tay ngăn lại.

- Cô cô có lệnh, tha cho cái mạng quèn của hắn.

Võ Ứng Hoành nhìn theo Ngư Phẩm Long đang tháo chạy, rồi ngoảnh đầu lại nhìn chăm chăm vào phía sâu trong cung Thái Cực.

Tạ đạo cô không cho phép bọn họ tham gia vào hành động của Lý Trần khiến y cảm thấy khó hiểu. Nếu bọn họ giúp Lý Trần chẳng phải sẽ tăng thêm sức mạnh sao? Nhưng y không dám trái lệnh, liền vung tay lên, nói:

- Chúng ta đi.

Y dẫn theo hơn ba mươi tên thuộc hạ nhanh chóng rời khỏi Tây Nội uyển, trong lùm cỏ chỉ còn lại mười cái xác chết.

... .

Vào thời Tùy, Tử Vân Các có tên gọi là Kim Cang Các, nó được xây dựng bởi Tùy Văn Đế tôn sùng đạo Phật, mục đích chính là để phục vụ việc cúng bái. Đến thời Lý Uyên lập nên Đại Đường, ông đổi tên Kim Cang các thành Tử Vân các.

Do Tử Vân cao tới hơn hai mươi trượng nên nó trở thành nơi cao nhất trong cung Thái Cực. Đứng ở đỉnh các giống như đứng trên một đám mây xanh giữa bầu trời. Sau này Lý Uyên thay đổi mục đích sử dụng của tòa tháp, biến nó thành đài quan sát đêm, còn địa cung trở thành Tàng Tỉ cung.

Sau khi Lý Uyên băng hà, Thái Tông Lý Thế Dân lên ngôi đã đem ngọc tỷ của phụ hoàng giấu vào Ngọc Linh Lung rồi đem cất ở Tầng Tử cung.

Khi Lý Thế Dân băng hà, Cao Tông Lý Trị cũng đem ngọc tỷ của phụ hoàng giấu trong Ngọc Linh Lung rồi cất vào Tầng Tử cung, nó dường như trở thành truyền thống của các đế vương Đại Đường.

Nhưng truyền thống này đến đời Đường Cao Tông thì bị gián đoạn, vì sau khi cung nữ già A Nga phụ trách việc trông coi chìa khóa qua đời một cách kỳ lạ thì chìa khóa mở địa cung cũng mất, khiến địa cung không cách nào mở được.

Quan trọng hơn là việc Võ Tắc Thiên không hề muốn duy trì truyền thống này, bà đã đem toàn bộ tỷ ấn của Cao Tông phong ấn tại Càn lăng. Còn địa cung không cách nào mở được kia cũng dần dần trôi vào quên lãng.

Nhưng bậc thầy về kiến trúc Vũ Văn Khải đã suy xét tới tình huống làm mất chìa khóa, khi thiết kế địa cung đã sắp đặt vô cùng tinh vi khiến cứ bảy năm cửa của địa cung sẽ tự động mở ra một lần.

Nhiệm vụ của Lý Trân đêm nay chính là lấy Ngọc Linh Lung của tỷ ấn của hai đời đế vương ra khỏi địa cung.

Lý Trân dùng chìa khóa mà Tạ Ảnh đưa cho để mở thạch môn phía dưới Tử Vân các. Thạch môn cao hơn sáu tấc, rộng hơn bốn tấc từ từ mở ra. Phía sau thạch môn là một lối đi dài khoảng hai trượng, thông với tâm thất của Tử Vân các.

Hai người đứng chờ trước thạch môn giấy lát, lúc này họ mới châm đuốc, men theo hành lang từ từ tiến vào bên trong. Lý Trân cúi đầu xuống thấp, một tay cầm đuốc, một tay cầm kiếm, cẩn thận từng bước tiến về phía trước.

Địch Yến ở phía sau hẳn, khẽ sờ vào hai bên vách đá. Phía trên của vách đá khắc đầy các hình vẽ thể hiện các câu chuyện liên quan Phật giáo, một vài hình vẽ trong số đó vô cùng sống động, nó cho thấy mục đích sử dụng ban đầu của các tòa tháp này.

Rất nhanh chóng, hai người bước vào trong tâm thất của Tử Vân các. Ngẩng đầu lên nhìn, hai người cùng kinh ngạc “A” lên một tiếng.

99. Chương 99: Sinh Tử Trong Chớp Mắt.

Vốn phần giữa của đỉnh tháp cao vô cùng, trong ánh lửa phật phùng chỉ ước chừng được phần mái vòm chính giữa cao tới hơn mười trượng, tương đương với tầm 30m bây giờ, đường kính ở bốn phía cũng dài tới ba trượng, là gian rộng nhất trong thạch thất.

Lý Trân đốt ba ngọn dầu mỡ ở bốn phía, ánh lửa được thắp lên khiến tâm thất sáng như ban ngày. Tâm thất mang dáng vẻ hùng vĩ này ngay lập tức hiện lên một cách rõ ràng trước mắt họ.

Trên thực tế, tâm thất giống như một chiếc chuông được đặt ngược, toàn bộ sử dụng đá hoa cương để xây nên, vách đá sáng loáng vô cùng, ngay đến một khe hở cũng không có nhưng thông gió tuyệt hảo, ở đây không có thứ cảm giác nào gọi là không thoải mái tồn tại.

Ở giữa là một cột đá hình tròn, phải đến hai người ôm mới hết. Cột đá thẳng tắp vươn về hướng mái vòm, bao quanh nó là chín con rồng, uốn lượn hướng lên. Trên đỉnh là chín cái đầu rồng, giống như đang muốn phá vỡ đỉnh trụ đá để thoát ra ngoài.

Bốn phía xung quanh vách đá hơi chếch, nếu quan sát kỹ, căn cứ theo vị trí sắp xếp của chín cung gồm Càn cung, Ngưỡng cung, Cấn cung, Chấn cung, Trung cung, Tốn cung, Ly cung, Khôn cung, Đoài cung, mỗi phía đều có một con rồng đá, vươn thẳng lên trên đỉnh.

Đến phần mái vòm cao nhất, chín con rồng gặp nhau rồi quy về một chỗ, miệng há ra vừa đúng thạch trụ nơi có chín đầu rồng.

- Lý ca ca, cửa vào địa cung ở đây.

Địch Yến tìm được cửa vào địa cung chính là hai tảng đá lớn kia, giống Thái Cực đồ tụ lại một chỗ, hiện lên xanh trắng hai màu, vô cùng nổi bật, nhưng nó làm Lý Trân có chút nghi hoặc, nếu lúc đầu địa cung là nơi dùng để phục vụ thờ cúng thì tại sao cửa vào lại là bức vẽ Thái Cực của Đạo giáo.

Cửa vào địa cung là hai tảng đá xanh rất khít, phải dùng tới chín chiếc chìa khóa mới có thể mở ra, mà chín ổ khóa lại nằm bên trong thạch trụ bắt buộc phải mở theo trình tự, đáng tiếc là thiếu mất một chiếc, khiến địa cung không tài nào mở được.

Tuy nhiên, theo cách nói của Tà đạo cô, chỗ này là manh mối tiến vào địa cung, lại chuyển động vô cùng chậm rãi, chỉ là bọn họ không thể cảm nhận được.

Cứ bảy năm, cửa địa cung sẽ tự động mở ra một lần và cũng đúng lúc này, miệng của mỗi con rồng trên đỉnh nhả ra một quả cầu bằng đồng, nó rơi xuống vừa đúng miệng của chín con rồng dưới thạch trụ, khi chín quả cầu đồng rơi xuống thì thạch môn của địa cung cũng đóng lại.

Vấn đề chính là ở chỗ này, địa cung đã tồn tại từ rất lâu cũng không chính xác như trước, thời gian chín quả cầu đồng rơi xuống rất ngắn, dù có mọc thêm đôi cánh cũng chưa chắc đã kịp để lấy vật kia.

Cách giải quyết duy nhất là phải cản được chín quả cầu đồng hết sức chuẩn xác, làm vậy mới có thể kéo dài thời gian thêm chút, và chỉ cần thân thủ nhanh nhẹn, hoàn toàn có thể lấy được vật phẩm trong địa cung.

Tà đạo cô nói với hắn, sở dĩ từ trước đến nay đều thất bại là do không có cách nào cản được cầu đồng rơi xuống, mà thạch môn lại đóng quá nhanh.

Lúc này, Lý Trân đột nhiên phát hiện ra việc cản lại chín quả cầu đồng cũng không khó như Tà đạo cô đã nói, chỉ cần dựng một cái giá đỡ trên cao rồi dùng tám vài quần quanh đỉnh của thạch trụ, như vậy cầu đồng sẽ không rơi xuống miệng rồng ở thanh trụ kia nữa.

Đối với Tà Đạo cô mà nói, việc này dễ như trở bàn tay, chỉ cần tìm thêm một cao thủ nhanh nhẹn là có thể lấy vật phẩm từ địa cung ra ngoài một cách dễ dàng.

Vậy tại sao lại nói rằng trước giờ thất bại đều là do không cản được cầu đồng, hơn nữa cứ bảy năm cửa địa cung mở một lần thì tại sao trước kia lại không lấy Ngọc Lung Linh của tỷ ấn ra?

Điều đó khiến cho Lý Trân có cảm giác bất an, hắn mơ hồ cảm thấy Tà đạo cô kia không hề nói cho hắn biết sự thật.

- Lý ca ca, giờ tỷ sắp tới rồi.

Địch Yến khẽ nhắc nhở kẻ đang trầm tư là hắn.

- A Yến, ta cảm thấy có chút không đúng.

Địch Yến suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Lý ca, lẽ nào huynh không cảm thấy rằng nếu chúng ta không làm việc này thì tính mạng của đại tỷ huynh cũng khó mà bảo toàn.

Lý Trân đã từng nghĩ tới, lòng lang dạ sói Tà đạo cô kia, miệng thì nói toàn lời ngon ý ngọt nhưng vốn đầu để bọn họ có con đường mà lựa chọn. Đêm qua, thị đã uy hiếp ra mặt, nếu không theo ý thị chỉ sợ đại tỷ hắn sẽ gặp nguy hiểm.

Hơn nữa, cái tên Vô Ứng Hoành khiến hắn đã đoán được vài phần, chỉ e là Vô gia và người đứng sau màn kịch này có quan hệ với nhau.

Lý Trân lặng lẽ gật đầu, việc đã tới nước này cũng chẳng còn thời gian mà suy nghĩ. Hắn gỡ cây cung từ sau lưng, đây chính là cách hắn nghĩ tới, dùng cung để bắn quả cầu đồng kia. Đầu mũi tên đã bị hắn mài mòn không còn sắc bén, nó giúp gia tăng diện tích tiếp xúc của mũi tên với quả cầu đồng.

Tuy rằng tài bắn cung của Lý Trân khó ai sánh kịp, nhưng trong khoảng thời gian chưa đến nửa nén hương phải bắn hạ chín quả cầu đồng hơn mười trượng, quả nhiên là một việc không hề dễ dàng, lúc này cần đến chính là sự yên lặng tuyệt đối và năng lực nắm bắt thời cơ của hắn.

Địch Yến lấy ra một sợi dây thừng, một đầu có móc hoa mai, nàng phụ trách việc lấy vật phẩm trong địa cung.

Cạnh họ còn có một cây gậy sắt và một cây thiết chùy, đây là kế sách phòng trường hợp cấp thiết, nếu thời gian không đủ, Lý Châu sẽ dùng gậy sắt đục nát thạch bàn của địa cung rồi dùng thiết chùy đập phiến đá kia thành từng mảnh vụn.

Có lẽ trước giờ chưa từng có người dám phá địa cung nhưng hắn chẳng quan tâm tới điều đó.

- Lý ca ca, bắt đầu được rồi.

Lý Trân nghe thấy bên trong truyền đến tiếng “Tạch! Tạch!”, hắn liền giương cung, kéo căng dây tạo với cán cung một hình trăng tròn, ngắm chuẩn về hướng đầu rồng của Càn cung.

Lúc này, từ cửa địa cung mang một làn gió lạnh tới, không có mùi khác thường, giống như lời Tà đạo cô nói, cách thông gió trong địa cung này vô cùng tài tình, không cần phải lo lắng về việc nhiễm khí độc.

- Lý ca ca, ta xuống rồi.

Địch Yến một theo cầm đuốc một tay bám vào thang đá để xuống dưới, lúc này từ phía Càn cung từ từ xuất hiện một quả cầu, quả cầu vừa lộ ra, Lý Trân lập tức giương cung, nhanh như chớp bắn về phía cầu đồng.

Hai đầu rồng chỉ cách nhau ba tấc mà khoảng cách cầu đồng rơi xuống lại quá gần, nó khiến cho Lý Trân phải nắm bắt cơ hội một cách chuẩn xác nhất, chỉ cần nhanh hay chậm hơn một chút, tất cả sẽ thất bại.

Trong nháy mắt quả cầu đồng từ phía miệng rồng rơi ra cùng với mũi tên lao tới tạo ra âm “T..A..N..G” giòn vang, quả cầu đồng đã bị mũi tên bắn chệch ra ngoài.

Tiếng cầu đồng phát ra khi rơi xuống đất rất chói tai nhưng dường như Lý Trân chẳng hề bị ảnh hưởng, hắn đã rút mũi tên thứ hai, giương cung hướng về đầu rồng phía Ngưỡng cung.

... .

Địch Yến dập cây đuốc rồi chạy xuống địa cung, trên hốc tường có ngọn đèn dầu, bên trong không ngừng được rót thêm dầu. Địch Yến thấp liên lúc ba ngọn đèn, ánh sáng chiếu ra từ đèn lan tỏa khắp địa cung.

Địa cung kì thật cũng không lớn, cấu tạo tựa như một đóa hoa sen đang nở, trung gian là đài sen, bốn phía có chín hành lang được lát gạch giống hệt như chín cánh hoa, tương ứng với mái vòm phía trên của Cửu Cung, hành lang cuối cùng chính là nơi đặt ngọc đài, trước mắt chỉ có hai lối bên trong có Ngọc Linh Lung.

Tối qua, nàng đã nghiên cứu tỉ mỉ các trần địa của địa cung, trung tâm của địa cung không có trần địa mà chúng được bố trí ở lối đi, hai bên rãnh đây nở, chỉ cần đi theo đường hành lang nở hai bên đường sẽ lập tức bắn, nhưng trong một lần nở sẽ không bắn hết tên.

Nếu dùng chìa khóa để mở địa cung, các trần địa có ám khí sẽ tự động đóng lại, còn không dù có đập vỡ thạch bàn để vào địa cung, cũng khó lòng thoát chết bởi mũi tên tẩm độc của trần địa trong này.

Tà đạo cô cũng đã nói rõ ràng với bọn họ, muốn thoát khỏi trần địa kia chỉ có một cách duy nhất, đó là bò qua từ trên cao, chân nhất định không được chạm đất. Địch Yến nghĩ suốt một đêm, nàng cũng thấy chỉ có cách này khả quan.

Thân thủ của Lý Trân quả nhiên không ổn, chỉ có nàng mới có thể làm được. Địch Yến không chút do dự, nàng chạy một mạch tới lối đi dài chừng ba tấc của Càn cung, lối đi ấy vô cùng trơn trượt. Tại phía cuối đường đến ngọc đài, nàng mơ hồ thấy một vật phẩm dài chừng nửa tấc đặt tại đó, phía trên được bao bọc bởi tấm lụa màu vàng kim óng ánh.

Ánh mắt Địch Yến dừng lại ở điện thờ Phật được đặt trên đài ngọc, phía trong nó lẽ ra là một pho tượng Bồ Tát đúc bằng ngọc trắng, thế nhưng tượng Bồ Tát đã sớm bị lấy đi, bên trong điện chẳng còn lại vật gì, bên cạnh là cây đá khảm, đó chính là cách mà Tà đạo cô nói tới.

Không có thời gian để Dịch Yến phân tích tỉ mỉ, nàng không do dự mà quăng móc hoa mai, móc hoa mai rơi chính xác xuống điện thờ Phật, nàng dùng sức để móc câu móc vào khảm đá bên cạnh bàn thờ Phật.

Dịch Yến nhanh chóng cầm một đầu dây còn lại buộc vào thạch trụ phía ngoài, rồi nàng lại dùng sức kéo cả hai bên, nhẹ nhàng tung người, vúi vào sợi dây thừng trên không, rất nhanh bò về phía lối đi.

Thân thủ nhanh nhẹn của nàng lúc này mới được bộc lộ ra vô cùng nhuần nhuyễn, chỉ trong giây lát, nàng đã bò tới phía cuối của lối đi, liền vươn tay ra lấy Ngọc Linh Lung, bỏ nó vào trong tay nải.

Nhưng đúng vào lúc đó, bên ngoài truyền tới một âm thanh khiến Lý Trân vội vàng hét lên

- Mau, mau rời khỏi chỗ này, thạch môn bắt đầu đóng lại rồi.

Dịch Yến cả kinh, nàng cũng bất chấp còn một Ngọc Linh Lung khác, liều mạng vịn dây thừng bò ra phía ngoài.

Thì ra Lý Trân khi bắn rơi chín quả cầu đồng, hần phát hiện lối vào thạch môn bắt đầu đóng lại, và căn bản không có cách nào có thể ngăn cản.

Càng khiến cho hần sợ hơn chính là tảng đá chắn cửa ít nhất phải dày đến một thước, được mài nhẵn bóng tới dị thường, làm sao có thể dễ dàng đục ra.

Trong lòng hần vô cùng khẩn trương, một mặt hô to gọi Dịch Yến ra ngoài, một mặt nhặt chiếc gậy sắt chèn vào thạch môn, nhưng thạch môn nặng hơn nghìn cân khiến gậy sắt ngay lập tức bị bẻ cong rồi rơi xuống địa cung, phát ra một tiếng “loong coong”.

Cửa đá từ từ đóng lại. Lý Trân gấp tới mức gần như sắp phát điên, hần thấy cửa đá chỉ còn hai thước nữa sẽ đóng lại, nếu không ra kịp thì coi như mất mạng.

Một luồng máu nóng xông thẳng lên não hần, hần có ý nghĩ sẽ cùng chết với Dịch Yến. Khi hần định nhảy ra khỏi địa cung bỗng xuất hiện một bóng người “vù” một cái rồi xông ra ngoài.

Lý Trân không kiềm chế được sự kích động của bản thân, một tay hần ôm chặt lấy Dịch Yến rồi xông lên, trong khoảnh khắc sinh tử ấy hần mới phát hiện ra Dịch Yến quan trọng với hần đến nhường nào.

Tiếng cửa đá đóng lại vang lên rầm rầm, qua một hồi lâu Dịch Yến mới nhẹ nhàng đẩy hần ra, chỉ thấy khuôn mặt cười tươi như hoa của nàng.

Trong lúc nàng đang lao ra thì thấy hần có ý muốn quay vào địa cung, tất nhiên nàng hiểu hành động đó có ý gì, nó khiến nàng vô cùng cảm động. Bỗng chốc nàng không còn cảm thấy hận nữ đạo sĩ kia nữa mà thậm chí còn cảm giác biết ơn bà ta nữa.

Thiếu nữ kiêu ngạo Dịch Yến kiềm chế cảm xúc, cười hì hì nói:

- Sao huynh không có chút niềm tin nào với muội vậy?

Lý Trân chỉ cảm thấy hai chân hần nhũn ra, trong lòng vẫn đang sợ, hần ngồi xuống đất, hồi lâu mới ảo não nói:

- Ta cảm thấy chúng ta giống như bị điên vậy, hà tất phải mạo hiểm như thế này sao?

Dịch Yến ngồi xổm xuống cạnh hần, ôn nhu an ủi.

- Bởi vì chúng ta đều không lường trước được việc này lại nguy hiểm như vậy, đợi khi phát hiện ra thì đã không còn kịp nữa rồi. Lý ca ca cũng không cần phải tự trách mình, chúng ta chẳng phải thần thánh, nên không thể chuyện gì cũng có thể ngờ tới, ngã một vỏ thật đau và thứ chúng ta có được là một bài học hữu ích.

Lý Trân thở dài một tiếng, nói:

- Nhưng suýt nữa thì mất cái mạng này, cái giá phải trả quá đắt, ta đúng là một tên đại ngu xuẩn.

- Ta ngược lại, cảm thấy rất đáng, huynh xem, chẳng phải bây giờ ta vẫn vui vẻ trước mặt huynh sao.

Dịch Yến gỡ túi da xuống, có chút tiếc nuối rồi nói:

- Tiếc là không kịp nữa, mới lấy được một viên Ngọc Linh Lung, liệu nó có bị tính vào việc phản bội giao ước?

Địch Yến vừa dứt lời, lối vào tâm thất bỗng truyền tới âm thanh của một nữ nhân.

- Lấy được một viên Ngọc Linh Lung coi như các người giỏi. Bảy năm trước, ngay cả sư phụ người cũng từng suýt mất mạng tại chốn này.

Hai người vội quay đầu lại thì thấy nữ đạo cô Tạ Ảnh từ từ tiến tới, theo sau là Vô Ứng Hồng cùng mười mấy tên thuộc hạ.

Lý Trân và Địch Yến đứng dậy, hẩn dùng đôi mắt cảm phần nhìn Tạ Ảnh, nhưng đạo cô kia thần nhiên cười nói:

- Trước đây ta đã từng nói với người, việc này không đơn giản như người tưởng, đúng không?

Lý Trân cảm hận nói:

- Dù ta đã bắn hạ chín quả cầu đồng nhưng chẳng có nửa điểm trì hoãn thời gian, người giải thích sao về việc đó?

- Người cho rằng nó không hiệu quả sao? Nói cho nhà người biết, nếu không phá vỡ được quả cầu đồng kia, cửa đá sẽ không mở được đến đây, khi quả cầu thứ năm rơi xuống, cửa đá sẽ bắt đầu đóng lại.

- Bảy năm trước vì không chặn được cầu đồng khiến Công Tôn đại nương suýt thì bỏ mạng trong đó, dù bà ta cũng là trong phút chót lao ra nhưng không lấy được dù chỉ là một Ngọc Linh Lung.

Nói đến đây, Tạ Ảnh liền thở dài một hơi.

- Vận bất đắc dĩ nếu không chúng ta sẽ không cản cầu đồng lại, bởi một khi cầu đồng bị chặn, địa cung sẽ không tự động mà mở ra nữa, chúng ta không dám mạo hiểm như vậy.

Lúc này Lý Trân mới hiểu ra, hóa ra hệ thống khiến địa cung tự động mở đã bị hẩn phá hủy, hẩn quay đầu nhìn lại thạch môn không một khe hở kia, viên Ngọc Linh Lung còn lại không thể nào lấy ra được nữa.

Lúc này Tạ Ảnh liền đưa tay ra:

- Đưa Ngọc Linh Lung cho ta!

Lý Trân chần chờ một chút, hẩn không muốn giao nộp Ngọc Linh Lung dễ dàng như vậy. Vừa nhìn thấy vẻ do dự của hẩn, ở phía sau Vô Ứng Hoành cùng mười mấy tên thuộc hạ đồng loạt giương cung, nhắm về phía hai người họ.

Trong lòng Địch Yến hiểu rõ, hai người họ không hề có cơ hội lựa chọn, nàng chẳng chút do dự mà đưa Ngọc Linh Lung cho Tạ đạo cô

- Nếu việc lấy Ngọc Linh Lung đã hoàn thành thì các người cũng nên giữ lời hứa.

Tạ Ảnh nhận lấy Ngọc Linh Lung, nhìn chăm chăm vào Lý Trân.

- Chủ nhân chúng tôi đã đợi Lý công tử tại Nguyệt Hạ sơn trang, người nói sẽ để công tử sáng tỏ mọi việc, mời công tử!

100. Chương 100: Mỹ Nhân Dưới Ánh Trăng.

Cách nhau có một ngày mà Lý Trân và Địch Yến đã đến Nguyệt Hạ Sơn Trang những hai lần. Lúc này trời còn chưa sáng, ấy vậy nhưng đèn đuốc trước đại môn của Nguyệt Hạ sơn trang lại sáng trưng. Sơn trang được mấy trăm tên mặc áo đen canh phòng nghiêm ngặt, thậm chí trong khu rừng bên ngoài sơn trang cũng có trạm gác bí mật. Tất cả những thứ đó khiến cho người ta biết rằng, đến Nguyệt Hạ sơn trang hôm nay đều là nhân vật không hề tầm thường.

Được hơn chục võ sĩ theo bảo vệ, Lý Trân và Địch Yến thúc ngựa nhanh chóng tiến vào Nguyệt Hạ sơn trang. Lúc này, vị đạo sĩ họ Tạ đã đi trước họ một bước còn hai người họ được đưa đến một phòng chờ bày trí vô cùng xa hoa.

Địch Yến ngồi ở chiếc bàn nhỏ, tỉ mỉ thưởng thức hương vị của tách trà đang còn nóng hổi. Có thể là do một đêm mệt mỏi đã làm nàng chẳng có mấy phần dễ chịu.

Còn Lý Trân chấp hai tay sau lưng cứ đi qua đi lại trong phòng, đủ loại suy nghĩ xuất hiện trong đầu hẳn buộc hẳn phải sắp xếp cái suy nghĩ hỗn độn của mình lại.

- Lý ca ca, huynh mau ngồi xuống nghỉ ngơi chút đi

Địch Yến nhìn Lý Trân còn đang rối rắm với những suy nghĩ của bản thân liền dịu dàng tới khuyên hẳn:

- Trời sắp tối, huynh đã một đêm không ngủ rồi nên chợp mắt chút đi.

Lý Trân lúc này mới thấy bản thân đã lo lắng quá mức, hẳn cười ngượng rồi chậm rãi ngồi xuống, nhấp một ngụm trà rồi nói:

- Còn chưa nhìn thấy địch mà tâm trí ta đã rối loạn như vậy rồi.

Địch Yến khẽ cười:

- Huynh như vậy gọi là lo lắng quá mức ắt loạn. Nhìn ta đi, ta chẳng dính dáng gì tới việc này nên dù có biết người đứng sau tấm màn kia là ai đi chăng nữa thật ra cũng chỉ thỏa mãn tính hiếu kỳ của ta mà thôi. Không giống huynh, chuyện này liên quan đến việc phá án của Tôn Lễ nên lòng huynh mới cảm thấy nặng trĩu.

- Thật ra ta với chuyện này cũng chẳng đến mức như thế, chỉ là hai hôm nay ta có chút tâm thần bất định.

Hai người đang nói chuyện thì cửa mở, Tạ Ảnh bước vào, cười với họ rồi nói:

- Lý công tử, Địch cô nương, chủ nhân nhà ta có lời mời hai vị.

Địch Yến dùng bộ dạng uể oải nói:

- Lý ca ca, muội thật không muốn đi, có chuyện gì huynh về nói lại uội là được rồi.

Lý Trân cảm thấy Đường Yến có điều gì đó không ổn, cứ mãi ngồi một chỗ không hề đứng dậy. Hắn liền ân cần hỏi han:

- A Yến, muội không sao chứ?

Địch Yến vẫn cười cười dù trên mặt có chút không tự nhiên cho lắm.

- Muội không sao, huynh mau đi đi, đừng để chủ nhân đợi lâu

Lý Trân gật đầu.

- Thôi được! Muội cứ ở đây nghỉ ngơi cho khỏe, ta đi rồi sẽ về ngay

Khi Lý Trân đi được một quãng xa thì Địch Yến lúc này mới quay sang Tạ Ảnh khẽ nói:

- Cô cô có thể giúp ta an bài một tỳ nữ không, ta bây giờ có chút khó chịu.

Tạ Ảnh hiểu ý liền chỉ bảo một tỳ nữ đến chăm sóc Địch Yến rồi sau đó bước nhanh để cùng với Lý Trân tiến về phía hậu đường. Hai người tới trước cửa căn phòng, lúc này Tạ Ảnh mới dừng bước.

- Mời công tử, chủ nhân chúng tôi đợi công tử ở bên trong.

Lý Trân có chút do dự nhưng vẫn đẩy cửa đi vào. Khác với căn phòng tối qua, đây là một thủy tạ, một gian Thủy Lâm Cư (phòng trên nước), chẳng to cũng không nhỏ. Ở góc tường có đặt một chiếc lư hương bằng đồng, khói tỏa nhẹ nhẹ khiến cả căn phòng tràn ngập hương thơm.

Trong phòng sạch vô cùng, đến một hạt bụi cũng không thấy. Ngay trước mặt là một chiếc bình ngọc trắng, nó che khuất tầm nhìn của hắn nhưng mơ hồ vẫn có thể thấy trong gian nhà ấy có một mỹ nhân đang ngồi gảy khúc đàn trầm tư.

Lý Trân ngây người, hần vốn tưởng đó là người của Võ thị, có thể là Võ Tam Tư hoặc là một người khác nhưng hần chẳng thể ngờ rằng, người hần muốn thấy sau tấm màn che kia lại là một nữ nhân

Lúc này, nữ nhân vận đồ trắng kia khẽ cười rồi nói:

- Đãi khách không chu đáo, Lý công tử, mời ngồi.

Lý Trân ngồi xuống mà trong lòng hần thoáng qua biết bao suy nghĩ. Vị chủ nhân này quả thật nằm ngoài dự liệu khiến những suy nghĩ trong hần trở nên rối loạn.

Một lát sau, nữ nhân mặc áo trắng từ tấm bình phong phía sau bước qua, hần thấy nữ nhân ấy chỉ chừng 30 tuổi, tóc đen như mây, còn gắn thêm một chiếc lược bằng ngọc

Khuôn mặt nàng hình trái xoan, lông mi được tỉa tốt vô cùng khéo léo tinh tế, mắt phượng thon dài, sống mũi cao cao, cái miệng nhỏ nhắn đỏ thắm như quả anh đào. Dung mạo ấy của nàng không những đẹp mà còn đẹp tới mức khiến ta không thể kim được mà nhìn tới lần thứ hai.

Dáng người cao, vóc dáng gầy gầy, nàng mặc một bộ quần áo thanh thoát như tuyết trắng, khí chất cao ngạo, khiến từng cử chỉ bước đi của nàng tao nhã mà nói không lên lời, cho người ta cảm giác lạc vào chốn khác chẳng phải nhân gian.

Nữ nhân vận y phục trắng ngồi đối diện với Lý Chân, điềm nhiên cười rồi nói:

- Ta là người ở Nguyệt Hạ mà ngươi muốn tìm, lá thư Công Tôn đại nương đưa cho người thật sự là bút tích của ta, chỉ là chữ viết của ta có hơi giống nam nhân.

- Sao cô biết?

Lý Trân ngạc nhiên, sao nữ nhân này lại biết rõ sự tình về bức thư như thế.

Nữ nhân cười đáp:

- Lý công tử, mọi việc của người ta đều biết, ta luôn quan sát người, người là một con cò quan trọng trên bàn cờ của ta nên ta đã đặc biệt mời người tới thành Trường An này.

Nội tâm của Lý Trân hoàn toàn hỗn loạn, hàng loạt những điều khó hiểu đều tìm tới hần, lẽ nào việc hần đến Trường An đều là do nữ nhân này sắp xếp? Hơn nữa hần còn trở thành một quân cờ của nữ nhân này.

- Rất cuộc cô là ai?

Lý Trân không nhin được mà nóng giận chất vấn, hần không hề thích việc bản thân bị người khác nắm trong lòng bàn tay.

Cô nương mặc y phục trắng kia thản nhiên cười đáp:

- Ta vẫn chưa giới thiệu với ngươi sao? Chắc ngươi từng nghe qua, ta đây tên Thượng Quan Uyển Nhi.

Lý Trân cảm giác đầu hần “ung” một tiếng, thì ra là Thượng Quan Uyển Nhi. Cái tên ấy khiến tâm trạng hần bỗng nhiên trở nên tươi vui lại thường. Thì ra nàng chính là người bí ẩn trong Xá Lợi Ẩn, là một trong bốn thế lực mạnh nhất. Thượng Quan Uyển Nhi, cũng chính nàng ta là người đã bắn chết Võ Thuận.

- Lý công tử đang nghĩ gì vậy?

Thượng Quan Uyển Nhi có chút thích thú nhìn hần.

Các sự việc xảy ra cứ bay nhanh như gió qua đầu hần khiến ý nghĩ của hần trở nên vô cùng rối loạn, nhưng cuối cùng cũng tìm thấy một đầu mối liên kết các sự việc.

Lý Trân hít một hơi thật sâu rồi nói:

- Tôi biết tất cả mọi việc đều diễn ra dưới một tay cô sắp đặt, tin tức của Xá Lợi cũng là do cô đem đến khiến khắp nơi tranh đấu lẫn nhau, cả cái người gọi là A Noãn Vương cũng là hiệu trung với cô.

Thượng Quan Uyển Nhi nâng chén trà lên nhấp một ngụm, vẫn mang nụ cười trên khuôn mặt hướng về phía Lý Trân mà rằng:

- Người nói cũng có chút đúng, Xá Lợi án là do ta bố trí, theo kế hoạch, có ba Xá Lợi hàm, Xá Lợi thực sự là cấp cho Tiết Hoài Nghĩa, còn Lý Đán và Võ Thừa Tự mỗi người đều cầm Xá Lợi giả.

- Nhưng kế hoạch ấy bị vị khách không mời là tôi đây phá hỏng mất rồi.

Trong lòng Lý Trân có chút đắc ý, dù sao thì Thượng Quan Uyển Nhi cũng là một người có danh tiếng.

Giọng điệu của Thượng Quan Uyển Nhi mang chút hàm ý.

- Không sai, kẻ gây náo loạn người đã phá hỏng toàn bộ kế hoạch của ta, thế nhưng quỷ sai ma khiến thế nào mà sự xuất hiện của người lại giúp ta đạt được mục đích cuối cùng của mình, ta phải cảm tạ người mới đúng.

- Nếu đã muốn cảm ơn tôi thì tại sao lại giết Võ Thuận rồi đổ thừa cho tôi?

- Lý công tử, ta cho là người hiểu được việc giết Võ Thuận sớm đã có trong kế hoạch của ta, đó vốn là nhiệm vụ của Dịch Yến nhưng sự xuất hiện của người lại đúng lúc Võ Thuận bị giết khiến cho người nhà y thần nhiên mặc định là người đã giết y, việc này cũng đâu có liên quan gì tới ta?

Lòng Lý Trân như muốn phun trào, hắn muốn thốt ra rằng:

- Ta biết rồi, hoá ra Độc Kinh án cũng một tay cô mà ra.

Lúc này hắn mới có phản ứng. Cái chết của Võ Thuận và Xá Lợi Án không có quan hệ mật thiết gì với nhau nhưng lại có quan hệ trực tiếp tới Độc Kinh án. Việc này giúp cho Lý Trân hiểu ra một số chuyện quan trọng, Độc Kinh Án chắc chắn là kế sách của Thượng Quan Uyển Nhi.

Thượng Quan Uyển Nhi không những không ngạc nhiên mà trái lại khen ngợi hắn cười nói:

- Không hổ là người khiến ta coi trọng, quả nhiên là người có đầu óc tinh anh, có thể trong loạn cục mà tìm ra chân tướng, khiến ta không thể không nể phục người.

Đầu óc Lý Trân rối như tơ vò, hắn day day trán, tận lực mà nghĩ tới phần then chốt của vấn đề, Thượng Quan Uyển Nhi làm thế nào để thao túng được việc này.

Thượng Quan Uyển Nhi như nhìn thấu tâm tư của hắn, khẽ cười nói:

- Muốn thao túng Độc Kinh Án rất đơn giản, Minh tiên sinh bên cạnh Võ Thừa Tự là người ta sắp xếp. Kế hoạch Độc Kinh Án lại là Minh tiên sinh đề xuất cho Võ Thừa Tự. Chỉ vì Võ Thừa Tự nhất định muốn tiêu diệt Dịch Nhân Kiệt nên ông ta đã rơi vào bẫy của ta một cách dễ dàng.

Lúc này, Lý Trân liền hít lấy một hơi, chẳng ai hiểu về Xá Lợi Án và Độc Kinh Án hơn hắn. Nhưng hắn không ngờ Thượng Quan Uyển Nhi bày bố liên hoàn cục, tâm cơ sâu xa, bố trận sắp xếp tài tình, thật khiến hắn sợ hãi một phen.

- Vậy tại sao cô lại muốn trừ khử Võ Thừa Tự?

Lý Trân cuối cùng vẫn là hỏi tới vấn đề mấu chốt này.

Nhưng Thượng Quan Uyển Nhi không trả lời hắn, nàng đặt chén trà lên trên mặt bàn, liếc qua Lý Trân bằng ánh mắt sắc sảo, không nhanh cũng chẳng chậm rồi nói:

- Đó là câu đố ta dành cho người, cũng là thử thách cuối cùng của ta cho người, nếu người tìm ra sự thật ắt sẽ có thưởng, ta sẽ đáp ứng một điều kiện người đặt ra.

Thượng Quan Uyển Nhi đứng dậy, thản nhiên đi tới phía sau tấm bình phong, lặng yên đứng nhìn hồ phía trước căn nhà ngập nước, khoe miệng nàng vẫn như cũ luôn mang theo một nụ cười, ánh mắt thoáng liếc về phía sau. Lý Trân là người nàng coi trọng, nàng ta hi vọng hắn có thể tìm ra đáp án cho câu đố kia.

Lý Trân như đã lĩnh hội thâm ý nhưng quả thật hắn vẫn chưa hoàn toàn hiểu hết.

Sư phụ từng nói với hắn, trên đời không có chuyện gì vô duyên vô cớ mà xảy ra, có người sinh ắt có người diệt, có người tổn thất ắt sẽ có kẻ được lợi, chỉ cần hắn có thể tìm được người hưởng lợi sau cùng khi Võ Thừa Tự chết đi thì lời giải cho câu chuyện này sẽ vô cùng sống động.

Hắn nhớ Địch Yến cũng từng nói, Võ Thừa Tự hận phụ thân nàng là bởi Địch Nhân Kiệt đã ngăn cản việc y trở thành Thái tử, như vậy kẻ hưởng lợi nhất định có liên quan đến chuyện này, chẳng lẽ là Lý Hiền?

Lúc này, trong đầu hắn hiện ra một cái tên khiến hắn buột miệng thốt ra:

- Võ Tam Tư”.

Thượng Quan Uyển Nhi vừa vỗ tay vừa tiến tới, trên mặt nở một nụ cười tán dương

- Người rất thông minh, quả là không làm ta thất vọng, tại sao ngươi lại nghĩ tới y?

Suy nghĩ của Lý Trân đột nhiên thông suốt, hắn cười nói:

- Kẻ mạnh nhất cạnh tranh ngôi vị Thái tử với Võ Tam Tư chỉ có Võ Thừa Tự. Nếu Võ Thừa Tự không chết thì cũng chẳng đến lượt Võ Tam Tư.

Thượng Quan Uyển Nhi khẽ thở dài một tiếng, Võ Thừa Tự rõ ràng có cơ hội thu nạp người này dưới trướng nhưng y lại ngu xuẩn mà bỏ qua một viên ngọc sáng, không thì chẳng ai rõ kết quả cuối cùng sẽ như thế nào.

- Được, vậy ngươi muốn ta ban thưởng cái gì?

Lý Trân sớm đã nghĩ tới việc này nên không do dự mà nói:

- Chỉ cần cô đáp ứng tôi một việc, đó là dù xảy ra chuyện gì cũng không được làm tổn thương đến người nhà của tôi, hi vọng cô có thể giữ lời hứa.

- Giữ lời?

Thượng Quan Uyển Nhi cười lạnh lùng.

- Ta là một nữ nhân cũng là một người chính khách, ngươi nghĩ lời hứa của ta có ý nghĩa thế nào?

- Bởi vì cô không phải là một nữ nhân bình thường, cũng chẳng phải hạng chính khách tầm thường.

Thượng Quan Uyển Nhi nhìn sâu vào đôi mắt hắn, cuối cùng cũng gật đầu.

- Được! Ta đồng ý với ngươi, sẽ không gây khó dễ cho gia đình ngươi, nhưng ta cảm thấy có chút kì lạ, tại sao ngươi lại không để bọn ta tha cho sự phụ ngươi, lẽ nào ngươi không biết ông ta chính là Lạc Tân Vương sao?

Lý Trân nhảy dựng lên, hắn dường như bị Thượng Quan Uyển Nhi làm cho kinh hãi, sao cô ta lại biết sự phụ hắn là Lạc Tân Vương?

Hắn lẳng lặng nhìn Thượng Quan Uyển Nhi, trong mắt đầy vẻ kinh hãi. Kì thật cũng không thể trách Lý Trân nghĩ không ra, khi Công Tôn đại nương nhận ra kiếm của hắn, lúc ấy hắn trúng độc còn đang hôn mê.

Thượng Quan Uyển Nhi đưa tay ra, trên mặt vẫn giữ nụ cười.

- Mời ngồi! Ta không biết sự phụ ngươi như thế nào, chúng ta có thể bàn luận về chuyện đó để hiểu nhau sâu sắc hơn, rồi sau đó nói chuyện một cách thẳng thắn.

Lý Trân cuối cùng cũng lĩnh giáo được sự lợi hại của nữ nhân này, nói dăm ba câu với cô ta ắt sẽ khiến mình bị khống chế, mà những việc hắn làm cô ta đều biết rõ như lòng bàn tay thậm chí còn bị nàng ta điều khiển, quả giống như Tôn Ngộ không cách nào chạy khỏi bàn tay của Phật Như Lai.

Lý Trân không còn chút sức lực phải ngồi xuống, kinh ngạc nhìn nàng.

Thượng Quan Uyển Nhi nhẹ nhàng vén tóc mai, đôi mắt nàng tựa như dòng nước trong vắt, đôi môi nhỏ nhắn khẽ cong lên một nụ cười.

- Ngươi thấy ta và Địch Yến, ai đẹp hơn?

101. Chương 101: Tấn Công Vào Nhược Điểm.

Hiện giờ điều mà Lý Trân không quan tâm nhất chính là nhìn thấy Thượng Quan Uyển Nhi, thế mà nàng ta cứ đề cập đến vấn đề này. Trong lòng Lý Trân thầm nghĩ hay là nàng ta muốn mình trở thành một Ngự Phẩm Long thứ hai?

Nhưng Thượng Quan Uyển Nhi đang cười dài nhìn hắn khiến hắn không thể lảng tránh vấn đề này, hắn đành phải cười khổ nói:

- Thượng Quan xá nhân và Dịch cô nương là hai người khác nhau, cơ bản không thể so sánh, ở trước mặt Thượng Quan xá nhân Lý Trân không dám có bất kỳ ý tưởng nào khác.

Thượng Quan Uyển Nhi chỉ vì trên phương diện tình cảm muốn xoa dịu một chút cảm xúc muốn chống đối của Lý Trân, đây là một chút thủ đoạn của Nữ nhân quán hay dùng, thật ra Lý Trân cũng không ngạc nhiên lắm.

Thượng Quan Uyển Nhi cười cười, lại đem thoại đề vòng vo trở lại:

- Hiện tại ta có thể thẳng thắn mà nói với Lý công tử, người giả thành quan coi ngục vào thiên lao, làm cho thiên lao xảy ra án mạng, không chỉ liên quan đến Dịch Nhân Kiệt mà ngay cả ngục thừa cũng bị giết khiến cho Thánh Thượng tức giận, nếu không phải ta can thiệp vào vụ án này, người và Dịch Yến cũng đã gặp phiền phức lớn, bị tổng giam vào ngục từ lâu rồi, người cũng không có khả năng ngồi ở chỗ này mà nói chuyện với ta.

Lý Trân biết nàng ta nói rất đúng. Vốn hắn còn thấy ngạc nhiên, chuyện ở nhà giam Đại Lý Tự sao có thể không giải quyết được chứ? Hóa ra là do Thượng Quan Uyển Nhi áp chế.

Hắn vội vàng đứng dậy thi lễ:

- Đa tạ Thượng Quan xá nhân che chở!

- Người cũng không cần cảm tạ ta, vụ án của Tôn Lễ kia chỉ cần người không giận ta, chuyện này coi như là huề nhau.

Lý Trân ngạc nhiên:

- Chẳng lẽ vụ án của Tôn Lễ là do Thượng Quan xá nhân sắp đặt?

Thượng Quan Uyển Nhi gật đầu cười:

- Tôn Lễ tới giúp đỡ cho người là do ta sắp xếp, cái hộp Xá Lợi màu đỏ cũng là của ta cho hắn không có liên quan gì đến án xác người phụ nữ bị chém, ta chỉ muốn xem khi nào thì người có thể tìm tới ta?

Lý Trân tức giận đến một lúc lâu cũng không nói ra lời, hắn vì hộp Xá Lợi xuất hiện ở vụ án Đoàn đầm mà lo lắng suốt ba ngày, tính tới tính lui không ngờ kết quả cuối cùng lại là âm mưu của Thượng Quan Uyển Nhi.

Hắn quả thật có một loại cảm giác bị lường gạt, nhưng Thượng Quan Uyển Nhi lại cho hắn ăn một viên đường trước, thay hắn giải quyết phiền toái ở thiên lao, khiến cho hắn tức giận cũng không thể nào bộc phát ra được.

Trong lòng Lý Trân buồn bực cực kỳ, một hồi lâu mới nói:

- Vậy việc tối nay thì sao? Đi địa cung Tử Vân các không phải là cô muốn khảo nghiệm tôi chứ?

- Đương nhiên là cũng có một chút khảo nghiệm, tuy nhiên chuyện này là mở đầu cho hợp tác kế tiếp của chúng ta.

- Chờ một chút!

Bỗng nhiên Lý Trân phát hiện được điều gì, vội vàng nói:

- Hợp tác cái gì? Xin Thượng Quan xá nhân hãy nói cho rõ ràng.

Trong lòng Thượng Quan Uyển Nhi có phần bất mãn, nhưng nàng không biểu hiện ra ngoài mà vẫn dùng một loại giọng điệu bình thản như cũ nói:

- Lý công tử, ta và người nói nhiều như vậy, chẳng lẽ người vẫn không hiểu sao?

Lý Trân trầm mặc, thật ra đương nhiên hắn cũng hiểu Thượng Quan Uyển Nhi trăm phương ngàn kế dụ hắn đến cũng không phải là mời hắn đến làm khách nói chuyện phiếm, hơn nữa còn đem nhiều bí ẩn như vậy nói cho hắn, mỗi một bí ẩn đều đủ để xét nhà diệt tộc, điều này khiến cho Lý Trân hiểu ra, trong lúc vô tình hắn đã ngồi cùng một thuyền với người phụ nữ này.

Nhưng Lý Trân hắn cũng không phải là người mặc cho người bày bố, hắn cũng có tôn nghiêm của mình, bất kì ai cũng đừng mơ tưởng bắt buộc hắn làm việc.

Trầm tư một lát, Lý Trân chậm rãi nói:

- Thượng Quan xá nhân quyền cao chức trọng, mà Lý Trân chỉ là một kẻ thứ dân, địa vị chúng ta cách nhau ngàn dặm, nếu như Thượng Quan xá nhân có yêu cầu gì với Lý Trân, Lý Trân không dám không cống hiến.

Nhưng cống hiến cũng có hai loại, một loại là lá mặt lá trái, một loại là toàn lực ứng phó, không biết Thượng Quan xá nhân muốn loại nào?

Lý Trân nói không kiêu ngạo không siểm nịnh, trong mềm có cứng. Thượng Quan Uyển Nhi nhìn chăm chú hắn một lúc mới nói giọng:

- Được rồi, là do ta quá vội vàng, đêm nay người đã lấy ra được viên Ngọc Linh Lung mà ta muốn thì ta sẽ báo đáp người, việc hợp tác sau này hãy nói đi! Đêm nay Lý công tử đã vất vả, mời đi nghỉ ngơi.

Nàng khẽ nhấn chuông, chỉ trong chốc lát, Tạ Ảnh đẩy cửa tiến vào, thi lễ nói:

- Xin chủ nhân chỉ bảo?

- A tỷ, mang Lý công tử đến phòng khách nghỉ ngơi đi! Còn nữa, phía Địch cô nương cũng cần phải phục vụ nàng ấy cho thật tốt.

- Nô tì hiểu rồi!

Tạ Ảnh đưa tay mời:

- Mời công tử!

Lý Trân đứng dậy thi lễ với Thượng Quan Uyển Nhi, bước nhanh rời đi, ngay khi hắn đi tới cửa, Thượng Quan Uyển Nhi lại nói với hắn:

- Lý công tử, hôm nay các người lấy ra Ngọc Linh Lung không phải là ngọc tử của Cao tổ, ngọc tử đã bị lấy đi từ hai mươi năm trước rồi.

Những lời này coi bỏ một nỗi băn khoăn trong lòng Lý Trân. Võ Tắc Thiên sao lại có thể đem ngọc tử của Đường Cao Tổ và Đường Thái Tông để trong một tòa cung điện hoang phế được chứ?

Hắn chấp tay:

- Đa tạ Thượng Quan xá nhân đã cho biết sự thật!

...

Lý Trân được bố trí ở trong một phòng khách cao quý của sơn trang, các đồ đạc bài trí đều hết sức đẹp đẽ, các vật dụng được làm từ cây tử đàn, trên bàn là bộ ấm sứ Quan diêu, phủ dưới đất là thảm Ba Tư rất dày lại hết sức mềm mại.

Mà ngay cả trên tường cũng treo một bức thư pháp, lại gần nhìn kỹ, không ngờ là bút tích của Âu Dương Thông, thậm chí còn có ba thị nữ xinh đẹp để hầu hạ hắn.

Điều này làm cho Lý Trân đã quen ngủ ở trên gác nhà đại tỷ thực sự cảm thấy rất không được tự nhiên, hắn bảo một thị nữ:

- Có thể giúp ta tìm Địch cô nương đi cùng với ta một chút hay không?

Vừa dứt lời, ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân quen thuộc. Lý Trân nghe ra đây là âm thanh tiếng bước chân của Dịch Yến, trong lòng mừng rỡ liền vội vàng bước ra mở cửa thì thấy vẻ mặt của Dịch Yến tái nhợt đang đứng ở ngoài cửa làm cho hắn hoảng hốt:

- A Yến, muội sao vậy?

Dịch Yến hơi ngượng ngùng, vội vàng thấp giọng nói:

- Mỗi người phụ nữ đều gặp phải chuyện này, huynh đừng hỏi nữa.

- Ồ...

Lý Trân không dám hỏi thêm nữa, vội vàng đi châm trà cho nàng. Dịch Yến dờ khóc dờ cười, trong nhà của Lý đại ca này có lẽ không có nô tì, rõ ràng có ba ả thị nữ đứng ở bên cạnh hắn còn muốn đích thân châm trà, ai!

Nàng khoát tay với ba ả thị nữ:

- Các người lui xuống đi! Lý công tử không cần các người hầu hạ.

Ba ả thị nữ đỏ mặt lui xuống. Dịch Yến ngồi xuống nệm êm, cầm lấy chén trà nóng Lý Trân đưa cho nàng, mặt mày hớn hở nói:

- Xem ra cuộc nói chuyện không tệ, không ngờ cho huynh ở phòng khách tốt như vậy, ba ả thị tỳ cũng xinh đẹp dịu dàng như thế, đêm nay huynh thật có phúc.

Lý Trân không có biện pháp đối với nàng, chỉ đành cười khổ nói:

- Từ nhỏ đến lớn có lúc nào huynh cần người hầu hạ chứ? Nói thật, huynh vẫn cảm thấy căn gác của a tỷ ngủ thoải mái hơn.

Dịch Yến che miệng cười khẽ:

- Huynh đúng là có số nghèo mà, ở phòng khách tốt như vậy còn muốn căn gác, huynh có biết hai cái chén trà Quan diêu này trị giá bao nhiêu tiền không?

- Dù bán có nhiều tiền hơn nữa thì huynh cũng không thể mang đi, cho nên vẫn không bằng bát sứ trắng lớn của huynh, ít nhất chúng nó là của huynh.

- Coi như huynh nói cũng có lý vài phần, nói uội nghe một chút đi! Thượng Quan Uyển Nhi và huynh nói chuyện gì?

- Muội biết Thượng Quan Uyển Nhi?

Lý Trân ngạc nhiên.

Dịch Yến khinh thường bĩu môi:

- Coi huynh kìa, chuyện này cũng không phải bí mật lớn lao gì, Tạ đạo cô nói uội biết, hơn nữa muội còn biết, Ngọc Linh Lung chúng ta lấy được từ trong địa cung là cái gì?

- Là cái gì?

Lý Trân tò mò hỏi, vừa rồi Thượng Quan Uyển Nhi nói cho hắn biết, ngọc tử hai mươi năm trước đã bị lấy đi rồi, vậy thì ở địa cung thờ phụng cái gì?

Dịch Yến thấp giọng cười nói:

- Một viên dạ minh châu vô giá, không nghĩ tới sao!

Quả thật Lý Trân không thể tưởng được, bọn họ mạo hiểm tính mạng lấy ra đồ vật từ địa cung không ngờ lại là một viên dạ minh châu. Hắn kinh ngạc nửa ngày mới nói:

- Thượng Quan Uyển Nhi muốn dạ minh châu để làm gì?

- Đoán chừng là thiên tử muốn đi! Còn có một tin tức mà huynh không nghĩ tới.

- Tin gì?

Địch Yến bỗng nhiên kịp phản ứng, gắt giọng:

- Sao huynh lại thế này, cứ để muội nói, huynh và Thượng Quan Uyển Nhi đã nói những gì?

- Huynh và cô ta nói rất nhiều chuyện, một lời khó nói hết, trước tiên muội hãy nói một chút về tin tức của muội.

Địch Yến cười hì hì nói:

- Tin tức của muội à! Chính là Thượng Quan Uyển Nhi này vẫn chưa lập gia đình, nàng ấy nhìn trúng huynh rồi, đó là Tạ đạo cô nói.

Lý Trân thở dài:

- Kỳ thật muội nói không sai, đúng là cô ta coi trọng ta.

Lý Trân liền thuật lại hết những điều mà hắn và Thượng Quan Uyển Nhi nói nhất nhất đều nói cho Địch Yến, nhưng đối với án Độc Kinh bị do một tay Thượng Quan Uyển Nhi bày ra thì không nói, chỉ nói là cô ta lợi dụng án Độc Kinh để lật đổ Võ Thừa Tự, dù sao Địch Nhân Kiệt cũng là một trong những người trong cuộc của án Độc Kinh, cuối cùng nhắc tới việc Thượng Quan Uyển Nhi muốn cùng hắn hợp tác.

Sắc mặt của Địch Yến dần dần trở nên ngưng trọng lên, nàng lại không kìm nổi kinh ngạc nói:

- Lý đại ca, hoá ra sư phụ huynh là Lạc Tân Vương?

- Sư phụ dạy huynh chín năm, huynh cũng mới biết năm nay, chỉ có điều Thượng Quan Uyển Nhi làm sao lại biết? Thật sự là kì quái.

Địch Yến khẽ cắn môi một cái, nàng vẫn không nói với Lý Trân vấn đề là ở trên người của Công Tôn đại nương, sư phụ của nàng, người nhà của sư phụ vào năm đó bị loạn quân giết chết.

- Lý đại ca, Thượng Quan Uyển Nhi hẳn là tạm thời sẽ không động đến sư phụ huynh, muội cảm giác nàng ấy rất muốn nhanh chóng cùng huynh hợp tác, cho nên nàng ấy sẽ hết sức lung lạc huynh, chỉ là muội lo là nàng ấy sẽ bảo huynh làm những chuyện không dễ dàng.

- Huynh mặc kệ, gọi là cái gì nhỉ, đúng rồi, không thấy con thỏ không tung ra ưng!

Lý Trân nằm ở trên mặt thảm mềm mại, đầu gối trên tay, nhìn nóc nhà suy nghĩ, thật ra hắn biết mình đã cùng thuyền với Thượng Quan Uyển Nhi rồi, muốn xuống không phải dễ dàng như vậy, mấu chốt là nếu như hắn giúp Thượng Quan Uyển Nhi làm việc, hắn sẽ được lợi ích gì?

Thiên hạ rộn ràng, đều vì lợi đến, thiên hạ nhốn nháo, cũng đều vì lợi, Lý Trân hẳn cũng không ngoại lệ.

... .

Nhà thủy tạ, Thượng Quan Uyển Nhi lặng yên đứng ở trước lan can, một cơn gió đông vừa mới thổi qua, cơn mưa nhỏ đầu đông mang hơi lạnh xâm nhập vào cơ thể đặc biệt mịt mù lạnh lẽo.

Ngày mưa như vậy, nhân tâm cũng sẽ rất dễ dàng rơi vào trong cảm xúc buồn bã, dù cho là người điềm tĩnh cũng trở nên đa sầu đa cảm.

Không biết đã đứng bao lâu, Thượng Quan Uyển Nhi cúi đầu thở dài một tiếng.

Ở sau lưng nàng, đạo cô Tạ Ảnh rốt cục nhìn không được nói:

- Cô nương, mưa đêm rất lạnh, vào nhà đi!

Tạ Ảnh là con gái nhũ mẫu của Thượng Quan Uyển Nhi, cùng tuổi với Thượng Quan Uyển Nhi, từ nhỏ đã cùng với nàng đọc sách chơi đùa. Từ khi ông nội của Thượng Quan Uyển Nhi là Thượng Quan Nghi tự sát vì bị vu cáo, gia tộc Thượng Quan cửa nát nhà tan, Thượng Quan Uyển Nhi bị bắt vào cung làm nô, mẹ con nhũ mẫu cũng bị liên lụy, bị bắt xuất gia làm nữ đạo sĩ.

Tạ Ảnh là tâm phúc tín nhiệm nhất của Thượng Quan Uyển Nhi, trên danh nghĩa hai người là chủ tớ nhưng thực tế lại thân như tỷ muội, trước mặt người khác chị ta gọi Thượng Quan Uyển Nhi là chủ nhân, lúc không có ai chị ta gọi Thượng Quan Uyển Nhi là cô nương.

Thượng Quan Uyển Nhi cũng thấy có một chút lạnh ngấm vào cơ thể liền xoay người đi vào nhà. Tạ Ảnh vội vàng phủ thêm áo khoác Bách linh cho nàng.

- A Ảnh, người nói xem vì sao Lý Trân không chịu nhận lời?

Thượng Quan Uyển Nhi uống một ngụm trà nóng, trầm ngâm hỏi.

Tạ Ảnh cười nói:

- Có lẽ là do chúng ta quá vội vàng khiến cho hắn cảm thấy rất bị động, làm cho trong lòng của hắn không thoải mái, ta cảm thấy chậm chậm một chút, hắn sẽ phải đồng ý.

- Ta cũng có loại cảm giác này, nhưng thời gian quá gấp, ta sợ làm lỡ đại sự.

- Cô nương nhất định muốn hắn làm sao?

Thượng Quan Uyển Nhi nhẹ nhàng gật đầu:

- Người thanh niên này ta luôn luôn quan sát hắn, bình tĩnh, quyết đoán, giỏi nắm bắt cơ hội, cuối cùng ngay cả Lai Tuấn Thần cũng bại về tay hắn, đương nhiên còn có nguyên nhân khác, ta suy tính thật lâu, việc này không phải hắn thì còn ai nữa, ta nhất định phải khiến hắn cam tâm tình nguyện làm việc cho ta.

Nói đến đây, nàng quay đầu lại chăm chú nhìn Tạ Ảnh:

- Người có biết vì sao ta nhất định phải tìm hắn không?

Tạ Ảnh khom người thi lễ:

- Ty chức biết đại khái rồi!

Thượng Quan Uyển Nhi lại cười lạnh nói:

- Nếu hắn muốn đơn giản là lợi ích, muốn tiền ta cho hắn, muốn cửa cải, ta có thể cho hắn tòa nhà đẹp, cho hắn đất đai, muốn nữ nhân, ta có thể cho hắn nữ nhân xinh đẹp nhất thiên hạ, muốn quyền thế, ta có thể cho hắn chức vị, tiền, quyền, nữ nhân, nam nhân đơn giản chính là muốn những thứ này, hắn còn có thể muốn gì nữa?

- Tuy cô nương nói không sai, nhưng muốn cho hắn cam tâm tình nguyện làm việc, có lẽ còn thiếu chút nữa, kỳ thật cô nương có thể đánh vào nhược điểm của hắn.

- Nhược điểm?

Thượng Quan Uyển Nhi quay đầu lại hỏi:

- Người biết nhược điểm của hắn là gì sao?

Tạ Ảnh ngấm ngầm một chút cười nói:

- Hôm nay ta cùng Dịch Yến nói chuyện phiếm, Dịch Yến trong lúc vô ý nói một việc, nàng ta nói trong khoảnh khắc địa cung đóng cửa nàng đã lao ra, nhưng ngay lúc đó, nàng phát hiện Lý Trân đang chuẩn bị nhảy xuống địa cung, cô nương hiểu chưa?

Thượng Quan Uyển Nhi lập tức ngăn ngắt cả người, nàng có chút không thể tin được những gì mình nghe thấy, có khả năng sao? Lý Trân muốn nhảy vào địa cung cùng chết với Dịch Yến, không! Không có khả năng, không thể có nam nhân như vậy.

Tạ Ảnh cũng thở dài nói:

- Cô nương, ta tin là sự thật, ta nhìn ra được ánh mắt của Dịch Yến, nàng rất kích động, tình cảm của nàng rất hồn nhiên, không có giả.

Thượng Quan Uyển Nhi mím môi thật chặt, trong nội tâm nàng mơ hồ có một chút ghen tị, vì sao chưa từng có nam nhân nào đối với mình như vậy?

Tạ Ảnh cảm giác được Thượng Quan Uyển Nhi đêm nay bị gió đông ảnh hưởng, hơi đa sầu đa cảm, nàng đã không còn bình tĩnh lý trí như bình thường, thấp giọng nhắc nhở:

- Cô nương, đây chính là nhược điểm lớn nhất của hần!

Thượng Quan Uyển Nhi lập tức tỉnh ngộ, trên mặt nháy mắt lại khôi phục vẻ lạnh lùng, chậm rãi gật đầu:

- Ta biết nên làm như thế nào rồi.

102. Chương 102: Có Nhà Mới.

Bởi vì thân thể Dịch Yến không được thoải mái cho nên Lý Trân đành phải ở lại Trường An ba ngày, mãi cho đến tám ngày sau, bọn họ mới quay trở về Lạc Dương.

- Lý đại ca, huynh có đến Binh bộ đăng ký thi Võ Cử hay không?

Vào thành Lạc Dương, Dịch Yến lo lắng hỏi Lý Trân, hiện giờ đã là cuối tháng mười rồi, có lẽ đã hết hạn đăng ký thi Võ Cử, sao lại chưa nghe hần đề cập tới việc này chứ?

So với khi vừa rời khỏi Đôn Hoàng, hiện giờ nhiệt huyết tham gia Võ Cử của Lý Trân đã phai nhạt rất nhiều, thi đậu Võ Cử thì sao chứ? Cũng chỉ là làm một quan quân cấp thấp, nếu như không có mạng lưới quan hệ thì cả đời cũng không ngóc đầu lên được.

Hơn nữa hiện tại hần đã có ít nhiều hiểu biết việc đời, phát hiện mình vào nửa năm trước ngây thơ đến cỡ nào, cứ một lòng tranh đoạt Võ Cử.

Sau khi đã trải qua nhiều chuyện như vậy hần mới biết được đường đời tuyệt đối không dừng lại ở một Võ Cử, mà thi Võ Cử vừa vặn là một con đường ngu nhất, ngược lại sẽ đem tiền đồ của mình dậm chân tại chỗ.

Tuy rằng hần đã không còn nhiều hứng thú đối với việc thi Võ Cử, thế nhưng đại tỷ Lý Tuyền của hần vẫn ham thích khoa cử, nhất định bắt hần phải tham gia Võ Cử, điều này làm cho Lý Trân vô cùng đau đầu.

Hiện tại ngay cả Dịch Yến cũng hỏi việc này, Lý Trân đành phải lười biếng nói:

- Đã ghi danh rồi, yêu cầu đi Huỳnh Dương tập huấn mấy tháng, huynh nhờ vào quan hệ với Cao Diên Phúc cho nên được miễn tập huấn, tháng hai năm sau trực tiếp tham gia Võ Cử Binh bộ.

- Vậy là tốt rồi, muội còn tưởng rằng huynh đã quên.

Lúc này, Lý Trân lại nghĩ tới một chuyện:

- Muội định ở nơi nào ở Lạc Dương?

Dịch Yến lườm hần một cái:

- Nhà của muội ngay tại Lạc Dương, huynh nói xem muội sẽ ở đâu?

Lý Trân không nhịn được cười, hần thật sự là hồ đồ rồi, còn tưởng rằng Dịch Yến chuyển nhà đi huyện Bành Trạch, mình còn định tìm nhà trọ cho nàng, lại quên nhà nàng ở ngay tại Lạc Dương.

- Huynh trước đưa muội về, sau đó quay lại cửa hàng ngủ một giấc.

Từ khi biết được vụ án Xá Lợi và vụ án xác người phụ nữ chết ở Đoạn đầm không có liên quan với nhau, lòng của hần bỗng dưng thả lỏng, hơn nữa dường như Thượng Quan Uyển Nhi biết chân tướng của vụ án xác chết chém, không chừng lại dính đến tranh đấu quyền lực của triều đình, tốt nhất là hần không nên tham dự nhiều.

Lý Trân chia tay Dịch Yến trước cửa Dịch phủ phường An Nghiệp, sau đó trực tiếp quay trở về Nam thị, mới vừa đến trước quán rượu đúng lúc gặp đại tỷ Lý Tuyền.

- A tỷ!

Lý Trân xoay người xuống ngựa, vẫy tay với đại tỷ cười nói:

- Lão đệ của tỷ đã trở lại, kinh doanh cũng không tệ lắm phải không?

Lý Tuyền thấy đứa em trong mắt một trận mừng như điên, nhưng ngay lập tức vẻ mừng rỡ liền biến mất, sắc mặt lập tức âm trầm xuống, đây là điềm báo bão táp tiền đến, đợi cho Lý Trân đến gần, nàng liền nhéo lỗ tai Lý Trân một phen, từ nhỏ đến lớn, chỉ một chiêu này làm hấn vô cùng khó chịu.

- Tiểu tử thôi, không ngờ lại chạy đi mất nửa tháng, đệ muốn cho ta lo lắng chết hay sao?

Tuy rằng ngoài miệng tức giận mắng, nhưng Lý Tuyền lại kích động đến mức nước mắt nhanh rơi, nàng sợ đứa em đã xảy ra chuyện gì, hiện tại rốt cục hấn đã bình an trở lại.

Trong lòng Lý Tuyền vui đến phát khóc, rồi lại tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, nàng xuống tay không lưu tình chút nào. Lý Trân bị nàng nhéo đến mức thẹn quá hóa giận:

- A tỷ, buông tay!

Bên đường phát sinh cảnh tượng này làm cho rất nhiều người xung quanh nhìn ngó, một vài tiểu nhị quán rượu cũng che miệng cười trộm. Lý Tuyền bỗng nhiên nghĩ đến đứa em mình đã lớn rồi, phải chừa cho hấn chút mặt mũi liền buông tay ra.

- Vào trong quán cho ta, đệ phải thành thật khai báo với ta, đệ đi không từ già, nửa tháng này rốt cuộc chạy đi đâu?

Lý Trân tức giận nói:

- Không phải đệ để lại thư cho tỷ sao? Sao lại đi không từ già chứ.

- Nào có thư gì đâu, vì sao ta lại không thấy?

Lý Trân không tin, bước nhanh đi vào cửa hàng, ở trong quầy tìm kiếm, rất nhanh, hấn tìm được lá thư trong mớ lộn xộn trong rương mà hấn để lại cho đại tỷ, thậm chí thư còn chưa có mở ra đã bị Lý Tuyền trực tiếp ném vào mớ lộn xộn trong rương.

- Không biết đây là cái gì!

Hấn vỗ thật mạnh lá thư trên quầy, tức giận nói với đại tỷ.

Lý Trân cực kỳ tức giận, rõ ràng đã để lại thư cho đại tỷ, chính đại tỷ đã không xem lại còn nói mình không để lại tin, vừa thấy mặt đã nhéo lỗ tai, coi mình như là một đứa trẻ bảy tám tuổi vậy.

Lý Tuyền lúng túng gỡ gỡ đầu, cười nói:

- Là đại tỷ quá bận, không chú ý tới, vừa rồi nhéo a Trân nhà ta thật đau, đại tỷ xoa xoa cho đệ.

Nàng xoa xoa lỗ tai cho Lý Trân. Lý Trân càng nghĩ lại càng giận, ngăn tay nàng, chạy lên gác thu dọn đồ đạc.

Lý Tuyền thấy hấn mang theo hành lý đi xuống, lập tức hoảng hồn, vội vàng ngăn hấn lại:

- Đệ muốn đi đâu?

Lý Trân trầm mặt nói:

- Đệ đi ở nhà trọ, đỡ phải cả ngày nhìn sắc mặt của tỷ.

Lý Tuyền vừa sợ vừa vội, giữ chặt hành lý của hấn không buông:

- A tỷ hiểu lầm đệ rồi, đã xin lỗi đệ, đệ còn muốn gì nữa?

Lý Trân lờ đi nàng, đi về phía cửa hàng. Lý Tuyền lại giữ chặt tay của hấn, cầu khẩn nói:

- A Trăn ngàn vạn lần chớ đi, a tỷ cam đoan sẽ không nhéo tai đệ nữa.

Lý Trăn thở dài:

- A tỷ, đệ không thể ở mãi với tỷ! Sớm hay muộn gì cũng phải chuyển ra, tỷ để cho đệ đi thôi! Đệ sẽ thường xuyên tới thăm tỷ.

Lý Tuyền thấy không thể khuyên được đứa em, trong nội tâm nàng càng thêm sốt ruột, lại vô kế khả thi cho nên nằm sấp trên cửa mà khóc.

Lý Trăn rất ít khi thấy đại tỷ khóc, lại nghĩ đến việc đại tỷ nuôi mình từ nhỏ đến lớn, lại là thân nhân duy nhất của hắn, trong lòng của hắn lập tức mềm nhũn, một bụng bất mãn cũng tan thành mây khói, đành phải bất đắc dĩ nói:

- Chỉ cần tỷ đồng ý không gior tay đánh linh tinh nữa, đệ sẽ ở lại đây với tỷ hai năm.

- A tỷ cam đoan không đánh đệ nữa!

Lý Tuyền ghen ngào nói một câu, càng thêm thương tâm, ghé vào trên đầu vai đứa em khóc nức nở. Lý Trăn cũng trở nên thương cảm, thấp giọng khuyên nàng nói:

- A tỷ, đừng khóc, tiểu nhị nhìn thấy chê cười!

Lý Tuyền vội vàng lau nước mắt, mắt đỏ hồng nói với Lý Trăn:

- A tỷ quên nói cho đệ biết, chúng ta mua được nhà mới rồi, chính là ở cạnh bên phường Phúc Thiện, là do Thu Nương giới thiệu. A tỷ đã thu dọn phòng của đệ xong rồi, để ta dẫn đệ đi xem.

- A tỷ làm việc thật nhanh chóng! Chưa tới nửa tháng đã mua được nhà rồi sao?

Lý Tuyền hơi ngượng ngừng nói:

- Đâu chỉ mới nửa tháng, tỷ đã nhìn thấy nhà vào mấy tháng trước, chỉ có điều khi đó không có tiền, nhìn cũng chỉ để nhìn, khó khăn lắm mới để dành được cho nên khi mua mới nhanh như thế.

Lý Tuyền cười lừa cùng với đứa em chậm rãi mà đi. Lý Trăn lại cười hỏi:

- A tỷ mua nhà hết bao nhiêu tiền?

- Đối phương ra giá một ngàn hai trăm quan, sau khi trả giá cuối cùng đồng ý còn một ngàn quan. Diện tích khoảng chừng bốn mẫu đất, năm trước mới vừa tân trang lại, nếu như là ở bên phường Tu Nghiệp, tòa nhà bốn mẫu ít nhất cũng phải hai ngàn quan, bên này dựa vào Nam thị, bán không được giá.

- Nhà ở phía bắc Lạc Thủy nghe nói chỉ cần 600 quan, càng rẻ hơn, vì sao a tỷ không cân nhắc?

- Phì! Cho dù là ba trăm quan ta cũng không muốn, phía bắc Lạc Thủy cái nơi đó, giữa ban ngày cũng gặp được quỷ, sau này tỷ phu của đệ làm quan, nói là nhà ở phía bắc Lạc Thủy, thật mất mặt nha!

Lý Trăn nghĩ tới tòa nhà mà Tử Chí mua hình như ở phường Quy Nghĩa ngay tại bờ bắc Lạc Thủy, 600 quan mua được tòa nhà bốn mẫu, giá thật rẻ.

Chia tay mấy tháng, Lý Trăn cũng có chút nhớ đến cái tên mập mập kia rồi, cũng không biết khi nào thì hắn mới trở về?

Không bao lâu, tỷ đệ hai người liền đi tới nhà mới ở phường Phúc Thiện. Lý Trăn vừa thấy đã thích vị trí của tòa nhà này. Tòa nhà nằm ở nơi yên tĩnh, trước cửa lớn có hai cây hòe xanh tốt, bốn phía có bờ tường ột trượng, vài tên thợ thủ công đang dùng vòi quét vách tường.

Tuy rằng tòa nhà không lớn nhưng thoát nhìn rất ngay ngắn, mặt sau là một con sông nhỏ có hai hàng liễu rủ mát mẻ, cảnh sắc xinh đẹp, con sông nhỏ chảy vào Lạc Thủy, tuy rằng khí trời đã bước vào đông, lá cây tàn lụi, trước mắt thật hiu quạnh nhưng có thể tưởng tượng được màu xanh tươi tốt khi bước vào mùa xuân.

- Thế nào, ánh mắt của tỷ không tồi chứ?

Lý Tuyền đắc ý cười nói.

- Không thôi!

Lý Trân không ngớt lời khen ngợi:

- Có chút giống nhà cũ của chúng ta ở Đôn Hoàng, thoát nhìn rất có dáng vẻ của một căn nhà.

- Vậy đệ có còn muốn đi!

Lý Tuyền không kìm nổi lại muốn hung hăng gõ hấn một cái, nhưng vừa mới giơ tay lên liền nghĩ tới lời hứa của mình, tay ở trên cao làm động tác chà xát hai cái, giận dữ buông xuống.

- Mau vào nhà đi!

Tuy rằng Lý Trân tránh thoát được cái gõ này, nhưng hấn cũng biết, lời hứa của đại tỷ cho tới bây giờ cũng coi như chưa có, nhiều nhất là duy trì ba ngày, sớm hay muộn gì cũng còn có lần nữa, nếu tỷ không đánh mình vài cái thì sẽ không phải là đại tỷ của mình rồi.

Hấn thầm than một tiếng, dẫn ngựa đi theo Lý Tuyền vào cửa chính, mới vừa vào cửa liền thấy một cô gái nhỏ tuổi chừng mười lăm mười sáu chạy ra chào đón, chỉ thấy tóc nàng búi thành 2 búi, người mặc một cái áo màu đỏ hai lớp, quần màu xanh, gương mặt tròn trĩnh, làn da trắng nõn.

- Phu nhân đã trở lại!

Âm thanh của cô gái nhỏ rất êm tai, tay chân cũng nhanh nhẹn, tiến lên tiếp lấy cái gói trong tay Lý Tuyền.

Lý Trân ngẩn ra, ai vậy nhỉ?

Dường như Lý Tuyền rất thích cô gái nhỏ này, cười nói:

- Tiểu Liên, đây chính là a Trân ta từng nói với em, sau này em gọi hấn công tử là được rồi.

Cô gái nhỏ thật biết chuyện tiến lên thi lễ:

- Tiểu Liên tham kiến công tử!

Lập tức Lý Trân đoán được đây nhất định là tiểu tỷ đại tỷ, cô gái nhỏ này thật ra ăn nói rất ngọt ngào, sẽ làm người khác ưa thích.

Lý Trân gật đầu, cô gái nhỏ lại vụng trộm đánh giá Lý Trân một chút, thấy hấn vừa cao vừa lớn, tuấn tú lịch sự, trên mặt không khỏi đỏ lên, vội vàng nắm lấy con lừa của Lý Tuyền đi đến chuồng nuôi nhốt súc vật.

Lý Tuyền nhìn theo bóng dáng của cô gái nhỏ cười nói:

- Tiểu Liên cũng là người Sa Châu ta, họ Khương, cha mẹ đều mất, bị bọn buôn người lừa đến Lạc Dương, thiếu chút nữa bị bán đến thanh lâu, vừa lúc ta gặp được, ta thấy muội ấy đáng thương, liền mua muội ấy lại để hầu hạ a thẩm, cũng đỡ cho ta phải lo lắng.

- A thẩm có ở đây không?

- Không chừng thẩm đã đi chùa Hoàng Pháp rồi, chùa ở ngay bên Nam thị. Mỗi ngày phần lớn thời gian thẩm đều đứng ở chỗ đó, chỉ có buổi tối mới có thể nhìn thấy thẩm.

Lúc này, Lý Tuyền chợt nhớ tới một chuyện:

- Đúng rồi, đợi lát nữa tỷ nói với đệ chuyện của tỷ phu đệ, trước tỷ mang đệ đi đến chuồng ngựa, sau đó sẽ xem phòng của đệ.

Lý Tuyền dẫn đưa em đến chuồng ngựa, rồi dẫn hấn đến gian phòng của mình. Lý Tuyền sắp xếp cho đưa em thật sự rất chu đáo, đương nhiên không còn để cho hấn ngủ trên gác nữa mà là đem đồng viện cho hấn, một tòa viện nho nhỏ, trong viện có trồng cây mai và cây hạnh, đối diện là ba gian phòng.

- Đây là phòng ngủ của đệ!

Lý Tuyền mở một gian phòng:

- Giường, đệm chăn, ngăn tủ, rương quần áo đều đã có, bên cạnh là thư phòng của đệ, chăm chỉ đọc sách cho tỷ, đừng có cả ngày đi loạn khắp nơi, còn có gian phòng trống, bạn bè hư hỏng của đệ đến đây còn có chỗ để ở.

Lý Trân thấy đại tỷ sắp xếp ỉnh quá mức chu đáo như thế trong lòng cũng cảm động, hẳn biết đại tỷ nói năng chua ngoa nhưng lòng thì mềm nhũn, tuy rằng bình thường thích đánh mình nhưng tỷ đối với mình chỉ có yêu thương và chăm sóc.

- Cảm ơn a tỷ!

Lý Trân thấp giọng nói.

Lý Tuyền hung hăng trừng mắt nhìn hần:

- Tên tiểu tử nhà ngươi, không biết tốt xấu!

Lý Tuyền mắng hần vài câu, bảo hần bỏ đồ xuống rồi dẫn hần đi vào chính đường, lúc này, tiểu Liên bưng tới trà nóng cho bọn họ.

- Ngồi xuống uống một ngụm trà, tỷ nói với đệ chuyện của tỷ phu đệ.

Lý Trân ngồi xuống, uống ngụm trà hỏi:

- Tỷ phu đi Cao phủ à?

- Tỷ định nói là chuyện này, tỷ phu đệ bây giờ không có ở Cao phủ rồi.

Lý Trân ngẩn ra, đây là có chuyện gì?

- A tỷ, chuyện gì xảy ra?

Lý Trân có chút lo lắng hỏi hần.

- Kỳ thật cũng là chuyện tốt, hình như là vào hôm trước! Tỷ phu đệ nói cho ta biết Lương Vương tới bái phỏng Cao phủ quân, đặc biệt muốn tỷ phu đệ làm phụ tá, cho hần lương một trăm quan một tháng, còn hứa hẹn cho hần con đường làm quan.

- Chờ một chút!

Lý Trân chợt phát hiện không thích hợp, lúc đầu hần còn tưởng rằng là Cao Diên Phúc đề cử tỷ phu với Võ Tam Tư, nhưng rất nhanh liền nhận thấy dường không có liên quan đến Cao Diên Phúc, là Võ Tam Tư tự mình tìm tới cửa.

- Tỷ phu không dạy thư pháp cho Cao Lực Sĩ nữa sao?

- Dường như vẫn còn tiếp tục dạy! Năm ngày đi một lần, tỷ phu đệ không muốn làm sư phụ của tiểu hoạn quan, hần nói sẽ bị người xem thường.

Lý Trân nhú mày, chuyện gì xảy ra vậy? Vì sao Võ Tam Tư lại tự mình tìm tới nói muốn tỷ phu. Tâm niệm Lý Trân vừa chuyển, hần bỗng nhiên kịp phản ứng, chẳng lẽ là Thượng Quan Uyển Nhi?

103. Chương 103: Ân Huệ Chất Chồng.

Tuy nhiên đại tỷ lại cho rằng đây là chuyện tốt, đi theo Võ Tam Tư, người được Hoàng đế sủng ái nhất, tốt hơn nhiều so với đại hoạn quan trong cung, hơn nữa một tháng còn có thu nhập hậu hĩnh một trăm quan, đây quả thực là hồng phúc trời ban.

Nhưng Lý Trân lại cảm thấy không ổn. Cao Diên Phúc vì xem trọng mình cho nên mới đồng ý để tỷ phu dạy thư pháp cho Cao Lực Sĩ, vẫn chưa tới một tháng tỷ phu lại với cao rồi, điều này Cao Diên Phúc sẽ nghĩ như thế nào?

Lý Trân bỏ cả bữa cơm chiều lập tức đi đến phủ của Cao Diên Phúc, chuyện này hẳn nhất định phải xử lý tốt.

Cao Diên Phúc đúng lúc ở trong phủ, quản gia đưa hắn tới trước thư phòng, khom người nói:

- Lão gia, Lý công tử đến rồi!

- Mời hắn vào!

Lý Trân đi vào thư phòng, chỉ thấy Cao Diên Phúc mặc một bộ đồ màu trắng rộng rãi đáng vẻ thân thiện đang ngồi ở trước bàn đọc sách, Lý Trân vội vàng tiến lên thi lễ:

- Văn bối tham kiến Phủ quân!

Cao Diên Phúc chỉ vào vị trí bên cạnh, cười tủm tỉm nói:

- Mau ngồi xuống đi!

Lý Trân ngồi xuống, rất nhanh đã có thị nữ tiến tới dâng trà cho hắn. Cao Diên Phúc cười hỏi:

- Trở về lúc nào?

- Về lúc xế chiều hôm nay.

Cao Diên Phúc nghe hắn nói vừa trở về đã tới đây thăm hỏi mình, trong lòng của y thấy vui mừng, cười nói:

- Đi Trường An có gặp được việc gì thú vị kể lại cho ta nghe?

Trong lòng Lý Trân thoáng do dự, không biết có nên nói chuyện của Thượng Quan Uyển Nhi cho Cao Diên Phúc hay không, theo lý, loại chuyện này tốt nhất nói phải cẩn thận.

Nhưng trong lòng Lý Trân lại hiểu rất rõ, sớm muộn gì thì Cao Diên Phúc cũng sẽ biết. Nếu như ông ta biết được từ miệng của người khác chỉ sợ sẽ có ý nghĩ không tốt đối với mình.

Trầm ngâm một chút, Lý Trân liền chậm rãi nói:

- Văn bối vào địa cung ở Tử Vân các cung Thái Cực.

Dường như Cao Diên Phúc cũng không kinh hãi, chỉ thản nhiên nói:

- Chỗ đó rất nguy hiểm, chỉ một chút vô ý sẽ chết, sau này hết sức tránh đến nơi nguy hiểm đó.

Thái độ của Cao Diên Phúc rất bình thản làm cho Lý Trân càng thêm tin tưởng Cao Diên Phúc đã biết một chút tin tức, chỉ sợ trong lòng Cao Diên Phúc đã hiểu rất rõ Thượng Quan Uyển Nhi muốn làm những gì với mình.

Lý Trân lại nói:

- Địa cung ở Tử Vân các quả thật vô cùng nguy hiểm, chúng tôi đã lấy ở địa cung một viên Ngọc Linh Lung, sau này văn bối mới biết được là Ngọc Linh Lung mà Thượng Quan xá nhân muốn có.

- Người đã gặp cô ấy?

Lý Trân gật đầu:

- Đã gặp rồi, cô ấy muốn văn bối làm cho cô ấy một chuyện, nhưng văn bối không nhận lời.

- Vì sao không nhận lời?

Cao Diên Phúc mỉm cười, nhìn hắn một cái đầy thâm ý:

- Người muốn hỏi ý kiến của ta sao?

- Vâng! Văn bối chỉ là một thứ dân bình thường, cô ấy xem trọng văn bối chỉ sợ là có liên quan đến Phủ quân, văn bối không dám tự tiện nhận lời.

- Người cũng không đơn giản nha! Có thể nói bảo vệ Dịch Nhân Kiệt ít nhất có một nửa là công lao của người, Võ Thừa Tự rơi đài, người cũng có phần, lại còn không ngờ lấy được Ngọc Linh Lung từ địa cung của Tử Vân các vô cùng nguy hiểm kia, ta nghĩ, cô ta hết sức coi trọng năng lực của người.

- Nhưng văn bối vẫn không dám tùy tiện nhận lời của cô ấy.

- Việc này. . . ta không thể đưa ra ý kiến nào cho người, mạo hiểm càng lớn thì ích lợi càng nhiều, ta chỉ có thể nói cho người biết, chuyện này đối với ta mà nói cũng không có ảnh hưởng gì, ta là người ngoài cuộc, nhưng đối với vận mệnh, quyền lực của Đại Đường lại ảnh hưởng rất lớn.

Lý Trân thấy Cao Diên Phúc nghĩ một đằng nói một nẻo, hần cấn cấn môi dưới một cái thấp giọng hỏi:

- Phủ quân có thể nói cho tôi biết cô ấy muốn tôi làm chuyện gì không?

Cao Diên Phúc lắc đầu, khẽ cười nói:

- Chuyện này quả thực ta không thể nói, nếu người nhất định muốn biết thái độ của ta đối với chuyện này ra sao, ta có thể nói cho người biết, ta vui vẻ được nhìn thấy.

Lý Trân im lặng không nói gì, trên thực tế, trong lúc vô tình hần đã bước lên cùng một thuyền với Thượng Quan Uyển Nhi. Hần biết với quyền thế của Thượng Quan Uyển Nhi mình sẽ không thể tránh được chuyện này, hần chỉ đành lấy cớ tức giận tới hỏi một chút ý kiến của Cao Diên Phúc.

Lúc này, Cao Diên Phúc cười nói:

- Có lẽ người đã biết chuyện của Tào Văn rồi chứ! Võ Tam Tư đích thân tới cửa đem hần đi, cho hần làm phụ tá, nói thật, ngay cả ta cũng không có mặt mũi này.

Ta có thể đoán được, có Võ Tam Tư cây đại thụ này, hơn nữa bản thân Tào Văn cũng có tài hoa, con đường làm quan của hần từ nay về sau sẽ rộng mở, Thượng Quan Uyển Nhi đối với người rất coi trọng.

- Ý của Phủ quân là bảo tôi nên nhận lời của Thượng Quan Uyển Nhi.

Cao Diên Phúc nhẹ nhàng gật đầu:

- Ta chỉ có thể nói cho người biết là cái phương hướng này không có sai.

...

Lý Trân cáo từ đi rồi, Cao Diên Phúc chậm rãi đi đến phía cửa sổ, khoanh tay nhìn bóng dáng của Lý Trân càng xa, trong lòng của ông thâm thở dài, người thanh niên này thật sự hiểu được tranh đấu quyền lực ở trong hoàng thành sao?

Ông ta cũng không nói cho Lý Trân biết các thủ đoạn của Thượng Quan Uyển Nhi. Thượng Quan Uyển Nhi lôi kéo Lý Trân làm việc ình trên thực tế là đang ép Cao Diên Phúc ông đứng về phía của mình!

... .

Lý Trân về tới nhà mới ở phường Phúc Thiện, vừa đi vào cửa chính đường như nghe được tiếng cười vui vẻ của đại tỷ, đây là biểu hiện lúc tỷ vô cùng cao hứng mới có. Lý Trân nhớ rất rõ ràng, cái đêm giá rượu tăng vọt đại tỷ cũng cao hứng mà cười to như vậy.

- Công tử đã trở lại?

Tỳ nhi tiểu Liên từ trong phòng nhỏ bên cạnh chạy đến, muồn dắt ngựa cho hần.

Lý Trân khoát tay:

- Tự ta dắt được rồi!

Hần lại chỉ trong phủ một chút:

- Đại tỷ của ta làm sao vậy?

Tiểu Liên lắc đầu:

- Liên Nhi không biết, dường như đã gặp chuyện tốt lành gì đó, buổi chiều trở về cô ấy đã rất vui vẻ.

Tiểu Liên tiến lên vừa định cởi áo ngoài cho hần, Lý Trân vội vàng ngăn tay nàng lại:

- Sau này em không cần phải xen vào chuyện của ta, ta không có thói quen để người khác hầu hạ, em chỉ cần để ý hầu hạ ta là được rồi.

- Vâng!

Nàng khoanh tay đứng một bên, có vẻ có chút khổ sở đáng thương. Lý Trân từ trong ngực lấy ra một cái bình lưu ly tinh xảo đưa cho tiểu Liên, đây là bình giúp cho tinh thần thoải mái lúc trước Ban thúc đưa cho hần, cho tới bây giờ hần vẫn chưa sử dụng.

- Cái này tặng cho em, lúc mệt mỏi nghĩ một cái sẽ phần chấn ngay.

- Đa tạ công tử!

Tiểu Liên vui mừng cầm lấy bình lưu ly nhỏ, xoay người chạy như bay. Lý Trân lắc đầu, dắt ngựa đến chuồng ngựa.

Đại sảnh đèn đuốc sáng trưng, Lý Tuyền đang cùng trượng phu là Tào Văn ăn cơm, thức ăn đều là từ quán rượu Tả Ngạn đưa tới, bảy tám món ăn ngon, còn có cả rượu nho tốt nhất. Lý Tuyền uống đến vẻ mặt ửng đỏ, âm thanh cười vui vẻ không ngừng, thoạt nhìn tâm tình của nàng vô cùng tốt.

Tào Văn trước sau như một chỉ cười mà không nói. Y rất ít nói, có chuyện gì đều dấu ở trong lòng, cho dù là vợ mình y cũng không nói nhiều hơn một câu, cho nên có đôi khi Lý Tuyền lại bảo y là Tào hồ lô.

- Đại tỷ, có chuyện gì vui vậy?

Lý Trân cười đi đến:

- Ở đằng xa đã nghe thấy tiếng cười của tỷ rồi.

- Ôi, a Chân nhà ta đã trở về.

Lý Tuyền cười tiến lên giữ chặt hần xoay một vòng:

- Hôm nay tâm tình của a tỷ rất tốt, không cho người nói chuyện mất hứng!

Lý Trân vốn định nói nàng uống nhiều quá sẽ bị say, nghe nàng nói như vậy đành phải ngậm miệng, vừa liếc nhìn tỷ phu, Tào Văn nâng chén rượu lên, ra hiệu hần hãy đến uống một chén.

Lý Tuyền kéo đưa em ngồi xuống. Lý Trân thấy trên bàn đều là những món ăn thượng hạng, thịt dê nướng Đồng Châu, cua lớn Tô Châu, còn có cá chép sông Vị nặng khoảng ba cân (1 cân khoảng 500 gam) nấu giấm, không khỏi cười nói:

- Xem ra hôm nay a tỷ gặp được chuyện tốt rồi, là tỷ phu làm quan sao?

- Gì chứ! Hần vẫn chưa thi khoa cử làm quan cái gì? Là tỷ tỷ ta gặp chuyện vô cùng tốt.

Lý Tuyền thấy đưa em của mình vừa định mở miệng vội vàng gấp lấy một miếng thịt dê nhét vào miệng của hần, cười nói:

- Người chỉ cần nghe, không cho phép ngắt lời!

Lý Trân cười khổ gật gật đầu. Lúc này, Tào Văn rót cho hần một chén rượu:

- Trước hết nghe đại tỷ của đệ nói, đợi lát nữa ta sẽ nói thêm cho đệ chuyện làm phụ tá.

Lý Tuyền kiểm chế sự vui sướng, từ từ nói:

- Thọ thần của nữ hoàng đế đã qua đi, việc mua bán rượu không tốt lắm, cạnh tranh kịch liệt, các quán rượu ép giá rất lợi hại, trên cơ bản không có lợi gì, cũng may giá cả của ta rẻ hơn so với người khác, khá hơn một chút, nhưng lợi nhuận cũng giảm đi rất nhiều.

Ta ước tính lợi nhuận của tháng mười có lẽ chỉ được chừng bốn trăm quan, kém xa so với lợi nhuận khổng lồ hồi tháng chín.

- Vậy hôm nay gặp chuyện tốt gì?

Lý Trân ăn thịt dê, uống một ngụm rượu hỏi.

Lý Tuyền lại cao hứng trở lại:

- Xế chiều hôm nay, chính là lúc đệ đi không bao lâu, một vài lão hoạn quan từ trong cung đến đây, nói là người trong cung rất thích uống Tiến sĩ đồ của ta, yêu cầu ta cung cấp hàng thường xuyên.

A Trân à, đệ biết không? Số lượng bán cho bọn họ một tháng tương đương gấp ba lần so với tháng mười rồi, hơn nữa giá còn rất tốt, ta tính toán một chút, khấu trừ tiền vốn, tiền thuê nhà, tiền công cho người làm, một tháng ta có thể kiếm tổng cộng hai ngàn quan.

Tào Văn ở bên cạnh cười lạnh nói:

- Ta nói đại tỷ đệ thật gặp thời, nếu ta là người mua cứ việc trực tiếp đến tửu phường Vương thị nhập hàng, dù sao rượu đều giống nhau, lại còn có thể kiếm được không ít ưu đãi tiền trung gian, thật không hiểu các lão hoạn quan kia nghĩ như thế nào nữa, một xu ưu đãi cũng không có, còn phải trả tiền trước, thậm chí còn nói năng lễ độ là xin giúp đỡ, ta nghĩ có lẽ là đầu của bọn họ đã bị cửa kẹp rồi.

- Chàng thôi đi! Đây là phúc khí mà a Trân nhà ta mang tới, hắn vừa về đến, chuyện tốt liền tới cửa, lần trước Vương Nguyên Bảo không phải cũng giống như vậy sao?

Trong lòng Lý Trân vừa động, hắn bỗng nhiên hiểu rõ, đây nhất định là Thượng Quan Uyển Nhi đang lung lạc mình, đầu tiên là tỷ phu Tào Văn, sau đó là việc buôn bán của đại tỷ, Thượng Quan Uyển Nhi này vì muốn mình đồng ý làm việc cho nàng, quả nhiên là tính toán chu toàn nha!

Hắn trầm tư một chút, hỏi Tào Văn:

- Tỷ phu ở chỗ của Võ Tam Tư thấy thế nào?

Tào Văn nâng chén rượu lên trầm ngâm một chút nói:

- Nói như thế nào đây? Võ Tam Tư là một người rất thô鄙, tuy nhiên vì tiền đồ, ta cho rằng lựa chọn Võ Tam Tư là việc làm sáng suốt.

- Y có hứa gì với tỷ phu không?

Lý Trân lại hỏi.

Tào Văn gật đầu:

- Y nói ta không nên thi Minh Kinh mà nên thi Tiến sĩ, y có thể cam đoan ta đỗ đầu, chỉ cần ta đậu Tiến sĩ, y đáp ứng trong ba năm để cho ta làm được Thứ sử.

Lý Trân biết rằng đây chỉ là nguyên nhân Thượng Quan Uyển Nhi muốn lợi dụng mình, làm đồng minh, Võ Tam Tư mới có thể nói một đồng lời hay, khi sự việc kết thúc, chỉ sợ y sẽ quên lời hứa của mình, những kẻ quyền quý có mấy người giữ được chữ tín chứ?

- Lời của người như thế tỷ phu không cần quá tin, nói thì rất êm tai, đến lúc thật sự làm việc cho bọn họ rồi chỉ sợ họ khó mà giữ lời.

- Ta cũng nghĩ như vậy, tuy nhiên Võ Tam Tư này dường như thật đúng là muốn giúp ta, hôm nay ta nhận được tin tức, Lễ Bộ đã bỏ tên của ta, từ khoa Minh kinh chuyển thành khoa Tiến sĩ, đây là ý của Võ Tam Tư.

- Tỷ phu cảm thấy mình có thể thi đậu tiến sĩ không?

Tào Văn lắc đầu:

- Muốn thi đậu tiến sĩ là vô cùng khó khăn, ta đâu có nắm chắc? Bất quá ta nghe Hạ Tri Chương nói, bằng tài học của ta, ta có hi vọng thi đậu, chỉ có điều cuối cùng phải xem quan chủ khảo cân nhắc thế nào.

Lý Trân không hiểu hỏi:

- Không phải là dán danh sách lên sao?

Tào Văn mỉm cười:

- Thiên hạ nào có chuyện công bình như vậy, nếu không thì tất cả mọi người vắt óc ra để tìm phương pháp làm chi? Ta nghe nói phó giám khảo sẽ chọn ra một số bài thi, sau đó lại do quan chủ khảo tiến hành cân nhắc, cuối cùng mới quyết định sĩ tử trong bảng, có thể đến bước này có nghĩa là tài học của mọi người đều không kém nhau nhiều, cuối cùng đương nhiên chính là suy xét nhân tố khác rồi.

Lý Trân phát hiện những điều này và những điều mà Lý Vô Khuy nói với mình lúc trước quy trình lại không giống nhau, khó trách tỷ phu một lòng muốn đầu nhập vào Võ Tam Tư, hóa ra là nhìn trúng điểm này.

Đúng lúc này, nha hoàn tiểu Liên chạy vào đại sảnh nói:

- Phu nhân, bên ngoài có một đạo cô đến đây, nói muốn bái kiến công tử!

Lý Tuyền và Tào Văn ngẩn ra, cùng nhau nhìn về phía Lý Trân, sao lại có đạo cô muốn tìm a Trân?

Trong lòng Lý Trân lại biết rõ, hẩn gật đầu:

- Mời cô ta đi thư phòng của ta!

104. Chương 104: Đạo Cô Thăm Viếng Trong Đêm.

Lý công tử, đây chính là phòng của công tử sao?

Đạo cô Tạ Ảnh đưa mắt nhìn quanh thư phòng của Lý Trân, lại trông ra sân vườn ngoài cửa sổ, cười nói:

- Rất yên tĩnh, còn tốt hơn cả nơi thanh tu tại Thanh Cung của ta nữa.

- Thì ra Đạo Cô tu hành tại Thanh Cung, không biết phải xưng hô thế nào đây?

Lý Tuyền bụng hai tách trà tiến vào trong thư phòng Lý Trân, trên mặt nàng ta tuy nở nụ cười, nhưng trong ánh mắt lại toát lên vẻ phòng hờ cảnh giác.

Lý Tuyền chưa từng nghe nói đệ đệ quen biết Đạo Cô, vị Đạo Cô này tuổi tác khá trẻ, dung mạo cũng xinh đẹp, đừng bảo là đang muốn âm mưu toan tính gì đệ đệ mình nhé!

Tạ Ảnh thi lễ cười nói:

- Bần đạo Tạ Ảnh, nàng hẩn là đại tỷ của Lý công tử đây! Ta từng nghe công tử nhắc đến nàng.

- Thì ra là Tạ đạo trưởng, đêm khuya như vậy còn tìm huynh đệ ta có việc gì sao?

Gương mặt Lý Trân có hơi nóng lên, đêm nào có khuya, chỉ là trời tối sớm, giờ còn là thời khắc hoàng hôn cơ mà, đại tỷ sao lại nói như thế chứ.

- Đại tỷ, Tạ đạo trưởng là bằng hữu của sư phụ A Yến, bà ấy tìm ta có việc.

- Ô, thì ra là bằng hữu của Sư phụ Địch cô nương, Địch cô nương rất tốt, hai người cứ chuyện trò nhé! Ta đi pha ít trà ngon cho cả hai.

Lý Tuyền cười cười hai tiếng, xoay người đi ra khỏi phòng.

Tạ Ảnh ngồi xuống, khẽ mỉm cười nói:

- Lý công tử, đại tỷ của công tử khá là yêu thương công tử đấy!

- Ôi dào! Từ bé đã thế này, thiếu điều buộc ta lên người tỷ ấy ấy, đi một bước là cứ bị soi mói miết thôi..

Lý Trân có chút bực tức nói.

- Lý công tử, có một đại tỷ như vậy, là điểm phúc của công tử đấy.

Lý Trân chẳng muốn bàn thêm về chuyện của đại tỷ, bèn chuyển chủ đề nói:

- Chuyện của tỷ phu ta và cả quán rượu của đại tỷ, đều có liên quan đến các người à!

Tạ Ảnh chỉ cười không đáp lời, lấy ra một cái hộp ngọc đặt lên trên bàn,

- Chuyện Trường An vừa rồi, đáng ra chúng tôi nên trực tiếp mời công tử qua đó, không nên dùng chút thủ đoạn nhỏ nhặt như vậy, chủ nhân nhà ta có lỗi tạ lỗi với công tử, đây là chút tâm ý của nàng ấy, mong công tử nhận cho!

Tạ Ảnh mở hộp ngọc ra, bên trong không ngờ lại là một đôi ngọc bội hình bầu dục, một trắng một xanh lá, trắng tinh như mỡ, xanh như lông công, Tạ Ảnh đẩy hộp ngọc qua cho Lý Trân xem

- Đây là một cặp Hòa Điền ngọc tủy, là Thánh thượng ban tặng cho chủ nhân ta hai năm trước, chủ nhân ta xin tặng chúng cho công tử.

Lý Trân nhẹ nhàng cầm lên xem, chỉ thấy ngọc trắng điêu khắc hình rồng, ngọc xanh điêu khắc phụng hoàng, cả hai miếng ngọc bội đều trong suốt mịn nhẵn, không một chút tạp màu, đặt lên lòng bàn tay còn có cảm giác ấm áp khó tả, tuy rằng hắn không am hiểu về ngọc bội, nhưng hắn cũng nhìn ra đây là một cặp ngọc bội cao cấp vô cùng, khiến hắn yêu thích không muốn rời tay.

Tuy Thượng Quan Uyển Nhi quyền thế ngập trời, nhưng nàng ta lại có thể hạ mình lấy lòng bản thân như vậy, còn tạ lỗi cả việc ở Trường An đã lừa mình, điều này khiến Lý Trân cảm thấy thoải mái rất nhiều.

Tạ Ảnh lại cười nói:

- Vốn dĩ đêm nay chủ nhân nhà ta muốn đích thân thăm hỏi công tử, nhưng vừa đúng lúc Thánh Thượng triệu người có việc, nàng ta đành ủy thác lại bảo ta ngỏ lời cảm ơn công tử, cảm ơn công tử đã giúp nàng ấy lấy được Ngọc Linh Lung trong Tử Vân địa cung.

Lý Trân vui vẻ nhận ngọc bội, lại cười hỏi:

- Ta vẫn luôn cảm thấy khúc mắc, tại sao Thượng quan Xá nhân lại muốn lấy một viên dạ minh châu, nàng ta nào phải người tham tiền hám lợi, viên dạ minh châu đó quan trọng đến thế sao?

Lúc này, Tạ Ảnh từ trong túi lại lấy ra một chiếc hộp được bọc kỹ bằng vải lụa màu xanh lá, cẩn thận mở chiếc hộp ra, không ngờ bên trong lại có một hạt châu to như quả trứng gà, mang kiểu dáng hình giọt nước, dưới ánh đèn nó toát lên ánh sáng âm u lờ mờ.

Lý Trân chợt nhanh trí, hắn quay đầu “phù” một cái thổi tắt đèn dầu, trong phòng tức thì tối đen như mực, chỉ thấy viên châu kia dần dần sáng lên, càng lúc càng sáng, ánh sáng trắng lan tỏa khắp nơi, thấp sáng cả căn phòng.

Trong lòng Lý Trân vô cùng kinh ngạc, đây chính là Dạ minh châu, một vật hiếm có trong truyền thuyết, một lúc lâu sau, hắn lại thấp sáng đèn dầu, viên Dạ minh châu lại trở nên lờ mờ dưới ánh đèn.

Tạ Ảnh thần nhiên nói:

- Viên Dạ Minh Châu này gọi là “Thủy Châu” giá trị hàng tỷ, viên châu tử này có liên quan đến việc nàng ấy mời công tử, công tử phải nghe cho rõ nhé?

Lý Trân gật đầu nói:

- Nếu Đạo Cô nguyện nói thì ta tình nguyện rửa tai lắng nghe.

Trong lòng Tạ Ảnh vui mừng, điều này cũng chứng tỏ Lý Trân đã đồng ý lời ủy thác của Thượng Quan Uyển Nhi.

Nàng ta sắp xếp lại tư tưởng một chút liền chậm rãi nói:

- Ta đã từng nói với công tử, trong cung Tàng Tỉ vốn dĩ có đặt một ngọc tỉ cá nhân của Cao tổ và Thái tông, nhưng Thái Cực Cung đã bị bỏ hoang, cho nên hai mươi năm trước, Hoàng đế Cao Tông bèn phái người đem ngọc tỉ ra khỏi địa cung, thỉnh về Lạc Dương.

Tuy nhiên dựa theo quy luật lấy một vật thì tất trả một vật, Hoàng đế Cao Tông bèn đặt vào trong địa cung hai bảo vật trân quý như ngọc linh lung, một là Du Tiên Ngọc Chấm, nghe nói chỉ cần nằm lên nó là

có thể ngao du tứ hải, còn cái còn lại là viên Dạ Minh Châu này, chủ nhân ta chính là muốn lấy viên Dạ Minh Châu này.

Chính vào lúc này, Lý Tuyền lại bưng hai tách trà thơm đến,

- Đây là trà Mông Đỉnh do Trà Trang Vọng Xuân mang đến, hai người thưởng thức xem!

Nàng ta đặt hai tách trà lên bàn, lại nhìn viên Dạ Minh Châu trên bàn, ngăn người sững sờ,

- Lý Trân, đây là cái gì đây?

Tạ Ảnh vội vàng nháy mắt với Lý Trân, bảo hắn đừng nói ra. Lý Trân hiểu ý, liền cười nói:

- A tỳ à, đây là viên Hải Châu.

- Thì ra là Hải Châu, khá to nhỉ, chợ Nam cũng có bán đấy.

Lý Trân lại lấy ngọc bội ra:

- Đây là mỹ ngọc đệ đã mua ở Trường An, Tạ Ảnh đạo cô cố tình mua từ Trường An đến đây tặng đệ đấy.

Lý Tuyền không mấy hứng thú với Hải Châu, ánh mắt nàng thoảng nhìn qua đôi ngọc bội trong tay Lý Trân, lập tức hai mắt sáng rỡ, đặt viên Hải Châu xuống, cầm ngọc bội lên, tỉ mỉ xem xét ngọc bội, kinh ngạc hô lên:

- Đây là Hòa Điền Ngọc đấy nhá! Ta còn chưa từng thấy ngọc bội nào đẹp như vậy, cái Đôn Hoàng bán trước đó cũng còn thua xa so với Hòa Điền Ngọc này.

Lý Trân cười nói:

- Đại tỳ nếu yêu thích, thì đệ tặng cho tỳ đấy.

- Cho ta thật ư?

Lý Tuyền vui mừng nói.

Lý Trân gật đầu cười nói:

- Ta tặng cho tỳ tỳ ta đấy.

Lý Tuyền ngẫm nghĩ một chút, lại đem ngọc trả lại cho Lý Trân,

- Nếu cho ta rồi, chắc chắn sẽ bị tỳ phu đệ nhìn thấy, ngọc tốt như thế này, đương nhiên phải để dành cho đệ đệ ta, đệ cứ giữ lấy, đợi khi đệ thành hôn thì dùng nó làm sính lễ, thế mới đáng mặt.

Lý Tuyền cũng yên tâm hẳn, xem ra vị đạo cô này không phải đến để dụ dỗ đệ đệ mình, nàng ta liền ra ngoài, không quấy nhiễu hai người nữa.

Mạn phép hỏi Tạ đạo trưởng, vì sao không thể cho đại tỳ biết về Dạ Minh Châu?

Lý Trân khó hiểu nói.

Tạ Ảnh khẽ thở dài nói:

- Nếu tỳ người biết về viên Dạ Minh Châu này, một khi lỡ miệng nói ra ngoài, sẽ mang đến tai họa sát thân cho tỳ người.

- Đạo trưởng xin mời nói tiếp.

- Trong cung có một nữ nhân, quyền thế rất lớn, nàng ta có nằm mơ cũng mơ về viên Dạ Minh Châu này, người đoán xem nàng ta là ai?

Lý Trân ngẫm nghĩ một lúc, trong đầu thoảng hiện lên hình bóng người phụ nữ trên mình đeo đầy châu bảo, hắn lập tức thốt lên:

- Vi Đoàn Nhi!

Tạ Ảnh tán thưởng mỉm cười

- Không hổ là người chủ nhân ta đã chọn, công tử thật thông minh, thế công tử nghĩ như thế nào?

Lý Trân tâm niệm xoay chuyển cực nhanh, hần lại nhớ ra một chuyện, bèn cười nói:

- Bởi vì bà đã từng nói với tôi, Ngự Phẩm Long cũng muốn vào địa cung Tử Vân Các.

- Không sai! Chính là Vi Đoàn Nhi, nàng ta trời sinh đã cực kỳ đam mê bảo châu, thông qua đủ mọi thủ đoạn, không biết nàng ấy đã vơ vét hết bao nhiêu bảo châu, thậm chí độ lý kỳ hiểm có còn chẳng thua kém gì bảo châu của Thánh thượng, rất nhiều người cũng hoài nghi là do nàng ta gây nên.

Lúc này, ánh mắt Lý Trân sắc bén quan sát Tạ Ảnh, dường như nhìn thấu tất cả ý đồ của bà ta, trầm mặc một lúc, Lý Trân chậm rãi nói:

- Thượng Quan Xá Nhân muốn ta thay cô ấy đối phó với Vi Đoàn Nhi, ta nói không sai chứ!

Ánh mắt Tạ Ảnh lóe sáng, tránh né ánh nhìn sắc bén của Lý Trân, cuối cùng bà ta không thể không đối diện sự thật, nói:

- Công tử nói không sai, ta cũng không ngại nói cho công tử biết, vụ án Đoàn Đàm có liên quan đến Vi Đoàn Nhi.

- Có chắc chắn không?

Tạ Ảnh lắc đầu,

- Chúng tôi chỉ là phỏng đoán, không có bất kỳ chứng cứ nào!

Lý Chân trầm ngâm, lúc lâu lại từ tốn nói:

- Thế nhưng...một thứ dân tằm thường như ta, làm sao có thể là đối thủ của Vi Đoàn Nhi? Để ta đối phó với nàng ta, chẳng lẽ Thượng Quan Xá Nhân không cảm thấy hoang đường ư?

- Kỳ thật cũng chẳng phải muốn công tử đi đối phó với Vi Đoàn Nhi, mà là hy vọng công tử có thể thay chúng tôi tìm ra kho báu của Vi Đoàn Nhi.

- Vi Đoàn Nhi còn có kho báu tàng trữ ư?

Lý Trân cảm thấy có chút nực cười, chẳng lẽ lại là một địa cung Tử Vân nữa.

- Đương nhiên là có, nàng ấy vơ vét nhiều báu vật như vậy, trong cung cũng không thể chứa hết, không ai biết nàng ta cất giấu chúng ở đâu, xin công tử giúp chúng tôi tìm ra kho báu của nàng ta.

- Thượng Quan Xá Nhân muốn phát tài lớn rồi sao?

Tạ Ảnh khẽ lắc đầu

- Trong kho báu có chứa chứng cứ có thể lật đổ nàng ta, chỉ cần tìm được kho báu này, Vi Đoàn Nhi xem như tiêu tùng.

Tạ Ảnh lại lấy ra hai kim bài bằng đồng, đặt lên trên bàn, đẩy một cái giao cho Lý Trân rồi cười nói:

- Trong Hoàng Cung đang tu bổ Thiên Đàng, hằng ngày đều có lượng lớn thợ hồ ra vào, dựa vào tấm thẻ đồng này, công tử có thể ra vào Hoàng cung bất kỳ lúc nào.

Lý Trân lại không nhận lấy, ánh mắt nhìn sang tấm kim bài còn lại nói:

- Còn cái này?

- Đây là Thiên ngư bát phẩm bị thân, cũng đồng dạng có thể ra vào Hoàng cung, Lý công tử người tùy ý lựa chọn một cái đi!

Đương nhiên Lý Trân không chọn kim bài của thợ hồ, đó là thân phận thấp hèn, tới chường gấp rút phải đóng giả làm thợ hồ thật cũng chẳng vui vẻ gì, thị vệ thì miễn cưỡng có thể chấp nhận được, hần ngẫm nghĩ một hồi liền cười nói:

- Phương án thị vệ để ta suy nghĩ lại! Đến đột ngột quá rồi!

- Đương nhiên có thể, ngày mai ta sẽ chờ tin công tử.

Tạ Ảnh lại cười nói:

- Công tử còn có thắc mắc gì không ạ?

Lý Trân quả thật còn một nghi vấn, hần ngập ngừng hồi lâu rồi hỏi:

- Vi Đoàn Nhi cũng có cung nữ tâm phúc chứ hả! Ta cảm thấy thông qua tâm phúc của nàng ta có thể tìm ra nơi giấu báu vật, thế mà giờ lại nhờ ta giúp đỡ, có cần phiền phức như vậy không?

Tạ Ảnh lắc đầu nói:

- Nếu dễ dàng thế thì không cần phải nhờ đến công tử giúp đỡ, chúng tôi cũng có người bên cạnh Vi Đoàn Nhi, nhưng điều tra một năm ròng rã, cũng chẳng thu được chút manh mối nào.

Tạ Ảnh lại thở dài nói:

- Trước đó không lâu, Đông Cung bị lục soát, trên danh sách bị mất đi không ít báu vật, chủ nhân nhà ta nghi ngờ là do Vi Đoàn Nhi cuỗm đi, nhưng lại không thấy nàng ta xuất cung, nói thật, chúng tôi cũng rất hoang mang.

- Thế thì tại sao Vi Đoàn Nhi lại một mực muốn có được viên Dạ Minh Châu này?

Tạ Ảnh cười lạnh một tiếng nói:

- Thánh Thượng cũng từng có một sợi dây chuyền bằng Dạ Minh Châu, nhưng đã vô tình đánh mất vào năm năm trước, lúc đó vì để tìm kiếm nó, đã xử tử không ít cung nữ và hoạn quan, cuối cùng cũng chẳng lần ra được manh mối gì, tuy nhiên sợi dây chuyền Dạ Minh Châu đấy bị thiếu mất một hạt mẫu châu quan trọng.

Lý Trân nhặt viên Dạ Minh Châu trên bàn lên, nhìn ngắm nó một lúc, ánh mắt như đã tỏ tường.

...

Cũng chính vào lúc Tạ Ảnh đến viếng thăm Lý Trân, trong phủ của Ngự Phẩm Long phường Minh Nghĩa, hai mươi người kiện phụ đi kéo Ngự Phẩm Long đang trị thương ra khỏi phòng, vết thương tên bắn bị kéo nứt ra, máu tuôn trào, đau đến nỗi Ngự Phẩm Long la hét như tiếng mõ heo.

Trên bậc thang, Vi Đoàn Nhi dưới sự vây quanh bảo vệ của mấy tên thị vệ, sát khí đằng đằng nhìn Ngự Phẩm Long bị kéo ra ngoài, sắc mặt Vi Đoàn Nhi tái xanh, trong mắt sát ý hiện rõ, phát cuồng lên mà hô to:

- Đánh cho ta, đánh chết tên khốn nạn này cho ta.

Đám kiện phụ vung côn đánh loạn xạ, những đòn côn dày đặc đánh lên trên lưng, đùi và cả vết thương của Ngự Phẩm Long, Ngự Phẩm Long lăn lộn khóc lóc trên đất, liều mạng xin tha

- Tha cho ta đi! Bà cô, tha cho ta đi!

Vi Đoàn Nhi tức đến phát điên, không những Ngự Phẩm Long không lấy được Dạ Minh Châu cho nàng ta, còn khiến nàng ta bị tổn hại hết mười mấy tay tinh nhuệ.

Điều khiến nàng ta khó chấp nhận nhất là, khi Ngự Phẩm Long đến địa cung vào ngày hôm sau, phát hiện địa cung đã bị phá hoại, có người vào trong địa cung, rất có khả năng đã lấy đi Dạ Minh Châu mà nàng ta đêm ngày mơ ước.

Vi Đoàn Nhi trút hết tất cả bức dọc và bất mãn lên người đàn ông vô năng phế thải này

- Đánh! Đánh chết hần!

Nàng ta dậm chân mắng chửi Ngự Phẩm Long.

Cuối cùng tiếng gào của Ngự Phẩm Long càng lúc càng yếu dần, từ từ trở nên bất động, một tay thị vệ thấy xảy ra án mạng rồi, vội vàng chạy đến nhỏ giọng nói với Vi Đoàn Nhi:

- Cô nương, tên này sắp toi mạng rồi.

Vi Đoàn Nhi cũng nhận ra Ngự Phẩm Long sắp không xong rồi, lúc này mới hét lớn ra lệnh

- Dừng!

Đòn côn của đám kiện phụ cuối cùng cũng dừng lại, Vi Đoàn Nhi chậm rãi tiến lên trước, thấy Ngự Phẩm Long toàn thân máu me bê bết, hơi thở yếu ớt, nàng ta lại ác độc nện thêm ột đá, quay đầu hô to:

- Vương An!

Gã thị vệ ban nãy vội vàng tiến lên trước:

- Có ty chức.

Vi Đoàn Nhi lạnh lùng nói:

- Người tiếp tục truy tìm tung tích của Dạ Minh Châu, người dám không liều mình gắng sức, kết cục sẽ giống như tên này đây.

Vương An bị dọa đến cả người run lên, khom người nói:

- Ty chức tuân mệnh.

Vi Đoàn Nhi hừ một tiếng thật mạnh, xoay người liền bỏ đi

- Hồi cung.

Một đám kiện phụ và thị nữ vây quanh nàng ta, rời khỏi phủ Ngự Phẩm Long hồi cung, Vương An nhìn Ngự Phẩm Long thê thảm nằm trên đất, khẽ cúi đầu thở dài một hơi, lắc lắc đầu, nhanh bước rời đi.

Cho đến khi tất cả đều khuất bóng, A hoàn và thư đồng trong phủ Ngự Phẩm Long lúc này mới ba chân bốn cẳng đỡ Ngự Phẩm Long vào nhà, thư đồng lại chạy nhanh đi tìm đại phu cứu mạng.

105. Chương 105: Lăn Đầu Làm Thị Vệ.

Tuy rằng tham gia khoa cử là con đường ngắn nhất để nhập sĩ làm quan, nhưng con đường làm quan không chỉ có một, còn có những con đường như huân quan, môn ẩm và lưu ngoại quan vân vân

Nhưng đối với phần đông quan lại và cả con nhà quý tộc mà nói, tham gia khoa cử vốn không thực tế, bọn họ nhập sĩ làm quan, chủ yếu nhờ vào gia thế, cũng chính là mỗi một cao quan đều có chỉ tiêu, con cái của bọn họ có thể không cần phải thông qua khoa cử mới được làm quan.

Nhưng có chỉ tiêu không có nghĩa là có ghế quan trống trải, đại đa số con cháu quan lại và quý tộc đều phải trải qua thời gian chờ đợi dai dẳng, có người thậm chí phải đợi đến 40 tuổi mới được làm quan, trong thời gian chờ đợi cũng không hẳn là ngồi không ở nhà, phần lớn sẽ tiến cung làm thị vệ.

Vào cung làm thị vệ cũng là một quá trình chờ đợi làm quan, trên người có quan phẩm, cũng đồng nghĩa với việc có địa vị xã hội, gọi là có chút mặt mũi, túi có chút thu nhập, cũng không phải dạng suốt ngày ngồi xỏm ở nhà than vãn với phụ mẫu, đây đích thật là phương pháp tốt giảm bớt mâu thuẫn cho gia đình.

Cho nên thị vệ cung đình của Đại Đường, rất nhiều người đều là con cháu quan lại hoặc con cháu quý tộc, ví như Tể Tướng chức danh Trung Đường Lý Lâm Phụ chính là xuất thân con cháu quý tộc, dựa vào gia thế của phụ thân mà tiến cung làm Thiên Ngưu Trục Trưởng, lại đợi đến khi có chỗ quan trống, từng bước bò lên chức vị tể tướng.

Lại ví như Tôn Lễ, cũng nhờ vào gia thế phụ thân, làm thị vệ cung đình vài năm, cuối cùng nhờ có chỗ trống, nhập sĩ làm Đại Lý Tự Thừa, nhưng cách nhập sĩ này cũng khiến nhiều người đổ kỵ, phạm lỗi nhỏ cũng dễ dàng bị bãi miễn, Tôn Lễ cũng vì vụ án Tự Ngục mà bị giáng chức làm Đại Lý Ti Trục.

Nhưng nói vậy cũng không phải tất cả thị vệ đều là con cháu quan lại quý tộc, cũng có con cháu dân thường, chủ yếu là gia thế trong sạch, có người đề cử bảo lãnh, bản thân điều kiện không tồi, cũng có thể vào cung làm thị vệ.

Ngày thứ ba sau khi Lý Trân được Tả Ảnh ghé thăm, cuối cùng thì cũng tiếp nhận vụ án của Thượng Quan Uyển Nhi, nhập cung làm một tay thị vệ.

Lý lịch gia thế của hắn ghi rất rõ ràng, tổ phụ Lý Đan Bình, Quan học bác sĩ Sa Châu, gia thế thanh bạch, lại được đề cử bởi nội thị Cao Diên Phúc, khiến hắn vừa vào cung đã trở thành Đông cung Thiên Ngưu Bị thân, theo hạ cấp bát phẩm.

Báo danh, đăng kí, lĩnh thị vệ phục, Lý Trân bận rộn một buổi sáng, mãi tới gần giữa trưa, hắn tiến đến Địch phủ của phường An Nghiệp, đợi cả buổi trời ở ngoài cổng, Địch Yến tươi cười chạy từ trong phủ ra

- Lý Đại ca, để huynh chờ lâu rồi.

Địch Yến có trang điểm sơ, chỉ thấy nàng ta mắt mày thanh tú, tóc tựa mây đen, da trắng như tuyết, xinh đẹp yêu kiều, khoát lên mình váy ngắn màu vàng, khi nàng vừa trông thấy Lý Trân, lại không khỏi ngẩn người tò te.

Lý Trân đầu đội mũ cánh chuồn, đang mặc lan bào màu nâu, cổ khoát khăn choàng màu trắng, trên người mặc bì giáp vệ sĩ, thắt lưng khóa dao gươm cán dài, trên thắt lưng còn treo kim bài thị vệ bằng đồng, Địch yến nửa ngày trời mới ngáp ngừng hỏi:

- Lý Đại ca, huynh vào cung rồi ư?

- Cái gọi là tiến cung á? Là làm thị vệ đấy được chưa?

Lý Trân xoay người trước mặt Địch Yến, cười nói:

- Thế nào, cũng không tệ lắm phải không!

- Không tệ thì đúng là không tệ, nhưng mà, sao huynh...?

Địch Yến cau mày, trên dưới đánh giá Lý Trân, nàng không biết nên nói như thế nào mới tốt.

- Đừng nói nhiều nữa, đi ăn cơm trước, ta đói bụng rồi, chúng ta vừa ăn vừa nói đi!

Hai người tìm được một tửu quán nhỏ trong nội phủ, gọi bốn năm món và vài cái bánh nướng, lại gọi thêm một bầu rượu, Lý Trân gặm lầy gặm để như sói nhai hổ nuốt.

Địch Yến thì dùng cái miệng nhỏ nhấp ít rượu, cười mỉm chỉ nhìn Lý Trân, nàng ta biết dụng ý tiến cung của Lý Trân, tuy nàng không hy vọng Lý Trân sẽ làm thị vệ, nhưng thấy Lý Trân mặc thị phục đích thật khiến nàng thích thú.

- Lý đại ca, sao huynh chỉ làm thị vệ tám phẩm vậy, phẩm cấp hơi bé đấy nhá.

- Không còn cách nào khác, ai bảo ta là thường dân nhập cung chứ? Tuy nhiên cũng không tệ rồi, nghe nói Huyện thừa cũng chỉ là quan bát phẩm, ta coi như là đồng cấp với Huyện thừa rồi.

- Nghĩ hay đấy nhỉ!

Địch yến bĩu môi

- Người ta Huyện thừa là quan chức, còn huynh chỉ là thị vệ thôi, hư phẩm mà thôi nhá, theo huynh nói thì mọi người đều bỏ thi khoa cử rồi còn gì, trực tiếp làm thị vệ, đổi đời cái là thành quan bát phẩm, huynh nói như thật ấy!

Lý Trân cũng biết chức bát phẩm thị vệ chỉ là hư danh, ngoài trừ một phần bổng lộc, những mặc khác chỉ là cho dễ nghe mà thôi, hắn cười cười nói:

- Nhưng lúc ta báo danh nghe nói chỉ cần thi qua kỳ võ cử, muốn làm quan cũng đơn giản hơn nhiều.

Địch Yến thở dài,

- Huynh cũng thật ấu trĩ, những lời an ủi người khác như vậy mà huynh cũng tin cho được, thi đậu Võ Cử cũng chỉ là một tư cách, hoặc là tông quân giết địch lập công, hoặc là nhờ huyết mạch quan hệ phụ thân, hoặc là nhờ tài nịnh bợ ton hót, huynh tưởng muốn làm quan để làm gì?

- Mọi người nói một hồi làm ta mất cả lòng tin!

- Bởi vậy! Huynh chẳng thương lượng gì với mọi người đã chạy đi làm thị vệ, huynh tưởng mọi người sẽ cố vũ cho huynh chắc?

Địch Yến tức giận nói.

Lý Trân gãi đầu cười nói:

- Giờ chỉ làm thị vệ tạm thời thôi, ta đã nói với Cao Phủ Quân rồi, năm sau tham gia khoa cử tiến chức làm quan.

Địch Yến nghe nói chỉ làm thị vệ tạm thời, tâm trạng nàng ta lập tức tốt hẳn, tuy trên người Lý Trân mặc thị phục trông cũng khá oách, nhưng nàng biết đám thị vệ này suốt ngày tụ tập lại một chỗ đàm luận phong hoa tuyết nguyệt, đa phần là bọn bất tài vô công rồi nghề, nàng chẳng hy vọng Lý Trân sẽ rơi vào chảo nhuộm này.

Địch Yến uống một hớp rượu, cười nói:

- Chúng ta nói về chuyện Tạ đạo cô nhờ vả huynh đi, huynh chuẩn bị bắt tay từ đâu?

...

Buổi chiều, Lý Trân và hai gã tân thị vệ cùng nhau vào hoàng cung, Hoàng cung cũng chính là hợp xưng của Hoàng thành và cung thành, Hoàng thành là mảnh đất phân bố của các đại quan sở, cũng chính là trung tâm quyền lực của vương triều Đại Đường, còn Cung thành mới là nơi Hoàng đế cư trú, xử lý quốc sự.

Vào Ứng Thiên môn, nghênh diện liền nhìn thấy Minh Đường nguy nga tráng lệ, ở đây chính là nơi vương triều Đại Đường cử hành triều hội và các đại điển bách tế, cũng là kiến trúc đặc trưng của vương triều Đại Đường.

Do bên trong cung thành đang tu bổ Thiên Đường, nên các thợ hồ vào cung cũng khá đông, tuy nhiên đám thợ có lối đi riêng, có bức vải lớn ngăn cách, tu bổ Thiên Đường cơ bản là không quấy nhiễu gì đến triều chính thường ngày và sinh hoạt của hậu cung.

Thân phận của Lý Trân là Thái Tử Thiên Ngưu Bị Thân, theo lý, Thiên Ngưu Bị Thân nhất định phải do thân vệ hoặc là huân vệ mới có thể ra đảm nhiệm.

Loại thường dân không phải xuất thân từ quý tộc tông gia như hắn, chỉ có thể làm sĩ binh Dực Vệ vòng ngoài, nhưng do có Cao Diên Phúc đề bạt, binh bộ đành nể mặt, hắn liền trở thành thị vệ cung cấm.

Thiên Ngưu Vệ thuộc loại nam nha cấm quân, cầm gươm đao túc vệ thị tòng, có yêu cầu khá cao về ngoại hình mới có thể ra vào cấm cung.

Cái gọi là Bị Thân, cũng chính là thị vệ cận thiếp thân, hay nói cách khác địa điểm phiên trực hắn là ở Đông cung, bảo hộ cho Thái Tử.

Vấn đề là hiện giờ không có Thái Tử, hắn cũng chẳng biết bảo vệ ai, cho nên chức vụ của hắn thực chất chỉ là chức quan nhàn hạ.

Đây là sự cố ý sắp xếp của Thượng Quan Uyển Nhi, làm sao có thể kiềm kẹp hắn trong cung được, một tay Thiên Ngưu Trực Trường giao phó căn dặn hắn vài ba câu, liền nghênh ngang bước đi.

Ba tay lính mới bắt đầu kiếp sống thị vệ của chúng, mọi điều cấm kỵ đều phải tự mình mày mò lấy, chịu qua vài trận đòn thì đương nhiên sẽ nhớ kỹ thôi.

- Vị huynh đệ này hắn là Lý Trân rồi.

Lý Trân đang đi lòng vòng quanh hành lang, sau lưng truyền đến tiếng cười sang sảng, hắn quay đầu lại, bên thấy sau lưng là tay thị vệ thân hình cao to, Lý Trân dừng bước, cười hỏi:

- Vị huynh trưởng này là?

- Tại hạ Thiệu Bình, là lão hữu của Trương Hi, gã ấy bảo ta chiếu cố huynh đệ mới đến, hẳn đó chính là người rồi!

Nghe nói là bằng hữu của Trương Hi, trong lòng Lý Trân lập tức nhẹ nhõm hẳn đi, vội vàng thi lễ:

- Thì ra là Thiệu huynh, tiểu đệ hữu lễ!

Thiệu Bình cười vỗ vỗ bả vai hắn, nói:

- Ta đoán ngươi vẫn chưa nắm được đầu đuôi tai nheo ra sao, để ta nói ngươi nghe, tránh phải ăn đòn vô cớ.

Lý Trân mừng rỡ, hẳn vì không hiểu quy củ mà phát sầu, vội vàng chấp tay,

- Đa tạ! Đa tạ!

- Kỳ thật làm thị vệ như chúng ta, là nhẹ nhàng tự do và thoải mái nhất rồi, chỉ có điều phải nhớ ba điều quy củ, những cái còn lại không sao cả, thứ nhất, phụ nữ trong cung không được động vào, thứ hai, nội điện hậu cung không được vào, thứ ba tài vật trong cung không được lấy, kỳ thật cũng chỉ có ba điều này, nhất là điều thứ hai, nếu người chết trong nội điện, đừng trách ta không nhắc nhở người nhé.

Lý Trân yên lặng gật đầu, lại hỏi:

- Nếu trong cung có nhân vật quyền thế nào đó, thì phải phân biệt thế nào đây?

- Cái này thì phải tốn tí thời gian ghi nhớ rồi, nhưng có một mẹo nhỏ, nếu thấy đám người đông đông đi đến, trong đó ắt có quyền quý, lúc này người chỉ cần đứng thẳng người, mắt không chớp, thì chẳng có chuyện gì xảy ra đâu.

Nói đến đây, Thiệu Bình lại chỉ chỉ Minh Đường phía xa cười nói: - Còn nữa, tuy người có thân phận là Thiên Ngưu Bị Thân Đông Cung, nhưng chẳng có Thái tử, thực tế thì người tự do thoải mái, trong cung tùy người muốn đi đâu thì đi, không cần phải gò bó trong Đông Cung.

- Ta hiểu rồi, ngoài ra, nếu ta muốn xuất cung thì phải làm sao?

- Xuất cung hả! Thế còn thoải mái hơn nữa, nếu không phải người trực, thì tùy ý người đến người đi, nhưng cho dù người trực, chỉ là sáng sớm đến điểm danh, người liền có thể đi, giống như Trương Hi, hôm nay vốn dĩ ca trực của gã, kết quả là gã sớm sớm đã chuồn ra ngoài, giờ còn chưa về, chắc hôm nay cũng không về quá.

- Còn người thân phận là Bị Thân Thái Tử, người tới đây cũng chẳng có gì làm, nói trắng ra, người đến hay không cũng vậy, nhưng có một điều người phải nhớ, tiền đề của sự tự do này là trong cung không được xảy ra chuyện, một khi có chuyện, trách nhiệm truy cứu ra, nhẹ thì phạt đòn, nặng thì mất đầu.

Lúc này, đằng xa có người gọi Thiệu Bình, Thiệu Bình vỗ vai hắn, liền cất bước rời đi.

Trong lòng Lý Trân ít nhiều cũng nắm được sơ sài, không còn hoang mang như lúc đầu nữa, hắn định ninh bước qua Đông cung, tiến vào Đại sở cung nội, chủ yếu Lý Trân muốn tham quan Minh Đường một phen, tòa nhà trứ danh về kiến trúc nhất của Đại Đường.

Hắn vừa bước vào hành lang bạch ngọc của Minh Đường, nghênh diện đã thấy một đám cung nữ tiến tới, vang tiếng ngọc bội, hương gió ủa đến, Lý Trân vội vàng đứng sát vào hàng rào Bạch ngọc, mắt không hề chớp.

Không ngờ đám cung nữ này tiến đến trước mặt hắn, lại dừng bước, Lý Trân cảm thấy vị cung nữ đi đầu đang dò xét hắn.

Ánh mắt của hắn chậm rãi đi xuống, rớt vào khuôn mặt của vị cung nữ đó, lập tức hắn ngăn người, người đứng trước mặt hắn không ngờ lại là Vi Đoàn Nhi.

Chỉ thấy gương mặt nàng ta không phấn son, thanh tú dị thường, cặp mắt đào hoa tựa cười không cười liếc nhìn hắn, nhẹ nhàng nói:

- Lý Trân, không ngờ lại gặp người ở đây, càng không ngờ người lại đi làm thị vệ, người nói xem đây gọi là gì nhỉ?

Lý Trân cười khở một tiếng nói:

- Cái này gọi là nhân sinh nơi nào chẳng tương phùng.

- Nói nghe hay thật.

Vi Đoàn Nhi lại tiến lên một bước, gắt gao dựa vào thân thể hắn, đôi môi đỏ mọng gần như dán thẳng vào mặt hắn, nhỏ giọng bên tai hắn mà cười nói:

- Có phải người vào cung để tìm ta không hả?

Lý Trân âm thầm kinh hãi, người phụ nữ này ở bên ngoài cũng đã rất phóng đảng rồi, ở trong cung càng thêm không kiêng nể gì, sau hồi lâu hắn mới nói:

- Rảnh rồi nhàn hạ, Cao Phủ Quân bèn giới thiệu ta vào đây làm thị vệ thôi.

Vi Đoàn Nhi lùi lại sau một bước, hung tợn nhìn chằm chằm hắn một lúc lâu, lạnh lùng cười nói:

- Người đừng có hờ chút là lấy Cao Diên Phúc ra dọa ta, lão nương chẳng sợ màn này đâu, đây là cung điện, tốt nhất người phải ngoan ngoãn nghe theo quy củ của ta thì hơn!

Lúc này, một cung nữ sau lưng nàng ta thấp giọng nói:

- Vi Cô, bên phía Thánh Thượng sắp không kịp rồi!

Vi Đoàn Nhi xoay người chính là một cái tát trời giáng, đánh đến vị cung nữ đó lão đảo, suýt chút nữa là ngã nhào ra đất, Vi Đoàn Nhi nổi giận mắng:

- Phải làm thế nào ta tự biết cân nhắc, không cần phải nhắc nhở ta.

Mười mấy cung nữ bị dọa sợ đến lần lượt lùi lại, Vi Đoàn Nhi lại quay đầu nhìn Lý Trân một cái thật lâu, hừ một tiếng, xoay người nhanh chân rời đi, đám cung nữ cũng lần lượt bước theo sau nàng ta.

Cho đến khi Vi Đoàn Nhi khuất bóng, Lý Trân mới thở phào nhẹ nhõm, không ngờ ngày đầu tiên đã gặp phải người phụ nữ khiến hắn phiền lòng này.

106. Chương 106: Giọng Không Lớn.

Buổi chiều không phải ở trong cung lâu, Lý Trân bèn về phủ sớm hắn vừa thay xong quần áo, liền nghe thấy tiếng động lớn truyền đến từ cửa chính, hình như là có người đang hô to cái gì đó.

Trong lòng Lý Trân thấy kỳ lạ, vội bước nhanh ra cửa chính, chỉ thấy cửa chính đã mở rồi, năm sáu người khênh cáng đi vào, nằm trên cáng chính là anh vợ hắn Tào Văn.

Lý Trân giật nảy mình, liền vội vàng tiến lên hỏi:

- Xảy ra chuyện gì thế?

- Thật xin lỗi, Tào tiên sinh hôm nay xảy ra một sự cố ngoài ý muốn!

Là giọng nói của một cô gái trẻ, Lý Trân quay đầu lại, thì nhìn thấy một quý phu nhân ăn mặc đẹp đẽ sang trọng, khoảng chừng hai mươi tuổi, tóc dài mượt mà, làn da trắng nõn, trông rất là thanh tú, thân mặc bào dài, vai choàng vải lụa hồng, phía trước ngực hơi để hở làm lộ ra lớp da trắng nõn.

Lý Trân cảm thấy cô gái này nhìn quen quen, hình như là đã gặp ở đâu rồi, cô gái trẻ tuổi hướng về phía hắn nhẹ nhàng hành lễ:

- Tôi là Đinh Hương của Võ phủ, công tử là em của Tào tiên sinh đúng không!

Lý Trân lập tức nhớ ra, khi ngày đầu tiên đến Lạc Dương đã gặp qua cô gái này, đi cùng với Võ Phù Dung, tên là Võ Đình Hương, con gái của Võ Tam Tư.

- Hóa ra là Đình Hương cô nương, lần trước đa tạ cô nhiều!

Lần trước ở trước phủ Võ Thừa, Võ Phù Dung định trút giận lên hắn, chính là Võ Đình Hương này đã ngăn Võ Phù Dung lại, nên hắn đã có chút thiện cảm với nàng.

Võ Đình Hương cười cười, vừa chỉ tay vào Tào Văn nói:

- Hôm nay Tào tiên sinh ở phủ của thiếp bị một con báo săn vồ ngã! Cũng may không bị thương, chỉ là bị hoảng sợ một chút thôi.

- Báo săn!

Lý Trân giật nảy mình, không ngờ trong phủ của Võ Tam Tư lại nuôi báo săn?

Hắn vội vàng tiến lên cẩn thận nhìn, chỉ thấy quần áo của Tào Văn bị xé rách, thừ người ra, rõ ràng là bị kinh hãi quá độ, nhưng trên người không bị thương tích gì, điều này khiến hắn thờ phào nhẹ nhõm, vội vàng nhường đường:

- Khiêng huynh ấy vào trong trước đi!

Lý Trân dặn bảo nha hoàn Tiểu Linh:

- Dẫn bọn họ vào trong, tạm thời đặt ở nội đường, rồi người đến quán rượu gọi phu nhân về.

- Vâng!

Tiểu Liên ở bên cạnh vang một tiếng, vội vàng dẫn mấy người đó vào nội đường.

Lý Trân lại hỏi Võ Đình Hương:

- Đình Hương cô nương có thể nói cho ta biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì không?

Võ Đình Hương áy náy nói:

- Là báo săn của Phù Dung nuôi, chị ấy chiêu mộ mấy tên chuyên huấn luyện thú ở Tây Vực, chuyên huấn luyện mãnh thú, hôm nay dẫn đến phủ tôi, vốn muốn cho tôi mở mang kiến thức một chút, không ngờ đúng lúc đó Tào tiên sinh từ bên cạnh đi ngang qua... Hài! Thật sự là rất xin lỗi.

Lý Trân nghe đã hiểu, mấy người huấn luyện thú của Võ Phù Dung đã huấn luyện mấy con mãnh thú, mang đến phủ của Võ Tam Tư khoe khoang, kết quả là vồ ngã anh vợ hắn Tào Văn.

Trong lòng hắn thầm nghĩ:

- Mặc dù không bị cắn thương, nhưng ngộ nhỡ bị sợ đến mức ngu dần, thì cũng sẽ phiền toái thôi!

Võ Đình Hương dường như hiểu được sự lo lắng của Lý Trân, vội vàng nói:

- Xin công tử cứ yên tâm, Võ gia tuyệt sẽ không trốn tránh trách nhiệm, việc chữa chạy của Tào tiên sinh sau này cứ để Võ gia lo.

Lúc này, đại phu của Võ Phủ đưa Tào Văn về tiến lên cười nói:

- Công tử yên tâm đi, Tào tiên sinh bị thương không nghiêm trọng lắm, tính dưỡng hai ngày là khỏe thôi, ngày mai tôi sẽ đến khám cho cậu ấy, ngoài ra, thuốc đã sắc xong cũng sẽ cho người đưa tới.

Lý Trân liền gật gật đầu:

- Đa tạ!

Võ Đình Hương lại hướng về Lý Trân hành lễ, rồi cáo từ, không lâu sau, Lý Tuyền nhận được tin chồng mình bị thương, vội vàng hấp tấp đi về:

- A Trân, anh rể thế nào rồi?

Lý Tuyền quá sợ hãi, Tiểu Liên không nói rõ cho nàng, chỉ nói lão gia bị báo sẵn vồ ngã, suýt nữa khiến Lý Tuyền sợ ngất đi.

Lý Tuyền vừa bước vào cửa đã vội chạy vào nội đường, Lý Trân vội vàng đi theo sau nói:

- Tỉ đừng lo lắng quá, anh rể đã khá hơn rồi, vừa rồi còn nói chuyện với em!

Lý Trân không phải là an ủi chị mình, mà Tào Văn quả thực đã khá hơn rồi, ánh mắt đã không còn đờ đẫn như lúc vừa mới đưa về rồi, đã có chút nhu hòa, nhưng vẫn chưa hoàn toàn định thần lại được.

Trong lòng Lý Trân hiểu rõ, chỉ là bị hoảng sợ một chút thôi, ngay cả thuốc cũng không cần uống, chỉ cần ngủ một giấc là được.

Lý Tuyền không biết rõ nội tình, nên hoang mang lo lắng, thêm nữa lại vừa đau lòng vừa sợ hãi, những lời em trai nói không lọt được chữ nào vào đầu.

Nàng ngồi bên cạnh chồng, nắm chặt tay của hắn không kìm được khóc nức lên:

- Đang yên đang lành, đi làm phụ tá gì chứ! Lại còn bị báo sẵn, chàng hãy ngoan ngoãn ở nhà đi! Thiếp nuôi chàng không được sao?

Trong lòng Lý Trân buồn cười, liền thấp giọng khuyên nhủ:

- Đại tỷ, để anh rể nghỉ ngơi đi! Đại phu nói cho anh ấy uống thuốc, cần phải nghỉ ngơi thật tốt.

Lý Tuyền cảm thấy có lý, nàng lau nước mắt, cùng em trai đi ra khỏi phòng, lúc này, nha hoàn Tiểu Liên chạy tới rụt rè nói:

- Phu nhân, ở tự viện con không tìm thấy thím đâu cả!

- Không tìm thấy thì thôi, em ở bên cạnh coi lão gia, nếu có việc gì thì gọi ta.

- Vâng!

Tiểu Liên đẩy cửa đi vào, Lý Tuyền trở về nội đường ngồi xuống, thở dài nói:

- Lúc trước ta khuyên hắn ở lại Cao phủ, nhưng hắn không nghe, chắc chắn nói đi theo Võ Tam Tư có tiền đồ, phần nản Cao Diên Phúc chỉ là hoạn quan, làm mất mặt hắn, bây giờ thì thế đấy, không ngờ lại bị báo sẵn, truyền ra ngoài càng mất mặt.

- Đại tỷ, đây chỉ là sự cố ngoài ý muốn, hơn nữa, Võ gia cũng hứa hẹn chịu trách nhiệm, đệ thấy cũng chẳng có gì, đại tỷ cứ đi ra quán rượu đi! Hôm nay đệ ở nhà chăm sóc anh rể.

- Đúng rồi, hôm nay đệ vào cung làm việc thế nào?

- Hết sức nhàm chán, không có việc gì làm, ngồi hai canh giờ là về rồi, ngày mai không làm, có thể đệ bận việc khác.

Lý Tuyền gật gật đầu:

- Đệ làm việc của mình đi, tỉ bảo Tiểu Liên chăm sóc anh rể, nó rất lạnh lợi, có việc gì sẽ báo cho tỉ.

Lý Trân quay đầu lại nhìn cửa phòng, chần chừ một chút nói:

- Đại tỷ, mua thêm hai nha hoàn nữa đi! Nhà chỉ có một mình Tiểu Liên, đệ thấy không tiện.

- Tỉ cũng biết vậy, đợi tỉ bận hết đợt này rồi tính sau nhé!

Lý Tuyền mấy ngày nay đang chuẩn bị cung cấp rượu cho trong cung, bận đến nỗi chân không kịp chạm đất, làm gì còn tâm tư lo nghĩ chuyện khác.

Nàng không có nhiều thời gian nói chuyện với em trai, lại vội vàng đứng dậy đi xem chồng, dặn dò Tiểu Liên vài câu, để lại cho nó ít tiền, rồi vội vã đi đến quán rượu.

Lý Trân thì đi ra quán cơm, ở nhà không có người nấu cơm, hắn chỉ có thể ăn ở ngoài.

...

Màn đêm dần dần buông xuống, Phượng Nghi điện Thái Sơ Cung, Thượng Quan Uyển Nhi vội vàng đi vào ngự thư phòng của Võ Tắc Thiên, một gã thái giám nhẹ nhàng nói nhỏ cho nàng biết

- Thánh thượng tâm trạng không được tốt, cẩn thận một chút!

Thượng Quan Uyển Nhi nhẹ nhàng gật đầu

- Đa tạ!

Nàng cảm thấy hơi kỳ lạ, mọi công việc của ngày hôm nay đều đã giải quyết xong hết rồi, Thánh Thượng vì sao lại truyền nàng quay về ngự thư phòng, vậy đương nhiên là xảy ra chuyện gì rồi.

Thượng Quan Uyển Nhi nhẹ nhàng đẩy cửa ra, đi vào trong ngự thư phòng, trong phòng tràn ngập mùi hương thoang thoảng, Võ Tắc Thiên khoanh tay đứng ở phía trước cửa sổ, mặt âm trầm, Thượng Quan Uyển Nhi không dám cất ngang dòng suy nghĩ của bà, lẳng lặng đứng một bên.

- Mùa hè năm nay người đã làm những gì?

Võ Tắc Thiên lạnh lùng hỏi.

Trong lòng Thượng Quan Uyển Nhi thầm ngạc nhiên, lẽ nào đêm nay Thánh Thượng tức giận có liên quan đến mình sao? Nàng không biết trả lời thế nào, một lúc lâu sau thấp giọng nói:

- Uyển Nhi không biết!

- Vậy người và Lai Tuấn Thần có ân oán cá nhân gì sao?

Võ Tắc Thiên đi trở về bàn, nhặt lên một tấu chương buộc tội, lạnh lùng liếc Thượng Quan Uyển Nhi một cái, ánh mắt giận giữ dần dần xuất hiện.

Thượng Quan Uyển Nhi vẫn lắc lắc đầu:

- Uyển Nhi và hần không có thù oán cá nhân gì.

- Vậy được, người giải thích cho Trẫm chuyện này!

Võ Tắc Thiên đem tấu chương vứt mạnh xuống dưới chân Thượng Quan Uyển Nhi, nổi giận đùng đùng nói:

- Người to gan thật, dám tự tiện sửa các quy định nghi lễ của Đại Đường!

Thượng Quan Uyển Nhi sợ tới mức quỳ xuống, nàng xem bản tấu chương mà Lai Tuấn Thần buộc tội đưa tới ở trước mắt, lập tức hiểu ra, là lúc mùa hè nàng đã an táng lại ông nội mình, ông nội nàng Thượng Quan Nghi vì sợ tội mà đã tự vẫn, an táng theo quy cách của thứ dân, điều này thành một sự đáng tiếc lớn cho gia tộc của bọn họ.

Khi vào mùa hè, Thượng Quan Uyển Nhi âm thầm theo lệnh của người nhà đã an táng lại ông nội theo nghi lễ của công hầu, việc này nàng làm rất bí mật, chỉ có vô cùng ít người trong gia tộc biết, không ngờ lại bị Lai Tuấn Thần tố giác, chuyện này nhất định có người đang muốn điều tra nàng!

Thượng Quan Uyển Nhi lập tức hiểu rõ là ai đang làm chuyện này, trong lòng nàng hỗn loạn, không biết trả lời thế nào, một hồi lâu, Thượng Quan Uyển Nhi mất đảm lè nói:

- Đây cũng chỉ là việc thường tình của con người, cháu gái thể hiện một chút hiếu thảo với ông nội, có tội gì?

- Vớ vẩn!

Võ Tắc Thiên càng thêm tức giận. Bà nổi giận đùng đùng nhìn chằm chằm Thượng Quan Uyển Nhi:

- Ông nội người là thứ dân sao? Hần là tội thần! Triều đình đều có lễ chế, người không được phép vượt qua phép tắc, việc này đã truyền ra khắp triều, người bảo Trẫm phải làm thế nào bây giờ?

- Bệ hạ!

Thượng Quan Uyển Nhi đau buồn hô nói:

- Uyển Nhi an táng ông nội vào ban đêm, ngay cả người làm cũng không dám thuê, mấy người trong gia tộc nhẹ nhàng thay cho ông nội cái quan tài, không ngờ lại bị người khác điều tra thăm dò, đây rõ ràng là có người sắp tâm muốn hãm hại Uyển Nhi.

- Là ai muốn hãm hại người, bản thân người cũng nói người và Lai Tuấn Thần không có thù riêng, hấn sẽ hãm hại người sao? Bản thân người tự ý thay đổi lễ chế, bây giờ lại thành có lý rồi, người muốn làm Trầm tức chết phải không?

Thượng Quan Uyển Nhi cắn chặt môi, cúi thấp đầu, không dám biện luận nữa, Võ Tắc Thiên tức giận vẫn chưa nguôi, giận giữ trừng mắt nhìn nàng một cái

- Người cứ quỳ đi, để Trầm nghĩ xem xử trí như thế nào người, lần này Trầm quyết không dễ dàng cho qua.

Một lát sau, có người bên ngoài nhẹ nhàng gõ cửa, ngay sau có là giọng nói của Cao Diên Phúc

- Bệ hạ, là lão nô.

- Vào đi!

Cao Diên Phúc đẩy cửa tiến vào, hấn dường như không nhìn thấy Thượng Quan Uyển Nhi đang quỳ ở một bên, cúi người hành lễ

- Lão nô tham kiến Bệ hạ!

- Tìm được hấn chưa?

Võ Tắc Thiên cố dùng giọng điệu bình tĩnh hỏi.

Cao Diên Phúc lẳng lặng đứng thẳng người, nhỏ giọng nói:

- Bẩm Bệ hạ, lão nô tìm thấy Đại tướng quân rồi!

Đại tướng quân chính là Tiết Hoài Nghĩa, buổi chiều không thấy, Võ Tắc Thiên sai người đi khắp nơi tìm y, lúc này Võ Tắc Thiên chậm rãi quay người lại hỏi:

- Hấn bây giờ ở đâu, sao lại không hồi cung?

- Bệ hạ, Đại tướng quân hiện tại đang đến phủ của Lai Tuấn Thần!

- Lai Tuấn Thần?

Võ Tắc Thiên nhướn mày

- Hấn đến phủ của Lai Tuấn Thần làm gì?

- Lão nô cũng không biết, hỏi rất nhiều người mới hỏi thăm được.

Võ Tắc Thiên hơi trầm ngâm, bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, nhanh chóng liếc qua Thượng Quan Uyển Nhi, bà lúc này có vẻ nhớ ra điều gì đó, ánh mắt cũng dần dần dịu dàng một chút rồi, bà liền nói với Cao Diên Phúc:

- Người đợi ở bên ngoài một chút.

Cao Diên Phúc lập tức cung kính lui ra, nhẹ nhàng đóng cửa lại, lúc này, Võ Tắc Thiên mới chậm rãi nói với Thượng Quan Uyển Nhi :

- Người theo Trầm cũng đã không ít năm, nên biết triều đình hiểm ác, nếu người nói cho Trầm biết trước một tiếng, thì sẽ không bị người ta nắm được điểm yếu như ngày hôm nay, khiến cho triều đình nhốn nháo, bài học lần này hi vọng người nhớ kỹ, đừng có phạm sai lầm tương tự.

Thượng Quan Uyển Nhi mắt đầm lệ nói:

- Uyển Nhi biết sai rồi?

Võ Tắc Thiên ánh mắt càng thêm dịu dàng, gật đầu nói:

- Lui xuống đi!

Thượng Quan Uyển Nhi đứng dậy hành lễ, từ từ lui xuống, nài đi ra khỏi cửa phòng, thấy Cao Diên Phúc cung kính đứng ở cửa, ánh mắt nhìn xuống, giống như một lão tăng đang ngồi thiền.

Thượng Quan Uyển Nhi cảm kích nhìn ông ta một cái, bước nhanh rời đi, cho đến khi Thượng Quan Uyển Nhi đi xa, đôi lông mày dài dài của Cao Diên Phúc vô tình rung lên một chút, khóe miệng lộ nụ cười tinh ý.

Lúc này, Võ Tắc Thiên trong phòng nói:

- Phủ quân mời vào!

Cao Diên Phúc đi vào ngự thư phòng, cung kính, Võ Tắc Thiên đứng quay lưng, một lúc lâu mới lạnh lùng nói:

- Người đi nói cho hắn biết, bảo hắn rút về chùa Bạch Mã, không cho phép hắn lần nữa bước vào cửa cung một bước.

- Lão nô tuân chỉ!

107. Chương 107: Thúy Vũ Kim Trâm

Thiếu, sẽ thêm vào sau.

108. Chương 108: Ném Châu Dẫn Ngọc.

Chưởng quầy của tiệm trang sức Mãn Ký họ Phương, y, một nam nhân tuổi trung niên vô cùng giảo hoạt. Có thể vì âm mưu tính kế quá nhiều khiến cho tóc nơi đỉnh đầu y gần như hói sạch, sau lưng mọi người đều gọi y là Phương hói đầu, cũng là một loại nói lên việc ăn ở thất đức của y.

Tuy nhiên y lại có một đôi độc nhãn vô cùng nổi tiếng, báu vật nào đến tay y lập tức biết được vật đó trị giá bao nhiêu tiền, y có thể kiếm lời bao nhiêu. Y vì Đông gia mà kiếm tiền nên Thái bình công chúa cũng hết sức coi trọng y. Lương bổng của y mỗi tháng phải đến 50 quan tiền.

Lúc này, ông chủ Phương rất cẩn thận cầm vào viên ngọc bích, đưa ra ánh sáng rồi tỉ mỉ quan sát, ngọc bích quý giá không chỉ ở độ lớn bé mà còn dựa vào độ trong trẻo của nó.

Ông chủ Phương vô cùng vừa ý, viên ngọc bích này không chỉ lớn như trứng bồ câu, nó còn trong trẻo đến không chút tì vết, đây đích thị là bảo thạch, giá chỉ ít cũng hơn hai vạn quan tiền.

Y đảo mắt, khẽ liếc người phụ nữ giao bán ngọc thạch đang đứng bên cạnh mình. Đây chỉ là thôn phụ, tại sao lại có bảo thạch quý giá như vậy trên người?

Ánh mắt của ông chủ Phương vô cùng lợi hại, không những nhìn ra giá trị của vật báu, ánh mắt của y còn có thể nhận xét được người khác. Y hiểu rất rõ việc mua thấp bán cao, như vậy mới có thể thu được lợi nhuận cao nhất.

Y phục mà thôn phụ kia mặc cho thấy nàng ta xuất thân từ gia đình nghèo khổ, đến cả trang sức trên người cũng chỉ là đồ đồng rẻ tiền. Khối bảo thạch này cao nhất trả cho nàng đến ba trăm quan tiền, chắc nàng cũng mừng đến phát điên rồi.

Nhưng ông chủ Phương cũng không vội vàng, bình thản hỏi nàng ta:

- Đây là bảo thạch mua từ trong tay người Túc Đặc sao?

Y biết rõ nước nhỏ đón nổi danh nhất về bảo thạch ba tầng màu, có thể nói đó là quê hương của hồng ngọc. Chỉ có điều màu sắc không quá hoàn hảo nên giá cũng rất rẻ. Với viên hồng ngọc có kích cỡ cùng loại, giá cao nhất cũng không quá hai trăm quan tiền.

Ông chủ Phương muốn đem hồng ngọc và ngọc bích lẫn vào nhau, sau đó lại cho nàng xem giá thông thường của đá quý ở tiệm đều không quá hai trăm quan tiền. Sau đó chính mình đưa nàng ba trăm quan, nàng liền sẽ qùy xuống dập đầu cảm tạ, chiều trò này y dùng mười lần lần nào cũng hiệu quả.

Thôn phụ này chính là Dịch Yến đang giả dạng, nàng đương nhiên không phải vì tiền lời bán bảo thạch, mà vì ngồi đối diện tên ngọc này khiến nàng thấy vô cùng khó chịu, chỉ muốn lập tức rời đi.

- Ta không biết ai trồng ngô ai trồng lúa mạch, viên ngọc bích này là do ta đào dưới đất lên, ta còn đào được một hạt trân châu, nó rất sáng vào ban đêm, không phải thấp đèn.

Phương chường quày khê giật mình, chẳng nhẽ mình nghe nhầm? Viên trân châu không cần thấp đèn chẳng phải Dạ Minh Châu sao? Y cố kiềm chế nỗi hoan hỉ trong lòng, không để lộ thanh sắc, hỏi:

- Viên trân châu ấy như thế nào?

Thôn phụ khoa tay múa chân nói:

- Giống như một giọt nước trong suốt, ước chừng to như quả trứng gà.

- Phải chăng là nếu đặt ở chỗ tối sẽ từ từ phát sáng, ánh lên bạch quang?

Thôn phụ liền gật đầu.

- Đúng vậy, nó đáng giá bao nhiêu? Có thể bán được một trăm quan tiền không?

Ông chủ Phương thiếu chút nữa thì té ngã, viên Dạ Minh Châu chỉ với giá một trăm quan tiền, cô ta tưởng đang bán heo sao?

Y lại tỉ mỉ ngắm viên ngọc quý trong tay, không sai, viên ngọc bích này quả là cực phẩm, tuyệt đối không phải thứ mà thôn phụ kia có thể có được. Ông chủ Phương đã tin lời nàng nói đến tám phần, rằng thôn phụ nàng đào được kho báu rồi.

Hơn nữa có người đã đặc biệt đánh tiếng với y rằng nếu viên Dạ Minh Châu xuất hiện, nhất định phải lưu tâm. Y cố trấn tĩnh rồi hỏi:

- Nghe chừng có vẻ là hạt châu tốt, nó ở đâu, có thể cho ta xem không?

- Viên trân châu đó đại huynh ta đang giữ, ta cho ông chủ địa chỉ khách điểm vậy.

Dịch Yến đưa tay ra, nhẹ nhàng lấy lại viên ngọc bích trở về. Động tác của nàng nhìn thì chậm chạp rất tùy ý nhưng khiến ông chủ Phương không thể không trả ngọc lại.

Y còn cho rằng đó là do chính y sơ sẩy, chỉ biết trở mắt nhìn thôn phụ kia cất ngọc vào túi, y muốn lấy ngọc bích nhưng lại nghĩ tới viên dạ minh châu của nàng nên đành nuốt nước bọt.

- Các vị hiện trọ ở đâu?

Dịch Yến đưa cho y một tờ giấy.

- Đây là khách điểm hai chúng tôi ở, nếu ngài muốn thấy viên trân châu kia, vậy đến chỗ hai huynh muội tôi gặp mặt nói chuyện, còn viên ngọc bích này ngày mai ta sẽ đem đến bán cho ngài.

Dịch Yến đứng dậy, chậm rãi đi về phía đại sảnh, ông chủ Vương nhìn vào tờ giấy nàng đưa trong lòng y bỗng rối bời, không biết thế nào mới tốt, ngáy ra hồi lâu, y nói với tiểu nhị

- Ta ra ngoài có chút việc.

Không lâu sau, ông chủ Phương ra khỏi cửa tiệm, rồi lên một chiếc xe ngựa, xe ngựa chạy về phía Hoàng thành, nhưng y không để ý tới việc có kẻ cưỡi ngựa phía đằng xa đang đi theo xe ngựa y.

... .

Trời tối, cách phía nam thành không xa là Nhạc Hòa phường, có mười mấy tên mặc áo đen đang mai phục quanh khách điểm. Khách điểm này tên gọi “Thuận Phong Khách điểm”, đối diện nó còn có một khách điểm cũ kĩ.

Lúc này tại một gian phòng lầu ba của khách điểm cũ, Lý Trân và Địch Yến chú tâm quan sát bọn người mặc áo đen mang mai phục tại khách điểm đối diện.

- Lý ca, huynh khẳng định kia không phải đám người của Thái Bình công chúa?

Lý Trân gật đầu.

- Buổi chiều khi ông chủ Phương kia đi Cung thành, y đến tìm một Vũ Lâm Quân Lang tướng Vương Ninh, theo ta nghe ngóng được thì Vương Ninh là tâm phúc của Vi Đoàn Nhi, những kẻ áo đen kia chắc chắn là thuộc hạ của Vương Ninh.

- Kỳ lạ, tại sao y không tìm Ngư Phẩm Long?

Địch Yến không hiểu liền quay sang hỏi Lý Trân.

Lý Trân cười rồi nói:

- Mọi người rồi sao, Ngư Phẩm Long bị trúng một tên ở Trường An, hiện giờ còn đang ở nhà dưỡng thương, Vi Đoàn Nhi liền sai Vương Ninh đi tìm Dạ Minh châu, bởi vậy có thể Vi Đoàn Nhi đã biết Dạ Minh Châu xuất hiện, cũng đang nóng lòng muốn tìm.

Địch Yến liếc hắn một cái, chậm rãi nói:

- Ta phát hiện ra rằng huynh nghĩ chỉ mình huynh thông minh, còn người khác đều là đồ ngốc, sẽ có một ngày, thông minh quá sẽ bị thông minh hại.

- Mọi người đang nói tới chuyện ta làm việc cho Thượng Quan Uyển Nhi sao?

- Không riêng gì chuyện này, đáng ra huynh không dính dáng đến chuyện tranh quyền đoạt lợi của bọn họ mới phải. Lần trước tham gia vào vụ án Võ Thừa Tự vốn không phải chủ ý của huynh, nhưng lần tranh đấu này của Thượng Quan Uyển Nhi và Vi Đoàn Nhi huynh lại chủ động tham dự. Mọi người không biết phải nói thế nào với huynh, chẳng lẽ huynh cho rằng đó chỉ là túm tóc, là cào mặt, là trận đánh lộn đơn thuần giữa hai nữ nhân thôi sao?

Lý Trân trầm ngâm, thực ra chuyện này hắn đã suy nghĩ rất nhiều, hắn muốn tìm hiểu một lý do, giống như là hắn đã lên thuyền hải tặc của Thượng Quan Uyển Nhi, nhưng liệu có thực sự là như vậy?

Nếu hắn không tham gia, với quyền thế của Cao Diên Phúc hoàn toàn có thể bảo vệ Lý Trân hắn, hắn cũng chẳng vì chút ân huệ của Thượng Quan Uyển Nhi mà làm việc thay nàng ta.

Vậy thì tại sao? Hay hắn muốn nhân cơ hội này thay đổi vận mệnh cuộc đời hắn? Đây cũng là một cách lý giải. Nhưng cũng không đến mức để hắn đi liều mạng.

Cho dù hắn không tham gia thì lòng hắn cũng hiểu, đó là vì Thượng Quan Uyển Nhi đã thỉnh cầu hắn giúp đỡ. Với nữ nhân này hắn có một chút thiện cảm đặc biệt, như là một phần đến từ ký ức ở kiếp trước.

Lý Trân trầm tư giây lát rồi nói:

- Kết thúc vụ án này, ta sẽ rời khỏi chốn quan trường để đi thật xa.

Địch Yến thầm thở dài trong lòng, đâu có dễ vậy, phụ thân nàng cũng từng nói, rời chốn quan trường thì có thể rũ bỏ tất cả, nhưng nhìn xem phụ thân nàng tuy thân xác ở Bành Trạch nhưng hồn vẫn ở Lạc Dương.

Lúc này, đối diện khách điểm bất chợt truyền tới tiếng la khóc còn những kẻ vậy y phục đen cũng đã tiến vào trong. Suy nghĩ của Lý Trân bị kéo về thực tại, hắn hết sức chăm chú quan sát vào những kẻ áo đen kia.

- Lý ca, liệu bọn họ có đến kiểm tra chỗ của chúng ta?

Địch Yến có chút khẩn trương hỏi hắn.

Lý Trân cười rồi lắc đầu.

- Hai huynh muội chúng ta chỉ là tạm thời có việc, sớm đã rời khỏi khách điếm, ông chủ khách điếm sẽ nói với chúng như vậy, chúng sẽ không nghỉ ngơi chúng ta ở đây.

Địch Yến nhỏ giọng than thở một câu:

- Ai là huynh muội với nhà huynh!

- Mau ra!

Tinh thần của Lý Trân có chút chấn động, hắn thấy tên cầm đầu bọn áo đen đang chất vấn chủ khách điếm.

Mười mấy tên vận áo đen trong khách điếm bỗng ngậy ra trong giây lát rồi vội vàng lui ra, hiển nhiên là sợ quân tuần tra ban đêm bắt. Chúng tụ một chỗ bàn bạc gì đó, lát sau tất cả bọn người mặc áo đen nhanh chóng rời khỏi khách điếm. chạy về phía phương môn rồi dần dần biến mất trong màn đêm.

Lý Trân đợi bọn chúng đi xa mới quay sang Địch Yến nói:

- Chúng ta cũng đi thôi!

Hai người nhanh chóng rời khỏi Lạc Hòa phường, đi về phía Tây.

Có một ngõ nhỏ ngay gần chợ Tây, nó cách tiệm trang sức Mãn Ký không xa, ở đó là một căn nhà cũ kĩ rộng chừng bốn mẫu. Căn nhà ấy được dựng lên cách đây rất nhiều năm nhưng không ai biết chủ nhân của nó là ai.

Tối nay tại căn nhà ấy lại có tiếng động phát ra. Một gian trống phía sau nhà có mấy tên đại hán vạm vỡ đang đứng khoanh tay, lạnh lùng quan sát tên nam nhân trung niên đầu trọc bị trói trên bàn.

Tên nam nhân kia đích thị là ông chủ Phương của tiệm Mãn Ký, y đang ngủ say, mấy tên áo đen lẻn vào trong phòng bắt cóc y, đem tới chỗ cách nhà y chẳng bao xa.

Ông chủ Phương tay bị trói, trong mắt đầy vẻ khiếp sợ, so với y bị mang tới Đại Lý Tự, cái kết hiện tại của y càng khiến y sợ. Nếu là quan phủ của Đại Lý Tự, chúng sẽ chẳng dám đắc tội với Thái Bình Công chúa, nhưng đám người áo đen kia lại là cường đạo, có giết y thì Thái Bình Công chúa cũng không hay biết.

Y đã hỏi vài lần nhưng bọn Đại Hán vạm vỡ kia ngoại trừ cho y mấy cái bạt tai ra thì căn bản không hỏi gì y. Bọn chúng là người như thế nào, có gì lại bắt cóc y, lẽ nào vì tiền?

Ông chủ Phương nghĩ tới chỗ tiền giấu trong hầm, trong lòng lại càng sợ hãi.

Lúc này, Lý Trân từ bên ngoài bước vào, những tên đại hán cường tráng kia là người của Tạ Ảnh. Tạ Ảnh đã tỏ rõ thái độ của mình, chỉ cần hắn yêu cầu, muốn người sẽ có người, muốn tiền sẽ có tiền. Có kẻ như vậy trợ giúp quả khiến cho Lý Trân bớt đi rất nhiều phiền toái.

Hắn vẫy tay ra lệnh ấy tên đại hán lui đi, trong phòng lúc này chỉ còn lại Lý Trân và ông chủ họ Phương kia.

Lý Trân đi đến trước mặt đánh giá một lát, Tôn Lễ nói người này rất cứng miệng, kì thật không phải vậy, người này chẳng qua là có Thái Bình công chúa làm chỗ dựa, cho nên mới không sợ quan phủ.

Theo hắn thấy, kẻ có lòng tham vô đáy ngấm tận xương tủy như y thực chất lại là những kẻ vô cùng sợ chết.

- Ta nói cho ngươi rõ, ta đem ngươi tới đây là muốn cùng ngươi hợp tác làm ăn.

- Cái gì?... Làm ăn?

Giọng điệu Lý Trân không hề hung hăng dữ tợn khiến ông chủ Phương yên tâm đôi phần.

Lý Trân lấy cây trâm Thúy Vũ tới trước mặt ông chủ phương, lạnh lùng hỏi y:

- Chắc ông nhận ra nó chứ?

Ông chủ Phương toàn thân kích động, vội la lên.

- Ta nói với các người rồi, ta đã sớm quên mất kẻ đó là ai.

Lý Trân lắc đầu.

- Ta không phải người của Đại Lý Tự và chẳng có quan hệ gì với Đại Lý Tự hết. Ta biết người có Thái Bình Công chúa chống lưng nên chẳng sợ Đại Lý Tự. Nhưng nếu ta nói với Công chúa rằng cô ta đang nuôi một kẻ ăn cây táo rào cây sung, lợi dụng kiếm tiền cho bản thân, chẳng những thế còn bí mật làm việc cho Vi Đoàn Nhi. Người nói xem cô ta sẽ thưởng cho người cái gì?

Ông chủ Phương hai chân run run đứng dậy, giống như đang rơi xuống vực thẳm. Y quá rõ tính tình của Thái Bình công chúa, nếu cô ta biết y bí mật làm việc cho Vi Đoàn Nhi, cô ta nhất định sẽ lột da y.

- Ta... ta chỉ giúp cô ta giám định châu báu, điều này thì có vấn đề gì?

- Thật sao?

Lý Trân cười lạnh một tiếng.

- Việc xảy ra đêm nay tại Lạc Hòa phường, mười mấy tên áo đen vây quanh khách điểm, ta nghĩ người hẳn là hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra

Ông chủ Phương mặt biến sắc, y bỗng ý thức được rằng y đã trở thành mối nhử của thôn phụ kia.

- ...?

- Người không cần phải biết ta là người thế nào nhưng ta tường tận đến tận gốc gác nhà người. Người và Vi Đoàn Nhi là đồng hương, người luôn làm việc cho ả ta. Ba năm trước người tới Mãn Ký làm việc, được Vi Đoàn Nhi ngầm giúp đỡ, ở trước mặt Thái Bình Công chúa thể hiện tài giám định châu báu cao siêu của mình rồi sau đó được nàng ta thăng chức làm ông chủ quản lý Mãn Ký.

Ba năm nay, người lợi dụng Mãn Ký, vì Vi Đoàn Nhi mà đánh cắp không biết bao nhiêu ngọc ngà châu báu. Chiều nay người còn định đem một viên ngọc bích cống nạp cho ả. Người nói xem, nếu công chúa biết chuyện này liệu nàng có bỏ qua cho người chẳng?

Ông chủ Phương mặt mũi xám xịt như người chết, toàn thân run rẩy, tất nhiên y biết hậu quả sẽ thế nào.

Lúc này, Lý Trân cười rồi nói:

- Thế nào, ta với người hợp tác làm ăn, ta sẽ coi như không biết gì, còn người vẫn là ông chủ Phương, tiếp tục hưởng thụ bổng lộc hậu hĩnh mỗi tháng, chỉ cần người cho ta biết một chuyện.

Lý Trân cầm chiếc trâm Thúy Vũ.

- Cái này là kẻ nào đã bán cho người?

- Là... Ngư Phẩm Long!

Ông chủ Phương rút cuộc cũng khó khăn mà nói ra tên kẻ đó.

- Ngư Phẩm Long?

Lý Trân kinh ngạc, không ngờ là người này làm, lẽ nào gã không biết quan hệ giữa ông chủ Phương và Vi Đoàn Nhi? Lấy trộm cây trâm của Vi Đoàn Nhi, lẽ nào không sợ ông chủ Phương sẽ tố giác sao?

- Người có đem chuyện này nói với Vi Đoàn Nhi hay không?

Lý Trân tò mò hỏi.

Ông chủ Phương chậm rãi lắc đầu

- Tại sao?

Lý Trân vừa hỏi dứt mồm thì những ý nghĩ lại xuất hiện trong đầu hắn, hắn cười tủm tỉm rồi nói:

- Có phải Ngư Phẩm Long thường xuyên bán trang sức ngọc ngà cho người đúng không?

Ông chủ Phương kinh hãi nhìn Lý Trân, y hiểu thâm ý của Lý Trân, không ngờ người này có thể nhìn thấu bí mật lớn nhất của y.

Lý Trân mỉm cười.

- Nếu ta đoán không sai thì người từ Ngự Phẩm Long kiếm được không ít!

Lý Trân biết vì cái gì y không tổ giác với Vi Đoàn Nhi, hẳn đã nhìn thấu tâm địa đen tối của ông chủ Phương đây, y nhất định đã thu mua rất nhiều ngọc ngà châu báu của Phẩm Ngự Long với giá cực thấp sau đó bán lại giá cao cho Mãn Ký, đồng thời kiếm được tiền của cả Vi Đoàn Nhi lẫn Thái Bình công chúa.

Thậm chí y còn thu mua châu báu với giá cực thấp, sau đó lại bán giá cao cho kẻ quá đồi ham mê châu báu như Vi Đoàn Nhi, bao năm qua không biết y đã kiếm được bao nhiêu tiền từ ả ta rồi?

Lý Trân chậm rãi lắc đầu.

- Ông chủ Phương, ông chỉ là một nhân vật hết sức tầm thường, sao lại cả gan kiếm tiền của Thái Bình Công chúa và Vi Đoàn Nhi, quả là chán sống rồi. Ta biết ở quê ông còn cha mẹ và vợ con, nếu ông dám đem chuyện này nói cho Thái Bình Công chúa hay Vi Đoàn Nhi biết, ta không chắc ông và người nhà mình sẽ bảo toàn được tính mạng đâu.

Ông chủ Phương quỳ phịch xuống trước mặt Lý Trân, khốn khổ cầu xin:

- Cầu xin người hãy bỏ qua cho ta đi!

Ông chủ Phương này còn chút hữu dụng, Lý Trân ngồi xổm trước mặt y cười nói:

- Ta không cần tiền của người, cũng không tổ giác người, chỉ cần người thay ta làm chút chuyện vặt.

-...?

- Giả dụ Vi Đoàn Nhi có hỏi người chuyện về Dạ Minh Châu, người hãy nói với ả người đã từng thấy nó, kích thích bằng quả trứng bồ câu, tròn vành vạnh, tóm lại, không to như trứng gà, cũng không có hình giọt nước, hiểu chưa?

Lý Trân nhất định phải cho Vi Đoàn Nhi biết viên Dạ Minh Châu xuất hiện chiều nay không phải là viên được lấy ra từ địa cung, nếu không ả ta sẽ sinh cảnh giác, trái lại sẽ không mắc bẫy nữa.

Ông chủ Phương gật đầu, tất nhiên y không biết trận tranh đấu kịch liệt phía sau viên Dạ Minh Châu kia và cũng thấy việc này chẳng hề khó, hơn nữa còn miễn được tội nói dối tày đình của y.

Lý Trân dùng dao cắt đứt sợi dây thừng trên tay, lấy ra viên ngọc bích đưa cho y.

- Dem lam bảo thạch này cho Vi Đoàn Nhi, ả ta nhất định sẽ tin việc thôn phụ kia có dạ minh châu.

Ông chủ Phương nhận lấy viên ngọc bích, chậm rãi cúi thấp đầu, y đang rơi vào một cái bẫy nhưng không có cách nào bỏ ra. Chàng thanh niên trẻ tuổi đứng trước mặt kia là người đang nắm giữ mạng của cả gia đình y.

109. Chương 109: Bí Mật Ngự Trạch.

Bạch Mã tự cách Thần đô Lạc Dương ước chừng 20 dặm về phía đông. Hán Minh Đế ra sắc lệnh xây dựng tăng viện ở phía ngoài Ung môn Lạc Dương, để khắc ghi công lao của Bạch Mã Đà Kinh nên tăng viện lấy tên là Bạch Mã tự.

Từ thời loạn lạc Vĩnh Gia tới thời loạn Vĩnh Hi, Lạc Dương nhiều lần rơi vào những trận hỏa chiến. Bạch Mã tự cũng bị phá hủy nghiêm trọng. Cho đến chín năm trước, Võ Tắc Thiên tiến hành tu sửa Bạch Mã tự, lúc này Bạch Mã tự mới một lần nữa trở lại thời kì huy hoàng.

Hiện tại, Bạch Mã tự có vị trí chính trị hết sức quan trọng với Đại Đường. Tiết Hoài Nghĩa dưới một người trên vạn người đang là trụ trì của Bạch Mã tự, Bạch Mã tự cũng chính là nơi ở của y.

Thế nên Tiết Hòa Nghĩa không tiếc công sức mà khuếch trương tên tuổi của Bạch Mã tự. Dưới thời Võ Tắc Thiên trị vì, Bạch Mã tự trở thành ngôi chùa khổng lồ với diện tích lên tới hơn hai vạn mẫu đất cùng hàng vạn tăng ni trong chùa.

Tiết Hoài Nghĩa giống như hoàng đế trong Bạch Mã tự, đây là phạm vi thế lực của y, không một kẻ nào có ý định tranh quyền đoạt lợi với y, ngay cả Hoàng đế Đại Đường Võ Tắc Thiên cũng không ngoại lệ.

Giữa trưa, hơn trăm tên thị vệ bảo vệ mấy chiếc xe ngựa vô cùng lộng lẫy xa hoa, chậm rãi tới trước Bạch Mã tự. Không phần son lõe loét, Vi Đoàn Nhi mặc chiếc váy trắng đang được hai thị nữ của ả đỡ xuống xe.

Pháp Minh, viện chủ Đạt Ma viện của Bạch Mã tự dẫn theo mười mấy vị tăng ni đứng chờ trước đại môn, Pháp Minh vội vàng ra nghênh đón, chấp tay kính cẩn hành lễ.

- Hoan nghênh Vi thí chủ tới Bạch Mã Tự.

Vi Đoàn Nhi tới Bạch Mã tự để làm lễ tạ ơn thần linh, tất nhiên đây chỉ là cái cớ, nguyên nhân thực sự là ả nhận được mật lệnh của Võ Tắc Thiên, dẫn theo Tiết Hoài Nghĩa hồi cung. Võ Tắc Thiên khẩn đơn gởi chiếc cô quạnh, đã bắt đầu nhớ nhung vị “cao tăng” này.

Nhưng khi Pháp Minh gọi Vi Đoàn Nhi là “Vi thí chủ” lại khiến ả nổi cáu. Đây có thể coi là tâm bệnh của ả, bởi mọi người gọi Thượng Quan Uyển Nhi là Nội Xá Nhân, thậm chí còn có người gọi nàng ta là Nội tướng.

Nhưng Vi Đoàn Nhi chẳng qua chỉ là một tiểu tì của Hoàng đế, tuy quyền thế không hề thua kém ai nhưng vô danh vô phận. Ước nguyện lớn nhất của ả chính là thay thế Thượng Quan Uyển Nhi, trở thành “Vi Nội tướng”.

Vi Đoàn Nhi thấy mình được đón tiếp với nghi thức vô vùng đơn giản, chỉ có mười mấy lão tăng ni. Tuy rằng ả vẫn nhận thức được, xét cho cùng đây là sự cân nhắc kĩ lưỡng, nhưng cảm giác cô quạnh vẫn khiến cho ả cảm thấy khó chịu.

Ả lạnh lùng hỏi:

- Trụ trì của các người đây, sao không ra đón tiếp ta?

- Hồi bẩm Vi thí chủ, trụ trì thân thể khó chịu, đang nằm dưỡng bệnh. Nếu Vi thí chủ muốn cùng trụ trì chúng tôi đàm đạo Phật pháp, bản tăng sẵn lòng dẫn đường.

Vi Đoàn Nhi khẽ hừ một tiếng

- Ta đi thấp nhang trước.

Chúng tăng ni tụ lại, theo sau Vi Đoàn Nhi tiến vào tự viện. Thấp hương xong, ả đi theo một lão tăng dẫn đường tới thiền phòng của phương trượng Tiết Hoài Nghĩa. Vị lão tăng kia biết ý sớm đã lui đi.

Vi Đoàn Nhi vừa bước vào đã bị Tiết Hoài Nghĩa nấp phía sau cửa chạy tới ôm chặt, tay y từ cổ áo nàng đưa thật sâu vào trong.

Trong lòng Vi Đoàn Nhi đang tức giận vì nghi thức tiếp đón lạnh lùng của Tiết Hoài Nghĩa dành cho ả, ả hung hăng chụp lấy tay y.

- Mau buông ra.

Tiết Hoài Nghĩa chẳng xa lạ gì dâm phụ đứng trước mặt, lần đó không phải thân thể đột nhiên mềm nhũn thì hôm nay không ngờ không vì mình mà sở động.

Y giẫm phải cây đinh, không khỏi thẹn quá hóa giận, lạnh lùng hừ một tiếng, buông ả ra rồi hỏi:

- Người tới đây làm gì?

- Trong lòng người biết rõ!

- Hừ, mục già đó trước đây đuổi ta đi tuyệt tình tuyệt nghĩa như thế, sao bây giờ lại mong ta quay về? Người hãy nói với mục ta, ta đang không khỏe, không đi!

Vi Đoàn Nhi cảm nhận được sự bất mãn trong lòng Tiết Hoài Nghĩa, lại nghĩ tới việc ả vẫn cần tới sự trợ giúp của y, quả là không thể đắc tội người này.

Ả lập tức quay người, tiến sát vào lòng Tiết Hoài Nghĩa, khẽ vuốt mấy cọng râu trên cằm y dịu dàng nói:

- Không phải ta không bằng lòng thân mật với ngươi, nhưng ngươi cũng biết mục già kia rất miễn cảm, đặc biệt là với chuyện nam nữ, chọc giận mục đương nhiên là không có lợi gì cho hai ta.

Tiết Hoài Nghĩa phồng mũi, tâm tình có chút vui vẻ trở lại, lại xông tới ôm ả, bàn tay mò mẫn trên cơ thể ả, ở bên tai ả cười nói:

- Nàng sợ mục nhưng ta thì không.

Tuy chỉ là một câu trêu đùa của Tiết Hoài Nghĩa nhưng Vi Đoàn Nhi lại cảm thấy rất lo lắng. ả hiểu rằng ngôi vị đế vương của Võ Tắc Thiên trong hai năm qua ngày càng vững chắc, sớm đã không cần Tiết Hoài Nghĩa giúp mục củng cố địa vị nên cũng dần dần tỏ ra lạnh nhạt với y.

Vào thời điểm này Tiết Hoài Nghĩa phải đang nịnh nọt, tìm trăm phương ngàn kế để lấy lòng, từ đó không chế Thánh thượng về mặt tình cảm mới đúng.

Nhưng Tiết Hoài Nghĩa lại không hiểu, ngược lại y càng ngày càng thô bạo, trên giường thỏa sức nhục mạ Thánh thượng, không chút gì gọi là vuốt mắt nể mũi, chỉ chăm chăm giải tỏa sự bất mãn trong hân. Tuy lần thô bạo ấy khiến Thánh thượng thấy sảng khoái nhất thời nhưng sau này lại nghĩ lại chỉ là sự ô nhục. Nó chính là nguyên nhân khiến địa vị của y trong lòng Thánh thượng suy giảm.

Vi Đoàn Nhi thấy ả nhất định phải khuyên Tiết Hoài Nghĩa đừng chọc giận Võ Tắc Thiên, khi đó không phải mình y bị giáng chức mà nó còn ảnh hưởng nghiêm trọng tới lợi ích của ả.

- Hoài Nghĩa, ngươi nên thông minh một chút, đừng chọc giận mục...

- Nàng thì biết cái gì!

Không đợi Vi Đoàn Nhi nói hết, Tiết Hoài Nghĩa liền chửi mắng:

- Nàng cho rằng vì cái gì mà mục đuổi ta đi? Chẳng phải vì ta đến Lai Tuấn phủ uống rượu, rồi mục cho ta là kẻ mưu quyền? Mục xem ta là thứ gì, như con chó gọi là đến đuổi là đi sao? Chó cũng biết cắn người, đừng ép ta, nếu không ta sẽ khiến ngôi vị hoàng đế của mục muốn làm cũng không được nữa.

Vi Đoàn Nhi mặt mũi thất kinh, vội vàng che miệng y.

- Đừng nói nữa, nếu không huynh sẽ chuốc họa vào thân.

Tiết Hoài Nghĩa hờn dỗi thở dài một hơi, xua tay:

- Đừng nói đến mục nữa, nói đến chuyện của nữ nhân kia đi, ta e rằng sẽ phải thông báo với nàng một tin không tốt đẹp gì.

Vi Đoàn Nhi biết nữ nhân y muốn nói tới chỉ Thượng Quan Uyển Nhi, cũng là người ả đặc biệt lưu tâm, vội vàng hỏi:

- Là tin gì vậy?

- Gần đây Đại Lý tự đang điều tra vụ án Đoạn Đàm, ta nghe Lai Tuấn Thần nói, vụ án này chính nàng ta giao cho Đại Lý tự, ngay cả cái chết của Vương phi Tự Đằng cũng chính do nàng ta ngầm tung tin, gây ra sự phản nộ cự lớn trong hoàng tộc, nàng biết chứ? Nàng ta đã bắt đầu xuống tay với nàng.

Vi Đoàn Nhi tức khắc chân tay luống cuống, đây cũng là tâm bệnh lớn nhất của ả, nếu Thượng Quan Uyển Nhi đã âm thầm điều tra vụ án kia chẳng phải Thượng Quan Uyển Nhi đã biết hết những chuyện ả gây ra rồi chăng?

Ả hoang mang hỏi:

- Vạy theo huynh, bây giờ chúng ta nên làm gì?

Tiết Hoài Nghĩa khoanh tay nghĩ ngợi một hồi rồi nói với ả:

- Ta thấy tốt nhất chúng ta nên cùng nhau ra tay, trước tiên muốn thu lưới phải đem những kẻ rõ sự tình giết sạch, kể cả Ngự Phẩm Long, y đã biết quá nhiều, nàng nhất định phải tiêu diệt y, nếu nàng không hạ thủ được vậy để ta ra tay.

Vi Đoàn Nhi gật đầu không chút do dự.

- Ta không có gì là không thể hạ thủ, nhưng nếu huynh đã ra tay giúp ta như vậy cũng tốt, còn tiếp theo thì sao?

- Tiếp theo phải nhanh chóng loại bỏ nữ nhân kia. Lần trước nàng ta may mắn tránh được việc xuống mồ, lần này ra tay nhất định không cho nàng thêm bất kì cơ hội nào nữa.

Nói tới đây, Tiết Hoài Nghĩa đột nhiên nhớ ra một việc, hỏi:

- Ta muốn hỏi nàng một câu, Thượng Quan Uyển Nhi làm thế nào để tránh được lời buộc tội của Lai Tuấn Thần?

- Cụ thể thì ta không rõ nhưng ta nghe nói Thánh thượng lúc đầu nổi trận lôi đình, nhưng sau khi Cao Diên Phúc yết kiến chỉ nói vài câu đã khiến Thánh thượng tha cho ả, sau đó còn ra sắc lệnh cho di dời phần mộ của Thượng Quan.

Tiết Hoài Nghĩa thở ra một luồng khí lạnh.

- Lẽ nào Cao Diên Phúc bị Thượng Quan Uyển Nhi dắt mũi?

- Ta không dám chắc nhưng ông ta luôn duy trì phía trung lập.

Tiết Hoài Nghĩa nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Bất luận là Cao Phúc Diên có bị dắt mũi hay không thì thời gian cũng không đợi chúng ta, phải nhanh chóng ra tay.

Vi Đoàn Nhi rất đồng tình, ả trầm tư giây lát rồi nói:

- Ta phỏng chừng khó có đối thủ để so bì về mặt chính trị với ả, chắc chắn ả đã có cảnh giác, không dễ gì tái phạm sai lầm, chúng ta phải nghĩ cách khác để đối phó.

Tiết Hoài Nghĩa cười lạnh một tiếng

- Ta đã sớm có sự chuẩn bị, nàng ta ngay cả đến mơ cũng không nghĩ sẽ chết kiểu này.

... .

Đang lúc hoàng hôn, Lý Trân tới phủ của Ngự Phẩm Long ở Minh Nghĩa phường. Hắn đưa ra bái thiếp rồi đứng đợi ở ngoài phủ.

Lúc này đã vào đầu tháng mười một, là khoảng thời gian đêm dài nhất trong ngày của một năm. Lý Trân chỉ đứng chờ trong giây lát mà màn đêm đã từ từ buông xuống.

Lúc này, từ trong phủ bước ra một thư đồng chừng 11, 12 tuổi, hành lễ với Lý Trân

- Xin lỗi công tử, chủ nhân nhà tôi có việc đã ra ngoài, cảm phiền Lý công tử hôm khác lại đến.

Lý Trân không khỏi mỉm cười

- Chủ nhân nhà người không phải bị trúng tên ở Trường An, ít nhất cũng phải nằm giường tĩnh dưỡng tới hai tháng, người nói y đã đi ra ngoài, y có thể đi đâu được chứ? Là y không muốn gặp ta thôi!

Tiểu thư đồng mặt đỏ lên, vội vàng xua tay.

- Chủ nhân chúng tôi quả thật không ở nhà, tôi đâu dám lừa gạt công tử.

Lý Trân cảm thấy vị thư đồng kia rất hoảng hốt, có ý đang giấu giếm điều gì khiến hắn càng thêm nghi hoặc. Tâm trí đột nhiên xoay chuyển, hắn bèn lấy lệnh bài hộ vệ bằng đồng đưa cho tiểu thư đồng rồi nói:

- Đây là lệnh bài ta muốn đưa cho chủ nhân nhà người, nó vô cùng quan trọng và cũng vô cùng cấp bách, người lập tức mang nó đến cho y, ta sẽ không làm phiền nữa.

Lý Trân quay người rời khỏi đó thật nhanh, thư đồng cầm tấm lệnh bài chần chờ hồi lâu, mới do dự hồi phủ. Khi cửa chính của Ngự phủ khép lại, Địch Yến đang trốn một bên liền tung người nhảy lên cây đại thụ rồi chuyển qua bờ tường, nhẹ nhàng nhảy xuống.

Lý Trân vẫn đang chờ ngoài cửa chính, đợi tin của Địch Yến, qua một khắc, Địch Yến bật tường ra ngoài, vẻ mặt khó hiểu nói:

- Thật kì lạ!

Lý Trân chờ ở bên ngoài.

- Có gì mà kì lạ?

- Lúc này muội đi theo thư đồng kia, thấy nó vội vã đi vào thư phòng, tầm một khắc sau thì không thấy nó xuất hiện, muội đứng ngoài cửa sổ quan sát rất kĩ, thư phòng không có lấy một bóng người, thư đồng kia cũng không biết đã chạy đi đâu.

Lý Trân trầm ngâm giây lát dường như đã hiểu, hần liền nói:

- Trước hết chúng ta hãy đi gửi ngựa, sau đó ta sẽ cùng muội vào Ngự phủ thêm lần nữa.

Hai người gửi ngựa tại khách điểm bên cạnh, rồi sau đó Lý Trân cùng Địch Yến nhảy tường vào Ngự phủ, một đường xoay người chạy gấp, không lâu sau đó đã tới phía sau nhà, tìm được thư phòng mà Địch Yến nói.

Hai người họ kẻ trước người sau lách mình bước vào phòng, chỉ thấy thư phòng này dường như đã lâu không có người lui tới, phủ đầy bụi bặm. Một tấm bản đồ lớn trải rộng trên mặt bàn, hai hòm sách, còn có mấy hàng giá sách dựa vào tường, trên giá bày cơ man nào là sách. Khi ánh trăng sáng vàng vạc trên bầu trời chiếu xuống cũng khiến họ lơ mơ thấy được những thứ trong gian phòng kia mà không cần phải thắp đèn.

Địch Yến thấy Lý Trân đang mải mê tìm kiếm thứ gì đó, khỏi khỏi khó hiểu mà hỏi:

- Huynh đang tìm gì vậy?

- Ta đang tìm lối vào địa đạo!

- Địa đạo?

Địch Yến càng cảm thấy kì lạ.

- Huynh cho rằng tiểu thư đồng lúc này đã vào địa đạo?

- Vậy muội nói xem tại sao lại không thấy hần nữa?

Địch Yến cảm thấy có lý, thật tình mà nói, khả năng có mật đạo là rất lớn, nàng cũng cẩn thận tìm kiếm bên tường.

- Tìm thấy rồi!

Lý Trân chỉ vào phía bên tường cười nói:

- Chỗ khác đều phủ đầy bụi, duy chỉ có chỗ này lại rất sạch, cho thấy nơi này thường xuyên có người lui tới.

Địch Yến vội vàng chạy về phía trước, chỉ thấy Lý Trân đang từ từ di chuyển một phiến đá chừng ba thước vuông trên mặt đất, bên dưới để lộ ra một hang động tối đen như mực, nàng bất giác thét một tiếng kinh hãi:

- Quả thật là có địa đạo!

Lý Trân thấp một ngọn nến, đưa cho Địch Yến.

- Muội hãy đi phía sau ta!

Lý Trân rút thanh trường kiếm của hần, khẽ khom lưng hướng vào trong, còn Địch Yến đi phía sau hần, chận rãi bước về phía trước. Địa đạo này được xây dựng khá hoàn hảo, cửa vào không to nhưng bên trong

cũng không hẹp, cao chừng năm thước, có thể khom lưng mà đi vào, cách thông gió cũng không tệ, không có cảm giác bị đè nén khi hít thở.

Địch Yến cảm thấy kì lạ, tại sao trong phủ của Phẩm Ngự Long lại có địa đạo, địa đạo này chẳng lẽ lại là nơi cất giữ châu báu của Vi Đoàn Nhi, nghĩ lại thì thấy không đúng, thư đồng kia tại sao lại biết địa đạo này.

Hãy y che giấu nữ nhân dưới địa đạo.

Nếu không thì do sợ kẻ thù ám hại nên đã trốn dưới đây?

Lý Trân bước đến trước mặt nàng nói:

- Muội đang nghĩ linh tinh gì vậy, cứ men theo địa đạo chắc chắn sẽ tìm thấy Ngự Phẩm Long, chúng ta cứ đi lên phía trước rồi sẽ rõ.

Địch Yến đỏ mặt, nhỏ giọng nói thầm:

- Sao huynh biết ta đang suy nghĩ linh tinh?

Lý Trân nghe thấy tiếng nói thầm của nàng liền cười nói:

- Nếu là bình thường thì muội đã sớm lên tiếng than thở, bây giờ lại yên tĩnh như vậy, chẳng phải suy nghĩ linh tinh thì là gì.

Địch Yến hận không thể cho hấn một cước từ phía sau, tiểu tử nhà huynh thật đáng ghét, lại cả gan dám soi mói tâm tư của bản cô nương.

110. Chương 110: Chạy Là Thượng Sách

Thiếu, sẽ thêm vào sau.

111. Chương 111: Chuyển Cơ Tái Hiện .

Tuy là Lý Trân rất hứng thú với nha hoàn hầu hạ ở phòng khách trong Địch phủ nhưng khi đưa Địch Yến hồi phủ hấn lại không lưu lại qua đêm. Nguyên nhân rất đơn giản, là vì ngày mai hấn có ca trực, trời chưa sáng đã phải tới điểm danh.

Tuy rằng làm ở Đại Lý Tự rất thoải mái nhưng cũng có một số quy tắc vô cùng nghiêm ngặt, điểm danh là một trong số đó, một lần điểm danh không có mặt sẽ bị phạt hai mươi trượng, ba lần điểm danh không có mặt sẽ bị cách chức, trừ phi là ra ngoài làm việc, nên với cửa ải điểm danh này, mọi người đều hết sức tuân thủ.

Mà y phục lẫn thẻ bài của Lý Trân đều ở phủ hấn, sáng mai nếu hồi phủ lấy sẽ không kịp. Hấn gửi lại ngựa ở Địch phủ rồi dùng dạ hành thuật, một đường hết leo tường tới đi trên vách tường, cuối cùng cũng về nhà tới nhà.

Đại tỷ Lý Tuyền miệng đang ngáp ngủ dậy mở cửa cho hấn, mặt đầy vẻ mệt mỏi hỏi:

- Sao giờ này đệ mới về, đã ăn cơm chưa?

- Đệ ăn rồi, tỷ phu thế nào rồi?

- Tốt lên nhiều rồi, đã có thể nói với ta hai câu, nhưng khi nói vẫn có chút hoảng hốt, phải nghỉ ngơi thêm ba ngày nữa mới có thể tới Lương Vương phủ. Ta khuyên chàng đừng đi nhưng chàng nhất định không chịu.

Lý Trân lắc lắc đầu. Cơ thể của tỷ phu hẳn quá yếu ớt, chút kinh hãi khiến cho y nằm giường tĩnh dưỡng bốn năm ngày. Năm kia Tiểu Tế bị hai con sói hoang cắn, tuy là hoảng sợ tới ngất đi nhưng hai hôm sau đã chạy nhảy rất vui vẻ.

- Tỷ tỷ, tỷ phải bồi bổ thân thể cho tỷ phu đi, huynh ấy tiểu tụy quá.

- Ta biết chứ, hôm nay bên Võ phủ đưa tới mấy cây nhân sâm trăm năm thượng hạng, ta đang tính hầm với gà bồi bổ cho chàng.

Lý Tuyền vừa nghĩ tới một chuyện, cười nói:

- Có thư gửi đệ, từ Đôn Hoàng đưa tới, đoán chừng là Tiểu mập viết đấy, ta để trên bàn trong phòng đệ.

Nghe nói Tiểu mập viết thư ình, trong lòng Lý Trân không khỏi phấn khích, hắn vội vàng bước nhanh về phòng.

Mới tới cửa phòng, đã thấy nha hoàn Tiểu Liên vội vàng từ phòng ngủ chạy ra, trong lòng hắn có chút không hài lòng, sao nàng ta có thể tùy tiện vào phòng ngủ của hắn.

- Người có chuyện gì không?

Tiểu Liên vội vàng cúi đầu:

- Nô tỳ tới đưa trà cho công tử!

Lý Trân vốn đã không thích nha hoàn này, lúc đầu đại tỷ nói nàng rất thông minh, tự bản thân cũng thấy nàng không tệ, nhưng bây giờ xem chừng nàng ta có nhiều bí mật, nào có chuyện vào phòng ngủ để đưa trà?

Hắn khắc chế sự chán ghét trong lòng, lạnh lùng nói với nàng:

- Ta đã từng nói với người hai lần, gian phòng của ta chỉ có đại tỷ có thể đi vào, ngay cả tỷ phu cũng không được, đó là gia quy, mong rằng đây là lần cuối cùng ta phải nhắc nhở người.

- Vâng, tiểu Liên sẽ nhớ kỹ.

Lý Trân phát phát tay.

- Thôi người lui đi.

Tiểu Liên cúi đầu, rất nhanh rời khỏi. Nhưng Lý Trân nhìn rõ lúc nàng ta quay người, khoe miệng lại nhếch lên một nụ cười khinh thường.

Lý Trân hừ một tiếng rồi đi vào phòng hắn, đèn trong phòng đã được thắp sáng, hắn cởi áo khoác ngoài treo trên giá treo y phục rồi quay lại ngồi xuống ghế.

Trên bàn đặt một bức thư và một tách trà còn nóng hổi, hắn cầm chiếc chén sứ trắng lên định nhấp một ngụm trà nóng nhưng bỗng ngây ngẩn cả người, chỉ thấy nửa dấu son môi đỏ tươi lưu lại ở rìa của chiếc ly.

Ngẩn ra hồi lâu, “xoạt”, Lý Trân cầm chén trà hất ra ngoài sân, trong lòng hắn càng ngày càng thấy căm ghét, gan của tiểu cô nương kia càng lúc càng lớn.

Hắn lại nghĩ tới tỷ phu đang nằm nhà dưỡng bệnh, chuyện này hắn phải nhắc nhở đại tỷ, nhưng nghĩ lại, đại tỷ là nữ nhân, hẳn cảm hơn nhiều so với hắn, những chuyện như thế chỉ khiến cho tình cảm phu thê của họ rạn nứt, hắn tốt nhất là nên ít lời đi, hoặc chỉ có thể nói bóng gió một chút.

Lý Trân nhóm bốn than, tự pha ình một ấm trà mới, bận rộn hồi lâu, bây giờ mới có thể ngồi xuống xem tới bức thư của Tiểu Trí viết cho hắn.

Nhìn nét chữ xiêu vẹo trong bức thư, những việc không vui trong lòng lập tức bị lãng quên, hắn hiểu ý mà cười phá lên, tên tiểu tử mập chết bầm này, bao giờ người mới quay lại đây?

...

Sáng sớm hôm sau Lý Trân vào thành, hôm nay là ca trực của hắn nhưng chẳng có việc phiên hà gì nên điểm danh xong hắn liền chuẩn khởi cung.

Cho dù thị vệ trong cung đình xưa nay có cách nói: “Nhất niên cầu, lưỡng niên thống, tam niên lão bình hoành trứ tẩu”, nhưng lang tướng đang trực biết hắn là do Cao Diên Phúc đề cử nên với kẻ có chút hành vi trái với quy định như hắn cũng mắt nhắm mắt mở mà bỏ qua.

Lý Trân tới Đại Lý Tự tìm Tôn Lễ. Trong phòng, Tôn Lễ y như một pho tượng điêu khắc ngồi nghe Lý Trân giảng đạo.

Qua một hồi lâu y mới ôm đầu rên rỉ nói:

- Khó trách chỉ có Đại Lý Tự mới cần đến ta, tại sao lại để ta phụ trách những chuyện như thế này?

Lý Trân có chút đồng tình nhìn y, Tôn Lễ này quả thật không đủ thông minh, y cũng chẳng nghĩ tới việc dám giết Vương phi Tự Đằng sẽ là kẻ bình thường sao?

Đến lúc này, y vẫn chỉ xem vụ trọng án như một vụ án thông thường, đi khắp nơi tìm kẻ tình nghi, y đã sớm phải biết vì sao những người khác không dám nhận vụ án này chứ?

- Quan trên gần đây có hỏi tới vụ án không?

Lý Trân lại hỏi.

Tôn Lễ thở dài, lắc đầu

- Gần đây rất yên tĩnh, không một ai hỏi tới cả.

- Vậy là đúng rồi.

Lý Trân mỉm cười khiến gương mặt Tôn Lễ ngỡ ngàng chưa kịp hiểu.

- Huynh nghĩ xem, Thánh thượng yêu cầu phải phá được án trước cuối năm nhưng từ giờ tới cuối năm chỉ còn hai tháng, quan cai quản Đại Lý Tự có thể không vội được không? Họ nên ngày ngày truy hỏi huynh xem vụ án đã tiến triển tới đâu rồi mới đúng chứ? Nhưng hiện tại chẳng ai ngó ngang tới, Tôn huynh không thấy kì lạ sao?

Tôn Lễ xuất thân là thị vệ, đọc sách không nhiều, quả thật không đủ thông minh nhưng y cũng lăn lộn trên quan trường, cũng có những giác ngộ nhất định, lời Lý Trân nói như nhắc nhở y, nhất định có điểm đáng ngờ.

Y trầm tư giây lát rồi nói:

- Nếu theo lời đệ nói, trước đây Triệu Thiếu Khanh ngày ngày có truy hỏi ta vụ án đã tiến triển tới đâu, nhưng ba bốn ngày nay y lại không ngó ngang gì nữa. Hôm qua ta gặp y ở cửa chính, y chỉ liếc ta một cái, ngay cả chào hỏi cũng không, giống như chẳng xảy ra chuyện gì, như vậy là duyên cớ gì?

Về mặt Tôn Lễ mang đầy sự mong chờ hướng về phía Lý Trân. Y lớn hơn Lý Trân chừng mười hai tuổi, nhưng nhiều lúc, y cảm thấy Lý Trân mới đích xác là đại ca, đưa cho y chủ ý, giúp y chỉ ra phương hướng đúng đắn.

Lý Trân cười nói:

- Ta cảm thấy đây thực ra là một loại ám thị, quan trên không quản, giao cho huynh điều tra, chỉ cần huynh có thể cho họ một lời giải thích để họ có thể giải thích với Thánh thượng thì vụ án này coi như kết thúc. Nếu ta đoán không nhầm, bề trên đã nghe được phong thanh gì đó.

Tôn Lễ chậm rãi gật đầu, y hiểu được ý tứ của Lý Trân, bắt vài tên đạo tặc, đổ hết tội lên đầu chúng thì vụ án coi như kết thúc, y suy nghĩ một lát rồi nói:

- Đệ thấy vụ án này nên kết thúc vào thời điểm nào?

- Sớm làm chuẩn bị, chờ đợi thời cơ. Đến lúc ta tự khắc nói cho huynh thời điểm kết án.

Hai người đang nói chuyện thì một vị quan viên của Đại Lý Tự vội vàng bước vào, y thì thầm vào tai Tôn Lễ vài câu, Tôn Lễ kinh ngạc nói với Lý Trân:

- Theo tin tức vừa nhận được, ở ngoài thành Trường An có người phát hiện ra một cỗ xe ngựa bị lật, người chết bên trong xe là Ngự Phẩm Long.

- Cái gì?

Lý Trân kinh ngạc, tối qua hắn vẫn gặp Ngự Phẩm Long mà hôm nay gã đã bị giết rồi sao?

Hắn lập tức đứng dậy nói:

- Chúng ta đi xem!

...

Nơi Ngự Phẩm Long bị giết cách thành Trường An khoảng mười dặm, xe ngựa đi vào một con đường nhỏ hẻo lánh cách đường lớn một rừng cây.

Một tên quan viên của Đại Lý Tự cùng đến hiện trường đã chỉ ra những vết xe trên mặt đất nói:

- Nhìn vết bánh xe là có thể biết, xe ngựa này bị người khác truy đuổi, phía trước bị chặn đường buộc phải đi vào đường nhỏ, ít nhất bị từ ba đến bốn tên cưỡi ngựa đuổi giết.

Đi được một đoạn, Lý Trân và bọn họ cũng đã thấy cỗ xe ngựa đổ nhào cạnh một rãnh nước, tổng cộng chết ba người, Ngự Phẩm Long và vợ gã, cả phu xe cũng bị giết, thi thể được phủ bởi tấm vải trắng. Lý Trân từ từ vén tấm vải trắng lên, không khỏi cau mày.

- Có ai chứng kiến không?

Quan viên điều tra hiện trường cười khổ một tiếng rồi nói:

- Lúc đó cửa thành vẫn chưa đóng, vẫn còn rất nhiều người đi lại trên đường nhưng những kẻ cưỡi ngựa mặc áo đen lại không mấy quan tâm tới, vẫn truy sát cỗ xe ngựa, nữ nhân trên xe ngựa ra sức kêu cứu nhưng bị đoản thương phóng trúng mà chết.

- Chờ chút!

Lý Trân nghe được chút manh mối vội vàng truy hỏi:

- Đối phương phi mâu sao?

- Đúng vậy, khi đuổi theo xe ngựa chúng không ngừng phi đoản mâu.

Viên quan từ một phía khác lấy ra một cây đoản thương đưa cho Lý Trân

- Chính là loại đoản thương này.

Lý Trân cầm lấy đoản thương quan sát, nó chỉ có độ dài bằng nửa thương sử dụng trong quân đội Đại Đường, phần gỗ làm bằng gỗ táo thẳng tắp, phía trước gắn đầu sắt nhọn, nặng khoảng ba cân rưỡi tới bốn cân, khiến cho Lý Trân nghĩ tới gia tướng Võ thị bị giết ở Trường An. Hắn quay đầu nói với Tôn Lễ:

- Vụ án này không cần điều tra nữa, ta đã biết ai là hung thủ và cũng biết kẻ nào đứng sau chuyện này.

Hắn thấp giọng nói với Tôn Lễ vài câu khiến Tôn Lễ trợn tròn hai con mắt, bùi ngùi mà thở dài một tiếng:

- Tại sao lại là y?

Tôn Lễ bỗng nhiên hiểu ra, liền nhỏ giọng hỏi lại:

- Phải chăng chuyện này với Đoàn Đàm án có liên quan tới nhau?

Lý Trân gật đầu.

- Ngự Phẩm Long chính là kẻ rõ chuyện nên chúng giết người diệt khẩu.

Không chỉ có Tôn Lễ cảm thấy mất mát mà Lý Trân hẳn cũng thấy bản thân bị động, rõ ràng đây là chuyện do Tiết Hoài Nghĩa gây nên, cho thấy Vi Đoàn Nhi đã có sự cảnh giác, bắt đầu giết người bịt đầu mối, tin rằng việc giết Ngư Phẩm Long chỉ là mở màn, rồi sẽ có biết bao kẻ bị giết vì dính dáng tới chuyện này.

Đoạn Đầm án chỉ là vấn đề nhỏ, mấu chốt ở đây là nơi giấu kho báu của Vi Đoàn Nhi, chỉ sợ thời gian kéo dài chút nữa thì kho báu cũng chẳng thể mở được.

Điều này khiến Lý Trân cảm giác sâu sắc việc Thượng Quan Uyển Nhi giao cho hẳn sẽ khó mà hoàn thành.

Đúng lúc này, một tên lính của Đại Lý Tự tiến tới hành lễ.

- Lý công tử, có người muốn gặp, nói rằng có việc quan trọng muốn báo cáo.

- Là ai? Lý Trân hỏi.

Tên lính chỉ về nơi phía xa.

- Là một thiếu niên, nói có việc gấp muốn tìm công tử.

Lý Trân cảm thấy kì lạ, nhanh chóng bước tới, chỉ thấy đứng bên đường là một thiếu niên tầm mười một mười hai tuổi, chính là thư đồng của Ngư Phẩm Long, trong lòng hẳn khẽ động, nhanh chóng đi lên.

- Người tìm ta có chuyện gì?

Thư đồng gật gật đầu, tiến lên rồi thấp giọng:

- Tôi có phong thư muốn đưa cho huynh.

Nó nhét một tờ giấy vào tay Lý Trân, lại nhỏ giọng nói tiếp:

- Đây là thứ mà hôm qua Ngư công tử đưa cho tôi, nói rằng, nếu ngài xảy ra chuyện thì phiền tôi đưa tờ giấy này cho công tử.

Điều này nằm ngoài dự tính của Lý Trân, xem ra Ngư Phẩm Long sớm đã nhận thức được việc có kẻ muốn giết hẳn.

- Ngư huynh còn nói gì không?

Lý Trân hỏi.

- Không, chỉ có tờ giấy này thôi.

Thư đồng lắc lắc đầu.

Lý Trân đem tờ giấy cất đi, rồi lấy ra một đồng vàng đặc đưa cho nó, cười nói:

- Tiền này ta cho ngươi, mau đi đi.

Thư đồng mừng rỡ, nhận lấy đồng vàng, ngàn lần tạ ơn.

Lý Trân nhanh chóng đi về một phía, lòng đầy mong đợi mở tờ giấy mà Ngư Phẩm Long đã gửi tới hẳn, trong tờ giấy chỉ có đúng một câu, “Vi Viên Nhi biết nơi giấu kho báu”.

Lý Trân liền ngẩng ngăn cả người, đã có Vi Đoàn Nhi giờ lại xuất hiện thêm một Vi Viên Nhi, lẽ nào là tỉ muội với Vi Đoàn Nhi? Rất có khả năng này. Hai chữ “Đoàn Viên”, hẳn là chị em ruột.

Hẳn trăm tư giây lát, hiện tại hẳn phải tiến cung để tìm Thượng Quan Uyển Nhi.

112. Chương 112: Uy Ép Đến Lãnh Các.

Lý Trân trước tìm thấy Tạ Ảnh đạo cô, là đạo cô đã sắp xếp cho hẳn và Thượng Quan Uyển Nhi gặp nhau.

Lý Trân ở hành lang trên lầu ba của Minh Đường chờ giây lát, chỉ thấy một đám cung nữ vây quanh Thượng Quan Uyển Nhi chậm rãi đi tới.

Lần trước Lý Trân gặp nàng ở Nguyệt Hạ sơn trang, lúc đó Thượng Quan Uyển Nhi mặc nguyên một bộ y phục màu trắng, ánh mắt nhìn xa trông rộng ấy lại có chút u buồn, cho hắn một ấn tượng khó phai về nàng. Hoàn toàn ăn khớp với hình tượng Thượng Quan Uyển Nhi trong hắc.

Hôm nay là lần thứ hai hắn gặp Thượng Quan Uyển Nhi, lại tựa hồ như hơi khác so với lúc trước. Trên người nàng là mặc bộ váy dài phục màu tím lục, hình thêu trên váy vô cùng tinh mỹ, một tấm lụa đỏ quấn quanh hai bên vai.

Tóc mái nàng mềm mại, trên đầu còn mang một đóa mẫu đơn điểm lệ, dung nhan xinh đẹp nồn nà, đôi mi thanh tú thon dài, đôi mắt như hai đầm nước thăm thăm không đáy, ánh mắt thâm sâu khôn lường, đôi môi đỏ tươi đầy đặn không kém phần sắc sảo, khóe môi nhếch lên tiểu ý mê hoặc lòng người.

Lần trước gặp, ấn tượng mà nàng để lại cho Lý Trân là vóc dáng hơi gầy, nhưng hôm nay lại cảm thấy nàng không còn gầy nữa mà là một thân hình thon thả, thon thả mà không mất đi vẻ đầy đặn. Trước ngực lộ ra da thịt tuyết trắng, còn đeo một chuỗi hạt châu sáng ngời. Tất cả hợp lại khiến ối bước đi của nàng vô cùng khoan thai, càng thêm quý phái.

Lý Trân lập tức đứng thẳng người, ánh mắt hướng về phía trước, mấy cung nữ đi theo Thượng Quan Uyển Nhi không nhìn được che miệng khẽ cười. Thượng Quan Uyển Nhi đi tới trước mặt Lý Trân, quan sát hắn một lát, đôi chân mày thoáng nhíu lại rồi cười hỏi hắn:

- Người tên gì, người ở đâu?

Thanh âm của nàng rất dịu nhẹ nhàng, lời nói phát ra như mới gặp nhau, nhưng trong ngữ điệu tràn đầy sự thân thiết như cửu biệt tái kiến.

- Tại hạ Lý Trân, người Đôn Hoàng, hiện đang làm thị vệ cho Đông cung Thiên Ngưu Bì Thân.

Thượng Quan Uyển Nhi cười rồi gật gật đầu.

- Đi theo ta!

Lý Trân chậm rãi đi cạnh Thượng Quan Uyển Nhi. Nàng vừa đi vừa hỏi:

- Người điều tra tới đâu rồi?

Giọng nói của nàng không lớn cũng không nhỏ, vừa đủ khiến cho cung nữ phía sau không nghe thấy, nhìn như đang nói nói cười cười mà thực tế lại đang bàn bạc.

- Ngự Phẩm Long đã chết chiều nay, là tên người Hồ thủ hạ của Tiết Hoài Nghĩa giết.

Thượng Quan Uyển Nhi không có chút biểu cảm, điều này hắn cũng nằm trong dự tính của nàng. Nàng với cái chết của Ngự Phẩm Long không chút hứng thú, thần nhiên cười một tiếng.

- Người chắc biết kẻ đã giết y chứ?

- Tôi đoán đó là một tên võ sĩ Thổ Hỏa La, bọn chúng đã mất tích ở Cao Xương cách đây hai năm.

- Người nói không sai, chính là chúng, tổng cộng có hơn ba trăm tên, vô cùng lợi hại, hiện đang làm Hồ tăng tại Bạch Mã tự, người nên cẩn thận.

- Đa tạ Xá nhân quan tâm!

Sóng mắt Thượng Quan Uyển Nhi chuyển động, nhanh chóng liếc hắn một cái, rồi lại cười nói.

- Sau đó thì sao?

- Ngự Phẩm Long còn đưa cho tôi một tờ giấy, viết rằng Vi Viên Nhi biết nơi giấu kho báu.

Thượng Quan Uyển Nhi nao nao, bước chân dừng lại, đây cũng là lần đầu nàng nghe thấy ba chữ “Vi Viên Nhi”, khiến ánh mắt nàng lộ ra một vẻ đầy nghi hoặc.

Nàng lại chậm rãi bước, trầm tư không nói, qua một hồi lâu mới tiếp:

- Chịu khó đợi vài ngày, ta sẽ tìm địa chỉ quê quán của ả, người hãy đi điều tra, có thể sẽ tìm ra chút manh mối.

Ý nghĩ của Lý Trân và Thượng Quan Uyển Nhi không mưu mà hợp, nếu ngay cả đến Thượng Quan Uyển Nhi cũng không biết Vi Viên Nhi kia là ai vậy thì hẳn đành chuẩn bị đến quê quán của Vi Đoàn Nhi tìm hiểu.

- Ty chúc tuân mệnh!

Thượng Quan Uyển Nhi tự nhiên mỉm cười rồi tăng tốc độ bước chân. Lý Trân thì dừng lại, đứng nghiêm ở một bên.

Nhìn thấy Thượng Quan Uyển Nhi dần dần biến mất ở hành lang, không biết tại sao hẳn hi vọng nàng có thể quay đầu nhìn hẳn một cái, nhưng từ đầu đến cuối nàng không ngoảnh đầu lại khiến hẳn có chút mất mát.

...

Đã ba ngày trôi qua, Lý Trân vẫn chưa nhận được địa chỉ quê quán của Vi Đoàn Nhi do Thượng Quan Uyển Nhi gửi tới.

Trưa nay khi vừa dùng bữa xong, hẳn nghỉ ngơi tại phòng cho thị vệ. Phòng thị vệ rất lớn, có thể chứa cùng lúc tới hơn mấy trăm tên thị vệ ăn ngủ bên trong. Lúc này trong phòng có gần hai trăm tên đang tụ tập nói chuyện phiếm khiến căn phòng trở nên náo nhiệt hơn hẳn.

Lý Trân cũng cùng với hai tên thị vệ tán dóc, hai tên này là người Trường An, một người tên Đỗ Tiến, một người tên Lý Lâm Phủ, tuổi tầm mười bảy mười tám, tiền cung làm thị vệ cùng lúc với Lý Trân.

Đỗ Tiến là người vùng Đỗ Lăng ở Trường An, là cháu trai của khai quốc danh tướng Đỗ Như Hối, xuất thân danh gia thế môn, còn Lý Lâm Phủ xuất thân tôn thất, tăng tổ phụ là Trường Bình Vương Lý Thúc Lương.

Lý Trân biết trong lịch sử có một tên khải Phất tâm xà Lý Lâm Phủ nhưng không rõ có phải kẻ này hay không.

Ba người cùng nhau tiền cung, đều được phân tới Đông cung làm Thiên Ngưu Bị Thân nên quan hệ của cả ba khá thân thiết.

- Nghe nói Ngự Phẩm Long chết rồi, huynh biết chưa?

Lý Lâm Phủ tính cách lạnh lợi, tin tức cực rộng, mọi chuyện lớn nhỏ trong cung đều không lọt qua được tai mắt của y.

Đỗ Tiến lại lộ ra vẻ hiền lành chất phác, lúc lâu sau mới hỏi:

- Ngự Phẩm Long là ai?

- Thôi, ta không thêm nói chuyện với huynh nữa.

Lý Lâm Phủ biết không thể cùng Đỗ Tiến tán gẫu liền chuyển chú ý sang bên Lý Trân.

- Lý Trân, huynh biết không?

Tục ngữ nói: “Thiên hạ có ba Lý”, chỉ Lũng Tây Lý thị, Triệu Quận Lý thị, còn một Lý nữa là Hoàng tộc Lý thị. Cho dù ông nội Lý Uyên là Lý Hổ từng tự xưng xuất thân từ Lũng Tây Lý thị thì Lũng Tây Lý thị cũng quyết không thừa nhận. Sau khi Đại Đường thành lập, Hoàng tộc Lý thị nghiêm nhiên trở thành đệ nhất danh môn, sau đó khinh thường Lũng Tây Lý thị và Triệu Quận Lý thị.

Thứ di phong này đến nay vẫn còn tồn tại nên Lý Lâm Phủ gọi thẳng kì danh của Lý Trân, còn mang chút kì thị đối với di phong này.

Lý Trân đang tháo giày, không thèm ngẩng đầu liền hỏi:

- Y chết thế nào?

- Nghe nói là cùng một nữ nhân bỏ trốn, xe ngựa bị lật, bị chiếc xe đè chết, quả là đáng thương! Một kẻ đang lên như diều gặp gió như vậy mà lại bị xe ngựa đè chết!

Lý Trân cười nói:

- Ngự Phẩm Long chết rồi, cơ hội của huynh cũng tới, hãy nắm lấy cơ hội, chăm lộ diện trước mặt Vi Đoàn Nhi, nói không chừng ngay ngày mai huynh sẽ trở thành Lý thái úy cũng nên.

Đỗ Tiến cuối cùng cũng nắm bắt được một cơ hội trả thù, y cười khẩy nói:

- Lòng của hần vẫn chưa mọc dài, xem chừng Vi Đoàn Nhi sẽ không dễ mất tới.

Lý Lâm Phủ then quá hóa giận, hông hăng xông tới bóp cổ Đỗ Tiến.

- Tên tiểu tử nhà ngươi thử nói lại lần nữa xem.

Lúc này, Thiên Ngưu tướng quân Trương Hoài Ứng nhanh chân bước vào bên trong phòng thị vệ, cao giọng nói:

- Mọi người nghe cho rõ đây, có tin tức cần tuyên bố.

Trong phòng bỗng dưng tĩnh lặng, hai trăm đôi mắt đang hướng về phía y, chỉ nghe thất Trương Hoài Ứng truyền bố rằng:

- Thánh thượng hạ chỉ, ba ngày nữa khởi hành đi đông thú, mọi người hãy đi chuẩn bị.

Trong phòng lập tức đầy tiếng huyên náo, có tân binh hỏi:

- Trương tướng quân, “đông thú” là gì vậy ngày?

- Ngu, “đông thú” là đi săn thú vào mùa đông, thu tuần đông thú, ngay đến cái này mà cũng không hiểu sao?

Trương Hoài Ứng mắng một câu rồi lại nói:

- Lần này tới Thăng Trì Thiên Trì, Nội Thị Tĩnh yêu cầu chúng ta điều cho năm nghìn thị vệ tới giúp họ vận chuyển đồ, những ngày này làm phiền tới mọi người rồi.

Lúc này, Lý Lâm Phủ thấp giọng cười:

- Đây chắc chắn là chủ ý của tên giả hòa thượng, dùng các trò bịp bợm để chơi đùa nhằm đổ cho Thánh thượng vui lòng.

Không ngờ khi Lý Lâm Phủ nói vậy, dường như tất cả các tên thị vệ đều cười nói, đây nhất định là sáng kiến của Tiết Hoài Nghĩa, việc này mọi người trong lòng đều biết rõ.

Trương Hoài Ứng thấy mọi người bất động lập tức phần nộ quát:

- Tất cả đứng dậy cho ta, mau chóng ra ngoài tập hợp.

Bọn thị vệ nhốn nháo đứng dậy chạy ra phía ngoài. Lý Trân cũng đứng lên đi về hướng cửa lớn. Vừa tới cửa lớn thì Trương Hoài Ứng gọi hần lại.

- Lý Trân, đợi một lát.

- Tướng quân có gì sai bảo?

- Thân hình ngươi cao lớn, tới Cảnh Vân các thắt dây thừng cho ta, đây là công việc nhẹ nhàng, không giống với những tên ngu xuẩn kia.

Trương Hòa Ứng cười rồi vỗ vỗ vào vai hần.

- Mau đi đi!

Cảnh Vân các nằm ở phía đông Thái Cực cung, nơi đây vốn là nơi chứa rất nhiều đồ hỗn tạp của cung đình, sau khi những vật đó được chuyển đi thì nơi đây lại trở thành một tòa các trống. Lý Trân vội vàng đi tới, chỉ thấy một cung nữ tuổi tầm trung niên ở cửa vẫy tay rồi cười với hần:

- Lý thị vệ mau tới đây, đang đợi người đó.

Trong lòng Lý Trân thấy có chút kì quái, lẽ nào chỉ có vài người tới, họ còn biết rõ tên họ cụ thể của từng người ư?

Hắn bước vào cửa các, vừa đi tới đầu bậc thang thì cảm giác móng bị ai đó nhéo một phen, quay đầu lại, chỉ thấy vị cung nữ kia vẻ mặt mờ ám cười nhìn hắn. Đây là điều cấm kị thứ hai của đám thị vệ, không được tùy tiện vào điện phủ của lầu các, nếu không đến chết cũng không biết mình chết thế nào, chắc là nói đến cái này.

Hắn cảm thấy không ổn, vừa định bước ra nhưng bên cạnh mười mấy vị cung nữ thân hình trắng kiêu cười hi hi ha ha dừng mãnh tiến vào, giữ lấy rồi đẩy hắn lên lầu hai, các nàng ai cũng khí lực cực lớn, cũng thừa lúc quét sạch sức lực của hắn, Lý Trân thầm kêu khổ, hắn ra sức giãy dụa để thoát khỏi những cung nữ này.

Lúc này, một vị nữ quan từ trong phòng lầu hai đi ra quát:

- Tất cả mau buông tay, không còn thể thống gì hết!

Các cung nữ sợ tới mức nhất loạt dừng tay rồi lui xuống, vị nữ quan này cười với Lý Trân.

- Những cung nữ này không hiểu lễ, mời Lý thị vệ vào trong.

Lúc này Lý Trân cảm thấy có gì đó không đúng, chẳng phải mời bảo hắn đến để buộc dây thừng mà là đặc biệt mời hắn tới đây, một mình.

Cho dù không biết bên trong căn phòng kia có gì đang đợi hắn nhưng khi hắn quay đầu nhìn lại một đám nữ nhân với ánh mắt khát khao, hắn vẫn là chỉnh đốn lại áo mũ rồi tiến vào phòng.

Trong phòng không có vật bài trí, có vẻ rất trống trải, một nữ nhân đứng bên trước cửa sổ, tóc buông dài giống như vừa mới tắm rửa, khoảng cách chỉ là hai trượng khiến mùi hương thoang thoang trên người nàng truyền tới mũi hắn.

Lý Trân do dự giây lát, chỉ thấy nữ nhân này có chút quen quen. Lúc này nàng quay người lại, mỉm cười nhìn hắn.

- Người không ngờ lại là ta chứ?

Nữ nhân xuất hiện trước mặt Lý Trân đương nhiên là Vi Đoàn Nhi, ả mặc một bộ đồ màu trắng khá rộng, quần quanh thân hình bé nhỏ của ả, khiến Lý Trân không tài nào nhận ra.

Lý Trân chỉ cảm thấy da đầu ngứa ngáy, vừa quay đầu lại thì thấy cửa đang từ từ đóng lại.

Vi Đoàn Nhi thản nhiên tới trước mặt hắn, đôi mắt đào hoa như khiêu khích liếc xéo hắn.

- Như thế nào, không muốn gặp lại ta sao?

Lý Trân không biết nên trả lời ả thế nào, kì thực thẳng thắn mà nói, dung mạo Vi Đoàn Nhi có vài phần quyến rũ, mặc dù không có khí chất tao nhã như Thượng Quan Uyển Nhi nhưng cũng là loại nữ nhân kiêu mị hiếm thấy.

Đương nhiên, đó chỉ là bề ngoài, Vi Đoàn Nhi thực chất là một ả đàn bà lòng lang dạ sói, trở mặt vô tình, đủ khiến cho bất cứ tên nam nhân cũng đều sợ ả, đặc biệt là Lý Trân, hắn tận mắt thấy thảm cảnh của Ngư Phẩm Long khi bị loạn đao chém tới chết, sao hắn có thể nảy sinh tình cảm gì với Vi Đoàn Nhi được?

Trầm mặc giây lát, Lý Trân bình tĩnh nói:

- Chỉ là tôi... không ngại tới, đột ngột quá.

Sau khi Ngư Phẩm Long chết, Vi Đoàn Nhi chán đơn gối chiếc, quá tịch mịch nên ả bắt đầu tìm kẻ mới thay thế, không hiểu vì lẽ gì, trong đầu ả chỉ toàn hình ảnh của Lý Trân. Chẳng phải vì tướng mạo bên ngoài của hắn mà là Lý Trân đã từ chối ả những hai lần, điều đã in sâu vào kí ức của ả.

Cái mà ả ta muốn chỉ là sự chiếm hữu, trong cung ả ngang tàn hồng hách không có kỵ, thì không có gì lại dễ dàng tha thứ cho tên nam nhân dám cự tuyệt ả.

Vi Đoàn Nhi vươn hai cánh tay mềm mại như con rắn nước ôm lấy cái cổ trắng kiện của Lý Trân, trong miệng toát ra hơi thở như lan, giọng buồn bã ghé sát lỗ tai hắn mà rằng:

- Trong cung có hàng vạn Vũ Lâm lang nhưng thiếp chỉ duy nhất nghĩ tới chàng.

(Vũ lâm là cấm vệ quân hoàng gia đời Hán, vũ lâm lang chỉ người làm quan cao cấp trong vũ lâm quân.)

Lúc này Lý Trân lại nhớ tới một đôi tay khác giống thế đã từng ôm chầm lấy đầu hắn, đó là thiên nga của thảo nguyên, nóng bỏng như thế, dịu dàng như thế, làm cho dòng máu chảy trong người hắn sục sôi.

Nhưng đôi bàn tay trước mắt hắn lại lạnh lẽo như một con rắn đang ngo ngoe trên cổ khiến cho hắn không khỏi cảm thấy vô cùng chán ghét.

- Phu nhân yêu quý, tôi chỉ là một tên Lý Trân mới lớn, khí huyết chưa được sung mãn, chờ thêm vài năm nữa, Lý Trân sẽ đến hầu hạ phu nhân.

Vi Đoàn Nhi cười khanh khách, tiếng cười không chút kiêng nể vang vọng không gian trống trải trong lầu các.

- Người quả là một tên thú vị! Khí huyết chưa sung mãn, vậy để ta nói cho người biết thế nào là khí huyết sung mãn.

Vi Đoàn Nhi quay người lại, rúc vào lồng ngực của hắn, ngón tay cẩn thận đưa lên vuốt ve khuôn mặt hắn, chân mày tựa lá liễu, tiếng cười quyến rũ nói với Lý Trân:

- Không thử thì sao có thể biết khí huyết chàng có sung mãn hay không?

113. Chương 113: Đi Săn Ở Mãnh Trì.

Vi Đoàn Nhi nhẹ nhàng kéo Lý Trân một cái, ánh mắt liếc nhìn vào phía trong ra ám hiệu cho hắn, phía bên trong mọi thứ đã được sắp xếp hoàn hảo rồi, trưởng phủ dung màu hồng phấn, thảm nhung mềm mại, phía trên lại được phủ thêm một tấm đệm lót khá dày.

Lý Trân không thể kìm chế được sự căm hận đối với Vi Đoàn Nhi, bỏ tay của nàng ta ra rồi lui về phía sau một bước nói:

- Không, không được!

Lý Trân cương quyết cự tuyệt.

Vi Đoàn Nhi khuôn mặt biến sắc, như bầu trời trong xanh bỗng bị phủ bởi một lớp mây đen dày đặc, ánh mắt đầy giận dữ và hung tợn, ả nói:

- Người cứ việc ra ngoài, nhưng ta nói cho người biết, ngoài kia có ba mươi tì nữ sức lực không hề thua kém gì nam nhi, bọn chúng hơn mười năm nay chưa biết đến mùi đàn ông là gì đâu, nếu như người có thể bước qua ngưỡng cửa kia một cách an toàn thì ta đây sẽ không phải là họ Vi nữa.

Bước chân của Lý Trân có phần hơi lưỡng lự, hắn tuyệt đối không phải là vì sợ ba mươi nữ nhân đang đứng ngoài kia, đây là tầng hai và hắn có thể nhảy qua đường cửa sổ.

Nhưng hắn cũng không thể không suy nghĩ đến hậu quả nếu như những hành động của mình chọc giận tới Vi Đoàn Nhi, ả ta chỉ cần đến chỗ Võ Tắc Thiên khóc lóc kể lể thì ắt hẳn mình lúc đó đến chết cũng không có chỗ mà chôn cất.

Quan trọng hơn nữa chính là, đã xác định là phải lật đổ ả nha đầu này rồi thì lúc quan trọng thế này không cần phải chọc giận ả làm gì.

Đôi mắt Vi Đoàn Nhi hiện lên đầy vẻ độc ác, ả ta nhìn thấy sự do dự của Lý Trân nên còn tưởng rằng Lý Trân đang sợ bọn nữ nhân đứng ngoài cửa kia, sự hung ác trong đôi mắt của ả giờ đây lại nhường chỗ ột vẻ gì đó rất bình thản và xinh đẹp.

Chậm rãi tiến về phía trước và tựa người vào ngực Lý Trân, giọng nói của ả đầy vẻ dụ dỗ và mê hoặc:

- Ta biết ngươi là kẻ cầu tiến, chỉ cần ngươi theo ta thì ta có thể đảm bảo với ngươi ngày mai ngươi lập tức sẽ được thăng lên hàm Giáo úy, và hơn thế nữa tòa phủ đệ ở Minh Nghĩa phường này cũng sẽ về tay ngươi thôi, mỹ nữ ở trong thì ngươi có thể thỏa thích mà hưởng thụ, còn về tiền thì nhiều đến mức ngươi không thể tưởng tượng ra được đâu.

Đúng lúc này, Lý Trân nghe thấy có tiếng bước chân từ phía bên ngoài chạy tới, trong lòng hân mừng thầm và giả bộ để kéo dài thời gian của Vi Đoàn Nhi, hân nói một cách do dự:

- Để ta suy nghĩ thêm một chút đã, ta từ trước đến giờ chưa biết đến mùi đàn bà, xin đợi ột lát.

Vi Đoàn Nhi trên mặt hiện rõ vẻ mừng rỡ, mỉm cười và nghĩ thầm rằng hóa ra tên này cũng mới chỉ là một con sói con mà thôi.

- Ngươi nghĩ đi! Ta sẽ đợi, hay ta có thể ở trong phòng này để đợi nhà ngươi nhé.

Vi Đoàn Nhi buông tay hân ra, đang lúc định đi vào phía bên trong thì lúc này nghe thấy tiếng hét của Cao Lực Sĩ từ phía ngoài vọng tới:

- Lý Trân đại ca, huynh có trong đó không? Có việc gấp rồi.

Vi Đoàn Nhi giận tím mặt, cái tên đáng chết này đúng lúc này lại xuất hiện là sao.

- Không được trả lời y.

Vi Đoàn Nhi hung hăng ra lệnh.

Lý Trân kìm nén cố gắng không cười, giả bộ căng thẳng nhưng trong lòng lại vui mừng khôn tả, hân nghĩ thầm, tên tiểu tử này tới thật là đúng lúc.

Mặc dù Lý Trân không trả lời nhưng Cao Lực Sĩ một chút cũng không bỏ qua, cậu liên tục gào to:

- Lý Trân đại ca, mau xuống đây, cha của đệ tìm huynh có việc gấp.

- Lý đại ca có phải huynh xảy ra chuyện gì rồi phải không, đệ lập tức đi gọi người tới đây.

Vi Đoàn Nhi hận là mình không thể bóp chết cái tên Cao Lực Sĩ kia đi, nhưng rất cục ả không có cách nào khác, nếu bị người khác biết được rồi truyền đến tai Hoàng thượng thì lúc đó e rằng sẽ làm Hoàng thượng nổi giận, đặc biệt là Cao Diên Phúc, ông ta nhất định sẽ âm thầm kể hết mọi chuyện của mình cho xem.

Ả nháy mắt với Lý Trân, hân hiểu ý liền tiến nhanh đến bên cửa sổ hô to:

- Ta biết rồi, ta xuống ngay đây.

Hân thi lễ với Vi Đoàn Nhi rồi nói:

- Phu nhân, xin cho ta thêm thời gian để suy nghĩ.

Vi Đoàn Nhi gầm lên một tiếng rồi nói với giọng điệu đầy vẻ không cam lòng:

- Ta cho ngươi thêm mấy ngày, ngươi nhớ đó, ngươi chạy không thoát khỏi lòng bàn tay của ta đâu.

Lý Trân lại hành lễ, liếc mắt nhìn ra phía cửa chính, song lại nhanh chân nhảy tới hai bước để đi ra từ đằng cửa sổ.

Vi Đoàn Nhi ngẩn ra, ả hiểu ra được mọi việc bèn cất tiếng cười như điên như dại, ả bước đến bên cửa sổ nhìn hình bóng có phần bối rối của Lý Trân rồi lăm bắm vừa cười vừa nói:

- Thật là đáng yêu, ta rất thích.

...

Lý Trân như vừa được thoát ra khỏi hố lửa, đi xa khỏi Cảnh Vân lâu hần mới nhẹ nhàng gõ vào đầu của Cao Lực Sĩ rồi cười nói:

- Cái tên tiểu tử này, sao đệ lại có thể đến kịp thời đúng lúc như vậy hả?

Cao Lực Sĩ gãi gãi đầu nói:

- Là Thượng Quan A cô sai đệ tới để tìm huynh, nàng nói huynh đang gặp nguy hiểm.

Lý Trân ngẩn người ra, không ngờ là Thượng Quan Uyển Nhi, trong lòng hần bỗng xuất hiện một chút lo lắng, hóa ra là nàng vẫn còn đang quan tâm tới mình.

Cao Lực Sĩ lấy từ trong túi ra một tờ giấy điệp rồi đưa cho Lý Trân, cậu nói:

- Đây là Thượng Quan a cô gửi cho huynh, hỏi xem huynh có biết là cái gì không?

Lý Trân đương nhiên biết đây là thứ gì rồi, hần liền vội mở ra, chỉ thấy trên mặt giấy có một dòng chữ:

- Huyện Mạnh Trì trấn Du Khẩu.

...

Trong quán rượu, Lý Trân trong lòng không yên, có một chén rượu mà uống mãi không hết song cũng chẳng thể biết được hần đang nghĩ gì. Ngồi đối diện với hần bây giờ là Địch Yến với vẻ mặt không được vui cho lắm, từ lúc ngồi cho đến bây giờ hần không để ý đến mọi việc xung quanh, Địch Yến liền dùng chân đá Lý Trân một cái:

- Ê!

- Cái gì vậy?

Lý Trân nhìn nàng một cách đầy ngỡ ngàng

- Muội hỏi huynh đang làm cái gì vậy? Bảo muội ra đây ngồi rồi không nói chuyện gì là sao, nếu huynh chê ta làm vướng chân huynh thì để ta đi là được rồi.

Địch Yến đứng dậy toan bỏ đi thì Lý Trân vội vàng níu nàng lại, rồi lại dỗ dành, mời nàng ngồi xuống. Hần lần này không phân tâm nữa, rót cho Địch Yến một ly rượu:

- Kì thực ta có chút chuyện phiền đến muội, song không biết phải nói như thế nào nữa.

Địch Yến lau miệng rồi nói:

- Có gì mà khó mở lời vậy, để bản cô nương đây vui vẻ thì cái gì cũng có thể nói được hết, huynh cứ không thềm để ý đến muội xem, lúc đó dù cho huynh có quỳ xuống cũng chẳng ăn thua gì đâu.

Lý Trân thở dài nói:

- Ta không phải là không thềm để ý đến muội mà thực ra là gặp phải một chuyện quá đổi phiền phức.

- Có việc gì mà phiền phức vậy, nói uội biết coi, không chừng muội có thể tìm ra lối thoát cho huynh đó.

Địch Yến chỉ giả vờ tức giận nhưng thực ra nàng rất hiểu tâm trạng của Lý Trân lúc này không tốt lắm, trong lòng không khỏi quan tâm đến hần thềm một chút.

- Vi Đoàn Nhi kia....

Thực sự Lý Trân rất chán ghét khi phải nhắc đến cái tên này, hần cau mày nói:

- Ắ muốn ta thay thế vị trí của Ngự Phẩm Long.

- Cái gì!

Địch Yến hô lên thất thanh, vài người khách ngồi xung quanh cũng tò mò mà hướng mắt về phía nàng, nàng vội che miệng rồi thấp giọng nói:

- Có thật là như vậy không đó?

Lý Trân gật đầu rồi đem những việc đã xảy ra trong ngày hôm nay tại Cảnh Vân các kể lại cho Địch Yến nghe. Địch Yến thật không ngờ Vi Đoàn Nhi lại là kẻ phóng đảng vô liêm sỉ đến như vậy, nàng cũng không kìm nổi sự giận dữ nữa bèn nói:

- Ấy đó thật là vô liêm sỉ, không ngờ lại còn dám cưỡng bức người khác làm trai lơ cho ả.

Lý Trân trong bụng dở khóc dở cười, hắn cũng chỉ kể sơ qua câu chuyện thôi chứ còn mọi chi tiết cụ thể thì không có nói, giả dụ mà có nói ra thì chắc Địch Yến phải tức đến phát điên mất.

- Huynh cũng thực sự là vô cùng chán ghét cái ả nha đầu đó, việc trước mắt bây giờ là làm sao nhanh chóng lật đổ ả đó, nếu không ta e là sớm hay muộn ta cũng sẽ chết dưới tay ả à xem.

Địch Yến lúc này xem ra có lẽ còn muốn lật đổ Vi Đoàn Nhi hơn cả Lý Trân ấy chứ, ả yêu nữ này quá ư là vô liêm sỉ, không còn lời nào có thể diễn tả được nữa rồi, Địch Yến nói:

- Huynh nói đi, bây giờ muốn muội phải làm những gì?

Lý Trân đưa cho Địch Yến xem tờ giấy mà Thượng Quan Uyển Nhi đưa ình, hắn nói:

- Đây là địa chỉ quê quán của Vi Đoàn Nhi, huynh muốn nhờ muội đi nghe ngóng một chút về những việc liên quan đến Vi Đoàn Nhi.

Địch Yến cầm lấy tờ giấy, nàng đọc qua một lượt rồi chợt nghĩ đến điều gì đó liền thấp giọng nói:

- Nghe nói lần này Đông thú ở Thiên Trì huyện Mãnh Trì. mà quê của Vi Đoàn Nhi cũng ở huyện Mãnh Trì, huynh có cảm thấy có điều gì đó hơi kì quặc ở đây không?

Một câu nói như nhắc nhở Lý Trân, không phải là độ miễn cảm của hắn không đủ mà là hôm nay Vi Đoàn Nhi đã làm cho hắn phải tâm phiền ý loạn rồi, nên về cơ bản cũng không chú ý tới chi tiết trùng hợp kì quặc này.

Trong lòng hắn cũng cảm thấy có chút kì quái, chẳng lẽ lại có sự trùng hợp đến lạ lùng như vậy sao? Nhưng Lý Trân biết rằng Đông thú chính là đề nghị của Tiết Hoài Nghĩa, địa điểm cũng là do Tiết Hoài Nghĩa lựa chọn cả.

Thời điểm quan trọng khi Vi Đoàn Nhi và Thượng Quan Uyển Nhi có thể nói là gươm tuốt vỏ nổi lên cung thì Tiết Hoài Nghĩa lại đề xuất địa điểm đi săn bắn mùa đông ở Mãnh Trì, nhất định là có mục đích.

Nghĩ đến đây, Lý Trân thấy cần phải có sự cảnh giác nhất định.

...

“Yên vàng đời thượng uyển

Cương ngọc chạy đất bằng

Tinh kỳ gương tứ phía

Ta trực tiếp đuổi theo.”

Đi tuần và săn bắn là việc thường thấy trong xã hội xưa của tầng lớp vua chúa, đế vương từ xưa, xuân sưu, hạ miêu, thu tiền, đông thú*, tất cả đều được thực hiện ở vùng ngoại ô, và được tuyên bố toàn thiên hạ.

*Tên gọi những cuộc săn bắn của vua chúa theo từng mùa xuân, hạ, thu, đông.

Có lẽ bởi vì lý do Võ Tắc Thiên là nữ nhân mà bà ta không cảm thấy có chút hứng thú nào với việc săn bắn cả, khi làm hoàng hậu thì chỉ đi săn bắn cùng vua Cao Tông có vài lần, nhưng bà lại rất thích đi tuần để xem xét tình hình làm nông của bách tính và tình hình đời sống của muôn dân ra sao.

Lần này việc đi săn lại là ý kiến của Tiết Hoài Nghĩa nên bà mới miễn cưỡng đồng ý. Địa điểm do Tiết Hoài Nghĩa chỉ định, đó chính là Thiên Trì huyện Mãnh Trì, lý do mà Tiết Hoài Nghĩa đưa ra cũng thật hoàn hảo, hắn đưa ra lý do rằng nơi đây mười tám năm trước vua Thái Tông đã từng đông thú.

Việc Hoàng đế đi săn là một việc trọng đại, cấm quân hai cánh nam bắc cũng phải đến một nửa là đi theo hộ giá, ước chừng cũng phải đến vài vạn người, lại còn thêm gần một vạn thái giám, cung nữ theo hầu, mấy

ngàn quan to quan nhỏ đi theo, thanh thế phải nói là rất lớn. Lương thực mang theo cũng khá nhiều, lại còn có một đội quân tiên tiêu đi trinh sát tình hình ở phía trước, sau đó lập trại và xua đuổi thú dữ.

Từ Lạc Dương đến huyện Mãnh Trì ước chừng khoảng 200 dặm, quân đội và quân nhu nhiều vô số nên ít nhất đi cũng phải ba ngày mới đến. Mãnh Trì là địa điểm nằm trong núi, núi non bốn phía bao quanh, phong cảnh vô cùng đẹp, rừng cây xanh mát, nước suối trong lành, chim muông thú quý nhiều vô số kể, do đó nơi đây xưa nay luôn là nơi để hoàng đế đi săn bắn.

Thiên Trì là một hồ nước lớn nằm trong huyện Mãnh Trì, mặt hồ như gương, bốn phía là cây cối xanh tươi rậm rạp, rộng chừng hàng vạn mẫu, Mãnh Trì thời Chiến Quốc nơi đây đã từng là nơi giao tranh của hai nước Tần Triệu.

Cũng thật vừa khéo, khi đại quân cùng đi với Võ Tắc Thiên tới Mãnh Trì để săn bắn thì bất ngờ có một trận tuyết nhỏ, cảnh tượng như một tấm chăn mỏng đắp lên trên nền cây cỏ xanh mát vậy.

Võ Tắc Thiên cảm thấy vô cùng phấn khởi, đêm hôm đó ở doanh trại, bà đã cho tổ chức đốt lửa trại và mở tiệc để chiêu đãi quần thần.

Lúc diễn ra yến hội, Võ Tắc Thiên đã mượn rượu để đưa ra ý tưởng về một cuộc thi săn bắn, ai là người thắng cuộc sẽ có một phần thưởng lớn.

Điều này được quần thần hết sức ủng hộ, bọn họ đều là quân trong triều, ít có cơ hội ra trận, nên cuộc so tài này sẽ là nơi để mọi người ai nấy đều có cơ hội để phô bày tài nghệ võ thuật của mình, và nếu như họ giành được giải thưởng thì con đường thăng tiến của họ cũng sẽ rất nhanh chóng và thuận lợi.

Đêm xuống, Lý Trân dưới sự dẫn đường của mấy tên lính đã tới được lán trại của Thiên Ngưu Vệ tướng quân Võ Du Tự. Trong lán, Võ Du Tự đang khoan tay đi qua đi lại vẻ rất trầm tư.

Võ Du Tự chừng hơn 30 tuổi, từ nhỏ đã đam mê đạo của Lão Trang nên y chính là một người không hề màng danh lợi, luôn hướng tới một cuộc sống tự do tự tại không tranh bì.

Cũng bởi y mang họ Võ cho nên được cô của mình là Võ Tắc Thiên phong cho làm tướng quân, y vốn chỉ nghĩ thôi thì làm tạm một thời gian cho nó có, khoảng hai năm thôi, ai dè trong cung đủ mọi loại bè cánh đang ngấm ngấm đấu đá nhau làm cho y ở giữa cũng thành vạ lây.

Lần đi săn này, Thánh Thượng lại muốn tổ chức một cuộc thi, y không hề màng tới giải thưởng nhưng Trung Lang Tướng là thuộc hạ dưới quyền của y thì lại nóng lòng muốn thử sức, điều này làm y vô cùng phiền lòng song cũng chẳng làm được gì khác, y muốn an phận làm Khương Thái Công câu cá chờ thời, nhưng đám thuộc hạ thì lại muốn ăn cá.

- Tướng quân, Lý thị vệ đến rồi!

Một gã thân binh đứng ở trước cửa khẽ bấm báo.

Võ Du Tự đang trầm tư bỗng bừng tỉnh, vội nói:

- Mời cậu ta vào.

Một lát sau, Lý Trân bước vào, quỳ gối thi lễ nói:

- Tham kiến Võ tướng quân.

- Mau đứng lên!

Võ Du Tự vội tiến đến đỡ Lý Trân đứng dậy.

Lý Trân rất có cảm tình với Võ Du Tự, không màng danh lợi, tính tình cũng giản dị, trong gia tộc họ Võ hiếm có ai được như y.

Võ Du Tự đã biết việc Lý Trân cự tuyệt Vi Đoàn Nhi vì vậy có thể nói y cũng có vài phần gọi là kính nể Lý Trân, mời Lý Trân ngồi xuống, Võ Du Tự nói:

- Chắc hẳn người đã nghe nói tới việc đêm nay Thánh Thượng sẽ tổ chức một cuộc thi đấu chứ.

Lý Trân gật đầu, chuyện này trong ba quân ai ai cũng đều biết, sao hắn có thể không biết được.

Võ Du Tự vừa cười vừa nói:

- Thực sự là đối với việc này ta một chút hứng thú cũng không có, tiếc rằng ta không thể đại diện cho bản thân, được cái danh Thiên Ngưu Vệ nên không thể không suy nghĩ một chút.

Thiên Ngưu Vệ nếu nói về tài bắn cung cưỡi ngựa thì hơi yếu, thực sự là trình độ còn kém xa so với Võ Lâm Quân, hơn nữa kẻ còn yếu hơn cả chúng ta đây là Giam Môn Vệ lần này không tới, rõ ràng lần này chúng ta thi đấu chỉ với vai trò như một kẻ lót đường mà thôi.

Cho nên ta nghĩ ta sẽ là người đi tiên phong, Cao phủ quân đã từng nói với ta, tài cưỡi ngựa bắn cung của người không ai có thể sánh bằng, ngay cả đến Vương Hiếu Kiệt cũng không tiếc lời khen ngợi, hi vọng người có thể biểu diễn một cách xuất sắc, giành cho Thiên Ngưu Vệ chúng ta một chút thể diện, làm cho chúng ta không quá bị coi thường.

Võ Du Tự biết rõ, lần này trong đám quân đi theo thì Thiên kỵ doanh hay là Võ lâm quân đều có những binh sĩ với tài cưỡi ngựa bắn cung vô cùng cao cường.

Mà Thiên Ngưu Vệ thì đại đa số đều là những kẻ bề ngoài thì có vẻ xuất chúng nhưng khi lâm trận thì lập tức lộ rõ vẻ yếu đuối, cho nên lần này y cũng chỉ mong giữ được chút thể diện mà thôi, chứ không bao giờ dám nghĩ đến chuyện sẽ giật giải.

Lý Trân hiểu được nỗi lòng của Võ Du Tự, hần lập tức đứng dậy chấp tay nói:

- Bì chúc nguyện dốc toàn lực để thi đấu.

Võ Du Tự đứng dậy vỗ vỗ vai Lý Trân rồi nói:

- Chỉ cần người gắng hết sức là được.

114. Chương 114: Đi Săn Giành Ngôi Đầu.

Ngay từ sáng sớm, khi những tia nắng đầu tiên chiếu xuống, trong doanh trại đã có tiếng trống nổi lên, năm ngàn binh sĩ được tuyển chọn cho cuộc đi săn, ai nấy đều đã chuẩn bị sẵn sàng.

Huyện Mãnh Trì nổi tiếng là nhiều hươu nai, nơi đây ước chừng có khoảng mười vạn hươu nai béo tốt sinh sống, vừa có vẻ đẹp với vô vàn muông thú của Hào Sơn, lại vừa có cao lương mỹ vị như ở trong kinh thành.

Chính bởi vì hươu nai nhiều, nơi đây cũng có rất nhiều thú dữ ăn thịt như hổ, báo, sói, lang và những mãnh thú ăn thịt.

Từ lính tới tướng, ai nấy đều đã rõ những qui định trong cuộc thi săn thú lần này, một con hổ bằng ba con báo, một con báo bằng bốn con sói, một con sói bằng mười con nai, còn chim muông thì chỉ tính tới những loài quý hiếm như sơn trĩ, cẩm kê, còn các loài nhàn nhàn thì không tính.

Trong lán trại nơi Võ Tắc Thiên đang nghỉ, Vi Đoàn Nhi đang chăm chút mái tóc của Võ Tắc Thiên, vừa chải tóc vừa nói:

- Hay là thánh thượng cũng muốn mặc giáp trụ đi săn, kiếm một chiếc đầu hổ mang về?

Võ Tắc Thiên tỏ ra rất thích thú bèn cười và đáp:

- Trẫm hồi còn trẻ tuổi cũng săn được vài con chim cảnh, nhưng bây giờ lấy đầu ra sức nữa, nhưng nhìn thấy muông thú nơi đây thật phong phú, trẫm cũng cảm thấy có chút cao hứng.

Đôi mắt quyến rũ của Võ Tắc Thiên liếc nhìn sang bên Tiết Hoài Nghĩa đang đứng bên cạnh, bà vừa cười vừa nói:

- Tiết đại tướng quân hôm nay phải thi thử tài bắn cung cưỡi ngựa, phải mang được đầu hổ về đây, không được làm trẫm thất vọng.

Tiết Hoài Nghĩa đúng là chỉ còn nước bỏ của chạy lấy người, đến cách đứng sao cho vững để bắn được tên hắn còn không biết thì lấy đầu ra cái gọi là cưỡi ngựa bắn cung, đừng có nói đến hổ báo, đến một con chim hắn còn chẳng bắn được, nhưng để lấy được đầu của một con hổ đã chết thì hắn có thể làm được, vì bọn lâu la ở dưới sẽ tự giác mà dâng cho hắn thôi.

Hắn buộc lòng phải đồng ý, lúc này Vi Đoàn Nhi lại liếc mắt nhìn hắn sờ sờ đầu một cách vô ý, Tiết Hoài Nghĩa lập tức bưng tỉnh, hắn xoa xoa cái đầu trọc của mình rồi nói:

- Nếu Hoàng thượng thích, đừng nói là một con chứ mười con hổ đối với thần đây cũng không vấn đề gì, chỉ có điều hòa thượng mà đi bắn hổ thì có vẻ cũng hơi kì kì.

Vô Tắc Thiên cười lớn rồi nói:

- Thật đúng là Trẫm sơ sót rồi, người là cao tăng đắc đạo sao có thể sát sinh mà đi bắn hổ được, đành phải để lũ con cháu của trẫm vất vả một phen thôi, coi như là an ủi cho trẫm vậy.

Nàng liền nói với Thượng Quan Uyển Nhi:

- Truyền lệnh của trẫm, hoàng tộc tôn thất hôm nay ai cũng phải bắn được hai con hươu nai, nếu không sẽ bị phạt mười bát rượu.

- Uyển Nhi tuân chỉ!

Thượng Quan Uyển Nhi vừa rời đi, Vi Đoàn Nhi lại nhanh chóng liếc mắt về phía Tiết Hoài Nghĩa, Tiết Hoài Nghĩa hiểu ý tiến lên khom người nói:

- Thần đây tuy không thể sát sinh nhưng có thể tham gia săn bắn, thần nguyện đi giám sát, tuyệt đối không để sự gian lận có thể xảy ra.

Vô Tắc Thiên vui vẻ gật đầu:

- Khanh lo lắng thật chu toàn, trẫm lệnh cho khanh giám sát cuộc thi, không để gian lận xảy ra.

Tiết Hoài Nghĩa chẳng qua chỉ là lấy cớ để tạm thời rời đi, đề nghị được đi săn của hắn lần này là có mục đích khác, hắn cũng không có tâm tư đâu đi giám sát mọi người. Hắn tiến tới lều lớn rồi cùng mười mấy tên võ tăng cưỡi ngựa đi về hướng đông bắc.

Cánh đồng bát ngát tiếng người tiếng ngựa, từng con diều trên trời cao, mấy ngàn binh lính cùng hơn trăm vương công đại thần đang nóng lòng chờ tới lúc được thử sức.

Thiên Ngưu Vệ dẫn theo hai ngàn binh lính, ngoại trừ đám có nhiệm vụ bảo vệ cho các quan thì còn lại hơn năm trăm người tham gia vào cuộc thi săn bắn này, hơn năm trăm người được chia làm hai mươi đội, mỗi đội hai mươi người do Trục trường chỉ huy.

Lý Trân mặc dù không phải Trục trường nhưng Vô Du Tự cũng để cho hắn thống lĩnh một đội, đội của hắn là đội thứ 17 bao gồm hai mươi binh sĩ võ nghệ cao cường bao gồm cả Lý Lâm Phủ và Đỗ Tiến đang là thủ hạ của hắn.

- Mọi người giữ vững đội hình theo sát ta và không được tách đội.

Xung quanh là tiếng la hét vô cùng hỗn loạn, Lý Trân hét to với hai mươi thuộc hạ của mình, nếu không theo sát đội hình, khi đội ngũ xuất phát, vạn con ngựa lao nhanh, rất dễ bị tan rã.

Đây là lần đầu tiên hắn chỉ huy một nhóm người, trong lòng không khỏi có chút căng thẳng, song hắn suy tính rất chu toàn, hắn phát cho thuộc hạ của mình mỗi người một cái lông ngỗng cắm ở mũ giáp, do đó người trong đội hình ai cũng nhận ra nhau và không bị lạc mất đội.

Đúng lúc này tiếng kèn hiệu lệnh vang lên, cuộc thi bắt đầu, hàng ngàn người cùng tóa ra, mặc dù ngựa của Lý Trân rất nhanh nhưng hắn phải đợi hai mươi thuộc hạ của mình do đó phải kìm cương hãm ngựa lại.

Một lớp tuyết mỏng phủ lên cánh đồng cỏ, tham gia cuộc thi ngoại trừ binh lính còn có các vương phủ và thị vệ của họ, ai nấy cũng đều chuẩn bị rất đầy đủ, thậm chí còn mang theo cả ửng sẵn chó săn.

Đại quân vừa mới bước vào cuộc đi săn, dần dần theo thời gian đội ngũ cũng đã tản ra.

Lý Trân dẫn theo hai mươi thuộc hạ chạy men theo một con suối nhỏ, ở Đôn Hoàng hãn cũng từng bắn hươu, biết rằng nơi đây có suối, ắt sẽ có đàn hươu đi qua.

- Lão Lý, con suối trước mặt chúng ta có phân nhánh, vậy chúng ta sẽ đi hướng nào?

Lý Trân được Võ Du Tự coi trọng, giờ làm thống lĩnh một đội quân vì vậy mà cách xưng hô của Lý Lâm Phủ đối với hãn cũng có chút thay đổi, bởi thế mà gã mới gọi hãn là lão Lý.

Lý Trân thúc ngựa tiến lên phía trước để quan sát cho kỹ, hai dòng suối nhỏ phân làm hai nhánh, một nhánh hướng đông bắc, một nhánh hướng tây bắc, hãn trầm ngâm một lát quay sang đám thuộc hạ nói:

- Hướng tây bắc là hướng Hào Thủy, dòng suối nhỏ này đương nhiên sẽ chảy ra sông lớn, hơn nữa hướng đông bắc hiện nay tập trung quá đông người, điều này làm kinh động đến muông thú làm chúng sợ hãi chạy vào rừng rậm mất, bởi vậy theo ta nên chọn hướng chính bắc mà đi.

Hãn là thủ lĩnh, tất nhiên mọi người đều nghe theo lệnh của hãn, Lý Trân thúc ngựa rời khỏi dòng suối, thống lĩnh đám thuộc hạ chạy theo hướng chính bắc vào trong rừng rậm.

Đi chưa được một dặm đã gặp một bầy hươu nai đang chạy tới, ước chừng cũng phải hơn trăm con. Thấy phía trước có người, đàn hươu quay đầu, nhằm hướng tây bỏ chạy, Lý Trân cùng đám thuộc hạ ai nấy đều vui mừng, chẳng mấy chốc đã bắn được mười mấy con hươu, chỉ tính riêng Lý Trân thôi cũng đã bắn được bốn con.

Đám thuộc hạ còn muốn đuổi theo đàn hươu nhưng Lý Trân khoát tay ngăn lại:

- Đừng làm ồn, các người chú ý lắng nghe xem!

Mọi người đều ghì chặt cương ngựa, dỏng tai lên nghe ngóng, dường như mờ mờ ảo ảo đâu đó có tiếng hổ gầm, mọi người tỏ ra khá sợ hãi, cuối cùng tiếng hổ gầm cũng đã nghe rất rõ, rất gần bọn họ rồi.

- Rút mau!

Lý Trân hô to, tiếng hô vừa dứt, một con hổ vằn trắng từ lùm cây nhảy xổ ra, vừa lúc này đối diện với Lý Lâm Phủ, con ngựa của Lý Lâm Phủ hoảng sợ, hí lên một tiếng, móng trước vươn cao rồi hất gã ngã bay xuống đất.

Chiến mã của mọi người sợ hãi quay đầu bỏ chạy, mấy con chiến mã ngã sông xoài trên mặt đất, bảo mã của Lý Trân không ngã nhưng cũng sợ hãi lùi về phía sau mấy chục bước, Lý Trân giương cung, nhằm đầu con hổ bắn tới. Mũi tên lao vút đi với một lực rất mạnh, xuyên qua mắt trái của con hổ, lực mạnh đến mức chỉ còn thừa chiếc đuôi mũi tên là còn nằm bên ngoài, phần còn lại đều đã ngấp sâu trong đầu con hổ.

Mãnh hổ đau đớn rống lên thảm thiết làm lay chuyển cả núi rừng, con chiến mã của Lý Trân cũng sợ tới mức đứng không vững, hai chân nửa quỳ trên mặt đất, ngay khi con mãnh hổ lắc lư cái đầu định quay người bỏ trốn thì mũi tên thứ hai của Lý Trân đã lao tới.

Một tiếng "vù...ù.ù.." vang lên, mũi tên của Lý Trân cắm vào mắt bên phải của con hổ, mãnh hổ giờ đây hai mắt đã bị mù, nó gầm lên dấy dựa, lao đầu vào tàng cây rồi quỳ rạp trên mặt đất bất động.

Lúc này Lý Trân mới phát hiện trên mõng của con hổ còn cắm một mũi tên khác nữa, hóa ra là đã có người bắn trúng nó trước rồi.

Hãn nhảy khỏi lưng con chiến mã, rút kiếm chậm chậm đi tới bên con hổ, chỉ thấy máu từ đôi mắt của con hổ chảy ào ạt theo hai mũi tên. Hãn đập con hổ một cái, con hổ đồ sộ đã bất động, cơ thể khổng lồ đã chết rồi.

- Lão Lý, con hổ chết rồi sao?

Lý Lâm Phủ từ phía sau đang lồm cồm bò dậy lo sợ hỏi.

Lý Trân gật đầu nói:

- Nó đã bị ta hạ gục rồi.

Đúng lúc này, cách đó không xa vọng tới tiếng vó ngựa chạy rầm rập, tiếng người hô to:

- Ở chỗ nào!

Hai mươi mấy người cưỡi ngựa phóng như bay tới, chẳng mấy chốc đã tới trước mặt Lý Trân. Kể đi đầu là một người trẻ tuổi đội kim quan, thân khoác áo bào tím, lưng đeo đai ngọc, dáng người hơi béo, thoạt nhìn thì có vẻ tính khí rất ôn hòa.

Phía đằng sau còn có một thiếu niên tầm mười hai mười ba tuổi, và một thanh niên với cách ăn mặc tương tự, song bộ dạng vô cùng tuấn tú, một đôi mắt sáng lạ thường, tràn đầy phấn khích.

Đằng sau nữa là đám thị vệ của bọn họ, tất cả mọi người ai nấy đều cầm cung tên, mỗi người một vẻ uy phong凛冽.

Lý Lâm Phủ nhận ra hai người này, gã tiến lên quỳ một gối và thi lễ:

- Tại hạ Lý Lâm Phủ tham kiến Thọ Xuân Quận Vương và Lâm Truy Quận Vương.

Lý Trân hơi ngẩn ra một chút, hẳn đã từng nghe qua, Thọ Xuân Quận Vương là Lý Thành Khí, Lâm Truy Quận Vương là Lý Long Cơ, đều là con trai của Lý Đán, hẳn thiếu niên ở phía sau có lẽ chính là Đường Minh Hoàng sau này, song vì kiến thức của hắn khá nhiều cho nên cũng đã sớm miễn dịch với việc nghe tên và gặp những người quyền cao chức trọng như thế này rồi.

Hắn đã mơ hồ đoán được, mũi tên cắm trên móng con hổ là do bọn họ bắn, hẳn tỏ ra vô như không biết gì, liếc mắt nhìn hai người bọn họ, xem xem bọn họ xử trí sự việc này ra sao.

Lý Thành Khí khẽ khom người xuống đáp lễ Lý Lâm Phủ rồi thúc ngựa đi đến bên phía con hổ, huynh đệ Lý Long Cơ cũng tiếp bước đằng sau, dù cho bọn họ đều biết con hổ đã chết nhưng vẻ hung tợn của con hổ vẫn làm cho bọn họ cảm thấy phải dè chừng, không dám tới gần.

Lý Thành Khí thấy đôi mắt của mãnh hổ có găm hai mũi tên thì trong lòng tỏ ra vô cùng khiếp sợ, phải biết rằng mãnh hổ rất linh hoạt, có thể trong nháy mắt đã né được nguy hiểm, bắn trúng mắt nó, vậy phải là người vô cùng tài giỏi mới có thể làm được điều này.

Đằng này hai con mắt của con mãnh thú đều bị bắn mù, mũi tên gần như ngập cả đầu, để làm được điều này tốc độ và lực bắn của mũi tên phải như thế nào?

Y quay đầu lại nhìn Lý Trân, chỉ thấy một người dáng vẻ cao lớn, khoác bộ quân phục Thiên Ngưu Bị, dáng vẻ mạnh mẽ, đang hướng ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía y.

Tuy rằng địa vị hai người khá cách xa nhau nhưng hai mũi tên mà Lý Trân găm trên đôi mắt con mãnh thú làm cho Lý Thành Khí cảm thấy có chút chấn động trong lòng, y không dám tự cao tự đại, chấp tay cười nói:

- Xin hỏi vị quân sĩ này danh tính ra sao?

Lý Lâm Phủ đứng bên cạnh hoảng sợ, đây đều là hai vị Quận Vương, thật không ngờ Lý Trân cũng chẳng thêm khom người thi lễ, như...như vậy là không đúng với phép tắc rồi

Gã cần phải nhắc Lý, Lý Trân mới hỏi khom người thi lễ nói:

- Tại hạ Đôn Hoàng Lý Trân, Tham kiến hai vị quận vương điện hạ.

- Người là Lý Trân sao?

Lý Thành Khí tỏ ra vô cùng ngạc nhiên, hóa ra chàng trai trẻ tuổi đang đứng trước mặt mình lại là Lý Trân, Lý Thành Khí đã sớm nghe đến đại danh của hắn.

Thái độ và cử chỉ của Lý Thành Khí làm đám người xung quanh ai nấy cũng đều cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, Lý Lâm Phủ vốn định nhắc nhở Lý Trân cần phải chú ý chế lễ giáo phép tắc nhưng rốt cuộc nghĩ lại thì gã thấy mình có lẽ nên lặng im thì tốt hơn.

Lý Trân trong lòng cũng thấy có chút kì quái, tên Lý Thành Khí này sao lại có thể biết mình được nhỉ? Hắn chợt nhớ tới Thượng Quan Uyển Nhi từng nói với mình, xá lợi Di Lặc là do Lý Đán hiến tặng, mà Lý Thành Khí lại là trưởng tử của Lý Đán.

Lý Trân lập tức nhớ ra, Vương Nguyên Bảo nhất định là được Lý Thành Khí ủy thác đi Cao Xương để lấy xá lợi, vậy thì Lý Thành Khí biết mình cũng không có gì lấy làm lạ cho lắm.

Lý Long Cơ đứng phía sau có vẻ không hiểu mọi chuyện, y tiến tới hỏi nhỏ:

- Đại ca biết hần sao?

Lý Thành Khí gật đầu đáp:

- Ta biết hần.

Rồi Lý Thành Khí lại hướng về phía Lý Trân cười nói:

- Lý lão đệ, chúng ta hần là đã quen biết nhau rồi.

Lý Trân cũng thản nhiên cười nói:

- Đúng vậy, song lúc đó tại hạ lại không hề biết đó là điện hạ.

- Nếu người biết là ta thì sẽ như thế nào?

Lý Thành Khí lại hỏi vặn.

- Có lẽ là không có gì khác biệt cả, điện hạ cần biết rằng lúc đó tại hạ không tự chủ được.

Lúc này thủ hạ của Lý Trân cũng đã quay trở lại, nghe hai người nói chuyện say mê thì mọi người đều ngơ ngác nhìn nhau không hiểu chuyện gì đang xảy ra, tuy nhiên mọi người cũng lờ mờ đoán ra, hai người đã từng quen biết nhau.

Lý Thành Khí liếc mắt nhìn mọi người rồi quay lại nói với huynh đệ Lý Long Cơ:

- Chúng ta đi thôi!

Lý Long Cơ vẫn ngoái đầu nhìn con mãnh thú, mũi tên cắm trên móng con hổ chính là do y bắn, nhưng y cũng hiểu rằng mũi tên xa xa đó không phải là vết thương trí mạng, mũi tên mà Lý Trân bắn mới chính là đòn uy lực hạ gục con hổ, y chỉ còn biết thở dài, thúc ngựa quay đầu rồi đi cùng với huynh trưởng của mình.

Lý Trân lại cười nói:

- Con mãnh hổ này không khiêng đi sao?

Lý Thành Khí quay đầu lại nhìn con mãnh hổ cười rồi nói:

- Con hổ không phải do ta hạ, khiêng về chẳng phải là phạm tội khi quân sao, cảm ơn ý tốt của người.

Lý Trân lắc lắc đầu nói:

- Ta cũng không có ý nói con mãnh hổ này là do điện hạ bắn hạ, mà là ta muốn tặng cho Lâm Truy Quận Vương, không ai dám nói gì y đâu.

Lý Long Cơ trong lòng cảm thấy nóng lên, y nhìn huynh trưởng của mình một cách đầy chờ đợi, Lý Thành Khí cười nói:

- Vậy ta cảm ơn nhé!

Y quay lại ra lệnh cho đám thị vệ, năm sáu tên tiến tới khiêng con mãnh hổ. Lý Thành Khí chấp tay hướng về phía Lý Trân rồi cáo từ.

Đến lúc bọn Lý Thành Khí đi xa Lý Trân mới quay đầu nói với đám thị vệ:

- Chúng ta tiếp tục đi săn nào, ta tin chắc rằng hôm nay sẽ thu hoạch kha khá đó.

Bọn thị vệ đồng thanh hô “rõ” một tiếng rồi nhanh chóng đi gom những con hươu vừa bị bắn hạ lại. Lý Lâm Phủ đến trước mặt Lý Trân rồi âm thầm giơ ngón tay cái lên.

Y đứng dậy vỗ vỗ vai Lý Trân rồi nói:

- Chỉ cần người gắng hết sức là được.

115. Chương 115: Ngàn Cân Treo Sợi Tóc.

Thời gian săn bắn trôi qua thật nhanh, mặt trời đã sắp lên đến đỉnh đầu, buổi trưa đã trôi qua, đội của Lý Trân thu hoạch được khá nhiều, chiến lợi phẩm thu được là hai con báo hoa, bảy con cáo, bên cạnh đó là mười con hươu béo và thỏ rừng, các loại chim như sơn trĩ và cẩm kê, chỉ tiếc là chưa săn được mãnh hổ.

Lý Trân dẫn theo đám thủ hạ tới bên bờ suối lột da hai con hươu và mười mấy con thỏ, con suối đã phủ một lớp băng mỏng, nước phía dưới mặt băng lạnh thấu xương, song bù lại nước trong vắt nhìn được cả đáy.

Mọi người đem hương liệu và muối quét lên thịt, đốt lên hai đồng lửa rồi đem thịt hươu và thịt thỏ nướng đến khi mỡ chảy hết, mọi người ai nấy cười cười nói nói, không khí bên bờ suối thật nào nhiệt.

Đỗ Tiến vừa gặm miếng thịt hươu nướng thơm phức vừa cười rồi hỏi Lý Trân:

- Lão Lý ăn xong chúng ta lại quay về phải không?

Lý Trân nhìn sắc trời, thì thấy vẫn còn sáng bèn cười rồi nói:

- Ta muốn tiếp tục đi săn hổ, ta vẫn chưa cam tâm cho lắm.

- Ngày mai đi săn cũng không muộn mà.

Lý Lâm Phủ đi tới, gã đưa cho Lý Trân một gốc cây cam lộ vừa đào được, loại rễ cây cam lộ dài bên bờ suối có vẻ giống như cây ngô đồng, ngọt ngọt và mọng nước.

Lý Trân ngắt một đoạn nhỏ rễ cây cam lộ rồi nhai kĩ, hần lắc đầu nói:

- Mãnh hổ có linh tính của nó, thanh thế lớn như vậy thì đã sớm làm nó sợ mà bỏ chạy rồi, ngày mai dự tính là sẽ không thể săn được hổ rồi.

Đúng lúc này, phía tây xuất hiện một đội săn đang men theo con suối nhỏ để đi sang bên này, ước chừng vào khoảng hai mươi ba mươi người, trong đó còn có cả phụ nữ.

Đội săn dần dần tới gần, binh sĩ đều nhao nhao đứng cả dậy, Lý Trân cũng vậy, hần nhận ra đội săn này, người con gái đang đi đầu chính là Võ Phù Dung, con gái của Võ Thừa Tự, hai bên trái phải đều là võ sĩ của nàng ta.

Chiến lợi phẩm đi săn của bọn họ cũng không hề nhỏ, mười mấy con hươu, mấy con cáo, lại còn bắt sống được một con báo hoa, đang trói chặt trên lưng ngựa.

Lý Trân phát hiện trong đội ngũ còn có hai tên người Hồ, đi theo chiến mã mang báo đốm, cúi đầu, dùng cổ áo cao che khuất mái tóc xoăn.

Có lẽ là bởi vì nguyên nhân Võ Thừa Tự bị bãi chức cho nên Võ Phù Dung đã không còn vẻ hung hăng lúc trước, điều này cho thấy trong lòng đang có chút ngổn ngang, nàng ta chỉ đầy vẻ dữ tợn, trợn mắt nhìn Lý Trân rồi quay đầu đi hướng khác không thèm để ý đến hần.

Lý Trân vội lệnh cho đám thuộc hạ tránh đường, lúc này hần mặc dù vô tình nhìn thấy người con gái bên cạnh Võ Phù Dung, đã khiến cho Lý Trân phải giật mình, người con gái bên cạnh Võ Phù Dung lại chính là Vi Đoàn Nhi.

Trên tay nàng đang cầm một cây cung, vì là đi săn cho nên nàng ta không trang điểm đậm như mọi ngày được mà chỉ khoắc trên người một bộ võ phục màu trắng.

Lúc này, Lý Lâm Phủ cũng đã nhận ra Vi Đoàn Nhi, liền vội vàng bệ một nửa con hươu đã được quay chín tới phía trước rồi cười nói:

- Tham kiến Vi cô, xin được dâng nửa con hươu đã được quay chín này tới Vi cô.

Vi Đoàn Nhi không chấp nhận ý tốt của gã, khinh rẻ hừ lên một tiếng rồi nói:

- Ta không ăn đồ của người khác, người tránh ra, đừng có chặn đường đi của ta.

Lý Lâm Phủ lúng túng đứng né sang một bên, Lý Trân cảm thấy thật đau đầu, mấy ngày gần đây hắn đã cẩn thận tránh mặt cũng chính là sợ gặp phải Vi Đoàn Nhi, không đến mức oan gia ngõ hẹp, dù cho hắn có trốn thế nào đi nữa cũng vẫn gặp phải Vi Đoàn Nhi, làm cho hắn cảm thấy trong lòng lo lắng không yên. Nhất thời không biết phải làm sao mới hợp lý đây.

Lúc này, Vi Đoàn Nhi nhìn thấy Lý Trân, nhìn thấy hắn đứng bất động trên đường, thì sầm mặt xuống rồi quát:

- To gan, ngươi là thuộc hạ của ai, tại sao không nghe lệnh của ta?

Lý Trân lập tức ngậy người ra, Vi Đoàn Nhi mà lại không nhận ra mình sao?

Hắn lại liếc mắt nhìn kỹ Vi Đoàn Nhi, không sai, dung mạo khí chất của nàng ta, giọng nói, thậm chí là cả cái nốt ruồi đen ở khóe môi, rõ ràng chính là Vi Đoàn Nhi, tại sao nàng ta lại không nhận ra mình?

Lý Trân bỗng nhiên ý thức được, hoặc có lẽ là bởi vì Võ Phù Dung đang có mặt ở đây cho nên nàng không muốn để Võ Phù Dung biết mối quan hệ của nàng với mình, do đó cố ý giả vờ không nhận ra mình đây mà.

Ngộ ra vấn đề, Lý Trân lập tức lùi lại vài bước nhường đường, Võ Phù Dung và Vi Đoàn Nhi tiếp tục thúc ngựa đi mà không thèm để ý gì đến bọn họ.

Lý Lâm Phủ vừa mới va phải cái đỉnh nên trong lòng có chút không được thoải mái cho lắm, lẩm bẩm chửi vài câu, ngưỡng ngừng quay ra tiếp tục nướng thịt, điều này làm cho bọn thị vệ được một trận cười nghiêng ngả.

Ăn xong bữa trưa, mọi người thu dọn hành trang tiếp tục đi về hướng đông bắc, không chỉ là Lý Trân mà tất cả thị vệ đều hi vọng có thể bắn được một con mãnh hổ, mọi người ai nấy tinh thần phấn chấn đi tìm dấu vết của mãnh hổ từ bốn phía.

Bọn họ đi vào một cánh rừng rậm, trong này dường như dấu chân người không nhiều, cây cối quang đãng, có thể cưỡi ngựa mà chạy nhanh, đằng sau những bụi cây thì thoáng xuất hiện những đàn hươu và hồ ly, nhưng bọn họ không còn hứng thú với cáo và hươu nữa rồi, con mồi mà bọn họ săn được cũng đủ rồi, chỉ còn thiếu mỗi hổ nữa thôi.

- Chờ một chút.

Đi chưa được một dặm, Lý Trân bỗng hô lớn lệnh ọi người dừng lại, hắn có một sự nhạy cảm dị thường đối với những nguy hiểm cận kề, hắn dường như cảm nhận được một hơi thở nào đó có mùi tanh của máu.

Qua sự việc lần trước liên quan đến con mãnh hổ, mọi người đều tin tưởng vào những lời nhắc nhở của Lý Trân, mọi người đều hồ hởi giương cung lắp tên, cảnh giác quan sát cả bốn hướng.

Những rừng cây hai bên đường đang phát ra những tiếng xào xạc, từ trong rừng cây xuất hiện năm, sáu con sói hoang lao ra, nhe hàm răng dài nhọn và trắng như tuyết gầm gừ, đôi mắt đỏ quạch của chúng đang hung tợn nhìn mọi người. Mọi người đều được một phen kinh hãi, đàn sói đụng phải bọn họ thì trốn cũng không kịp, mấy con sói này lại còn dám quay lại tấn công mọi người.

Lúc này, không xa truyền tới những âm thanh được phát ra từ chiếc sáo, âm thanh nghe khá kì dị, mấy con sói hoang lập tức phát điên hung hãn nhảy bổ vào bọn họ. Lý Trân rất tức giận, hai mũi tên liên tiếp như những tia chớp nhắm hướng hai con sói đang trực nhảy bổ vào hắn phóng tới, trong nháy mắt hai con sói đã mất mạng.

Liếc mắt, hắn nhìn thấy một con sói đang từ đằng sau Lý Lâm Phủ phóng tới, hắn không do dự từ cây cung tiếp tục phóng đi một mũi tên, lực bắn rất mạnh, mũi tên bay tới xuyên thủng đầu con sói hoang.

Chỉ trong chớp lát, toàn bộ lũ sói gồm sáu con đều bị thị vệ bắn chết, Lý Trân quay đầu nhìn về phía cây đại thụ đằng xa, tiếng sáo kì quái vừa được truyền đi từ nơi này.

Lũ sói đã bị người khác điều khiển, nếu không bọn chúng căn bản không dám tấn công bọn họ. Lý Trân tuốt gươm, thúc ngựa nhằm hướng cây đại thụ phi tới, đám thị vệ cũng ào ào chạy theo sau hắn.

Hai bóng người mặc đồ xám đã cưỡi ngựa chạy trốn, chỉ kịp nhìn thấy hai chiếc lồng sắt được đặt ở gốc cây, trong đó còn có một chiếc đang nhốt một con báo đang đi qua đi lại trong lồng, những chiếc lồng còn lại đều trống rỗng, những chiếc cọc gỗ ở bên cạnh được gắn những hình nhân vải mặc quần áo.

Xem ra đây là nơi bọn huấn luyện thú thường lui tới, vừa rồi bọn chúng đã thả sói ra để tấn công chính là muốn ngăn cản chúng ta tiến lại gần.

- Lão Lý, huynh xem này.

Lý Lâm Phủ chỉ vào một hình nhân được gắn trên chiếc cọc gỗ, Lý Trân hơi sững người lại một chút, hình nhân trên chiếc cọc gỗ được khoác một chiếc váy màu vàng nhạt, trên bộ tóc giả còn được cài thêm một bông hoa mẫu đơn rất lớn, trên mặt còn có một chiếc mặt nạ, nhìn vào hình dáng và diện mạo của hình nhân thì thấy có chút gì đó giống với Thượng Quan Uyển Nhi.

Một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu Lý Trân, hắn nghĩ tới người chồng của chị gái mình là Tảo Văn bị con báo hạ gục trong Võ phủ, rồi lại liên tưởng tới Võ Phù Dung, hắn chợt nhận ra một điều gì đó rồi hét lớn:

- Không xong rồi!

Hắn thúc ngựa, quay đầu nhằm hướng đông chạy gấp, từ xa nghe tiếng hắn hô to:

- Lão Đỗ, ta có việc gấp phải đi trước, người dẫn mọi người trở về.

Bọn thị vệ ngơ ngác nhìn nhau, đều không biết vì sao hắn lại bỏ đi với bộ dạng lo lắng như vậy, chỉ nhìn thấy Lý Trân đang thúc ngựa phóng như bay, chẳng mấy chốc đã không nhìn thấy bóng dáng nữa rồi.

...

Trong doanh trại đã có những đội săn đang lục tục kéo nhau trở về, có đội quay về với rất nhiều muông thú săn được, có đội lại không thu hoạch được nhiều nhưng nhìn chung không ai là về tay không cả, bãi đất trống chất đầy xác của các loài muông thú, mười mấy thị vệ đang tiến hành kiểm kê và phân loại thú săn được.

Thượng Quan Uyển Nhi cũng là một trong những quan giám sát cuộc thi săn, nàng phụ trách việc đánh giá chất lượng thú săn được. Hôm nay nàng khoác một bộ váy dài sáu mảnh màu vàng nhạt, đầu được bện theo kiểu tóc mây, trên mái tóc còn cài thêm một bông hoa mẫu đơn to. Mẫu đơn chính là loài hoa mà nàng rất yêu thích, và hình ảnh mái tóc cài hoa mẫu đơn cũng chính là hình ảnh quen thuộc khi mọi người nghĩ tới nàng.

Trên khuôn mặt là một lớp trang điểm nhẹ khiến cho thần thái của nàng trở nên rất tao nhã. Nàng đang ung dung chỉ huy mấy tên hoạn quan phân loại và đăng ký đám thú săn được.

- Bên này là thú săn của ai sao không có biển vậy?

Thượng Quan Uyển Nhi chỉ vào xác mấy con thú hỏi.

Bình thường thú săn được đem về tập kết đều phải được cắm biển để dễ dàng cho việc kiểm kê, nhưng xác mấy con thú này tuyệt nhiên lại không hề có tấm biển nào, Thượng Quan Uyển Nhi quay lại liếc nhìn mấy tên thái giám phụ trách việc đăng ký, mấy tên này đều lắc đầu tỏ ra mình không biết đây là thú của ai săn được.

Thượng Quan Uyển Nhi lại quay đầu lại quan sát kĩ lại một lượt, xác thú gồm ba con hươu và một con báo hoa. Khi nàng bước tới gần xác con báo hoa thì bỗng dừng đôi mắt đỏ ngầu của con báo bỗng mở trừng trừng nhìn Thượng Quan Uyển Nhi với ánh mắt vô cùng hung ác.

...

Thiên tử Võ Tắc Thiên được mười cung nữ tháp tùng đang háo hức đi tới nơi tập kết xác thú để kiểm tra, bà phát hiện hươu và hổ rừng là nhiều nhất, cáo thì cũng có một cơ số, báo cũng có khoảng vài chục con, nhưng riêng chỉ có hổ là không thấy đầu cả, bà không khỏi cảm thấy kì lạ hỏi:

- Không ai sẵn được hổ sao?

Cao Diên Phúc đứng bên cạnh nói:

- Năm nay khu vực núi Hào Sơn rất hiếm khi nhìn thấy hổ, Chung Nam Sơn bên kia cũng không ít, nhưng nghe nói có người đã sẵn được một con mãnh hổ.

- Là ai sẵn được mãnh hổ?

Võ Tắc Thiên hỏi một cách đầy hào hứng.

Thiên Ngưu Tướng quân Võ Du Tự tiếp lời:

- Nghe nói hình như là Lâm Truy Vương sẵn được, song đến bây giờ vẫn chưa thấy bọn họ quay về.

Lý Long Cơ là đứa cháu mà Võ Tắc Thiên yêu quý nhất, thật không ngờ lại nghe được tin cháu mình sẵn được mãnh hổ, bà cảm thấy vô cùng mừng rỡ, vội vàng dặn dò quân lính:

- Đợi Tam Lang trở về, kêu nó tới gặp ta.

Đúng lúc này, một tiếng gọi thất thanh từ đằng xa truyền tới, tiếp theo đó là tiếng rống lên đầy giận giữ của con báo.

Võ Tắc Thiên vô cùng sợ hãi, bà ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy cung nữ và thái giám đang hoảng sợ chạy tán loạn, con báo với thân hình to lớn đang từng bước từng bước tới gần Thượng Quan Uyển Nhi, đôi mắt con báo long lên sòng sọc đầy vẻ hung ác.

Võ Tắc Thiên sợ hãi đến mức hồn siêu phách lạc, quay đầu lại phía sau hô lớn:

- Mau cứu Uyển Nhi.

Bà vừa dứt lời, con báo lại gầm lên một tiếng rồi nhảy tới vỗ Thượng Quan Uyển Nhi, mọi người kêu lên thất thanh đầy sợ hãi, nhiều người còn sợ tới mức nhắm chặt hai mắt lại.

Cùng lúc đó, xa xa có tiếng vó ngựa vọng lại, một kỵ sĩ đang chạy tới từ phía bên kia đồng xác thú sẵn được, đó chính là Lý Trân từ cách đó hơn hai mươi dặm đang chạy như bay về.

Hắn thúc con ngựa chiến nhảy qua hàng rào, tình hình trước mắt đang vô cùng nguy hiểm, con báo há to cái mồm dính đầy máu của nó, đôi mắt nhìn như đang muốn ăn tươi nuốt sống chiếc cổ trắng ngần của Thượng Quan Uyển Nhi.

Lúc này tình hình như chỉ mảnh treo chuông, Lý Trân ở giữa không trung, xoay người giương cung bắn, mũi tên như một tia chớp bay tới găm vào cổ con báo khiến nó lão đảo.

Con báo bị trúng tên như nổi điên, bỏ qua Thượng Quan Uyển Nhi, nó quay sang tấn công Lý Trân. Lý Trân bình tĩnh tra mũi tên vào cung, đôi mắt hơi nheo lại, ánh mắt mang đầy sự lợi hại.

Khoảng cách giữa con báo và Lý Trân khoảng hai mươi bước thì nó chồm lên, vỗ Lý Trân, nhìn cái mồm dính đầy máu của con báo, Lý Trân kéo căng dây cung, chiếc cung lúc này nhìn trông thật giống như ánh trăng, một mũi tên được phóng đi, uy lực không gì có thể sánh nổi rồi xuyên vào họng con báo, xuyên qua đầu nó, đầu nhọn của mũi tên lộ ra từ phía bên kia hộp sọ của con báo.

Con báo rơi âm một cái từ không trung xuống, nó co giật một chút rồi tắt thở dưới mũi tên của Lý Trân.

Cho đến lúc này, bọn thị vệ mới phản ứng, đồng loạt chạy như điên lên phía trước rồi đứng vây quanh Thượng Quan Uyển Nhi để bảo vệ cho nàng, mười mấy tên khác tiến tới bao vây và chĩa mũi giáo về phía Lý Trân.

Vài cung nữ chạy tới dìu Thượng Quan Uyển Nhi dậy, Thượng Quan Uyển Nhi sợ tới mức mặt cắt không còn giọt máu, toàn thân lạnh toát và run lên bần bật, một câu cũng không nói thành tiếng được.

Trong một tình huống kinh thiên động địa như vậy, Võ Tắc Thiên lại thấy rõ ràng là Lý Trân đã giương cung bắn con báo, cung pháp vô cùng chuẩn xác, thân thái bình tĩnh, lực bắn mạnh. Đối với bà như thế là quá đủ rồi, đã để lại cho bà những ấn tượng cực kì sâu sắc.

Chính mắt nhìn thấy Lý Trân trong tình hình vô cùng nguy cấp đã cứu được Thượng Quan Uyển Nhi, Võ Tắc Thiên vuốt vuốt ngực thở phào nhẹ nhõm rồi ra lệnh:

- Không được hại cậu ấy.

Lúc này Cao Diên Phúc cũng đã nhận ra Lý Trân, trong lòng ông ta nửa mừng nửa lo. Lo vì Lý Trân tự tiện xông vào rồi bắn tên ngay trước mặt hoàng thượng, nếu truy cứu thì tội này phải chém đầu. Vui vì Lý Trân trong tình huống ngàn cân treo sợi tóc đã ra tay rất quyết đoán và cứu được Thượng Quan Uyển Nhi.

Nhưng ông không rảnh mà bận tâm tới Lý Trân, ông vội vàng lệnh cho quân lính đỡ Thánh thượng lên lều lớn, rồi sai người đưa Thượng Quan Uyển Nhi vào trong lều vải, cho gọi ngự y tới để chữa trị cho nàng, cả khu cấm trại nào loạn cả lên.

Vi Đoàn Nhi đứng một bên khiếp sợ nhìn Lý Trân, nàng ta đang giận tím mặt, tên tiểu tử khốn kiếp này không ngờ ăn cây táo lại rào cây sung, hấn ra tay cứu Thượng Quan Uyển Nhi làm hỏng cả kế hoạch của mình.

Vi Đoàn Nhi giậm chân tức tối, lửa trong lòng không có cách nào dập, ả liền quay người tát cung nữ đang đứng bên cạnh mình.

116. Chương 116: Phong Thuởng Bất Ngờ.

Lúc Lý Trân bị bọn thị vệ bao vây tại một cái lán nhỏ, cách chỗ của Võ Tắc Thiên không xa, do khi Lý Trân phóng tên hạ gục con báo thì Võ Tắc Thiên cũng đứng cách đó chỉ độ một trăm bước chân. Hành động này của Lý Trân đã phạm vào tội cấm động võ khi gần Thiên tử trong vòng một trăm bước chân, nếu như không được Thiên tử hạ chiếu khoan dung thì hẳn không thể có được tự do.

Lý Trân ngồi trong lán trầm tư suy nghĩ về những hậu quả sẽ đến với mình, Tiết Hoài Nghĩa đưa ra ý kiến đi sẵn, mục đích chẳng qua cũng chỉ là mượn cơ hội này để tiêu diệt Thượng Quan Uyển Nhi.

Dù cho bản thân đã mơ hồ cảm nhận được Vi Đoàn Nhi và Tiết Hoài Nghĩa có mưu đồ với nhau nhưng cũng không thể nào nghĩ tới khả năng bọn họ có thể lợi dụng mãnh thú để thực hiện mưu đồ của mình, cũng may là tỷ phu Tào Văn lúc ở Võ phủ bị mãnh thú làm cho kinh hãi, mới giúp Lý Trân sau khi gặp Võ Phù Dung đã hiểu ra vấn đề nhanh như vậy.

Tuy nhiên việc này cũng đã làm ối quan hệ của Võ Phù Dung và Tiết Hoài Nghĩa bị bại lộ, vấn đề hiện tại chính là hẳn có muốn nhân cơ hội này mà vạch trần sự thật hay không mà thôi.

Dù nghĩ là như vậy nhưng lý trí nói cho hẳn biết, trừ khi Võ Tắc Thiên chết tâm với Tiết Hoài Nghĩa, không thì hẳn không thể có cơ hội lật đổ Tiết Hoài Nghĩa được mà ngược lại còn đưa mình vào tử địa.

Đang nghĩ ngợi thì bỗng nhiên từ trong lều Võ Du Tự bước tới, Lý Trân vội vàng đứng dậy thi lễ.

Võ Du Tự cười rồi khoát tay nói:

- Mau ngồi xuống đi!

Lý Trân qua nét mặt của Võ Du Tự thì biết rằng bản thân không hề gây ra chuyện phiền phức gì, nếu không thì y đã ưu phiền mà đi tới rồi liên tục than thở, Võ Du Tự không phải là con người nham hiểm, có vấn đề gì cũng đều bộc bạch hết ra vẻ bề ngoài.

Võ Du Tự bước đến rồi ngồi đối diện với Lý Trân, y trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

- Chuyện này thật ngoài sức tưởng tượng của mọi người, không phải là cậu đi ra ngoài đi săn sao? Sao đúng lúc cấp bách lại có thể có mặt kịp thời vậy.

Đội lát nữa có lẽ Thánh thượng sẽ đích thân đến hỏi người tên Lý Trân làm Thiên Ngưu Vệ Tướng quân, Võ Du Tự nhất định phải nắm rõ được mọi chi tiết của sự việc.

Lý Trân cười nói:

- Tướng quân đơn giản là muốn biết chân tướng hay là muốn nghe ta kể vắn tắt lại mọi chuyện?

Võ Du Tự nhìn sâu vào đôi mắt của Lý Trân rồi nói:

- Người cứ nói tất cả những gì đã xảy ra đi, còn sự tình ẩn đằng sau ta không quan tâm.

- Nếu đã như vậy thì ty chức xin được thành thực bẩm báo!

Lý Trân liền kể lại cho Võ Du Tự nghe chuyện bọn hắc bị đàn sói tấn công trong rừng, rồi chuyện phát hiện ra những kẻ điều khiển đàn sói đó, đem tất cả kể lại một cách tỉ mỉ, chỉ duy có việc nhìn thấy Võ Phù Dung và Vi Đoàn Nhi là không nói ra mà thôi.

- Bởi vì ty chức nhìn thấy một hình nhân có cách trang điểm có nét giống với Thượng Quan xá nhân nên mới ý thức được Thượng Quan Uyển Nhi ắt sẽ gặp phải nguy hiểm, do đó tức tốc trở về và may sao vừa kịp cứu Thượng Quan xá nhân.

Trầm tư một lúc lâu, Võ Du Tự lắc đầu nói:

- Việc người phát hiện ra kẻ có thể điều khiển những con thú tuyệt đối không được nói ra, nếu nói ra ta e rằng sẽ dẫn tới một cơn mưa máu, không biết bao nhiêu người vô tội sẽ phải đầu rơi máu chảy. Hãy nhớ kĩ việc người trở về là do mệnh lệnh của ta, ta sẽ che chắn cho người.

Lý Trân im lặng rồi gật đầu, kì thực đây cũng là điều hắc đang nghĩ tới.

Lúc này một gã thị vệ tiến vào và nói lớn:

- Võ tướng quân, Thánh thượng có khẩu dụ cho truyền Lý Trân tới gặp.

- Ta biết rồi, người cứ lui ra đi!

- Nhớ kĩ lời ta vừa nói.

Võ Du Tự vỗ vỗ bờ vai Lý Trân rồi nói:

- Đừng cuống, cứ mặc kệ cho người ta nói gì thì nói, nhưng ta tin chắc rằng việc người cứu Thượng Quan xá nhân sẽ làm cho Thánh thượng cảm thấy vô cùng cảm kích.

...

- Trong vòng trăm bước quanh Thánh thượng mà dám phóng tên, đó là tội chết. Hơn nữa đây là tội không thể dung thứ, nhất định phải xử tử kẻ này.

Ở đại trường Kim Đỉnh, Tiết Hoài Nghĩa đang liều mạng thuyết phục Võ Tắc Thiên xử tử Lý Trân, trong lòng hắc thực sự cảm thấy vô cùng uất hận, kế hoạch hắc đã bố trí tỉ mỉ như vậy, chắc hắc sẽ thành công vậy mà vào giây phút cuối cùng lại bị Lý Trân phá hỏng, vậy làm sao có thể không khiến hắc cảm phần được cơ chứ, bởi vậy hắc vin vào cái cớ này để thuyết phục Võ Tắc Thiên xử Lý Trân.

Song Võ Tắc Thiên chỉ cúi đầu phê duyệt tấu chương mà không có bất cứ phản ứng nào trước lời thuyết phục của hắc, cứ như là bà không hề nghe thấy hắc nói gì vậy. Thấy vậy Vi Đoàn Nhi đang đứng phía sau cũng cảm thấy lo lắng, nàng rất hiểu tâm tư của Võ Tắc Thiên, hiện giờ không ban thưởng cho Lý Trân thì thôi, sao có thể xử trí hắc được.

Vi Đoàn Nhi liều mạng nhìn Tiết Hoài Nghĩa rồi nháy mắt, ra hiệu cho hắc không nên nói nữa, tuy nhiên Tiết Hoài Nghĩa giờ đã bị cơn giận dữ làm cho không còn tỉnh táo nữa, bởi vậy hắc sao có thể nhìn cái nháy mắt ra hiệu của Vi Đoàn Nhi.

Hắc không cam lòng, tiếp tục thuyết phục:

- Bệ hạ, chuyện này không thể để như thế này được, nếu bệ hạ không nghiêm trị hắc thì ắt sau này sẽ có nhiều người vi phạm điều cấm này, vậy đây chính là thích khách rồi.

- Khụ! Khụ!

Vi Đoàn Nhi rất cục không kìm nổi, nhẹ nhàng ho khan hai tiếng. Tiết Hoài Nghĩa lúc này mới như bừng tỉnh, hần ngoái đầu nhìn Vi Đoàn Nhi song cũng không hiểu ý tứ của Vi Đoàn Nhi là như thế nào, hần bèn quay người nháy mắt mấy cái, mấp máy môi khẽ hỏi Vi Đoàn Nhi xem nàng có ý gì?

Lúc này bỗng nhiên Võ Tắc Thiên hướng ánh mắt của mình lên, ánh mắt lợi hại nhìn chăm chăm Tiết Hoài Nghĩa, dù cho Vi Đoàn Nhi đang đứng ở sau lưng nhưng qua nét mặt của Tiết Hoài Nghĩa bà chắc chắn cũng đoán được hai kẻ này đang muốn làm cái gì.

Dám ở trước mặt bà mắt la mày lém với nhau, Võ Tắc Thiên vô cùng tức giận, bà dùng cây thước chặn giấy đập mạnh xuống bàn, “Bang”, một âm thanh chứa đầy uy lực vang lên khiến cho cả Tiết Hoài Nghĩa và Vi Đoàn Nhi sợ hãi run rẩy cúi đầu.

Võ Tắc Thiên chỉ vào Tiết Hoài Nghĩa rồi hét lên, ra lệnh cho thị vệ:

- Đem hần ra ngoài cho trẫm.

Vài tên thị vệ tiến đến khẽ đẩy Tiết Hoài Nghĩa, Tiết Hoài Nghĩa vẻ mặt xấu hổ, rồi lui nhanh. Vi Đoàn Nhi cũng sợ tới mức ngã quỵ xuống đất, Võ Tắc Thiên nhìn về phía ả rồi quát lớn:

- Người và hần còn dám câu kết với nhau à, cẩn thận không ta lột da người đó!

- Nô tì không dám!

- Cút!

Võ Tắc Thiên hận là không thể tát lật mặt con tiện tì này, chỉ vì là thân phận hoàng đế nên bà đành nén lại cơn giận trong lòng.

Vi Đoàn Nhi bị dọa sợ đến mức mặt trắng bệch, ả vội vàng hấp tấp bước đi, Võ Tắc Thiên thở dài, tâm trạng mang đầy hờn giận, quá nhiều chuyện đang chất chứa trong nội tâm, chỉ có điều..... Võ Tắc Thiên giận tím mặt lắm lắm:

- Xem ra trẫm đã để hần quá xác láo rồi.

Bà lại hỏi ngự y Thẩm Nam Mậu đang đứng ngay trước cửa:

- Uyển Nhi sao rồi?

Thẩm Nam Mậu hướng về phía Võ Tắc Thiên bẩm báo về tình hình sức khỏe của Thượng Quan Uyển Nhi, vội vàng tiến lên phía trước nói:

- Khởi bẩm bệ hạ, Thượng Quan xá nhân khi bị con báo vồ tới, vai trái bị móng vuốt sắc nhọn của nó quẹt qua làm bị thương, còn lại thì đều ổn.

- Trạng thái tinh thần thì sao?

Võ Tắc Thiên lại hỏi một cách đầy quan tâm.

Thẩm Nam Mậu bẩm:

- Thượng Quan xá nhân thực sự rất kiên nghị, nếu là người khác thì có lẽ đã sợ tới mức hồn xiêu phách lạc rồi. Nàng chỉ bị sợ hãi một chút, hiện giờ thần trí đã hoàn toàn bình thường, nàng còn nhờ thần chuyển lời tới Hoàng thượng rằng nàng ổn, Thánh thượng không cần quá lo lắng cho nàng

Võ Tắc Thiên vui mừng gật đầu nói:

- Để ta sẽ đi thăm hỏi tình hình sức khỏe của Uyển Nhi.

Trên chiếc bàn Võ Tắc Thiên thường ngồi làm việc có một quyển tấu, đây chính là bản tin chiến sự được ghi chép một cách tỉ mỉ về cuộc chiến của Đôn Hoàng vào mùa xuân, bà lật đến tờ thứ hai, trên mặt giấy được viết một hàng chữ rõ ràng, nghĩa sĩ Lý Trân đơn thương độc mã giết chết quân giặc Đột Quyết, đã lập nhiều chiến công cho Đôn Hoàng.

Trong phần báo cáo này đã năm lần nhắc đến cái tên Lý Trân, đây là do Cao Diên Phúc nói cho bà biết, Lý Trân từng lập nhiều chiến công trong cuộc chiến bảo vệ Đôn Hoàng, bà đã cho người đi tìm bằng được tin báo cáo này.

Hơn nữa Cao Diên Phúc còn nói cho bà biết, lúc trước ông ta phụng chỉ tới Đôn Hoàng đi sứ, đã bị bọn thám báo Thổ Phiên tập kích suýt nữa thì bỏ mạng, ông ta còn sống được đến lúc này cũng là do Lý Trân cứu, việc này Võ Tắc Thiên nghe Cao Diên Phúc báo cáo, nhưng thật không ngờ đến hôm nay trong tình cảnh ngàn cân treo sợi tóc, thanh niên này lại một lần nữa cứu mạng Thượng Quan Uyển Nhi.

Võ Tắc Thiên đánh một vòng tròn mực đỏ quanh cái tên Lý Trân rồi hỏi:

- Thị vệ Lý Trân tuyên vào đã tới chưa?
- Khởi bẩm, hắn đã ở ngoài cửa đợi khá lâu rồi.

Võ Tắc Thiên buông bút nói:

- Tuyên hắn vào yết kiến.
- Bệ hạ có chỉ, tuyên Thiên ngự thị vệ Lý Trân vào yết kiến.

Không bao lâu sau khi giọng của tên thị vệ vừa dứt, Lý Trân dưới sự hộ tống của vài tên thị vệ bước vào trong lều lớn, ngay khi này hắn đã được một gã hoạn quan giảng giải những lễ nghi khi lần đầu tiên diện kiến Thánh thượng.

Đương kim Thiên tử là người cực kì chú ý đến lễ tiết, hơn nữa lại là người tinh tế nên ai có chút gì đó bất kính đều bị bà nhìn ra ngay.

Lý Trân cúi đầu đi vào lều lớn, hắn đã tìm được vạch màu hồng trên mặt thảm, theo lễ nghi thì hắn không được vượt quá khoảng cách từ vạch này tới chỗ Võ Tắc Thiên ngồi, nếu phạm phải điều này thì kiểu gì cũng bị đánh chết, bởi vậy hắn nhớ rất kĩ điều này.

Những lễ tiết cần chú ý thì thật là quá phiền phức, hắn cuối cùng rút ra một câu: “Lễ nhiều người không trách!”

Lý Trân tiến tới rồi quỳ xuống chấp tay thi lễ:

- Vi thần Lý Trân bái kiến Hoàng Đế Bệ Hạ, chúc bệ hạ vạn tuế vạn tuế vạn tuế!

Võ Tắc Thiên cười tủm tỉm nói:

- Lý thị vệ miễn lễ, mau bình thân.

Lý Trân chậm rãi đứng lên, thối lui qua một bên đứng khoanh tay. Võ Tắc Thiên đánh giá về Lý Trân một cách rất cẩn thận, trước mặt bà Lý Trân đã bắn chết con báo để cứu Thượng Quan Uyển Nhi.

Sự tình đã qua nhưng Lý Trân bay người trong không trung rồi giương cung bắn tên một cách đầy tự nhiên phóng khoáng, đối mặt với con báo tinh thần của hắn bình tĩnh vững chắc tựa như núi, điều này để lại những ấn tượng cực kì sâu sắc cho Võ Tắc Thiên, khiến bà khắc ghi sâu trong đầu.

Loại vẽ đẹp kỹ năng võ thuật này làm bà cảm thấy vậy là quá đủ rồi, bà là nữ nhân, đối với những mỹ cảm này thì thật càng thêm phần tinh tế.

Người đứng trước mặt có dáng vẻ cao lớn trẻ tuổi và tỏ ra vô cùng cung kính nhưng những cảm xúc tinh tế của Võ Tắc Thiên có thể giúp bà hiểu thấu tâm can của Lý Trân.

Bộ dạng của Lý Trân không phải là quá toàn mỹ, làn da cũng không phải là quá trắng, thậm chí còn hơi đen đen, nhưng gương mặt góc cạnh vô cùng nam tính chứ không đã tính như Tiết Hoài Nghĩa.

Có lẽ lý do khiến Võ Tắc Thiên có thiện cảm với Lý Trân là đôi mắt, bà lại càng thích hơn nữa đó chính là Lý Trân không giống với những kẻ trẻ tuổi khác.

- Người chính là người Sa Châu Đôn Hoàng?
- Vâng! Vi thần từ nhỏ đã sống và lớn lên ở Đôn Hoàng.

Lý Trân trả lời đầy bình tĩnh.

Võ Tắc Thiên đã xem qua lý lịch của hần, người Đôn Hoàng, tổ phụ Lý Đan Bình là Bác sĩ Sa Châu Châu Học, môn đệ thư hương, song tôn tử lại cưới ngựa bắn cung rất tài.

Tuy nhiên Võ Tắc Thiên cũng không cảm thấy kì quái, Lý Trân xuất thân từ Lý thị Lũng Tây, gia tộc của hần trước tới giờ sản sinh ra rất nhiều mãnh tướng, Lý Quảng lấy cưới ngựa bắn cung mà làm nên danh tiếng trong lịch sử há không phải là tổ tiên của Lý Trân hay sao?

Võ Tắc Thiên nở nụ cười hiền hậu rồi nói:

- Người chính là người đã lập nhiều chiến công trong cuộc chiến bảo vệ Đôn Hoàng, đáng lẽ ra phải phong thưởng cho người, nhưng mọi người lại không tìm thấy người ở đâu cả, thật không ngờ người lại ở ngay gần trăm đây, hay là người định đợi trăm đến tìm người để phong thưởng chăng?

Lý Trân hoảng sợ vội vàng nói:

- Vi thần không dám!

- Người là con dân của trăm, không gì là trăm không thể phong thưởng cho người cả, chỉ có điều hiện giờ huân quan cũng đã tràn lan rồi, đến những kẻ hào phú ở địa phương cũng có được danh phong Trạ Quốc thì ta tin rằng người cũng không muốn cùng một giuộc với những kẻ như vậy.

Lời nói của Võ Tắc Thiên rất chậm rãi nhưng dường như từng lời từng chữ đi thấu vào tâm khảm của Lý Trân. Hần thầm nghĩ hóa ra là Hoàng thượng cũng biết mình có tham gia vụ án Xá Lợi.

Nhưng Võ Tắc Thiên không nói tiếp tới việc Xá Lợi, chủ đề câu chuyện lập tức được chuyển, bà lại chậm rãi nói:

- Người đã cứu Uyển Nhi một mạng, trăm rất cảm kích, người muốn trăm phong thưởng cho người như thế nào cứ nói?

Lý Trân lắc đầu nói:

- Khởi bẩm bệ hạ, thần là Thiên Ngưu Bị Thân, việc cứu người là trách nhiệm và phận sự của thần, vì vậy không đòi hỏi bệ hạ phong thưởng gì.

Võ Tắc Thiên vui vẻ nói:

- Anh đừng giết giặc, vì nước báo ân, đừng cảm cứu Thượng Quan xá nhân, tận tâm với chức trách, nếu như trăm không phong thưởng cho người thì cũng đồng nghĩa với việc trăm không làm tròn chức trách của mình rồi.

Võ Tắc Thiên khoanh tay rồi bước đi hai bước, trăm tư một lát rồi quay đầu nói:

- Lý Trân nghe phong!

Lý Trân tiến lên một bước rồi quỳ một gối xuống đất:

- Có vi thần!

Võ Tắc Thiên quay người nhìn hần nói:

- Đôn Hoàng Lý Trân có công trong cuộc chiến bảo vệ biên cương, trăm phong tước cho người làm Khai quốc Huyện nam để ngợi khen những công lao của người.

Trong lòng Lý Trân thực sự chấn động, không ngờ mình lại được phong tước vị, tuy rằng Khai quốc Huyện nam chỉ là tước vị cửu đẳng, tước vị tuy thấp nhưng tiền tài bổng lộc so với huân quan thì nhiều hơn nhiều.

Trong Thiên Ngưu Vệ cũng chỉ có tướng quân Võ Du Tự là được phong làm Khai quốc Huyện bá, hơn nữa Võ Tắc Thiên cũng vô cùng nghiêm túc trong việc lấy quân công để trao tặng ỉnh.

Lý Trân vội vàng chấp tay nói:

- Vi thần tạ ơn bệ hạ chi phong!

Võ Tắc Thiên ngồi xuống cười nói:

- Nhưng còn việc người cứu Thượng Quan Uyển Nhi ta cũng nhất định phải ban thưởng, vậy trăm ban thưởng người cái gì đây?

Ánh mắt của bà dừng lại ở chiếc thước chặn giấy đặt ở trên bàn, đây là chiếc thước bạch ngọc mà bà vô cùng yêu quý, bà vốn là dự định sẽ thưởng cho Thượng Quan Uyển Nhi, vậy nếu người trẻ tuổi trước mặt này đã cứu Thượng Quan Uyển Nhi một mạng thì tại sao không tặng hẳn phần thưởng này.

Võ Tắc Thiên lấy chiếc thước chặn giấy ra rồi đưa cho hắn:

- Đây là vật trăm vô cùng yêu quý, bây giờ ban thưởng cho người, hy vọng người cũng giống như cây thước này, làm một bậc chính nhân quân tử và không làm trăm thất vọng.

Một tên thái giám tiến lên tiếp nhận chiếc thước chặn giấy bằng bạch ngọc rồi chuyển cho Lý Trân, Lý Trân quỳ gối đưa hai tay lên cao đỡ lấy chiếc thước rồi trăm giọng nói:

- Vi thần tạ ơn bệ hạ, xin khắc ghi lời dặn dò của người.

Phong và thưởng đều đã có, Lý Trân đang chuẩn bị cáo lui nhưng Võ Tắc Thiên lại nói thêm một câu làm hắn thất kinh giật mình mà suýt chút nữa đánh rơi chiếc thước xuống đất.

Võ Tắc Thiên ánh mắt như đang cười, nhìn hắn chăm chú rồi nói:

- Từ hôm nay trở đi, người đến bên trăm đảm nhiệm Thiên Ngưu Bị Thân của trăm.

117. Chương 117: Thước Chặn Giấy Bạch Ngọc.(1)

Hiệu suất của Võ Du Tự có thể nói là hạng nhất, chưa đến nửa canh giờ mà y đã có thể tiến hành đầy đủ mọi thủ tục cho việc Lý Trân nhậm chức.

Giữ chức Thiên Ngưu thị vệ ở bên cạnh Võ Tắc Thiên có tất cả bốn mươi lăm người, ai nấy võ nghệ đều rất cao cường, xuất thân đều là hậu duệ dòng dõi quý tộc. Chỉ có Lý Trân là người duy nhất xuất thân từ thường dân mà còn là thị vệ duy nhất có được tước vị.

Bốn mươi lăm người này chia làm hai bộ phận. Một bộ phận là Túc Vệ gồm ba mươi sáu người chia làm ba ca ngày đêm bảo vệ Võ Tắc Thiên, còn lại tám người là Tán Vệ, những người này không có nhiệm vụ cố định, công việc của họ là giải quyết những sự vụ nhất thời, và bây giờ Lý Trân trở thành người thứ chín trong nhóm Tán Vệ.

Được giữ chức Thiên Ngưu Bị Thân và luôn được bên cạnh Võ Tắc Thiên đương nhiên là điều vô cùng vinh quang, không chỉ có địa vị rất à còn được đãi ngộ rất tốt.

Tổng cộng tất cả các khoản như bổng lộc hàng tháng, lương thực và một số khoản vặt vãnh khác thì một tháng cũng lên đến 60 quan tiền, cuối năm còn được cấp trăm thạch gạo và cấp năm khoảnh vĩnh nghiệp điền, tương đương với Giáo Ủy lục phẩm.

Nhưng Lý Trân lại chẳng hề cảm thấy vui vẻ, việc tiến cung và giữ chức thị vệ vốn cũng chỉ là tính toán tạm thời trước mắt mà thôi. Hắn và Thượng Quan Uyển Nhi cũng đã nói rõ với nhau, nhiều nhất thì cũng chỉ làm vài tháng thôi rồi xin từ chức không làm nữa, thật không ngờ bây giờ hắn lại được phong làm Thiên Ngưu Bị Thân của Võ Tắc Thiên, do đó bây giờ có muốn từ chức cũng không phải là dễ đâu.

Bây giờ hắn đã có doanh trường riêng của mình, không phải nằm chen chúc ba người một trường như trước nữa, có thể coi đây là một đãi ngộ tốt.

Trong doanh trường được phủ một tấm da dê, chiến mã của hắn được buộc ngoài cửa của trường vải. Trong trường vải về cơ bản là không có vật dụng gì của gia đình, chỉ có một cái hòm gỗ cho hắn đựng đồ đạc cá nhân, còn lại cung tên và trường kiếm thì được treo trên trường.

Lý Trân ngồi xếp bằng trên tấm nệm da dê rồi cẩn thận ngồi tỉ mỉ vuốt ve cây thước chặn giấy bạch ngọc mà Võ Tắc Thiên tặng cho hắn. Cây thước dài chừng một thước, được làm từ bạch ngọc Hòa Điền cao cấp, nhẵn nhụi như mỡ dê, nếu nhìn thoáng qua thì phía trên mặt khắc đầy hình phượng hoàng, nhưng nếu nhìn kĩ thì đó chính là một bức tranh Bách phượng giành vũ, được vẽ rất tỉ mỉ và tinh xảo, nhìn cực kì sống động.

Song Lý Trân lại cảm thấy rất bình tĩnh, việc được phong thưởng mặc dù có thể làm hắn nhất thời vui mừng, nhưng sau khi bình tĩnh lại và suy ngẫm thì lại cảm thấy có chút gì đó gọi là mất mát.

Tuy rằng hắn đã có được tước vị mà ai cũng mong muốn có được, lại còn trở thành một người có địa vị rất cao và luôn được ở bên cạnh hoàng đế làm thị vệ, nhưng hắn đã mất đi tự do, và không thể giống như trước đây, muốn làm gì theo ý mình cũng được.

Cái này người ta gọi là có cái được thì cũng phải có cái mất. Lúc này hắn cảm thấy sau lưng dường như có động, hắn quay đầu lại và đập vào mắt mình là một cung nữ với khuôn mặt ửng đỏ đang đứng ở trước cửa, trên gương mặt còn hiện lên vẻ bất an.

- Xin hỏi có chuyện gì vậy?

Lý Trân mỉm cười rồi hỏi.

- Thượng Quan xá nhân... ời ngài qua.

Lý Trân lập tức nhớ ra đây là Tiểu Nga, người cung nữ luôn ở bên cạnh Thượng Quan Uyển Nhi, hắn vội đứng dậy, Tiểu Nga hướng về phía Lý Trân rồi thì lễ nói:

- Mời ngài đi theo ta.

Tiểu Nga dẫn hắn tới lều lớn của Thượng Quan Uyển Nhi. Lều của Thượng Quan Uyển Nhi ở trong Cẩm trung, cùng một chỗ với lều của Võ Tắc Thiên, tính ra chỗ này có trên dưới trăm lều và tất cả được bao quanh bởi hàng rào, ngày đêm có thị vệ canh phòng nghiêm ngặt.

Cho dù Lý Trân đã trở thành Thiên Ngưu Bị Thân của Võ Tắc Thiên thì cũng không được dựng trại để ở trong khu vực này, chỉ có thể ở Cẩm trung khi đang trực, bắt buộc phải dựng trại ở phạm vi bên ngoài.

Song hắn có một tấm ngân bài, trên ngân bài đánh số 174, khi có ngân bài này thì có thể tự do xuất nhập Cẩm trung.

- Thượng Quan xá nhân sức khỏe ra sao rồi?

Lý Trân thấp giọng hỏi.

Khi giường cung bắn chết con báo, hắn đã nhìn thấy trên vai của Thượng Quan Uyển Nhi có một vết máu, dường như nàng đã bị bộ móng vuốt sắc nhọn của con vật cào trúng, do đó điều này làm cho hắn có chút lo lắng.

- Ngự y nói cũng không có gì đáng ngại, đã kê thuốc và vài ngày nữa sẽ khỏi.

Lý Trân yên lặng gật đầu rồi đi theo Tiểu Nga vào lều lớn, trong trướng nồng nặc một mùi thuốc đông y, vài cung nữ đang thu dọn những vật phẩm hỗn độn trong trướng.

Thượng Quan Uyển Nhi mặc một bộ quần áo ngắn bằng gấm trắng, ngồi trên một tấm đệm, một cung nữ đang tỉ mỉ chải tóc cho nàng. Có lẽ vì đã bị dọa cho quá sợ hãi nên sắc mặt của nàng hiện giờ hơi tái hơn một chút, tuy nhiên ánh mắt nàng lại rất bình tĩnh.

Lý Trân đã từng chứng kiến tỉ phu của mình là Tào Văn bị con báo tấn công. Nếu đem so sánh với trường hợp của Thượng Quan Uyển Nhi hiện nay thì Thượng Quan Uyển Nhi tinh thần tốt hơn nhiều và hơn nữa nàng còn bị mãnh thú đã được huấn luyện tấn công.

Thượng Quan Uyển Nhi ngẩng đầu nhìn thấy Lý Trân, ánh mắt nàng lộ vẻ cảm kích nhưng rất nhanh ánh mắt đó lại trở về với vẻ bình thường, thấy trên người hắn bây giờ là bộ giáp của Thiên Ngưu Bị Thân thị vệ nàng hiểu ý và cười, nàng nói:

- Phải rồi, giờ là thị vệ của Thánh thượng thì tinh thần và sức mạnh không giống lúc trước rồi.

Những lời nói này khiến Lý Trân có phần nhẹ nhõm, xem ra nàng không có vấn đề gì, hần vội bước tới rồi khom người thi lễ:

- Tham kiến Thượng Quan xá nhân!

Thượng Quan Uyển Nhi khoát tay, nàng cười một hồi lâu rồi nói:

- Ngồi xuống đi, đứng cao như vậy ta cảm thấy có chút áp lực.

Lý Trân ngồi xuống mặt thăm bên cạnh Thượng Quan Uyển Nhi, cung nữ mang tới hai chén trà nóng, Thượng Quan Uyển Nhi uống một ngụm trà rồi chậm rãi nói:

- Ôn cứu mạng của người ta sẽ luôn khắc ghi trong lòng, ta cho rằng việc người hạ con báo cứu ta tuyệt nhiên không hề nằm trong phận sự của người.

Lý Trân không biết phải nói thế nào mới hợp lý, một lúc lâu sau hần mới hỏi:

- Tình trạng vết thương của xá nhân không đáng lo sao?

- Cũng không có gì nghiêm trọng lắm, tuy da bị cào rách một chút, nhưng ơn giời không bị chảy máu.

Nói đến đây dường như trong mắt của Thượng Quan Uyển Nhi ánh lên vẻ thù hận, nàng cắn chặt răng nói:

- Thượng Quan Uyển Nhi ta đây từ trước đến nay ân oán phân minh, người kính ta một thước, ta trọng y một trượng, người chọc ta một gậy thì ta sẽ đập lại một đao, mối hận này ta sẽ khắc ghi.

Lý Trân vốn định nói cho nàng biết một số chuyện nhưng xem ra nàng cũng đã tường tận mọi thứ rồi, do đó Lý Trân không nói thêm lời nào nữa. Lúc này Thượng Quan Uyển Nhi vừa cười vừa nói:

- Vừa rồi Thánh thượng tới thăm ta và nói cho ta biết chuyện của nhà người, nghe nói người đã tặng cho người cây thước chặn giấy rồi phải không?

118. Chương 118: Tin Tức Đến Rồi.

Kết quả ngày đầu tiên của cuộc thi sản thú được tuyên bố, hầu hết binh sĩ đều không hề bất ngờ với kết quả, dường như ai nấy cũng đều đã biết phần thắng thuộc về ai.

Song kết quả lại nằm ngoài dự đoán của mọi người, Thiên Ngưu Thị Vệ Lý Trân vì sản được mãnh hổ nên đã giành được ngôi đầu trong ngày thi đầu tiên.

Mặc dù chỉ là thành tích cá nhân, nhưng cũng làm nở mày nở mặt đám Thiên Ngưu Thị Vệ, mọi người đều hoan hô và cùng xúm vào công kênh Lý Trân lên.

Tối hôm đó, Lý Trân trở thành tiêu điểm của buổi yến tiệc, mọi người ai nấy đều đang bàn luận về kì tích mà hần lập được, tất nhiên không phải việc hần sản được hổ mà là có công cứu Thượng Quan Uyển Nhi, được trọng thưởng.

Những cơ hội kiểu như thế này không phải là ai cũng có thể có được, hơn nữa dù có được cơ hội như vậy đi chăng nữa thì chưa chắc đã nắm bắt được. Lý Trân không chỉ được điều đến làm cận vệ cho Thánh thượng rồi còn được phong tước vị, thật là khiến cho người ta không gì có thể hâm mộ hơn được.

Các tướng lĩnh đều tới chúc rượu Lý Trân, hần uống một hơi bảy tám bát, yến tiệc bây giờ mới bắt đầu nhưng hần dường như đã có cảm giác say đến bảy phần rồi.

Lý Trân đến trốn tại một đồng lửa trại rồi cùng với đám Lý Lâm Phủ và Đỗ Tiến cùng ngồi uống rượu ăn thịt với nhau.

- Đại ca giờ làm cận vệ bên cạnh Thánh thượng, sau này nhớ chiếu cố đến tiểu đệ nhiều hơn nữa nha.

Lý Lâm Phủ trong lòng vô cùng hâm mộ Lý Trân, mặc dù tằng tổ phụ của gã là quận vương nhưng tính đến đời gã thì cũng cách xa lắm rồi, cho nên tước vị quận vương giờ cũng chẳng tới phiên gã, gã giờ đây chưa cần nói đến tước vị mà đến ngay cả huân quan cũng chẳng có.

Cũng chính vì Lý Trân đến sớm hơn họ một bước mà có được tước Khai quốc Huyện nam, sao lại không phải là Lý Lâm Phủ mình đến sớm hơn một bước chứ?

Trong lòng thực sự ngưỡng mộ vì vậy mà cách xưng hô tự nhiên cũng thay đổi theo, lão Lý giờ biến thành đại ca, hi vọng người đại ca này có thể dẫn dắt mình để mình có cơ hội được thăng quan tiến chức.

Lý Trân vỗ vai gã rồi mỉm cười nói:

- Người không cần phải như vậy đâu, không biết chừng một ngày nào đó người có khi còn lên được đến chức Tể Tướng ấy chứ.

- Đại ca đùa gì vậy? Ta làm sao có thể làm Tể Tướng được, đời này lặn lội đến chức Trung Lang Tướng là cũng đủ mãn nguyện lắm rồi.

Lý Lâm Phủ uống thêm vài chén rượu, trong lúc vô ý đã phơi bày hết mục tiêu phấn đấu của bản thân, chỉ cần lên đến Trung Lang Tướng cũng đủ khiến gã hài lòng rồi.

Lúc này một bóng đen gầy gò đang đi tới rồi kéo Lý Trân:

- Lý đại ca, có người cần gặp.

Lý Trân quay đầu lại thì thấy Cao Lực Sĩ đang tới tìm mình bèn vội quay người hỏi:

- Có chuyện gì sao?

Cao Lực Sĩ ghé vào tai hắn nói nhỏ vài câu, Lý Trân sắc mặt bỗng trở nên thay đổi rồi vội hỏi:

- Nàng đang ở đâu?

- Lý đại ca đi theo ta.

Lý Trân gật đầu rồi quay ra nói với đám Lý Lâm Phủ:

- Ta có chút việc phải đi trước, hẹn lát nữa quay lại tiếp tục tán chuyện cùng các người.

Hắn đi theo Cao Lực Sĩ rồi nhằm hướng tây bước đi, đến một nơi hẻo lánh bỗng Cao Lực Sĩ vỗ tay, tiếng vỗ tay vừa dứt, một bóng đen mảnh khảnh từ sau doanh trại chạy tới kéo Lý Trân lại, trong lòng đầy ủy khuất nói:

- Huynh thật là vô tình vô nghĩa, một mình ở nơi này ăn chơi đàn đúm mà không hề nghĩ đến ta.

Hóa ra đúng là Dịch Yến, nàng đang khoác trên người bộ quần áo của thị vệ, bên hông còn đeo đồng bài của Lý Trân rồi trà trộn vào doanh trại.

Lý Trân nắm lấy đôi tay lạnh lẽo của nàng, trong lòng vừa vui mừng nhưng cũng vừa áy náy, vội vàng nói:

- Muội đi theo ta.

- Huynh muốn đưa ta đi đâu?

Đang ở trong doanh trại của thị vệ, xung quanh lại toàn là nam giới, bởi vậy trong lòng Dịch Yến cũng có chút sợ hãi.

- Đến doanh trại của huynh, chỉ có mình ta ở đó thôi, ngoài ra chẳng có ai cả, để huynh mang uội ăn cái gì đó cho ấm người lại rồi cùng nói chuyện sau.

Dịch Yến nghe Lý Trân nói mình có lẻ riêng thì trong lòng đã cảm thấy không còn sợ hãi, kéo tay Lý Trân rồi nói:

- Để lát nữa muội nói cho huynh biết một tin tức vô cùng quan trọng, đến nghĩ thôi huynh cũng không thể tưởng tượng được ra đâu.

- Được, trước tiên cứ nghỉ ngơi cái đã rồi lát nói chuyện sau.

Hắn đưa Định Yên và Cao Lực Sĩ đến doanh trường của mình, vừa mời đi đến trước cửa doanh trường thì lại nghe tiếng người gọi:

- Lý Trân đại ca.

Lý Trân quay đầu lại nhìn thì thấy một người thiếu niên đầu đội kim quan đứng cách đó không xa, hắn lập tức nhận ra, hóa ra đó là Lâm Truy Vương Lý Long Cơ, ánh mắt của y vừa u buồn lại vừa phẫn nộ, tựa như một tên thiếu niên vừa thua một ván đấu trong trò chơi mã cầu vậy.

- Lý đại ca huynh dạy đệ cưới ngựa bắn cung đi.

Lý Long Cơ lao đến, nắm chặt cánh tay của Lý Trân, trong ánh mắt tràn đầy xúc động rồi cao giọng gào lên:

- Ta muốn tự tay mình bắn cho ả một phát chết tươi để báo thù ấu thân của mình.

Lý Trân và Cao Lực Sĩ giật nảy mình, Cao Lực Sĩ vội la lên:

- Điện hạ nói nhỏ thôi kẻo người khác nghe thấy bây giờ.

Lý Long Cơ lúc này mới tỉnh ngộ rồi cảm kích hướng tới Cao Lực Sĩ gật đầu, giọng nói nhỏ lại, nghiêng rằng nghiêng lợi nói:

- Lý đại ca ta phải tự tay mình bắn chết ả.

Lý Trân chần chờ một lát rồi gắng hỏi:

- Điện hạ, người định bắn chết ai??

- Mụ ta so với rắn độc còn độc ác hơn gấp trăm vạn lần, mụ bắt đi mẫu thân và đại nương của ta rồi vu cáo hãm hại bọn họ, cũng chính mụ là kẻ đã ra tay giết chết mẫu thân của ta.

Lý Trân thở phào, hắn cứ tưởng Lý Long Cơ muốn giết tổ mẫu mình, xem ra người mà Lý Long Cơ đang nhắc tới ở đây chính là Vi Đoàn Nhi.

Lý Trân mỉm cười nói:

- Nếu như cậu muốn học, ta đương nhiên sẵn sàng dạy rồi, những cái mà sau này có chính là cơ hội, chúng ta cứ dần dần phần đầu.

Lý Long Cơ vui mừng quá đỗi, y đã biết được sự lợi hại của Lý Trân khi cưới ngựa bắn cung, một tay bắn mù mắt và xuyên não con mãnh hổ, điều này thực sự làm y nể phục vô cùng.

Y quì xuống dập đầu nói:

- Xin sư phụ nhận của đồ nhi này một lạy.

- Không cần như vậy đâu, mau mau đứng lên đi.

Lý Trân vội vàng nâng y dậy, trong lòng cười khổ, thật không ngờ Lý Long Cơ lại trở thành đồ đệ của mình, thực ngoài sức tưởng tượng.

Lúc này chợt một sự xao động thoáng qua trong lòng hắn, hắn không giấu diếm hỏi:

- Phụ vương của cậu có biết chuyện cậu muốn báỉ ta làm sư phụ không?

Lý Long Cơ gật đầu đáp:

- Phụ vương biết tâm nguyện và cũng đã đồng ý.

Trong lòng Lý Trân giờ đây đã rõ, hắn ngẫm nghĩ một chút rồi cười nói:

- Hai ngày nữa đi! Chờ ta xử lý xong những việc lặt vặt đã rồi ta sẽ dạy cho cậu cưới ngựa bắn cung.

Lý Long Cơ rất khó khăn mới được phụ vương chấp nhận ỉnh đi ra ngoài lúc trời tối, trong lòng y vô cùng phẫn chấn, y không muốn trở về sớm như vậy bèn kéo Lý Trân cười nói:

- Sư phụ, chúng ta đến đằng kia nói chuyện đi, rồi tiện thể kể cho đệ tử nghe về những chuyện trước kia.

Lý Trân hiện đang rất muốn nói chuyện cùng Dịch Yến để xem nàng nói chuyện hệ trọng là chuyện gì, vì vậy chẳng có tâm trí nào mà ngồi nói chuyện tào lao với Lý Long Cơ, có lẽ hẳn cũng không muốn làm tổn thương tới tâm hồn của Lý Long Cơ, bèn mỉm cười nói:

- Nhiều khả năng tối nay ta phải trực, đợi vài bữa nữa chúng ta sẽ cùng nhau tán gẫu có được không?

Gương mặt Lý Long Cơ lộ rõ vẻ thất vọng, nhờ đâu mấy bữa nữa phụ vương không cho ra ngoài vào buổi tối thì làm sao, Cao Lực Sĩ đứng bên cạnh nói:

- Điện hạ, chuyện của Lý đại ca ta đều biết, hay là để ta tán gẫu cùng điện hạ.

- Người?

Lý Long Cơ đưa ánh mắt đầy nghi hoặc nhìn về phía tên hoạn quan, lúc này mới để ý đến cậu, dường như cậu ta và mình cũng chạc tuổi nhau, đáng vẻ và gương mặt khá thông minh, Lý Long Cơ cũng không tin lắm bèn quay ra nhìn Lý Trân, Lý Trân thấy vậy thì gật đầu cười.

Lý Long Cơ lại thấy trong lòng phần chấn trở lại:

- Được rồi! người đi theo ta.

Hai người bước nhanh rồi đi tới phía đằng xa, Lý Long Cơ hỏi:

- Người tên là gì?

- Tại hạ là Cao Lực Sĩ là con trai của cao nội thị, thần đã quen Lý đại ca từ lúc ở Đôn Hoàng rồi.

- Vậy người nói thử một câu cho ta xem.

Lý Trân nhìn bóng dáng từ phía sau lưng của hai cậu thiếu niên đã đi xa, trong lòng hẳn cảm thấy có chút kì quái, chẳng lẽ tình bằng hữu giữa hai người lại bắt đầu từ đây sao.

...

Trong doanh trường, Dịch Yến đang ngồi xếp bằng trên tấm thảm lông cừu, nàng đang ăn thịt hươu đã được quay vàng rộm, vừa ăn nàng vừa nhâm nhi rượu bồ đào, nàng nhắm mắt lại để thưởng thức rồi mỉm cười và nói:

- Hình như đều là nữ công của các vị.

Khi nói ra những câu nói này, sắc mặt của nàng từ tái nhợt giờ đây đã chuyển sang hồng hồng, đôi bàn tay bàn chân lạnh lẽo giờ cũng đã ấm dần lên.

Nàng ăn rất ít, chỉ một miếng thịt hươu nhỏ nhỏ cùng vài ngụm rượu cũng đủ làm cho nàng cảm thấy no bụng rồi, nàng nhìn qua vẻ mặt đầy lo lắng của Lý Trân, song trái ngược với điều đó, nàng lại rất bình tĩnh đánh giá doanh trường này.

Hầu như phụ nữ ai cũng vậy cả, trong những tình huống nguy cấp thì lại luôn bị những việc vụn vặt làm xao nhãng tâm trí.

- Cao Lực Sĩ nói cho ta biết huynh đã lên chức, giờ đây làm thị vệ bên cạnh Thánh thượng, nhưng cậu ta chẳng hề nói nguyên nhân vì sao mà huynh lại được thăng chức, vậy huynh nói uội nghe đi có được không?

Dịch Yến nghiêng đầu, vẻ mặt tươi cười pha chút láu cá đang nhìn hẳn:

- Mọi phát hiện ra là huynh rất có duyên với đàn bà con gái, không phải là....

Lý Trân biết rằng nàng lại nghĩ sai, mặc dù hẳn đang rất hồi hộp lo lắng không biết cái tin mà Dịch Yến mang đến rốt cuộc là tin gì, nhưng hẳn hiểu rằng trước khi làm thỏa mãn lòng hiếu kì của Dịch Yến thì không thể có bất cứ một thứ gì cả.

Bất đắc dĩ hẳn chỉ đành giữ vững tinh thần, đem những chuyện đã xảy ra, kể lại một cách tỉ mỉ cho nàng nghe. Đôi mắt của Dịch Yến như hai viên ngọc, chợt bừng sáng lên, dường như có thoáng chút suy nghĩ, sau khi nghe xong câu chuyện của Lý Trân thì trong lòng cũng đã không còn quá quan tâm đến lý do vì sao Lý Trân lại được thăng quan rồi.

- Huynh thử nghĩ xem tại sao khi sẵn thú Vi Đoàn Nhi lại không nhận ra huynh chứ?
- Ta nghĩ có lẽ nguyên nhân là Võ Phù Dung đang ở đó nên không tiện, người phụ nữ này rất chú trọng đến việc bảo vệ những điều cơ mật của bản thân.

Địch Yến nghe xong lắc đầu nói:

- Không phải như vậy đâu, về việc này muội phải nói cho huynh rõ chân tướng mọi việc mới được, người đó không phải là Vi Đoàn Nhi mà là Vi Viên Nhi.

Lý Trân được một phen bất ngờ lớn, mắt tròn xoe ngạc nhiên nói:

- Muội nói sao, Vi Đoàn Nhi và Vi Viên Nhi lại có thể giống nhau đến vậy sao?
- Hai người bọn họ là hai chị em sinh đôi, bộ dạng giống nhau như đúc, đến cả giọng nói cũng giống nhau. Vì là hàng xóm của họ nói uội muội mới biết, đến cả cha mẹ của bọn họ, lúc họ còn nhỏ cũng không tài nào phân biệt được ai là chị ai là em cả, chỉ có một khác biệt duy nhất đó chính là vết sẹo ở trên mũi, nếu huynh có cơ hội...

Địch Yến bỗng nhiên mặt ửng đỏ, nàng vội vàng khoát tay nói:

- Ta chỉ là vô tâm mà nói như vậy thôi chứ không giống như những gì huynh đang nghĩ đâu.

Mặc dù cảm giác say trong Lý Trân chỉ còn lại năm phần nhưng đủ để khiến hấn đêm nay phải lâm vào thế đứng núi này trông núi kia, hấn kéo tay Địch Yến, hai người mặt đối mặt, tay nắm chặt tay.

Địch Yến ngơ ngác nhìn hấn, đôi mắt xinh đẹp của nàng hiện lên vẻ thẹn thùng e lệ, Lý Trân nhẹ nhàng vuốt khuôn mặt trái xoan của nàng, sự tiêu tụy trên khuôn mặt đủ để nói lên rằng mấy ngày nay nàng đã vất vả nhiều rồi, điều này làm cho Lý Trân cảm thấy vô cùng thương nàng.

Lý Trân nhẹ nhàng ôm Địch Yến vào trong lòng, Địch Yến toàn thân như khẽ run lên, áp má vào ngực hấn, giây phút này đến thật tự nhiên, như vậy cũng đủ làm cho trái tim của cả hai tự ngầm hiểu.

Nhưng lúc này, tấm màn trướng lại bị người ta kéo ra, âm thanh náo động từ phía ngoài lập tức truyền vào trong trướng, trước cửa lúc này xuất hiện một phụ nữ với dáng người nhỏ nhắn xinh xắn song đôi mắt của người này đang hấn lên những tia nhìn hấn học vào giận dữ, hướng về phía hai người, người này không ai khác chính là Vi Đoàn Nhi.

Dường như ả ta đã uống rượu quá nhiều, khuôn mặt đỏ bừng bừng, trong mắt không có sự khát vọng của một người phụ nữ mà chỉ tồn tại duy nhất một điều đó là sự căm tức, trong thâm tâm ả rất hiểu Lý Trân, việc Lý Trân cứu Thượng Quan Uyển Nhi cũng giống như một cây đao đâm vào trái tim rỉ máu của ả.

Ả ta cho rằng người đàn ông mà ả đã trót si mê giờ bị Thượng Quan Uyển Nhi cướp đi rồi, là Lý Trân lừa gạt ả, phản bội ả, những điều này tuyệt nhiên ả sẽ không dễ dàng tha thứ.

Rượu đã làm cho những ức chế trong lòng ả giờ đây đều bộc lộ hết ra ngoài, giờ đây ả ta muốn cho kẻ mà ả cho là phản bội ả biết thế nào là hậu quả.

Trong tay ả cầm một con dao thái thịt vô cùng sắc, dường như ả ta đang muốn cắt bỏ đi một bộ phận nào đó trên thân thể người đàn ông kia.

Nhưng khi ả ta vừa hất màn trướng để bước vào thì cảnh tượng đập vào mắt lại làm ả ngỡ ngàng đến mức há hốc cả miệng, trong doanh trướng, dưới ánh đèn lờ mờ, Lý Trân đang ôm một thị vệ với dáng người mảnh khảnh, kẻ thị vệ kia đang áp đầu vào ngực hấn, hai người ôm siết lấy nhau.

- Các người...

Vi Đoàn Nhi thấy vô cùng đau xót, thiếu chút nữa ả ta đã không thể thở được nữa rồi.

119. Chương 119: Cha Con Lý Đán.

Vi Đoàn Nhi xông vào không đúng lúc, làm gián đoạn niềm vui của hai người, nhưng vào lúc này, Lý Trân lại làm một hành động khiến người ta không thể lý giải nổi, một cước đá bay cái bàn thấp bé, lay cái bàn hai cái, không cam lòng lật nghiêng đi, cái bàn cùng ánh nến mờ tối cùng tắt ngấm.

Trong doanh trường nhỏ hẹp lập tức tối thui, Lý Trân xoay Dịch Yển lại, đẩy mạnh vào bóng tối, ghé sát bên tai nàng nói một câu:

- Ngàn vạn lần đừng lên tiếng!

Dịch Yển không nên ở đây, nếu bị Vi Đoàn Nhi phát hiện, hậu quả thật không lường được. Lý Trân xoay người, cầm tức nhìn nữ nhân đệ tiện này.

- Ta biết rồi!

Ánh mắt Vi Đoàn Nhi căm thù nhìn chằm chằm Lý Trân, đôi môi mỏng hé ra một câu, dường như lạnh băng, thấu tận xương tủy:

- Hóa ra ngươi thích nam nhân!

Lý Trân giờ mới ý thức được Vi Đoàn Nhi hiểu lầm, hấn dứt khoát đâm lao phải theo lao, khoe miệng nhếch lên ý cười châm biếm:

- Bây giờ cô mới biết sao? Nếu không sao ta có thể không có hứng thú với một mỹ nhân thiên kiều bá my như cô?

- Câm mồm!

Vi Đoàn Nhi rít gào rống lớn:

- Ta phải giết ngươi!

Men say xông tới, làm nội tâm thù hận của ả càng thêm điên cuồng. ả liều lĩnh dùng dao thái thịt đâm về phía Lý Trân, Lý Trân vẫn không nhúc nhích, nhẹ nhàng nắm cổ tay ả, đoạt lấy con dao, lập tức đẩy ả trở về như con quay.

- Lý Trân, ta phải khiến ngươi sống không bằng chết, phải khiến ngươi chết không có chỗ chôn!

Vi Đoàn Nhi tâm thần điên cuồng gào thét, thanh âm ấy giống như của một con chó hoang đang hú, làm người ta sởn cả tóc gáy.

Đúng lúc này, ngoài trường vải lại có một người đi vào, dáng người cao gầy mà không kém phần đầy đặn, mặc chiếc váy dài trắng như tuyết, trên gương mặt xinh đẹp hơi tái nhợt dường như ngưng kết một tầng sương lạnh. Nàng lạnh lùng nhìn chằm chú Vi Đoàn Nhi:

- Ngươi gây chuyện đủ chưa!

Người tới hóa ra là Thượng Quan Uyển Nhi, trong lòng Lý Trân lập tức dâng lên một cảm giác xúc động không sao kể hết, hấn biết Thượng Quan Uyển Nhi bị thương ở vai vẫn chưa lành, lúc này nàng hấn là đang nằm trong lều lớn nghỉ ngơi, nhưng nàng lại xuất hiện trước trường của mình, không thể nghi ngờ, nàng đã nghe được tin Vi Đoàn Nhi tới quấy rầy mình rồi.

Vi Đoàn Nhi sợ hãi lùi lại hai bước, ả không ngờ Thượng Quan Uyển Nhi lại đột nhiên xuất hiện, làm ả thẹn quá hóa giận, lòng dạ ác độc hơn, ả lớn tiếng thét to:

- Ngươi tới làm cái gì? Hấn là gì của ngươi?

ả bỗng nhiên cười như điên:

- Ta biết rồi, chắc là chồng hờ của ngươi, ha ha!

Thượng Quan Uyển Nhi tức giận, cả người phát run, tiến lên liền văng một cái tát chát chúa vào mặt Vi Đoàn Nhi:

- Cút!

Vi Đoàn Nhi bị cái tát này đánh cho tỉnh, ả bụm mặt, giương ánh mắt oán độc nhìn chằm chằm Thượng Quan Uyển Nhi:

- Thù này không báo, Vi Đoàn Nhi ta thề không làm người!

Ả xoay người nổi giận đùng đùng mà đi, vài cung nữ đứng xa xa không dám lại gần ả, chỉ cách một đoạn xa theo sau ả trở về lầu lớn ở Cẩm trung.

Lý Trân lại đốt nến lên, Thượng Quan Uyển Nhi chậm rãi đi vào trướng, nhìn thấy Dịch Yến, nàng ngây ngốc một chút, lập tức không nhin nổi cười:

- Hóa ra là Dịch cô nương!

Dịch Yến tiến lên thi lễ với nàng, cảm kích nói:

- Đa tạ Thượng Quan xá nhân đã kịp thời tới cứu viện!

Lúc này, Thượng Quan Uyển Nhi nhú mày, vai trái truyền đốn cơn đau khiến nàng hơi lão đảo, mắt thấy nàng sắp không đứng vững, Lý Trân tay lạnh mất lệ, tiến lên đỡ lấy nàng.

Thượng Quan Uyển Nhi chậm chậm ngồi xuống, xoa xoa tay, ra hiệu mình không có gì đáng ngại:

- Vừa rồi vô cùng tức giận, đánh tiện nhân kia làm miệng vết thương lại nứt ra rồi.

- Có cần ta đi gọi ngự y không?

Lý Trân lo lắng hỏi.

- Không cần, ta trở về ngay đây.

Thượng Quan Uyển Nhi bảo Dịch Yến ngồi xuống, cười nói:

- Ta biết cô ở đây, chắc hẳn để truyền tin của Vi Viên Nhi, có thể noi cho ta biết không?

Dịch Yến cười ngượng ngùng, nhẹ nhàng tháo mũ ô lung xuống, một mái tóc đen nhánh lập tức xõa xuống, nàng nói qua về những việc của Vi Viên Nhi mà mình điều tra được, Lý Trân ở bên bổ sung những điều hẳn phát hiện về Vi Viên Nhi và Võ Phù Dung.

- Xin hỏi Thượng Quan xá nhân, chúng ta có cần tố giác việc này với Thánh thượng không?

Thượng Quan Uyển Nhi khẽ lắc đầu:

- Cho dù ả dùng Vi Viên Nhi để thay thế mình, cũng không phải tội danh gì lớn, không làm tổn hại đến ả, nói không chừng Thánh thượng còn có thể thấy hứng thú nữa. Chuyện này tạm thời đừng rút dây động rừng.

Trầm ngâm suy nghĩ một lát, Thượng Quan Uyển Nhi lại nói:

- Tuy nhiên trong khoảng thời gian này Vi Đoàn Nhi có phần tiến thoái lưỡng nan, ả phải sắp xếp đường lui ình, tất nhiên sẽ càng thêm điên cuồng vơ vét của cải, ta cảm thấy thời cơ đã chín muồi rồi.

Thượng Quan Uyển Nhi lấy hộp dạ mình châu ra, đưa cho Dịch Yến:

- Xin phiền Dịch cô nương sáng mai tới Lạc Dương, thực thi kế hoạch lúc trước của chúng ta.

Dịch Yến nhận lấy hộp gấm dạ mình châu, lặng lẽ gật đầu. Thượng Quan Uyển Nhi lại cười nói với Lý Trân:

- Cũng không thể bảo Dịch cô nương ở lại chỗ của người qua đêm được! Dịch cô nương tới lầu lớn của ta đi, trò chuyện cùng ta luôn.

Dịch Yến đỏ mặt lên, vội vàng tiến đến gần thận đở Thượng Quan Uyển Nhi dậy, lại quay đầu nhìn thoáng Lý Trân. Lý Trân cười gật gật đầu, tiễn các nàng ra ngoài doanh trướng của mình, còn nhìn theo các nàng đi xa.

...

Thượng Quan Uyển Nhi trở lại doanh trướng của mình, cởi áo, để lộ bờ vai trắng như tuyết, tháo băng gạc trên vết thương ra.

Địch Yến thấy hai vết máu rất sâu, miệng vết thương đen sì, có dấu hiệu chuyển biến xấu, nàng âm thầm cả kinh, vội vàng lấy ra chai thuốc mang theo:

- Dùng thuốc của tôi đi, có thể có hiệu quả hơn!

Thượng Quan Uyển Nhi liếc nhìn chai thuốc, cười nói:

- Suýt nữa ta quên, ta có Tuyết Cáp Hoàn của sư phụ cô, ở trong rương nhỏ cạnh cô đó.

Nghe nói có Tuyết Cáp Hoàn của sư phụ, Địch Yến lập tức mừng rỡ, xoay người lấy từ trong rương ra một hộp ngọc, mở hộp ra, bên trong là một viên thuốc màu đỏ thẫm như trứng chim bồ câu, tỏa ra mùi hương nhàn nhạt thơm mát.

Nàng biết dùng viên thuốc này như thế nào. Nàng chia viên thuốc làm đôi, dùng rượu hòa một nửa, thật cẩn thận thoa lên vết thương trên vai Thượng Quan Uyển Nhi.

Thượng Quan Uyển Nhi thấy một cảm giác mát lạnh thấu xương, nhất thời làm nàng thư thái rất nhiều. Nàng uống nửa viên thuốc còn lại vào, từ từ nằm xuống.

- Sư phụ của cô phối chế cao dưỡng nhan vẫn được Thánh thượng khen ngợi không ngớt, không ngờ thuốc trị thương bà ấy phối cũng lợi hại như vậy, Thánh thượng có ba viên Tuyết Cáp Hoàn, dù sao người cũng không cần, ta đã xin được ban thưởng đó.

- Nếu Thượng Quan xá nhân lấy được Tuyết Cáp Hoàn, có thể cho tôi một viên không?

Địch Yến ngưng ngừng cười nói.

- Nếu cô gọi ta là Thượng Quan a tỷ, ta sẽ đưa cô một viên.

Địch Yến nhẹ nhàng gật đầu, lúc này nàng nghĩ tới một chuyện, lại thấp giọng hỏi:

- Thượng Quan a tỷ, chuyện của cha ta, có thể xoay chuyển được không?

Thượng Quan Uyển Nhi cầm tay nàng cười nói:

- Muội yên tâm đi! Thánh thượng luôn nói với ta, nếu Địch khanh ở đây, chuyện này phải làm thế nào, chuyện kia nên làm thế nào. Ta biết ngay, kỳ thật người rất kỳ vọng phụ thân của muội có thể quay lại, chỉ có điều người sĩ diện, nói cho phụ thân muội biết, bảo ông ấy yên tâm chờ đợi nhé!

Trong lòng Địch Yến mừng thầm, cả nhà họ đều hy vọng phụ thân có thể sớm ngày về kinh. Thượng Quan Uyển Nhi liếc mắt nhìn nàng, lại cười nói:

- Sao muội không hỏi xem Lý Trần như thế nào?

Địch Yến chỉ cảm thấy mặt nóng bừng, nàng nhẩn nha thấp giọng nói:

- Hắn thế nào đâu có liên quan gì tới muội?

Thượng Quan Uyển Nhi cười hiểu ý, trong lòng nàng cũng dấy lên một chút hâm mộ, nếu mình cũng trẻ trung như nàng thì tốt biết bao.

Nàng cầm tay Địch Yến, dịu dàng cười nói:

- Muội tới nằm bên cạnh a tỷ đi, chúng ta trò chuyện.

..

Trong khi Thượng Quan Uyển Nhi và Địch Yến đang ở trong lều lớn chuyện phiếm không ngớt, ở đại doanh Cẩm trung kia, Tương vương Lý Đán đang nói chuyện cùng nhị tử Lý Long Cơ.

Lý Đán là con út của Võ Tắc Thiên, năm nay chỉ mới ngoài ba mươi tuổi, dáng người bậc trung, hơi mập một chút. Trên gương mặt tròn tròn luôn mang theo ý cười ôn hòa, ngay cả thị vệ của y cũng thừa nhận, chưa bao giờ thấy Tương vương nổi giận.

Đây cũng không phải ngẫu trang, Lý Đán giống huynh trưởng Lý Hiển của y, tính cách đều khá là yếu đuối nhất gan, tuy nhiên so với huynh trưởng Lý Hiển sợ vợ, y khá hơn một chút. Mười bốn tuổi y và thê tử Lưu thị thành hôn, mười lăm tuổi đã sinh ra đứa con cả là Lý Thành Khí.

Lý Đán lòng dạ thiện lương, khoan dung với người ngoài, tình cảm với hai người vợ Lưu thị, Đậu thị vô cùng tốt, từ sau kịch biến phát sinh ở Đông cung, hai người vợ bị Vi Đoàn Nhi giết hại, Lý Đán bệnh nặng một thời gian, mãi đến gần đây mới dần dần bình phục, nhưng nỗi đau mất vợ lại khiến y buồn bực không vui, trên mặt khó có thể tươi cười.

Hôm nay đứa con thứ ba Long Cơ trước mặt hoàng tổ mẫu đã đề xuất muốn được ban thưởng vòng tay của tổ mẫu thân nó, quả thực khiến Lý Đán sợ hãi, tuy nhiên may mà Thánh thượng không tức giận, có lẽ bởi vì đứa nhỏ không hiểu chuyện.

Tuy nhiên Lý Đán cũng không trừng phạt đứa con thứ ba Long Cơ này, trái lại còn đồng ý yêu cầu của nó, cho nó báí Lý Trân làm sư phụ, học tập cưỡi ngựa bắn cung.

Tuy rằng Lý Đán tính cách khoan dung, nhưng cũng không có nghĩa y ngu xuẩn, không có nghĩa y không có trí tuệ chính trị, trái lại, dưới cái nhìn uy nghiêm của tổ mẫu thân mạnh mẽ cứng rắn, y có thể bình an sống đến giờ, cũng đã chứng tỏ y có đầy đủ trí tuệ chính trị rồi.

Y sẽ không ngu xuẩn mà bảo Lý Long Cơ đi báí Vương Hiếu Kiệt hoặc một tướng quân nào đó làm sư phụ để tự dẫn tới họa sát thân cho bản thân mình, mà đồng ý cho nhi tử báí một thị vệ làm sư phụ.

Cứ như vậy, cho dù là Tiết Hoài Nghĩa, Võ Tam Tư gì đó cả ngày theo dõi y, cũng không tìm được cơ hội y có ý đồ nắm binh quyền.

Lý Đán cũng có ý nghĩ của y, hôm nay Lý Trân cứu mạng Thượng Quan Uyển Nhi, dựa vào tính cách ôn oán phân minh của Thượng Quan Uyển Nhi, nàng đương nhiên sẽ đem lòng cảm kích với Lý Trân.

Nếu con mình báí Lý Trân làm sư phụ, dựa vào quan hệ ấy, Thượng Quan Uyển Nhi cũng sẽ thay mình nói vài lời trong lúc quan trọng, hơn nữa Lý Trân còn là người do Cao Diên Phúc đề cử nữa.

- Tam Lang, tiểu hoạn quan kia là ai? Vì sao con muốn để hắn đọc sách cùng con?

Trong lều lớn, Lý Đán lấy làm lạ hỏi nhi tử.

Hôm nay Lý Long Cơ và tiểu hoạn quan Cao Lực Sĩ rất vui vẻ, một mặt, hai người bọn họ xấp xỉ tuổi nhau, có rất nhiều tiếng nói chung.

Mặt khác cũng vì Cao Lực Sĩ thông minh lanh lợi, có thể làm Lý Long Cơ vui vẻ, Lý Long Cơ liền hy vọng Cao Lực Sĩ có thể bồi mình đọc sách.

Hắn đập đầu một cái với phụ thân, nói:

- Hồi bẩm phụ thân, Cao Lực Sĩ là con nuôi của Cao phủ quân, y cũng nguyện ý bồi con đọc sách, khẩn cầu phụ thân đồng ý.

Trong lòng Lý Đán khẽ động, con nuôi của Cao Diên Phúc, nhưng không biết Cao Diên Phúc có mấy người con nuôi? Y lại hỏi:

- Bây giờ cậu ta cũng đang ở trong cung ư?

- Hồi bẩm phụ thân, vốn dĩ Cao Lực Sĩ ở trong cung, sau được Cao phủ quân triệu về phủ, mời danh sư dạy y đọc sách, gần đây y cũng giống con, đang đọc “Lễ ký”.

Lý Đán chấp tay đi lại vài bước, Cao Diên Phúc coi trọng tiểu hoạn quan này như thế, hiển nhiên là muốn bồi dưỡng y thành người nối nghiệp, nếu nhân cơ hội này lôi kéo được Cao Diên Phúc, vậy cũng không tệ.

Tuy nghĩ vậy, nhưng Lý Đán cũng biết, Cao Diên Phúc cũng không phải là một hoạn quan bình thường, ông ta là Nội thị Tứ phẩm, lại nhận được tước vị, chuyện này chỉ có tổ mẫu thân đáp ứng vẫn chưa được, còn phải cần bản thân Cao Diên Phúc đồng ý, tuy nhiên trước khi bẩm báo với tổ mẫu thân, y nhất định phải tìm cơ hội nói chuyện với Cao Diên Phúc đã.

Nghĩ vậy, Lý Đán liền nói với nhi tử:

- Chuyện này cha đã biết, sẽ tìm một cơ hội bắm báo hoàng tổ mẫu giúp con! Mặt khác, chuyện học cưỡi ngựa bắn cung con cũng không cần vội, cha cũng phải hỏi ý kiến tổ mẫu, nếu tổ mẫu đồng ý mới có thể sắp xếp cho con học bắn cung cùng Lý thị vệ, hiểu chưa?

Lý Long Cơ dập đầu, cung kính nói:

- Hai nhi đã hiểu!

120. Chương 120: Khó Cường Lại Cấm Dỗ.

Đồng thú đã định trước sẽ tiến hành trong năm ngày, nhưng vì Thượng Quan Uyển Nhi bị thương, làm tiêu tan hứng thú của Võ Tắc Thiên, bà liền rút ngắn đồng thú xuống còn ba ngày. Ba ngày sau, đồng thú kết thúc, đại đội nhân mã thu dọn vật tư doanh trướng, trùng trùng điệp điệp trở về thần đô Lạc Dương.

Bốn mươi lăm thị vệ thiếp thân của Võ Tắc Thiên đương nhiên cũng có người làm thủ lĩnh, người này là con thứ của Võ Tam Tư, cháu trai của Võ Tắc Thiên - Võ Sùng Huấn. Võ Sùng Huấn tuổi chừng hơn hai mươi, đảm nhiệm chức Trung lang tướng Thiên Ngưu vệ, y phụ trách sắp xếp bốn mươi lăm tên Thiên Ngưu Bị thân cho thỏa đáng.

Có lẽ vì Thượng Quan Uyển Nhi có dặn dò y, mấy ngày nay Võ Sùng Huấn lấy cớ để Lý Trân làm quen với tình hình, không sắp xếp cho Lý Trân bất kỳ chuyện gì, Lý Trân chỉ việc theo chân đội ngũ hồi kinh thôi.

Hắn cưỡi ngựa theo sau chiếc xe cực lớn của Võ Tắc Thiên, xa liền của Võ Tắc Thiên do ba mươi sáu con ngựa trắng kéo, xa liền chế tác tinh xảo, màu sắc trang trí như gấm như hoa, được khảm rất nhiều vàng bạc châu báu, từ xa nhìn lại, có vẻ xanh vàng rực rỡ, dưới ánh mặt trời càng rạng rỡ long lánh hơn.

Võ Tắc Thiên ngồi trên xa liền, phía sau màn lụa mỏng, bên cạnh có hai thị nữ, trên xa liền còn có mười hai tên Thiên Ngưu thị vệ đứng đó, cảnh giác nhìn chăm chú bốn phía.

Bên dưới một nhóm lớn cung nữ hoạn quan, có đến hơn trăm người, hai bên là ba trăm sáu mươi tên thị vệ của Thiên kỵ doanh, cưỡi ngựa theo sát trái phải, tay cầm đại kỳ, oai phong lẫm liệt, còn có hai ngàn tên thị vệ Thiên kỵ ở phía trước cầm thương mở đường.

Mấy vạn nhân mã kéo dài gần mười dặm, thanh thế cực lớn. Ba ngày sau, khi màn đêm buông xuống, đoàn người chỉ còn cách Lạc Dương hai mươi dặm, cả người Võ Tắc Thiên có hơi mệt mỏi, liền hạ lệnh dừng trại tại chỗ, sau khi trời sáng sẽ tiếp tục vào thành.

Hạ trại tạm thời cũng khá đơn giản, chỉ cần dùng hàng rào doanh vây ra thành một khoảnh đất chừng trăm mẫu làm đại doanh Cấm trung là được. Võ Tắc Thiên và tôn thất, ngoại thích cấm trại trong đó, hơn một vạn thị vệ thường trực bảo hộ bốn phía, còn lại cung nữ, hoạn quan và thị vệ tùy hành thì dựng lều trại qua loa, đơn giản để nghỉ ngơi một đêm.

Trong lều lớn, Vi Đoàn Nhi lo âu bất an đi qua đi lại, hai ngày nay ả có chút kinh hồn bạt vía. Mấy ngày liền, Thánh thượng đều không gọi ả vào hầu hạ, đây là chuyện nàng ta chưa từng gặp. Truy tìm nguyên nhân, Vi Đoàn Nhi mơ hồ đoán được có liên quan đến việc Thượng Quan Uyển Nhi bị tấn công, Thánh thượng đã sinh lòng nghi ngờ rồi.

Người Thánh thượng thực sự không rời khỏi là Tiết Hoài Nghĩa, còn ả chỉ là một tiểu tỳ được sủng ái, một khi thất sủng, ả cũng chẳng là gì hết.

Đây cũng là việc Vi Đoàn Nhi sợ nhất, ả không giống Thượng Quan Uyển Nhi có chức Xá nhân, mặc dù ả có chút quyền trong nội vệ, lại bị Thượng Quan Uyển Nhi giữ cân bằng, làm ả không thể sử dụng theo ý mình, kỳ thật ả chỉ dựa vào sự sủng ái của Thánh thượng mà tác oai tác quái. Tuy rằng ả tự xưng quyền thế ngập trời, nhưng trên thực tế số người ả có thể chỉ huy cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay thôi.

Hơn nữa sủng ái rồi cũng có một ngày chán chường, trong lòng Vi Đoàn Nhi biết rõ, cho nên mấy ngày nay ả không từ mọi thủ đoạn liều mạng vơ vét của cải, chính là để giữ lại ính đường lui.

Vi Đoàn Nhi không biết hai ngày này có phải là bước ngoặt trong vận mệnh của ả hay không, Thánh thượng đã hơi lạnh nhạt bỏ rơi mình, nghĩ tới những tội nghiệt bao năm nay ả làm ra, trong thâm tâm ả càng thêm sợ hãi. ả nhanh chóng sắp xếp ổn thỏa đường lui ỉnh, từ nay về sau mai danh ẩn tích, làm tải chủ phú giáp một phương.

Lúc này, một cung nữ xuất hiện ở cửa trướng, thấp giọng nói:

- Khởi bẩm chủ nhân, Quách đại nương đến rồi!

Quách đại nương là nhũ mẫu của ả, hiện giờ là quản gia của tòa nhà ở phường Minh Nghĩa, cũng là người liên hệ bên ngoài giúp ả. Bà ấy tới giờ này ắt hẳn có chuyện quan trọng, Vi Đoàn Nhi vội vàng lấy ra ngân bài của mình đưa cho cung nữ:

- Dẫn bà ấy vào!

Lát sau, cung nữ dẫn một bà lão ngoài năm mươi tuổi vào, Vi Đoàn Nhi vội vàng chào đón hỏi:

- Đại nương, xảy ra chuyện gì?

Quách đại nương liếc mắt nhìn cung nữ phía sau, Vi Đoàn Nhi phát tay:

- Tất cả lui ra!

Lều lớn chỉ còn lại có hai người bọn họ. Quách đại nương tiến lên ghé vào tai Vi Đoàn Nhi nói vài câu, Vi Đoàn Nhi lập tức vui sướng vạn phần:

- Là thật chứ?

Quách đại nương gật gật đầu:

- Ta tận mắt nhìn thấy, đích thực là dạ minh châu, thật sự làm người ta rất kinh ngạc.

Vi Đoàn Nhi tìm đập tình thích, ả ham châu báu như tính mạng, trong tất cả của cải của ả, chỉ còn thiếu một viên dạ minh châu, cho dù ả cảm giác nguy hiểm đang đến gần, tự bảo mình không nên tham tiền thêm nữa, nhưng khi dạ minh châu đến, ả vẫn khó có thể khắc chế được ham muốn trong nội tâm.

- Thôi được, làm nốt lần này đi!

Vi Đoàn Nhi lập tức ra khỏi lều lớn, bước nhanh tới trước trướng của Võ Phù Dung, có người đi vào bẩm báo với nàng ta.

Để cha mình có thể đông sơn tái khởi, Võ Phù Dung cực kỳ chú ý lấy lòng Tiết Hoài Nghĩa và Vi Đoàn Nhi, thậm chí không ngại mạo hiểm dùng dã thú đã thuần hóa xuống tay với Thượng Quan Uyển Nhi.

Đáng tiếc, cuối cùng vẫn không thể thành công, điều này làm trong lòng Võ Phù Dung bất an không yên, một khi Thánh thượng điều tra ra, chỉ sợ nàng không thoát khỏi tội danh.

Tuy nhiên chuyện này dường như cũng không ồn ào lắm, đã bị Tiết Hoài Nghĩa làm cho lắng xuống rồi. Điều này khiến nàng ta âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Võ Phù Dung nghe nói Vi Đoàn Nhi tới chơi, nàng ta vội vàng ra đón, vẻ mặt cười nịnh nói:

- Vi tỷ sao lại có thời gian tới chỗ tiểu muội thế này?

Vi Đoàn Nhi ngồi xuống nói:

- Người dẫn nàng tới đây!

Võ Phù Dung biết ả đang ám chỉ ai, vội vàng đi xuống. Không bao lâu sau, Võ Phù Dung dẫn tới một nữ tử trẻ tuổi, chính là Vi Viên Nhi, cô ta và Vi Đoàn Nhi là tỷ muội song sinh, dáng vẻ giống Vi Đoàn Nhi như đúc, chỉ có điều bây giờ cô ta đang hóa trang một chút, diện mạo có chút thay đổi.

- Tiểu muội, có chuyện gì thế?

Vi Viên Nhi cười nói.

- Muội có việc gấp phải ra ngoài một chuyến, rạng sáng sẽ trở về, tỷ thay thế muội nha.

Vi Viên Nhi hơi lo lắng nói:

- Nếu chẳng may bà ta muốn ta hầu hạ thì phải làm sao đây?

Vi Đoàn Nhi suy nghĩ một lát nói:

- Hai ngày này chắc có lẽ không cần tỳ hầu hạ, nếu quả thật phải hầu hạ, tỳ cứ chải đầu cho bà ta như trước, không nói gì là được, dù sao tỳ cũng chải tóc cho bà ấy vài lần rồi, sợ cái gì?

Vi Viên Nhi khẽ gật đầu:

- Được rồi!

Hai người thay đổi trang phục ngay ở chỗ Võ Phù Dung, không bao lâu, “Vi Đoàn Nhi” không chút hoang mang trở về doanh trường của mình, người phụ nữ trung niên đáng người nhỏ nhắn rời khỏi lều lớn của Võ Phù Dung, dẫn theo Quách đại nương đi ra khỏi doanh.

...

Không bao lâu ngay sau khi người phụ nữ trung niên vừa rời khỏi đại doanh, một cung nữ mặt tròn bước nhanh ra khỏi trường của Thượng Quan Uyển Nhi, đi tới một khu lều trại phía ngoài đại doanh.

- Xin hỏi, doanh trưởng của Lý Trân ở đâu?

Cung nữ mặt tròn rụt rè hỏi.

- Đây này! Hắn không ở đây sao?

Thị vệ chỉ vào lều nhỏ hình tam giác cách đó không xa, gã lại hô lớn:

- Lão Lý, có cô gái nhỏ xinh đẹp tìm huynh, tối nay huynh không buồn chán rồi.

Trong lúc đám thị vệ cười vang, cung nữ mặt tròn đỏ bừng cả mặt đi tới trước doanh trường của Lý Trân, vừa lúc Lý Trân chui ra khỏi lều, hắn nhận ra người cung nữ này, cười nói:

- Thì ra là Tiểu Nga, tìm ta có việc à?

Cung nữ mặt tròn đưa một tờ giấy cho hắn rồi xoay người chạy. Lý Trân nhận lấy tờ giấy, hắn trở về doanh trường mở ra, trên tờ giấy chỉ có một câu: “Nàng ta đã đi rồi!”

Lý Trân lập tức hiểu ý của Thượng Quan Uyển Nhi, hắn vội vàng thay quần áo, nhờ người xin phép giúp hắn, hắn tung người lên ngựa, chạy gấp tới thành Lạc Dương.

Đang lúc Lý Trân đuổi tới thành Lạc Dương, cổng thành vừa mới đóng, lệnh bài thị vệ của hắn lại phát huy tác dụng trong thời khắc mấu chốt. Sau này hắn mới biết, cổng chính của thành tuy ban đêm không được ra, nhưng một số lệnh bài đặc thù có thể ra vào thành, ngân bài Thiên Ngưu Bị thân của hắn là một trong số đó.

Trên đầu thành kiểm tra ngân bài của hắn, cổng thành chậm rãi mở ra, hắn từ cửa hậu tái tiến thẳng vào thành Lạc Dương.

Ngay tại tây thị gần cửa hậu tái, lúc này còn lâu mới đến giờ đóng cửa các phường, trên đường người qua kẻ lại, có chút náo nhiệt. Hơn nữa tây thị ngay gần cửa chính, tửu quán và thanh lâu dày đặc, đèn đuốc sáng trưng, đàn sáo rộn ràng, ồn ào náo nhiệt vô cùng.

Lý Trân ghìm cương ngựa chậm lại, tìm được cửa hàng châu báu Mãn Ký, cửa hàng lúc này đã đóng cửa, nhưng bên cửa hông có một chiếc xe bò đỗ ở đó.

- Này!

Lý Trân vừa mới định tới gần xe bò, đã nghe thấy phía sau có người thấp giọng gọi, hắn vừa quay đầu lại, ở sau bức tường cách đó không xa có người ngoắc tay về phía hắn, Lý Trân lập tức nhận ra người gọi hắn, chính là Dịch Yến mà hắn muốn tìm.

Lý Trân mừng rỡ, vội vàng quay đầu ngựa lại. Dịch Yến một tay kéo ngựa của hắn qua, vừa hung hăng trừng mắt nhìn hắn:

- Huynh điên rồi sao? Trong xe bò có người!

- Là ai?

Lý Trân quay đầu lại, tìm đập thành thạch liếc nhìn xe bò.

- Là một bà lão, nếu để người đó nhìn thấy huynh, huynh đừng mơ bắt được Vi Đoàn Nhi nữa.

Lý Trân trở mình lên ngựa, áy náy nói:

- Huynh đang tìm muội, không để ý trong xe bò có người!

Địch Yến trừng mắt nhìn hấn nửa ngày, lúc này cơn giận mới hơi lắng xuống, nói với hấn:

- Vi Đoàn Nhi ăn mặc giả trang thành một phụ nữ trung niên, vừa mới vào cửa hàng châu báu không bao lâu, dạ mình châu muội đã bán cho quân sự bên đó rồi, ba ngàn quan tiền, huynh muốn cầm hay không?

Lý Trân gãi gãi đầu:

- Trước mắt tiện để ở chỗ muội, bắt được người rồi nói sau.

Lúc này, Địch Yến bỗng nhiên kéo kéo Lý Trân, kéo hấn ra sau tường:

- Nàng ta ra rồi!

Lý Trân dựa vào tường hé mắt nhìn lại, chỉ thấy người phụ nữ trung niên từ cửa hông đi ra, trong tay cầm một bọc nhỏ, dù gương mặt đã được hóa trang, Lý Trân vẫn nhận ra dáng người nhỏ xinh của nàng ta, chính là Vi Đoàn Nhi.

Nhìn ra được ả rất kích động, tay còn run lên nhẹ, bước tiếp theo ả chắc chắn phải tìm chỗ giấu bảo vật.

Vốn dĩ điều Lý Trân lo lắng nhất chính là ả sẽ nhận ra viên dạ minh châu này nằm trong số được giấu ở Tử Vân Các, cung Thái Cực, nhưng Thượng Quan Uyển Nhi nói cho hấn biết, Vi Đoàn Nhi chưa từng nhìn thấy viên dạ minh châu ấy, chỉ cần Tiết Hoài Nghĩa không có ở đó, vậy vấn đề cũng không lớn.

Trong lòng Lý Trân cũng bắt đầu căng thẳng, đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, cuối cùng cũng sắp tới thời khắc cuối cùng rồi.

Xe bò chậm rãi khởi hành, đi về phía bắc Lạc Thủy. Lý Trân và Địch Yến đi theo xa xa, không bao lâu, xe bò đã tới phường Lập Đức thành bắc, chỉ thấy Vi Đoàn Nhi xuống khỏi xe bò, một mình vào cửa phường, xe bò lại đi tiếp.

Lý Trân và Địch Yến cũng chậm chậm giục ngựa vào cửa phường, nhưng xa xa lại thấy Vi Đoàn Nhi đi thẳng về phía Lâm Chỉ Tự, Lý Trân ngậy ngẩn cả người, chẳng lẽ Vi Đoàn Nhi cất giữ bảo vật trong Lâm Chỉ Tự hay sao?

Hấn chợt nhớ tới một chuyện, lúc trước, khi hấn ở trong chùa dưỡng thương, chủ trì đã từng nói với hấn, hậu viện của Lâm Chỉ Tự có một tòa cấm phòng, là Quan Âm đường do một quý nhân mua lại, chẳng lẽ quý nhân này chính là Vi Đoàn Nhi sao?

Lý Trân lại nghĩ tới lần thứ hai Vi Đoàn Nhi gặp mình, chính là trong Lâm Chỉ Tự, cho thấy Vi Đoàn Nhi này và Lâm Chỉ Tự có quan hệ sâu sắc, chỉ sợ lão ni Hà Nội kia chọn trúng Lâm Chỉ Tự, cũng có liên quan đến Vi Đoàn Nhi.

Lần này, Vi Đoàn Nhi đi từ cửa hông vào chùa, Địch Yến nhìn chăm chú theo bóng lưng ả biến mất, quay đầu hỏi Lý Trân:

- Lý đại ca, bây giờ chúng ta có thể ra tay chưa?

Lý Trân chậm rãi gật đầu, đến lúc ra tay rồi.

121. Chương 121: Tội Nặng Khó Thoát.

Mấy ngày nay, tâm tình của Võ Tắc Thiên quả thật không tốt lắm, ngay cả chính bà cũng không nói rõ được vì sao, không ai làm bà tức giận, quân đội cũng không gặp trận thua trọng đại nào, thế mà vẫn hơi buồn bực không vui.

Trong đại trưởng Kim Đỉnh, Vi Đoàn Nhi thật cẩn thận cởi bỏ búi tóc cho bà, hôm nay trong người Võ Tắc Thiên không thoải mái lắm, bà muốn nghỉ ngơi sớm một chút.

Lúc này, có cung nữ bên cạnh bà thấp giọng đưa tin:

- Bệ hạ, Thượng Quan xá nhân có việc khẩn cấp cầu kiến!

Võ Tắc Thiên khẽ gật đầu:

- Cho nàng vào đi!

Một lát, Thượng Quan Uyển Nhi vội vàng tiến vào, nàng nhanh chóng liếc nhìn Vi Đoàn Nhi đứng sau Võ Tắc Thiên, thấy ánh mắt nàng ta căng thẳng, hai tay hơi run lên, Thượng Quan Uyển Nhi không khỏi thầm cười lạnh một tiếng, tiến lên thi lễ:

- Uyển Nhi tham kiến Bệ hạ!

- Đã trễ thế này rồi, Uyển Nhi tìm trẫm có chuyện gì thế?

- Về sự kiện đoạn đầm kia, bệ hạ sai Uyển Nhi bí mật điều tra, Uyển Nhi đã điều tra ra rồi.

Võ Tắc Thiên lập tức chấn động tinh thần, hỏi:

- Là người phương nào gây nên?

Thượng Quan Uyển Nhi tiến lên ghé sát tai Võ Tắc Thiên thấp giọng nói vài câu, Võ Tắc Thiên lập tức ngây ngẩn cả người, bà nhìn lướt “Vi Đoàn Nhi” này rồi giận dữ hỏi:

- Người rốt cuộc là kẻ nào?

Vi Viên Nhi sợ tới mức hai chân run cầm cập, “bịch bịch” quỳ rạp xuống đất, liều mạng dập đầu:

- Nô tì có tội, Bệ hạ tha mạng! Tha mạng!

Võ Tắc Thiên nghe kĩ, giọng nói này không giống, giọng Vi Đoàn Nhi này hơi thô. Trong nội tâm bà rất giận dữ, nhéo lỗ tai nàng ta, kéo nàng ta lên, Võ Tắc Thiên liếc mắt một cái là phân biệt được thật giả ngay, tuy rằng dáng vẻ rất giống, nhưng nhìn kỹ càng thì lại có chỗ không giống.

Võ Tắc Thiên giận không thể kiềm chế được, tát nàng ta một cái nằm nghiêng trên đất, gầm lên:

- Lôi tiện tì này xuống, dùng trượng đánh chết!

Vài thị vệ xông lên, như lang như hổ kéo Vi Viên Nhi xuống, Vi Viên Nhi khóc lớn cầu xin tha thứ, lại bị thị vệ dùng giẻ rách bịt chặt miệng, lúc này trong lòng Võ Tắc Thiên đã nổi sát khí, giận dữ hỏi Thượng Quan Uyển Nhi:

- Tiện tỳ kia bây giờ ở đâu?

...

Trong Quan Âm đường hậu viện Lâm Chỉ Tự, không thắp đèn, nội đường một mảng tối đen. Lý Trân dẫn hơn mười người lên vào trong phòng, chờ đợi Vi Đoàn Nhi xuất hiện.

Lý Trân liền núp sau một cây đại thụ, hắn đã phát hiện ra bí mật của Quan Âm đường này, bí mật ở chỗ pho tượng Quan Âm đắp bằng đất đỏ, vốn là gương mặt Quan Âm hướng ra ngoài, bây giờ gương mặt Quan Âm lại hướng vào trong, nền của tượng Quan Âm sẽ xuất hiện một cái cửa sắt nhỏ, đó chính là nơi cất giấu bảo vật rồi.

Lúc này, nền tượng Quan Âm phát ra tiếng động kẹt, kẹt, cửa nhỏ chậm rãi mở ra, chỉ thấy một bóng đen đáng người nhỏ nhắn chui từ trong ra, chính là Vi Đoàn Nhi, có lẽ là vì vừa lấy được dạ minh châu nên nét hưng phấn trên mặt ả vẫn chưa biến mất.

Nàng ta vừa định quay người đóng cửa sập lại, trong Quan Âm đường bỗng nhiên bốn phía nổi lên ánh lửa, lập tức sáng như ban ngày, hai mươi mấy quân sĩ Đại Lý Tự đồng loạt tiến lên, ả Vi Đoàn Nhi ngã trên mặt đất.

Vi Đoàn Nhi sợ tới mức la lên sợ hãi, ả vừa muốn giãy dụa, một thanh đao sáng lóa đã kề ngay cổ của ả, Tôn Lễ lạnh lùng nói:

- Còn dám lộn xộn, một đao làm thịt ngươi!

Vi Đoàn Nhi nhận ra những người trước mắt này đều mặc tạo phục của Đại Lý Tự, Vi Đoàn Nhi lập tức giận dữ, quát lên khiển trách:

- Ta là Vi Đoàn Nhi trong cung, các người ai dám làm càn, buông ta ra!

Lý Trân chậm rãi tới trước mặt ả, không nói lời nào nhìn chăm chăm ả. Vi Đoàn Nhi quá sợ hãi, Lý Trân xuất hiện như quỷ vậy. Trong mắt ả lập tức lộ ra nét sợ hãi, khóc lóc om sòm nhưng giọng lại hô to:

- Tại sao người lại ở đây!

- Người nghĩ sao, dạ minh châu người mua được, lại chính là lấy từ trong Tử Vân địa cung, ta đương nhiên phải ở đây rồi!

Rốt cuộc Vi Đoàn Nhi cũng ý thức được mình đã bị lừa, ả lập tức hối hận vô cùng, như trăm mũi tên xuyên thấu vào tim vậy. Nhưng ả vẫn không cam lòng, lại bày ra vẻ đáng thương khẩn cầu:

- Lý Trân, người thả ta ra đi! Ta sẽ không bao giờ... quấy rầy người nữa, ta sẽ báo đáp người, nhất định sẽ báo đáp!

Lý Trân lại không thèm để ý đến ả, nói với Tôn Lễ:

- Chuyện còn lại giao cho huynh đó.

Tôn Lễ cũng không đếm xỉa gì nữa, hét lên ra lệnh xuống:

- Trói ả lại, bịt miệng!

Các binh sĩ bịt miệng Vi Đoàn Nhi rồi trói gô ả lại, dòn vào trong góc. Tôn Lễ dẫn theo mấy binh sĩ giờ đuốc lên tiến vào địa cung.

...

Sau nửa canh giờ, Võ Tắc Thiên được một tốp thị vệ hộ tống tới Lâm Chỉ Tự. Lúc này Đại Lý Tự khanh Lý Nguyên Tổ và Thiếu khanh Triệu Khải Niên cũng đã tới trước một bước.

Lý Nguyên Tổ và Triệu Khải Niên vội vàng tiến lên thi lễ:

- Chúng thần cung nghênh Bệ hạ!

Trong mắt Võ Tắc Thiên mơ hồ lóe lên lửa giận, lạnh lùng hỏi:

- Nghe nói người và tang vật đều đã bắt được rồi, người ở đâu? Tang vật ở đâu?

- Hồi bẩm Bệ hạ, người đang giam giữ ở căn phòng bên cạnh, tang vật đều ở trong Quan Âm đường, không thiếu vật nào.

Võ Tắc Thiên đưa mắt ra hiệu cho Thượng Quan Uyển Nhi, lúc này Thượng Quan Uyển Nhi nói với mọi người:

- Tất cả mọi người lui ra ngoài!

Lý Nguyên Tổ vội vàng lệnh cho tất cả quan viên của Đại Lý Tự rời khỏi, Võ Tắc Thiên giờ mới chậm rãi bước vào Quan Âm đường, trong nội đường đèn đuốc sáng trưng, trên mặt đất bày đủ loại châu báu trang sức, toàn bộ có đến hơn mấy ngàn thứ, dưới ánh đèn chiếu rọi lên hào quang rực rỡ.

Sắc mặt Võ Tắc Thiên xanh mét, Vi Đoàn Nhi ở trong cung, cho tới bây giờ đều ăn mặc giản dị, không mang bất kỳ một món trang sức nào, mình ban thưởng cho nàng ta trang sức, nàng ta cũng đưa cho người khác, bởi vậy nên nàng ta mới được sủng ái đến thế.

Bà lại tuyệt đối không ngờ rằng, một tiểu tỳ mộc mạc không điểm tô lại âm thầm có được số châu báu trang sức có thể sánh ngang với mình.

Võ Tắc Thiên nhặt lên một viên dạ minh châu, quay đầu liếc nhìn Thượng Quan Uyển Nhi một cái, Thượng Quan Uyển Nhi khẽ gạt đầu:

- Hồi bẩm Bệ hạ, đây là dạ minh châu vi thần bảo Lý Trân lấy từ Tử Vân địa cung ra.

Ban này, Thượng Quan Uyển Nhi đã bẩm báo hết ngọn ngành từ đầu tới cuối cho bà, gần đây bà sai Thượng Quan Uyển Nhi đi bí mật điều tra án đoạn đàm, tới Tử Vân cung lấy dạ minh châu cũng đã được bà đồng ý.

Còn về quan hệ giữa Thượng Quan Uyển Nhi và Lý Trân, Thượng Quan Uyển Nhi cũng giải thích tất cả với bà, nhưng trong lòng Võ Tắc Thiên ít nhiều vẫn có chút không vui, dù sao thì Thượng Quan Uyển Nhi cũng đã giấu bà điều tra Vi Đoàn Nhi.

Tuy nhiên Võ Tắc Thiên cũng là người thông minh, bà biết quan hệ giữa Vi Đoàn Nhi và Tiết Hoài Nghĩa, nếu Thượng Quan Uyển Nhi nói ra quá sớm, chưa chắc đã có được kết quả như hôm nay, nói không chừng người chết lại chính là Thượng Quan Uyển Nhi. Bản thân bà đã đứng lên từ những cuộc chiến tàn khốc như thế nên có thể hiểu được nỗi khổ riêng của Thượng Quan Uyển Nhi.

Võ Tắc Thiên trầm tư một lát, rồi thản nhiên nói với Thượng Quan Uyển Nhi:

- Lần sau không được làm thế này nữa!

Trong lòng Thượng Quan Uyển Nhi mừng thầm, liền vội vàng khom người nói:

- Uyển Nhi nhớ kỹ rồi!

- Còn Lý Trân, hắn cũng giấu trầm tham gia vụ án này, theo lý trầm cần phải nghiêm trị, tuy nhiên xét công lao hắn có thể phá được án này, lấy công chuộc tội, trầm tạm thời không truy cứu hắn nữa.

- Tạ ơn Bệ hạ khoan dung!

Thượng Quan Uyển Nhi hiểu ý Võ Tắc Thiên, chuyện này nhất định phải xử lý kín đáo, nàng thầm nghĩ: “Tuy rằng Thánh thượng không nhắc nhở rõ ràng, nhưng mình cũng không thể giả vờ không hiểu.”

Lúc này, Võ Tắc Thiên đi tới bên cạnh một đồng châu báu trang sức, đây là vòng đeo tay của Tự Đẳng vương phi, quả nhiên là do tiện tỳ này làm hại, lại còn làm mình mang tiếng, Võ Tắc Thiên không khỏi âm thầm nghiến răng.

Đi tới cuối, bước chân Võ Tắc Thiên dừng lại, bà nhặt lên một chuỗi vòng cổ dạ minh châu, đây không phải chuỗi vòng cổ năm đó mình bị mất hay sao?

Bà nhớ lúc ấy có bảo Vi Đoàn Nhi điều tra kỹ càng tung tích của vòng cổ dạ minh châu, ả ta tra khảo rồi đánh chết ít nhất hai mươi người, cuối cùng vẫn chẳng giải quyết được gì, hóa ra vừa ăn cướp vừa la làng, bị ả trộm mất.

Võ Tắc Thiên còn thấy trăm chiếc vòng châu, nhẵn ngũ sắc của mình, còn cả Thất Bảo Lung linh tháp, vô số kỳ trân dị bảo đều phải nằm ở trong cung, bây giờ toàn bộ đều bị ả lén đem tới đây.

Võ Tắc Thiên đã sắp không khống chế nổi cơn giận ngút trời trong lòng, lúc này bà xoay người nhặt lên một đôi vòng tay, bà nhận ra đây là vòng tay bạch ngọc, vào buổi sáng hôm sắc phong Đậu Đức phi, chính bà đã ban cho Đậu phi, vài ngày trước đứa cháu mình còn muốn lấy lại chiếc vòng tay này, thì ra cũng bị ả trộm đến đây.

Trong mắt Võ Tắc Thiên nhất thời nổi lên sát khí, bà không nói một lời liền đi ra đại sảnh, lại liếc mắt một cái nhìn thấy Vi Đoàn Nhi đang quỳ trên mặt đất. Vi Đoàn Nhi hai tay bị trói sau lưng, cúi đầu thật sâu, cả người run rẩy, ả biết bản thân mình chắc chắn chết không thể nghi ngờ, ngay cả tiếng nức nở cũng không dám phát ra.

Võ Tắc Thiên lạnh lùng nói:

- Xét thấy ả đã từng hầu hạ trẫm, cho ả chết được toàn thây. Ban ột dải lụa trắng, tự kết liễu đi!

Vi Đoàn Nhi khóc rống lên, Võ Tắc Thiên không thèm để ý tới ả, bước nhanh ra khỏi Lân Chỉ Tự, lên xa giá. Bà kéo màn xe lên nói với Đại Lý Tự khanh Lý Nguyên Tổ:

- Án đoạn đầm có thể kết án rồi, nói cho tôn thất tất cả chân tướng, nhưng đừng công khai.

- Vi thần tuân chỉ!

Võ Tắc Thiên kéo màn xe xuống, phân phó:

- Hồi cung!

Hơn ngàn thị vệ hộ vệ xa giá của bà chậm rãi đi về phía hoàng cung.

Thượng Quan Uyển Nhi phụng mệnh ở lại giải quyết hậu quả, nàng nhìn xung quanh hỏi:

- Lý Trân đâu rồi?

Lý Trân đã trốn bên cạnh, hắn không dám xuất hiện trước mặt Võ Tắc Thiên. Thấy Thượng Quan Uyển Nhi tìm hắn, hắn vội vàng tiến lên thi lễ:

- Ti chúc ở đây!

Thượng Quan Uyển Nhi khẽ cười nói:

- Chuyện này Thánh thượng đã xá cho người vô tội rồi, nhưng không cho phép người để lộ ra, mặt khác phần thưởng người đáng được hưởng ta sẽ cho người, không bạc đãi người đâu.

- Đa tạ Thượng Quan xá nhân!

Thượng Quan Uyển Nhi nhìn hắn thật sâu, rồi xoay người bước nhanh ra khỏi chùa.

Lý Trân đuổi cái lưng thật dài về một chỗ, xử lý xong Vi Đoàn Nhi, tảng đá lớn trong lòng hắn cuối cùng cũng đã được rời đi, trong lòng vui sướng không thôi. Ít nhất hắn có thể an tâm ngủ một giấc rồi.

...

Sáng sớm hôm sau, Tương vương Lý Đán và con trai thứ ba Lý Long Cơ được Võ Tắc Thiên gọi vào cung, hai người được một hoạn quan dẫn vào điện Trinh Quán. Hôm nay là ngày đầu tiên trở về kinh, Võ Tắc Thiên không mở triều hội, mà hạ chỉ cho tất cả quan lại nghỉ ngơi một ngày.

Bà cũng muốn nghỉ ngơi một chút để phục hồi lại tinh thần.

Lúc này Võ Tắc Thiên đang ở trước gương đồng, thử dùng cao dưỡng nhan mới mà Công Tôn đại nương vừa hiến vào. Mười năm trở lại đây, Võ Tắc Thiên luôn luôn dùng các loại cao dưỡng nhan do Công Tôn đại nương điều chế, hiệu quả cực kỳ tốt.

Mặc dù bà đã gần bảy mươi, nhưng da dẻ vẫn trơn bóng mịn màng như trước, không nhìn thấy một nếp nhăn nào, ngoại trừ tóc đã lốm đốm bạc ra, thoạt nhìn bà tựa như một người phụ nữ chỉ chừng bốn mươi tuổi thôi vậy.

Hơn nữa Công Tôn đại nương chính là một ví dụ điển hình, phụ nữ bốn mươi tuổi, thoạt nhìn vẫn như mới đôi mươi.

Tiểu tỷ Nghiêm Song Nhi bên cạnh vô cùng lạnh lợi lên tiếng tán dương:

- Hôm qua Thái Bình công chúa và Bệ hạ đứng cùng nhau, Song Nhi còn tưởng là một cặp chị em, làm sao có thể ngờ lại là mẹ con chứ.

Võ Tắc Thiên nghe được mà hả lòng hả dạ, tươi cười rạng rỡ. Bà véo nhẹ khuôn mặt của Song Nhi nói:

- Tiểu nha đầu nhà ngươi, miệng càng ngày càng ngọt nhé, có phải miệng của ngươi có bôi mật hay không?
- Lời Song Nhi là thật đó ạ.

Lúc này, một hoạn quan bước nhanh tới, khom người nói:

- Tương vương điện hạ và Lâm Truy vương điện hạ đã ở ngoài điện chờ tiếp kiến.

Võ Tắc Thiên vui vẻ, khẽ gật đầu cười nói:

- Tuyên bọn họ vào!

Không bao lâu sau, Lý Đán dẫn theo nhi tử Lý Long Cơ vội vàng đi vào, quỳ xuống chấp tay nói:

- Nhi thần khấu kiến mẫu thân!
- Tôn nhi khấu kiến tổ mẫu!

Võ Tắc Thiên cười vẫy tay:

- Các người đứng lên đi!

Cha con hai người đứng dậy, cung kính khoanh tay, Võ Tắc Thiên lấy hộp ngọc đựng vòng tay trên bàn đưa cho Lý Long Cơ nói:

- Đây là vòng tay mẫu thân cháu đã để lại, trầm tìm được rồi, trả lại cho cháu đó!

Lý Long Cơ quỳ xuống, hai tay đón nhận hộp ngọc, rưng rưng khấu đầu lạy tạ:

- Tôn nhi đa tạ tổ mẫu!

Võ Tắc Thiên thở dài, nói với Lý Đán:

- Trầm vẫn cho là Quách phi và Đậu phi là sợ tội mà tự sát, mãi đến ngày hôm qua trầm mới biết được các nàng thật ra đã bị Vi Đoàn Nhi giết hại. Trầm đã hạ chỉ xử tử Vi Đoàn Nhi, trả lại công đạo cho các con, chuyện này trầm bị người ta che mắt, thật là áy náy. Đán nhi, trầm chuẩn tấu cho con xây dựng y quan mộ cho các nàng, bốn mùa tế điện.

Lý Đán cảm động lệ rơi đầy mặt, quỳ xuống liềm mạng dập đầu cúi lạy:

- Ân đức của mẫu thân, con xin khắc sâu trong lòng!

122. Chương 122: Bà Nội Địch Thị.

Trên lầu ba của Tả Ngạn tửu quán, Lý Trân và Địch Yến ngồi đối diện nhau uống rượu, tuy rằng trong lòng bọn họ đều rất hiểu nhau, nhưng hai người lại hay ngượng ngùng, mãi vẫn chưa phá đi được tầng lụa mỏng ngăn cách cuối cùng giữa hai người.

Địch Yến ngưng mắt nhìn chén rượu trước mặt, trong mắt lộ vẻ thản nhiên mà u sầu, hai ngày nữa nàng sẽ cùng mẫu thân tới Bành Trạch đón năm mới, ít nhất phải hai tháng sau đó mới có thể trở về.

- Lý đại ca, vì sao huynh không thể đi cùng muội tới Bành Trạch chứ, ở đó non sông tươi đẹp, huynh không muốn đi ngắm nhìn một chút hay sao?

Lý Trân rót đầy chén rượu cho nàng, cười nói:

- Muội cũng biết bây giờ huynh không thể làm chủ được, tuy nói là trở thành thị vệ của Hoàng đế, nhưng chén cơm này cũng không dễ ăn đâu!

Địch Yến thở dài:

- Thật ra thì muội cũng chỉ nói vậy thôi, sao có thể muốn huynh đi thật chứ.

Lúc này, Lý Trân lấy ra một chiếc hộp đưa cho nàng:

- Đây là món quà huynh muốn tặng muội.

- Là gì thế?

Địch Yến vừa ngạc nhiên vừa vui mừng nhận lấy chiếc hộp.

- Tự mình mở ra xem đi!

Địch Yến mở hộp ra, thấy bên trong là một viên ngọc bích lớn bằng trứng chim bồ câu, trong suốt sáng ngời, giống như nước biển xanh thẳm. Ánh mắt nàng sáng lên, nhận ra viên bảo thạch này, đây không phải là viên bảo thạch nàng đã giả làm thôn nữ đi bán hay sao? Sao lại trở lại rồi? Nàng khó hiểu nhìn lại Lý Trân.

Lý Trân cười nói:

- Đây chính là tâm ý Thượng Quan xá nhân muốn cảm ơn ta! Tặng uội.

Địch Yến phát hiện bên trên khảm một sợi dây làm từ những hạt châu, nàng chậm rãi kéo sợi dây bằng hạt châu, ngọc bích dưới ánh mặt trời lóe ra hào quang rực rỡ, trong lòng nàng vô cùng cảm động, yên lặng nắm chặt nó khẽ gật đầu.

- Muội thật sự rất thích!

Địch Yến mím chặt môi, đôi mắt hơi đỏ.

- Chừng nào muội quay về?

Lý Trân thấy nàng cảm động, thành ra hơi xấu hổ, vội vàng chuyển đề tài.

Khi nào trở về chính là vấn đề Địch Yến quan tâm nhất, không có lời nào có thể vượt qua nói. Đương nhiên, ngoại trừ việc Lý Trân định tới Trương Dịch thăm Tư Tư ra.

Lực chú ý của Địch Yến quả thật bị dời đi, đó là vấn đề mà nàng khó có thể trả lời. Đôi mày thanh tú của nàng nhíu lại cả buổi, Lý Trân cũng nhìn chằm chằm vào đôi mi thanh tú ấy cả buổi.

Hắn cũng không quan tâm khi nào Địch Yến trở về, nhưng hắn lại thích nhìn đôi mi thanh tú của nàng, nhỏ nhắn như vậy, cong cong như vậy, tinh xảo như vậy, rõ ràng là do thiên nhiên tạo ra.

- Muội nhớ ra rồi, trước tháng Hai nhất định có thể trở về, huynh biết tại sao không?

Địch Yến cười thần bí nói với hắn.

- Vì sao?

Lý Trân không chút để ý hỏi, hắn phát hiện khi Địch Yến cười lộ lên một cách thần bí, ánh mắt cực kỳ rung động lòng người, tựa như có một cái móc, câu lấy trái tim hắn vậy.

- Đây! Huynh đang nhìn cái gì đó?

Địch Yến hờn dỗi dùng đũa gõ vào hắn, Lý Trân lập tức tỉnh ngộ, hơi thẹn thùng gãi đầu nói:

- Huynh đang đoán xem lúc nào muội trở về!

Một lời nói dối có thiện ý che lấp đi sự xấu hổ vì xuân tâm nảy nở của hắn, Địch Yến dường như nhìn thấu hắn nói dối, trừng mắt nhìn hắn, nhưng ngay lập tức, nụ cười tỏa nắng lại hiện lên trên mặt nàng.

- Bởi vì cuối tháng Hai có đại hội thi đấu mã cầu, bà nội của muội mê mã cầu đệ nhất thiên hạ luôn, bà thà không nhìn ngó tới đứa con trai, cũng sẽ không bỏ qua đại hội thi đấu mã cầu.

Địch Yến lại lanh lợi bổ sung:

- Con trai của bà, đương nhiên chính là phụ thân của muội!

Ánh mắt Lý Trân lộ vẻ kinh ngạc:

- Mã cầu... Không! Bà nội của muội còn có thể lặn lội đường xa tới Bành Trạch sao?

Lý Trân vốn sưng sốt vì nhớ ra còn có đại hội thi đấu mã cầu, nhưng vừa nói ra miệng, hần lại nhớ ra điều quan tâm trước tiên hần là bà nội của Dịch Yến mới phải, bà còn quan trọng hơn môn mã cầu ấy chứ.

Dịch Yến che miệng mỉm cười:

- Nếu không, bây giờ muội dẫn huynh tới thăm bà, nói không chừng bà nội sẽ thích huynh đó.

Trong lòng Lý Trân cũng bắt đầu hồi hộp một cách khó hiểu, hần nhìn nhìn trang phục thị vệ trên người, mặc quần áo thể này không tiện gặp bề trên, vội vàng nói:

- Huynh muốn đi mua một bộ quần áo mới trước đã.

- Không cần đâu, bà nội của muội cũng giống muội, thích nhìn trang phục thị vệ chỉnh tề, bà cũng không quan tâm huynh làm gì đâu, chỉ cần nhìn thuận mắt là được.

...

- A Yến, huynh cảm thấy có chút không đúng! Bà nội của muội năm nay thọ bao nhiêu tuổi rồi?

Khi Lý Trân theo Dịch Yến đi được nửa đường, chợt phát hiện một vấn đề quan trọng, Dịch Nhân Kiệt đã ngoài sáu mươi, vậy mẫu thân của ông ấy phải bao nhiêu tuổi rồi chứ?

Dịch Yến dường như biết hần sẽ hỏi vấn đề này, nàng chậm rãi đáp:

- Muội từng nói cho huynh biết, mẹ đẻ của muội sau khi sinh không bao lâu thì qua đời, là bác gái đã nuôi muội khôn lớn, nghĩ đến bản thân đã xuất hiện thế nào, muội cũng coi bà như mẫu thân của mình, huynh hiểu chưa?

Lý Trân hơi hiểu, bà nội của nàng chưa chắc đã là mẹ đẻ của Dịch Nhân Kiệt.

Dịch Yến liếc mắt nhìn hần nói:

- Sau này những chuyện như thế trong lòng cảm thấy vô lý cũng đừng nói ra, nói ra thật quá đáng với người trong cuộc đó.

- Ta biết rồi, lần sau sẽ để ý.

Dịch Yến thấy hần khiêm tốn tiếp nhận góp ý, trong lòng cũng vui mừng, lại nói thêm vài lời:

- Bà nội của muội tuy rằng không phải là mẹ đẻ của phụ thân, nhưng cũng không khác nhau là bao, bà nuôi cha muội lớn, chính là lão tổ tông của nhà chúng ta.

- Vậy bà nội của muội còn có điều gì kiêng kỵ, nói cho huynh nghe đi.

Dịch Yến ngẫm nghĩ một chút nói:

- Bà nội lúc nào cũng vui vẻ thoải mái, không có gì kiêng kỵ, chỉ có điều bà ghét nhất là giả vờ khách khí, lúc nào cũng nhanh mồm nhanh miệng. Nếu bà thấy huynh không vừa mắt, không cần nói đến câu thứ hai, liền dùng gậy gộc đánh đuổi huynh đi luôn, huynh phải tự thu xếp cho ổn thỏa đó!

Lý Trân cảm thấy sau lưng đã toát mồ hôi lạnh, kỳ thật hần thích giao tiếp với người giả vờ khách khí, cho dù trong lòng đao kiếm hướng vào nhau, nhưng trên mặt vẫn khách khí như thường, tất cả mọi người có thể nói chuyện với nhau dễ dàng.

Chỉ sợ nhanh mồm nhanh miệng, nếu chẳng may không hài lòng, bị côn đánh cho túi bụi, mặt mũi này của hần sao có thể chịu được.

Dịch Yến thấy hần do dự, hơi mất hứng hỏi:

- Rốt cuộc huynh có đi hay không?

- Huynh sợ bị bà nội muội dùng côn đánh túi bụi rồi đuổi đi!

Dịch Yến liền hận không thể đập mạnh cho hần một phát, cái tên đầu gỗ này, có lúc thông minh hơn người, có khi lại ngốc muốn chết. Nàng nghiêng răng ken két thấp giọng nói:

- Huynh nghĩ muội là vật trang trí sao?

Lý Trân lập tức tỉnh ngộ, có Dịch Yến ở đây, bà nội của nàng sao có thể dùng côn đánh mình đuổi đi, hắc sờ sờ gáy, không nhịn được cười ha hả.

...

Đây là lần thứ hai tiến vào Dịch phủ, lần trước đi thẳng tới thư phòng của Dịch Nhân Kiệt, cũng không qua hậu trạch, hôm nay, Dịch Yến dẫn hắc tới thẳng tòa nhà phía sau.

Đi qua mấy cánh cửa nhỏ, tới trước một tòa tiểu viện, vừa đi vào cửa sân, chỉ thấy một con mèo lông vàng trắng cản đường bọn họ, lười biếng đuổi dài người trước mặt họ.

Dịch Yến lập tức mặt mày hớn hở tiến lên phía trước:

- Đại tướng quân, để ta ôm một cái nào!

Con mèo mập kia chẳng thèm đếm xỉa đến nàng, xoay người đi lên bậc thang. Dịch Yến tức giận đến dậm chân:

- Không nể mặt ta, lần sau đừng mơ tưởng ăn cá của ta nữa nhé!

- A Yến, ai không nể mặt cháu thế!

Trong sân truyền đến tiếng một lão thái thái, Lý Trân lại không nhìn thấy người đâu, nhìn khắp trái phải xung quanh, cuối cùng cũng nhìn thấy một lão thái thái gầy nhỏ đi ra từ sau cây đại thụ, trên vai vác một cây gậy mã cầu, mặc một bộ trang phục mã cầu màu trắng, trên chân còn mang cả ủng da, dáng vẻ rất thú vị, hình như đang luyện tập đánh mã cầu.

Mặc dù bà gọi cháu gái, nhưng lại híp mắt cười đánh giá Lý Trân:

- Ủm! Thằng nhóc này cánh tay rất dài, rất thích hợp đánh mã cầu.

Dịch Yến vội vàng tiến lên nắm tay bà làm nũng:

- Con mèo chết tiệt lờ cháu đi, lão thái thái cũng không để ý tới cháu sao?

- Đừng lay nữa, bộ xương già này cũng sắp bị cháu làm cho rã rời rồi, A Yến, tiểu tử này là ai vậy nha!

Dịch Yến vội vàng giới thiệu:

- Đây là bạn của cháu gái bà, người Đôn Hoàng, tên là Lý Trân.

Vừa nói vừa ra sức nháy mắt với Lý Trân, ý bảo hắc tiến lên chào. Lý Trân vội vàng tiến lên quỳ xuống, khấu đầu với lão thái thái:

- Văn bối văn an lão tổ mẫu!

Lão thái thái càng thêm vui vẻ, vội vàng đỡ Lý Trân dậy, đánh giá hắc một lát, trên gương mặt trái xoan tươi cười rạng rỡ:

- Tên tiểu tử này dáng vẻ hoạt bát nhanh nhẹn, ta thích. A Yến, đây là tình lang của cháu à?

Dịch Yến lập tức đỏ bừng cả mặt, giữ chặt tay lão thái bà không chịu buông, Lý Trân cũng hết sức khó xử, vuốt vuốt gáy, không biết nên nói thế nào cho phải.

Lão thái thái lại đưa gậy mã cầu cho Lý Trân:

- Muốn kết hôn với cháu gái ta cũng được, đánh cầu trước đã, làm ta hài lòng thì chuyện gì cũng dễ nói, ồ! Cầu của ta đâu rồi nhỉ?

Lý Trân chậm rãi nhận lấy gậy mã cầu, Dịch Yến thừa dịp lão thái thái đi tìm quả cầu, đỏ mặt thấp giọng nói qua kể rằng:

- Lão thái thái nói nhầm đó, huynh chớ có suy nghĩ lung tung, bà không làm chủ được uội đâu!

Tuy nói vậy, nàng vẫn hơi lo lắng Lý Trân có thể đánh mã cầu hay không. Dù sao nàng cũng chưa từng thấy Lý Trân chơi mã cầu, bà nội luôn luôn hành động ngoài dự đoán của mọi người, có khi ngay cả nàng cũng không rõ đường lối của bà nội nữa.

- Rốt cuộc huynh có biết đánh mã cầu hay không nha! Thành thật mà thừa nhận đi chứ.

Lý Trân đương nhiên biết đánh mã cầu, còn là cao thủ mã cầu của Đôn Hoàng. Môn mã cầu ở Đại Đường cũng giống như bóng đá bây giờ, thiếu thiên nào không biết đánh mã cầu nhất định sẽ bị người ta chê cười.

Chỉ có điều gần một năm rồi hấn chưa sờ vào cán cầu, không khỏi thấy hơi xa lạ. Lý Trân khẽ gật đầu:

- Ta biết đánh một chút.

Lúc này, lão thái thái ôm con mèo tiến lên, đưa mã cầu cho Lý Trân cười nói:

- Đại tướng quân ngậm mắt bóng rồi, tiểu tử, thể hiện bản lĩnh đi, đánh thử một đường cho lão nhân gia ta xem nào.

Trái mã cầu lớn bằng một quả cam, dùng lớp lớp vải bố gói lại, rất đàn hồi. Lý Trân đã tìm được cảm giác, hấn khẽ nắn nắn trái cầu, mục tiêu là động cầu trên vách tường cách xa hai trượng, động rất nhỏ, chỉ vừa đủ chỗ ột trái mã cầu.

Trong lòng Lý Trân hiểu rất rõ, hấn có tạo được ấn tượng tốt đẹp trong lần đầu tiên với bà nội của Dịch Yến hay không, không phụ thuộc vào việc hấn khấu đầu bao nhiêu cái trước lão thái thái, bà không cần như thế, cái chính là hấn biết đánh mã cầu, hơn nữa phải đánh thật điêu luyện, thật đẹp mắt.

Kỳ thật không riêng gì Lý Trân căng thẳng, Dịch Yến cũng vô cùng hồi hộp. Tuy rằng bà nội không quản việc nhà, nhưng phụ thân cực kỳ tôn trọng lời nói của bà, nếu bà không thích Lý Trân, mặc kệ Lý Trân có biểu hiện thế nào trước mặt phụ thân, một câu nói của bà nội cũng đủ để chối bỏ hấn rồi.

Mặc dù bà nội thích người đơn giản một chút, dù cho là có học, giàu có, nếu không biết đánh mã cầu, bà sẽ không vui, đương nhiên nhân phẩm cũng rất quan trọng, nhưng đó là chuyện của phụ thân.

Đối với bà nội mà nói, mã cầu là tiêu chuẩn đánh giá duy nhất của bà. Trong lòng Dịch Yến bắt đầu âm thầm hối hận, sớm biết thì đã bảo Lý Trân luyện một chút môn mã cầu rồi hẵng đến gặp bà nội.

Lúc này, Lý Trân cũng dần dần tỉnh táo lại, ánh mắt nhanh chóng liếc qua lỗ nhỏ trên tường, hấn có thể đánh cầu từ khoảng cách năm mươi bước vào trong động, nhưng bây giờ chỉ có hai trượng, thế này đánh vào rất đơn giản rồi.

- Lão tổ mẫu, vãn bối sắp đánh đây!

Hấn nhẹ nhàng ném mã cầu lên vài lần rồi dùng tay bắt lấy một cách chuẩn xác, tìm cảm giác bóng, lúc này hấn buông bóng ra, gậy nhẹ gậy mã cầu trên mặt đất, rồi cầm gậy xoay lưng lại. Lão thái thái là người trong nghề, bà lập tức kích động cả lên, tiểu tử này còn muốn quay lưng lại đánh, đây chính là đẳng cấp cao nhất đó!

Lý Trân xoay người một cái, “bang” một tiếng giòn vang, gậy cầu chuẩn xác đánh trúng trái mã cầu, chỉ thấy trái mã cầu bay đi như sao chổi, bắn ra một đường thẳng tắp, tinh chuẩn không lệch chút nào đánh thẳng vào cái động cầu trên tường.

- Đánh hay!

Lão thái thái kích động siết chặt tay hô to, năm ngoái bà cổ vũ đội mã cầu Thái Nguyên đến sai cả lưng, khiến bà canh cánh trong lòng cả năm trời, hôm nay Lý Trân xoay lưng đánh ra nhất thời khiến bà như mở cờ trong bụng.

Dịch Yến cũng cực kỳ vui mừng, tuy rằng nàng không hiểu mã cầu cho lắm, nhưng nàng lại hiểu tâm tư của bà nội, đường cầu này của Lý Trân đã giành được sự yêu mến của bà nội rồi.

Nàng vội vàng kéo cánh tay bà nội làm nũng nói:

- Cháu nói không sai chứ! Huynh ấy sẽ không làm bà nội thất vọng đâu.

- Ủ! Đường cầu của tiểu tử này hoàn toàn xuất sắc, người nơi nào vậy?

Lý Trân dở khóc dở cười, lại phải bắt đầu lại từ đầu, hắn đành quỳ xuống khấu đầu một cái:

- Văn bối Lý Trân, người Sa Châu Đôn Hoàng.

- Đôn Hoàng à! Ta có đi cùng ông nội của A Yến qua đó, là một nơi tốt. Ồ, Lý công tử có thể đánh trên ngựa không, không phải chỉ đánh được cầu thôi chứ?

Lão thái thái hoài nghi nhìn hắn.

Lý Trân vội vàng giải thích:

- Hồi bẩm tổ mẫu, văn bối bình thường đều là cưỡi ngựa đánh cầu.

Lão thái thái lập tức cười híp mắt:

- Vậy thì tốt rồi, hôm nào đánh cho ta xem. Nào! Nào! Vào nhà ngồi đi.

Lý Trân và Dịch Yến cùng nhìn nhau, hai người đều thầm thở phào nhẹ nhõm, cửa đầu tiên xem như qua rồi.

123. Chương 123: Thành Lập Đội Mã Cầu.

Phòng của bà nội Dịch Yến có thể nói là nơi tập trung những món đồ cũ kĩ, giường đã bong mất lớp sơn, rương hòm đã sắp rệu rã, đệm cỏ không biết đã dùng bao nhiêu năm rồi, đã sắp bị mài cho nhẵn bóng, còn cả chiếc bàn nhỏ, ít nhất cũng có ba mươi, bốn mươi năm lịch sử.

Tuy nhiên Lý Trân lại bị bảy tám chiếc gậy mã cầu treo trên tường thu hút, người khác đều treo tranh chữ của danh nhân, bà nội lại thích treo gậy mã cầu.

Dịch lão thái thái thấy hắn có hứng thú với gậy mã cầu của mình, bèn đi tới, chỉ vào một cây gậy cầu cười nói:

- Đây là cây gậy mã cầu hai mươi năm trước, người đứng đầu của đội mã cầu Thái Nguyên đã dùng trong đại hội thi đấu mã cầu, chính là dùng nó để đánh quả cầu quyết định chiến thắng chung cuộc.

- Còn có cái này.

Bà lại chỉ vào một chiếc gậy cầu sơn son còn mới nói:

- Năm trước đội mã cầu Thái Nguyên đánh trượt, kết quả ngay cả vòng ba mươi cũng không vào được, trở thành nỗi đau chiến tích kém nhất từ trước tới nay, bọn họ tặng lại gậy cầu cho ta, ta vốn định ném đi, sau nghĩ lại coi như giữ làm kỉ niệm vậy!

- Lão tổ mẫu hình như rất thích đội mã cầu Thái Nguyên?

Lý Trân cười hỏi.

- Đó là đội mã cầu của quê nhà mà! Thật ra tổ phụ của A Yến mới mê mã cầu, ta chỉ bị ông ấy dụ dỗ thôi, lớn tuổi rồi, cũng có những điều gửi gắm trong lòng.

Lý Trân thấy lão thái thái ít nhất cũng đã bảy mươi mấy tuổi rồi, nhưng tai không lãng, mắt không kém, đi đứng nhanh nhẹn, tinh thần lại vô cùng tốt, khó trách bà có thể ngàn dặm bên ba tới Bình Trạch.

Lúc này, Dịch Yến bưng hai chén trà tiến vào, thấy bọn họ còn đang nói về mã cầu, không khỏi vừa bực mình vừa buồn cười nói:

- Bà nội tới uống trà nghỉ ngơi đi!

Dịch lão thái thái lúc này mới ý thức được mình sơ suất, vội vàng cười nói:

- Mau tới ngồi xuống đi!

Bà bảo Lý Trân ngồi xuống, uống ngụm trà, lại cười tủm tỉm hỏi:

- Lý công tử đánh mã cầu tốt như vậy, có ở trong đội mã cầu của Sa Châu không?

Lý Trân vội vàng cúi thấp người nói:

- Vãn bối tạm thời không tham gia đội mã cầu, bây giờ đang làm thị vệ trong cung.

Lão thái thái “À!” một tiếng, chậm rãi đáp:

- Trong cung không phải là nơi tốt, người trẻ tuổi cần phải đi tới địa phương làm chút chuyện thực tế, hoặc ra biên cương phòng thủ nước nhà.

Lý Trân phát hiện lão thái thái này hình như rất không ưa hoàng cung, vì sao lại thế nhỉ?

Địch Yến lại hiểu rất rõ tâm tư bà nội, vội vàng cười nói:

- Lão tổ mẫu yên tâm, huynh ấy không tiếp xúc trong cung, chỉ làm thị vệ thôi, sang năm sẽ tham gia võ cử, sau đó thì không làm thị vệ nữa.

Lão thái thái khẽ gật đầu, lúc này mới thẳng thắn nói:

- Vốn Lý Đường cũng không hiểu lễ nghĩa, sau khi Võ thị đương quyền lại càng làm trong cung chướng khí mù mịt, luân lý chẳng còn, ta mới nói với phụ thân của A Yến, còn không bằng về làm ông giáo già dạy học, ít nhất có thể làm người thanh bạch.

Lý Trân lại hàn huyên với lão thái thái vài câu, tới khi lão thái thái phải nghỉ ngơi mới cáo từ, mẫu thân của Địch Yến đang nghỉ trưa, cũng không tiện quấy rầy. Lý Trân rời khỏi Địch phủ, hai người cùng bước thong thả trên đường cái mà đi.

Địch Yến thấp giọng nói:

- Bà nội của muội họ Vương, xuất thân từ Vương thị Thái Nguyên, Vương hoàng hậu bị Cao Tông phế truất chính là chị họ của bà, cho nên bà có thành kiến rất sâu đậm với đương kim nữ hoàng đế.

Lý Trân khẽ “Ồ!” lên một tiếng.

Địch Yến lại tiếp tục nói:

- Tuy nhiên bà nội cũng là người tiến bộ, cũng không kiên quyết phản đối phụ thân làm quan trong triều, bà ra sức hỗ trợ chuyện phụ thân kiên trì nguyên tắc mà bị cách chức, cho nên bà dứt khoát đi Bành Trạch thăm hỏi phụ thân, khuyên thế nào cũng không nghe, phụ thân đành phải để tùy bà nội.

Lý Trân lặng lẽ gật đầu, hóa ra lão thái thái xuất thân từ Vương thị Thái Nguyên, khó trách bà không thích Võ Tắc Thiên. Tuy nhiên mặc dù lão thái thái đam mê mã cầu, nhưng trên thực tế cái tính nguyên tắc lại rất mạnh, rất nghiêm túc trong chính trị, phải trái đúng sai đều phải rõ ràng.

- Lý đại ca, ngày kia muội phải lên đường rồi, huynh có thể tới tiễn muội được không?

Địch Yến tràn đầy mong đợi hỏi.

Lý Trân ngẫm nghĩ một lát, ngày kia có lẽ không có việc gì bận, liền vui vẻ gật đầu nói:

- Vâng được, sáng ngày kia huynh tới tiễn muội.

...

Hai ngày sau, nhà Địch Yến một già một trẻ rời khỏi Lạc Dương, tới Bành Trạch đoàn tụ với Địch Nhân Kiệt. Lý Trân tiễn họ hơn trăm dặm mới quay trở về Lạc Dương.

Sau khi Vi Đoàn Nhi bị xử tử, Tiết Hoài Nghĩa dâng hoàng hơn rất nhiều, trong cung Thái Sơ cũng dần dần yên bình trở lại, tháng ngày làm thị vệ buồn tẻ mà nhàm chán, ngày ngày dù không có việc gì cũng phải vào cung báo cáo.

Ngày ngày cứ trôi qua như vậy, mắt thấy sắp đến năm mới, chiều hôm đó, Lý Trân đang dạy Lý Long Cơ tập cưỡi ngựa bắn cung trong trường đua ngựa. Không riêng gì Lý Long Cơ, một số thị vệ đam mê cưỡi ngựa bắn cung cũng cùng luyện tập phả sau y, đến cả cấp trên Võ Sùng Huân của hãn cũng bớt chút thời gian tới đây nghe mấy yếu lĩnh mà hãn giảng giải.

- Cưỡi ngựa bắn cung mấu chốt là ở chỗ tay, mắt, thân thể cùng phối hợp, thân mình vừa động, mắt phải nhìn cho chuẩn, tay phải đi theo ánh mắt, nhất là tay và mắt tương thông, cái này cần khổ công luyện tập, ít nhất cần thời gian hai năm mới có thể gặt hái thành quả.

- Tiếp theo là bắn tên, tay phải nhanh, kéo cung phải căng, việc này đòi hỏi ý chí kiên định, không được do dự, cho dù bắn trượt cũng không có vấn đề gì, nhưng sự quyết đoán này nhất định phải luyện cho bằng được.

Giọng Lý Trân vang xa, mười mấy người xung quanh đều nghe thấy, bọn họ vừa nghe vừa kéo cung, vừa âm thầm ghi nhớ trong lòng.

Đây là lần thứ mười Lý Long Cơ học bắn cung với Lý Trân, y vốn cũng đã biết một chút về cưỡi ngựa bắn cung, hơn nữa thiên tư của y thông minh, tiến bộ thần tốc, đến ngày thứ mười, y đã có thể vừa chạy vòng quanh vừa bắn tên, mũi tên trúng mục tiêu bia ngắm ngoài hai mươi bước, ngay cả đám thị vệ cũng vỗ tay khen y.

Lý Long Cơ hưng phấn khác thường, thu cung lại nói với Lý Trân:

- Sư phụ, ta muốn đổi sang bắt đầu cung, người thấy có được không?

Lý Trân lại khẽ lắc đầu:

- Bây giờ mới có mười ngày mà đã đổi cung ư? Bây giờ ngươi mới chỉ bắn trúng bia, nhưng đến lúc bắn trúng chỗ yếu hại còn xa lắm, cứ luyện tiếp đi, ba tháng sau ngươi có thể liên tục bắn ra mười mũi tên trúng đầu của bù nhìn rơm, lúc đó hẵng nghĩ tới chuyện đổi cung. Nếu ba tháng không làm được thì nửa năm, tóm lại không đạt được yêu cầu ta đưa ra, ngươi không được phép đổi cung.

- Nhưng ta sắp phải theo phụ thân tới Tương Châu ngay rồi.

Lý Long Cơ nhỏ giọng nói.

- Bất kể ngươi ở đâu, chỉ cần nhớ kỹ yếu lĩnh ta dạy ngươi, tiếp tục khổ luyện, thì sẽ đạt được thành tựu, bây giờ tiếp tục luyện tập đi!

Lý Long Cơ không còn cách nào, đành phải tiếp tục lao nhanh trên trường đua ngựa, không ngừng kéo cung bắn tên. Lý Trân cũng không cần phải đi cùng y nữa, chỉ cần chỉ bảo nửa canh giờ, còn lại đều là tự y luyện tập, có thị vệ chuyên môn đi cùng.

Lúc này, xa xa Lý Trân thấy Thượng Quan Uyển Nhi đang đứng bên ngoài sân huấn luyện, hãn vội vàng giục ngựa ra đón, xoay người xuống ngựa, khom người thi lễ nói:

- Lý Trân tham kiến Xá nhân!

- Lý công tử này làm sư phụ cũng không tồi nha! Y tiến bộ rất nhanh, hôm qua ngay cả Thánh thượng cũng khen tài cưỡi ngựa bắn cung của y rất khá.

Hôm qua không phải ngày Lý Trân trực, hãn không ở trong cung, nhưng hãn cũng nghe nói đến việc này. Hãn cũng cười cười nói:

- Y thiên tư hơn người, hơn nữa y chịu khó khổ luyện, nghe nói buổi tối cũng luyện tập, như vậy tiến bộ là đương nhiên. Có lẽ nửa năm sau, kỹ năng bắn cung của y sẽ dừng lại, bây giờ cần phải đột phá ngay, tổng cộng phải đột phá ba lượt mới có thể chân chính đạt được thành tựu.

- Tục ngữ nói, sư phụ dẫn vào cửa, tu hành ở bản thân. Ngươi dẫn y vào cửa, còn lại phải nhờ vào chính y tìm tòi, có điều ta đoán Tương vương sẽ không để cho y quá đắm chìm trong cưỡi ngựa bắn cung, dù sao đọc sách mới là việc chính của y.

Lý Trân khẽ gật đầu, Thượng Quan Uyển Nhi nói không sai, Lý Long Cơ tương lai phải suy nghĩ đến chuyện kế thừa đế vị, y làm sao có thời giờ khổ luyện năm năm, tìm kiếm bước đột phá trong cưỡi ngựa bắn cung, y càng phải dồn tinh thần và thể lực để đọc sách hơn.

Hắn dẫn ngựa chậm rãi đi theo Thượng Quan Uyển Nhi, Thượng Quan Uyển Nhi lại cười hỏi:

- Tổ phụ của ngươi là Bác sĩ Châu học, sao ngươi không học văn lại một mực muốn học võ?

Lý Trân cười khổ một tiếng nói:

- Nguyên nhân là ở cha ta, phụ thân tuy học văn nhưng thân thể suy nhược, ba mươi tuổi đã qua đời, khiến tổ phụ chịu đả kích lớn. Ông liền quyết định để ta theo sư phụ luyện võ, đồng thời cũng đọc sách, ông hy vọng ta có thể văn võ toàn tài.

- Ngươi quả thật cũng xem như văn võ toàn tài, vì sao không thử ứng thí khoa cử?

Thượng Quan Uyển Nhi lại cười hỏi.

Lý Trân cười khổ lắc đầu:

- Xá nhân cũng biết, người có thể thi đậu khoa cử, có ai không phải Văn Khúc tinh hạ phàm? Kẻ học văn không tinh như ta có thể học xong Châu học đã là không tệ rồi, còn dám ngông cuồng nói chuyện khoa cử gì nữa.

- Ủ! Ngươi nói cũng có phần đúng.

Thượng Quan Uyển Nhi chuyển đề tài, cười hỏi:

- Ta nghe Cao Diên Phúc nói, ngươi rất giỏi đánh mã cầu, đúng vậy không?

Lý Trân ngạc nhiên:

- Xá nhân tìm ta, là vì mã cầu ư?

Thượng Quan Uyển Nhi hơi ngưng ngừng nói:

- Sáng nay, Thánh thượng có nói chuyện phiếm với ta, người muốn ta thành lập một đội mã cầu, ta còn tưởng người nói đùa, kết quả giữa trưa người liền đề cử hai tay mã cầu, một là Phò mã Dương Thận Giao, một nữa là Võ Diên Tú, ta mới biết người thật sự bảo ta xây dựng một đội mã cầu.

Nói đến đây, Thượng Quan Uyển Nhi lại thở dài:

- Nhưng cuối tháng Hai năm sau sẽ bắt đầu đại hội thi đấu mã cầu, bây giờ mới lập một đội mã cầu làm sao kịp nữa, may ra ta chỉ tìm được vài người trong sổ thị vệ, đầu tiên nghĩ ngay tới người, nghe nói là người cưỡi ngựa bắn cung rất giỏi, môn mã cầu cũng rất tốt, thế nào, giúp ta chuyện này được không?

Lý Trân ngẫm nghĩ một lát lại hỏi:

- Dương phò mã và Võ Diên Tú đồng ý rồi ư?

Thượng Quan Uyển Nhi lắc đầu:

- Dương Thận Giao là thủ lĩnh đội mã cầu của Thái Bình công chúa, Võ Diên Tú đại diện cho Tiết Hoài Nghĩa, các tay mã cầu nổi danh trong cung đều đã về tay họ, chỉ có một nữ nhân gốc như ta bây giờ mới bắt đầu tìm, làm sao tìm được đây?

Lý Trân thật ra rất hy vọng nàng trả lời như vậy, thế thì hắn cũng không cần phải đánh mã cầu cùng đám con cháu quyền quý này, hắn liền cười nói:

- Như vậy đi! Ta giúp ngươi tìm, một đội năm người là đủ rồi, thêm hai người dự bị, bảy người là được!

Thượng Quan Uyển Nhi mừng rỡ:

- Chuyện còn lại để ta làm, ngươi chỉ cần tìm người giúp ta, việc này ta nhờ cả vào ngươi đó.

Cứ như vậy, Lý Trân lại nhận một công việc mới, thay Thượng Quan Uyển Nhi tổ chức và thành lập một đội mã cầu, hắn đương nhiên là đội trưởng, sáu người còn lại hắn phải đi tìm từng người một.

Mã cầu là quốc cầu của Đại Đường, đang thời Đại Đường hưng thịnh, mã cầu còn nhận được sự hoan nghênh nhiệt liệt của mọi người, bất kể là thứ dân bình thường hay là tôn thất quan lớn, về cơ bản ai cũng thích hết, ngay cả lão tổ mẫu bảy mươi tuổi của Dịch Yến cũng đam mê mã cầu.

Không lâu sau khoa cử mùa xuân, Đại Đường sẽ tổ chức đại hội thi đấu mã cầu của cả nước ở thành Lạc Dương, thi đấu theo đội của các châu, mỗi châu đều tổ chức và thành lập đội mã cầu đến tham gia thi đấu, tiếp theo còn có đội mã cầu của các quân, còn có đội mã cầu của quyền quý Đại Đường, nhiều vô số, có hơn trăm đội tới Lạc Dương dự thi. Trong thời gian đó, toàn thành trên dưới đều đắm chìm trong niềm vui sướng như ngày hội.

Đại hội thi đấu mã cầu năm trước, Thiên kỵ doanh đoạt giải quán quân, đội của Thái Bình công chúa đứng thứ hai, thứ ba là đội mã cầu của Cam Châu. Một năm trôi qua, tất cả các đội đều căng thẳng, phải giành được thành tích tốt trong đại hội thi đấu năm nay mới được.

Thị vệ phần lớn đều có thể tham gia ngay lập tức, về cơ bản ai cũng đã từng đánh mã cầu, nhưng người đánh giỏi lại không nhiều, Lý Trân tìm đến Võ Du Tự, nhờ y đề cử vài người đánh mã cầu giỏi, riêng bản thân Thiên Ngưu Vệ cũng có một đội mã cầu, mười tay mã cầu đều là cao thủ đứng đầu, Võ Du Tự sẽ không cho hẳn.

Võ Du Tự nghĩ nửa ngày, chỉ ra ba người, một là Lý Lâm Phủ, người này tuy rằng thích luôn cúi, là người lấu cá, nhưng đánh mã cầu thực sự không tệ, rất nổi danh trong tôn thất.

Một người nữa là Bùi Khoan, con cháu Văn Hỉ Bùi thị, con trai của Thứ sử Viên Châu Bùi Vô Hối, cũng vừa mới làm thị vệ năm nay, đạt giải nhất trong kỳ thi đấu tân thanh tú của Thiên kỵ doanh hồi tháng Năm, tuy rằng hẳn ở trong Thiên kỵ doanh, quan hệ với Võ Du Tự và Thiên kỵ tướng quân vô cùng tốt, có thể điều được hẳn tới, hơn nữa còn vào đội mã cầu của Thượng Quan xá nhân, thể diện sẽ được nâng thêm một bậc.

Người còn lại tên là Tôn Lâm, Lý Trân có quen biết với ca ca Tôn Lễ của y, y vừa vào Thiên Ngưu vệ năm mới, năm trước thi đấu tuyển chọn vào Thiên Ngưu vệ, y đứng hạng thứ ba.

Ba người này đều chỉ mới mười sáu mười bảy tuổi, thêm cả Lý Trân là bốn người, chỉ cần Lý Trân tự tìm thêm một người nữa, rồi có thể tìm thêm hai người dự khuyết, là có thể lập một đội hoàn chỉnh rồi.

Tuy nói tìm thêm một người không khó, nhưng đó là với Võ Du Tự thôi. Đối với Lý Trân mà nói, tìm thêm một người, nói dễ hơn làm.

124. Chương 124: Tuyển Chọn Người Thứ Năm.

Mặc dù hàng năm trong Nam Nha Các luôn có cuộc thi đấu để lựa chọn những môn thủ mã cầu ưu tú, nghe thì có vẻ có không ít tay mã cầu, nhưng những môn thủ ưu tú này giống như bánh mới ra lò, vừa được chọn lựa đã bị các vương công quý tộc tranh giành lấy hết.

Võ Du Tự đề cử cho Lý Trân ba người cùng hẳn cần nhắc thành lập đội thứ hai Thiên Ngưu, còn phải nỗ lực của Thượng Quan Uyển Nhi mới đề cử cho Lý Trân, nhưng còn muốn Vũ Du Tự đề cử thêm một người, y thật sự không nghĩ ra ai nữa.

Buổi chiều, Lý Trân tan ca liền vội vã rời khỏi hoàng cung, hẳn trực tiếp đi Nam thị tìm Trương Hi, Trương Hi là địa đầu xa đứng đầu Lạc Dương, mạng lưới quan hệ cực rộng, nói không chừng gã có thể đề cử ỉnh một người.

Nghe nói Lý Trân tìm đến gã, Trương Hi tự mình từ trong nhà ra đón:

- Hiền đệ tại sao không nói một tiếng đã tới rồi?

Trương Hi lúi cúi tay hẳn oán giận nói:

- Ta đang chuẩn bị đi ra ngoài, chút nữa đã không gặp được rồi.

Lý Trân chấp tay áy náy nói:

- Đệ có chuyện tìm đại ca giúp đỡ, nếu đại ca có việc, hôm nào đệ lại đến.

- Không có việc gì! Không có việc gì! Chỉ đi tìm mấy người bạn hư hỏng đi uống rượu vui thú một chút, đương nhiên là việc của hiền đệ quan trọng hơn.

Trương Hi đối với Lý Trân từ trước đến nay rất nhiệt tình, hơn nữa hiện tại Lý Trân đã thành thị vệ bên cạnh nữ hoàng, ở trong cung địa vị cao, ngay cả Trương Hi đã có năm năm làm thị vệ lão binh cũng không theo kịp.

Trương Hi mời Lý Trân đi vào nhà, lại lệnh cho thị nữ mang trà, lúc này mới cười hỏi:

- Ở bên cạnh thiên tử làm thị vệ cảm giác như thế nào?

- Cũng rất nhàm chán, ta là Tán vệ, cả ngày không có việc gì.

Trương Hi cũng lý giải được, Tán vệ nếu có việc gấp mới được cất cử đi, ví dụ như thiên tử có mặt chỉ, bình thường cũng là do tán vệ đi truyền đạt, nhìn có vẻ như thanh nhàn, chỉ khi nào có việc, mất vài ngày cũng không xong.

- Lão đệ đừng coi khinh thị vệ thiên tử này! Nếu đệ có cơ hội đi châu huyện làm việc, ta cho đệ biết, quan viên Châu huyện đối với Ngự Sử rất muốn nịnh bợ, ta nói đừng chê cười, năm kia Triệu Trọng Nguyên đi Hà Bắc bí mật điều tra tình hình hạn hán của ba châu, cũng là thị vệ đi cùng thiên tử như đệ, kết quả đệ đoán như thế nào? Người ta sau khi trở về không lâu liền có nhà lớn, lão đệ, công việc béo bở đấy!

Lý Trân cười cười:

- Việc này về sau hãy nói, hôm nay ta có việc nhờ Hoa đại ca giúp đỡ, là như thế này, Thượng quan xá nhân muốn thành lập một đội mã cầu, chuyện này ủy thác cho ta, một đội mã cầu ít nhất phải bảy người, ngay cả ta ở trong đội cũng chỉ có bốn người, còn thiếu ba người, đến xem đại ca ở bên này có thể giới thiệu cho đệ mấy người cao thủ hay không.

Nghe nói là Thượng Quan Uyển Nhi muốn thành lập đội mã cầu, Trương Hi lập tức động tâm, đây chính là cơ hội nịnh bợ với Thượng Quan Uyển Nhi nha!

Gã trầm tư chốc lát nói:

- Đệ đệ của Tôn Lễ là Tôn Lâm đánh mã cầu này vô cùng tốt, có muốn ta đề cử hắn hay không?

- Đã tính cả hắn rồi, Võ tướng quân đã đề cử hắn rồi, đệ muốn nói đến cao thủ mã cầu trong dân gian cơ.

Trương Hi bản thân đã từng đánh mã cầu, gã cũng hiểu được, muốn lên sân tham gia cuộc tranh tài chân chính môn mã cầu không phải chỉ đánh hai cán mã cầu là có thể tự mình đề cử, nhất định phải là người có bản lĩnh thật sự.

- Đồ đệ của Triệu Thu Nương - Tiểu Diệp cũng không tệ, biệt danh Hồn giang Bạch Long, ở vùng nam thị đánh mã cầu rất nổi danh, chỉ có điều hơi thích gây chuyện, sửa chữa được khuyết điểm thì rất được, có rảnh đệ đi xem một chút.

- Ta nhớ rồi, có còn ai nữa không?

- Còn có mấy tên vô lại, tuy rằng đánh mã cầu không tệ nhưng đều đã từng ngồi tù, người như thế ta không thể đề cử cho đệ rồi.

Những người ngồi nhà giam đối với Lý Trân thì không được rồi, bởi vì phải huấn luyện ở trong hoàng thành, những loại người có tiền án không cho phép vào Hoàng thành.

Tuy nhiên có thể tìm được Tiểu Diệp là không tệ. Lý Trân liền đứng dậy cáo từ, hắn tính toán tới võ quán Nam Viên tìm Triệu Thu Nương nói chuyện.

Từ trong thôn Vọng Xuân Trà đi ra, Lý Trân vội vàng đi tới quán rượu của đại tỹ, từ khi Lý Tuyền được Thượng Quan Uyển Nhi chiếu cố, được nhận việc kinh doanh cung cấp rượu trong cung, việc buôn bán của nàng dần dần phát hân lên.

Nàng còn lấy luôn quán rượu bên cạnh, hai quán này khai thông thì quán rượu của nàng lớn thứ tư ở Nam thị, tiểu nhị cũng gia tăng từ hai người lên đến mười người, chỉ trong thời gian mấy tháng ngắn ngủi, nàng đã giàu to rồi, khiến không ít quán rượu xung quanh phải ngưỡng mộ.

Tuy nhiên Lý Tuyền là người sống yên ổn nghĩ đến ngày gian nguy, nàng không muốn nguyên liệu mua vào hoàn toàn ỷ lại tửu phường của Vương gia, nếu chẳng may ngày nào đó Vương gia tửu phường không cung cấp hàng, tửu phố của nàng liền xong đời.

Nàng muốn tạo lập con đường của chính mình, trực tiếp nhập hàng từ Cao Xương, tuy nhiên nàng cũng biết rất khó, mấy xưởng ủ rượu lớn ở Cao Xương trên cơ bản đều bị Vương gia nắm giữ.

Nàng lại suy xét tự mình ủ rượu, lần trước Lý Trân mang về cho nàng một quyển bí kíp ủ rượu, nàng cảm thấy hẳn là có thể phát huy công dụng.

Mấy ngày này, Lý Tuyền cũng vì chuyện này lo lắng suy nghĩ, việc nhà cũng không cả để ý, cả ngày ở Lạc Dương tìm kiếm loại cây bồ đào bản địa thích hợp.

Lý Trân cũng không biết đại tỹ có ở nhà hay ở quán rượu, hẳn chỉ có thể đến đây xem thế nào, hẳn vừa mới đến cửa quán rượu, liền nghe trong tửu phố truyền tới một thanh âm vô cùng quen thuộc.

- Các người đương nhiên không biết ta, năm đó lúc Mập gia ta ngủ ở trên lầu này, bóng dáng của các người còn không có, A Phúc có ở nhà hay không, A Tài cũng được!

- Anh mập, chúng ta hãy đi ra ngoài thôi! Đừng nhiễu loạn việc buôn bán người khác.

Lý Trân mừng rỡ, vội tới trước cửa hàng hô lớn:

- Lão béo, Tiểu Tế, là các người sao?

Chỉ thấy Tửu Chí như một trận gió vội tới, ôm chặt lấy Lý Trân, giống như sợ hắn chạy trốn, kích động mà hô to:

- Tiểu Tế, ta bắt được hắn rồi, bữa tối của chúng ta có thể trông cậy được rồi!

Lý Trân đẩy y ra, cho y một quyền lên vai, cười mắng:

- Tiểu tử ngươi chỉ nghĩ đến ăn!

Lúc này, Lý Trân mới nhìn sang Tiểu Tế, mấy tháng không gặp, y cao lớn, khỏe mạnh trông thấy, có điều y lại mặc một chiếc áo đạo sĩ, đầu đội trúc quan, phía sau lưng đeo một cây kiếm làm bằng gỗ đào, chỉ có thể là tiểu đạo sĩ bất quỳ thôi.

Lý Trân không kìm nổi cười:

- Tiểu Tế, đệ không phải xuất thân hòa thượng sao? Tại sao lại xuất gia trở thành đạo sĩ?

Tiểu Tế gãi đầu:

- Cũng không phải đạo sĩ thật sự, ta đi theo sư cô.

- Sư cô ngươi cũng tới à?

- Không có, Mập ca tới tìm ta, bà ấy mới cho ta đi một chút.

Lý Trân gặp được hai huynh đệ, trong lòng thực vui mừng, vội vàng nói:

- Đi với ta đến Tả Ngạn tửu quán, chúng ta uống một chén thật vui vẻ.

Bọn họ đem ngựa gửi lại ở trong tửu phố, rồi cùng đi tới Tả Ngạn tửu quán.

Lý Trân tìm một gian nhà phòng, gọi mười mấy món thức ăn và hai bầu rượu, hắn cười hỏi Tửu Chí:

- Tiểu tử, trong thư ngươi nói năm sau mới đến, sao bây giờ đã đến rồi?

Tửu Chí trên mặt lộ ra vẻ mặt tức giận, sau một lúc lâu mới phẫn nộ nói:

- Thúy Nhi lập gia đình rồi, làm hại lão tử ở Đôn Hoàng một ngày ngơ ngác không làm gì được, suốt đêm thu dọn hành lý về Lạc Dương.

- Vì sao?

Lý Trân không hiểu cười hỏi:

- Người không phải nói Thúy Nhi sẽ gả vào Tửu gia các người sao?

Tửu Chí xấu hổ và giận dữ mặt đỏ bừng lên:

- Đúng là gả cho nhà chúng ta không sai, nhưng nàng là gả cho đệ đệ của ta, không phải ta!

Lý Trân tức khắc đối với y tràn đầy thông cảm, trong thiên hạ việc bi thảm nhất cũng chỉ như thế này thôi, người trong lòng thành em dâu.

Tửu Chí uống một hớp rượu oán hận nói:

- Phụ mẫu và đệ đệ vẫn gạt ta, sợ ta đến nhà Thúy Nhi gây rối, liền dụ dỗ ta nói Thúy Nhi sẽ gả vào nhà của chúng ta, hiện tại không thể gặp mặt, lại gạt ta đi huyện Hưng Thịnh tới nhà cô ở vài ngày, kết quả ta trở về sớm, vừa lúc gặp được Thúy Nhi vào cửa, khi đó ta mới biết được nàng gả cho Nhị Lang, quả thực ta đã giận điên lên.

Lý Trân an ủi y nói:

- Lão mập, chúng ta hãy thật oai phong ở Lạc Dương cưới một con gái nhà danh môn về, khiến cho bọn họ phải ngược nhìn!

Tửu Chí uống một hớp rượu, lại thở ra thật dài, miệng hờn dỗi, khoát tay áo nói:

- Ta dọc đường đi cũng nghĩ thông suốt rồi, tuy rằng tốn không ít tiền cho nàng, nhưng cũng không thể tùy tiện như người ngoài, thôi đi, chỉ cần nàng sinh con trai vẫn tính là họ Tửu, em dâu ta cũng được, lão Lý, người thế nào, Địch tiểu muội đâu?

Lúc này, Tửu Chí chợt phát hiện Lý Trân đang mặc áo giáp của thị vệ, y không khỏi kinh ngạc nói:

- Người... tiến cung rồi sao?

- Ai! Người nói ta nghe tại sao chuyện tốt như thế, qua miệng người lại khó nghe thế này? Cao phủ quân thấy ta không có việc gì, liền giới thiệu ta vào Hoàng cung làm thị vệ, Địch Yến và người nhà cùng đi huyện Bành Trạch rồi, mùa xuân sang năm mới trở về.

Tửu Chí vẻ mặt hâm mộ, néo néo áo giáp thị vệ của hắn:

- Ta nói lão Lý a! Ta cũng không có việc gì, có thể giúp ta một cơ hội, người nói với Cao lão gia tử giúp ta, được không nào?

Lý Trân chợt nhớ tới, tên Tửu mập này chẳng phải là người thứ năm cần chọn sao? Y chơi mã cầu vô cùng tốt, hơn nữa giỏi về phòng ngự, còn có Tiểu Tế ở cánh chuyền bóng cũng có thể nói tuyệt nhất, hắn ở đằng sau yểm trợ không tệ, đây quả thực là ông trời đã an bài rồi!

Hắn đang suy tính, cuối năm nay đến đầu năm tới cũng là thời điểm tuyển thị vệ mới, không cần tìm Cao Diên Phúc, trực tiếp tìm Thượng Quan Uyển Nhi, đem hai huynh đệ của mình an bài tiến cung.

Nghĩ vậy, hắn mở cờ trong bụng nói:

- Được gặp hai người thật là trùng hợp, ta đang tìm môn thủ chơi mã cầu, việc hai người tiến cung ta sẽ sắp xếp được.

Tiểu Tế lại lo lắng buồn phiền nói:

- Lý đại ca, nghe nói muốn tiến cung phải cắt cái kia, huynh có phải đã cắt rồi hay không.

Lý Trân vừa uống một ngụm rượu liền phun luôn ra, Tửu Chí cũng cười ngặt nghẽo, tiểu tử này làm sao người lại không phân rõ thị vệ và hoạn quan khác nhau chỗ nào?

... .

Ngày hôm sau, Võ Du Tự đã tìm được Lý Trân, y kéo Lý Trân đến một bên, mặt mày nhăn nhó nói với hắn:

- Chuyện của huynh đệ người, có vẻ hơi khó thực hiện.

Trong lòng Lý Trân không vui lắm, rõ ràng Thượng Quan Uyển Nhi đã đồng ý chắc chắn rồi, tại sao lại khó làm hả? Hắn kiểm chế bất mãn trong lòng hỏi:

- Có vấn đề gì sao?

- Vấn đề của Tửu Chí không lớn, vóc người cao ập mạp, hơn nữa gia đình bối cảnh không tệ, nhiều thế hệ nghề nông, gia thế trong sạch, có thể chiêu làm thị vệ, nhưng Diêu Hi có phụ thân là thợ thủ công, thợ thủ công cũng không sao, sửa lại lý lịch cũng có thể che giấu quá khứ, mấu chốt là vóc người y không đủ cao, đó là một điều bất lợi, tiến cung sẽ lộ ngay, lập tức sẽ bị người buộc tội, lão Lý, chuyện này ta thật sự rất khó xử lý!

Lý Trân không có hé răng, hắn biết rằng nếu không phải bắt đắc dĩ, Võ Du Tự tuyệt sẽ không có chuyện không nể mặt của Thượng Quan Uyển Nhi, ngấm lại với Thiên Ngưu Vệ tướng mạo phải cao yêu cầu cực nghiêm, thị vệ thấp như vậy ai cũng nhìn rõ, nếu như bị Võ Tắc Thiên nhìn đến, phiền toái lớn rồi.

Kỳ thật Lý Trân cũng biết, Tiểu Tế còn cách tiêu chuẩn Thiên Ngưu Vệ rất xa, mặt khác các điều kiện khác cũng không đủ, nói trắng ra là, Tiểu Tế không thích hợp làm thị vệ.

Nếu phải để mình Tiểu Tế ở ngoài, Lý Trân không thể làm được, đây chính là huynh đệ của hắn, Diêu đại thúc trước khi chết đem y gửi gắm ỉn, sao mình có thể không quản lý y?

Hơn nữa Tiểu Tế chuyên bóng rất tinh diệu, có thể giúp mình đạt được ở thời khắc quan trọng, y nhất định phải gia nhập đội mã cầu.

Nghĩ vậy, Lý Trân liền nói với Võ Du Tự:

- Võ đại ca, ta có thể hiểu được cái khó xử của huynh, như vậy đi! Ta khác tìm tới Thượng Quan xá nhân nghĩ biện pháp, để nàng không làm khó Võ đại ca.

Trong lòng Võ Du Tự áy náy, vỗ vỗ bờ vai của Lý Trân, liền bước nhanh đi.

Lý Trân lại quay trở về Thái Sơ cung, hắn hiện tại đang trực chủ yến ở trong cung Thái Sơ, đi theo quanh Võ Tắc Thiên, có thể tiến vào chỗ tuyệt mật trong cung, đây cũng là đặc quyền của thị vệ thiếp thân, đương nhiên nguy hiểm cũng khá lớn, xung quanh quá nhiều nữ nhân.

Trương Hi nói cho hắn biết Triệu Trọng Nguyên đang ở Trinh Quán Điện gặp chuyện không may, gần như thành phế nhân, ở nhà nằm hơn ba tháng mới khôi phục nguyên khí, cuối cùng bị điều chuyển đi Trường An đứng đầu Đại Minh cung, chuyện này là bí mật trong cung, Lý Trân cũng vì trở thành Thiên Ngưu Bị Thân thường bên người Hoàng đế mới biết được.

Lý Trân đi vào cung điện phải đề cao cảnh giác gấp đôi, từng giây từng phút chú ý động tĩnh chung quanh, chỉ cần bất cẩn một chút là bị mấy nơi hắc ám vươn tay lôi kéo.

Lúc này, hắn thấy thị nữ Tiểu Nga bên cạnh Thượng Quan Uyển Nhi, liền vội vàng cười chạy lên:

- Tiểu Nga tỷ!

Tiểu Nga chính là cung nữ mặt tròn, so với Lý Trân còn nhỏ hơn hai tuổi, vừa nhìn thấy hắn mặt đã đỏ lên, sau đó càng ngày càng đỏ, cuối cùng nhìn mức độ đỏ mặt của nàng cũng có thể suy đoán nàng với Lý Trân đã nói chuyện bao lâu.

Tiểu Nga nghe thấy thanh âm của Lý Trân, mặt bỗng dưng đỏ, xấu hổ xấu hổ xoay người:

- Lý thị vệ, chuyện gì à?

- Ta có việc gấp cần gấp Thượng Quan xá nhân, cô giúp ta truyền lời với.

- Ủm! Nàng vừa lúc từ trong phòng Thánh Thượng đi ra, huynh đi theo ta!

Tiểu Nga cúi đầu chậm rãi đi lên phía trước, vừa đi được mấy bước, nàng dường như không thể đi được nữa, thân mình xiêu vẹo, nhìn cứ như có thể ngã sấp xuống bất cứ lúc nào.

Vừa lúc này, Thượng Quan Uyển Nhi từ hành lang bên kia vội vàng đi tới, đi theo phía sau năm sáu cung nữ, trong tay đang cầm quyển tấu, nàng thấy Tiểu Nga dẫn Lý Trân, liền cười nói:

- Lý công tử là tới tìm ta sao?

- Vâng., có việc về đội mã cầu, nhưng nếu Xá nhân bề bộn nhiều việc, ta sẽ không quấy rầy.

- Nói mấy câu ta có thời gian, người đi theo ta!

Thượng Quan Uyển Nhi đương nhiên cũng rất quan tâm đến đội mã cầu của mình, ngay vừa rồi Thánh Thượng còn hỏi nàng, đã thành lập đội mã cầu chưa, cho dù Lý Trân không đến, nàng cũng phải đi tìm hắn.

- Thế nào, mọi người làm đến đâu rồi?

Lý Trân gật gật đầu:

- Hiện tại đã có sáu người rồi, còn tìm một người cuối cùng, chính là chuyện về huynh đệ Diêu Hi của ta.

- Ta đã gửi gắm với Binh bộ và Võ Du Tự rồi, chẳng lẽ có vấn đề sao?

Thượng Quan Uyển Nhi hơi mất hứng, nàng có thể cảm giác được, sự việc này hình như không thể thực hiện được.

Lý Trân liền đem chuyện khó xử của Võ Du Tự nói ra, Thượng Quan Uyển Nhi cũng có chút khó khăn rồi, nàng đương nhiên biết phương diện quy củ này, trừ phi là Thánh Thượng mở miệng, nếu không thì không một ai có thể một tay che cả bầu trời.

Nhưng nàng cũng hiểu được, nếu Lý Trân vì chuyện này mà tìm nàng, chính là hy vọng nàng có thể giúp đỡ đến cùng, nếu như ngay cả việc nhỏ ấy mà không làm được, chẳng phải là mất mặt của Thượng Quan Uyển Nhi nàng sao?

Thượng Quan Uyển Nhi trầm ngâm một lát lại hỏi:

- Huynh đệ ngươi có cái gì... tinh thông không, tỷ như nấu ăn, nghề làm vườn gì đó chẳng hạn?

Lý Trân ngẫm nghĩ một chút:

- Hắn biết một chút y thuật!"

- Vậy hãy để cho hắn vào ngự y phòng, ta tìm đến Thẩm Nam Mậu sắp xếp.

Thượng Quan Uyển Nhi lúc này quyết đoán, dù sao đều chỉ để dễ dàng cho việc huấn luyện môn mã cầu, tạm thời nán lại ở trong cung mấy tháng, việc nhỏ ấy nàng vẫn có thể làm được

125. Chương 125: Dừng Dao Mổ Trâu Cắt Tiết Gà.

Ở phía tây Hoàng thành, trên sân mã cầu của Võ Lâm Quân, một đội mã cầu vừa mới thành lập bắt đầu buổi huấn luyện đầu tiên.

Lý Trân cầm đầu bảy người đội mã cầu, mục tiêu của hắn là mở rộng số người trong đội lên tới mười người, năm người chính thức còn lại năm người sau dự bị.

Đội mã cầu đứng chụm lại ở một góc, Lý Trân đang điều hành nói quy củ ọi người nắm rõ.

- Mỗi ngày phải bỏ ra một canh giờ để tập luyện, trừ phi có công vụ ra ngoài, nếu không tuyệt đối không được vắng mặt.

- Ta cũng không trông cậy vào đại hội thi đấu lần này có thể đoạt giải quán quân, nhưng ta hy vọng có thể có một vị trí nhỏ nhoi.

Lý Trân chỉ một vị trí nhỏ nhoi, chính là tiến vào tốp 10, trong gần hai trăm đội mã cầu có thể lọt vào vào tốp 10, nói dễ hơn làm, Lý Trân trong lòng cũng hiểu được, nhưng hẳn phải tranh thủ.

Sáu tay mã cầu xếp thành một hàng, dáng người cao nhất là đến từ Bùi Khoan của Thiên kỵ doanh, hẳn chỉ mới mười sáu tuổi, nhưng bộ dạng khôi ngô dị thường, còn cao hơn Lý Trân một cái đầu, bả vai rộng lớn hơn người, làm cho người ta cảm thấy như một ngọn núi diễm đạm, chắc chắn.

Tuy rằng bộ dạng cao lớn vạm vỡ, nhưng Bùi Khoan lại đến từ Văn Hỉ Bùi thị trứ danh, nhân hiệu thế gia lâu đời, cũng đã định trước hẳn không phải là một kẻ măng phu, Bùi Khoan văn võ song toàn, ngoại hình thô kệch nhưng là người tinh tế.

Lý Trân để Bùi Khoan và Tử Chí phòng ngự hai bên, hẳn nhìn thấy hai người bọn họ dáng người to béo, để bọn họ phụ trách phòng thủ phía sau.

Mà hai cánh trái phải giao cho Lý Lâm Phủ và Tôn Lâm, hai người chủ yếu phụ trách chặn lại và chuyển bóng, so với Lý Lâm Phủ toàn tâm toàn ý nịnh bợ Thượng Quan Uyển Nhi, Tôn Lâm tham gia đội bóng là vì có ân tình với Lý Trân.

Một là Lý Trân ở Đôn Hoàng đã cứu tính mạng huynh trưởng Tôn Lễ, tiếp đến là Lý Trân hiệp trợ huynh trưởng y phá đoạn dâm án, khiến cho huynh trưởng y được thăng làm Đại Lý Tự thừa, xuất phát từ cảm kích, Tôn Lâm được mời vào, không chút do dự gia nhập đội cầu của Lý Trân.

Về phần Diệp Sào và Tiểu Tế làm dự bị, Diệp Sào là tam đệ đệ của Triệu Thu Nương, cùng tuổi với Lý Trân, bộ dạng vừa gầy vừa cao, thoạt nhìn bất cứ chuyện gì đều không chút để ý.

Diệp Sào có mái tóc hiếm lại vàng, làn da trắng bệch, kỳ thật cứ như chứng bạch tạng, hẳn hiện tại cũng là Thiên Ngưu thị vệ, tuy rằng bản thân của hắn thấy bình thường, nhưng cha mẹ hẳn lại hết sức kích động.

Tiểu Tế là người duy nhất không phải thân phận thị vệ trên sân cầu, Thượng Quan Uyển Nhi an bài y vào ngự y phòng, trên danh nghĩa là đồ đệ của thủ tịch ngự y Thẩm Nam Mậu.

Thân thể y nhỏ bé nhưng thật ra bộ dạng rất khỏe mạnh, đáng tiếc chiều cao không đủ, đứng với bọn Thiên Ngưu thị vệ trước mặt, y trở nên thấp bé như đứa trẻ.

Nhưng môn mã cầu cái chính là xạ cầu thủ, có thể nói, cánh tả hữu phải hỗ trợ cho xạ cầu thủ, tất cả đội cầu đều phải vây quanh xạ cầu thủ để đánh bóng, không cho đối phương có cơ hội tác chiến, xạ cầu thủ phải là người liên quan trực tiếp đến thắng bại của trận đấu và xếp hạng của toàn đội.

Lý Trân tất nhiên là xạ cầu thủ của đội, là đội trưởng và là trung tâm đội bóng.

Lý Trân nói mấy câu dạy bảo, rồi ra lệnh:

- Bắt đầu luyện tập bắn bóng và phòng ngự!

Sáu người trở mình lên ngựa, chia làm ba hỗ trợ tiến hành bắn bóng và phòng ngự rất điều luyện.

Lúc này, ánh mắt Lý Trân hướng về sân mã cầu bên kia nghiêng mắt mà nhìn, đang có một đội mã cầu bên kia đang huấn luyện, đó hẳn là đội mã cầu của Tiết Hoài Nghĩa.

Lúc này Tiết Hoài Nghĩa đang đứng ở sân bóng bên kia lãnh đạm nhìn đội bóng của Lý Trân đang huấn luyện, từ lúc Đông Thú trở về, Tiết Hoài Nghĩa liền có vẻ vô cùng khiêm tốn, không có động tĩnh gì, rốt cuộc nhìn không thấy hẳn còn có vẻ kiêu ngạo bề vệ gì nữa.

Trên thực tế, gần mười năm nay lần đầu tiên thấy hắn khiêm tốn, Tiết Hoài Nghĩa hầu hạ Võ Tắc Thiên đã gần mười năm.

Mười năm đối với hắn muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, ở trong cung ngoài cung ngang ngược, mọi người đều ở phía sau mà nịnh hót hắn, ngay cả Võ Tam Tư, Võ Thừa Tự đều bị hắn dẫm đạp lên.

Mặc dù hai năm qua hắn cũng cảm giác được Thánh Thượng không còn coi trọng hắn như trước, nhưng hắn cũng không quá để ý, tiếp tục ngang ngược làm càn, muốn làm gì thì làm, đến khi Vi Đoàn Nhi bị xử tử, Tiết Hoài Nghĩa mới có chút sợ hãi.

Mà Thánh Thượng thờ cúng Di Lạc Xá Lợi ở Thiếu Lâm tự chứ không phải là chùa Bạch Mã của hắn, cũng làm cho Tiết Hoài Nghĩa giận dữ, lại có một tia âm thầm sợ hãi.

Lúc này, ở xa xa nghe thấy có người hô to:

- Lý Trân, đánh hay lắm!

Hoá ra Lý Trân đang làm mẫu đánh bóng vào cầu môn ấy thủ hạ của mình, Tiết Hoài Nghĩa khoe miệng không khỏi co giật một chút, trong lòng hắn đối với Lý Trân này tràn đầy thù hận, chính hắn trợ giúp Thượng Quan Uyển Nhi lật đổ Vi Đoàn Nhi, khiến chính mình mất đi đồng minh quan trọng nhất.

- Võ Diên Tú!

Tiết Hoài Nghĩa bỗng nhiên hét lớn một tiếng.

Đang ở trên sân bóng luyện bóng Võ Diên Tú liền vội vàng tiến lên ôm quyền nói:

- Đại tướng quân tìm tỵ chức có chuyện gì?

Võ Diên Tú là con trai của Võ Thừa Tự, được phong làm Hoài Dương quận vương, đồng thời cũng là Tả Võ Lâm Quân Trung lang tướng, bộ dạng tuấn tú lịch sự, bởi vì phụ thân gã Võ Thừa Tự bị giam lỏng ở phường Ứng Khuyển, khiến cả nhà bọn họ già trẻ đều gia sức lấy lòng Tiết Hoài Nghĩa, khẩn cầu hắn có thể thuyết phục Thánh Thượng thả phụ thân ra.

Võ Diên Tú đánh môn mã cầu vô cùng tốt, gã là thủ lĩnh đội mã cầu của Tiết Hoài Nghĩa, ở năm trước trong đại hội thi đấu, gã suất lĩnh đội mã cầu đứng thứ năm, đủ để khiến cho gã hãnh diện rồi.

Tiết Hoài Nghĩa liếc qua Lý Trân, lạnh lùng nói:

- Người kia quá kiêu ngạo rồi!

Võ Diên Tú lập tức hiểu ý, quay đầu ngựa lại hướng Lý Trân chạy đến, Tiết Hoài Nghĩa cũng chậm chậm khoanh tay đi tới.

Lý Trân đang cùng đồng bạn ở trên sân bóng luyện tập sút gôn, cầu môn của mã cầu là một cái động nhỏ được khoét trên tấm ván, hai bên mỗi bên dựng một tấm ván gỗ, cách xa nhau ước chừng ngàn bước, mười tên kỵ thủ mỗi phe độ sức trên sân, lấy gậy đánh cầu vào môn động đối phương, đội nào ghi được nhiều thì thắng.

Tuy rằng xạ cầu thủ là linh hồn của toàn đội, nhưng cũng không phải chỉ có xạ cầu thủ mới có thể sút gôn, cho nên mỗi người đều cần nắm giữ kỹ xảo sút cầu môn cao siêu.

Năm trước Lý Trân ở Đôn Hoàng cách cầu môn năm mươi bước mà sút vào một quả xuyên ván cầu thật đẹp, khiến toàn thành khiếp sợ.

Nhưng đối với cuộc tranh tài cao thủ môn mã cầu của cả nước mà nói, ba mươi bước đi vào động thật sự là việc tầm thường, năm mươi bước vào động mặc dù có khó khăn nhất định, nhưng cũng có không ít người có thể làm được.

Được xưng đệ nhất cao thủ môn mã cầu Đại Đường, Lang tướng Thiên kỵ doanh Đậu Tiên Vân liền đem hai mươi đồng tiền thả đầy trên mặt đất, lao nhanh vung cán lên không trung hai mươi lần, bắn từng đồng tiền vào cửa động cách đó năm mươi bước, tinh tế chuẩn xác, làm người xem không thể tin vào mắt mình

Lý thị vệ đánh rất khá nhỉ!

Phía sau truyền đến một tiếng tán thưởng, Lý Trân vừa quay đầu lại, chỉ thấy Võ Lâm Quân lang tướng Võ Diên Tú hiện ra ở phía sau mình, gã tuy rằng trên mặt cười, nhưng trong mắt lại tràn đầy lãnh ý.

Mặc dù Võ gia cũng không rõ Lý Trân ở Độc Kinh án là nhân vật giữ vai trò gì, nhưng Lý Trân và Xá Lợi Ân có quan hệ trực tiếp, chính Lý Trân đem Xá Lợi giả cho Võ Thuận, làm cho Võ Thừa Tự hiến Xá Lợi

giả mới chuốc phải tội danh, cho nên ở một mức độ nào đó, Võ Thừa Tự bị đoạt tước bãi quan giam giữ, đối với Lý Trân là có quan hệ.

Cũng chính là duyên cớ này, bất kể Võ Phù Dung hay là Võ Diên Tú đều tràn đầy thù hận với Lý Trân.

Chỉ có điều Lý Trân có Thượng Quan Uyển Nhi chống lưng, lại là thị vệ bên người Thánh Thượng, bọn họ mới nhịn xuống lửa giận trong lòng.

Lý Trân với con cái của Võ Thừa Tự tự nhiên cũng sẽ không có tình cảm gì tốt đẹp, hắn ôm quyền thản nhiên nói:

- Đa tạ Võ Tướng quân khen ngợi!

Trong lòng Võ Diên Tú càng thêm căm tức, đầu tiên gã là Hoài Dương quận vương, tiếp theo mới là lang tướng Võ Lâm Quân, Lý Trân phải xưng hô với gã là điện hạ, mà không được gọi hắn là tướng quân, gọi gã cấp thấp hơn, hiển nhiên là không tôn trọng gã.

Trong lòng của gã mặc dù hận, trên mặt vẫn không có biểu lộ ra, vừa cười nói:

- Ta cũng tới đánh một cầu, mời Lý thị vệ chỉ giáo!

Lý Trân đương nhiên biết gã không bỗng dưng lại đến đây, lại thoáng nhìn Tiết Hoài Nghĩa đang đứng ở cách đó không xa, hắn cười lạnh trong lòng, cũng ra vẻ vui vẻ nói:

- Hoan nghênh Võ Tướng quân đến đây chỉ bảo.

Hắn quay đầu ngựa lại lui qua một bên, Lý Lâm Phủ trong mắt toát ra vẻ sầu lo, Võ Diên Tú rõ ràng là lai giả bất thiện.

Lý Lâm Phủ tiến lên nhìn Lý Trân thấp giọng nói:

- Võ Diên Tú là một trong ngũ đại cao thủ mã cầu Võ Lâm Quân, lại là xạ cầu thủ của Tiết Hoài Nghĩa, năm trước đội bọn họ đoạt được hạng thứ năm, thực lực mạnh vô cùng.

Lý Trân gật gù đầu:

- Đa tạ nhắc nhở!

Lúc này, binh lính Võ Lâm Quân luyện võ bắn tên trên sân mã cầu đều xúm lại mà đến, đứng ở đằng xa đều nghị luận, rất nhanh mọi người liền hiểu được, đây là Võ Diên Tú đang khiêu chiến với Lý Trân.

Võ Diên Tú là cao thủ mã cầu Võ Lâm Quân, mọi người đều biết, mà Lý Trân tuy là nhân tài mới xuất hiện, nhưng hắn cũng chỉ là lấy cưỡi ngựa bắn cung nổi danh, đến tốt cùng trình độ môn mã cầu như thế nào, không có người thấy.

Tuy nhiên dựa theo lẽ thường, cưỡi ngựa bắn cung lợi hại, môn mã cầu cũng sẽ không yếu, mọi người đối với hắn tràn đầy chờ mong.

Võ Diên Tú đã ở khoảng cách bên ngoài cầu động năm mươi bước thả một cái mã cầu, cái này có nghĩa hắn phải ở ngoài năm mươi bước bắn ra xạ môn, điều này làm cho xung quanh tất cả mọi người kích động lên.

Võ Diên Tú lạnh lùng liếc mắt nhìn Lý Trân một cái, gã trở mình lên ngựa, phóng ngựa chạy gấp, khi chiến mã chạy quá mã cầu, gã nghiêng người vung cán bắn mạnh ra, đánh ra một đường bóng dài đẹp mắt, một bóng đen bay vút qua, mã cầu tinh chuẩn mà rơi vào cầu động.

Bốn phía lập tức vang lên tiếng vỗ tay, ngay cả Tiết Hoài Nghĩa cũng nhịn không được nữa nhẹ nhàng vỗ tay, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười tán dương.

Nói chung, môn thủ mã cầu đạt năm mươi bước gần như rất hạn chế, tối đa cũng chỉ thêm một vài bước, Lý Trân có lẽ cũng chỉ ngang hàng Võ Diên Tú, nếu muốn vượt qua gã, chỉ có thể đập bóng thật nhanh, nhưng khả năng thất bại quá lớn.

Mà ngay cả đệ nhất cao thủ Đẩu Tiên Vân cũng không dám cam đoan mỗi lần đánh bóng đều trúng, chính hắn từng nói, ngoài năm mươi bước đập bóng tốc độ cao, có thể mười bóng bắn trúng sáu bóng đã xem như xuất sắc lắm rồi.

Đối với Lý Trân mà nói, vượt qua Võ Diên Tú không phải là vấn đề kỹ thuật, mà là vấn đề chính trị, Võ Diên Tú ra mặt khiêu khích, Tiết Hoài Nghĩa thờ ơ lạnh nhạt.

Hắn nên đánh hay là khiêm tốn một chút đây, mà đánh ngang hàng với Võ Diên Tú giữ lại cho đối phương một chút mặt mũi, tạm thời không cần gây chiến với cường địch.

Lý Trân quả thực không chắc chắn với chủ ý của mình, đúng lúc này, ánh mắt của hắn thoáng nhìn, phát hiện cách đó không xa đứng hơn mười người cung nữ, vây quanh ở giữa một người nữ tử trẻ tuổi mặc váy màu tím dài, đang lẳng lặng nhìn chăm chú vào bên này.

Trong lòng Lý Trân nhiệt huyết dâng lên, sân đấu như chiến trường, hắn cần phải giữ gìn tôn nghiêm của đội bóng và mình, hắn quay đầu lại nhìn thoáng qua Tửu Chí và Tiểu Tế, hai người đều hiểu ý gật đầu.

Tửu Chí có thể truyền dài, mà Tiểu Tế chuyển bóng cực kỳ tinh xảo, quan trọng hơn là, bọn họ và Lý Trân phối hợp nhiều năm, tất cả mọi người đã hết sức ăn ý.

Đây cũng là nguyên nhân Lý Trân nhất định phải cho Tiểu Tế tham gia đội bóng, không cần mỗi cuộc tranh tài lên một lượt, chỉ cần ở thời khắc mấu chốt y truyền ra ình một đường bóng tốt.

Lý Trân giục ngựa lên sân bóng, Tửu Chí và Tiểu Tế thuận theo sau, bốn phía đã có người vỗ tay, ba người lên sân khấu tất nhiên là đánh thực chiến rồi.

Ba người rất nhanh đứng thành vị trí tam giác lớn, Tửu Chí đứng cách cầu môn ước chừng năm trăm bước, Tiểu Tế đứng ở bên giữa, Lý Trân thì đứng cách cầu môn chừng tám mươi bước.

Lúc này, Lý Trân giơ cao cây gậy lên, ra hiệu phát bóng, phát mã cầu hướng Tửu Chí ném tới, Tửu Chí hét lớn một tiếng, giục ngựa chạy tới đón bóng.

Đội bóng tới trước mặt, y vung cán đánh mạnh ra, một gậy này đánh mạnh đến mười phẫn sức lực, mã cầu bay lên trời, hướng tới Tiểu Tế cách chừng ba trăm bước.

Đối với tay phòng ngự như Tửu Chí mà nói, y không cần tinh chuẩn cỡ nào, mà nhất định phải dùng hết khả năng mà đánh bóng tới trước trận, cho nên bình thường đều là phải những người cao lớn béo mập đảm nhiệm phòng ngự thủ.

Mã cầu được đánh ra vẽ nên một đường cao vút, Tiểu Tế cũng không tiếp cán vội, trong lòng của y yên lặng tính toán đường bóng nhanh chóng và hiệu quả, lập tức quay đầu ngựa lại chạy đi, mã cầu rơi xuống đất lại bắn lên cao cao, tốc độ cực nhanh.

Khi mã cầu rơi xuống đất lần thứ hai, vừa mới ngay bên cạnh Tiểu Tế, chỉ thấy y dùng gậy nhẹ nhàng đẩy một cái, mã cầu chuyển biến phương hướng, bay ngang về phía Lý Trân.

Lý Trân sớm đã chuẩn bị sắp xếp, hắn phóng ngựa lao nhanh, hướng điểm sút gần năm mươi bước chạy gấp, lúc này tốc độ mã cầu không nhanh không chậm, vị trí không cao không thấp, cũng không xoay tròn, đây là điểm chuyển bóng tốt nhất.

Ngay khi sắc mặt Võ Diên Tú cũng thay đổi, cái tên tiểu tử diện mạo nhỏ gầy không có gì đặc biệt kia, nhưng đánh bóng rất nhanh và lực nắm trong tay rất tinh diệu.

Lý Trân hét lớn một tiếng, năm mươi lăm bước một kinh xạ, ‘Phốc!’ một tiếng giòn vang, mã cầu thẳng tắp, tinh chuẩn không lầm mà bắn vào động cầu.

Bốn phía lập tức vang lên một trận tiếng hoan hô, vỗ tay như sấm, vô số người lớn tiếng hô lớn:

- Đánh hay lắm!

Một cú sút gần không chỉ có tuyệt luân, ngay cả chuyển bóng cũng là khéo léo cực kỳ, lập tức đánh bay quả cầu ổn định của Võ Diên Tú xuống, Lý Trân giục ngựa tiến lên chỗ Võ Diên Tú chấp tay cười nói:

- Võ Tướng quân, đa tạ rồi!

126. Chương 126: Nhiệm Vụ Mới.

Võ Diên Tú sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, hừ một tiếng thật mạnh, quay đầu ngựa lại mà đi mất.

Cách đó không xa, sắc mặt của Tiết Hoài Nghĩa cũng cực kỳ khó coi, hắn còn mất mặt hơn cả Võ Diên Phúc nữa kia.

Tiết Hoài Nghĩa vốn xuất thân là phường vô lại, mười năm ngang ngược, ngạo mạn không ai bì nổi, năm trước đảm nhiệm Lũng Hữu đạo Đại tổng quản, suất quân xuất chinh Đột Quyết, tướng quốc Lý Đức Chiêu đảm nhiệm Trưởng sử.

Hắn và người của Lý Đức Chiêu không hợp nhau, trong cơn thịnh nộ hắn lạm dụng uy quyền, đường đường là tướng quốc mà phải quỳ xuống cầu xin tha thứ hắn mới bằng lòng từ bỏ ý đồ.

Hôm nay một tên thị vệ nho nhỏ dám trước mặt mọi người làm cho hắn mất mặt, trong lòng Tiết Hoài Nghĩa lửa giận rùng rục, xông lên chỉ vào Lý Trân chửi ầm lên:

- Người là một con chó của Thượng Quan Uyển Nhi, hôm nay ngươi dám nhục mạ Tiết Hoài Nghĩa, bố nhất định phải làm cho ngươi sống không bằng chết!

Tiết Hoài Nghĩa khóc lóc om sòm trên sân bóng, hơn ngàn Vũ Lâm Quân thị vệ đều sợ ngây người, tên này và vô lại trên đường có cái gì khác nhau?

Lý Trân nghiêng đầu đi, không thèm nhìn hắn, Tiết Hoài Nghĩa càng thêm phần nộ, hắn vừa định rút đao giết người, lúc này, phía sau hắn truyền tới một thanh âm của nữ nhân trẻ tuổi:

- Đường đường Lương quốc công, Lũng Hữu Đạo Đại tổng quản, Hữu vệ Đại tướng quân đến một quả cầu cũng thua không dậy nổi sao?

Tiết Hoài Nghĩa vừa quay đầu lại, chỉ thấy Thượng Quan Uyển Nhi đã đứng ở phía sau hắn cách đó không xa, ánh mắt như cười như không nhìn hắn, tuy rằng hắn hèn kém, tùy ý làm bậy, nhưng dù sao ở trong cung gần mười năm, hắn vẫn hiểu được việc gì có lợi mà tiến đến, việc gì có hại mà tránh đi.

Năm trước hắn quá lạm dụng uy quyền với Lý Đức Chiêu, chính là Thượng Quan Uyển Nhi đem chuyện này nói cho Thánh Thượng, khiến Thánh Thượng giận dữ, hạ chỉ đánh mình năm mươi roi bởi tội với Lý Đức Chiêu.

Cũng vì việc này, khiến cho hắn đối với Thượng Quan Uyển Nhi vừa hận vừa sợ, hơn nữa sau khi Vi Đoàn Nhi bị xử tử, hắn lại không dám tùy tiện trêu chọc Thượng Quan Uyển Nhi, Tiết Hoài Nghĩa nghe Thượng Quan Uyển Nhi dùng tam đỉnh quy kết đe dọa đến mình, hắn chỉ đành cố nén lửa giận trong lòng, hừ một tiếng, xoay người đi mất.

Thượng Quan Uyển Nhi cũng không nói thêm cái gì, lạnh lùng nhìn hắn đi xa.

Lúc này, bọn thị vệ thấy Tiết Hoài Nghĩa bị Thượng Quan Uyển Nhi mắng một câu rồi bỏ đi, đều cảm thấy khuấy khoả, cùng tiến lên thi lễ, Thượng Quan Uyển Nhi hướng mọi người cười gật gật đầu, nói với Lý Trân:

- Lý thị vệ, Thánh Thượng tìm người có việc, đi theo ta!

Lý Trân vội vàng hướng mọi người dặn dò vài câu, lúc này mới bước nhanh đuổi kịp Thượng Quan Uyển Nhi, Thượng Quan Uyển Nhi chậm rãi mà đi, nàng liếc Lý Trân ở phía sau, thanh âm êm dịu mà an ủi hắn.

- Người cười ngựa bắn cung cao cường, có thể làm ấy vạn thị vệ quân đối với người tâm phục khẩu phục, hơn nữa người còn phá đoạn đảm án, người hoàn toàn dựa vào bản lãnh của mình mới đi đến ngày hôm nay, không cần nghe những lời nói xấu từ miệng người khác.

Lý Trân gật gật đầu;

- Ty chức sẽ không để ở trong lòng.

Thượng Quan Uyển Nhi vừa chuyển đề tài, lại cười cười nói:

- Thánh Thượng có chuyện giao cho người, người muốn đi diện Thánh, hay là nghe ta thuật lại?

Trong lòng Lý Trân hơi hơi ngẩn ra, nếu có nhiệm vụ, hẳn là Võ Sùng Huấn giao ình mới đúng, như thế nào chuyển thành Thượng Quan Uyển Nhi?

Thượng Quan Uyển Nhi hiểu được nghi ngờ trong lòng hắn, liền cười nói:

- Thánh Thượng để cho ta tìm một người đắc lực, ta liền đề cử ngươi, cho nên chuyện này vốn không có qua Võ Sùng Huấn, ta muốn hỏi ngươi, ngươi là đi với ta diện Thánh, hay để cho ta đến thuật lại, ngươi hãy suy nghĩ đi.

Nói xong, Thượng Quan Uyển Nhi một đôi mắt đẹp thật sâu nhìn chăm chú vào hắn, Lý Trân không có nghĩ nhiều, thản nhiên cười:

- Ta cảm thấy hay là không diện Thánh vẫn thoải mái hơn.

Trong lòng Thượng Quan Uyển Nhi vui mừng, đôi mắt long lanh của nàng có chút biến đổi, nhẹ nhàng mà nói lại một câu:

- Đi theo ta!

Lý Trân đi theo Thượng Quan Uyển Nhi đi vào chính phòng điện Phượng Nghi, nơi này là quan phòng trong cung của Thượng Quan Uyển Nhi, mỗi ngày nàng ở trong này thay Võ Tắc Thiên phê duyệt tấu chương, cách Ngự thư phòng Võ Tắc Thiên không đến trăm bước.

Thượng Quan Uyển Nhi bảo Lý Trân chờ một lát, nàng đến Ngự thư phòng.

Đây là lần đầu tiên Lý Trân tới quan phòng của Thượng Quan Uyển Nhi, quan phòng trong ngoài tạo thành ba gian, thông nhau một đường, phía ngoài cùng là chỗ bọn thị nữ nghe gọi, gian thư phòng chính là chỗ hiện tại hắn đứng, mà bên trong có một gian là chỗ nghỉ ngơi tạm thời của nàng.

Lý Trân không khỏi quan sát bốn phía một phen, phòng bố trí rất thanh nhã, trên tường treo những dụng cụ thư pháp của Chữ Toại Lương và tổ phụ Thượng Quan Nghi của nàng, đồ vật bày biện hai bên là giá sách, trên kệ bày đặt các loại thật tinh xảo.

Góc tường còn có một lư hương hình kỳ lân nuốt trời, kỳ lân ngửa mặt lên trời, trong miệng toát ra một làn khói nhẹ nhàng lượn lờ, khiến trong phòng tràn ngập một cỗ liên hương thấm vào ruột gan.

Phía bắc gần cửa sổ có một chiếc án thư rộng thùng thình, đặt giấy và bút mực, còn có hơn mười cuốn tấu chương các nơi đưa tới, mà hai bên trên mặt đất chỉnh tề xếp chồng chất trăm quyển trục, thánh chỉ có, tấu cuốn có.

Thượng Quan Uyển Nhi được phong làm Xá nhân, theo lý, các loại sắc lệnh và ý chỉ của Võ Tắc Thiên hẳn là do Trung Thư xá nhân phác thảo, nhưng hiện tại toàn bộ đều là do Thượng Quan Uyển Nhi phác thảo, cho nên nàng được xưng là nội xá nhân.

Không chỉ có như thế, nàng còn thay Võ Tắc Thiên phê duyệt tấu cuốn, không ít thì nhiều những việc chính sự quan trọng đều do nàng quyết định, sau rồi mới báo cáo Võ Tắc Thiên, điều này khiến cho quyền của nàng là khá lớn, đồng thời chính vụ cũng hết sức nặng nề, mỗi ngày đều phải bận đến quá khuya.

Lúc này, thị nữ bên người Thượng Quan Uyển Nhi Tiểu Nga bưng một ly trà chậm rãi đi tới, nàng đỏ bừng cả khuôn mặt mà nói với Lý Trân:

- Lý thị vệ mời ngài xuống đợi, cô nương nhà ta lập tức sẽ tới ngay.

- Đa tạ!

Lý Trân tiếp nhận chén trà ngồi xuống, Tiểu Nga đang muốn lui ra, rồi lại dừng bước nhìn Lý Trân nhỏ giọng nói:

- Phòng của cô nương rất ít quan bên ngoài vào đây.

Lý Trân cười nói:

- Tiểu Nga tỷ nhắc nhở làm ta cảm thấy rất vinh hạnh.

Tiểu Nga đỏ mặt lui xuống, Lý Trân uống một ngụm trà nóng, kiên nhẫn chờ đợi.

...

Trong ngự thư phòng, Võ Tắc Thiên đang phê duyệt mấy cuốn tấu khẩn cấp, Thượng Quan Uyển Nhi thì lẳng lặng đứng ở một bên, không dám quấy rầy Thánh Thượng, lúc này, Võ Tắc Thiên để bút xuống, chỉ chỉ một đồng tấu cuốn bên cạnh cười nói:

- Hôm nay triều vụ đặc biệt bận rộn, những thứ này người thay ta phê đi.

- Vâng! Uyển Nhi tuân chỉ.

Võ Tắc Thiên nghĩ đến cái gì, lại hỏi nàng:

- Lý Trân sao không tới?

Thượng Quan Uyển Nhi thấp giọng nói:

- Uyển Nhi đã bảo hắn đến đây, đang ở trong phòng của tiểu nữ chờ đợi.

Võ Tắc Thiên ‘Ồ!’ một tiếng, đầy thâm ý nhìn Thượng Quan Uyển Nhi liếc mắt một cái, cười nói:

- Người coi trọng hắn như vậy sao?

Thượng Quan Uyển Nhi vội vàng thi lễ:

- Uyển Nhi sẽ không nhìn lầm người.

Võ Tắc Thiên cười cười, từ trên bàn nhặt lên một ống sơn rất đẹp đưa cho nàng:

- Ngày hôm qua người nói với trẫm việc đó, trẫm suy nghĩ một đêm, cảm thấy có vài phần đạo lý, chuyện này hãy giao cho hắn đi điều tra, chuyện này nếu thật như lời người nói, trẫm sẽ xem xét đề nghị của người.

- Đa tạ bệ hạ!

Thượng Quan Uyển Nhi tiếp nhận ống sơn, chậm rãi lui xuống, Võ Tắc Thiên nhắm mắt ngẫm nghĩ một chút, trong đầu bà lại hiện ra cảnh Lý Trân bắn báo tiêu sái, dáng người phóng khoáng, kỹ năng võ thuật mỹ cảm từng khiến tim bà đập thình thịch.

Tuy nhiên nếu Uyển Nhi muốn dùng hắn, mặc dù có điểm đáng tiếc, nhưng dù sao cũng là lần đầu tiên Uyển Nhi đề xuất yêu cầu, hướng chỉ chính mình đã đồng ý với nàng.

...

Lý Trân đã uống chén trà thứ hai, lúc này, từ bên ngoài truyền đến tiếng bước chân dồn dập, chỉ thấy Thượng Quan Uyển Nhi như một trận gió đi đến, theo sau hai ả cung nữ, các nàng ôm hai mươi mấy cuốn tấu chương.

- Để cho người chờ lâu rồi!

Thượng Quan Uyển Nhi vào nhà áy náy cười nói.

Lý Trân vội vàng đứng lên, hai ả cung nữ đem tấu cuốn buông xuống rồi lui ra, Thượng Quan Uyển Nhi lấy ra chiếc khăn lụa lau lau mồ hôi trên trán, Lý Trân khoát tay:

- Đến chỗ này của ta thì thoải mái một chút, mời ngồi!

Lý Trân không nói gì, hắn lại ngồi xuống, lúc này hắn để ý thấy trong tay Thượng Quan Uyển Nhi cầm một cái ống sơn, trong lòng thầm nghĩ “Chẳng lẽ đây là nhiệm vụ giao ỉnh?”

Thượng Quan Uyển Nhi cũng trở về chỗ ngồi của mình ngồi xuống, nàng nhìn thoáng qua Lý Trân, nhẹ nhàng cắn môi một cái, nàng vốn định nói cho hắn biết, vì sao hắn có thể ngồi ở chỗ này? Nhưng ngẫm nghĩ một chút, Thượng Quan Uyển Nhi vẫn quyết định tạm thời không nói cho hắn.

- Có hai việc, một việc là ở bên ngoài, người đi Tung Sơn Thiếu Lâm tự, lần trước Di Lạc Xá Lợi kia thờ cúng ở chỗ nào, người đi kiểm tra một chút xem bọn họ thờ cúng ra sao?

Nếu là dận dò công việc, Lý Trân không thể ngồi ở chỗ kia, hắn lại đứng lên, đáp ứng nói:

- Ty chúc đã hiểu!

Thượng Quan Uyển Nhi đem ống sơn đưa cho hắn:

- Đây mới thực sự là nhiệm vụ, địa điểm vẫn là Tung Sơn, người hiện tại không thể không đi, nhất định phải tới Tung Sơn mới được mở ra, chuyện này tuyệt đối tuyệt mật, trước mắt chỉ có ta và Thánh Thượng biết, cho nên người chỉ có thể đi một mình.

Lý Trân yên lặng nhận lấy ống sơn, Thượng Quan Uyển Nhi vừa cười hỏi:

- Người chuyển này đi ít nhất phải năm sáu ngày, đội mã cầu người chuẩn bị sắp xếp như thế nào?

- Ta tính toán để Lý Lâm Phủ dẫn dắt đội, hắn dẫn mọi người huấn luyện, hắn là người lanh lợi, sẽ không nảy sinh mâu thuẫn với người khác.

- Được rồi! Do người quyết định.

Thượng Quan Uyển Nhi đứng lên, chậm rãi đi đến trước mặt Lý Trân, dừng trước mặt hắn, sau một lúc lâu mới thấp giọng nói:

- Dừng để cho ta thất vọng!

...

Sau khi Lý Trân rời khỏi Thái Sơ cung không lâu, tiểu tỷ bên người Võ Tắc Thiên Nghiêm Song Nhi lén lút chạy tới chỗ ở của Tiết Hoài Nghĩa trong điện Dao Quang, nơi này là nơi tụng kinh niệm phật của Tiết Hoài Nghĩa.

Tiết Hoài Nghĩa bị Thượng Quan Uyển Nhi chọc giận, nhần nhẹn cơn giận trong bụng trở lại nội điện thiện phòng, hắn không dám đi tìm Võ Tắc Thiên tố khổ, trong đêm liền chút giận lên người của cung nữ và hoạn quan hầu hạ bên người hắn.

Hắn tìm lấy một cành mây rút mạnh ra, hơn mười người cung nữ và hoạn quan bị đánh lăn lộn trên mặt đất, khóc la liên tục, đến khi cành mây gãy nát, hắn mới nguôi giận, hét lớn một tiếng:

- Cút!

Hơn mười người cung nữ và hoạn quan nhịn đau bò lên, giúp đỡ lẫn nhau, khập khiễng mà đi.

Tiết Hoài Nghĩa ngồi ở trên giường uống trà, ánh mắt thâm độc ngấm nhìn giá đao ở góc tường, trong đầu đang nhanh chóng suy tư.

Lúc này, một ả cung nữ ở cửa rụt rè nói:

- Khởi bẩm Phật gia, Nghiêm cô nương đến rồi!

Vừa dứt lời, chỉ thấy tiểu tỷ bên người Thánh Thượng Nghiêm Song Nhi bước nhanh đến.

Nghiêm Song Nhi trên thực tế chính là người thay thế Vi Đoàn Nhi, tuổi chừng mười bảy mười tám, hầu hạ Võ Tắc Thiên cũng mười năm rồi, cũng giống Vi Đoàn Nhi là thị nữ được sủng ái, Vi Đoàn Nhi bị xử tử, nàng liền thượng vị.

Nghiêm Song Nhi dáng người hơi béo, dung mạo cũng không đẹp bằng Vi Đoàn Nhi, tuy nhiên miệng nàng rất ngọt, rất biết lấy lòng Võ Tắc Thiên, quan trọng hơn là nàng không biết chữ, cũng không có dã tâm của Vi Đoàn Nhi, Võ Tắc Thiên đối với nàng cũng khá yên tâm.

Nhưng Võ Tắc Thiên không thể ngờ tới, từ mùa thu năm trước, Nghiêm Song Nhi đã biến thành người của Tiết Hoài Nghĩa, toàn bộ thể xác và tinh thần đều bị Tiết Hoài Nghĩa chinh phục, nàng so với Vi Đoàn Nhi còn nịnh bợ Tiết Hoài Nghĩa hơn.

Nghiêm Song Nhi đi vào thiện phòng liền ôm cổ của Tiết Hoài Nghĩa cười hì hì nói:

- Nếu như ta nói cho chàng biết một tin quan trọng, chàng cảm tạ ta như thế nào?

Tiết Hoài Nghĩa rất không thích Nghiêm Song Nhi, nhìn có vẻ thông minh, kì thực đầu óc ngu si, so với Vi Đoàn Nhi kém xa, thật sự không thú vị.

Trên thực tế, Tiết Hoài Nghĩa đối với nữ nhân này đã có chút chán ngấy rồi, so với nữ nhân, hắn hiện tại ưa thích quyền lực hơn, chỉ có điều nữ nhân là bước đường phải qua để hắn cướp lấy quyền lực, hắn không thể không lấy lòng mà ứng phó.

Tiết Hoài Nghĩa híp mắt cười:

- Tin tức của nàng nếu khiến ta vừa lòng, nàng muốn gì ta sẽ đáp ứng.

Nghiêm Song Nhi ánh mắt sáng lên, trong mắt toát ra vẻ mong mỏi, nàng ta lập tức nói nhỏ vài câu vào tai của Tiết Hoài Nghĩa, Tiết Hoài Nghĩa cả kinh:

- Bọn họ nói như thế sao?

Nghiêm Song Nhi gật gật đầu:

- Ta ở ngay ngoài cửa sổ, nghe được rất rõ ràng, không có sai.

Tiết Hoài Nghĩa hận đến cắn răng một cái, mắng thầm:

- Tiện nhân này!

Hắn lại vội vàng lừa gạt Nghiêm Song Nhi, nói Thánh Thượng rất nhanh tỉnh dậy, hiện tại không có ai bên cạnh, buổi tối mới báo đáp nàng thật tốt được, Nghiêm Song Nhi và hắn vô cùng thân mật trong chốc lát, chỉ lúc này mới lưu luyến bỏ đi.

Nghiêm Song Nhi mới vừa đi, Tiết Hoài Nghĩa lập tức viết một tờ giấy, tìm đến hoạn quan tâm phúc của mình, đem tờ giấy giao cho gã, thấp giọng dặn gã vài câu, cuối cùng nói:

- Người nói cho nàng biết, tình hình không ổn, Thánh Thượng đã. . . tỉnh ngộ rồi, nàng nhất định phải lập tức động thủ!

127. Chương 127: Khiên Hồn Thuật.

Tung Sơn thuộc dư mạch Phục Ngưu Sơn, trong vòng ngàn dặm, bắc nhìn ra Hoàng Hà, Lạc Thủy, nam đối diện Dinh Thủy, Cơ Sơn, đông tiếp Trung Nguyên, tây gần thần đô Lạc Dương, danh xưng riêng có là ‘Tung cao duy nhạc, kỳ nội danh sơn’.

Nơi này phong cảnh thanh tú xinh đẹp, có thể thấy được kỳ phong dị lĩnh, trong núi miếu đạo san sát, chùa chiền đông đúc, được vinh dự đệ nhất danh sơn Trung Nguyên, đồng thời cũng là Trung Nhạc trong Thiên hạ Ngũ Nhạc.

Do vì một thân một mình xuôi nam, Lý Trân không cười danh mã Xích Yên Tuyết của hắn, mà cười một chiến mã bình thường, hai ngày sau, Lý Trân đã tới huyện Đăng Phong.

Huyện Đăng Phong là một tòa trung huyện, bên trong thành có mấy ngàn hộ dân, thành trì không lớn, tuy nhiên ở huyện buôn bán cũng phồn vinh, phần lớn là từ quán nhà trọ, có thể bắt gặp người đọc sách và quan lại quyền quý ở khắp nơi đến Tung Sơn du ngoạn.

Lý Trân dẫn ngựa vào bắc thành, đi vào một nhà trọ rất rộng lớn phía trước. Một cột cờ cao khoảng hai trượng, trên lá cờ viết bốn chữ lớn: Thái Thất khách sạn, bên cạnh nhà trọ còn có từ quán, hình như là cùng một nhà.

Hắn vừa mới đi tới cửa, một gã tiểu nhị liền nhiệt tình mà chạy ra đón chào:

- Công tử ở trọ hay là ăn cơm, tiểu điểm đều có, chỗ này nơi ở sạch sẽ, đồ ăn ngon miệng, đảm bảo công tử sẽ vừa lòng.

Lý Trân nhìn bên trong từ quán thấy không tệ, liền gật gật đầu:

- Trước ở lại đi!

Lý Trân thuê một gian phòng hảo hạng, đóng cửa lại, rồi mới từ trong bao lấy ra ống sơn, trên đường hắt đã mở ra thử, biết nhiệm vụ của mình, hắt lấy ra quyển trục nhìn kỹ lại một lần nữa, phía trên là bút tích của Thượng Quan Uyển Nhi, chỉ có ngắn ngủn một câu:

- Điều tra rõ Vi Thập Phương.

Về phần Vi Thập Phương là ai, đang ở nơi nào? Đề không có nói tí mả, chính là muốn mình đi thăm dò.

Lúc này, bên ngoài có người gõ cửa, Lý Trân vội vàng thu hồi quyển trục, tiến lên mở cửa, chỉ thấy tiểu nhị bưng cái chậu than bước nhanh đi tới, chậu than đã châm, bên cạnh còn thả hơn mười viên than, tiểu nhị cười nói:

- Tiểu điểm chúng ta phòng thông gió lắm, chưa bao giờ có việc bị trúng độc than, công tử buổi tối cũng không cần tắt nó.

- Đa tạ, Tiểu ca, ta muốn hỏi thăm một người.

Tiểu nhị mỉm cười:

- Vừa thấy công tử là biết lần đầu đến Tung Sơn, công tử cứ việc hỏi, tiểu nhân biết thì sẽ nói.

Lý Trân trầm ngâm một chút hỏi:

- Người có biết Vi Thập Phương là ai không?

Tiểu nhị sắc mặt trầm xuống, thậm chí ngay cả Vi chân nhân cũng không biết, còn dám gọi thẳng đại danh chân nhân, đây không phải đùa giỡn với mình sao?

Trong lòng của gã rất bức tức, xoay người rời đi, Lý Trân vội vàng kéo gã lại, lại lấy ra một nén bạc nhét ở trên tay gã:

- Ta thật không biết, Tiểu ca đừng tức giận!

Tiểu nhị nhìn ngân lượng trên tay, mới thoáng tha thứ cho Lý Trân ngu dốt, gã vội vàng đóng cửa lại, kinh ngạc hỏi han:

- Công tử thậm chí ngay cả đại danh đỉnh đỉnh Vi chân nhân cũng không biết?

Lý Trân lắc đầu:

- Ta là lần đầu tiên đến Tung Sơn!

- Không phải! Chớ nói Tung Sơn, mà ngay cả thần đô Lạc Dương cũng không ai là không biết, thậm chí toàn bộ thiên hạ đều biết, công tử sao lại chưa từng nghe thấy?

Lý Trân thực tại cảm thấy xấu hổ, hắt lại lấy ra hai thỏi bạc đưa cho tiểu nhị:

- Mùa hè năm nay mới từ Đôn Hoàng tới đây, quả thật không biết.

- Nếu như là mùa hè mới từ Đôn Hoàng đến, thì không biết rồi.

Hai thỏi bạc khiến thái độ tiểu nhị có vẻ ôn hoà hơn, hận không thể nói cho hắt biết tất tần tật.

- Vi chân nhân nghe nói là ra đời vào năm Tam quốc Xích ô, ở Tung Sơn tu luyện năm trăm năm, đã là tiên nhân đắc đạo, mùa xuân năm nay cùng với lão ni Hà Nội tiếp kiến Thiên tử.

Lý Trân nghe đến Vi chân nhân có năm trăm tuổi, lại sánh vai với lão ni Hà Nội, hắt lập tức sinh lòng khinh miệt, hắt biết rằng lão ni Hà Nội là một lão yêu bà giả danh lừa bịp, Vi chân nhân này phỏng chừng cũng là yêu đạo.

- Sau đó thì sao?

- Thuật quỷ thần của Vi chân nhân khiến Thiên tử cũng nghe theo, khen y có thể so với Quảng Thành Tử, lại lấy họ Võ ban thưởng cho y, còn phong y làm Tể tướng, nhưng y chỉ làm tướng quốc một tháng, liền vứt bỏ chức quan trở về Tung Sơn.

Lý Trân nhú mày, Vi chân nhân này không ngờ được Võ Tắc Thiên ban thưởng họ Võ, còn phong làm Tể tướng, hắn không khỏi thăm giật mình, nếu không có bản lãnh thật sự, Võ Tắc Thiên làm sao có thể phong y làm Tể tướng?

Lý Trân lại truy vấn:

- Hắn có pháp thuật gì?

Tiểu nhị trên mặt lộ ra vẻ làm khó, gã cũng không nắm được tình hình rõ ràng, mặc dù có thể nói bậy nói bạ cho qua, cũng may là vừa được Lý Trân nhét ấy thôi bạc, mới không nói những lời bừa bãi.

Tiểu nhị ngẫm nghĩ một chút liền nói với Lý Trân:

- Nếu không công tử đi ăn cơm trước, ta nghe được tin chính xác lại đến nói cho công tử.

Lý Trân nhìn canh giờ đã không còn sớm, trời sắp tối rồi, liền đứng dậy cười nói:

- Được rồi! Đi ăn cơm trước.

Tửu quán và nhà trọ là cùng chỗ, Lý Trân từ cửa sau đi vào tửu quán, lầu một cơ bản đã ngồi kín, tiếng người ồn ào, náo nhiệt dị thường.

Hắn lại lên lầu hai, lầu hai người cũng không ít, tuy nhiên còn có mấy cái bàn trống, hắn tìm đến cái bàn trống ngồi xuống, gọi bốn năm món ăn, lại gọi một bầu rượu.

Đúng lúc này, tiểu nhị vừa rồi bước nhanh đi tới, thấp giọng nói với Lý Trân:

- Công tử thấy người trung niên gần cửa sổ mặc chiếc áo bào màu đỏ không?

Lý Trân nâng chén rượu lên hướng bên cửa sổ nhìn lại, chỉ thấy gần cửa sổ có một người đàn ông trung niên đang đứng, làn da hơi đen, bộ dạng có chút phúc hậu, đầu đội mũ sa, mặc áo bào rộng màu đỏ, một mình chiếm cứ một cái bàn, trên bàn bày đầy rượu và thức ăn, một mình hắn tự rót uống một mình, đằng sau lại có bốn năm danh gia người hầu đứng đó.

Tiểu nhị lại nói tiếp:

- Người này họ Lưu, người Ba Thục Giản Châu, hắn cũng đi tìm Vi chân nhân, công tử không ngại thì đến tâm sự cùng hắn xem.

- Việc này. . . . Hơi đường đột!

- Không ngại, hắn giữa trưa tìm người khắp nơi hỏi chuyện của Lạc Dương, nhưng vẫn không có hỏi được, công tử không phải từ Lạc Dương tới sao? Tin rằng hắn sẽ nguyện ý nói chuyện phiếm cùng công tử thôi.

Lý Trân gật gật đầu, nâng chén rượu lên chậm rãi đi tới, cười nói:

- Vừa hay gặp Lưu huynh!

Người đàn ông trung niên nhìn Lý Trân xa lạ, không khỏi ngần ra:

- Người là. . .

- Tại hạ Lạc Dương Lý Phàm, giữa trưa thấy Lưu huynh đang hỏi thăm tình hình Lạc Dương, vừa lúc ta có việc ở đó, có thể cùng Lưu huynh nói chuyện.

Nam nhân trung niên nghe thấy hắn từ Lạc Dương đến, lập tức thấy hứng thú, đứng dậy chấp tay nói:

- Ta là Giản Châu Lưu Hồng, hoá ra Lý công tử là từ Lạc Dương đến! Mau! Mau mời ngồi!

Đúng như tiểu nhị phán đoán, người họ Lưu này muốn biết tình hình của Lạc Dương, nghe nói Lý Trân là từ Lạc Dương đến đây, y lập tức nhiệt tình mời Lý Trân ngồi chung, lại sai người làm mang rượu và thức ăn đến.

Lý Trân rót cho y một chén rượu cười nói:

- Lưu đại ca có việc gì mà vội vã cần biết việc Lạc Dương?

- Ai! Là một người thân thích muốn ta hỏi thăm, ta ở Tung Sơn làm xong việc liền trực tiếp từ Nam Dương về Ba Thục rồi, không có ý định đi Lạc Dương, cho nên muốn ở chỗ này hỏi thăm một ít việc Lạc Dương.

Lý Trân biết rằng chính bản thân y muốn nghe, mượn danh nghĩa người thân, liền cười hỏi:

- Lưu đại ca muốn nghe tin tức gì?

Lưu Hồng hạ giọng nói:

- Ta nghe nói Ngụy vương bị giam giữ rồi, chuyện này là thật không?

Lý Trân ngẩn ra, chuyện này không ngờ y lại không biết, nhưng vừa nghĩ lại, chuyện này vốn chính là bí mật trong triều, tuyệt sẽ không nói sự thật cho dân chúng, trên phố Lạc Dương chỉ có những tin đồn không rõ, hướng chi tại phía xa như Ba Thục, người này không biết chuyện cũng là hợp tình hợp lý.

Lý Trân liền gật gật đầu:

- Ngụy Quốc quả thật bị nhốt rồi, tuy nhiên qua sang năm có lẽ sẽ phóng thích, nhưng sĩ đồ của y không thể qua nổi, chỉ có thể ở trong ngục đến cuối đời.

Lý Trân nói đúng tình hình thực tế, Võ Thừa Tự bị giam giữ ở phường Ứng Khuyển không phải là kẻ lâu dài, Võ Tắc Thiên nhớ đến là cô cháu có lẽ tha cho y một lần, nhưng chắc chắn sẽ không dùng y nữa, chỉ có thể thả y ra thôi.

Hắn lại cười hỏi:

- Hay là Lưu đại ca và Ngụy vương là thân thích?

Lưu Hồng kích động lắc đầu:

- Không có quan hệ gì với ta, là họ hàng của ta, ừ! Hắn và con nuôi Ngụy Vương có kinh doanh lui tới với nhau, muốn biết một chút. . .

Y đột nhiên cảm giác với Lý Trân không cần phải nói nhiều như vậy, y lập tức ngậm miệng lại, một hồi lâu, y rót cho Lý Trân một chén rượu, lúc này mới chuyển hướng đề tài:

- Lý công tử là tới Tung Sơn du ngoạn sao?

Lý Trân cười nói:

- Ta là tới tìm tiên hỏi đạo, nghe nói Tung Sơn có một Vi chân nhân tiên thuật khôn cùng, ta hâm mộ danh tiếng nên đến đây.

Lưu Hồng ha hả cười:

- Tiên thuật không đến mức đảo điên, có điều khiến hồn thuật của hắn quả thật thần diệu, nghe Thiên tử cũng đã đích thân thể nghiệm qua.

Lý Trân lập tức hứng thú hỏi han:

- Cái gì khiến hồn thuật, Lưu đại ca có thể nói cho ta nghe một chút không?

- Chuyện này...

Lưu Hồng ngẫm nghĩ một chút, cảm thấy nói một câu không có gì gây trở ngại, cũng là lúc hồi báo đối phương một chút vì đã nói với mình việc Ngụy vương, y liền hạ giọng nói:

- Vi chân nhân có thuật thần quỷ, hắn có thể mời hồn phách người qua đời đến gặp mặt với người, thậm chí cả tổ tiên chi linh cũng có thể mời đến, cái này gọi là khiến hồn thuật!

Lý Trân ra vẻ kinh ngạc nói:

- Thật sự còn có tiên thuật như vậy sao? Có hiệu quả không?

- Tại sao không có hiệu quả, rất nhiều người đều tự thể nghiệm rồi, hơn nữa tâm phục khẩu phục trả tiền, rất đắt a! Một lần thu trăm lượng vàng.

- Đây chẳng phải là hốt tiền rồi sao?

- Cũng đúng a! Chúng ta ở Giản Châu đến chí ít có năm người giàu có đến thử qua, hơn nữa người ta trước chỉ lấy mười lượng tiền đặt cọc, nhìn thấy linh hồn thân nhân mới giao chín mươi lượng còn lại.

- Nếu như cứ nói không nhìn thấy linh hồn, không trả tiền hân thì sao?

Lý Trân lại cười hỏi.

Lưu Hồng cười lạnh một tiếng:

- Cái này kêu là không biết sống chết rồi, năm trước Quan Trung có một người như thế, tìm mọi cách lấy có không chịu trả tiền, kết quả Vi chân nhân đem Tác hồn phù dán tại trên cửa chính nhà hân, trong một đêm, cả nhà liền im hơi lặng tiếng mà chết, chuyện này truyền về sau, không người nào dám quịt nợ nữa.

Lưu Hồng thở thật dài, lại nói:

- Ngay cả Thánh Thượng cũng khen Vi chân nhân là Quảng Thành Tử, người mới đầu có chút không tin, nhưng cũng phải tin, nghe nói giá tiền của hân đã tăng tới 150 lượng vàng, hơn nữa nhất định phải thanh toán tiền ngay Vi chân nhân mới bằng lòng thi pháp thuật, 150 lượng vàng, đây chẳng phải là 1500 quan tiền sao!

Lưu Hồng ngần dậm xa xôi tới Tung Sơn, chính là tìm đến Vi chân nhân để khiên hồn thuật, y có thể gặp lại một lần người con đã chết đi mười năm, nhưng hiện tại y đang luyến tiếc số tiền này, khiến cho y vẫn thế khó xử, ở trong này ba ngày cũng không đưa ra được chủ ý.

Lý Trân đã hoàn toàn nghe rõ, nếu lời Lưu Hồng là thực, vậy ít nhất có hai khả năng xảy ra.

Thứ nhất, Vi chân nhân có hậu trường vững chắc, cho nên sau khi hân mượn Tác hồn phù giết người, quan phủ không dám hỏi đến.

Thứ hai, Vi chân nhân thực thi pháp thuật mục đích thực sự là vì vợ vệt của cải.

Hoặc nói là hân có hậu trường, lợi dụng cái gọi là khiên hồn thuật để vợ vệt của cải, tiến cung diện Thánh chỉ là để dặt thêm một lớp vàng cho hân, lừa gạt càng nhiều người nữa đến tìm hân.

Thế mới nói, Vi chân nhân này có hậu phương chính là người bên cạnh Võ Tắc Thiên, đến tột cùng sẽ là ai chứ? Lý Trân cảm thấy đáp án đã được miêu tả sinh động rồi.

128. Chương 128: Đánh Lén Ban Đêm Ở Đẳng Phong.

Trong đêm, Lý Trân nằm ở trên giường trần trọc, khổ sở suy tư nhiệm vụ của hân ở Tung Sơn, trong lòng của hân đã hiểu được, hân lần này tới Tung Sơn điều tra không phải chỉ bản thân Vi Phương Thập, mà còn phải điều tra ai đứng sau tên này.

Điều khiến Lý Trân cảm thấy hứng thú cũng là việc Vi chân nhân dùng khiên hồn thuật, hân nhớ tới trong lịch sử có ghi chép Lý Long Cơ dưới sự trợ giúp của phương sĩ nhìn thấy hồn phách Dương Ngọc Hoàn, lúc ấy pháp thuật phương sĩ sử dụng không thể nghi ngờ chính là khiên hồn thuật.

Trên thế giới này thực có chuyện gặp lại hồn phách sao? Lý Trân nghĩ tới chính mình, hân không khỏi cười khổ một tiếng.

Kỳ thật hân cũng không phải hoài nghi bản thân chính pháp thuật ấy, mà là hoài nghi động cơ của Vi chân nhân, ‘Tung Sơn chân nhân’ tự biên tự diễn sống năm trăm tuổi, kì thật là một phương sĩ đắc đạo lấy vợ vệt của cải làm mục đích, Lý Trân không thể không vạch trần bộ mặt thật của ‘Yêu đạo’ này.

Lý Trân thật sự không nghĩ ra, đường đường đế vương tôn sư Võ Tắc Thiên không ngờ lại bị “lão ni Hà Nội, phương sĩ Tung Sơn” mê hoặc? Còn không tiếc ban chức vị tướng quốc, bà ấy không sợ bị người trong thiên hạ nhạo báng ư?

Sau một hồi mắt của hắn đã khép lại, những suy nghĩ của hắn bắt đầu chậm chạp, ý thức của Lý Trân dần dần trở nên mờ lung là lúc bỗng nhiên nghe thấy một tiếng hét ‘A!’ thảm thiết, thanh âm có hơi nhỏ, nhưng hắn vẫn nghe được rõ ràng, trong lòng Lý Trân cả kinh, cơn buồn ngủ biến mất.

Trong tay hắn đã nắm thanh kiếm để dưới gối, xoay người kề sát phía trước cửa sổ, thân thể vừa mới rời khỏi giường, ‘Vù! Vù!’ hai mũi tên từ ngoài cửa sổ lướt gió mà vào, dính trên giường, kinh lực mười phần, đuôi tên lay động không ngừng.

Lý Trân lập tức kinh sợ toàn thân toát cả mồ hôi, nếu hắn không có nghe được tiếng kêu thảm thiết, hoặc là hắn không đề phòng gì cả, chỉ sợ hắn đã chết ở trên giường rồi.

Hắn chậm rãi giơ tay từ đầu giường tháo cung tiễn ra, rút ra hai mũi tên, một mũi tên ngậm ở miệng, một mũi tên còn lại đập trên dây cung, ánh mắt lạng lẽ liếc về phía ngoài cửa sổ, chỉ thấy trên nóc nhà đối diện hai bóng đen ngồi cạnh nhau, đoạn nổ nhảm ngay trong phòng của hắn, dưới ánh trăng nhìn rất rõ ràng.

Lúc này hắn đã nghe tiếng bước chân truyền đến rất nhẹ nhàng, tình thế vô cùng cấp bách, tình thế đã không cho phép hắn do dự, hắn một bên thân, kéo cung như trăng tròn, hai mũi tên châu tiển nhanh như tia chớp bắn ra, chỉ nghe trên nóc nhà đối diện hai tiếng kêu thảm thiết, hai tay nổ trúng tên từ nóc nhà ngã nhào.

“Bịch!” một tiếng vang thật lớn, cửa phòng của hắn bị đá văng, năm sáu người áo đen rất mạnh tiến vào, gần như ngay khi cửa phòng bị đá mở, Lý Trân đã nhảy ra ngoài cửa sổ rồi.

Hắn ở tại lầu ba, phòng ở là kiểu kiến trúc xếp tầng, ngoài cửa sổ đó là mái hiên lầu hai, hắn vội vã chạy dọc theo mái hiên về phía trước.

Nhưng chỉ chạy đi năm sáu bước, hắn liền vội vã dừng bước, chỉ thấy ba hướng đều xuất hiện người áo đen, ước chừng có hơn mười người, trong tay đều cầm trường kiếm lóng lánh.

Đường lui của Lý Trân lúc này chỉ có bên phải, mặt phải là mái hiên cao tới một trượng năm thước, nhưng nguy hiểm không phải ở độ cao, mà ở bên dưới, lại sẽ có bao nhiêu phục binh đang chờ hắn?

Đúng lúc này, hắn bỗng nhiên nghe thấy được tiếng xé gió, khóe mắt liếc qua phát hiện một mũi tên hướng hắn bắn nhanh đến, Lý Trân thân thể nhanh chóng ngồi xổm xuống, một chi tên nổ theo đỉnh đầu hắn bắn qua, nóc nhà đối diện lại xuất hiện một tay nổ.

Lý Trân không dùng kiếm chém mũi tên phi ra, mà là ngồi xổm xuống trốn tiển đều có dụng ý của hắn, ngay khi tên bắn qua đỉnh đầu hắn, thân thể của hắn đã cuộn tròn lại, theo mái hiên nhào lộn xuống.

Thân thể trở mình hạ xuống mái hiên trong nháy mắt, hai chân của hắn đạp mạnh một cái xuống mái hiên, thân thể nhanh chóng triển khai, co dãn mười phần, giống nhưếch vượt qua đường phố rộng lớn, tiển dụng vào cửa sổ phòng đối diện ở lầu hai.

Đối diện nhà trọ là một cửa hàng tạp hóa, ban đêm chỉ có một tiểu nhị trông cửa hàng, hắn ở tại hậu viện, mà Lý Trân rơi vào lầu hai chứa những đồ linh tinh, ở giữa chất đầy đồ hàng cũ không bán được của năm trước, những thùng gỗ mục nát, cây thang cũng không thể trèo, trở thành chỗ cho chuột ở.

Cũng không biết đã bao lâu không có ai vào đây, tích một tầng bụi dày, Lý Trân âm thầm rơi xuống, một đám chuột tụ hội kinh sợ mà chạy mất, lập tức tro bụi tràn ngập, chuột chạy trốn bốn phía.

Lý Trân gần như không rảnh bận tâm bốn phía, hắn một trước nhào lộn lui tới cửa, một cước đá văng cửa, chạy gấp về phía hậu viện.

Cùng lúc đó, hai mươi mấy tên áo đen từ khách điểm lao ra, bọn họ chia hai đường, một đường phá thông cửa của cửa hàng tạp hóa, vọt vào, một đường khác thì lách đi ra phía sau cửa hàng tạp hóa bọc đánh.

P phía sau cửa hàng tạp hóa đó là tường thành, có một thông đạo hẹp hẹp, trong thông đạo ẩm ướt âm u, chất đầy rác rưởi, dơ bẩn không chịu nổi, Lý Trân dọc theo chân tường chạy như điên, nhưng trong lòng cảm tức vạn phần.

Hắn chưa từng khôn khéo như hôm nay bao giờ, ngựa và tay nải đều để tại nhà trọ, cũng may trước khi ngủ hắn đem mệnh lệnh trong ống sơn đốt rụi rồi, nếu không bị đối phương lấy được, hậu quả không thể lường

trước được.

Trong lòng tuy rằng cău giận, nhưng hắn vẫn không dám có nửa điểm sơ suất, đối phương đều là người võ nghệ cao cường, rõ ràng muốn giết hắn, nếu là năm sáu người hắn có lẽ có thể đối phó, nhưng đối phương có vài chục người, hắn ngoại trừ chạy trốn ra ngoài, không còn thượng sách.

- Ở chỗ kia!

Phía trước bỗng nhiên xuất hiện năm sáu tên áo đen, ngăn chặn đường đi, hắn vừa quay đầu lại, chỉ thấy mặt sau cũng có hơn mười người áo đen đuổi theo.

Lối đi chiều rộng không đủ năm thước, bên trái là tường thành cao tới hai trượng, rêu xanh trải khắp, bên phải là tường sau của một gia đình, cũng là tường gạch, không có cửa sổ, khiến cho hắn không thể xông vào.

Lý Trân không khỏi âm thầm kêu khổ, hắn chỉ có kiếm trong tay, cung tiễn lúc này khi hắn nhảy qua cửa sổ đã vứt bỏ rồi, hắn chỉ có thể dựa vào kiếm trong tay phá vòng vây, nhưng chiều rộng thông đạo không đủ năm trượng, kiếm thuận cho dù có cao tới đâu cũng không thể thi triển.

Ở nơi này trong lúc nguy cấp, trên đỉnh đầu bỗng nhiên có người thấp giọng hô:

- Mau leo lên!

Ngay sau đó một sợi dây thừng ném xuống dưới, Lý Trân không cần nghĩ ngợi, ngậm trường kiếm ở miệng, bắt lấy dây thừng rồi hướng về phía trước leo lên, dưới tình thế cấp bách, hắn leo lên nhanh chóng dị thường, vài bước đã lên được tường thành, xoay tay lại một kiếm chặt đứt dây thừng.

Trước mặt hắn là một cô gái che mặt dáng người nhỏ xinh, thân mặc võ sĩ phục màu đen, phía sau lưng đeo hai thanh kiếm nhỏ, thanh âm vừa rồi khiến Lý Trân cảm giác rất quen thuộc, mới nhìn hắn còn tưởng là Dịch Yến, nhưng nhìn kỹ lại phát hiện không phải.

Nữ tử gõ hắn một cái, cười nói:

- Còn chờ cái gì nữa, mau theo ta đi!

- Thu Nương đại tỷ! Lý Trân bỗng nhiên nghe được thanh âm của nàng.

Nữ tử phì cười, kéo khăn che trên mặt ra, đúng là Triệu Thu Nương, nàng lại không có thời gian giải thích cho Lý Trân:

- Đi theo ta!

Nàng kéo Lý Trân một phen, hướng tường thành bên kia chạy đi.

Lý Trân thuận thể thăm dò dưới thành nhìn lại, phát hiện hắc y nhân trong thông đạo đều không thấy bóng dáng, chỉ để lại một đồng dây thừng.

Lý Trân ngây ngốc một chút, thấy Triệu Thu Nương đã chạy xa, hắn căng chân chạy theo, thời gian dần qua biến mất trong bóng đêm.

Bọn họ trở mình xuống tường thành, một hơi chạy đi bảy tám dặm, chạy đến một rừng cây, Triệu Thu Nương rốt cục dừng bước, tựa vào một thân cây hồng lộc thở dốc.

Lý Trân cũng tựa vào một cây đại thụ thở dốc, một bên kinh ngạc hỏi:

- Thu Nương đại tỷ, tại sao tỷ lại ở chỗ này?

Triệu Thu Nương khoát tay:

- Tiểu tử nguời. . . Đừng hỏi nhiều, chờ ta. . . thở một chút rồi nói sau!

Lúc này, Lý Trân hồi tưởng lại vụ ám sát trong đêm, trong lòng hắn lại dấy lên từng đợt khiếp sợ như trước.

Tuy rằng trước đây cũng đã trải qua, nhưng chưa từng kinh tâm động phách như hôm nay, đối phương hiển nhiên là muốn đẩy hắn vào chỗ chết, cái mạng nhỏ của hắn thiếu chút nữa đã để lại huyện Đăng Phong rồi.

Nghĩ vậy, đang lúc cận kề cái chết liền xuất hiện Triệu Thu Nương tràn đầy cảm kích, có điều hấn vẫn cảm thấy kỳ quái, Triệu Thu Nương làm sao lại đến nơi này?

Lúc này, Triệu Thu Nương đã bình tĩnh trở lại, diện mạo cũng sắc nét hơn, nàng tới gần Lý Trân, dùng tay vỗ nhẹ vai hấn, mắt quyen rũ như sóng mà cười nói:

- A tỷ cứu tính mạng của người, tiểu tử người báo đáp ta thế nào?

Lý Trân rất hiểu nàng, mặt ngoài nhìn như rất thân thiết, nhưng nếu hấn dám nghĩ bậy nhất định sẽ bị một trận trời bời, hấn cũng cười hì hì nói:

- Tiểu đệ chuẩn bị lấy thân báo đáp, để báo đáp ân cứu mạng của đại tỷ!

- Xí! Người từ khi nào học được thói láu cá rồi.

Triệu Thu Nương mặt đỏ lên, hung hăng đập đầu vai hấn một quyền, cười mắng:

- Tiểu tử người lại muốn chiếm lấy tiện nghi của ta, nằm mơ đi!

- Vậy đại tỷ muốn chiếm tiện nghi của ta được không?

Lý Trân vẻ mặt vô tội nói.

Triệu Thu Nương tuy rằng rất thích tiểu đệ này, lại không có ý định tiếp tục chêu chọc, nàng xoay người đi đến một tảng đá lớn mà ngồi xuống, từ trên hông tháo xuống một hồ lô rượu uống hai hớp, lại ném cho Lý Trân:

- Uống chút rượu cho đỡ lạnh, lúc này trời đang lạnh.

Lý Trân cũng cảm thấy Tung Sơn rất lạnh lẽo, hấn uống mấy hớp rượu to, cảm giác lo lắng như tiêu tan khỏi cơ thể hấn, thân thể lập tức thư thái không ít, hấn ngồi xuống bên cạnh Triệu Thu Nương hỏi:

- Thu Nương đại tỷ, tại sao tỷ lại ở chỗ này?

- Ta biết ngay tiểu tử người trước sau gì cũng hỏi chuyện này, sao lại không quan tâm ai muốn ám sát mình?

- Ta đương nhiên quan tâm, hơn nữa ta càng quan tâm Thu Nương đại tỷ hơn.

- Tiểu tử người càng ngày miệng lưỡi càng trơn tru rồi, trở về ta cho đại tỷ người biết, bảo nàng trừng phạt người cho thích đáng!

Triệu Thu Nương nói đùa hai câu, nhưng nàng cũng biết, nàng cần nói với Lý Trân tại sao mình lại xuất hiện ở nơi này.

- Ta nhận được lệnh hộ tống một đôi huynh muội hào phú Trường An đến Tung Sơn Thiếu Lâm tự dâng hương, kỳ thật chính bọn họ cũng có hộ vệ, nhưng ta đối với Tung Sơn rất quen thuộc, cho nên bằng hữu liên giới thiệu ta cho bọn họ.

Trong lòng Lý Trân vừa chấn động, liền vội vàng hỏi:

- Chẳng lẽ là huynh muội Vương Nguyên Bảo?

- Làm sao người biết? Triệu Thu Nương kinh ngạc mà nhìn hấn.

Nói đến huynh muội hào phú Trường An, Lý Trân theo bản năng nghĩ đến Vương Nguyên Bảo, hơn nữa Vương Nguyên Bảo đã từng nói với hấn, Vương gia bọn họ đang cung cấp dầu vừng ở Thiếu Lâm tự, không nghĩ tới lại ở chỗ này gặp được Vương Khinh Ngữ, trong lòng Lý Trân có một loại chờ mong không nói ra được.

Kỳ thật Lý Trân và Vương Khinh Ngữ tiếp xúc cũng không nhiều, cũng chưa nói tới cảm tình gì, chỉ có điều Vương Khinh Ngữ mỹ mạo để lại cho hấn nhiều ấn tượng.

Hơn nữa Vương Khinh Ngữ từng giúp đỡ hấn, khiến hấn cảm thấy còn nợ Vương Khinh Ngữ một ân tình.

- Ta biết huynh muội bọn họ, khi ở Cao Xương đã quen nhau rồi.

Triệu Thu Nương vừa cười cười vừa tiếp tục nói:

- Là một đồ đệ của ta phát hiện người bị theo dõi, nhưng chúng ta cũng chỉ có ba người, đánh không lại những người áo đen kia, cho nên chỉ có thể tìm cơ hội cứu người.

- Thu Nương đại tỷ, những người áo đen kia là ai phải tới?

Lý Trân trầm ngâm một chút hỏi.

- Nói thật ta cũng không biết, có điều chúng ta có thể loại trừ từng người một, người muốn nghe một chút hay không?

- Thu Nương đại tỷ đồng ý nói, tiểu đệ đương nhiên chăm chú lắng nghe.

Triệu Thu Nương nét mặt tươi cười biến mất, dần dần trở nên ngưng trọng, nàng trầm tư chốc lát nói:

- Đêm nay những người muốn giết người tổng cộng có hai mươi bốn người, ai võ nghệ cũng cao cường, tuy rằng rất nhiều vương công quý tộc đều có gia tướng bảo vệ, nhưng thực lực tương đương những tên áo đen đêm nay chỉ có bảy tổ chức.

129. Chương 129: Đội Hộ Vệ.

Từ lâu tới nay, Lý Trân vẫn cho là các loại tổ chức bí mật chỉ có trong tiểu thuyết võ hiệp đánh nhau đẫm máu, rất đơn giản, võ hiệp dùng võ đánh loạn, Đại Đường vương triều chắc là sẽ không cho phép tổ chức giang hồ và môn phái võ lâm cùng hợp pháp tồn tại.

Mãi đến sau này hắn mới dần dần hiểu được, các loại tổ chức bí mật kỳ thật vẫn tồn tại, chẳng qua nó là sản phẩm phụ của quyền lực, để đấu tranh quyền lực và tranh đoạt ích lợi, không phải các môn phái võ lâm sẽ xa rời quan phủ.

Đại Đường du hiệp rất đông, rất nhiều du hiệp võ nghệ cao cường bị quyền quý mời chào, dần dần chuyển thành tay sai cho bọn họ, cũng chính vì thế mà các tổ chức bí mật dần dần hình thành.

Lý Trân cũng từng nghe Lý Lâm Phủ nói về các tổ chức bí mật ở thần đô Lạc Dương, tuy nhiên Lý Lâm Phủ cũng chỉ có nói sơ lược, gã cũng nói không rõ ràng, nếu Triệu Thu Nương đồng ý tự nói với mình, hắn đương nhiên nguyện ý chăm chú lắng nghe.

Triệu Thu Nương cười cười nói:

- Nội vệ của Thiên tử, Bạch Mã cung của Tiết Hoài Nghĩa, Võ tướng đường của Võ Tam Tư, Võ thị gia tướng của Võ Thừa Tự, Thái Bình phủ của Thái Bình công chúa, Thượng Thanh lâu của Thượng Quan Uyển Nhi, còn có Hắc lại của Lai Tuấn Thần, đây đều là bảy tổ chức bí mật lớn nổi danh nhất, đệ cho rằng đêm nay người muốn giết đệ chính là người nào?

Lý Trân đã từng biết tới Thượng Thanh lâu của Thượng Quan Uyển Nhi cùng với Hắc Lại của Lai Tuấn Thần, hơn nữa hắn cũng biết, Lý Đán và Lý Hiên đều có người ủng hộ, chỉ có điều chưa bao giờ hiển sơn lộ thủy.

Hắn trầm tư chốc lát nói:

- Ta cảm thấy có thể là Bạch Mã cung của Tiết Hoài Nghĩa.

Triệu Thu Nương lại lắc lắc đầu:

- Tiết Hoài Nghĩa, Bạch Mã người của hắn đều là võ tăng, mà người tới nay không phải hòa thượng, cho nên bọn họ không phải Tiết Hoài Nghĩa phái tới.

Cũng không phải Nội vệ và Thượng Thanh lâu, Hắc Lại của Lai Tuấn Thần đều mặc tạo phục khảm viên bạc, tương đối dễ dàng phân biệt, cho nên chỉ có ba khả năng, Võ Tướng Đường của Võ Tam Tư, Võ Thị Gia tướng của Võ Thừa Tự và Thái Bình phủ của Thái Bình công chúa.

Trên thực tế, Lý Trân cảm thấy Võ Tam Tư rất không có khả năng, dù sao Võ Tam Tư ở trong kinh Phật Xá Lợi án cùng Thượng Quan Uyển Nhi là đồng minh, bọn họ không trở mặt nhanh như vậy, mà Lai Tuấn Thần là người của Tiết Hoài Nghĩa, hẳn rất có khả năng, Hắc Lại cũng có thể thay đổi trang phục, không nhất định mặc trang phục viền bạc.

Về phần Thái Bình công chúa, Lý Trân chưa từng quen biết nàng, không thể xác định, nhưng thật ra Võ Thừa Tự cùng mình có cừu oán, có phải là Võ Phù Dung muốn mượn cơ hội diệt trừ mình hay không?

Lý Trân lại hỏi:

- Thu Nương đại tỷ biết Tung Sơn Vi chân nhân không?
- Làm sao có thể không biết?

Triệu Thu Nương cười lạnh một tiếng:

- Yêu đạo này đã gây nhiều sóng gió, rõ ràng còn muốn làm tướng quốc, khiến quần thần phần nộ ngập trời, Thiên tử đành phải cho hắn từ chức, hắn thoát ra rồi đến Tung Sơn, cũng tại Tung Sơn lẫn lộn mà phát triển nhanh chóng, huynh muội Vương Nguyên Bảo không phải là vì hắn mà đến sao?

Lý Trân cũng không có giận mình, chỉ thần nhiên cười nói:

- Bọn họ không phải đi Thiếu Lâm tự dâng hương sao?
- Đây chẳng qua là lấy cớ, mục đích thực sự bọn họ đi Tung Sơn quán gặp Vi chân nhân.

Lúc này, Lý Trân đứng lên đuổi cái lưng thật dài một mồi, hắn nghe thấy xa xa truyền đến một tiếng gà gáy thật dài, đằng đông đã nổi lên những vân màu sáng trắng.

Lý Trân ngẫm nghĩ một chút, liền nhìn Triệu Thu Nương cười nói:

- Thu Nương đại tỷ, không bằng để cho ta đi theo tỷ! Coi như tỷ thêm một thủ hạ.

...

Đội ngũ dâng hương của huynh muội Vương thị ước chừng có hơn bốn mươi người, hơn mười chiếc xe ngựa, ngoại trừ hơn mười người là thị nữ, còn lại ba mươi người đều là hộ vệ bảo tiêu.

Triệu Thu Nương là đầu sỏ Lạc Dương, các vùng phụ ở Lạc Dương mạng lưới quan hệ rất đông, Vương Nguyên Bảo đưa cho ba trăm quan tiền, Triệu Thu Nương cam kết hộ vệ bọn họ đi tới Tung Sơn.

Triệu Thu Nương dẫn theo hai đồ đệ đi cùng, tuy nhiên ngày hôm sau khi đội ngũ xuất phát, bên người Triệu Thu Nương lại thêm một đồ đệ, bọn họ tin Triệu Thu Nương, có thêm một hộ vệ, thủ lĩnh bọn họ cũng không để ý, hắn lớn tiếng hét lớn, lệnh cho huynh đệ thủ hạ vận chuyển vật phẩm lên xe, chuẩn bị xuất phát.

Lý Trân dắt ngựa và túi da rời khỏi nhà trọ, bọn người áo đen ám sát hắn tối hôm qua đã mất tăm mất tích, hỏi không ít người, không ai biết tối qua xuất hiện đám người áo đen, dường như bọn họ biến mất trong hư không.

Lý Trân thay đổi trang phục võ sĩ, trên thực tế trang phục võ sĩ không khác lan sam thường ngày là bao, hai bên xẻ tà, dễ dàng cho cưỡi ngựa đi đường, bên thân dưới mặc quần dài, thắt eo bằng đai lưng thuộc da, chân đi đôi ủng da, phía sau lưng đeo cung tiễn, hông đeo trường kiếm, có vẻ vô cùng oai phong.

Hai đồ đệ kia của Triệu Thu Nương Lý Trân đều biết, một người trong đó chính là người bị hắn đả thương vào đầu ở quán rượu của đại tỷ hồi trước, tên là Trương Vĩ, tuy rằng đã cách nửa năm, nhưng y nhìn thấy Lý Trân, vẫn có chút xấu hổ, vẫn cúi đầu không nói, tuy nhiên chính y phát hiện có người theo dõi Lý Trân.

Người còn lại tên là Lâm Cẩm Hồ, là tam đồ đệ của Triệu Thu Nương, bộ dạng cực kỳ uy mãnh, hắn sử dụng một cây thiết côn nặng năm mươi cân, hắn không cưỡi ngựa, mà đi bộ hộ vệ.

Lúc này, Vương Nguyên Bảo từ trong khách sạn bước nhanh đi ra, muội muội Vương Khinh Nữ của y ở phía sau, nàng mặc một bộ váy lụa màu vàng điểm lệ, trên người mặc áo ngắn, trên vai có tua rua trắng đỏ, bởi vì ra ngoài lễ hành, trên đầu đội một chiếc mũ lụa mỏng che đi dung nhan của nàng.

Đội Vương thị huynh muội đều tự lên xe ngựa, đoàn xe khởi động, chậm rãi xuất phát hướng về Tung Sơn Thiếu Lâm Tự.

....

Khoảng cách từ Thiếu Lâm và Đẳng Phong huyện ước chừng bốn mươi dặm, đại bộ phận là đường núi, chiếc xe đi lại vô cùng thông thả, đến giữa trưa, đội ngũ chỉ đi được một nửa lộ trình.

Đi ngang qua một cánh rừng tùng, thủ lĩnh hộ vệ được Vương Nguyên Bảo kêu tới, một lát, hần quay đầu lại hô lớn:

- Lão gia có lệnh! Nghỉ ngơi ngay tại chỗ.

Xe ngựa đứng ở ven đường, bọn thị vệ đều tiến vào trong rừng tùng nghỉ ngơi, Lý Trân cũng dẫn ngựa vào rừng tùng, bên cạnh tìm một tảng đá lớn ngồi xuống.

Lúc này, Triệu Thu Nương đi tới, cho hần hai chiếc bánh nhân thịt và một bầu rượu, ngồi ở bên cạnh hần cười nói:

- Đường đường Tán vệ Trinh Quán điện, tước Khai quốc Huyện nam, không ngờ hóa thân thành đồ đệ của ta, không biết có tui thân không?

- Làm đồ đệ của Thu Nương đại tỷ, có gì là ủy khuất đâu.

Lý Trân cười cười, hần lại kinh ngạc hỏi han:

- Thu Nương đại tỷ làm sao biết ta là thị vệ Trinh Quán điện?

Triệu Thu Nương cũng phát hiện mình nói lỡ miệng, nàng lập tức thản nhiên cười nói:

- Ta làm sao không biết, đại tỷ người nói cho ta biết đấy chứ!

Lý Trân thực tại cảm thấy kỳ quái, đại tỷ chỉ biết hần là thị vệ bên cạnh Hoàng đế, nhưng cụ thể là chức vụ gì, hần chưa bao giờ nói với đại tỷ, mà ngay cả Trương Hi cũng không có khả năng biết, đây là bí mật trong cung, chỉ có nội bộ thị vệ mới rõ ràng, Triệu Thu Nương làm sao biết?

Hần vừa định hỏi lại, lúc này xa xa thủ lĩnh hộ vệ đang gọi Triệu Thu Nương, Triệu Thu Nương liền đem bánh nướng trong tay đưa cho Lý Trân, cười nói:

- Người tài giỏi đúng là luôn có nhiều việc phải làm, người hãy ăn đi!

Nàng đứng lên bước nhanh ra khỏi rừng tùng, Lý Trân cắn một miếng bánh thịt, nhìn bóng dáng nàng đi xa, trong lòng vô cùng nghi hoặc, nàng làm sao biết cơ mật trong cung?

Lúc này, Lý Trân cảm giác có cái gì đó, hần vừa quay đầu lại, đã thấy Vương Khinh Ngũ đứng ở phía sau mình cách đó không xa, đang cười mà nhìn hần, Lý Trân cuống quýt đứng dậy ôm quyền hành lễ nói:

- Vương cô nương, đã lâu không gặp.

Wương Khinh Ngũ chậm rãi đi lên trước, đôi mi thanh tú nhẹ nhàng nhướng lên hỏi:

- Đoàn xe vừa xuất phát là ta nhìn thấy người ngay, ta liền suy nghĩ, người chừng nào thì sẽ đến gặp ta? Kết quả cuối cùng là ta tới tìm người, Vương gia chúng ta đắc tội với người, cho nên người ôm hận đến nay à?

Lý Trân miễn cưỡng cười cười, hần có thể cảm nhận được trong lời nói của Vương Khinh Ngũ có chút bất mãn, nhưng bây giờ hần có thể trả lời thế nào?

- Vương cô nương nói quá lời rồi, Vương gia cũng không có đắc tội ta, ta chưa quên Vương cô nương đem Xá Lợi giả cho ta, cũng không có quên lệnh huynh giúp đại tỷ ta, ta và Vương gia không có thù hận!

Wương Khinh Ngũ nghe hần nói còn nhớ rõ việc Xá Lợi, sắc mặt thoáng rạng rỡ lên một chút, nhưng trong giọng nói vẫn như cũ có một tia bất mãn:

- Vậy người vì sao không đến chào hỏi? Tựa như người dưng, huynh muội chúng ta không đáng để người kết giao sao?

Những lời nói như mũi tên chĩa vào mình, khiến Lý Trân nhất thời không tìm được những lời thích hợp để đáp trả, lúc này, Triệu Thu Nương chậm rãi đi tới.

- Vương cô nương, cô hiểu lầm Lý công tử rồi, ta cảm thấy hắn cũng không phải là không muốn cùng các cô kết giao, mà là hắn cảm thấy bản thân còn thấp kém hơn, dù sao hắn là ta muốn tới giúp đỡ, mà hai người là ông chủ, Vương cô nương hiểu được ý tứ của ta chứ?

Lý Trân quả thực dở khóc dở cười, không ngờ Triệu Thu Nương giúp hắn tìm cơ này, về sau để Vương Khinh Ngũ hiểu được chân tướng, chính mình nên giải thích thế nào đây?

Tuy nhiên lấy cơ này dường như có hiệu quả, Vương Khinh Ngũ sắc mặt càng thêm hòa hoãn, hỏi Lý Trân:

- Là thế này phải không?

Lý Trân nhìn thoáng qua Triệu Thu Nương, thấy nàng quay mặt đi, không thèm nhìn mình, hắn chỉ đành gật gật đầu, xem như chấp nhận cái cơ Triệu Thu Nương tìm ỉnh.

Vương Khinh Ngũ dùng một loại ánh mắt trách cứ nhìn hắn một lúc lâu, rồi lại nói:

- Người và Triệu quán chủ có quan hệ thế nào ta mặc kệ, nhưng là bạn cũ, ta muốn mời người uống chén trà, người chắc không cự tuyệt chứ!

Lý Trân không dám cự tuyệt nữa, liền vui vẻ gật đầu đáp ứng:

- Vậy quấy rầy Vương cô nương rồi!

...

Lý Trân đi vào xe ngựa của Vương Khinh Ngũ, từ bên ngoài nhìn vào, xe ngựa Vương Khinh Ngũ cũng không hoa lệ, chỉ có điều hơi có vẻ rộng rãi, nhưng bên trong xe ngựa cũng đầy đủ tiện nghi, là một phòng ở di động.

Tuy rằng bố trí không được lộng lẫy, nhưng cực kỳ tinh tế, trên mặt sàn phủ lên chiếc thảm Ba Tư thật dày, vách tường xe dùng gấm Tứ Xuyên sắc thái diễm lệ để trang trí, trong xe cũng không có thấy lư hương, nhưng lại phảng phất một mùi hương thơm.

Dựa vào cửa sổ xe đặt một chiếc bàn nhỏ làm bằng gỗ đàn, vách đã cố định ở trên xe, trên bàn nhỏ bày một cái bình hoa bạch ngọc, bên trong bình hoa cắm vài cành mai màu vàng nhạt, mai vàng nở thật tươi đẹp.

- Mời vào đây ngồi! Vương Khinh Ngũ vẻ mặt tươi cười mà mời Lý Trân lên xe ngựa của nàng.

Một tiểu nha hoàn mười một mười hai tuổi tiến lên thay Lý Trân cởi giày, thay một đôi giày nhung êm dày dặn, Lý Trân lúc này mới đi vào thùng xe, ngồi xuống một chỗ bên cạnh chiếc bàn nhỏ, hắn nhìn nhìn phía sau mình, góc sáng sửa chắt đóng mấy chục quyển sách.

- Trên đường nhàm chán, đọc sách tiêu khiển!

Vương Khinh Ngũ ngồi ở đối diện Lý Trân, hơi ngượng ngừng mà cười nói.

Lý Trân lúc này mới chú ý tới dung nhan của nàng, nàng vẫn xinh đẹp vô song, giống hệt một đóa Bạch Mẫu Đơn vừa mới nở rộ, chỉ có điều so với lần trước gặp ở Trường An, hơi có vài phần hao gầy, nhưng nàng càng lộ vẻ quyến rũ động lòng người.

Lúc này, tiểu nha hoàn bê trà lên cho bọn hắn, Lý Trân bưng trà nóng hơi hổi lên mà uống một ngụm, cười nói:

- Lần trước Vương cô nương đưa ta Xá Lợi giả, ta vẫn chưa có cơ hội. . . .

Lời Lý Trân còn chưa dứt, liền thấy ánh mắt Vương Khinh Ngũ nhìn thẳng vào mình, trong lòng của hắn ngẩn ra, không khỏi quay đầu nhìn lại.

130. Chương 130: Trấn Nhỏ Tung Nam.

Nha hoàn mở cửa, đã thấy Vương Nguyên Bảo đứng ở ngoài cửa, vẻ mặt y tươi cười:

- Hiền đệ, đã lâu không gặp!

Lý Trân vội vàng đứng dậy thi lễ với y:

- Tiểu đệ tham kiến Vương đại ca.

Vương Khinh Ngữ lại vô cùng mất hứng, mình vừa mới mời Lý Trân vào buồng xe, huynh trưởng liền chạy đến ngay, y đến có ý gì, đến việc mình kết bạn cũng muốn can thiệp sao?

Vương Nguyên Bảo giống như là không nhìn thấy sắc mặt âm trầm của tiểu muội, y cười ha hả đi vào trong xe, thi lễ với Lý Trân:

- Hiền đệ mời ngồi.

Chính y cũng tùy ý ngồi xếp bằng xuống, nha hoàn vội vàng rót cho y một chén trà, Vương Nguyên Bảo vừa nhận được tin, Lý Trân không ngờ cũng ở trong đội ngũ, hơn nữa lại còn được tiểu muội của y mời vào trong xe, việc này khiến Vương Nguyên Bảo vừa tức vừa giận, lần trước tiểu muội tự tiện đưa Xá Lợi giả cho Lý Trân, đã khiến y nổi trận lôi đình, cái tên âm hồn không tan này không ngờ lại xuất hiện.

Nhưng biểu hiện bên ngoài của Vương Nguyên Bảo làm rất tốt, trong lòng rất bức bối, nhưng cũng sẽ không lộ ra trước mặt Lý Trân. Đương nhiên, tâm tư của y không thể giấu được Vương Khinh Ngữ, Vương Khinh Ngữ lạnh lùng ngồi ở một bên, không nói một lời.

Vương Nguyên Bảo cũng không nhìn tiểu muội, nét mặt tươi cười hời hợt:

- Hiền đệ dạo gần đây đang bận làm gì vậy?

Trong khoảng thời gian này Vương Nguyên Bảo ở Trường An, y không biết Lý Trân đã tiến cung làm thị vệ, hơn nữa còn được Vô Tắc Thiên coi trọng, thăng quan phong tước, Vương Nguyên Bảo còn tưởng rằng hắn ở nam thị này chỉ là tìm kế sinh nhai.

Lý Trân hạ thấp người cười nói:

- Cũng chỉ là một người nhàn rỗi, thỉnh thoảng giúp đại tỷ bán rượu, nhưng phần lớn thời gian đều là đi dạo, kết giao bằng hữu. Lần này Thu Nương tỷ nhờ ta giúp đỡ, cùng tỷ ấy bảo vệ vài vị khách đi Tung Sơn, không ngờ lại là Vương đại ca, thật sự là trùng hợp quá.

- Quả thật rất trùng hợp, xem ra chúng ta rất có duyên phận, ha..ha..

Vương Nguyên Bảo cười gượng hai tiếng, khoé mắt lại liếc qua liếc lại tiểu muội, thấy nàng đang cầm một quyển sách, đọc hết sức chăm chú, trong lòng y cảm tức, đây không phải rõ ràng là không nể mặt mình sao?

Lý Trân lại nhìn ra khúc mắc giữa hai huynh muội bọn họ, hắn cũng cảm thấy cả người khó chịu, không muốn tham gia vào chuyện của hai huynh muội bọn họ, hắn liền đứng dậy chấp tay cười cười nói với Vương Khinh Ngữ:

- Đa tạ trà của Vương cô nương, ta còn phải chuẩn bị một số vật phẩm mang đi, lập tức phải lên đường rồi.

Vương Khinh Ngữ cũng yển chuyển đứng dậy, áy náy nói:

- Khinh Ngữ tiếp khách không chu toàn, không thể chiêu đãi công tử thật tốt, thành thật xin lỗi!

Lý Trân cười cười, lại gật gật đầu với Vương Nguyên Bảo, đi ủng da của mình vào, liền nhảy khỏi xe. Hắn vừa xuống xe, liền nghe thấy giọng nói vô cùng bất mãn của Vương Nguyên Bảo truyền đến:

- Cái gì gọi là tiếp khách không chu toàn, tiểu muội, ý muội là ta không nên tới hay sao?

- Hừ, huynh vì sao lại tới, trong lòng huynh cũng tự hiểu.

Vương Khinh Ngữ hình như cũng nổi giận rồi, không hề khách khí cãi lại huynh trưởng.

- Muội nói rõ ra xem nào, cái gì gọi là trong lòng ta biết rõ.

- Hẳn là bạn của ta, ta mời hẳn đến uống chén trà, huynh can thiệp cái gì? Còn có lần trước, rõ ràng ta vẫn còn ở Lạc Dương, vì sao huynh lại nói với hẳn là ta đã về Trường An rồi?

Một lúc lâu sau mới nghe thấy Vương Nguyên Bảo lạnh lùng nói:

- Muội quá coi trọng hẳn rồi, thân phận của muội là gì, thân phận hẳn là gì, ân tình của hẳn ta đã trả rồi, ta nói rõ uội biết, ta tuyệt đối không cho phép muội tiếp tục qua lại với hẳn.

- Huynh quả thực là ngang ngược vô lễ.

Nghe đến đó, Lý Trân lắc đầu, bước nhanh quay trở lại đội ngũ, tìm thấy con ngựa của mình, hẳn áy náy nói với Triệu Thu Nương:

- Thu Nương tỷ, có khi đệ phải đi Tung Nam quán một chuyến, tạm thời không đi Thiếu Lâm tự nữa.

Triệu Thu Nương khó hiểu hỏi:

- Không phải đệ nói, đi Thiếu Lâm tự vừa lúc có công vụ phải làm, không ngại thì cùng đi sao, chẳng lẽ có chuyện gì xảy ra à?

- Không có gì.

Lý Trân nhớ tới sự nịnh bợ của Vương Nguyên Bảo, trong lòng thực sự không được thoải mái cho lắm, hẳn một giây cũng không muốn tiếp tục ở lại đây, lại nói:

- Sau khi đệ quay về sẽ đi Thiếu Lâm tự, mong Thu Nương tỷ tạm thời giữ bí mật cho đệ, ý đệ chính là việc đệ làm thị vệ ở trong cung.

Triệu Thu Nương dường như là hơi hiểu ra, nàng khẽ gật đầu nói:

- Ta hiểu rồi, đệ đi đi.

Lý Trân trở mình lên ngựa, men theo con đường nhỏ ở phía tây chạy đi, khiến cho bụi màu vàng bay lên cuộn cuộn, dần dần đi xa.

Trước cửa xe, Vương Kinh Ngữ yên lặng nhìn Lý Trân cưỡi ngựa đi xa, trong lòng nàng dâng lên một cảm giác mất mát không nói ra được.

Vi Phương Thập thật ra là một phương sĩ, phóng tiên luyện đan, ẩn cư lâu dài ở Tung Sơn, nhưng bắt đầu từ ba năm trước, y bắt đầu không cam lòng sống tịch mịch nữa, mượn quyền thế của Tiết Hoài Nghĩa, cưỡng ép chiếm lấy đạo quán Tung Nam phía tây nam Tung Sơn làm sào huyệt của mình.

Tung Nam quán cách Thiếu Lâm tự khoảng năm mươi dặm, vốn là một quan ải nhỏ không ai biết đến, nhưng từ sau khi Vi Phương Thập trở thành chủ đạo quán, đạo quán này bắt đầu tiếng lành đồn xa, danh tiếng ở Tung Sơn càng lúc càng lớn, lại thêm năm trước mới xây dựng lại, chiếm hơn nghìn mẫu đất, trở thành một trong hai đạo quán lớn nhất Tung Sơn.

Nửa năm trước, Vi Phương Thập được Tiết Hoài Nghĩa tiến cử vào kinh, Võ Tắc Thiên hạ chỉ đổi Tung Nam quán thành Tung Nam cung, địa vị càng thêm cao.

Tung Nam cung nằm gọn trong một thung lũng nhỏ hẹp, đạo cung xây dựng dựa vào núi, tầng tầng lớp lớp hướng lên trên núi, nhìn từ xa, mái cong đầu cung, lộ ra phong cảnh hùng vĩ tráng lệ, đặc biệt là kiến trúc lớn nhất trong cung: Điện Lão Quân, thoát nhìn giống hệt như một toà cung điện nhỏ.

Theo đà phát triển mạnh mẽ của Tung Nam cung, một thị trấn nhỏ cũng theo đó mà xuất hiện ở trong thung lũng, trên thực tế chính là một con đường dài khoảng một dặm.

Hai bên đường phố quán rượu, nhà trọ, thanh lâu, cửa hàng ngựa, hiệu thuốc, cửa hàng tạp hoá và các loại cửa hàng san sát nhau, có khoảng vài chục nhà, những cửa hàng đó hơn một nửa là sản nghiệp của Tung Nam Cung.

Khách hành hương, người tu đạo, người du ngoạn, phú hào cầu khiên hồn thuật từ các nơi đến đầu đầu cũng có thể thấy, khiến cho các cửa hàng kinh doanh vô cùng thịnh vượng.

Giữa trưa ngày hôm sau, Lý Trân cưỡi ngựa đã đến được thị trấn Tung Nam, hấn đi mất một đoạn đường oan uổng, vốn dĩ tối hôm qua là đến nơi rồi, do một gã tiểu phu chỉ sai phương hướng, khiến cho hấn đi đường vòng mất hơn một trăm dặm, trong túi của hấn không có lương khô, bụng đói, vào trấn nhỏ liền đi thẳng đến một quán rượu.

Lý Trân được tiểu nhị nghênh đón vào đại sảnh, lập tức hỏi:

- Có món gì có thể ăn luôn không?
- Bểm công tử, có bánh nhân hành lá thịt dê, vừa mới làm xong, vị ngon vừa miệng, năm văn tiền một chiếc.
- Trước tiên mang lên cho ta ba chiếc để lấp bụng, thêm một vài món đặc sản tùy ý, và một bầu rượu ấm.
- Công tử đợi một chút, lập tức sẽ có.

Tiểu nhị bước nhanh, không bao lâu sau, bưng lên ba tấm bánh thịt dê hành lá, thơm phức xộc vào mũi, lại mang lên một bầu rượu, cười nói:

- Công tử mời dùng trước, phòng bếp đang nấu đồ ăn, rất nhanh sẽ xong.

Lý Trân ăn như hổ đói hết veo hai tấm bánh, trong bụng mới dễ chịu một chút, hấn rót ỉnh một chén rượu, cẩn thận uống một ngụm, hí mắt đánh giá những khách nhân khác.

Tuy rằng đúng giờ cơm trưa, nhưng bên trong quán cũng không có nhiều người, tính cả hấn thì chỉ có bốn bàn có khách, một bàn là vài sĩ tử, nghe giọng không phải người địa phương, hấn là Lạc Dương tham gia khoa cử, bớt chút thời gian đến Tung Sơn du ngoạn.

Một bàn là vài thương nhân buôn da lông, bên chân bọn họ chất đống vài bó da lông mới thu thập được từ trong núi, mà bàn ở ngoài cùng là năm sáu đạo sĩ trẻ tuổi, trò chuyện vui vẻ, giọng nói rất lớn, gọi đầy một bàn rượu và thức ăn, chắc là đạo sĩ của Tung Nam quán.

Đúng lúc này, rèm cửa vén lên, một tên ăn mày què chân đi vào, y thoạt nhìn còn rất trẻ, chỉ khoảng hai mươi tuổi, mặt mày có chút thnah tú, mặc một bộ quần áo cũ nát dơ bẩn.

Tên ăn mày trẻ tuổi vừa đi vào tiệm ăn, liền nhìn thấy đám đạo sĩ ngồi lại ăn cơm với nhau, mặt y biến sắc, xoay người đi ngay, bị một gã đạo sĩ xách cổ:

- Này, đây không phải là Hàn công tử sao? Sao lại bắt đầu đi xin ăn rồi?

Đạo sĩ dùng sức kéo một cái, kéo tên ăn mày té ngã trên mặt đất, mấy tên đạo sĩ đều cười ha hả, một đạo sĩ khác dùng chân dẫm lên mặt tên ăn mày trẻ tuổi, vẻ mặt tươi cười ác độc.

- Người nói người biết bí mật khiến hồn thuật của sư phụ ta, tuyên truyền khắp nơi, có mấy người tin lời người nói? Bị chặt đứt một chân rồi mà vẫn không biết hối cải, hôm nay Đạo gia ta vừa lúc rảnh rỗi không có việc gì làm, muốn đánh gãy nốt cái chân còn lại của người, người có muốn không?

Tên ăn mày trẻ tuổi mặt bị dẫm lên, một lúc sau mới thốt ra một câu:

- Giả danh lừa bịp, không được chết tử tế.

Mấy tên đạo sĩ giận dữ, nhảy dựng lên vây quanh tên ăn mày trẻ tuổi dẫm đá, bọn chúng xuống tay ác độc, đánh cho tên ăn mày liên tục kêu thảm thiết, cuối cùng rơi vào hôn mê.

Mấy tên đạo sĩ mới phỉ tay, hung tợn mắng y vài câu, nói với trưởng quầy của quán rượu:

- Tiền rượu và thức ăn ghi nợ.

Mấy tên đạo sĩ lập tức nghênh ngang rời đi.

Lý Trân ở một bên thờ ơ lạnh nhạt, chuyện như vậy hấn nhìn nhiều thành quen rồi, cũng không muốn ra tay trợ nghĩa, hơn nữa hấn thân mang trọng trách, không nên rước họa vào thân.

Mấy tên đạo sĩ đi xa, chưởng quầy mới tức giận mắng một cái, y vô cùng căm ghét cái loại sâu bọ đạo sĩ luôn ăn chùa này, y lại nhìn tên ăn mày nằm rên rĩ trên mặt đất, nhướn mày, nói với tiểu nhị ở bên cạnh:

- Cho hấn chút đồ ăn thừa, rồi đuổi ra.

Tiểu nhị cầm hai cái bánh mì đám đạo sĩ ăn thừa đưa cho y:

- Mau đi đi, chúng ta còn muốn tiếp tục kinh doanh.

Tên ăn mày trẻ tuổi chậm rãi bò dậy, chống gậy khập khiễng bước đi, trong quán lại khôi phục sự yên tĩnh.

Lúc này, tiểu nhị mới bưng đồ ăn của Lý Trân đến, Lý Trân cười hỏi:

- Vừa rồi có đạo sĩ nói, tên ăn mày kia biết bí mật của Vi chân nhân, có thật không vậy?

Tiểu nhị nhếch miệng, khinh thường nói:

- Tên ăn mày kia nói xằng bậy, căn bản không ai tin y, nếu là sự thật, sớm đã bị đánh chết, Vi chân nhân sao có thể tha cho y, công tử nói có đúng không?

- Nhìn dáng điệu của hắn, hình như là người đọc sách, không phải là tên ăn mày, sao lại bị biến thành thảm như vậy?

- Công tử nếu như hứng thú, thì đến hỏi y đi, y ở căn miếu đổ nát ở phía đông thị trấn.

- Vương Thuận, người đang nói dông dài cái gì đấy?

Chưởng quầy mất hứng cắt ngang lời nói của tiểu nhị, tiểu nhị sợ tới mức le lưỡi một cái, xoay người vội vàng đi.

Lý Trân cũng không hỏi nhiều nữa, bưng chén rượu lên, trong mắt hắn thoáng chút suy nghĩ.

Ăn xong cơm trưa, Lý Trân dẫn ngựa chậm rãi đi qua trấn nhỏ, đi tới phía tây trấn, liếc mắt một cái liền nhìn thấy căn miếu thổ địa đổ nát mà tiểu nhị nói, xây dựng ở bên sườn núi, đã rách nát lắm rồi, một nửa đã sụp đổ.

Hắn dẫn ngựa đi lên sườn núi, đi vào trong miếu thổ địa, hình nộm đất sớm đã bị đánh nát, trên đất đầy bùn, cửa sổ cũng chỉ chừa lại hai cái lỗ hổng, trên mặt đất đầy cỏ dại.

Lúc này, Lý Trân nghe thấy sương phòng ở bên cạnh hình như có động tĩnh, liền chậm rãi đi qua, thăm dò nhìn nhìn, chỉ thấy tên ăn mày trẻ tuổi ngồi xồm ở góc tường, ăn bánh như lang như hổ.

Lý Trân nhẹ nhàng ho khan một tiếng, tên ăn mày trẻ tuổi sợ tới mức cả người run lên, chậm rãi xoay đầu lại:

- Người...Người là ai?

Lý Trân lấy một cái bánh thịt đưa cho y:

- Ta đi ngang qua đây, muốn hỏi người mấy câu.

Tên ăn mày trẻ tuổi nhìn thấy bánh thịt, hai mắt lập tức phát sáng, liềm linh nhào tới, liềm mạng đem bánh thịt nhét vào miệng.

Lý Trân chờ y ăn xong bánh mới lạnh lùng nói:

- Ăn xong đồ của ta, ít nhất cũng nên trả lời câu hỏi của ta.

Tên ăn mày trẻ tuổi ợ một cái, lại uống một ngụm nước, lúc này mới rụt rè hỏi:

- Người muốn...hỏi ta cái gì?

- Ta muốn nghe bí mật của Vi chân nhân, người không phải gặp người đều nói, người biết bí mật của y sao?

- Ta...Ta không biết!

Tên ăn mày trẻ tuổi bị dọa khiến ặt biến sắc, thân thể liềm mạng co rút vào trong góc tường, ánh mắt hoảng sợ nhìn Lý Trân.

Lý Trân đi đến trước mặt y, cúi người nói:

- Nhìn dáng vẻ của người cũng không phải trời sinh là một tên ăn mày, hẳn là một người đọc sách, ta là người đầu tiên muốn hỏi người bí mật của Vi chân nhân, chẳng nhẽ người định làm ăn mày cả đời, hay là giống như chó hoang bị đám đạo sĩ kia đánh chết?

-Người là.. người nào?

- Người không cần biết ta là ai, nhưng cơ hội của người không nhiều, có thể nắm lấy hay không phải dựa vào người.

Tên ăn mày trẻ tuổi ngơ ngác nhìn Lý Trân nửa ngày, y bỗng nhiên ôm lấy chân Lý Trân khóc lớn nói:

- Ta cái gì cũng đồng ý nói với ngài, cầu xin ngài giúp ta.

131. Chương 131: Do Thám Đạo Cung.

Tên ăn mày trẻ tuổi này tên là Hàn Nghĩa, phụ thân hắn Hàn Phúc Đức vốn là một phú hào mới phát lên trong huyện, nhà có nghìn khoảnh ruộng tốt.

Nhưng ba tháng trước, Hàn Phúc Đức đi thăm hỏi Vi chân nhân, khẩn cầu vi chân nhân làm cho ông khiên hồn thuật, ông muốn gặp lại người vợ đã chết nhiều năm của mình, không ngờ ông bị tiên thuật cao thâm nào đó mê hoặc, cam tâm tình nguyện bái Vi chân nhân là thầy, đem toàn bộ gia sản hiến tặng cho Tung Nam cung.

Không lâu sau, Hàn Phúc Đức chết đi, Hàn Nghĩa đang ở trường thái học Lạc Dương đọc sách nhận được tin dữ của phụ thân, lập tức từ Lạc Dương vội vàng quay về.

Y phát hiện ra gia sản đã bị Vi chân nhân chiếm lấy, đất đai trở thành quan sản của Tung Nam quán, Hàn Nghĩa vô cùng tức giận, tới cửa tìm Vi chân nhân nói lý lẽ, lại bị đồ đệ của Vi chân nhân đánh gãy một chân ném ra khỏi cung, y không cam lòng rời đi, từ đó trở đi trở thành một tên ăn mày của trấn Tung Nam.

Nói xong lời cuối cùng, Hàn Nghĩa đã khóc không thành tiếng:

- Cha ta bị bọn họ hại chết, gia sản bị chiếm lấy, ta không có nơi để cáo trạng, chỉ hận không thể chết đi, làm bạn với phụ thân đáng thương của ta.

Thẳng thắn mà nói, trên mặt của Lý Trân cũng chẳng hiện ra một chút thương hại nào, chuyện đáng thương như này hắn đã từng thấy rất nhiều, hắn không có dư thừa tình lực để đi an ủi tên ăn mày đáng thương trước mắt này, suy nghĩ của hắn không hề bị cản ngang, đang chìm trong chuyện quan trọng hơn.

Lý Trân rất kiên nhẫn nghe Hàn Nghĩa nói hết những điều bất hạnh mình gặp phải, chờ cảm xúc của y bình tĩnh lại một chút, lúc này mới hỏi y:

- Ta rất thông cảm với những bất hạnh người gặp phải, nhưng bây giờ ta muốn biết rốt cuộc bí mật của Vi Thập Phương là cái gì? Người nói cho ta biết đi.

Hàn Nghĩa sợ tới mức cả người run rẩy, thân mình không tự chủ được co rút về phía chân tường, Lý Trân đe dọa nhìn y, ánh mắt hung ác:

- Người đang lừa ta, có phải hay không? Người căn bản không hề biết bí mật gì của Vi Thập Phương.

Hàn Nghĩa sợ tới mức toàn thân phát run, cúi đầu không dám lên tiếng, Lý Trân không che giấu được sự thất vọng trên mặt, lắc đầu nói:

- Người không nghĩ cách báo thù, luôn trông cậy vào người khác giúp người, cho dù người cả đời này là một tên ăn mày, cũng đừng mơ đến có một ngày có thể trở mình.

Mắt Hàn Nghĩa chảy xuống hai hàng lệ, cắn chặt môi dưới nói:

- Ta quả thật không biết bí mật của khiên hồn thuật, nếu thật sự ta biết, thì sớm đã bị gã giết rồi, tuy nhiên ta lại biết một bí mật khác của gã.

- Bí mật gì?

Lý Trân lạnh lùng nhìn y.

- Đại khái khoảng một tháng trước, ta gặp một tiểu tặc bị thương nặng, hấn lén vào Tung Nam cung ăn trộm, phát hiện...

Giọng nói của Hàn Nghĩa càng ngày càng bé lại, dường như y chính là tên tiểu tặc kia, lúc này, vẻ thất vọng trên mặt Lý Trân hoàn toàn biến mất, trở nên vô cùng hứng thú, hấn lẳng lặng nghe y nói, hỏi:

- Người nói thật?

- Đúng là cái tên tiểu tặc kia trước khi chết nói cho ta biết, ta cảm thấy hấn là sự thực.

Lý Trân trầm tư một lúc lâu, nếu Hàn Nghĩa nói đúng sự thực, đây đúng là một thu hoạch ngoài ý muốn, nhưng hấn còn phải tự mình tìm hiểu một chút.

Lý Trân lấy ra hơn mười hai kim tệ đưa cho y nói:

- Mấy ngày này chỉ sợ Tung Nam trấn sẽ không an toàn, người trước đi huyện Đăng Phong trốn đi, ta sẽ giúp người lấy lại tài sản.

Hàn Nghĩa cuống quýt dập đầu:

- Đa tạ ân công, đa tạ ân công.

Hàn Nghĩa què chân đi trước, Lý Trân không lâu sau cũng quay về trấn Tung Nam, tìm một cái nhà khách ở.

Màn đêm dần buông xuống, trấn Tung Nam dần trở nên yên tĩnh, đa số cửa hàng đều đóng cửa, chỉ có một cái cửa phía đông của một thanh lâu vẫn mở, nó thoạt nhìn vĩnh viễn kinh doanh thịnh vượng như vậy.

Liên tục có đạo sĩ trẻ hoặc không trẻ nhảy ra từ bên trong tường dài, vẻ mặt hưng phấn sờ về phía cửa chính đầy mê hoặc kia.

Một gã đạo sĩ trung niên thân hình cao lớn lòng tràn đầy chờ mong chạy tới trước thanh lâu, còn chưa kịp trải nghiệm sự sung sướng, bên cạnh cửa chính của thanh lâu lại xuất hiện một bóng đen, hung hăng chém một chưởng vào cổ gã, gã lập tức ngã ra, bị người áo đen kéo vào bóng đêm.

Lý Trân khiêng đạo sĩ trung niên từ cửa sổ phía sau vào trong phòng của mình, động tác của hấn nhanh chóng kéo đạo bào, trúc đạo quan cũng tháo xuống, lại chạm phải một cái đồng bài ở bên hông gã.

Lý Trân nhìn nhìn, trên đó viết ba chữ “Diệu Huyền Tử”, chắc là tên của tên đạo sĩ này.

- Người là... Ai?

Đạo sĩ từ từ tỉnh lại, nhưng gã vừa hỏi ra một câu, trước mắt lại xuất hiện một nắm tay lớn, trán đau đớn một chút, gã lại ngất đi một lần nữa.

Lý Trân dùng dây thừng trói chặt chân tay, miệng cũng nhét vải vào, nhét gã vào trong tủ.

Lúc này mới chậm rãi mặc quần áo vào, không bao lâu sau, một đạo sĩ trẻ tuổi mang trúc quan, mặc đạo bào xuất hiện trước gương.

Hấn cười tủm tỉm thì lễ:

- Ai đi đà phật! Bần đạo Diệu Huyền Tử.

Hình như có chỗ nào không đúng lắm.

Đợi thêm hai canh giờ, đạo sĩ trẻ tuổi mới từ hậu viện của nhà trọ nhảy ra ngoài, sau lưng hấn đeo một thanh trường kiếm, động tác vô cùng nhanh, không bao lâu sau, Lý Trân liền mò tới được tường vây bên ngoài Tung Nam cung.

Hắn vô cùng hứng thú với bí mật Hàn Nghia nói cho, nhưng hắn phải nhìn thấy tận mắt mới có thể xác định xem bí mật này có đúng không.

Vi Phương Thập một năm trước mới chỉ có hơn trăm đệ tử, nhưng bắt đầu từ nửa năm trước, số đệ tử của y tăng vọt, trong vòng mấy tháng ngắn ngủi, trong Tung Nam cung đã có gần tám trăm đạo sĩ, người cầu đạo đến từ khắp nơi trong thiên hạ đều muốn vào trong đây học tiên thuật.

Một số lượng lớn người mới khiến cho trong cung vô cùng hỗn loạn, như vậy lại khiến cho Lý Trân có cơ hội, hắn bay qua tường vây, sửa sang lại đạo bào, không chút hoang mang đi vào trong viện, mục tiêu của hắn chính là toà Lão Quân điện có thể so với cung điện, Lão Quân điện ở trong nội viện, có một đội đạo sĩ mang đao ở xung quanh tuần tra.

Chính vì đội tuần tra dư thừa này khiến cho Lý Trân càng thêm hứng thú đối với đồ vật trong Lão Quân điện, khi hắn bước vào điện Lão Quân, hắn mới phát hiện trong điện có căn khôn, hoá ra đại điện chỉ là vỏ bọc bên ngoài, bên trong lại được ngăn thành mấy gian nhà kho lớn.

Hắn rất nhanh tìm được cửa vào kho hàng, cửa kho hàng này tuy khóa chặt, nhưng cũng có cửa sổ thông khí, cao không đến một trượng, nhưng cửa sổ lại rộng khoảng ba thước đủ cho hắn thoải mái chui vào.

Tuy nhiên Lý Trân liên tiếp lên vào ba kho hàng, trong kho hàng đều trống rỗng, không có bất kì thứ gì, hắn không phát hiện ra vật tư quân dụng mà Hàn Nghia nói cho hắn.

Nhưng khi hắn lên vào kho hàng cuối cùng, trước mắt hắn xuất hiện một ngọn núi chông chất toàn bao tải.

Lý Trân nhanh chóng tiến lên, dùng kiếm rạch một bao tải, bên trong không ngờ là áo giáp đã bọc xong, ước chừng khoảng ba mươi bộ, cái này tuy rằng không phải trang bị chính thức của quân Đường, nhưng thuộc loại quân phẩm nghiêm cấm lưu hành trong dân gian.

Lý Trân mở ra hơn mười bao tải, bên trong đều là áo giáp, hắn tính toán một chút, trong phòng này ít nhất phải có ba nghìn bộ áo giáp, trong mắt Lý Trân loé lên tia hào quang hưng phấn, Vi chân nhân ở trong cung giấu nhiều áo giáp như vậy, y định làm gì?

Lúc này, xa xa mơ hồ ánh lên một luồng sáng, hắn mới phát hiện ra ở trong góc còn một căn phòng nhỏ, ánh sáng truyền đến từ trong căn phòng đó, Lý Trân nhanh nhẹn chạy đến, dán người ở ngoài cửa, từ khe hở nhỏ trên cửa, hắn có thể nhìn thấy rõ ràng tình hình bên trong phòng.

Trong phòng có khoảng bốn năm đạo sĩ, ngồi tụ lại quanh một cái bàn nhỏ uống rượu ăn thịt, cười nói về tin đồn.

- Ngày mai sẽ có một đại phú hào đến, Vương Nguyên Bảo Trường An, các người đã từng nghe đến chưa?
- Đương nhiên biết, nhà giàu có đứng đầu Trường An mà, sư phụ lại phát tài rồi.
- Ta nghĩ không đơn giản chỉ là phát tài thôi đâu, sư phụ lại có điểm phúc rồi.
- Câu này có ý gì?

Mấy tên đạo sĩ tụ lại.

- Các người chắc không biết, muội muội của Vương Nguyên Bảo cũng tới đây, chính là mỹ nhân nổi danh Trường An đấy.

Mấy tên đạo sĩ đều ngậm miệng, cùng nhau cười ha ha.

Đúng lúc này, Lý Trân bỗng cảm thấy phía sau khác thường, hắn vừa quay đầu lại, lập tức hoảng sợ, một gã đạo sĩ đứng cách mấy trượng đang gơ nỏ nhắm về phía mình.

Nhưng trước ngực gã lại lộ ra một đoạn đao, miệng bị một bàn tay che lại, hiển nhiên người này định đánh lên hắn lại bị người ở đằng sau giết chết.

P phía sau đạo sĩ xuất hiện một người áo đen nhỏ xinh che mặt, Lý Trân liếc mắt một cái liền nhận ra thân ảnh của nàng, đúng là người nửa đêm hôm trước cứu mình, Triệu Thu Nương.

Nhưng không phải Triệu Thu Nương đi bảo vệ Vương Nguyên Bảo hay sao? Sao nàng lại xuất hiện...

Triệu Thu Nương vẫy tay với Lý Trân, vừa chỉ chỉ đạo sĩ bị nàng giết chết, ý tứ là bảo hắn lại giúp nàng xử lý thi thể, Lý Trân hiểu ý, tiến lên giấu kĩ thi thể đạo sĩ, liền cùng nàng chạy ra phía ngoài kho hàng.

Rời khỏi cung, hai người đi vào một sườn núi trồng đầy tùng, Lý Trân bao vây nàng đánh giá cao thấp.

- Tiểu tử thôi, người đang nhìn cái gì?

- Mỹ nhân nàng hẳn nên ở Thiếu Lâm tự mới đúng chứ, sao nàng lại mọc cánh bay đến đây vậy? Thật sự rất kì lạ.

- Kì lạ cái đầu người.

Triệu Thu Nương bỏ mặt nạ bảo hộ ra, hung hăng gõ lên đầu hắn một cái, cười mắng:

- Cứu mạng của cái tên tiểu tử thôi nhà người, không ngờ người lại quay ra chất vấn ta.

Lý Trân giả bộ che đầu, cười hì hì nói:

- Chết rồi, ta phát hiện ra bí mật của Thu Nương tử, nàng muốn giết người bịt miệng.

- Tiểu tử thôi, đừng quản chuyện của ta, ta hỏi người, rốt cuộc có cảm tạ ơn cứu mạng của ta không?

Tuy rằng sự xuất hiện của Triệu Thu Nương rất kì lạ, nhưng cho dù thế nào nàng thực sự đã cứu mình, nếu không đạo sĩ kia bắn ra một mũi tên...

Hắn cũng thu lại nụ cười trên đầu, thi lễ thật sâu với Triệu Thu Nương:

- Đa tạ Thu Nương đại tỷ hai lần cứu mạng đệ.

Triệu Thu Nương cười duyên một tiếng nói:

- Như vậy mới nghe lời, có tấm lòng này là được rồi, cứu người thực ra cũng là tự cứu chúng ta.

- Tỷ nói cái gì?

Lý Trân lập tức phun đầy nước miếng tươi cười nói:

- Thu Nương đại tỷ nói rõ được không? Vì sao cứu ta lại là cứu bọn tỷ, bọn tỷ là ai?

- Tiểu tử thôi này, sao người giống như ruồi vo ve trong nhà xí vậy, nắm bắt thời cơ, tận dụng mọi khả năng.

Triệu Thu Nương biết mình lỡ miệng, nàng cười đá Lý Trân một cái, giải thích cho hắn:

- Người chắc biết quan hệ của sư phụ ta và Thượng Quan Xá nhân, là nàng nhờ vả sư phụ ta, sư phụ ta liền để ta tới giúp người, còn về phần hộ tống Vương Nguyên Bảo, cũng chỉ là gặp đúng lúc mà thôi.

Nếu như trước đây Triệu Thu Nương nói lý do này, Lý Trân chắc chắn sẽ tin không chút nghi ngờ, nhưng Triệu Thu Nương lúc này là cố gắng giải thích lại khiến cho Lý Trân không tin cho lắm, Triệu Thu Nương chắc là muốn giấu điều gì đó?

- Người không cần suy nghĩ lung tung nữa, nói chút chuyện bây giờ đi.

Triệu Thu Nương phát hiện trong mắt hắn có nghi hoặc, biết hắn bắt đầu hoài nghi, vội vàng cắt ngang ý nghĩ của hắn:

- Nhiều áo giáp như vậy người định xử lí thế nào?

Những lời này kéo ý nghĩ của Lý Trân quay trở về, hắn ngẫm nghĩ một chút, xung quanh Tung Sơn gần như là không có đóng quân, như vậy hắn chỉ có thể dựa vào quan phủ huyện Đăng Phong.

Hai con mắt đảo hai vòng, còn nói ra nghi hoặc trong lòng người kia:

- Đám người áo đen ám sát ta ở huyện Đăng Phong... bây giờ bọn chúng đang ở đâu?

Triệu Thu Nương cười lạnh một tiếng nói:

- Bọn họ vẫn giống như trước đây ở một nơi bí mật quan sát người.

- Từ một nơi bí mật xung quanh sao?

Lý Trân khoa trương quay người lại, tay đâm vào mảnh vải nhìn xung quanh rừng cây:

- Bần đạo tại sao không nhìn thấy?

Triệu Thu Nương bị bộ dáng buồn cười của hần chọc cười, nàng cười khanh khách nói:

- Ta phải về nói với đại tỷ của ngươi, đệ đệ của nàng muốn xuất gia làm đạo sĩ rồi, ta vô cùng chờ mong nàng lấy trượng gỗ hầu hạ ngươi, xem ngươi còn giả bộ được không.

Lý Trân sáp vào hoà tan sự ngượng ngùng của Triệu Thu Nương, Triệu Thu Nương âm thầm khen ngợi hần thông minh biết điều, nhân tiện nói:

- Bọn chúng không phải không muốn xuống tay với ngươi, mà là đang đợi mệnh lệnh, nếu không có mệnh lệnh tiếp tục ám sát ngươi, bọn chúng cho dù có mặt đối mặt đi ngang qua cũng sẽ không dám động đến một sợi lông của ngươi.

Lý Trân khoanh tay đi qua đi lại trong rừng cây, trong đầu nhanh chóng liên hệ mấy chuyện này.

Đầu tiên nhiệm vụ hần bí mật đến Tung Sơn điều tra là do hoàng đế Võ Tắc Thiên hạ lệnh, cái này đã định trước không phải là chuyện nhỏ, Thượng Quan Uyển Nhi cũng đã nói với mình, Vi Phương Thập là do Tiết Hoài Nghĩa đề cử với Thánh Thượng, như vậy điều tra Vi Phương Thập trên thực tế là điều tra Tiết Hoài Nghĩa.

Đến tận tối muộn ngày hôm trước, hần còn tưởng rằng là điều tra nguy hiểm của Vi Phương Thập, tối hôm nay tận mắt nhìn thấy mấy nghìn áo giáp, hần mới bỗng nhiên ý thức được, chuyện không đơn giản như vậy.

Là ai để lộ bí mật sứ mệnh mình gánh vác, bọn người áo đen ám sát mình là ai? Mục tiêu tiếp theo của bọn chúng là nơi nào? Thậm chí thân phận thực sự của Triệu Thu Nương là gì?

Liên tiếp đưa ra mấy nghi vấn cùng một chỗ, liền xuất hiện một kết quả rõ ràng, Võ Tắc Thiên có lẽ chỉ muốn biết bí mật tiên thuật của Vi Phương Thập.

Nhưng dưới bí mật này lại ẩn giấu một âm mưu động trời, hai bên quay xung quanh lốc xoáy đánh nhau kịch liệt, ai cướp được trước thì được tiên cơ.

Lý Trân lấy ra ngân bài của mình đưa cho Triệu Thu Nương:

- Phiên Thu Nương thí chủ lập tức đến huyện Đăng Phong một chuyến, lệnh cho Huyện lệnh dẫn nha dịch tới Tung Nam cung.

Triệu Thu Nương nhận lấy ngân bài nhìn nhìn, nàng nhận ra đây là ngân bài của thị vệ bên cạnh Hoàng đế, quyền lực rất lớn, vấn đề là Huyện lệnh huyện Đăng Phong nhỏ nhỏ này liệu có nhận ra ngân bài này hay không? Cho dù là nhận ra, Huyện lệnh lại dám trêu chọc Vi chân nhân do Hoàng đế thân phong sao?

- Ngươi khẳng định khối lệnh bài này dùng được với Huyện lệnh huyện Đăng Phong?

Triệu Thu Nương nghi hoặc hỏi.

Lý Trân lắc đầu:

- Ta cũng không biết, ngoại trừ cách tìm huyện nha huyện Đăng Phong, chúng ta cũng không còn cách nào khác, làm hết sức thôi.

Triệu Thu Nương gật gù đầu, nàng cũng đúng lúc phải đi huyện Đăng Phong:

- Ta muộn nhất trưa mai sẽ quay về, ngươi tự mình bảo trọng.

Triệu Thu Nương đi khỏi rừng tùng, chạy về hướng chân núi, Lý Trân nhìn bóng dáng nàng đi xa, lúc này mới giống như một đạo sĩ tha phương bình thường, chậm rãi quay về nhà trọ của mình.

132. Chương 132: Được Tài Muốn Sắc.

Sáng ngày hôm sau, đoàn xe của Vương Nguyên Bảo đã tới Tung Nam cung, chân nhân Tung Sơn Vi Thập Phương tự mình mang theo chúng đồ đệ ra đại môn nghênh đón vị tài chủ phú quý một phương này.

- Nghe danh tiếng của Vi chân nhân đã lâu, Vương Nguyên Bảo đường đột tới chơi, hi vọng không quấy rầy chân nhân tu hành.

- Đâu có, đâu có. Vương đông chủ không phải đã phái người đưa thiệp đến thăm rồi sao? Sao có thể nói là quấy rầy, Vương đông chủ hiểu được lễ nghĩa hành hương như vậy, Tung Nam cung vô cùng hoan nghênh.

Vi Thập Phương thân hình cao lớn, già rồi nhưng vẫn tráng kiện, không nhận ra được tuổi tác, mặc áo bào thái cực màu vàng hơi đỏ, tay cầm một cây phát trần, có vài phần phong phạm tiên nhân.

Ánh mắt gã hơi híp lại, nhìn xuyên qua bờ vai của Vương Nguyên Bảo, ánh mắt rơi trên người Vương Khinh Ngữ ở phía sau, nhưng Vương Khinh Ngữ đeo mũ trùm mặt không nhìn thấy dung mạo khiến cho gã vô cùng thất vọng, lại thêm vài phần chờ mong:

- Vương đông chủ mời vào dùng trà.

- Tiên trưởng mời.

Vương Nguyên Bảo dặn dò thị vệ không phải đi theo, chờ y ở ngoài cửa lớn, y lúc này mới cùng Vi Thập Phương đi vào cửa chính, Vương Khinh Ngữ lại đi theo sau huynh trưởng, bên người chỉ có một tiểu nha hoàn đi theo.

Bọn họ đi vào quý khách đường phân thành chủ khách ngồi xuống, mấy đạo sĩ dâng trà lên, lúc này, Vương Khinh Ngữ mới tháo mũ trùm đầu xuống, dung mạo diễm lệ vô song của nàng khiến cho ánh mắt Vi Thập Phương lập tức trở nên nóng bỏng.

- Vương cô nương có tuệ căn, không tu tiên thật đáng tiếc.

Vi Thập Phương khẽ thở dài một tiếng nói.

- Tiên trưởng quá khen, Khinh Ngữ chẳng qua chỉ là một kẻ phạm tục, không có duyên với tiên giới.

- Ta sẽ không nhìn lầm người.

Vi Thập Phương nhìn chăm chú Vương Khinh Ngữ thật lâu, rồi lại lắc đầu, dường như cảm thấy đáng tiếc thay cho Vương Khinh Ngữ, gã lại quay đầu cười nói với Vương Nguyên Bảo:

- Vương đông chủ chắc là tới cầu tiên thuật phải không?

- Đúng vậy.

Vương Nguyên Bảo vội vàng hạ thấp người nói:

- Gia mẫu qua đời nhiều năm, huynh muội chúng ta ngày đêm mong nhớ, nghe nói tiên trưởng biết thuật khiên hồn, có thể cho chúng ta nhìn thấy linh hồn của mẫu thân, huynh muội chúng ta khẩn cầu tiên trưởng làm phép, thành toàn cho tấm lòng luôn mong nhớ mẫu thân của huynh muội chúng ta.

- Muốn thực hiện tiên thuật cần tranh của lệnh đường và thư khi còn sống, Vương đông chủ có mang tới không?

- Đương nhiên đã mang đến rồi.

Vương Nguyên Bảo trong lòng ôm một cái hộp gỗ.

Vi Thập Phương cười cười, ánh mắt xẹt qua trước ngực Vương Khinh Ngữ, khẽ vuốt râu trắng nói:

- Ngoài ra, còn cần một ít chi phí...

Không đợi Vi Thập Phương ra giá, Vương Nguyên Bảo lập tức gơ tay chặn lại, hai tùy tùng khiêng tới một cái thùng, bọn họ mở thùng ra, bên trong đều là vàng thỏi lông lánh loé sáng, loé ra hào quang của tiền tài.

- Ở đây có sáu trăm lượng hoàng kim, đây là chút lễ mọn của hai huynh muội chúng ta dâng tặng tiên trưởng.

Dựa vào gia thế của Vương Nguyên Bảo, mặc dù bọn họ bỏ ra gấp đôi so với người khác, nhưng đối với Vi Thập Phương mà nói, sáu trăm lượng hoàng kim này vẫn còn thiếu rất nhiều.

Một mặt là vì Vương Nguyên Bảo là thủ phủ Trường An, Vi Thập Phương không kiếm một khoản lớn từ gã thì thật sự có lỗi với danh hiệu ‘Thủ phủ’ này.

Một mặt khác cũng là do có người ở Lạc Dương gây áp lực cực lớn đối với gã, yêu cầu gã trong vòng hai tháng phải đưa tới một trăm nghìn quan tiền, Vương Nguyên Bảo vừa hay đến đúng lúc.

Tuy nhiên Vi Thập Phương tự có cách để khiến Vương Nguyên Bảo bỏ tiền, cũng không cần lập tức đề xuất ra, gã lập tức nhiệt tình đưa Vương Nguyên Bảo đến phòng chiêu hồn để thực hiện lễ rửa tội của tiên thuật.

Trước khi đi, ánh mắt nóng bỏng lại đảo qua nhìn thật kĩ Vương Khinh Ngữ một lần, dường như Vương Khinh Ngữ đã là cá nằm trên thớt rồi.

Trong quý phòng chỉ còn lại Vương Khinh Ngữ và nha hoàn thiếp thân bên người, Vương Khinh Ngữ từ từ uống trà, nàng là nữ nhân, lòng vô cùng mẫn cảm, ánh mắt Vi Thập Phương nhìn nàng quá nóng bỏng, khiến cho trong lòng nàng có chút không thoải mái.

Lúc này, tiểu nha hoàn khẽ ‘A!’ một tiếng, Vương Khinh Ngữ vừa quay đầu lại, lập tức ngây ngẩn cả người, thấy Lý Trân đã đứng sau mình đang cười hì hì.

Không biết tại sao, trong lòng nàng lập tức thả lỏng, sự xuất hiện của Lý Trân khiến nàng cảm thấy an toàn.

- Huynh... sao huynh lại ở đây?

Wương Khinh Ngữ lời nói khó áp chế được niềm vui bất ngờ trong lòng, trên mặt nàng nổi lên hai rặng mây đỏ, ánh mắt so với bình thường càng thêm sáng ngời.

- Lúc ta đi, quên cáo biệt Vương cô nương, đặc biệt đến bổ sung nói một câu.

Lý Trân cười nói.

Wương Khinh Ngữ đương nhiên biết vì sao hắn phải rời đi, hắn nhất định nghe thấy lời nói của huynh trưởng, những lời nói của huynh trưởng hơi quá đáng, nhất định chạm vào tự ái của hắn.

Nàng thở dài, thấp giọng nói:

- Nhưng cách nghĩ của ta khác huynh trưởng.

- Ta biết.

Lý Trân khẽ mỉm cười.

- Cho nên ta mới đến gặp cô nương.

- Huynh...

Wương Khinh Ngữ không biết nói thế nào, không ngờ Lý Trân đột nhiên xuất hiện, tuy rằng chuyện này khiến nàng rất vui, nhưng đồng thời cũng khiến nàng khó hiểu, hắn ở đây làm gì?

Lý Trân dường như hiểu được ý nghĩ của Vương Khinh Ngữ, thản nhiên cười nói:

- Đạo quán này có vấn đề, ta khuyên cô nương không nên tiếp nhận cái gì mà tiên thuật, thật ra thuật đất hồn ta cũng biết.

Lý Trân suy nghĩ một đêm, đã nghĩ ra được bí mật thuật đất hồn của Vi Thập Phương, y nhất định là lợi dụng thuốc, ví dụ như để thuốc vào trong lư hương, lại thêm phối hợp ám chỉ, khiến đối phương sinh ra ảo giác, Vi Thập Phương là người luyện đan, y có năng lực luyện ra loại thuốc này.

Đương nhiên không phải lần nào cũng thành công, giống như tên nhà giàu ở Trường An đã bị giết kia chính là đã thất bại, cho nên đối phương không chịu trả tiền, bọn họ liền giết một đoạ trăm người, khiến cho những người giàu có không thành công ngoan ngoãn chịu giao tiền.

Chỉ cần mình luyện ra được thuốc của Vi Thập Phương, Lý Trân hẳn cũng có thể thi triển thuật dất hồn, cũng vạch trần được bí mật của Vi Thập Phương.

- Huynh làm sao lại biết tiên thuật?

Vương Khinh Ngữ khó hiểu hỏi.

Lý Trân lắc đầu:

- Đây không phải là tiên thuật, đây chỉ là mảnh khoé lừa bịp của cái của y thôi.

- Mảnh khoé lừa người.

Vương Khinh Ngữ ngạc nhiên nói.

Đúng lúc này, trong viện truyền đến tiếng bước chân, hai gã tùy tùng đỡ Vương Nguyên Bảo trở lại, sắc mặt y tái nhợt, đang rơi vào trạng thái nửa hôn mê, Vương Khinh Ngữ vội vàng đón:

- Đại ca, huynh sao vậy?

Hai đạo cô trẻ tuổi từ bên ngoài đi vào, một đạo sĩ khẽ cười nói:

- Vương cô nương không cần phải lo lắng, những người từng trải qua thuật dất hồn đều như vậy, đã là tiếp xúc với linh hồn thì nhất định sẽ khác với người thường, ngủ một giấc sẽ khôi phục lại bình thường.

Lý Trân bước nhanh về phía trước, mở mí mắt Vương Nguyên Bảo lên, thấy đồng tử của y tán loạn, đây là phản ứng của việc kích thích quá độ.

Lúc này, hai đạo cô trẻ tuổi một trái một phải vây quanh người Vương Khinh Ngữ, cười nói:

- Tiếp theo là đến Vương cô nương, mời đi theo chúng ta.

Vương Khinh Ngữ lo lắng bất an nhìn về phía Lý Trân, Lý Trân suy nghĩ một chút gật đầu nói:

- Ta đi cùng cô nương.

Có Lý Trân cùng đi, lòng Vương Khinh Ngữ thoáng ổn định, liền nói với hai đạo cô:

- Được rồi.

Nhiệm vụ của hai đạo cô là đưa Vương Khinh Ngữ lên Dưỡng đan lầu, còn về phần Lý Trân sẽ có người khác đối phó, các nàng chỉ hung hăng trừng mắt nhìn Lý Trân.

- Vương cô nương mời theo chúng ta.

Hai người đưa Vương Khinh Ngữ đi vào trong viện, đi một lúc, Vương Khinh Ngữ cảm thấy không đúng liền hỏi:

- Vừa rồi huynh trưởng đi về hướng đông tại sao ta lại đi về phía tây?

- Cô nương không biết rồi, thuật dất hồn nam nữ khác biệt, đơn giản chính là âm dương khác biệt, nam ở phòng ngoại đan, nữ nhất định phải ở Dưỡng đan lầu, đây là lệ thường mấy năm qua, không sai đâu.

Vương Khinh Ngữ lại nhìn về phía Lý Trân, Lý Trân gật gật đầu, Vương Khinh Ngữ khẽ cắn môi một cái, chỉ đành tiếp tục đi theo hai nữ đạo sĩ.

Nàng đã phát hiện ra sự khác thường của hai nữ đạo sĩ, hai nữ đạo sĩ đi đường vòng eo hơi lắc, có mấy phần yếu mị, trên cổ còn có son phấn chưa lau, trên tóc lại cắm trâm vàng, đây làm gì phải người xuất gia.

Vương Khinh Ngữ trong lòng sợ hãi, bước chân ngày càng chậm, nhìn thấy phía trước là một toà lầu nhỏ ba tầng tinh xảo, hai đạo sĩ đi đến bên cạnh liền ngăn cản Lý Trân đi vào.

- Khách nam không được vào.

Vương Khinh Ngũ lập tức la lên:

- Hắn là cận vệ của ta, hắn nhất định phải cùng vào với ta.

Một nữ đạo sĩ cười nói:

- Có sư phụ ta ở trong đó, Vương cô nương không cần lo lắng vấn đề an toàn, chúng ta còn phải hầu hạ Vương cô nương tắm rửa thay quần áo, có nam tử ở trong đó rất bất tiện.

Nghe nói còn phải tắm rửa thay quần áo, Vương Khinh Ngũ càng thêm lo lắng, nàng kéo cánh tay của Lý Trân sợ hắn sẽ bỏ lại mình mà đi.

Lý Trân đương nhiên sẽ không để cho Vương Khinh Ngũ một mình đi vào, hắn phải bảo vệ cho sự an toàn của Vương Khinh Ngũ, đồng thời còn phải lợi dụng cơ hội này để có được tiên dược của Vi Thập Phương.

Lý Trân thấy đối phương phòng bị nghiêm ngặt, khó có thể ra tay, liền cười lạnh một tiếng nói:

- Nếu đã như vậy thì chúng ta đi thôi.

Hắn đẩy hai nữ đạo sĩ ra, giữ chặt lấy Vương Khinh Ngũ đi nhanh ra ngoài, Vương Khinh Ngũ trong lòng sợ hãi, bước nhanh theo sau Lý Trân.

Lúc này, trong lòng hai nữ đồ đệ của Vi Thập Phương vô cùng khẩn trương, nếu để cô gái này đi, sư phụ sẽ không nhẹ nhàng mà tha thứ cho các nàng, các nàng lập tức hô lớn:

- Mau ngăn bọn chúng lại, không được để cho cô gái kia chạy thoát.

Hơn mười đạo sĩ ở hai bên phòng xá lao ra, tay cầm kiếm ủa lên, Lý Trân rút trường kiếm ra, hét lớn một tiếng, trường kiếm như gió bão mưa sa đâm nhanh.

Lý Trân phải bảo vệ Vương Khinh Ngũ, vì vậy xuống tay rất ác độc, không hề lưu tình, chỉ trong chớp lát hắn đã đâm ngã năm sáu người, vài tên đạo sĩ nằm trong vũng máu, mấy tên đạo sĩ còn lại sợ tới mức đều lui lại đằng sau.

Lý Trân giữ chặt lấy Vương Khinh Ngũ nhanh chóng chạy trốn, Vi Thập Phương đang ở Dương đan lâu đợi Vương Khinh Ngũ đến đã nhìn thấy cảnh này, y vừa tức vừa vội, xoay người đánh vào chuông đan, đây là tín hiệu triệu tập đệ tử.

Hơn một trăm đệ tử của Vi Thập Phương nhanh chóng từ bốn phương tám hướng chạy tới, bọn họ là đệ tử chân chính của Vi Thập Phương, đi theo y nhiều năm, không học được tiên thuật nhưng lại học được múa đao múa kiếm, đã trở thành tùy tùng của y.

Hơn trăm đạo sĩ cầm trong tay trường kiếm bao vây bọn họ, lúc này Lý Trân và Vương Khinh Ngũ cách cửa chính chỉ khoảng năm mươi bước, nhưng bọn họ đã không còn cách nào để tiến lên nữa, trừ phi giết chết đám đạo sĩ ngăn cản này.

Thỉnh thoảng có đạo sĩ nhanh tay vươn ra định kéo Vương Khinh Ngũ đi, khiến cho Vương Khinh Ngũ sợ hãi kêu thất thanh, không ngừng dựa vào người Lý Trân.

Lý Trân tay trái ôm chặt bả vai của Vương Khinh Ngũ, quơ kiếm về phía những bàn tay vô lễ bổ tới, hắn có vẻ rất cuồng nộ, lớn tiếng rống hận, gân xanh trên mu bàn tay nổi lên, cánh tay giống như vòng sắt chặt chẽ khoá nàng ở bên mình.

Lúc này Vương Khinh Ngũ lại không hề hé ra, cứ để mặc cánh tay rắn chắc có lực nắm chặt tay nàng, nhưng trong nội tâm nàng không phải cảm thấy đau đớn mà là một loại cảm động rất sâu.

Hắn hoàn toàn có thể bỏ lại mình một mình rồi đi, nhưng hắn không làm như vậy, mà không hề buông tay, che chở nàng...

Nàng có thể cảm nhận được sức mạnh của bờ vai hắn, cho nàng một nơi vững chắc để tựa vào và cảm giác an toàn, nàng còn có thể cảm nhận được ý thức trách nhiệm mãnh liệt và hứa hẹn nhất ngôn cửu đỉnh từ trong nội tâm hắn..

133. Chương 133: Đạo Quán Có Biến.

Một đạo sĩ táo bạo hét lớn một tiếng, hươu kiếm xông lên, không đợi y xuất kích, hàn quang chợt loé, ngực của y đã bị một kiếm đâm thủng, y hét thảm một tiếng, xoay người ngã xuống đất, một kiếm này tàn nhẫn vô tình, đạo sĩ chết ngay tại chỗ.

Hơn mười người vừa định xông lên nhìn thấy cảnh này lại sợ tới mức lui xuống:

- Giết hắn.

Các đạo sĩ phần nộ kêu gào, tiếng rống giận dữ xuất phát từ người nằm sấp kia, nhưng không ai dám xông lên, hai bên giằng co trong sân.

Nhưng giằng co không duy trì được bao lâu, cửa chính bị phá ra, hai đồ đệ của Triệu Thu Nương là Trương Vĩ và Lâm Cẩm Hồ xông vào.

Lâm Cẩm Hồ tay cầm thiết côn giống như một con sói tiến lên giết người, múa thiết côn đánh lung tung, không ít đạo sĩ bị thiết côn của y đánh cho gãy xương đứt gân, kêu thảm thiết ngã xuống đất, Trương Vĩ cũng múa kiếm lung tung, liên tiếp đâm trúng năm sáu người.

Hộ vệ của Vương gia cũng theo sau hai người vọt vào cửa, trong viện đại loạn, Lý Trần bắt lấy cơ hội này, lôi kéo Vương Khinh Ngữ chạy, trường kiếm của hắn quơ loạn, liên tiếp giết chết mấy người cản trở mình, rốt cục mở ra được một đường, lôi kéo Vương Khinh Ngữ chạy ra khỏi cửa chính Tung Nam quán.

Lúc này, Vương Nguyên Bảo đã được bọn hộ vệ nâng lên xe ngựa, y vẫn còn đang hôn mê, sau khi Vương Khinh Ngữ được cứu ra, hộ vệ Vương gia cũng rút ra khỏi cửa Tung Nam quán, nhưng đám đạo sĩ không nhịn được cơn tức này, từ cửa đuổi tới.

Mấy trăm đạo sĩ đứng đầy quảng trường ngoài cửa lớn, hung tợn nhìn chằm chằm đoàn xe của Vương gia, hai canh giờ trước bọn họ còn xếp thành hàng nghênh đón khách quý đến, nhưng chớp mắt liền biến thành kẻ thù chém giết lẫn nhau.

Vương Khinh Ngữ sắc mặt tái nhợt, thể xác và tinh thần có chút mỏi mệt, tiểu nha hoàn bên người nàng cẩn thận đỡ nàng, còn Lý Trần thì đứng ở bên kia, Vương Khinh Ngữ lên nhìn trộm Lý Trần một cái, hắn đang hết sức chăm chú nhìn đạo sĩ ở đối diện, khuôn mặt xinh đẹp của Vương Khinh Ngữ đỏ ửng, muốn giẫy bần tay của mình ra khỏi bàn tay ấm áp to lớn của Lý Trần.

Lúc này Lý Trần mới giật mình, vội vàng buông tay nàng ra, áy náy nhìn nàng một cái:

- Muội về xe ngựa nghỉ ngơi trước đi, ta đi đàm phán với bọn họ.

Lý Trần dụi dụi nói với nàng.

Vương Khinh Ngữ khẽ cắn môi, lắc lắc đầu, không nói gì, nàng vuốt ve bàn tay ngấm ngấm đau của mình, trong lòng vô cùng hỗn loạn, nàng chưa từng sợ hãi tâm hoảng ý loạn như ngày hôm nay, giống như lúc nhỏ nàng làm chuyện sai bị phụ thân bắt được vậy.

Lúc này, đám đạo sĩ đứng ở hai bên cửa chính dạt sang hai bên, chỉ thấy Vi Thập Phương khuôn mặt âm trầm, vài đồ đệ vây quanh đi từ đạo quán ra.

Trên mặt Vi Thập Phương tràn đầy tức giận, bảy đồ đệ bị giết chết, hai mươi mấy người bị thương, y vẫn chưa từng chịu tổn thất nghiêm trọng như vậy.

Y muốn chiếm của cải của Vương gia, cũng ham sắc đẹp của Vương Khinh Ngữ, vốn dĩ tất cả đều ở trong kế hoạch tỉ mỉ của y, lại không ngờ từ đâu chui ra một người trẻ tuổi, phá hủy tất cả kế hoạch của y.

Vi Thập Phương chậm rãi đi tới, hung tợn đánh giá Lý Trần một chút, y biết chính là người thanh niên này phá hủy kế hoạch của y, giết đồ đệ của mình, nhưng cuối cùng ánh mắt của y lại rơi trên người Vương Khinh Ngữ. Y đương nhiên sẽ không bỏ qua cho Lý Trần, nhưng đầu tiên y cần Vương gia bồi thường tổn thất ỉnh.

- Vương cô nương, người của cô giết đồ đệ của ta, lại làm bị thương nhiều người như vậy, liền cứ như vậy mà đi sao?

Vi Thập Phương lạnh lùng hỏi.

Thấy cái tên đạo sĩ này làm cho huynh trưởng hôn mê, lại có ý đồ không trong sạch với mình, lửa giận trong lòng Vương Khinh ngữ nhanh chóng bốc lên.

Giọng nói trong trẻo hàm chứa tức giận của nàng vang lên quanh quẩn trên quảng trường:

- Đứng sai trong lòng người tự hiểu hơn ai hết, là do sự ác độc của người khiến bao nhiêu người vô tội phải chết, người đừng mơ đổ hết trách nhiệm lên đầu Vương gia, Vương gia mặc dù là thương nhân, nhưng cũng sẽ không dễ mặc cho người lăng nhục.

Vi Thập Phương cắn răng cười gằn nói:

- Tung Nam quán là sắc kiến đạo quán, không phải nơi các người muốn đến thì đến, muốn đi thì đi, hôm nay nếu ta không đòi lại được công bằng, các người đừng nghĩ đến chuyện rời khỏi Tung Nam quán.

Đúng lúc này, trong đám người bắt đầu xôn xao, rất nhiều đạo sĩ đều quay đầu nhìn vào trong, Lý Trân cũng phát hiện trong đạo quán bốc lên một đám khói đen dày đặc, hình như đạo quán cháy rồi, một tiểu đạo sĩ chạy vội đến hô to:

- Tiên trưởng, Lão Quân điện cháy rồi.

Vi Thập Phương quá sợ hãi, y hung hăng dậm chân một cái, xoay người chạy vội vào trong đạo quán, y lúc này cũng không còn hơi sức quan tâm Vương gia, phất tay hét lớn:

- Nhanh đi cứu hỏa.

Tất cả đều nhanh chóng chạy vào trong đạo quán, Vi Thập Phương lòng nóng như lửa đốt, ra sức đẩy vãi tên đạo sĩ chặn đường, dẫn đầu vọt vào trong đạo quán, Lý Trân đứng đối diện cũng nghe thấy rõ ràng, trong lòng hấn âm thầm giật mình kinh hãi, Lão Quân điện không phải là cái kho hàng được đạo quán nguy trang hay sao?

Hấn lập tức hiểu được có người muốn huỷ chứng cứ, nhìn thấy bóng dáng Vi Thập Phương biến mất sau cửa lớn đạo quán, Lý Trân lòng nóng như lửa đốt, đẩy Vương Khinh Ngữ về mặt mê man vào trong xe ngựa nói:

- Mau vào trong xe ngựa, bên ngoài nguy hiểm.

Hô xong chữ cuối cùng, hấn chạy vội về phía cửa lớn đạo quán.

Lửa chính là bốc lên từ kho hàng chứa đầy áo giáp, khói đen đặc xen lẫn với mùi lưu huỳnh gay mũi, các vật dễ cháy khiến cho lửa nóng lan tràn rất nhanh, trong khoảng thời gian ngắn, lửa đã nuốt chửng nóc nhà to lớn của Lão Quân điện.

Hơn mười đạo sĩ bảo vệ Lão Quân điện cũng không trốn ra được, toàn bộ chết trong biển lửa, tuy nhiên đa số người trước khi châm lửa đã chết rồi, bảy tám người áo đen không ngừng đốt lửa ở xung quanh Lão Quân điện, khiến cho trận lửa lớn này càng cháy càng mãnh liệt.

- Các người dừng lại.

Vi Thập Phương từ đằng xa chạy vội tới, quơ hai tay, liều mạng hô to, y thấy mấy tên áo đen đang không ngừng đốt lửa, gần như ép y phát điên, y không hề để tâm đến mấy nghìn áo giáp kia nhưng trong kho hàng còn có tài liệu luyện đan mà y thu thập ở các nơi suốt nhiều năm tâm huyết.

Y liều lĩnh vọt vào Lão Quân điện, nhưng vừa chạy được mấy chục bước, một gã áo đen nhảy từ trên cây đại thụ xuống, một kiếm đâm sau lưng Vi Thập Phương, Vi Thập Phương kêu thảm một tiếng, té nhào trên mặt đất, người áo đen tay nâng kiếm đâm xuống, trường kiếm sắc bén đâm xuyên qua tim Vi Thập Phương, Vi Thập Phương lập tức mất mạng.

Nhưng trong lúc Vi Thập Phương bị giết, một mũi tên bắn tới, vô cùng nhanh, không đợi người áo đen kịp phản ứng, tên đã đâm xuyên qua bắp đùi của gã, lực mũi tên rất mạnh nên đã đâm xuyên qua chân gã.

Người áo đen kêu lên một tiếng, đứng dậy định chạy trốn, một mũi tên khác lại mạnh mẽ bắn tới, xuyên qua chân còn lại của gã, huyếch một tiếng người áo đen ngã trên mặt đất.

Cách đó mười bước, Lý Trân lưng đeo cung tiễn, rút kiếm chạy về phía này, một lát sau chạy tới trước mặt bọn chúng, Lý Trân lật người Vi Thập Phương lại, chỉ thấy miệng y há hốc, mắt vẫn chưa nhắm lại, biến thành màu tro, sau lưng và trước ngực đều là máu tươi, thân thể đang dần lạnh đi.

Lý Trân cười lạnh một tiếng, đây chính là tiên nhân nổi tiếng khắp thiên hạ lại dễ dàng bị người khác giết chết như vậy sao?

Bất đắc dĩ, hắn chỉ có thể vội vã chạy về phía tên áo đen, chỉ thấy chân gã hơi co giật, Lý Trân thầm kêu không ổn, giờ tay kéo khăn che mặt của gã, là một nam tử khoảng hai mươi mấy tuổi, đã trúng độc chết.

Lý Trân lại vội vàng lục soát thân thể gã, ngoại trừ một cái bình độc được nhỏ và một thanh kiếm, không còn bất cứ vật phẩm dư thừa nào, trong lòng Lý Trân tức giận, không nhận được hung hăng đá gã một cái, nhìn thấy manh mối đã đến tay lại đứt rồi.

Hắn ngẩng đầu nhìn xung quanh, mấy người áo đen vừa rồi còn nhìn thấy giờ đã không còn tung tích rồi, đám khốn kiếp kia chạy trốn thật nhanh, Lý Trân trầm ngâm một lát, lại co giò chạy về phía Đường đan lâu, bây giờ hắn chẳng quan tâm đám áo đen kia là do ai phái tới, hắn nhất định phải hoàn thành nhiệm vụ của mình trước, Vi Thập Phương tuy rằng chết rồi nhưng hắn vẫn còn một tia hi vọng.

Đường đan lâu là nơi Vi Thập Phương để được, cũng là phòng ngủ của y, là chỗ bí ẩn nhất của y, ngoại trừ hai nữ đạo sĩ y sủng ái nhất ra, Vi Thập Phương không cho phép bất cứ đệ tử nào lên lầu.

Lý Trân một hơi chạy thẳng lên lầu ba, tìm thấy một cái cửa phòng có dán bức tranh hồ lô, nơi này chính là phòng luyện đan của Vi Thập Phương.

Lý Trân một cước đá văng cửa chính phòng luyện đan, lại phát hiện nơi này cũng đã có người nhanh chân đến trước, trong phòng có ba thi thể, hai nữ đạo sĩ tiếp Vương Khinh Ngữ, người còn lại là một đạo sĩ khoảng ba mươi tuổi, ba người đều bị cắt cổ họng mất máu đến chết, dưới thân vết máu dần dần lan rộng.

Lý Trân nhanh chóng vào phòng, nhưng một ý niệm dâng lên, hắn dừng bước chân, chỉ thấy trước mắt hắn hàn quang chọi loé, một thanh kiếm đã đâm đến trước mắt hắn, Lý Trân không hề lưỡng lự, một cước đá nghiêng, chỉ nghe thấy một tiếng kêu đau đớn, người áo đen trốn ở sau cửa đã bị hắn đá một cước bay ra xa hai trượng, thân thể đập mạnh vào tường.

Một cước này đá vô cùng ác độc, xương sườn người áo đen bị đá gãy hai cái, y nôn ra một ngụm máu, nhìn thấy trường kiếm của Lý Trân đâm nhanh về phía mình, y nhẹn đau trở mình, phanh một tiếng đụng nát cửa sổ, chỉ nghe thấy một tiếng hét thảm, dưới lầu lập tức truyền đến tiếng vật nặng rơi xuống đất.

Lý Trân bước nhanh đi đến trước cửa sổ, thăm dò nhìn xuống dưới, chỉ thấy người áo đen rất không may mắn mắc trên một toà núi giả, mặt mũi nát bét.

Lý Trân lắc đầu, xoay người sờ thi thể ba người trên mặt đất, thi thể vẫn còn ấm, đều là vừa bị giết, trong lòng hắn không khỏi âm thầm tán thưởng, đám người áo đen này giải quyết nhanh gọn, dứt khoát, quyết đoán, thấy mục tiêu liền lập tức ra tay, quyết đoán tàn nhẫn, tuyệt đối không dây dưa dài dòng.

Lý Trân nhanh chóng tìm kiếm trong phòng, trên người kẻ áo đen cũng không có đồ vật thừa nào, vậy đồ y muốn tìm nhất định vẫn còn ở đây.

Hắn liên tiếp mở ra hơn mười cái ngăn kéo, trong ngăn kéo đều trống rỗng, không hề thấy một viên đan dược nào, điều này khiến cho trong lòng Lý Trân cảm thấy một tia hoang mang, đan dược tà đạo chẳng lẽ được giấu ở nơi khác?

Lúc này, ánh mắt Lý Trân dừng lại ở trên người hai nữ đạo sĩ, chỉ thấy trên người các nàng đều có một cái túi, túi bị rách một chút, đồ vật bên trong hình như là châu báu hoàng kim gì đấy.

Hắn bỗng nhiên nghĩ đến điều gì đó, lập tức lật thi thể nam đạo sĩ lên, quả nhiên không ngoài dự liệu của hắn, chỉ thấy trong ngực nam đạo sĩ ôm chặt một cái hồ lô màu đỏ, trên tay còn cầm một quyển trục nhỏ, hắn mở quyển trục ra, đúng là cách sử dụng dẫn hồn đan.

Lý Trân không khỏi mỉm cười, nam đạo sĩ này hẳn là đồ đệ của Vi yêu đạo, chắc là sớm đã thông đồng với hai nữ đạo sĩ này rồi.

Hôm nay điện Lão Quân cháy, khiến cho bọn y tìm được cơ hội, liền thừa dịp đến trộm bí dược của Vi yêu đạo, chuẩn bị cùng nhau bỏ trốn, không ngờ lại bị người áo đen giết chết, mà chính mình vừa đúng lúc lên lầu, khiến người áo đen không kịp cướp đan dược đi.

Lý Trân đem hồ lô đỏ và quyển trục bỏ vào trong ngực, lại nhặt lên hai bao hoàng kim châu báu nặng trĩu, ước lượng, ánh mắt lộ ra một tia tươi cười đắc ý, xem ra lần này đi Tung Sơn thu hoạch không tồi.

Hắn cũng đã không còn như trước đây không chút để ý đến tiền tài nữa rồi, dù sao nơi này là thế giới thế tục, có tiền có thể làm mọi chuyện trở nên càng hoàn hảo hơn, giống như máy móc linh kiện cần lau chùi thay dầu vậy.

134. Chương 134: Lời Nói Thừa

Lão Quân điện cháy càng ngày càng mãnh liệt, dần dần nuốt hết cả cái đạo quán, tất cả đạo sĩ đều vô cùng hoảng sợ chạy đến bãi đất trống ở ngoài đạo quán.

Lúc này, Huyện lệnh huyện Đăng Phong Mạnh Diên Niên dẫn theo hơn một trăm nha dịch chạy tới Tung Nam quán, Mạnh Diên Niên chừng ba mươi mấy tuổi, xuất thân tiến sĩ năm đầu Thiên Thụ, có chút khôn khéo tài giỏi.

Triệu Thu Nương cầm lệnh bài của Lý Trân đi tìm y, khiến y lâm vào thế khó xử, một bên là tiên nhân do Thánh Thượng sắc phong, một bên là thiếp thân thị vệ do Thánh Thượng phái đi.

Trong tình huống này, y chỉ có thể dùng cách giơ cao đánh khẽ để đối phó, đối với yêu cầu của Lý Trân, thái độ của y rất tốt, biểu hiện ra vô cùng coi trọng, đích thân dẫn theo toàn bộ nha dịch đến viện trợ, nhưng lúc đến hiện trường, y nhất định sẽ cân nhắc kĩ mới hạ thủ.

Tuy nhiên, Mạnh Diên Niên lúc này cảm thấy vô cùng may mắn, Tung Nam quán bị cháy rụi, Vi chân nhân lại chết đi, khiến cho y không còn buồn phiền chuyện về sau nữa, y sẽ càng thêm tích cực phối hợp với Lý Trân rồi.

- Nhanh đi cứu hoả.

Mạnh Diên Niên vội vã dặm chân, lệnh cho tất cả nha dịch đều đi lấy nước cứu hoả, trên quảng trường loạn thành một đoàn, đạo sĩ gánh nước, nha dịch hắt nước, tiếng chửi bậy, tiếng la khóc vang lên khắp nơi.

Triệu Thu Nương dẫn Mạnh Diên Niên đi gặp Lý Trân, Mạnh Diên Niên vô cùng đau xót nói:

- Chúng ta đi vội đến đây nhưng vẫn chậm một bước, Lý thị vệ, thật xin lỗi, kết quả như vậy chúng ta cũng thật sự không muốn có.

Ý trong lời nói của y là, bọn họ đã tận lực, kết quả như vậy không liên quan gì đến bọn họ.

Lý Trân không có tâm tư trách cứ y tới chậm, lúc này hắn nóng lòng rời khỏi Tung Sơn quay về Lạc Dương, nhưng mà lúc hắn nhìn thấy đôi mắt đẹp ưu thương lộ ra sau cửa xe, tâm tình của hắn trở nên bình tĩnh hơn nhiều, một vài chuyện vẫn chưa xử lý xong hắn vẫn không thể rời đi.

Lý Trân nhìn vào ngọn lửa càng cháy càng mãnh liệt, lắc đầu nói với Mạnh Diên Niên:

- Cũng không cần chữa cháy nữa, đợi nó đốt xong sẽ tự tắt, Mạnh Huyện lệnh để lại vài người giải quyết nốt hậu quả đi.

Lý Trân nói thêm vài câu nữa rồi xoay người đi về hướng xe ngựa, Triệu Thu Nương vội vàng đuổi theo hắn, khẽ nói:

- Trong đạo quán này giấu không ít của cải, lửa chưa chắc đã thiêu cháy hết, đệ xem nên làm gì bây giờ?

Lý Trân trầm ngâm một chút, hỏi ngược lại:

- Vậy ý của tỷ là gì?

- Ta muốn ở lại giải quyết việc này.

Triệu Thu Nương rất thẳng thắn nói:

- Nhưng tỷ chỉ có ba người.

- Các đồ đệ của ta đã đến.

Triệu Thu Nương chỉ chỉ về phía đằng xa, Lý Trân nhìn theo hướng tay nàng chỉ, thấy cách đó mười thước, hai mươi mấy nam nữ trẻ tuổi mang theo đao kiếm đứng ở dưới mái hiên của một cửa hàng bán nến hương, tất cả đứng nghiêm, thần tình lạnh lùng, Lý Trân phát hiện bản thân mình đến một người cũng không quen.

Hắn có chút kinh ngạc liếc nhìn Triệu Thu Nương, nhưng Lý Trân không nói gì thêm, chỉ cười cười nhắc nhở nàng:

- Tỷ phải coi chừng đám áo đen phóng hoả này.

Nói xong, hắn xoay người đi, nhưng đi được hai bước, hắn lại dừng bước, quay đầu nói với Triệu Thu Nương:

- Có một thanh niên trẻ tuổi tên Hàn Nghĩ, phụ thân Hàn Phúc Đức của y chết trong tay Vi yêu đạo, gia sản cũng bị chiếm đoạt, ta từng đáp ứng y, mong tỷ tìm được gia sản của y nhất định phải trả lại cho y.

Triệu Thu Nương gật đầu:

- Còn chuyện gì nữa không?

Lý Trân nghĩ một chút liền cười nói:

- Tạm thời chưa có, những chuyện còn lại phải nhờ Thu Nương tỷ rồi.

Hắn nhìn Triệu Thu Nương một cái đầy thâm ý, xoay người đi tới trước xe ngựa của Vương Khinh Ngữ, Vương Khinh Ngữ vẫn luôn ngồi trong xe nhìn chăm chăm hắn, thấy hắn đi tới, vội vã kéo màn xe ra.

- Lệnh huynh bây giờ sao rồi?

Lý Trân thân thiết hỏi.

Wương Khinh Ngữ quay đầu nhìn thoáng qua huynh trưởng vẫn còn đang ngủ say, lo lắng thở dài:

- Vừa rồi có một lão đạo sĩ qua xem, y nói thần trí huynh trưởng bị tổn thương nặng, ít nhất phải điều dưỡng nửa năm mới có thể dần dần khôi phục, Lý công tử, ta định...lập tức quay về Lạc Dương.

- Việc này cô nương tự mình quyết định đi.

Wương Khinh Ngữ khẽ cắn môi một cái, thấp giọng nói:

- Lý công tử không quay về cùng chúng tôi sao?

Lý Trân lắc lắc đầu:

- Ta còn phải đi Thiếu Lâm tự, chỉ sợ không thể đi cùng cô nương nữa rồi.

Trong đôi mắt xinh đẹp của Vương Khinh Ngữ xẹt qua một tia ảm đạm, câu trả lời của Lý Trân khiến cho trong lòng nàng có chút mất mát, nàng rất muốn đi cùng với Lý Trân, nhưng tình hình của huynh trưởng khiến nàng vô cùng lo lắng, nàng chỉ có thể giấu sự mất mát ở trong lòng, yên lặng gật đầu.

Lý Trân lại cười nói:

- Dù sao ta vẫn ở Lạc Dương, mấy ngày nữa ta sẽ đến thăm lệnh huynh, chúng ta hẳn không lâu nữa sẽ gặp lại.

Đôi mắt xinh đẹp của Vương Khinh Ngữ sáng lên, nàng lấy ra một con dao găm, đưa cho Lý Trân:

- Đây là vật tùy thân phụ thân cho ta, ta tặng cho công tử, hi vọng công tử bảo trọng.

Lý Trân nhận lấy dao găm, chỉ thấy con dao găm này mang phong cách cổ xưa, vỏ ngoài đen nhánh, không có bất kì trang sức nào, bề ngoài cũng không hoa lệ, có sự khác biệt rõ ràng với thanh dao găm hoàng kim bảo thạch của Tửu Chí, nhưng lúc Lý Trân khê rút dao ra, chỉ cảm thấy hàn khí dày đặc, vô cùng sắc bén.

Lý Trân lập tức thích con dao găm này, hắn đem dao găm cắm vào ủng da, chấp tay nói với Vương Khinh Ngữ:

- Đa tạ Vương cô nương tặng dao, hi vọng Vương cô nương cũng đi đường cẩn thận.

Wang Khinh Ngữ cười một cái, bảo thủ lĩnh hộ vệ xuất phát, hơn mười xe ngựa chậm rãi đi, dưới sự bảo vệ của hai mươi mấy thị vệ chạy về hướng thị trấn, Lý Trân yên lặng chăm chú nhìn đoàn xe dần dần đi xa.

Lúc này, Huyện lệnh Mạnh Diên Niên chậm rãi đi lên trước, nói với Lý Trân:

- Lý thị vệ, ta có mấy câu không biết có nên nói với Lý thị vệ hay không?

Lý Trân thu lại ý cười nói:

- Huyện lệnh cứ nói.

Mạnh Diên Niên nhìn thoáng qua đạo quán bị trận lửa lớn nuốt hết, hạ giọng nói:

- Đại khái khoảng mười ngày trước, có mấy cái xe chở một số lượng lớn vật tư từ trong đạo quán ra, bọn họ đều mặc quần áo đen, đi qua huyện Đăng Phong sau đó đi về phía bắc.

Lý Trân nhớ tới kho hàng trống rỗng, trong lòng hiểu ra, lại hỏi:

- Không biết chuyển vật phẩm gì?

- Ta cũng không biết, nhưng ta có thể nói với công tử, người áp tải hàng hoá đều là tăng nhân mang đạo, còn về phần là do chùa nào vận chuyển, ta cũng không biết.

Lý Trân và y nhìn nhau, trong mắt hai người đều có một loại ám chỉ ngầm hiểu lẫn nhau, bọn họ đều biết là ai vận chuyển vật tư ở đạo quán, chỉ có điều...không thể nói ra.

...

Năm ngày sau, Lý Trân quay về Lạc Dương, hắn không hề chậm trễ thời gian, cũng không có thời gian đi xem đội mã cầu hắn vừa mới thành lập, bí mật phát hiện ra ở trong Lão Quân điện vẫn luôn như núi đè nặng trong lòng hắn, hắn nhất định phải khiến bí mật này phơi bày ra ngoài ánh sáng.

Trong phòng Thượng Quan Uyển Nhi, Thượng Quan Uyển Nhi bình tĩnh nghe Lý Trân báo cáo hết tất cả, nàng cúi đầu đi qua đi lại trong phòng, nàng không ngờ tới Vi Thập Phương sẽ bị người khác giết chết, nàng đương nhiên biết đám áo đen đó là do ai phái đi, chỉ có điều... tin này do ai tiết lộ ra?

Thế cục trước mắt khiến cho nàng cảm thấy vô cùng bị động, điều này nàng làm thế nào để giải thích với Thánh Thương đây?

Trầm tư một lúc lâu nàng mới hỏi:

- Người vì sao không bắt một đạo sĩ biết rõ sự việc về? Tuy rằng Vi Thập Phương bị giết, nhưng đồ đệ của y hẳn cũng biết bí mật của khiên hồn thuật.

Trong giọng nói của Thượng Quan Uyển Nhi có chút thất vọng, đồng thời cũng có chút oán giận.

Lý Trân đương nhiên từng cân nhắc phương án này, người duy nhất biết bí mật của Vi Thập Phương, chính là đồ đệ của y Bích Huyền Tử, sau khi Lý Trân biết chuyện, Bích Huyền Tử tình thông khẩu khí, có thể bắt chước cách nói chuyện của các loại người khác nhau.

Đáng tiếc y cũng đã chết, lúc Lý Trân đuổi tới Dương Đan lâu, chỉ thấy thi thể của y và hai nữ đạo sĩ chết cùng một chỗ.

Tuy nhiên chuyện này cũng không thể hiện là hắn không thể giải quyết vấn đề này, Lý Trân lấy ra một cái hồ lô màu son đỏ, đặt lên bàn:

- Đây là bí mật của khiên hồn thuật của Vi Thập Phương, ty chức từng thử ở huyện Đăng Phong.

Trong mắt Thượng Quan Uyển Nhi ánh lên một niềm vui bất ngờ, giống như trong căn phòng tối đen có một cánh cửa sổ được mở ra, đánh giá nó nhiều lần, rồi dường như là mở hồ lô ra, sẽ hiện lên một loại ánh sáng tiên linh, thời gian trôi qua, ánh mắt của nàng lại càng trở nên âm trầm:

- Người nói... Người từng thử?

Nàng nghi ngờ nhìn về phía Lý Trân, nàng không hiểu ý của Lý Trân.

Lý Trân lấy ra một quyển trục, đưa cho Thượng Quan Uyển Nhi:

- Đây là cách sử dụng thuốc, ty chức lấy được từ trên thi thể của đại đồ đệ của Vi Thập Phương, cũng đã từng thử ở huyện Đăng Phong, ty chức cũng biết khiên hồn thuật rồi.

Thượng Quan Uyển Nhi chần chờ một chút, vẫn nhận lấy quyển trục, nhưng trong mắt nàng lại tràn đầy kinh ngạc, không tin được hỏi:

- Người cũng biết?

- Đúng vậy, ta cũng biết.

Lý Trân bình tĩnh trả lời.

- Đó là... đó là gì?

- Là một loại thuốc, đặt trong lư hương, rất nhanh sẽ ngửi thấy mùi, tinh thần bắt đầu hoảng hốt, sẽ cảm thấy trước mắt có một bức tranh, thân nhân đã mất đi sẽ hiện ra bên cạnh, sau đó nghe thấy tiếng tiên hạc kêu to, dường như bản thân mình được đưa vào tiên cảnh....

Lý Trân cẩn thận miêu tả hiệu quả của khiên hồn thuật, cuối cùng cười nói:

- Đây thực ra chỉ là một loại ảo giác, những gì mà mình nhìn thấy cũng chỉ là mấy bức họa rất lớn, mấu chốt chính là ở chỗ thuốc này, đây chính là bí mật tiên thuật của Vi Thập Phương.

Thượng Quan Uyển Nhi động tâm, nếu Lý Trân có thể thành công thi triển dất hồn thuật, vậy chứng tỏ tiên thuật của Vi Thập Phương là mảnh khoé lừa người, ít nhất nàng có thể báo cáo lên Thánh Thượng rồi.

- Người nắm chắc bao nhiêu phần?

- Nắm chắc khoảng tám phần, nếu có thêm một người giỏi về khẩu kỹ, ty chức có thể nắm chắc chín phần thành công.

- Người giỏi về khẩu kỹ thì không có vấn đề, ta lập tức sắp xếp cho người, ta định xế chiều ngày mai chuẩn bị cho người thi triển khiên hồn thuật trước mặt Thánh Thượng, được chứ?

Trong lòng Thượng Quan Uyển Nhi tràn đầy chờ mong nhìn Lý Trân.

Lý Trân yên lặng gật đầu, tâm trạng của Thượng Quan Uyển Nhi lập tức khá hơn, nàng đi hai bước lại nói:

- Còn có tất cả đồng áo giáp người nhìn thấy ở Lão Quân điện, ta hy vọng người có thể im lặng, người có hiểu ý tứ của ta không?

- Ý của Xá nhân là giờ không phải lúc?

Là một thuộc hạ, Lý Trân không nên hỏi những lời này, tuy nhiên Thượng Quan Uyển Nhi hi vọng rất nhiều vào Lý Trân, nàng một lòng muốn bồi dưỡng Lý Trân thành phụ tá đắc lực của mình, đối với nghi vấn của Lý Trân cũng không thể hiện sự phản cảm gì, ngược lại, trong lòng nàng lại đầy sự tán thưởng đối với hắn.

Thượng Quan Uyển Nhi cố gắng hết sức dùng một giọng nói mềm nhẹ nữ tính giải thích:

- Hai chúng ta đều biết Vi Thập Phương thật ra là người của Tiết Hoài Nghĩa, người này mấy năm nay luôn thay Tiết Hoài Nghĩa kiếm tiền, Thánh Thượng cũng rõ ràng quan hệ của y và Tiết Hoài Nghĩa.

Lần này điều tra Vi Thập Phương, thực ra là đang cảnh cáo Tiết Hoài Nghĩa, hắn gần đây có chút không yên phận, sắp xếp một chuyện khiến ta rất khó giải quyết, ta nhất định phải hoà vấn này.

Còn về phần tư tàng vũ khí, đương nhiên cũng là chuyện lớn, nhưng phải bước từng bước, Thánh Thượng bây giờ vẫn chưa ý diệt trừ Tiết cao tăng, cho nên những lời nói thừa không cần nói ra.

- Ty chức đã hiểu.

Thượng Quan Uyển Nhi chậm rãi đi đến trước mặt hắn, đôi môi đỏ tươi nói nhỏ bên tai hắn:

- Chuẩn bị tốt tiên thuật ngày mai, nhất định phải thành công, ta sẽ thưởng cho ngươi một phần thưởng không tưởng.

Giọng nói của nàng từ từ trầm thấp, nhưng đôi mắt xinh đẹp lại càng ngày càng nóng bỏng.

135. Chương 135: Cạm Bẫy Liên Hoàn

Lý Trân mơ màng đi ra khỏi phòng của Thượng Quan Uyển Nhi, trên mặt vẫn còn cảm nhận được sự mềm mại lúc chạm vào, cảm giác mềm mại này đi sâu vào lòng hắn, đọng đến chỗ mẫn cảm nhất sâu trong nội tâm hắn.

- Lý đại ca.

Lý Trân đi ra khỏi cửa chính Thái Sơ cung, phía sau truyền đến tiếng la của Tiểu Tế, hắn vừa quay đầu lại, thấy Tiểu Tế vẻ mặt hưng phấn chạy từ hành lang tới, nó mặc y phục ngự y rộng thùng thình, trên đầu đội mũ cao cao, nhìn rất buồn cười.

Tiểu Tế cầm một cái hòm thuốc lớn thổ hồng hộc chạy tới, nó kích động nói:

- Đại ca về lúc nào?

- Ta vừa mới quay về.

Lý Trân khó hiểu hỏi:

- Đệ không tham gia huấn luyện mã cầu sao?

- Huấn luyện mã cầu đã kết thúc rồi, sư phụ dẫn theo đệ đi xem bệnh ấy cung nhân.

- Sư phụ đệ?

Lý Trân ngăn ra, hắn liếc nhìn Thảm Nam Mậu ở cách đó không xa đang chậm rãi đi tới.

- Lý thị vệ, đã lâu không gặp.

Thảm Nam Mậu cười ha hả đi tới, y mặc y phục ngự y màu đen viền đỏ giống hệt Tiểu Tế, trên đầu cũng đội mũ cao.

Lý Trân từng gặp y vài lần, nhưng lại không thân quen với y, tuy nhiên Lý Trân biết rằng, Thượng Quan Uyển Nhi cũng lôi kéo quan hệ với Thảm Nam Mậu này, đưa Tiểu Tế vào ngự y phòng, Tiểu Tế và y lấy quan hệ thầy trò để gọi cũng là hợp tình hợp lý.

Lý Trân vội vàng chấp tay thi lễ cười nói:

- Có công vụ ra ngoài làm, vừa mới trở về.

Thảm Nam Mậu đi lên trước cười tủm tỉm nói:

- Điều Hi cũng nói ngươi là đại ca của nó, ta hẳn nên nói với ngươi một tiếng, ba hôm trước ta chính thức thu nó làm đồ đệ, nó rất tốt, thông minh chăm chỉ, cũng có nền tảng y thuật tốt, tin tưởng tương lai nó nhất định sẽ trở thành một ngự y giỏi.

Lý Trân không biết nên nói cái gì, Tiểu Tế vốn chỉ vì tham gia đội mã cầu mới tạm thời đến ngự y phòng, không ngờ Thảm Nam Mậu lại coi trọng nó, lại còn chính thức thu nó làm đồ đệ.

Chẳng lẽ đây là vô tình chọc liễu hay sao? Lý Trân nhìn về hướng Tiểu Tế, cuối cùng vẫn cần phải xem ý kiến của bản thân nó, Tiểu Tế yên lặng cúi đầu, bàn tay lại nắm chặt hòm thuốc hơn.

- Chúng ta đi thôi.

Thẩm Nam Mậu cười gật đầu với Lý Trân, lại vỗ vai Tiểu Tế, giống như một người phụ thân đang thúc giục đứa con:

- Người bệnh vẫn còn đang đợi chúng ta đây.

- Lý đại ca, người bệnh đang chờ, đệ đi trước.

- Đi thôi.

Tiểu Tế vẫy tay với Lý Trân, bước nhanh đi theo Thẩm Nam Mậu.

Lý Trân nhìn chăm chú hai người đi xa, Tiểu Tế theo sát Thẩm Nam Mậu, áo choàng rộng thùng thình bị gió thổi bay, cầm theo một cái hòm thuốc lớn, thỉnh thoảng khẽ nói gì đó với Thẩm Nam Mậu?

Đợi đến tận khi hai người bọn họ biến mất cuối hành lang, Lý Trân mới chậm rãi đi xuống bậc thang, lắc lắc đầu, bước nhanh về phía thao trường cười ngửa.

Lúc này đã gần hoàng hôn, mà trên sân lại trống không, bọn thị vệ túm năm tụm ba đi về hướng ngoài hoàng cung, lúc này, Lý Trân nhìn thấy Bùi Khoan, y đang mặc quần áo ở một góc của thao trường, hình như cũng đã kết thúc huấn luyện.

- Vô Lang, những người khác đâu?

Lý Trân bước lên trước từ xa hỏi.

Bùi Khoan vừa quay đầu lại nhìn thấy Lý Trân, lập tức mừng rỡ, liền vội vàng tiến lên chào:

- Lão Lý về lúc nào vậy?

- Một canh giờ trước đi vào Hoàng thành, sao chỉ có một mình ngươi vậy?

- Bọn họ đều đi rồi, bản thân luyện tập nhiều một chút sút bóng vào cầu môn.

Bùi Khoan chần chờ một chút, lại cười nói:

- Nếu không thì chúng ta luyện thêm lúc nữa?

- Hôm nay thì thôi, lát nữa ta còn có việc.

Bùi Khoan là thị vệ Võ Lâm quân, không thể tùy ý đi vào hoàng cung, Lý Trân muốn tìm người khác giúp đỡ, hần lại hỏi:

- Tửu mậ đâu? Ta không có nhà, tiểu tử này có gặp phải rắc rối gì không?

Bùi Khoan thở dài:

- Ngươi quá coi thường y rồi, ngươi không có ở đây, y lẫn lộn trong cung phát triển nhanh chóng, kết giao vô số bằng hữu, ta chỉ biết năm sáu người Thiên Ngưu vệ, nhưng y lại biết hơn trăm người, hơn nữa tên được yêu thích, y không cái gì không quen, vừa nãy đây, y lại bị một đám thị vệ kêu đi uống rượu rồi.

Bùi Khoan vừa dứt lời, chỉ nghe thấy ở xa xa có vài thị vệ cao giọng hỏi:

- Xin hỏi, Lão Tửu đâu rồi?

- Y đi uống rượu ở Đắc Ý lâu rồi.

- Đa tạ.

Mấy tên thị vệ thi lễ với Bùi Khoan, liền vội vàng đi.

Trong lòng Lý Trân vô cùng kinh ngạc, hần thật không tưởng được Tửu Chí lại có nhân duyên như vậy, hơn nữa lại còn xảy ra lúc bọn họ mới tiến cung không lâu, bản thân mình mới đi có bảy tám ngày, đầu tiên là

Tiểu Tế được Thẩm Nam Mậu chính thức thu làm đồ đệ, ngay sau đó Tử Chí lại tạo được quan hệ tốt với đám thị vệ.

Nếu như nói Tiểu Tế nhiều ít còn có chút may mắn, thì Tử Chí hoàn toàn là do tính cách của y, tính cách của y cởi mở, thẳng thắn, chuyện gì cũng cầm lên được, bỏ xuống được, hơn nữa y lại nguyên ý chủ động kết giao bằng hữu, người như vậy đương nhiên được yêu thích.

Lý Trân lại nhớ tới sư phụ vẫn luôn thích Tử Chí, tiểu tử này có thể lăn lộn trong cung, cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Nghĩ đến hai đồng bạn của mình đều sống rất tốt, tâm trạng của Lý Trân cũng tốt, hẩn tạm biệt Bùi Khoan, xoay người bước nhanh về phía quan phòng của Vô Du Tự, ngày mai phải thi triển khiên hồn thuật trước mặt Vô Tắc Thiên, hẩn còn phải chuẩn bị rất nhiều chuyện vụn vặt.

...

Trong ngự thư phòng, Vô Tắc Thiên mặt không chút cảm xúc nghe Thượng Quan Uyển Nhi báo cáo, trên khuôn mặt trắng nõn mềm mại không nhìn ra bất cứ dấu hiệu sắp nổi giận nào, chỉ là trong mắt phượng hẹp dài của bà thỉnh thoảng xẹt qua tia tức giận vì bị lừa gạt.

Bà là đế vương, nhiều khi thể diện của đế vương so với sự thật thì quan trọng hơn, một lúc lâu sau, Vô Tắc Thiên mới thản nhiên nói:

- Chuyện này còn có ai biết?
- Ý bệ hạ là hỏi triều thần sao?

Thượng Quan Uyển Nhi quan sát tỉ mỉ nhận ra được sự thất vọng của Vô Tắc Thiên.

Vô Tắc Thiên gật gật đầu, Thượng Quan Uyển Nhi vội vàng nói:

- Hẩn mới vừa báo cáo với thần chuyện này, cho tới bây giờ, chỉ có một mình thần biết.

Vô Tắc Thiên khoanh tay đi đến trước cửa sổ, nhìn thật lâu về phía mấy cành mai vàng đang nở rộ ngoài cửa sổ, nửa năm trước, bà bị thuật dất hồn của Vi Thập Phương thuyết phục, dưới sự giật dây của Tiết Hoài Nghĩa, bà thấy lợi mất khôn, lại phong Vi Thập Phương là Giám Nghị Đại Phu, cùng Bình Chương Sự, cho y bằng vai với Quốc Đồng Ban, kết quả khiến cho quần thần phần nộ kháng nghị.

Cho dù bà tính ngộ rất nhanh, không đến một tháng đã bắt Vi Thập Phương từ chức, nhưng chuyện sai đã sai, khiến bà hối hận không ngừng.

Cho dù Vi Thập Phương có thuật quỷ thần thì cũng thế thôi, nhưng bây giờ lại điều tra ra y là kẻ lừa đảo, luôn lợi dụng cái gọi là ‘thuật quỷ thần’ để vơ vét của cải cho Tiết Hoài Nghĩa, sao không khiến bà tức giận, không khiến bà thẹn quá thành giận đây?

Thượng Quan Uyển Nhi có thể hiểu được tâm trạng của Thánh Thượng lúc này, nàng khẽ nói:

- Nếu Thánh Thượng thấy không ổn, vậy ngày mai dừng lại việc thử nghiệm.
- Không.

Vô Tắc Thiên bỗng nhiên xoay người, đôi mắt phượng hẹp dài bắn ra sự quyết tuyệt:

- Ngày mai trăm muốn đích thân thử nghiệm thuật dất hồn của Lý thị vệ.

...

Ngay lúc Vô Tắc Thiên dứt khoát quyết định như vậy thì một nữ nhân hơi béo lại vụng trộm chạy vào Dao Quang điện của Tiết Hoài Nghĩa, mang theo một nụ cười không thoả mãn, Song Nhi lại đề xuất điều kiện của nàng với Tiết Hoài Nghĩa.

- Bây giờ ta muốn, bà ta ít nhất phải một canh giờ nữa mới quay về tẩm cung, nếu chàng muốn biết các nàng nói chuyện gì, vậy chàng bây giờ cho thiếp ngay....
- Nàng cho ta biết trước đi, có lúc nào ta không cho nàng không?

...

- Thiếp không tin chàng nữa, lần trước chàng đã lừa thiếp rồi.

Trong lòng Tiết Hoài Nghĩa tức giận nhìn chăm chăm nàng ta một lúc lâu, quay đầu thổi tắt đèn, có chút thô bạo ép nàng lên trên giường ngủ....

Một khắc đồng hồ sau, tiểu tỳ Song Nhi sốt soạt mặc váy dài vào, dùng đôi môi no đủ của nàng hôn mạnh lên mặt Tiết Hoài Nghĩa một cái, cảm thấy mỹ mãn cười khanh khách, cười hai tiếng, giống như mèo vừa ăn vụng, nhanh chóng chạy ra khỏi phòng Tiết Hoài Nghĩa.

Tiết Hoài Nghĩa chẳng hiểu gì nhìn nàng đi khỏi, y vẫn còn đang khiếp sợ chưa hoàn toàn tỉnh lại, tin tức Song Nhi báo cho y khiến y tâm hoảng ý loạn, bí mật của Vi Thập Phương sắp bị vạch trần.

Y biết rõ một khi bí mật này bị vạch trần, thì có ý nghĩa như thế nào đối với y? Kết quả không cần nói cũng biết, lão bà kia sẽ không tin nhiệm y nữa.

Đây là Thượng Quan Uyển Nhi đang tiến hành phản kích y, từ một tháng trước lúc ở Đông Thú nàng ta may mắn tránh được đại nạn, nàng ta phản kích lần sau càng mạnh mẽ hơn lần trước.

Đầu tiên là Vi Đoàn Nhi bị giết, bây giờ mục tiêu lại chuyển sang Vi Thập Phương, xuống tay bắt đầu từ Vi Thập Phương, từng bước từng bước làm suy yếu sự tín nhiệm của Thánh Thượng đối với Tiết Hoài Nghĩa y.

Thượng Quan Uyển Nhi ra tay rất chuẩn xác, thủ đoạn độc ác, làm y cảm thấy không rét mà run, nguy hiểm ở ngay trước mắt, không! Không thể để nàng ta thực hiện được, Tiết Hoài Nghĩa y tuyệt đối sẽ không bỏ tay chịu trời.

Ngay tại lúc Song Nhi rời đi không lâu, Tiết Hoài Nghĩa mặc thêm một cái áo khoác, giống như một cơn gió đi khỏi Dao Quang điện.

...

Đêm dần khuya, Phật Quang các ở ngoài Thái Sơ cung đèn đuốc sáng trưng, hơn mười thợ thủ công đang bận rộn chuẩn bị bình phong và vẽ tranh sơn dầu ở trong Phật Quang các, ngày mai Lý Trân sẽ thi triển thuật đất hỏa với Võ Tắc Thiên ở trong này.

Trước cửa sổ lầu ba Phật Quang các, Lý Trân khoanh tay nhìn chăm chú một toà các khác cách đó không xa, nơi đó là Cảnh Vân các, trong lầu các đèn không sáng, tối đen như mực.

Hơn hai tháng trước Vi Đoàn Nhi chính là dụ dỗ hắn đi vào toà lầu các này, khiến hắn nghĩ lại mà đau đớn lòng, bây giờ nhớ lại, chuyện kia giống như mới xảy ra ngày hôm qua.

Lý Trân đương nhiên biết mình đang làm cái gì, hắn trước đây chỉ đồng ý làm cho Thượng Quan Uyển Nhi hai chuyện, bây giờ hắn giống như con tốt trên bàn cờ, một khi qua sông, hắn sẽ không còn cơ hội quay đầu, chỉ có thể từng bước từng bước tiến về phía trước.

Hắn đương nhiên biết mình đang làm cái gì, đầu tiên là Vi Đoàn Nhi, bây giờ là Tiết Hoài Nghĩa, hắn trở thành trợ thủ đắc lực của Thượng Quan Uyển Nhi, thẳng thắn mà nói, hắn cũng không ghét vai này lắm, chỉ có điều hắn càng quan tâm hơn bản thân mình sẽ được cái gì?

Hôm nay Thượng Quan Uyển Nhi nói cho hắn biết, sau khi hoàn thành chuyện này, nàng sẽ thưởng mình một phần thưởng không thể tưởng tượng được, sẽ là cái gì? Trong mắt Lý Trân dường như xẹt qua đôi môi đỏ tươi của Thượng Quan Uyển Nhi.

- Lý thị vệ.

Người đứng đầu nhóm thợ thủ công đi tới, thi lễ nói với hắn:

- Đã làm xong rồi.

Lý Trân đi vào đại sảnh lầu hai, trong căn phòng rộng rãi đã bố trí xong, hai bức bình phong tiên nữ, trên tường là bức tranh sơn dầu lớn, vẽ Vân Sơn Vụ Nhiều tiên sơn, bên cạnh còn có mấy tiên hạc làm bằng giấy hồ trắng, dưới ánh đèn chiều rọi, dường như đưa bản thân vào thế giới thần tiên.

Lý Trân rất hài lòng, cười gật gật đầu:

- Các vị vất vả rồi, mọi người có thể về rồi.

Người đứng đầu đám thợ thủ công lại hỏi:

- Lý thị vệ, còn có đại gia hỏa kia, có cần bê lên không?

Lý Trân khoát tay:

- Cái kia ngày mai tính sau, các người quay về đi.

Đám thợ thủ công thi lễ, dưới sự hướng dẫn của mấy thị vệ, vội vàng rời khỏi Hoàng thành, Lý Trân cẩn thận kiểm tra một lần, lúc này mới thổi tắt đèn Phật Quang các, đi khỏi các, hẩn dùng khoá sắt khoá kỹ cửa chính, cũng đi theo vài tên thị vệ đi về phía chỗ nghỉ ngơi trong cung.

Xung quanh Phật Quang các yên tĩnh, nhóm thị vệ dần dần rời khỏi, bóng đêm đen kịt lại một lần nữa bao vây lầu các, một bóng đen đáng người nhỏ gầy lại lén lút đến gần Phật Quang các.

136. Chương 136: Phật Quang Cháy Rụi

Lúc gần sáng, Phật Quang các bỗng nhiên bốc cháy, đại hỏa bắt đầu từ lầu một, ngọn lửa lan tràn nhanh chóng, rất nhanh liền nuốt trọn lầu các, trong cung Thái Sơ khói đặc cuộn cuộn, cung nữ, hoạn quan bị dọa đến mức run lấy bảy, thị vệ đang trực chạy từ các nơi đến.

Hơn nghìn thị vệ gào thét, ra sức cứu hỏa, từng thùng từng thùng nước tạt vào lầu các đang cháy, Phật Quang các xây trên mấy mẫu đất bị đốt trụi, ánh lửa đỏ rực bầu trời đêm.

Trong phòng nghỉ ngơi của thị vệ cách Phật Quang các khoảng hai dặm, Lý Trân đứng ở trước cửa sổ nhìn chăm chú vào biển lửa phía đằng xa, trên mặt hẩn xuất hiện một tia cười lạnh khó có thể phát hiện, Tiết Hoài Nghĩa chắc sẽ đổ tội cho đám thợ thủ công không xem xét cẩn thận đây.

Trời dần dần sáng, lửa cháy ở Phật Quang các rốt cục được thị vệ dập tắt, nhưng bốn tầng lầu cao đã bị đốt sập một nửa, toàn bộ lầu các chỉ còn lại cái khung không bị đốt trụi, những đồ đạc và vật phẩm bên trong bị thiêu huỷ hầu như không còn gì.

Mãi cho đến khi trời sáng hẳn, Võ Tắc Thiên mới cùng với hơn trăm cung nữ đi đến Phật Quang các bị thiêu huỷ, Phật Quang các là một toà các bị vứt bỏ, loại công trình như vậy bị thiêu huỷ, bình thường Võ Tắc Thiên sẽ không để trong lòng, chỉ giao trách nhiệm để người khác điều tra nguyên nhân vụ cháy, sau đó trừng phạt người có trách nhiệm là xong.

Nhưng hôm nay Võ Tắc Thiên sắc mặt lại âm trầm như nước, bà nhìn lầu các bị thiêu huỷ rất lâu, khoé mắt lạnh lùng liếc nhìn Tiết Hoài Nghĩa ở phía sau.

- Võ tướng quân, vì sao cháy, đã tra được nguyên nhân chưa?

Võ Tắc Thiên cực kì mất hứng hỏi tướng quân Thiên Ngưu vệ Võ Du Tự.

Võ Du Tự nơm nớp lo sợ đáp:

- Khởi bẩm bệ hạ, nguyên nhân cháy vẫn đang điều tra, chưa có kết luận.

Võ Tắc Thiên hừ lạnh một tiếng, quay đầu hỏi Thượng Quan Uyển Nhi ở phía sau:

- Phật Quang các đã bị thiêu huỷ, những việc đã sắp xếp hôm nay có muốn tiếp tục không?

Thượng Quan Uyển Nhi bất động thanh sắc nói:

- Bẩm bệ hạ, chuyện này cần hỏi Lý thị vệ, Uyển Nhi cũng không biết rõ.

- Truyền Lý Trân tới gấp trăm.

Võ Tắc Thiên hạ chỉ, sớm đã có thị vệ chạy như bay đi, lúc này, Thái Bình công chúa cùng mấy cung nữ vội vàng đi tới.

Thái Bình công chúa tên là Lý Lệnh Nguyệt, là con gái ít tuổi nhất của Võ Tắc Thiên, năm nay khoảng ba mươi tuổi, thân hình cao lớn to béo, trán rộng, cằm dài, mũi cao thẳng, đôi mắt phượng hẹp dài, rất giống mẫu thân Võ Tắc Thiên, cũng được Võ Tắc Thiên rất sủng ái.

Chồng trước của Thái Bình công chúa Tiết Thiệu Nhân bị đứ con cả của Việt Vương do làm phản liên lụy đến mà chết ở trong ngục Đại Lý, nàng lập tức gả cho tướng quân Hữu Vệ Võ Du Kỳ, chính thức trở thành con dâu Võ gia.

Thái Bình công chúa vô cùng coi trọng quyền lực, thường xuyên vào hoàng cung, nhiều lần đề nghị mẫu thân ột vài quan viên nhậm chức, đề nghị của nàng cơ bản đều được Võ Tắc Thiên đồng ý, khiến cho nàng dần dần có nền tảng quyền lực của mình.

Rạng sáng Phật Quang các cháy, Thái Bình công chúa nhận được tin đầu tiên, trời vừa sáng nàng liền vội vàng vào trong cung.

Lý Lệnh Nguyệt tiến lên thi lễ với mẫu thân:

- Nữ nhi nghe nói tối hôm qua trong cung xảy ra hoả hoạn, đặc biệt đến hỏi thăm mẫu thân.

Võ Tắc Thiên thấy nữ nhi mới sáng sớm đã đến, trong lòng vô cùng vui mừng, lôi kéo tay nàng cười tủm tỉm hỏi:

- Lệnh Nguyệt, Phò mã tốt chứ?

- Bẩm mẫu thân, Phò mã rất tốt, chàng nhờ con thay chàng thỉnh an mẫu thân.

- Hai người các con có hiểu như vậy, trẫm cảm thấy rất vui, nhưng Phật Quang các cháy, không phải vấn đề lớn, xây dựng lại một toà các mới là được, các con không cần lo lắng.

Thái Bình công chúa kéo tay của mẫu thân, nhìn toà lầu các bị thiêu huỷ nhướn mày nói:

- Mẫu thân, đây là do ai gây nên?

- Tạm thời vẫn chưa biết, Võ tướng quân đang điều tra.

Võ Tắc Thiên quay đầu nhìn thoáng qua Võ Du Tự.

- Mẫu thân thật sự quá khoan dung, mới khiến cho thuộc hạ tùy ý làm bậy, mẫu thân có thể để việc này cho nữ nhi điều tra hay không, đến giữa trưa nữ nhi sẽ tìm ra hung thủ.

- Chuyện này...

Võ Tắc Thiên do dự một chút, quay đầu nhìn về phía Thượng Quan Uyển Nhi, Thượng Quan Uyển Nhi đương nhiên biết ý đồ của Thái Bình công chúa, nàng tất nhiên sẽ khiến hoàng cung huyền não đến mức long trời lở đất.

Quan trọng hơn là, một khi tay của nàng ta vươn được vào hoàng cung, muốn để cho nàng rút về cũng rất khó khăn.

Nghĩ vậy, Thượng Quan Uyển Nhi thản nhiên cười nói:

- Võ tướng quân đang điều tra vụ án này, nếu Võ tướng quân không tra ra được, thì để Công chúa điều tra cũng không muộn, bệ hạ nghĩ sao?

Võ Tắc Thiên cũng hiểu được ý trong lời nói của Thượng Quan Uyển Nhi, liền vỗ vỗ tay của nữ nhi cười nói:

- Uyển Nhi nói rất đúng, đợi Võ tướng quân không điều tra ra được nguyên nhân cháy, trẫm sẽ cho Lệnh Nguyệt đến điều tra, không cần phải lo lắng.

Trong lòng Thái Bình công chúa vô cùng bức bối, không nhịn được hung tợn trừng mắt với Thượng Quan Uyển Nhi, giống như Vi Đoàn Nhi, Thượng Quan Uyển Nhi nắm trong tay quyền chế cáo khiến cho Thái Bình công chúa vô cùng ghen tị.

Nàng vẫn cho rằng, hẳn là nên do nàng thay mẫu thân xử lý chính vụ, chứ không phải là do người ngoài như Thượng Quan Uyển Nhi cầm quyền.

Dưới góc độ của Thái Bình công chúa, Thượng Quan Uyển Nhi đang cướp mất quyền lực vốn thuộc về nàng, nàng sao có thể không hận Thượng Quan Uyển Nhi thấu xương.

Trước khi Vi Đoàn Nhi bị giết, Thái Bình công chúa cũng có xích mích lớn với Vi Đoàn Nhi, cũng bởi vậy mà vẫn duy trì khoảng cách nhất định với Tiết Hoài Nghĩa.

Nhưng từ khi Vi Đoàn Nhi bị giết, giữa nàng và Tiết Hoài Nghĩa đã không còn chướng ngại, nhưng lại có cùng kẻ địch, hai người nhanh chóng thân thiết.

Cho dù lúc này nàng vẫn chưa thiết lập liên minh với Tiết Hoài Nghĩa, nhưng thực tế hai người đã cùng một giuộc, Tiết Hoài Nghĩa ở cạnh Võ Tắc Thiên luôn nói tốt cho Thái Bình công chúa, mà Thái Bình công chúa ở ngoài cung luôn âm thầm trợ giúp Tiết Hoài Nghĩa đối phó với Thượng Quan Uyển Nhi.

Nhìn thấy tiên thuật của Vi Thập Phương bị vùi lấp, Tiết Hoài Nghĩa gặp phải nguy cơ không còn được tín nhiệm nữa, Thái Bình công chúa sao có thể không quan tâm?

Lúc này, Lý Trân dưới sự chỉ dẫn của thị vệ vội vàng đi tới, Lý Trân tiến lên quỳ gối, hành lễ với Võ Tắc Thiên:

- Ty chức tham kiến Hoàng Đế Bệ Hạ.

- Lý thị vệ, Phật Quang các không may bị cháy, hôm nay người còn có thể thi triển dất hồn thuật của người với trẫm không?

- Hồi bẩm bệ hạ, ty chức đã dự liệu trước loại chuyện ngoài ý muốn này, cho nên trước đó chuẩn bị hai phương án, tuy rằng Phật Quang các bị thiêu hủy, nhưng cũng không ảnh hưởng đến kế hoạch hôm nay, nếu bệ hạ đồng ý, bây giờ ty chức có thể thi triển dất hồn thuật trước bệ hạ.

Những lời này của Lý Trân khiến mọi người vô cùng kinh ngạc, không chỉ Tiết Hoài Nghĩa giật mình trợn mắt há mồm, mà ngay cả Thái Bình công chúa cũng vô cùng bất mãn trừng mắt nhìn Tiết Hoài Nghĩa.

Ban đầu Thái Bình công chúa vốn phản cảm với sự ngu xuẩn của Tiết Hoài Nghĩa, y cho rằng tất cả mọi người đều là người mù, không nhìn ra Phật Quang các là do ai đốt sao?

Đốt Phật Quang các, nhiều nhất cũng chỉ trì hoãn được mấy ngày, Thượng Quan Uyển Nhi vẫn có thể tìm chỗ khác để thi triển dất hồn thuật, nhưng thiêu hủy các, chuyện cả gan làm loạn này sẽ khiến Thánh Thượng tức giận, khiến cho bọn họ uống công toi, cho nên khi Lý Lệnh Nguyệt nghe tin Phật Quang các cháy, trong lòng nàng vô cùng tức giận sự ngu xuẩn của Tiết Hoài Nghĩa.

Bây giờ đối phương có chuẩn bị khác, hơn nữa còn ám chỉ việc đã đoán trước được Phật Quang các sẽ bị thiêu hủy, điều này không thể nghi ngờ chính là đang đặt Tiết Hoài Nghĩa lên kệ nường.

Thái Bình công chúa bỗng nhiên nghĩ đến việc đối phương đã có chuẩn bị trước, nàng nếu còn nhiều lời, rất có thể sẽ rơi vào cạm bẫy của đối phương, nàng lập tức ngậm miệng lại, không phát biểu bất cứ điều gì nữa.

Võ Tắc Thiên cũng cảm thấy vô cùng kinh ngạc, quay đầu nhìn thoáng qua Thượng Quan Uyển Nhi, nhìn thấy trong mắt Thượng Quan Uyển Nhi cũng có tia hoang mang, hiển nhiên là Thượng Quan Uyển Nhi cũng không biết việc này, trong lòng Võ Tắc Thiên đã hiểu, bà khen ngợi gật gật đầu với Lý Trân:

- Lý thị vệ suy xét chu đáo, khiến trẫm cảm thấy được an ủi, không biết người chuẩn bị thi triển dất hồn thuật ở đâu?

Lý Trân chỉ vào Cảnh Vân các ở cách đó không xa:

- Ty chức nguyện ý thi triển dất hồn thuật ở Cảnh Vân các cho bệ hạ xem.

Trong lòng Võ Tắc Thiên càng hứng thú, bà lập tức nói:

- Được, trăm bây giờ đang rảnh, Lý thị vệ cứ việc mạnh tay mà làm.

- Tuân lệnh bệ hạ.

Lý Trân đứng dậy bước nhanh vào Cảnh Vân các, Võ Tắc Thiên cùng đám người cũng chậm rãi đi về phía Cảnh Vân các, lúc này, trong lòng Tiết Hoài Nghĩa vô cùng bất an, y hiểu được bản thân thiêu huỷ Phật Quang các đã chừa lợn lành thành lợn què rồi, chẳng những không ngăn được Lý Trân, lại khiến chính mình rơi vào miệng người ta.

Tuy nhiên y nhận ra Võ Tắc Thiên dường như cũng không muốn tìm hiểu sâu nguyên nhân Phật Quang các cháy, chứng tỏ trong lòng bà tha thứ ỉn, điều này khiến cho Tiết Hoài Nghĩa đang vô cùng bất an, lại thoáng thở phào nhẹ nhõm.

Thượng Quan Uyển Nhi thân thiết theo sau Võ Tắc Thiên, trong lòng nàng cũng có chút kinh ngạc, nàng không ngờ Lý Trân sẽ có sự chuẩn bị khác, hẳn hẳn nhiên biết được buổi tối sẽ có người tới phá, nhưng hẳn vẫn tương kế tựu kế, bày ra cạm bẫy, khiến cho Tiết Hoài Nghĩa không những không ăn trộm được gà mà lại còn mất nắm gạo.

Cho dù chuyện này cũng không tạo thành tổn thương gì lớn với Tiết Hoài Nghĩa (Thượng Quan Uyển Nhi cũng nhìn ra Võ Tắc Thiên không muốn truy cứu việc phóng hỏa), nhưng lại có lợi rất lớn đối với Lý Trân, khiến Thánh Thượng tận mắt nhìn thấy thủ đoạn của Lý Trân, tạo nền tảng rất tốt cho bước tiếp theo của Thượng Quan Uyển Nhi.

Bỏ đi rất nhiều chỗ tốt không nhắc đến, chỉ tát cho Tiết Hoài Nghĩa một cái bạt tai cũng khiến Thượng Quan Uyển Nhi vô cùng sướng khoái.

Tuy nhiên trong lòng Thượng Quan Uyển Nhi có chút không thoải mái, chính là do Lý Trân trước đó không báo cáo việc này với nàng, khiến cho nàng cũng nghĩ không còn cách nào để thi triển dất hồn thuật vào hôm nay, không ngờ Lý Trân lại tương kế tựu kế, khiến cho nàng cũng chẳng hay biết gì.

Cho dù là do người của mình làm, nhưng Thượng Quan Uyển Nhi vẫn từ chuyện nhỏ này nhìn ra Lý Trân có một mặt bướng bỉnh khó thuần, cũng khiến Thượng Quan Uyển Nhi ý thức được, nàng nếu muốn khống chế Lý Trân, nhất định phải bỏ ra nhiều sức lực hơn nữa.

Đoàn người mỗi người một tâm tư đi theo Võ Tắc Thiên vào Cảnh Vân các, cửa các đã mở ra, hơn mười thị vệ dưới sự chỉ huy của Lý Trân, khẩn trương sắp xếp, so sánh với ở Phật Quang các sắp xếp rườm rà, thì ở Cảnh Vân các lại sắp xếp rất đơn giản.

Lý Trân lúc thử nghiệm ở huyện Đăng Phong cũng sắp xếp rất đơn giản, hẳn hiểu được nguyên lí của dất hồn thuật, trên thực tế chính là một loại thuật khống chế tinh thần.

Dùng tranh vẽ, khẩu khí ám chỉ cho người được thi pháp, lại dùng thuốc khiến cho người được thi pháp sinh ra ảo giác, người được thi pháp tất nhiên sẽ cho là mình đang ở cõi tiên, được gặp lại linh hồn của người thân đã qua đời.

Không đến một khắc đồng hồ, Lý Trân đã chuẩn bị xong, hẳn tiến lên thi lễ với Võ Tắc Thiên:

- Khởi bảm bệ hạ, ty chức đã chuẩn bị xong.

Lý Trân vừa dứt lời, Thái Bình công chúa liền bước lên phía trước nói:

- Mẫu thân đường đường là Thiên tử, sao có thể tự mình thử nghiệm tiên thuật, nếu có sơ suất gì không ai chịu nổi trách nhiệm, nữ nhi nguyện ý thay mẫu thân thử một lần.

Võ Tắc Thiên cũng có chút do dự, lúc trước khi Vi Thập Phương thi triển dất hồn thuật với bà, loại cảm giác ấy rất kì diệu, nhưng sau đó bà mất ngủ mấy ngày, khiến thể xác và tinh thần vô cùng mệt mỏi, mà Lý Trân dường như không có kinh nghiệm gì, chẳng phải khiến cho bản thân chịu thương tổn hơn hay sao?

May mà nữ nhi đồng ý thay mình thử, Võ Tắc Thiên đang định đồng ý, Thượng Quan Uyển Nhi cười nói:

- Thân thể công chúa cũng đáng giá nghìn vàng, sao có thể lấy thân thử? Không bằng chúng ta đổi người khác, Uyển Nhi đề nghị cho Võ tướng quân tới thử nghiệm.

Võ Du Tự vội vàng bước ra khỏi hàng thi lễ:

- Ty chúc nguyện ý thử một lần.

137. Chương 137: Tiên Thuật Đất Hồn

Thái Bình công chúa cười lạnh một tiếng nói:

- Võ Du Tự tướng quân là thượng cấp của Lý thị vệ, nếu như Lý thị vệ không thi triển thành công, Võ Du Tự tướng quân liệu có nói tốt cho hắn không? Thượng Quan xá nhân, thứ chúng ta cần là sự thật chứ không phải nhân tình.

Thượng Quan Uyển Nhi cũng đáp trả lại:

- Đầu tiên chúng ta đã hoài nghi Vi Thập Phương sử dụng yêu thuật, nếu là yêu thuật, đương nhiên sẽ khiến người được thi thuật chịu tổn thương lớn, thân thể Công chúa đáng giá nghìn vàng, nếu sau khi Công chúa thử nghiệm xong thần trí mơ hồ, thậm chí có sơ suất gì, Lý thị vệ sao có thể gánh tội đây?

Còn về phần Võ tướng quân có thể làm ra việc bất hợp pháp vì tình riêng hay không, ta nghĩ Võ tướng quân không đến mức khi quân phạm thượng để che chở cho cấp dưới đâu, Võ tướng quân, người sẽ như vậy sao?

Võ Du Tự tiến lên khom người nói:

- Ty chúc sẽ trình báo đúng theo lẽ công bằng, ty chúc đầu tiên vẫn là tướng quân Thiên Ngưu Vệ của bộ hạ, sau mới là thượng cấp của Lý thị vệ.

Võ Tắc Thiên trầm tư một lát, gật gật đầu:

- Tin rằng Võ tướng quân sẽ không khiến trẫm thất vọng.

Thái Bình công chúa hôm nay hai lần tranh đấu với Thượng Quan Uyển Nhi đều thất bại, thực sự khiến nàng vô cùng căm tức, đồng thời cũng khiến nàng cảnh giác, mẫu thân trước nay đều không để nàng mất thể diện, đây chỉ có thể nói là mẫu thân quyết tâm phải hiểu rõ bí mật của đất hồn thuật.

Thái Bình công chúa liếc nhìn Tiết Hoài Nghĩa ở đằng xa, nàng cảm thấy bản thân không nên vì cái tên kia mà bị chôn cùng.

Lúc này, Lý Trân tiến lên phía trước nói:

- Mời bộ hạ dời bước vào trong phòng, để quan sát vi thần thi triển đất hồn thuật.

Võ Tắc Thiên nhìn thoáng qua Thượng Quan Uyển Nhi và Thái Bình công chúa:

- Hai người các người đi vào cùng ta.

Ba người chậm rãi đi vào trong phòng trên lầu hai, đây là đại sảnh lúc trước Vi Đoàn Nhi bức bách Lý Trân, nơi thi triển pháp thuật ở trong phòng, bọn thị vệ đã bố trí đơn giản xong rồi.

Trên cửa sổ treo một mảnh vải rất dày, khiến cho trong phòng rất tối, góc tường đặt một lư hương, mà giữa phòng thì để một cái giường dùng để ngồi, Võ Du Tự ngồi ngay ngắn ở trên giường.

Bên cạnh giường đặt một quyển trục rất lớn, dường như là một bức họa cuộn tròn, Võ Tắc Thiên đồng thời chú ý đến trên nóc nhà có vô số thanh sắt rất nhỏ, bà không biết mấy thanh sắt đó có tác dụng gì.

Lúc này, trong ngoài phòng đều kéo rèm xuống, khiến cho phòng trở nên tối đen, ba người Võ Tắc Thiên đứng ở cửa, nhìn chăm chú sự biến hoá trong phòng.

Lư hương ở góc phòng bay ra một làn khói nhẹ quấn quanh đầy phòng, Võ Tắc Thiên ngửi ra được một mùi hương kì lạ, Thượng Quan Uyển Nhi lập tức nói bên tai bà:

- Bộ hạ hãy bật miện và mũi lại.

Võ Tắc Thiên lập tức hiểu, dùng khăn lụa che miệng và mũi lại, Thái Bình công chúa ở bên cạnh thì hung hăng trừng mắt nhìn Thượng Quan Uyển Nhi, cũng vội lấy khăn ra.

Ngọn đèn trong phòng càng ngày càng sáng, sương trắng lượn lờ, trong phòng có mùi thuốc lá của các loài cây thuốc, còn có hiệu quả tạo ra sương khói, chỉ nghe thấy tiếng tiên hạc kêu to, mấy tiên hạc chậm rãi bay tới từ góc phòng, Võ Tắc Thiên thấy rõ, đây là mấy con hạc giấy treo trên mấy thanh sắt.

Mặt bà hơi nóng lên, lúc trước bà nhìn thấy tiên hạc, còn tưởng rằng tiên nhân đến, nhưng đây rõ ràng là hạc giấy, sao lúc ấy mình lại không nhận ra được?

Trong đám tiên hạc, một thần tiên tiên phong đạo cốt phiêu nhiên xuất hiện, nhìn kĩ cũng chỉ là một bức hoạ trên thanh sắt, trong phòng truyền đến tiếng tiên ông:

- Để Võ tướng quân đợi lâu rồi.

Giọng nói mơ hồ, giống hệt như tiếng từ xa vọng lại, chỉ thấy Võ Du Tự cúi người quỳ xuống:

- Đệ tử đã có lòng muốn tu tiên lâu rồi, khẩn cầu tiên trưởng chỉ ra chỗ sai của đệ tử.

Tiên ông cười ha hả:

- Võ tướng quân mời cùng đi du ngoạn tiên sơn với ta.

Chỉ thấy quyển trục ở trên tường từ từ mở ra, một bức tranh tiên sơn chậm rãi xuất hiện, mây mù mờ ảo, chốn tiên sơn nơi nơi, quyển trục cũng rất đặc biệt, một vài bức tiên cảnh tự nhiên thay đổi, dường như từ xa đến gần, đây là do Lý Trân dùng nguyên lý ảnh động.

Tiên hạc bay qua trước vải vẽ, lão tiên nhân lại bay tới, chỉ nghe thấy giọng của y ngân nga cười:

- Võ tướng quân, ở tiên sơn một ngày, dưới nhân gian chính là trăm năm, còn muốn quay về không?

Võ Du Tự kích động hoa tay múa chân, la lớn:

- Đệ tử nguyện đi theo tiên sư, không muốn quay về nhân gian nữa.

Lúc này Võ Tắc Thiên vô cùng kinh hãi, bà nhớ tới lúc trước mình không phải như vậy, dưới sự dẫn dắt của một lão thần tiên, đi khắp Bồng Lai, còn gặp được người chồng đã thành tiên ở Bồng Lai, hoá ra lại là một cảnh tượng vụng về như vậy.

Bà hiểu được là do thuốc khiến cho Võ Du Tự sinh ra ảo giác, biến tất cả thành sự thực, Võ Tắc Thiên rốt cục không khống chế được lửa giận trong lòng, hừ một tiếng thật lớn, xoay người đi ra ngoài.

Thượng Quan Uyển Nhi lệnh cho Lý Trân dừng lại, nàng cũng đi theo ra ngoài, không bao lâu, Lý Trân đỡ Võ Du Tự thần trí mơ hồ đi ra, Võ Du Tự vô cùng kích động, tiến lên quỳ lạy nói:

- Bệ hạ, vi thần nguyện xuất gia làm sư, tìm kiếm thuật tu tiên, khẩn cầu bệ hạ cho thần từ quan, để vi thần rời đi.

Võ Tắc Thiên nhìn chăm chú Võ Du Tự một lúc lâu sau, thấy hắn vẫn sa vào cái gọi là tiên cảnh như cũ, cái này giống hệt mình lúc đó, trên mặt bà lúc đỏ lúc trắng, trong lòng xấu hổ không chịu nổi, thét ra một tiếng:

- Hồi cung.

Bà xoay người đi xuống lầu, mấy cung nữ và thái giám vội vàng đi theo sau bà, Thái Bình công chúa không nói được một lời, đi theo bên cạnh mẫu thân, Thượng Quan Uyển Nhi quăng một ánh mắt tán thưởng về phía Lý Trân, nàng cũng không nhiều lời, đi theo Võ Tắc Thiên rời khỏi.

Lúc này, Tiết Hoài Nghĩa đi lên phía trước lạnh lùng nói với Lý Trân:

- Ta nhắc nhở ngươi, người đối nghịch với Tiết Hoài Nghĩa ta, sẽ không có ai có kết cục tốt, nếu như ngươi khẳng khái không chịu giác ngộ, ta sẽ đích thân cắt đầu chó của ngươi.

Lý Trân lại không nói lời nào, không tỏ bất cứ thái độ gì, Tiết Hoài Nghĩa hung ác nhìn chằm chằm Lý Trân một lúc, xoay người vung tay áo rời đi.

Tận đến lúc mọi người đi xa, Lý Trân mới thoáng nhẹ nhàng thở ra, lần này tuy rằng chuẩn bị gấp gáp, nhưng hiệu quả tốt hơn so với lần ở Đăng Phong huyện, chỉ có điều khiến cho Võ Du Tự chịu khổ rồi, y phải nghỉ ngơi ba bốn ngày mới có thể khôi phục bình thường.

...

Trong ngự thư phòng, Võ Tắc Thiên trầm tư nhắm mắt, bà dường như đang đưa ra một quyết định gian nan, mà Thượng Quan Uyển Nhi vẻ mặt căng thẳng đứng ở bên cạnh, gắt gao mím chặt môi, nàng muốn nói một vài lý do nữa, nhưng môi nàng chỉ giật giật lại không thể nói ra được.

- Người cảm thấy hần thật sự có thể sao?

Võ Tắc Thiên rốt cục mở miệng, mang theo chút hoài nghi nói:

- Hần không có kinh nghiệm, không có sự từng trải, có lẽ cưỡi ngựa bắn cung không tệ, nhưng chuyện này hoàn toàn không quan trọng.

Võ Tắc Thiên ánh mắt lợi hại chăm chú nhìn Thượng Quan Uyển Nhi:

- Người cảm thấy hần thật sự có thể đảm nhiệm chức vị kia sao?

- Uyển Nhi biết kinh nghiệm và lý lịch của hần có chút kém, nhưng Uyển Nhi tin rằng, hần chính là một thủ lĩnh xuất sắc, hần có năng lực làm được như vậy.

- Biểu hiện của hần hôm nay rất tốt, trẫm không phải nói đến việc hần vạch trần dốt hèn thuật mà là chuyện khác, người hiểu ý của trẫm không.

- Uyển Nhi hiểu.

Võ Tắc Thiên đứng dậy khoanh tay đi vài bước, trầm tư rất lâu mới nói:

- Lệnh Nguyệt đã đề cử một người, mà người còn lại trẫm vốn định để Lương Vương đề cử, tuy nhiên người đã cố gắng đề cử tài năng của hần, trẫm cũng có thể suy xét, cứ vậy đi. Trẫm suy nghĩ thêm, hai ngày nữa sẽ cho người câu trả lời.

- Đa tạ bệ hạ, Uyển Nhi cáo lui trước.

- Đi đi.

Thượng Quan Uyển Nhi đi tới cửa, Võ Tắc Thiên lại gọi nàng lại:

- Còn việc Phật Quang các cháy, người đi báo với Võ Du Tự, trẫm không muốn truy cứu nữa, bảo y dừng lại việc điều tra.

- Uyển Nhi tuân chỉ.

Thượng Quan Uyển Nhi thi lễ, xoay người bước nhanh rời đi, trong phòng chỉ còn lại một mình Võ Tắc Thiên, mặt bà trầm xuống, hừ một tiếng nói:

- Người đâu.

Cửa mở, nội thị Cao Diên Phúc đi đến, đứng nghiêm, Võ Tắc Thiên lạnh lùng nói:

- Người đi nói với Tiết Hoài Nghĩa, bảo hần rút về chùa Bạch Mã, khi nào Phật Quang các xây lại xong, thì hần mới được quay về.

- Lão nô tuân chỉ.

Cao Diên Phúc bước nhanh ra, Võ Tắc Thiên lại chậm chậm ngồi xuống, mở một quyển tấu ra, trong đầu vẫn đang suy nghĩ đến việc Vi Thập Phương, đây chẳng qua chỉ dùng mảnh khoé đơn giản để lừa gạt thế nhân hay sao.

...

Tuy rằng vạch trần thành công mảnh khoé bíp người của Vi Thập Phương, nhưng chuyện của Lý Trân vẫn chưa kết thúc, hắn còn phải viết một phần báo cáo kể lại tỉ mỉ hành trình đi Tung Sơn, còn về cái chết của Vi Thập Phương, đây cũng là một việc khó giải thích.

Trong phòng, Lý Trân đang cầm bút viết báo cáo, lúc thì dừng lại trầm tư một lát, rồi lại cúi đầu tiếp tục viết, kể lại tỉ mỉ quá trình Vi Thập Phương chết một lần.

Đương nhiên, giấu đi quá trình hắn cứu Vương Khinh Ngữ, và quan hệ giữa hắn và Vương Khinh Ngữ, điều này hắn cho rằng không quan trọng.

Lúc này, cửa mở, Lý Trân nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, vừa quay đầu lại, là một tiểu thái giám, hắn còn tưởng rằng là Cao Lực Sĩ, nhìn kĩ lại phát hiện không phải, là một tiểu thái giám xa lạ.

- Cao phủ quân dặn nô tài mang cái này đến cho ngài.

Tiểu thái giám nhút nhát đưa một tờ giấy ra.

- Đa tạ.

Lý Trân nhận lấy tờ giấy, lấy ra một đồng tiền vàng Thổ Hỏa La cười đưa cho nó:

- Cái này cho người.

- Đa tạ.

Tiểu thái giám vô cùng vui vẻ, nắm chặt tiền vàng, xoay người chạy như bay.

Lý Trân mở tờ giấy của Cao Diên Phúc ra, trên giấy chỉ viết một câu:

- Giữa trưa đến phủ của ta.

...

Cao Diên Phúc có thói quen ngủ trưa, gần như mỗi ngày giữa trưa đều phải quay về phủ ngủ một chút, cho dù là lúc bận rộn chuẩn bị sinh thần cho Võ Tắc Thiên, ông cũng sẽ ngủ trưa ở trong cung.

Nhưng hôm nay, Cao Diên Phúc lại phá lệ không nghỉ trưa, mà tiếp kiến Lý Trân ở thư phòng của mình.

- Gần đây quá bận rộn.

Cao Diên Phúc cười nói:

- Sinh thần của Thánh Thượng lại sắp đến, không đến một tháng nữa, cho dù Thánh Thượng yêu cầu tiết kiệm, nhưng nhiều chuyện như vậy, một chuyện cũng không thể thiếu, lại khiến ta bận rộn đến hỏng rồi.

Ngày sinh thực sự của Võ Tắc Thiên là ngày hai mươi ba tháng giêng, Lý Trân cũng mới nhớ đến, sắp đến năm mới, hắn vẫn chưa thương lượng với A Tỷ xem bọn họ chúc mừng năm mới đầu tiên kể từ sau khi đến Lạc Dương thế nào.

Cao Diên Phúc phát hiện Lý Trân hơi thất thần, liền cười cười nói:

- Người biết vì sao ta lại tìm người không?

Lý Trân lấy lại tinh thần, áy náy nói:

- Vãn bối không biết.

- Thật ra cũng không có chuyện lớn gì, sau khi người được điều làm thiếp thân thị vệ của Thánh Thượng ta vẫn chưa có lần nào nói chuyện với người, ta cảm thấy hình như người không rõ một chuyện ở trong cung.

- Ý của Phủ quân muốn nói là gì?

- Một ít quan hệ, giống như quyền lực của Vi Đoàn Nhi, giống như người đối đầu với Thượng Quan xá nhân, hay như mạng lưới quan trường của Tiết Hoài Nghĩa, người hiểu được ý của ta không?

Lý Trân im lặng, hắn hơi hiểu một chút ám hiệu của Cao Diên Phúc rồi.

Cao Diên Phúc nhìn chăm chú hắn một lúc, lại cười ôn hoà:

- Người không cần khấn trương, đến nay người vẫn làm rất tốt, ta chỉ muốn nhắc nhở người một chút, có một số việc không nên chỉ nhìn ở bề ngoài.

- Phủ quân xin cứ nói tiếp, văn bối xin chăm chú lắng nghe.

Cao Diên Phúc trầm ngâm một chút hỏi:

- Người có biết vì sao Thượng Quan Uyển Nhi nóng lòng xuống tay với Vi Thập Phương hay không?

138. Chương 138: Chủ Mưu Tuấn Thần

- Chẳng lẽ nàng không phải vì lật đổ Tiết Hoài Nghĩa hay sao?

Lý Trân cảm thấy mấy câu hỏi này của Cao Diên Phúc rất kì lạ.

- Đúng vậy, đúng là vì Tiết Hoài Nghĩa, nhưng Vi Thập Phương bị giết, người lại vạch trần mảnh khoé lừa người, Tiết Hoài Nghĩa sẽ bị tổn hại gì? Chỉ bị đuổi về chùa Bạch Mã mà thôi, nếu ta đoán không lầm, nhiều nhất bốn năm ngày sau, Thánh Thượng sẽ lại phái người đi đón y quay về.

Cao Diên Phúc nâng chén trà lên, nhìn Lý Trân đầy thâm ý:

- Kết quả này ta đương nhiên biết, Thượng Quan Uyển Nhi đương nhiên cũng biết, chẳng lẽ nàng làm nhiều chuyện như vậy chỉ để làm nhục Tiết Hoài Nghĩa một chút thôi sao?

Lý Trân trầm mặc, hần hơi hơi hiểu được ý tứ của Cao Diên Phúc, giống như việc hần phát hiện ra Vi Thập Phương giấu khối giáp, Thượng Quan Uyển Nhi lại qua loa sơ sài, không hề để trong lòng, cũng là bởi vì nàng biết rằng vẫn không lật đổ được Tiết Hoài Nghĩa.

Lý Trân trầm tư một lát lại hỏi:

- Tuy rằng vẫn chưa thể lật đổ được Tiết Hoài Nghĩa, nhưng ít ra có thể làm giảm đi sự tín nhiệm của Thánh Thượng với Tiết Hoài Nghĩa, chẳng lẽ phủ quân cho rằng chuyện Vi Thập Phương không hề có bất cứ ảnh hưởng gì tới Tiết Hoài Nghĩa sao?

- Không tôi.

Cao Diên Phúc khen ngợi nói:

- Người bắt đầu có cách nghĩ của bản thân mình rồi, sẽ không bị cách nghĩ của ta dẫn đường, tiến bộ rất nhanh, quả thật như thế, Thánh Thượng đối với Tiết Hoài Nghĩa vô cùng thất vọng, chuyện Vi Thập Phương hoàn toàn làm mất sự tín nhiệm của Thánh Thượng đối với y, nhưng mục đích Thượng Quan Uyển Nhi điều tra Vi Thập Phương không chỉ có như thế.

- Nàng có mục đích khác?

Lý Trân nghi hoặc nhìn về phía Cao Diên Phúc, Cao Diên Phúc chỉ chỉ vào đầu mình, khẽ cười nói với Lý Trân:

- Suy nghĩ kĩ những chuyện xảy ra ngày hôm nay, tin rằng người sẽ phát hiện ra một chút manh mối.

...

Lý Trân bụng đầy nghi hoặc đi khỏi cửa lớn Cao phủ, hôm nay dường như Cao Diên Phúc muốn nói gì đó với hần, nhưng cuối cùng lại dừng lại không nói, khiến cho hần không hiểu ra làm sao.

Đương nhiên, có một số lời không cần phải nói rõ, nhưng giống như thế này một chút manh mối cũng không cho, lại bắt mình tự suy đoán, thiên tài mới đoán ra được.

- Lão Lý.

Vừa đi vào Tích Thiện phường, hần liền nghe thấy một giọng nói quen thuộc, vừa quay đầu, chỉ thấy Tửu Chí và Tiểu Tế đứng bên cạnh cửa lớn đang vẫy vẫy hần, hai người đều mặc trường bào bình dân, trên mặt vô cùng vui vẻ, tràn ngập nụ cười tự tin.

Thắc mắc trong lòng Lý Trân bị vẻ tươi cười của bọn họ quét sạch rồi, hần đi đến đánh mỗi người một quyền, rồi cười mắng Tửu Chí:

- Ta về sắp được một ngày rồi, tên mập mập chết tiệt nhà ngươi bây giờ mới đến gặp ta?

Tửu Chí vẻ mặt uỷ khuất:

- Đi đâu tìm người a.

Tiểu Tế rất chân thành nói:

- Đệ với anh Mập tìm huynh khắp nơi, sau đó lại nghe nói huynh được Cao phủ quân mời đi rồi, chúng ta mới ở chỗ này đợi huynh.

Lý Trân nhớ tới bản thân mình bận rộn một ngày, quả thật không thể trách bọn họ không đến tìm mình, hần lại vỗ vỗ bờ vai của Tửu Chí cười nói:

- Có phải định mời ta đi uống một chén hay không?

- Còn phải nói nữa sao? Đi Túc Hương cư thế nào, gần đây nhất, rượu và thức ăn cũng ngon.

- Tiểu tử ngươi bây giờ còn quen thuộc Lạc Dương hơn ta rồi, được rồi, ta đi với ngươi là được.

Ba người cười cười nói nói, đi tới Túc Hương cư ở gần Tích Thiện phường nhất, đây là một tửu quán có chút danh tiếng ở Trường An, cách cầu Thiên Tân tương đối gần, giữa trưa đều có một số lượng lớn thị vệ hoàng cung và quan viên tới đây uống rượu ăn cơm, khiến cho tửu quán kinh doanh vô cùng tốt.

Bọn họ vừa mới đến cửa tửu quán, một tiểu nhị liền chạy ra đón chào:

- Hoá ra là Tửu gia, hai vị này hần là bằng hữu của Tửu gia đi.

- Chỗ gần cửa sổ lầu hai có còn hay không?

- Thật may, có một vị khách vừa đi, ba vị mời đi theo ta.

Ba người đi lên lầu hai, tìm được một vị trí gần cửa sổ, vừa ngồi xuống, mấy thị vệ liền tới kéo Tửu Chí qua uống rượu, Tửu Chí đi qua đó uống mấy chén, người đầy mùi rượu mới quay về.

- Lão mập, quan hệ của ngươi rất tốt.

Lý Trân cười nói.

Tửu Chí hơi ngượng ngừng gãi đầu:

- Thật ra cũng không có gì, mỗi thị vệ đều có một cái vòng, ta vừa hay đi vào mấy vòng tròn của đám thị vệ, kết quả chậm rãi nổi danh.

Lý Trân chưa từng nghe nói thị vệ có vòng tròn, hần có chút hứng thú hỏi:

- Có những vòng tròn nào?

- Cái này hơi phức tạp, rất nhiều vòng tròn mà đi nhầm thì sẽ vô cùng phức tạp, giống như hoàng tộc có vòng tròn tôn thất, Võ thị có vòng tân quý, giới quý tộc Quan Lũng có vòng tròn, sĩ tộc Quan Tây có vòng tròn, vòng tròn sĩ tộc Sơn Đông, còn có vòng Lũng Hữu, vòng Kinh Sở, vòng Ba Thục, vòng Ngô Việt, còn có phái Lạc Dương, phái Trường An, dù sao tất cả lớn nhỏ có mười mấy cái vòng tròn gì đó.

Lý Trân gật gật đầu, giống như Trương Hi đã từng nói, y nói mình thuộc hội Lạc Dương, lúc ấy mình cũng không để trong lòng.

- Vậy bây giờ ngươi thuộc vòng tròn nào?

Lý Trân cười hỏi.

Tiểu Tế bên cạnh cười nói:

- Đệ biết, anh Mập bây giờ đang kết rất nhiều bạn ở vòng Lũng Hữu và vòng Lạc Dương, đây cũng là hai vòng tập trung nhiều thị vệ nhất.

- Cũng chỉ là bạn bè cùng nhau uống rượu ăn thịt thôi, nhưng lại có thể nghe ngóng được rất nhiều tin tức.

Nói đến đây, Tửu Chí vẽ mặt thần bí, hạ thấp giọng hỏi:

- Lão Lý, nghe nói người sắp thăng chức phải không?

Lý Trân ngẩn ra, sao mình lại không biết? Hắn nhướn mày:

- Người nghe ai nói?

- Tất cả mọi người đều nói như vậy, nói người đẹp Thượng Quan vô cùng yêu thích người, thăng quan chỉ là việc ngày một ngày hai thôi.

Lý Trân nhìn nụ cười cổ quái của Tửu Chí, mắt hí loé ra một tia sáng mờ ám, hắn bỗng nhiên hiểu được ý tứ của tên mập mập chết tiệt này, chỉ sợ tên kia cho rằng mình là...của Thượng Quan Uyển Nhi.

Lý Trân cũng lười giải thích với y, tiểu nhị bưng thức ăn và rượu tới, Tiểu Tế vội vàng rót đầy chén cho Lý Trân và Tửu Chí, nó cũng rất tò mò hỏi:

- Trân ca, huynh thật sự sắp thăng chức sao?

Lý Trân uống một ngụm rượu, chậm rì rì nói:

- Ta mới làm thị vệ có ba tháng, đệ cảm thấy ta sẽ được thăng chức sao?

Mũi của Tửu Chí phun ra hơi lạnh, vẽ mặt khinh thường nói:

- Đầu năm nay vẫn còn có người lấy lý lịch ra để nói chuyện, cái tên Tiết hoà thượng ngày hôm trước còn mua bán thuốc giả ở đầu đường, không phải hôm sau liền được phong là Lương quốc công hay sao, tướng quân Hữu Vệ, lý lịch của y rất tốt sao?

Cái tên Vi yêu đạo kia cũng chỉ thể hiện chút mảnh khoẻ bịp người, lập tức được phong làm Tế tướng, hắn có bao nhiêu kinh nghiệm? Còn có đám con cháu Võ thị, một đám được phong làm Vương phong làm tướng quân, người nào không phải là sau một đêm xảy ra kì tích, có ai có kinh nghiệm sao?

- Lão Lý à, nghe nói lần trước người cứu mạng Thượng Quan xá nhân, cuối cùng lại vẫn chỉ là một thị vệ nho nhỏ, ta chỉ có thể nói người quá vô năng rồi.

Tuy rằng lời nói của Tửu Chí khá qua loa, nhưng đạo lí lại không hề qua loa, Lý Trân không thể không thừa nhận y nói rất có lý, kinh nghiệm chỉ là một cái khổ trong quan trường, ai ai cũng lấy nó ra để nói chuyện, nhưng trên thực tế, nó không phải là thứ quan trọng nhất.

Tiểu Tế ở bên cạnh mình cũng thấp giọng nói:

- Trân ca, sự phụ đệ hôm qua cũng nhắc đến huynh, huynh có muốn nghe không?

- Thẩm ngự y nói như thế nào?

- Sự phụ đệ nói, huynh đã rơi vào giữa đàn cá mập, huynh hoặc là giết chết cá mập tìm đường sống hoặc là bị cá mập ăn luôn.

Lý Trân không phản bác được, những câu nói này của Thẩm Nam Mậu vô cùng sắc bén.

...

Tiết Hoài Nghĩa tuy rằng bị đuổi khỏi hoàng cung, nhưng không quay về chùa Bạch Mã ngay, mà lại đi tới quý phủ của Lai Tuấn Thân, Lai Tuấn Thân là đồng minh trung thành nhất của y, cũng là quân sư của y.

Trong thư phòng, Tiết Hoài Nghĩa một hơi uống cạn sạch chén rượu, trợn trừng con mắt đầy tơ máu nói:

- Một ngày nào đó, ta sẽ chém nữ nhân kia thành trăm ngàn mảnh.

Lai Tuấn Thần lại rót đầy rượu cười nói với y:

- Nghe nói đại tướng quân có một thủ đoạn đối với nữ nhân, ngay cả Vi Đoàn Nhi cũng từng là người của đại tướng quân, đại tướng quân trực tiếp thu phục nàng trên giường là được rồi, sao phải hận thấu xương như vậy?

- Nàng khác với Vi Đoàn Nhi, trong mắt nữ nhân này chỉ có quyền lực, chỉ dựa vào tình dục nam nữ không thể chinh phục được nàng, hơn nữa nàng ta cũng không cho ta cơ hội, đối phó với nàng, chỉ có thể giết chết nàng ta mới là một kế sách vẹn toàn.

Lai Tuấn Thần là một người rất không thành thật, gã nhận ra Tiết Hoài Nghĩa động sát khí với Thượng Quan Uyển Nhi, e sợ y cũng kéo mình vào, vội vàng chuyển chủ đề khác:

- Thái Bình công chúa không phải đồng ý với đại tướng quân, giúp đại tướng quân trong vụ án Vi Thập Phương hay sao? Sao vẫn bị Thượng Quan Uyển Nhi đánh trúng vậy?

Nhắc tới Thái Bình công chúa, trong lòng Tiết Hoài Nghĩa càng thêm phần hận:

- Đừng nhắc đến nữ nhân kia, thiết thời cho ta trước đây còn giúp nàng nhiều như vậy, giúp tâm phúc của nàng trà trộn vào nội thị vệ, nhưng nàng đáp lại ta thế nào đây? Ta bảo nàng giết chết Lý Trân, nhưng kết quả thì sao? Hôm nay ta xem như đã hiểu rõ.

Lai Tuấn Thần cười nói:

- Ty chức lại cảm thấy nàng đã dùng hết sức lực đối phó với Lý Trân rồi, dù sao Lý Trân cũng chỉ là một nhân vật nhỏ nhỏ, nàng cũng không cần phải vì một nhân vật nhỏ nhỏ mà đắc tội với đại tướng quân, chỉ có điều Lý Trân này vô cùng thông minh, ty chức hiểu rõ người này, muốn giết hắn cũng không phải dễ dàng, tuy nhiên đại tướng quân nói nàng không có thành ý cũng không sai.

- Thông minh cái chó má gì, một con kiến thôi mà, một đầu ngón tay của ta là có thể bóp chết hắn.

Tiết Hoài Nghĩa tạm thời không có hứng thú với Lý Trân, lại hỏi tiếp:

- Vì sao ngươi nói nàng không có thành ý?

Tiết Hoài Nghĩa trừng hai con mắt to như mắt bò, hung tợn nhìn chằm chằm Lai Tuấn Thần, khiến trong lòng Lai Tuấn Thần sinh ra một loại chán ghét không nói được, nếu không phải Thánh Thượng sủng ái tên hoà thượng giả này, gã sớm đã dùng côn đánh đuổi ra rồi.

Gã cố nén sự không vui trong lòng nói:

- Thái Bình công chúa vốn chỉ quan tâm đến lợi ích, đối với việc có lợi ình, nàng tuyệt đối sẽ không bỏ qua, chuyện gây bất lợi cho nàng, nàng sẽ trốn nhanh hơn bất kì ai, nếu chuyện của Vi Thập Phương không giấu diếm được, nàng đương nhiên sẽ không tiếp tục vờn người ra hứng nữa.

- Nói như vậy, sáng nay nàng bắt ngờ ra mặt, ta hẳn nên mang ơn nàng sao?

Tiết Hoài Nghĩa nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Lai Tuấn Thần lắc lắc đầu:

- Tuy rằng sáng hôm nay ty chức không có mặt, nhưng ty chức có thể đoán được, nàng hôm nay tiến cung tuyệt đối không phải chỉ vì giúp đỡ đại tướng quân.

- Ngươi nói không sai chút nào.

Tiết Hoài Nghĩa nhớ đến chuyện Thái Bình công chúa đề xuất xin được điều tra vụ án cháy lầu các, hiển nhiên muốn nhân cơ hội chiếm quyền, chứ không phải vì giúp mình, lúc này, trong lòng hắn vô cùng thất vọng và oán hận Thái Bình công chúa.

- Vậy theo ý kiến của ngươi, bây giờ ta nên làm gì?

Lai Tuấn Thần tuy rằng chán ghét sự ngu xuẩn của Tiết Hoài Nghĩa, nhưng gã vẫn còn lợi dụng được sự ảnh hưởng của Tiết Hoài Nghĩa đối với Thành Thượng, giành lợi ích lớn nhất cho bản thân mình.

Gã trầm tư chốc lát nói:

- Thái Bình công chúa và Thượng Quan Uyển Nhi là đối thủ trời sinh, ta đề nghị đại tướng quân tạm thời ít xuất hiện, sau đó tìm trăm phương nghìn kế khơi mào cuộc chiến giữa Thượng Quan Uyển Nhi và Thái Bình công chúa, chúng ta có thể mưu lợi từ trong đó.

Tiết Hoài Nghĩa vui vẻ gật đầu:

- Người nói không sai, vậy chuyện này cứ giao cho người, nếu người có thể thay ta làm tốt chuyện này, ta hứa với người sau này người sẽ là Bình Chương Sứ.

Lai Tuấn Thần mừng rỡ:

- Đại tướng quân, chúng ta một lời đã định.

Tiết Hoài Nghĩa nheo mắt lại cười nói:

- Tuyệt không nói chơi.

Tiết Hoài Nghĩa không ở lại phủ Lai Tuấn Thần nữa, y uống vài chén rượu, liền rời khỏi Lạc Dương vội vàng đi về hướng chùa Bạch Mã.

Lai Tuấn Thần nhìn Tiết Hoài Nghĩa đi xa, bây giờ trong lòng gã vô cùng chờ mong, phong làm Bình Chương Sứ, trở thành tướng quốc, chưởng quân thiên hạ, đây là tâm nguyện gã thiết tha mơ ước nhiều năm.

139. Chương 139: Nhà Có Chuyện Xấu

Chiều Lý Trân không có chuyện gì, hần liền quay về Phúc Thiện phường, hần đã hơn mười ngày chưa quay về nhà, cũng không biết bây giờ đại tỷ thế nào?

Lý Trân gõ cửa nửa ngày, lại không có ai mở cửa, bất đắc dĩ, Lý Trân chỉ đành đi vòng sang quán rượu ở nam thành.

Còn năm ngày nữa là đến năm mới, trong thành nam người chen chúc như thủy triều, trên cơ bản đều là dân chúng bình thường đến mua hàng tết, tiểu thương nhập hàng cũng không ít, mang theo hàng hoá, xe bò, xe lộc chất đầy đường, khiến cho trong thành nam vô cùng đông đúc chật chội.

Trên đường rượu cũng đông đúc người như nêm, gần năm mới, nhà nào cũng phải chuẩn bị một số lượng lớn rượu, khiến cho quán rượu nào kinh doanh cũng vô cùng thịnh vượng, trước cửa lớn Nhã Sĩ quân chen chúc mấy trăm người, ngoài cửa lớn, trong tiệm ăn đều chen chúc người mua rượu, căn bản không có chỗ để chen vào.

Quần sự A Tài bện đến mức chân không chạm đất, chỉ huy bọn tiểu nhị đem rượu ra, Lý Trân tìm một vòng trước cửa, nhưng lại không tìm thấy bóng dáng của đại tỷ.

- A Tài.

Lý Trân trong tiếng ồn ào khản cả giọng hỏi:

- Có nhìn thấy đại tỷ của ta không?

Vừa dứt lời, hần liền cảm thấy gáy bị đập một cái, lại là cảm giác quen thuộc này, hần ôm đầu chậm rãi xoay người, chỉ thấy đại tỷ của hần chống nạnh đứng đằng sau mình, mày liễu dựng đứng, trong tay cầm một cái hồ lô rượu rồng.

Vẻ mặt hung ác của nàng khiến cho Lý Trân nhớ tới lúc nhỏ hần qua đêm ở ngoài không về, đại tỷ của hần chuẩn bị gây đánh hần, chính là bộ dạng bây giờ.

- A Tỷ, tỷ chắc sẽ không lại muốn véo tai ta chứ.

Lý Trân chú ý tới tay của đại tể bắt đầu đưa lên, trong lòng lập tức cảnh giác.

Lý Tuyền quả thật muốn véo tai hắn, may mà Lý Trân nhắc nhở, nàng mới nhớ tới mình cam đoan không đánh hắn nữa, nhưng mà cam đoan thì cam đoan, tiểu tử này quả thực khiến nàng tức giận.

- Tiểu tử thôi, rõ ràng hôm qua đã về, vì sao tối hôm qua không về nhà?

- A Tể, tối hôm qua đệ trực ở trong cung có được không, gần như cả đêm không ngủ, sáng lại còn phải viết báo cáo, trưa thì bị Cao phủ quân kêu đi, tể không thấy trong mắt đệ đều là tơ máu à?

Hắn dí sát mặt vào, chỉ vào hai mắt mình cười hì hì nói:

- Có nhìn thấy không, mắt đầy tơ máu, giống hệt con thỏ.

Giống hệt con thỏ là câu mà tể đệ hai người bọn họ lúc nhỏ thường hay đùa, Lý Tuyền thường cười nhạo đệ đệ chạy trốn còn nhanh hơn thỏ, làm việc giống thỏ không đầu không đuôi, ăn cơm giống thỏ thích ăn cà rốt, hơn nữa đệ đệ lại còn sinh năm thỏ.

Nghe được câu nói quen thuộc này, trong lòng Lý Tuyền lập tức ảm áp, một chút tức giận trong lòng liền tan thành mây khói, nàng cười gõ đầu hắn một cái.

- Đi về ngủ trước đi, đại tể chút nữa sẽ xử lý đệ.

- Đại tể, trong nhà không có người.

Lý Tuyền nhướn mày:

- Tể phu của đệ ở nhà mà, hôm nay chàng nói không khoẻ, xin nghỉ phép một ngày ở nhà nghỉ ngơi, Tiểu Liên cũng ở nhà, nàng không mở cửa cho đệ sao?

Trong lòng Lý Trân cũng cảm thấy hơi kì quái, cửa lớn không khoá, chứng tỏ trong nhà có người, nhưng hắn gõ cửa một lúc lâu, lại không có người đáp lại, chẳng lẽ tể phu đang ngủ?

Lý Trân gãi đầu:

- Đệ chính là đến để chào hỏi A Tể trước, nếu không thì đệ lại đi gõ cửa tiếp.

Lúc này, Lý Tuyền chợt nghĩ đến một chuyện, vội vàng kéo hắn qua một bên, thấp giọng nói:

- Mấy hôm trước có một thương nhân từ Trương Dịch tới cho tể biết một tin tức....

Nghe được là từ Trương Dịch đến, Lý Trân lại nhớ tới Khang Tư Tư, cũng không biết bây giờ nàng thế nào? Còn có Khang Đại Tráng, từ lúc chia tay không còn tin tức của y, tiểu tử này rốt cuộc có muốn đến Lạc Dương hay không?

Lý Tuyền thật sự rất hiểu đệ đệ của mình, thấy hắn lại thất thần, liền dùng hồ lô rượu gõ đầu hắn một cái:

- Chú tâm nghe.

- Vâng, A Tể nói tiếp đi.

- Thương nhân này năm trước mua một trang viên ở Linh Châu, nhưng bởi vì y không phải người Đại Đường, khế đất bị quan phủ giữ lại, một năm vẫn chưa làm xong, bây giờ y cũng không muốn nữa rồi, tính định chuyển nhượng với giá rẻ hơn giá gốc ba phần, khoảng năm mươi khoảnh đất, tể muốn mua lại trồng bò đào.

- Chờ một chút.

Lý Trân vội vàng cắt ngang lời nói của đại tể:

- A Tể, tể đã đi xem hay chưa, làm sao tể biết nơi đó có thể trồng bò đào? Đừng giống như lần trước ham rẻ mà mua quán rượu.

Lý Tuyền cười nói:

- Tỷ đương nhiên sẽ không lỗ mãng mà mua, dù sao giá không phải rẻ, lần trước không phải đệ kiếm được một bí kíp ở Cao Xương sao? Tỷ vẫn luôn nghiên cứu nó, trên đó viết rất rõ ràng, khí hậu Linh Châu thích hợp trồng bồ đào, ánh sáng tốt, nguồn nước đủ, lại là đất phù sa.

- Tỷ định mua một mảnh đất ở Linh Châu, đúng lúc thương nhân kia nói đến chuyện này, tỷ định sang năm đi Linh Châu một chuyến, tận mắt nhìn toà trang viên kia.

- Vậy A Tỷ cần đệ làm gì?

Lý Tuyền cười tủm tỉm nói:

- Đệ giúp tỷ hồi lộ quan phủ một chút, tỷ sợ lúc chuyển nhượng khế đất lại xảy ra vấn đề ở chỗ quan phủ, bởi vì chủ nhân của toà trang viên kia đã đi rồi, giao dịch của bọn họ đã hoàn thành, nhưng khế đất vẫn chưa sang tên, chuyện này nhất định không được.

Lý Trân gật gật đầu:

- Đệ biết rồi, đệ sẽ thăm dò một chút.

Lý Tuyền yêu thương xoa xoa tóc đệ đệ:

- Mau về ngủ đi. Tối A Tỷ về sẽ mang theo thức ăn ngon cho đệ.

- A Tỷ, vậy đệ đi trước.

Lý Trân xoay mình lên ngựa, phất phất tay với đại tỷ, giục ngựa chậm rãi rời đi, Lý Tuyền nhìn đệ đệ đi xa, lúc này, Vương đại chương quỹ từ bên trái tữu quan đi tới:

- Lý Đông chủ, vị kia chắc là đệ đệ của người hả.

- Chính là nó, đệ đệ của ta không tệ nhỉ.

Lý Tuyền rất đắc ý cười nói:

- Bộ dáng tuần tú lịch sự, sống chung cũng không tệ, sắp tới còn định tham gia Võ Cử.

- Đệ đệ của người quả thực có tiền đồ, không ngờ có tước vị, tất cả mọi người đều khen hấn, Lý Đông chủ thật có phúc.

Lý Tuyền trên mặt tươi cười như hoa, nàng thích nghe người khác khen ngợi đệ đệ của nàng, nàng hàn huyền mấy câu với Vương chương quỹ, xoay người đi vào trong cửa hàng.

Nhưng đi được vài bước, nàng dừng lại, trong lòng lại sinh ra nghi ngờ, trượng phu rõ ràng ở nhà, Tiểu Liên hấn cũng ở nhà, vì sao đệ đệ gõ cửa rất lâu bọn họ lại không mở cửa?

...

Trong thư phòng hậu trạch, nha hoàn Liên Nhi trang điểm đậm ăn mặc diêm dúa, mặc váy lụa tốt nhất mà Lý Tuyền bình thường tiếc không dám mặc, nũng nịu nằm trong lòng ngực chủ nhân Tào Văn, thỉnh thoảng dút một ly rượu bồ đào vào miệng nam nhân ở phía sau.

- Chàng nói xem vừa rồi liệu có phải là đệ đệ của thiếu phụ luống tuổi có chồng kia gõ cửa không?

Tào Văn vùi đầu vào ngửi mùi dầu hoa quế trên tóc nàng, đôi tay tham lam luôn vào sờ soạng trong váy nàng, mê đắm cười nói:

- Nó đi Tung Sơn rồi, sao có thể về nhanh như vậy.

Liên Nhi uống một ngụm rượu, thoải mái nheo mắt lại, cảm giác làm nữ chủ nhân quả thực không tệ, nàng không muốn tiếp tục làm nha hoàn phải nhìn sắc mặt của người khác nữa.

- Tào lang, chàng đã đáp ứng ta, rốt cuộc khi nào mới bỏ thiếu phụ kia, cưới ta vào cửa?

- Yên tâm đi, ta cũng chịu đủ cái mụ vợ già hung ác kia rồi, đợi thi xong khoa cử, ta nhất định sẽ bỏ nàng ta, cho nàng một thân phận.

Trong lòng Tào Văn lại nóng lên, kéo dài thắt váy của nàng, ép nàng lên trên ghế, kéo váy nàng ra, thở hổn hển nói:

- Nàng bây giờ cho ta trước đã.

Nhưng đúng lúc này, cửa thư phòng ầm một tiếng bị đá văng, chỉ thấy Lý Trân mặt giận dữ đứng ngoài cửa, xiết chặt nắm tay, đôi nam nữ ở trong phòng sợ tới mức hét ầm lên.

Chuyện Lý Trân lo lắng nhất rốt cục đã xảy ra, hấn tức giận đến mức trong ngực sắp nổ tung, đại tỷ vất vả làm việc ở bên ngoài, tên khốn khiếp này lại...

Hắn rốt cuộc không khắc chế được cơn giận trong lòng, vọt vào trong phòng, không kìm nổi giận dữ tóm lấy tóc Tào Văn, hung hăng đánh y một quyền.

Tiểu Liên nằm ở dưới đất vội vàng nắm lấy quần áo che đậy kín thân thể nhẵn bóng của mình, vừa lăn vừa bò trốn vào góc tường, sợ tới mức co rúm lại.

Lý Trân thấy nàng cầm váy dài của đại tỷ, lại nghĩ tới nàng vừa rồi muốn Tào Văn bỏ vợ, trong lòng hấn vô cùng phẫn nộ:

- Con tiện nhân này.

Hắn xiết chặt nắm tay đi qua.

- Đứng.

Tào Văn kinh ngạc đến mức ngây người rốt cục kịp phản ứng, y thấy Lý Trân muốn đánh Tiểu Liên, vội vàng bỏ nhào qua, ngăn cản Lý Trân:

- Chuyện này không liên quan gì đến nàng.

Lý Trân nắm lấy cổ Tào Văn nhấc lên, lại ném mạnh y vào tường, hét lớn:

- Người tên mặt người dạ thú khốn kiếp, người xứng đáng với đại tỷ của ta sao?

Tào Văn bị bóp cổ khuôn mặt nghẹn đỏ bừng, mắt y lộ ra tia hung ác, khàn giọng kêu:

- Là do đại tỷ người không sinh được con, nhưng mà ta cần con trai, Tào gia không thể không có người nối dõi được.

Tay Lý Trân thoáng buông lỏng, lại hung hăng tát y một cái mắng:

- Cho nên người thông đồng với nha hoàn, làm chuyện xấu sau lưng đại tỷ, người lại còn nói năng hùng hồn, đổ hết trách nhiệm lên đầu đại tỷ của ta, người còn đáng là nam nhân sao?

Tuy Lý Trân biết đại tỷ cũng có trách nhiệm, cả ngày lo lắng việc buôn bán kiếm tiền, vô hình trung dẫn đến lạnh nhạt với trưởng phu, nhưng đây cũng không thể là lý do để Tào Văn phản bội đại tỷ hấn, y ở bên ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt, đại tỷ đã dễ dàng tha thứ rồi, y thế mà lại còn dám thông đồng với nha hoàn ngay trong nhà.

Tào Văn tự biết mình đuối lí, cúi đầu không dám nói tiếp nữa, Lý Trân nhìn chằm chằm y một lúc lâu, quay đầu chỉ vào Tiểu Liên mắng:

- Cút ra ngoài, người loại đàn bà không biết xấu hổ này.

Tiểu Liên ôm mặt khóc chạy ra ngoài, Lý Trân rốt cục cũng tỉnh táo lại, trong lòng hấn cũng hiểu được, tuy rằng Tào Văn làm ra việc có lỗi với đại tỷ, nhưng có thể là do Tiểu Liên câu dẫn Tào Văn trước.

Lần trước nàng từng câu dẫn mình, nhưng mình lại không quan tâm nàng, nàng ngược lại có ý với Tào Văn, thêm nữa Tào Văn chính là đồ háo sắc, y làm sao có thể cự tuyệt được nữ nhân ti tiện tự dâng đến cửa này đây?

Nhưng cho dù thế nào, chuyện này cũng không thể làm lớn, Lý Trân không hi vọng chỉ vì một nha hoàn mà phá hỏng hôn nhân của đại tỷ.

- Người nói xem bây giờ nên làm gì?

Lý Trân lạnh lùng hỏi.

Tào Văn mặt âm trầm nói:

- Ta muốn cưới Tiểu Liên làm thiếp, nếu nàng không đồng ý vậy thì chia tay đi.

Lửa giận trong lòng Lý Trân bùng phát, tóm lấy vạt áo của Tào Văn, cắn răng nói với y:

- Ta cảnh cáo ngươi, ngươi phải xử lý tốt chuyện này, ta có thể không nói cho đại tỷ biết, nếu không cho dù ngươi có thi đỗ khoa cử, ta cũng sẽ khiến Hoàng đế xoá bỏ công danh của ngươi, không tin ngươi cứ chờ xem.

Nói xong, hấn quăng Tào Văn xuống mặt đất, đứng dậy bước nhanh rời đi, Tào Văn chậm rãi ngồi dậy, ánh mắt lộ ra sự lo lắng, y cái khác không sợ, chỉ sợ sẽ bị Lý Trân huỷ đi tiền đồ công danh, Lý Trân uy hiếp đúng vào điểm yếu của y.

...

Lý Trân quay về phòng của mình, lửa giận trong lòng khó tiêu tan, hấn hung hắng đá giường một cái, lại ngồi trước bàn, càng nghĩ càng giận, hấn lấy bình rượu, chén rượu từ trong tủ ra, rót ỉnh một chén, uống một ngụm, rốt cục áp chế được lửa giận trong lòng.

Từ lần trước Lý Trân phát hiện nha hoàn này có ý đồ xấu, hấn từng nhắc nhở đại tỷ, không ngờ bây giờ thật sự xảy ra chuyện này, hơn nữa đại tỷ cũng có trách nhiệm, tỷ ấy sao có thể để cho đôi cô nam quả nữ này ở nhà một mình.

Cho dù Tào Văn không phải người tốt gì, nhưng tình cảm của đại tỷ đối với y cũng rất sâu, chuyện này còn phải để bọn chúng tự mình giải quyết, mình không thể nhúng tay vào quá nhiều.

Lại nghĩ tới chuyện đại tỷ đến bây giờ vẫn chưa có thai, trở thành tai hoạ ngầm lớn nhất giữa nàng và Tào Văn, sớm hay muộn thì tai hoạ này cũng sẽ bùng phát, Lý Trân lại càng thêm phiền muộn, liên tiếp uống vài chén rượu, bất giác có vài phần cảm giác say, ngã đầu liền ngủ mất.

...

Chạng vạng, Lý Tuyền về nhà, nàng gõ cửa một lúc, không ngờ người mở cửa lại là mẹ chồng của nàng Mạnh thị, trong lòng có chút kì quái hỏi:

- Mẹ, sao mẹ lại ra mở cửa, Tiểu Liên đâu?

Mạnh thị chậm rãi nói:

- Nó đi đến chỗ cô ở Nam Dương, lần trước cô nó viết thư gửi đến, bảo nó đi Hán Trung mừng năm mới, con không biết sao?

- Con không biết.

Trong lòng Lý Tuyền có chút tức giận, lúc trước Tiểu Liên nói với nàng, phụ mẫu của nó đều đã mất, không nơi nương tựa, mình thấy nó đáng thương mới mua nó về, không nghĩ tới nó còn có một cô cô, không ngờ nó lại giấu mình.

- Nó chưa bao giờ nói với con, nó vẫn còn một cô cô, nó không phải là cô nhi hay sao?

Trong mắt Mạnh thị hiện lên chút khản trương, bà muốn che giấu chuyện xấu cho đứa con, vội vàng giải thích:

- Nó từng nói với ta, ta nghĩ con cũng biết, ta liền cho nó chút lộ phí, trưa hôm nay nó đi rồi.

Trong lòng Lý Tuyền thoải mái, khó trách đệ đệ gõ cửa nửa ngày không có ai mở cửa, hoá ra nó đã đi rồi, chỉ có điều nó hấn nên nói với mình một tiếng.

- Vậy khi nào nó trở về ạ?

- Ta cũng không hỏi, chắc qua tết Nguyên Tiêu. Thôi đừng quan tâm đến nó nữa, con ăn cơm chưa? Tẩu quán Tả Ngạn vừa đưa thức ăn tới rồi.

- Dạ! Con tự mình đi, Phật Nô đâu ạ?

- Ở trong nhà, chờ con cùng ăn cơm.

- Ai, chàng cứ ăn trước cũng được việc gì còn phải đợi con.

Trong lòng Lý Tuyền vui vẻ, bước nhanh vào trong nhà, trên bàn trong nội đường bày đầy thức ăn và rượu, trượng phu Tào Văn ngồi cạnh bàn một mình uống rượu, Lý Tuyền bởi vì bận rộn chuyện kinh doanh, không rảnh về nhà nấu cơm, bình thường đều dặn tửu quán đưa thức ăn tới, tuy rằng mất một số tiền không nhỏ nhưng bây giờ bọn họ cũng chịu được.

Lý Tuyền rửa sạch tay bằng nước trong thau đồng, lại ngồi đối diện với trượng phu cười hỏi:

- A Trần đâu?

Tào Văn trong lòng bất an, y cố cười một cái rót rượu cho thê tử:

- Vừa rồi Tiểu mập đến tìm hấn, bọn họ đi ra ngoài rồi.

Buổi chiều Tào Văn đã thương lượng với mẫu thân, hai người cảm thấy bảo vệ công danh vẫn quan trọng hơn, liền tiễn Tiểu Liên đi trước, đồng thời y cũng cam đoan với Lý Trần, sẽ không làm ra chuyện tương tự nữa, khẩn cầu Lý Trần không nói chuyện này cho Lý Tuyền, Lý Trần liền trầm mặc rồi đi.

Lý Tuyền bởi vì sắp qua năm mới, kinh doanh vô cùng bận rộn, nàng biết rằng mình không đủ quan tâm đến trượng phu, có chút lạnh nhạt với y, trong lòng rất áy náy.

- Ngày mai thiếp sẽ đi mua thêm mấy nha hoàn, Vương đại chương quỹ của Tả Ngạn tửu quán cũng đồng ý giới thiệu cho thiếp một quán gia tốt, trong nhà có nhiều người hơn, lễ mừng năm mới cũng sẽ náo nhiệt hơn.

Tào Văn nhắc chén rượu cười nói:

- Thật ra ta lại thích an tĩnh một chút, tháng sau sẽ bắt đầu khoa cử, một tháng này rất quan trọng, ta dốc toàn lực học hành, ta đã nói xong với Lương Vương, mỗi ngày ta chỉ đi nửa ngày, hi vọng ta có thể thi đỗ.

Lý Tuyền do dự một chút, có chuyện nàng không tiện mở miệng nhưng nàng vẫn phải nói:

- Phu quân, thiếp định sang năm sau sẽ đi Linh Châu một chuyến, ở đó có một trang viên đang bán, thiếp định đi xem, đại khái đi khoảng nửa tháng, chàng xem...

- Đây là chuyện tốt.

Tào Văn cười ha hả nói:

- Ta đã sớm khuyên nàng, không nên ý lại vào Vương gia, loại người này không đáng tin cậy, ta ủng hộ nàng đi Linh Châu.

Lý Tuyền không nghĩ tới trượng phu lại thoải mái đồng ý như vậy, nàng mừng rỡ trong lòng, vội vàng ngồi gần bên cạnh y, ôm cổ y, hôn một cái thật sâu trên mặt y, rúc vào trong ngực y làm nũng nói:

- Vẫn là phu quân của thiếp thấu tình đạt lý, chúng ta cố hai năm nữa, thiếp sẽ nạp thiếp cho chàng, thiếp cũng không muốn Tào gia không có người nối dõi.

Tào Văn ôm thê tử, trong lòng y có chút xấu hổ, nhưng lại nghĩ tới con đường làm quan của chính mình, một chút xấu hổ này liền biến mất.

140. Chương 140: Tranh Giành Cửa Cải

Mây trên trời càng lúc càng dày, cuối cùng canh một đã có tuyết lớn, từng mảng tuyết như những đồ trang sức rơi từ không trung xuống, tuyết càng lúc càng dày làm trời đất mù mịt.

Phía nam đường Lạc Dương, có một đội quân tạo thành đường gấp khúc hùng hực khí thế chạy về phía Lạc Dương. Bọn họ cưỡi ngựa bảo vệ ba chiếc xe ngựa đóng kín cửa, dẫn đầu là một thiếu phụ trẻ tuổi mặc áo da rất dày, tay cầm một đôi trường kiếm.

Nàng chính là Triệu Thu Nương trở về từ huyện Đăng Phong. Triệu Thu Nương đi có hai nhiệm vụ, một là phối hợp tác chiến với Lý Trần. Tiếp theo là tích lũy của cải.

Bọn họ bảo vệ ba chiếc xe ngựa rất nghiêm ngặt, bên trong là đầy chiến lợi phẩm thu được khi xuôi nam, có khoảng 15 ngàn lượng vàng và năm vạn lượng bạc. Bọn họ tìm được lối vào địa cung từ trong điện Lão Quân đã bị trận lửa lớn thiêu hủy.

Của cải nhiều như vậy đủ để hấp dẫn đám đạo tặc Trung Nguyên và bọn cướp đường. Chỉ là tin tức được bọn họ phong tỏa rất bí mật, trên đường đi không phát sinh vấn đề gì.

Nhưng càng đến gần Lạc Dương, trong lòng Triệu Thu Nương lại càng lo lắng, nàng biết rõ có vô số người đang nhòm ngó số của cải này. Đám trộm cướp đó có lẽ không rõ tình hình nhưng phải giấu những người có ý đồ trong kinh thành quả cũng là điều rất khó khăn.

Số tài sản này là của Tiết Hoài Nghĩa, hiện tại nó đang ở trong tay bọn họ. Tiết Hoài Nghĩa có ý đồ từ bỏ thì còn có Thái Bình công chúa. Những người tập kích Lý Trần là do Thái Bình công chúa phái đi, nàng ta rất khát vọng quyền lực và của cải, nàng ta sẽ bỏ qua số tài sản này sao?

Võ Tam Tư và Võ Thừa Tự còn ẩn núp trong bóng tối không chịu rời bỏ sân khấu chính trị, thậm chí còn tỏ ra thật thà ám chỉ Lý Đán và Lý Hiển không yên phận. Lẽ nào bọn họ không muốn có số tài sản này sao?

Cách thành Lạc Dương 30 dặm, tuyết rơi càng lúc càng lớn, cách xa 10 bước chân là đã không nhìn thấy đường đâu. Đường càng đi càng khó, lúc này Triệu Thu Nương thấy cách phía trước không xa có một tòa đình liền ra lệnh ọi người:

- Đi đến đình phía trước nghỉ ngơi một lát.

Mọi người chạy về phía đình, buộc ngựa xong thì chen chúc vào trong, không ngừng có tiếng hà hơi đậm chân, có người rút chân bông từ trong túi trên ngựa ra, buộc chặt lấy cơ thể. Lúc này có một cô gái hỏi:

- Đại tỷ, bọn Tiểu Lục Lang có tìm thấy chỗ nghỉ chân không?

Hơn nửa canh giờ trước, Triệu Thu Nương đã phái ba thủ hạ đi trước tìm chỗ nghỉ chân, chuẩn bị sau khi trời sáng lên đường. Người đi đã lâu đáng ra phải quay về rồi mới đứng. Trong lòng Triệu Thu Nương có sự bất an, bọn họ không gặp chuyện gì đấy chứ?

Đúng lúc này, có một gã thủ hạ chỉ về phía đường hô lên:

- Bọn họ đã quay về.

Chỉ thấy có hai bóng người lao đảo trong bóng đêm chạy tới, mọi người vội vàng chạy ra đón. Triệu Thu Nương đẩy mọi người ra. Thấy chỉ có hai người, một người là đồ đệ của nàng Lâm Cẩm Hổ, một người khác tên là Tiểu Lục Lang lại bị thương khiến nàng vô cùng lo lắng hỏi:

- Cẩm Hổ, Kim Nhị đâu?

Lâm Cẩm Hổ thở hổn hển nói:

- Chúng con gặp nạn... bị các võ tăng chùa Bạch Mã bao vây, bọn họ có hơn 30 người, Kim Nhị... bị bọn chúng giết rồi.

Mọi người như bị chìm xuống vực thẳm, chùa Bạch Mã có một lực lượng cản bọn họ chắc chắn sẽ còn một đội nữa đang chờ bọn họ. Ngoại thành Lạc Dương trở thành chiến trường săn bắn, ánh mắt của mọi người đều hướng về Triệu Thu Nương.

Triệu Thu Nương rất quen thuộc với địa hình vùng này, phía trước bọn họ là thị trấn Bành Bà, phía đông bắc là hướng đi huyện Yến Sư. Bây giờ đúng lúc tuyết rơi lớn có thể yểm hộ cho bọn họ đi được.

Nàng trầm tư một lúc lâu sau đó nói với mọi người:

- Chúng ta chia binh làm hai đường, tôi dẫn theo mấy huynh đệ tiếp tục lên phía bắc.

Nàng nhìn đồ đệ Trương Vĩ, Trương Vĩ lập tức chấp tay nói:

- Có đệ tử!

- Người dẫn theo những người khách bảo vệ xe ngựa đi Yến Sư, ẩn nấp ở huyện Yến Sư mấy ngày, ta sẽ dẫn viện quân đến tiếp ứng cho các người.

Trương Sĩ vô cùng lo lắng nói:

- Phía trước có võ tăng mai phục, sư phụ lên bắc như vậy nhờ trùng mai phục của bọn họ thì sao?

Triệu Thu Nương lắc đầu nói:

- Ta tạm thời sẽ không lên bắc, chờ các người đi xa ta mới vòng lên bắc. Mục tiêu của bọn họ là số vàng bạc này, sẽ không để nhiều binh lực đối phó với ta đâu.

Nàng lại chỉ vào ba chiếc xe ngựa nói:

- Dọn một chiếc xe ngựa cho ta, ta dùng làm mồi nhử.

Mọi người cùng nhau hành động, dọn một chiếc xe ngựa để không cho Triệu Thu Nương. Trương Vĩ dẫn theo hai mươi huynh đệ bảo vệ hai chiếc xe ngựa còn lại rời khỏi đường lớn. Từ một đường nhỏ đi hướng về phía huyện Yến Sư, còn Triệu Thu Nương dẫn theo 4 gã thủ hạ vẫn chờ trong đình kiên nhẫn đợi binh mình ngày hôm sau.

...

Giữa trưa, cả đêm tuyết rơi không ngừng, trên đường, trên cây cối, nhà cửa đều bị một lớp tuyết dày bao phủ. Thành Lạc Dương biến thành thế giới của tuyết trắng.

Trận tuyết lớn này không ngờ lại tăng thêm niềm vui cho năm mới. Khắp ngõ ngách lớn nhỏ của thành Lạc Dương đều có trẻ nhỏ nô đùa, rất nhiều thanh niên cũng không kiềm chế nổi ra nhập đội quân ném tuyết.

Vùng gần Trường Hạ Môn Lạc Dương cũng náo nhiệt lạ thường, hơn mười người mang theo lâm sản săn bắt được từ núi Lạc Dương đến buôn bán. Mọi người tranh nhau mua các đặc sản thôn quê làm thêm những món ăn cho năm mới.

Mười mấy đứa trẻ tụ tập ở cửa thành ném tuyết, khắp nơi tràn ngập tiếng cười đón năm mới. Đúng lúc này có hai kỵ sĩ từ đằng xa hăng hái chạy tới. Chiến mã chạy trên tuyết rất khó khăn, chúng mệt mỏi thở hồng hộc bị kỵ sĩ quất roi liên tục.

Binh lính giữ cửa giắt nẫy mình, giờ trường mâu ra cản bọn họ:

- Ai đó, đứng lại!

Người chạy tới từ phía xa chính là Triệu Thu Nương và đồ đệ của nàng Lâm Cẩm Hồ. Cả hai người mình đầy tuyết trắng. Mặc dù bọn họ vòng lên bắc nhưng vẫn bị một đám người mặc áo đen phục kích, ba thủ hạ bất hạnh đã bị giết. Triệu Thu Nương và Lâm Cẩm Hồ phá vòng vây nhưng hai người đều bị thương.

Triệu Thu Nương đã kiệt sức, nàng không còn sức đâu mà giải thích với đám binh lính. Nàng lấy một lệnh bài ra, giơ trước mặt bọn lính. Chúng thấy vậy liền thu trường mâu lại, một gã hô to:

- Mau tránh ra!

Cửa thành mở rồi, Triệu Thu Nương và Lâm Cẩm Hồ thúc ngựa vào trong thành Lạc Dương. Có một tên lính bên cạnh không nhìn rõ lệnh bài liền thấp giọng hỏi:

- Hỏa trưởng, bọn họ là ai vậy?

- Đồ ngốc!

Hỏa trưởng hung tợn mắng:

- Người không phát hiện ra trên lệnh bài có một con ưng hai đầu sao?

Tên lính kia sợ hãi không dám lên tiếng, trẻ con thành Lạc Dương đều biết, con Ung hai đầu là dấu hiệu của Đại Đường Nội vệ, là đội thị vệ thân bí nhất cũng có quyền lực cao nhất, do nữ hoàng trực tiếp chỉ huy.

Nội vệ là đội thị vệ riêng Võ Tắc Thiên nắm quyền không lâu đã thành lập. Nó không giống với các quan Chu Hưng, Lai Tuấn Thần. Nội vệ phụ trách chấp hành các mệnh lệnh bí mật của Võ Tắc Thiên, số người cũng không nhiều, chỉ có khoảng ba trăm người.

Thống lĩnh Nội vệ tương đương với Trung Lang Tướng. Trước mắt do Võ Du Tự kiêm nhiệm, ở dưới có hai Phó thống lĩnh quân chức ngang bằng với Lang tướng. Dưới mỗi Phó thống lĩnh đều có ba gã Giáo úy, mỗi Giáo úy dẫn theo 50 thị vệ.

Nội vệ lại chia thành 4 đội minh vệ và hai đội ẩn vệ. Ẩn vệ ẩn nấp trong phố xá, bình thường họ tham gia sản xuất để giấu thân phận, có thương nhân, tửu bảo, vũ cơ, vô lại đầu đường, vân vân...

Triệu Thu Nương vẫn giấu Lý Trân thân phận của mình. Thực tế nàng là một Giáo úy Nội vệ, hơn nữa còn là một ẩn vệ. Nàng mở võ quán chỉ là để yếm hộ, trong võ quán có đồ đệ của nàng chứ không có mấy Nội vệ. Năm mươi thủ hạ của nàng phân bố ở trong nam thị.

Năm ngoái Triệu Thu Nương đã được sư phụ nàng Công Tôn đại nương giới thiệu vào Nội vệ. Được Thượng Quan Uyển Nhi coi trọng, chồng của nàng cũng là Giáo úy Nội vệ, năm ngoái bất hạnh đã phải bỏ mạng trong một lần thi hành nhiệm vụ, nàng liền thay chức vụ của chồng được đề cử thăng làm Giáo úy.

Lần này nàng phụng lệnh Thượng Quan Uyển Nhi âm thầm trợ giúp cho Lý Trân, cũng là cách để cướp lại số tài sản kèch xù. Không ngờ, lúc về lại gặp phải phiền toái lớn.

Đại bộ phận thuộc hạ của nàng đều bị tạm thời đến huyện Yến Sư. Triệu Thu Nương phải nhanh chóng dẫn người đi trợ giúp, nếu không chặn những người chặn để cướp tài vật đó lại sẽ rất dễ phát hiện mục tiêu ở huyện Yến Sư.

Vào thành Lạc Dương không lâu, Triệu Thu Nương và Lâm Cầm Hồ trước tiên phải quay lại võ quán gần nam thị.

Vì Triệu Thu Nương đi Tung Sơn cho nên võ quán cũng tạm ngừng hoạt động. Đám đệ tử đều ở nhà chuẩn bị năm mới, trong võ quán vắng ngắt. Triệu Thu Nương dẫn Lâm Cầm Hồ vào võ quán từ cửa phụ lại gặp đồ đệ bé nhất của nàng là A Linh.

- A Linh, sao con lại ở đây?

Triệu Thu Nương hỏi.

A Linh mới mười bốn tuổi, rất hiền lành hoạt bát, nhà nó ở trong phường Phúc Thiện, cha nó là thương nhân nam thị.

A Linh được Triệu Thu Nương yêu mến nhất, nó thấy sư phụ liền vui sướng nhảy cẫng lên nắm chặt lấy tay sư phụ:

- Sư phụ, con ở nhà chán lắm, đến võ quán chơi một chút!

Nó chợt phát hiện ra vết máu trên người sư phụ, nó sợ đến mức hét lên:

- Có máu! Sư phụ, người làm sao vậy?

- A Linh, đừng kinh ngạc, con hãy dẫn Lâm sư huynh đi nghỉ ngơi, giúp huynh ấy bôi thuốc, mang hòm thuốc của sư phụ ra.

A Linh vội vàng đỡ Lâm Cầm Hồ sư huynh đi về phía hậu viện. Triệu Thu Nương vào trong phòng võ quán nghỉ ngơi, từ từ kéo váy lên chỉ thấy quần bị trường kiếm đâm nát. Nàng xé quần đùi trắng, ngoài đùi bị một vết kiếm đâm, máu thịt mơ hồ.

Nàng kiệt sức ngồi lên giường, lúc này A Linh vội vàng mang hòm thuốc vào nói:

- Sư phụ, hòm thuốc của người.

Triệu Thu Nương gật gật đầu, mở hòm thuốc ra, cẩn thận dùng rượu rửa vết thương trên lưng và đùi, đắp thuốc lên vết thương cứ thế mà chịu đau đớn. Nhưng sau khi bôi thuốc nàng thấy chỗ miệng vết thương rất mát khiến nàng cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

- A Linh, lúc sư phụ không ở đây võ quán có gì lạ không?

A Linh suy nghĩ một chút rồi nói:

- Lúc không có sư phụ, võ quán không có gì lạ thường, chỉ là bên ngoài có mấy người lạ lẫm, lúc ẩn lúc hiện, tối vẫn ở đó.

Triệu Thu Nương giật mình kinh hãi, vội hỏi:

- Hôm nay bọn họ có đây không?

- Hình như có! Có lúc con còn nhìn thấy bọn họ có tổng cộng 3 người.

Triệu Thu Nương lập tức biết mình có sơ suất, võ quán của nàng có người theo dõi, nàng mặc cho vết thương đau đớn lập tức đứng lên nói:

- A Linh, con đi gọi Lâm sư huynh dậy, nói chúng ta phải lập tức dời khỏi đây.

Triệu Thu Nương thu dọn qua loa sau đó bước nhanh về phía cổng phụ. Đồ đệ Lâm Cầm Hồ và A Linh vội vàng đi tới. Hai người lên ngựa, đúng lúc này bên ngoài võ quán có tiếng vó ngựa dồn dập.

Tiếng vó ngựa như đập vào lòng Triệu Thu Nương, hai chân nàng như nhũn ra, nàng vội vàng nhìn từ cửa lại, chỉ thấy gần 30 tên binh Nội vệ sĩ do Phó thống lĩnh Vạn Quốc Tuấn dẫn vào cửa.

141. Chương 141: Dũng Cảm Cứu Thu Nương

Mọi Triệu Thu Nương không đi, nếu là những người khác đến bắt mình, nàng có thể trèo tường chạy thoát nhưng đằng này là Vạn Quốc Tuấn, người của Thái Bình công chúa, trước mắt cũng là Phó thống lĩnh duy nhất của Nội vệ, nếu nàng chạy thoát, Vạn Quốc Tuấn chắc chắn sẽ ra tay với thủ hạ của y.

Nàng vội suy nghĩ rồi nói với Lâm Cầm Hồ:

- Ta ở đây chặn Vạn Quốc Tuấn, con lập tức đi thông báo cho các huynh đệ khác dời khỏi đây, nhanh lên!

Lâm Cầm Hồ không dám cãi lệnh sư phụ, vội vàng thi lễ rồi chạy nhanh về phía hậu viện. A Linh hét lên:

- Sư phụ, con có thể làm gì?

Triệu Thu Nương còn cần một người vào cung báo tin, nhưng dường như A Linh vào cung không nổi. Lúc này, nàng lại lập tức nghĩ đến một người, nàng lấy lệnh bài ra giao cho Tiểu Linh.

- Con trèo tường sau viện đi tìm Lý Trân, tìm nhà hắc trư, nếu hắc trư không ở nhà con lại đến hoàng cung, có thể dùng lệnh bài của sư phụ vào Hoàng thành. Con nói cho hắc trư biết, sư phụ đang gặp nguy hiểm bảo hắc trư lập tức đi tìm Thượng Quan xá nhân.

- Sư phụ, hóa ra người là....

A Linh nhận ra lệnh bài con Ưng hai đầu, nó sợ đến mức kêu thất thanh.

Triệu Thu Nương không giải thích mà đẩy nó ra:

- Mau đi đi!

A Linh cất kỹ lệnh bài rồi chạy như bay, Triệu Thu Nương thấy nó đi xa, lúc này mới ra khỏi cửa phụ. Vạn Quốc Tuấn đã dẫn thủ hạ đuổi đến, bọn chúng đều xoay người xuống ngựa, hai bên xông lên. Triệu Thu Nương nhíu mày, cười lạnh nói:

- Vạn thống lĩnh đến thật đúng lúc!

Vạn Quốc Tuấn khoảng bốn mươi tuổi, dáng người trung bình, mặt ngựa hao gầy, lông mi thô cứng như bàn chải. Y vốn là người của Bộ Hình được Tiết Hoài Nghĩa đề cử với Võ Tắc Thiên đảm nhiệm chức Phó thống lĩnh Nội vệ, y cũng là tâm phúc của Thái Bình công chúa.

Mặc dù Triệu Thu Nương cũng là Giáo úy Nội vệ nhưng nàng không thuộc quyền quản lý của Vạn Quốc Tuấn mà thuộc quyền của Võ Du Tự. Mục tiêu của Vạn Quốc Tuấn chính là vợ toàn bộ Nội vệ lục doanh vào tay mình.

Vạn Quốc Tuấn chậm rãi bước lên trước, cười khan một tiếng rồi nói:

- Từ khi ta nhậm chức đến nay vẫn chưa chào hỏi Triệu giáo úy. Hôm nay, có cơ hội này, ta muốn chúng ta nói chuyện một chút. Bỏ qua hết những cái khác tìm một điểm chung, Triệu giáo úy có nể mặt ta không?

Vạn Quốc Tuấn quyết định tiên lễ hậu binh, nếu Triệu Thu Nương đồng ý cống hiến cho y, giao số vàng kia ra thì mọi chuyện sẽ dễ nói. Còn nếu không, tên Vạn Quốc Tuấn lòng lang dạ sói đã có tiếng ở Đại Đường.

Triệu Thu Nương phải kéo dài thời gian, nếu nói chuyện với y thì không còn gì tốt hơn. Nàng khoát tay chặn lại:

- Vạn thống lĩnh nói không sai, chỉ cần mọi người có thành ý thì không có gì là không thể bàn luận được, xin mời!

Vạn Quốc Tuấn liếc mắt ra hiệu cho thủ hạ đi vòng vào trong võ quán của Triệu Thu Nương. Hai gã thủ hạ đi theo y, những người còn lại canh ở cửa chính và cửa phụ.

...

Hôm qua mặc dù đã thỏa hiệp với Tào Văn, tiễn Tiểu Liên đi, sáng sớm lại cùng A Tỷ ra ngoài mua nha hoàn, vú già. Đường như phong ba đã qua nhưng tâm trạng của Lý Trân lại không tốt nổi.

Hôm nay Lý Trân trực buổi tối, ban ngày không có việc gì, hắn cũng lười vào cung điểm danh mà trốn ở nhà nghỉ ngơi, đọc sách. Mạnh thăm cả ngày thì vào chùa tụng kinh, lễ Phật, ngày nào cũng đi sớm về muộn, trong nhà không có tiếng quát tháo của bà ta yên tĩnh hẳn đi.

Lúc này, bỗng hắn nghe thấy có tiếng gõ cửa dồn dập phía ngoài, còn có một tiểu nương la:

- Lý đại ca có nhà không?

Trong lòng Lý Trân thấy lạ, hắn đi ra sân mở cửa thì thấy một tiểu nương búi hai bím tóc đứng ngoài cửa, nhìn rất ngoan ngoãn khéo léo. Hắn nhận ra đó là tiểu đồ đệ A Linh của Triệu Thu Nương.

Lý Trân nhìn thấy nó thở không ra hơi, vẻ mặt lo lắng liền cười hỏi:

- A Linh, muội sao vậy?

- Lý đại ca, mau đi cứu sư phụ ta!

Lý Trân lập tức hoảng sợ:

- Sư phụ muội làm sao? Đã xảy ra chuyện gì, đừng vội, nói từ từ thôi!

A Linh mồm miệng lạnh lợi, nó thuật lại chuyện vừa xảy ra một lần.

Lý Trân lập tức lo lắng, võ quán chỉ có một mình Triệu Thu Nương, chờ hắn tìm được Thượng Quan Uyển Nhi e rằng không cũng kịp nữa rồi. Hắn vội vàng chạy đến chuồng gia súc dắt con Xích Huyết Mã rồi lên mình ngựa đưa tay cho A Linh nói:

- Muội cũng lên ngựa đi, chúng ta đi nhanh một chút.

...

Phủ trạch của Lý Trân cách võ quán khoảng hai dặm, võ quán Nam Viên ở bên trái cửa lớn của phường Phúc Thiện.

Cách võ quán khoảng 1 dặm, Lý Trân đã thấy hơn 10 gã thị vệ đứng ở cửa lớn, tay cầm trường kiếm, cảnh giác nhìn ra bốn phía.

Trang phục của bọn thị vệ không giống bình thường, áo giáp như Thiên Ngưu Vệ nhưng bào phục bên trong lại là võ sĩ bào màu đỏ, hoa văn màu đen, người nào cũng thân hình cao to lực lưỡng.

Lý Trân thầm cả kinh, đây chính là bào phục của Nội vệ! Lẽ nào Thu Nương đại tỷ là...

- Lý đại ca, chính là bọn họ.

A Linh thấp giọng nói với Lý Trân:

- Cửa phụ bên kia còn có mười mấy người.

Lý Trân gật gật đầu, giục ngựa đi sang một bên khác của võ quán. Hắn giao chiến mã cho A Linh, tự mình trèo qua tường vào võ quán.

Lý Trân đã đến võ quán nhiều lần, các đường nhỏ trong võ quán với hắn chỉ như ngựa quen đường cũ.

Hắn chạy thẳng đến đại sảnh luyện võ của võ quán, nghe trộm tiếng nói chuyện bên trong. Dường như tiếng nói chuyện vọng ra từ phòng nghỉ, chỉ thấy có hai gã thị vệ đang đứng trước cửa phòng nghỉ, ánh mắt của Lý Trân dừng lại trên cửa sổ phòng nghỉ.

Hắn cuộn tròn người lại chạy nhanh tới, đứng bên ngoài cửa sổ, cửa sổ làm bằng giấy, hắn dùng đầu ngón tay nhắm nước miếng đục thủng một lỗ nhỏ.

Chỉ thấy Triệu Thu Nương ngồi xếp bằng trên giường, trong tay nắm chặt song kiếm, vẻ mặt khinh thường, không lên tiếng. Lý Trân thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng mình cũng đến đúng lúc.

Hắn nhìn những người còn lại trong phòng, có một gã đàn ông trung niên lông mày rậm đi đi lại lại trong phòng, vẻ mặt tức giận rõ ràng là không có sự kiên nhẫn.

- Triệu giáo úy, những gì nên nói ta đã nói, nếu quả thực cô không chịu về phía ta, ta cũng không ép nhưng cô nhất định phải giao tài sản ra đây. Nếu không, ta sẽ nghiêm trị cô tội chiếm công quỹ, đây là tội chết!

Lúc này Lý Trân mới chợt hiểu ra, không ngờ Triệu Thu Nương là Giáo úy Nội vệ, chẳng trách ở Tung Sơn...

Lý Trân lại dán sát người vào cửa sổ, chỉ nghe thấy Triệu Thu Nương lạnh lùng nói:

- Vạn thống lĩnh, người lấy số tài sản này cho ai, trong lòng ta và người đều biết rõ. Số tài sản này ta sẽ nộp lên Võ tướng quân, để ông ta giao cho Thánh thượng, không cần người phải quan tâm.

Vạn Quốc Tuấn trong phòng không thể kiềm chế được, cánh tay múa may hét lớn:

- Nếu người rệu mòi không uống lại muốn uống rượu phạt, ta sẽ thành toàn cho người, người đâu!

Hai gã thị vệ ngoài cửa xông vào, Triệu Thu Nương bỗng đứng lên tuốt kiếm khỏi vỏ.

Đúng lúc này, cửa sổ nhỏ nát vụn, Lý Trân nhảy từ ngoài cửa sổ vào.

Biến cố đến đột ngột, Vạn Quốc Tuấn chấn động đột nhiên xoay người, vội vàng giơ tay rút kiếm thì thấy ánh kiếm lóe sáng, thanh trường kiếm lóe sáng đó đã kề trên cổ họng của y.

- Không, không được giết y!

Triệu Thu Nương vội hô to, chỉ sợ Lý Trân không rõ tình hình một kiếm giết Vạn Quốc Tuấn, vậy sẽ thành đại họa rồi.

Mặc dù Vạn Quốc Tuấn không có võ công nhưng hai gã thủ hạ Nội vệ của y thì võ công rất cao cường. Hai người cùng xuất hiện một lúc, một trái, một phải, trường kiếm nhắm thẳng vào Lý Trân.

Vạn Quốc Tuấn từ từ giơ hai tay lên, đôi mắt hung tợn nhìn Lý Trân chằm chằm.

Lúc này, bên ngoài có tiếng bước chân chạy đến, lại có bảy, tám binh sĩ Nội vệ đến. Bọn họ giương cung, bảy tám cung tên từ cửa sổ và cửa ra vào nhắm thẳng vào Lý Trân.

Vạn Quốc Tuấn cười lạnh một tiếng nói:

- Triệu giáo úy, hay là thế này đi! Bảo đồ đệ của người bỏ kiếm xuống, chúng ta rời khỏi võ quán, thế nào?

Lý Trân lạnh lùng nói:

- Bảo thủ hạ của người lui ra ngoài trước.

- Tiểu tập chúng, người chán sống rồi sao?

Ánh mắt của Lý Trân lộ ra sát khí, cổ tay thoáng dùng sức, một vết máu lưu lại trên mũi kiếm. Sắc mặt của Vạn Quốc Tuấn trở nên trắng bệch.

Y đành cắn răng nói:

- Lui ra ngoài hết cho ta!

Đám lính đều lui ra ngoài võ quán, trong võ quán chỉ còn ba người, Lý Trân nói với Triệu Thu Nương:

- Thu Nương đại tỷ, tỷ đi trước đi.

Triệu Thu Nương cười khổ lắc lắc đầu, nàng đi đâu được?

Lý Trân lắc lắc cánh tay của Vạn Quốc Tuấn, đặt trường kiếm lên cổ y rồi đẩy cửa ra ngoài.

Bọn họ vừa ra cửa chính, hơn mười binh sĩ Nội vệ sớm đã mai phục ở đây vội lao ra hai bên cửa, ngăn cản bọn họ.

Vạn Quốc Tuấn cười lạnh nói:

- Các người cho rằng như vậy có thể chạy trốn sao? Triệu giáo úy, người chạy trốn được hòa thượng nhưng không chạy trốn được miếu, võ quán của người và thủ hạ đều nằm trong tay ta rồi.

Triệu Thu Nương cắn răng nói:

- Vạn Quốc Tuấn, người khinh người quá đáng!

- Hừ, chỉ với câu nói này của người đã phạm thượng rồi, ta được giết chết người tại chỗ nhưng ta cho người một cơ hội. Bảo đồ đệ người thả ta ra, hôm nay ta tạm tha cho người. Nếu không, người biết hậu quả rồi đấy.

Lúc này, hơn mười binh sĩ Nội vệ từ cửa chính vội xông vào, gần ba mươi người bao vây Triệu Thu Nương và Lý Trân. Người đi đường sợ đến mức phải né tránh, đứng từ xa nhìn lại.

Rất nhiều người biết Triệu Thu Nương, đều bàn luận không biết Triệu quán chủ đã xảy ra chuyện gì.

Lý Trân mau chóng nghĩ ra đối sách, tuy hắn đã không chế được Thống lĩnh của đối phương nhưng tên đáng chết này nói cũng đúng. Chạy trời không hết nắng, hơn nữa đối phương là thống lĩnh Nội vệ, đúng là hắn không thể làm tổn thương y.

Trong lòng hắn vừa chuyển, hắn liền có ý tưởng, thu kiếm lấy lệnh bài thị vệ ra, mắt Vạn Quốc Tuấn sáng lên:

- Người cho rằng người là ai? Mắt chó của người, ta là Thiên Ngưu Bị thân của Thánh Thượng phụng lệnh đến dẫn Triệu giáo úy vào hỏi chuyện, người dám ngăn cản!

Những lời này của Lý Trân hơi mơ hồ, hắn chỉ nói phụng lệnh đến dẫn người chứ không nói phụng lệnh của ai. Nhưng hắn lại bổ sung thêm một điều kiện tiên quyết, nói hắn là Thiên Ngưu Bị Thân của Thánh Thượng, điều này rất dễ khiến người ta lầm tưởng hắn phụng chỉ mà đến.

Quả nhiên, Vạn Quốc Tuấn giật mình kinh hãi. Y vốn nghĩ Lý Trân là đồ đệ của Triệu Thu Nương, không ngờ đối phương lại là thị vệ bên cạnh Thánh thượng.

Y nhận ra lệnh bài trên tay Lý Trân, trong lòng càng thêm kinh hãi vội vàng ra lệnh:

- Bỏ hết cung nỗ xuống, tất cả lui về phía sau!

Bọn lính bỏ hết nỗ xuống, lui mấy chục bước về phía sau. Lý Trân đẩy Vạn Quốc Tuấn đến.

Vạn Quốc Tuấn được tự do, y liền lui về sau mấy bước, ôm vết thương trên cổ, lông mày thô nhăn lại một năm, y nhìn chăm chăm Lý Trân hỏi:

- Rốt cuộc ngươi là ai?

Một gã thuộc hạ thấp giọng nói với Vạn Quốc Tuấn:

- Thống lĩnh, hần chính là Lý Trân!

142. Chương 142: Nhận Nhiệm Vụ Lúc Lâm Nguy

- Hóa ra là ngươi!

Vạn Quốc Tuấn hí mắt lại lóe lên sự hung ác, y duỗi tay nắm chặt chuôi kiếm, từ từ xiết chặt.

- Hừ!

Lý Trân khinh thường hừ một tiếng:

- Vạn thống lĩnh muốn giết ta diệt khẩu sao?

Vạn Quốc Tuấn bỗng nhiên giật mình, tay vừa buông chuôi kiếm ra. Lý Trân là thị vệ thân cận bên cạnh Thiên tử, có thể trực tiếp gặp Thánh thượng, thực sự y không dám dễ dàng đắc tội.

- Lý thị vệ cứ việc đi, ta không ngăn cản nhưng cô ta không thể đi được.

Y chỉ Triệu Thu Nương nói.

- Lời ta vừa nói Vạn thống lĩnh không nghe rõ sao? Ta có việc công, phải điều tra người này, ta phải dẫn cô ta đi!

Lúc này, trong lòng Vạn Quốc Tuấn rất nặng nề, cùng lúc y biết Lý Trân là người của Thượng Quan Uyển Nhi. Một khi để hần dẫn Triệu Thu Nương đi thì e rằng sổ vàng này không thể lấy được rồi.

Mặt khác Lý Trân lại là thị vệ bên cạnh Thánh thượng, chẳng may chuyện này kinh động đến Thánh thượng thì y đảm đương không nổi rồi.

Vạn Quốc Tuấn hung tợn nhìn Lý Trân chăm chăm, một lúc lâu mới lên tiếng nói:

- Đây là chuyện của Nội vệ, cho dù ngươi là Thiên Ngưu Bị thân của Thánh thượng cũng không có quyền can thiệp.

Lý Trân đã nắm phần chủ động, sao hần có thể nhượng bộ? Hần tiến lên một bước, tay cầm chuôi kiếm, ánh mắt lợi hại nhìn Vạn Quốc Tuấn hăm dọa.

- Ta phụng lệnh ý chỉ của Thánh thượng điều tra Vi Thập Phương, có liên quan đến việc Triệu giáo úy tích trữ tài vật có liên quan đến Vi Thập Phương. Ta phải dẫn cô ta đi điều tra, Vạn thống lĩnh ngươi dám kháng chỉ không tuân sao?

Mũ trên đỉnh đầu chụp xuống, một lúc lâu sau Vạn Quốc Tuấn cũng không nói được một câu. Đương nhiên là y biết Lý Trân đúng là phụng chỉ đi thăm dò. Y cũng biết Triệu Thu Nương vì sao có được sổ vàng kia. Nếu y ngăn cản thì là kháng chỉ, y cũng không gánh nổi trách nhiệm này.

Nhưng vấn đề là... Nếu để Lý Trân dẫn Triệu Thu Nương đi, y phải giải thích thế nào với Thái Bình công chúa?

Thôi được! Nói với Thái Bình công chúa, Lý Trân mang theo thánh chỉ, y không dám kháng chỉ, để Thái Bình công chúa đi tìm Thánh thượng thẩm tra đối chiếu vậy.

Ánh mắt của Vạn Quốc Tuấn hung ác nhìn Triệu Thu Nương lạnh lùng nói:

- Triệu giáo úy, ta hy vọng người có thể thông minh một chút, cái gì không nên nói, chuyện gì không nên làm, tin là trong lòng người hiểu được, những ta nói trước, nếu người dám bán đứng Nội vệ chắc chắn ta sẽ nghiêm trị theo quân pháp.

Nói xong, y vung tay lên:

- Đi!

Y quay đầu lại chạy vòng ra cửa phòng dẫn đội lính Nội vệ chạy thành hàng phi ngựa chạy xa.

Triệu Thu Nương cũng không ngờ chuyện lại được giải quyết dễ dàng như vậy. Hóa ra, lệnh bài thị vệ của Lý Trân rất hữu dụng. Nói mấy câu đã dọa cho Vạn Quốc Tuấn phải chạy xa.

Nàng lo lắng nói:

- Lý công tử, nếu công tử giả truyền thánh chỉ thì phiền toái rồi. Thái Bình công chúa chắc chắn sẽ kiểm chứng với Thánh thượng.

Lý Trân lắc đầu:

- Đi điều tra vốn là mật lệnh của Thánh thượng, ta không giả truyền thánh chỉ, trừ phi tỷ không có liên quan đến số tài sản kia của Vi Thập Phương.

Triệu Thu Nương thở dài:

- Đi tìm Thượng Quan xá nhân trước đã. Ta rất lo lắng cho các huynh đệ kia, không thể chậm trễ nữa rồi.

Lý Trân gật đầu:

- Ta đi cùng đại tỷ.

Dòng người trên đường như dẹt cửi, bọn họ không thể cưỡi ngựa mà từ từ sóng vai nhau đi.

Triệu Thu Nương thở dài, thấp giọng nói:

- Chuyện đến lúc này ta cũng không muốn giấu đệ nữa. Thực ra ta không phải là thương nhân bình thường mà là Giáo úy Nội vệ.

Lý Trân lặng im gật đầu.

- Đệ không thấy lạ sao?

Triệu Thu Nương cảm thấy khó hiểu vì sự bình tĩnh của Lý Trân.

Lý Trân cười cười:

- Ta vốn nghĩ tỷ là người của Thượng Thanh lâu, hóa ra tỷ là Nội vệ. Như vậy biểu hiện của tỷ ở Tung Sơn khiến ta có thể hiểu được.

Chần chờ một lúc, Lý Trân lại hỏi nàng:

- Người đàn ông trung niên vừa rồi là thống lĩnh Nội vệ sao?

Ánh mắt của Triệu Thu Nương có vẻ tức giận, dường như chuyện đang nói khiến nàng vô cùng ghê tởm:

- Y chính là Vạn Quốc Tuấn tâm phúc của Thái Bình công chúa. Trước mắt cũng là Phó thống lĩnh duy nhất, y một lòng muốn khống chế toàn bộ Nội vệ.

- Nhưng theo ta được biết...

Lý Trân vẫn hơi khó hiểu, hần chau mày nói:

- Thống lĩnh Nội vệ không phải do Võ Du Tự kiêm nhiệm sao? Có ông ta ở đây sao Vạn Quốc Tuấn dám tùy ý làm bậy như thế?

- Đệ không biết, Võ Du Dự chỉ là thống lĩnh trên danh nghĩa, Thánh thượng không trao thực quyền cho ông ta, giữ thực quyền inh nhưng lại không có thời gian tới hỏi, cho nên thực quyền đã rơi vào tay Phó thống soái.

Hóa ra Phó thống soái tên là La Tự Nhiên, là tình nhân của Vi Đoàn Nhi, con người cũng không xấu, nhưng sau khi Vi Đoàn Nhi chết gã cũng bị thanh trừ, đã bị điều đến Trường An làm thị vệ. Thái Bình công chúa nhân cơ hội này cho Vạn Quốc Tuấn vào tiếp nhận chức của La Tự Nhiên, nắm giữ Nội vệ.

- Vậy Thượng Quan xá nhân thì sao? lẽ nào cô ta không có thể lực ở Nội vệ sao?

Về mặt của Triệu Thu Nương cười khổ:

- Thực ra một phó thống lĩnh còn lại đệ cũng biết.

- Ta quen? Là ai?

- Chính là Tôn Lễ, sau khi y trở về từ Đôn Hoàng liền được Thượng Quan xá nhân xếp vào trong Nội vệ, nhưng vì phụ thân Tôn Nguyên Hanh của y và Võ Thừa Tự quá thân cận cho nên Thượng Quan xá nhân lại điều y đến Đại Lý Tự. Chuẩn bị sắp xếp một Phó thống lĩnh mới, nhưng vì Tiết Hoài Nghĩa lại ngăn cản cho nên Thánh thượng chần chừ mãi không bổ nhiệm Phó thống lĩnh mới.

Bây giờ Lý Trân mới hiểu, hóa ra Tôn Lễ là Phó thống lĩnh Nội vệ, chẳng trách y đảm nhiệm Đại Lý Tự thừa, cũng chẳng trách y không dám cãi lại Thượng Quan Uyển Nhi.

Chỉ có điều Thượng Quan Uyển Nhi... Lý Trân lắc lắc đầu, hắn cảm thấy tiếc nuối cho sự khôn khéo của Thượng Quan Uyển Nhi.

- Nàng ta đây là tự làm khổ mình, điều Tôn Lễ đi, lại để cho Thái Bình công chúa.

- Đúng vậy! Thượng Quan xá nhân nói cũng rất hối hận, nàng từng nói với ta sớm biết như vậy đã giữ Tôn Lễ lại.

Triệu Thu Nương lại thở dài nói:

- Đệ đi rồi, ta dẫn thủ hạ cẩn thận điều tra Tung Nam quán, từ điện Lão Quân tìm được mười lăm ngàn lượng vàng và năm vạn lượng bạc, chuẩn bị hôm nay áp tải về Lạc Dương. Kết quả trên đường bị hai nhóm người chặn lại.

- Thu Nương đại tỷ có thể nói cụ thể hơn cho ta không?

Triệu Thu Nương không giấu Lý Trân, vội nói lại chuyện hôm qua bị đám võ tăng và đám người mặc áo đen rành mạch một lần. Sau khi nói xong chuyện này, bọn họ đã tới cung Thái Sơ rồi, chỉ thấy Thượng Quan Uyển Nhi đang đứng ở bậc thang bình tĩnh nhìn bọn họ chăm chú.

- Ta hi vọng các người cho ta một lời giải thích, nhất là người!

Thượng Quan Uyển Nhi căm tức nhìn Triệu Thu Nương:

- Có người nói với Thánh thượng... ta muốn nuốt khối tài sản lớn của Vi Thập Phương, người có thể giải thích nguyên nhân cho ta không?

Triệu Thu Nương và Lý Trân nhìn nhau. Bọn họ không ngờ Thái Bình công chúa lại đi tố cáo nhanh như vậy.

Triệu Thu Nương đi lên thi lễ:

- Khởi bẩm Xá nhân, đây là kẻ ác tố cáo thôi. Ty chúc đến là để giải thích rõ ràng sự tình.

Thượng Quan Uyển Nhi liếc nhìn Lý Trân rồi xoay người đi vào phòng mình:

- Các người theo ta.

...

Đúng lúc Thái Bình công chúa vừa đi đến Ngự thư phòng của mẫu thân, chặn số vàng thất bại, Vạn Quốc Tuấn bức Triệu Thu Nương cũng lại thất bại. Hai lần thất bại liên tiếp khiến Thái Bình công chúa thẹn quá thành giận.

Một mặt nàng muốn đánh cho Thượng Quan Uyển Nhi một cái cào, chỉ trích nàng ta về số vàng. Một mặt nàng lại muốn bỏ chạy, phòng ngừa việc mình bị động trong chuyện này.

Không phải nghi ngờ gì nữa, Thái Bình công chúa là người vô cùng thông minh, giỏi nắm cơ hội, làm việc cũng nhanh gọn, dứt khoát, quyết đoán, rõ ràng. Điều này khá giống với mẹ nàng là Võ Tắc Thiên. Khi nàng đã ý thức được mình rất khó có được số của cải này thì nàng sẽ không do dự mà buông tay.

Mặc dù nàng quyết định buông tay nhưng nàng cũng phải khiến cho đối thủ phải trả giá đắt.

- Khởi bẩm mẫu thân, đây là Phó thống lĩnh Nội vệ Vạn Quốc Tuấn dâng tấu.

Thái Bình công chúa cung kính dâng tấu lên Võ Tắc Thiên:

- Ông ta ở vị trí hơi thấp, cho nên đã đặc biệt nhờ con gái dâng tấu lên mẫu thân.

Võ Tắc Thiên biết Vạn Quốc Tuấn là người của Thái Bình công chúa, về phần tấu này chính là ý của Thái Bình công chúa. Bà ta cũng không muốn phá liên thân nên nói:

- Trong tấu nói gì?

- Vạn Quốc Tuấn nói, Nội vệ rất nhiều phe phái, quyền thuộc hỗn loạn khiến cho ông ta không thể thực hiện được chức Phó thống lĩnh. Xét cho cùng là có người vượt quyền nhúng tay vào chuyện của Nội vệ. Ông ta khẩn cầu mẫu thân tước quyền của Nội vệ để Nội vệ có thể hoạt động bình thường.

Võ Tắc Thiên cũng không mở tấu ra mà tiện tay để ở một góc bàn:

- Chuyện này trăm đã biết, để trăm suy xét đi!

Sự qua loa của mẫu thân khiến Thái Bình công chúa có một cảm giác hụt hẫng. Trong lòng nàng hơi bối rối, lẽ nào mẫu thân đã có cách với Nội vệ rồi sao?

Tranh đoạt quyền chỉ huy Nội vệ là mục tiêu đã hơn nửa năm nay của Thái Bình công chúa, vì thế nàng không tiếc mà âm thầm cấu kết với Tiết Hoài Nghĩa. Một mặt nàng sai Tiết Hoài Nghĩa thổi gió bên gối mẫu thân, ngăn chặn thành công Thượng Quan Uyển Nhi đề cử Phó thống lĩnh mới.

Mặt khác nàng lại thuyết phục mẫu thân thanh tẩy La Tự Niên là tình nhân của Vi Đoàn Nhi, bổ nhiệm tâm phúc của mình Vạn Quốc Tuấn làm Phó thống lĩnh Nội vệ.

Không thể không nói Thái Bình công chúa quả là người quá thủ đoạn. Hai bút vẽ cùng lúc, từng bước đạt được mục tiêu của nàng. Nhưng lúc nàng chuẩn bị cùng Tiết Hoài Nghĩa cộng sức, lúc sắp hoàn toàn khống chế Nội vệ thì không ngờ lại phát sinh chuyện của Vi Thập Phương khiến Tiết Hoài Nghĩa phải về chùa Bạch Mã, làm kế hoạch khống chế Nội vệ của nàng rối loạn.

Mãi đến lúc này, Thái Bình công chúa mới lĩnh giáo được sự lợi hại của Thượng Quan Uyển Nhi. Thủ đoạn mà nàng ta dùng đã phá hỏng sắp xếp trong Nội vệ của nàng, khiến Nội vệ lâm vào trạng thái chưa biết tiền đồ thế nào.

Lúc này, ngoài cửa có thái giám bẩm báo:

- Khởi bẩm bệ hạ, Thượng Quan cho người đến.

- Cho nàng vào!

Cửa mở, Thượng Quan Uyển Nhi đi từ bên ngoài vào, nàng duyên dáng thi lễ:

- Uyển Nhi tham kiến bệ hạ!

Võ Tắc Thiên cười khoát tay:

- Uyển Nhi, có chuyện gì không?

Thượng Quan Uyển Nhi dường như không nhìn thấy Thái Bình công chúa đứng ở bên, nàng cũng dâng tấu trình lên:

- Bệ hạ, đây là báo cáo Tung Sơn của Lý thị vệ. Uyển Nhi đã thẩm tra cẩn thận, mời bệ hạ xem!

Hành trình Tung Sơn của Lý Trân mặc dù là sự sắp xếp của Thượng Quan Uyển Nhi, cũng là ý của Võ Tắc Thiên. So với tấu chương của Vạn Quốc Tuấn, dường như Võ Tắc Thiên rất có hứng thú với phần báo cáo của Lý Trân.

Bà ta mở tấu chương, cẩn thận đọc một lần. Trong tấu chương không chỉ là chuyện xảy ra ở Tung Sơn mà còn bao gồm sự miêu tả tỉ mỉ số tài sản của Vi Thập Phương mà Triệu Thu Nương đã áp tải. Thực tế là phá bỏ cáo buộc của Thái Bình công chúa nói Thượng Quan Uyển Nhi muốn nuốt trọn số vàng này.

Võ Tắc Thiên hừ lạnh một tiếng:

- Một phương sĩ nhỏ nhoi, không ngờ lại thu được số tài sản lớn như vậy, Ngự sử của trẫm đều là con rồi sao?

- Khởi bẩm bệ hạ, đây chỉ là một phần của cải, Lý thị vệ còn lấy được cả quyển sổ ghi chép của Vi Thập Phương, Uyển Nhi tính qua, ít nhất phải còn một nửa số tài sản không biết đã đi đâu.

Nói xong, Thượng Quan Uyển Nhi lại dâng một tập danh sách nữa lên cho Võ Tắc Thiên. Đây là tập Triệu Thu Nương tìm được trong địa cung của Lão Quân Điện, là bản ghi chép của cải vợ vét nhiều năm qua của Vi Thập Phương. Võ Tắc Thiên nhận bản danh sách đọc qua một lần, sắc mặt càng thêm âm trầm.

Thái Bình công chúa đứng cạnh thềm thấy không ổn. Thượng Quan Uyển Nhi đã bắt đầu phản kích, không chỉ có vạch trần tận gốc gác mà còn muốn tiếp tục truy kích, thanh toán nợ cũ.

Nàng vội vàng đề nghị:

- Mẫu thân, chuyện này có thể giao cho Ngự Sử Đài, để bọn họ tiếp tục điều tra.

Thái Bình công chúa muốn giao chuyện này cho Lai Tuấn Thần để gã thay Tiết Hoài Nghĩa lãnh trách nhiệm này, đồng thời khai trừ Thượng Quan Uyển Nhi ra khỏi chuyện này.

Trong lòng Thượng Quan Uyển Nhi lại thầm cười lạnh một tiếng, không chút hoang mang nói:

- Uyển Nhi cảm thấy chuyện này không nên mở rộng trong triều đình.

Nàng ám chỉ Võ Tắc Thiên, chuyện về yêu thuật của Vi Thập Phương có liên quan đến sự tôn nghiêm của hoàng đế, càng ít người biết càng tốt.

Tuy hai người từ đầu chí cuối không trực tiếp đối diện nhưng lại ngầm chém giết một hồi trước mặt Võ Tắc Thiên. Không khí trong Ngự thư phòng trở nên căng thẳng.

Võ Tắc Thiên trầm tư một lúc lâu hỏi:

- Ý của Uyển Nhi thế nào?

- Uyển Nhi đề nghị để Lý Trân truy xét chuyện này!

Võ Tắc Thiên lại lấy trừ ngự án ra bản đề nghị nửa tháng trước của Thượng Quan Uyển Nhi, bổ nhiệm Lý Trân làm Phó thống lĩnh Nội vệ. Bà ta trầm ngâm một lúc liền lấy bút son vẽ một vòng tròn trên đó.

Sắc mặt của Thái Bình công chúa trở nên trắng bệch, nàng ta biết mình đã thua ván này rồi.

143. Chương 143: Tâm Trạng Của Thái Bình

Thượng Quan Uyển Nhi bước nhanh đến quan phòng của mình, thị nữ Tiểu Nga luôn theo sát. Cô kinh ngạc phát hiện chủ nhân đi nhanh nhẹ vô cùng, đây là niềm vui đã lâu nàng chưa có, Tiểu Nga thầm đoán chủ nhân chắc chắn có chuyện gì vui.

Nếu dùng là vui như mở cờ trong bụng để nói về tâm trạng của Uyển Nhi lúc này cũng chưa đủ. Từ lúc nàng điều Tôn Lễ đi, bổ nhiệm thống lĩnh Nội vệ bị Tiết Hoài Nghĩa ngăn cản đến nay đã gần nửa năm. Mọi thứ đều như nằm trong bàn tay của Thái Bình công chúa, sao lại không khiến nàng lòng nóng như lửa đốt chứ?

Một khi thị vệ đặc biệt có quyền lực lớn nhất này bị Thái Bình công chúa khống chế hoàn toàn, như vậy chẳng khác nào Thượng Quan Uyển Nhi đã gặp ác mộng. Thế lực ngoài cung của nàng bị Thái Bình công

chúa phá hủy hoàn toàn, cũng may là nàng dùng người thích đáng. Lý Trân đã thay nàng diệt trừ Tiết Hoài Nghĩa, một lần nữa nàng đã lấy được quyền lực của Nội vệ.

Cho dù chỉ lấy được một nửa Nội vệ nàng cũng đủ hài lòng rồi.

Thượng Quan Uyển Nhi đẩy cửa vào quan phòng của mình. Lý Trân và Triệu Thu Nương đang ngồi nói chuyện với nhau cùng đứng lên. Thượng Quan Uyển Nhi không giấu nổi niềm vui, cười nói với hai người:

- Chúng ta ngồi xuống nói chuyện!

- Hình như tâm trạng của Xá nhân rất vui!

Thu Nương cười dò hỏi.

Thượng Quan Uyển Nhi cũng ngồi xuống, Tiểu Nga rót trà cho họ. Thượng Quan Uyển Nhi nhìn Lý Trân liếc mắt đầy thâm ý:

- Ta muốn người đổi cách xưng hô với ta!

Lý Trân cũng không nhịn được bật cười:

- Nghe giọng điệu của Xá nhân hình như giống như tôi có chuyện tốt gõ cửa.

- Đương nhiên là chuyện tốt, chúc mừng người vinh dự trở thành Phó thống lĩnh Nội vệ.

Tin tức giống như kịch vui này khiến không khí trong phòng yên tĩnh hẳn, nhưng người kịp phản ứng đầu tiên là Triệu Thu Nương. Nàng đã có chuẩn bị tâm lý, Thượng Quan Uyển Nhi từng để lộ một tin cho nàng, nàng lập tức kích động nói:

- Quá tốt rồi, tên Vạn Quốc Tuấn đáng chết kia rốt cuộc cũng có người đối đầu rồi!

Nàng còn vui mừng hơn cả Lý Trân, nghĩ đến Vạn Quốc Tuấn từng bước gò ép mình, cả ngày nàng chỉ lo lắng đề phòng. Giờ đây có Lý Trân là cấp trên của nàng, sao nàng lại không vui sướng vạn phần chứ.

Nhưng đối với Lý Trân mà nói, tin này quá đột ngột, hẳn không có một chút chuẩn bị tâm lý nào. Hắn mới đảm nhiệm Thiên Ngưu Bị Thân cho Võ Tắc Thiên chưa được hai tháng, lại được thăng quan mà lại là Phó thống lĩnh Nội vệ.

Hắn nhìn thấy Thượng Quan Uyển Nhi ánh mắt đầy mong chờ, bỗng hắn hiểu được, đây là Thượng Quan Uyển Nhi nói với mình đó là thu hoạch không ngờ.

- Thế nào, người không muốn nhận chức vụ này sao?

Thượng Quan Uyển Nhi cười nhẹ hỏi.

Lý Trân lập tức đứng dậy, quỳ gối nói:

- Lý Trân nguyện dốc sức cho Thượng Quan Xá nhân!

Đây là thể hiện thái độ kiên quyết, dù là kinh nghiệm hay lý lịch bản thân, chức vụ này cũng chưa đến lượt hắn. Đây là Thượng Quan Uyển Nhi tranh giành cho hắn. Trên thực tế cũng là chức vụ của Thượng Quan Uyển Nhi, hắn nhất định phải hiểu.

Thượng Quan Uyển Nhi gạt đầu hài lòng, Lý Trân là người đắc lực nhất của nàng. Nàng cũng cần phải tổ thái độ ở một phương diện khác. Nàng đứng dậy lấy một hộp gỗ trong ngăn kéo ra, đưa cho Lý Trân:

- Đây là một tòa phủ năm ngoái Thánh thượng thưởng cho ta, diện tích không lớn, chỉ có tám mẫu, đang ở phường Khuyến Thiện. Dù sao ta cũng không cần, tặng cho người! Coi như quà của ta!

Lý Trân cảm động trong lòng, hắn lặng lẽ nhận lấy chiếc hộp:

- Đa tạ Xá nhân ưu ái, Lý Trân sẽ khắc cốt ghi tâm.

Thượng Quan Uyển Nhi tự nhiên cười lại nói:

- Người còn chưa nhận chức, chỉ e phải gánh trách nhiệm trước. Thu Nương bên này có chút phiền toái, người phải giải quyết thay cô ấy.

- Ty chúc không thể đổ trách nhiệm cho người khác được.

- Đi thôi! Về thu xếp hành lý, Thu Nương sẽ tìm đến người nhanh thôi. Các người lập tức tới Yến Sư. Dù thế nào cũng phải bảo vệ số tài sản kia, Thánh thượng đang chờ nó.

- Ty chúc hiểu rồi.

Lý Trân thi lễ, lại gật gật đầu về phía Triệu Thu Nương rồi bước nhanh đi. Mãi đến lúc hần đi xa, Thượng Quan Uyển Nhi mới cười hỏi Triệu Thu Nương:

- Người thấy hần có thể đảm nhiệm được không?

Triệu Thu Nương vui vẻ nói:

- Tuy hần còn trẻ nhưng suy nghĩ cẩn thận, làm việc quyết đoán, là một nhân tài hiếm có, Xá nhân nhất định phải nắm giữ hần thật chặt, đừng...

- Đừng để Lý Lệnh Nguyệt kéo đi, đúng không!

Thượng Quan Uyển Nhi thản nhiên cười nói.

Triệu Thu Nương đỏ mặt nói:

- Xá nhân nên biết, nếu Thái Bình công chúa nhìn trúng người nào, cô ấy sẽ không từ thủ đoạn mà lôi kéo. Từ trước đến giờ, cô ấy chưa từng thất bại.

Trong mắt của Thượng Quan Uyển Nhi hiện lên sự lo lắng, nàng trăm cay ngàn đắng mới giành lại được Nội vệ. Nếu bị Thái Bình công chúa rút cùi dấy nổi thì thực sự nàng sẽ giận đến phát điên mất.

- Tình cảm của người và hần rất tốt, người cảm thấy nhược điểm hay điểm yếu của hần là ở chỗ nào?

Triệu Thu Nương thấp giọng nói:

- Người thân duy nhất của hần là đại tỷ hần. Hần được đại tỷ nuôi khôn lớn. Nếu Xá nhân lưu tâm một chút đến đại tỷ hần, ta thấy hần sẽ rất cảm kích Xá nhân.

- Người và ta cùng đi.

Thượng Quan Uyển Nhi thở dài nói:

- Thực tế ta đã quan tâm đến việc kinh doanh của đại tỷ hần rồi. Đương nhiên đây chỉ là một chút ân huệ, còn cần phải năng nhặt chặt bị! Người cố gắng, dốc sức bảo vệ an toàn cho đại tỷ hần. Giúp ta chuyện này, ta sẽ không bạc đãi người.

...

Đi ra từ cung Thái Sơ, Lý Trân cảm thấy như một giấc mộng. Hần không ngờ lại được thăng làm Phó thống lĩnh, quả thực không thể tin nổi. Nhưng đây là thời đại Võ Tắc Thiên, giống như lời của Tửu Chí, nữ hoàng để mà vui một đêm có thể cho người lên tận mây xanh nhưng cũng một đêm có thể khiến người xuống tận địa phủ.

Lý Trân thầm nhắc nhở mình, tuyệt đối không được để chuyện được thăng quan làm cho u mê.

Đi ra từ Hoàng Thành, Lý Trân cưỡi ngựa chạy chậm chậm trên cầu Thiên Tân. Phía trước có một chiếc xe ngựa rất đẹp, từ xa đã nhìn thấy xe được khảm vàng, có hơn 10 hộ vệ thân hình cao lớn bảo vệ xung quanh. Lúc này xe ngựa dừng lại.

Trực giác nói cho Lý Trân biết, xe ngựa đang chờ hần. Quả nhiên lúc hần đi chậm đến gần xe ngựa, rèm xe được kéo ra nhưng vẫn còn một lớp rèm tơ mỏng. Phía sau rèm là một phu nhân trẻ tuổi tóc búi cao.

- Chúc mừng Lý thống lĩnh!

Câu chào hỏi này quả thực khiến Lý Trân cảm thấy xa lạ, đây là lần đầu tiên hần được người khác gọi là Lý thống lĩnh nhưng âm thanh này khiến hần nhận ra người trong xe là ai.

Hần xoay người xuống ngựa, đi lên trước khom người thi lễ nói:

- Ty chúc tham kiến công chúa!

Rèm tơ kéo ra, lộ rõ một khuôn mặt trắng nõn đầy đặn, lông mày hơi cao, tóc mai phủ xuống đôi mày kiếm thật dài, đúng là Thái Bình công chúa. Đây là lần đầu tiên hần nhìn thấy nàng gần như vậy, thấy nàng khá giống mẫu thân Võ Tắc Thiên, đôi mắt phượng cũng lợi hại như Võ Tắc Thiên.

Cho dù nàng ta cố tỏ ra tươi cười nhưng ánh mắt vẫn tỏ rõ lãnh ý khiến Lý Trân không rét mà run.

- Lý thống lĩnh tối nay có rảnh không?

Thái Bình công chúa cố gắng dùng giọng điệu dịu dàng của nữ nhân để hỏi:

- Ta đã bố trí hai chén rượu nhạt mừng Lý thống lĩnh được thăng chức.

Chuyện này mặc dù hơi đường đột nhưng nó cũng là phong cách của Thái Bình công chúa. Lấy sự mạnh mẽ cao thượng ra lệnh cho đàn ông dưới chân nàng, căn bản cũng không có gì đáng nói là bình đẳng.

Trong lòng Lý Trân thấy phản cảm, giống sự phản cảm với Vi Đoàn Nhi lúc trước. Nhưng nếu hần đã được thăng quan, nếu có sự giác ngộ của thăng quan thì không thể tùy tiện tỏ rõ sự cảm hận ra ngoài. Hần thông dong đáp:

- Cảm ơn công chúa đã ưu ái, một canh giờ nữa ty chúc phải xuất phát, mấy ngày này không ở lại Lạc Dương.

- Ô, ta lại quên mất, ngươi còn phải đi hộ tống số vàng đó, cũng được! Để sau này đi, Lý thống lĩnh đi đường cẩn thận nhé!

- Tạ công chúa!

- Xuất phát!

Thái Bình công chúa ra lệnh một tiếng, xe ngựa đi từ từ chậm rãi hướng về phía nam. Lúc này nghe thấy tiếng nàng từ xa vọng lại:

- Lý thống lĩnh, trên đường phải lưu ý Hồ Tăng nha, ha... ha!

Tiếng cười dần xa, nhưng Lý Trân vẫn chưa nhúc nhích, câu nói sau cùng của Thái Bình công chúa: “Trên đường lưu ý Hồ Tăng!” Điều này rõ ràng là ám chỉ cho hần phải để ý Tiết Hoài Nghĩa.

Nhưng vấn đề là, Thái Bình công chúa này không phải là từ trước đến nay vẫn cấu kết với Tiết Hoài Nghĩa sao? Tại sao bọn họ lại bắt đầu phá nhau?

Lý Trân mơ hồ ý thức được, quan hệ giữa Thái Bình công chúa và Tiết Hoài Nghĩa không phải là cấu kết gì mà chỉ là lợi dụng lẫn nhau. Một khi đối phương đã mất đi giá trị lợi dụng thì sẽ không cần do dự mà vứt bỏ. Không chỉ Tiết Hoài Nghĩa mà bất kì ai đối với Thái Bình công chúa cũng giống như vậy.

...

Trong xe ngựa Thái Bình công chúa từ từ nhắm hai mắt lại, mấy ngày nay nàng liên tục bị thất bại trước mặt mẫu thân. Đây là tình hình mà chưa bao giờ nàng gặp phải. Mãi cho đến hôm nay, nàng đã bị thất bại hoàn toàn trong việc cướp Nội vệ bởi Thượng Quan Uyển Nhi, nàng mới rút ra được kinh nghiệm xương máu, nàng mới bắt đầu suy ngẫm về nguyên nhân thất bại lần này.

Nhìn bề ngoài vụ án mới đây khiến Tiết Hoài Nghĩa chộc giận tới mẫu thân, tạm thời đã làm mất đi sự tin tưởng của mẫu thân.

Tình huống này trước kia cũng thường xuyên xuất hiện, ví dụ như Tiết Hoài Nghĩa cấu kết với Vi Đoàn Nhi. Ý đồ ám sát Thượng Quan Uyển Nhi ở Đông Thú, mẫu thân cũng vô cùng tức giận nhưng cuối cùng vẫn tha thứ cho Tiết Hoài Nghĩa.

Tiết Hoài Nghĩa là một tiểu nhân phổ phường, kiêu ngạo, ngông cuồng, thô lỗ vô lại. Nhưng y được mẫu thân tha thứ nhiều lần, nhưng lần này dường như không giống vậy.

Rốt cuộc Thái Bình công chúa cũng ý thức được suy nghĩ của mẫu thân có sự thay đổi. Từ trước bà vì tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, muốn ngồi vững ở ngôi vị này mà không tiếc tạo ra dư luận.

Lúc đó Tiết Hoài Nghĩa chính là người tích cực dẫn đầu cho bà, vì bà mà phát cờ hò reo, vì bà mà tạo thành thiên mệnh Di Lạc chuyển thế. Cho dù Tiết Hoài Nghĩa có phạm tội lớn hơn nữa, bà cũng dễ dàng tha thứ.

Nhưng bây giờ, không giống lúc trước, mẫu thân đã ngồi vững ngôi vị hoàng đế không cần cái gọi là “thiên mệnh ý phạt”. Lúc này Tiết Hoài Nghĩa lại phạm sai lầm lớn ảnh hưởng trí mạng đến ngôi vị hoàng đế của bà.

Ví dụ như năm ngoái lúc Tiết Hoài Nghĩa xuất chinh, ép Lý Đức Chiêu đường đường là tướng quốc dập đầu xin tha thứ khiến dân chúng và triều đình xôn xao.

Năm nay y lại sắp xếp cái gọi là chân nhân Tung Sơn sử dụng mảnh khố để dụ mẫu thân mắc mưu, khiến mẫu thân choáng váng. Không ngờ lại phong một phương sĩ làm Giám nghị Đại phu, Bình Chương Sự lại dẫn đến kết quả quan lại oán giận. Sau một tháng mẫu thân không thể không miễn chức vụ của Vi Thập Phương.

Bây giờ mảnh khố đã bị người khác vạch trần, chân nhân Tung Sơn kia lại là công cụ để Tiết Hoài Nghĩa vợ vét tài sản, cho dù kẻ lừa đảo đã chết nhưng tổn thương Tiết Hoài Nghĩa đã gây ấu thân khó mà bù đắp nổi.

Khiến Tiết Hoài Nghĩa không còn là hòn đá tảng của hoàng đế nữa mà biến thành một chướng ngại vật. Nàng luôn nghĩ mẫu thân sẽ không chút do dự mà diệt trừ y.

Thái Bình công chúa khế thờ dài, Tiết Hoài Nghĩa được sủng ái hơn 10 năm đã hoàn thành sứ mạng của y, rốt cuộc cũng đã đến lúc kết thúc rồi.

Lúc trước nàng đúng là không nhìn rõ điều này cho nên mới liên tục đục vách tường trước mặt mẫu thân, thất bại nối tiếp thất bại.

Bây giờ nhìn lại, nàng sao có thể lại bị Tiết Hoài Nghĩa lợi dụng, cuối cùng thành đồ tuần táng cho y được?

Xe ngựa dừng trước phủ Thái Bình công chúa, nàng lập tức ra lệnh:

- Tìm Vạn Quốc Tuấn đến gặp ta!

Nàng xuống ngựa, một đám thị nữ từ trong phủ đi ra. Chồng của nàng là Võ Du Kỳ đứng lúc phải ra ngoài thấy vợ về liền vội vàng khom người nghênh đón:

- Công chúa về phủ rồi!

Thái Bình công chúa không thèm nhìn y mà chỉ lạnh lùng nói:

- Đã muộn thế này, còn muốn ra ngoài sao?

- Lương Vương tổ chức tiệc mừng năm mới bàn công việc, yêu cầu tất cả tộc nhân phải đến.

Thái Bình công chúa hừ một tiếng rồi đi vào trong phủ. Võ Du Kỳ đợi nàng đi xa, lúc này mới lau mồ hôi trên trán đi ra phía cửa phủ.

144. Chương 144: Trên Đường Bị Tập Kích

Thái Bình công chúa cũng có thư phòng của mình, thư phòng của nàng dựa theo thư phòng của mẫu thân, phòng được thiết kế rộng hơn mười gian, đầy các loại kệ sách. Còn có mấy người phụ tá thay nàng xử lý các loại công văn. Tuy không dám làm giống hoàn toàn Ngự thư phòng nhưng loại khí thế thứ hai thiên hạ này cũng đủ khiến bất cứ một gã quan lớn quyền quý nào đều không thể sánh kịp với nàng.

Thái Bình công chúa đi vào thư phòng, nàng khoan thai ngồi xuống giường ngà voi, nói với một thị nữ bên cạnh:

- Dẫn Cao Chủ Bộ đến đây!

Một lát sau, có một gã đàn ông trẻ tuổi khuôn mặt thanh tú vào thư phòng, khom người thi lễ:

- Tham kiến công chúa!

Người này tên là Cao Tiễn, người Trường An Kinh Triệu, là Chủ bộ của “Thái Bình phủ” mà Thái Bình công chúa bí mật tổ chức, cũng là tâm phúc và có mối quan hệ không rõ ràng với nàng. Cao Tiễn rất tài hoa, y chuẩn bị tháng sau tham gia khoa cử.

Thái Bình công chúa trầm ngâm một lát rồi dặn dò:

- Bỏ tất cả các hành động nhằm vào Vi Thập Phương, phải nghiêm khắc kỷ luật các võ sĩ phủ Thái Bình. Trong thời gian này không được cho bất cứ kẻ nào gây thị phi bên ngoài cho ta.

- Ty chúc hiểu rồi!

Chần chừ một lúc, Cao Tiễn lại thấp giọng hỏi:

- Công chúa, đã xảy ra chuyện gì sao?

Ánh mắt Thái Bình công chúa không giấu nổi sự uể oải, một lúc lâu sau nàng mới nói:

- Hôm nay Thánh thượng bổ nhiệm Lý Trân làm Phó thống lĩnh Nội vệ, người đàn bà kia đã thắng ván này rồi.

“Lý Trân”, Cao Tiễn đọc lại cái tên này, y bỗng kịp phản ứng:

- Người này không phải là Lý thị vệ ám sát chúng ta ở huyện Đăng Phong sao?

Thái Bình công chúa gật gật đầu, hơi than thở nói:

- Ta còn tưởng nàng ta sẽ đề cử Võ Tam Tư con trai của Võ Kế Thực làm Phó thống lĩnh Nội vệ, không ngờ lại là một thị vệ.

Cao Tiễn suy nghĩ rồi nói:

- Người này hình như lúc ở Đông Thú đã cứu Thượng Quan Uyển Nhi một mạng. Nàng ta vì báo ơn cứu mạng đã đề cử hấn làm Phó thống lĩnh Nội vệ cũng là hợp tình hợp lý.

- Có lẽ là do cảm tình nhưng dù sao cũng chỉ một chút. Phó thống lĩnh Nội vệ quá quan trọng với người đàn bà kia, nàng ta không thể dùng nó báo ơn được.

Nói đến đây, Thái Bình công chúa không kiên nhẫn gì mà mỉm cười:

- Ta cảm thấy người đàn bà kia ngủ cùng Lý Trân đó là cách báo ơn tốt nhất!

Ánh mắt của nàng lộ ra vẻ hưng phấn, chỉ có nói chuyện trước mặt tình nhân Thái Bình công chúa mới trở nên thô tục như vậy, không một chút che giấu tâm trạng.

Thái Bình công chúa đang cười đột nhiên dừng lại, nàng phát hiện Cao Tiễn hơi xấu hổ. Nàng thu nụ cười thô tục lại, nàng rất thích Cao Tiễn vì y rất giống người chồng trước đã qua đời của nàng, bao gồm cả cái kiểu giả đờ đáng ghét này.

- Người nghĩ thế nào?

Thái Bình công chúa lại ôn tồn hỏi.

- Ty chúc cảm thấy công chúa nên suy nghĩ lôi kéo Lý Trân, kéo hấn về bên chúng ta. Đây là kế rút củi đáy nồi. Thượng Quan Uyển Nhi vất vả lại làm của hồi môn cho công chúa.

Thái Bình công chúa trầm tư không nói, ánh mắt híp lại tỏ ra đa mưu túc trí. Cao Tiễn nhìn nàng chăm chú, ánh mắt của nàng khiến y nhớ đến lần đầu tiên nàng dụ hấn lên giường.

- Cao Tiễn, người có phản bội ta không?

Thái Bình công chúa hỏi.

Cao Tiễn lập tức hoảng sợ, lắc đầu như trống bỏi:

- Ty chúc tuyệt đối không.

- Là bởi vì người vừa mới được ta coi trọng, cho nên người không làm, nhưng sau khi người đã quyền cao chức trọng, có lẽ người sẽ không kiên định như vậy. Ta nói không sai chứ?

Cao Tiễn dùng tay áo lau mồ hôi lạnh trên trán, y nói với giọng không quá tin tưởng:

- Ty chúc mãi mãi không phản bội công chúa.

- Đừng khẳng định như vậy, nếu có một ngày người cưới Thượng Quan Uyển Nhi, người sẽ không nói như vậy.

Cao Tiễn khẩn cấp biện bạch không thể cưới Thượng Quan Uyển Nhi, Thái Bình công chúa khoát tay chặn lại nói:

- Ta chỉ là ví thử, chúng ta đừng lạc đề nữa. Thật ra ta đã nói với Lý Trân, hắn vừa mới được người đàn bà kia coi trọng, dù ta lôi kéo thế nào hắn cũng sẽ không phản bội. Để hắn dần dần nắm được thực quyền, ta nghĩ mới có cơ hội.

Cao Tiễn cúi đầu không nói, vừa rồi Thái Bình công chúa nói câu kia thực sự đã làm tổn thương đến lòng tự ái của y. Thái Bình công chúa chú ý đến cái gì đó, nàng đứng dậy đi đến trước mặt y vươn đôi tay mềm mại ôm chặt lấy cổ y, nhìn y với ánh mắt dịu dàng:

- Để ta bồi thường xứng đáng cho người, đừng nóng giận!

Trong lòng Cao Tiễn dấy lên ngọn lửa, y ôm lấy eo Thái Bình công chúa, hai người chậm chậm lại gần, nhưng lúc này lại có thị nữ ngoài cửa thấp giọng bẩm báo:

- Công chúa, Vạn thống lĩnh đến rồi.

Cho dù Vạn Quốc Tuấn bị Thái Bình công chúa gọi đến nhưng y lại xuất hiện không đúng lúc khiến công chúa tức giận. Cao Tiễn phải đi lại bị nàng giữ chặt lại, chỉ vào trong phòng thấp giọng nói:

- Ta chỉ nói với ông ấy hai câu thôi.

Cao Tiễn thực sự không thích cảm giác gà trống hóa gà mái này nhưng y lại không dám làm nàng mất hứng, đành phải vào trong buồng, đóng cửa lại.

Thái Bình công chúa quay lại vị trí, lạnh lùng nói:

- Bảo ông ta vào!

Một lúc sau, Vạn Quốc Tuấn bước nhanh vào phòng quỳ gối ôm quyền nói:

- Tham kiến công chúa điện hạ!

Đàn ông trong mắt Thái Bình công chúa chia làm bốn loại. Một loại cần kết giao là xuất phát từ chính trị, như Võ Tam Tư, Tiết Hoài Nghĩa. Thậm chí bao gồm cả chồng của nàng là Võ Du Kỳ.

Loại thứ hai là nàng thực sự thích, cho đến giờ chỉ có hai người. Một là chồng trước của nàng Tiết Thiệu, người còn lại chính là Cao Tiễn. Nhưng trên thực tế, nàng thích Cao Tiễn cũng bởi vì y quá giống chồng trước của nàng.

Loại đàn ông thứ ba là mang đến cho nàng cảm giác sung sướng. Loại đàn ông này không được lâu dài, nàng cũng sẽ không để tâm đến họ, chơi chán thì vứt bỏ.

Loại thứ tư, chính là loại vì nàng mà cống hiến trung thành và tận tâm. Trước mắt Vạn Quốc Tuấn chính là loại này.

Từ sự hấp dẫn nam nữ mà nói, Thái Bình công chúa thực sự không thích Vạn Quốc Tuấn. Lông mi thô như vậy, khuôn mặt bẹp, bề vai rộng đáng người lại không cao khiến nàng thấy ghét.

Nhưng Vạn Quốc Tuấn lại nguyện vì nàng cống hiến, như vậy là đủ rồi. Thái Bình công chúa bị Vạn Quốc Tuấn làm mất hứng, trong lòng nàng không vui, giọng điệu cũng không khoan dung mà lạnh lùng nói:

- Tìm người đến là muốn nói cho người biết, hôm nay Thánh thượng đã bổ nhiệm Lý Trân làm Phó thống lĩnh Nội vệ.

Vạn Quốc Tuấn chấn động, y vốn đang mong chờ tin Lý Trân bị trừng trị, không ngờ lại là tin hân được trọng dụng. Lại là Phó thống lĩnh Nội vệ khiến cho y có một cảm giác hụt hẫng mất mát, đầu chôn càng sâu, trong lòng chua xót khôn tả.

- Công chúa điện hạ, ty chức nên làm thế nào đây?

- Ta muốn người và hân nước sông không phạm nước giếng. Hân đi con đường của hân, người đi cầu của người.

Thấy Vạn Quốc Tuấn không hé răng, giọng của Thái Bình công chúa lập tức nghiêm nghị nói:

- Ta cảnh cáo người, nếu người dám tự tiện khiêu khích, vứt bỏ Nội vệ của ta, đừng trách ta trở mặt vô tình.

- Ty chức... nhớ rồi!

- Đi đi!

Vạn Quốc Tuấn đang một bụng tức, đang hứng thú chạy đến thì lại bị giáo huấn một trận, khiến vẻ mặt y không chịu được nữa nhưng lại không dám chọc giận Thái Bình công chúa đành phải đứng dậy thi lễ, âm ỉ dờn đi.

Bước chân của Vạn Quốc Tuấn biến mất, trong phòng sau của Thái Bình công chúa có tiếng gõ cửa nhẹ. Sắc mặt nàng dịu xuống, nàng đứng dậy đi vào trong nhà.

Đúng lúc này, có tiếng chân dồn dập bên ngoài, quần gia lo lắng bấm báo:

- Khởi bẩm phu nhân, lão gia đã quay về, ông... cả người ông ấy bị thương toàn là máu.

Thái Bình công chúa ngăn người ra, mắt hững hờ nói:

- Bị ai đánh?

- Hình như là.... Lương Vương.

Lương Vương chính là Võ Tam Tư, hôm nay ông ta tổ chức buổi tiệc tộc nhân thảo luận về việc tế tộc năm mới, sao lại đánh chồng nàng?

Thái Bình công chúa lại nhìn trong phòng một chút, một bên là nhân tình đang chờ mình, một bên là chồng bị thương khiến nàng thật khó xử. Do dự một lát nàng đành phải xoay người ra ngoài.

- Y đang ở đâu? Dẫn ta đi xem.

...

Ngay lúc trong Võ gia phát sinh mâu thuẫn, Lý Trân cũng về nhà thu dọn một chút, để lại cho đại tỷ tờ giấy và dẫn Triệu Thu Nương cùng một đám thủ hạ rời khỏi Trường An phi ngựa về hướng Yến Sư.

Tổng cộng hân dẫn theo hơn hai mươi người, bọn họ là ẩn vệ thủ hạ của Triệu Thu Nương, ngoài việc không mặc quân phục ra thì trang bị đều giống nhau có hoành đao, chiến kiếm và quân nỏ.

Bọn họ ai cũng võ công cao cường, ngựa cưỡi đã được chọn kỹ lưỡng khiến tốc độ của họ càng thêm nhanh. Không lâu sau đã đi khỏi thành Lạc Dương rất xa.

Huyện Yến Sư cách Lạc Dương khoảng 50 dặm, phía bắc dựa vào Mang Sơn, phía nam dựa vào Lạc Thủy, địa thế hiểm trở. Từ xưa đã là lá chắn phía đông Lạc Dương, có lẽ vì quá gần Thần Đô Lạc Dương mà dọc đường người đông đúc, chỗ nào cũng nhìn thấy thôn trang.

Lý Trân dẫn một đám thuộc hạ Nội vệ chạy gấp, không lâu sau màn đêm đã bao phủ, sau khi đi được khoảng hơn hai mươi dặm, Lý Trân dừng ngựa đi từ từ.

- Công tử, sao vậy?

Triệu Thu Nương chạy đến bên cạnh hân, hỏi han hơi lo lắng.

Tuy lúc này Lý Trân đã là người lãnh đạo trực tiếp của Thu Nương nhưng nàng vẫn chưa sửa đổi cách xưng hô với hần ngay được. Lúc này nàng đang rất lo lắng cho thuộc hạ của nàng ẩn thân ở huyện Yển Sư, không biết có bị người của Thái Bình công chúa và Tiết Hoài Nghĩa tìm được hay không?

Lý Trân nhớ đến lời Thái Bình công chúa cảnh cáo hần, để ý đến Hồ Tăng của Tiết Hoài Nghĩa. Lý Trân hiểu rất rõ bọn Hồ Tăng này, tổng cộng có khoảng 300 người, giết người như ngóe.

Đám người này giỏi về phục kích, ví dụ như phục kích Võ thị gia tướng ở Trường An. Hai tháng trước phục kích Ngự Phẩm Long đều dùng đoản mâu, lực sát thương rất mạnh.

Nếu bọn họ đến Yển Sư gấp như vậy thì khả năng bị phục kích sẽ rất lớn. Những người này làm việc bất chấp hậu quả, cho dù là quân đội của hoàng đế xuất hành bọn chúng cũng giết không tha.

Quan trọng hơn là, lần này đi Yển Sư tiếp ứng Nội vệ là chuyện đầu tiên sau khi hần nhậm chức, liên quan đến việc hần có lập được uy danh không.

Lý Trân nhìn đường trong bóng đêm, dường như nhìn thấu màn đêm đen đặc phía trước.

- Ta lo bị người của Tiết Hoài Nghĩa phục kích, vẫn nên cẩn thận một chút, đừng vội vã nhất thời.

Triệu Thu Nương gật gù đầu, quay lại cao giọng hô:

- Mọi người chú ý một chút, chú ý hai bên mai phục!

Tất cả mọi người đều căng thẳng, cẩn thận chú ý đến động tĩnh hai bên đường. Cũng có hai huynh đệ chạy lên phía trước tuần tra hai bên đường.

Đi được khoảng bảy, tám dặm bỗng phía trước có tiếng hô to:

- Là ai, đi ra!

Huynh đệ phía trước phát hiện ra tình hình, đám Nội vệ rút hết trường kiếm ra, giục ngựa đi lên trước. Lý Trân cũng lấy cung tên ra, dẫn đầu đi tìm hiểu tình hình. Bên trái đường có một con mương, cỏ hoang cao bằng đầu người. Hai tên lính dùng nỗ quân chỉ vào trong mương, lớn tiếng hét to:

- Nếu không ra, sẽ phóng tên!

- Ai đó!

Lý Trân thấp giọng hỏi.

- Không rõ, vừa rồi có bóng người chui vào!

Lý Trân chăm chú nhìn vào bụi cỏ, không lâu sau chỉ thấy có một người run rẩy bước ra từ trong bụi cỏ, giơ tay khóc lóc:

- Đừng... giết tôi!

Một tên lính lao xuống bắt người này lên đường lớn.

- Khởi bẩm thống lĩnh, hình như y bị thương.

Lý Trân xoay người xuống ngựa, đi đến trước mặt người này chỉ thấy người này khoảng hai mươi tuổi, dáng người nhỏ gầy, mặc quần áo ngắn đầu đội mũ bát giác mềm. Bình thường chỉ tiểu nhị mới ăn mặc như vậy.

Lý Trân thấy anh ta quỳ trên mặt đất, vẻ mặt đau khổ, vai phải băng bó. Hần sờ bả vai người này phát hiện tay mình toàn là máu. Lý Trân lập tức ra lệnh:

- Cầm máu cho anh ta trước đã.

Hai tên lính đi lên bôi thuốc cho người thanh niên này, anh ta thấy họ dường như không muốn giết mình lúc này mới hơi bình tĩnh đập đầu với Lý Trân nhưng trong lòng vẫn hơi sợ hãi:

- Khởi bẩm quan gia, tiểu nhân là tiểu nhị của trạm nghỉ chân phía trước. Vừa rồi đám Hồ Tăng giết người ở trạm nghỉ chân, vai tiểu nhân trúng một vết đao, mãi mới trốn ra được.

145. Chương 145: Giết Hồ Lập Uy

Lý Trân ngồi xổm xuống, ánh mắt lợi hại nhìn tên tiểu nhị này chăm chú:

- Nói rõ ra xem, có bao nhiêu Hồ Tăng, vào trạm nghỉ chân từ khi nào?

Tiểu nhị nơm nớp lo sợ nói:

- Có khoảng ba mươi Hồ Tăng, chúng tôi nghe không hiểu họ nói gì, dù sao cũng chỉ muốn ăn thịt uống rượu, ăn uống no say thì đi nhưng khi Dịch Trạm thừa hỏi đòi tiền bọn chúng, kết quả là đã chọc giận chúng rút đao chém lung tung. Tôi chạy trốn nhanh mà vẫn trúng một đao.

Lý Trân lại chuyển tâm niệm hỏi:

- Bọn chúng có mang theo binh khí đoản mâu không?

- Bọn chúng... Trên lưng mỗi người đều có một túi da, hình như bên trong túi da có thanh gươm, có lẽ là đoản mâu mà quan gia nói.

Lý Trân đứng lên nhìn phía trước, thị lực của hắn rất tốt, lơ mơ nhìn thấy ngoài hai dặm có một tòa kiến trúc sừng sững, chắc là trạm nghỉ chân như tiểu nhị này nói rồi.

Hắn trầm tư một lát rồi nói với hai gã thủ hạ khinh công khá tốt:

- Hai người đi xem thế nào, cẩn thận một chút.

- Tuân lệnh!

Hai gã thủ hạ chạy như bay, tất cả mọi người đều kiên nhẫn chờ đợi, không lâu sau một gã thủ hạ về bẩm báo nói:

- Bẩm báo thống lĩnh, trong trạm nghỉ chân có mấy thi thể, những Hồ Tăng đó đã đi rồi.

- Đi, đi xem xem!

Mọi người lên lưng ngựa, giục ngựa lao nhanh vào trạm nghỉ chân, chỉ trong chớp lát đã đến nơi. Tiểu nhị kia dẫn đầu đám người đi vào lập tức nghe thấy có tiếng khóc:

- Đám giặc Hồ trời giết này!

Lý Trân dắt mọi người vào đại sảnh của trạm nghỉ chân, đèn dầu đã tắt, chỉ nhìn thấy trong hành lang hỗn độn. Tất cả bàn đã bị đập nát, khắp nơi đều là chén đĩa vỡ, ở một góc sáng có ba thi thể, máu chảy đầy đất. Tên tiểu nhị kia quỳ gối trước một thi thể khóc rống lên.

Khuôn mặt của Lý Trân âm trầm đáng sợ, Triệu Thu Nương khoát tay chặn lại dẫn mọi người đi điều tra.

Không lâu sau, trong buồng có tiếng khóc của trẻ con, chỉ thấy Triệu Thu Nương ôm một đứa trẻ còn chưa đầy một tuổi, mặc áo vải nhỏ màu phấn hồng, tóc còn để chỏm, cả người và tay toàn là máu, đang khóc oe oe.

Triệu Thu Nương thở dài một tiếng:

- Phía sau có một người phụ nữ bị đập chết, đứa nhỏ này bỏ lên người phụ nữ đó khóc.

- Đây là con của Dịch trạm thừa chúng tôi.

Tiểu Nhị lau nước mắt đi lên chỉ vào một thi thể nói:

- Đó chính là Dịch trạm thừa.

Ánh mắt của Lý Trân sắc bén, đầu sát khí, hắn nói với thủ hạ:

- Không vội lên đường, thu dọn trạm nghỉ chân một chút, sáng mai chúng ta đi.

Công việc của mọi người đều lu bù, Lý Trân đi lên trước hỏi:

- Người của chúng ta núp ở chỗ nào, đại tỷ có biết không?

Triệu Thu Nương vỗ nhẹ vào lưng đứa trẻ, đứa trẻ đã nằm gọn ngủ say trong lòng, nàng thấp giọng nói:

- Huyện Yến Sư có 3 tửu quán là tài sản của Nội vệ, chắc là bọn họ ẩn thân ở tửu quán.

Lý Trân trầm ngâm một lát, một ý niệm hiện ra trong đầu hần càng lúc càng rõ, càng lúc càng mãnh liệt.

- Ta có ý tưởng, chúng ta thương lượng một chút.

...

Lúc trời sắp sáng, đại đồ đệ của Triệu Thu Nương Trương Vĩ từ huyện Yến Sư chạy đến trạm nghỉ.

Trương Vĩ là thủ lĩnh đám vô lại của nam thị nhưng cũng là một thành viên chân chính của Nội vệ, là phụ tá đắc lực cho Triệu Thu Nương. Y rất khôn khéo có khả năng, y từng dẫn một đám vô lại quấy phá quán rượu của Lý Trân, bị hần giáo huấn ột trận, biết Lý Trân đã trở thành Phó thống lĩnh, biểu hiện của y ít nhiều cũng có sự xấu hổ.

- Ty chúc tham kiến Lý thống lĩnh!

Y tiến lên một bước, quỳ gối thi lễ.

Lý Trân vội vàng đỡ y dậy, hần có thể cảm nhận thấy sự xấu hổ của Trương Vĩ liền vỗ vỗ vai y nói:

- Không đánh không quen, không cần phải so đo chuyện cũ nữa.

Nụ cười của Lý Trân xua tan không ít sự lúng túng trong lòng Trương Vĩ. Y ngồi trước bàn nhỏ lấy từ trong ngực ra một tấm bản đồ trải lên bàn:

- Đây là bản đồ huyện Yến Sư ty chúc đã vẽ.

Lý Trân và Triệu Thu Nương đi lên trước, chú ý vào tấm bản đồ trên bàn. Lý Trân chỉ vào một con đường dài:

- Đây hần là đường lớn!

- Đúng vậy!

Trương Vĩ lại chỉ vào một cái đình nhỏ:

- Hiện giờ chúng ta đang ở đây, đây là trạm nghỉ chân, cách thành huyện Yến Sư chưa đến ba mươi dặm.

- A Vĩ, đám Hồ Tăng kia giờ đang ở đâu? Người gặp chưa?

Triệu Thu Nương hỏi.

- Khởi bẩm sư nương, Hồ Tăng đang trong huyện thành, tôi trèo tường ra khỏi thành, bọn họ lại ép sĩ tốt mở thành, rất náo động. Bọn chúng có kim bài của Tiết Hoài Nghĩa, không ai dám trêu chọc bọn chúng.

Lý Trân trầm tư một lúc lâu hỏi Trương Vĩ:

- Các người bên kia có mấy con khoái mã?

Trương Vĩ suy nghĩ một chút nói:

- Chúng tôi có năm con khoái mã, tốc độ rất nhanh, đều là ngựa Hà Khúc thượng hạng.

Lý Trân lại nói với Triệu Thu Nương:

- Bên này chúng ta cũng có bốn con khoái mã, tính cả chiến mã của ta tổng cộng có mười con, có thể đối phó với đám Hồ Tăng kia rồi.

Trong lòng Triệu Thu Nương cả kinh:

- Công tử cũng phải đích thân xuất mã sao?

Lý Trân gật gật đầu:

- Đương nhiên do ta dẫn đội ngũ rồi.

...

Thành huyện Yến Sư không lớn, chu vi tường thành chỉ trong vòng mười dặm, cư dân trong thành lấy quân hộ làm việc chính. Hai bên nam bắc huyện thành có quân doanh quy mô khổng lồ, gần đến tết trong huyện thành cũng náo nhiệt lạ thường. Sau tuyết trời sáng, trên đường lớn hối hả, dân chúng đông vui.

Trong đám người mang theo túi lớn, túi nhỏ hàng tết có khoảng 30 người Hồ Tăng khiến người khác phải chú ý. Bọn chúng ngang ngược, vô lễ không ngừng quát vào dân chúng, xông vào tửu quán, nhà trọ lục tìm mục tiêu khả nghi.

Đám Hồ Tăng này là một trong mười đội tìm kiếm mà Tiết Hoài Nghĩa phái đi. Mục tiêu của bọn chúng là đội từ Tung Sơn trở về, bóc xếp và vận chuyển mấy vạn lượng vàng, bạc trắng. Tối hôm trước, vốn chúng đã phát hiện ra tung tích của đội quân này, không ngờ tuyết rơi lớn đã yểm hộ cho họ biến mất.

Tiết Hoài Nghĩa nổi trận lôi đình, đây là cửa cái y tích lũy mấy năm qua. Y không cam lòng bị Thượng Quan Uyển Nhi cướp đi như vậy, y phái 300 tên Võ Tăng, chia làm mười đội, lục tìm các vùng gần Lạc Dương.

- Những Hồ Tăng đó là ai?

Người đi trên đường đều bàn luận, có rất nhiều người cực kỳ phẫn hận với sự hung bạo của bọn chúng:

- Kiêu ngạo như vậy, quan phủ không quản lý sao?

- Ai dám quản! Bọn chúng là người của Tiết Hoài Nghĩa, có Tiết Hoài Nghĩa làm chỗ dựa, huyện lệnh chỉ có thể làm con rùa rụt đầu mà thôi.

Dân chúng trên đường tụ tập càng lúc càng nhiều, xa xa chỉ vào đám Hồ Tăng hung ác, vô lễ này bàn luận.

Nhưng mười mấy tên Hồ Tăng đó lại ngoảnh mặt làm ngơ, từng tốp một vào tửu quán điều tra, chỉ cần có người phản kháng là chúng xúm vào đánh đập.

Bảy, tám tên Hồ Tăng đi vào một tửu quán gần thành phía Tây, tên Hồ Tăng cầm đầu đá cái bàn rượu gần cửa, chén bát rơi loảng xoảng. Mấy người khách đang uống rượu chạy lão đảo, cả quán đang náo nhiệt bỗng sợ hãi lặng ngắt như tờ.

Những Hồ Tăng này cũng xác định mục tiêu rõ ràng, xông thẳng ra chuồng ngựa xem đám khách có điểm gì đáng ngờ từ ngựa có thể nhìn ra được. Chưởng quầy nơm nớp lo sợ đi lên khom người nói:

- Xin hỏi mấy vị cao tăng muốn làm gì?

Lời còn chưa nói hết, tên chưởng quầy đã bị tên Hồ Tăng cầm đầu đá ngã ngựa xuống đất, một vài tên khác từ chuồng ngựa trở về đều lắc đầu tỏ vẻ không có gì đáng ngờ.

Đúng lúc này, trên đường cái bỗng có tiếng tù và “Tu... Tu” âm thanh dồn dập, đây là tín hiệu phát hiện ra tình hình, mấy tên Hồ Tăng lập tức dời khỏi quán rượu.

Trên đường hỗn loạn, dân chúng sợ hãi gọi nhau thất thanh, lão đảo chạy trốn hai bên. Tiếng võ ngựa như sấm, một đội quân khoảng mười người phi ngựa chạy gấp, bọn họ đều mang túi nặng, căng thẳng không ngừng ngoái đầu về phía sau.

Phía sau có gần 20 Hồ Tăng cưỡi ngựa đuổi theo. Bọn chúng hô hoán ra sức thổi tù và, hơn 10 Hồ Tăng từ trong cửa hàng lao ra, bọn họ lên ngựa nhanh chóng tụ lại trên đường đuổi theo 10 kỵ thủ kia.

- Chính là bọn chúng, bọn chúng có mang vàng.

Mấy tên Hồ Tăng quát lớn, một gã Hồ Tăng đưa một thỏi vàng cho thủ lĩnh:

- Đây là vàng chúng làm rơi.

Tên Hồ Tăng thủ lĩnh cầm thỏi vàng nặng trĩu, ít nhất phải hai, ba cân mất sáng lên, lập tức cao giọng quát:

- Đuổi theo cho ta, nhất định phải bắt họ lại.

Ba mươi tên Hồ Tăng phi ngựa đuổi theo, bám chặt mười kỵ sĩ chạy trốn kia.

Hai đội nhân mã chạy gấp trong thành Yến Sư, tiếng võ ngựa như sấm, mọi người trốn vào hai mé đường bàn luận không biết đã xảy ra chuyện gì.

Đám lính thủ thành cũng sợ đến phát run, mười tên kỵ sĩ nháy mắt chạy ra khỏi thị trấn đi về phía Lạc Dương. Ba mươi tên Hồ Tăng phía sau theo sát không bỏ.

...

Cầm đầu mười tên kỵ sĩ Nội vệ chính là Lý Trân. Bọn họ dùng một thỏi vàng để dụ dỗ đám Hồ Tăng này chạy trốn thẳng về phía tây. Chiến mã của họ cực nhanh, như một mũi tên nhọn phóng đi, bụi bay mù mịt chạy gấp trên đường. Tốc độ đuổi theo của đám Hồ Tăng phía sau cũng cực nhanh, chúng lớn tiếng hò hét.

Chưa đến nửa canh giờ, Lý Trân dẫn đám thủ hạ đến trạm nghỉ chân. Bọn họ trước, sau lao vào bên trong, mười mấy tên Hồ Tăng phía sau mừng rỡ, tên Hồ Tăng cầm đầu lệnh ấy người chặn ở cửa sau, những người còn lại xuống ngựa, rút đao lao vào trạm nghỉ chân.

Trạm nghỉ chân rộng khoảng bảy, tám mẫu có hơn 20 gian phòng. Lúc đám Hồ Tăng vừa lao vào trong Triệu Thu Nương đã dẫn mười mấy tên Nội vệ bao vây bốn phía, bắn cung tên. Mấy tên Hồ Tăng phía sau trúng tên ngã xuống kêu thảm thiết.

Đúng lúc này, trong trạm nghỉ chân có khói đặc cuộn cuộn bốc lên. Lý Trân dẫn mười thuộc hạ từ cửa sau lao ra. Lý Trân hô lớn:

- Bọn chúng ở phía sau, ngăn lại.

Hắn giương cung lấp tên, quay mình bắn một mũi tên. Mũi tên này bắn trúng cổ họng tên Hồ Tăng thủ lĩnh, y ôm cổ ngã lăn xuống đất. Hơn 10 Nội vệ phía sau cửa mai phục đồng loạt bắn nỏ, mấy tên Hồ Tăng trúng tên ngã xuống, còn mấy tên khác sợ đến mức lui vào trong phòng.

Mượn sức gió, trạm nghỉ chân cháy càng lúc càng lớn. Lửa bốc cháy lên không trung, khói đen cuộn cuộn cách đó 10 dặm cũng vẫn nhìn thấy. Trong, ngoài trạm nghỉ chân đều chiến đấu kịch liệt. Đám Hồ Tăng liều chết phá vòng vây, bọn chúng tru lên lao ra cửa chính hoặc trèo tường mà đi.

Nhưng mười mấy tên Nội vệ dưới sự dẫn dắt của Lý Trân không hề núng tay với đám Hồ Tăng chạy trốn này. Mấy tên Hồ Tăng từ cửa chính lao tới đã có năm sáu mũi tên phóng ra mạnh mẽ, chúng trúng tên ngã xuống kêu thảm thiết. Người cuối cùng thoát tên, vung đao đánh vào phía nội vệ, năm tên nội vệ đồng loạt tiến lên phanh thây tên này.

Lý Trân dẫn theo mấy tên lính tuần tra quanh trạm nghỉ chân:

- Thống lĩnh, bên kia có một người!

Một gã binh sĩ Nội vệ chỉ vào tường vây hô lớn.

Lý Trân cũng nhìn thấy rồi, một gã Hồ Tăng bay qua tường thành. Hắn cười lạnh một tiếng, không hề do dự mà lấp cung tên, dây cung buông lỏng, mũi tên lao ra như tia chớp bắn thủng gáy tên Hồ Tăng này dính y trên vách tường.

- Tiến pháp hay!

Triệu Thu Nương ở phía xa liền vỗ tay ủng hộ, nàng giục ngực tiến lên cười nói với mấy binh sĩ nội vệ:

- Trận chiến này đánh thật phần khích, Lý thống lĩnh của chúng ta chắc chắn sẽ rất có uy phong trong quân Nội vệ.

Lý Trân được Triệu Thu Nương ca tụng quá nhiều, tạm thời hắn không muốn nói nhiều về chuyện này, hắn cười nói:

- Cửa trước còn Hồ Tăng vậy không?
- Cửa trước và sau đều không còn nữa, có lẽ chết hết rồi!

Triệu Thu Nương nhìn ngọn lửa càng đốt càng lớn, diệt toàn bộ số Hồ Tăng này, rồi cuộc nàng cũng được giải tỏa nỗi hờn dỗi mấy ngày qua.

Ngọn lửa lớn nuốt sống hoàn toàn trạm nghỉ chân, ba mươi tên Hồ Tăng bị chết cháy, bắn chết, giết chết cuối cùng không tên nào thoát mạng, toàn bộ bị tiêu diệt trong trạm nghỉ chân.

Tân thống lĩnh Lý Trân suất lĩnh Nội vệ tiêu diệt ba mươi tên thủ hạ Hồ Tăng của Tiết Hoài Nghĩa ở phía đông Lạc Dương. Tin này bay như có cánh nhanh chóng truyền đến vua và dân chúng gây ra chấn động, như hòn đá lớn đập xuống mặt nước yên tĩnh, lập tức dậy lên ngàn tầng sóng lớn.

Vô số người vui mừng khôn xiết, nhưng cũng có không ít người mắng hấn ngu xuẩn, cả gan làm loạn, dám đắc tội với Tiết Hoài Nghĩa được Thánh thượng sủng ái. Mọi người đều suy đoán, chức Phó thống lĩnh của hấn còn ngồi chưa nóng sẽ bị lật ngược ngay.

146. Chương 146: Nhà Thêm Bé Gái

Mãi đến lúc màn đêm buông xuống, Lý Trân mới về đến nhà mình, hấn xuống ngựa cẩn thận ôm đứa trẻ đang ngủ say, sợ nó tỉnh trong lúc đang mơ màng. Đứa nhỏ kia được bọc chặt trong chiếc áo choàng, khuôn mặt nhỏ nhắn đặt trên vai hấn, một bàn tay nhỏ ôm cổ hấn đang ngủ rất ngon.

Trong nhà Lý Trân bận rộn lạ thường, Lý Tuyền mua bảy tám vú già, nha hoàn. Quản gia Triệu Thu Nương giới thiệu cũng vào phủ làm việc khiến một nhà vốn vắng ngắt trở lên đông vui náo nhiệt.

Tâm trạng của Lý Tuyền hôm nay rất vui sướng, nửa năm trước nàng còn âm thầm rơi lệ vì mình phá sản nhưng nửa năm nay của cải của nàng đã nhanh chóng tăng lên. Tài nguyên cuộn cuộn khiến nàng trở thành một nữ thương nhân có tiếng ở nam thị.

- Lồng đèn kia treo bên này!

Lý Tuyền chỉ dưới mái hiên, quản gia dùng dây trúc treo đèn lồng lên cao.

Một tiểu nha hoàn bưng mâm đồ sứ bước nhanh tới:

- Phu nhân, những đồ sứ này để ở đâu?

Lý Tuyền nhìn nhìn, đây là đồ sứ tốt nàng mua ban chiều dùng để đãi khách, liền nói:

- Để chúng ở nhà khách!

Lúc này, một nha hoàn chạy vội vào cửa:

- Phu nhân, ngoài cửa có một người còn trẻ nói là huynh đệ của phu nhân.

Lý Tuyền cười gõ đầu nha hoàn, những vú già, nha hoàn này còn chưa gặp huynh đệ của mình! Nàng vội vàng đi đến cửa lớn, chỉ thấy huynh đệ dẫn ngựa đứng trong sân.

- A Trân, sao bây giờ mới về?

Lý Tuyền bước nhanh lên trước lại thấy đệ đệ ôm một đứa trẻ trong lòng, nàng ngậy người ra:

- A Trân, đứa trẻ này là ai vậy?

- Đây là một tiểu nương bọn đệ cứu được ở trạm nghỉ chân, cha mẹ nó bị giết, trong nhà không còn người thân. Đệ muốn A tỷ nhận nuôi nó, nên mới ôm nó về.

Lý Tuyền nhíu mày lại, nhìn đệ đệ với ánh mắt trách cứ, oán giận nói:

- Cả ngày ta loanh quanh chân không chạm đất, lấy đầu ra thì giờ chăm sóc trẻ con. Đệ thật là, không hỏi trước đã tự mang trẻ con về.

Quả thực trong thời gian này, Lý Tuyền bận bù đầu, sắp đến tết đây là lúc kinh doanh tốt nhất trong năm, nàng bận đến mức chân không chạm đất.

Nhưng lúc này nàng có thể bớt chút thời gian chỉ huy vú già sắp xếp cho năm mới đã là tranh thủ lúc rảnh rồi rồi. Đệ đệ còn mang một đứa trẻ về nhà không phải là thêm phiền cho nàng sao? Thực sự là khiến Lý Tuyền tức giận.

- Dù sao đứa trẻ này ta cũng không nuôi dưỡng, mai đệ bế nó đi đi!

Về mặt của Lý Tuyền âm trầm.

Lý Trân vốn là có ý tốt nghĩ A tỷ không sinh được con, đúng lúc gặp đứa trẻ mồ côi liền bế nó về làm con gái cho nàng, không ngờ A tỷ không muốn nhận nuôi nó.

Bất đắc dĩ, Lý Trân đành cười khổ:

- Thu Nương đại tỷ thì lại muốn nuôi nó, nếu đại tỷ không muốn, ngày mai đệ sẽ mang cho tỷ ấy.

Đứa trẻ lúc này đang ngủ say bỗng òa khóc. Lý Trân vội vỗ nhẹ lưng nó, nó lại càng khóc to. Lý Tuyền nhú mày:

- Đệ sao nuôi nổi nó đây, bế đứa nhỏ thôi cũng không xong, đưa nó cho ta!

Nàng cẩn thận nhận lấy đứa trẻ, trừng mắt nhìn đệ đệ một cái rồi mắng mỏ:

- Lại mang thêm phiền toái cho ta.

- Ôi, đừng khóc! Ta biết con đói bụng, đi tìm chút gì cho con ăn nhé!

Nàng ôm đứa trẻ đi nhanh vào trong nhà, Lý Trân nhìn đại tỷ ôm đứa trẻ cười khổ lắc đầu. Thực ra đại tỷ rất cần một đứa con, chỉ tiếc không phải là con trai.

Đúng lúc hần phải dẫn ngựa tới chuồng thì lại nghe phía sau có người gọi hần:

- Lão đệ, thật khéo, ta đang muốn tìm đệ đây.

Lý Trân quay đầu lại thấy Tôn Lễ đang đứng ở cửa lớn, mặc thường phục, vẻ mặt tươi cười, hần vội giao ngựa cho quản gia, cười nói:

- Tôn đại ca, đến tìm ta sao?

Tôn Lễ chần chờ một chút rồi nói:

- Ta có chuyện muốn nói với đệ, có rảnh không?

Lý Trân biết Tôn Lễ là vì nghe nói mình đảm nhiệm chức Phó thống lĩnh Nội vệ, liền vui vẻ nói:

- Đúng lúc đệ chưa ăn cơm tối, bên kia có quán rượu nhỏ, chúng ta sang đó ngồi một chút.

Tôn Lễ gật đầu đi theo Lý Trân vào quán rượu cách đó không xa, hai người tìm một góc yên tĩnh rồi ngồi xuống. Lý Trân chọn rượu và mấy món ăn. Hần thấy Tôn Lễ có vẻ tâm sự nặng nề liền cười nói:

- Tôn đại ca có nghe thấy tin gì không?

- Hôm nay có chuyện khiến quá nhiều người khiếp sợ.

Tôn Lễ thở dài nói:

- Ta đã sớm nghe nói đệ đảm nhiệm chức Phó thống lĩnh Nội vệ. Ta vui thay cho đệ, đệ có thể ngăn cả tên khốn khiếp Vạn Quốc Tuấn kia cướp đi quyền lực Nội vệ, nhưng vừa rồi ta... ta lại nghe được một tin giật mình, đệ lại... lại...

- Lý lão đệ, đệ thực sự giết chết người của Tiết Hoài Nghĩa sao?

- Tin này truyền đi thật nhanh.

Lý Trân cười tự giễu:

- Cái này gọi là tiếng lành đồn gần tiếng xấu đồn xa.
- Như vậy là thật?

Tôn Lễ nhìn Lý Trân chăm chăm:

- Tin đồn đều là sự thật, đúng là đệ giết chết hết người của Tiết Hoài Nghĩa sao?

Lý Trân gật gật đầu:

- Trưa hôm nay, ở trạm nghỉ chân có khoảng ba mươi tên Hồ Tăng bị đệ giết.

Tôn Lễ hít một hơi thật sâu:

- Đệ đúng là ăn phải tim gấu gan báo rồi, lại dám giết chết người của Tiết Hoài Nghĩa, đây là lần đầu tiên trong 10 năm nay đấy.
- Không phải lần đầu tiên đấy chứ!

Lý Trân ngắt lời y:

- Ở Trường An, Võ Thuận đã làm một lần rồi, cũng không phát sinh chuyện gì hết.
- Chuyện đó không tính, hoàn toàn không giống chuyện đệ giết người lần này.

Tôn Lễ không giấu nổi lo lắng, dùng ngón tay gõ bàn thấp giọng nói:

- Đệ gây đại họa rồi, Tiết Hoài Nghĩa sao có thể bỏ qua, y sẽ đi tìm Thánh thượng. Sau đó là Ngự Sử Đài ra mặt điều tra. Chuyện này đã xảy ra vô số lần, sao đệ dám... giết người của y.

Mặc cho Tôn Lễ kinh hãi nhưng Lý Trân lại không hề có một chút lo lắng. Đương nhiên là hắn biết giết người của Tiết Hoài Nghĩa sẽ gây ra chấn động trong triều đình, hắn cũng hiểu giết những người Hồ Tăng đó là một lần mạo hiểm trong chính trị.

Nhưng vụ án này khiến hắn ý thức được hướng gió triều đình đã thay đổi. Vì đối nghịch với Tiết Hoài Nghĩa hắn sẽ không bị nghiêm trị mà còn được cộng thêm điểm.

Đương nhiên trong chuyện này vấn đề là ở “mức độ”, làm chuyện gì cũng phải có mức độ, đừng vượt qua giới hạn ấy, nếu không người đi châm chọc vào người đàn ông được nữ hoàng nuôi dưỡng, chỉ khiến người chết nhanh hơn mà thôi.

Đáng tiếc Tôn Lễ và đám quan lại này lại không ý thức được hướng gió đã âm thầm thay đổi.

Lý Trân cười nói với vẻ rất thoải mái:

- Mọi chuyện đều có lợi, có hại, đệ làm chuyện người khác không dám, ít nhất cũng tạo uy tín trong Nội vệ.
- Người...

Tôn Lễ một lúc lâu không nói ra lời liền lắc đầu cười khổ nói:

- Có rất nhiều cách lập uy, sao đệ lại muốn dùng cách chết người này?

Lý Trân rót cho y một chén rượu cười nói:

- Chúng ta không nói chuyện này nữa, thực ra đệ muốn nói chuyện Nội vệ với Tôn đại ca. Nghe nói quan hệ trong Nội vệ rất phức tạp, huynh thấy đệ nên bắt đầu từ đâu?

...

Lý Trân quay vào nhà, trong nhà yên tĩnh, quản gia Lâm thúc cười nói với hắn:

- Công tử ăn cơm chưa? Trong nhà bếp vẫn còn thức ăn, để tôi đi hâm lại.
- Không cần, ta ăn rồi, ông đi làm việc đi.

Lý Trân đi được hai bước lại hỏi:

- Đại tỷ ta đâu?
- Phu nhân ở nội đường đang dỗ đứa trẻ ngủ.
- Ồ!

Lý Trân suy nghĩ một chút, nhanh chân đi đến nội đường, chỉ thấy đại tỷ đang ôm đứa trẻ trong lòng, đi đi lại lại trong phòng miệng ngân nga:

- Chú tằm nhỏ, ngủ thật ngoan, nhả tơ bạc, dệt gấm hoa...

Đứa trẻ được bọc trong chiếc chăn rất dày, nằm trong lòng nàng ngủ rất ngon, trên chiếc bàn nhỏ bên cạnh còn đặt nửa bát cháo. Lý Tuyền không thấy đệ đệ trong sân. Lý Trân thấy nàng cúi thấp đầu hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của đứa trẻ cười rất dịu dàng.

Hắn từ từ lui xuống, sợ quấy rầy trái tim từ mẫu của đại tỷ, sợ mình nói thừa một câu khiến nàng tỉnh mộng quay về hiện thực.

...

Thái Bình công chúa đã có bản báo cáo chi tiết vụ chém giết ở trạm nghỉ chân, nàng đọc tỉ mỉ bản báo cáo, trong lòng thầm khiếp sợ.

Trong báo cáo, Lý Trân rõ ràng chỉ dùng kế dụ binh dụ tất cả Hồ Tăng vào trạm nghỉ chân để giết. Không nói đến thủ đoạn tàn nhẫn của hắn, quan trọng là hắn dám công khai khiêu chiến với Tiết Hoài Nghĩa, sự gan dạ này khiến người ta khâm phục.

Đương nhiên Thái Bình công chúa sẽ không cho là Lý Trân gây ra đại họa. Trong lòng nàng biết rõ hơn bất cứ ai, trình độ cao tay của nước cờ này trên thực tế là đang dò xét xem Thánh thượng có quyết tâm diệt trừ Tiết Hoài Nghĩa hay không?

Lúc này, Cao Tiễn bước nhanh đến cửa phòng hạ thấp người bẩm báo với Thái Bình công chúa:

- Công chúa tìm thần sao?

Thái Bình công chúa gật gật đầu:

- Người đọc cái này đi!

Nàng đưa báo cáo cho Cao Tiễn, Cao Tiễn nhận báo cáo đọc kỹ một lần, không hỏi hít một hơi lạnh:

- Công chúa, người này rất quyết đoán.

Về mặt của Thái Bình công chúa tỏ ra thán phục:

- Nước cờ này đi không nặng, không nhẹ mà vừa phải. Nếu mẫu thân vì thế mà tức giận tuyên bố trừng phạt Lý Trân thì người đàn bà kia sẽ lập tức dừng tay, cầu xin cho Lý Trân một cơ hội. Nếu chuyện này không giải quyết được gì thì rõ ràng đây là một sự ám chỉ rồi.

Cao Tiễn ngộ ra:

- Công chúa muốn lợi dụng việc này?

Thái Bình công chúa không vội trả lời nghi vấn của Cao Tiễn mà nói:

- Thực ra điều ta cảm thấy hứng thú chính là chuyện này tên Lý Trân tự gây ra hay là người đàn bà kia sai khiến? Thiếu Lâm người cảm thấy thế nào?

Cao Tiễn suy nghĩ rồi nói:

- Thời gian cấp bách, ta cảm thấy chuyện này chưa chắc đã do Thượng Quan Uyển Nhi sai khiến, chắc là Lý Trân tự mình giải quyết.

- Vừa mới nhậm chức được một ngày đã tự tiện giết người của Tiết Hoài Nghĩa. Ta thực sự muốn biết biểu hiện của người đàn bà kia sau khi biết chuyện này, vậy chắc chắn là rất thú vị.

Thái Bình công chúa cười híp mắt lại:

- E là nàng ta cũng sẽ hối hận vì đã đề cử Lý Trân làm Phó thống lĩnh Nội vệ rồi.

Cao Tiễn không cùng đắc ý với công chúa mà trầm ngâm một chút rồi nói:

- Ta nghĩ chắc chắn sau khi Lý Trân nói chuyện này với Thượng Quan Uyển Nhi, hắn sẽ không thể chuyện gì cũng báo cáo với nàng ta. Nhưng người này quả thật rất khá, từ chuyện này có thể thấy hắn không dễ dàng bị người khác khống chế.

Thái Bình công chúa tỏ ra hơi không hài lòng nhưng lại tiêu tan ngay, nàng cũng thở dài nói:

- Người nói không sai! Người này có gan, quyết đoán, đáng để lôi kéo nhưng ta vẫn là câu nói kia. Không vội nhất thời, phải bày kế lâu dài.

Thái Bình công chúa chuyển đề tài lại nói:

- Chuyện này chúng ta phải chú ý chặt chẽ, một khi mẫu thân có thái độ mờ ám, chúng ta phải kịp vượt qua sự kiện phản Tiết lần này, không thể để cho người đàn bà độc ác kia hưởng bữa tiệc chính trị này được.

- Công chúa cho rằng Tiết Hoài Nghĩa sẽ phản kích sao?

Cao Tiễn thấp giọng hỏi.

Thái Bình công chúa gật đầu, cười đầy thâm ý:

- Tiết Hoài Nghĩa được sủng ái mười năm, sao có thể chiến đấu một mình được? Nếu ta đoán không sai, sáng sớm mai lên triều sẽ có màn kịch hay.

147. Chương 147: Một Con Sóng Lớn

Sáng sớm ngày hôm sau, lúc lâm triều buổi sáng, Thị Ngự Sử là Vương Hoàng Nghĩa bước lên buộc tội Thống lĩnh Nội vệ Lý Trân:

- Thần nghe nói người này vừa lên nhậm chức đã làm việc ác. Giữa ban ngày, ban mặt dám phóng hỏa thiêu cháy trạm nghỉ chân, giết tăng nhân của chùa Bạch Mã, thủ đoạn tàn nhẫn. Nhân thần cảm phẫn, khẩn cầu bệ hạ nghiêm trị người này, chấn chỉnh triều cương.

Phần buộc tội này khiến cả triều đình xôn xao. Chiều hôm qua rất nhiều người nghe nói trên đường Yên Sư xảy ra đại hỏa, hình như có không ít người bị thiêu chết, thật không ngờ là do Nội vệ gây ra. Hơn nữa chết cháy lại là tăng nhân của chùa Bạch Mã, đó không phải là người của Tiết Hoài Nghĩa sao?

Rất nhiều đại thần tỏ ra khiếp sợ, Lý Trân này là người thế nào? Tự nhiên hắn ăn tim gấu gan báo dám giết chết người của Tiết Hoài Nghĩa sao?

Cũng có không ít người cười lạnh không nói, đứng ở bên thờ ơ lạnh nhạt nhìn xem lần này Thánh thượng sẽ xử lý người đàn ông mà bà sủng ái thế nào?

Cho dù đại đa số mọi người đều hận không thể giết chết Tiết Hoài Nghĩa nhưng nghĩ đến nữ hoàng sắp nổi giận, bọn họ không rét mà run, rất nhiều người súc lên cổ nhìn trộm khuôn mặt không rõ lắm của nữ hoàng.

Có thái giám đi xuống bậc thềm, nhận cuốn tấu chương của Vương Hoàng Nghĩa dâng lên cho nữ hoàng Võ Tắc Thiên.

Võ Tắc Thiên ngồi trên bệ cao, một sân cao rộng có thể chứa cả vạn người, triều thần cách bà gần nhất cũng phải đến mấy chục bước chân, hơn nữa ánh sáng không đủ cho nên các triều thần không nhìn rõ mặt bà. Khiến bà càng tăng thêm mấy phần uy nghi.

Trên mặt Võ Tắc Thiên không có bất kỳ biểu hiện gì, bà chậm rãi mở cuốn tấu chương ra, khóe mắt lại liếc sang Thượng Quan Uyển Nhi đứng bên cạnh.

Thượng Quan Uyển Nhi hơi khẽ gật đầu, tỏ vẻ nàng biết chuyện này, khóe miệng Võ Tắc Thiên hiện ra lãnh ý, lại có người buộc tội Thống lĩnh Nội vệ.

Võ Tắc Thiên không giấu diếm cảm xúc lại hỏi môn hạ là Thị lang Dương Tái Tư:

- Dương tướng quốc, chuyện này Chính sự đường có biết không?

Dương Tái Tư hơi giật mình, ông ta không hiểu sao Thánh thượng lại hỏi mình, vội vàng bước ra hành lễ nói:

- Khởi bẩm bệ hạ, Chính sự đường không biết chuyện này?

- Vậy người thấy chuyện này thế nào?

Võ Tắc Thiên lại thản nhiên hỏi.

Dương Tái Tư đảo mắt, ông ta còn không biết Phó thống lĩnh Nội vệ Lý Trân là ai? Nhưng ông ta biết, người có thể được thăng làm Phó thống lĩnh thì lí lịch cũng khá ghê gớm, chưa biết chừng là người của Võ Tam Tư.

- Vi thần lần đầu tiên nghe thấy chuyện này, vẫn chưa hiểu gì cho nên không dám tùy tiện bình luận. Khẩn cầu bệ hạ cho vi thần một chút thời gian để hiểu.

- Vậy ý của Tô tướng quốc thì sao?

Võ Tắc Thiên lại nhìn tướng quốc Tô Vị Đạo.

Tô Vị Đạo hoảng sợ, vội vàng bước ra hành lễ nói hàm hồ:

- Có lẽ có chuyện này, có lẽ trong chuyện này có chút hiểu lầm, vi thần còn chưa biết đánh giá chuyện này thế nào.

Tô Vị Đạo nói nước đôi, ông ta còn có biệt danh “Tô ba phải”, rất nhiều người trong triều không nhin được cười, đều biết câu trả lời của ông ta sẽ là như vậy.

Võ Tắc Thiên cũng thản nhiên cười:

- Nếu hai vị tướng quốc đều không thể xác định vậy trăm phải giải quyết thế nào đây? Thế này đi! Trăm cho người điều tra một chút, chuyện này để bàn sau.

Võ Tắc Thiên vừa nói câu này lập tức khiến cả triều xôn xao. Cho dù không có tiếng ồn nhưng tất cả mọi người đều như ngáy dại.

Rất nhiều người vẫn còn nhớ rõ mười năm nay vì có Thánh thượng che chở mà Tiết Hoài Nghĩa đã giết không ít người. Hôm nay lại có người giữa ban ngày ban mặt giết người của Tiết Hoài Nghĩa mà thái độ của Thánh thượng lại là “để bàn sau”?

Đám triều thần ngơ ngác nhìn nhau, không biết xảy ra chuyện gì?

Lúc này Võ Tắc Thiên cuộn tấu chương buộc tội của Thị Ngự Sử Vương Hoằng Nghĩa sang một bên hỏi:

- Các khanh còn chính sự nào khác muốn bẩm báo không?

...

Hôm nay thời gian lâm triều cũng không dài, chỉ thương thảo mấy chuyện nhỏ chưa đến một canh giờ đã tan triều. Võ Tắc Thiên trở về điện Trinh Quán, đám triều thần nối đuôi nhau ra ngoài đi về phía công sở trong hoàng thành. Bọn họ đều đang bàn luận chuyện kỳ lạ xảy ra hôm nay.

- Lý tướng quốc, xin đợi một chút!

Lý Đức Chiêu đi đằng trước nghe thấy có người gọi mình liền dừng bước, vừa quay đầu lại đã nhìn thấy Tô Vị Đạo bước nhanh đi tới.

Lý Đức Chiêu gần 70 tuổi, đức cao vọng trọng, cùng với Địch Nhân Kiệt là trụ cột của triều đình. Sau khi Địch Nhân Kiệt bị giáng chức, ông ta trở thành người già cô đơn trong triều, hoặc có thể gọi là một tướng độc đại.

Tô Vị Đạo nhanh bước bắt kịp, thấp giọng nói:

- Hôm nay rất lạ, Lý tướng quốc không phát hiện ra sao.

- Có gì lạ?

Lý Đức Chiêu thản nhiên cười:

- Hoa nở thì hoa phải tàn, ông cho rằng y thân cận với vua thì sẽ cường thịnh không suy sao?

Lý Đức Chiêu biết Tô Vị Đạo đang nói gì, bình thường giữa trọng thần sẽ không công khai bàn luận chuyện này. Hơn nữa liên quan đến sự thay đổi quyền lực vận mệnh lại càng không nên để lộ, bình thường nói năng phải để ý. Hoặc là cười ha hả, hoặc là nói một câu lạnh ngắt.

Nhưng Tiết Hoài Nghĩa là một ngoại lệ, y là người đàn ông được Võ Tắc Thiên sủng ái, xuất thân từ phường vô lại, y vào Thánh thượng mà ngang ngược, không chuyện ác nào mà không dám làm. Tất cả mọi người đều hận y thấu xương, giữa các đại thần cũng không ai che giấu sự căm ghét cực độ tên tiểu nhân thấp phẩm này.

Lý Đức Chiêu cũng vô cùng căm ghét Tiết Hoài Nghĩa. Năm ngoái, ông ta bị Tiết Hoài Nghĩa ép phải quỳ xuống cầu xin tha thứ, trở thành nỗi hổ thẹn cả đời ông ta. Ông ta hận không thể cho xe cán chết Tiết Hoài Nghĩa trước mặt mọi người để giải tỏa nỗi oán hận trong lòng.

Tô Vị Đạo cũng gật gật đầu, cười lạnh nói:

- Mọi người đều cảm thấy có người dám động đến Tiết Hoài Nghĩa là điều không thể tin nổi nhưng cũng không nghĩ ra là ai đang tát Tiết Hoài Nghĩa?

Lý Đức Chiêu dừng bước nhìn Tô Vị Đạo với vẻ nghi ngờ:

- Tô tướng quốc biết tên Lý Trần kia?

- Ta chỉ nghe nói người này là Thượng Quan xá nhân đề cử, kinh nghiệm, lý lịch nông cạn, nghe nói có quan hệ với Cao Diên Phúc.

Lý Đức Chiêu tỏ ra tỉnh ngộ, cười ha hả nói:

- Ta hiểu rồi, đa tạ Tô tướng quốc cảnh báo.

Tô Vị Đạo cũng hạ giọng cười nói:

- Dù thế nào, người đàn ông kia bị rút mặt cũng không phải là chuyện sẽ khiến người khác rất khoái trá sao?

Lý Đức Chiêu cười híp mắt nói:

- Đúng là làm người khác khoái trá nhưng ta đoán chuyện này vẫn chưa xong, chúng ta cứ xem tiếp.

- Đúng! Đúng! Mọi người chúng ta đều hi vọng càng ngày càng đặc sắc, càng thú vị. Lý tướng quốc, lẽ nào không đúng sao?

Hai người nhìn nhau cười ha hả.

...

Sắc mặt của Võ Tắc Thiên bất định, bà khoanh tay đi đi lại lại trong Ngự thư phòng. Trên bàn đặt tấu thư buộc tội của Thị Ngự Sử Vương Hoảng Nghĩa. Lúc này Võ Tắc Thiên hiểu hơn ai khác, trong chuyện này mâu thuẫn thế nào.

Đương nhiên bà ta sẽ không tin Hồ Tăng bị giết là những kẻ kính phạt vô tội. Bản tấu của các Ngự sử về Hồ tăng chùa Bạch Mã tội ác tày đình sớm đã chất đầy hòm sách của bà rồi.

Bà cũng chưa một lần chất vấn Tiết Hoài Nghĩa. Mặc dù Tiết Hoài Nghĩa khẳng khái cam đoan quản chế Hồ Tăng hoặc nói như vậy không đúng, chỉ trích ngược lại Ngự Sử trả thù mình khiến Võ Tắc Thiên không có cách nào khác.

Hơn một năm nay, sở thích theo đuổi thời mới yêu của Võ Tắc Thiên với Tiết Hoài Nghĩa đã dần mất đi sự mãnh liệt. Tiết Hoài Nghĩa nhiều lần gặp rắc rối cũng khiến bà không thể kiên nhẫn được nữa. Bà như một con gà mái, lúc nào cũng phải đảm đương hiếu chiến với bọn gà trống trong triều đình, lâu dần cũng khiến bà ta rơi vào cái vòng luẩn quẩn, ngừng không đành lòng, không bỏ lại càng khôn đến.

So sánh với vụ án Vi Thập Phương đả kích Võ Tắc Thiên nặng nề thì một vụ án Hồ Tăng nhỏ nhoi có là gì. Chỉ có điều ảnh hưởng của nó rất lớn, làm huyên náo cả triều đình khiến Võ Tắc Thiên rơi vào thế khó xử. Nếu thuận thể nghiêm trị Hồ Tăng đó sẽ là lời giải thích cho sự oán hận của triều thần nhiều năm nay, sẽ có tác dụng rất lớn để cải thiện hình tượng của bà.

Nhưng nếu như vậy chắc chắn sẽ làm Tiết Hoài Nghĩa tức giận. Tuy bà đã dần mất đi tình cảm mãnh liệt với y nhưng mười năm ân tình giữa hai người khiến bà ít nhiều cũng có chút không đành lòng, làm bà rất khó lựa chọn.

Thượng Quan Uyển Nhi lẳng lặng đứng ở cửa, nàng không quấy rầy Võ Tắc Thiên đang suy nghĩ. Nàng biết Thánh thượng đang rơi vào mâu thuẫn khó xử.

Về vụ án Hồ Tăng, tối hôm qua nàng đã có báo cáo của Lý Trân, nàng rất hiểu chuyện này sẽ gây ra sóng gió gì. Nhưng nàng cũng không cảm tức Lý Trân đã gây ra đại họa mà ngược lại đây là một phép thử hay, có thể thấy được Thánh thượng có quyết tâm lật đổ hoàn toàn Tiết Hoài Nghĩa hay không.

Lúc này, Võ Tắc Thiên thở dài quay lại nói với Thượng Quan Uyển Nhi:

- Uyển Nhi, người cảm thấy chuyện này nên xử trí thế nào?

Võ Tắc Thiên thở dài, Thượng Quan Uyển Nhi cảm nhận được tâm trạng phức tạp của Thánh thượng. Nếu bà muốn nghiêm trị Tiết Hoài Nghĩa chắc chắn bà sẽ tức giận trách cứ như sấm vang chớp giật chứ không phải như bây giờ, bà đang trầm mồi tơ vò, bà hỏi nàng nên xử trí thế nào còn không phải là muốn ình thêm một bậc thang nữa sao?

“Xem ra bây giờ chưa phải là thời điểm lật đổ hoàn toàn Tiết Hoài Nghĩa.” Thượng Quan Uyển Nhi trầm nghĩ trong lòng.

Đối mặt với cục diện mâu thuẫn này, Thượng Quan Uyển Nhi sớm đã có phương án ứng phó, nàng cẩn thận nói:

- Khởi bẩm bệ hạ, Uyển Nhi cũng đã đọc báo cáo của Lý Trân. Là Hồ Tăng giết người của trạm nghỉ chân trước, bọn Lý Trân chỉ là đúng lúc đi ngang qua vì ngăn cản Hồ Tăng tiếp tục hành hung cho nên hai bên đã xảy ra xung đột. Bọn họ phản kích xuất phát từ việc tự bảo vệ mình, Uyển Nhi cảm thấy đây là một vụ án mạng bình thường, không nên mổ xẻ nó quá.

Võ Tắc Thiên thông minh thế nào chứ, bà lập tức hiểu ra ý của Thượng Quan Uyển Nhi. Chuyện này có thể lớn hóa nhỏ, nếu không muốn gây náo loạn vậy xử lý cho nó nhỏ đi. Bà trầm ngâm một chút rồi nói:

- Ý của người là để huyện Yến Sư điều tra vụ án này sao?

Thượng Quan Uyển Nhi khéo léo đề nghị:

- Chuyện này liên quan đến Ngự Sử Đài buộc tội, lại liên quan đến vấn đề chấp pháp. Quan của huyện Yến Sư e là hơi nhỏ, sợ là khó mà xử lý công bằng được. Uyển Nhi đề nghị để Đại Lý Tự hoặc Bộ Hình điều tra vụ án này.

Thượng Quan Uyển Nhi khéo léo loại bỏ Tiết Hoài Nghĩa, biến vụ án này thành cuộc đấu tranh giữa Ngự Sử Đài và Nội vệ hoặc là Nội vệ lạm sát kẻ vô tội. Hoặc là Ngự Sử Đài giấu chân tướng sự việc, khi quân phạm thượng.

Võ Tắc Thiên lại nhớ đến một chuyện hỏi:

- Số vàng kia hiện tại thế nào rồi?

- Khởi bẩm bệ hạ, số vàng kia đã chở về Lạc Dương thuận lợi. Uyển Nhi đã đưa nó vào kho của bệ hạ, đây là danh sách, mời bệ hạ xem qua.

Thượng Quan Uyển Nhi dâng danh sách cho Võ Tắc Thiên. Chế độ Đường triều rất nghiêm khắc, công tư rõ ràng. Chuyện trọng đại trong triều không phải một mình Võ Tắc Thiên định đoạt mà còn phải qua đám tướng quốc xét duyệt.

Cho nên Võ Tắc Thiên cũng có một kho của riêng mình, dùng người riêng của mình để quản giống như Vi Đoàn Nhi tham ô một lượng lớn châu báu, trang sức cùng với số của cải của Vi Thập Phương lần này Võ Tắc Thiên đều muốn nhét hết vào kho của mình.

Mà nội khổ của bà, chính là do người bà tín nhiệm nhất, Thượng Quan Uyển Nhi làm chủ quỹ. Võ Tắc Thiên đọc danh sách rất hài lòng với phương án xử lý của Thượng Quan Uyển Nhi, bà vui vẻ nói:

- Được rồi! Vụ án mạng này trăm sẽ sai cho Đại Lý khanh Lý Nguyên Tổ đi điều tra, trong vòng ba ngày phải có kết quả.

148. Chương 148: Quan Mới Nhận Chức

Thượng Quan Uyển Nhi trở lại quan phòng của mình, từ xa nàng đã nhìn thấy Lý Trân đứng ở cửa lớn quan phòng của mình, vẻ mặt nàng âm trầm bằng quan đi qua không thèm nhìn mặt hắn, đi đến cửa mới dừng bước, cũng không quay đầu lại mà nói:

- Vào đi!

Lý Trân cười khổ một tiếng đi theo nàng vào phòng. Hắn vừa nghe được tin có Ngự Sử lúc lâm triều đã buộc tội hắn khiến văn võ cả triều ồ lên. Tuy tình huống này nằm trong dự đoán của hắn nhưng dù sao động tĩnh quá lớn khiến hắn hơi căng thẳng.

Thượng Quan Uyển Nhi ngồi xuống trước bàn của mình, lạnh lùng hỏi:

- Vì sao chuyện này không bẩm báo với ta?

Lý Trân cho rằng Thượng Quan Uyển Nhi sẽ trách hắn làm việc lỗ mãng khiến cả triều đình mưa gió, vậy hắn sẽ rất khiêm tốn mà nhận phê bình, thậm chí hắn sẽ tự phê, không ngờ Thượng Quan Uyển Nhi lại trách cứ hắn không bẩm báo trước. Điều này khiến Lý Trân cảm thấy đau đớn cho sự tự tôn của mình.

Trong lòng Lý Trân cũng hơi căm tức, nếu chuyện gì cũng phải bẩm báo trước với nàng thì mình là cái gì? Thực sự nàng trách mình là sai rồi.

- Tôi đã viết rất rõ ràng trong báo cáo, Thượng Quan xá nhân chưa đọc báo cáo của tôi sao?

Lý Trân bắt mắt trong lòng hỏi.

- Người...

Thượng Quan Uyển Nhi tức giận vỗ bàn một cái, căm ghét Lý Trân:

- Người dám nói chuyện với ta như vậy à?

Rốt cuộc Lý Trân cũng đứng phắt dậy đón nhận cự tức giận của Thượng Quan Uyển Nhi, hắn nói không một chút sợ hãi:

- Tôi tôn trọng Thượng Quan xá nhân cho nên mới viết nhanh báo cáo cho người. Nếu không tôi đã giao báo cáo cho Võ Du Tự hoặc nộp trực tiếp lên Thánh thượng. Nếu Thượng Quan xá nhân thấy tôi làm thế vẫn chưa đủ, vậy xin miễn chức vụ của tôi, đi mời inh khác!

Thượng Quan Uyển Nhi trừng mắt lên, bỗng nàng ý thức được mình hơi nóng vội. Lý Trân không phải là người dễ dàng lôi kéo. Nàng nhất định phải dùng thủ đoạn đưa hắn về bên cạnh mình, nếu không, trở mặt cãi nhau với hắn thì cuối cùng cũng chỉ biểu không Thái Bình công chúa.

Lửa giận trong mắt nàng nhanh chóng tan đi, nàng dịu giọng nói:

- Chuyện này ta và người đều có điểm nóng vội, chúng ta bình tĩnh lại trước đã.

Nàng khoát tay chặn lại:

- Người ngồi xuống trước đã.

Lý Trân ngồi xuống, mắt nhìn xuống đất không nói một câu. Lúc này Tiểu Nga dâng trà cho bọn họ, Thượng Quan Uyển Nhi nhìn hắn một lúc lâu rồi dịu dàng hỏi:

- Ta từ chỗ Thánh thượng về, trong lòng có áp lực rất lớn, tâm trạng cũng không được tốt lắm. Lý thống lĩnh, vừa rồi ta vô lễ, xin lỗi người!

Lý Trân là người cứng rắn không chịu thua, Thượng Quan Uyển Nhi còn dùng giọng điệu uyển chuyển để nói chuyện với hắn thì hắn cũng không đối đầu lại nàng nữa. Hắn trầm mặc một lát cũng thở dài nói:

- Vừa rồi thái độ của ta không tốt, mong Xá nhân thứ tội.

Thượng Quan Uyển Nhi mỉm cười nói:

- Chúng ta không nhắc chuyện này nữa, vụ án Hồ Tăng trong lòng ta hiểu không phải người làm việc lỗ mãng, mà muốn dùng chuyện này để dò xét Thánh thượng. Nói thẳng ra là, chuyện này người làm rất tốt trong chòng mực, cũng rất thích hợp để ta có thể nhìn thấu tâm tư của Thành thượng, tránh cho ta phạm sai lầm lớn.

- Xá nhân quá khen, Lý Trân không dám nhận.

- Ta chưa từng khen.

Thượng Quan Uyển Nhi khẽ cười nói:

- Qua nhiều năm như vậy người dám đối đầu với Tiết Hoài Nghĩa e rằng người là người đầu tiên. Lần này diệt hết Hồ Tăng không chỉ có trong Nội vệ mà tất cả thị vệ, thậm chí cả vua và dân đều bị chấn động.

Mặc dù đã đắc tội với Tiết Hoài Nghĩa nhưng người cũng là hi vọng của triều thần đang căm hận Tiết Hoài Nghĩa, đây là kết quả ta muốn nhìn thấy.

- Ty thức cũng không ngờ chuyện này lại khiến cả triều chấn động, gây thêm áp lực cho Xá nhân, ty chúc rất áy náy.

Lý Trân tiếp tục xin lỗi.

- Chuyện này không có gì, ta xử lý xong rồi.

Thượng Quan Uyển Nhi cười nhạt một tiếng, nàng lại trầm tư một lát rồi nói với Lý Trân:

- Nhưng ta phải nhắc nhở người, tạm thời đừng có hành động quá đáng với Tiết Hoài Nghĩa. Trong lúc Thánh thượng đang do dự, thời cơ lật đổ y còn chưa chín muồi, người hiểu ý ta chứ?

- Ty chúc hiểu rồi!

Lý Trân suy nghĩ lại hỏi:

- Về vụ án Hồ Tăng này, Thánh thượng quyết định xử lý thế nào?

- Vụ án này ta đã thuyết phục Thánh thượng giao cho Đại Lý Tự đi điều tra. Chỉ cần người giao bằng chứng Hồ Tăng giết người cho Đại Lý Tự, sau đó người đừng hỏi nữa. Đám Hồ Tăng này tội ác đầy sách trúc, có cơ hội này để đám quan triều đình ứng phó đi.

Lý Trân lặng im gật đầu:

- Nếu xá nhân không còn chuyện gì, ty chúc xin cáo lui.

- Đi đi! Đi gặp thủ hạ của ngươi, có lẽ mọi người đang rất chờ đợi nhìn thấy ngươi.

Thượng Quan Uyển Nhi gượng cười, nhìn Lý Trân chậm rãi lui xuống. Nàng lâm vào trầm tư, vụ án Vi Thập Phương và Hồ Tăng gây ra đã kích nghiêm trọng cho Tiết Hoài Nghĩa. Chắc hẳn y sẽ mất hoàn toàn sức lực, mình không thể tiếp tục im ắng, phải lập kế hoạch thực hiện nhanh một chút.

...

Lý Trân đi ra từ cung Thái Sơ, hơn mười người Thiên Ngưu Bị thân của Võ Tắc Thiên xúm lại. Trước đó không lâu bọn họ còn là đồng sự, quan hệ rất tốt, một gã thị vệ hôm vai ôm quyền cười nói:

- Lão Lý, làm tốt lắm! Không ngờ giết chết Hồ Tăng của Tiết Hoài Nghĩa. Chuyện hay như vậy sao không cho các huynh đệ cùng đi làm?

Một gã thị vệ khác cũng cười nói:

- Đừng để ý đến đám Ngự Sử kia, bọn họ ăn no không có chuyện gì làm. Lòng người thấu tình đạt lý, tất cả mọi người đều ủng hộ huynh.

Trong lòng Lý Trân cảm động, hần cười nói với mọi người:

- Đa tạ các huynh đệ ủng hộ! Hôm nào tôi mời mọi người đi uống rượu.

- Vậy quyết định thế đi, nhất định phải mời chúng tôi uống rượu, đừng thăng quan mà quên huynh đệ cũ đây.

- Đâu có! Đang là mừng 3 tháng Giêng, tôi mời mọi người uống rượu ở Hương Trúc lâu, mọi người nhất định phải nể mặt nhé!

Mọi người cười nói:

- Nhất định! Nhất định!

Lý Trân chấp tay về phía mọi người:

- Các vị, tôi còn có việc xin đi trước một bước.

- Uống rượu ở Hương Trúc lâu thật thoải mái, lão Lý phải chuẩn bị tâm lý nhé!

- Chuyện cạm ly khiến mọi người chúng ta thoải mái nhất.

Lúc mọi người đang cười vang, Lý Trân bước nhanh đi, đúng như lời Thượng Quan Uyển Nhi, chuyện hần thiêu cháy đám Hồ Tăng của Tiết Hoài Nghĩa đã lan truyền trong thị vệ.

Mặc dù có người âm thầm cười chê hần làm việc lỗ mãng, đắc tội với Tiết Hoài Nghĩa nhưng đại đa số đều ủng hộ hần. Dọc đường có không ít thị vệ chào hỏi hần.

- Lý thống lĩnh! Làm tốt lắm!

Mấy tên thị vệ xa xa phát tay khen ngợi hần.

Chỉ trong buổi sáng ngắn ngủn, Lý Trân đã trở thành người nổi tiếng để bọn thị vệ họ bàn luận. Chuyện này khiến đám thị vệ còn cảm thấy hứng thú hơn cả bản báo ở Đông thú. Dù sao Tiết Hoài Nghĩa cũng đã khiến mọi người cầm hận hơn 10 năm nay rồi.

- Lão Lý, chờ ta một chút!

Phía sau có tiếng gọi lo lắng của Tử Chí. Lý Trân dừng bước, chỉ thấy Tử Chí thở hồng hộc chạy tới.

- Lão Lý, chuyện tốt như vậy sao không gọi ta cùng đi.

Tử Chí kéo hần thấp giọng oán trách:

- Từ nhỏ đến lớn, có trận đánh nào chúng ta không đánh cùng nhau. Không ngờ lần này ngươi không bảo ta, tốt lắm nhỉ?

Lý Trân cười cười vỗ vai y:

- Lần này quá vội, không kịp gọi người, lần sau nhất định sẽ gọi người.

- Nếu chẳng may lần sau người lại vội thì sao?

Mắt của Tử Chí lóe lên tia giáo hoạt, nhìn hẩn đầy trông mong. Lý Trân lập tức hiểu được suy nghĩ của tên mập này, y muốn theo mình làm Nội vệ.

Thực ra mang Tử Chí vào Nội vệ cũng được. Y là huynh đệ của mình có thể phụ tá đắc lực ình.

- Thế này đi! Tối nay chúng ta cùng ăn cơm, gọi cả Tiểu Tế lên. Các người đến nhà tìm ta.

- Cứ quyết thế nhé!

Tử Chí hớn hở, lại sợ hẩn đổi ý liền vung chân tay chạy mất rồi lại nghe từ xa thấy y hô:

- Lão Lý, ít nhất người cũng phải để Mập gia ta làm Giáo úy, nếu không thì quá là không biết nghĩ đấy!

Lý Trân cười lắc lắc đầu, hẩn cũng rất muốn tên mập này thành Giáo úy nhưng chuyện đâu có đơn giản như vậy.

...

Quân nha Nội vệ ở cạnh quân nha của vệ quân Thiên Ngưu hoàng thành, cũng là một quân nha nhỏ nhất trong vệ quân, chỉ có 5 mẫu đất. Một trực tâm quân nha chia làm hai. Phía bắc xa xôi chính là quan phòng của Thống lĩnh Nội vệ, quan phòng hai bên trực là thuộc về tả, hữu Phó thống lĩnh.

Hiện tại Thống lĩnh Nội vệ do vệ tướng Thiên Ngưu Vô Du Tự kiêm nhiệm. Nhưng y chỉ có cái danh, trên cơ bản không hỏi chuyện của Nội vệ, cũng rất ít đến quan phòng của Nội vệ.

Còn các sự vụ bình thường do Trưởng sử phụ trách. Dưới Trưởng sử lại có mấy tòng sự và chủ bộ hợp thành hệ thống văn chức của Nội vệ.

Nhưng quyền nắm Nội vệ thực sự là nằm trong tay Phó thống lĩnh. Một là Vạn Quốc Tuấn tâm phúc của Thái Bình công chúa, người kia là Lý Trân do Thượng Quan Uyển Nhi đề cử.

Trưởng sử tên là Thôi Thiệu Dĩnh, người huyện Thanh Hà Bối Châu. Năm nay khoảng 30 tuổi, dưới hàm có một chòm râu nhìn khá nho nhã.

Thôi Thiệu Dĩnh đã biết Lý Trân được bổ nhiệm làm Phó thống lĩnh, nghe nói hẩn đến nhận chức y dẫn đám quan Nội vệ ra cửa lớn nghênh đón.

- Hoan nghênh Lý thống lĩnh đã đến.

Vẻ mặt của Thôi Thiệu Dĩnh tươi cười, đi lên khom người thi lễ, Lý Trân cũng cười đáp lễ y:

- Tiên sinh là Thôi trưởng sử! Lý Trân đã sớm nghe nói, mong Trưởng Sử chiếu cố nhiều.

- Ha ha! Như nhau như nhau thôi! Nào! Ta giới thiệu với Lý thống lĩnh một chút.

Thôi Thiệu Dĩnh nhiệt tình giới thiệu mấy quan viên cho Lý Trân:

- Vị này chính là Dương chủ bộ, người Từ Châu. Làm trong Nội vệ đã 6 năm, có kinh nghiệm lý lịch dày dặn nhất.

Dương chủ bộ là người đàn ông trung niên đầu hoẵng não chuột, sắc mặt khô vàng, dưới hàm để rúm ria chuột, đôi mắt đậu xanh ti hí, sáng quắc, lại cứng rắn như chiếc ủng da vừa được xát qua.

Tối qua Lý Trân đã nghe Tôn Lễ nói đến người này, y không phải đào tạo từ chính quy mà là từ tiểu quan chuyển thành quan viên. Từng ở qua rất nhiều nha môn ở hoàng thành, tuy tài mạo không xuất chúng nhưng vô cùng khôn khéo, là một người rất có khả năng. Lý Trân liếc nhìn y mấy lần, cảm thấy y khá giống Võ Tam Tư.

Dương chủ bộ vẻ mặt cười nịnh thi lễ với Lý Trân một cái:

- Xin Lý thống lĩnh chiếu cố nhiều hơn.

Cho dù Tôn Lễ khen ngợi y rất nhiều nhưng vẻ mặt nịnh bợ của y lại khiến Lý Trân khá coi thường. Hắn gật gật đầu, lại nhìn mấy Giáo úy. Triệu Thu Nương thì không cần phải nói, nàng đứng ở phía sau cười dịu dàng khiến trong lòng Lý Trân thấy ấm áp.

Hai gã Giáo úy khác một là Lã Tấn, một tên là Vương Tông Ý đều là quân nhân khôi ngô tuấn tú, khoảng 30 tuổi. Trong mắt họ tràn đầy sự kính nể Lý Trân. Hai người họ càng hi vọng Lý Trân sẽ đến. Nếu hắn không đến thì bọn họ coi như sẽ bị Vạn Quốc Tuấn xử lý sạch rồi.

- Ty chức tham kiến thống lĩnh!

Hai người cùng nhau quỳ một gối ôm quyền thi lễ.

- Hai vị không cần đa lễ, xin đứng lên!

Lý Trân vội vàng đỡ bọn họ dậy, chỉ vào một Giáo úy có nốt ruồi đen to nói:

- Nếu ta đoán không sai, người là Lã giáo úy?

- Tại hạ Lã Tấn!

Lý Trân cười với người còn lại:

- Vị này là Vương giáo úy rồi!

- Tại hạ Vương Tông Ý, xin thống lĩnh chiếu cố nhiều!

Mọi người thấy Lý Trân không hề kiêu ngạo mà giản dị gần gũi đều rất thích hắn. Lúc này Lý Trân lại nhìn hai bên cười nói:

- Vạn Phó thống lĩnh có ở đây không?

Mọi người đang cười đều cứng đờ ra, tỏ rõ sự xấu hổ.

149. Chương 149: Nhũ Danh Là Tú Nhi

Lý Trân cười cười nói với mọi người:

- Trời lạnh như vậy, để mọi người đứng ở cửa chịu lạnh, thật ngại quá, mời vào nhà nói chuyện.

Thôi Thiếu Đình cũng cười tủm tỉm nói:

- Tất cả mọi người vào quân nha nói chuyện đi!

Mọi người vây quanh Lý Trân đi vào cửa lớn công sở Nội vệ, quan phòng của hắn đã được thu dọn từ sớm, cũng ở nội viện, nằm sát quan phòng của Trưởng Sử.

Trong phòng rộng rãi, sáng sủa, hai bên đặt tủ sách, góc tường có một lư hương bằng đồng thau. Bàn để dựa vào tường phía tây, bên dưới có trải một lớp đệm dày, bên cạnh còn có một chậu than khiến căn phòng càng thêm ấm áp.

Quan mới nhận chức, có rất nhiều thủ tục phải làm, đương nhiên không thể giống như hàng xóm ghép nhà, như ong vỡ tổ mà vào phòng Lý Trân. Tất cả mọi người đều về quan phòng của mình. Trong quan phòng chỉ có một mình Trưởng sử Thôi Thiếu Đình.

Hai người phân làm chủ khách ngồi xuống, một gã vẫn lại dâng trà cho họ. Thôi Thiếu Đình đưa quan ấn và quyết định bổ nhiệm cho Lý Trân.

- Thống lĩnh Nội vệ mặc dù là bộ Binh bổ nhiệm nhưng trên thực tế bộ Binh chỉ là hình thức. Thống lĩnh Nội vệ là do đích thân Thánh thượng bổ nhiệm. Chắc là Lý thống lĩnh đã biết, ta không giải thích nữa.

Lý Trân gật gật đầu lại hỏi:

- Ta chỉ không hiểu, vì sao người của Nội vệ lại ít như vậy, chỉ có ba trăm người. Trước kia ta ở Thiên Ngưu vệ, ở đó có tận mấy ngàn người.

- Đây là đặc thù của Nội vệ. Trên thực tế Nội vệ thành lập chưa đến mười năm, không giống với Thiên Ngưu Vệ và Võ Lâm Quân. Nó phụ trách làm những nhiệm vụ bí mật cho Thánh thượng. Quyền thế rất lớn, cho nên quân số không thể quá nhiều, đây là điểm lớn nhất không giống với Thiên Ngưu Vệ.

Đương nhiên Lý Trân hiểu, thực tế Nội vệ tương đương với Cẩm Y Vệ triều Minh, là một cơ quan đặc vụ của Võ Tắc Thiên, một cơ quan vô cùng bí mật.

Thôi Thiếu Dĩnh lại hơi cười lạnh nói:

- Hôm nay Thị Ngự Sử buộc tội Lý thống lĩnh. Đây là lần đầu tiên từ khi Nội vệ thành lập đến nay bị Ngự Sử buộc tội. Quả thực rất nực cười, chúng ta làm việc không dễ dàng, đều là nhiệm vụ bí mật mà Thánh thượng cất cử, ai dám hỏi? Vương Hoảng Nghĩa dám buộc tội Nội vệ, ông ta đang muốn đổi đầu với Thánh thượng rồi.

Lý Trân cười cười, hẳn không muốn nói nhiều về chuyện này liền chuyển đề tài nói:

- Vạn thống lĩnh hôm nay có đây không?

Thôi Thiếu Dĩnh cười khở một tiếng nói:

- Chuyện này quả là khó giải thích, không giấu gì Lý thống lĩnh, ở công sở Nội vệ rất ít khi thấy Vạn thống lĩnh, từ trước đến giờ ta chỉ gặp ông ta quá ba lần.

- Vì sao?

Lý Trân không hiểu hỏi.

- Đây là điểm đặc thù của Nội vệ, công sở chỗ này của chúng ta gọi là Minh nha là để nói với mọi người. Đại Đường có cơ cấu Nội vệ này, có điều chỉ là công sở trên hình thức, nhưng trên thực tế Nội vệ cực kỳ thần bí, rất ít có thể thấy họ trong hoàng thành cho nên ở Lạc Dương còn có một Âm nha, đó mới là công sở thực sự của Nội vệ.

Nói đến đây, Thôi Thiếu Dĩnh thở dài một tiếng:

- Âm thự mới là quan thự của Vạn Quốc Tuấn, đến ta cũng không biết nó ở đâu? Nghe nói trong một ngôi nhà riêng của Thái Bình công chúa.

Bây giờ Lý Trân mới hiểu tại sao Thượng Quan Uyển Nhi lại phải xây ình một khu nhà, hóa ra là để ình một âm thự.

- Nếu không tìm thấy Vạn Quốc Tuấn thì ông truyền lệnh cho y thế nào?

Lý Trân không hiểu hỏi.

Môi của Thôi Thiếu Dĩnh thành một đường thẳng tắp, nghi vấn của Lý Trân chạm đúng chỗ đau của y. Đây cũng là việc mà y luôn canh cánh trong lòng. Đám Trưởng sử này, chủ bộ chỉ là treo cho chức quan hư danh, mỗi tháng viết báo cáo cho bộ Binh duy trì sự tồn tại của quân nha Nội vệ.

Nhiệm vụ thực tế của Nội vệ căn bản là y không biết, đều do Thái Bình công chúa trực tiếp hạ lệnh cho Vạn Quốc Tuấn. Vạn Quốc Tuấn làm thì quá tuyệt, đến âm thự của Nội vệ ở đâu họ cũng không biết.

Lúc này, Thôi Thiếu Dĩnh nhớ đến Lý Trân cũng là người của Thượng Quan Uyển Nhi. Vậy có thể nào sau khi hắn lộ mặt ở đây, rồi không bao giờ... xuất hiện nữa?

Qua một lúc lâu, Thôi Thiếu Dĩnh mới buồn bực nói:

- Nhiệm vụ của Thánh thượng đều được truyền đạt bí mật, chúng tôi cũng không biết. Chúng tôi chỉ biết mỗi tháng phải viết báo cáo cho bộ Binh, về phần viết những cái gì thì có lẽ bộ Binh đọc cũng không hiểu.

Lý Trân không kìm nổi cười nói với Thôi Thiếu Dĩnh:

- Cái khó của Thôi trưởng sử ta có thể hiểu, nhưng nếu là nhiệm vụ bí mật thì quả thực cũng không nên để bộ Binh biết. Nhưng ta cũng sẽ bố trí một quan phòng cho Thôi trưởng sử ở Âm thự. Chỉ có điều phiên Thôi trưởng sử phải vất vả hai đầu thôi.

Thôi Thiếu Đình mừng rỡ, Lý thống lĩnh này rộng rãi hơn Vạn Quốc Tuấn nhiều. Đây mới là đáng vẻ của người làm Thống lĩnh. Y vội vàng đứng dậy thi lễ:

- Đa tạ Lý thống lĩnh chiếu cố!

...

Hôm nay là 29 tháng chạp, cách năm mới chỉ còn hai ngày, tết đến không khí càng ấm áp. Nhà nhà treo đèn lồng, cửa chính đều dán câu đối và bùa đào, câu nêu dựng trong sân thể hiện năm mới cuộc sống sẽ tốt đẹp hơn.

Cha mẹ gấp gấp đổi quần áo mới cho con cái, đám trẻ chơi đùa với đồng tuyết, khắp nơi đều nghe thấy tiếng cười của trẻ nhỏ, pháo vang lên từng hồi rộn ràng.

Lúc xế chiều Lý Trân về đến nhà, đám trẻ cũng đang xây người tuyết trước cửa lớn. Trong đó có một tiểu nương mười ba, mười bốn tuổi. Lý Trân biết nó, nó chính là đồ đệ ít tuổi nhất của Triệu Thu Nương tên là A Linh.

Nhà của A Linh ở gần đây, cha mẹ nó buôn bán đồ da lông, trên nó còn có hai huynh trưởng. Đại ca buôn bán cùng cha mẹ, còn nhị ca là Tiểu Diệp đang đánh mã cầu cùng Lý Trân.

- A Linh, sao lại ở cùng đám trẻ này?

Lý Trân xuống ngựa cười hỏi.

A Linh vội vàng vượt đám tuyết trên người chạy đến ngưỡng ngưỡng nói:

- Lý đại ca, sư phụ bảo muội mang thiệp mời đến cho huynh và đại tỷ.

Nó lấy một phong thiệp mời ra đưa cho Lý Trân. Lý Trân mở ra nhìn, hóa ra là Triệu Thu Nương mời hân và đại tỷ đến vô quán đón giao thừa.

A Linh gãi đầu, vẻ mặt chờ đợi:

- Bọn muội năm nào cũng đón giao thừa rất náo nhiệt, các sư huynh sư tỷ đều cùng nhau uống rượu, còn nhiều hoạt động khác. Lý đại ca, huynh đến nhé!

Lý Trân suy nghĩ một chút rồi nói:

- Ta có thể đến nhưng đại tỷ thì không được.

- Vậy muội đi nói với sư phụ đã, dù sao huynh cũng phải đến nhé.

A Linh cười vẫy tay với hân rồi xoay người chạy mất.

Hằng năm, Lý Trân đều cùng đại tỷ đón giao thừa nhưng năm nay hân không muốn đón năm mới với Tào Văn. Đón năm mới ở chỗ Thu Nương đại tỷ cũng không tồi.

Lý Trân dắt ngựa đi về phía cửa chính, chỉ thấy có một chiếc xe bò dừng ở đó. Trên xe chất đầy vật dụng hằng ngày, quản gia Lâm thúc mang danh sách ra đối chiếu.

Lâm thúc là người bản địa Lạc Dương, vẫn luôn làm quản gia cho nhà giàu. Đứa con trai độc nhất của ông năm năm trước đã phải bỏ mình trong trận chiến với người Khiết Đan. Chỉ còn lại ông và người vợ già sống nương tựa lẫn nhau.

Lâm thúc là người thật thà, nhân duyên rất tốt. Đại chương quỹ quán rượu Tả Ngạn đã giới thiệu ông ta làm quản gia cho Lý Tuyên. Hiện tại mới có mấy ngày mà ông đã xử lý mọi việc đầu vào đấy.

- Lâm thúc, đại tỷ tôi có nhà không?

Lý Trân cười hỏi.

- Phu nhân vừa mới về, hình như lại đi qua quán rượu rồi, công tử chưa gặp sao?

- Ô, chắc là lỡ rồi!

Lúc này, Lý Trân phát hiện ra một cái nôi mây lớn trong xe bò, hần vội hỏi Lâm thúc:

- Địa tử tôi quyết định nuôi đứa bé kia rồi hả?

- Chắc là thế!

Lâm thúc cũng cười cười nói:

- Phu nhân ngoài miệng nói phải đưa đứa trẻ đi nhưng tất cả mọi người đều nhìn ra, nàng rất thích nó. Chiều nay còn đến thăm nó hai lần, còn bảo tôi đi mua nôi, còn cả đệm cho trẻ, đồ chơi. Phu nhân nói mồm thôi chứ đâu nỡ bỏ đứa bé đi.

Lý Trân thả lỏng, tuy Triệu Thu Nương tỏ ý muốn nuôi đứa bé kia nhưng Lý Trân vẫn hy vọng đại tử có thể nuôi nó. Đại tử lớn tuổi như vậy cũng biết thế nào là cô đơn chứ. Hần biết ngoài miệng đại tử ăn nói chua ngoa nhưng tấm lòng thì như đậu hũ. Dù ăn nói hung hăng, nhưng lại rất mềm lòng.

Chỉ có điều đứa trẻ mới tám tháng đúng là rất cần người chăm sóc. Đại tử bận rộn như vậy sao có thời gian chăm sóc nó. Lý Trân suy nghĩ một chút rồi nói với Lâm thúc:

- Lâm thúc, còn phiền ông tìm cho đứa trẻ một vú nuôi, cố gắng tìm bà vú tốt một chút.

- Công tử yên tâm đi! Đứa trẻ tạm thời cứ do bà nhà tôi chăm sóc. Đợi thêm năm nữa tìm vú nuôi cũng chưa muộn.

Lý Trân về phủ cất ngựa xong liền bước nhanh vào nội đường, từ xa đã nghe thấy tiếng Mạnh thẩm lớn tiếng trách cứ:

- Không phải do mình sinh ra, tại sao phải ôm về nhà, một đứa bé gái vô dụng tiêu tốn không biết bao nhiêu tiền. Ta thấy nó có chút tiền trinh thì u mê đầu óc luôn rồi.

Lý Trân mặt trầm xuống, đi lên trước lạnh lùng nói:

- Đứa trẻ này là ta muốn nuôi dưỡng, tất cả chi phí để ta gánh hết.

Mạnh Thẩm vẫn luôn không hợp với Lý Trân. Hai người rất ít khi nói chuyện với nhau. Bà ta nghe Lý Trân thành quan, bây giờ không dễ chọc rồi liền trừng mắt nhìn hần, không oán giận nữa mà hậm hực đi vào phòng mình.

Lý Trân đi vào nội đường, chỉ thấy tiểu tử kia mới thay tã nhìn như một con sâu nhỏ bò ngo nguậy trên giường. Lâm thẩm ngồi bên cạnh vừa thêu vừa trông chừng nó.

Tiểu tử kia bỗng thấy Lý Trân đi đến, sợ đến mức trốn vào bên cạnh Lâm thẩm. Lý Trân ngồi xuống trước mặt nó, đưa cái trống bỏi ra cười tủm tỉm nói:

- Có thích không?

Tiểu tử kia lập tức tươi cười rạng rỡ, giơ tay với cái trống bỏi miệng “A! A!”. Lý Trân thấy nó trắng mập, mắt to tròn, đôi mắt như hai trái nho, nhìn rất hoạt bát đáng yêu liền ôm nó vào lòng đưa trống bỏi cho nó.

Lâm thẩm cười nói:

- Ban ngày nó còn ngoan, tối đến là khóc đòi mẹ. Phu nhân ôm nó là nó không khóc nữa, đứa trẻ này rất ngoan.

- Con tên gì?

Lý Trân cười chỉ vào cái mũi nhỏ của nó.

Tiểu tử kia bận chơi cái trống bỏi trong tay, vui mừng cười khanh khách. Lâm thẩm ở bên cạnh nói:

- Vừa rồi phu nhân đặt cho nó nhũ danh là Tú Nhi.

- Ủ! Tên hay lắm, sau này A Cửu sẽ gọi con là Tú Nhi.

Lúc này, một nha hoàn chạy xuống thi lễ, rụt rè nói:

- Công tử, ngoài cửa có mấy quan gia tìm ngài, nói là huynh đệ của ngài.

Chắc là đám Tử Chí đến rồi, Lý Trân nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của đứa trẻ rồi đưa nó cho Lâm thăm:

- Lâm thăm, phiền bà trông nó.

- Công tử yên tâm đi đi! Tôi sẽ trông nó tốt!

Lý Trân lại vẫy vẫy tay với tiểu tử kia, rồi khỏi nội đường đi ra cửa lớn.

Đi ra tới cửa lớn, hắn chỉ thấy Tử Chí đang nói chuyện với Tiểu Tế, bên cạnh y còn một gã thị vệ đứng. Lý Trân chợt thấy rất quen, nhưng không nhớ nổi anh ta là ai. Lý Trân bước đến gần nhìn cẩn thận một lúc rồi chợt nhớ ra, hắn vừa mừng vừa sợ hỏi:

- Người đến Lạc Dương lúc nào thế?

150. Chương 150: Gặp Lại Bằng Hữu Xưa

Người thị vệ có thân hình vạm vỡ này không ngờ lại là con trai của quân Sứ Đẩu Lư quân Trương Đình Phó tên là Trương Lê, thật sự khiến cho Lý Trân vừa mừng vừa sợ, hắn gặp lại bằng hữu xưa ở dưới quê, đương nhiên là chuyện đáng vui đáng mừng.

Trương Lê chấp tay cười nói:

- Lý công tử, đã lâu không gặp.

Trong lòng Lý Trân hưng phấn, vội vàng nói:

- Nơi này không phải là nơi nói chuyện, chúng ta đi tửu quán Tả Ngạn, vui vẻ nói chuyện một phen.

Bốn người đi đến tửu quán Tả Ngạn, gọi một phòng nho nhã, vào nhà rồi ngồi xuống.

Lý Trân không chờ được mở lời hỏi Trương Lê:

- Trương huynh đến Lạc Dương khi nào vậy, sao lại mặc phục trang Vũ Lâm quân.

Tuy rằng Trương Lê mặc quân phục thị vệ, nhưng không phải là Thiên Ngưu Vệ, mà lại là Vũ Lâm Quân, kỳ thật khiến Lý Trân cảm thấy khó hiểu.

Trương Lê cười cười:

- Ta đến Lạc Dương từ một tháng trước, chuẩn bị tham gia Võ Cử tháng hai, vừa hay phụ thân có chút ân tình, liền sắp xếp ta tạm thời vào làm Vũ Lâm Quân, hôm nay nghe nói uy danh của a Chân, liền đến Thiên Ngưu Vệ nghe ngóng xem sao, không ngờ lại gặp được Tử lão đệ.

Lý Trân vỗ trán một cái, hắn đã quên mất chuyện Võ Cử, chẳng phải Trương Lê đạt được một trong ba danh ngạch sao? Đương nhiên phải đến Lạc Dương tham gia Võ Cử.

Tuy rằng Lý Trân rời khỏi Đôn Hoàng chỉ vắn vắn nửa năm trời, nhưng hắn cảm thấy giống như đã quá đi rất nhiều năm rồi, lúc trước tranh đoạt danh ngạch Võ Cử kịch liệt như vậy, nhưng giờ nghĩ lại, dường như là chuyện cũ rất lâu rồi.

- Thế còn hai người kia đâu? Ta đang nói Lý Bàn và Sách Văn.

Lý Trân lại cười nói.

- Lý Bàn thì ta không rõ, huynh đệ Sách Văn và Sách Anh thì ta mới vừa gặp họ vài hôm trước, vẫn kiêu ngạo ngông nghênh như ngày nào, hắn là cũng sẽ tham gia Võ Cử.

Thật ra không lâu trước đó Lý Trân đã có tin của Sách Văn, chỉ là hắn không để tâm, không biết giờ gã ra sao rồi, không biết có bị Lai Tuấn Thần nghiêm trị vì giấu giếm Lam Chấn Ngọc hay không?

Tửu Chí cực kỳ chán ghét nhị hiệp ruồi muỗi, gã lạnh lùng hừ một tiếng

- Chó chẳng thể đổi nết, hai người bọn họ nếu mà trở nên khiêm tốn thật thà, chắc ta chẳng phải họ Tửu nữa rồi.

Trương Lê khẽ cười nói:

- Thế thì cũng không hẳn, dù sao nơi đây là Lạc Dương, không phải Đôn Hoàng, huynh đệ Sách Thị không dám ngông nghênh khoa trương như ở Đôn Hoàng đâu, nhưng ta nghe nói Sách gia có hậu đãi mới, cho nên hai huynh đệ này mới thói cũ lại phạm.

Lý Trân biết hậu đãi trước kia của Sách gia chính là Võ Thừa Tự, phụ thân của Sách Văn chính là một trong những con nuôi của Võ Thừa Tự. Võ Thừa Tự ngã, Sách gia đương nhiên phải tìm hậu đãi mới, nhưng không biết lần này họ đã tìm được ai?

- Sách gia lại tìm ai làm hậu đãi à, Trương huynh biết là ai không?

Trương Lê trầm ngâm một chút nói:

- Ta chỉ là có nghe nói qua, không thể chắc chắn, hình như Sách gia và Lai Tuấn Thần có mối quan hệ khá tốt.

Lý Trân nhin không được bật cười:

- Sách gia đúng là biết tìm chỗ dựa, không ngờ lại dính vào Lai Tuấn Thần đấy.

Lúc này, vài tên tửu bảo bưng thức ăn lên, Lý Trân liền không bàn về chuyện của Sách gia nữa, hắn rót một ly rượu cho Trương Lê, cười hỏi:

- Lệnh tôn khỏe không?

- Gia phụ rất tốt, nếu ông ấy biết Lý công tử được thăng làm phó thống lĩnh nội vệ, không biết sẽ vui mừng đến nhường nào.

- Ai dà! Chỉ là gặp thời thôi.

Lý Trân nâng chén rượu lên cười nói:

- Nào nào! Vì sự trùng phùng bạn cũ tại Lạc Dương, chúng ta cạn hết chén này!

- Cạn!

Mọi người nâng lên cùng chén một cái, tất cả đều uống cạn sạch.

Tiểu Tế giành rót rượu cho bọn họ, cười nói với Lý Trân:

- Trân huynh, sư phụ ta hôm nay có nhắc đến huynh, nói huynh rất lợi hại, cho Tiết Hoài Nghĩa một bạt tai, sư huynh nhờ đệ kính huynh một ly, cảm tạ huynh đã trút cơn giận dùm người.

Lý Trân cười ha hả:

- Xem ra đại bộ phận người trong cung đều sẽ cảm kích ta, ta phát hiện thấy thẳng khốn kia thật tình không được lòng người lắm, thật chẳng hiểu bao năm nay gã làm người như thế nào?

Hắn nâng chén cùng với Tiểu Tế một cái, rồi uống cạn sạch rượu trong chén, đổ ngược chén rượu đã cạn và cười nói:

- Tiểu Tế, cảm tạ mỹ ý của sư phụ đệ, thay huynh gửi lời vãn an đến người nhé!

Lúc này, Tửu Chí rót cực nhin không được nói:

- Lão Lý, hôm ta chuyện ta nói với người, người xem..

Vừa đúng lúc bên phía Triệu Thu Nương có vài tên tay sai bị chết, cần phải bổ sung nhân lực, nhân cơ hội này cũng có thể đưa Tử Chí vào nội vệ, Lý Trân không khỏi liếc nhìn Trương Lê một cái, trong lòng thầm nghĩ, nếu Trương Lê cũng đồng ý vào nội vệ, đương nhiên là tốt quá rồi, chỉ có điều huynh ấy không mở lời yêu cầu, bản thân cũng không thể đường đột được.

Tạm thời hấn để Trương Lê sang một bên, cười nói với Tử Chí:

- Hiện giờ tạm thời không có vị trí Giáo Úy trống, người có thể vào trước, lập nhiều công một chút, lần sau nếu có cơ hội ta sẽ xem xét đề bạt người.

Tử Chí kỳ thật cũng chỉ nói chơi, gã biết mình có bao nhiêu cân lượng, làm gì mà thắng được chức Giáo Úy, có thể vào được nội vệ thì gã đã hài lòng mãn nguyện lắm rồi, gã lập tức cười nói:

- Thế thì nhất ngôn cửu đỉnh, chức Giáo Úy ta để người nợ ta đấy, để ta vào nội vệ trước rồi tính sau.

- Anh mập à, chẳng phải hiện giờ anh khá tốt hay sao? Sao lại cứ muốn vào trong nội vệ làm gì?

Tiểu Tế ngồi bên cạnh thắc mắc hỏi.

- Người thì biết cái gì.

Tử Chí hung hăng trừng mắt nhìn y một cái,

- Nội vệ đãi ngộ hậu hĩnh, lương tháng còn cao hơn so với Vũ Lâm Quân, còn có thể bài song đầu ưng, đi trên phố thì chính là đại gia, thấy ai không vừa mắt, lão tử lấy thẻ bài ra nhá một cái, coi ai dám đụng đến ta?

Mọi người ai cũng cười rộ lên, Lý Trân vỗ sau ót gã một cái, cười mắng nói:

- Hôm nào mà ta bị mất chức quan, thế nào cũng là do tên tiểu tử người hại thôi.

Tử Chí vò đầu cười hì hì:

- Nói chơi thôi mà, đừng tưởng thật chứ.

Lý Trân thấy Trương Lê cũng có chút động lòng, liền dò thám hỏi:

- Trương huynh sau khi thi xong Võ Cử thì dự định quay về Đẩu Lư Quân à?

- Cái này..khó nói, phụ thân hy vọng ta ở lại vài năm tại kinh thành, thiết lập chút quan hệ rồi mới tính tiếp, nói thẳng ra, ta cũng muốn ở lại Lạc Dương để xem thế sự.

- Ồ, thì ra là thế, nếu để Trương huynh đổi một vị trí, Trương huynh có đồng ý không?

Trương Lê cũng là người thông minh, y hiểu ý Lý Trân muốn ám chỉ bản thân, liền cười nói:

- Nếu có thể vào nội vệ, đương nhiên ta cầu còn không được.

Lý Trân mừng rỡ

- Thế thì cứ quyết định vậy đi, ngày mai ta sẽ đi xử lý thủ tục giấy tờ cho hai vị.

Hắn nâng chén rượu lên:

- Nào! Chúng ta lại cạn một chén!

Bên trong phủ Thái Bình công chúa, Võ Phù Dung cung kính dâng lên một viên dạ minh châu giá trị liên thành cho Thái Bình công chúa

- Đây là chút tâm ý cả nhà ta dành tặng cho công chúa, mong công chúa nhận cho!

Đối với người nhà Võ Phù Dung mà nói, cứu thoát Võ Thừa Tự khỏi phường Ưng Khuyển, là chuyện cấp thiết nhất của họ, trước đó họ đã nhờ ân tình của Tiết Hoài Nghĩa, Võ Phù Dung thậm chí còn không tiếc giúp Tiết Hoài Nghĩa ám hại Thượng Quan Uyển Nhi, nhưng từ sau khi hành thích thất bại, Tiết Hoài Nghĩa liền trở mặt không nhìn người, không thềm đếm xỉa đến Võ gia nữa.

Huỳnh đệ Võ Thị vạn bất đắc dĩ, đành phải đến cầu cứu Thái Bình công chúa, tiếp xúc vài lần, cuối cùng Thái Bình công chúa cũng ra giá, nàng ta muốn có viên Dạ Minh Châu mà mẫu thân nàng năm năm trước đã ban cho Võ Thừa Tự.

Thái Bình công chúa nhận lấy viên Dạ Minh Châu, ánh hào quang rực rỡ rọi lên khuôn mặt nàng, khiến mắt nàng híp lại thành một đường, trong mắt còn có sự hưng phấn khó kiềm nén được.

Nàng giống như Vi Đoàn Nhi, cũng đam mê châu báu, vì nó nàng ta còn mở một tiệm cầm đồ châu báu, chuyên để thu thập những châu báu thượng đẳng.

Dạ Minh Châu là vua của châu bảo, nàng ta mong đợi đã lâu, chỉ tiếc là mãi nàng vẫn không được ban tặng, Thái Bình công chúa nhìn ngắm viên Dạ Minh Châu thật lâu, chẳng chịu rời mắt.

Trong lòng Võ Phù Dung mừng thầm, vội vàng thấp giọng nhắc nhở nàng nói:

- A cô, chuyện của phụ thân ta?

Thái Bình công chúa thu hồi dạ minh châu, cười tủm tỉm nói với Võ Phù Dung:

- Người cứ việc yên tâm, a cô là người nói lời giữ lời, ngày mai đúng lúc giao thừa, ta sẽ thuyết phục mẫu thân phóng thích biểu huynh ra.

- Đa tạ công chúa!

Thái Bình công chúa cười gật gật đầu, lại chậm rãi nói:

- Trận mã cầu vào cuối tháng hai, ta nghe nói bọn người không dự định tham gia à?

Võ Phù Dung thở dài,

- Phụ thân thân vùi lao tù, chúng ta nào có tâm tư tham gia trận thi đấu mã cầu, lần thí thí này dự định bỏ qua không tham gia ạ.

- Bỏ qua thì có chút đáng tiếc đấy, bên chỗ người hình như có vài tay mã cầu thân thủ khá cao, chỉ bằng cho ta mượn dùng.

Võ Phù Dung thầm mắng Thái Bình công chúa vô sỉ, được dạ minh châu, lại dòm ngó đến mã cầu thủ nhà bọn họ, nhưng giờ nàng ta đang cầu cạnh Thái Bình công chúa, không dám không đồng ý, chỉ đành bất đắc dĩ nói:

- Sang năm ta sẽ đưa họ đến cho A cô.

- Ha hã! Ta chỉ là tùy miệng nói ra, người đừng để tâm nhé.

- Dù sao bọn họ cũng nhàn rồi không việc gì làm, có thể đánh cầu cho công chúa, tin chắc rằng họ cũng mong muốn mà không được.

Thái Bình công chúa vui vẻ cười nói:

- Nếu như người đã có mỹ ý như vậy, thế thì ta không khách sáo nữa.

Võ Phù Dung thì lễ xong liền cáo từ mà đi, trong căn phòng chỉ còn lại một mình Thái Bình công chúa, nàng ta thối tất đèn, trong phòng liền trở nên tối tăm.

Lúc này, Thái Bình công chúa mới mở hộp ngọc ra, ánh sáng mờ mờ của viên Dạ Minh Châu tức thì chiếu sáng toàn căn phòng, cũng chiếu rọi lên đôi mắt tham lam như hổ đói của nàng ấy.

Tại thời khắc này đây nàng ta thật sự cảm nhận sâu sắc sự mê hoặc của quyền lực, nếu như không có quyền lực, Võ gia sẽ không đáng bảo bối này cho nàng ta?

Quyền lực đấy! Nếu không loại trừ người phụ nữ kia, nàng sẽ không thể có quyền thế cao hơn được? Thậm chí là kế thừa hoàng vị của mẫu thân.

...

Sáng sớm hôm sau, Thái Bình công chúa đến bái kiến mẫu thân tại Thái Sơ Cung, ngay lúc xe ngựa của nàng đi ngang qua Minh Đường, nàng thông qua màn cửa xe trông thấy một bóng dáng quen thuộc, là Minh Đường Ủy Cát Húc, Thái Bình công chúa lập tức hạ lệnh:

- Dừng xe!

Xe ngựa chậm rãi dừng lại, lúc này, Cát Húc cũng nhìn thấy xe ngựa của Thái Bình công chúa, vâng đi lên trước khom người thi lễ,

- Tham kiến Công chúa điện hạ!

Cát Húc chủ quản sự vụ Minh Đường, rất được Võ Tắc Thiên tin cậy, gã đồng thời cũng là do Thái Bình công chúa đề cử ấu thân, là một trong những tâm phúc của Thái Bình công chúa, Thái Bình công chúa chậm rãi hỏi:

- Hôm qua vụ án Hồ tăng có tiến triển gì không?

Do mới quan hệ chức vụ, thông tin của Cát Húc rất rộng, có rất nhiều việc quan trọng mà gã lại là người được biết đầu tiên, cũng sẽ tức thì thông báo ngay cho Thái Bình công chúa, gã vội vàng nhỏ giọng nói:

- Đại Lý Tự đã hoàn thành công tác điều tra đối với vụ án Hồ tăng, trời chưa sáng thì báo cáo của Lý Nguyên Tổ đã được đưa vào trong cung.

- Nhanh như vậy à?

Thái Bình công chúa nhướn mày

- Nghe nói bọn họ đã có được nhân chứng và vật chứng xác thực, còn có mấy nghìn người huyện Yến Sử ký tên thượng thư, lên án mạnh mẽ Hồ Tăng đã làm xằng làm bậy ở Yến Sư, các loại chứng cứ đều vô cùng bất lợi đối với Tiết Hoài Nghĩa.

- Ta biết rồi.

Thái Bình công chúa ngẫm nghĩ lại nói:

- Thời gian này người cố gắng vênh tai nghe ngóng tình hình một chút, có chuyện gì thì lập tức báo ta biết.

- Ty chức hiểu rõ!

Cát Húc thi lễ, sau đó lui đi, Thái Bình công chúa lại rơi vào trầm tư, xem ra không chỉ có một người ý thức được sự chuyển biến thái độ của mẫu thân, Lý Nguyên Tổ cũng là một điển hình rõ nét.

Nhưng vấn đề không nằm ở đó, Thái Bình công chúa đã ý thức được nàng ta khó lòng chia một chén canh trong buổi tiệc lật đổ Tiết Hoài Nghĩa.

Ả đàn bà kia đã từng bước thận trọng, hoàn toàn lung lạc mẫu thân, xem ra nàng ta chỉ có thể cách khác để đột phá mà thôi, đêm qua Võ Phù Dung đến tìm nàng, khiến nàng ý thức được một cơ hội.

...

Trong ngự thư phòng, Thượng Quan Uyển Nhi đã viết hạ sắc lệnh, Thị Ngự Sử Vương Hoảng Nghĩa diên đảo trắng đen, khi quân phạm thượng, bãi miễn chức Thị Ngự Sử, lĩnh năm mươi trượng, sung quân Lĩnh Nam, Lương Quốc công Tiết Hoài Nghĩa quản thúc tăng nhân Bạch Mã Tự không nghiêm, bãi miễn chức Hữu Vệ đại tướng quân, lệnh cho cấm túc sáu hồi.

Quyết định cuối cùng của Thánh Thượng cũng không nằm ngoài dự liệu của Thượng Quan Uyển Nhi, phương án hôm qua của nàng ta vẫn là tách Hồ Tăng ra khỏi vụ Tiết Hoài Nghĩa, chỉ trừng phạt con chó Thị Ngự Sử Vương Hoảng Nghĩa của Tiết Hoài Nghĩa mà thôi, nhưng không ngờ chỉ qua một đêm, thánh thượng lại thay đổi chủ ý, vẫn là quyết định trừng phạt luôn cả Tiết Hoài Nghĩa.

Thượng Quan Uyển Nhi đương nhiên hiểu vì sao Thánh Thượng lại ra quyết định như vậy, Tiết Hoài Nghĩa căn bản không hấp thụ bài học của vụ án Vi Thập Phương, trái lại còn trầm trọng hơn cuôm cả hoàng kim của Vi Thập Phương, cuối cùng chọc giận Võ Tắc Thiên.

Tuy nhiên cũng có thể nhìn ra Thánh Thượng đã cân nhắc kỹ trước khi ra quyết định này, chỉ miễn chức Hữu Vệ đại tướng quân của Tiết Hoài Nghĩa, đây chẳng qua là một lời cảnh cáo nghiêm trọng, nếu Tiết Hoài Nghĩa còn không biết hối cải, e rằng gã sẽ rút họa vào thân, Thượng Quan Uyển Nhi tận đáy lòng rất mong gã mất đi lý trí.

Nàng mang bản sắc lệnh vừa viết xong đưa cho Vô Tắc Thiên. Vô Tắc Thiên tỉ mỉ xem qua, nhắc bút vẽ một vòng tròn

- Đóng ấn đi.

151. Chương 151: Lễ Giao Thừa Tạ Thần

Giao thừa làm cho phần đông các quan viên triều đình chẳng còn tâm trí đâu mà xử lý chính vụ nữa, bọn họ đều đang mong đợi sau bữa trưa sẽ là khởi đầu cho năm ngày nghỉ tết dài hạn, đa phần họ sẽ tụm năm tụm bảy tán gẫu trước khi ngày cuối cùng của năm cũ qua đi.

Nhưng thật chẳng ai ngờ lại có một sự việc phát sinh, Thánh thượng ban sắc lệnh, cất miễn chức Thị Ngự Sử Vương Hoảng Nghĩa vì tội khi quân phạm thượng, bắt gã lưu vong Lĩnh Nam, đồng thời miễn đi chức Hữu Vệ đại tướng quân của Tiết Hoài Nghĩa, đạo sắc lệnh này giống hệt như bom đạn gây chấn động cả triều dã.

Ngày hôm qua Vương Hoảng Nghĩa còn đứng buộc tội nội vệ Phó thống lĩnh Lý Trân đã lạm sát người vô tội, nhưng chỉ mới qua một hôm, Vương Hoảng Nghĩa liền bị cách chức vắn tội, ngay cả Tiết Hoài Nghĩa cũng bị vạ lây, bản sắc lệnh này khiến cho vô số người chột bưng tỉnh mộng, bọn họ tụ tập lại bàn luận về sự việc, vô số người vui vẻ ra mặt, kẻ ngông cuồng như Tiết Hoài Nghĩa cuối cùng cũng có hồi kết rồi.

Trong quan thự Môn Hạ tỉnh, dưới nách Tô Vị Đạo có giấu một bình rượu đang lén lút tiến vào trong phòng của Lý Đức Chiêu, trên mặt cười tươi rói,

- Lý tướng quốc, ngài nghe được tin chưa?

Lý Đức Chiêu neho cặp mắt già nghiêm như rùa trăm năm, ông ta chú ý đến mùi hương bốc ra từ nách của Tô Vị Đạo, cười híp mắt hỏi:

- Tô tướng quốc muốn uống rượu cùng ta à?

Tô Vị Đạo lấy bình rượu ra, cười ha hả nói:

- Mai là tân niên rồi, ta kính ngài trước vài chén, gọi là chúc mừng tân niên.

Cả hai cùng hiểu và mỉm cười, Lý Đức Chiêu bảo thư đồng lấy chén rượu đến, cả hai ngồi xuống bàn, Lý Đức Chiêu cầm bình rượu lên nhìn, cười nói:

- Là Tiến Sĩ Hồng, đây là loại rượu ngon, nhà ta cũng thường uống loại rượu này, nghe nói ngay cả thánh thượng cũng khen không ngớt lời.

Tô Vị Đạo đổ một chén rượu đầy cho ông ta, lại cẩn thận nói:

- Lý tướng quân thấy bản sắc lệnh hôm nay thế nào? Chỉ mới cách có một ngày mà đã có kết quả, rất nhiều người đều cảm thấy khó hiểu đấy!

- Có gì đâu mà khó hiểu nào?

Lý Đức Chiêu cười lạnh một tiếng:

- Chỉ có thể nói là Vương Hoảng Nghĩa quá ngu ngốc, nóng lòng hộ chủ, đi buộc tội nội vệ, chẳng lẽ gã không biết nội vệ cũng có khả năng chấp hành mệnh lệnh của thánh thượng hay sao?

- Đúng đấy! Ta cũng cảm thấy khó hiểu, Vương Hoàng Nghĩa này ngay cả ý giắc ngộ cơ bản nhất cũng không có, thế thì làm sao len lỏi vào Ngự Sử Đài?

Tô Vị Đạo cũng khăng khải uống một chén rượu.

- Gã không phải không có giắc ngộ, mà là gã căn bản không tin thánh thượng sẽ động đến Tiết Hoài Nghĩa, gã vẫn cho rằng tất cả vẫn như trước kia, ai đụng vào Tiết Hoài Nghĩa cũng giống như sờ vào mông hổ, cho nên ngay cả chỉ thị của chủ tử gã cũng không cần hỏi, liền vội vàng nhảy ra, gã không chết thì ai chết?

Về mặt đầy nếp nhăn của Lý Đức Chiêu tràn đầy khinh miệt, ông ta hảo tửu vô lượng cả triều đều biết, chỉ uống một chén rượu, cổ Lý Đức Chiêu đã đỏ ửng lên, cũng giống như màu tôm mới luộc chín vậy, nói chuyện cũng có chút thiếu suy xét rồi.

- Tuy nhiên Thánh thượng miễn đi chức Hữu Vệ đại tướng quân của Tiết Hoài Nghĩa, thật ra cũng ngoài dự liệu của ta, ta còn cho rằng bà ta sẽ miễn đi chức Đại Tổng Quản Lũng Hữu Đạo của Tiết Hoài Nghĩa, xem ra Thánh Thượng cũng biết được Tiết Hoài Nghĩa có ý niệm không an phận rồi!

Câu nói này của Lý Đức Chiêu dọa đến Tô Vị Đạo sợ đến mặt mũi trắng bệch, ông ta vội vàng đứng dậy đóng cửa phòng lại, quay trở về chỗ nhỏ giọng hỏi:

- Nghe nói trong chùa Bạch Mã có hơn chục nghìn võ tăng, lời đồn này là có thật chứ?

- Không có lửa làm sao có khói, Uống! Uống rượu, uống rượu, chúng ta đừng nói chuyện này nữa.

...

Trong ngự thư phòng, công chúa Thái Bình đang ân cần giúp mẫu thân thu dọn lại đồng tấu chương chất cao như núi, mặt khác thì trò chuyện về việc nhà rất ư tự nhiên.

- Ngày mai là tất niên rồi, sao mẫu thân không muốn ra ngoài đi dạo một chút à?

- Vốn dĩ muốn đến phong thiện Tung Sơn, nhưng năm này sau khi vào đông cơ thể ta không được tốt lắm, toàn thân nhức mỏi, vì vậy chỉ đành dời sang năm sau, Lệnh Nguyệt, sao con lại nghĩ đến vấn đề này?

Võ Tắc Thiên cực kỳ yêu thích tiểu nữ nhi này, cho rằng nàng ta khá giống bản thân, vô cùng giỏi giang, có tầm nhìn, có sự quyết đoán, thậm chí bà ta đã từng có ý nghĩ muốn truyền ngôi cho con gái, ý nghĩ này có chút hoang đường, nên cũng chẳng đề cập đến nữa, nhưng bà ta lại không hay biết rằng, một câu nói vô tâm của bà trong vài năm trước, con gái đã khắc cốt ghi tâm trong lòng.

Công chúa Thái Bình thở dài một hơi,

- Thật ra nữ nhi muốn khuyên mẫu thân ra ngoài dạo chơi, thứ nhất là để giải khuây, đồng thời cũng tạo ra cơ hội, xoa dịu mâu thuẫn nội bộ Võ Thị.

Về mặt Võ Tắc Thiên tức thì trở nên nghiêm nghị, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm con gái,

- Sao con lại nói như thế?

Công chúa Thái Bình quỳ xuống

- Nữ nhi không dám giấu diếm mẫu thân, nữ nhi nghe phò mã nói, tại buổi tiệc giữa các tộc nhân, Lương Vương đã công khai nhục mạ Ngụy Vương, Phò mã thay Ngụy Vương nói vài câu công bằng, nhưng lại bị Lương Vương hành hung, mắng chàng là...

- Mắng hấn cái gì?

Trong mắt Võ Tắc Thiên cũng xuất hiện sự giận dữ, bà ta cũng nghe nói Võ Tam Tư mượn cớ hiến tế tộc nhân, nhiều lần tụ tập tộc nhân lại, nhân cơ hội lôi kéo thân tín, chèn ép dị kỷ, làm huyên náo khiến cho dòng họ Võ Thị chướng khí mù mịt, thật sự làm cho Võ Tắc Thiên rất không hài lòng.

- Nữ nhi không dám nói.

- Nói!

Công chúa Thái Bình nơm nớp lo sợ nói:

- Gã mắng Phò mã là chó của Ngụy Vương, kỳ thật xưa nay Phò mã không hề qua lại với Ngụy Vương, thật sự bị đánh một cách oan uổng.

Công chúa Thái Bình quả thật rất hiểu tính mẫu thân mình, nàng ta biết điều gì nên nói và không nên nói, tuy rằng những lời nói này của nàng ta có vẻ như đang khích bác mối quan hệ trong nội bộ Võ Thị, nhưng chỉ cần nàng ta không đề cập đến hoàng tộc Lý Thị, chỉ cần không nhắc đến hai vị huynh trưởng Lý Hiển và Lý Đán, thế thì sẽ không xúc phạm đến đại kỵ của mẫu thân.

Trái lại mẫu thân sẽ cho rằng nàng ta đã coi mình như nàng dâu Võ gia, là đang cáo trạng thay cho trưởng phu mà thôi.

Công chúa Thái Bình không chỉ vì đã nhận Dạ Minh Châu của Võ Phù Dung, nàng ta còn có suy tính sâu xa hơn, mối quan hệ giữa Võ Tam Tư và Thượng Quan Uyển Nhi tiến quá gần, nàng ta cần phải lợi dụng Võ Thừa Tự để làm suy yếu quyền lực của Võ Tam Tư, lợi dụng mâu thuẫn giữa Võ Thừa Tự và Võ Tam Tư để phân hóa Võ Gia, từ đó nắm bắt được phần nào quyền lực của Võ gia vào tay mình.

Mà cứu Võ Thừa Tự ra khỏi ngục cấm, cũng chính là cơ hội tốt nhất để nàng ta lôi kéo thế lực Võ Thị.

Trong lòng công chúa Thái Bình hiểu rất rõ, nếu nàng ta thẳng thừng đề nghị việc thích phóng cho Võ Thừa Tự, chưa chắc đã được mẫu thân đồng ý, nhưng nếu nàng ta dụng ý ám chỉ, nhắc khéo mẫu thân nên chú ý đến sự cân bằng nội bộ Võ Thị, hoặc giả mẫu thân sẽ nghĩ đến tác dụng của Võ Thừa Tự.

Võ Tắc Thiên bị những lời nói của nữ nhi làm ột phen phiền muộn, bà ta khoanh tay chậm rãi tiến đến bên cửa sổ, chăm chú nhìn thật lâu về nơi xa xăm của phương đỉnh Minh Đường.

Bà ta đương nhiên biết được sự khởi đầu của mâu thuẫn nội bộ Võ gia từ đâu mà có, ban đầu chỉ vì phân phong, ban thưởng bất công mà gây nên sự hiểu lầm, sau đó dần dần phân hóa thành hai phái Ngụy vương và Lương vương, do thế lực hai bên cân bằng mà cuối cùng cũng bình yên trở lại.

Giờ Ngụy Vương bị cầm tù, Lương vương cũng bắt đầu gây rối, khiến cho sự yên tĩnh của nội bộ Võ Thị lại chìm không bất an, chẳng lẽ thật sự chỉ có phóng thích cho Ngụy vương, mới có thể dập tắt được phân tranh trong nội bộ Võ Thị ư?

Võ Tắc Thiên thở dài, ngày mai là tân niên rồi, vẫn là để gã ta về nhà mừng lễ thôi vậy!

Chính vào lúc này, đột nhiên Võ Tắc Thiên bừng tỉnh ngộ, quay đầu nhìn con gái một cái, lạnh lùng nói:

- Lệnh Nguyệt, con đến đây để nói giúp cho Võ Thừa Tự phải không?

Công chúa Thái Bình giật mình hoảng sợ, tâm tư của nàng ta không ngờ lại bị mẫu thân nhìn thấu, nàng ta cuống quýt nói:

- Mẫu thân, Phò mã bị Lương vương đả thương là chuyện có thật hoàn toàn, nữ nhi không dám lừa gạt mẫu thân, không phải...không phải vì nói giúp cho Ngụy vương đâu ạ.

Nói đến những lời cuối, nàng ta chột dạ, không thể nói tiếp được, Võ Tắc Thiên ngồi trở lại vị trí cũ, chăm chú nhìn nàng một lúc, nhạt nhẽo nói:

- Con nói giúp cho Võ Thừa Tự cũng không có gì là không được, trăm cũng có thể đồng ý, nhưng có một số chuyện con biểu hiện làm trăm không hài lòng lắm.

Công chúa Thái Bình cúi đầu không dám nhiều lời nữa, Võ Tắc Thiên nhật báo cáo của Đại Lý Khanh Lý Nguyên Tố, sơ lược lật xem qua, lại nhìn nàng ta ngụ ý sâu xa nói:

- Cũng là nội vệ, một người là Phó thống lĩnh lật đổ Vi Thập Phương, diệt trừ toàn bộ ác tăng chùa Bạch Mã, gan dạ sáng suốt hơn người, còn một người Phó thống lĩnh thì lại tầm thường không có công cán gì, Lệnh Nguyệt, người con đề cử không được đặc lực đấy!

Công chúa Thái Bình lập tức hiểu ngay ám thị của mẫu thân, chính là hy vọng nàng ta có góp công trong chuyện của Tiết Hoài Nghĩa, đừng để Thượng Quan Uyển Nhi giành hết công lao.

Vốn dĩ nàng ta không muốn hỏi lại chuyện của Tiết Hoài Nghĩa, về chuyện này thì Thượng Quan Uyển Nhi nhận thua, nhưng ám thị của mẫu thân khiến nàng ta dường như lại nhìn thấy được hy vọng, trong lòng nàng lại bắt đầu lung lay, nàng ta phải bắt tay từ đâu đây?

...

Chính vào lúc công chúa Thái Bình thu dọn gian phòng giúp mẫu thân, tại phòng mình Thượng Quan Uyển Nhi cũng giúp Võ Tắc Thiên phê duyệt tấu sớ gửi đến từ các nơi.

Hằng năm cứ vào thời khắc cuối năm là nàng ta bận rộn nhất, ngày nào cũng có tấu sớ chồng chất như núi được gửi đến, lúc này, Tiểu Nga đứng trước cửa phòng nhỏ giọng bẩm báo nói:

- Cô nương, Thắm ngự y đến rồi!

- Mời hân vào!

Một chốc sau, Thắm Nam Mậu nhanh bước tiến đến, khom người thi lễ nói:

- Tham kiến xá nhân!

Thắm Nam Mậu là do tổ phụ của Thượng Quan Uyển Nhi tên là Thượng Quan Nghi giới thiệu vào cung làm ngự y, chớp nhoáng đã hai mươi năm trôi qua, nhưng ân tri ngộ của Thượng Quan Nghi, Thắm Nam Mậu vẫn luôn khắc cốt ghi tâm, cho nên trong cung thường vẫn nhận biết được Thắm Nam Mậu là người của Thượng Quan Uyển Nhi.

Thượng Quan Uyển Nhi đặt bút xuống, nhặt quyển danh sách ca trực tân niên lên hỏi:

- Lần trước người nói với ta, đêm giao thừa hôm nay là ca trực của người, hưng trong danh sách này lại không phải vậy, chuyện này là thế nào?

- Hồi bẩm Xá nhân, vốn dĩ là ta trực, nhưng Vương ngự y nói mông ba ông ta có việc, muốn ta đổi một chút, cho nên ta đã đổi ca với ông ta, ta sẽ trực mông ba.

Sắc mặt Thượng Quan Uyển Nhi âm trầm:

- Chuyện quan trọng như vậy mà tại sao người không nói cho ta biết?

- Cái này...ty chức không biết đêm trực hôm nay quan trọng như vậy, nếu Xá nhân cảm thấy không ổn, ta đổi lại là được ạ.

Thượng Quan Uyển Nhi gạch lại lên danh sách, đưa cho y nói:

- Hôm nay rất quan trọng, cần người trực ca, nếu không, ta vẫn sẽ không phái người đến nhà tìm người đến đây.

Thắm Nam Mậu nhận lấy danh sách, sợ hãi nói:

- Ty chức sẽ đổi ngay bây giờ!

Sắc mặt Thượng Quan Uyển Nhi đã dịu lại, lại ôn tồn nói:

- Lần trước chuyện ta nói với người, người suy nghĩ đến đâu rồi?

Thắm Nam Mậu cúi đầu, một lúc sau mới nói:

- Ty chức....đã suy nghĩ xong rồi ạ.

Thượng Quan Uyển Nhi gật đầu cười

- Rất nhiều chuyện cần có kỳ ngộ, nắm bắt lấy kỳ ngộ, trong một đêm liền có thể một bước lên mây, nếu cứ mặc cho kỳ ngộ tuột mất khỏi tay mình, cả đời này của người cũng chỉ là một tiểu ngự y không có tiếng tăm, hiểu không nào?

- Ty chức hiểu!

- Tốt lắm, người quay về đi! Nhớ đổi lại danh sách cho ta.

Thẩm Nam Mậu hành lễ, trong lòng nặng trĩu lui xuống, Thượng Quan Uyển Nhi cũng chẳng còn tâm trạng phê duyệt tấu sớ, nàng đặt bút xuống, khoanh tay đi đến bên cửa sổ, ngắm nhìn sân mã cầu ở phía xa, bỗng đứng nàng lại nhớ đến Lý Trân, không biết đêm nay hắn qua giao thừa như thế nào?

...

Tuy rằng ngày giao thừa các quan viên vẫn phải thượng triều nửa ngày trời, nhưng đối với dân thường mà nói thì ngày hôm nay đã là ngày bắt đầu kỳ nghỉ tết rồi.

Ngoại trừ việc chuẩn bị củi gỗ, dán môn thần, thịt cá vịt gà và cả rượu ra, khá nhiều người còn phải đi đến chùa chiền làm lễ Tạ Thần vào hôm giao thừa, đêm tất cả những nguyện ước từng có trong năm qua tạ ơn và trả lại thần phật, sau đó mới nhẹ nhõm cả người mà đi đón tiếp một năm mới.

Hôm nay Lý Trân không có việc gì, sáng sớm đã đi đến Hoàng thành Vệ thự dạo quanh một vòng, đem việc điều động Tửu Chỉ và Trương Lê giao cho Trưởng Sử Thôi Thiếu Dĩnh, Lý Trân liền quay về nhà, hắn đã hứa từ trước là hôm nay sẽ đi cùng đại tỷ đến Tịnh Thổ Tự hoàn nguyện.

- Sao tỷ không đi Hoàng Pháp Tự?

Lý Trân cười hỏi:

- Hoàng Pháp Tự ở ngay bên cạnh chợ nam, quy mô cũng không nhỏ, đại tỷ lại cứ nằn nặc đòi đi Tịnh Thổ Tự, có phải nguyên nhân là do Mạnh Thẩm hay không?

Lý Tuyền trầm mặt xuống, tức giận nói:

- Đừng nhắc đến bà ta, nhắc đến bà ta thì ta lại bực bội.

- Sao thế, hai người cãi nhau à?

Trong trí nhớ của Lý Trân, quan hệ mẹ chồng nàng dâu của đại tỷ vẫn luôn rất căng thẳng, cách dăm ba hôm lại cãi nhau, trước kia là cãi nhau vì tiền và bản thân, giờ trong nhà cũng dư dả rồi, bọn họ còn cãi nhau chuyện gì nữa? Thật là khiến hắn khó hiểu.

Lý Tuyền hừ lạnh một tiếng nói:

- Lúc trước bà ta làm cư sĩ ở Hoàng Pháp Tự, quyên tiền cho Hoàng Pháp Tự, ta còn không nói bà ta, nửa tháng trước bà ta bị Tịnh Quan Như Lai của Lâm Chỉ Tự mê hoặc, trở thành tín đồ yêu ni trung thực của Lâm Chỉ Tự, không tới nửa tháng trời, liền quyên mấy trăm quán tiền cho Lâm Chỉ Tự, bà ta coi tiền của ta là ăn cướp có được chắc?

Lý Trân biết cái gọi là Tịnh Quang Như Lai chính là Lão Ni Hà Nội, vào Kinh cùng đợt với Tiết Hoài Nghĩa, chỉ có điều tên tuổi bà ta còn thối hơn cả Vi Thập Phương, người Lạc Dương cũng dần nhìn thấu được bộ mặt thật của bà ta, đều gọi bà ta là Yêu Ni, sao Mạnh thẩm lại bị Yêu Ni này mê hoặc được nhỉ?

- Hắn là bà Yêu Ni đó đã hứa hẹn có thể kéo dài tuổi thọ cho bà ta chứ gì! Bà lão đó sợ chết đến phát điên, nghe nói quyên tiền có thể kéo dài tuổi thọ, bà ta liền bị mê hoặc, làm đủ chuyện ngu xuẩn ở Đôn hoàng, chạy tới Lạc Dương vẫn là làm chuyện ngu xuẩn, ta cũng hết cách với bà ta.

- A tỷ, nhà nào cũng có chuyện khó nói, lạc quan chút đi tỷ!

- Ủ! Ta cũng tự an ủi bản thân như vậy, cũng may là Phật Nô đối với ta không tồi, nếu không ta tuyệt đối không cho phép bà ta phá hoại như vậy đâu.

Lý Trân không muốn nói thêm về vấn đề này, hắn chỉ về đám đông kết thành đội ở phía trước cười nói:

- Chẳng lẽ mọi người đều đi đến Tịnh Thổ Tự ư? Hôm nay thật náo nhiệt đấy nhỉ?

- Đệ không biết đó thôi! Lễ Tạ Thần giao thừa là phong tục của Lạc Dương, năm nay đương nhiên nhiều người, Lý Trân, chúng ta thấp hương rồi đi, đừng làm chậm trễ giờ đến tự viện.

- Biết rồi!

Hai tỷ đệ dần dần tiến gần đến tự viện, quả nhiên thấy dòng người như sóng triều, cả cái tự viện chật ních người đến tạ lễ, khoảng đất trống trước tự viện cũng dừng chật kín xe ngựa, bọn họ muốn tìm nơi để chừa thả gia súc cũng khó.

- Lý Trân, nhiều người quá!

Lý Tuyền cũng hết cách nhìn dòng người như núi như biển trước cửa tự viện, sau khi nàng ta thắp hương xong thì đã đến lúc nào rồi, nàng ta còn phải thu xếp cửa tiệm nữa.

Lý Trân nhìn quanh, muốn tìm nơi để thả ngựa, lúc này, hắc mớ hồ nghe có người đang gọi mình:

- Lý công tử, Lý công tử!

Lý Trân quay đầu lại, thấy không xa có một chàng thanh niên đang chạy đến, đầu đổ đầu mồ hôi, hành lễ với Lý Trân:

- Lý công tử, gia chủ nhà ta mời người!

Lý Trân nhìn về phía y chạy đến, chỉ thấy cách đó mười bước chân có một chiếc xa ngựa xa hoa đang đậu đó, bên cạnh còn có năm sáu tên kỵ mã tùy tùng, lúc này, rèm xe ngựa được vén lên, Lý Trân trông thấy một nữ tử dung mạo xinh đẹp, chính là Vương Khinh Ngữ, hắc mỉm cười.

- A Trân, cô nương đấy là ai vậy! Dung mạo xinh đẹp nhỉ?

Lý Tuyền cũng trông thấy Vương Khinh Ngữ.

Lý Trân nhỏ giọng nói với đại tỷ:

- A tỷ à, nàng ta là muội muội của Vương Nguyên Bảo đấy.

Lý Tuyền tức thì mừng rỡ, thì ra là muội muội của Vương Nguyên Bảo, thế thì nàng ta phải làm quen một chút mới được, phụng rước Vương Thị hiện giờ áo cơm cha mẹ của nàng mà.

- A Trân, còn không mau qua đó, cô nương nhà người ta đang đợi đệ kìa!

Lý Tuyền hối thúc đệ đệ nói.

Lý Trân hiểu ý đại tỷ, kỳ thật hắc chẳng muốn đại tỷ có qua lại gì với Vương Khinh Ngữ, nhưng dù sao cũng đã gặp, cũng đành phải qua đó chào hỏi.

Hắc xoay người xuống ngựa, chậm rãi tiến lên trước, chấp tay cười nói:

- Vương cô nương sao lại ở Lạc Dương vậy?

Sau khi huynh trưởng của Vương Khinh Ngữ là Vương Nguyên Bảo xảy ra chuyện, Vương Khinh Ngữ liền gánh vác toàn bộ công việc kinh doanh của gia đình Vương Thị, vẫn luôn tới tới lui lui giữa Lạc Dương và Trường An, một tháng không gặp, nàng rõ ràng đã ốm hơn nhiều so với lúc ở Tung Sơn, cảm cũng trở nên thon nhợt đi.

Wương Khinh Ngữ trông thấy Lý Tuyền sau lưng Lý Trân, nàng liền đoán ngay ra người này hắc là đại tỷ của Lý Trân, ngồi trên xe ngựa nói chuyện, có vẻ hơi vô lễ rồi.

Nàng vội vàng xuống xe, tự nhiên cười nói:

- Gia phụ ở Lạc Dương, tân niên đến rồi, cũng phải đoàn tụ gia đình chứ!

Lý Trân gãi đầu

- Nói cũng phải, là ta hồ đồ rồi.

Lý Tuyền thì lại lén lút nhìn trộm Vương Khinh Ngữ từ sau lưng của Lý Trân, thấy nàng ta xinh đẹp như tiên, thân mặc một chiếc áo da chồn màu trắng, dưới mặc váy lụa tơ vàng, khí chất tao nhã, dường như còn xinh đẹp hơn vài phần so với Dịch Yến nữa, lại thấy nàng ta e lệ thẹn thùng cười nói với đệ đệ mình.

Nàng tức thì hiểu ra ngụ ý thâm sâu mà nở nụ cười, nhẹ nhàng ho khan một tiếng, cố ý hỏi:

- A Trân, vị cô nương này là ai vậy?

152. Chương 152: Tình Cờ Gặp Mặt Tại Chùa Chiền

Lý Trân cảm thấy đau đầu với những suy nghĩ miên man của đại tỷ, chỉ cần bên cạnh mình xuất hiện một thiếu nữ, bất luận là hiệp nữ hay đạo cô, tỷ ấy đều có những suy nghĩ kì quái. Hôm nay gặp được Vương Khinh Ngữ, dù biết rõ nhưng tỷ tỷ vẫn cố hỏi, Lý Trân biết rằng tỷ tỷ mình lại bắt đầu có những liên tưởng phong phú rồi.

Lý Trân không còn cách nào khác đành phải có đôi lời giới thiệu với đại tỷ:

- Đây là Vương cô nương, là bằng hữu đệ quen ở Trường An.

Hắn lại quay ra nói với Vương Khinh Ngữ:

- Đây là đại tỷ của ta, Lý Tuyền. Hình như ta đã nói với cô rồi.

Vương Khinh Ngữ liền hành lễ và nói:

- Khinh Ngữ từ trước đã nghe Lý công tử nhắc đến đại tỷ, Khinh Ngữ tuổi trẻ còn nhiều thiếu sót, mong đại tỷ thông cảm.

Lý Tuyền cười đến nỗi không ngậm nổi miệng, cô nương này thật là lễ phép, cái tên Vương Khinh Ngữ thật dễ nghe. Nàng vừa cười vừa nói với Vương Khinh Ngữ:

- Tên tiểu tử thối này nhắc gì đến ta vậy, có phải là phàn nàn ta rất hung dữ, cả ngày chỉ muốn đánh nó?

Vương Khinh Ngữ nhanh nhẹn liếc nhìn Lý Trân rồi nhẹ nhàng nói:

- Trong mắt người khác thì tỷ hung dữ, nhưng Khinh Ngữ thấy rằng đây là phúc của Lý công tử. Có một đại tỷ quan tâm chàng như vậy, thật khiến Khinh Ngữ ngưỡng mộ.

Những lời của Vương Khinh Ngữ đã chạm đến tận sâu tâm can của Lý Tuyền, chị ta hận một nỗi không thể véo tai của tiểu đệ một phát, tên tiểu tử thối không biết tốt xấu này, bao giờ mới hiểu chuyện đây?

Lý Trân cảm thấy có chút đau đầu liền nói tránh đi:

- Vương cô nương, huynh trưởng của cô sao rồi?

- Tinh thần của huynh ấy tốt lên nhiều rồi, hiện đang ở nhà tĩnh dưỡng. Bởi vậy, hôm nay ta đến đây là tạ lễ cho huynh ấy, không ngờ người đến chùa lại đông như vậy.

Lý Trân thở dài nói:

- Đúng vậy, hôm nay người đi chùa tấp nập, không biết còn phải xếp hàng đến bao giờ nữa?

Vương Khinh Ngữ cười nói:

- Vương gia có dâng tặng dầu vừng ở Tịnh Thổ Tự nên không cần phải xếp hàng, chỉ bằng đại tỷ đi cùng muội

Lý Tuyền mừng rỡ, không cần phải chen lấn với đám người kia không vui sao được, nàng liền nói:

- Vậy thì làm phiền Vương cô nương rồi.

- Mời đại tỷ lên xe, chúng ta đi vào bằng cửa bên.

Vương Khinh Ngữ dặn dò từng từng chăm sóc con lừa cho Lý Tuyền rồi quay sang Lý Trân hỏi:

- Vương công tử không lên xe sao?

Lý Trân lắc đầu cười:

- Ta không cần rồi.

- Vương cô nương, kệ tên tiểu tử thối ấy, chúng ta đi thôi.

Lý Tuyền theo Vương Khinh Ngữ lên xe ngựa, bên trong xe được bố trí xa hoa, thoải mái khiến Lý Tuyền không ngớt lời khen ngợi, nàng sẵn lòng ngồi trên chiếc xe như thế này đi Trường An.

Đoàn người chậm rãi đi vào cửa bên của chùa, Lý Trân cưỡi ngựa theo sau, chốc chốc lại nghe thấy tiếng cười của đại tỷ ở trong xe, có thể thấy rằng hai người họ rất tâm đầu ý hợp.

Không bao lâu, bọn họ đã đến cửa bên của ngôi chùa, ở đây cũng tập trung không ít khách hành hương, tuy nhiên đây là tầng phòng, cửa bên chủ yếu là để tăng nhân ra vào và vận chuyển gạo, mì, rau quả, khách hành hương không thể đi vào.

Do đã có tùy tùng báo trước với nhà chùa nên khi đến có một vị lão tăng đứng ngoài cửa chờ. Lúc này, xe ngựa chậm rãi dừng lại, Vương Khinh Ngữ và Lý Tuyền bước từ trên xe xuống.

Lão tăng vội vàng chạy ra đón, chấp tay thi lễ tươi cười nói:

- Hoan nghênh Vương cô nương đến nhà chùa dâng hương.
- Nhà chùa bận rộn như vậy, Tuệ Viễn đại sư còn ra đây đứng đợi, thật là áy náy quá.
- Đâu có, đâu có! Vương cô nương là khách quý của nhà chùa, chúng tôi hoan nghênh còn không kịp, mời Vương cô nương đi theo ta.

Wương Khinh Ngữ dặn dò thuộc hạ đứng đợi ngoài cửa xong liền quay ra gật đầu với Lý Trân và nói với Lý Tuyền:

- Tuyền đại tỷ, chúng ta vào thôi.
- A Trân, đừng lề mề nữa, nhanh lên.

Lý Tuyền gọi Lý Trân xong liền đi theo Vương Khinh Ngữ vào chùa, Lý Trân chậm rãi đi theo sau hai nàng.

Mặc cho người trong chùa chen lấn nhưng cũng không ảnh hưởng đến các vị khách quý dâng hương cầu nguyện. Lão tăng mời họ đợi ở phòng khách một chút rồi lập tức đi sắp xếp lại vị trí hương.

- Đại tỷ, chúng ta đi dạo một chút.

Lý Trân nghe đại tỷ kể những câu chuyện hời hợt của mình cho Vương Khinh Ngữ mãi không dứt, hẳn thật sự không thể chịu nổi, buồn bực nói một câu rồi đi ra ngoài phòng.

- A Trân, chúng ta đốt hương rồi ở đây đợi đệ, đừng đi đâu xa đấy.
- Biết rồi

Lý Trân từ xa nói vọng lại.

- Tên tiểu tử thối này còn biết xấu hổ cơ đấy.

Lý Tuyền cười khanh khách rồi hớn hờ nói với Vương Khinh Ngữ:

- Vừa rồi ta nói đến đâu rồi nhỉ
- Đang nói huynh ấy tham gia hương cống Võ Cử, sau đó thế nào vậy đại tỷ.
- Nhắc đến chuyện này là ta lại thấy bực mình.

Nhà chùa dường như đã biến thành vườn hoa, đâu đâu cũng có người đi dạo, hậu viện có một rừng mai, cây mai đã có nụ, lâu nhất một tháng nữa sẽ nở.

Hai bên đường có trồng mười mấy gốc mai đang rực rỡ khoa sắc vàng với hương thơm ngào ngạt, xung quang gốc cây không ít khách hành hương đang say sưa thưởng thức cái hương vị tao nhã ấy.

Lý Trân vốn định tìm nơi thanh tịnh nhưng nay người người đi lại như dật cửi khiến hắn càng thêm phiền lòng. Lúc này, hắn phát hiện ra phía sau chùa có một thiền viện vô cùng yên tĩnh, trong thiền viện không có du khách, hắn liền đi vào trong.

Ở giữa sân thiền viện sừng sững một gốc mai cổ thụ, thân cây đen sẫm uốn khúc mạnh mẽ mang trên mình những nếp gấp của thời gian, dường như cây đã chết khô từ lâu, nhưng trên những cành khô ấy lại xuất hiện vô số những sự sống mới, những đóa mai vàng nhẹ nhàng, tinh khiết không bị vẩn đục bởi bụi trần.

Chỉ nhìn thấy một lão tăng đang ngẩng đầu chăm chú nhìn vào những cánh hoa, dường như bị những cánh hoa hấp dẫn đến ngây người.

Lý Trân cảm thấy mình đang quấy tăng nhân, đang định quay người định bước đi, thì tăng nhân xoay người nhìn Lý Trân.

- A di đà phật, hóa ra là Lý công tử

Trong phật hiệu của lão lộ rõ vẻ ngạc nhiên và vui mừng. Lý Trân cũng nhận ra người này, không ngờ lại là sư trụ trì Đại Vân tự Đôn Hoàng Linh Ẩn đại sư. Lý Trân cũng vừa kinh ngạc vừa vui mừng, liền đến trước đại sư hành lễ,

- Sao đại sư lại ở chỗ này vậy?

- Ha ha, đây là nơi ta xuất gia hồi trẻ. Bốn mươi năm trước ta đến Đôn Hoàng, lần này đến Lạc Dương có việc nên ta qua đây tá túc.

Linh Ẩn đại sư cười nói:

- Không ngờ lại gặp Lý công tử ở Lạc Dương, thật là có duyên. Chi bằng chúng ta vào trong ngôi nói chuyện.

Lý Trân cũng muốn hỏi thăm tình hình của sư phụ liền vui vẻ cùng đại sư đi vào trong thiền phòng ngôi, có một vị hòa thượng đến rót trà cho hai người.

Lý Trân uống một hớp trà liền vội vã hỏi đại sư:

- Đại sư có tin tức gì của sư phụ ta không?

Linh Ẩn đại sư gật gù đầu,

- Trước khi đi ta có nhận được một bức thư của ông ấy, trong thư ông ấy còn hỏi thăm công tử, ông ấy rất quan tâm công tử đó.

- Bây giờ sư phụ của ta đang ở đâu?

- Ông ấy đang tu hành tại Song Lâm thiền tự huyện Nghĩa Ô, Vụ Châu. Ông ấy không có ý định về Đôn Hoàng nữa. Hay, đường xá xa xôi, vất vả, sức khỏe của ông ấy không chịu được lộ trình gian nan như vậy. Nếu có thời gian, Lý công tử hãy đến thăm ông ấy.

Lý Trân lặng lẽ gật đầu, tự thấy mình cũng có thời gian, nên nhất định sẽ đi Vụ Châu thăm sư phụ, hoàn thành tâm nguyện của ông.

- Lý công tử đến Lạc Dương để tham gia Võ cử đúng không?

Linh Ẩn đại sư cười hỏi.

- Đúng vậy, gần đây tôi gặp không ít cố nhân từ Đôn Hoàng tới, hầu như đều đến tham gia khoa cử và Võ cử, không biết đại sư đến Lạc Dương là có việc gì?

Dừng một chút, Lý Trân lại cười nói:

- Còn tòa tượng Phật Di Lặc ở Đại Vân tiến triển thế nào rồi?

Ánh mắt Linh Ẩn đại sư lộ rõ vẻ sầu lo, ông thở dài nói:

- Ta đến Lạc Dương chính là đi hoá duyên để làm tượng Phật Di Lặc ở Đại Vân tự đây. Vốn dĩ là Sách gia sẽ chịu trách nhiệm toàn bộ phí tạc tượng, không ngờ hai tháng trước họ lại gỡ quẻ, không chấp nhận chịu trách nhiệm tạc tượng nữa. Tạc tượng là việc lớn, viện trợ của quan phủ chỉ đủ tiền xe, tiền nước, hiện tại đang dừng việc tạc tượng, ta đành phải đến Lạc Dương quyên góp, hi vọng có thể nhận được sự ủng hộ của các nhà giàu.

Lý Trân không ngờ việc tạc tượng lại gặp phải khó khăn như vậy, phiền đá để tạc tượng là do hấn quyền góp cho Đại Vân Tự nên việc tạc tượng có quan hệ mật thiết với hấn, hấn không thể rũ bỏ trách nhiệm được.

Lý Trân trầm tư suy nghĩ một lát rồi ại hỏi:

- Không biết hiện nay đại sư đã quyền góp được bao nhiêu?
- Ta vừa đến Lạc Dương hôm qua, hiện nay mới có Tịnh Thổ tự quyền góp năm trăm quan tiền.

Lý Trân cảm thấy có chút kỳ lạ, ban đầu dự tính tiền tạc tượng Phật Di Lạc là năm nghìn quan tiền là đủ, châu nha đã đưa trước hai nghìn quan tiền, Sách gia chắc chắn cũng đã bỏ ra một ít, còn có tiền quyền tặng của các cư sĩ, nếu như không đủ thì cũng không thiếu nhiều nữa, sao Linh Ẩn đại sư còn đến đây quyền góp, Lý Trân cảm thấy trong chuyện này còn có gì uẩn khúc.

Hấn liền hỏi dò:

- Đại sư, tiền tạc tượng Di Lạc thật sự không đủ sao?

Linh Ẩn đại sư lộ rõ sự xấu hổ, sau đó nói:

- Thật sự không giấu công tử, lần này ta đến Lạc Dương quyền góp, không chỉ là vì việc tạc tượng Di Lạc, ta còn muốn nhân cơ hội này tu sửa động phật đã được khắc từ hai triều đại Tấn Tùy, nhưng kinh phí quá lớn, chùa ở Đôn Hoàng không đủ sức đảm nhận, các sư trụ trì đã bàn bạc, có thể lấy danh nghĩa tạc tượng Di Lạc để đến Lạc Dương quyền góp, tuy có phần không thích đáng nhưng cũng là làm làm công đức, việc thiện.

Lý Trân trầm tư một lúc lâu rồi nói:

- Có lẽ việc này tôi có thể giúp đại sư.
- Công tử có thể giúp ta?

Linh Ẩn đại sư nghi hoặc nhìn hấn.

Lý Trân gật đầu.

- Sang năm mới tôi sẽ có thông tin chính xác cho đại sư, nhất định sẽ không làm đại sư thất vọng.

Linh Ẩn đại sư nhìn thấy sự chân thành trong ánh mắt của Lý Trân cảm thấy rất cảm động, liền chấp tay nói:

- A di đà phật, cảm tạ sự ủng hộ lớn lao của Lý công tử với Đại Vân tự.

Việc không ngờ gặp được cố nhân cũng không làm Lý Trân làm mất nhiều thời gian, hấn cáo từ Linh Ẩn đại sư rồi quay lại phòng khách, Lúc này, Vương Kinh Ngữ và Lý Tuyền đã dâng hương về, đang ngồi trong phòng nói chuyện, đợi hấn.

- Đại tỷ không có nhã hứng với việc buôn bán Hồ phấn sao? Nó chính là sản phẩm tốt nhất để hóa trang, ở Trường An và Lạc Dương, một hai hộp phấn có thể đổi được bốn thạch lúa mì đó, lợi nhuận khả quan đó chứ.
- Ta cũng từng nghe nói, làm thì cũng muốn làm, chỉ là không có đầu vào, ngoài ra ta còn không biết bán cho ai, muội muội có thể giới thiệu cho ta không.
- Đương nhiên là có thể rồi. Thế này đi, chúng ta cùng đến Trường An, trên đường đi chúng ta sẽ bàn với tỷ về việc này.
- Tốt quá, ta thật sự không chờ được nữa rồi.

Lý Trân ở ngoài sân ho khan một tiếng, Lý Tuyền mỉm cười

- Tên tiểu tử thối này quay lại rồi, chúng ta chuẩn bị đi thôi.

Lý Trân tiến vào phòng, cười nói:

- Đệ vừa đi dạo một vòng, nhiều người quá không thể chịu nổi, đành phải vội vàng quay lại. Đại tỷ, hai người dâng hương xong chưa?

Mặc dù hẳn đang hỏi Lý Tuyền nhưng ánh mắt lại hướng sang Vương Khinh Ngữ, vừa lúc hai ánh mắt chạm nhau, Vương Khinh Ngữ bất giác đỏ mặt vội vàng quay đầu đi.

Bầu không khí trong phòng có chút ngưng đọng, Lý Tuyền nhìn một lượt rồi cười thầm, nàng liền nói với Lý Trân:

- Ta vừa bàn với Khinh Ngữ muội muội việc đi Linh Châu, đúng lúc ngày mùng 5 muội ấy cũng muốn về Trường An, ta sẽ đi cùng với muội ấy. Hai người chúng ta sẽ cùng nhau đi Trường An, đệ không cần tiễn ta đâu, hãy chuyên tâm thay ta chăm sóc Tú Nhi.

-Ồ, đệ biết rồi

Lý Trân thuận thuận miệng đáp một tiếng.

Vương Khinh Ngữ nhẹ nhàng cười nói:

- Đại tỷ, công tử làm gì có thời gian chăm sóc trẻ con, hay là như muội nói lúc này, để muội bảo nhũ mẫu qua chăm sóc Tú Nhi, bà ấy cũng có kinh nghiệm, con người bà cũng rất tốt, nhất định sẽ chăm sóc tốt cho Tú Nhi, đại tỷ yên tâm đi.

- Việc này...thế thì làm phiền muội rồi. Thật là ngại quá.

- Đây chỉ là việc nhỏ, tỷ không cần khách sáo.

Lý Tuyền cũng lo lắng Lý Trân không chăm sóc Tú Nhi được tốt, bây giờ có sự giúp đỡ của nhũ mẫu Khinh Ngữ phải đến, thế thì còn gì bằng nữa, nàng vui vẻ nhận ý tốt của Khinh Ngữ.

Lúc này, lão tăng chỉ dẫn hai người họ dâng hương vội vàng đi tới, chấp tay hỏi:

- Sư trụ trì cho hỏi Vương cô nương và hai vị khách quý có muốn lưu lại chùa ăn chay không?

- Đa tạ ý tốt của quý tự, ta vẫn còn chút việc, hôm khác ta lại đến. Tuyền tỷ có muốn ở lại không?

Vương Khinh Ngữ hỏi nhỏ.

Tâm trí Lý Tuyền đang ở các cửa tiệm, không còn tâm trí muốn ở lại ăn chay, vội vàng lắc đầu:

.

- Ta...ta phải đến cửa tiệm, để lần sau vậy.

Nàng liếc nhìn Lý Trân:

- Đệ không cần đưa ý kiến đâu.

- Vậy để ta đưa các vị khách quý ra ngoài, mời đi bên này.

Vương Khinh Ngữ liếc nhìn Lý Trân rồi chậm rãi đi theo lão tăng. Lý Tuyền lại lặng lẽ đi bên cạnh Lý Trân rồi véo hất một cái, thấp giọng nói với hắn:

- Tiểu tử thôi, lát nữa đệ phải đi tiễn cô ấy đó, nghe rõ chưa?

Mặc dù Lý Tuyền một mực muốn hất tiễn Vương Khinh Ngữ về phủ, nhưng Lý Trân lại không hào hứng lắm. Ra khỏi chùa, Lý Trân tránh sang một bên, nhìn theo Vương Khinh Ngữ vẫy tay cười.

153. Chương 153: Là Ai Để Lộ Bí Mật

Suốt dọc đường Lý Tuyền giận Lý Trân không hiểu đạo lý đối nhân xử thế, Vương Kinh Ngữ lại dịu dàng lễ phép, quan tâm chăm sóc người khác, thay mình lo mọi việc chu đáo, nói cho cùng đều là giữ thể diện cho Lý Trân, không ngờ tiểu tử này lại không chấp nhận tình cảm của người ta, cuối cùng không chịu đưa người ta trở về phủ, thật là chọc tức nàng, Lý Tuyền hận nỗi không thể lấy gậy đánh cho tên tiểu tử không hiểu chuyện này một trận.

May mà bọn họ đã tới nam thị, Lý Trân cuối cùng cũng thoát khỏi những lời oán giận không ngớt của đại tỷ.

- Tiểu tử thôi, buổi chiều đệ có rảnh hay không?

Lý Tuyền hỏi trong cơn giận còn sót lại.

Lý Tuyền không biết rằng đệ đệ của nàng đã thăng chức làm Phó thống lĩnh nội vệ, nàng còn tưởng rằng Lý Trân vẫn là thị vệ bên cạnh nữ hoàng đế.

- Nếu buổi chiều đệ không trực ban, thì đến quán rượu giúp ta một chút, ta bận sắp chết rồi.

- A tỷ, hôm nay là giao thừa mà! Tỷ còn bận rộn vậy sao?

- Đệ thì biết cái gì!

Lý Tuyền không nhịn được nói:

- Giao thừa chủ yếu là quán rượu chuẩn bị hàng, buổi chiều hoàng cung còn muốn lấy rượu, yêu cầu đông thành các bình nhỏ, bình nhỏ trong quán không đủ, ta còn phải đi lấy hàng! Thế rốt cuộc đệ có rảnh hay không?

- Đệ . . Có lẽ phải luyện mã cầu!

Lý Trân gãi đầu cười nói.

- Vậy thì thôi, mất công nói chuyện với đệ cả nửa ngày.

Lý Tuyền trừng mắt nhìn hấn, rút ra một chiếc roi lừa rồi đi vào cửa lớn phía nam thị, bóng dáng nàng dần mất hút vào đám người trong nam thị.

Buổi chiều Lý Trân quả thực có việc nhưng không phải đi luyện mã cầu mà là đi chuẩn bị công việc bí mật trong cung, công sở Nội vệ trong hoàng thành chỉ là quan nha trên danh nghĩa, trên thực tế, Nội vệ nhất định phải có cơ sở bí mật khác không để người khác biết, chính là công sở nằm ở ngoài hoàng thành.

Theo lý thì hấn và Vạn Quốc Tuấn sẽ làm cùng một chỗ, nhưng sự tham gia của Thái Bình công chúa và Thượng Quan Uyển Nhi khiến Nội vệ bị phân thành hai, Vạn Quốc Tuấn có cơ sở ngoài nên Lý Trân nhất định cũng phải tổ chức và thành lập cơ sở của chính mình.

Trước đó, Thượng Quan Uyển Nhi đã cho hấn một dinh thự, tuy rằng dinh thự này là quà mừng của nàng cho Lý Trân, nhưng sự thật đang bày ra trước mắt, hấn nhất định phải có một nơi của riêng hấn, cũng là nơi để binh sĩ Nội vệ nghỉ ngơi.

Tòa nhà ở phường Khuyến Thiện, diện tích chừng tám mẫu, khung cảnh yên tĩnh, bốn phía có tường viện khá cao, hôm qua hấn đã đưa chìa khóa cho Triệu Thu Nương rồi.

Lúc này, mười mấy binh sĩ Nội vệ đang bận rộn dọn dẹp dinh thự, tuy rằng đã gần hai mươi năm không có người ở, nhưng các phòng trong dinh thự mới được sửa sang lại năm kia, hơn nữa sẽ có một đôi vợ chồng già định kỳ đến dọn dẹp nên các phòng không hề có chút hoang vắng.

Tòa nhà chia làm ba khu, tất cả lớn nhỏ có trên trăm gian phòng ốc, hậu viện phía sau còn có một gian nhỏ, khi đi vào gian giữa, Lý Trân gặp ngay Giáo Úy Vương Tông Ý, Vương Tông Ý vội vàng chấp tay thi lễ:

- Tham kiến Lý Thống lĩnh!

- Không cần phải khách khí!

Lý Trân cười hỏi:

- Lã Giáo Ủy đâu?

- Hắn vừa rồi còn ở đây, có lẽ là đi về trước rồi.

- Tối nay là giao thừa, Vương Giáo Ủy cũng về sớm một chút đi!

- Khởi bẩm Lý Thống lĩnh, mặc dù là giao thừa, nhưng Nội vệ nhất định phải có người canh phòng, phòng ngừa phát sinh chuyện ngoài ý muốn, chúng tôi hằng năm đều thay phiên nhau, năm nay vừa đúng đến lượt bì chức.

Lý Trân cảm thấy hơi nóng mặt, hắn tuy là thống lĩnh, nhưng vẫn không hiểu được những quy tắc này, hắn găm nghĩ một lúc rồi hỏi:

- Bên Vạn Quốc Tuấn cũng có người đang trực sao?

Wương Tông Ý thở dài:

- Trước tháng chín, Nội vệ lục doanh vẫn còn ở cùng nhau, nhưng từ khi Vạn Quốc Tuấn đảm nhiệm Phó thống lĩnh, Nội vệ liền bị phân ra, thật ra y muốn Nội vệ lục doanh đều nghe theo sự chỉ huy của hắn, nhưng tả tam doanh chúng ta không phục, cho nên vẫn ở lại công sở trong Hoàng thành, cho đến hôm qua Thống lĩnh nhậm chức.

Wương Tông Ý nhớ lại sự uy phong của Nội vệ hồi trước, thanh thế lớn mạnh, bây giờ lại bị phân thành hai, trong triều đình ảnh hưởng cũng nhỏ đi nhiều, ánh mắt y không giấu nổi sự ảm đạm.

Lý Trân hiểu được tâm tư của y, liền cười vỗ vỗ bờ vai y nói:

- Yên tâm đi! Đây chỉ là tạm thời, Nội vệ lục doanh sớm muộn cũng quy về một mối.

Lúc này, Trưởng sử Thôi Thiếu Dĩnh và Chủ bộ Dương Tín bước nhanh đến, từ xa hai người đã hành lễ cười nói:

- Lý Thống lĩnh đến rồi à.

Thôi Thiếu Dĩnh và Dương Tín là quan văn, chiều nay hai người họ có thể được nghỉ rồi, nhưng hôm qua Lý Trân đã nhận lời cấp hai gian phòng cho họ nên khi xử lý xong công việc Lý Trân giao cho ở Hoàng Thành, hai người liền lập tức tới phòng Khuyển Thiện.

Bọn họ đều muốn làm việc gì đó thiết thực trong Nội vệ, vì muốn tích lũy thêm kinh nghiệm và công trạng để tiện thăng chức, ở Hoàng thành cả ngày không có việc gì làm nên bọn họ không có cơ hội thăng quan tiến chức.

Lý Trân cười nói:

- Hai vị sứ quân đêm nay không cần phải đi trực chứ.

Thôi Thiếu Dĩnh tiến lên trước cười nói:

- Chúng tôi không phải trực, tuy nhiên nói đến trực ban, ta có một đề nghị, Lý Thống Lĩnh liệu có nhã hứng nghe?

- Đương nhiên không vấn đề rồi, chúng ta vào trong phòng bàn bạc!

Lý Trân chỉ vào gian phòng bên cạnh nói.

Dương Tín cũng muốn đi theo, nhưng bị Thôi Thiếu Dĩnh trừng mắt liếc một cái, hắn đành phải đi ra, Thôi Thiếu Dĩnh cùng Lý Trân đi vào phòng, căn phòng đã được thu dọn sạch sẽ, trong phòng có đặt giường ngồi, hai người liền ngồi xuống, Lý Trân hỏi trước:

- Việc điều động Tử Chí và Trương Lê tiến triển như thế nào rồi?

- Đó là việc nhỏ, đối phương đã chấp nhận thả người, chỉ chờ công hàm thuyền chuyển công tác của Bình bộ là bọn họ có thể tới, chỉ có điều đang chuẩn bị sang năm mới nên thủ tục chắc phải đợi đến sang năm.

Lý Trân gật gật đầu rồi lại hỏi:

- Thôi Trưởng Sử muốn đề nghị với ta chuyện gì?

Thôi Thiếu Dĩnh hạ giọng nói:

- Sáng hôm nay, Thái Bình công chúa đã đến Nội vệ.

Lý Trân thấy nao nao, không hề đổi giọng hỏi:

- Nàng có nói gì sao?

- Người yêu cầu toàn bộ chúng tôi chuyển sang cơ sở ngoài bên Vạn Quốc Tuấn, Lý Thống lĩnh, người có thấy nàng tới rất đúng lúc không?

Thôi Thiếu Dĩnh lạnh nhạt cười nói.

Lý Trân hiểu ý của Thôi Thiếu Dĩnh, y ám chỉ Thái Bình công chúa đã bố trí tai mắt trong Nội vệ từ trước, đã biết việc Lý Trân sẽ xây dựng công sở ngầm, tuy nhiên lúc này Thái Bình công chúa lộ diện là hợp tình hợp lý, cũng chưa chắc đã có người bán đứng bọn họ.

- Có lẽ đây chỉ là trùng hợp!

Lý Trân thản nhiên cười nói.

- Lý Thống lĩnh, việc này nhất định không phải là trùng hợp, trước khi Lý Thống lĩnh nhậm chức, Vạn Quốc Tuấn vốn không để chúng ta biết về cơ sở ngoài của hắn, nhưng hôm qua Lý Thống lĩnh đã nhậm chức và đề xuất sắp xếp quan phòng cho chúng tôi ở bên này, bọn họ lại phản ứng ngay lập tức, làm gì có chuyện trùng hợp như vậy chứ?

- Vậy người cho rằng ai là người mật báo với Thái Bình công chúa?

Lý Trân nhớ rõ rằng, hôm qua đề xuất việc sắp xếp phòng ở bên này hắn chỉ nói với Thôi Thiếu Dĩnh, vậy thì là ai để lộ tin tức? Nói không chừng chính là Thôi Thiếu Dĩnh, y ở đây vừa ăn cướp vừa la làng!

Thôi Thiếu Dĩnh cảm thấy mặt hơi nóng lên, y biết rằng Lý Trân đang nghi ngờ mình, nhưng chuyện này y nhất định phải nói rõ ràng:

- Lý Thống lĩnh, hôm qua sau khi người đi, ta đã nói chuyện này cho rất nhiều người, ta thừa nhận ta không được kín miệng, ta rất hay chia sẻ niềm vui với người khác, hôm qua ta vui quá, cho nên. . . .

- Ý của Thôi trưởng sử là, Nội vệ trên dưới đều biết rằng người và Dương chủ bộ sẽ chuyển qua đây?

Thôi Thiếu Dĩnh thẹn đỏ mặt gật gật đầu, Lý Trân không nói gì một lúc lâu, hắn bây giờ mới hiểu được, vì sao Tôn Lễ khen Dương Tín rất khôn khéo, mà không hề đề cập tới Thôi trưởng sử, giữ bí mật là nguyên tắc đầu tiên của Nội vệ, Thôi trưởng sử lại làm không được, khiến Lý Trân cảm thấy thất vọng.

Tuy nhiên nếu nhìn vào mặt tốt thì đúng là nhờ Thôi Thiếu Dĩnh không giữ kín miệng nên hắn mới biết Thái Bình công chúa có tai mắt trong Nội vệ, vậy thì sẽ là ai đây?

Lý Trân trầm tư một lát, nhất thời cũng không nghĩ ra được ai, hắn liền tạm thời không nghĩ việc này nữa, cười nói:

- Được rồi! Chuyện này ta biết rồi, chúng ta chuyển sang chủ đề trực ban, người có phương án gì hay?

Thôi Thiếu Dĩnh rùng mình, vội vàng nói:

- Ta nghĩ rằng trực ban ban đêm và ngày nghỉ lễ có thể giao cho các quan văn, cơ sở của chúng ta có mười mấy quan văn không có việc gì làm, vì sao không tận dụng họ để có thể xây dựng một chế độ hoàn thiện.

Lý Trân hiểu ý của y, Thôi Thiếu Dĩnh muốn lấy lại quyền điều hành, như vậy y sẽ có cơ hội tiếp xúc với cấp trên, nói không chừng y còn có thể trực tiếp bác cáo với Thánh Thượng.

Thực ra đề nghị của Thôi Thiếu Dĩnh cũng không có gì quá đáng, quyền điều hành đúng ra là thuộc về Trưởng sử, chỉ bởi vì Nội vệ bị phân tách đi nên chức Trưởng sử của Thôi Thiếu Dĩnh cũng không thể thi hành được.

Nhưng hiện tại Lý Trân đang nghe theo mệnh lệnh của Thượng Quan Uyển Nhi, hắn làm sao có thể đem quyền lực này giao cho Thôi Thiếu Dĩnh, tên một sách Thôi Thiếu Dĩnh này khí phách quá nặng, suy xét vấn đề không thực tế rồi.

Tuy nhiên việc tận dụng mười mấy quan văn không có việc gì làm cũng là một ý kiến không tồi.

Lý Trân liền thần nhiên cười nói:

- Như vậy, việc bố trí một quan văn trực ban sẽ do Thôi trưởng sử sắp xếp vậy, đây là địa điểm đứng trực ban, nếu có chuyện khẩn cấp gì thì có thể trực tiếp thông báo cho ta biết, còn về phân chế độ thì cứ từ từ, chưa vội.

Thôi Thiếu Dĩnh có chút lúng túng, Lý Trân khéo léo từ chối đề nghị thiết lập chế độ của y, y cũng ý thức được sự nóng vội của mình nên đành gạt đầu nói:

- Được rồi! Ta sẽ sắp xếp quan văn trực ban.

Thôi Thiếu Dĩnh cáo từ đứng dậy, Thôi Thiếu Dĩnh vừa đi, Triệu Thu Nương cũng xuất hiện ở cửa, nàng nhìn chăm chú bóng Thôi Thiếu Dĩnh đi khuất rồi mới tiến vào phòng nói với Lý Trân:

- Công tử, người phải đề phòng tên Thôi trưởng sử một chút.

- Thu Nương đại tỷ sao lại nói như vậy?

- Tên Thôi trưởng sử không giữ mồm giữ miệng, không giữ được bí mật, hơn nữa lòng dạ đen tối tham vọng, hắn hòng tìm ô dù ỉn, thời gian trước hắn rất thân thiết với Võ Sùng Huấn, mọi người đều nói hắn muốn đu theo Võ Tam Tư.

- Sau đó thì sao?

Lý Trân cười hỏi.

- Võ Tam Tư là người rất thực tế, sẽ không để ý tới loại thùng rỗng kêu to như hắn, cho nên hắn hòng muốn nắm quyền lực và muốn chúng ta phải nghe theo lệnh của hắn, trở thành tiền vốn để hắn tiến xa hơn, nhưng chúng ta đều không để ý đến hắn, so với hắn Dương chủ bộ còn đáng tin hơn, hơn nữa cũng giỏi giang hơn hắn, chỉ là bị hắn chèn ép nên không có cơ hội ra mặt.

Lý Trân nhớ ra vừa rồi chính mình mời cả Thôi Thiếu Dĩnh và Dương Tín cùng vào phòng bàn việc, nhưng Dương Tín lại không tới cùng, hắn còn tưởng rằng Dương Tín có việc, bây giờ nghĩ lại, là do Thôi Thiếu Dĩnh không cho Dương Tín bất kỳ cơ hội nào.

Lý Trân gật gù đầu, lại hỏi:

- Vừa rồi Thôi Thiếu Dĩnh nói, trong nội bộ chúng ta có tai mắt của Thái Bình công chúa, tỷ cho rằng sẽ là ai?

Triệu Thu Nương cười lạnh nhạt nói:

- Nếu như Thái Bình công chúa muốn lôi kéo Thôi Thiếu Dĩnh, hắn nhất định sẽ nắm lấy cơ hội này, xem chừng Thái Bình công chúa cũng không thèm để ý đến hắn, xem ra là đám thuộc hạ, hắn chỉ là một nhân vật nhỏ nhoi thấp bé, ta biết Vạn Quốc Tuấn có tai mắt trong Nội vệ, ta cũng biết người này là ai, tuy nhiên ta nghĩ rằng công tử tạm thời không cần rút dây động rừng.

Lý Trân cũng không quan tâm đến đám tiểu nhân, hắn chú ý tới Thôi Thiếu Dĩnh này hơn, nếu Thôi Thiếu Dĩnh bị Thái Bình công chúa lôi kéo thì sẽ ảnh hưởng đến chức quyền của hắn, Lý Trân trầm ngâm một lúc nói:

- Tìm một huynh đệ theo dõi tên Thôi Thiếu Dĩnh này, nếu hắn có hành động gì bất thường, phải lập tức báo cáo cho ta ngay.

- Ty chúc tuân lệnh!

Lý Trân ngẩng đầu liếc nhìn Triệu Thu Nương, câu nói ‘Ty chúc tuân lệnh’ của nàng khiến hắn có cảm giác không quen, nhưng ngẫm lại nàng là thuộc hạ của mình, việc đó không có gì là lạ.

154. Chương 154: Thu Nương Mời Khách

Trên đường từ phường Khuyến Thiện về nhà, Lý Trân cứ nghĩ đến sự ảnh hưởng của Thái Bình công chúa đến Nội vệ, hôm qua Thượng Quan Uyển Nhi còn ám chỉ hắn, bảo hắn cố gắng kiểm soát toàn bộ Nội vệ, vậy Thái Bình công chúa có nói với Vạn Quốc Tuấn, để nghĩ cách đuổi hắn đi không?

Điều này không có gì để nghi ngờ, trong lịch sử, Thái Bình công chúa và Thượng Quan Uyển Nhi vốn là kỳ phùng địch thủ, Thái Bình công chúa nhất định không chịu phân chia quyền lực với Thượng Quan Uyển Nhi, và Thượng Quan Uyển Nhi đương nhiên cũng không chịu, tranh đấu trong Nội vệ thực chất là trận chiến ngầm của hai nữ nhân này, còn tranh đấu giữa hắn và Vạn Quốc Tuấn chỉ mới bắt đầu.

Lý Trân lại nghĩ đến Thôi Thiếu Dĩnh, nếu như y là người của Võ Tam Tư thì Thượng Quan Uyển Nhi đang ám chỉ việc phân chia quyền lực cho Thôi Thiếu Dĩnh, nhưng Thượng Quan Uyển Nhi không hề đề cập đến vấn đề này chứng tỏ hiệp ước giữa Thượng Quan Uyển Nhi và Võ Tam Tư cũng không hề chặt chẽ.

Lý Trân cảm thấy có hàng nghìn vấn đề, mâu thuẫn mà hắn phải xử lý tuần tự, có những sự uy hiếp và âm mưu từ bốn phương tám hướng dồn đến buộc hắn phải có sự phòng bị, nhưng đây là quan trường, từ trước đến nay chưa hề sóng yên biển lặng, chỉ có từng trận từng trận “cuồng phong” dồn dập ập đến hoặc những trận lốc xoáy dưới mặt nước bình lặng mà thôi.

Lúc này, có một đám trẻ chạy thật nhanh qua chỗ hắn, làm Lý Trân bình tĩnh khỏi sự trầm tư, hắn nhìn quanh mới nhận ra hắn đã về đến cửa phủ trong vô thức, hôm nay là đêm giao thừa, buổi tối Triệu Thu Nương còn mời hắn đến võ quán liên hoan.

Lý Trân đi vào sân, liền nghe đại tỷ đang cùng Mạnh thẩm nói gì đó, hắn liền đứng lại.

- Hôm trước con mới ẹ một trăm quan tiền, sao nay lại muốn lấy nữa vậy? Mẹ à, cái Lân Chỉ Tự ấy là cái thùng không đáy, người đừng tiếp tục quỳen góp nữa.

- A Tuyền, hôm nay Lân Chỉ Tự sẽ mở Thủy lục pháp hội quỳen góp và có đưa ẹ thiệp mời, tổng cộng chỉ có 10 cái thiệp mời cho khách quý thôi, làm sao mẹ có thể đi tay không được chứ, mẹ cũng không cần nhiều, giữ thẻ diện ẹ, đưa ta 50 quan tiền thôi.

- Vậy con đưa ẹ cũng được, tháng sau đừng hỏi con tiền đi quỳen góp nữa đấy.

- Nốt lần này thôi, từ nay về sau mẹ sẽ không hỏi con nữa, mẹ hỏi Phật Nô.

- Tùy mẹ, dù sao hôm nay cũng là lần cuối con đưa tiền ẹ đi quỳen góp.

Lý Trân lắc đầu, bước nhanh ra hướng chuồng ngựa, lúc từ chuồng ngựa về lại gặp ngay Lý Tuyền, Lý Trân cười hỏi:

- Thím Mạnh hôm nay không ở nhà đón giao thừa sao?

Lý Tuyền ôm Tú Nhi, vừa vỗ nhẹ lưng Tú Nhi vừa hậm hực nói:

- Bà ấy đi tham gia cái Thủy lục pháp hội gì gì ấy, không về là tốt nhất.

Dừng lại một chút, Lý Tuyền lại âm trầm nói:

- Tỷ phu đệ vừa quay về thay quần áo, hôm nay y đi tham gia đón giao thừa bên Võ Tam Tư, chắc muộn mới về, chỉ có hai ta đón giao thừa thôi.

- Vậy cũng tốt, tỷ cùng đệ đến võ quán của Triệu Thu Nương đại tỷ, không phải tỷ ấy cũng mời tỷ sao?

- Đợi lát nữa xem sao. Ta muốn đi phát tiền cho đám tiểu nhị, sau đó chúng ta cùng tế tổ, nếu còn thời gian thì đến chỗ Thu Nương.

- A Tỷ!

Lý Trân thoáng nhìn thấy bóng Lâm thúc liền thấp giọng nói:

- Trong nhà có người làm cao tuổi, tỷ không thể hiện chút thành ý sao?

- Nhưng họ mới đến được hai ngày.

Lý Tuyền có chút không cam tâm.

- A tỷ, đây là năm mới, tỷ là chủ nhân, dù sao cũng phải tỏ chút thành ý chứ.

- Được rồi, nếu như người đã nói vậy thì hãy đưa ổi người ba quan tiền.

Lý Tuyền dỗ đứa nhỏ rồi vội vàng đi ra cửa tiệm, Lý Trân trở về phòng của hắn, hắn mở một hòm sắt lớn ở góc tường, bên trong đầy tiền đồng, ước chừng được khoảng ba nghìn quan tiền, là tiền bán viên dạ minh châu trong vụ án Vi Đoàn Nhi lúc trước, Dịch Yến nhất định không lấy nên đưa hết cho hắn.

Thực ra Lý Trân cũng không biết mình có bao nhiêu tiền, hắn lấy được hai túi vàng to từ Tung Nam quán, tính ra cũng phải 10 nghìn quan tiền, còn hơn nghìn mai kim tệ còn dư từ trước, hắn tính ra cũng tiền bạc rủng rỉnh rồi.

Lý Trân lấy 10 quan tiền từ cái hòm sắt, những đồng tiền đều được xâu với nhau bằng dây thừng, 1 chuỗi là 1 quan tiền, 10 quan tiền là một vạn, thời Võ Đường 10 tiền một đấu gạo thì chỗ này cũng đủ mua 100 thạch gạo.

Lý Trân bỏ tiền vào túi vải rồi đến nội đường, chỉ thấy Tú Nhi đang ngủ say trong nôi, Lâm thắm ngồi bên cạnh nôi chăm chú may một chiếc áo hoa nho nhỏ, có vẻ sắp xong rồi.

Lâm thúc và Lâm thắm không phải nô bộc Lý Tuyền mua về, Lâm thúc được mời đến để làm quản gia, Lâm thắm thì chỉ đến để trông đứa trẻ, hai người họ đều là những người rất lương thiện, tuy rằng Lâm thắm là có ý tốt đến giúp đỡ nhưng Lý Trân vô cùng cảm kích sự chăm sóc tận tình của bà, hắn đã nói với đại tỷ để Lâm thắm chăm sóc Tú Nhi là được rồi, không cần nữ mẫu nhà Vương gia nữa.

Dù sao đi nữa, hắn cũng phải tỏ lòng biết ơn của mình với Lâm thắm.

- Công tử đến rồi!

Lâm thắm vội vàng trải một tấm đệm bên cạnh nôi, Lý Trân ngồi xuống rồi chăm chú nhìn khuôn mặt hồng hào nhỏ nhắn đang ngủ ngon trong nôi.

- Tú Nhi ăn cháo phu nhân bón xong liền ngủ luôn rồi

Lý Trân gật gật đầu, lại cười hỏi:

- Bình thường thắm đón giao thừa như thế nào?

- Ta thường không làm gì cả, ông nhà tối sẽ đi tế tổ, ta không đi, ở nhà thêu thùa thôi, tuy là giao thừa nhưng cũng không có gì khác cuộc sống hằng ngày.

Lâm thắm bất giác nhớ đến đứa con trai tử trận, ánh mắt không giấu nổi vẻ đau lòng.

- Thật là ngại quá, đêm giao thừa còn làm phiền đến thắm.

Lý Trân đưa cho Lâm thắm cái túi tiền to rồi cười nói:

- Bước sang năm mới rồi, đây là chút thành ý của chúng ta, mong thắm nhận lấy.

Lâm thắm giật mình, vội vàng nói:

- Tiền công hàng tháng phu nhân cho không ít, chúng tôi cảm ơn còn không hết, nào dám nhận tiền của công tử nữa.

- Đây là thành ý của ta, không liên quan đến đại tỷ, cứ nhận đi, nếu không ta cảm thấy rất áy náy.

Dù thế nào Lâm thắm cũng không chịu nhận, Lý Trân một mực đưa cho bà, nếu không sẽ không để bà chăm sóc Tú Nhi nữa, đẩy qua đẩy lại một lúc Lâm thắm không còn cách nào khác đành phải nhận lấy, bà xúc động nói:

- Công tử và phu nhân đều là những người tốt, quen biết hai người thật là phúc của chúng tôi, cảm ơn công tử.
- Lâm thắm không cần khách khí, ta còn có việc, ta đi trước đây.
- Công tử bận việc cứ đi, Tú Nhi cứ để ta chăm sóc.

Lý Trân cười vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn của Tú Nhi rồi đứng dậy đi về phòng mình.

...

Mùa đông ngày ngắn đêm dài, hôm nay lại là giao thừa, những con phố lớn nhỏ ở Lạc Dương không hề có bóng người qua lại, lúc này, ở mọi nhà đều rất náo nhiệt, lì xì cho những đứa trẻ, các nam nhân bắt đầu dâng hương tế tổ, nữ nhân thì bận rộn chuẩn bị những bữa cơm tất niên.

Lý Tuyền phát tiền cho đám tiểu nhị xong thì họ đều vô cùng vui vẻ trở về nhà, Lý Tuyền cũng về nhà, cùng đệ đệ dâng hương tế phụ thân và ông nội, nhưng nàng dù sao cũng là dâu của Tào gia, tuy tướng công không ở nhà, Lý Tuyền vẫn phải dâng hương và tiến phụng cáo oản thịt cá cho linh vị tổ tiên Tào Văn.

- A tỷ, xong chưa? Thu Nương đại tỷ đã cho xe ngựa đến đón rồi đấy.
- Đến đây, đến đây, không phải giục nữa.

Lý Tuyền bước nhanh ra khỏi phòng, nàng đã thay một bộ váy dài đỏ mới, trên thân váy có thêu những bông hoa nhỏ, trên vai có gắn một miếng gấm dày màu ngọc bích, tóc được kết bồng bênh như mây, có cài một chiếc trâm ngọc phỉ thúy, mặt cũng thoa một lớp phấn mỏng.

Nàng phàn nàn nói:

- Ta chỉ thay một bộ quần áo thôi mà đệ cũng không đủ kiên nhẫn đợi sao? Ta không thể đến chỗ Thu Nương với bộ dạng toàn thân toàn mùi rượu chứ.

Lý Trân hậm hực quay đi chỗ khác, tỷ đâu phải thay y phục, làm hấn đợi cả nửa canh giờ.

- Thấy thế nào? Ta trang điểm có đẹp không?

Lý Tuyền có chút lo lắng hỏi:

- Hay là ta đi thay bộ áo ngắn màu vàng, màu sắc có vẻ tươi vui hơn.
- Không cần đâu, bộ này rất đẹp rồi.

Lý Trân liền vội vàng lôi đại tỷ ra ngoài cổng, miệng không ngừng lẩm bẩm:

- Dù sao tướng công tỷ không có ở đây, tỷ ăn mặc trang điểm đẹp như vậy để làm gì chứ?
- Tên tiểu tử này sao lại nói những lời như vậy chứ, người có ý gì? Lẽ nào ta phải mặc như ăn mày người mới vui sao?

Lý Tuyền giận dữ rút tay về, gõ thật mạnh vào đầu hấn, hai người họ bước lên xe chậm rãi đi về hướng Nam Viên võ quán ở cửa nam.

Võ quán của Triệu Thu Nương năm nào giao thừa cũng rất náo nhiệt, hồi chồng của nàng còn sống đã thu nhận hơn hai mươi đứa cô nhi, còn rất nhiều đồ đệ, mấy chục người dưới một mái nhà khiến cho võ quán đông vui cực kỳ.

Trong sảnh lớn thường dùng để luyện võ đèn đuốc sáng trưng, ở giữa đại đường đặt một chiếc bàn dài, trên bàn là một bàn tiệc rượu phong phú, hai bên bàn đồ đệ của Thu Nương ngồi chật kín, bọn họ khoảng mười sáu mười bảy tuổi, ai ai cũng nói cười vui vẻ, mười mấy đồ đệ nữ được phá lệ trang điểm xinh đẹp, quần là áo lượt, tóc bồng bênh như mây.

Hôm nay có một vài vị khách khác với mọi khi, Lý Trân và Lý Tuyền, còn có Tửu Chí và Trương Lê, hai người bọn họ không còn chỗ để đi và cũng được Triệu Thu Nương gọi đến đây.

Tối nay, Lý Tuyền và Triệu Thu Nương trang điểm giống nhau, cũng áo ngắn màu hoa đào, váy màu đỏ lựu, tóc mây bồng bênh khiến mọi người được trận cười lớn.

Lý Trân ngồi vào ghế đầu tiên bên trái, bên cạnh hắn là Tửu Chí và Trương Lê, đây cũng là đặc điểm của các bữa tiệc triều Đường, nam nữ ngồi riêng hai bên.

- Lão béo, Tiểu Tế đâu? Sao y không tới?

Lý Trân nhìn mãi xung quanh mà không nhìn thấy Tiểu Tế đâu liền hỏi.

- Y bị sư phụ gọi đi rồi, y nói muốn cùng sư phụ đón giao thừa, nghe nói con gái sư phụ y cũng khá xinh đẹp, ngày ngày ở trong khuê phòng. Ha ha! Người hiểu ý ta chứ.

Lý Trân tức giận gõ đầu y một cái:

- Con gái sư phụ Tiểu Tế mới có chín tuổi thôi, tên khốn người cả ngày nghĩ cái gì vậy?

Lúc này các đồ đệ của Triệu Thu Nương xếp thành một hàng dài, lần lượt khấu đầu trước Triệu Thu Nương, Thu Nương thì gọi chúng đến phát lì xì, có một nữ đồ đệ lại quỳ trước mặt Lý Tuyền rồi dập đầu, tay chân Lý Tuyền lúc này luống cuống, lúc này nàng mới nhớ ra mình không mang tiền.

Nàng liền nói nhỏ với Lý Trân:

- A Trân, ta quên mang túi tiền rồi.

Lý Tuyền và Triệu Thu Nương là bạn tốt, cũng là trưởng bối của đám đồ đệ, kho hàng của nàng chính là nằm trong võ quán này, gần như ngày nào nàng cũng đến võ quán, nàng rất thân thuộc với đồ đệ của Thu Nương, theo phong tục mà nói thì nếu như đệ tử dập đầu trước nàng thì nàng cũng phải phát lì xì cho họ.

Lý Trân sớm đã nghĩ đến việc này, lấy một túi đồ nhỏ trong áo ra cho nàng, bên trong có hơn trăm miếng vàng Túc Đặc.

Lý Tuyền như trút được gánh nặng, lúc này nàng mới mỉm cười đưa cho nữ đệ tử hai mai kim tệ:

- Cái này cho người, không thể để cái dập đầu của người cho không ta được!

- Đa tạ cô cô!

Nữ đệ tử được hai mai quan tệ vô cùng vui mừng, đám đệ tử thấy thế liền tranh nhau chạy đến khấu đầu trước Lý Tuyền để nhận tiền, ngay cả Tửu Chí cũng thấy động lòng, không nhịn nổi đứng dậy nhưng lại bị Lý Trân kéo ngồi xuống:

- Tên mập chết bầm, đừng để ta mất mặt!

- Lão Lý, tình hình kinh tế của ta giờ hơi căng, hay là người cho ta xin trước bỗng lộc đi!

Tửu Chí trơ mặt cười nói.

- Tên tiểu tử nhà người cả ngày chỉ ăn chơi đàn đúm, ít đi thanh lâu thôi, học theo Trương Lê kia, người ta từ trước đến nay không hề đi thanh lâu đâu đấy.

- Có trời đất chứng giám, bây giờ ta ít đi rồi, cả ngày chỉ uống rượu với thị vệ thôi, chi tiêu nhiều quá, ta hết tiền từ lâu rồi, bây giờ đi đều là người khác mời ta thôi.

Lý Trân nghĩ ngợi một lúc, nghĩ cũng đúng, tên mập này bạn bè vô số, làm sao có thể không tốn tiền chứ, liền cười nói:

- Lát nữa ta đưa người chút tiền, sau này theo ta lăn lộn, ta sẽ không bạc đãi người đâu.

Tửu Chí lập tức cảm thấy ngứa ngáy khó chịu, hạ giọng nói với Lý Trân:

- Ta nghe thị vệ nói, làm Nội vệ cũng kiếm được kha khá, rất nhiều người một năm kiếm được vài nghìn quan tiền, đầy đều là tiền thu nhập ngoài bỗng lộc, sau này ít nhiều gì cho lão đệ ta kiếm chác chút nhé.

- Người muốn nhiều tiền như vậy làm gì?

Lý Trân nhướn mày, làm gì có chuyện ăn nói với lãnh đạo lộ liễu như vậy.

- Muốn thành thân, nuôi nấng tử, sao lại không cần tiền chứ?

Lúc này, Tử Chí chợt phát hiện ra một mỹ nhân đang nhìn y, y lập tức như mở cờ trong lòng, vội vàng ngồi nghiêm chỉnh, ho khan một tiếng, tăng âm lượng giọng nói của y để chắc chắn vị tiểu cô nương kia có thể nghe thấy.

- Lão Lý, lúc này ta nói đến đâu rồi nhỉ? Nhiệm vụ mà Thánh Thượng giao cho cứ để ta lo, người không cần lo nữa, còn nữa, ngày mai người nhất định phải giao cho ta bản báo cáo, không được chậm trễ nữa đâu đấy!

Lý Trân nghe không hiểu hắn đang nói gì, bên cạnh Trương Lê không nhịn được phải bật cười.

155. Chương 155: Tiệc Tất Niên

Đây là lần đầu tiên Lý Trân tham gia vào tiệc tất niên náo nhiệt như vậy, trong ký ức của hắn, tất niên hàng năm thì đều rất âm đạm, lúc đó gia đình cũng tương đối khó khăn, trong bữa ăn nhiều nhất thì có thêm hai món thịt, hôm nay bữa yến tiệc lại phong phú như thế này, mọi người tụ tập lại một chỗ cười nói rất vui vẻ và náo nhiệt, điều này càng khiến hắn cảm thấy không khí của đêm giao thừa.

Lý Tuyền nhớ kỹ Tú Nhi, chưa tới một canh giờ đã xin đi trước một bước rồi, lúc này, đám đệ tử của Triệu Thu Nương bắt đầu làm các trò chơi, đây là truyền thống hàng năm rồi, có đệ tử cầm một các hũ đậu trùng, cũng có bắn tên phi đao để góp vui, nhưng nhiều người chơi nhất vẫn là trò ngũ mộc và ném thẻ vào bình rượu.

Lúc này, mọi người đều cơn no rượu say, cơ bản ai nấy đều tự đi tìm niềm vui cho riêng mình rồi, trò chơi đêm giao thừa được mọi người thích nhất là ném thẻ vào bình rượu, trò này còn được gọi là văn xạ, tức là ném tên vào những bình cổ cao và nhỏ kia.

Trò chơi này thì già trẻ gái trai đều hào hứng tham gia đông nhất, cho dù là danh gia vọng tộc hay là con nhà bình dân cũng đều hứng thú, thậm chí trong cung, đám cung nữ cũng thích trò này nhất.

Ném thẻ vào được bình rượu thường mang tới điểm lành, hơn nữa càng khó khăn thì điểm lành càng nhiều hơn, mỗi năm Triệu Thu Nương đều bỏ ra mấy trăm quan tiền làm phần thưởng cho đám đệ tử ném được thẻ vào bình, trong đó có một phần thưởng lớn nhất là một trăm ngọc bích có giá trị ba mươi quan tiền, yêu cầu phải ném trúng bình cách xa hai mươi lăm bước chân mới được giải.

Với những gia đình bình thường, thì chỉ đứng cách bình khoảng ba đến năm bước thôi, nhưng đám đệ tử của Triệu Thu Nương ai nấy đều biết võ nghệ, cho nên đều yêu cầu trên mười bước trở lên.

Lý Trân đang nói chuyện cùng Trương Lê, Trương Lê có bộ dạng rất giống với phụ thân của hắn là Trương Đình, hơn nữa tính cách thì cũng trầm y như phụ thân của hắn hoặc có thể nói chuyện hơi mất hứng một chút, không biết nói đùa với người khác bao giờ, cũng không bao giờ tham gia những trò chơi, hắn thích ngồi một chỗ uống rượu, thì thoảng lăm với nói dăm ba câu với Lý Trân.

Tử Chí thì hoàn toàn tương phản, y quả thật là một người vô cùng thú vị, khi đã cơn no rượu say, lau mồm lau miệng sạch sẽ rồi chạy tới cùng đám nữ đệ tử ném thẻ vào bình, khả năng phi đao của y thì vô cùng chuẩn xác, điều này khiến hắn nhanh chóng trở thành đối tượng để đám nữ đệ tử sung bái, một đám đông nữ đệ tử vây quanh y cổ vũ rất nhiệt tình, khiến Tử Chí càng thêm phấn khích.

Lý Trân từ xa xa quan sát Tử Chí, rồi cười nói với Trương Lê:

- Chiều nay ta cùng đại tỉ tới chùa Tịnh Thổ thấp nhanh, vừa may gặp được Linh Ẩn đại sư của chùa Đại Vân bên Đôn Hoàng, người còn nhớ ông ấy không?

- Đương nhiên là ta nhớ rồi, mùa hè ta còn đưa mẫu thân của ta tới chùa Đại Vân để cầu nguyện, còn nói chuyện với Linh Ẩn đại sư nữa mà.

Trương Lê cảm thấy quái lạ nên hỏi:

- Sao ông ấy lại ở Lạc Dương chứ?

- Ông ấy tới vì để quyên tiền để làm bức tượng bằng đá lớn, ông ấy nói Sách gia đã ngừng quyên góp tiền để làm bức tượng Di Lặc nên bức tượng Di Lặc đã phải tạm ngừng thi công.

Trương Lê cười lạnh lùng một tiếng nói:

- Những lời hứa hẹn của Sách gia chẳng đáng tin cậy, những điều bọn họ hứa hẹn thì có mấy việc làm được đâu, nhưng lần này Sách gia thất tín là cũng có nguyên do đặc thù đấy.

- Nguyên do đặc thù gì vậy?

Lý Trân hiểu kỳ cười hỏi.

- Vì vụ án Võ Thừa Tự đó thôi, người chống lưng đầu tiên cho Sách gia chính là Sách Nguyên Lễ, sau khi Sách Nguyên Lễ bị giết, Sách gia đã tốn không biết bao nhiêu là công sức và tiền bạc để có người chống lưng là Võ Thừa Tự, không ngờ Võ Thừa Tự cũng bị hạ bệ, điều này là một đả kích rất lớn với Sách gia, ta nghe phụ thân nói, trong khoảng thời gian đó Sách gia như đang lo việc tang lễ ý, trên dưới đều tỏ ra vô cùng buồn bã, nên việc ngừng viện trợ xây bức đại tượng Di Lặc là điều nằm trong dự liệu rồi.

Lý Trân vẻ khinh khỉnh hừ một tiếng rồi nói:

- Nếu ta không đoán nhầm thì lần này Sách gia lại gặp phải vận đen rồi.

Trương Lê ngăn người hỏi:

- Vì sao vậy?

Lý Trân uống một ngụm rượu, chậm rãi nói:

- Nguyên nhân rất đơn giản, chiều nay Võ Thừa Tự được phóng thích, tuy không thể nào phục lại chức cũ được nhưng chí ít cũng được thoát tội, mà lúc này Sách gia lại bỏ mặc Võ Thừa Tự mà đi theo Lai Tuấn Thần, huynh thử nghĩ xem Võ Thừa Tự sẽ bỏ qua chuyện này sao?

- Huynh nói không sai, những người sống hai mặt thì đều khiến người khác oán hận mà thôi.

Chiều nay Lý Trân mới biết được tin, Võ Thừa Tự được phóng thích, lý do hẳn được phóng thích theo hẳn nghe nói là do Thái Bình công chúa biện hộ cho hắn, cuối cùng Võ Tắc Thiên nghe theo lời khuyên giải của Thái Bình công chúa.

Tuy rằng Võ Thừa Tự không thể nào phục lại chức vụ cũ nhưng chắc chắn sẽ bị Thái Bình công chúa lôi kéo, với tiền tài và thế lực của Võ Thừa Tự thì hoàn toàn có thể trở thành trợ thủ đắc lực cho Thái Bình công chúa, từ vụ việc này có thể thấy Thái Bình công chúa là một người vô cùng thủ đoạn, về tài chính trị thì vượt xa so với Tiết Hoài Nghĩa, là một kịch địch vô cùng khó đối phó.

Nếu Tiết Hoài Nghĩa thông minh một chút thì y nên thuyết phục Võ Tắc Thiên thả Võ Thừa Tự ra, như vậy y sẽ nhận được ân tình từ Võ gia, như vậy muốn lật đổ y cũng không phải đơn giản nữa, nhưng Tiết Hoài Nghĩa lại bạc tình bạc nghĩa, tới phút cuối cùng cũng không ai giúp đỡ y, nên rơi vào cảnh chúng bạn xa lánh.

Lý Trân đang nghĩ ngợi thì Triệu Thu Nương dẫn theo một người đi tới, cười nói với Lý Trân:

- A Trân, ta giới thiệu với ngươi một đệ tử.

Lý Trân thấy người này tầm mười lăm mười sáu tuổi, dáng người nhỏ gầy giống như Tiểu Tế, nhưng nhìn có vẻ rắn rỏi hơn Tiểu Tế, xem ra cũng rất thông minh.

- Tiểu nhân Vương Cật tham kiến đại ca.

Gã quỳ một gối, rất thuần thực đi về phía Lý Trân hành lễ.

Lý Trân lập tức biết được điều gì đó, Triệu Thu Nương ngồi bên cạnh Lý Trân nói nhỏ:

- Trước đây hắc đã từng là một tên ẩn vệ của ta, phụ thân là ông chủ của chuỗi cửa hàng khóa.

Chuỗi cửa hàng khóa là một buôn bán khóa lớn nhất phía nam thành, một nửa số khóa trong thành Lạc Dương đều do bọn họ chế tạo, rất có tiếng tăm ở thành Lạc Dương này.

- Thế nào gọi là đã từng?

Lý Trân thản nhiên hỏi.

- Vạn Quốc Tuấn muốn lôi kéo hắc, nhưng hắc không chịu theo, kết quả bị Vạn Quốc Tuấn kiếm cớ đánh cho năm mươi trượng, rồi đuổi ra khỏi nội vệ.

Lý Trân gật gật đầu, liền cười và đỡ Vương Cật lên nói:

- Vương lão đệ mời đứng dậy.

Lúc này, mấy tên đệ tử của Triệu Thu Nương lao tới, một tên cười nói:

- Vương tảo lang lại đến hén kể gì rồi sao?

- Các người rút sang một bên!

Triệu Thu Nương mắng đuổi mấy tên đồ đệ đi rồi cười nói với Lý Trân:

- Hôm nay là ba mươi tết, ta mời Tứ lang đến biểu diễn cho huynh xem một tuyệt kỹ.

Đột nhiên Lý Trân thấy có hứng thú, ngay cả Trương Lê cũng lôi lên, Vương Cật liền rút hơn chục chiếc khóa từ trong túi da ra, có những chiếc khóa rất to và cũng có những chiếc rất nhỏ, gã cười nói với Lý Trân:

- Mời Lý đại ca kiểm tra khóa một chút.

Mấy tên đệ tử của Triệu Thu Nương lại chạy tới, vây kín xung quanh Lý Trân, mồm năm miệng bảy nói:

- Lý đại ca, không cần kiểm tra đâu, tên tiểu tử này có bản lĩnh thật đó.

Lý Trân nhìn qua loa một chút, chỉ thấy hơn chục chiếc khóa đều được khóa rất cẩn thận, liền gật gật đầu, lúc này, Vương Cật lấy ra một chiếc châm bằng đồng có gắn móc, chiếc châm dài chừng hai thốn, gã móc vào ngón tay trở cười nói:

- Ta bắt đầu đây.

Vẻ mặt gã trở nên trịnh trọng hẳn, cầm chiếc khóa to nhất lên, nhẹ nhàng cho chiếc châm đồng vào khóa, rồi ngoáy ngoáy vài cái chỉ nghe tiếng “ cạch ” đầu khóa đã được mở ra.

Gã lại cầm một chiếc khóa khác lên, trong chớp mắt đã cho chiếc châm đồng cắm vào và mở ra rất nhanh, trong thời gian chưa đầy pha một tách trà thì gã đã mở được toàn bộ hơn chục chiếc khóa rồi, mọi người đứng xung quanh đều vỗ tay tán thưởng.

Lý Trân rất kinh ngạc cầm chiếc khóa lên, nhìn chăm chú kỹ càng, cười hỏi:

- Đây đều là những chiếc khóa mà nhà ngươi làm ra sao?

Wương Cật lắc đầu nói:

- Ở đây không có chiếc khóa nào là do nhà ta tạo ra cả, đương nhiên, cho dù là khóa của nhà ta tạo ra thì ta cũng có thể dễ dàng mở nó ra.

Triệu Thu Nương đứng bên cạnh cười nói:

- Ngay cả khóa trong cung thì Tứ lang cũng có thể mở được, nhưng có duy nhất một chiếc khóa mà hắc không thể mở được, A Trân, chắc huynh cũng đã nhìn thấy.

Lý Trân nhớ tới Tử Vân Các Địa Cung, chắc chắn là nơi này, nếu không thì Thượng Quan Uyển Nhi đã không tìm mình rồi, hắc tỏ vẻ tán thưởng nói:

- Vương lão đệ đúng là có tuyệt kỹ phòng thân rồi.

- Thế nào?

Triệu Thu Nương ám thị cho Lý Trân:

- Hắn có thể làm lại từ đầu được không?

Lý Trân rất tín nhiệm Triệu Thu Nương, những người mà nàng đề cử thì Lý Trân sẽ nhận hết, hơn nữa người này còn có tuyệt kỹ hay như vậy, hắn thản nhiên cười nói:

- Đường nhiên không vấn đề gì rồi, chờ sang xuân cùng Thu Nương đại tỉ cùng đến nhé.

Trong lòng Vương Cật vô cùng cảm kích, gã không ngờ mình lại có ngày được quay trở lại nội vệ, không kìm được, mắt nhắm lệ nói:

- Đa tạ Lý đại ca.

- Không cần khách sáo, nào ngồi xuống đây uống trà đi.

Vương Cật ngồi xuống, rót một cốc rượu cho Lý Trân, lúc này, đám người đang ném thẻ vào bình phía xa xa vang lên những tiếng hoan hô, đám người đều nhìn về phía Lý Trân, Lý Trân không khỏi ngẩn người ra, sao tự nhiên mình lại được tiếng thơm như này nhỉ.

Mấy tên nữ đệ tử cười hi hi chạy tới, lôi Lý Trân cười duyên đáng nói:

- Lý đại ca, tới ném thẻ cùng chúng đệ đi.

Một đám nam đệ tử cũng chạy tới lôi lấy Lý Trân, được cả đám đệ tử cầu thị như vậy, Lý Trân không còn cách nào khác đành phải đứng dậy tới chỗ ném thẻ, hắn thấy những phần thưởng trên bàn đều trống không, liền cười nói:

- Những phần thưởng các người đều giành lấy hết rồi, lôi ta tới đây làm gì nữa chứ.

- Lý đại ca, phần thưởng lớn nhất vẫn còn đó mà, chỉ đợi huynh đến lấy nó thôi.

Lúc này Lý Trân mới nhìn thấy một cái hộp, đặt ở vị trí cao nhất trên chiếc bàn, hắn cười hỏi:

- Đó là cái gì vậy? Ồ, ta nhớ ra rồi, dường như đó là một chiếc trâm ngọc bích.

Tửu Chí tiến tới lôi Lý Trân sang một bên khẽ nói:

- Lão Lý, nể mặt ta, đem giải thưởng lớn này nhường cho ta đi.

- Sao lại phải nhường người chứ?

Lý Trân lườm lườm y nói:

- Tên tiểu tử nhà người kiếm được không biết bao nhiêu tiền rồi, lại còn muốn chiếm nốt phần này sao?

- Đâu có!

Tửu Chí liên tục thở dài nói:

- Những phần thưởng ta được đều tặng bọn họ rồi, chính bản thân ta lại không có gì, ta chỉ muốn chiếc trâm ngọc bích kia thôi, việc này liên quan tới việc chung thân đại sự của ta, người hãy nhường huynh đệ một lần này đi.

- Chung thân đại sự?

Lý Trân thấy kỳ lạ, hắn đưa ánh mắt nhìn theo Tửu Chí, thì thấy A Linh đang thẹn thùng nhìn Tửu Chí, trong ánh mắt tràn trề sự mong đợi, hắn không khỏi buồn cười nói:

- Có phải tên tiểu tử nhà người đã hứa hẹn gì với A Linh rồi không?

Tửu Chí gãi gãi đầu, mặt mày đỏ bừng, điều này khiến Lý Trân nghĩ tới chuyện Tửu Chí theo đuổi Thúy Nhi, hắn liền cười cười rồi vỗ vai Tửu Chí nói:

- Đừng có mà thật thà quá, chỉ là ném thẻ thôi mà.

Tửu Chí có nỗi khổ không nói ra được, theo y, đây chẳng phải là chuyện ném thẻ nữa rồi, khó khăn lắm mới có một vị tiểu cô nương dung mạo đẹp như vậy thích mình, nếu trước mặt nàng để mất mắt vậy chẳng phải làm phật lòng mỹ nhân rồi sao?

Y biết rõ kỹ thuật ném thẻ của mình kém xa so với Lý Trân, nếu hắn không nhường mình thì hôm nay bản thân mình chắc chắn thua rồi.

Lúc này, chiếc bình ném thẻ đã được đặt xa tới hai mươi bước, hai bên đứng chặt kín đám đệ tử của Triệu Thu Nương, đám người đang rất hào hứng xem Lý Trân ném thẻ, có người lớn tiếng hỏi:

- Ném năm trúng năm!

Lý Trân nhặt một chiếc tên đồng mạ vàng lên, cười nói với Tửu Chí:

- Lão mập, ngươi ném trước đi.

Tửu Chí cắn chặt môi, vẻ mặt rất căng thẳng, y xoay xoay chiếc tên bằng đồng, dường như y đã tìm được cảm giác, liền cầm chiếc tên đồng trên tay ném về phía trước, một tiếng “phập” vang lên, chiếc tên đồng đã nằm giữa bình, bên cạnh những tiếng vỗ tay vang lên, Tửu Chí liếc nhìn A Linh, thấy nàng cũng đang phấn khích vỗ tay ủng hộ mình.

Trong lòng y có một tâm trạng vui sướng khó tả, cuối cùng cũng có người thích mình rồi.

Lúc này, Lý Trân cũng đứng vào chỗ ném tên, cười nói:

- Cũng đã một năm không ném tên rồi, tay cũng lỏng ngóng lắm, không chắc đã ném trúng bình đâu.

Tuy nói như vậy, nhưng chiếc tên đồng trên tay hắn phóng theo một đường cong, rất chuẩn xác trúng vào bình, khiến đám người vỗ tay hoan hô.

Trò chơi ném thẻ này tuy già trẻ gái trai đều biết, nhưng để mà ném trúng bình đỉnh như vậy thì rất khó, hơn nữa lại đứng cách xa hai mươi bước, cơ bản rất khó đối với những người bình thường, do vậy những người ném được trúng bình đều là những người có khả năng bắn tên tuyệt vời.

Tửu Chí là người có sở trường phi đao, cái này với trò ném tên này cũng gần giống nhau, cho nên ném tên cũng là điểm mạnh của y, nhưng từ bé đến giờ y chưa một lần thắng được Lý Trân.

Sau khi ném bốn lần liền, nét mặt của Tửu Chí biến sắc hẳn, bàn tay khẽ run run, tinh thần của y sắp vỡ tung ra rồi, y ném trúng cả bốn lần đó cũng là giới hạn của y rồi, nếu để y ném trúng lần thứ năm này quả thật là khó cho hắn quá.

Lý Trân cũng chẳng có chút áp lực nào, ném đâu trúng đó, rất dễ dàng ném trúng cả bốn lần, ném tên cách xa có hai mươi bước này đối với hắn chẳng khó khăn gì, cho dù ném cả mười lần thì cũng không vấn đề gì.

Lúc này, Lý Trân liếc nhìn A Linh một cái, thấy bàn tay của nàng đang vo vo chiếc khăn tay, dường như đang rất lo lắng cho Tửu Chí, lại thấy bộ dạng căng thẳng của Tửu Chí, Lý Trân không khỏi buồn cười, liền nói thầm với Tửu Chí:

- Ngón giữa hơi gợn chút.

Tay Tửu Chí run lên, chiếc tên đồng phóng đi, đột nhiên mặt y xám như tro tàn, y biết rằng cú ném này không ổn, Lý Trân cũng biết rằng cú ném này có vẻ hơi yếu chắc không thể nào ném trúng được.

Nể tình huynh đệ, Lý Trân quyết giúp y một lần, chiếc tên đồng trong tay hắn cũng phóng đi, tốc độ rất nhanh, đuổi kịp chiếc tên của Tửu Chí, chỉ nghe thấy tiếng “phập”, hai mũi tên chạm vào nhau trong không trung, đám người một phen kinh hãi.

Nhưng kết quả cuối cùng lại nằm ngoài dự đoán của mọi người, chỉ thấy chiếc tên đồng của Tửu Chí đang lắc lư rồi cắm đứng vào trong bình, còn chiếc tên của Lý Trân lại trượt sang bên cạnh rồi rơi xuống đất.

Một lúc sau, những tiếng hoan hô vang lên khắp nơi, tuy mũi tên cuối cùng gặp phải sự cố nhưng cũng đã phân định được kẻ thua người thắng, Tửu Chí “A” lên một tiếng, vui mừng nhảy cẫng lên, cuối cùng y cũng thắng rồi.

Lúc này, Tử Chí không để ý điều gì nữa liền chạy tới bàn đặt phần thưởng, tay nhanh chóng cầm chiếc hộp đựng cây trâm ngọc bích lên, vội vàng vàng chạy tới trước mặt A Linh, vẻ mặt rất tươi tắn nói:

- A Linh, phần thưởng này huynh tặng muội.

Bỗng chốc vang lên những tiếng cười nói:

- A Linh, mau nhận lấy đi, nếu không bọn ta sẽ cướp đấy.

Vẻ mặt ngượng ngùng của A Linh đỏ bừng lên, đưa tay nhận lấy chiếc hộp ôm vào lòng, mọi người xung quanh đều hoan hô chúc mừng.

Ngay cả Triệu Thu Nương cũng thấy Tử Chí thích tiểu đồ đệ của mình, nàng cười cười lắc đầu nói với Lý Trân:

- Hôm nay người chu toàn quá đó.

Lý Trân cũng đã quay lại chỗ ngồi của mình, cầm chén rượu lên cười nói:

- Giúp người là tốt mà, Thu Nương đại tỉ chắc sẽ không làm khó bọn họ chứ?

Triệu Thu Nương cũng mỉm cười nói:

- Những chuyện đại loại như vậy thì ta không quản.

Lúc này, vẻ mặt đầy hưng phấn của Tử Chí chạy tới, rót chén rượu cho Lý Trân vẻ cung kính nói:

- Đa tạ Lý lão huynh đã giúp đỡ tiểu đệ.

Lý Trân liếc nhìn y một cái nói:

- Tên tiểu tử nhà ngươi vẫn còn biết tới đa tạ ta sao?

Tử Chí gãi gãi đầu, cười hi hi nói:

- Sao ta lại không biết cơ chứ?

Lý Trân một hơi uống hết chén rượu, vẻ mặt nghiêm nghị nói với y:

- Ta giúp người cũng là có nguyên do, người đã bước chân vào nội vệ thì người phải giữ được quy tắc nghiêm ngặt của nội vệ, không cho phép người tới thanh lâu nữa, nếu người không làm được chuyện đó thì nên sớm rời khỏi nội vệ đi, tránh khỏi những hình phạt nghiêm khắc của ta.

Tử Chí yên lặng gật gật đầu, tuy trong thâm tâm của y có chút tham tài hám sắc, nhưng trong lòng y hiểu rõ, nội vệ không như Thiên Ngưu vệ, nội vệ yêu cầu rất nghiêm, những người bình thường khó mà vào được, do y có chút quen biết với Lý Trân mới có cơ hội gia nhập, nếu y không biết trân trọng cơ hội này, thì ngay cả thuốc hối hận cũng không có chỗ mà mua đâu.

156. Chương 156: Nhập Mộ Tân Khách

Cuộc vui đêm giao thừa đến quá nửa đêm mới giải tán, lúc này phòng môn đã đóng cửa, đám đệ tử đành phải ở nghỉ trong võ quán, Lý Trân dẫn theo Tử Chí và Trương Lê đi về nhà mình, cho dù uống thêm vài chén, nhưng đêm nay thấy rất vui vẻ thoải mái, có thể nói đêm nay là đêm giao thừa vui vẻ nhất mấy năm gần đây rồi.

- Lão Lý, Tiểu Tề không tới quả thật đáng tiếc quá.

- Cái này cũng không có cách nào, làm Ngự y trong cung là như vậy mà, người khác thì nghỉ ngơi còn họ thì bận rộn.

- Đúng vậy, vốn dĩ người chỉ cho hấn làm vài ngày Ngự y, nhưng tên Tiểu Tế này lại mê cái nghề này, cứ nghĩ xem, mỗi ngày thăm khám bệnh cho cung nữ, lại xoa xoa bóp bóp, nếu là tôi thì tôi cũng thích ý chứ.

Nghe Từ Chí nói có vẻ thú vị, ba người đều ha ha cười lớn.

Đi đến cửa lớn, thấy Lý Tuyền dùng cái cuốc đang đào đào cái gì trong sân, ba người thấy hiếu kỳ nên cùng đi tới:

- A tỉ, tỉ đang làm gì vậy?

Lý Tuyền không thèm ngó ngang tới bọn họ, liền đem đôi giày cũ cũ của phu quân chôn vào cái hố vừa được đào lên, Từ Chí gãi gãi đầu nói:

- Giao thừa năm ngoái mẫu thân của ta cũng làm vậy, ta hỏi sao lại chôn giày rách vậy, mẹ ta nói làm như vậy thì ta có thể làm quan được.

Lý Trân cười nói:

- Ta có đôi ủng viền trắng đường như cũng đã cũ rách rồi, không biết có nên chôn không nữa?

- Ta đã thay đế chôn nó rồi, chôn ở dưới gốc cây đào trong sân ý.

Lý Tuyền vẽ tức giận nói:

- Bên cái giếng nước trong sân của đệ ta đã đặt hai cái túi, một túi là hai mươi bảy hạt vừng, một túi là hai mươi bảy hạt đậu, qua giờ tỵ đệ nhớ phải vớt hai túi đó xuống giếng đó.

- Sao lại làm thế?

- Trừ bệnh dịch.

Lý Tuyền trả lời một câu chắc nịch.

- A tỉ, dường như tỉ đang có chuyện gì không được vui.

Lý Trân liếc nhìn sắc mặt của Lý Tuyền một lát, rất thận trọng hỏi:

- Tỷ phu vẫn chưa về sao?

- Tốt nhất hấn chết ở ngoài đừng có vác mặt về là được.

Lý Tuyền cầm cái cuốc lên, quay người rồi đi, lúc này, bên ngoài vang lên những tiếng vó ngựa và bánh xe đang đi tới, ngay sau đó có người tới gõ cửa:

- Xin hãy mở cửa ra, Tào tiên sinh đã về.

Lý Tuyền vội vàng chạy đến mở cửa, Lý Trân cũng đi tới cửa, chỉ thấy một người đang dìu Tào Văn say mềm đi tới:

- Phu nhân, Tào tiên sinh chỉ uống có ba chén rượu thế mà ông ấy đã say mềm như thế này rồi.

Lý Tuyền hơi cau mày lại, nàng biết tử lực của chồng mình rất kém, vội vàng tiến tới đỡ Tào Văn, lúc này phía sau vang lên giọng một phụ nữ trẻ tuổi:

- Thật ngại quá, là do chúng ta không chăm sóc chu đáo rồi.

Đám người lúc này mới phát hiện phía sau còn một thiếu phụ ăn mặc quý phụ, dung mạo đẹp đẽ, tóc được chải cao, chiếc trâm gài đầu lóe lên những tia sáng, nàng tiến lên một bước hành lễ nói:

- Không ngờ Tào tiên sinh lại uống say thế này, phụ thân sai ta tiễn ông ấy về, ta có kim bài của phụ thân nên có thể mở được cổng phường.

Lý Tuyền cũng biết người phụ nữ này, là Võ Đình Hương con gái của Võ Tam Tư, lần trước Tào Văn bị con báo làm cho khiếp sợ, nàng ấy cũng tới đây, mặc dù trong lòng Lý Tuyền không thấy thoải mái lắm, cảm thấy Võ cô nương này có vẻ nhiệt tình hơi thái quá, nhưng người ta đã nói rất rõ ràng rồi, mở cổng phường thì cần phải có kim bài, nàng vội vàng cúi người xuống cảm tạ:

- Đa tạ Võ cô nương.

- Vậy ta xin cáo từ.

Võ Đình Hương hành lễ rồi lại cười cười gật đầu với Lý Trân sau đó quay người lên ngựa từ từ rời khỏi.

Lúc này, quân gia Lâm thúc đi tới, giúp Lý Tuyền đỡ Tào Văn đi vào trong nội viện, Lý Trân cũng trở về phòng của mình, lúc này, Tửu Chỉ lại nói một câu chẳng đâu vào đâu cả:

- Cổng phương đâu phải là cổng thành đâu, có nhất thiết phải dùng kim bài của Võ Tam Tư không.

...

Bên ngoài Phụng Nghi Điện, Ngự y Thâm Nam Mậu dẫn theo đệ tử vội vàng bước đi đến tẩm cung của hoàng đế. Đêm nay là đêm giao thừa, không phải là buổi trực của Thâm Nam Mậu, nhưng Thượng Quan Uyển Nhi vừa giáo huấn cho y một trận, lệnh cho y đêm nay phải trực.

Thâm Nam Mậu nhớ tới mấy ngày trước Thượng Quan Uyển Nhi đã nói với y vài điều, trong lòng y quả thật có chút gì đó bất an không yên, đêm nay không biết xảy ra chuyện gì nữa? Trong lòng y vừa có chút kỳ vọng vừa có chút lo lắng.

Y bước rất nhanh tới trước tẩm phòng của Võ Tắc Thiên, quay đầu dặn dò với đệ tử Diêu Hi:

- Con đứng đây đợi ta, có việc gì ta sẽ kêu con.

- Dạ!

Diêu Hi khoác hòm thuốc lên vai đứng ở ngoài cửa đợi, lúc này, đúng lúc Thượng Quan Uyển Nhi bước từ trong phòng ra, neho mắt với Thâm Nam Mậu rồi cười nói:

- Thánh thượng đang đợi người ở trong phòng, người phải hầu hạ người cho tốt đó.

- Bỉ chức biết rồi ạ!

Thâm Nam Mậu cầm những dụng cụ mát xa bước vào trong, nhiệt độ trong phòng so với bên ngoài ấm áp hẳn, phảng phất những hương thơm, có tám vị cung nữ đang đứng bên chiếc phù dung rộng lớn, Võ Tắc Thiên đang nằm trên chiếc giường vô cùng mềm mại, trên người đắp một tấm lụa gấm mỏng, người khép hờ mắt dường như đang đợi một cái gì đó.

Lúc này, Thâm Nam Mậu rửa sạch tay, dùng khăn mềm lau khô, rồi tiến tới trước giường quỳ xuống khẽ nói:

- Bệ hạ, vi thần tới để mát xa cho bệ hạ!

Đôi mắt đang nhắm nhờ của Võ Tắc Thiên liền mở trừng trừng ra, nhìn kỹ Thâm Nam Mậu một lúc, cười nói:

- Làm phiền Thâm ngự y nghỉ ngơi rồi, hôm nay người Trẫm thấy đau nhức, người mau xoa bóp cho ta đi.

- Tuân chỉ!

Thâm Nam Mậu vén tay áo lên, đôi tay thò vào trong chăn, người y khẽ chấn động, vẻ mặt bỗng chốc nóng bừng lên, vội vàng cúi đầu xuống, rất cẩn thận vuốt ve xoa bóp thân thể cho Võ Tắc Thiên. Võ Tắc Thiên nhắm mắt lại hưởng thụ cảm giác dịu dàng đầy nam tính của Thâm Nam Mậu, bà đã ghét bỏ sự thô lỗ của Tiết Hoài Nghĩa, lúc này bà ta càng thích sự tận tâm cẩn thận của Thâm Nam Mậu hơn.

Không lâu sau, đôi mắt quầng rử của Võ Tắc Thiên dần dần nóng bỏng lên, đôi mắt nóng bỏng của bà ta liếc nhìn Thâm Nam Mậu, một bàn tay ngọc ngà cầm lấy cổ tay y.

- Bệ... hạ!

Giọng của Thâm Nam Mậu run lên.

Hai vị cung nữ vội vàng bước tới sau lưng Thâm Nam Mậu, xoẹt một tiếng rồi kéo tấm vải dài dưới đất lên.

Diêu Hi cứ đi đi lại lại quanh cửa phòng, kiên nhẫn đợi sư phụ bước ra, lúc này, một vị quan cung vội vàng bước ra, đem một viên ngọc đưa cho Diêu Hi nói:

- Diêu thiếu lang, sư phụ người sai người đem viên ngọc bích này đưa cho sư mẫu của người.

Trong lòng Diêu Hi sợ hãi, cầm lấy viên ngọc hỏi:

- Sư phụ ta không ra sao?

Viên quan cung nở nụ cười kỳ quái nhìn cậu một cái nói:

- Người không cần phải hỏi nhiều như vậy, đêm nay sư phụ người phải ở lại đây, người mau đi đi.

Dù gì Diêu Hi cũng đã ở trong cung một thời gian, cũng hiểu được không ít chuyện, vội vàng cầm viên ngọc khoát hòm thuốc rời khỏi cung.

...

Đêm giao thừa chắc chắn sẽ khiến không ít người khó vào giấc ngủ được, trong chùa Bạch Mã cách phía đông thần đô Lạc Dương chừng hai mươi dặm, một cây đèn cao chừng mười trượng đặt sừng sững trên núi thỏ phía sau chùa, ánh đèn sáng trưng chiếu rọi khắp nơi, ngay cả cách mười dặm cũng có thể nhìn thấy.

Tiết Hoài Nghĩa mặc một tấm cà sa vàng, đầu đội mũ, tay cầm một cây pháp trượng bằng vàng đứng dưới ánh đèn, ánh mắt chăm chú nhìn về phía thành Lạc Dương phía xa xa, vốn dĩ hôm nay y định trở về Lạc Dương để tạ tội với Võ Tắc Thiên, cùng bà đón đêm giao thừa, đêm giao thừa năm nào hai người họ đều ở bên nhau như vậy.

Nhưng y không thể nào ngờ được rằng, buổi trưa lúc y đang chuẩn bị xuất phát, y nhận được tin tức cấp báo từ Lạc Dương tới, tâm phúc của y, thị ngự sử Vương Hoảng Nghĩa vì tội khinh quân phạm thượng mà bị cách chức điều tra, đồng thời thánh thượng cũng hạ chỉ, trách y quan thúc tăng nhân không nghiêm, miễn chức Tả vệ đại tướng quân của y.

Đây giống như một đòn cảnh cáo, khiến Tiết Hoài Nghĩa choáng váng, y không thể nào ngờ được sự việc lại diễn ra nghiêm trọng như vậy, khiến y hoảng loạn không tinh tâm được.

Thẳng thắn mà nói, Tiết Hoài Nghĩa không phải là người phản ứng chậm chạp, nhưng thói quen cũng không phải là thứ gì tốt đẹp gì, bao nhiêu năm nay, y đã quá quen với sự dung túng của thánh thượng, quen với thói muốn làm gì thì làm, ngay cả vụ án Vi Thập Thương nghiêm trọng như vậy mà y cũng đã làm qua mà không hề bị bất cứ một hình thức xử phạt nào.

Cho nên sau khi vụ án Vi Thập Thương bị vạch trần, y cũng chẳng thêm để ý xem thế nào, trái lại còn phái vài trăm võ tăng ngăn cản việc vận chuyển hoàng kim từ Tung Nam Quan, đó chính là cửa cải của y nên y không muốn số vàng đó lọt vào tay kẻ khác, y cũng biết rằng vụ này thì thánh thượng cũng chỉ tức giận y chút thôi, sau vài ngày thì sẽ lại triệu hồi y về để hầu hạ thôi.

Với cái thói quen đó khiến y như bị mờ mắt, nên tự nhiên y trở nên ỉ lại.

Cho đến khi y biết rằng mình đã bị cách chức Tả vệ đại tướng quân thì y mới tỉnh ngộ ra, vụ án Vi Thập Thương không phải là chuyện nhỏ, thánh thượng cũng đã bắt đầu không còn tín nhiệm y nữa rồi, tăng nhân chùa Bạch Mã hoành hành ngang ngược bên ngoài, làm xằng làm bậy, bao nhiêu năm nay đều đã như vậy rồi, nhưng lần này không những có người công khai sát hại ba mươi vị tăng nhân của y mà y còn bị giáng chức nữa.

Ý thức được vụ việc không được ổn, Tiết Hoài Nghĩa cũng bắt đầu thấy sợ hãi lo lắng, lúc này y luống cuống không biết phải làm sao, nếu cứ vội vàng trở về như vậy không biết có phải chịu nhục gì không nữa?

Vì muốn cho thánh thượng chú ý, y đã cố tình thắp một ngọn đèn cao cả trăm trượng đêm giao thừa, thánh thượng chắc sẽ nhìn thấy, vậy thì có khi nào người lại nhớ nhung đến bản thân mình mà triệu hồi mình về cung không nữa?

Ít ra Tiết Hoài Nghĩa cũng đã có chút kỳ vọng như vậy, chỉ có điều y nằm mơ cũng không thể ngờ được rằng, lúc này, trên giường với thánh thượng cùng hưởng thụ lúc này không phải y mà đã có người đàn ông khác rồi.

- Sư phụ, đêm muộn gió lạnh, chúng ta nên trở về chùa thôi!

Đệ tử tâm phúc Minh Trị của Tiết Hoài Nghĩa khê khuyên nhủ.

Tiết Hoài Nghĩa vốn đã chán ngấy đàn bà rồi, lúc này y lại có chút hứng thú với tiểu hòa thượng có diện mạo thanh tú kia, y nuôi dưỡng mười hai tiểu hòa thượng dung mạo tuấn tú, qua một thời gian y đã biến mười hai tiểu hòa thượng thành mười hai kim cương hộ pháp, Minh Trị chính là một trong số đó, được y vô cùng sủng ái, nên những lời nói của Minh Trị y đều nghe răm rắp.

Tiết Hoài Nghĩa cũng cảm thấy lạnh tới mức hai chân cứ run lên bần bật, y ngấm đi ngấm lại thấy cũng phải, nếu có thánh chỉ tới triệu hồi y thì cũng sẽ tới nội viện nên Tiết Hoài Nghĩa liền gật gật đầu, y được đám tăng nhân đỡ xuống trở về chùa.

Phật cung mà Tiết Hoài Nghĩa ở nằm chính giữa chùa Bạch Mã, có diện tích hơn hai trăm mẫu, hoàn toàn dựa vào diện mạo của điện Dao Quang mà xây dựng, cung điện khí thế hùng vĩ, những trụ cột đều được sơn son thếp vàng, dưới ánh nắng càng khiến cho ngôi điện trở nên hoa lệ, ánh sáng chói lọi, xung quanh đình cách đều được xây dựng rất tinh xảo, hồ quang lay động, cây cao bóng cả.

Những đồ bên trong đều được lựa chọn những thứ tinh xảo xa hoa, có khi còn hoa lệ hơn cả hoàng cung, những thứ mà Tiết Hoài Nghĩa được Võ Tắc Thiên ban cho có thể chất thành núi.

Lúc rảnh rỗi, Tiết Hoài Nghĩa thường dẫn theo mười hai hộ pháp chơi đùa trong đám bảo vật kia, nhưng đêm nay cho dù là đêm giao thừa nhưng hẳn cũng không còn tâm trạng nào để vui vẻ nữa.

Trong thiền phòng, Tiết Hoài Nghĩa khoanh tay đi tới đi lui, trời cũng đã tối lại, vẫn không nhận được bất cứ tin tức nào của thánh dụ, lúc này y cũng không còn tơ tưởng tới hi vọng nào nữa rồi.

Vấn đề hiện tại là, làm sao y có thể xoay chuyển cục diện được đây, chịu lỗi nhận tội thì y sẵn lòng, ngay cả từ bỏ chức Lũng Hữu đại tổng quản y cũng bằng lòng, nhưng vấn đề là y phải làm thế nào?

Không biết có nên quay trở lại hoàng cung luôn hay không, hay là cứ đợi thánh chỉ triệu hồi đây?

- Trụ trì, đệ tử cảm thấy...

Minh Trị đứng bên cạnh vẽ hàm súc nói:

- Trước tiên chúng ta nên làm sáng tỏ kẻ địch đang ở đâu, và ai sẽ là người giúp chúng ta.

Minh Trị tên tục là Lý Minh, vốn là một thư sinh, đọc qua không biết bao nhiêu sách thánh hiền, không giống như đám tiểu hòa thượng thô lỗ kia, cũng biết hóa giải sự tình, cho nên nhận được sự sủng ái rất đặc biệt của Tiết Hoài Nghĩa.

Một câu nói của gã đã làm Tiết Hoài Nghĩa tỉnh ngộ, đúng vậy, không biết kẻ địch của chúng ta là ai nữa?

Kẻ địch của y đương nhiên là Thượng Quan Uyển Nhi, không phải nghi ngờ gì nữa, luôn muốn trừ khử mình để tiến thân, xảy ra vụ ám sát ở Đông Thú khiến hai người họ kết thành thâm thù khó mà hóa giải được.

Nhưng Tiết Hoài Nghĩa đột nhiên phát hiện, y cho rằng người có thể giúp đỡ được bản thân mình như Lai Tuấn Thần, Thái Bình công chúa, Võ Tam Tư... dường như ai nấy đều giữ thái độ trầm mặc.

Y chậm rãi phía trước cửa sổ, nhìn thật lâu vào cây đèn đang sáng rực trên gò núi kia.

- Không thể ngồi chờ chết được!

Lúc này Tiết Hoài Nghĩa đã hạ quyết tâm, y không thể trầm mặc như vậy được nữa, nhất định y phải làm điều gì đó, nhất định phải để Thượng Quan Uyển Nhi biết, đối đầu với y không phải đơn giản như vậy đâu.

Lúc này Tiết Hoài Nghĩa nhớ tới một người, trong đầu y bắt đầu suy tư, không biết có nên lấy người này để khai đao không nữa?

157. Chương 157: Sóng Gió Lân Chi

Ngày mừng Một tháng giêng, hay còn gọi là Tết nguyên đán, là ngày đầu tiên của năm mới. Theo thông lệ, ngày này sẽ tổ chức lễ mừng năm mới. Bách quan văn võ đều chúc mừng năm mới Võ Tắc Thiên. Võ Tắc Thiên cũng nói mấy câu chúc mừng năm mới, đồng thời hạ lệnh đại xá. Lúc trời sáng rõ, buổi triều sớm mới kết thúc. Năm ngày nghỉ chính thức bắt đầu. Đây cũng là thời khắc mà các đại thần triều Đường mong đợi nhất. Tuy nhiên ngày nghỉ năm mới cũng không có sức ảnh hưởng lớn với các thị vệ cung đình. Bọn họ vẫn phải báo cáo điểm danh như thường. Nhưng còn chưa đầy 2 tháng nữa, cuộc thi mã cầu sẽ chính thức bắt đầu. Đội nào cũng cố gắng tập luyện, hy vọng có thể giành được thành tích tốt trong trận đấu. Buổi sáng, trong sân mã cầu rộng lớn của hoàng cung, có ít nhất 7 đến 8 đội mã cầu đang tích cực tập luyện. Đội do Lý Trân dẫn đầu bắt đầu luyện tập từ lúc trời còn chưa sáng. Trên thực tế, trong khi Lý Trân còn đang bận rộn với vụ án Vi Thập Phương, đội mã cầu vẫn tập luyện không ngừng nghỉ như trước. Ai nấy cũng đều cố gắng hết sức, hy vọng có thể lọt vào nhóm 10 người đứng đầu. Ngày huấn luyện hôm nay lại có thêm một người. Lý Trân kéo theo Trương Lê tham gia đội mã cầu. Trương Lê cũng là cao thủ mã cầu nổi danh ở Đôn Hoàng. Y là thành phần chủ lực của đội mã cầu ở Sa Châu. Nhưng vì phải tham gia võ cử nên đã rút khỏi đội, lại bị Lý Trân kéo vào đội của hắn. Một tiếng “Bịch!” vang lên. Lý Lâm Phủ vung cán đánh trúng bóng. Bóng bay chéo sang phía bên phải. Trương Lê giục ngựa vội vàng đuổi theo, dễ dàng đánh trúng. Bùi Khoan phụ trách phòng thủ bị chuyển sang phía bên trái. Y không đến kịp, bóng chuẩn xác văng vào trong lỗ bóng trên bảng gỗ.

- Đánh hay!

Bọn thị vệ đang vây xem xung quanh lập tức vỗ tay rào rào.

- Đánh được lắm. Lại nào!

Lý Trân ném bóng cho Tửu Chí ở xa xa.

- Lần này nhóm tên mập tiến công!

Thế nhưng mọi người lại không có phản ứng gì. Lý Trân ngẩn ra, quay đầu lại nhìn thì thấy có một nhóm cung nữ và thái giám đứng ở đường biên sân bóng. Ở giữa là hai nữ nhân. Người lớn tuổi hơn đầu đội mũ phượng chính là Hoàng đế Đại Đường Võ Tắc Thiên. Bên cạnh là Thượng Quan Uyển Nhi. Lý Trân hoảng sợ, vội vàng xoay người xuống ngựa, tiến lên vài bước rồi quỳ xuống.

- Ty chúc Lý Trân tham kiến Hoàng Đế Bệ Hạ!

Võ Tắc Thiên mỉm cười nói:

o Đúng lúc Trầm và Thượng Quan đang bàn về trận đấu mã cầu, nhân tiện đến đây xem sao. Lý Thống lĩnh, người đánh tốt lắm.

- Đa tạ Bệ hạ đã quá khen. Ty chúc hổ thẹn không dám nhận.

Võ Tắc Thiên gật đầu:

- Trầm nhớ rằng ngươi là người Đôn Hoàng phải không?

- Vâng. Ti chúc sinh ra và lớn lên ở Đôn Hoàng.

- Đôn Hoàng cũng được. Tràn đầy không khí Phật giáo. Trầm cũng rất muốn đi xem sao!

Lúc này, Lý Trân chợt nhớ tới việc về tượng Di Lạc. Hai ngày này, hắn vốn định tìm cơ hội nói với Cao Diên Phúc. Dù gì Cao Diên Phúc cũng phụ trách việc này. Nhưng giờ gặp được Võ Tắc Thiên. Hơn nữa xem ra tâm trạng bà ta không tệ. Có phải nên tiện thể nhắc tới việc này không?

Hắn do dự một chút rồi cẩn thận nói:

- Khởi bẩm bệ hạ. Ngày hôm qua, ty chúc đến chùa Tịnh Thổ ở Lạc Dương lễ tạ, tình cờ gặp được trụ trì chùa Đại Vân ở quê.

- Vậy sao? Hắn đến Lạc Dương làm gì?

Võ Tắc Thiên thản nhiên hỏi.

Thượng Quan Uyển Nhi ở bên cạnh cũng cảm thấy kỳ lạ. Tại sao Lý Trân lại đột nhiên nhắc tới phương trượng ở chùa Đại Vân Đôn Hoàng. Thế có phải hơi đường đột không?

Nàng liền ngắt lời Lý Trân, cười nói:

- Lý thống lĩnh, còn có hai tháng nữa là đến cuộc thi mã cầu rồi. Thánh Thượng hy vọng các người có thể lọt vào nhóm 10 người đứng đầu. Lúc đó sẽ trọng thưởng.

- Ty chức sẽ không để cho bộ hạ và Thượng Quan xá nhân phải thất vọng.

Tuy hôm thì nói vậy nhưng hán lại hơi thất vọng. Thượng Quan xá nhân không cho hán cơ hội nói đến chùa Đại Vân.

Nhưng Võ Tắc Thiên tinh tường cỡ nào. Bà ta lại nhìn ra vẻ thất vọng trong mắt Lý Trân. Võ Tắc Thiên cũng có một chút hứng thú, liền cười hỏi:

- Vừa nãy người bảo trụ trì chùa Đại Vân ở Đôn Hoàng đến Lạc Dương. Tại sao lại nhắc tới hán?

Lý Trân vội vàng ôm quyền nói:

- Bởi vì chuyện này có chút liên quan tới bộ hạ. Thật ra cũng liên quan tới ty chức. Ty chức mới làm quan không lâu, không hiểu quy củ cho lắm. Thật sự không biết có nên nói chuyện này trước mặt bộ hạ hay không?

- Hả? Lại có liên quan đến Trẫm. Lý Thống lĩnh nói thử xem là chuyện gì?

Lý Trân liền kể lại việc hán quyên góp thạch bích cho chùa Đại Vân để xây tượng Di Lặc. Giờ vì thiếu hụt kinh phí mà phải dừng việc này lại. Cuối cùng hán thành thật nói:

- Xây tượng Di Lặc là tâm nguyện của mọi người ở Đôn Hoàng. Nhưng vì năm nay Đôn Hoàng gặp phải nạn đao binh và hạn hán, dân chúng lầm than, Linh Ẩn đại sư không đành lòng tăng thêm gánh nặng cho dân chúng nên mới bỏ ba ngàn dặm đến Lạc Dương quyên tiền.

Võ Tắc Thiên hơi không vui nói:

- Vì sao y không đi tìm quan phủ. Chẳng lẽ quan địa phương không chịu bỏ tiền ra sao?

- Khởi bẩm bộ hạ, xây tượng Di Lặc hao tổn rất nhiều tiền của. Quan phủ phải cứu trợ thiên tai cho nạn dân. Thật sự không thể bỏ ra quá nhiều tiền được.

Võ Tắc Thiên trầm tư một lát rồi nói với Thượng Quan Uyển Nhi:

- Xây tượng Di Lặc là chuyện tốt. Trẫm liền tiên phong. Lấy danh nghĩa của trẫm quyên góp ba nghìn quan tiền. Uyển Nhi đem chuyện này truyền ra ngoài, để mấy dòng họ giàu có thể hiện tấm lòng.

Lý Trân mừng rỡ, lại nhân cơ hội nói:

- Hồi bẩm bộ hạ, nếu số tiền quyên góp được vượt quá số kinh phí cần dùng để xây tượng Di Lặc thì có thể dùng số còn lại để tu sửa hang phật đã cũ nát ở hang đá Mạc Cao không?

Võ Tắc Thiên cười nói: - Có thể góp sức vì hang đá Mạc Cao cũng là công đức của trẫm!

Võ Tắc Thiên và các cung nữ chậm rãi rời đi, Thượng Quan Uyển Nhi lại ở lại. Nàng trách cứ Lý Trân:

- Sao người lại nói với bộ hạ chuyện này?

Lý Trân thở dài một tiếng nói:

- Ty chức sinh ra và lớn lên ở Đôn Hoàng. Biết rõ việc xây dựng và bảo vệ hang đá Mạc Cao không dễ dàng gì. Nếu có thể nhân cơ hội này góp chút sức mọn vì hang đá Mạc Cao, cho dù mạo phạm Thánh Thượng, ty chức cũng bằng lòng nhận toàn bộ trách nhiệm.

Thượng Quan Uyển Nhi chăm chú nhìn hán một lúc lâu, không kìm nổi cười nói: - Mở miệng xin Thánh Thượng quyên tiền, người là kẻ đầu tiên. Đến Tiết Hoài Nghĩa cũng không dám nói trực tiếp như vậy. Coi

như người may mắn, hôm nay tâm trạng Thánh Thượng không tệ. Lo mà đi làm chính sự cho ta. Đừng có nghĩ đến mấy chuyện vợ va vợ vãn này nữa.

- Thượng quan xá nhân, sao đây lại là chuyện vợ va vợ vãn chứ? Cùng lắm là không phải chính sự thôi.

Lý Trân cười hì hì nói.

Thượng Quan Uyển Nhi phải tiếp xúc với một đám lão già cứng nhắc cả ngày, rất ít người mồm mép dẻo quẹo ở trước mặt nàng. Nàng cũng thấy hơi vui, ra về cả giận nói:

- Về sau còn dám ăn nói giảo hoạt như vậy, xem ta có lấy dao cắt lưỡi người hay không.

Lời vừa nói ra miệng, nàng lại không kìm nổi che miệng mỉm cười, liếc nhìn Lý Trân một cái, xoay người rời đi. Lý Trân nhìn bóng nàng xa dần, cúi đầu cảm thán:

- Đoan trang xinh đẹp có một không hai. Đúng là đáng yêu!

Lý Trân quay đầu lại, thấy mọi người đều đang ngơ ngác nhìn hắn. Hắn không kìm nổi cười mắng:

- Còn ngây ra đấy làm gì. Vừa rồi Thánh Thượng đã nói, lọt vào nhóm 10 người đứng đầu sẽ trọng thưởng. Luyện tập tử tế cho ta. Đến lượt tên mập rồi, Tiểu Diệp truyền bóng cho y!

Mọi người nghĩ đến lời hứa của Thánh Thượng liền phấn chấn hẳn lên, vùi đầu vào việc luyện tập gian khổ.

Bọn họ tập luyện đến xế chiều. Lý Trân thấy mọi người đều đã thấm mệt, liền cao giọng nói:

- Hôm nay tới đây thôi. Ngày mai tập tiếp!

Mọi người lần lượt xoay người xuống ngựa, đi về phía đường biên sân bóng. Lúc này, Lý Trân thấy Trương Hi ở phía đường biên vẫy tay với mình, vẻ mặt có chút nóng vội. Hắn liền thúc ngựa đến:

- Trương đại ca, có chuyện gì không?

- Công tử, đại tỷ của người đã xảy ra chuyện!

Trương Hi lo lắng nói.

Lý Trân cả kinh, vội hỏi:

- Xảy ra chuyện gì?

- Cụ thể ta cũng không biết. Vừa rồi Thu Nương tới tìm ta, bảo ta tìm người trở về. Nàng ta đang ở ngoài Tuyên Nhân môn đợi người!

Lòng Lý Trân nóng như lửa đốt, quay đầu nói:

- Các vị, ta đi trước đây.

Tất cả mọi người chạy đến

- Lão Lý, xảy ra chuyện gì thế?

- Ta cũng không biết. Hình như đại tỷ ta xảy ra chuyện gì. Ta phải lập tức trở về.

Tửu Chí cũng nóng ruột:

- Lão Lý, ta đi với người.

Lý Trân cũng không kịp nhiều lời, quay đầu ngựa lại, chạy ra ngoài thành. Tửu Chí cũng lên ngựa, theo sát phía sau. Không lâu sau, bọn họ ra khỏi thành từ Tuyên Nhân môn ở phía Đông, liền nhìn thấy Triệu Thu Nương ở xa xa.

Lý Trân giục ngựa chạy đến:

- Thu Nương đại tỷ, đại tỷ của ta đã xảy ra chuyện gì?

- Chúng ta vừa đi vừa nói. Đến chùa Lâm Chí!

- Chùa Lâm Chí?

Lý Trân ngậy cả người. Sao lại là chùa Lân Chỉ. Chẳng lẽ. . . liên quan đến thím Mạnh?

Bọn họ thúc ngựa chạy đến chùa Lân Chỉ. Lúc này, Triệu Thu Nương mới nói với Lý Trân:

- Quần gia nhà các người sáng sớm đã tới tìm ta, bảo là tới qua Mạnh đại nương không trở về. Đại tỷ và tỷ phu của người đến chùa Lân Chỉ đòi người. Rốt cuộc tỷ phu của người bị bọn họ đánh một trận như tử, đại tỷ người cũng bị bọn họ bắt vào trong chùa, đòi ba nghìn quan tiền chuộc người. Ta đã bảo Trương Vĩ can thiệp rồi. Không để cho bọn họ làm xằng làm bậy!

Nhất thời trong mắt Lý Trân hiện lên sát khí. Hai chân thúc chiến mã, vội vàng chạy đến chùa Lân Chỉ. Lão ni Hà Nội dám bắt đại tỷ của hần. Đúng là chán sống rồi mà.

Chùa Lân Chỉ thuộc phường Lập Đức, chùa nằm sát tường Hoàng Thành. Lý Trân đã đến chùa này nhiều lần. Bảo tàng của Vi Đoàn Nhi ở trong chùa này. Lúc này Lý Trân đã bình tĩnh lại. Hần biết lão ni Hà Nội chính là chó săn của Tiết Hoài Nghĩa, mà mâu thuẫn giữa Lý Trân và Tiết Hoài Nghĩa đã trở nên gay gắt. Có phải Tiết Hoài Nghĩa lợi dụng chùa Lân Chỉ để ra tay với hần không?

Hai mươi mấy thủ hạ của Triệu Thu Nương đang tập trung ở bên ngoài chùa Lân Chỉ, đều là binh lính nội vệ. Tất cả bọn họ đều mặc phục trang màu đen ánh vàng của thị vệ. Bên ngoài còn mặc bì giáp. Lúc Lý Trân đến, Trương Vĩ dẫn đầu chạy ra đón. Y ôm quyền hành lễ nói:

- Tham kiến thống lĩnh!

- Thế nào rồi?

Lý Trân kiềm lại sự lo lắng trong lòng, vội hỏi:

- Nhìn thấy đại tỷ ta chưa?

- Ty chức đã gặp được trụ trì chùa Lân Chỉ. Bọn họ nói không cố ý làm trái luật pháp Đại Đường. Nhưng thiếu nợ thì phải trả nợ là chuyện hoàn toàn chính đáng. Chỉ cần chúng ta có thể kịp thời giao ba nghìn quan tiền cho chùa, bọn họ cam đoan sẽ không làm tổn thương Tuyền đại tỷ.

- Trụ trì của bọn họ là ai? Lão ni Hà Nội sao?

Lý Trân lại hỏi.

- Không phải! Là đồ đệ của bà ta. Một ni cô trung niên. Tên Trí Văn thì phải.

- Đi theo ta!

Lý Trân xoay người xuống ngựa, dẫn theo hai mươi mấy binh lính nội vệ đi đến cổng chùa. Vài ni cô trẻ tuổi trốn ở sau cổng chính của chùa, thấy một nhóm người đến, liền hoảng sợ chạy vào trong chùa:

- Sư phụ, bọn họ đến rồi!

Một tiếng ầm lớn vang lên. Cổng chính của chùa bị phá hỏng. Lý Trân dẫn theo nhóm binh lính nội vệ đẳng đẳng sát khí xông vào chùa. Bọn họ đi nhanh vào phía trong sân. Lúc này, một ni cô trung tuổi dẫn theo một đám ni cô cả già cả trẻ chặn đường bọn họ.

- Các người... Muốn làm gì?

Ni cô trung tuổi dường như muốn trách cứ bọn họ. Nhưng khi bà ta nhìn thấy trên tay Lý Trân là một khối kim bài, bên trên là biểu tượng hai con chim ưng trứ danh thì lập tức hạ giọng. Đối phương là người bọn họ không thể động vào.

Lý Trân thu hồi kim bài, neho mắt lại đánh giá bà ta:

- Người chính là trụ trì chùa này?

- Lão ni Trí Văn, đúng là trụ trì.

Bà ta vội vàng đưa ra một tờ giấy quyền góp:

- Đây là người nhà người đồng ý quyền góp ba nghìn quan tiền. Giấy trắng mực đen...

Không đợi bà ta nói hết, Lý Trân liền đoạt lấy tờ giấy quyền góp, xé nát thành từng mảnh, lạnh lùng nói:

- Ta vừa mới nhận được tin, ni cô chùa Lâm Chỉ có mưu đồ ám sát Thánh Thượng. Bắt lại cho ta!

Vài binh lính nội vệ xông lên như chim ưng bắt gà con, ấn lão ni xuống đất, dùng dây thừng trói lại. Dây thừng mảnh dẻ ép khiến lão ni kêu gào như heo bị chọc tiết:

- Ta thả người! Thả người! Mau thả các nàng ra.

Chỉ trong chốc lát, Lý Tuyền liền bị vài ni cô dẫn ra. Nàng nhìn thấy đệ đệ liền vừa khóc vừa chạy đến. Lý Trân thấy nàng không bị thương, chỉ là thần sắc hoảng loạn. Sau đó, thím Mạnh cũng bị hai ni cô dùng cáng khiêng ra. Tình trạng bà không ổn cho lắm. Hai gò má sưng phồng như bị đánh.

Lý Trân không đồng tình với việc tự làm tự chịu của thím Mạnh. Nhưng đám khốn kiếp kia cũng dám bắt đại tỷ của hắn, khiến hắn không nén được lửa giận. Hắn hung hăng tát ni cô trụ trì hai phát, ra lệnh:

- Đem bà ta về thẩm vấn!

Một đám ni cô sợ tới mức trốn trốn tránh tránh, không người nào dám tiến lên. Chỉ nghe lão ni cô khóc rống kêu rên:

- Đi tìm sư phụ cứu ta! Mau đi tìm sư phụ!

Lúc này, một ni cô trẻ tuổi đi ra. Ở giữa là một lão ni mặc áo cà sa tơ vàng, đầu đội mũ kim pháp. Bà ta tầm ngoài sáu mươi, nhưng chăm sóc cực kỳ tốt. Da thịt hồng hào trắng trẻo, đôi tai to dày phải đến nửa khuôn mặt. Trông lại có mấy phần phúc tướng.

- A Di Đà Phật! Chùa Lâm Chỉ có tội tình gì, vì sao các người lại bắt người?

Lý Trân biết bà ta chính là yêu ni Hà Nội. Hắn tiến lên phía trước lạnh lùng nói: - Chúng ta là nội vệ Đại Đường. Hôm nay nhận được mật báo, Ni cô chùa Lâm Chỉ có mưu đồ ám sát Thánh Thượng. Chúng ta phải tra rõ việc này.

Lão ni Hà Nội lập tức biến sắc. Tội danh này quá lớn, bọn họ chịu không nổi. Bà ta vội chấp tay nói:

- A Di Đà Phật, thí chủ không có chứng cứ, vì sao lại nói lung tung như vậy?

- Không có chứng cứ?

Lý Trân cười lạnh một tiếng, chỉ vào lão ni bị bắt nói:

- Mang bà ta về tra khảo, người cảm thấy bà ta sẽ không nhận tội sao? Về phần chứng cứ, buổi chiều nội vệ sẽ lục soát chùa Lâm Chỉ. Tin rằng nhất định sẽ tìm được chứng cứ xác thực.

Lý Trân xoay người vung tay lên.

- Dẫn đi!

Mọi người bước nhanh đến cửa chính. Lão ni Hà Nội sợ tới mức run rẩy,

- Lý Thống lĩnh dừng bước đã!

Lý Trân dừng bước, quay đầu lại thắc mắc nhìn mục:

- Không ngờ người lại biết ta?

- Dưới chân Hoàng thành, sao lại không biết Lý Thống lĩnh được.

Lão ni Hà Nội hoàn toàn đầu hàng. Bà ta không dám nhắc đến Tiết Hoài Nghĩa, tiến lên phía trước đau khổ cầu xin:

- Khẩn cầu Lý Thống lĩnh cho chúng ta một cơ hội, sửa chữa lại sai lầm.

Lý Trân biết chùa Lâm Chỉ có quan hệ không nhỏ với Tiết Hoài Nghĩa. Tạm thời hắn cũng không muốn rút dây động rừng, tội danh ám sát cũng chỉ là hù dọa uy hiếp bọn họ. Hắn trầm ngâm một chút rồi nói:

- Nếu các người có thể nói rõ mọi chuyện. Có lẽ ta sẽ cho các người một cơ hội.

Hắn lập tức quay đầu lại ra lệnh:

- Thả mụ ra, chúng ta đi!

Nội vệ buồng lão ni trụ trì ra, nhanh chóng rời khỏi chùa Lâm Tự. Vài ni cô vội vàng tiến lên cởi bỏ sợi dây trên người trụ trì. Ni cô già sợ đến mức phát run, một câu cũng nói không nổi.

Tâm trạng lão ni Hà Nội rất nặng nề. Trước kia có Tiết Hoài Nghĩa làm chỗ dựa, ai dám đắc tội với chùa Lâm Chỉ. Quan viên phủ Kinh Triệu nhìn thấy bà ta cũng phải cung kính. Hiện tại không ngờ nội vệ lại đánh đến tận cửa. Thế nên có thể thấy được Tiết Hoài Nghĩa bắt đầu thất thế.

- Sư phụ, làm sao bây giờ?

Một đệ tử thấp giọng hỏi.

- Các người bàn bạc với trụ trì, mau chóng dẹp yên chuyện này. Giờ ta phải đến chùa Bạch Mã một chuyến. Chuẩn bị xe ngựa cho ta!

Lão ni Hà Nội thở dài, xoay người đi vào trong sân.

Lý Tuyền được trở về nhà cứ như mơ vậy. Cho tới hôm nay nàng mới biết được đệ đệ trở thành vị quan không nhỏ. Rõ ràng còn được gọi là Lý Thống lĩnh. Đến cả lão ni Hà Nội làm mưa làm gió ở Lạc Dương cũng không dám động vào. Chuyện này khiến nàng cảm thấy vừa tự hào vừa hoang mang. Nàng nghe nói sau khi bị nữ hoàng để nhìn trủng, liền sau một đêm thăng chức. Chẳng lẽ đệ đệ cũng...

Thế nhưng giờ nàng cũng không rảnh hỏi cặn kẽ chuyện của đệ đệ. Trọng phụ của nàng và bà bà đều bị đánh. Nàng bận đến tối mất tối mũi, nào là mời đại phu, nào là đi mua thuốc. Lúc này, Triệu Thu Nương lại đến tìm nàng.

- Thu Nương, người nói chuyện của A Trân là thế nào. Hắn làm quan lúc nào thế hả?

Lý Tuyền nghi ngờ hỏi.

Triệu Thu Nương cười nói:

- Tuyền tỷ không nên suy nghĩ nhiều. Vì A Trân đã cứu mạng Thượng Quan xá nhân. Thánh Thượng cảm kích hắn, cho nên mới thăng chức cho hắn. Không phải hắn còn đạt được tước vị hay sao? Tỷ quên rồi à?

Việc đệ đệ đạt được tước vị thì Lý Tuyền cũng biết. Chỉ là nàng không hiểu tước vị có ích lợi gì, nên cũng không có để ở trong lòng. Triệu Thu Nương vừa nhắc đến, nàng lập tức nghĩ ra, lòng cũng nhẹ nhõm hẳn ra. Hóa ra là cứu người chứ không phải....

Triệu Thu Nương lại nói: - Thân phận của A Trân vẫn tương đối bí mật. Tuyền tỷ đừng khoe với người ngoài, nếu không sẽ gây bất lợi cho hắn. Mặt khác, A Trân đến sẽ sắp xếp vài người bảo vệ Tuyền tỷ. Ví dụ như làm tiểu nhị ở quán rượu, làm phu xe ở nhà. Sau này Tuyền tỷ cứ việc ngồi xe ngựa, đừng cười đùa nữa. Như thế không an toàn cho lắm.

Lòng Lý Tuyền loạn cào cào, cũng không rõ Triệu Thu Nương đang nói cái gì, Nàng chỉ nhớ kỹ một câu, đừng khoe với người ngoài chuyện của đệ đệ. Nàng liên tục gật đầu:

- Ta biết rồi. Ta sẽ không đem phiền phức đến cho A Trân.

Lúc này, một nha hoàn chạy tới nói:

- Phu nhân, có một chiếc xe bò ở trước cửa, bảo là chùa Lâm Chỉ đến đưa tiền, là tiền lão thái thái quyên góp. Bọn họ trả lại toàn bộ.

Lý Tuyền vừa mừng vừa sợ. Mừng một đầu năm đến đưa tiền. Đây là điềm tốt đấy

158. Chương 158: Thu Hoạch Bất Ngờ

Lúc này Lý Trân không ở nhà, mà ở công sở của Khuyên Thiện phường. Dù hắn dùng thủ đoạn ép buộc lão ni Hà Nội nhượng bộ, nhưng dù sao lão ni Hà Nội cũng là người của Tiết Hoài Nghĩa. Cho dù lão ni Hà Nội nhận thua, cũng chưa chắc Tiết Hoài Nghĩa sẽ chịu để yên. Nói không chừng sẽ lợi dụng việc này để kiện cáo, nói mình vu cáo chùa Lâm Chỉ. Cho nên hắn nhất định phải chuẩn bị trước. Cái gọi là chuẩn bị cũng chính là thu thập chứng cứ chứng minh chuyện lão ni Hà Nội dùng yêu pháp vơ vét của cải. Chuyện như thế này nhiều không kể xiết. Gần như toàn bộ người ở Lạc Dương đều có thể nói ra bằng hữu thân thích XXX bị lão ni Hà Nội lừa bao nhiêu tiền? Trước đây, quan phủ sẽ không để tâm đến những chuyện như thế này. Cho dù có lan đến chỗ Võ Tắc Thiên thì cuối cùng cũng sẽ mặc kệ mà thôi. Nhưng từ sau khi có vụ Vi Thập Phương, tình hình đã có chút thay đổi. Ít nhất Lý Trân biết rằng, hắn có thể biến lão ni Hà Nội thành Vi Thập Phương thứ hai. Tuy nhiên, điều duy nhất khiến Lý Trân lo lắng là đại tỷ hắn. Không ngờ lão ni Hà Nội lại biết mình, cũng biết hắn là thống lĩnh nội vệ. Có thể thấy được người này rất chú ý đến mình, khó đảm bảo rằng bà ta sẽ không biết đại tỷ của mình.

Lý Trân dán kế hoạch đối phó hắn viết lên trên tường rồi cười đắc ý, lộ ra hàm răng trắng như tuyết. Thật ra hắn đang muốn thẩm tra lão ni Hà Nội này. Những kẻ này đều không chịu được thẩm tra. Chỉ cần thẩm tra một chút thì sẽ tìm ra những thứ vô cùng thú vị. Quan phòng của Lý Trân được sắp xếp vào chiều qua, ở phía giữa đình, do hai gian phòng hợp thành. Tạm thời trong phòng không có vật dụng gì, chỉ có một cái bàn, trên bàn có một ít giấy bút với mực, có vẻ trống trải vô cùng. Trên mặt đất là tấm ván gỗ rất dày. Đây là điều khiến Lý Trân thấy rất hài lòng.

Lúc này, Triệu Thu Nương vội vàng đi đến:

- Thống lĩnh, có rảnh không?

Nàng đứng ở cửa, cúi người cười hỏi.

- Mời vào trong!

Lý Trân vội vàng mời Triệu Thu Nương vào phòng rồi tìm một miếng đệm, vỗ vỗ cười nói:

- Mời ngồi!

Triệu Thu Nương ngồi xuống, quan sát căn phòng một lát rồi cười hỏi:

- Vẫn thích nơi này sao?

- Đúng vậy, ta thích sàn nhà gỗ ở chỗ này, nó khiến căn phòng khô ráo ấm áp. Không giấu gì tỷ, từ nhỏ ta chỉ sợ ở chỗ âm u lạnh lẽo ẩm ướt.

Lý Trân cười cười, lại hỏi:

- Đã nói chuyện với đại tỷ ta rồi sao?

- Nói rồi, nàng đồng ý việc sắp xếp một võ sĩ nội vệ ở cửa tiệm và trong nhà. Nhưng mà, sao người không tự mình đi nói với nàng ta, mà lại bảo ta đi?

- Ai! Tính tình tỷ tỷ ta, nếu ta nói với tỷ ấy, tỷ ấy sẽ vặn hỏi đến cùng. Có những việc lại không tiện nói.

Lý Trân cười khổ một tiếng. Đêm nay về nhà, có khi tỷ tỷ vẫn chưa chịu tha ỉnh.

Lúc này, Triệu Thu Nương cười nói:

- Thế nhưng lại có một thu hoạch bất ngờ.

- Cái gì?

- Về sau ta hàn huyền với thím Mạnh nhà người. Ta muốn an ủi thím một chút. Thím ấy lại kéo tay ta khóc lóc kể lể, nói có một đám hòa thượng hung thần ác sát buộc bọn họ ghi giấy nợ quyền tiền.

- Hòa thượng?

Lý Trân ngây ngẩn cả người. Trong miếu ni cô lại có hòa thượng?

o Ta cảm thấy rất kỳ lạ, hỏi thím ấy có phải nhìn lầm rồi hay không. Thím nói không nhìn lầm. Có khoảng hai mươi mấy tên hòa thượng, trông đều cao to vạm vỡ, mang theo đao kiếm, hung ác vô cùng.

Nói đến đây, Triệu Thu Nương hạ giọng nói:

- Thống lĩnh, ta đoán liệu có phải là võ tăng chùa Bạch Mã hay không.

- Rất có khả năng!

Lông mày Lý Trân nhíu lại:

- Nhưng vì sao hôm nay mấy võ tăng đó không ra mặt? Chúng ta cũng không có nhiều người. Nếu đánh nhau thật thì cũng chưa chắc chúng ta sẽ chiếm ưu thế. Thật sự kỳ lạ.

Hắn thấy Triệu Thu Nương hơi do dự, liền hỏi:

- Thu Nương đại tỷ muốn nói gì?

Triệu Thu Nương ấp a ấp úng nói:

o Hôm nay ta cũng cảm thấy. . . . hơi kỳ lạ.

Lý Trân càng thấy hứng thú, tiến gần lên trước cười nói:

o Đại tỷ có thể nói rõ hay không?

- Sở dĩ hôm nay ta không trực tiếp vào chùa đòi người, mà đi tìm người trước, là bởi vì một tháng trước huyện nha đến chùa để điều tra việc một tiểu nương mất tích. Kết quả hai mươi mấy nha dịch bị bọn họ dùng gậy đánh đuổi đi. Cuối cùng huyện lệnh còn đến tận cửa tạ lỗi bồi thường. Nhưng hôm nay đám ni cô đó lại yếu đuối mềm mỏng như thế. Sau đó lại còn đem trả mấy trăm quan tiền thím Mạnh quyền góp. Thật sự khiến người ta không hiểu nổi!

- Đại tỷ cảm thấy đây là vì sao?

- Ta nghĩ. . . . Đó là do bọn họ biết người. Lão ni Hà Nội sợ người thật sự sẽ lục soát chùa. Ta cảm thấy trong chùa có vấn đề, chắc chắn cất giấu bí mật gì gây bất lợi cho Tiết Hoài Nghĩa.

Lý Trân trầm tư một lát, chậm rãi nói:

o Không thì, đêm nay chúng ta đi thăm dò trước xem?

Một tiếng “Choang!” lớn vang lên. Tiết Hoài Nghĩa hung hăng ném võ bình hoa phỉ thúy vào tường. Y nổi trận lôi đình, hét lớn:

- Tên họ Lý kia ăn gan báo sao? Dám đi tra xét chùa Lân Chỉ. Hắn cho rằng Tiết Hoài Nghĩa ta là mèo ốm, muốn bắt nạt là bắt nạt sao?

Lão ni Hà Nội cúi đầu đứng ở một bên. Bà ta cũng không nói thật với Tiết Hoài Nghĩa. Giấu đi việc bọn họ bắt đại tỷ Lý Trân trước, bảo là sáng sớm Lý Trân đến chùa Lân Chỉ gây phiền phức. Bà ta biết rằng, chỉ có nói thế mới có thể khiến Tiết Hoài Nghĩa nổi giận, khiến Tiết Hoài Nghĩa đồng ý bỏ tiền bảo vệ chùa Lân Chỉ.

- Đại tướng quân, chúng ta có cần chuyển đồ ở trong chùa Lân Chỉ ra ngoài trước hay không.

Lão ni Hà Nội cẩn thận quan sát sắc mặt của Tiết Hoài Nghĩa, cẩn trọng nói:

- Nếu chẳng may. . . . Hắn thật sự dẫn người đến lục soát?

Tiết Hoài Nghĩa khoanh tay đi qua đi lại trong thiện phòng. Y cũng thấy hơi hoảng loạn. Bình thường y đã quá sơ suất, đến khi sự tình đột nhiên thay đổi, khiến y trở tay không kịp. Một khi bị Lý Trân theo dõi, thì làm sao có thể chuyển đi dễ dàng được.

Y trầm tư thật lâu rồi nói:

- Tạm thời dừng động vào đồng hồ. Mặt khác ta sẽ phái thêm 100 võ tăng đến chùa Lâm Chỉ. Ta sẽ bảo bọn họ bảo vệ chùa an toàn. Trừ phi là Thánh Thượng đích thân đến, nếu không ai cũng đừng nghĩ đến việc khám xét chùa Lâm Chỉ.

Lão ni Hà Nội lại thấp giọng nói:

- Có muốn ta lại về Hà Nội một chuyến, dẫn tất cả tín đồ đến Lạc Dương không?

- Việc này...

Đương nhiên Tiết Hoài Nghĩa cũng biết việc nhiều tín đồ đến Lạc Dương có ý nghĩa như thế nào. Nhưng bây giờ còn chưa đến lúc trở mặt, y lắc đầu:

- Tạm thời dừng để bọn họ đến. Chờ thêm khoảng thời gian nữa, ta cố gắng khiến Thánh Thượng hồi tâm chuyển ý. Ta sẽ khiến Lý Trân kia phải đến chùa Lâm Chỉ dập đầu tạ tội với người, hoặc là...

Nắm đấm của Tiết Hoài Nghĩa vang lên một tiếng rắc. Câu kế tiếp không cần nói cũng biết.

Màn đêm buông xuống, mười mấy bóng đen bao vây chùa Lâm Chỉ. Bọn họ động tác nhanh nhẹn, thân hình quỷ mỵ. Đây là mười mấy binh sĩ nội vệ thân thủ cực kỳ nhanh nhẹn do Lý Trân dẫn đầu. Chùa Lâm Chỉ khiến hần thấy vô cùng hứng thú. Hần nghi ngờ trong chùa Lâm Chỉ cất giữ đồ vật gì quan trọng nên lão ni Hà Nội mới như vậy e sợ hần đến khám xét như thế. Đương nhiên hần cũng có thể trực tiếp dẫn người khám xét chùa, nhưng như vậy tức là trở mặt. Một là rút dây động rừng. Hai là nếu tìm không thấy chứng cứ liên quan tới Tiết Hoài Nghĩa sẽ mất trắng manh mối này.

Lý Trân xoay người treo lên một cây đại thụ ấy trượng. Hần đứng trên ngọn cây rậm rạp. Từ vị trí của hần có thể thấy rõ tình hình trong chùa. Lý Trân chăm chú nhìn một lát, khoát tay với Triệu Thu Nương phía bên dưới. Triệu Thu Nương lập tức dẫn năm tên binh sĩ nội vệ có thân thủ giỏi nhất tiến vào trong chùa. Bọn họ thân thủ cực kỳ nhanh nhẹn. Có thể nhìn thấy bọn họ chạy nhanh ở trên nóc nhà, thả người nhảy vào trong tòa viện thứ nhất. Lý Trân giương cung lấp tên, ánh mắt sắc bén quan sát động tĩnh trong chùa. Cho tới bây giờ, hần không nhìn thấy bất cứ chỗ kỳ lạ nào. Lúc này, hơn mười chiếc xe ngựa được che đậy cực kỳ cẩn thận chậm chậm tiến vào chùa Lâm Chỉ, trực tiếp đi vào cổng chính chùa Lâm Chỉ rồi dừng lại ở sau bức tường trong sân.

Trên tàng cây, Lý Trân thấy rất rõ ràng. Đầu tiên là lão ni Hà Nội bước xuống từ chiếc xe đầu tiên, giao phó việc gì đó ấy ni cô. Có khoảng trăm tăng nhân trẻ tuổi bước ra từ mấy xe ngựa phía sau, ai ai cũng cao to tráng kiện, mang theo đao kiếm. Hiển nhiên là võ tăng của chùa Bạch Mã đến tiếp viện chùa Lâm Chỉ. Chuyện này tuy nằm ngoài dự đoán của Lý Trân nhưng lại hợp tình hợp lý. Chứng tỏ bọn họ đã đoán đúng. Chắc chắn trong chùa Lâm Chỉ cất giấu thứ đồ quan trọng. Trăm tên võ tăng nhanh chóng xếp thành hàng. Bọn họ chia làm nhiều nhóm chạy vào trong chùa. Chuyện này khiến Lý Trân hơi lo lắng. Đúng lúc này, vài bóng đen xuất hiện ở bờ tường. Tổng cộng sáu người không thiếu một ai. Bọn họ nhảy xuống tường, nhanh chóng chạy tới phía cây đại thụ.

Lý Trân nhanh chóng nhảy từ trên cây xuống. Triệu Thu Nương vừa muốn nói với hần, Lý Trân lại xua tay ngắt lời nàng, nói với mọi người:

- Trở về sở nha nói sau!

Dưới sự dẫn dắt của Lý Trân, hơn mười binh sĩ nội vệ nhanh chóng rời khỏi Lập Đức phường, quay về công sở nội vụ.

Quan phòng của Lý Trân trong công sở nội vụ ở Khuyển Thiện phường vẫn sáng. Triệu Thu Nương trải lên bàn tờ giấy trắng. Nàng dùng bút vẽ qua kiến trúc của ngôi chùa, nói với Lý Trân:

- Đây là gác chuông. Trong này có ba tên võ tăng. Đằng sau Tàng Kinh Lâu cũng có mấy người.

Lúc này nàng dùng bút vẽ một tòa viện:

- Nơi này một viện độc lập ở trong cùng phía đông chùa. Người của ta phát hiện, xung quanh viện này có hơn mười võ tăng bảo vệ. Ta nghi ngờ viện này có vấn đề.

Lý Trân chăm chú nhìn vào tiểu viện. Hắn cảm thấy dường như vị trí của tiểu viện này là nơi đặt bảo tàng của Vi Đoàn Nhi. Bên trong căn phòng của tòa viện kia có một địa cung. Hắn lập tức nói:

- Người phát hiện tòa viện này đâu? Bảo y tới gặp ta!

Triệu Thu Nương mau chóng ra ngoài. Một lát sau nàng dẫn theo một tên lính nội vệ trẻ tuổi. Tên lính quì một gối thi lễ:

- Trương Nhiên tham kiến thống lĩnh!

- Mời đứng dậy!

Lý Trân ra lệnh cho gã đứng dậy, chỉ vào sơ đồ phác thảo trên bàn nói:

- Trong cùng phía đông có tòa tiểu viện. Người bảo xung quanh có hơn mười võ tăng trông coi, phải không?

- Đúng thế. Có khoảng mười bốn mười lăm người, phòng ngự nghiêm mật, khiến ty chức không thể tiến vào trong sân.

- Cửa của tòa viện kia có một đôi sư tử đá, trong sân có một cây hạnh sum suê hay không?

Tên lính suy nghĩ một chút rồi nói:

- Quả thật có một đôi sư tử đá. Trong viện cũng có cây đại thụ sum suê. Nhưng bởi vì là ban đêm, ty chức không biết có phải là cây hạnh hay không. Không nhìn rõ lắm.

Tuy tên lính không chắc chắn, nhưng Lý Trân đã có thể đoán được mười phần. Chính là tiểu viện cất giữ bảo tàng của Vi Đoàn Nhi. Nhưng địa cung bảo tàng của Vi Đoàn Nhi cũng không lớn, bên trong có thể cất giữ vật gì? Chẳng lẽ là bảo vật của Tung Nam Quan chuyển đến?

Võ tăng của đối phương chỉ có hơn hai mươi người, nhưng lại để hơn một nửa nhân thủ ở trong tòa tiểu viện này. Chỉ có thể chứng tỏ rằng tòa viện này cất giấu bí mật lớn nhất của lão ni Hà Nội. Điều này khiến cho Lý Trân nảy sinh hứng thú mãnh liệt.

Lý Trân trầm tư thật lâu. Hắn cảm thấy nhất thiết phải đoạt được tấm bản đồ hoàn chỉnh của chùa Lâm Chỉ.

159. Chương 159: Lâm Chỉ Địa

Chùa Báo Quốc ở phía Nam ngoại thành, là một ngôi chùa lớn với hàng trăm tăng nhân, có hơn trăm năm lịch sử. Sáng sớm ngày hôm sau, Lý Trân dẫn theo mười mấy người chùa Báo Quốc. Hắn tới đây để thăm hỏi Trí Quang đại sư, vốn là trụ trì chùa Lâm Chỉ.

Từ sau khi lão ni Hà Nội chiếm đoạt chùa Lâm Chỉ. Hơn mấy trăm tăng nhân trong chùa đều bị bắt ép đến chùa Báo Quốc. Bọn họ quyền tiền hoá duyên ở khắp nơi, chuẩn bị xây lại chùa ở ngoài thành.

Một tăng nhân dẫn bọn họ vào hậu viện. Lý Trân gặp được Trí Quang đại sư ở cửa lớn một tòa tăng viện, Lúc trước hắn bị mũi tên tẩm độc của Lam Chấn Ngọc gây thương tích, đã ở chỗ Trí Quang đại sư dưỡng thương vài ngày, được chăm sóc chu đáo. Hắn vẫn luôn mang lòng cảm kích.

- A Di Đà Phật, Lý công tử vẫn khỏe chứ?

Trí Quang đại sư khẽ cười nói.

- Hôm nay đến đây là có chút chuyện làm phiền đại sư.

- Không sao. Mời Lý công tử vào trong phòng!

Lý Trân bảo thủ hạ chờ ở ngoài viện. Hắn theo Trí Quang đại sư đi vào thiền phòng. Hai người chủ khách lần lượt ngồi xuống. Một tiểu tăng dâng trà cho bọn họ. Lý Trân uống một ngụm trà, bình tĩnh nói:

- Nghe nói đại sư định xây dựng lại chùa. Chẳng lẽ không nghĩ tới việc trở về chùa Lâm Chỉ sao?

Trí Quang đại sư bắt đầu cười khổ một tiếng:

- Nói dễ hơn làm!

- Thật ra ta có ý muốn đuổi yêu ni đi, trả lại chùa Lâm Chỉ cho đại sư.

Lý Trân thử thăm dò cười nói.

Trí Quang đại sư thản nhiên cười:

- Đa tạ ý tốt của Lý công tử.

Rõ ràng Trí Quang đại sư chỉ nói có lệ với Lý Trân. Y vốn không tin Lý Trân có năng lực như thế. Có Tiết Hoài Nghĩa làm kẻ giật dây, cho dù là đương kim tướng quốc cũng không có cách nào. Y đã từ bỏ hi vọng với việc trở về chùa Lâm Chỉ rồi. Đương nhiên, Lý Trân cũng không có đưa ra thứ gì khiến y tin tưởng được.

Lúc này, Lý Trân lấy ra kim bài thống lĩnh nội vệ của mình, đặt lên bàn:

- Dựa vào cái này có thể làm được không?

Trí Quang đại sư lập tức nhìn chăm chú. Tấm thẻ bài song ưng của nội vệ không ai trong thành Lạc Dương là không biết. Binh sĩ bình thường đeo đồng bài, giáo úy thì đeo ngân bài, thống lĩnh và hai phó thống lĩnh đeo kim bài. Lý Trân lấy ra kim bài song ưng. Sao lại không khiến Trí Quang đại sư khiếp sợ cho được.

Y vội vàng đứng dậy vỗ tay thi lễ:

- Bần tăng thất lễ với Lý Thống lĩnh rồi!

Lý Trân cười đáp lễ nói:

- Ta cũng không có ý gì khác. Chỉ là muốn để đại sư biết, ta không ăn nói lung tung.

Trong mắt Trí Quang đại sư bắt đầu có ánh sáng, không còn mặt mày sầm muện như vừa nãy. Tất nhiên y cũng có khát vọng được trở về chùa Lâm Chỉ. Chỉ là sau lưng lão ni Hà Nội là Tiết Hoài Nghĩa, khiến y cảm thấy tuyệt vọng vô cùng.

Nhưng Lý Trân lấy ra kim bài nội vệ, lại khiến y nhìn thấy một tia hy vọng. Nội vệ đa phần là làm theo ý chỉ của Thánh Thượng. Chẳng lẽ Thánh Thượng cũng bắt đầu chán ghét yêu ni Hà Nội sao?

Trí Quang đại sư vội vàng mời Lý Trân ngồi xuống, tiến đến gần chút rồi cười nói:

- Không biết ta có thể giúp được gì cho Lý thống lĩnh?

Y rất muốn được trở về chùa Lâm Chỉ, không còn che giấu sự chờ mong trong lòng mình nữa.

Lý Trân cười nói:

- Hôm nay ta tới thăm đại sư, chính là hy vọng có thể lấy được bản đồ hoàn chỉnh của chùa Lâm Chỉ. Ta tin tưởng đại sư có tấm bản đồ này.

Trí Quang đại sư trầm tư một lát, gật đầu nói:

- Quả thật ta có một tấm bản đồ hoàn chỉnh. Xin Lý Thống lĩnh chờ một chút, ta đi lấy ngay đây.

Y đứng dậy đi vào trong phòng. Lát sau lấy ra một quyển trục dài, cẩn thận trải ra trường kỷ:

- Đây là tấm bản đồ của chùa Lâm Chỉ mười năm trước. Mời Lý Thống lĩnh xem thử.

Lý Trân đứng trước tấm bản đồ, ánh mắt sáng ngời nhìn chăm chú vào tấm bản đồ thiết kế tỉ mỉ này. Còn có bố cục của địa cung. Đây đúng là tấm bản đồ hần hy vọng lấy được. Hần ngồi xổm xuống, chỉ vào tòa viện ở trong cùng phía đông nói: - Có lẽ đây chính là Quan Âm Đường của Vi Đoàn Nhi!

- Lý Thống lĩnh nói phải. Đúng là nơi này!

Lý Trân hơi nhíu mày:

- Phía dưới Quan Âm Đường có một tòa địa cung. Sao lại không xuất hiện trên tấm bản đồ này?

Trí Quang đại sư ấy nãy nói:

- Theo lý mà nói, tất cả địa cung đều có trên bản đồ. Nhưng ta cũng không biết vì sao tòa địa cung Quan Âm Đường lại không xuất hiện trên bản đồ.

Lý Trân lại nhìn bản đồ một lát, nghi ngờ hỏi:

- Địa cung mang lại cảm giác hỗn loạn lộn xộn cho người khác. Vì sao lại thế?

Trí Quang đại sư cười khỏ một tiếng nói:

- Chùa Lâm Chỉ được xây vào thời Tây Tấn. Sau loạn Vĩnh Gia, ngôi chùa may mắn còn tồn tại. Để bảo vệ bản thân, các tăng nhân liền bắt đầu đào địa cung dưới đất, liên tục gần bốn mươi năm, khiến địa cung bên dưới phức tạp vô cùng. Ta ở trong chùa ba mươi năm, cũng chưa bao giờ tìm hiểu rõ. Địa cung ở Quan Âm Đường chỉ là một góc trong đó mà thôi.

Lý Trân trầm ngâm một chút lại hỏi:

- Chúng ta phát hiện, lão ni Hà Nội bố trí hai mươi mấy võ tăng của chùa Bạch Mã bảo vệ ở ngoài Quan Âm Đường của Vi Đoàn Nhi, đại sư cho rằng là vì sao?

Trí Quang đại sư biến sắc, Lý Trân hỏi quá trực tiếp. Y làm sao dám xen vào cuộc nội đấu kinh tâm động phách như thế. Y cuống quýt đứng dậy, rũ mắt chấp tay nói:

- Ta có thể cho Lý Thống lĩnh mượn tấm bản đồ này. Nếu không có chuyện gì khác, ta phải đi niệm kinh rồi.

Trí Quang đại sư đang đuổi người. Lý Trân cũng không hỏi nhiều nữa, chậm rãi lấy tấm bản đồ, chấp tay cười nói:

- Đa tạ đại sư đã tương trợ. Tại hạ cáo từ.

Lý Trân bước nhanh ra sân, lại đưa tay ra phía y:

- Đại sư xin dừng bước!

Trí Quang đại sư giật giật môi, cuối cùng vẫn không tìm nổi thấp giọng ám chỉ:

- Trong địa cung chỗ chỗ đan xen, bốn phía thông suốt. Có rất nhiều cửa quan trọng đều nằm ở những nơi không bắt mắt. Lý Thống lĩnh phải xem xét cẩn thận.

Lý Trân hiểu được ý của cửa y, không khỏi mừng rỡ:

- Đa tạ đại sư, cáo từ!

Hắn bước nhanh ra khỏi thiền viện. Hơn mười thủ hạ theo hắn rời khỏi chùa Báo Quốc.

Chùa Báo Quốc nằm ở phía Tây Nam của Lạc Dương, cách thành trì khoảng mười mấy dặm. Nơi này khá vắng vẻ, rừng cây rậm rạp, một đường quanh co khúc khuỷu dẫn thẳng đến Hậu Tả Môn.

Lý Trân dẫn đầu mười mấy thủ hạ phi ngựa trên đường. Lúc này, hắn bỗng nhiên dừng chiến mã lại. Ánh mắt sắc bén đầy cảnh giác nhìn về rừng cây ở bên trái đằng trước. Đường như hắn nhìn thấy gì.

Lúc này, Lý Trân hô to một tiếng:

- Cẩn thận có tên!

Hắn nhanh chóng nằm rạp người trên chiến mã. Chỉ thấy hai mươi mấy mũi tên xé gió lao tới. Mấy mũi tên sượt qua đỉnh đầu hắn. Phía sau, ba gã binh sĩ nội vệ không trốn kịp, bị trúng tên, kêu thảm một tiếng, ngã khỏi chiến mã.

Lý Trân giật dử, nhanh chóng lấy cung tên ra. Ba mũi tên liên tiếp bắn ra như sao chổi. Ba tiếng kêu thảm thiết truyền ra từ trong rừng. Chỉ thấy ba bóng đen rơi xuống từ trên cây.

Lúc này, gần hai trăm hắc y nhân xông ra từ trong rừng, tay cầm đao kiếm đánh về phía binh sĩ nội vệ. Hắc y nhân đã chặn hết đường của bọn họ. Phía bên trái là rừng cây um tùm, mà phía bên phải là con dốc hơn mười trượng.

Nếu không kịp thời thoát khỏi vòng vây, chắc chắn bọn họ sẽ chết trên con đường nhỏ hẹp này.

Lý Trân thấy tình thế nguy cấp, hét lớn một tiếng: - Theo ta xông ra ngoài!

Hắn đeo trường cung trên lưng, rút hoành đao nội vệ ra, hai chân ra sức thúc ngựa, xông về phía trước. Mười mấy tên thủ hạ ở phía sau đã cứu được một người chưa chết, xông lên theo Lý Trân.

Mấy mũi tên phóng tới bị Lý Trân vung đao đánh bay, Trong nháy mắt hắn lao vào đám hắc y nhân ngăn cản mình.

Đường nhỏ hẹp, không chứa được nhiều người. Chỉ có hai mươi mấy hắc y nhân chặn phía trước. Nhưng càng ngày càng có nhiều hắc y nhân từ trong rừng xông ra. Bọn chúng chạy theo Lý Trân. Một khi hắc y nhân tạo thành nhiều tầng ngăn cách, binh sĩ nội vệ liền gặp nguy hiểm.

Lý Trân hét lớn một tiếng rồi vung đao chém. Hoành đao nội vệ vô cùng sắc bén. Trong nháy mắt, hai cái đầu bị hắn đánh bay, máu tươi phun tung toé. Chiến mã to lớn cũng đá ngã mấy tên. Hắn liền xông ra bốn năm trượng. Phía sau vài thủ hạ cũng lao vào đám hắc y nhân, vung đao chém lung tung.

Hắc y nhân dùng khăn che kín đầu, nhưng do hoành đao bổ chém, chiến mã va chạm, không ít bọn chúng làm rơi khăn trùm đầu, lộ ra từng cái đầu trọc. Binh sĩ nội vệ đều hận đến mức hét to lên:

- Là đám vô tăng chết tiệt!

Lý Trân lại không lên tiếng. Đương nhiên hắn biết những kẻ này đều là vô tăng do Tiết Hoài Nghĩa phái đến. Ở trong thành Lạc Dương bọn chúng không dám phụng kích với quy mô lớn như vậy. Nhưng bọn chúng lại nắm được cơ hội mình ra khỏi thành đến chùa Báo Quốc.

Cho dù từ lúc phát hiện địch đến khi xông lên, Lý Trân chỉ mất khoảng thời gian ngắn ngủi, nhưng tình thế đã trở nên nguy cấp. Gần trăm vô tăng chùa Bạch Mã ùn ùn kéo đến.

Lý Trân liên tiếp giết chết năm sáu người, mở ra một đường máu. Hắn phi ngựa chạy gấp, nháy mắt liền chạy được hơn hai mươi bước, bỏ lại đám vô tăng ở phía sau.

Hắn quay đầu lại. Phía sau lại chỉ có sáu người đi theo. Một gã binh sĩ nội vệ bị cung tên bắn trúng rơi khỏi ngựa, gây khó khăn cho các binh sĩ phía sau khi phá phòng vây, khiến vô tăng có thể tập hợp lại lần nữa. Lúc này, Lâm Cẩm Hồ hét lớn một tiếng, vung cây thiết bổng xông lên, mười mấy tên vô tăng vây xung quanh y. Lâm Cẩm Hồ chém giết đỏ cả mắt, cây thiết bổng tung bay loạn xạ.

Lý Trân không chút do dự gỡ cung tên xuống, xoay người bắn tên. Từng mũi tên Lang Nha mạnh mẽ như một chuỗi ngọc bắn về phía vô tăng.

Mũi tên thứ nhất bắn thủng đầu một thủ lĩnh vô tăng. Y đang cầm kiếm đâm về phía chiến mã của Lâm Cẩm Hồ. Mũi tên dài bắn trúng huyết Thái Dương của y, đầu mũi tên lộ ra từ một bên lỗ tai.

Mũi tên thứ hai bắn thủng cổ một gã vô tăng đánh lén. Y giữ chặt cổ rồi ngã xuống, đến tiếng kêu thảm cũng không kêu nổi.

Mũi tên thứ ba...

Lý Trân rút tên từ trong ống ra, giương cung lắp tên, thả dây cung bắn nhanh như nước chảy mây trôi. Chỉ trong chớp lát, mười lăm mũi tên bắn ra như sao băng đuổi trắng, tên tên giết địch, thi thể chất đầy đường.

Đám vô tăng sợ hãi thần tiên của Lý Trân, đều lui về phía sau. Phía sau bảy tám binh sĩ nội vệ liền nhân cơ hội thoát khỏi vòng vây.

Lý Trân quay đầu ngựa lại phi ngựa chạy gấp, dần dần dẫn mười mấy binh sĩ nội vệ chạy thoát.

Mọi người trở lại công sở nha của Khuyển Thiện phường. Hôm nay là ngày mừng hai tháng giêng, chủ bộ Dương Tín đang trực trong công sở nha. Y vốn chỉ đến công sở nha xem xét chút. Không ngờ lại gặp được

binh sĩ nội vệ bị phục kích, rất nhiều binh sĩ nội vệ bị thương. Cả người toàn là máu, thậm chí ngay cả Lý Trân cũng đầy vết máu.

- Chuyện gì thế này?

Dương Tín chạy đến, sợ tới mức giọng nói cũng thay đổi.

- Làm phiền chủ bộ giúp chúng ta mời y sĩ đến đây.

Lý Trân lại dặn y:

- Không được để lộ việc này ra ngoài.

Dương Tín liên tục gặt đầu, xoay người chạy vội ra ngoài. Tất cả mọi người đều mệt mỏi ngồi trong đại đường, xé bỏ y phục, dùng rượu tẩy trùng miệng vết thương, rồi bôi thuốc trị thương.

Không lâu sau, một y sĩ ở gần đó mang theo hai gã được đồng vội vàng chạy đến, mau chóng chạy chữa ấy binh sĩ bị thương nặng.

Trên đùi Lý Trân trúng một kiếm, tạo thành vết thương dài ba tấc. Cũng may miệng vết thương không sâu, máu đã đông. Hắn cũng dùng rượu tẩy trùng vết thương một chút. Con đau mãnh liệt khiến các cơ trên mặt đều co quắp, lại dùng thuốc Địch Yến cho hắn thoa vết thương. Lập tức một cảm giác mát mẻ truyền đến.

So với sự đau đớn mà vết thương mang đến cho hắn, lần này tổn thất mà trận phục kích đem lại khiến lửa giận trong lòng hắn bốc lên ngùn ngụt. Tổn thất bốn binh sĩ nội vệ, đồng thời chuyện làm hắn hoang mang chính là, làm sao Tiết Hoài Nghĩa biết hắn rời thành đến chùa Báo Quốc, mới có thể bố trí phục kích chuẩn xác như vậy.

Đương nhiên, hắn không thể bất cẩn để có kẻ mật báo tin nội bộ. Dù sao đến chùa Báo Quốc tìm Trí Quang đại sư là ý tưởng nhất thời của bản thân tối qua. Ngay cả Triệu Thu Nương hắn cũng không nói. Sáng nay lúc xuất phát, hơn mười binh sĩ nội vệ đi theo cũng không biết phải đi đâu?

Cho dù tăng nhân của chùa Báo Quốc dùng chim bồ câu truyền tin cho Tiết Hoài Nghĩa, bọn chúng cũng không kịp chạy tới.

Nghĩ tới nghĩ lui, Lý Trân cảm thấy chỉ có một khả năng, cửa thành có mật thám của Tiết Hoài Nghĩa, hoặc là trong đội quân thủ thành có người của y. Bọn chúng phát hiện mình ra khỏi thành, liền lập tức báo cho Tiết Hoài Nghĩa. Hơn nữa võ tăng của Tiết Hoài Nghĩa mai phục tại cửa thành phụ cận. Chỉ có như vậy, Tiết Hoài Nghĩa mới kịp bố trí phục kích.

Lúc này, ngoài cửa truyền đến một loạt tiếng vang. Mấy binh sĩ nội vệ đều lần lượt đứng lên. Lý Trân quay đầu lại, chỉ thấy hơn mười cung nữ vây quanh Thượng Quan Uyển Nhi bước nhanh đến

160. Chương 160: Phù Dung Dâng Vật Báu

Lý Trân vội vàng tiếp đón, khom người thi lễ:

- Tham kiến Thượng Quan xá nhân!

Sắc mặt của Thượng Quan Uyển Nhi vô nghiêm túc. Nàng nhìn binh sĩ bị thương, hỏi:

- Thương vong như thế nào?

- Chín người bị thương, bốn người không may bỏ mạng.

- Y phái bao nhiêu người đến phục kích các người?

Thượng Quan Uyển Nhi tức giận cắn răng hỏi.

- Khoảng chừng hai trăm người!

- Đáng chết!

Thượng Quan Uyển Nhi cúi đầu mắng một tiếng. Tiết Hoài Nghĩa phát rồ cũng không nằm ngoài dự đoán của nàng. Nhưng nàng cũng không kịp nhắc nhở Lý Trân. Nàng cũng có trách nhiệm trong chuyện này.

Trong lòng Thượng Quan Uyển Nhi áy náy, nói với Lý Trân:

- Đến quan phòng của người. Ta có lời muốn nói.

Lý Trân dẫn Thượng Quan Uyển Nhi vào trong quan phòng. Thượng Quan Uyển Nhi ngồi xổm xuống, cẩn thận xem xét vết thương trên đùi hắn, thân thiết hỏi han:

- Thương thế của người nghiêm trọng không?

Lý Trân cảm động, vội vàng nói:

- Đa tạ xá nhân quan tâm. Chỉ là vết thương ngoài da. Nghỉ ngơi vài ngày là khỏi.

Thượng Quan Uyển Nhi đứng lên, gật đầu nói:

- Mấy ngày này người không cần hành động gì. Chú ý bảo vệ an toàn cho bản thân và thuộc hạ. Mục tiêu của hần hần là người, người phải coi chừng.

- Ta sẽ cẩn thận. Nhưng chuyện này phải xử lý thế nào? Chẳng lẽ cứ bỏ qua như vậy sao?

Trong mắt của Lý Trân toát lên lửa giận.

- Người bình tĩnh trước đã!

Thượng Quan Uyển Nhi cũng không giấu được lửa giận trong lòng, dứt khoát ngắt lời Lý Trân:

- Ta biết người rất phẫn nộ. Nhưng chuyện này vô cùng quang trọng. Người nghe ta nói hết đã.

- Được!

Lý Trân kiềm chế lửa giận trong lòng, nói:

- Cô nói tiếp đi.

Thượng Quan Uyển Nhi cũng bình tĩnh lại, chậm rãi nói:

- Đây là lần đầu tiên Tiết Hoài Nghĩa sai vô tăng phục kích quan viên triều đình trong vòng 10 năm qua. Hơn nữa còn là nhằm vào nội vệ. Tính chất nghiêm trọng vô cùng. Ta nghi ngờ Tiết Hoài Nghĩa đã không còn lòng thần phục.

Lý Trân không ngắt lời Thượng Quan Uyển Nhi. Hắn còn đang suy đoán về hành động tiếp theo Tiết Hoài Nghĩa. Hôm nay sau khi Tiết Hoài Nghĩa phục kích, y sẽ tạm thời âm binh bất động, hay là sẽ tiếp tục tìm cơ hội?

- Người có nghe ta nói không?

Thượng Quan Uyển Nhi chăm chú nhìn hắn.

- Ta đang nghe, mời tiếp tục!

Thượng Quan Uyển Nhi cảm thấy hắn không chú ý, liền trừng mắt nhìn hắn, rồi tiếp tục nói:

- Tiết Hoài Nghĩa nuôi hơn vạn võ tăng ở trong chùa Bạch Mã. Hơn nữa y sắp xếp không ít tâm phúc trong quân đóng ở Lạc Dương. Nếu cảm thấy sắp có tai ương, y sẽ bí quá hoá liều. Cho dù thất bại, cũng sẽ mang tai họa lớn cho Lạc Dương, đồng thời cũng là không nể mặt Thánh Thượng, rất có thể sẽ kéo theo người vào. Ta không hy vọng nhìn thấy kết quả như vậy.

- Sẽ kéo theo tôi vào?

Lý Trân hoài nghi nhìn nàng.

Thượng Quan Uyển Nhi gật đầu:

- Nếu không nể mặt Thánh Thượng, tất cả mọi người đều xui xẻo. Không riêng gì người, bao gồm ta, còn có Cao Diên Phúc, Võ Du Tự vv..., không ai thoát được. Chỉ có lợi cho Thái Bình công chúa, người hiểu không?

Lý Trân không nói gì, trầm mặc một lát, hần lại hỏi:

- Xá nhân cảm thấy. . . Thái Bình công chúa sẽ lợi dụng chuyện này sao?

Thượng Quan Uyển Nhi thở dài, ánh mắt lộ ra vẻ lo lắng:

- Đây đúng là điều khiến ta lo lắng. Thái Bình công chúa cũng nhìn ra sự thay đổi thái độ của Thánh Thượng với Tiết Hoài Nghĩa. Nàng ta vẫn luôn muốn chiếm lấy ưu thế trong chuyện này, để lật đổ Tiết Hoài Nghĩa. Cuối cùng nàng ta sẽ hái mất những trái ngọt chính trị mà ta tốn công vun trồng bao năm nay. Cho dù thế nào, người cũng không thể để Thái Bình công chúa nắm được nhược điểm đối phó Tiết Hoài Nghĩa.

- Nếu Thánh Thượng đã thay đổi thái độ với Tiết Hoài Nghĩa, vì sao người không trực tiếp hạ chỉ truy bắt Tiết Hoài Nghĩa? Đường như vẫn còn do dự, không dứt khoát.

- Dù sao Thánh Thượng cũng là nữ nhân! Người không hiểu rõ tâm tư của người. Người ân sủng Tiết Hoài Nghĩa mười năm. Nếu như bảo không có chút cảm tình nào, đó là gạt người. Cho dù Tiết Hoài Nghĩa lần lượt khiến người thất vọng, khiến Thánh Thượng không còn tín nhiệm y. Nhưng bảo Thánh Thượng hạ lệnh giết Tiết Hoài Nghĩa, người thật sự không quyết tâm nổi. Trừ phi Tiết Hoài Nghĩa phạm phải sai lầm không thể tha thứ.

- Ví dụ như sai lầm gì, ám sát nội vệ có tính là sai lầm không thể tha thứ không?

Thượng Quan Uyển Nhi lắc đầu:

- Y có thể tỏ vẻ đó là hiềm khích cá nhân giữa hai người. Ta nói sai lầm không thể tha thứ là chỉ y có mưu đồ tạo phản, hơn nữa chứng cứ vô cùng xác thực. Cho nên ta luôn chờ y mắc phải sai lầm này.

Thượng Quan Uyển Nhi khoanh tay đi đến trước cửa sổ, thở dài một tiếng nói:

- Tháng chín năm ngoái ta từng ám chỉ với Thánh Thượng, nói chùa Bạch Mã nuôi hơn vạn võ tăng. Có thể Tiết Hoài Nghĩa rắp tâm bất lương, nhưng Thánh Thượng lại trách cứ ta, nói ta châm ngòi quan hệ giữa người và Tiết Hoài Nghĩa. Cho nên căn bản ta cũng không dám nhắc đến việc này. Ta đang đợi, ta biết rằng sớm hay muộn Tiết Hoài Nghĩa cũng sẽ để lộ sơ hở.

- Y đã lòi đuôi ra rồi.

Lý Trân thần nhiên nói.

Thượng Quan Uyển Nhi quay đầu lại chăm chú nhìn hần:

- Người nói cái gì?

- Ta đang điều tra chùa Lâm Chỉ hai ngày nay. Hôm nay ra khỏi thành đến chùa Báo Ân, chính là tìm trụ trì trước của chùa Lâm Chỉ để lấy tấm bản đồ. Tiết Hoài Nghĩa phái hơn hai trăm võ tăng tăng cường phòng ngự của chùa Lâm Chỉ, ta cảm thấy trong chùa Lâm Chỉ nhất định có giấu thứ gì không thể để người khác biết.

Trong mắt Thượng Quan Uyển Nhi toát lên sự hứng thú mãnh liệt, chăm chú nhìn Lý Trân:

- Người có kế hoạch sao?

- Đúng vậy. Ta đã lập kế hoạch chặt chẽ, nhưng còn phải chờ thời cơ. Nghe nói ngày mồng năm tháng giêng chùa Lâm Chỉ tổ chức pháp hội long trọng. Có lẽ ngày hôm đó ta sẽ có thu hoạch.

Lý Trân cười lạnh. Đường như tất cả đều nằm trong lòng bàn tay của hần.

Trong thư phòng rộng lớn, Thái Bình công chúa hơi quay đầu, đôi mắt phượng híp lại thành một đường:

- Tin tức của người chính xác chứ?

Vạn Quốc Tuấn cung kính bảm báo:

- Hồi bảm Công chúa điện hạ, tin tức rất chính xác. Một thủ hạ của thần tận mắt nhìn thấy mấy trăm võ tăng bao vây Lý Trân và hơn mười bộ hạ của hắn. Bọn chúng giết chết vài tên binh sĩ nội vệ, cũng mất đi mấy chục người. Nhưng Lý Trân vẫn phá được vòng vây trốn thoát.

- Đúng là một đám vô dụng ngu xuẩn. Mấy trăm người bao vây còn để hắn chạy mất.

Thái Bình công chúa mắng một tiếng. Nàng lại nhìn ra cửa sổ trầm tư một lát, rồi nói với Vạn Quốc Tuấn:

- Người đừng hành động thiếu suy nghĩ, tiếp tục theo dõi Lý Trân, chú ý nhất cử nhất động của hắn. Hắn bị thiệt hại lớn như thế, chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ. Ta muốn biết kế hoạch của hắn là gì?

- Ty chúc tuân lệnh!

- Cứ như thế đã, đi đi!

Vạn Quốc Tuấn thi lễ, chậm rãi lui xuống. Vừa đi đến cửa, Thái Bình công chúa lại gọi y lại:

- Còn có một chuyện, mấy tên quan văn nội vệ cũng có ích. Phải lôi kéo được bọn họ. Nhất là trưởng sử Thôi Thiệu Đình. Sau này y rất có ích cho việc hoàn toàn khống chế nội vệ của người. Đừng để hắn bị Lý Trân lôi kéo, hiểu chưa?

- Nhưng. . . Ty chúc nên bắt đầu từ đâu?

Trong mắt Thái Bình công chúa lộ ra một tia thất vọng, nàng lạnh lùng nói:

- Ai cũng có nhược điểm. Thôi Thiệu Đình cũng không ngoại lệ. Chuyện này còn cần ta dạy người sao?

- Ty chúc không dám!

Thái Bình công chúa lấy ra một chồng công văn từ trong rương ném cho hắn:

- Đồng tư liệu này sẽ có ích với người!

- Ty chúc biết nên làm thế nào rồi.

Vạn Quốc Tuấn sợ tới mức lau mồ hôi trên trán, nhặt tư liệu trên bàn, rồi chậm rãi lui xuống. Thái Bình công chúa từ từ nhìn ra ngoài cửa sổ, suy nghĩ kỹ càng về điều gì đó.

Đúng như những gì Thượng Quan Uyển Nhi lo lắng, quả thật Thái Bình công chúa đã nắm được cơ hội từ chuyện này. Hai ngày nay nàng ta luôn suy nghĩ xem làm thế nào để giành được quyền chủ động lật đổ Tiết Hoài Nghĩa vào tay mình. Chuyện Lý Trân bị tập kích đã cho nàng cơ hội. Phải chăng nàng có thể lợi dụng võ tăng của Tiết Hoài Nghĩa để gây khó dễ?

Thái Bình công chúa trầm tư thật lâu, rồi quay trở lại chỗ viết một phong thư, Nàng ta lập tức gọi một lão gia đình tới, đưa thư cho y nói:

- Người mau đến phủ Chu Ngự sử một chuyện, giao thư này cho y!

- Lão nô tuân mệnh!

Lão gia đình nhận thư rồi mau chóng đi. Thái Bình công chúa đứng lên đang định rời đi. Lúc này, quản gia lại vội vàng chạy tới nói: - Khởi bẩm công chúa, Phù Dung cô nương đã đến!

Thái Bình công chúa nhớ tới lời hứa của Võ Phù Dung, dâng ình vài tên cao thủ mã cầu, nàng lập tức vui vẻ nói:

- Mau mời nàng vào!

Một lát sau, Võ Phù Dung đi tới thư phòng. Nàng tiến lên thi lễ nói:

- Đa tạ công chúa trượng nghĩa cứu giúp, cha ta mới lại được tự do!

Đêm giao thừa Võ Thừa Tự mới về đến nhà. Ông ta cực kỳ cảm kích Thái Bình công chúa đã nói hộ ình, liền bảo nữ nhi thay mình đến cảm ơn Thái Bình công chúa. Thái Bình công chúa gật đầu:

- Phù Dung không cần khách khí. Không biết thân thể lệnh tôn thế nào?
- Gia phụ thật sự không khỏe, cần tĩnh dưỡng. Nếu không hôm nay người sẽ đích thân đến cảm tạ công chúa.
- Bảo ông ta tĩnh dưỡng cho tốt. Hai ngày nữa ta sẽ đến thăm.
- Đa tạ công chúa quan tâm. Ngoài ra, ta mang đến ba gã cao thủ mã cầu. . .

Không đợi Võ Phù Dung nói hết, Thái Bình công chúa liền khoát tay, vẻ mặt dối trá cười nói:

- Ta chỉ nói chơi thôi, sao người lại tưởng thật?
- Không! Không! Đây là chuyện ta đã đồng ý. Hơn nữa chính bọn họ cũng nguyện ý đi theo công chúa. Mời công chúa đi theo ta.

Thái Bình công chúa đạt được dạ minh châu của Võ gia, vô cùng hài lòng với vụ mua bán này. Hơn nữa nàng còn muốn nhân cơ hội này kết liên minh với Võ Thừa Tự, kéo Võ gia về phía mình. Bởi vì ý nghĩ này, nàng ta cũng không quá coi trọng đám cao thủ mã cầu.

Chẳng qua nếu như Võ Phù Dung cam tâm tình nguyện dâng đám cao thủ mã cầu ình, nàng ta cũng không muốn từ chối. Thái Bình công chúa vui vẻ đi theo Võ Phù Dung ra cửa lớn.

Có ba gã mã cầu trẻ tuổi đứng trước tấm bình phong ở phía trong cửa. Xem ra đều chưa đến hai mươi tuổi, ai nấy trông cũng tuấn tú lịch sự, thắt lưng thẳng tắp, cùng đợi Thái Bình công chúa tiến đến kiểm tra. Thái Bình công chúa đi qua trước mặt từng người. Dáng vẻ và dung mạo đều khiến nàng hài lòng vô cùng.

Lúc này, ánh mắt của nàng dừng ở tên mã cầu thứ ba. Chỉ thấy y thân mình mảnh khảnh, hai chân thẳng tắp, đi ủng da cao cao. Bộ dáng yếu lệ dị thường, cái mũi thon dài, hàng lông mày còn thanh mảnh hơn nữ nhân, đôi mắt tựa như hồ nước sâu thăm thẳm, làn da mịn màng trắng nõn, còn đẹp hơn nữ nhân vài phần.

Ánh mắt Thái Bình công chúa sáng lên, nhìn chằm chằm gã mã cầu này. Nhất thời đem hai gã mã cầu kia và Võ Phù Dung ném ra sau đầu. Trong lòng Võ Phù Dung hiểu rõ, âm thầm khinh bỉ Thái Bình công chúa háo nam sắc. Nàng ta tiến lên phía trước cười nói: - Y tên là Trương Xương Tông. Đánh mã cầu khá tốt, thoải sáo cũng cực hay. Nếu công chúa thích. . .

Thái Bình công chúa cười đến híp mắt lại. Bây giờ trong lòng nàng chỉ có bộ dáng như hoa sen của nam tử mỹ mạo này. Nàng ta nhẹ giọng hỏi:

- Người là Trương Xương Tông?

Trương Xương Tông ưu nhã thi lễ:

- Nếu công chúa đồng ý, có thể gọi ta là Lục Lang.
- Được! Ta gọi người là Lục Lang. Lục Lang là người nơi nào?

Trong lòng Thái Bình công chúa đã nhận nhạo khó nhin. Nàng ta chỉ hận không thể lập tức đem y lên giường, cùng y phong lưu một phen. Nhưng Võ Phù Dung ở ngay bên cạnh, nàng ta không dám thể hiện rõ ràng.

Ánh mắt của nàng lưu luyến rời khỏi mặt Trương Xương Tông. Nàng ta quay đầu cười với Võ Phù Dung:

- Cảm tạ Phù Dung đã đưa tới ba gã mã cầu ưu tú này. Hai ngày nữa ta sẽ đích thân đến quý phủ cảm ơn phụ thân người.
- Đâu có! Phải là chúng ta cảm tạ công chúa điện hạ đã chiếu cố mới đúng.

Hai nữ nhân chạm mắt nhau, cùng cười đầy thâm ý. Thái Bình công chúa muốn lôi kéo Võ Thừa Tự, Võ gia cũng cần Thái Bình công chúa làm chỗ dựa vững chắc. Đôi bên đều ngầm hiểu ý nhau

161. Chương 161: Lăn Đầu Thăm Dò Lăn Chỉ

Trong ngự thư phòng, Thị ngự sử Chu Củ dâng một phần tấu chương cho nữ hoàng Võ Tắc Thiên. Y khẳng khái nói:

- Những ngôi chùa bình thường quy y tăng nhân, đều chọn người có tâm hướng Phật. Nhưng chùa Bạch Mã lại không làm thế. Bọn họ chọn những người cao to lực lưỡng làm tăng nhân, thậm chí kẻ phạm tội cũng được bọn họ thu nạp vào chùa. Hiện tại trong chùa Bạch Mã đã có hơn vạn võ tăng, còn có khá nhiều binh khí khô giáp. Thần không hiểu rốt cuộc Lương quốc công muốn làm gì? Thần nghi ngờ y bụng dạ khó lường, muốn làm phản. Xin bệ hạ cho phép vi thần đi tra xét việc này!

Tấu chương của Chu Củ không chỗ nào có thể nghi ngờ khiến Võ Tắc Thiên khó xử vô cùng. Bà ta biết căn nguyên của chuyện này là gì. Ngày hôm qua Thượng Quan Uyển Nhi đã bẩm báo việc Tiết Hoài Nghĩa phái võ tăng ám sát Lý Chân.

Bà ta có thể chấp nhận lời giải thích của Thượng Quan Uyển Nhi, là vì vụ án Vi Thập Phương khiến Tiết Hoài Nghĩa cảm hận Lý Chân, trả thù cá nhân.

Nhưng Võ Tắc Thiên lại không chấp nhận được việc Chu Củ gây khó dễ. Người đồng ý cho Tiết Hoài Nghĩa nuôi dưỡng hơn vạn võ tăng chính là Võ Tắc Thiên. Hàng năm phê chuẩn bỏ ra ngàn vạn tiền lương nuôi dưỡng những võ tăng này cũng là bà ta. Bây giờ Chu Củ lại chỉ trích Tiết Hoài Nghĩa có mưu đồ mưu phản. Thế coi Võ Tắc Thiên là gì? Nếu quả thật phán cho những võ tăng này tội mưu phản, mặt mũi bà ta phải để đâu?

Thượng Quan Uyển Nhi ở bên cạnh âm thầm cười lạnh. Việc Chu Củ gây khó dễ nằm trong dự liệu của nàng. Đây đương nhiên là do Thái Bình công chúa sai khiến. Chỉ là Thái Bình công chúa thật sự không hiểu mẫu thân của mình. Nếu có thể lợi dụng chuyện võ tăng để lật đổ Tiết Hoài Nghĩa, Thượng Quan Uyển Nhi nàng sẽ không lợi dụng sao?

Thái Bình công chúa quá nóng vội rồi, sốt ruột muốn giành được quyền chủ động để lật đổ Tiết Hoài Nghĩa. Đáng tiếc nàng ta dục tốc tắc bất đạt, căn bản không tìm ra được cốt lõi vấn đề. Bản thân chuẩn bị gần hai năm, sao lại để cho nàng ta cướp đi trong một sớm một chiều được?

Đương nhiên Võ Tắc Thiên biết việc Chu Củ buộc tội Tiết Hoài Nghĩa là do nữ nhi của mình Thái Bình công chúa sai khiến. Nhưng không ngờ Thái Bình công chúa lại dùng chuyện võ tăng để gây khó dễ, khiến Võ Tắc Thiên hơi thất vọng. Nữ nhi vốn không để tâm đến cảm nhận của mình.

Võ Tắc Thiên liền trả lại cuộn tấu chương cho Chu Củ, nói với y:

- Tâm tình của Chu ái khanh trăm có thể hiểu được. Nhưng đó là tên hòa thượng điên, luôn thích khoa trương, không đến nỗi có ý mưu phản. Người không cần chú ý nhiều đến y. Thế này đi! Có người tố cáo ở Ích Châu có kẻ lợi dụng lệnh đại xá để làm việc tư, thả tử tù. Người hãy thay trăm đi tra xét chuyện này.

Chu Củ ngậy ngẩng cả người. Thánh Thượng căn bản không tiếp nhận lời buộc tội của mình. Không chỉ không tiếp nhận mà còn điều mình đi Ích Châu. Rõ ràng chính là ám chỉ mình đừng đề cập đến chuyện của Tiết Hoài Nghĩa. Trong lòng y chán nản vô cùng. Đành phải tiếp nhận cuộn tấu chương, thấp giọng nói:

- Thần lập tức đến Ích Châu tra án!

- Đi đi! Làm việc cho tốt, trăm sẽ xem xét việc thăng chức cho người.

- Tạ ơn bệ hạ!

Chu Củ thi lễ, chậm rãi lui xuống.

Võ Tắc Thiên trầm ngâm một lát, quay đầu lại hỏi Thượng Quan Uyển Nhi:

- Lý Chân đang làm gì?

- Hồi bẩm bệ hạ, hắn đang điều tra chùa Lăn Chỉ!

Võ Tắc Thiên hừ lạnh một tiếng:

- Tên yêu ni kia!

Mấy tháng trước, đúng là Võ Tắc Thiên hạ chỉ đưa lão ni Hà Nội đến Lạc Dương. Hiện tại lại phải xử lý mộ ta. Việc này khiến Võ Tắc Thiên cảm thấy khó xử. Bà ta hy vọng Thượng Quan Uyển Nhi sẽ tìm được cái cơ hợp lý thay mình. Hiển nhiên, Lý Trân đang làm chuyện này.

Võ Tắc Thiên thản nhiên cười nói:

- Bảo hần làm cho tốt. Làm tốt, trẫm sẽ phong thưởng!

Mùng bốn tháng Giêng, Thôi Thiệu Dĩnh đến sở nha Hoàng thành như ngày thường. Mặc dù y cũng có một quan phòng trong Khuyên Thiện phường, nhưng mấy ngày nay bên kia cũng không có việc gì, y liền trở về quan sở Hoàng thành. Thật ra còn có một nguyên nhân quan trọng hơn. Đêm qua đã xảy ra một việc bất ngờ. Y lo bị Lý Trân phát hiện.

Thôi Thiệu Dĩnh mang tâm trạng nặng nề đi vào quan phòng của mình. Y lấy chìa khóa mở một chiếc hòm bằng gỗ lim, lấy ra một quyển trục từ dưới đáy. Y từ từ mở ra. Đây là bí mật lớn nhất của y. Bên trong ghi chép dày đặc số kinh phí của nội vệ mà y lợi dụng quyền Trưởng sử để tham ô hơn một năm nay, khoảng chừng 2500 quan.

Y cho rằng quý không biết người không hay. Nhưng y nằm mơ cũng không ngờ rằng, tối qua Vạn Quốc Tuấn đến nhà y, đưa ra một bản ghi chép y hệt, đặt lên bàn rồi đi. Y sợ tới mức một đêm không ngủ. Y biết rõ Vạn Quốc Tuấn muốn làm gì, nhưng y cũng biết, chỉ cần y đồng ý với Vạn Quốc Tuấn, từ nay về sau y sẽ trở thành chó sai của Vạn Quốc Tuấn.

- Nhưng nếu y không đồng ý thì sao?

Thôi Thiệu Dĩnh đau khổ nhắm mắt lại. Y xuất thân từ tộc họ Thôi ở Thanh Hà, thiên hạ danh môn. Nếu y bị giết vì tội tham ô, thì sẽ có ý nghĩa như thế nào với tộc họ Thôi ở Thanh Hà?

Đúng lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng của người hầu:

- Thôi trưởng sử, Vạn thống lĩnh đến.

Thôi Thiệu Dĩnh sợ hết cả hồn, vội vàng giấu quyển trục đi. Y vừa mới đứng lên, Vạn Quốc Tuấn liền nghênh ngang đi tới, trên mặt mang nụ cười đắc ý. Gã biết Thôi Thiệu Dĩnh không đến Khuyên Thiện phường. Điều đó chứng tỏ sự uy hiếp của gã đã có tác dụng.

- Thế nào, Thôi trưởng sử không chào đón ta sao?

Thôi Thiệu Dĩnh sầm mặt, chỉ về phía trường kỷ:

- Mời ngồi, Vạn thống lĩnh!

Vạn Quốc Tuấn ngồi xuống, người hầu dâng trà. Gã xua tay:

- Ta và vạn thống lĩnh có chuyện quan trọng cần trao đổi. Người đừng tới quấy rầy.

- Vâng!

Người hầu vội lui xuống.

Người có chuyện gì quan trọng?

Tuy Thôi Thiệu Dĩnh chưa đến mức trung thành với Lý Trân. Cánh à y luôn muốn bám vào là Võ Tam Tư. Nhưng Vạn Quốc Tuấn uy hiếp y như vậy, khiến cho y đánh mất cơ hội tận trung với Võ Tam Tư. Y không khỏi cảm hận Vạn Quốc Tuấn.

Vạn Quốc Tuấn hí hóp mắt lại, bình tĩnh nói:

- Người có biết ta đến đây làm gì không?

- Hừ! Ta không biết.

Thôi Thiệu Dĩnh quay đầu.

- Bỏ đi! Con mẹ nó, đừng giả bộ trước mặt ta.

Vạn Quốc Tuấn sa sầm mặt, hung ác nói:

- Dù gì ta cũng là phó thống lĩnh nội vệ. Người gây tổn hại đến lợi ích của huynh đệ dưới trướng ta. Chỉ bằng việc này, ta đã không muốn tha cho người. Nếu không phải công chúa điện hạ coi trọng người, người nghĩ rằng ta sẽ kiên nhẫn tìm người hết lần này đến lần khác sao?

Thôi Thiệu Dĩnh giật mình. Thái Bình công chúa coi trọng mình? Trong lòng y giống như căn phòng tối tăm đột nhiên có ánh sáng:

- Công chúa điện hạ. . . tìm ta làm gì?

Y run rẩy hỏi.

Vạn Quốc Tuấn tiến lên phía trước, ném một tấm thiệp mời ra trước mặt y:

- Người tự xem đi!

Nói xong, gã liền xoay người nghênh ngang rời đi. Thôi Thiệu Dĩnh run rẩy nhặt thiệp mời lên. Chỉ thấy trên thiệp có một hàng chữ thanh tú:

- Xin mời Thôi sứ quân...

Thôi Thiệu Dĩnh sắp say mất rồi. Giờ khắc này y đã quên chuyện tham ô 2500 trăm quan tiền của bản thân, cũng quên luôn cảnh cao Võ Tam Tư kia. Trong lòng y chỉ có Thái Bình công chúa. Đương nhiên, làm chó sai cho Thái Bình công chúa còn hơn là phải làm chó sai cho Vạn Quốc Tuấn. Tôn nghiêm hơn nhiều.

Còn một ngày nữa là đến pháp hội của chùa Lâm Chỉ. Gần trăm nữ ni đã bắt đầu ở bố trí pháp trường ở khắp chùa.

Từ sau khi Tung Sơn Vi chân nhân bị giết chết, chùa Lâm Chỉ đã mất đi nguồn lực kinh tế, không thể lo nổi nơi ăn chốn ở cho các tín đồ ở gần Lạc Dương. Lão ni Hà Nội buộc phải tăng cường việc thu gom của cải, liên tục tổ chức pháp hội thu gom của cải.

Cũng chính bởi vì lão ni Hà Nội ra sức vơ vét của cải, mới khiến cho danh tiếng của bà ta càng ngày càng xấu, càng ngày càng bị nhiều người mắng là yêu ni, kể cả Võ Tắc Thiên.

Ngay trong một căn nhà gần chùa Lâm Tự, Lý Trân đang trải tấm bản đồ lên trên bàn. Bên cạnh là vài binh sĩ nội vệ tinh anh. Vừa thuê căn nhà này vào mừng hai tháng Giêng, bọn họ lập tức đào địa đạo, đào đến phía dưới tiệm bán hương ở cạnh cổng phía đông của ngôi chùa.

Căn cứ theo tấm bản đồ lấy được từ chỗ Trí Quang đại sư ở chùa Báo Quốc, Lý Trân phát hiện phía dưới tiệm bán hương có một đường hầm trực tiếp dẫn vào phía trong chùa. Có lẽ là đường hầm chạy trốn mà các tăng nhân đào được lúc trước. Bởi vì năm mươi năm trước, cách đường hầm không xa là rừng cây, kéo dài đến Lạc Thủy.

Sau khi lão ni Hà Nội chiếm được chùa Lâm Tự, tiệm bán hương liền đóng cửa. Căn cứ theo sự quan sát của nội vệ hai ngày nay, vốn không có ai vào tiệm bán hương cả. Chứng tỏ lão ni Hà Nội chưa phát hiện ra đường hầm dẫn ra ngoài chùa.

- Thống lĩnh!

Vương Cật vừa mới trở về nội vệ liền vội vàng vào trong đại sảnh. Y là con trai của chủ tiệm khóa liên hoàn ở Nam Thị, rất thành thạo trong việc mở khóa. Vì đắc tội với Vạn Quốc Tuấn nên bị cách chức. Nhưng Lý Trân đã đưa y trở lại nội vệ.

Vương Cật tiến lên thi lễ: - Địa đạo đã được mở.

Lý Trân mừng rỡ, lập tức cười nói với vài tên binh sĩ nội vệ:

- Đi xem thử xem sao!

Địa đạo mới đào nằm phía dưới bức tường phía tây của căn nhà. Hai mươi mấy binh sĩ nội vệ mất hai ngày để đào một địa đạo dài khoảng năm trượng, dẫn thẳng vào trong tiệm bán hương đã đóng cửa, hợp làm một với địa đạo của ngôi chùa.

Lý Trân bò rập trong địa đạo. Không bao lâu liền đến được phía cuối địa đạo. Hắn nhấc một tấm ván gỗ lên, phát hiện mình đang ở trong một gian phòng bằng gỗ đầy bụi. Có lẽ đây là tiệm bán hương cạnh chùa.

Vài tên binh sĩ nội vệ đứng trong cửa hàng. Bọn họ đã mở một lu nước, lộ ra một hầm động tối như mực.

- Khởi bẩm thống lĩnh. Đây là thông đạo bí mật vào chùa. Vốn còn có tấm ván gỗ che đây. Tỳ chức đã dỡ tấm ván gỗ xuống rồi.

Một gã binh lính nội vệ bẩm báo.

Lý Trân bước lên phía trước, đứng sát vào cửa động rồi nhìn vào bên trong. Chỉ thấy thông đạo cao khoảng năm thước. Có thể cúi người đi vào, nhưng bên trong tối đen như mực, không nhìn thấy gì cả, chỉ ngửi được một thứ mùi ẩm mốc.

- Có huynh đệ nào đi vào chưa?

Lý Trân thân thiết hỏi.

- Trương Nhiên và Chung Thuận Nhi đã đi vào.

Lý Trân gật đầu, chú ý tình hình trong động. Đúng lúc này, có một loạt tiếng bước chân bên ngoài tiệm bán hương. Lý Trân vội vàng ngồi xổm xuống. Qua khe hở trên tấm ván gỗ thì thấy hai ni cô trẻ tuổi vội vàng đi tới.

- Nghe bảo ngày mai Xích Bảo thiên sư cũng đến. Thật sự mong chờ hỏa kỹ thần kỳ của ông ta.

- Ông ta là khách quý của sư phụ. Lần trước sư phụ bảo ta hầu hạ ông ta. Nghĩ lại lại thấy buồn nôn. Đừng nói nữa!

- Hi hi! Không phải người rất thích sao?

- Ai bảo vậy. Đừng nghe các nàng nói hươu nói vượn.

Hai nữ ni đi qua tiệm bán hương. Từ cửa bên cạnh đi vào trong chùa. Lý Trân khẽ cau mày. Kẻ gọi là “Xích Bảo thiên sư” là người thế nào?

Lúc này, hắn nghe thấy phía sau có động tĩnh, vừa quay đầu lại, chỉ thấy hai gã binh sĩ nội vệ từ trong thông đạo chui ra. Hai người thấy thống lĩnh liền vội vàng tiến lên thi lễ.

- Sao rồi?

Lý Trân vội hỏi:

- Bên kia thông đạo là nơi nào?

Trương Nhiên dẫn đầu đáp:

- Lối ra chính là bên dưới thạch sư ở cổng chùa. Hoá ra bên trong thạch sư rỗng ruột.

- Có thấy võ tăng canh gác xung quanh không?

Lý Trân lại hỏi.

- Hồi bẩm thống lĩnh. Có gần ba mươi võ tăng canh gác. Bọn chúng vô cùng cảnh giác.

Lý Trân trầm tư một lát rồi phân phó mọi người:

- Mọi người rút về trước đi. Chú ý giấu kỹ cửa động.

Lý Trân vừa dẫn mọi người từ địa đạo trở về căn nhà, Triệu Thu Nương liền vội vàng đi đến. Vì đề phòng nữ ni cách vách sinh nghi, Triệu Thu Nương liền giả dạng thành thôn phụ đi chợ, đi vào cửa chính như không có chuyện gì.

- Lý Thống lĩnh ở đâu?

Vừa vào cửa, Triệu Thu Nương liền vội vàng hỏi han.

162. Chương 162: Điệu Hồ Ly Sơn(1)

Triệu Giáo Úy, tìm ta có việc sao?

Lý Trân cười, từ bên trong địa đạo chui ra.

Triệu Thu Nương hoảng sợ, nàng thấy các binh sĩ nội vệ một người lại một người từ bên trong địa đạo chui đi ra, nàng mới ý thức được rằng, bọn họ đã đào thông đường tới chùa chiền.

- Các người đây là từ bên trong chùa chiền trở về sao?

Nàng kinh ngạc mà hỏi thăm.

- Gần như vậy, Giáo Úy muốn thử không?

- Không! Không! Ta sẽ không thử.

Triệu Thu Nương vội vàng lắc đầu, ánh mắt nàng lộ ra vẻ sầu lo, nói với Lý Trân:

- Ta có tin tức quan trọng muốn bẩm báo thống lĩnh.

Lý Trân gật gù đầu, rồi chỉ buông trong,

- Chúng ta đi nội đường nói chuyện.

Hai người một trước một sau đi vào nội đường, Triệu Thu Nương đóng cửa lại liền thấp giọng nói:

- Thôi Thiếu Dĩnh không đáng tin.

Về mặt Lý Trân không lộ ra chút kinh ngạc, trong mắt hắn, Thôi Thiếu Dĩnh từ trước tới nay không đáng tin cậy, y và con trai của Võ Tam Tư - Võ Sùng Huấn quan hệ rất mật thiết, nếu Thôi Thiếu Dĩnh bị Võ Tam Tư lôi kéo, hắn một chút không sẽ kỳ quái.

Tuy nhiên nhìn dáng vẻ lo lắng của Triệu Thu Nương, Lý Trân cũng biết lần này chỉ sợ không tầm thường, liền hỏi:

- Chuyện gì xảy ra?

- Vừa rồi, Vạn Quốc Tuấn vào quan phòng của Thôi Thiếu Dĩnh.

- Sau đó thì sao?

Lý Trân lại hỏi. Vạn Quốc Tuấn vào quan phòng của Thôi Thiếu Dĩnh là chuyện rất bình thường, chứng minh không có vấn đề gì.

- Người của chúng ta ở bên ngoài cửa sổ trông thấy, Vạn Quốc Tuấn đưa thiệp mời của Thái Bình công chúa cho Thôi Thiếu Dĩnh.

Triệu Thu Nương thật cẩn thận nhìn thoáng qua Lý Trân, thấy trên mặt hắn vẫn không có biểu cảm, vừa tiếp tục nói:

- Ta hỏi kỹ càng tên kia rồi, dường như Thôi Thiếu Dĩnh có nhược điểm bị nắm trong tay Vạn Quốc Tuấn.

Lý Trân rất cục lạnh hừ lạnh một tiếng. Thôi Thiếu Dĩnh vốn chính là một tên có lòng muốn đi lên, cuối cùng có cơ hội leo lên Thái Bình công chúa, y làm sao có thể vứt bỏ cơ hội này?

Lúc mới bắt đầu Lý Trân đã thấy Thôi Thiệu Dĩnh là người không đáng tin, cho nên mới bố trí cho y một gian quan phòng ngoài công sở, khiến cho y có cơ hội bị Thái Bình công chúa hoặc là Tiết Hoài Nghĩa nhìn trộm.

Lý Trân thấy vẻ mặt Triệu Thu Nương đầy lo âu, liền thản nhiên cười nói:

- Không cần lo lắng, ta còn mong y được Thái Bình công chúa thu mua đấy.

Triệu Thu Nương ngăn ra, nàng lơ mờ nhận ra, chẳng lẽ thống lĩnh đã sớm biết sẽ có kết quả này?

Lý Trân lại nói khẽ với nàng vài câu. Triệu Thu Nương giật mình, không khỏi mừng rỡ cười nói:

- Hoá ra ngài đã sớm đoán được, còn để cho ta lo lắng vô ích, tốt lắm, ta sẽ đi chuẩn bị ngay bây giờ.

- Thu Nương đại tỷ!

Triệu Thu Nương vừa đi đến cửa, Lý Trân lại gọi nàng. Triệu Thu Nương quay đầu lại cười nói:

- Còn có chuyện gì sao?

- Tỷ từng nghe nói đến Xích Bảo đại sư chưa?

Triệu Thu Nương kỳ quái nhìn thoáng qua Lý Trân, vẻ mặt liền giống như Lý Trân hôm nay mới từ Đôn Hoàng đến đây:

- Nếu ngài chưa nghe nói qua, chỉ có thể nói ngài kiến thức nông cạn.

Lý Trân thì lễ:

- Ta thật chưa từng nghe nói, xin Thu Nương chỉ rõ!

- Y là tăng nhân đến từ Thiên Trúc, dùng Hỏa thần xuất quỷ, Lạc Dương không người không biết, ngay cả nữ hoàng Thánh Thượng đều gọi y tiến cung biểu diễn hỏa kỹ, tên hiệu Thiên Trúc Hỏa thần. Nhưng mà y chưa bao giờ dùng diện mạo thật, luôn mang mặt nạ bên ngoài, ai cũng không biết y hình dạng thế nào. Chúng ta hoài nghi mỗi lửa và mặt nạ của y có liên quan.

- Xem ra kiến thức của ta hạn hẹp rồi.

Triệu Thu Nương quẹo rũ cười, xoay người bước nhanh rời đi.

Triệu Thu Nương quay về quan thự của phường Khuyến Thiện. Nàng vừa mới trở lại quan phủ của mình, liền nghe ngoài cửa truyền đến thanh âm của Thôi Thiệu Dĩnh:

- Triệu Giáo Úy, ta có thể đi vào được không?

- Mời vào!

Thôi Thiệu Dĩnh vừa cười vừa đi vào phòng, y lập tức ngậy ngấn cả người, trước mắt không ngờ là một thôn phụ mặc áo vải thô ngấn, nhìn kỹ lại, y mới nhận ra, thôn phụ này hóa ra là Triệu Thu Nương.

- Hóa ra là Triệu Giáo Úy, ta nói đâu! Ai đi nhầm cửa rồi hả?"

Trong lòng Thôi Thiệu Dĩnh chợt khê động, cách ăn mặc này của Triệu Thu Nương, tất nhiên là có mục đích. Hai ngày này y cho rằng Lý Trân ở nhà dưỡng thương, xem ra hẳn luôn luôn ở bên ngoài hành động. Nếu y có thể dò thăm kế hoạch của Lý Trân, như vậy đêm nay cùng Thái Bình công chúa gặp mặt, chắc chắn giúp ích được.

Nghĩ vậy, y cười tủm tỉm đi lên phía trước:

- Triệu Giáo Úy, ta có thể giúp gì không?

- Không có gì, đa tạ ý tốt của Thôi trưởng sử.

Triệu Thu Nương đang bận thu dọn bàn, lúc này cũng không ngẩng đầu lên, Thôi Thiệu Dĩnh chợt phát hiện chân bàn bên cạnh đặt một bọc nhỏ, bọc nhỏ đó đã được mở ra một nửa, lộ ra một chồng tăng nhân độ điệp, có vài chục tờ, trong lòng của y âm thầm ngấn ra, cố ý đi tiến thêm một bước cười nói:

- Ta muốn nói với Triệu Giáo Ủy về việc chiêu mộ người mới.

Y thuận miệng nói xong, ánh mắt lại liếc về độ điệp phía dưới chân, lần này y thấy rõ ràng, đúng là tăng nhân độ điệp, ước chừng có ba mươi mấy tờ. Lúc này, Triệu Thu Nương chợt phát hiện ánh mắt của y, một tay đặt lên bọc đồ đó, cảnh giác nhìn y một cái.

- Việc chiêu mộ người mới, người nên nói với thống lĩnh mới đúng, không quan hệ gì với ta.

- Ta không tìm thấy Lý Thống lĩnh.

Thôi Thiệu Dĩnh ra về thuận miệng hỏi:

- Không biết hắn đi đâu, Triệu Giáo Ủy biết không?

- Hắn ở Bạch...

Triệu Thu Nương dừng lại, rồi vội vàng nói:

- Ta cũng không biết hắn ở đâu. Dù sao hai ngày nữa hắn sẽ trở lại, đến lúc đó Thôi trưởng sử tìm hắn để nói chuyện đi!

Từ việc vô tình phát hiện tăng nhân độ điệp, Triệu Thu Nương suýt nữa đã lỡ miệng, Thôi Thiệu Dĩnh đã minh bạch, nhất định là Lý Trần đang có ý đồ với chùa Bạch Mã, rất có thể hắn muốn an bài người tiến vào chùa Bạch Mã làm võ tăng, cho nên mới phải có tăng nhân độ điệp.

Nhất định là như vậy, trong lòng Thôi Thiệu Dĩnh hưng phấn lên, có thể tặng đại lễ cho Thái Bình công chúa ngay vào lần đầu gặp, quả thật không uống chuyến đi đêm nay.

Thôi Thiệu Dĩnh càng nghĩ càng đắc ý, liền cười ha hả nói:

- Được rồi! Ta đợi hai ngày nữa, đợi Lý Thống lĩnh trở về rồi nói sau.

Y xoay người đi ra ngoài, Triệu Thu Nương liếc qua thấy bóng dáng y đi xa, trong ánh mắt tràn đầy khinh bỉ và căm tức.

Bên trong phủ Thái Bình công chúa. Thái Bình công chúa vừa mới sủng hạnh Trương Xương Tông, biểu hiện của Trương Xương Tông ở trên giường khiến nàng cực kỳ vừa lòng.

Hai người triền miên đến trưa, Thái Bình công chúa chẳng những không hề mệt mỏi, ngược lại như mưa xuân sau vùng quê, dung nhan như hoa đào mềm mại đỏ tươi, da thịt trắng nõn nhẵn nhụi như mỡ dê, một đôi mắt quyến rũ tự sân tự oán, làm Thôi Thiệu Dĩnh đến dự tiệc tâm ngứa ngáy khó nhịn, ý nghĩ kỳ quái.

Ở một bên bồi rượu còn có tâm phúc của Thái Bình công chúa, là phụ tá Cao Tiễn, tuy nhiên Cao Tiễn lại sắc mặt lãnh đạm, trong lòng không che giấu được oán hận.

Mặc dù Cao Tiễn biết Thái Bình công chúa là người cực kỳ phong lưu, nam tử có quan hệ với nàng vô số, nhưng nàng lại chưa bao giờ sa vào ngực như Trương Xương Tông hôm nay, làm cho y rất ghen tị.

Thôi Thiệu Dĩnh nâng chén rượu lên, thờ ơ lạnh nhạt nhìn Thái Bình công chúa khiêu khích Thôi Thiệu Dĩnh, chỉ thấy Thôi Thiệu Dĩnh làm trò hề, dường như cũng muốn âu yếm, khiến gã âm thầm cười lạnh

Thái Bình nũng nịu mà cười nói:

- Hóa ra nhũ danh của Thôi trưởng sử gọi là Xuân lang, lần đầu tiên ta nghe nói nha!

163. Chương 163: Cắt Tâm Đau Khổ

Tôn Lễ dẫn đầu mười mấy tên quân sĩ Đại Lý Tự đã xông vào trong chùa, mười mấy nữ ni liệu mạng ngắn bọn họ lại, hai nữ ni trung niên thở dài cầu xin bọn họ:

- Xin quan gia chờ một chút sự phụ ta sẽ tới liền.

- Ta cảnh cáo các người, các người càng ngăn trở như vậy, ta càng hoài nghi, trong chùa chiến nhất định có quỷ!

Tôn Lễ lớn tiếng hét to.

Lúc này, Hà Nội lão ni và hơn mười nữ đệ tử vội vàng đi tới, tiến lên chấp tay nói:

- Từ xưa tới nay chúng ta luôn tuân theo pháp luật, vì sao Đại Lý Tự làm khó chúng ta mở pháp hội?

- Tuân theo pháp luật?

Tôn Lễ cười lạnh một tiếng:

- Vậy người giải thích cho ta một chút, vì sao ở cửa sân phát hiện bảy tám cỗ thi thể, thân không mảnh vải. Đạo gần đây liên tiếp có phụ nữ đàn ông bị hại, báo án hơn hai mươi người, ta hỏi người, hơn mười cỗ thi thể nữa ở đâu?

Hà Nội lão ni chấp tay niệm một tiếng Phật hiệu:

- Đại Lý Tự đây là muốn đem tội danh gán cho Lâm Chỉ tự?

- Ta cũng không nói như vậy, nhưng các người liều mạng ngăn cản chúng ta tiến hành điều tra, làm cho người ta không thể không hoài nghi.

- Không cho các người tiến vào tự, là sợ các người ảnh hưởng tới pháp hội hôm nay.

Tôn Lễ cười lạnh một tiếng:

- Ta có thể không ảnh hưởng các người làm pháp hội, nhưng hôm nay ta nhất định phải vào chùa chiến lược soát, nếu không, sẽ có quân đội tiến đến lục soát!

Tôn Lễ thái độ cứng rắn, mạnh mẽ làm cho Hà Nội lão ni vô cùng bất đắc dĩ, lúc này, một nữ ni trung niên bước nhanh đi tới, ở bên tai Hà Nội lão ni thấp giọng nói:

- Phủ Doãn nói Đại Lý Tự đã nhúng tay, bọn họ không nên tham dự, bảo chúng ta phối hợp tra án.

Hà Nội lão ni bắt đầu trông cậy vào phủ doãn Lạc Dương đến hỗ trợ giải quyết, không nghĩ tới đối phương khéo léo từ chối rồi, nếu là lúc trước, bọn họ dám không đến? Điều này cho thấy địa vị của Tiết Hoài Nghĩa càng ngày càng thấp.

Không còn cách nào khác, Hà Nội lão ni đành phải cúi người, ăn nói khéps nẹp:

- Thỉnh các vị quan gia giúp đỡ

- Ta thật ra muốn giúp các người, nhưng là chúng ta cũng phải giải thích rõ ràng với quan lớn.

Hà Nội lão ni nghe ra trong lời nói của quan viên Đại Lý Tự này có ý thương lượng, vội vàng thấp giọng nói:

- Chỉ cần không quấy rầy pháp hội, ta nhất định có hậu lễ.

Tôn Lễ đương nhiên không muốn tìm ra nhân vật tình nghi, gã chỉ là đang phối hợp Lý Trân thôi, gã cười híp mắt lên,

- Như vậy đi! Ta cứ làm công việc trước, sau đó chúng ta chậm rãi bàn lại.

Hà Nội lão ni mừng thầm trong lòng, vội vàng nói:

- Chúng ta dẫn đường!

Tôn Lễ vung tay lên:

- Đi theo ta!

Gã dẫn đầu quân sĩ đi vào chùa chiến, bắt tay điều tra vụ án vút xác.

Ngay khi Tôn Lễ dẫn quân sĩ tiến vào chùa chiền, đồng thời lúc này, Lý Trân cũng dẫn một đội binh sĩ Nội vệ tiến vào địa đạo, bọn họ thông qua cửa hàng nhang đèn, tiến vào chùa chiền, đi thẳng tới tòa quan âm đường của tàng bảo Vi Đoàn Nhi.

Tôn Lễ điều tra tạo ra hiệu quả tốt, võ tăng phòng ngự bốn phía ở Quan Âm đường đều bỏ chạy, chung quanh vô cùng an tĩnh, không một bóng người.

Từng binh sĩ Nội vệ từ cái bệ đá chui ra, Lý Trân thấp giọng hỏi Trương Nhiên:

- Bên trong có ai không?

Trương Nhiên lắc đầu,

- Ty chức đã đi vào xem qua, bên trong không ai!

Lý Trân khoát tay, hơn mười người binh sĩ Nội vệ tràn tường vào Quan Âm đường, trong Quan Âm đường vẫn duy trì nguyên trạng lần trước Đại Lý Tự điều tra, trên cửa chính dán giấy niêm phong, tuy nhiên chỉ cần nhìn kỹ, liền phát hiện giấy niêm phong đã bị người mở ra.

Lý Trân thật cẩn thận đẩy cửa ra, vào trong hành lang, trong hành lang trống rỗng, chỉ sừng sững một tòa tượng Quan Âm. Hơn mười Binh sĩ Nội vệ đi theo Lý Trân vào đại sảnh, bọn họ đánh giá chung quanh, trong mắt đều toát ra vẻ nghi hoặc, cửa ở nơi nào?

Lý Trân dùng sức chuyển động tượng Quan Âm, chỉ nghe két tiếng, dưới tòa tượng Quan Âm xuất hiện một cái cửa sắt, bị một ổ khóa lớn khóa lại, Lý Trân vẫy tay Vương Cật. Vương Cật vội vàng chạy lên trước.

Gã lấy ra một sợi đồng, luồn vào trong ổ khóa, chỉ nghe ‘Tạch...!’ một tiếng, ổ khóa lớn được mở ra, đám binh sĩ xung quanh cất tiếng tán thưởng không ngừng, kỹ thuật mở khóa của Vương Cật làm người ta ngạc nhiên thán phục.

- Trương Nhiên, người mang hai huynh đệ thủ tại chỗ này, sau nửa canh giờ, nếu chúng ta không trở lại, các người hãy khóa lại cửa sắt và rời khỏi.

- Nhưng....

- Không có nhưng nhị gì cả, đây là mệnh lệnh!

Lý Trân nghiêm nghị nhìn chăm chú vào y.

Trương Nhiên bất đắc dĩ gật gật đầu,

- Ty chức tuân lệnh!

- Đi thôi! Chúng ta chỉ có nửa canh giờ.

Lý Trân mang theo hơn mười người Binh sĩ Nội vệ chui vào địa cung tối đen như mực.

Ngay khi Lý Trân dẫn lính binh tiến vào địa cung Lâm Chỉ tự, đồng thời, Tiết Hoài Nghĩa và hơn một trăm võ tăng hộ vệ quay trở về thành Lạc Dương.

Đêm qua y nhận được tin tức, Ngự Sử Chu Củ buộc tội y giấu vạ võ tăng, mưu đồ gây rối, nhưng thư buộc tội bị Thánh Thượng bác bỏ, điều này làm cho y lại thấy được một tia hy vọng.

Dù việc ám sát Lý Trân không thành công, nhưng Tiết Hoài Nghĩa cũng không đem chuyện này để ở trong lòng, y ám sát Lý Trân chỉ vì hủ giận, dù sao Lý Trân không phải Thượng Quan Uyển Nhi, Lý Trân chỉ là một Phó thống lĩnh Nội vệ, chức vị thấp, bất kể hản chết hoặc sống đều không nhắc lên nổi cái gì sống.

Tiết Hoài Nghĩa chỉ quan tâm thái độ của Thánh Thượng đối với y, những cái khác hết thảy y đều không để trong lòng, mặc dù y đã chuẩn bị cho tình huống xấu nhất, nhưng không đến bất đắc dĩ, y không muốn đi một bước cuối cùng.

Lúc này, một gã tăng nhân tuổi trẻ cười ngửa từ phía sau đuổi theo, Tiết Hoài Nghĩa dừng lại chiến mã, đợi tăng nhân tiến lên, y liền lạnh lùng hỏi:

- Điều tra ra sao? Những người kia là ai?

Tối hôm qua vào lúc canh ba, ở ngoại vi cảnh giới võ tăng phát hiện một số người áo đen lai lịch không rõ hoạt động ở xung quanh chùa Bạch Mã, có khoảng vài chục người, khiến cho Tiết Hoài Nghĩa sinh lòng cảnh giác.

Tuổi trẻ tăng nhân gật đầu nói:

- Chúng ta bắt được một người, gã khai ra là Nội vệ quân sĩ.

- Nội vệ?

Tiết Hoài Nghĩa tỏ ra sát khí:

- Tên Lý Trần còn không biết sống chết ư?

- Khởi bẩm chủ nhân, hình như không phải Nội vệ của Lý Trần, mà là thủ hạ của Vạn Quốc Tuấn, nghe nói Vạn Quốc Tuấn cũng đích thân đến.

Tiết Hoài Nghĩa nao nao, lại là Vạn Quốc Tuấn, y đương nhiên biết Vạn Quốc Tuấn là người của Thái Bình công chúa, như vậy Vạn Quốc Tuấn hiện tại đang ở xung quanh chùa Bạch Mã, tất nhiên là do Thái Bình công chúa sai khiến, chẳng lẽ nàng ta cũng muốn ném đá xuống giếng sao?

- Tiệt nhân!

Tiết Hoài Nghĩa cúi đầu mắng một tiếng, hung hăng rút roi đánh chiến mã, phi về phía cầu Thiên Tân cách đó không xa.

Tiết Hoài Nghĩa trước đây ở trong cung có đặc quyền rất lớn, y có thể tùy ý tiến vào bất kỳ nơi nào ở hoàng cung, tuy rằng lúc này y dần hết thân thuộc với vua, nhưng Võ Tắc Thiên cũng không hề hạ chỉ hạn chế y cái gì, y vẫn có thể tùy ý xuất nhập trong hoàng cung như trước.

Tiết Hoài Nghĩa không dám mang võ tăng tiến vào cung Thái Cực, y để võ tăng chờ ở bên trong hoàng thành, y mang theo vài tên tăng nhân tâm phúc vào Thái Sơ cung, đi tới Dao Quang điện nơi y ở.

Chủ nhân trở về bất ngờ, khiến hoạn quan, các cung nữ Dao Quang điện hỗn loạn, có người thu thập phòng, bưng trà rót nước, nhưng cũng có người lạng lẽ rời khỏi Dao Quang điện, lạng lẽ chạy tới các nơi báo cáo.

Tiết Hoài Nghĩa vừa mới ngồi xuống uống hai hớp trà, tiểu tỷ Nghiêm Song Nhi bên cạnh Võ Tắc Thiên liền lạng lẽ tới, nàng giống như mèo ngủ được mùi tanh, quần lấy Tiết Hoài Nghĩa gần nửa canh giờ, mới buông tha y.

Tiết Hoài Nghĩa vô cùng chán ghét đẩy ra nữ nhân nằm sấp trên người mình ra:

- Đứng lên mặc y phục lại.

Nghiêm Song Nhi lại không chịu mặc quần áo, nàng ôm cổ Tiết Hoài Nghĩa, giống như vẫn chưa thỏa mãn, ánh mắt tham lam muốn một ngụm nuốt chửng Tiết Hoài Nghĩa:

- Lại một lần nữa, ta sẽ nói cho người biết một tin tức quan trọng.

- Tin tức gì?

- Người ta nói, lại một lần nữa!

Ánh mắt Nghiêm Song Nhi trở nên nóng bỏng:

- Cam đoan người sẽ kinh ngạc.

Tiết Hoài Nghĩa bắt đắc dĩ, đành phải nghiêng người đè hẳn bóng thân thể của nàng ở dưới người mình:

- Hồ ly lẳng lơ này ăn không đủ no!

- Ta muốn người. . người ăn ta!

Hai người liều chết triền miên, lại qua gần một khắc đồng hồ (15 phút) mới dừng lại, Tiết Hoài Nghĩa đẩy nàng ra, không kiên nhẫn thúc giục:

- Nói mau! Tin tức gì?

Nghiêm Song Nhi thông thả mặc quần áo, cảm thấy mỹ mãn liếc Tiết Hoài Nghĩa:

- Người vội cái gì, ta mặc quần áo xong tự nhiên sẽ nói cho người biết.

Tiết Hoài Nghĩa cũng nhanh chóng mặc tăng phục, lúc này trong lòng y có cảm giác bất an, cảm giác bất an này là vì không ngờ Thánh Thượng sắp mười ngày còn không hề gọi y trở về.

Y hiểu rất rõ sở thích của bà già này, nhiều nhất ba ngày bà ta sẽ kìm nén không được mà gọi mình trở về, còn lần này hơn mười ngày rồi.

Nghiêm Song Nhi đi tới cửa, mới quay đầu hướng y nói:

- Ta nói thật cho người biết, Thánh Thượng có tâm sủng.

- A!

Tiết Hoài Nghĩa giống hệt bị đánh đòn cảnh cáo, đánh cho y mắt tóa ngàn sao:

- Là ai?

Y đứng lên, hung tợn nhìn chằm chằm Nghiêm Song Nhi.

Nghiêm Song Nhi bị ánh mắt hung ác của y làm sợ hãi, nàng lui về phía sau hai bước, nơm nớp lo sợ nói:

- Là...là Thẩm ngự y!

Tiết Hoài Nghĩa chỉ cảm thấy mình bị người đối diện hung hăng đánh một quyền, y lập tức cảm thấy trời đất quay cuồng, vô lực ngồi xuống, việc y lo lắng nhất rốt cục đã xảy ra, Thánh Thượng không ngờ cùng tên nam nhân đê tiện nhất...

Tiết Hoài Nghĩa cảm thấy trái tim mình bị người t hung hăng đâm một đao, máu chảy đầm đìa, đau đớn khiến y khó có thể chịu được, y muốn kêu nhưng không ra tiếng, chỉ phải liều mạng đè trái tim của mình lại.

Nghiêm Song Nhi nhân cơ hội này vội vàng thoát đi Dao Quang điện, để Tiết Hoài Nghĩa ở lại trong tuyệt vọng, vừa mới đi xuống bậc thang, nàng liền nghe trong đại điện truyền đến rống to khàn khàn của Tiết Hoài Nghĩa:

- Không...

Nghiêm Song Nhi vỗ nhẹ bộ ngực, âm thầm may mắn mình chạy trốn mau, nàng thừa dịp giấc Thánh Thượng ngủ trưa mới tới tìm Tiết Hoài Nghĩa trộm tình, tính toán thời gian, Thánh Thượng sắp thức dậy rồi, nàng vội vàng vàng đi đến Phụng Nghi điện. Nhưng vừa đi vào đại điện, Thượng Quan Uyển Nhi lại ngăn nàng lại.

- Không tệ lắm! Rất giỏi tính toán thời gian, ta nhớ không lầm, đây là người lần thứ năm đi Dao Quang điện rồi!

Thượng Quan Uyển Nhi lạnh lùng nhìn nàng.

Nghiêm Song Nhi sợ tới mức chân mềm nhũn, ngã quỵ xuống đất, nàng không giống Vi Đoàn Nhi trong tay có thể lực, nàng chỉ là một tiểu tỳ, nếu Thượng Quan Uyển Nhi đem chuyện nàng tư thông với Tiết Hoài Nghĩa nói cho Thánh Thượng, nàng sẽ bị đánh xuống mười tám tầng Địa ngục.

- Van cầu người, tha cho ta đi!

Nghiêm Song Nhi sợ hãi cả người run rẩy

Từ lần đầu tiên Nghiêm Song Nhi đem việc Lý Trân đi Tung Sơn điều tra nói cho Tiết Hoài Nghĩa, liền bị Thượng Quan Uyển Nhi đoán được, Lý Trân đi Tung Sơn điều tra cực kỳ bí ẩn, chỉ có nàng và Thánh Thượng biết, làm sao có thể truyền đi ra ngoài?

Cho dù nàng nói cho Triệu Thu Nương, Triệu Thu Nương cũng sẽ không phản bội lại mình. Thượng Quan Uyển Nhi càng nghĩ, chỉ có Nghiêm Song Nhi có cơ hội nghe lén được.

Sau lần đó mọi cử động của Nghiêm Song Nhi đều ở trong khống chế của Thượng Quan Uyển Nhi, chỉ có điều nàng không rút dây động rừng, chờ đợi thời cơ xuất thủ, hiện tại thời cơ rất cực chín mùi.

Thượng Quan Uyển Nhi chán ghét nhìn ả một cái, lạnh lùng nói:

- Thánh Thượng hơi cảm nhẹ, cần nằm trên giường nghỉ ngơi, nơi đó tạm thời không chuyện của người, người đi theo ta đi!

Nàng xoay người đi đến quan phòng của mình. Nghiêm Song Nhi bò dậy, xám xịt theo sát sau lưng nàng, trong lòng ả thấp thỏm bất an, không biết vận mệnh mình sẽ thế nào?

164. Chương 164: Lâm Ngụy Cứu Sư Phụ

Lý Trân ở trong địa cung Lâm Chỉ đã gần một nửa canh giờ, bảo tàng địa cung của Vi Đoàn Nhi được đã thông rồi, tiến vào mỗi lúc một càng sâu.

Lúc này Lý Trân và thủ hạ châm lửa, trước mắt xuất hiện một tòa địa cung to lớn, đây là chủ cung trong lòng đất của Lâm Chỉ tự, cao khoảng một trượng, phạm vi gần trăm trượng, dùng tảng đá lớn xây thành.

Trong chủ cung chất đầy mấy ngàn khối giáp và binh khí, ở bên tường còn đặt từng rương đồng tiền và mấy hòm vàng bạc. Lý Trân liếc mắt một cái liền nhận ra, vàng bạc ở đây và vàng bạc Tung Nam hoàn toàn giống nhau, đều là 50 lượng một thỏi, đủ có mấy vạn lượng, nói cách khác, đây là một nửa vàng bạc bị chôn đi từ Tung Nam.

Nhưng Lý Trân và thủ hạ của hắn không bị cảnh tượng trước mắt làm chấn kinh, đây là lần thứ ba bọn hắn đi tới nơi này, bọn họ đi ba nhánh địa đạo mà không tìm được lối ra, vẫn lách trở về chủ cung.

Tất cả mọi người hơi uể oải, chẳng lẽ chủ cung là ngõ cụt, chỉ có một đường ra là Quan Âm đường sao?

Lâm Cầm Hồ thấp giọng nói với Lý Trân:

- Thật sự không được, chúng ta vẫn là theo Quan Âm đường đi ra ngoài đi!

Lý Trân lắc lắc đầu, Tôn Lễ điều tra phỏng chừng đã chấm dứt, Quan Âm đường có thể có võ tăng trông coi, hiện tại đi ra ngoài, không thể nghĩ ngờ là rút dây động rừng, sẽ phá hư tất cả kế hoạch, hơn nữa hắn tin tưởng trong địa cung nhất định còn có lối ra khác.

Lúc này, xa xa truyền đến tiếng gọi nhỏ của Vương Cật:

- Thống lĩnh, bên này!

Lý Trân bước nhanh tới, đám Binh sĩ nội vệ đều xúm lại nhìn, chỉ thấy Vương Cật sờ sờ một khối tảng đá nói:

- Thống lĩnh, khối tảng đá này rất lạ!

Lý Trân ngồi xổm xuống nhìn nhìn, khối đá trước mắt này không khác những tảng đá khác, mặt ngoài góc cạnh lên xuống, nhìn không ra bất cứ dị thường nào, Vương Cật lại cầm cây đuốc chỉ ngay tảng đá góc trên bên phải:

- Thống lĩnh xem nơi này!

Lúc này Lý Trân mới phát hiện nơi đó có một cái khe, nhìn kỹ lại, không ngờ là một khóa mắt, binh sĩ nội vệ đều kêu lên, khóa mắt nhỏ như vậy, ai có thể nhìn ra được?

- Sao người thấy khóa mắt này vậy?

Lý Trân khen ngợi hỏi.

Vương Cật gãi đầu gáy, ngượng ngùng cười nói:

- Ty chúc từ nhỏ đã đặc biệt mẫn cảm đối với khóa, các loại khóa đều gặp cả, phụ thân vì huấn luyện ta, chuyên dùng các loại nguy trang để che dấu khóa mắt, để cho ta tìm ra, loại này tảng đá khóa mắt ta từng mở được, nó không tính bí mật gì cả, bí mật chân chính là khóa mắt bị tảng đá bao phủ

- Đúng vậy, lần này thăm dò địa cung, công đầu không phải ngươi thì còn ai khác nữa, mở nó ra nhìn, cẩn thận một chút.

Lý Trân và bọn lính nội vệ đều đứng ở một bên, tay cầm trường kiếm, cảnh giác nhìn khối tảng đá, chỉ thấy Vương Cật dùng một sợi đồng thật dài luồn vào khóa mắt gảy một lát, ‘Tạch...!’ một thanh âm vang lên, một mặt bức tường chậm rãi dời đi, lộ ra một địa đạo rộng lớn khoảng 7 thước.

Lý Trân dẫn đầu đi vào trong địa đạo, giống như địa cung trung tâm, địa đạo này cũng là dùng tảng đá trải thành, phía trước còn có bậc thang, hần sờ soạng một chút bụi đất hai bên tảng đá khe hở, ngón tay nhẹ nhàng vê, là vừa mới xây, nhiều nhất chỉ có mấy tháng.

Bọn họ đi dọc theo bậc thang, từng bước từng bước đi đến, đỉnh đầu là tấm ván gỗ, khóa trái từ bên trong. Vương Cật mở đúng cách, mở khóa ra, Lý Trân chậm rãi đẩy ra tấm ván gỗ, lộ ra một đường khe hở nhỏ, hần xuyên qua khe hở nhìn quanh bốn phía, phát hiện một phòng rộng chứa than, phòng chất đầy tất cả than củi lớn nhỏ, bị một đồng than củi vây quanh, xuyên thấu qua khe hở nhỏ, có thể nhìn đến cửa chính than phòng.

Trong phòng không có ai, cửa còn đóng băng tuyết chưa bị tan chảy, gió lạnh thấu xương từ trong khe hở thổi vào, khiến trong phòng trở nên rét lạnh.

Lý Trân đẩy tấm ván gỗ ra, từ trong địa đạo nhảy ra, thủ hạ đều chui ra, mọi người ngơ ngác nhìn nhau, trên mặt đều lộ ra kinh dị, đây là nơi nào?

- Đây là phòng than Lâm Chỉ tự nha!

Lâm Cẩm Hổ kinh ngạc nói:

- Chúng ta không ngờ đi vào phía Tây chùa chiến rồi.

Lý Trân không trả lời, hần từ khe cửa nhìn nhìn ra phía ngoài, bên ngoài không ngờ là một mảnh đất tuyết trắng xóa, rất bằng phẳng, xa xa là hai cây gỗ cao cao khiến Lý Trân cảm thấy có một chút nhìn quen mắt.

Nhìn một lúc lâu, Lý Trân bỗng nhiên nhận ra hai cây gỗ này, hần lập tức cả kinh cười toe toét:

- Ông trời của ta ơi!

Thượng Quan Uyển Nhi vẻ mặt ác liệt nghe Lý Trân báo cáo xong, bí mật Lâm Chỉ tự không nằm ở vàng bạc và vũ khí chất đống trong địa cung, mà là một địa đạo này

- Chuyện này nhất định phải hạ lệnh cấm khẩu, không cho bất cứ kẻ nào tiết lộ bí mật này.

Thượng Quan Uyển Nhi quyết đoán đưa ra quyết định.

- Ty chúc đã hạ lệnh cấm khẩu, nhưng vấn đề là, chúng ta nên xử trí chuyện này như thế nào? Xá nhân từng nói cho tôi biết, Thánh Thượng đang đợi báo cáo của tôi về Lâm Chỉ tự.

- Chuyện này tạm thời không thể nói cho Thánh Thượng, thời cơ chưa chín mùi, về phần báo cáo chuyện Lâm Chỉ tự, ta sẽ giải thích với Thánh Thượng, tận lực kéo dài vài ngày.

Lý Trân yên lặng gật đầu, hần hiểu rất rõ tâm cơ của Thượng Quan Uyển Nhi, nàng giỏi về sách lược, từng bước thu lưới, cẩn thận, tựa như hôm trước Tiểu Tế nói với mình, sư phụ gã Thẩm Nam Mậu trở thành tân nam sủng của Võ Tắc Thiên, Lý Trân thế mới biết Thượng Quan Uyển Nhi đã cho Tiết Hoài Nghĩa một kiếm trí mạng.

- Ty chúc đã hiểu, sẽ không quấy rầy Xá nhân, cáo từ!

Lý Trân vừa dứt lời, bên ngoài truyền đến những tiếng xô xao, dường như có người chạy trốn, còn có người ở phía xa la to. Lý Trân và Thượng Quan Uyển Nhi cũng không khỏi ngẩn ra, hai người nhìn nhau, Lý Trân xoay người đi ra ngoài, vừa lúc gặp được thị nữ bên người Thượng Quan Uyển Nhi Tiểu Nga xông tới, nàng thu thể không kịp, đụng thật mạnh vào trong lòng Lý Trân.

Lý Trân vội vàng đỡ lấy nàng, Thượng Quan Uyển Nhi mặt trầm xuống, không vui nói:

- Vội vàng hấp tấp làm cái gì?

Tiểu Nga đỏ bừng cả khuôn mặt, thi lễ nói với Thượng Quan Uyển Nhi:

- Khởi bẩm chủ nhân, là Tiết Hoài Nghĩa, hần. . . . hần ở đây say khướt, cầm kiếm chém lung tung, đã có hai cung nhân bị hần chém bị thương.

- Ta đi xem!

Lý Trân bước nhanh ra khỏi phòng, đi đến chỗ có tiếng la hét.

Tiết Hoài Nghĩa uống đã nửa say, lửa giận trong y tràn ngập khó có thể khống chế, mượn men rượu cầm kiếm chạy ra khỏi Dao Quang điện, sát khí đằng đằng đến thẳng Ngự Y phòng.

Trong lòng Tiết Hoài Nghĩa không chỉ có là căm giận ngút trời, còn có cực độ khuất nhục, trong mười năm nay y trung thành và tận tâm hầu hạ nữ hoàng, vì bà ta dâng cơ và ngồi vững vàng giang sơn lập được công lao hiển hách, hiện tại bà ta không cần mình rồi, thì coi mình như cầu một cước đá văng, còn tìm người mình xem thường nhất làm nam sủng, khiến Tiết Hoài Nghĩa cảm thấy vô cùng nhục nhã.

Hôm nay y dù liều cái mạng này, cũng nhất định phải giết tên chó chết Thẩm Nam Mậu kia, khiến gã nếm thử hậu quả dám khi nhục mình. Tiết Hoài Nghĩa quơ trường kiếm, rống to chạy đến ngự y phòng.

Ngự y phòng nằm ở phía tây Thái Sơ cung, là nơi ngự y ở trong cung nghỉ ngơi và phối dược chỗ, cách Dao Quang điện của Tiết Hoài Nghĩa khoảng hơn năm trăm bước.

Lúc này, Thẩm Nam Mậu đang cùng vài tên ngự y ở ngự y phòng nói chuyện phiếm, gã tuy rằng đã trở thành tân nam sủng của Võ Tắc Thiên, nhưng gã cũng không hề vứt bỏ bản chức ngự y này, đây cũng là chỗ bất đồng giữa gã và Tiết Hoài Nghĩa, gã không muốn trong thân thuộc với vua mà mất phương hướng, thậm chí không chịu nhận tặng phẩm Võ Tắc Thiên ban cho gã.

- Sư phụ, lần này già thuốc viên lớn nhỏ như thế nào?

Diêu Hi bưng bình đi đến trước mặt Thẩm Nam Mậu, cho gã xem thuốc vừa mới già xong .

Thẩm Nam Mậu vẽ thành một chút thuốc bột, gật gật đầu cười nói:

- Đúng vậy, lần này rất đều tay, gói thuốc lại, chúng ta đi thay thuốc cho Thánh Thượng.

Diêu Hi xoay người đi gói thuốc, đúng lúc này, bên ngoài cách đó không xa truyền đến tiếng kêu to, các ngự y đều ngây ngẩn cả người, đột nhiên, cửa phòng bị đá văng, Tiết Hoài Nghĩa mất đồ bừa vung kiếm vọt vào, kêu to:

- Thẩm Nam Mậu đi ra nhận lấy cái chết.

Vài tên ngự y sợ hãi bỏ chạy, Thẩm Nam Mậu ngồi ở góc phòng, trước mặt là một cái bàn, gã đẩy cái bàn ra muốn chạy trốn, lại bị Tiết Hoài Nghĩa nhìn thấy, hung hăng đá cái bàn một cước, hất cái bàn của Thẩm Nam Mậu đổ xuống.

Tiết Hoài Nghĩa quát to một tiếng, nhào tới vung kiếm chém tới, Thẩm Nam Mậu sợ hãi nhắm mắt lại, thậm chí kêu một tiếng:

- Mạng ta xong rồi!

Đúng lúc chỉ mảnh treo chuông, một chiếc chày sắt già thuốc bay tới chặn trường kiếm, lập tức ánh lửa văng khắp nơi. Đây là Diêu Hi đúng lúc nhào tới, cứu sư phụ một mạng, chày sắt hất ngược đánh vào lồng ngực của Tiết Hoài Nghĩa, Tiết Hoài Nghĩa đau đớn kêu to một tiếng, che ngực lui về phía sau vài bước.

Diêu Hi nhân cơ hội một cước đá văng cái bàn ra, kéo sư phụ đứng lên, nhưng thất lưng của Thẩm Nam Mậu bị cái bàn đụng bị thương, gã đau đớn không thể động đậy, Diêu Hi đành phải lấy thân che ở trước mặt sư phụ. Lúc này, Tiết Hoài Nghĩa then quá thành giận, dùng kiếm đâm tiếp:

- Tiểu tạp chủng cút ngay, nếu không ta một kiếm giết ngươi.

Diêu Hi lại cắn chặt môi không nói gì, chiến đấu kịch liệt cùng Tiết Hoài Nghĩa một chỗ, chày sắt dài chỉ có một thước tam tắc, nặng chừng năm sáu cân, kiếm ba xích của Tiết Hoài Nghĩa còn lâu mới có thể chống lại, cũng may bản thân Tiết Hoài Nghĩa võ nghệ không đâu vào đâu, trường kiếm tuy rằng chém lung tung, lại bị Diêu Hi múa may chày sắt ngăn cản được.

Đúng lúc này, phía sau bỗng nhiên có người hô to một tiếng:

- Bệ hạ giá lâm!

Thẩm Nam Mậu ngẩng đầu, chỉ thấy vài cung nữ đỡ nữ hoàng đi tới cửa, gã lập tức vừa mừng vừa sợ, hô lớn:

- Bệ hạ cứu thần!

Võ Tắc Thiên tức giận cả người run lên, mắng to:

- Súc sinh! Còn không mau để kiếm xuống.

Tiết Hoài Nghĩa đã giết đỏ cả mắt rồi, làm sao nghe vào tai, gã khàn giọng hô lớn:

- Dù sao đi nữa cũng chết, giết y, ta đến đền mạng!

Y càng thêm không muốn sống chém về phía Diêu Hi, hét lớn:

- Mau rút đi!

Đúng lúc này, Lý Trân quyết đoán xông vào gian phòng, hấn bước nhanh lên, nắm cổ tay của Tiết Hoài Nghĩa, dễ dàng vật ngã Tiết Hoài Nghĩa trên mặt đất, bảo kiếm rơi xuống đất.

Lý Trân cũng không tiếp tục xuống tay, mà là lui về phía sau hai bước, giang hai cánh tay bảo vệ Võ Tắc Thiên, nhìn như cho Tiết Hoài Nghĩa một cơ hội sửa sai, trên thực tế lại đào một hố lớn cho Tiết Hoài Nghĩa.

Tiết Hoài Nghĩa ngẩng đầu thấy là Lý Trân, ánh mắt y lập tức đỏ ngầu, hét lớn một tiếng:

- Ta muốn giết ngươi!

Y nhặt kiếm lên hung hăng đâm tới Lý Trân, tất cả mọi người kinh hãi hô lên.

Sắc mặt Võ Tắc Thiên biến đổi, súc sinh chết tiệt này dám ở trước mặt mình hành hung người khác, bà ta lạnh lùng ra lệnh

- Bắt lấy hắn!

Lý Trân lập tức bắt lấy cổ tay Tiết Hoài Nghĩa, nhẹ nhàng và khéo léo đoạt lấy trường kiếm, thuận thế lôi kéo, Tiết Hoài Nghĩa ngã sấp xuống dưới chân Võ Tắc Thiên.

Vài tên thị vệ bên người Võ Tắc Thiên lúc này mới phản ứng, cùng nhau chạy lên, đè chặt Tiết Hoài Nghĩa lại. Võ Tắc Thiên tức giận đến cả người run lên, bà ta hung hăng cho Tiết Hoài Nghĩa hai cái tát, mắng to:

- Súc sinh vong ân phụ nghĩa, dám trước mặt ở trẫm hành hung, ngươi. . . ngươi muốn tức chết trẫm sao?

Hai mắt Tiết Hoài Nghĩa đỏ ngầu, cúi đầu không rên một tiếng, Thượng Quan Uyển Nhi phản ứng cực nhanh, nâng thấy Võ Tắc Thiên vào một khắc cuối cùng sửa lời nói, liền tiến lên phía trước nói:

- Bệ hạ, y uống rượu say rượu, mượn rượu nổi điên, có thể lý giải được.

- Chuyện có thể lý giải được.

Võ Tắc Thiên hừ mạnh một tiếng:

- Trẫm hôm nay không tha cho y, kéo xuống đánh một trăm cái, đuổi hắn ra khỏi cung, sau này không cho y bước vào Thái Sơ cung một bước.

Tiết Hoài Nghĩa mặt xám như tro tàn, y bỗng nhiên hung tợn nhìn chằm chằm Thượng Quan Uyển Nhi, xông lên, lại bị Lý Trân nắm phần gáy, gần như xương cốt nắn đoạn, y kêu thảm một tiếng, bị Lý Trân và bọn thị vệ kéo xuống.

Lúc này, Thẩm Nam Mậu nơm nớp lo sợ tiến lên rưng rưng nói:

- Đa tạ bệ hạ đúng lúc đuổi tới, nếu không vì thần đã mất mạng rồi.

Võ Tắc Thiên vừa đau lòng, vừa áy náy, không biết nên trấn an gã như thế nào, bà ta lại nhìn Diêu Hi, ôn nhu hỏi:

- Người tên là gì?

Thẩm Nam Mậu vội vàng nói:

- Y là đồ nhi của vi thần, tên là Diêu Hi, hôm nay chính y cứu vi thần một mạng.

Võ Tắc Thiên tận mắt nhìn thấy Diêu Hi dùng chày sắt, gậy sắt cùng Tiết Hoài Nghĩa liều mạng, ngự y khác đều chạy không thấy bóng dáng, duy chỉ có cậu ta đứng ra cứu sư phụ, hơn nữa thân thể cậu vốn nhỏ gầy, dùng khí này lại khó được. Võ Tắc Thiên có ấn tượng tốt với gã, liền tán dương:

- Hải tử ngoan, lâm nguy không sợ bảo vệ sư phụ, trẫm muốn ban thưởng cho người.

Diêu Hi vội vàng quỳ xuống nói:

- Bệ hạ, Diêu Hi thật ra cũng rất sợ hãi, nhưng phải bảo vệ sư phụ, cho nên mới ...

- Trẫm biết, ai không sợ chứ? Sợ nhưng còn phải bảo vệ sư phụ, lúc này mới đáng quý, trẫm thưởng người trăm lượng vàng, bắt đầu từ lúc này, người chính thức chuyển thành ngự y, đảm nhiệm y tá Thượng Dược cục.

Diêu Hi ngậy đại, không ngờ mình làm quan rồi. Thẩm Nam Mậu mừng rỡ, vội vàng nói:

- Đa tạ bệ hạ ưu ái tiểu đồ.

Võ Tắc Thiên cười cười, lại nói với gã:

- Thân thể Trẫm không khỏe, phải về nghỉ ngơi, còn phiền toái khanh khám và chữa bệnh cho trẫm, mở một chút thuốc.

- Thần tuân chỉ!

Võ Tắc Thiên xoay người, chậm rãi quay về ngủ phòng của mình, Thẩm Nam Mậu cảm kích vỗ vỗ vai Diêu Hi, ôn hòa nói:

- Nhanh chuẩn bị hòm thuốc, chúng ta cùng đi.

Hai thầy trò chạy đi lấy hòm thuốc, lúc này, xa xa truyền đến tiếng kêu thảm thiết của Tiết Hoài Nghĩa, hoạn quan và đám cung nữ trong cung đình đều thầm vui sướng, tuy rằng cũng không thực đánh một trăm côn, nhưng, ít nhất cũng phải làm y gần như mất nửa cái mạng.

165. Chương 165: Lòng Dạ Không Yên

Ban đêm, Lý Trân tại Tửu quán Tả Ngạn mở một bàn yến hội thịnh soạn, ăn mừng Tiểu Tế thăng quan.

Mọi người uống vài chén rượu, không khí dần dần trở nên náo nhiệt, Lý Trân hôm nay đánh Tiết Hoài Nghĩa một trận, tâm tình vui sướng, hân uống một hơi cạn sạch rượu trong chén, cười nói:

- Các người hãy nghe ta nói, hôm nay ta tận mắt nhìn thấy Tiểu Tế ác đấu Tiết Hoài Nghĩa, cây gậy của Tiểu Tế chỉ có như vậy...

- Là cái chày già thuốc!

Tiểu Tế ở một bên cải chính.

- Được rồi! Là cái chày già thuốc, chỉ dài một thước.

Lý Trân khoa tay múa chân, mọi người không biết nghĩ chỗ nào, đều cười rộ lên, Lý Trân nhin cười nói:

- Không ngờ có thể ngăn cản được trường kiếm chém lung tung của Tiết Hoài Nghĩa, không tệ!

Tiểu Tế mặt đỏ lên nói:

- Là bởi vì gã căn bản không biết võ nghệ, lại uống rượu, nghiêng đông ngã tây, nếu không ta nhất định bị thương nặng.

Trên mặt Tử Chí tràn ngập hai chữ ‘hâm mộ’, y uống hai chén rượu, buồn bực nói:

- Hai người các người đều có cơ hội cứu người thăng quan, vì sao Mập gia ta không gặp được loại chuyện tốt này chứ?

Lý Trân thuận tay gõ đầu y một cái:

- Không có cơ hội thì thành thành thật thật làm việc, hoặc là học tốt môn cưỡi ngựa, người cũng có cơ hội, đừng cả ngày hâm mộ này, hâm mộ kia.

Tiểu Tế vội vàng nói:

- Mập ca, ta đây chỉ là cửu phẩm hạ cấp, là chức quan thấp nhất, thật sự không đáng giá nhắc tới, tuy nhiên để cho ta cao hứng chính là, ta cũng có thể chính thức xem bệnh cho người ta, chính là xuất sư rồi, có thể xem bệnh ột ít cung nữ hoạn quan địa vị hơi thấp.

Tử Chí vẫn hâm mộ như cũ:

- Không ngờ người có thể xem bệnh cho cung nữ, nếu không ta xách hòm thuốc thay người nhé.

Tất cả mọi người mỉm cười, Lý Trân lại hỏi y:

- Tiểu tử người không phải muốn dụ dỗ A Linh tới tay sao? Giờ tiến triển như thế nào?

- Đừng nói nữa!

Vẻ mặt Tử Chí chán nản, thở dài nói:

- Người nếu đã xui xẻo, uống nước lạnh cũng tê răng, không biết tên đáng chết nào đem việc ta tặng cây trầm cho A Linh nói cho cha mẹ nàng biết, cha mẹ của nàng không vui, sai người trả cây trầm lại cho ta, nói nữ nhi còn nhỏ, để cho ta kiếm đối tượng khác.

Trương Lê người cười liên tục mà không nói, bỗng cất tiếng:

- Chuyện này ta biết, hẳn là Tiểu Diệp không đồng ý tiểu muội muội của y theo người.

- Vì sao?

Vừa đúng hôm nay tiểu Diệp không có mặt, Tử Chí lập tức nhảy dựng lên, đập cái bàn hô lớn:

- Tiểu tử khôn khiếp, vì sao không cho ta cùng A Linh quen nhau.

- Hẳn là y nghe không ít người nói về việc xấu của người đi! Nói người trêu hoa ghẹo liễu, hảo tửu hảo sắc, nếu ta có muội muội, ta cũng sẽ xem xét.

Tử Chí mặt đỏ bừng, vẻ mặt giận dữ nói:

- Là chuyện trước kia, không phải ta đều sửa rồi sao? Sau giao thừa ta không còn có bước vào thanh lâu một bước.

Lý Trân vỗ vỗ bả vai y:

- Nếu như người thật có lòng, hãy đối tốt với nàng, kiên trì cải tà quy chính, tin tưởng ta sẽ được uống rượu mừng của các người.

Tử Chí buồn bực mà uống một hơi cạn sạch rượu trong chén, thở dài một tiếng:

- Trước có Thúy nhi thay lòng đổi dạ, sau có A Linh khéo léo từ chối, vận mệnh Mập gia ta làm sao lại như vậy đau buồn như vậy.

- Mập ca, việc kia...

Tiểu Tế chưa gặp A Linh, không biết nên xưng hô như thế nào, gã chần chờ nói:

- Chỉ cần A Linh thích người, cha mẹ, huynh trưởng của nàng đều không can thiệp được.

- Tuy là nói như vậy, nhưng. . .

Tửu Chí khoát tay:

- Chúng ta không nói chuyện này nữa, Tiểu Tế, nghe nói sư phụ người được nữ hoàng nhìn trúng, là chuyện khi nào?

Về mặt Tửu Chí lập tức biến đổi, mới vừa rồi còn buồn rầu, nhưng nháy mắt liền tươi cười, trong ánh mắt tràn đầy mờ ám hiếu kỳ, hưng trí bừng bừng đề ra nghi vấn.

- Việc này ...khó mà nói.

Tiểu Tế ấp a ấp úng nói, gã phải giữ gìn mặt mũi sư phụ, không muốn nói chuyện này ra bên ngoài.

- Ai! Có cái gì khó mà nói, ngay cả lão Lý cũng không được nữ hoàng sủng hạnh qua sao?

- Mập mập chết bầm! Người là làm sao nói chuyện?"

Lý Trân tức giận vỗ một cái thật mạnh vào ót y:

- Ta được nữ hoàng sủng hạnh khi nào?

- A! Không có sao?

Tửu Chí kinh ngạc reo lên:

- Bọn thị vệ đều nói các người được sủng hạnh, chính là khi người làm thị vệ bên người bà ấy, bằng không sao người được đề thăng làm Phó thống lĩnh Nội vệ?

Lý Trân bỗng nhiên ý thức được vấn đề hơi nghiêm trọng, không ngờ mình ở trong cung để lại ấn tượng như vậy, nhưng giờ hắn có nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch

- Chớ có nói hươu nói vượn!

Lý Trân mặt đen lại:

- Do Thượng Quan Xá nhân đề cử ta mới được đề bạt, không liên quan chút nào đến việc sủng hạnh, căn bản là không có chuyện kia.

Tửu Chí lè lưỡi cười nói:

- Xem ra người kia đồn đại là sự thật.

- Đồn đại cái gì?

- Nói người là. . . . tình nhân của Thượng Quan Uyển Nhi. Lão Lý, người thật có diễm phúc nha!

Lý Trân lưỡi đánh y, loại chuyện này tất cả mọi người đều cảm thấy hứng thú, thà rằng tin lời đồn vĩa hè này, dù hắn có giải thích cũng không tác dụng.

- Tùy người đi! Người nói phải thì phải, ta không muốn giải thích.

Hắn bóp trán, trong lòng bức bối vô cùng, tâm tình lập tức trở nên hồng бет.

Lý Trân tâm tình buồn bức mà đem rượu trong chén uống một hơi cạn sạch. Giờ khắc này, hắn bắt đầu hơi nhớ Dịch Yến rồi.

Có lẽ bởi vì tâm tình không tốt, Lý Trân uống nhiều rượu, ngay đi đường đều có chút lảo đảo, đồng thời uống rượu còn có Tửu Chí, Tiểu Tế uống được một nửa liền vội vàng chạy về cung rồi. Đêm nay hắn trực, không dám ở bên ngoài chơi lâu.

Chỉ còn Trương Lê khá tỉnh táo, nhưng y phải đỡ hai người, có chút vất vả, lúc này Triệu Thu Nương được biết tin, chạy tới tửu quán Tả Ngạn.

Trương Lê rất cục nhẹ nhàng thả ra

- Thu Nương đại tỷ, hai người này đều uống nhiều quá.

Triệu Thu Nương mày nhăn lại, Tửu Chí uống rượu nàng không quan tâm, nhưng Lý Trân đã là Nội vệ Thống lĩnh rồi, nếu bị bộ hạ của hắn nhìn đến, còn ra thể thống gì?

- Tiểu Trương, ngươi đỡ Tiểu mập, ta đến đỡ a Trân đến võ quán của ta.

- Thu Nương đại tỷ, chỉ sợ không được! Ta cùng Tửu Chí ngày mai đều phải trực, trời chưa sáng phải đi Hoàng thành, khôi giáp thể bài đều ở trong nhà Tửu Chí, ta phải dẫn y trở về, không thì cửa phòng sẽ đóng mất.

Tuy rằng Trương Lê và Tửu Chí cũng được điều vào Nội Vệ, nhưng đúng lúc tân niên được nghỉ dài hạn, phê văn của Binh bộ còn chưa gửi xuống dưới, khôi giáp và thể bài cũng chưa đổi, y tạm thời vẫn không thể tùy ý đổi vị trí công tác, Triệu Thu Nương cũng hiểu được, liền gật đầu:

- Được rồi! Người dìu hắn trở về, ta đưa a Trân về nhà.

Chưởng quầy tửu quán tìm hai cỗ xe ngựa đến, Triệu Thu Nương đỡ Lý Trân lên xe ngựa, xe ngựa chạy đi phường Phúc Thiện.

- A Trân đến nơi rồi, sao hôm nay ngươi lại thế này, tại sao uống nhiều rượu như vậy?

Triệu Thu Nương thân thiết hỏi han.

- Đại tỷ. . . tỷ có nghe nói. . . ta được nữ hoàng đề sủng hạnh không?

Lý Trân mơ hồ không rõ hỏi.

Triệu Thu Nương dở khóc dở cười, hoá ra hắn là vì chuyện này mà phiền não. Triệu Thu Nương đương nhiên cũng đã nghe nói, Lý Trân làm thị vệ bên người Thánh Thượng không lâu sau liền được thăng làm Phó thống lĩnh Nội vệ, có người hâm mộ, có người đố kỵ, trong cung liền truyền Lý Trân là vì được nữ hoàng sủng hạnh mới có thể thăng chức.

Kỳ thật cũng khó trách, vì bảo vệ mặt mũi Thánh Thượng, Vi Thập Phương bị áp chế không lan truyền đi, mọi người cũng không biết nguyên nhân thật sự Lý Trân được cất nhắc, đương nhiên mỗi người sẽ tự liên tưởng, làm xuất hiện lời đồn đại nhảm, chuyện này quá bình thường rồi.

- A Trân, chớ suy nghĩ lung tung, chuyện này không có căn cứ, tin chắc qua một thời gian sẽ hết, ngươi cần gì phải phiền não vì chuyện này.

- Ta cũng không biết, ta đêm nay tâm tình rất tệ, thật sự không muốn ngủ một mình, đại tỷ, đêm nay tỷ ở bên ta đi.

Lý Trân giữ chặt tay Triệu Thu Nương năn nỉ.

Trong lòng Triệu Thu Nương đối với hắn tràn đầy trù ẻo, nàng ngẫm nghĩ một chút nói:

- Đại tỷ ngươi hôm nay đi Trường An rồi, bằng không ngươi đi võ quán của ta đi!

- Đi nơi nào đều được.

Lý Trân hàm hồ than thở một câu, mắt thấy hắn ngồi không yên. Triệu Thu Nương vội vàng đỡ lấy hắn, xuyên qua cửa kính xe thấy đã đến võ quán, liền nói với phu xe:

- Tại đây, dừng lại đi!

Xe ngựa chậm rãi dừng lại ở bên cửa hông võ quán, Triệu Thu Nương đem Lý Trân đỡ xuống xe ngựa, cố hết sức đỡ hắn đi bên trong võ quán. Nàng không làm kinh động đệ tử, trực tiếp đem Lý Trân dìu vào tiểu viện mình ở, dìu vào trong phòng của nàng.

Lý Trân nằm xuống giường của nàng. Triệu Thu Nương cởi giày, đắp chăn cho hắn, ngồi ở bên cạnh, cầm tay của hắn, nàng nhìn khuôn mặt Lý Trân, trong lòng dâng lên nhu tình vô hạn.

Sau khi Trương phu qua đời, nàng khóa trái tim của mình, không cho bất luận nam nhân nào tới gần nó, nhưng sự xuất hiện của Lý Trân, lại giống một ánh mặt trời, chiếu sáng nội tâm già nua nặng nề của nàng, nàng rất thích vị cấp trên trẻ tuổi này, chỉ có điều. . . .

Trong lòng Triệu Thu Nương cúi đầu thở dài một tiếng, nàng buông tay Lý Trân ra, vừa muốn đứng dậy, Lý Trân lại kéo lại tay nàng,

- Đại tỷ. . . tỷ đừng đi!

- Được rồi! Ta sẽ ngồi ở bên cạnh ngươi.

Triệu Thu Nương bất đắc dĩ cười cười, lại ngồi xuống.

Lúc này, Lý Trân lại trở mình, đầu trực tiếp gối đến trên đùi của nàng, như một đứa trẻ con rúc vào trong ngực nàng. Triệu Thu Nương ngẩn ra, như vậy sao được?

Nàng đang muốn đặt Lý Trân nằm xuống, Lý Trân lại giữ chặt tay nàng, vuốt ve khuôn mặt của mình. Triệu Thu Nương vuốt ve trán Lý Trân, trong lòng nàng bỗng kích động.

Triệu Thu Nương nhẹ cắn môi một cái, giúp hắn nằm xuống, mình cũng chậm rãi nằm ở bên cạnh của hắn, ôm lấy hắn, dịu dàng vuốt ve khuôn mặt góc cạnh kia.

Sáng hôm sau, Lý Trân tỉnh lại, hắn ngồi dậy, chỉ cảm thấy đầu đau muốn nứt, tối hôm qua xảy ra chuyện gì, hắn không nhớ rõ. Hắn ngẩng đầu nhìn bốn phía, ánh mặt trời sáng rõ xuyên vào cửa sổ, khiến phòng trở nên nửa tối nửa sáng.

Hắn nằm ở trong phòng đầy màu hồng phấn phù dung, đang đắp tấm chăn mềm mại mùi trầm hương, ngoại bào chỉnh tề đặt ở gối đầu bên cạnh.

Góc phòng đặt một cái lư hương, còn lượn lờ bốc khói nhẹ, khiến trong phòng tràn đầy mùi thơm thanh nhiên, bên cạnh chính là bàn trang điểm, treo gương đồng, bên kia góc phòng còn đặt hai bức bình phong mỹ nữ cung trang, cả gian phòng ồ ạt tràn đầy hơi thở nữ tính.

- Đây. . . Đây là nơi nào?

- Là phòng của ta!

Bức rèm che được đẩy ra, Triệu Thu Nương bưng một chậu nước ấm từ gian ngoài đi đến, thản nhiên cười nói:

- Tối hôm qua ngươi uống rượu say, lại không chịu về nhà, ta đành mang ngươi đến nơi này của ta .

Triệu Thu Nương đặt chậu đồng ở bên cạnh, vắt khăn nóng đưa cho hắn:

- Rửa mặt đi!

Lý Trân hơi xấu hổ, tại sao mình nằm ở trên giường Thu Nương đại tỷ. Hắn ngượng ngùng nhận khăn mặt, lau mặt mình, che đi vẻ xấu hổ, nhưng thân thể hắn và trong lòng đều có một loại cảm giác khác thường, dường như có chuyện xảy ra tối hôm qua, chỉ có điều hắn không nghĩ ra.

- Thu Nương đại tỷ, tối hôm qua ta không làm chuyện gì hồ đồ chứ!

- Ngươi chẳng làm gì cả, say như chết, nằm xuống là ngủ giống lợn chết, ta ngủ ở gian ngoài, nghe ngươi ngáy cả đêm.

Lúc nói lời này, trong mắt Triệu Thu Nương hiện lên một tia u oán khó có thể phát hiện, lại đột nhiên khôi phục lại bình tĩnh, dường như không phát sinh chuyện gì.

- Mau dậy đi! Ta nấu cháo thuốc, chuyên môn trị say rượu đau đầu, về sau uống ít rượu thôi.

- Thật ra ta cũng chỉ uống say có hai lần.

Lý Trân ngượng ngùng gãi đầu nói.

- Vừa vặn hai lần đều bị ta gặp, không phải sao?

Triệu Thu Nương trừng mắt nhìn hắn, bưng chậu đồng xoay người đi ra ngoài. Lý Trân nhìn thướt tha dáng người đi xa của nàng, đầu óc hắn mơ hồ xuất hiện những hình ảnh kiều diễm, chẳng lẽ là bởi vì mình ngủ ở trên giường của Thu Nương đại tỷ nên mơ hay sao? Trong lòng của hắn xấu hổ, vội vàng đứng dậy mặc quần áo

166. Chương 166: Mỗi Người Đều Có Mục Đích Riêng Phải Đạt Được

Bên trong phủ Thái Bình công chúa, Trương Xương Tông đầu đội kim quan, mặc một thân bào phục tươi đẹp, nghênh ngang đi qua trước mặt Cao Tiển, mang theo một mùi hương nồng nặc.

Trên mặt y đánh một lớp phấn mỏng, trên môi bôi son đỏ tươi, lông mày dài như họa nhìn rất tinh tế, càng lộ vẻ mặt trắng môi đỏ, phong lưu tự nhiên, phóng khoáng.

Y nhanh chóng liếc qua liếc lại Cao Tiển, hừ lạnh một tiếng, cũng không chào hỏi, ngẩng cao đầu mà đi.

Sắc mặt Cao Tiển âm trầm nhìn gã đi xa. Từ khi Thái Bình công chúa bắt đầu sủng hạnh Trương Xương Tông, liền đem y ném sau đầu, ngày đêm chỉ ở cùng một chỗ với tên nam tử yêu lệ lêu lổng này.

Mặc dù Cao Tiển tự an ủi mình, đây đối với y là một loại giải thoát, nhưng cứ tưởng tượng Thái Bình công chúa lạnh lùng với mình, y vẫn không tìm được gan tỵ.

Y nhìn theo bóng lưng của Trương Xương Tông khinh miệt xì mạnh một tiếng, liền bước nhanh đến thư phòng của Thái Bình công chúa.

Đi đến trước thư phòng, nghe thấy trong phòng truyền đến tiếng mắng mỏ của Thái Bình công chúa:

- Người cho rằng đây là trách nhiệm của ta sao? Rõ ràng là người tin lời nói của tên khốn khiếp này, phải tất cả mọi người đi chùa Bạch Mã, kết quả không thu hoạch được gì, là người vô năng, vô dụng, cút ra ngoài cho ta!

Ngay sau đó Vạn Quốc Tuấn vẻ mặt cau giận từ trong phòng lui ra ngoài, cúi đầu mắng một tiếng. Cao Tiển vội vàng đem y kéo qua một bên thấp giọng hỏi:

- Đã xảy ra chuyện gì?

Vạn Quốc Tuấn cầm giận bất bình nói:

- Công chúa tin tình báo của tên Thôi Thiếu Đình, phái ta đi chùa Bạch Mã giám thị Lý Trân, kết quả Lý Trân căn bản không hề đi chùa Bạch Mã, ngày hôm qua lại xuất hiện ở trong cung. Công chúa cau giận, đã nói là trách nhiệm của ta.

Cao Tiển cười vỗ vỗ bờ vai của y:

- Thuộc hạ bất cứ lúc nào cũng phải thay cấp trên chịu tiếng xấu, người không chịu gánh trách nhiệm, chẳng lẽ muốn Công chúa gánh trách nhiệm hay sao?

- Tuy là nói như vậy, nhưng nàng căn bản không nghe ta giải thích.

- Người muốn giải thích cái gì, không ngại nói cho ta biết, ta thay người đi nói.

Vạn Quốc Tuấn cũng biết Cao Tiển là quân sư của Thái Bình công chúa. Thái Bình công chúa nhiều khi sẽ nghe đề nghị của y. Vạn Quốc Tuấn ngẫm nghĩ một chút liền nói với y:

- Tình báo của Thôi Thiếu Đình chưa chắc đã sai, hắn là nói Lý Trân phái hai mươi mấy người giả dạng hòa thượng tiến vào chùa Bạch Mã, việc đó và bản thân hắn hiện tại ở hoàng cung cũng không xung đột. Ta cảm thấy Công chúa gần đây hơi nóng vội, bị Thượng Quan Uyển Nhi nắm mũi dẫn đi.

Vừa mới nói xong, liền nghe Thái Bình công chúa trong phòng quát:

- Cao Tiễn sao còn chưa tới, nhanh đi giục gã.

Vạn Quốc Tuấn và Cao Tiễn liếc nhau, hai người không hẹn mà cùng lắc lắc đầu. Cao Tiễn xoay người đi vào trong thư phòng.

Trong phòng, Thái Bình công chúa chấp tay sau lưng đi qua đi lại, nội tâm bực bội bất an, dù mẫu thân ám chỉ nàng có thể gắng thêm chút sức trên việc của Tiết Hoài Nghĩa, nhưng mấy ngày này nàng lại nhiều lần bị suy sụp.

Đầu tiên là Chu Củ buộc tội Tiết Hoài Nghĩa không hề thần phục mẫu thân nàng, sau đó là ngày hôm qua, Tiết Hoài Nghĩa ở trong cung say khướt, bị đánh một trận đuổi ra hoàng cung.

Khiến Thái Bình công chúa khó có thể tiếp nhận là, Thượng Quan Uyển Nhi và Lý Trân cũng xuất hiện tại đó, cuối cùng lại là do Lý Trân chế phục Tiết Hoài Nghĩa. Thái Bình công chúa cho rằng đây không phải trùng hợp.

Có thể coi là là trùng hợp, cũng khiến cho nội tâm nàng chưa xót vô cùng. Nàng tựa như một con ruồi bọ, tìm không thấy mục tiêu, chuyện Tiết Hoài Nghĩa cần bản bất lực.

Nàng đương nhiên sẽ không cho rằng là trách nhiệm của mình, mà đem tất cả trách nhiệm đều đổ lên bọn cấp dưới vô năng. Chu Củ và Vạn Quốc Tuấn đều là hạng người vô năng.

Lúc này, Cao Tiễn vô thanh vô tức đi vào gian phòng, nhìn chăm chú vào Thái Bình công chúa, dường như đang chờ đợi nàng bình tĩnh trở lại. Thái Bình công chúa vừa quay đầu lại, tức giận nói:

- Người giống như quỷ đứng ở trong đó làm cái gì?
- Nếu ngài là muốn gây náo với ta, ta đây sẽ không tiếp.
- Người...

Thái Bình công chúa hung hăng trừng mắt nhìn y, đành phải phần nộ ngồi xuống, tức giận hỏi han:

- Gần đây người đang làm cái gì?
- Ta khắc khổ ra sức học hành, chuẩn bị cuối tháng khoa cử.

Cao Tiễn bình tĩnh nói.

Thái Bình công chúa nhớ tới mấy ngày nay điên cuồng cùng với Trương Xương Tông, trong nội tâm nàng không khỏi có một chút áy náy với Cao Tiễn, giọng nói của nàng mềm xuống:

- Gần đây ta rất không như ý, tâm tình không tốt, muốn mời người giúp ta một chút.

Cao Tiễn thấy nàng rốt cục bình tĩnh trở lại, lúc này mới chậm rãi nói:

- Kỳ thật phương hướng của điện hạ cũng không sai, chùa Bạch Mã là gốc rễ của Tiết Hoài Nghĩa, nếu gã có cử chỉ gì không phù hợp quy tắc, gã không rời khỏi chùa Bạch Mã, quyết sách giám thị chùa Bạch Mã là hoàn toàn chính xác. Mặt khác, ta cảm thấy điện hạ không hiểu rõ lắm tâm của Thánh Thượng.
- Ta không hiểu tâm của mẫu thân ?

Thái Bình công chúa nhướn mày, không ngờ do một ngoại nhân đến nói mình không hiểu lòng mẫu thân, quả thực hoang đường.

- Điện hạ, Thánh Thượng đúng là căm hận Tiết Hoài Nghĩa làm xằng làm bậy, đã không cách nào tha thứ cho hắn, nhưng ngài có nghĩ tới không, Tiết Hoài Nghĩa chẳng qua chỉ là một nam thiếp, ở trong triều căn bản không có thể lực, trong quân đội cũng không vài người ủng hộ hắn, Thánh Thượng muốn diệt trừ gã dễ như trở bàn tay, vài thị vệ là có thể làm được, căn bản không cần gây chiến. Nếu ngài thật muốn diệt trừ Tiết Hoài Nghĩa, có thể động thủ từ sớm, vì sao chậm chạp không có hành động?

Thái Bình công chúa lâm vào trong trầm tư, nàng nhớ ngày hôm qua Tiết Hoài Nghĩa say rượu gây rối, cầm kiếm ở trong cung giết người. Chỉ bằng điểm này, Tiết Hoài Nghĩa có chết cũng chưa hết tội, nhưng mẫu thân không giết gã, chỉ có hung hăng đánh một trận sau đó đuổi ra cung. Điều này đủ để chứng minh mẫu thân còn không có có tâm muốn giết gã.

- Người nói là. . . . Mẫu thân còn chưa quyết định?

Cao Tiễn gật gật đầu

- Công chúa điện hạ không ngại nghe một chút Thượng Quan Uyển Nhi khuyên bảo Thánh Thượng thế nào?

Không cần đi hỏi thăm, Thái Bình công chúa biết được rất rõ ràng, nữ nhân kia không ngờ cầu xin thay Tiết Hoài Nghĩa, nói gã là mượn rượu nổi điên, chuyện có nguồn gốc của nó. Đương nhiên đây chỉ là một thái độ, nhưng cũng nói nữ nhân kia bắt được tâm lý mâu thuẫn của mẫu thân.

Thái Bình công chúa rất cục thở dài, nàng không thể không thừa nhận Cao Tiễn nói đúng, mình không hiểu mẫu thân tâm, mới phạm vào sai lầm khiến Chu Củ buộc tội Tiết Hoài Nghĩa.

- Vậy người nói ta nên làm cái gì bây giờ?

Thái Bình công chúa nhận sai thỉnh giáo Cao Tiễn.

- Điện hạ đầu tiên cần tỉnh táo lại, không nên nghĩ làm thế nào để chiến thắng Thượng Quan Uyển Nhi, mà nên suy nghĩ lâu dài. Thượng Quan Uyển Nhi vì lật đổ Tiết Hoài Nghĩa đã bố cục thật lâu, từ chuyện Thẩm Nam Mậu là nhìn ra được. Ta khuyên Công chúa không nên dọ sức cùng Thượng Quan Uyển Nhi, không bằng lui mà kết lưới, sớm chuẩn bị cho chiến trường kế tiếp.

- Người đang nói ai?

Ánh mắt Thái Bình công chúa sáng ngời nhìn chăm chăm y hỏi.

Cao Tiễn cười đầy thâm ý,

- Thỏ khôn chết, chó săn bị nấu, Công chúa điện hạ cảm thấy ta nói người nào?

Thái Bình công chúa chậm rãi gật đầu, nàng biết Cao Tiễn đang nói người nào.

Tục ngữ nói "Thỏ khôn có ba hang" Tiết Hoài Nghĩa gã ít nhất cũng có năng lực tự bảo vệ mình, hang ổ của gã ngoại trừ chùa Bạch Mã và Dao Quang điện, ở trong phường Quan Đức Lạc Dương cũng có một tòa nhà lớn khoảng trăm mẫu, bên trong có vô số vú già, gia tài không thể tính.

Tiết Hoài Nghĩa bị đánh hơn mười côn, đánh ắt nửa cái mạng, hấp hối được tăng nhân dưới tay nâng trở về tòa nhà lớn trong phường Quan Đức. Vài tên y sĩ trị liệu cho y một đêm, thương thế của y mới dần dần ổn định lại.

Bữa tiệc hành hung này đã hoàn toàn cắt đứt hy vọng cuối cùng của Tiết Hoài Nghĩa đối với Võ Tắc Thiên. Y nhớ tới Lý Trân hung hăng đẩy mình ngã xuống, Thánh Thượng không hề ngăn lại. Nếu là lúc trước, bà ta tuyệt sẽ không dễ dàng tha thứ bất cứ kẻ nào vô lễ đối với mình, nhưng ngày hôm qua bà ta lại lạnh lùng nhìn Lý Trân làm nhục mình.

Tiết Hoài Nghĩa hận đến nghiến răng nghiến lợi, nếu lão bà kia bắt nhân, vậy đừng trách Tiết Hoài Nghĩa y bất nghĩa.

Tiết Hoài Nghĩa nằm ở giường bệnh nghĩ ngợi lung tung. Lúc này, có thị nữ ở cửa bấm báo:

-Khởi bẩm Đại tổng quản, Tịnh Quang đại sư cầu kiến.

Tịnh Quang đại sư chính là Hà Nội lão ni, bà ta tự xưng Tịnh Quang Như Lai, có thể biết trước việc tương lai, nên mới trở thành phụ tá đắc lực của Tiết Hoài Nghĩa. Tiết Hoài Nghĩa nhìn trúng năng lực vợ vét của cải của Vi Thập Phương, mà nhìn trúng Hà Nội lão ni, là vì bà ta nắm giữ mấy vạn tín đồ.

Tiết Hoài Nghĩa hiện tại bộ dáng chật vật, y không muốn gặp khách, tuy nhiên y đang phái người đi tìm Hà Nội lão ni, bà ta tới đúng lúc, Tiết Hoài Nghĩa liền bảo thị nữ:

- Kéo một bức rèm cho ta, mời bà ta tiến vào!

Không bao lâu, Hà Nội lão ni đi vào phòng bệnh. Tiết Hoài Nghĩa đã kéo một bức rèm, khiến bà ta không nhìn thấy thương thế của Tiết Hoài Nghĩa, bà ta chấp tay thi lễ nói:

- A Di Đà Phật, tham kiến Đại tướng quân!

- Ta bây giờ không phải là Đại tướng quân rồi, ngồi xuống đi!

Tiết Hoài Nghĩa nhin không được nói.

Hà Nội lão ni ngồi xếp bằng, vẻ mặt lo âu nói:

- Đại tướng quân, pháp hội không được như ý ! Chỉ nhận được không đến ngàn quan tiền.

- Không phải nói Đại Lý Tự điều tra án tử, ảnh hưởng đến pháp hội sao?

- Đại Lý Tự đến tra án kỳ thật không ảnh hưởng đến pháp hội, chúng ta chiêu đãi rất khá, bọn họ cũng không hề khó xử, chủ yếu là tín đồ không chịu quyên tiền,

Tiết Hoài Nghĩa hiểu được ý tứ của bà ta. Bà ta đến đòi tiền mình, y có chút không vui nói:

- Tiền của Địa cung nội cũng đủ người cầm cự một chút, cứ dùng đi.

- Những số tiền kia. . . kỳ thật không nhiều lắm, nhiều nhất chỉ có thể duy trì một tháng.

- Một tháng vậy là đủ rồi!

Tiết Hoài Nghĩa không muốn nói mấy việc lông gà vỏ tỏi này, cao giọng hỏi:

- Người bây giờ có thể huy động bao nhiêu tín đồ?

- Khoảng. . . hơn một vạn người

- Mới hơn một vạn người, người không phải nói có bốn năm vạn tín đồ sao?

Tiết Hoài Nghĩa cảm tức hỏi

- Chủ yếu là thời gian quá dài, lại sắp tân niên, rất nhiều tín đồ đều về nhà mừng năm mới rồi, cho nên...

Hà Nội lão ni chợt dạ giải thích, nhưng trên thực tế bà ta là vì lừa gạt tiền tài của Tiết Hoài Nghĩa, mới báo cáo láo nhân số tín đồ, bà ta làm sao có nhiều tín đồ đi theo như vậy. Trên thực tế hiện tại hơn một vạn người đều không có, chỉ có 2000~3000 người ở tại Lạc Dương phụ cận, bà ta căn bản không dám nói thật.

Cũng may sắp cuối năm, làm cho bà ta tìm được cái cớ, mặc dù như thế, bà ta vẫn chợt dạ, e sợ Tiết Hoài Nghĩa nhìn thấu âm mưu của mình.

- Mới hơn một vạn người

Tiết Hoài Nghĩa thì thào tự nói, qua một hồi lâu y mới nói với Hà Nội lão ni

- Thời gian không còn nhiều nữa, hôm nay người phải đi triệu tập tín đồ, chờ đợi mệnh lệnh của ta.

Trong lòng Hà Nội lão ni đang nhanh chóng tính toán, làm thế nào để mang tiền của địa cung nội đi, bà ta thật cẩn thận hỏi:

- Đại tướng quân tính toán khi nào hành động?

- Gấp cái gì! Ta thương thế nặng như vậy, có thể làm được chuyện gì?

Tiết Hoài Nghĩa vô cùng không kiên nhẫn trách cứ bà ta một câu, sau đó lại cảm thấy hơi thất thố, bây giờ còn là lúc dùng người, không thể trở mặt với bà ta. Tiết Hoài Nghĩa liền lại trấn an:

- Yên tâm đi! Đại sự hoàn thành, ta sẽ không bạc đãi người, cho người và các đệ tử của người hưởng hết vinh hoa phú quý.

Hà Nội lão ni vội vàng quỳ xuống dập đầu một cái, kích động nói:

- Cảm Tạ đại tướng quân chiếu cố, tối nay ta lập tức xuất phát!

167. Chương 167: Chặn Đường Trong Đêm

Đêm xuống, có năm sáu chiếc xe bò dừng lại trước cửa Lâm Chỉ Tự, mấy tăng nhân khiêng những chiếc hòm nặng trĩu để vào trong xe bò. Cảnh khác thường này lập tức bị các sĩ binh Nội vệ ở nhà dân ngay sát vách phát hiện.

Hỏa Trưởng Trương Nhiên trực Nội vệ đêm nay là người vô cùng khôn khéo. Y phát hiện chỉ trong nửa canh giờ ngắn ngủi, đây đã là tốp xe bò thứ hai, tình hình rất lạ thường.

Y lập tức ra lệnh ột binh lính hỏa tốc đến bẩm báo cho Lý Trân, đồng thời thay y phục cùng hai gã thuộc hạ cải trang chuẩn bị theo dõi đội xe bò này.

Lão ni Hà Nội được hai gã đệ tử trẻ tuổi đỡ xuống, từ từ đi từ sân trong chùa ra. Bà ta quay lại dặn dò Trụ trì Trí Văn và mấy người nữ ni trung niên:

- Ta đi mấy ngày sẽ quay về, các người trông coi chùa chiền, đừng có đối đầu với quan phủ, chuyện gì cũng phải đợi ta về rồi nói.

- Xin sư phụ yên tâm, chúng con sẽ trông coi tốt chùa chiền.

Lão ni Hà Nội ngồi lên một chiếc xe bò, nói với phu xe:

- Xuất phát thôi!

Mấy chiếc xe bò từ từ dời đi, kéo mấy chục chiếc hòm nặng nề đi về phía đông, hơn mười võ tăng làm hộ vệ cầm đao đi theo sát xe bò. Đúng lúc xe bò đi chưa được bao lâu thì phía sau xuất hiện ba người bán hàng rong đi theo xe bò với tốc độ không nhanh không chậm. Cách hơn 300 bước chân, trong bóng đêm dày đặc, võ tăng hộ vệ rất khó nhìn thấy bọn họ.

Đúng lúc đó, Lý Trân cũng nhận được tin, hẩn lập tức nghĩ ra đây là lão ni Hà Nội đã mang vàng và tiền của từ trong địa cung ra. Tìm một nửa số vàng còn lại của Vi Thập Phương cũng chính là một trong những nhiệm vụ mà Võ Tắc Thiên giao cho hẩn. Hẩn đã tập trung vào mục tiêu đầu thể cho phép số vàng này chuyển đi được.

Lý Trân một mặt phái Triệu Thu Nương vào cung bẩm báo với Thượng Quan Uyển Nhi, đây là kết quả thỏa hiệp giữa hẩn và Thượng Quan Uyển sau một hồi cãi vã không thoai mái. Lý Trân có thể không cần đến mệnh lệnh của nàng để hành sự nhưng điều kiện là nhất định phải đồng thời báo cáo với nàng.

Không cần phải nghi ngờ nữa, Triệu Thu Nương chính là người báo cáo tốt nhất. Lý Trân biết quan hệ giữa nàng và Thượng Quan Uyển Nhi có chỗ không bình thường. Thậm chí Thượng Quan Uyển Nhi còn tin tưởng Triệu Thu Nương hơn cả mình, nếu không phải Triệu Thu Nương cương quyết không chịu đảm nhiệm chức Thống lĩnh Nội vệ thì chức này cũng không đến lượt Lý Trân.

Triệu Thu Nương vội vàng vào cung tìm Thượng Quan Uyển Nhi. Lý Trân dẫn tám mươi binh sĩ Nội vệ lên mình ngựa phi gấp về phía đông.

Lão ni Hà Nội nắm thời gian rất khéo, lúc bà ta ra cửa chưa được lâu, cửa thành đã từ từ đóng lại. Lúc Lý Trân dẫn tám mươi binh sĩ Nội vệ chạy đến cửa thành đã có mấy tên lính cầm mâu ngăn cản bọn họ.

- Bên trên có lệnh không phải là tình huống đặc biệt thì không cho phép mở cửa thành.

- Nội vệ chấp hành công vụ khẩn cấp.

Giáo úy Vương Tông Ý giờ cao lệnh bài, mấy tên lính do dự một chút rồi vội chạy lên thành. Tình huống đặc biệt của bọn họ là chỉ hoàng đế vào thành nhưng Nội vệ chấp hành công vụ có phải là tình huống đặc biệt hay không thì họ không biết, chỉ có thể chạy đi xin chỉ thị.

Có lẽ vì Nội vệ luôn có quyền lực đặc thù mà đám quan quân thủ thành không làm khó dễ bọn họ. Cửa thành vừa mới mở ra, Lý Trân đã dẫn mọi người phi thẳng ra ngoài thành.

Ngoài cửa đông không phồn hoa bằng thành nam, chỉ đi chưa đến ba dặm quán trọ và quán rượu hai bên đường đã dần biến mất, thay vào đó là những rừng cây, núi đá lớn. Đường xá mấp mô xuyên vào trong rừng cây, lối rẽ phía trước có hai đường lớn và một lối nhỏ.

Lý Trân ghì chặt chiến mã, nhìn về bốn xung quanh, hẳn cho rằng Trương Nhiên chắc chắn sẽ để lại một số người đợi mình, chỉ ình đạo lộ chính xác, quả nhiên có một bóng người đen xì thấp bé lao từ trên đồi núi xuống. Chính là một binh sĩ Nội vệ mà Trương Nhiên giữ lại, anh ta chỉ về đường phía nam hô:

- Xe bò đi vòng về phía nam rồi.

Lý Trân trầm tư một lát, hai chân kẹp chặt chiến mã phi như bay đuổi theo từ một lối nhỏ chạy về phía nam hướng huyện Y Khuyết. Tám mươi binh sĩ Nội vệ bám sát theo hẳn.

- Người ở lại đây chờ Triệu giáo úy!

Lý Trân bỏ lại một câu cho tên binh sĩ Nội vệ báo tin.

..

Hai đội xe bò của lão ni Hà Nội cùng hội lại trên đường, tổng cộng có 12 chiếc xe bò vận chuyển 40 cái hòm lớn, bên trong toàn vàng bạc, châu báu và tiền. Số tiền này vốn là dùng để trả cho việc ăn ở của đa số tín đồ, bà ta đi về phía đông. Đám tín đồ của bà ta ở trong mấy thị trấn nhỏ vùng gần Huỳnh Dương.

Nhưng lão ni Hà Nội lại không định giao cho đám tín đồ số tài sản này, bà ta giữ lại ình để đảm bảo cho nửa đời sau vinh hoa phú quý của bà ta. Bà ta không ngu xuẩn như Tiết Hoài Nghĩa, lại muốn tự diệt vong, bà ta không làm, bà ta muốn rời khỏi Lạc Dương sống ở phía nam.

Người đồng hành cùng bà ta ngoài hai mươi đệ tử nữ trẻ tuổi còn có mười lăm võ tăng. Đây không phải là võ tăng chùa Bạch Mã mà là tín đồ của bà ta, chính là võ tăng mà bà ta nuôi dưỡng. Bọn họ bảo vệ đội xe bò này đi Ba Thục.

Lão ni Hà Nội không lo những trạm kiểm soát ven đường, bà ta có kim bài của Tiết Hoài Nghĩa, quan phủ dọc đường không ai dám động đến bà ta.

Điều lo lắng duy nhất là bị trộm cướp chặn đường. Trị an của vùng Lạc Dương rất tốt nhưng đời khỏi Lạc Dương thì rất khó nói. Cho nên, bà ta định trốn ở huyện Y Khuyết mấy ngày rồi nghĩ cách đi tiếp bằng thuyền.

Đội xe bò đi chậm rãi trên đường, thùng đựng tiền rất nặng khiến xe bò kêu két két, xe bò đã đi cố hết sức.

Lão ni Hà Nội nhìn về phía trước, đó là một khoảng đất trống trải, rừng cây cách xa mấy trăm mét, bà ta hỏi phu xe:

- Phía trước là nơi nào?

- Sư thái không biết đấy thôi, phía trước gọi là Ngư Thần Khẩu, đi tiếp về phía trước là một con sông nhỏ, cầu gỗ rất cũ nát chúng ta qua cầu sẽ có chút phiền đấy!

- Huyện Y Khuyết còn xa không?

- Còn sớm mà! Ít nhất phải sáng mai mới tới, chúng ta đi quá chậm.

Lão ni Hà Nội rầu rĩ hừ một tiếng, xe bò đi kì cách, không lâu sau thì đến khoảng đất rộng lớn. Hai bên đường đều là cỏ, phía xa có một con sông nhỏ uốn lượn chảy qua một vùng quê.

Đúng lúc này, có mấy tên võ tăng cùng kêu thảm một tiếng. Bọn họ bị trúng tên, ngã xuống đất, ngay sau đó là tiếng vó ngựa vang lên từ bốn phía. Chỉ thấy kỵ sĩ từ bốn phương tám hướng chạy đến.

Đám nữ ni sợ hãi đến mức kêu thất thanh, tránh vào trong xe bò run lên cầm cập. Mấy võ tăng muốn dựa vào nơi hiểm yếu để chống lại nhưng vô tình bị tên bắn trúng. Những võ tăng còn lại sợ đến mức quỳ hết xuống xin tha mạng.

Lão ni Hà Nội kinh sợ hồn bay phách lạc, muốn chạy trốn mà không động đậy được, chỉ tựa đầu vào trong xe bò, lớn tiếng quát to:

- Tha mạng, tha mạng!

Xe bò bị bắt dừng lại, đám phu xe đều ngã quỵ xuống đất còn lại mấy võ tăng đều bị đám lính Nội vệ dùng dây thừng trói lại. Hai mươi nữ ni trẻ tuổi bị đuổi sang một bên.

Lúc này, Lý Trân giục ngựa đi đến trước xe bò của lão ni Hà Nội. Hắn dùng trường kiếm vén rèm che lên, chỉ thấy một lão ni cô béo mập rúc trong xe. Bà ta nhìn thấy trường kiếm sợ đến mức kêu thất thanh:

- Đừng giết ta, tha mạng!

Lý Trân cười lạnh một tiếng, một tay lôi bà ta ra khỏi xe bò, quăng bà ta ngã thật mạnh xuống đất:

- Trói bà ta lại.

Mấy tên lính đi lên trói lão ni Hà Nội lại, bà ta vô cùng sợ hãi đến mức ngất đi.

Lúc này, Triệu Thu Nương dẫn mấy tên nội vệ chạy gấp đến. Nàng đi đến bên cạnh Lý Trân ghì chặt chiến mã thở hổn hển nói:

- Thượng Quan xá nhân nói, bắt họ đến sơn trang Minh Tú giam lại, không được để lọt ra bất cứ tin tức gì.

Sơn trang Minh Tú ở phía đông bắc Lạc Dương, là trang viên riêng của Thượng Quan Uyển Nhi ở Lạc Dương, rộng mấy ngàn mẫu đất, phong cảnh hữu tình. Nghe nói Cố Ảnh suất lĩnh các võ sĩ Thượng Thanh ở trong sơn trang đó.

Lý Trân lập tức hạ lệnh:

- Bắt hết bọn họ lên xe bò, quay lại hướng bắc!

...

Trong Ngự thư phòng điện Trinh Quán, tuy Võ Tắc Thiên bị cảm chưa khỏi nhưng đám tấu chương chất như núi khiến bà không thể không ôm cả bệnh đến Ngự thư phòng phê duyệt tấu chương, nghe báo cáo.

Cũng may, bà có Thượng Quan Uyển Nhi là trợ thủ đắc lực làm cho gánh nặng của bà được giảm bớt rất nhiều.

- Bệ hạ, Thiên đường đã xây xong, quyết toán tiền công là 354800 quan tiền, trong kho chỉ còn 44 vạn quan.

- Gần đây còn khoản chi nào khác không?

Võ Tắc Thiên hỏi với vẻ mệt mỏi.

- Còn Thiên Khu cần 1000 cân chỉnh đồng cuối cùng. Lương Vương đã lệnh cho các Hồ Thương góp được 800 ngàn cân, còn thiếu 20 vạn cân có lẽ sẽ gom góp trong dân chúng. Nhưng ít nhất cũng phải chi ba vạn quan tiền. Còn chi hằng ngày, ít nhất phải có tám vạn quan tiền, còn ngày lễ mừng thọ của bệ hạ...

- Được rồi!

Võ Tắc Thiên đau khổ chỉ vào cái đầu của mình, Thượng Quan Uyển Nhi liền đi lên vuốt hai bên huyệt Thái Dương cho bà. Nàng biết Thánh thượng đau đầu vì kho tiền không đủ nên cười nói:

- Uyển Nhi đề nghị giao thuế của Phủ Hà Nam và Quan Trung vào kinh thành, chữa cháy trước ấy thứ. Mặt khác có thể cổ vũ dân chúng tổ chức hội đèn lồng Thượng Nguyên, cũng có thể tiết kiệm chi phí, còn có Vô già pháp hội, Thánh thượng xem...

Nói đến đây thì Thượng Quan Uyển Nhi dừng lại, Vô già pháp hội được định ra từ tháng mười năm ngoái. Hằng năm trước tết Nguyên Tiêu đều phải tổ chức trong Hoàng thành, là dự án của Võ Tắc Thiên và Tiết Hoài Nghĩa, chi rất nhiều. Năm nay có cần cử hành tiếp không?

Võ Tắc Thiên trầm tư một lát rồi nói:

- Cử hành pháp chính là sự thành kính của trăm đối với Phật tổ, không liên quan đến ân oán cá nhân. Năm nay vẫn cử hành theo lệ thường, phái người đi nói với Lương quốc công. Nếu ông ta đồng ý tham gia, trăm cũng không phản đối.

Nét mặt của Võ Tắc Thiên rất bình tĩnh, giống như thái độ của bà với Tiết Hoài Nghĩa, cho dù y gây ra cho bà những mầm tai họa khó có thể tha thứ được nhưng dù sao y vẫn có công giúp bà đăng cơ. Y đã cùng bà vượt qua vô số những đêm khó ngủ, Võ Tắc Thiên không hi vọng trở mặt, bà chỉ muốn giáo huấn cho

Tiết Hoài Nghĩa một bài học thật sâu sắc, sau đó để y im lặng ở chùa Bạch Mã tu tâm dưỡng tính sống qua quãng đời còn lại.

Đây là kết quả lý tưởng nhất, cho nên sau hai lần dạy dỗ Tiết Hoài Nghĩa, Vô Tắc Thiên vẫn cho y cơ hội sửa lỗi xem y có nắm bắt cơ hội này hay không, cơ hội này đương nhiên chính là Vô Già pháp hội.

Thượng Quan Uyển Nhi không có bất kỳ thái độ nào mà gật đầu:

- Uyển Nhi sẽ phái người báo cho Lương quốc công biết.
- Không cần người đi nói, trăm đã giao cho Cao Diên Phúc báo cho ông ta rồi.

Vô Tắc Thiên suy nghĩ một chút lại nói:

- Người hãy tập trung xử lý chính vụ đi, làm giản biểu thu chi của ba tháng giao cho trăm trước. Người đi thảo luận với đám tướng quốc một chút! Có thể cố gắng được bao nhiêu thì cố gắng, ngày lễ mừng thọ năm ngoài quá lớn, năm nay trăm muốn tiết kiệm một chút.
- Uyển Nhi tuân chỉ!

Vô Tắc Thiên cười vỗ vỗ lưng:

- Trăm không được khỏe, người vất vả hơn rồi!
- Bệ hạ hãy dưỡng bệnh cho tốt, Uyển Nhi có thể gánh vác được.

Lúc này, Vô Tắc Thiên nhớ lại ở ngự y phòng Lý Trân quyết đoán không chế Tiết Hoài Nghĩa khiến bà nhớ đến dáng người phóng khoáng của Lý Trân trong cuộc bắn báo vào đông thú, kỹ năng võ công mỹ cảm ấy khiến tim bà đập thành thịch.

Bà liếc nhìn sang Thượng Quan Uyển Nhi, làm như không có chuyện gì nói:

- Uyển Nhi, trăm phát hiện hình như người và Lý Trân tiếp xúc cũng không nhiều! Có phải người...

Thượng Quan Uyển Nhi cười hơi cắn nhẹ môi dưới:

- Uyển Nhi và hần thường ở cùng nhau, chỉ là chuyện quan không thể để quá nhiều người biết.
- Thật sao? có lẽ trăm nghĩ sai rồi, người đi làm đi! Có Thắm ngự y điều dưỡng cho trăm, tin là trăm sẽ nhanh hồi phục thôi!

Thượng Quan Uyển Nhi thi lễ rồi chậm rãi lui xuống. Vô Tắc Thiên nhìn thấy bóng nàng dời đi liền lập tức dặn dò:

- Tìm Cao công công đến đây!

168. Chương 168: Công Tôn Đến Chơi

Đã nghỉ ngơi một ngày, một đêm, vết thương do bỏng của Tiết Hoài Nghĩa dần hồi phục trở lại, chỗ da thịt bị đánh nát bắt đầu đóng vảy. Tuy y vẫn không thể nhúc nhích nhưng ít ra cảm giác đau đớn cũng đã biến mất hoàn toàn. Chỉ là lúc không cẩn thận khẽ động vào vết thương vẫn có cảm giác đau đớn khiến y phải kêu to.

Trong phòng có một chậu than, ấm như mùa xuân. Tiết Hoài Nghĩa ghé vào giường êm, trên người đang đắp một tấm vải mỏng, y híp mắt lại tập trung nghe Cao Diên Phúc thuật cho y nghe khẩu dụ của Thánh thượng.

- Vô Già pháp hội vẫn cử hành như thường lệ, Thánh thượng nói ông cũng có thể tham gia hoặc cũng có thể tiếp tục dưỡng bệnh, ông hãy tự mình quyết định.

Sau khi Cao Diên Phúc ngồi đối diện với y, hơn ai hết ông hiểu sự khổ tâm của Vô Tắc Thiên cho nên thái độ của ông khá ôn hòa, nói chuyện cũng nhỏ nhẹ, cố gắng nói vào trọng tâm.

- Ý của Thánh thượng là Vô Già pháp hội cứ cử hành theo kế hoạch tháng 10 năm ngoái. Nhưng triều đình chi nhiều nhất cũng chỉ có 10 ngàn quan tiền. Nếu Lương quốc công định cử hành lớn hơn một chút thì phải cần cả chùa Bạch Mã gánh vác số tiền còn lại.

- Vô Già pháp hội cần ít nhất cũng phải ba vạn quan tiền, bà ta chỉ cho 10 ngàn quan tiền, còn lại bắt ta bỏ ra sao?

Tiết Hoài Nghĩa hung ác nói.

- E là như vậy.

Cao Diên Phúc vẫn rất bình tĩnh, trên mặt không chút cảm xúc.

- Vậy được rồi!

Tiết Hoài Nghĩa tức giận nói:

- Ta chỉ có một yêu cầu Vô Già pháp hội sẽ do ta hoàn toàn chủ trì, giống như năm ngoái.

- Chuyện này.... Chắc là được, nhưng Lương quốc công sức khỏe...

Cao Diên Phúc thử nhìn y một cái.

- Vết thương của ta không có trở ngại gì, xin phủ quân chuyển lời đến bệ hạ, ta hoàn toàn có thể chủ trì pháp hội.

Nói đến đây, Tiết Hoài Nghĩa lại thấp giọng nói:

- Nếu ta thể hiện thành ý đầy đủ, phủ quân cảm thấy bệ hạ có hồi tâm chuyển ý không?

Cao Diên Phúc cười thản nhiên:

- Nếu Lương quốc công thể hiện thành ý của mình, tôi nghĩ chắc chắn Thánh thượng sẽ nhìn thấy.

...

Cao Diên Phúc cáo từ rồi, Tiết Hoài Nghĩa lại hí húp nửa con mắt. Y cẩn thận thưởng thức một ly rượu đã được cất trong hầm nhiều năm, không ngờ Thánh thượng vẫn đồng ý tiếp tục cử hành Vô Già pháp hội, còn đồng ý cho y chủ trì. Đây chính là để ám chỉ, điều này khiến Tiết Hoài Nghĩa có một tia hi vọng.

Thân thiết với vua mười năm, Tiết Hoài Nghĩa đã quen với vinh hoa phú quý, cũng đã từng chán ghét bà ta, không để ý đến bà ta nữa. Nhưng một khi y mất đi quyền yêu này, y mới chợt phát hiện ra nó quý giá thế nào, y có thể lấy lại một lần nữa không?

Nhưng nếu không lấy lại được nữa? Tiết Hoài Nghĩa cắn chặt răng, mặt cũng có chút biến đổi. Nếu y không lấy được, vậy y thà đập nát nó chứ kẻ khác đừng mơ mà có được.

Lúc này, thị nữ ở ngoài cửa nói:

- Chủ nhân, bọn họ đến rồi!

- Để bọn họ vào!

Một lát sau, năm sáu lão tăng đi vào phòng bệnh. Đứng đầu là đại sư Pháp Minh viện chủ Đại Vân viện chùa Bạch Mã, mọi người cùng chấp tay thi lễ về phía Tiết Hoài Nghĩa.

Tiết Hoài Nghĩa nói với bọn họ:

- Thánh thượng đã không cử hành Vô Già pháp hội vào 14 tháng giêng mà cử hành như thường lệ, hơn nữa phải càng long trọng hơn.

Mấy lão tăng nhìn nhau, vẻ mặt đều tỏ ra vui mừng. Bọn họ vốn tưởng rằng Pháp hội sẽ biến mất, không ngờ vẫn được cử hành năm ngoái dự liệu của họ. Pháp Minh hỏi:

- Có còn giống năm ngoái không? Cử hành trong hoàng thành à?

Tiết Hoài Nghĩa lắc đầu:

- Năm ngoái có quá nhiều người không phận sự vào hoàng thành, làm nhiễu loạn công sở. Năm nay, mấy tướng quốc phản đối cử hành trong hoàng thành. Kế hoạch là ở bờ nam Lạc Thủy bên cạnh cầu Thiên Tân. Kế hoạch chắc chắn không thay đổi, cơ thể ta có vết thương, pháp hội sẽ do các người chuẩn bị.

Đám lão tăng đều biết thời gian đã khẩn cấp liền thi lễ cáo lui, Tiết Hoài Nghĩa lại nói:

- Pháp Minh ở lại, ta có một số việc phải dặn dò.

...

Sau khi Lý Trân chặn lão ni Hà Nội lại liền tạm thời dừng hành động của Nội vệ. Mấy ngày nay hắn vẫn ở sơn trang Minh Tú của Thượng Quan Uyển Nhi huấn luyện môn mã cầu. Không ngừng hướng dẫn, mài giũa kỹ thuật dẫn bóng và phối hợp cho các đội viên, kiên nhẫn chờ đợi thời cơ.

Cùng lúc đó, hai ngày quan trọng của tháng dần đến. Thành Lạc Dương náo nhiệt lạ thường. Một là ngày hội đèn lồng 15 tháng giêng, một ngày khác là cuộc thi khoa cử hạ tuần tháng.

Nếu như nói năm mới là ngày để gia đình đoàn tụ, cúng bái tổ tiên thì ngày 15 tháng giêng tết Nguyên Tiêu mới là ngày hoan lạc nhất. Ba ngày mười bốn, mười lăm, mười sáu thành Lạc Dương như biến thành thế giới đèn lồng, cả một biển đèn.

Cách ngày hội đèn lồng ba ngày, trong Nam thị đã bắt đầu giăng đèn kết hoa. Năm nay không giống trước, vì triều đình cắt giảm chi tiêu đã cổ vũ đèn vải dân gian. Hầu như mỗi thương hộ đều bày các loại hoa đăng lớn nhỏ. Vì Lý Tuyền vẫn ở Linh Châu xem trang viên chưa về nên quán rượu Nhã Sĩ Cư của nàng hơi vắng vẻ.

Đã đến trưa, Lý Trân và Tử Chí từ sơn trang Minh Tú ngoài thành trở về Lạc Dương. Bọn họ đi thẳng đến quán rượu, chỉ thấy nhà nhà đều bận rộn trang trí hoa đăng, trước cửa quán rượu Nhã Sĩ Cư vắng vẻ, không giăng đèn kết hoa như các quán rượu khác.

- Lão Lý, hình như quán rượu của Tuyền đại tỷ không thắp đèn lồng, các quán rượu khác có hết rồi.

- Có lẽ đại tỷ không có nhà, bọn tiểu nhị cũng không biết làm gì, may ta sang đây lại vừa thấy, A Tài...

Lý Trân đứng trước cửa quán rượu gọi to.

Một lát sau, quản sự A Tài vội bước ra, cảm động nói:

- Thật tốt quá, mong công tử mãi, cuối cùng cũng đến rồi.

- Mong ta làm gì? Các người không chuẩn bị treo đèn à?

- Ôi! Chúng tôi phiền lòng chính là chuyện này đây.

Về mặt của A Tài buồn rầu nói:

- Lúc sắp đi Đông chủ dặn chúng tôi đừng có động đến cái gì mà hội đèn lồng, tết Nguyên Tiêu. Nhưng nhà nào cũng chuẩn bị, quán rượu chúng ta không có đèn, có vẻ khó nhìn. Tôi lại không dám làm chủ, đang chờ công tử về quyết định.

- Bây giờ chuẩn bị còn kịp không?

Lý Trân hỏi.

Ánh mắt của A Tài cười lộ ra vẻ giảo hoạt:

- Không đợi công tử nói, tôi đã liên hệ với mấy thợ thủ công làm đèn, chờ công tử quyết định. Bọn họ đã có sẵn giá đèn, một ngày là làm xong, quan trọng là phải kịp bao nhiêu đèn?

Lý Trân suy nghĩ một chút, lại nhìn đèn nhà người ta. Hắn chỉ vào một cái đèn cỡ lớn nói:

- Lớn nhỏ giống cái kia, nhưng chúng ta phải kẹp hình bình rượu hoặc hồ lô, trên mặt phải có chữ đỏ tiền sĩ hoặc chữ Nhà Sĩ Cư.

A Tài cười khở một tiếng nói:

- Ghim đèn lớn như vậy, ít nhất phải mất 15 quan tiền, chỉ sợ đông chủ không vui.

- Không sao, người nói là ta quyết định, không chỉ ghim một cái đèn lớn mà còn phải có mấy ngàn cái đèn nhỏ. Chính là loại 10 quan tiền, mặt trên phải viết quán rượu Nhà Sĩ Cư, đưa cho bọn trẻ không lấy tiền.

A Tài gật đầu liên tục:

- Tôi sẽ đi ngay bây giờ, tranh thủ trong hai ngày làm xong.

- Đi đi! Cần tiền cứ nói với ta một tiếng.

- Trong cửa hàng có tiền, công tử đừng lo.

A Tài chạy như bay.

Tửu Chí bên cạnh bữu môi nói:

- Ta đánh cuộc với người, người không biết làm việc như người, ít nhất tên A Tài này phải vớ được mười quan tiền vào túi riêng.

Lý Trân vỗ một cái vào gáy y cười mắng:

- Người cho là ai cũng giống người à, làm chuyện gì cũng phải có ưu đãi. Tiểu tử người về sau cứ mơ mà đi làm việc một mình đi.

Tửu Chí hối hận trong lòng, hận là không thể có hai cái miệng, y vội giải thích nói:

- Lão Lý, ừ. Ta chỉ đùa thôi. Đương nhiên ta biết với sự khôn khéo của đại tỷ, tỷ ấy đã giao cửa hàng cho A Tài thì chắc hẳn là người đáng tin cậy. Chúng ta cùng lớn lên từ nhỏ, đương nhiên ta cũng đáng tin cậy chứ.

Lý Trân liếc mắt không để ý đến y. Lúc này mắt Tửu Chí sáng lên ngơ ngác nhìn chằm chằm vào phía sau Lý Trân. Lý Trân thấy lạ quay đầu lại, chỉ thấy một tiểu nương mắt to chạy tới, đúng là A Linh tiểu đồ đệ của Triệu Thu Nương.

A Linh không dám nhìn Tửu Chí mà đỏ mặt nói với Lý Trân:

- Sư phụ ta nói có chuyện quan trọng mời Lý đại ca qua đó một lúc.

Lý Trân cười gật đầu:

- Ta biết rồi, sẽ qua ngay.

A Linh thoáng nhìn Tửu Chí rồi quay người đi. Tửu Chí vội vàng đuổi theo:

- A Linh, ta muốn nói với muội một câu.

- Tửu đại ca, huynh đi nói với mẹ ta đi!

A Linh bỏ lại một câu rồi vội vàng chạy. Tửu Chí nhìn bóng nó chạy xa, vẻ mặt chán nản cúi đầu. Lý Trân đi lên vỗ vỗ vai y nói:

- Có muốn ta nói với mẹ muội ấy một câu không?

Tửu Chí thở dài nói:

- Hôm qua Trương Lê và ta đến nhà A Linh một chuyến, cha mẹ cô ấy khách sáo khiến người ta phát lạnh. Thái độ của họ rất cứng rắn, thái độ của phụ thân thì tốt hơn một chút, bảo để cha ta đến nói chuyện với họ nhưng cha ta ở Đôn Hoàng xa xôi, ông ấy đến sao được?

- Sao lại thế?

- Lấy cớ thôi! Đương nhiên là bởi vì ta đến thanh lâu mấy lần, nhưng trong cả mấy vạn thị vệ có mấy người không đến thanh lâu? Tóm lại cũng vì ta không có tiền.

- Không phải người cũng có nhà ở sao? Hơn nữa ở Đôn Hoàng có đến mấy cửa hàng, đâu có nghèo?

Tửu Chí có vẻ thương cảm nói:

- Gia tài ở Đôn Hoàng là của em trai ta, ta sẽ không tranh giành với nó. Khế ước mua bán nhà là tên của cha ta. Ta thực sự chỉ có hai bàn tay trắng, ta muốn dựa vào sức lực của mình kiếm

một khoản tiền để cha mẹ A Linh nhìn ta với con mắt khác. Ta không tin là không cưới được nàng.

- Tiểu tử ngươi không phải đang làm khó ta sao?

Lý Trân cười cười:

- Kể chúng ta từ nhỏ lớn lên cùng nhau, ta sẽ giúp ngươi một lần, cho ngươi một mối nhỏ nhỏ.

Tửu Chí vội vàng xua tay:

- Lão Lý, ngươi cũng đừng gây tội mà đánh mất chức quan.

- Yên tâm đi! Món lợi bất chính, thu dùng theo đạo.

Lý Trân vỗ vỗ vai y cười nói:

- Đi thôi, đến võ quan xem xem Thu Nương đại tỷ tìm ta có chuyện gì quan trọng?

Hai người lên ngựa, quay đầu đi về phía võ quán.

Nằm ngoài dự đoán của Lý Trân, trong võ quán của Triệu Thu Nương không ngờ hẳn lại gặp Công Tôn đại nương. Cho dù Lý Trân và Công Tôn đại nương đã hai lần giao tế nhưng đây là lần đầu tiên hẳn gặp bà ta.

Địch Yến trước khi đi Bành Trạch đã nói với hẳn. Mẹ của Công Tôn đại nương sư phụ nàng bị hỏa thiêu ở Từ Kính Nghiệp. Đám người Lạc Tân Vương vẫn mang thù hận với Từ Kính Nghiệp, ít nhiều cũng có thành kiến với hẳn.

Lý Trân cũng vì nguyên nhân của Bùi Mân mà có ấn tượng không tốt với Công Tôn đại nương. Nhưng nể mặt Triệu Thu Nương và Địch Yến Lý Trân khá lịch sự với Công Tôn đại nương. Hẳn thi lễ của bậc văn bối cười nói:

- Không biết đại nương có chuyện gì cần văn bối góp sức?

Sự khách sáo của Lý Trân khiến trong lòng Công Tôn đại nương thoải mái hơn một chút. Hôm nay bà ta đến là có chuyện muốn nhờ Lý Trân giúp, cho nên bà ta cố gắng không để thù hận trong lòng. Bà ta cầm chén trà lên uống một hớp rồi liếc mắt ra ý cho Triệu Thu Nương ở bên cạnh.

Triệu Thu Nương cười nói:

- Lúc sư phụ ta phối chế Tuyệt Cáp hoàn, có thiếu một loại dược liệu khá quý, mà dược liệu này lại ở trong tay lão ni Hà Nội...

Lý Trân lập tức hiểu ra, hẳn thấy lạ hỏi:

- Ta nghe A Yến nói, đại nương chuyên chế Dưỡng Nhan hoàn cho Thánh thượng, cần dược liệu gì, lẽ nào trong cung không có sao?

Công Tôn đại nương đặt chén trà xuống, thở dài nói:

- Ta cần bạch nhân ngư ở nước Oa tiếng cống cho Thánh thượng. Con ngư cao này rất hiếm thấy. Mấy hôm trước ta có hỏi Thẩm Nam Mậu, ông ta nói Thánh thượng đã ban cho Tiết Hoài Nghĩa con bạch nhân ngư cao này rồi.

Ta lấy làm lạ, Tiết Hoài Nghĩa dùng thứ này làm gì? Sau đó ta lại nghe nói lão ni Hà Nội định dùng nó chế thuốc. Hôm nay ta mới biết các người có thu được một số vật phẩm của đám lão ni Hà Nội. Trong đó có bạch nhân ngư cao. Lý thống lĩnh có thể....

Lý Trân nhanh chóng liếc nhìn sang Thẩm Thu Nương, nàng sao có thể tùy tiện nói chuyện lão ni Hà Nội cho Công Tôn đại nương được?

Thẩm Thu Nương hiểu ý của Lý Trân, nàng vội vàng nói:

- Thống lĩnh hiểu lầm rồi, là Thượng Quan xá nhân nói với sư phụ ta chuyện của lão ni Hà Nội, sư phụ mới tìm đến ta.

Trong lòng Lý Trân vừa động, vì sao Thượng Quan Uyển Nhi lại nói chuyện của lão ni Hà Nội cho Công Tôn đại nương biết. Lẽ nào nàng muốn Công Tôn đại nương tham gia vào chuyện này sao?

Trong lòng nghĩ vậy, Lý Trân lại giấu cảm xúc cười nói:

- Chỉ là nhân ngư cao thôi mà, ta có thể làm chủ đưa cho đại nương.

Công Tôn đại nương không ngờ Lý Trân lại phóng khoáng như vậy, bà ta vui mừng trong lòng liền đứng dậy thi lễ nói:

- Vậy đa tạ ý tốt của Lý thống lĩnh. Trước kia ta có chút hiểu lầm Lý thống lĩnh, nay ta xin lỗi Lý thống lĩnh.

Lý Trân cũng vội đứng lên, khom người thi lễ:

- Đại nương là bề trên của Lý Trân, đừng khách sáo!

Công Tôn đại nương vui vẻ mà đi. Lý Trân và Triệu Thu Nương tiễn sư phụ về, lúc này hần mới hỏi nàng:

- Tại sao Thượng Quan xá nhân lại nói chuyện của lão ni Hà Nội cho sư phụ tỷ biết?

Triệu Thu Nương gượng cười một chút nói:

- Người làm ta khó xử rồi.

- Nếu đại tỷ thấy không tiện thì không cần nói, đợi có cơ hội ta sẽ hỏi Thượng Quan xá nhân.

- Không phải là ta không muốn cho người biết, chỉ e nói ra sẽ khiến người giận.

- Tỷ nói đi! Cho dù ta giận cũng sẽ không giận với tỷ.

Triệu Thu Nương do dự một chút rồi chậm rãi nói:

- Chuyện của Tiết Hoài Nghĩa, Thượng Quan Uyển Nhi muốn cho sư phụ ta tiếp nhận.

Sắc mặt của Lý Trân lập tức trầm xuống, bọn họ vất vả làm lâu như vậy, lúc sắp kết thúc rồi không ngờ Thượng Quan Uyển Nhi lại định để cho Công Tôn đại nương tiếp tay. Coi Lý Trân hần là người thế nào chứ, làm đá lót đường sao?

- Vì sao nàng lại làm vậy?

Lý Trân kiềm chế lửa giận trong lòng hỏi.

- Nguyên nhân cụ thể ta cũng không biết, sư phụ không nói với ta.

- Vậy ta đi hỏi nàng.

Lý Trân xoay người đi ra ngoài, Triệu Thu Nương vội vàng đi lên trước hần nói:

- Thống lĩnh, người hãy tỉnh táo trở lại đi. Thượng Quan xá nhân sẽ không suy nghĩ đến cảm nhận của người đâu, ta tin chắc nàng sẽ giải thích với người.

- Giải thích?

Lý Trân cười lạnh một tiếng rồi quay lại nhìn chằm chằm vào mắt của Triệu Thu Nương nói:

- Tỷ không biết là trước đó nàng đã thương lượng với ta, sau đó lại giao chuyện này cho sư phụ tỷ? Nếu nàng đã không tin tưởng như vậy, thì chức Thống lĩnh Nội vệ ta cũng không muốn làm nữa. Tỷ đi nói cho nàng biết bây giờ ta về Đôn Hoàng.

Lý Trân căng chân mà đi, Triệu Thu Nương vội vàng kéo hần:

- Được rồi! Ta và người cùng vào cung.

Lý Trân lắc lắc đầu:

- Chuyện liên quan đến sự phụ tử, tử ở giữa sẽ khó xử, ta đi gặp nàng để xem nàng giải thích thế nào.

Nói xong, Lý Trân bước đi nhanh, Triệu Thu Nương nhìn bóng lưng của hắn đi xa, ánh mắt lo âu. Nàng không hiểu vì sao Thượng Quan xá nhân lại làm như vậy, quả thực đã làm Lý Trân tổn thương rồi

169. Chương 169: Nỗi Khổ Của Thượng Quan

Người cảm thấy là ta đang cướp quyền của người?

Thượng Quan Uyển Nhi nhìn sân mã cầu qua cửa sổ với ánh mắt thương cảm. Ở sau lưng nàng, vẻ mặt tức giận của Lý Trân cũng dần dần biến mất, nhưng ánh mắt của hắn vẫn nhìn Thượng Quan Uyển Nhi đầy bất mãn. Dù nàng xuất phát từ dụng ý gì, để mình dời khỏi vụ án Tiết Hoài Nghĩa, Lý Trân cũng không thể chấp nhận.

- Ta không nói cô đang cướp quyền của tôi, nhưng ít ra cô không thương lượng với tôi, cô vi phạm lời hứa lúc trước, không phải sao?

Lý Trân gây sự hỏi.

- Có lẽ ta không tôn trọng người cho lắm, nhưng vì sao người không hỏi nguyên nhân?

Thượng Quan Uyển Nhi nhìn Lý Trân chằm chằm, ánh mắt tỏ ra sự bất đắc dĩ và sự tức giận không thể lý giải.

- Nếu cô muốn nói, ta sẽ kiên nhẫn nghe cô nói hết.

Thượng Quan Uyển Nhi thở dài:

- Chúng ta ngồi xuống nói!

Nàng về ngồi xuống trước bàn của mình, Lý Trân ngồi đối diện với nàng, hắn chú ý đến đồng tấu chương chong chóng khắp bàn của Thượng Quan Uyển Nhi, có thể thấy được bình thường nàng bận rộn thế nào.

Thị nữ Tiểu Nga dâng trà cho bọn họ, Thượng Quan Uyển Nhi bưng chén trà uống một ngụm, khoe miệng cười lạ lùng, lông mi dài khê nhướn lên, sáng như bảo thạch nhìn Lý Trân.

- Người có biết lúc trước vì sao người lại được Thánh thượng điều làm thị vệ bên cạnh người không?

- Xá nhân ám chỉ ta, là vì...

Lý Trân không nói nên lời.

Thượng Quan Uyển Nhi chậm rãi gật đầu:

- Người hiểu không sai, vì Thánh thượng coi trọng người.

- Người muốn để ta làm Tiết Hoài Nghĩa thứ hai?

- Tiết Hoài Nghĩa thì chưa chắc, nhưng người ở bên cạnh Người, chắc chắn sẽ xảy ra chuyện người không muốn làm, ta nhớ từng hỏi người, người nói người không muốn.

Lý Trân lặng im không nói gì, hắn không muốn, bây giờ hắn mới hiểu vì sao đám thị vệ đều nói hắn đã được Thánh thượng tin đến mù quáng rồi, cũng hiểu vì sao phúc đợi làm thị vệ bên cạnh Nữ vương lại có bổng lộc cao như vậy.

Lúc này, trong lòng hắn bỗng xuất hiện một ý niệm trong đầu, hắn ngẩng đầu lên nhìn chăm chú Thượng Quan Uyển Nhi:

- Xá nhân muốn điều ta đi, là vì Thánh thượng lại...

Thượng Quan Uyển Nhi gật đầu:

- Bởi vì trong Ngự y phòng, người biểu hiện lý trí rất quyết đoán khiến Thánh thượng cảm thấy hứng thú, cho nên ta từng muốn điều người đi một thời gian ngắn.

Nàng nhặt một quyển trục lên đưa cho Lý Trân:

- Người tự xem đi!

Lý Trân cầm lấy quyển trục từ từ mở ra, chỉ thấy bút tích của Thượng Quan Uyển Nhi phía trên, nàng tự xin được điều đi Ba Thục điều tra vụ án người Khương tạo phản, nhưng ý kiến phúc đáp phía dưới là “không chuẩn”. Lý Trân ngầy cả người, nhìn Thượng Quan Uyển Nhi.

Thượng Quan Uyển Nhi bất đắc dĩ cười khổ nói:

- Phần thân thỉnh này là vừa rồi Thánh thượng phái người mang tới, người bác bỏ kế hoạch của ta muốn điều người. Nói cách khác, sự bất mãn của người có thể tan biến được rồi. Vụ án Tiết Hoài Nghĩa vẫn do người phụ trách.

Lúc này đây, sự bất mãn và tức giận của Lý Trân đã sớm biến mất, trong lòng hẩn lại tràn đầy sự áy náy. Thượng Quan Uyển Nhi rõ ràng là vì bảo vệ mình, nhưng mình lại không hiểu nỗi khổ tâm của nàng, còn khiến nàng phát hỏa.

- Ty chức xin lỗi Xá nhân!

Lý Trân cảm kích nhìn nàng nói.

Nhưng chần chờ một chút, Lý Trân lại bất an thấp giọng nói:

- Thánh thượng muốn triệu kiến ta sao?

- Ta chỉ có thể nói.... Tạm thời thì không.

Khuôn mặt trắng như sứ của Thượng Quan Uyển Nhi bỗng đỏ ửng lên. Sở dĩ Thánh thượng tha cho Lý Trân, nguyên nhân chính là vì nàng. Thánh thượng nể trọng nàng, cho nên mới không cướp đi người của nàng. Nhưng sớm muộn gì Thánh thượng sẽ phát hiện ra giữa bọn họ không có gì...

Chỉ có điều nàng không muốn nói nguyên nhân thực sự cho Lý Trân biết. Nàng thẳm thở dài, lại khẽ nói với hẩn:

- Trưa hôm nay, chúng ta cùng ăn cơm, được không?

Trong lòng Lý Trân đầy cảm kích với nàng, hẩn thẳm nghĩ rồi cười hỏi:

- Xá nhân có thể xuất cung sao?

- Đương nhiên có thể, chỉ là ta bận quá, có rất ít thời gian xuất cung.

- Ta mời người đi ăn cơm trưa ở Hương Cư.

- Chỉ có hai chúng ta sao?

Thượng Quan Uyển Nhi đỏ mặt lên, ánh mắt né tránh Lý Trân rồi lại khẽ gật đầu:

- Được!

Nàng đứng lên lại nói:

- Người chờ ta một chút, ta đi thay quần áo.

Nàng bước nhanh vào buồng trong, thị nữ Tiểu Nga vội theo nàng vào. Thượng Quan Uyển Nhi cải trang thành nam đi ra, đầu đội mũ ô lung, mặc trường bào màu tím nhạt, bên trong là quần dài gấm màu trắng, chân đi ủng da, eo thắt đai lưng da. Nàng rất cao, làn da trắng nõn càng lộ ra vẻ tuấn tú ngất trời.

- Thế nào?

Nàng xoay một vòng cười nói với Lý Trân rất duyên dáng.

Mắt Lý Trân sáng lên, giơ ngón tay cái khen ngợi:

- Thị vệ lang rất tuần tú!

- Người lại đang khích lệ ta rồi!

Thượng Quan Uyển Nhi cười dài nói:

- Vậy chúng ta đi thôi!

Nàng quay đầu nói với Tiểu Nga:

- Có Lý thống lĩnh bảo vệ ta, người không cần đi theo nữa.

Thượng Quan Uyển Nhi và Lý Trân cười rồi cùng đi ra khỏi thư phòng. Hai người lên ngựa từ trong sân, dọc theo đường cái mà ra ngoài cung, đi không nhanh cũng không chậm.

- Chúng ta nên xưng hô thế nào đây?

Thượng Quan Uyển Nhi cười hỏi.

- Cô nên gọi ta là A Trân hoặc lão Lý cũng được. Ta phải xưng hô thế nào với Xá nhân, có thể gọi cô là Uyển Nhi không?

- Ta là cô gái già vậy sao, gọi Uyển Nhi quá già dặn rồi, người gọi ta là Uyển Nương đi!

- Cô đâu có già, thoát nhìn cũng chỉ mới hai mươi tuổi thôi, ta vẫn muốn gọi cô là Uyển Nhi.

Lý Trân nghĩ mình có thể có cơ hội gọi nàng là Uyển Nhi, trong lòng rung động, hấn mặt dày cười nói:

- Cho dù cô có muốn hay không, ta vẫn gọi cô là Uyển Nhi.

Thượng Quan Uyển Nhi rất giỏi chuyện chăm chút, nàng rất tự tin về dung mạo của mình. Thoạt nhìn đúng là nàng như mới chỉ hai mươi. Nàng cũng biết không phải Lý Trân nịnh hót mình, nhưng Lý Trân có thể nói như vậy, trong lòng nàng quả thực rất vui, tự nhiên cười nói:

- Vậy tùy người!

Dọc đường đi, rất nhiều thị vệ chào hỏi Lý Trân nhưng khi bọn họ nhìn thấy dung mạo của thị vệ bên cạnh Lý Trân thì đều sợ đến mức cúi đầu, không dám nói lung tung. Cho dù Thượng Quan Uyển Nhi cải trang thành nam nhi nhưng vẫn rất dễ dàng bị bọn thị vệ nhận ra.

Túc Hương thuộc phường Khuyến Thiện, là một quán rượu lớn gần Hoàng thành nhất, ngày nào cũng có quan viên và thị vệ ra vào không dứt. Dù là buổi trưa hay tối đều có khách đầy cả sảnh đường, công việc kinh doanh rất thịnh vượng.

Cho dù lúc Lý Trân và Thượng Quan Uyển Nhi đi đã là quá trưa nhưng trong Túc Hương vẫn đầy khách.

Tiểu nhị rất áy náy nói với Lý Trân:

- Một nhà phòng cũng không còn, có lẽ tầng hai có thể tìm được một vị trí gần cửa sổ, hai vị thấy có được không?

Lý Trân quay đầu lại nhìn Thượng Quan Uyển Nhi, hấn thì không sao, chỉ xem Thượng Quan Uyển Nhi có đồng ý hay không. Nàng gật đầu cười, Lý Trân liền nói:

- Vậy tìm vị trí gần cửa sổ đi, cố gắng yên tĩnh một chút!

- Được! Mời hai vị theo ta!

Lý Trân dẫn Thượng Quan Uyển Nhi đi vào đại sảnh, trong hành lang đầy quan viên và thị vệ đang túm năm tụm ba đàm tiếu phong thanh. Nhưng rất nhanh tiếng huyền não dần biến mất, rất nhiều người ngạc nhiên nhìn Thượng Quan Uyển Nhi cải trang thành nam nhi. Ngay cả Lý Trân cũng trở thành đối tượng bị mọi người chú ý.

Lúc mọi người đang nhìn, Lý Trân và Thượng Quan Uyển Nhi lên tầng hai, ngồi xuống một chỗ gần cửa sổ. Trên tầng hai có không ít người lặng lẽ đứng lên thò đầu ra nhìn.

Lý Trân chọn 6 món ngon, một bình rượu bồ đào ngon, tiểu nhị vội vàng mang thức ăn tới. Lý Trân cười nói với Thượng Quan Uyển Nhi:

- Xem ra Uyển Nhi cô nương rất ít ra ngoài ăn cơm.

Cách xưng hô “Uyển Nhi cô nương” này khiến Thượng Quan Uyển Nhi cảm thấy hơi không được tự nhiên, nhưng nàng cũng không phản đối mà cười nói:

- Bình thường ta hay cùng Thánh thượng ra ngoài cung, nhưng lúc rảnh rồi ta cũng ra ngoài. Lần trước người gặp ta ở Trường An, đó là lần xa nhà hiếm có của ta.

- Uyển Nhi cô nương chỉ từng đi Nguyệt Hạ sơn trang một lần sao?

- Nguyệt Hạ sơn trang không phải là sản nghiệp của ta.

Thượng Quan Uyển Nhi thản nhiên nói:

- Đó là trang viên của Võ Tam Tư, y muốn tặng nó cho ta, đổi tên là Nguyệt Hạ sơn trang, nhưng ta không nhận.

- Ta chưa từng gặp Võ Tam Tư.

Lý Trân cười cười.

- Người không cần phải gặp y!

Thượng Quan Uyển Nhi nhếch môi cười lạnh, không chút khách sáo nói:

- Y là một kẻ không thể nhờ vả, người có phẩm chất khiến người ta khinh thường, nhưng con gái y Võ Đình Hương thì khá lắm, chỉ tiếc lại gả cho tên bệnh tật, lập gia đình chưa đến ba năm đã phải thủ tiết.

- Nhưng.... Ta nhớ hình như ở Nguyệt Hạ sơn trang, Uyển Nhi cô nương và Võ Tam Tư là đồng minh.

Lý Trân cẩn thận thăm dò, không biết vì sao, hẳn rất muốn biết mối quan hệ thực sự của Thượng Quan Uyển Nhi và Võ Tam Tư.

- A Trân, trong quan trường không có cái gì là đồng minh, chỉ có lợi dụng lẫn nhau thôi.

- Y từng đắc tội với cô?

Thượng Quan Uyển Nhi gật đầu:

- Vì chuyện thay mộ cho ông nội ta, chính y đã tiết lộ cho Tiết Hoài Nghĩa, kết quả là ta bị Lai Tuấn Thần buộc tội.

Thượng Quan Uyển Nhi thở dài:

- Đều do ta nhìn lầm người, lại tin vào ý tốt của y, nhận lời y ở nơi phong thủy bảo địa của núi Bắc Mang, khiến ông nội ta không được yên bình. Ôi! Chỉ có thể trách ta dễ tin người.

Lúc này, tiểu nhị mang rượu và đồ ăn của bọn họ lên. Lý Trân rót cho Thượng Quan Uyển Nhi một chén rượu, nâng chén cười nói:

- Đa tạ Uyển Nhi cô nương đã nể mặt ta, cùng ta đi ăn cơm, chén rượu này ta mời cô.

Thượng Quan Uyển Nhi mỉm cười, bàn tay trắng nõn, thon dài cầm chén rượu lên cụm nhẹ với hân. Nàng uống một hơi cạn sạch, khuôn mặt trắng nõn ửng hồng.

Hai người tán gẫu mấy câu, lúc này từ một căn phòng cách đó không xa, có hai người đi ra cầm chén rượu cười ha hả đi tới chỗ này. Người đi đầu chính là tướng quốc Lý Đức Chiêu, đi theo sau là tướng quốc Vô Vị Đạo cười hí hóp mắt nhìn chằm chằm vào khuôn mặt xinh đẹp của Thượng Quan Uyển Nhi, ánh mắt có tia bóng cháy khác thường.

- Hiếm gặp a! không ngờ lại gặp Thượng Quan xá nhân ở đây!

Thượng Quan Uyển Nhi biến sắc, ánh mắt tỏ ra không vui nhưng lập tức tan biến. Nàng đứng lên gạt đầu với hai vị tướng quốc, thản nhiên nói:

- Hiếm có lúc rảnh rồi, ty chúc cùng bằng hữu uống rượu ở đây. Lý tướng quốc có chuyện gì không?

Hàm ý của Thượng Quan Uyển Nhi chính là hy vọng Lý Đức Chiêu không quấy rầy mình. Lý Đức Chiêu lập tức hiểu ý nàng, về mặt tỏ ra lúng túng, lại chuyển sang nhìn Lý Trân:

- Vị này chính là...

Y không dấu nổi sự tò mò, chưa từng nghe nói Thượng Quan Uyển Nhi một mình đi uống rượu với một người đàn ông bên ngoài, không ngờ hôm nay lại gặp.

Lý Trân cũng đứng lên khẽ gật đầu:

- Tại hạ Lý Trân!

- Hóa ra người chính là...

Trong ánh mắt của Lý Đức Chiêu và Tô Vĩ Đạo tỏ ra bình tĩnh, hóa ra vị trẻ tuổi này chính là Phó thống lĩnh Lý Trân. Chẳng trách Thượng Quan Uyển Nhi lại uống xoàng với hắn. Hai người nhìn nhau, ánh mắt cười tỏ ra hiểu “hóa ra là thế”.

- Nếu đã như vậy, sẽ không quấy rầy Thượng Quan xá nhân khó có lúc nhàn rồi nữa, hai vị mời tiếp tục.

Lý Đức Chiêu nghe nói Thượng Quan Uyển Nhi cải trang thành nam nhi uống rượu trong quán, thì muốn đến mời nàng hai chén, không ngờ lại va phải cái đỉnh mềm. Lý Đức Chiêu cười ha ha rồi xoay người lại. Tô Vĩ Đạo tức giận lườm Lý Trân một cái, cũng đi theo Lý Đức Chiêu.

- Hai vị tướng quốc này, người không muốn quen biết đúng không?

Thượng Quan Uyển Nhi nhìn Lý Trân chằm chằm hỏi.

Lý Trân lắc lắc đầu, đúng là hắn không có hứng thú gì với hai người này. Hơn nữa, ánh mắt mà Tô Vĩ Đạo nhìn Thượng Quan Uyển Nhi làm hắn khó chịu. Cho dù Tô Vĩ Đạo đã cố gắng che dấu nhưng vẫn bị ánh mắt lợi hại của Lý Trân bắt được.

Thượng Quan Uyển Nhi rót cho Lý Trân một chén rượu rồi áy náy nói:

- Ngày mai chỉ e sẽ có những lời đồn đại nhảm nhí, A Trân, ta xin lỗi!

- Câu này phải là ta nói với Uyển Nhi cô nương mới đúng.

- Ta không để ý!

Thượng Quan Uyển Nhi nhẹ nhàng lắc đầu.

- Cô không để ý thì ta để ý làm gì? Ai cũng nói ta là người đàn ông được Thánh thượng sủng ái, lẽ nào những ngày tháng này ta không qua được sao?

Thượng Quan Uyển Nhi miễn cưỡng cười, thấp giọng nói:

- Lần sau chúng ta không nên uống rượu ở đây nữa, ta không thích chỗ này.

- Được! Lần sau ta mời cô đến tửu quán Bạch Lộ ở phường Thanh Hoá, ta thích sự yên tĩnh của nơi đó.

170. Chương 170: Đòn Gió

Trước cửa phủ Lai Tuấn Thần, có một gã tăng nhân tinh thần bất an đi đi lại lại trước cửa phủ. Người này có pháp danh là Minh Huệ, là thủ hạ tâm phúc của Tiết Hoài Nghĩa, phụng lệnh Tiết Hoài Nghĩa đến gặp Lai Tuấn Thần.

Một chuỗi các sự việc xảy ra gần đây khiến Tiết Hoài Nghĩa suy sụp nhiều lần, nhưng Lai Tuấn Thần thân làm quân sư đã biết mất hoàn toàn khỏi tầm mắt của Tiết Hoài Nghĩa, không hề có một chút tin tức nào khiến Tiết Hoài Nghĩa vô cùng bất mãn.

Nếu không phải y đang bị thương thì y đã sớm lao tới chất vấn Lai Tuấn Thần rồi. Hiện y đang nằm dưỡng thương trên giường không thể nhúc nhích, chỉ có thể phái tâm phúc đi liên hệ với Lai Tuấn Thần.

Minh Huệ đã đợi trước cửa phủ của Lai Tuấn Thần khoảng một khắc đồng hồ mà vẫn chưa thấy gã đâu. Y đã tận mắt nhìn thấy xe ngựa của Lai Tuấn Thần về phủ, chỉ có điều đến chậm một bước không kịp ngăn xe ngựa lại.

Lại qua một lúc lâu, có một người quản gia trung niên vội vàng đi từ trong phủ ra, ôm quyền cười nói:

- Để cao tăng đợi lâu rồi!

Minh Huệ vội vàng chào đón:

- Lai trung thừa có nhà không?

- Tuy lão gia đang ở trong phủ nhưng người bị bệnh rất nặng không thể gặp người ngoài, rất xin lỗi!

Minh Huệ ngậy người ra rồi vội nói:

- Nhưng ta có chuyện quan trọng phải gặp y!

Tên quản gia trầm mặt xuống, có vẻ mất hứng nói:

- Trước đó mấy ngày Thánh thượng đã triệu kiến lão gia nhà ta nhưng nghe nói lão gia không được khỏe thì không triệu kiến nữa, để người an tâm dưỡng bệnh!

Hàm ý của quản gia là đến Thánh thượng cũng không thể gặp thì y là cái thá gì mà gặp được.

Minh Huệ hiểu hàm ý của ông ta, sắc mặt vô cùng khó coi nhưng bất đắc dĩ đành đưa thư của Tiết Hoài Nghĩa cho quản gia nói:

- Bức thư này xin hãy chuyển đến Trung thừa. Những gì Đại tướng quân nhà ta muốn nói đều ở trong đó. Nếu tiện xin y viết thư trả lời, ta đợi ở đây.

Quản gia nhận thư liền xoay người đi vào cửa chính, để một mình tăng nhân Minh Huệ ngoài cửa.

Trong thư phòng, Lai Tuấn Thần lo lắng đi đi lại lại. Phụ tá Nghiêm Thực của gã đứng bên, khuôn mặt chữ điền, lông mày rậm khoảng 30 tuổi, dáng người khôi ngô, phong thái quân nhân. Nhưng trên thực tế y cũng là một văn sĩ túc trí đa mưu đã đi theo Lai Tuấn Thần nhiều năm, là mưu sĩ tâm phúc của gã.

Nghiêm Thực rất hiểu sự lo âu của Lai Tuấn Thần. Thấy Thánh thượng dần buông tha cho Tiết Hoài Nghĩa, nếu Tiết Hoài Nghĩa bị giết rất có thể Lai Tuấn Thần sẽ bị coi là đồng đảng, gã sao có thể không lo âu?

Lúc này, quản gia ở cửa bấm báo nói:

- Lão gia, tôi đã nói với tăng nhân ngoài cửa. Y cầm một bức thư cho lão gia nói là Tiết Hoài Nghĩa tự tay viết cho lão gia.

Y đưa thư lên cho Lai Tuấn Thần, gã đi lên trước nhận thư mở ra đọc, đúng là thư Tiết Hoài Nghĩa đích thân viết. Trong thư Tiết Hoài Nghĩa chất vấn gã tại sao lại lảng tránh, có phải muốn phản bội? Giọng điệu không hề khách sáo chút nào.

Lai Tuấn Thần cảm tức xé thư thành từng mảnh nhỏ, ném vào lư hương thiêu hủy rồi quay đầu nói với quản gia:

- Tên tăng nhân kia còn ở đây không?

- Khởi bẩm lão gia, y vẫn còn đang đợi thư trả lời ngoài cửa.

- Người hãy nói với hắn, ta sẽ xem xét, vào thời điểm quan trọng sẽ ra tay trợ giúp chủ nhân hắn một tay, bảo chủ nhân hắn đừng có suy nghĩ bậy bạ.

- Tôi hiểu rồi, để tôi đi nói với y.

Quản gia đi vội vàng, lúc này Lai Tuấn Thần mới thở dài nói:

- Tiên sinh, tôi nên làm gì bây giờ?

Nghiêm Thực mỉm cười:

- Trung thừa không cần làm gì hết, cứ thuận theo tự nhiên là được. Tiết Hoài Nghĩa sống hay chết cũng không liên quan đến Trung thừa.

- Tuy là nói vậy nhưng trước kia ta và Tiết Hoài Nghĩa thân nhau quá mức, có những nhược điểm y đều nắm trong tay, ngộ nhỡ...

Lai Tuấn Thần nói với vẻ mặt lo lắng.

- Đâu chỉ có Trung thừa, lúc Tiết Hoài Nghĩa đắc thế có không biết bao nhiêu quan lớn triều thần kết thân với y. Trung thừa hà tất phải chú ý, thực ra ta thấy quan trọng là thái độ của Thánh thượng, chỉ cần Thánh thượng còn muốn dùng Trung thừa, vậy thì những nhược điểm linh tinh kia đâu có ý nghĩa gì.

Lai Tuấn Thần gật đầu, Nghiêm Thực nói đúng, nỗi lo lắng của gã từ lâu rồi cuộc cũng được rũ bỏ.

...

Thẩm thoát đã đến 14 tháng giêng, sáng sớm lão ni Hà Nội bất ngờ về Lâm Chỉ Tự, cũng mang theo hơn năm mươi tin đồ đều là những người đàn ông trẻ cao lớn, khôi ngô.

Tâm trạng của lão ni Hà Nội có vẻ nặng nề, vừa ngồi xuống trong thiện phòng của mình, đại đồ đệ của bà ta nữ ni Trí Văn trụ trì Lâm Chỉ Tự cũng bước nhanh đến.

- Sư phụ, ngày hôm qua Tiết đại tướng quân đã đến đây.

-Ồ! Vết thương của ông ấy khỏi chưa?

- Tuy ông ấy không đi được, nhưng cũng không cần người dìu, ông ta hỏi bao lâu thì sư phụ quay về.

- Vậy người nói sao?

- Theo như lúc trước sư phụ dặn dò, con nói hai ngày nữa sẽ về, còn dẫn theo mấy vạn tin đồ nữa.

Lão ni Hà Nội gật gật đầu:

- Sau đó thì sao? ông ta còn nói gì không?

- Ông ta nói đêm nay sẽ mở pháp hội Vô Già, quy mô chưa từng có, sẽ có không ít tăng nhân vào ở trong Lâm Chỉ, hi vọng chúng ta có thể sắp xếp chỗ ăn, ngủ cho tốt.

Lão ni Hà Nội buồn bã nói:

- Bọn họ có yêu cầu gì thì cố gắng thỏa mãn đi! Ngoài ra ta dẫn theo 53 tin đồ võ sĩ, để bọn họ đến trông Quan Âm đường.

Trụ trì Trí Văn kinh ngạc, bà chưa từng nghe nói sư phụ xây dựng võ sĩ trong tín đồ. Nhưng sư phụ có mấy ngàn tín đồ, tổ chức một đội võ sĩ cũng là hợp tình hợp lý. Nhưng muốn thay đổi thủ vệ Quan Âm đường e rằng chưa chắc đối phương sẽ đồng ý.

- Sư phụ, Quan Âm đường bên đó e rằng không phải do chúng ta định đoạt.

- Đây là chùa của ta, vì sao không phải do ta định đoạt?

Sắc mặt của lão ni Hà Nội trầm xuống, nói với trụ trì Trí Văn:

- Người đi nói với Hoàng Chiêu, nếu ông ta không đồng ý vậy hôm nay Lâm Chỉ tự cũng sẽ không tiếp nhận bất kỳ tăng nhân nào của chùa Bạch Mã. Hậu quả thế nào bảo ông ta đi mà giải thích cho Tiết Hoài Nghĩa.

Trụ trì Trí Văn chưa bao giờ thấy sư phụ gay gắt như vậy, bà ta sợ đến mức không nói một câu mà vội lui xuống. Trong lòng lão ni Hà Nội đang bất an. Bà ta đang không muốn quay về Lâm Chỉ tự nhưng lại sợ

đám người kia. Bà ta không dám không đến, hơn nữa sau khi Lý Trân đồng ý tha tình một mạng, lại để cho bà ta nhìn thấy một tia hy vọng sống sót.

Còn số vàng và tiền kia của bà ta có lẽ là không quay lại. Nghĩ như vậy, trong lòng bà đau đớn như bị dao cắt.

Bà ta khoanh tay đi đi lại lại trong nhà, chờ câu trả lời của đồ đệ. Không bao lâu rốt cuộc Trí Văn cũng quay về, lão ni Hà Nội vội vàng nói:

- Sao rồi?

- Con đã chuyển lời của sư phụ cho bọn họ, cuối cùng bọn họ cũng đồng ý lui một bước. Ban ngày có thể giao cho chúng ta, nhưng sau khi trời tối nhất định bọn họ phải tiếp quản Quan Âm đường.

Lão ni Hà Nội ngậy ra một lúc rồi mới nói:

- Ta đi sắp xếp trước một chút.

...

Đám võ sĩ tín đồ Lão ni Hà Nội dẫn đến đây đương nhiên là sĩ binh Nội vệ giả dạng, do Giáo úy Vương Tông Ý thống soái. Không còn phải nghi ngờ gì nữa, Lâm Chỉ tự là một chiến trường quan trọng, cho dù Lý Trân không đích thân trấn thủ nhưng hắn cũng phải đặt trọng binh ở chỗ này.

Sĩ binh Nội vệ được bố trí trong một tòa đại viện, Vương Tông Ý cũng đang kiên nhẫn chờ mệnh lệnh. Lúc này, mấy nữ ni đi theo lão ni Hà Nội vào đại viện, mấy sĩ binh Nội vệ đang ngồi trong sân nghỉ ngơi liền đứng dậy.

Lão ni Hà Nội vỗ tay thi lễ về phía Vương Tông Ý:

- Chúng ta vào phòng nói chuyện.

Bà ta ra lệnh ấy nữ ni ở trong sân, lúc này mới cùng Vương Tông Ý vào phòng. Lão ni Hà Nội lo lắng hỏi:

- Vương tướng quân, đối phương chỉ chịu ban ngày dời khỏi Quan Âm đường, trời tối bọn chúng sẽ tiếp quản, không biết như vậy được không?

Đối với Vương Tông Ý mà nói ban ngày hay tối cũng chẳng khác gì nhau. Quan trọng là bọn họ phải có cơ hội tiến vào mật đạo, ông ta lại hỏi:

- Còn có tin gì không?

- Còn nữa, rất nhanh sẽ có một lượng lớn tăng nhân đến Lâm Chỉ tự, cụ thể bao nhiêu ta cũng không biết. Có lẽ một lúc nữa bọn họ sẽ lần lượt đến.

Vương Tông Ý trầm tư một lát nói:

- Nếu đã như vậy, chúng ta tiếp quản Quan Âm đường trước.

Cái gọi là pháp hội Vô Già chính là một loại pháp hội mở. Dù là tăng tục hay tín đồ đều có thể tham gia. Vô Tắc Thiên đã liên tục vì Tiết Hoài Nghĩa cử hành ngũ giới. Mỗi một giới đều hao tổn rất nhiều của cải, lúc cử hành pháp hội còn phải tung một lượng tiền lớn vào mọi người để mọi người tranh đoạt. Hằng năm đều có những người vì thế mà bất hạnh phải bỏ mạng.

Vô Già pháp hội hôm nay không cử hành trong hoàng thành, nghe nói là vì triều thần cho rằng một lượng lớn những người không phận sự sẽ vào hoàng thành khiến công sở đại quan không an toàn. Vì thế, năm nay Vô Già pháp hội được cử hành ở Lạc Dương, cử hành trên một khoảng đất trống gần cầu Thiên Tân.

Từ mấy ngày trước một lượng lớn tăng nhân chùa Bạch Mã đã liên tục vào thành Lạc Dương tiến hành việc trừ bị. Bọn họ dùng vải bố quây một khoảng đất làm pháp hội trường sở rộng mấy trăm mẫu đất. Ở đó có dựng đài cao, dùng lụa màu làm cung điện, đào hồ to, sâu năm trượng, tất cả tượng phật đều được lúi ra từ hổ sấu.

Các tăng nhân tìm một lượng lớn tín đồ đến làm chứng, tất cả tượng phật đều từ trong đất nhô lên. Không chỉ như vậy, tăng nhân còn lệnh cho người giết hơn trăm đầu trâu, dùng máu trâu vẽ tranh, bọn họ vẽ một

bức tranh tượng phật cao hai mươi trượng. Vào chính Ngọ ngày 14 tháng Giêng, đem bức tranh cao hai mươi trượng này ra treo ở phía nam cầu Thiên Tân, cả thành Lạc Dương đều nhìn thấy rõ.

Mấy ngàn tăng nhân đến từng nhà tuyên truyền, bức tượng phật này là bức tranh Hoài Nghĩa cao tăng đâm vào đầu gối lấy máu vẽ thành, biểu thị kính ý cao thượng của Hoài Nghĩa cao tăng với Hoàng đế bệ hạ.

Trong quán rượu Tả Ngạn, Lý Trân và Tửu Chí đang ngồi uống rượu trên tầng hai. Từ ngoài cửa sổ có thể nhìn rõ bức tranh tượng phật dựng thẳng ở phía nam cầu Thiên Tân.

- Lão Lý, huynh nói xem đám hòa thượng này có phải bị bệnh hay không? Cho rằng đó thực sự là máu của Tiết Hoài Nghĩa sao? Lại còn nói y dùng máu ở đầu gối vẽ tranh, ta thấy cho dù vắt máu khô cả người y cũng không thể vẽ được một cọng lông phật.

Tửu Chí nói rất lớn, khiến cả đám khách uống rượu ở đại sảnh phì cười. Lúc này Tửu Chí liếc nhìn Lý Trân thấy hình như hắn có tâm sự liền cười hỏi:

- Lão Lý, sao tâm trạng huynh nặng nề vậy?

- Ta lo lăng chùa Bạch Mã bên kia.

Lý Trân cúi đầu thở dài.

- Chùa Bạch Mã!

Tửu Chí ngạc nhiên, nói rất lớn.

Lý Trân vội át tiếng y, thấp trọng trách mắng:

- Người nói nhỏ chút thôi.

Tửu Chí sợ hãi vội vàng gật đầu:

- Ta biết rồi.

Lúc này, có một gã binh sĩ Nội vệ chạy lên tầng hai nói nhỏ với Lý Trân mấy câu. Lý Trân chấn động, đứng lên nói với Trương Lê:

- Chúng ta đi thôi.

- Các huynh đi rồi, vậy ta phải làm sao?

Tửu Chí bất mãn hỏi.

- Người ở Lạc Dương đợi tin tức của ta, ta sẽ phái người đến nói cho người biết.

- Biết rồi!

Tửu Chí bực mình phất tay:

- Bảo ta đi ta còn không muốn đi ấy! Cái nơi quỷ quái kia.

Anh ta cần môi nói, bắt chấp ánh mắt hung ác của Lý Trân.

Lý Trân dẫn theo Trương Lê nhanh chóng rời đi, bàn rượu chỉ còn lại một mình Tửu Chí. Y buồn chán tự rót rượu ithub, lúc này có một gã thị vệ chậm rãi bước tới, cười nói:

- Anh mập, sao uống rượu một mình vậy?

- À! Lão Trần sao cũng đến đây? Nào nào uống với Mập gia ta một chén.

Người thị vệ này cũng không khách sao, lúc y ngồi phái đối diện đã liếc nhìn Lý Trân và Trương Lê dời khỏi quán rượu, dường như cũng không có việc gì hỏi:

- Làm nội vệ vất vả ghê! Nhưng đêm nay là đêm Nguyên Tiêu.

- Cũng không phải thế... Giống như trước kia ta ở Thiên Ngưu Vệ, lúc đó cả ngày rảnh rỗi, cuộc sống phóng túng, nhưng bây giờ đã thu vào một chút, lại khiến mình mệt muốn chết, đêm nay còn phải làm việc vất vả.

- Chúng ta không nói chuyện này nữa, uống rượu!

- Ta cũng không muốn nói nữa, chúng ta uống rượu!

Hai người cạn ly, uống mấy ly rượu vào bụng. Tửu Chí bắt đầu líu cả lưỡi, tán dóc nói chuyện cũng không rõ ràng lắm.

- Lão Trần, không giấu gì huynh, thực ra ta cũng không muốn làm nội vệ nữa. Mẹ kiếp quá vất vả, ta còn phải đến chùa Bạch Mã ngồi xõm một đêm, trời lạnh vậy mà.

Trong mắt tên thị vệ lóe sáng kỳ dị, lại thấp giọng hỏi:

- Các huynh đi chùa Bạch Mã làm gì. Nếu không tiện thì không hỏi nữa, huynh đệ ta đây cũng không trách.

- Huynh đệ của mình có gì mà không thể nói, không phải là để theo dõi sao?

Tửu Chí hạ giọng nói:

- Ta nói với huynh nhưng huynh không được nói ra ngoài. Lão Lý mà biết sẽ đánh ta chết.

- Mập ca coi ta là loại người nào chứ, ta là loại người chỉ biết nhiều chuyện không tốn sức sao?

- Ta biết tiểu tử ngươi thận trọng, ta nói cho ngươi...Đêm nay Tiết Hoài Nghĩa sẽ vận chuyển một lượng lớn áo giáp từ chùa Bạch Mã ra, chuyển đến núi Bắc Mang.

- Không thể nào, trong chùa Bạch Mã có áo giáp?

- Không hiểu rồi!

Tửu Chí bữu môi khinh thường:

- Trong chùa Bạch Mã bọn ta đã sắp xếp không ít huynh đệ, tin này tuyệt đối tin cậy. Nếu không ta cũng không cần phải đi buổi tối, ngồi xõm ở chùa Bạch Mã.

Nói xong câu cuối cùng này, y uống rượu cạn sạch, cơ thể chao đảo tựa vào tường, miệng nói lung tung gì đó, cái gì mà tới Nội vệ thật không hợp.

- Mập ca! Mập ca!

Tên thị vệ kia gọi hai tiếng, trong lòng gã mừng thầm vội vàng đứng dậy bước nhanh xuống dưới quán rượu. Tửu Chí từ từ mở to mắt, lạnh lùng mỉm cười.

...

Thị vệ họ Trần vội vàng tìm Vạn Quốc Tuấn. Gã là một cơ sở ngầm Vạn Quốc Tuấn đặc biệt sắp xếp theo dõi Lý Trân, hôm nay rốt cuộc gã cũng lấy được tin tình báo từ trong miệng Tửu Chí.

- Người có thể xác định tin tình báo là chuẩn xác chứ?

Vạn Quốc Tuấn nghi ngờ nhìn gã nói:

- Đêm nay chùa Bạch Mã vận chuyển một lượng lớn áo giáp ra ngoài?

- Tình báo tuyệt đối chính xác, đây là do tên mập Tửu Chí kia tiết lộ. Y vẫn luôn rất tham tiền, háo sắc, say rượu là không giấu được gì. Nếu không phải quan hệ của y và Lý Trân tốt thì căn bản y không có tư cách gì mà vào Nội vệ. Chúng tôi đều hiểu y, hôm nay y uống nhiều rượu mà.

Vạn Quốc Tuấn trầm tư không nói, tuy y biết tin này có thể là thật nhưng vì rất nhiều người đều hiểu Tiết Hoài Nghĩa có nuôi hơn một vạn tăng binh, nếu nói không có áo giáp, binh khí thì chắc chắn là điều không thể.

Y biết giá trị của tin tình báo này. Nếu có được số áo giáp đó của Tiết Hoài Nghĩa, vậy có thể chứng minh hẳn không hề có lòng thần phục và có thể lật đổ hoàn toàn Tiết Hoài Nghĩa. Điều này có ý nghĩa không hề tầm thường với Thái Bình công chúa.

Nếu đêm nay vận chuyển áo giáp ra ngoài, vậy chứng tỏ Tiết Hoài Nghĩa muốn hành động, hơn nữa vận chuyển đến núi Bắc Mang cũng rất bình thường. Rất có thể bọn họ sẽ từ thành Hàm Gia vào Lạc Dương.

Vạn Quốc Tuấn lập tức trải bản đồ ra, rất nhanh tìm thấy đường từ chùa Bạch Mã đến núi Bắc Mang. Đó là một con đường thẳng tắp, cách núi Bắc Mang 40 dặm.

Cho dù Vạn Quốc Tuấn cảm thấy phải lập tức dẫn người đến chùa Bạch Mã tập kích nhưng y suy nghĩ một chút vẫn phải bấm báo với Thái Bình công chúa. Một mặt sợ sau này công chúa sẽ tìm mình gây phiền toái, mặt khác cũng cần quân đội trợ giúp. Chỉ dựa vào hơn 100 nội vệ dưới tay y e là không đủ.

Y hỏi tỷ mỉ địa bàn, mỗi chi tiết đều làm rõ rồi mới vội vàng chạy đến phủ Thái Bình công chúa.

171. Chương 171: Kịch Biến Trước Đêm

Màn đêm dần buông xuống, đèn hoa trong thành Lạc Dương bắt đầu được thắp sáng. Ngọn đèn Thượng Nguyên dân chúng chờ mong cuối cùng từ từ được kéo lên. Ánh đèn rực sáng, toàn thành rực rỡ, cả thành Lạc Dương như chìm vào thế giới đèn.

Ban ngày mới lau đèn, nhà nhà ăn cơm tối từ sớm rồi đóng cửa dẫn vợ con ra ngoài ngắm đèn. Hàng trăm vạn người đi trên đường, khắp phố lớn ngõ nhỏ thành Lạc Dương như được khởi động, khắp nơi đều là người đi xem đèn.

Bọn trẻ cầm theo ngọn đèn nhỏ đi chơi cùng bố mẹ, từng đám thiếu nữ mang theo túi tiền lựa chọn ỉnh những vật phẩm nhỏ. Rất nhiều các gia đình giàu có đều mời các đoàn nghệ thuật đến biểu diễn.

Hồ Toàn Vũ đến từ Túc Đặc, Thác Chi Vũ của Thiên Trúc và hỏa kỹ đến từ Thổ Hỏa La. Múa ngựa đến từ dân tộc Thổ Cốc Hồn, còn cả múa sư tử, kịch tòng quân, múa rối.... Các loại giải trí đều có gạt hái lớn khiến người ta không kịp nhìn, tiếng hoan hô vang như sấm dậy.

Nhưng hấp dẫn người ta nhất trong tết Nguyên Tiêu vẫn là cử hành Vô Già pháp hội. Nguyên nhân không phải do chuyện Phật hấp dẫn mà là trong khi cử hành sẽ có một lượng tiền lớn được tung ra rất hấp dẫn dân chúng Lạc Dương. Pháp hội vừa mới bắt đầu, mấy vạn người từ bốn phương tám hướng đã lao đến chen chúc ở bờ nam Lạc Thủy chật như nêm cối.

Nhưng không phải tất cả pháp hội đều được cử hành ở Lạc Thủy. Sân bên đó không đủ rộng, một bộ phận pháp hội sẽ được cử hành trong hoàng thành, chỉ có điều không cho dân chúng đi vào mà chỉ có mấy ngàn tăng nhân và gần một vạn tín đồ được tham gia.

Đây là thỏa hiệp cuối cùng đạt được, chỉ cần ngăn những người không phận sự vào hoàng thành thì triều đình đồng ý cho tăng nhân, tín đồ vào hoàng thành tham gia pháp hội.

Mấy ngàn tăng nhân và hơn một vạn tín đồ mặc áo cà sa cùng niệm Đại Văn kinh. Vì cầu phúc cho Thánh thần hoàng đế, thanh thế đồ sộ, còn dân chúng ở bờ nam Lạc Dương đợi rải tiền chặt như nêm cối.

Tiết Hoài Nghĩa nằm một nửa trên ngôi nhà cao tầng được dựng tạm, có vẻ không yên lòng. Y quay đầu nhìn về phía cung thành Ứng Thiên Môn. Cho đến lúc này, nữ hoàng Võ Tắc Thiên vẫn không đến tham gia pháp hội khiến trong lòng Tiết Hoài Nghĩa vô cùng uể oải, đồng thời cũng làm y tuyệt vọng.

Lần pháp hội này là cố gắng cuối cùng để y làm xoay chuyển Võ Tắc Thiên. Vì thế y đã không tiếc quảng ra ba vạn quan tiền nhưng Võ Tắc Thiên vẫn không chịu lộ diện. Lúc này đây, y đột nhiên cảm giác một màn chói mắt trên cầu Thiên Tân không phải là bức tranh tượng phật mà là ngập tràn nhục nhã.

- Đại tướng quân, Xích Bảo đại sư đến rồi!

Một gã tăng nhân hầu hạ y cung kính nói.

- Người đang ở đâu?

Tiết Hoài Nghĩa lập tức ngồi dậy nhìn về phía pháp hội, không đợi thủ hạ trả lời y đã nhìn thấy. Trên một tòa mộc đài cách hơn trăm bước, từng vòng lửa vây quanh một bóng đen đang xoay tròn. Tiết Hoài Nghĩa chậm rãi gật đầu:

- Dẫn ông ta đến gặp ta!

...

Võ Tắc Thiên được ngự y kiêm tình nhân Thẩm Nam Mậu chăm sóc tỉ mỉ. Bệnh tình càng ngày càng chuyển biến tốt đẹp, hai ngày cuối cùng cũng được bình phục. Mấy ngày nay Võ Tắc Thiên và Thẩm Nam Mậu thân mật, tình cảm càng thêm nồng hậu.

Qua đấu tranh triều đình và nhân dân nhiều năm, cuối cùng bà ta cũng ngồi vững ngôi vị hoàng đế. Thể xác và tinh thần đã hơi mệt mỏi, lúc này bà ta không cần tình cảm mãnh liệt mà chỉ cần sự dịu dàng thăm thiết. Mà sự chăm sóc cẩn thận của Thẩm Nam Mậu chính là hợp với nhu cầu này của Võ Tắc Thiên.

Lúc này, Võ Tắc Thiên đang cùng Thẩm Nam Mậu ôm nhau ngủ trong trường vải, sớm đã ném tình nhân Tiết Hoài Nghĩa lên chín tầng mây. Thị nữ Nghiêm Song Nhi bên cạnh Võ Tắc Thiên cảm thấy Thánh thượng đã ngủ say liền nhẹ nhàng từ phòng ngủ lui ra ngoài.

Vừa đi ra khỏi tẩm cung đã có một thái giám lén lút đưa cho cô ta một tờ giấy, nhỏ giọng nói:

- Đại tướng quân muốn biết bao lâu nữa thì Thánh thượng sẽ khởi hành?

Nghiêm Song Nhi thầm bực trong lòng, cô ta không biết chữ còn đưa cho cô ta một tờ giấy, đây chẳng phải làm nhục hay sao? Cô ta cười lạnh nói một tiếng:

- Thánh thượng còn đang uống thuốc, bao lâu nữa khởi hành ta cũng không biết, đợi lát nữa rồi nói.

Cô ta quay người đi về phía cung Thái Sơ. Không lâu sau, cô ta đi vào quan phòng của Thượng Quan Uyển Nhi, nơm nớp lo sợ đưa tờ giấy này cho nàng. Mấy ngày trước Thượng Quan Uyển Nhi đã bắt cô ta tại trận, cũng che giấu việc cô ta đã thông đồng với Tiết Hoài Nghĩa. Cô ta đã hoàn toàn bị Thượng Quan Uyển Nhi thu phục.

Thượng Quan Uyển Nhi luôn kiên nhẫn chờ đợi cơ hội, cho dù nàng không thể xác định tối nay sẽ xảy ra chuyện gì nhưng vẫn chuẩn bị xong tất cả.

Thượng Quan Uyển Nhi mở tờ giấy ra, đọc qua trên tờ giấy là bút tích của Tiết Hoài Nghĩa hỏi Thánh thượng bao lâu nữa sẽ ra pháp hội. Thượng Quan Uyển Nhi nhếch miệng cười, Tiết Hoài Nghĩa này còn si tình vọng tưởng sao?

Xế chiều hôm nay nàng đã nói cho Thánh thượng biết về bức tượng Phật cao hai mươi trượng kia. Nghe nói là Tiết Hoài Nghĩa dùng máu ở đầu gối để vẽ, Thành thượng chỉ cười, căn bản không để ý đến nó. Tiết Hoài Nghĩa lại còn đắc ý tuyên dương với toàn thành, nhưng chỉ là tự rước nhục mà thôi.

- Xá nhân, ta nên trả lời ông ta thế nào đây?

Nghiêm Song Nhi rụt rè hỏi.

- Lúc đưa cho người tờ giấy, người nói thế nào?

- Tôi nói Thánh thượng đang uống thuốc, tạm thời khó biết lúc nào ra pháp hội.

Thượng Quan Uyển Nhi gật đầu:

- Người hãy nói thật với bọn họ, nói Thánh thượng và Thẩm ngự y đang nghỉ ngơi, sẽ không tham gia pháp hội nữa.

- Vâng! Song Nhi hiểu rồi, Song Nhi cáo lui.

Nghiêm Song Nhi từ từ rút lui, lúc này Thượng Quan Uyển Nhi lại hỏi:

- Tiết Hoài Nghĩa muốn tế Phật ở Minh Đường, Thánh thượng có đồng ý không?

- Thánh thượng đồng ý thì đồng ý rồi, nhưng không cho phép bọn họ cử hành pháp hội ở Minh Đường, chỉ có thể tế Phật. Hơn nữa, chỉ giới hạn trong đêm nay.

- Ta biết rồi, người đi đi!

Nghiêm Song Nhi thi lễ lui xuống, lúc này Thượng Quan Uyển Nhi viết một bức thư gọi một thái giám đến đưa thư cho y rồi nói:

- Nhanh chóng giao thư này cho Lý Trân, nói cho hắn biết đêm nay phải đặc biệt chú ý.

- Lão nô đi ngay!

Lão thái giám nhận thư vội vàng đi, Thượng Quan Uyển Nhi khoanh tay đứng trước cửa sổ. Từ cửa sổ nàng có thể dễ dàng nhìn rõ bức tranh vẽ tượng Phật trên cầu Thiên Tân. Ánh mắt của Thượng Quan Uyển Nhi lộ ra sát khí lạnh băng, cuộc đấu tranh mấy năm nay giữa nàng và Tiết Hoài Nghĩa sắp kết thúc rồi.

...

Lúc này Lý Trân đang ở công sở Nội vệ trong hoàng thành. Hắn dẫn theo hơn 50 thủ hạ kiên nhẫn chờ đợi cơ hội. Lúc trưa hắn giả trang lừa Vạn Quốc Tuấn đến chùa Bạch Mã thành công, quét sạch chướng ngại vật lớn nhất. Nhìn tất cả các dấu hiệu, Tiết Hoài Nghĩa cũng đã chuẩn bị xong. Hai bên đều đang đợi thời cơ, sẵn sàng sẵn đuổi ở hoàng cung này xem ai là người có thể cười cuối cùng.

Lúc Lý Trân đứng trên tầng ba của Văn thư các, nhìn hoàng thành phía nam đang cử hành thịnh hội. Hắn lơ mơ nghe thấy tiếng tụng kinh. Lúc này Triệu Thu Nương chậm rãi đi đến bên cạnh hắn cười nói:

- Đối phó với một Tiết Hoài Nghĩa nhỏ nhoi, lại hao tổn nhiều tinh lực của chúng ta như vậy. Nói thật là có hơi chuyện bé xé ra to.

Lúc này Lý Trân tràn đầy cảm xúc nói:

- Đây là lực lượng của hoàng quyền, chúng ta phải thật cẩn thận, tránh kích thích nó. Nói cho cùng thái độ của Thánh thượng với Tiết Hoài Nghĩa không đủ kiên quyết mới khiến chúng ta lần lượt phải vòng vo như vậy. Giống như đi trên cây gậy trúc, phải chú ý cân bằng, nắm được các lực lượng mọi mặt và ảnh hưởng của nó. Chỉ cần hơi không cẩn thận là sẽ khiến củi kiếm ba năm mà thiêu một giờ.

- Nhưng đánh bại Tiết Hoài Nghĩa vẫn chính là bản thân y, không phải sao?

Triệu Thu Nương lại cười dài nói.

Lý Trân nhẹ nhàng gạt đầu, cũng không nhận được cười nói:

- Chúng ta chỉ làm theo tình hình, trợ giúp y một tay mà thôi.

Lúc này, có một gã quân sĩ tiến lên bẩm báo:

- Khởi bẩm thống lĩnh, có một lão thái giám trong cung nói đưa thư cho thống lĩnh.

- Dẫn ông ta lại đây!

Một lão thái giám rất nhanh được dẫn đến, ông ta đưa bức thư cho Lý Trân:

- Đây là thư của Xá nhân đưa cho thống lĩnh, không có lời nhắn, những gì muốn nói đều ở trong này.

- Đa tạ!

Lính dẫn lão thái giám đi xuống, Lý Trân mở thư ra đọc rồi quay lại cười với Triệu Thu Nương:

- Thượng Quan xá nhân bảo chúng ta có thể hành động rồi!

- Nhưng chúng ta phải bắt đầu từ đâu?

- Đương nhiên là từ Lân Chỉ Tự.

Lý Trân trầm ngâm một lát rồi nói với Triệu Thu Nương:

- Nếu người của Tiết Hoài Nghĩa vào cung, cơ bản không có gì tri hoãn nữa rồi. Bên này giao cho Triệu giáo úy, phải chú ý lúc Tiết Hoài Nghĩa đối ý.

Triệu Thu Nương gạt đầu:

- Yên tâm đi! Ta sẽ sắp xếp thỏa đáng.

...

Rốt cuộc Tiết Hoài Nghĩa tuyệt vọng, lúc chính miệng Nghiêm Song Nhi nói cho y biết Thánh thượng đang cùng gối mà ngủ với Thẩm ngự y, không rảnh đến tham gia thịnh hội mà y tổ chức. Bốn chữ “cùng gối mà ngủ” như một cây chùy lớn đập nát tia hi vọng của y. Y đã nhận ra Thánh thượng đã hoàn toàn vứt bỏ y.

Tuyệt vọng, ghen tỵ, tức giận, thù hận như những lưỡi dao sắc bén đâm vào trái tim đang đầm đìa máu của y. Lúc này, đầu óc y đang điên cuồng, thứ mà y không lấy được thì bất cứ kẻ nào cũng đừng mơ mà có được.

- Đến Minh Đường tế phật!

Rốt cuộc Tiết Hoài Nghĩa đã hạ quyết tâm, ra quyết định cuối cùng.

Hai mươi mấy tầng nhân xếp thành hàng đi về phía Minh Đường. Mỗi người chỉ mang mõ và pháp khí cơ bản nhất, bọn họ từ từ đi vào trước cửa Ứng Thiên Môn.

Cửa Ứng Thiên vốn tên là Tắc Thiên Môn, khí thế lớn lao, trên cửa có khắc tương giáp, nhị trọng, thượng trọng để xem tử vi. Cao khoảng 120 thước, phía trong còn có Vĩnh Thái môn và Càn Nguyên môn.

Trước Ứng Thiên môn có mấy ngàn thị vệ, bọn họ phụ trách ứng đối với pháp hội đang cử hành trong hoàng thành. Còn Ứng Thiên môn do Lang tướng trong Võ Lâm Quân tên là Vô Diên Tú phụ trách trấn thủ.

Lúc này, có một tên lính bẩm báo với y:

- Có hai mươi tầng nhân yêu cầu vào cung thành, đến Minh Đường tế Phật.

Vô Diên Tú là thủ lĩnh mã cầu của đội Tiết Hoài Nghĩa, từng có mối quan hệ chặt chẽ với Tiết Hoài Nghĩa. Nhưng thấy Tiết Hoài Nghĩa đang bị thất sủng nên cũng đang cố gắng duy trì khoảng cách với y, tránh tự rước lấy họa.

Trước đó Vô Diên Tú đã có khẩu dụ của Thánh thượng, có thể cho phép tăng nhân chùa Bạch Mã đến Minh Đường tế Phật. Y lập tức đi lên thành lâu, nhìn chăm chú vào hơn hai mươi tầng nhân phía dưới rồi lập tức ra lệnh nói:

- Cẩn thận kiểm tra vật phẩm của bọn họ, không an bất thứ nào không liên quan vào cung thành!

Đám binh lính đi lên cẩn thận lục soát từng người một, kiểm tra pháp khí của các tăng nhân cuối cùng bẩm báo với một gã Giáo úy:

- Tướng quân, bọn họ không mang theo bất kỳ vật khả nghi nào.

- Để bọn họ vào!

Hai mươi mấy tầng nhân xếp thành hàng đi vào cung thành. Vô Diên Tú dặn dò một gã Giáo úy thủ hạ nói:

- Dẫn 100 huynh đệ bám theo bọn họ, sau khi hành lễ bái Phật xong lập tức dẫn bọn họ ra ngoài.

- Tuân lệnh!

Giáo úy dẫn theo hơn 100 tên lính đi theo sau các tăng nhân vào cung thành, đi về phía Minh Đường. Lúc này thợ thủ công ở Minh Đường và Thiên Đường đã rút khỏi hoàng thành. Cung điện rộng lớn vắng ngắt, chỉ có thị vệ đi lại tuần tra.

Đám tăng nhân chậm rãi đi lên tầng hai của Minh Đường, xếp bằng ngồi trước tượng phật lớn, bắt đầu tụng Đại Vân kinh. Bọn lính cũng không quấy rầy họ nữa mà dời xa khỏi tượng phật.

...

Vì phía nam hoàng thành và bên cầu Thiên Tân đang cử hành long trọng Vô Già pháp hội, để giữ gìn trật tự gần như tất cả thị vệ trong cung đều đi về phía nam thành khiến phía đông hoàng thành trở nên vắng ngắt.

Phía đông hoàng thành bên cạnh sân mã cầu Tả vệ có một căn phòng chứa củi rất lớn. Trong phòng chất đầy than củi. Lúc này không ngờ trong phòng than lại xuất hiện mười mấy binh lính Nội vệ. Bọn họ dùng một tấm sắt lớn thay ột tấn ván gỗ cũ ở giữa phòng. Đây là chứng tỏ con đường bí mật cuối cùng cũng đã bị chặn chết rồi.

- Cái này có thể!

Giáo úy Vương Tông Ý cười nói:

- Cho dù bọn họ phá thông vách đá cũng đừng mơ ra khỏi nơi này.

- Giáo úy, có thể còn cửa ra khác không?

Vương Tông Ý lắc lắc đầu:

- Trong hoàng thành chỉ có con đường này, trừ phi bọn họ quay về từ đường cũ, nếu không không thể về được nữa.

Y chậm rãi đi đến trước cửa phòng than nhìn sân mã cầu rộng lớn bên ngoài, không khỏi thở dài nói:

- Thật sự không thể ngờ được, mật đạo của Lâm Chỉ Tự lại có thể đi đến hoàng thành. Chẳng trách Tiết Hoài Nghĩa phải vắt kiệt sức chiếm lĩnh Lâm Chỉ Tự.

Cùng lúc đó, trong Lâm Chỉ Tự có mấy ngàn võ tăng chùa Bạch Mã đi vào Quan Âm đường. Trong địa cung rộng lớn, gió thoảng mát. Bọn họ đổi áo giáp trong cung, mang theo đao kiếm chuẩn bị đi từ mật đạo khác vào hoàng thành.

Lúc này, bọn họ có cơ hội, phía đông hoàng thành hầu như không có thị vệ. Một khi trong cung xảy ra chuyện gì lớn, bọn họ sẽ nhân lúc loạn lạc vào thẳng cung Thái Sơ.

Lúc này, mấy võ tăng không ngờ lại phát hiện ra cửa ngấm vách đá không mở được. Bọn họ vội vàng bấm báo với thủ lĩnh võ tăng. Tên thủ lĩnh đi lên trước xem xét một chút rồi thấp giọng quát mắng, lập tức hạ lệnh:

- Đập vách đá ra!

Rất nhanh trong cung truyền đến những tiếng đập phá nặng nề. Nhưng có một chuyện xảy ra lúc này khiến đám võ tăng trong cung có nằm mơ cũng không nghĩ ra.

Hơn hai ngàn binh lính Thiên Ngưu Vệ đã nhanh chóng bao vây Lâm Chỉ Tự. Võ Du Tự dẫn bọn họ phá thông cửa chính của chùa, đằng đằng sát khí lao vào trong.

Trụ trì Trí Văn dẫn theo mấy chục ni cô vội vàng chạy ra đón thì gặp một đám binh sĩ lao vào:

- Giết!

Một tên lính Thiên Ngưu Vệ hét lớn, mấy chục ni cô sợ đến mức quỳ hết xuống xin tha mạng.

- Võ tăng chùa Bạch Mã ở đâu?

Võ Du Tự dùng đao chỉ vào Trí Văn quát hỏi.

- Bọn họ.... đang ở trong địa cung!

Trí Văn nơm nớp lo sợ nói.

Lúc này, có mấy binh sĩ Nội vệ từ bên kia đi ra, người cầm đầu là Hổ trưởng Lâm Cẩm Hồ. Y khom người thi lễ với Võ Du Tự:

- Tham kiến Võ tướng quân.

Võ Du Tự biết ý, gật gật đầu nói:

- Lý thống lĩnh nói với ta, cửa vào cung là Quan Âm đường, mời Lâm huynh dẫn ta đến Quan Âm đường.

Lâm Cẩm Hồ ôm quyền thi lễ:

- Mời Võ tướng quân đi theo ta.

Dưới sự dẫn dắt của Lâm Cầm Hồ, mấy trăm binh lính Thiên Ngưu Vệ đã vào Quan Âm đường. Trong đó đã có mấy chục võ tăng thủ vệ. Dưới sự tấn công mãnh liệt của mấy trăm Thiên Ngưu Vệ, đám võ tăng không kịp đề phòng chỉ trong chốc lát đã bị binh lính Thiên Ngưu Vệ bắt hết.

Binh lính Thiên Ngưu Vệ vào Quan Âm Đường của Lâm Chỉ Tự, cũng có nghĩa là đường lui của võ tăng trong cung đã bị chặt đứt.

172. Chương 172: Lửa Cháy Đốt Cung

Dần dần đến giờ Hợi, Vô Già pháp hội cũng sắp kết thúc, Tiết Hoài Nghĩa lại càng thêm lo lắng, khoan tay đi qua đi lại trong trướng.

Dựa theo ước định, võ tăng đứng đầu Lâm Chỉ tự phải cho người báo cáo với y tiến độ bên Lâm Chỉ tự thế nào, nhưng đến tận bây giờ, bên Lâm Chỉ tự vẫn chưa có tin tức gì, khiến trong lòng y sinh ra một loại cảm giác bất an lo lắng.

Y đã phái người đi hỏi thăm tin tức, nhưng người phái đi hỏi thăm tin tức cũng một đi không trở lại, khiến trong lòng y rất lo lắng.

Lúc này Tiết Hoài Nghĩa đã tỉnh táo lại sau khi bị sự phản hận che mờ con mắt, y lại quay đầu nhìn kĩ kế hoạch của mình, cũng bị sự điên cuồng trong đó dọa sợ.

Tiết Hoài Nghĩa không phải người ngu xuẩn, nhược điểm lớn nhất của y chính là dễ mất lý trí, làm việc cực đoan, nhưng khi y tỉnh táo lại, y cũng thường hay hối hận vì sự điên cuồng của mình.

Nếu như trước đây những việc làm cực đoan cũng chưa đến mức tạo thành hậu quả nghiêm trọng gì thì hôm nay lại khác hoàn toàn rồi.

Lúc này, Tiết Hoài Nghĩa cũng bắt đầu cảm thấy sợ rồi, cho dù kế hoạch của y thành công, y cũng khó lòng thoát chết, giờ phút này, cái chết cách y gần như thế, khiến cho y kinh hồn bạt vía.

- Còn bao lâu nữa thì đến giờ Hợi?

Tiết Hoài Nghĩa rút cục không kìm được hỏi.

- Bẩm Đại tướng quân, sắp đến rồi.

Tiết Hoài Nghĩa rút cục quyết định từ bỏ, lập tức gọi một thái giám tâm phúc đến, đưa một phong thư cho hắn, thấp giọng ra lệnh:

- Ra lệnh cho tất cả tăng nhân ở Minh Đường lập tức quay về, toàn bộ quay về, huỷ bỏ hành động hôm nay.

Tâm phúc của y nhận lệnh lập tức đi làm, Tiết Hoài Nghĩa vẫn không yên lòng về Lâm Chỉ tự, lại lấy một tấm kim bài đưa ột tăng nhân tâm phúc nói:

- Người lập tức đến Lâm Chỉ tự, lệnh cho toàn bộ võ tăng ở đó dừng hành động, lập tức rút khỏi địa cung.

Tăng nhân đáp trả một tiếng, tiếp nhận kim bài vội vã đi đến Lâm Chỉ tự, Tiết Hoài Nghĩa thở dài, chỉ mong vẫn còn kịp.

Thái giám tâm phúc của Tiết Hoài Nghĩa tên là Mã Ứng Luân, là thái giám do Võ Tắc Thiên phái tới hầu hạ Tiết Hoài Nghĩa, đồng thời cũng chịu trách nhiệm liên hệ giữa Tiết Hoài Nghĩa và trong cung.

Hắn đã đi theo Tiết Hoài Nghĩa năm năm, đã trở thành tâm phúc của Tiết Hoài Nghĩa, hắn mang theo thư của Tiết Hoài Nghĩa một đường chạy trốn đi đến trước của Ứng Thiên, hắn thường hay vào trong cung, binh lính thủ thành đều biết hắn.

- Phụng lệnh của Tiết đại tướng quân đến truyền tin cho bộ hạ.

Hắn giờ cao thứ lên, binh lính cũng không làm khó hắn, để hắn đi vào cung, Mã Ứng Luân không vội vã đi cung Thái Sơ, mà đi vòng đến Minh Đường, hắn phải tìm được đám tăng nhân đang tụng kinh trong Minh Đường.

Minh Đường cách cửa Ứng Thiên khoảng hơn ba trăm bước, phải đi qua một cái hành lang rất dài, lúc này trên hành lang không có thị vệ, liếc nhìn phía trước là một mảnh tối đen như mực.

Nhưng Mã Ứng Luân chỉ đi khoảng mười bước, một bóng đen nhào tới từ cột gỗ, khiến Mã Ứng Luân té nhào trên đất, Mã Ứng Luân sợ tới mức la thất thanh.

Vài tên áo đen vây quanh, người cầm đầu đúng là Triệu Thu Nương, nàng kể một con dao găm lạnh băng vào cổ họng hắn, lạnh lùng hỏi:

- Tiết Hoài Nghĩa phái người tới làm gì?

- Sai ta... Sai ta tới huỷ bỏ kế hoạch đêm nay.

Dao găm của Triệu Thu Nương khê cửa, Mã Ứng Luân lập tức mất mạng, bọn họ lấy thư trên người hắn đi, lại vứt thi thể của hắn vào trong ao nước bên cạnh, mọi người lập tức nghiêng mình đi mất.

Trong Minh Đường, các tăng nhân đã tụng kinh xong, đều đứng dậy đi ra ngoài Minh Đường, binh lính đang giám thị bọn họ ở phía xa đang đi tới, Giáo Uyển cầm đầu lại phát hiện thiếu một tăng nhân.

Y lớn tiếng hỏi:

- Còn một tăng nhân đâu?

Các tăng nhân ngơ ngác nhìn nhau, đều lắc đầu, lập tức ra lệnh:

- Nhanh đi tìm, nhất định phải tìm được gã.

Binh lính phân chia nhau chạy đi tìm xung quanh Minh Đường, tiếng kêu la phát ra ở khắp các nơi, Giáo Uyển lòng nóng như lửa đốt, lệnh ột binh lính:

- Nhanh đi bẩm báo với Võ tướng quân, nói tăng nhân ở Minh Đường không biết vì sao lại thiếu mất một người.

Binh lính chạy như bay, Giáo Uyển rút đao ra chỉ vào đám tăng nhân còn lại quát:

- Lập tức giao ra người mất tích, nếu không các người cũng không được sống.

...

Ở lầu ba Minh Đường, một tăng nhân rất gầy gầy ngẩng đầu nhìn tượng Di Lặc vô cùng lớn, mặt tượng được đắp chính là mặt của Võ Tắc Thiên, mượt mà êm dịu, trang nghiêm an tường, đầu vai khoác vải mịn dài hơn mười trượng.

Tăng nhân gầy gò này đứng trước pho tượng khổng lồ, giống như một con bọ đứng dưới đại thụ, nếu như nhìn kĩ tăng nhân này, sẽ phát hiện ra lông mày nhô ra, ánh mắt lờ mờ xuống, không giống người Trung Nguyên mà giống tăng nhân Thiên Trúc da ngăm đen.

Lúc này tăng nhân Thiên Trúc bỗng giơ hai tay lên, cười to hai tiếng, cánh tay vung lên, một ngọn lửa bay ra từ trong miệng gã, lập tức đốt cháy mảnh vải mịn trên mặt đất, bị lửa thiêu đốt, chỉ trong nháy mắt, lửa liền bốc lên cao ba bốn trượng, trên đỉnh Minh Đường khói đặc cuộn cuộn.

Trong Minh Đường nghiêm cấm không được đốt lửa, không cho bất cứ kẻ nào mang mỗi lửa vào, bao gồm cả thị vệ cũng không cho phép, hai mươi tăng nhân trước khi vào Minh Đường đều bị lục soát hai lần, trên người bọn họ quả thực không tìm thấy mỗi lửa.

Nhưng bọn thị vệ không thể ngờ tới, trong hai mươi tăng nhân có một tên người Thiên Trúc nổi tiếng về hoá kỹ ở Lạc Dương và Trường An, không ai có thể lục soát ra mỗi lửa trên người gã, nhưng gã lại có thể phun ra lửa trong bất kì tình huống nào.

Mười mấy binh sĩ đang tìm tăng nhân gần như đồng thời phát hiện ra hoá hoạn, bọn họ hoảng sợ kêu to:

- Minh Đường cháy rồi. Tượng phật cháy rồi.

Tiếng cảnh báo của Minh Đường ‘Đương! Đương! Đương!’ kêu lên, mấy nghìn thị vệ từ khắp nơi chạy tới, nhưng ngọn lửa ở Minh Đường đã vượt qua dự liệu của mọi người.

Tượng lớn chỉ dùng vải sơn thoát thai làm thành, rất dễ cháy, hơn nữa nếu bốc cháy thì khói đen sẽ rất nhiều, đầy khí độc, lúc này mảnh vải mạn đã hoàn toàn bị thiêu cháy, tượng cũng cháy, Minh Đường khói đặc cuộn cuộn bốc lên, căn bản không thể làm gì, bọn thị vệ đều lui lại tránh xa Minh Đường.

Lửa cháy càng lúc càng lớn, đỉnh Minh Đường đều bị lửa thiêu cháy, ngọn lửa cao hơn mười trượng, khói đặc ngút trời, đứng trước Minh Đường vô cùng to lớn, bọn thị vệ cũng thúc thủ vô sách chẳng còn cách nào khác.

Đến mấy nghìn thị vệ khó khăn tiếp cận Minh Đường cũng bị lửa và khói đặc bức đến mức không ngừng lùi lại phía sau, bọn thị vệ căn bản không đến gần được trong vòng trăm bước.

Nhưng càng khiến người ta sợ hãi chính là, Minh Đường và Thiên đường vừa mới sửa lại quá gần nhau, một khi Minh Đường cháy quá lớn, Thiên đường cũng khó có thể thoát khỏi.

Võ Tắc Thiên cũng bị cung nữ và thái giám đánh thức, bà nghe nói Minh Đường cháy, sợ tới mức vội vàng mặc quần áo chạy tới cửa Thái Sơ cung, cho dù bà đứng cách Minh Đường rất xa, nhưng bà vẫn có thể cảm thấy sự mãnh liệt của đám cháy, nhìn ngọn lửa hùng hực phía xa đã nuốt hết toàn bộ Minh Đường, bà giật mình trợn mắt há mồm.

- Là ai làm?

Võ Tắc Thiên tức giận rống to.

Võ Diên Tú vội vàng đi tới, y kinh hồn bạt vía quỳ xuống bẩm báo:

- Khởi bẩm bệ hạ, là Tiết Hoài Nghĩa cho tăng nhân vào trong Minh Đường tụng kinh, kết quả trong đó có một tăng nhân Thiên Trúc trà trộn vào, ty chức đã bắt được người này, gã đúng là người nổi danh về hoạ kỹ người Thiên Trúc Xích Bảo, gã cũng thẳng thắn thú nhận việc đốt tượng Phật ở Minh Đường.

Võ Tắc Thiên một lúc lâu không nói nên lời, lại là Tiết Hoài Nghĩa, y lại dám mất lý trí thiêu huỷ Minh Đường?

Lúc này, Thượng Quan Uyển Nhi vội vàng đi tới, bẩm báo với Võ Tắc Thiên:

- Khởi bẩm bệ hạ, trong Lân Chỉ tự phát hiện mấy nghìn võ tăng của chùa Bạch Mã, bọn chúng định thông qua địa cung của chùa chiếm đào một con đường đi vào quan thự Hữu vệ ở Hoàng thành, Lý Trân đã dẫn hơn trăm thị vệ đến bảo vệ quan thự Hữu vệ, nhưng có thể binh lực không đủ, mong bệ hạ phái thêm binh lực.

Võ Tắc Thiên giận tím mặt, ra lệnh cho Võ Diên Tú:

- Người nhanh chóng mang hai nghìn Võ Lâm quân chạy tới quan thự Hữu vệ, một lưới bắt hết đám võ tăng kia.

Võ Diên Tú vốn là thủ lĩnh đội mã cầu của Tiết Hoài Nghĩa, trăm phương nghìn kế nịnh bợ Tiết Hoài Nghĩa, lúc này y cũng biết Tiết Hoài Nghĩa đã khó tránh khỏi tai vạ này rồi, lúc này y nhất định phải lập công chuộc tội.

Võ Diên Tú lập tức khom người thi lễ:

- Ty chức tuân chỉ.

Y đứng dậy đi hai bước, lại dừng lại quay đầu lại hỏi:

- Khởi bẩm bệ hạ, ty chức có cần phải cho người bắt Tiết Hoài Nghĩa đến để Thánh Thượng xử lý không?

Võ Tắc Thiên nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Tiết Hoài Nghĩa tuyệt đối sẽ không dễ dàng bó tay chịu trói, truyền ý chỉ của trẫm, người bắt được Tiết Hoài Nghĩa, thưởng ngàn lượng hoàng kim, quan thăng một cấp.

...

Tết Nguyên Tiêu năm nay nhất định là đêm khiến người ta khó quên nhất, canh một, toàn bộ thành Lạc Dương nhìn thấy một cảnh tượng vô cùng hoành tráng, trên cung thành lửa bốc ngút trời, khói đặc cuộn cuộn, Minh Đường bị ngọn lửa nuốt hết.

Không chỉ có Minh Đường, đến Thiên đường ở gần đó cũng bị ngọn lửa lan sang, hai toà nhà vô cùng to lớn bị ngọn lửa bao trùm, bất kì ngọn hoa đăng nào trong thành Lạc Dương cũng khó có thể so sánh với cảnh tượng xảy ra trong cung thành.

Có lẽ do bị ngọn lửa ở Minh Đường dọa sợ, tất cả hoa đăng trong thành Lạc Dương đều lần lượt tắt hết, đám người xem đèn bắt đầu lục tục quay về nhà mình, đêm Thượng Nguyên đầu tiên vốn vô cùng tưng bừng náo nhiệt lại ngoài ý muốn dừng lại như vậy.

Lúc Tiết Hoài Nghĩa nhìn thấy khói đặc xuất hiện ở Minh Đường, cuối cùng nhận được tin tức của Lâm Chỉ tự, trong Lâm Chỉ tự xuất hiện một đội quân không rõ lai lịch, mấy nghìn võ tăng của y bị nhốt bên trong chùa, sống chết không rõ.

Mà Minh Đường khói đặc cuộn cuộn khiến cho Tiết Hoài Nghĩa như rơi xuống vực sâu, y hận Mã Ứng Luân, không ngờ lại không truyền lại mệnh lệnh của y cho tăng nhân trong Minh Đường, khiến cho Minh Đường vẫn bị cháy.

Tiết Hoài Nghĩa chưa từng có lần nào hối hận như ngày hôm nay, y biết rằng chính mình rước họa lớn vào thân rồi, bây giờ y ngoài cách trốn đi thì không còn cách nào khác nữa rồi.

Tiết Hoài Nghĩa lập tức mang theo hơn mười võ tăng cưỡi ngựa chạy trốn về phía cửa Hậu Tái, lúc này cửa thành đã đóng, y không thể ra khỏi thành bằng cách đi cửa chính, chỉ có thể đi cửa nam, cũng chính là cửa Hậu Tái, dựa vào thân phận và địa vị của y, tin tưởng binh lính thủ thành không dám ngăn y.

Tiết Hoài Nghĩa dẫn theo mười mấy người chạy như điên trên đường cái, mặc dù bọn họ đi đường nhỏ, nhưng trên đường đông người như thoi đưa, bọn họ lớn tiếng quát:

- Phía trước mau chóng tránh ra.

Hơn mười con chiến mã vó ngựa đạp đất, phát ra tiếng vang như sấm, dân chúng vốn đang nhàn nhã bước chậm chậm trên đường sợ tới mức nghiêng ngả lão đảo chạy trốn sang hai bên, trong tiếng la khóc và chửi bậy, hơn mười con chiến mã như cuồng phong vọt tới.

Không bao lâu sau, Tiết Hoài Nghĩa và hơn mười võ tăng chạy tới cửa Hậu Tái, trên thành có binh lính đi qua đi lại, Tiết Hoài Nghĩa chạy đến dưới thành quát to:

- Người trên đầu thành nhanh chóng mở cửa thành.

- Người dưới thành là ai?

Có binh lính cao giọng hỏi.

- Ta là Lương quốc công, Đại tổng quản Lũng Hữu Tiết Hoài Nghĩa, mau mở cửa thành cho ta.

173. Chương 173: Tranh Công Ở Cửa Cung

Trong khoảng thời gian suốt mười năm, Tiết Hoài Nghĩa vẫn luôn quyền cao chức trọng, trong đế quốc Đại đường sự tồn tại của y cũng gần như là sự tồn tại của Võ Tắc Thiên, không ai dám chọc y, chớ nói đến binh lính thủ thành, cho dù y xông vào hoàng cung hay là Hoàng thành cũng không ai dám chặn y.

Binh lính trên thành nghe tên Tiết Hoài Nghĩa, sợ tới mức vội vàng báo với Giáo úy đang trực, một lát sau, một quan quân xuất hiện trên đầu thành, vẻ mặt có chút khấn trương hỏi:

- Đại tướng quân có lệnh xuất thành của Thánh Thượng không?

Tiết Hoài Nghĩa giận tím mặt, chỉ về phía đầu thành mắng:

- Đồ khốn kiếp, ta muốn ra khỏi thành, ngươi dám dùng Thánh Thượng để dọa ta?
- Ty chức không dám, bởi vì...

Quan quân thủ thành khiếp đảm nhìn phía hoàng cung đang bốc cháy, hiển nhiên, trong cung đã xảy ra chuyện, lúc này, ai dám tự tiện mở cửa thành.

Hắn không dám đắc tội với Tiết Hoài Nghĩa, chỉ đành nơm nớp lo sợ nói:

- Bởi vì đêm nay là đêm Thượng Nguyên, đêm Thượng Nguyên không có lệnh của Thiên tử, không cho phép tùy ý mở cửa thành.

Hắn tìm tòi một cái cớ, Tiết Hoài Nghĩa chưa từng nghe thấy có chuyện như vậy, y sốt ruột, cũng càng thêm căm tức, chỉ về phía đầu thành mắng to:

- Nếu như ngươi không mở cửa thành, hôm nay ta sẽ giết chết ngươi.

Giáo úy thủ thành sợ hãi, không biết nên làm thế nào mới tốt, lúc này, một người áo đen vội vàng đi đến bên cạnh hắn, hạ giọng nói với hắn hai câu, lại đưa cho hắn nhìn một thứ, Giáo úy ngẩn ra, lập tức gật đầu.

Lúc này hắn nói với Tiết Hoài Nghĩa:

- Đại tướng quân xin chờ một chút, ta lập tức mở cửa thành.

Hắn nhìn thấy người áo đen đi xa khuất, lập tức ra lệnh:

- Mở cửa thành.

Thành Lạc Dương là cửa thành phức thức, chia thành nội thành và ngoại thành, ở giữa là Ứng thành, Ứng thành dài khoảng năm trăm bước, rộng khoảng ba trăm bước, bốn phía đều có cửa thành, bình thường Hoàng đế ra khỏi thành, đều là đi con đường giữa trong và ngoài tường thành, như vậy sẽ không kinh động đến cư dân trong thành, cũng tương đối an toàn.

Cửa nội thành bắt đầu mở, Tiết Hoài Nghĩa mang theo hơn mười võ tăng vọt vào trong Ứng thành, cửa thành lập tức đóng lại, nhưng điều ngoài dự kiến của Tiết Hoài Nghĩa chính là, cửa thành bên ngoài không mở ra, bọn họ bị vây lại trong Ứng thành.

Tiết Hoài Nghĩa vừa sợ vừa giận, hét lớn:

- Đồ chó chết, các ngươi muốn tạo phản sao?

Lúc này, trên đầu thành lại truyền đến giọng nói lạnh lùng:

- Tiết Hoài Nghĩa, ngươi cũng đừng si tâm vọng tưởng nữa.

Tiết Hoài Nghĩa ngẩng đầu, chỉ thấy trên đầu thành có mười mấy binh sĩ Nội vệ đang đứng, một người đứng đầu, người mặc áo giáp, tay cầm cung tiễn, đúng là Phó thống lĩnh nội vệ Lý Trân.

- Lại là ngươi.

Tiết Hoài Nghĩa nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Lý Trân, ngươi thực sự muốn đối nghịch với ta sao?
- Thù bị đánh lén sau có thể quên, hôm nay chính là ngày ngươi nạp mạng.

Lý Trân rút một mũi tên từ trong bình mũi tên ở phía sau, giương cung lắp tên, buông dây cung, một mũi tên lang nha như sét đánh bay tới, lực mũi tên mạnh mẽ, võ tăng bên người Tiết Hoài Nghĩa không kịp trốn, bị một mũi tên bắn thủng cổ họng.

Y kêu thảm một tiếng, từ trên ngựa rơi xuống đất, Tiết Hoài Nghĩa và đám võ tăng còn lại sợ tới mức hồn bay phách lạc, quay đầu ngựa lại chạy về hướng trong cửa thành.

Lúc này, Lý Trân lại bắn ra hai mũi tên, hai võ tăng phía sau lưng trúng tên, kêu thảm một tiếng ngã ngựa.

Tiết Hoài Nghĩa chạy tới cửa nội thành, lúc này y đã không còn muốn ra khỏi thành nữa, chỉ muốn rời khỏi Ứng thành, y tình nguyện đến trước mặt Võ Tắc Thiên chịu phạt, cũng không muốn bị Lý Trân chơi trò mèo vờn chuột giết chết từng người từng người một.

- Mở thành, để cho ta vào.

Tiết Hoài Nghĩa khản giọng hô to, gấp đến mức giọng nói cũng thay đổi.

Nhưng trên đầu thành lại không có người nào, Giáo Uyển vừa rồi cũng không thấy bóng dáng đâu, lúc này, trên đầu thành lại bay tới hai mũi tên, mấy tên võ tăng trúng tên lại ngã ngựa.

Tiết Hoài Nghĩa sợ tới mức thất hồn lạc phách, y nhìn thấy mười mấy nội vệ xuất hiện trên đỉnh đầu mình, tay cầm nỏ, y vạn bất đắc dĩ, chỉ đành quay đầu chạy về hướng Ứng thành.

Nhưng bọn họ vẫn không thoát khỏi sự truy sát của binh lính nội vệ, không ngừng có tên bắn tới, khiến cho võ tăng bên người Tiết Hoài Nghĩa từng người từng người bị bắn chết.

Sau nửa canh giờ, bên cạnh Tiết Hoài Nghĩa chỉ còn lại hai người, bọn chúng đã xuống ngựa, trốn ở sau ngựa, dùng chiến mã để làm lá chắn cho bọn chúng.

- Lý thống lĩnh, tha...cho ta đi, điều kiện gì ta cũng có thể đồng ý.

Tiết Hoài Nghĩa bắt đầu cầu xin Lý Trân, nhưng y còn chưa dứt lời, một mũi tên lang nha bay tới từ phía bên trái thành, sượt qua má y, một mũi tên bắn thủng đầu võ tăng ở phía sau y.

‘A!’ võ tăng kêu thảm thiết, gục trên người Tiết Hoài Nghĩa, lập tức mất mạng, Tiết Hoài Nghĩa bị dọa gần như ngất đi.

Gã võ tăng cuối cùng không chịu được áp lực quá lớn, chạy ra khỏi chiến mã, giơ tay la to, chạy về hướng cửa thành.

Mấy mũi tên bắn về phía gã, gã ít nhất cũng phải trúng ba mũi tên, té trên mặt đất, thân thể co giật vài cái, lập tức mất mạng.

Lúc này, mười lăm võ tăng đi theo Tiết Hoài Nghĩa toàn bộ đã bị bắn chết, chỉ còn lại một mình Tiết Hoài Nghĩa, cùng với hơn mười chiến mã thất hồn lạc phách.

Cửa nội thành rốt cục mở ra, Lý Trân mang theo mười mấy nội thị vệ chạy tới, rất nhanh liền bao vây Tiết Hoài Nghĩa.

Tiết Hoài Nghĩa mặt xám như tro tàn, tê liệt ngồi dưới đất, một câu cũng không nói nên lời, Lý Trân hận không thể một kiếm chặt đầu y, nhưng hắn biết, mình không thể giết chết Tiết Hoài Nghĩa, nhất định phải giao cho Võ Tắc Thiên xử lý.

- Trói y lại.

Vài binh lính nội thị vệ nhảy xuống ngựa, dùng dây thừng trói Tiết Hoài Nghĩa lại, dùng vải rách nhét vào trong miệng y, lại đặt y lên một con ngựa, Lý Trân dặn dò Giáo Uyển thủ thành xử lý đám thi thể còn lại, bọn họ quay đầu ngựa liền chạy về hướng hoàng cung.

Trong Hoàng thành và trong cung đã loạn thành một đoàn, tất cả tăng nhân tham gia pháp hội và tín đồ đều bị thị vệ truy nã, tạm thời giam giữ trong thiên lao Đại Lý Tự.

Võ tăng trong Lâm Chỉ tự cũng sợ chết mà cam tâm chịu trói, bọn chúng từng người từng người đi ra khỏi nội đường Quan Âm, lập tức bị binh lính Thiên Ngưu vệ chờ ở bên ngoài trói lại.

Mấy nghìn tăng nhân ngồi đầy mấy gian đại viện của Lâm Chỉ tự, khôi giáp và đao kiếm chồng chất như núi phía trước và trong viện, trở thành chứng cứ bọn chúng mưu đồ tạo phản.

Ngọn lửa ngút trời đã nuốt hết Minh đường và Thiên đường, lúc Lý Trân dẫn theo Tiết Hoài Nghĩa đi vào Hoàng thành, liền nghe thấy trong cung truyền đến một loạt tiếng hô, ngay sau đó liền nghe thấy tiếng sụp đổ như long trời lở đất.

Đây là mấy chục cái cột dưới lòng Minh đường bị đốt gãy, rốt cuộc không chịu nổi sức nặng mười vạn cân của Minh đường, Minh đường to lớn ầm ầm sụp xuống, Thiên đường ở bên cạnh cũng sụp đổ, mặt đất chấn động, tường thành và quan thự cũng chấn động, chỉ thấy khói bụi mù mịt bay lên trời, cao gần trăm trượng, toàn bộ thành Lạc Dương đều cảm nhận được chấn động khi Minh đường và Thiên đường sụp đổ.

Lý Trân ghì chặt chiến mã, hần và bọn thị vệ an ủi đám ngựa bị chấn kinh, một hồi lâu sau, trong cung rốt cuộc yên tĩnh lại, nhưng trong cung và Hoàng thành vẫn tràn ngập tro bụi như cũ.

Tiết Hoài Nghĩa nằm trên ngựa, mắt nhắm chặt, y vẻ mặt không biểu cảm, dường như tất cả không liên quan đến y.

Lý Trân dùng y phục che mặt mũi lại, mang theo đám người cúi đầu chạy về hướng hoàng cung, đi đến trước cửa Ứng Thiên, vừa lúc gặp phải Thái Bình công chúa nghe được tin tức chạy tới.

Thái Bình công chúa đã biết mình bị Lý Trân lừa, căn bản chẳng có võ tăng vận chuyển khôi giáp gì ra khỏi chùa Bạch Mã, tất cả những chuyện xảy ra hôm nay không liên quan gì đến chùa Bạch Mã, toàn bộ đều xảy ra ở trong cung và trong Lân Chỉ tự.

Trong lòng nàng vô cùng tức giận, vội vã chạy tới hoàng cung, an ủi mẫu thân một chút, nàng muốn đi gặp Võ Diên Tú hỏi thăm tình hình, vừa đi từ trong cung ra, không ngờ lại gặp Lý Trân.

- Là người.

Thái Bình công chúa sắc mặt âm trầm, cùng lúc đó, nàng cũng nhìn thấy sau ngựa Lý Trân có một người, nàng phản ứng rất nhanh, lập tức đoán ra người này có khả năng là Tiết Hoài Nghĩa.

Trong lòng Lý Trân cũng âm thầm kêu khổ, chỉ vì quá nhiều khói bụi, hần không phát hiện Thái Bình công chúa kịp thời, hần chỉ đành tiến lên khom người thi lễ:

- Lý Trân tham kiến công chúa điện hạ.

Thái Bình công chúa cười lạnh hai tiếng:

- Lý Trân, người không kịp thời ngăn chặn đại hỏa đốt hết Minh đường.

Về điểm này, Thượng Quan Uyển Nhi sớm đã có đối sách, chỉ cần việc Mã Ứng Luân bị giết không bị vạch trần, vậy bọn họ có thể che dấu việc đã biết trước kế hoạch của Tiết Hoài Nghĩa, bọn họ chỉ chú ý đến đối phó với võ tăng ở Lân Chỉ tự.

Lý Trân không chút hoang mang nói:

- Khởi bẩm Công chúa điện hạ, Minh đường bị đốt chúng ta cũng không chuẩn bị kịp, không nghĩ tới y lại điên cuồng phát rồ như thế.

- Đúng vậy a, người này quả thực phát rồ rồi, lại dám đốt cả Minh đường.

Thái Bình công chúa chậm rãi đi tới trước mặt Tiết Hoài Nghĩa, dùng roi ngựa nâng mặt y lên, nàng bỗng nhiên hung hăng tát Tiết Hoài Nghĩa hai cái, thét lên:

- Bắt lấy y cho ta, ta muốn áp tải y đi gặp mẫu thân.

Vài tùy tùng thấy thị vệ của Thái Bình công chúa muốn động thủ, Lý Trân hét lớn một tiếng:

- Đợi đã.

Thái Bình công chúa rõ ràng muốn cướp công lao bắt được Tiết Hoài Nghĩa, Lý Trân sao có thể để nàng mang Tiết Hoài Nghĩa đi, hần tiến lên một bước, chặn mấy tên thị vệ của Thái Bình công chúa lại, lạnh lùng nói:

- Sự tức giận của Công chúa điện hạ ty chức có thể hiểu được, nhưng Tiết Hoài Nghĩa là phạm nhân của Nội vệ, ty chức đã phải người bẩm báo với Thánh Thượng, mong điện hạ không can thiệp vào công việc của Nội vệ.

Mặt Thái Bình công chúa lập tức trầm xuống, ánh mắt giống hệt chim ưng lạnh lẽo nhìn Lý Trân, nàng hừ một tiếng:

- Lý thống lĩnh định chống lại ta sao?

- Hẳn chẳng qua chỉ là một thống lĩnh nội vệ nho nhỏ sao dám chống lại Công chúa điện hạ?

Một giọng nói trào phúng truyền đến từ bên cạnh, chỉ thấy Thượng Quan Uyển Nhi đi ra từ trong cửa Ứng Thiên, đi theo sau còn có một đám cung nữ, ánh mắt như cười như không nhìn chăm chú vào Thái Bình công chúa.

Thái Bình công chúa xoay người, nàng lui về sau vài bước, trên mặt vô cùng tức giận, Thượng Quan Uyển Nhi kịp thời đuổi tới khiến mặt mũi của nàng có chút méo mó.

Nàng vốn định dùng thân phận Công chúa điện hạ để cưỡng ép Lý Trân, buộc hắn phải giao Tiết Hoài Nghĩa ỉnh, nhưng bây giờ Thượng Quan Uyển Nhi đã tới, vẫn còn muốn cướp Tiết Hoài Nghĩa thì đúng là không thực tế rồi.

Trên mặt nàng một lúc trắng một lúc lại đỏ, xoay người ra lệnh:

- Chúng ta đi.

Hơn mười thị vệ đi theo nàng vào trong Hoàng thành, Tiết Hoài Nghĩa bỗng nhiên khẩn trương, ô ô hô to, y mong Thái Bình công chúa đưa mình đi, cho dù thế nào, y và Thái Bình công chúa từng là đồng minh đối phó với Thượng Quan Uyển Nhi, nếu y được Thái Bình công chúa mang đi có lẽ còn một con đường sống.

Nhưng y không còn cơ hội nữa rồi, Lý Trân xoay người hung hăng tát y vài cái, Tiết Hoài Nghĩa bị đánh choáng váng, đợi đến khi y lại tìm Thái Bình công chúa thì nàng đã cùng thị vệ đi xa.

Lúc này, Thượng Quan Uyển Nhi chậm rãi đi đến trước mặt Tiết Hoài Nghĩa, nhìn y chăm chú một lát, không nhịn được cười lạnh một tiếng, quay đầu nói với Lý Trân:

- Áp tải y vào cung, ta nghĩ...Thánh Thượng đang chờ y đến.

Lý Trân liếc mắt nhìn Thượng Quan Uyển Nhi một cái, Thượng Quan Uyển Nhi và Lý Trân đi đến một bên, hỏi hắn:

- Có gì lo lắng sao?

Lý Trân nhìn thoáng qua Tiết Hoài Nghĩa, thấp giọng nói:

- Giao y cho Thánh Thượng liệu có đúng đắn không?

Thượng Quan Uyển Nhi lắc lắc đầu nói:

- Y đốt Minh đường và Thiên đường, trời đất khó dung, Thánh Thượng tuyệt đối sẽ không tha thứ cho y, người yên tâm đi. Lòng ta sáng như gương, y không thoát khỏi một kiếp này đâu

174. Chương 174: Hoài Nghĩa Mất Mạng

Trong điện Trinh Quan cung Thái Sơ, Vô Tắc Thiên một mình ngồi trong thiên điện, cúi đầu trầm tư không nói, mười mấy cung nữ và thái giám bên cạnh không dám nhiều lời, ngay lúc vừa rồi, Minh đường và Thiên đường sụp đổ, khiến cho đại điện trong hoàng cung chấn động một lúc.

Lúc này trong đại điện yên lặng đến đáng sợ, mọi người cũng không dám thở mạnh một tiếng, e sợ rước vào họa sát thân.

Lúc này, một thái giám vội vàng đi vào đại điện, quỳ xuống thi lễ:

- Khởi bẩm bệ hạ, Phó thống lĩnh Nội vệ Lý Trân đã bắt được Tiết Hoài Nghĩa ở cửa Hậu Tái, bây giờ đang chờ ngoài điện.

Vô Tắc Thiên chậm rãi ngồi dậy, ánh mắt bà toát ra cừ hận, lạnh như băng khiến lòng người run sợ:

- Đỡ trẫm đứng dậy.

Hai cung nữ vội vàng tiến lên nâng Võ Tắc Thiên dậy, vốn dĩ Nghiêm Song Nhi phải là người đầu tiên tiến lên, nhưng lúc này nàng đã sợ đến mức hai chân đứng không vững, ngồi ở đằng sau cây cột lớn, rất nhiều người còn tưởng rằng nàng bị kinh sợ do Minh đường sập, nhưng thực ra, nàng bị chuyện của Tiết Hoài Nghĩa dọa vỡ mật.

Nàng căn bản không dám đi gặp Tiết Hoài Nghĩa, nếu chẳng may Tiết Hoài Nghĩa cầu nàng cứu mạng, hoặc là khai nàng ra, nàng chắc chắn sẽ chết không có chỗ chôn.

Nhìn thấy Thánh Thượng được đỡ ra khỏi đại điện, nàng vội vàng đứng lên, trộm chạy vào chỗ sâu nhất trong cung.

Lúc này, Tiết Hoài Nghĩa bị bọn thị vệ ẩn quỳ gối ở bậc thang trước đại điện, hai tay y bị trói sau lưng, ủ rũ, cúi thấp đầu, y cũng không dám nhìn thẳng vào Võ Tắc Thiên, chỉ cầu cho Võ Tắc Thiên có thể nể tình mình nhiều năm hầu hạ bà ta, tha tình một mạng.

Võ Tắc Thiên chậm rãi đi đến trước bậc thang, xa xa là Minh đường và Thiên đường đã hoàn toàn sụp đổ, lửa vẫn chưa tắt, khói đặc cuộn cuộn.

Minh đường là tượng trưng cho quyền lực của bà, lúc này lại bị tên phát rồ khốn kiếp này đốt cháy sạch rồi, lúc này trong lòng bà không thù hận, không tức giận, chỉ có sát khí khó có thể ức chế.

- Người thật to gan.

Võ Tắc Thiên chỉ vào Tiết Hoài Nghĩa, tức giận đến mức cả người phát run:

- Người dám đốt Minh đường của trẫm, người chết trăm lần cũng không đủ đền tội.

Tiết Hoài Nghĩa dùng đầu gối bò lên phía trước hai bước, khổ nỗi mồm không thể nói, chỉ có thể liều mạng đập đầu, Võ Tắc Thiên lúc này đã lòng dạ sắt đá, Minh đường bị thiêu hủy, không chỉ có tiền tài bị tổn thất lớn, hơn nữa đế vị của bà cũng không yên ổn, bà không có cách nào giải thích với quần thần quan lại.

Võ Tắc Thiên chán ghét nhìn thoáng qua Tiết Hoài Nghĩa, phát phát tay, nói với Lý Trân:

- Dẫn y đến Minh đường, tiễn y quy thiên.

Tiết Hoài Nghĩa sợ tới mức mặt xám tro, tê liệt ngã trên mặt đất, hai gã nội vệ bắt lấy tay y, kéo về hướng Minh đường, Tiết Hoài Nghĩa sợ tới mức cả người xụi lơ, nước mắt nước mũi thì nhau chảy xuống.

Võ Tắc Thiên không chút thương hại, xoay người đi về hướng ngự thư phòng, giết Tiết Hoài Nghĩa, coi như là cho triều thần một câu trả lời.

Trước Minh đường, Lý Trân lạnh lẽo nhìn Tiết Hoài Nghĩa xụi lơ trên mặt đất, mười nội vệ cầm gậy đứng thẳng bên cạnh, chờ đợi mệnh lệnh của Lý Trân.

Lý Trân tiến lên phía trước, cúi đầu cay nghiệt nói với Tiết Hoài Nghĩa:

- Làm người trong lòng lúc nào cũng phải có ba phần lòng tốt, nếu mấy ngày trước người không nhục kích ta ở ngoài thành, có lẽ ta cũng sẽ để người chạy thoát giữ lại một mạng, nhưng bây giờ đã muộn, người nhất định phải trả giá đắt cho sự ngu xuẩn của mình.

Không đợi Tiết Hoài Nghĩa tiếp tục cầu xin, Lý Trân đứng lên ra lệnh:

- Bắt đầu đi.

Mười nội vệ đi lên trước, côn đánh xuống, trong tiếng kêu thảm thiết, một cơn của bọn họ đánh chết Tiết Hoài Nghĩa trước đồng hoang tàn.

Ngày hôm sau, Võ Tắc Thiên hạ chiếu, che dấu chuyện Minh đường, nói chỉ là vì thợ thủ công vô ý, làm Minh đường bốc cháy, về phần cái chết của Tiết Hoài Nghĩa, trong chiếu thư của Võ Tắc Thiên không hề nhắc đến.

Nhưng ai cũng biết, Minh đường là do Tiết Hoài Nghĩa thiêu hủy, hơn nữa chuyện Tiết Hoài Nghĩa bị hành hình bằng cách dùng gậy đánh chết còn lan truyền nhanh chóng, truyền đi khiến dư luận xôn xao, triều

thần còn để ý đến thể diện của Tắc Thiên hoàng đế, cũng không có người nào dám dâng tấu chương nhắc đến Tiết Hoài Nghĩa.

Mặc dù như thế, Võ Tắc Thiên vẫn không quên xử lý chuyện của Tiết Hoài Nghĩa, bà hạ chỉ sung quân toàn bộ ni cô ở Lâm Chỉ tự và võ tăng ở chùa Bạch Mã đến Lĩnh Nam, tiền tài bảo vật của chùa Bạch Mã toàn bộ tịch thu cho vào quốc khố, làm nguồn tiền xây dựng lại Minh đường.

...

Trưa hôm nay, trong một nhà phòng của tửu quán Bạch Lộ, Thượng Quan Uyển Nhi mặt mày hớn hở ngồi uống rượu với Lý Trân, diệt trừ được địch nhân Tiết Hoài Nghĩa, tâm trạng của Thượng Quan Uyển Nhi vô cùng tốt, nàng vô cùng cảm kích Lý Trân.

Bởi vì Lý Trân xuất hiện, ngăn ngừa trong vòng mấy tháng, Vi Đoàn Nhi biến mất, bây giờ Tiết Hoài Nghĩa cũng đã bị hành hình bằng gậy đánh tới chết, trong cung không còn ai đối đầu với nàng nữa, đến tiếng cười của nàng cũng xuất phát từ đáy lòng.

Thượng Quan Uyển Nhi vươn cánh tay thon dài rót đầy một chén rượu cho Lý Trân, hé miệng cười nói:

- Người biết không? Hôm qua ta đã tế lễ với ông trời.

- Vì sao?

Lý Trân nâng chén rượu lên cười hỏi.

- Bởi vì để cảm tạ Ngọc Hoàng đại đế đã hoàn thành tâm nguyện của ta, cũng cảm tạ ông trời đã đưa người đến bên cạnh ta.

Có lẽ là do rượu, sắc mặt Thượng Quan Uyển Nhi đỏ bừng, nàng cười giơ chén rượu lên:

- Chén rượu này ta mời người.

Hai người ngăm ngăm nhìn nhau, nâng cốc uống hết, Lý Trân lại nói đùa:

- Ta lập được công lao lớn như vậy, Uyển Nhi cô nương định thưởng cho ta thế nào?

- Người đương nhiên sẽ được thưởng, Thánh Thượng đã đồng ý, người bắt được Tiết Hoài Nghĩa được thưởng một ngàn lượng hoàng kim, Thánh Thượng bảo ta hỏi người, người muốn thăng quan hay là thăng tước?

- Thăng quan là bổ nhiệm ta làm Thống lĩnh nội vệ sao?

Thượng Quan Uyển Nhi khẽ lắc đầu:

- Thống lĩnh nội vệ liên quan đến Thái Bình công chúa, bà sẽ không đưa ra quyết định này, hẳn là thăng người làm Trung lang tướng Thiên Ngưu vệ.

- Uyển Nhi cô nương đồng ý để ta đảm nhiệm chức vụ này sao?

Thượng Quan Uyển Nhi cúi đầu trầm tư một lúc, nàng cúi đầu thở dài nói:

- Tuy rằng ta muốn người được thăng chức, nhưng ta vẫn hi vọng người ở lại hơn, một khi người rời khỏi vị trí bây giờ, chỉ sợ ta sẽ mất đi Nội vệ.

- Nếu Uyển Nhi cô nương muốn ta ở lại, vậy ta sẽ ở lại.

Lý Trân vừa cười vừa nói:

- Thực ra thăng tước còn khó hơn, nếu ta nhớ không lầm, thăng một cấp chính là thăng lên tử tước?

- Người thực sự không nhớ lầm, thăng một cấp chính là Khai quốc Huyện tử tước, từ hàng ngũ phẩm trở lên, người trong thời gian ngắn như vậy có thể có được tước vị cao như thế, không biết sẽ khiến bao nhiêu người ghen tị.

Lúc này, Lý Trân liền nghĩ tới Thái Bình công chúa, nữ nhân thủ đoạn tàn nhẫn kia, nàng mất đi cơ hội cuối cùng ở trước cửa Ứng Thiên, mục tiêu tiếp theo của nàng liệu có phải là mình không?

Lúc này, Thượng Quan Uyển Nhi lại cầm tay hắn, ánh mắt trong suốt nhìn chăm chăm vào ánh mắt bất an của hắn, giọng dịu dàng nói với hắn:

- Ta biết ngươi đang lo lắng cái gì, ngươi cứ yên tâm, có ta ở đây, Thánh Thượng sẽ không bắt ép ngươi, bởi vì....

Nàng không tiếp tục nói nữa, ánh mắt lại vì sự e lệ mà sụp xuống, nàng né tránh ánh mắt sáng ngời của Lý Trân, muốn rút tay về, nhưng Lý Trân lại cầm chặt lấy nó.

- Bởi vì...

Câu nói kế tiếp hai người đều không nói ra, nhưng trong lòng bọn họ lại hiểu được cái điều chưa nói hết kia là điều gì?

Thượng Quan Uyển Nhi cuối cùng thu tay về, trong phòng vô cùng an tĩnh, không khí vi diệu, có chút xấu hổ.

Đúng lúc này, tiểu nhị đẩy cửa phòng, bưng một mâm lớn đầy đồ ăn bước vào:

- Đây là đùi cừu nướng hai vị gọi, đồ ăn của các vị đã đủ, mời dùng.

Tiểu nhị tiến vào phá vỡ không khí trong phòng, trong phòng lại khôi phục lại không khí nói chuyện ban đầu, Lý Trân rót cho Thượng Quan Uyển Nhi một chén rượu cười nói:

- Kế hoạch tiếp theo của chúng ta là gì?

- Bước tiếp theo là luyện tập tốt môn mã cầu, tranh thủ giành lấy thành tích tốt trong đại hội thi đấu mã cầu.

Thượng Quan Uyển Nhi cả người thoải mái cười nói:

- Ngươi là thủ lĩnh đội mã cầu của ta, ngươi cũng đừng có quên đó.

- Cần tuân mệnh lệnh của Thượng Quan xá nhân.

Thượng Quan Uyển Nhi che miệng cười khê, một lát, nàng lại nhìn chăm chú Lý Trân nói:

- Tuy nhiên trước khi luyện mã cầu, ta nghĩ phải phiên ngươi theo ta đi Thiểm Châu một chuyến rồi.

Lý Trân ngậy ra một lúc, hỏi dò:

- Không phải chuyện công?

- Là một chút chuyện riêng của ta, ta muốn đi bái tế ông nội, muốn người hộ vệ cho ta, có thể chứ?

Đôi mắt đẹp của Thượng Quan Uyển Nhi nhìn chăm chăm hắn.

Lý Trân vui vẻ gật đầu:

- Ta nguyện ý hộ vệ Uyển Nhi cô nương đi.

...

Chuyện Tiết Hoài Nghĩa bị giết không thể nghi ngờ là một đại sự chấn động triều đình, cho dù đại đa số triều thần đều vỗ tay khen hay trước cái chết của Tiết Hoài Nghĩa, nhưng cũng có người rất không vui, Võ Thừa Tự không thể nghi ngờ là một trong số đó.

Võ Thừa Tự và Tiết Hoài Nghĩa cũng không qua lại quá nhiều, ngược lại, y vẫn còn canh cánh trong lòng với Tiết Hoài Nghĩa bởi vì gia tướng Võ thị bị hồ tăng giết chết.

Y không vui vẻ lắm trước cái chết của Tiết Hoài Nghĩa, không phải bởi vì cái chết của Tiết Hoài Nghĩa, mà là bởi vì Thượng Quan Uyển Nhi và Lý Trân đã trở thành người được lợi, tuy rằng y không biết án Xá Lợi và án Độc Kinh là do một tay Thượng Quan Uyển Nhi bày ra, nhưng y vẫn luôn bất hoà với Thượng Quan Uyển Nhi, đồng thời cũng vô cùng hận Lý Trân.

Võ Thừa Tự đã dần dần khôi phục lại sau khi phóng thích, y không cam lòng để sinh mạng chính trị của mình kết thúc như vậy, y vẫn hi vọng mình có thể nhậm chức lại một lần nữa.

Đương nhiên, y không dám đến cầu cô cô Võ Tắc Thiên, y chỉ có thể đến cầu Thái Bình công chúa hỗ trợ, hơn nữa Thái Bình công chúa cũng có ý tứ lôi kéo y, y chẳng có lý gì lại không hợp tác với Thái Bình công chúa, tìm kiếm con đường phát triển phía sau.

Đang suy nghĩ, ngoài cửa truyền đến giọng nói của Võ Phù Dung:

- Phụ thân, con có thể vào không?

- Vào đi.

Võ Phù Dung đẩy cửa đi vào, trên mặt nàng cũng có vẻ mặt lo lắng, nàng vì cái chết của Tiết Hoài Nghĩa mà cảm thấy bất an vô cùng.

Trong lòng nàng biết rõ, nàng và Tiết Hoài Nghĩa có quan hệ rất sâu, không chỉ có quan hệ nam nữ, nàng cũng nhiều lần làm việc thay cho Tiết Hoài Nghĩa, giống như chuyện nàng bảo tuần thú sư tập kích Thượng Quan Uyển Nhi.

Chuyện kia đã được cái chết của Vi Đoàn Nhi che đậy đi rồi, nhưng Tiết Hoài Nghĩa thì sao? Trong tay y có thư nguyện trung thành của nàng, một khi tra ra, có thể liên lụy đến nàng hay không? Chuyện này khiến Võ Phù Dung bất an vô cùng.

- Phụ thân, con muốn đi tìm tam thúc.

Tam thúc mà Võ Phù Dung nói đến chính là Võ Tam Tư, lần này lục soát chùa Bạch Mã do Võ Tam Tư và tướng quốc Tô Vị Đạo toàn quyền phụ trách, Võ Phù Dung cảm thấy tín vật của bản thân có thể nằm trong tay Võ Tam Tư.

Võ Thừa Tự lại không hiểu tâm tư của con gái, y nhướn mày:

- Con tìm thúc ấy làm gì?

Tuy rằng Võ Thừa Tự và Võ Tam Tư là huynh đệ đồng tộc, nhưng hai người lại âm thầm cạnh tranh nhiều năm, hai người đều muốn có được quyền chưởng quản Võ thị, đồng thời cũng muốn cạnh tranh địa vị Thái Tử, khiến cho giữa hai người đầy thù hận.

- Nữ nhi lo lắng.. Tiết Hoài Nghĩa, lúc trước con từng cầu y cứu phụ thân.

Võ Phù Dung nói rất mập mờ, nhưng Võ Thừa Tự lại hiểu ý của nữ nhi.

Võ Thừa Tự trầm tư chốc lát nói:

- Võ Tam Tư sẽ không giúp con, trừ khi ta đi cầu y, con không biết cái giá phải trả khi đi cầu xin y lớn thế nào đâu, như vậy đi. Con bây giờ đi hỏi Đinh Hương trước, nếu quả thực có vấn đề gì, con đi tìm Thái Bình công chúa xin giúp đỡ, ta nghĩ nàng rất mong con đến.

Võ Phù Dung cảm thấy phụ thân nói cũng có lý, liền gật đầu cười nói:

- Đa tạ phụ thân nhắc nhở, sáng mai con sẽ đi tìm Đinh Hương.

175. Chương 175: Huynh Đệ Võ Thị

Sáng sớm ngày hôm sau, Võ Phù Dung đi tới phủ đệ Lương Vương của Võ Tam Tư, quan hệ giữa nàng và Võ Đinh Hương vô cùng tốt, không biết đã tới nơi này bao nhiêu lần, sớm đã rất quen thuộc, cũng không cần người bẩm báo giúp nàng, nàng trực tiếp đi vào bên trong.

Võ Đinh Hương sau khi thủ tiết liền ở cùng với cha mẹ, nàng ở bên trong đông viện, là một nơi phong cảnh tuyệt vời, tiểu viện tao nhã, phía trước là năm, sáu cơ phòng và ngoại thư phòng, hai bên là phòng thị nữ, mà đằng sau cùng là một toà lầu nhỏ tinh xảo.

Võ Phù Dung đi đến trước đông nội viện, một thị nữ đứng ở cửa đang định đi bẩm báo, Võ Phù Dung lại cười ngăn nàng lại:

- Không cần bẩm báo, ta định hù nàng một chút.

Võ Phù Dung thường xuyên bắt thình lình xuất hiện dọa Võ Đình Hương một chút, đây cũng là thú vui của nàng, nàng rón rén đi vào sân, thoáng nghe thấy thư phòng bên kia truyền đến tiếng cười.

‘Đình Hương nói chuyện phiếm với ai vậy?’ Trong lòng nàng vô cùng tò mò, len lén tới gần cửa sổ thư phòng, nhưng tình cảnh trong phòng lại khiến nàng ngây dại.

Chỉ thấy Võ Đình Hương đang viết chữ trước bàn, đằng sau nàng có một nam tử đang đứng, cầm tay nàng dạy nàng viết chữ, mà tay kia của nam tử lại nhẹ nhàng ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của Võ Đình Hương, hai người liếc mắt đưa tình, đầy tình ý.

Lúc này, có thị nữ nhìn thấy Võ Phù Dung, vội vàng bẩm báo:

- Tiểu thư, có Phù Dung tiểu thư đến.

Võ Phù Dung vẫn chưa nhìn thấy khuôn mặt của nam tử, nàng sợ tới mức vội vàng lùi về sau vài bước, quay đầu trừng mắt nhìn thị nữ một cái, làm bộ như vừa mới vào viện, cười hỏi:

- Đình Hương, muội đang ở đâu?

Một lát sau, Võ Đình Hương đi ra từ thư phòng, nét đỏ ửng trên mặt vẫn chưa hết, trong mắt còn chút bối rối, nàng tiến lên thi lễ:

- Tỷ tới có chuyện gì vậy?

- Ta có việc muốn nhờ muội giúp đỡ đây.

- Ồ... Vào phòng rồi nói sau.

Võ Phù Dung theo sau nàng vào thư phòng, nam tử đã không còn ở đấy, nhưng trong phòng mơ hồ vẫn có thể cảm giác được hơi thở của nam tử kia, nếu như bình thường, Võ Phù Dung nhất định sẽ hỏi đến cùng, nam tử kia là ai?

Nhưng hôm nay nàng có chuyện cầu Võ Đình Hương, nên không dám nhiều lời, nàng liếc nhìn chữ viết trên bàn, cười hỏi:

- Muội đang luyện chữ sao?

- Vâng.

Võ Đình Hương không để ý ừ một tiếng, lập tức thay đổi đề tài:

- Tỷ tìm muội có chuyện gì không?

Võ Phù Dung ngồi xuống, liền đơn giản nói rõ ý đồ đến hôm nay của nàng, cuối cùng nói:

- Nghe nói tam thúc phụ trách giải quyết chuyện chùa Bạch Mã, ta lo lắng mình bị kéo vào vụ án của Tiết Hoài Nghĩa, muội có thể giúp ta nói với tam thúc một câu hay không?

Võ Đình Hương suy nghĩ một chút nói:

- Tối hôm qua phụ thân cũng nhắc đến án tử của Tiết Hoài Nghĩa, phụ thân nói phát hiện rất nhiều đại thần âm thầm qua lại với Tiết Hoài Nghĩa, lục soát đồng thư, trong đó còn có thư hai vị tướng quốc Tông Sở Khách và Tô Vị Đạo viết cho Tiết Hoài Nghĩa, thậm chí còn có thư nguyện trung thành của Lai Tuấn Thần, tỷ chỉ là vì cứu phụ thân mà thiếu Tiết Hoài Nghĩa một ân tình, so với những vị đại thần này, chuyện của a tỷ không đáng là gì, không cần thiết phải để trong lòng.

Tuy nói như vậy, nhưng trong lòng Võ Phù Dung hiểu được, nàng cũng không phải chỉ đơn giản là thiếu người ta một ân tình, nàng chính là giúp Tiết Hoài Nghĩa đối phó với Thượng Quan Uyển Nhi, giúp Vi Đoàn Nhi che giấu Vi Viên Nhi, những chuyện này đều có căn cứ chính xác.

Ví dụ như trong thư nàng viết cho Tiết Hoài Nghĩa có nói tới chuyện sắp xếp tuần thú sư và mãnh thú ở Mãnh Trì như nào, chỉ cần nhìn thấy bức thư này, lập tức sẽ biết được chân tướng vụ đông thú mai phục.

Nhưng những câu này nàng không thể nói với Võ Đình Hương, Võ Phù Dung thầm nghĩ, ‘phụ thân nói đúng, không thể để tam thúc nắm được nhược điểm của phụ thân, vẫn phải đi tìm Thái Bình công chúa.

Võ Phù Dung không nói chuyện này nữa, trong lòng nàng suốt ruột, hàn huyên được vài câu liền đứng dậy cáo từ, Võ Đình Hương cũng tâm tình bất định, không giữ nàng lại, trực tiếp tiễn nàng ra khỏi phủ đệ.

Rời khỏi Lương Vương phủ, Võ Phù Dung đi thẳng tới phủ đệ của Thái Bình công chúa, quản gia đưa nàng đến thẳng sân mã cầu trong phủ.

Sân mã cầu của phủ Thái Bình công chúa rộng khoảng hai mươi mẫu, trên sân bóng, hơn mười cầu thủ mã cầu vung cán, trận đấu vô cùng kịch liệt, ở bên cạnh sân mã cầu, Thái Bình công chúa cũng mặc một thân trang phục mã cầu, tay cầm một cây gậy mã cầu, lớn tiếng chỉ huy.

Hai ngày nay, tâm trạng của Thái Bình công chúa rất không tốt, lúc đang đối phó với Tiết Hoài Nghĩa, nàng đã thua Thượng Quan Uyển Nhi, Thượng Quan Uyển Nhi vì vậy nắm được lợi ích chính trị rất lớn, mẫu thân càng thêm tín nhiệm nàng ta, nàng ta thậm chí có thể thay mẫu thân tham dự nghị sự trong Chính sự đường, cũng có quyền lên tiếng với chuyện lớn.

Không chỉ như thế, đối với kiến nghị của nàng ta mẫu thân càng thêm nói gì nghe nấy, khiến cho Thái Bình công chúa vô cùng ghen tị, Thánh Thượng là mẫu thân của nàng, quyền lực của nàng lại chẳng bằng Thượng Quan Uyển Nhi.

Lúc này, một thị nữ bước nhanh đến trước mặt nàng, thi lễ nói:

- Điện hạ, Phù Dung cô nương đến.

Thái Bình công chúa vừa quay đầu lại, xa xa nhìn thấy Võ Phù Dung đứng bên cạnh sân bóng, nàng liền cười nói:

- Mời nàng ấy lại đây.

Rất nhanh, Võ Phù Dung đã được thị nữ đưa qua, nàng cung kính thi lễ:

- Tham kiến Công chúa điện hạ.

Thái Bình công chúa cười thân thiết khoát tay nàng:

- Phù Dung sao lại muốn đến tìm ta vậy?

- Không có việc gì ạ, cháu chỉ muốn đến thăm cô thôi.

Thái Bình công chúa khôn khéo thế nào, nàng nhận ra sự ưu tư giữa hai lông mày của Võ Phù Dung, liền biết nàng có chuyện muốn đến cầu mình, liền kéo Võ Phù Dung ngồi xuống, chỉ vào Trương Xương Tông đang chạy trên sân mã cầu xa xa cười nói:

- Lục Lang quả thực chơi môn này không tệ, các mặt khác cũng rất xuất sắc, có thể hát lại thối sáo hay, ta rất thích y, đa tạ Phù Dung tặng y cho ta.

Trong lòng Võ Phù Dung hiểu được, nam tử yêu lệ giống như Trương Xương Tông, ai cũng thích y, bao gồm cả nàng, cảm giác trên giường cũng khiến nàng đến tận bây giờ vẫn khó quên.

Chỉ có điều lúc này Võ Phù Dung đang vô cùng lo lắng, thật sự không có chút hứng thú nào, chỉ đành miễn cưỡng cười cười:

- Công chúa thích là tốt rồi.

Thái Bình công chúa nhạy bén nhận ra tâm trạng của nàng thay đổi, lại cười hỏi:

- Phụ thân người có khoẻ không?

- Phụ thân rất tốt, phụ thân rất muốn tới thăm cô cô, vẫn đang đợi xem lúc nào cô có thời gian?

- Ta lúc nào cũng có thể. Ta sẽ mở tiệc chiêu đãi phụ thân cháu, không bằng liền định tối nay luôn đi. Mời phụ thân cháu đến phủ của ta, Phù Dung cũng tới, chúng ta nói chuyện.

Thái Bình công chúa không hề che dấu việc muốn thiết lập quan hệ với Võ Thừa Tự, điều này khiến Võ Phù Dung cảm thấy có chút hi vọng, nàng thấp giọng nói:

- Cô cô, cháu còn có một việc muốn nhờ cô giúp đỡ.
- Cháu cứ nói đi, chỉ cần ta có thể làm được, ta sẽ dốc hết sức giúp đỡ.
- Là thế này...

Võ Phù Dung ập a ập ứng nói hết cho Thái Bình công chúa, nàng có hai bức thư nằm trong tay Tiết Hoài Nghĩa, nếu bị Võ Tam Tư tra ra được, một khi dâng lên cho Thánh Thượng, nàng có thể sẽ gặp nguy hiểm đến tính mạng.

Cho dù Võ Phù Dung không nói đến nội dung thư tín, nhưng người khôn khéo như Thái Bình công chúa cũng đoán được đại khái, nếu nàng không đoán sai, hẳn là có liên quan đến án ám sát đông thú, thật ra nàng cũng biết Võ Phù Dung có liên quan đến án ám sát đông thú.

Thái Bình công chúa nhất thời cúi đầu không nói gì, trong lòng Võ Phù Dung càng thêm lo lắng, nàng thấp giọng nói:

- Cô cô có chỗ khó xử nào sao?

Thái Bình công chúa cũng không có gì khó xử cả, nàng có thể thông qua Tô Vị Đạo để lấy thư tín của Võ Phù Dung, trên thực tế, nàng đã lấy được căn cứ chính xác Lai Tuấn Thần góp sức cùng với Tiết Hoài Nghĩa.

Chỉ có điều là nàng đang suy nghĩ có nên lợi dụng chuyện này, kéo Võ Phù Dung về dưới trướng của mình, Võ Phù Dung tuy rằng lòng lang dạ sói, năng lực làm việc thì bình thường, nhưng nàng lại nắm giữ bí mật của tổ chức Võ thị gia tướng của Võ Thừa Tự.

Nếu có thể lôi kéo gia tướng Võ thị đầu nhập vào phủ Thái Bình của mình, hơn nữa võ tăng của Tiết Hoài Nghĩa đã bị tiêu diệt, vậy thực lực của Thái Bình phủ chính là đệ nhất.

Không chỉ vượt xa Thượng Thanh lâu của Thượng Quan Uyển Nhi, cũng vượt qua Hắc lại của Lai Tuấn Thần và Võ Tướng đường của Võ Tam Tư, thậm chí không yếu hơn Nội vệ.

Cho dù Thái Bình công chúa dựa vào Vạn Quốc Tuấn nắm giữ một nửa nội vệ, nhưng dù sao nội vệ cũng là tổ chức bí mật của mẫu thân nàng, nàng sử dụng cũng không thuận tiện cho lắm, vẫn còn có đồ kị kiêng kị, mà Thái Bình phủ là tổ chức của nàng, nàng đương nhiên sử dụng không có cổ kị gì.

Lúc này, Thái Bình công chúa âm thầm quyết định, nàng phải âm thầm lợi dụng chuyện của Võ Phù Dung, khiến cho nàng ấy phải cam tâm tình nguyện giao gia tướng Võ thị cho nàng.

Võ Phù Dung cáo từ, Thái Bình công chúa vẫn còn cúi đầu nghĩ ngợi, làm thế nào mới có thể nắm được của cải và thế lực của Võ Thừa Tự vào trong tay?

Lúc này, trong sân vang lên một mảnh tiếng hoan hô, Trương Xương Tông đánh vào một quả, khiến Thái Bình công chúa bừng tỉnh từ trong trầm tư, nàng như cảm nhận được, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Cao Tiễn trầm mặc đứng sau lưng mình.

Dáng vẻ lúc này của Cao Tiễn khiến cho nàng nhớ tới trượng phu, trong lòng nàng xuất hiện một chút ngọt ngào, dịu dàng cười hỏi;

- Sao lại im hơi lặng tiếng đến đây vậy?

Cao Tiễn lại lạnh lùng nói:

- Ta tới để cho nàng biết một tin tức, mới vừa rồi, Võ Tam Tư tới cửa thăm hỏi Võ Thừa Tự.

Thái Bình công chúa không khỏi ngẩn ra, Võ Tam Tư tới thăm hỏi Võ Thừa Tự làm cái gì?

...

Võ Tam Tư tự mình tới cửa thăm hỏi, không chỉ khiến Thái Bình công chúa cảm thấy bất ngờ, đến ngay cả Võ Thừa Tự cũng thực sự cảm thấy rất kinh ngạc, nhưng kinh ngạc thì kinh ngạc, Võ Thừa Tự vẫn tự mình ra cửa chính nghênh đón.

- Không biết cơn gió nào đưa hiền đệ đến đây vậy?

Võ Thừa Tự cười lớn ra đón.

Võ Thừa Tự và Võ Tam Tư là huynh đệ thúc bá, là cháu ruột của Võ Tắc Thiên, một phong làm Ngụy Vương, một phong làm Lương Vương, nhưng từ lúc được phong vị đến nay, hai người lại quay ra đối đầu nhau.

Thực ra quan hệ của hai người từ nhỏ đã không tốt lắm, nhưng chỉ là những cuộc tranh đấu ích lợi nhỏ thôi, ảnh hưởng không lớn, cho nên vẫn miễn cưỡng giữ thể diện cho đối thủ.

Nhưng từ khi trong tay bọn họ có quyền lực, hơn nữa Võ Tắc Thiên từng ám chỉ sẽ để một trong hai người bọn họ kế thừa sự nghiệp thống nhất đất nước, giữa hai người liền xảy ra mâu thuẫn thủy hỏa bất dung, không chỉ có như thế, hai người còn đều có trận thế của mình, gia tộc Võ thị chia thành hai phe phái là phe phái của Ngụy Vương và phe phái của Lương Vương, ngay cả Võ Tắc Thiên cũng vô cùng phiền não vì chuyện này.

Năm trước sau khi Võ Thừa Tự tranh giành ngôi vị Thái Tử thất bại không lâu, liền liên tiếp xảy ra án Xá Lợi và án Độc Kinh, khiến cho Võ Thừa Tự gặp phải khó khăn trước nay chưa từng có.

Nhưng hôm nay Võ Tam Tư lại bất ngờ tới thăm, mà ngay cả binh lính giữ cửa cũng vô cùng kinh ngạc.

Võ Tam Tư ha hả cười nói:

- Đệ hẳn nên tới thăm huynh trưởng sớm, nhưng sự vụ bận rộn, đến tận bây giờ mới có thời gian rảnh, mong huynh trưởng thứ lỗi.

- Đệ có thể đến thăm ta, ta đã rất vui rồi, đến đây, chúng ta vào nhà ngồi.

Võ Thừa Tự thân thiết kéo Võ Tam Tư vào vương phủ, cười cười nói nói đến quý khách đường, hai người ngồi xuống, tán gẫu nhắc đến chuyện hồi còn thiếu niên, nói đến chỗ thú vị, hai người đều vỗ tay cười to.

Nói chuyện phiếm một lúc, Võ Tam Tư uống một ngụm trà, che giấu cảm xúc trên gương mặt nói:

- Vừa rồi đệ nghe Đinh Hương nói, Phù Dung buổi sáng có tới tìm đệ, nàng quay về phủ chưa?

- Ta đi hỏi một chút.

Võ Thừa Tự gọi một thị nữ lên, nói với nàng:

- Đi xem Nhị tiểu thư đã về chưa, nếu nó đã quay về thì kêu nó đến đây một chút.

Thị nữ thi lễ, bước nhanh đi, Võ Tam Tư uống một ngụm trà, lại không nhanh không chậm nói:

- Lần này Thánh Thượng lệnh cho đệ phụ trách điều tra bè phái của Tiết Hoài Nghĩa, mới điều tra được hai ngày, Tiết Hoài Nghĩa kết đảng phái mưu lợi riêng, kết quả khiến người ta giật mình, đoán chừng có không ít người sẽ gặp phải xui xẻo.

Mí mắt Võ Thừa Tự giật giật, Võ Tam Tư nói lời này có ý gì?

Lúc này, Võ Phù Dung từ bên ngoài đi đến, nàng vừa mới trở về, còn chưa kịp quay về phòng, liền bị phụ thân gọi đến.

Nghe nói tam thúc cũng ở đó, khiến cho Võ Phù Dung không khỏi âm thầm giật mình kinh hãi, trong nội tâm nàng đồng thời cũng dâng lên một tia hi vọng, nếu tam thúc có thể giúp nàng giải quyết chuyện của Tiết Hoài Nghĩa, nàng cũng không cần phải tiếp tục đi cầu xin Thái Bình công chúa nữa.

Nàng đi vào quý khách đường, thi lễ với Võ Tam Tư:

- Chắt nữ bá kiến tam thúc.

- Ha hả, Phù Dung càng ngày càng xinh đẹp hơn rồi.

Võ Tam Tư cười bảo Võ Phù Dung ngồi xuống, y lúc này mới lấy ra hai phong thư, ý vị sâu xa cười nói:

- Đây là hai phong thư ta phát hiện ra lúc điều tra thư tín của Tiết Hoài Nghĩa, cháu hẳn nhận ra nó đi.

Tim Võ Phù Dung đập bình bịch, nàng nhận ra hai phong thư này, đúng là thư nàng viết cho Tiết Hoài Nghĩa, bên trong không chỉ có ngôn ngữ trung thành buồn nôn, cũng có một vài đề nghị về vụ ám sát đồng thú, nàng chính là vì hai phong thư này mà lo lắng không yên, không nghĩ tới tam thúc lại lấy ra.

- Tam thúc, có thể trả lại cho cháu không?

Võ Phù Dung khẩn cầu nhìn Võ Tam Tư.

- Ta đương nhiên sẽ không để cháu bị Tiết Hoài Nghĩa liên lụy đến, cho nên ta đến để trả lại cho cháu.

Võ Tam Tư cười tủm tỉm đưa thư cho Võ Phù Dung, Võ Phù Dung nhận lấy thư, nắm chặt nó trong tay, kích động đến mức tay có chút run rẩy.

Võ Thừa Tự ở bên cạnh cũng đứng ngồi không yên, kết quả này thực ra cũng ngoài dự liệu của y, chẳng lẽ Võ Tam Tư thay đổi, chuẩn bị hoà giải với mình sao?

Võ Tam Tư thở dài, thành khẩn nói với Võ Thừa Tự:

- Trước đây giữa hai huynh đệ chúng ta có chút hiểu lầm, xảy ra không ít chuyện không vui, Thánh Thượng cũng nhiều lần nói hai huynh đệ chúng ta phải đoàn kết, gia tộc Võ thị phải đoàn kết, hy vọng huynh đệ chúng ta từ nay về sau có thể bỏ qua hiềm khích lúc trước, cùng nhau tiến lên.

Cho dù lời nói của Võ Tam Tư giống như đường mật, nhưng trong lòng Võ Thừa Tự lại âm thầm cười lạnh, đơn giản là do chính mình xui xẻo, không có tư cách cạnh tranh ngôi vị Thái Tử với y, y mới chạy tới lôi kéo mình.

Tuy rằng hiểu được mục đích của Võ Tam Tư, nhưng Võ Thừa Tự lại tình nguyện gia nhập dưới trướng Thái Bình công chúa, hơn nữa y vẫn hoài nghi vụ án Xá Lợi là do Võ Tam Tư đứng phía sau thao túng, mưu hại mình bị bãi quan bỏ tù, mối hận này vẫn chưa tiêu, cho dù mình có nợ Võ Tam Tư ân tình lớn hơn nữa, y cũng sẽ không nhắc đến hai chữ hoà giải này.

Võ Thừa Tự trầm mặc không nói, Võ Tam Tư hiểu rõ tâm trạng của y, nên thở dài một tiếng nói:

- Có chuyện đệ vẫn thấy hổ thẹn với huynh trưởng, thực ra đệ hoàn toàn có thể nhắc nhở huynh trưởng, để huynh trưởng có thể nhìn thấu cạm bẫy của Thượng Quan Uyển Nhi, nhưng đệ lại do dự, lại không dám hành động thiếu suy nghĩ, cuối cùng khiến huynh trưởng bị hàm oan, nếu như không nói ra, lương tâm đệ vô cùng day dứt.

Võ Thừa Tự ngắt ra, lông mi dày đặc lập tức dựng đứng, hung hăng trừng mắt nhìn Võ Tam Tư:

- Ý của đệ là, ta bị Thượng Quan Uyển Nhi ám hại?

Võ Tam Tư gật đầu:

- Không chỉ mình huynh trưởng, còn bao gồm cả Tiết Hoài Nghĩa, án Xá Lợi thực ra do chính tay nàng ta bày ra.

- Tam thúc có chứng cứ gì không?

Võ Phù Dung ở một bên hỏi.

- Chứng cứ chính là A Hoãn Vương, y năm kia từng tới Lạc Dương, gặp Thượng Quan Uyển Nhi, chính y nói cho Thượng Quan Uyển Nhi, trong chùa Thổ Hoả La A Đà có cất Xá Lợi Di Lặc, mùa xuân năm ngoái, bí mật này liền được lạng lẽ truyền ra ngoài.

- Tam thúc sao lại biết?

Võ Phù Dung tiếp tục hỏi.

Võ Tam Tư thở dài:

- Bởi vì A Hoãn Vương muốn gặp Thánh Thượng, Thượng Quan Uyển Nhi lại không sắp xếp cho, y tới tìm đệ, đệ liền biết chuyện này, nếu huynh trưởng không tin, có thể phái người đến Thổ Hoả La A Hoãn thành, tin là A Hoãn Vương sẽ nói chân tướng cho huynh trưởng biết.

Vô Thừa Tự không chút nghi ngờ là do Thượng Quan Uyển Nhi thao túng từ phía sau, mặt y lúc đỏ lúc trắng, y hung hăng đánh một quyền lên bàn, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Thù này không báo, Vô Thừa Tự ta thề không làm người.

Vô Tam Tư ánh mắt híp lại, chậm rãi nói:

- Huynh trưởng, nữ nhân kia thực sự tâm cơ ác độc, ngầm giúp đỡ Lý thị, uy hiếp Vô thị, vì ích lợi của gia tộc Vô thị, không bằng hai huynh đệ chúng ta liên kết diệt trừ nàng ta.

176. Chương 176: Lý Tuyền Mua Đất

Linh Châu chính là vùng Ngân Xuyên Ninh Hạ ngày nay, bởi vì nó có điều kiện thuận lợi, đủ lượng ánh mặt trời, đủ nước tưới, khiến nơi này trở thành khu chuyên sản xuất lương thực của vương triều Đường, đồng thời cũng có nhiều hoa quả, nổi tiếng nhất là dưa ngọt và dưa hấu.

Thời Hán Đường, triều đình không ngừng di chuyển dân chúng Trung Nguyên đến khai khẩn đất đai ở Linh Châu, khởi công xây dựng công trình thủy lợi, hơn nữa hoàng đế Lịch Đại lại phân phát một số lượng lớn đất đai cho quan lại quyền quý, hai bên bờ sông Hoàng Hà ở Linh Châu mọc lên tất cả lớn nhỏ hơn nghìn toà trang viên.

Lý Tuyền đã đến Linh Châu được gần nửa tháng, nàng đến Linh Châu là vì một thương nhân Trương Dịch đã giới thiệu cho nàng một toà trang viên, rộng khoảng hai mươi mẫu, bởi vì do trở ngại về việc khế quyền, đối phương đồng ý giảm giá hai phần bán lại cho nàng.

Mục đích Lý Tuyền mua trang viên chính là để trồng nho ủ rượu, một mặt là để giảm bớt tiền vốn, một mặt khác nàng cũng không muốn bị người khác khống chế, nhưng nàng không có lòng tin đánh một tiếng trống hăng hái tình thần mua trang viên, định chỉ đi khoảng mười ngày, trước tiên khảo sát một chút rồi quay về Lạc Dương.

Nhưng kế hoạch thường có thay đổi, nàng không thích toà trang viên vốn định mua ban đầu, cảm giác ánh sáng của toà trang viên kia không đủ, phía nam đối diện một ngọn núi lớn, cả năm ít nhất có bốn năm tháng mặt trời không chiếu đến, cực kì bất lợi cho việc trồng nho, điều này khiến Lý Tuyền rất không hài lòng.

Trong một tửu quán ở huyện Linh Vũ, chỗ gần cửa sổ trên lầu hai, Lý Tuyền buồn bực không vui uống rượu, Vương Khinh Ngữ ngồi đối diện với nàng, cô cùng Lý Tuyền một đường đi từ Trường An tới đây, không nề hà cực khổ, lúc này cô rất hiểu sự thất vọng trong lòng Lý Tuyền.

- Tuyền tỷ, nếu không muội giới thiệu cho tỷ một toà trang viên khác nhá.

Vương Khinh Ngữ cười nói.

- Muội cũng có trang viên?

Lý Tuyền ngừng uống rượu, khó hiểu nhìn Vương Khinh Ngữ.

Vương Khinh Ngữ khẽ gật đầu:

- Vương gia cũng có mấy toà trang viên, mua từ nhiều năm trước, thực ra cũng không quan tâm hết được, chỉ sắp xếp một quản lý ở đây, nếu Tuyền tỷ cảm thấy thích, ta có thể đưa tỷ đi xem một chút, nếu vừa lòng, muội có thể giải quyết cho.

- Chuyện này...

Lý Tuyền có chút khó xử, nàng sao có thể muốn trang viên của Vương gia, Vương Khinh Ngữ có thể cùng nàng đến Linh Châu, nàng đã vô cùng cảm kích rồi, sao có thể đưa ra yêu cầu vô lý như vậy...

- Cảm ơn ý tốt của muội, chuyện trang viên để sau hãy nói đi.

Lý Tuyền trên mặt lộ ra vẻ uể oải khó có thể che giấu, nàng rất mong mình có được một trang viên trồng nho, hành trình đến Linh Châu khiến nàng rất thất vọng.

Wương Khinh Ngữ lại cười cười nói:

- Vương gia có ba toà trang viên ở Linh Châu, mà ba toà trang viên này cũng chẳng có gì quan trọng với Vương gia, huynh trưởng thậm chí chưa bao giờ đặt chân đến đây, trên thực tế, ba toà trang viên này thuộc về muội, lúc chuyển nhượng chỉ cần nói một tiếng với phụ thân, muội đồng ý bán một trong ba toà trang viên đó, vì sao lại không được?

Wương Khinh Ngữ thấy Lý Tuyền hơi động lòng, lại cười khuyên nàng:

- Nếu không chúng ta đi xem trước.

- Đây...Được rồi.

Lý Tuyền rốt cục bị lời nói quanh co vòng vèo của Vương Khinh Ngữ thuyết phục, đi xem một chút chắc không sao:

- Chúng ta đi xem trước, trang viên ở đâu?

- Ở bờ đông sông Hoàng Hà, qua sông Hoàng Hà là đến.

Hai người vội vàng ăn chút gì, liền đứng dậy đi đến trang viên, trang viên Vương Khinh Ngữ giới thiệu cho Lý Tuyền ở bờ đông sông Hoàng Hà, cách bến Linh Vũ Hoàng Hà rất gần.

Các nàng qua sông Hoàng Hà, ngồi xe ngựa chậm rãi đi trên bờ ruộng mênh mông trồng đầy lúa mạch, hơn mười võ sĩ Vương gia cưỡi ngựa hộ vệ ở hai bên.

Đường bùn không được bằng phẳng, xe ngựa đi có chút xóc, nhưng Lý Tuyền lại vẫn hứng trí bưng bưng như trước, từ cửa sổ nhìn cảnh đồng lúa mạch xung quanh.

Đang cày bừa vụ xuân, khắp ruộng lúa mạch đầy nông dân đang bận rộn, đầy cây thúc trâu, đất cày phì nhiêu, một con mương hẹp dài đầy nước từ từ chảy, cây liễu sinh trưởng hai bên mương đã chuyển sang màu xanh, chim chóc trên tàng cây kêu líu lo, nơi nơi tràn đầy hơi thở mùa xuân.

Tất cả đều khiến Lý Tuyền cảm thấy vui vẻ thoải mái, nàng cười hỏi:

- Khinh Ngữ, trang viên của muội cũng trồng lúa mạch sao?

- Toà trang viên chúng ta sắp đi xem này là trang viên trồng dưa ngọt và cây nho, hai toà trang viên còn lại trồng lúa mạch.

- Ồ....

Trong lòng Lý Tuyền bắt đầu mong đợi, nàng không ngừng nhìn về phía trước.

Xe ngựa đi qua một khe núi, khe núi cao chưa đến trăm thước, hai bên sườn núi rừng cây rậm rạp, mênh mông không nhìn thấy giới hạn, gió nhẹ thổi qua, từng đào như biển.

Đi qua khe núi, mắt Lý Tuyền lập tức sáng ngời, trước mắt xuất hiện đất đai phì nhiêu màu mỡ, hai bên là đồi núi thấp, rừng tùng kéo dài rậm rạp, một con sông chảy từ hướng bắc tới, tụ lại ở góc tây nam, ở chỗ trùng tạo thành một hồ nước rộng mấy trăm mẫu, lại tiếp tục chảy qua một khe núi.

Chỗ đất phì nhiêu đầy dây dưa ngọt, xa xa có một rừng nho cái đã trồng xong, ở phía đông chân núi có một thôn trang không lớn khoảng hơn mười gia đình.

Lý Tuyền liếc mắt một cái liền thích toà trang viên này, nơi này nước tưới tiện lợi, ánh mặt trời đầy đủ, vừa hay nằm trong một khe núi, khí hậu bốn mùa ấm áp, hơn nữa đất ở đây lại là đất phù sa, quả thực chính là nơi thích hợp để trồng cây nho.

- Khinh Ngữ, tất cả đất ở đây đều thuộc trang viên sao?

Vương Khinh Ngữ chỉ về phía rừng tùng ở xa xa nói:

- Từ đằng kia đến đây, ước chừng khoảng năm mươi khoảnh, nơi này thích hợp trồng nho nhất.

- Ta cũng nhận ra.

Lý Tuyền thở dài một tiếng:

- Nơi này thực sự rất tốt.

- Tỷ thích nơi này không?

Lý Tuyền gật đầu, ánh mắt tràn đầy khát vọng, nàng thật sự rất thích, Khinh Ngữ liền cười nói:

- Nếu thích thì mua lại đi.

- Vậy...Vậy phải bao nhiêu tiền?

Đây mới là điều mấu chốt, năm nghìn mẫu đất, ít nhất phải giá bốn năm vạn quan, nàng làm gì có nhiều tiền như vậy.

- Nếu tỷ muốn mua, tám ngàn quan tiền là có thể mua.

- Tám ngàn quan.

Lý Tuyền tròn mắt há mồm, không phải quá đắt, mà là quá rẻ, ruộng ở Linh Châu ít nhất phải ba quan một mẫu, nơi này còn phì nhiêu hơn nhiều, tương đương mỗi mẫu chỉ ít cần một quan năm trăm tiền, nửa giá cũng không bằng, thiên hạ làm gì có chuyện tiện nghi như vậy?

Lý Tuyền lập tức phản ứng lại, đây là Vương Khinh Ngữ nửa tặng nửa bán rồi, nàng liên tục xua tay:

- Không, không, ý tốt của Vương cô nương ta hiểu, nhưng ta không thể nhận.

Cho dù nàng thích toà trang viên này, nhưng nàng biết, toà trang viên rộng năm nghìn mẫu này ít nhất phải giá bốn vạn quan, Vương Khinh Ngữ lại bán cho nàng với giá tám ngàn quan, bởi vì Vương Khinh Ngữ biết nàng chỉ mang mười ngàn quan tiền, ân tình này nàng sao có thể nhận.

Vương Khinh Ngữ lại quay về xe ngựa, lấy ra một chồng văn khế rất dày từ túi da, cười đưa cho Lý Tuyền:

- Đây là khế đất của trang viên, tỷ hãy nhận lấy.

- Ta không thể nhận tờ khế đất này.

Lý Tuyền dù thế nào cũng không chịu nhận khế đất, nàng đẩy khế đất trả lại cho Vương Khinh Ngữ nói:

- Khinh Ngữ, cũng không phải ta khách khí, thật sự ta không tìm ra lý do nhận phần ân tình này của muội, cho dù là giá thấp nhất ta cũng không mua nổi, đa tạ ý tốt của muội.

- Tỷ không cần dựa theo giá thị trường, lúc trước Vương gia mua mảnh đất này chỉ với giá ba quan tiền một mẫu, tổng cộng cũng chỉ có mười lăm ngàn quan, thực tế muội bán cho tỷ với giá hơn một nửa một chút, nếu đại tỷ nhất định cần một lý do, vậy lý do rất đơn giản, nếu không có sự giúp đỡ của Trần công tử ở Tung Sơn, Vương gia không biết đã bị cái tên yêu đạo xảo trá kia lừa mất bao nhiêu tiền, huynh ấy còn cứu tính mạng của muội.

Lý Tuyền nghe chẳng hiểu gì, nàng căn bản không biết đệ đệ từng cứu Vương Khinh Ngữ, càng không rõ cái gì là ‘yêu đạo’, nàng vẻ mặt hoang mang nhìn Vương Khinh Ngữ.

Vương Khinh Ngữ thở dài, chỉ vào toà lầu nhỏ màu đỏ ở phía xa xa:

- Toà lầu đó là nơi quản lý trang viên, chúng ta đến đó nghỉ ngơi một chút.

Hai người lên xe ngựa, không bao lâu sau đi đến trước toà hồng lâu, người quản lý trang viên giữa đường đuổi kịp tới đón tiếp, người quản lý họ Tưởng này khoảng chừng ba mươi tuổi, thoạt nhìn có chút giỏi giang, y chỉ là một người quản lý nhỏ bé của Vương gia, Vương Khinh Ngữ đến khiến y vô cùng áp lực.

Y sợ hãi mời Vương Khinh Ngữ vào khách đường, lại đi tìm người đến dọn dẹp phòng, dẫn thê tử pha trà nấu cơm, Vương Khinh Ngữ đánh giá khách đường, tuy rằng trang hoàng đơn giản, nhưng lại vô cùng sạch sẽ.

Wương Khinh Ngữ cười nói;

- Đại tỷ, nơi này cũng coi như sạch sẽ, đêm nay chúng ta ở tạm lại đây nghỉ một đêm.

Lý Tuyền gật gật đầu:

- Ta không sao cả, muội sắp xếp đi.

Lúc này, thê tử của Tướng quản lý mang hai chén trà nóng vào, Vương Khinh Ngữ cười cười gật đầu với nàng, nâng trà lên chậm rãi uống một ngụm, một sự ấm áp lan tràn, khiến các nàng thư thái hơn nhiều.

Lý Tuyền đặt chén trà xuống, lại hỏi:

- Khinh Ngữ, muội vừa nói a Trân từng cứu muội ở Tung Sơn, đây là chuyện gì?

Lý Tuyền biết rằng cuối năm trước đệ đệ từng đi Tung Sơn, không nghĩ tới hành trình đi Tung Sơn lại liên quan đến Vương gia, khiến trong lòng nàng vô cùng tò mò.

Wương Khinh Ngữ liền kể lại rõ ràng rành mạch chuyện xảy ra ở Tung Sơn cho Lý Tuyền, cuối cùng cô thở dài một tiếng nói:

- Ân tình của Lý công tử với Vương gia muội không thể không báo đáp, bán mảnh đất này cho đại tỷ thực ra là ý của phụ thân muội, đây là chút tâm ý của Vương gia đối với ân tình của Lý công tử, bây giờ chỉ lấy một nửa tiền, Vương gia đã rất áy náy rồi.

Wương Khinh Ngữ lại đưa khế đất giao cho Lý Tuyền:

- Muội đã kí tên đồng ý lên trên rồi, chỉ cần Tuyền tỷ kí tên mình lên thôi, toà trang viên này sẽ là của đại tỷ, mong đại tỷ nhận lấy.

- Đây...

Lý Tuyền trầm tư một lát, tuy rằng nàng hiểu thành ý của Vương gia, nhưng toà trang viên này có thể nhận hay không, nàng còn phải hỏi ý kiến của đệ đệ, nếu đệ đệ không chịu nhận ân tình của người ta, vậy nàng cũng không thể nhận.

Nghĩ vậy, Lý Tuyền liền cười nói:

- Như vậy đi, khế đất tạm thời chưa cần đưa cho ta, nhưng ta vẫn nhận ý tốt của Vương gia, nhưng việc này đợi ta quay về Lạc Dương sẽ đưa ra quyết định cuối cùng, có thể không?

Wương Khinh Ngữ biết nàng phải hỏi ý kiến của Lý Trân, liền vui vẻ đồng ý.

Lý Tuyền lại cùng Vương Khinh Ngữ ra khỏi hồng lâu, đi đến bên cạnh bờ ruộng, nhìn toà trang viên rộng mênh mông này, trong lòng Lý Tuyền vô cùng kích động, trong lòng nàng loáng thoáng có một dự cảm, mảnh đất này sắp sửa thuộc về mình.

Năm trước nàng vẫn còn là một bà chủ ở Đôn Hoàng, chỉ có ba mươi mẫu đất cần được truyền lại, nhưng chỉ qua hơn nửa năm, nàng liền trở thành thương nhân ở Lạc Dương và địa chủ có được năm nghìn mẫu đất, tất cả những chuyện này quả thật giống như đang nằm mơ.

Suy cho cùng, vẫn là nàng được hưởng vinh quang của đệ đệ, đệ đệ mới là nguồn gốc tất cả của cải của mình.

- Suy đi nghĩ lại, ta cảm thấy, hay là đại tỷ trông nho trước đi.

Wương Khinh Ngữ vừa cười vừa đề nghị.

Lý Tuyền vô cùng cảm kích Vương Khinh Ngữ, không chỉ là cảm kích, mà giữa hai người bọn họ vô cùng ăn ý, từ sâu trong nội tâm nàng hi vọng Vương Khinh Ngữ có thể trở thành em dâu của mình.

Lý Tuyền ngẫm nghĩ một chút cười nói:

- Hôm nay mới là ngày mười sáu tháng giêng, vẫn còn kịp trồng nho, hơn nữa đất là thực địa, hoàn toàn có thể trực tiếp gieo trồng, nếu chuyện này đã định, ta phải nhanh chóng mua nho mầm mới được, gieo hạt đầu tháng mười hai, chuẩn bị sẵn giá, như vậy năm nay là có thể thu hoạch lần đầu tiên rồi.

- Đại tỷ mua cây nho mầm không dễ sao? Ở vườn trồng trọt của chúng ta ở Lạc Dương có loại nho mầm tử ngọc tốt nhất Cao Xương, muội có thể cho tỷ, đợi năm nay thu hoạch sẽ mở rộng trăm dặm, như vậy có thể trực tiếp lấy mầm từ Trường An đến, thời gian vẫn còn kịp.

Trong lòng Lý Tuyền mừng rỡ, Vương gia có mầm nho tử ngọc, đây chính là loại nho tốt nhất Cao Xương, theo nàng biết, loại nho mầm tử ngọc này tuyệt đối không được truyền ra ngoài, Vương Khinh Ngữ lại không hề do dự ừm.

Trong lòng nàng vô cùng cảm kích trước sự an bài thoả đáng của Vương Khinh Ngữ, liền cầm tay cô thành khẩn nói:

- Tuy nhiên ta vẫn phải quay về Lạc Dương một chuyến, chuyện này ta phải trưng cầu ý kiến của A Trân, nếu nó không phản đối, ta sẽ nhận ý tốt của Khinh Ngữ.

Wang Khinh Ngữ khẽ mỉm cười:

- Một khi đã như vậy, đại tỷ cứ yên tâm quay về đi, chuyện cây nho muội sẽ sắp xếp giúp đại tỷ, Vương gia có thợ thủ công trồng nho tốt nhất.

Trong lòng Lý Tuyền lại vừa cảm kích vừa kinh ngạc, cô nương tốt như vậy không trở thành em dâu nhà mình, quả thực là thiên lý bất dung.

177. Chương 177: Nguy Cơ Như Ảnh

Ba ngày sau khi Tiết Hoài Nghĩa đền tội, Lý Trân cùng Thượng Quan Uyển Nhi đến Thiểm Huyện tế tổ.

Thiểm Huyện cũng chính là hậu thế Tam Môn hạp, Tổ phụ Thượng Quang Nghị của Thượng Quan Uyển Nhi đều được chôn cất tại Thiểm Huyện, nàng đã gần năm năm rồi không có hồi hương tế tổ, đi cùng còn có Trịnh Thị mẫu thân của Thượng Quan Uyển Nhi.

Đây cũng là lần đầu tiên Lý Trân gặp mặt mẫu thân của Thượng Quan Uyển Nhi. Bà sống nhiều năm trong thâm cung, bởi vì từng làm nô dịch tại Dịch Đình cung, làm lưng vất vả quá nhiều, sức khỏe rất yếu, sợ gió, sợ nắng, cốt yếu chỉ ngồi bên trong xe, rèm xe đóng chặt.

Chỉ có rời khỏi hoàng cung Lạc Dương, Lý Trân mới nhìn thoáng qua dung mạo của bà, đó là một lão phụ nhân với sắc mặt trắng bệch, ăn vận vô cùng giản dị, thoạt nhìn tựa như một lão bộc phụ.

Lý Trân mang theo mười tên nội vệ bảo vệ hai chiếc xe ngựa chậm rãi đi về phía tây. Lúc này đã là đầu mùa xuân, thời tiết ấm lên nhưng vẫn còn chút se se lạnh, hàng liễu rũ hai bên đường đã nhuộm màu xanh um. Dù cho sông Hoàng Hà lúc này băng vẫn chưa tan, thế nhưng hai bên đường đi có thể thấy băng tuyết của những dòng sông nhỏ đã bắt đầu tan ra, suối nước róc rách, cả vùng quê và khu rừng tràn ngập hơi thở của mùa xuân.

- Lý thống lĩnh đang suy nghĩ gì thế?

Màn xe ngựa bên cạnh được đẩy ra, lộ ra khuôn mặt trắng nõn xinh đẹp tuyệt trần của Thượng Quan Uyển Nhi.

- Không có gì, ta đang cảm nhận hơi thở của mùa xuân.

Lý Trân cười cười, quay đầu nhìn thoáng xe ngựa phía sau hỏi:

- Vì sao Xá nhân lại không ngồi cùng với mẫu thân?

Thượng Quan nhân nhậm đáp lời:

- Bà không thích nói chuyện cùng ta, nói hai câu đã muốn lớn tiếng, vì thế chúng ta mỗi người tự tìm yên tĩnh.

- Xin lỗi, ta không nên hỏi.

- Không có gì, trong cung người người đều biết, đây cũng chẳng phải bí mật gì.

Lông mày tinh tế thon dài của Thượng Quan Uyển Nhi thoáng giương lên, hạ giọng nói:

- Người nghĩ thông suốt chưa? Vì sao ta lại muốn người cùng ta đi Thẩm Huyện?

Lý Trân trầm tư thật lâu, vẫn là lắc đầu :

- Có thể mời xá nhân nói rõ được không?

- Tuy là trượng hình Tiết Hoài Nghĩa tới chết, nhưng sự việc cũng không phải đã kết thúc, kế tiếp còn phải thanh trừ thế lực của Tiết Hoài Nghĩa, những người trước giờ dựa vào thế lực Tiết Hoài Nghĩa mà tiếp tay cho giặc đều trong phạm vi kiểm tra. không chỉ như thế, Cửa cải Tiết Hoài Nghĩa thu giữ 10 năm trở lại đây, đều phải từng bước thanh lý. Lúc này ta tốt nhất lánh đi, tránh cho có một số người tóm lấy ta rêu rao, đương nhiên ta cũng hi vọng người tránh đi.

Lý Trân lặng lẽ gật đầu, hẳn có thể hiểu được dụng tâm cực khổ của Thượng Quan Uyển Nhi, hẳn cầm đao lật đổ Tiết Hoài Nghĩa, vào lúc này Thượng Quan Uyển Nhi để hắn rời khỏi Lạc Dương, cũng là lưu lại một con đường sống cho hắn.

Tuy rằng đã hiểu nỗi khổ dụng tâm của Thượng Quan Uyển Nhi, nhưng không hiểu vì sao, trong lòng Lý Trân còn có một mối hoang mang không thể lý giải, vào lúc này rời đi, dường như có chút gì đó không phù hợp với tính cách của Thượng Quan Uyển Nhi.

.

Thượng Quan Uyển Nhi nhìn ra sự hoang mang trong mắt hắn, nàng không khỏi thần nhiên cười, sóng mắt đóng đưa, chậm rãi hạ màn xe xuống.

Vào lúc chạng vạng tối, đoàn người dừng chân tại trấn nhỏ có tên trấn Phong Bình. Trấn Phong Bình không lớn lắm, chừng khoảng bảy tám mươi hộ gia đình, bởi vì có con đường Trường Lạc xuyên qua tiểu trấn, khiến trong trấn có chút náo nhiệt.

Từ quán, khách điểm, thanh lâu, la ngựa điểm, cửa hàng,...cần gì có nấy. Tùy ý có thể thấy được thương nhân từ khắp mọi nơi, Lý Trân ở phía tây của tiểu trấn tìm được một khách điểm có điều kiện rất tốt, tên là khách điểm Thuận Phong. Khách điểm kinh doanh không tệ, cơ bản đều đã đầy khách, bọn hắn vận khí rất tốt, vẫn còn hai tòa độc viện chưa có khách trọ, liền được Lý Trân bao trọn.

Lần này đi về phía tây, Lý Trân vốn muốn mang theo một vài huynh đệ hộ vệ, nhưng Thượng Quan Uyển Nhi không muốn làm cao, giảm số người mang đi xuống mức thấp nhất, tính luôn cả Lý Trân, chỉ có mười ba người binh sĩ nội vệ bảo hộ, mà Thượng Quan Uyển Nhi cùng với mẹ nàng Trịnh Thị cũng chỉ mỗi người mang một nha hoàn bên người, tổng cộng chỉ có mười bảy người.

Mặc dù bọn họ một đường đi về phía Tây khá thuận lợi, không gặp phải bất cứ người khả nghi nào, nhưng xuất phát từ sự lo lắng cẩn thận, Lý Trân vẫn bố trí người canh gác ở bốn phía khách điểm.

Bố trí ổn thỏa cho Thượng Quan Uyển Nhi và mẫu thân Trịnh Nhị xong, Lý Trân lại đi vào tiền đường của khách điểm, tìm chương quây. Chương quây là một nam tử trung niên khoảng năm sáu mươi tuổi, họ Dương, bộ dáng hòa khí, trên mặt luôn luôn tươi cười nhã nhặn.

Dương chương quây hiểu biết rộng rãi, mặc dù Thượng Quan Uyển Nhi cùng mẫu thân Trịnh Thị đều phục sức như người thường, nhưng khí chất của bọn họ lại không tầm thường như thế, đặc biệt lại có mười tên võ công cao cường đi theo hộ vệ, Dương chương quây cũng biết được bọn họ không phú cũng quý, không phải người bình thường.

Gã tươi cười nói với Lý Trân:

- Quy mô tiểu điểm ở tại Trấn Phong Bình dù không phải là lớn nhất, nhưng gọn gàng và sạch sẽ nhất, tiểu nhị hầu hạ chu đáo, đồ ăn cũng rất vừa miệng, rất nhiều gia quyến quan viên ở Trường An và Lạc Dương đều muốn dừng chân nghỉ trọ tại tiểu điểm. Chúng tôi nhất định sẽ làm công tử hài lòng.

Lý Trân cũng biết gã nói không sai, khách điểm quả thật sạch sẽ gọn gàng, ngay cả Thượng Quan Uyển Nhi cũng tỏ vẻ hài lòng. Nhưng là điều làm hấn đau đầu vẫn là vấn đề an toàn.

Trong thành Lạc Dương, bình thường không dám tùy tiện dùng phương thức ám sát đối với kẻ thù trên chốn quan trường, bất luận thành bại, hậu quả đều rất nghiêm trọng, nhưng ra khỏi Lạc Dương rồi, đều không có bất cứ cổ kị gì. Thượng Quan Uyển Nhi mấy năm nay gây thù vô số, không dám đảm bảo rằng có người không động tâm.

- Trong khách điểm có bao nhiêu khách có ba người trở lên?

Lý Trân vừa lật xem sổ ghi chép vừa hỏi.

- Khách nghỉ trong điểm đại đa số là 2-3 người kết giao, lấy việc buôn bán làm lẽ sống, rất nhiều người đều từ Hà Đông đến, lại cũng có người từ Trường An đến.

- Thế hôm nay có bao nhiêu khách đến ở trọ?

- Hôm nay đến không nhiều, chỉ có ba nhóm khách, trừ một đoàn của công tử ra, chỉ có hai nhóm thương nhân đến từ Trường An.

Lúc này, Lý Trân phát hiện trên sổ ghi chép có một đám khách ở trọ nhiều hơn sáu người, lại chỉ đến sớm trước bọn hấn nửa tiếng đồng hồ. Hấn chỉ bản ghi chép hỏi:

- Những người này là ai? Từ đâu tới?

- Bọn họ là thương nhân, từ Trường An kết giao tới đây, nghe nói đi Phục Ngưu Sơn thu mua da lông.

- Đi Phục Ngưu sơn phải đi qua nơi này sao?

Lý Trân nhướn mày hỏi.

- Công tử có điều không biết, hướng nam Trấn Phong Bình chúng ta có thể đi Nam Dương, hàng năm lúc này đều đã có thương gia đi Nam Dương thu mua Hồ da thượng đẳng.

Tuy rằng chường quây giải thích hợp tình hợp lý, nhưng Lý Trân vẫn cảm thấy nhân số quá nhiều. Hấn từ tiền đường trở về, lập tức gọi hai gã thuộc hạ đến phân phó:

- Đi thăm dò khách ở trọ đến trước một chút, hơn nữa phải chú ý hôm nay có một đám người ở trọ khoảng sáu bảy người, xem bọn họ có phải người luyện võ hay không?

Hai gã thuộc hạ đáp ứng một tiếng, vội vàng đi. Lúc này, Lý Trân vừa quay đầu lại, đã thấy Thượng Quan Uyển Nhi mang theo thị nữ Tiểu Nga chậm rãi đi tới. Nàng đã thay đổi xiêm y, phía trên nàng mặc áo ngắn màu vàng, bên dưới nàng mặc một chiếc váy rộng màu tím nhạt, lụa đỏ quấn quanh đôi bàn tay, trước ngực đeo một chuỗi vòng minh châu ánh sáng ngọc lấp lánh.

Chỉ thấy nàng búi tóc lên cao, chính giữa búi tóc cài một đóa hoa lụa mẫu đơn màu trắng điểm tuyết hồng phấn, một sợi tóc đen nhánh buông xuống gương mặt tuyết trắng xinh đẹp, hai tròng mắt sáng ngời như bảo thạch, trong mắt ẩn chứa ý cười.

- Lý công tử, ta muốn đi uống ly rượu, người đưa ta đi nhé.

- Đi ra bên ngoài không an toàn, trong tiểu điểm này có rượu thịt, không bằng chúng ta để tiểu nhị đưa vào trong phòng cô nương được không?

- Điều đó dĩ nhiên là được.

Thượng Quan Uyển Nhi cười khúc khích:

- Không biết công tử nguyện ý, tiếp ta một ly hay không?

Lý Trân vui vẻ nói:

- Có thể cùng cô nương uống rượu, là vinh hạnh của Lý Trân. Lý Trân nào dám cự tuyệt.

Thượng Quan Uyển Nhi sóng mắt lưu chuyển, liếc một ánh mắt quyến rũ về phía hắn, quay người đi đến tiểu viện. Lý Trân vẫn nhìn nàng đi xa, lúc này mới đi tìm Dương chương quây an bài rượu thịt ọi người.

Trong phòng ánh đèn sáng rõ, hai gã tiểu nhị đưa tới rượu thịt, có bảy tám loại món ăn, hai hũ rượu nho hảo hạng. Thượng Quan Uyển Nhi phái Tiểu Nga đi chiếu cố mẫu thân Triệu Thị, trong phòng chỉ còn nàng và Lý Trân.

Thượng Quan Uyển Nhi uống vài chén rượu, trên mặt dâng lên một tầng ửng đỏ, nàng ngược đôi mắt đẹp nhìn Lý Trân cười nói:

- Người đang nghĩ cái gì, có thể nói cho ta biết không?

Lý Trân cũng uống vài chén rượu, nhất là đêm nay Thượng Quan Uyển Nhi không ngồi đối diện mà ngồi bên cạnh hắn, làm trong lòng hắn có một cảm giác khác thường. Hắn cúi đầu thở dài nói:

- Ta đang nghĩ có thể bị triệu hồi về bên người thánh thượng hay không.

Thượng Quan Uyển Nhi cười quyến rũ, vai kề sát bên Lý Trân, một nửa thân thể dựa trên người hắn, môi đỏ mọng thì thầm bên tai hắn:

- Người biết tại sao bà ấy bỏ qua cho người không?

Lý Trân nhìn chăm chú vào đôi môi đỏ mọng của nàng, trong lòng hắn xao động, cuối cùng chậm rãi hôn lên, thấp giọng thì thào:

- Ta biết.

Hai người hôn nhau quấn quýt, hương vị ấm áp mềm mại làm cho Lý Trân say sưa trong đó. Đúng lúc này, từ bên ngoài truyền đến tiếng hô vang:

- Có thích khách

Lý Trân cả kinh, thần trí lập tức khôi phục, chỉ nghe trong viện truyền đến ‘Tạch...!’ một tiếng vang nhỏ, Lý Trân gần như xuất phát từ một loại bản năng, đẩy Thượng Quan Uyển Nhi té nhào vào dưới người mình.

Đầu một mũi Lang Nha nỗ tiến lóe ra màu lam bắn thủng cửa sổ, sát đỉnh đầu Lý Trân, rồi ngồi bay vụt qua vị trí của Thượng Quan Uyển Nhi vừa ngồi, dính ở trên tường phía sau Thượng Quan Uyển Nhi.

“Ầm!” một tiếng vang thật lớn, hai gã áo đen phá cửa sổ, trước sau nhảy vọt vào trong phòng, trường kiếm trong tay chọt lóe. Thượng Quan Uyển Nhi sợ tới mức la hoảng lên, Lý Trân bay nhanh ra phía sau rút ra trường kiếm, vừa nhảy dựng lên, kiếm trong tay như tia chớp đâm ra, một gã áo đen che mặt trốn tránh không kịp, bị một kiếm đâm thủng qua ngực.

Một gã áo đen khác không để ý sống chết đánh tới hướng Thượng Quan Uyển Nhi. Lý Trân phản ứng mau lẹ, một cước đá giữa lưng tên áo đen. Tên áo đen bị đá bay ra ngoài, lưng đánh thật mạng trên tường.

Lúc này, binh lính nội vệ đang ăn cơm ở phòng bên trong tiểu viện nghe được động tĩnh, đều chạy tới bên này. Ngoài cửa sổ truyền đến thanh âm tiếng chửi bậy và đao kiếm đánh nhau, thích khách không chỉ có hai người.

Mặc dù Lý Trân đá ngã một tên hắc y nhân khác, có cơ hội giết bọn người này, thế nhưng hắn lại không dám rời khỏi Thượng Quan Uyển Nhi, sợ rằng vừa rời khỏi, lại có thích khách tiến đến giết nàng. Hắn kéo Thượng Quan Uyển Nhi, thối lui về phía góc tường.

Quả nhiên không ngoài dự liệu của Lý Trân, Cùng lúc hắc y nhân bị đá, từ bên ngoài phòng lại có một tên hắc y nhân che mặt, tay cầm trường kiếm, đánh bực từ phía trái, tên thích khách bị đánh ngã lăn đứng dậy, hai tên hắc y nhân một trái, một phải tìm cơ hội xuống tay, sát khí nồng đậm.

Lý Trân một tay cầm kiếm, tay kia thì giữ chặt cánh tay của Thượng Quan Uyển Nhi, kéo nàng ẩn ở phía sau mình, ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị nhìn chăm chăm hai gã thích khách áo đen. Thượng Quan Uyển Nhi trốn ở phía sau Lý Trân, sợ tới mức cả người run rẩy.

Lúc này, gian ngoài truyền đến âm thanh chạy đến dồn dập. Đây là thanh âm nội vệ chi viện chạy đến, hai gã thích khách liếc nhau, đồng loạt vung kiếm chém xuống.

Hai thanh kiếm một trái, một phải đồng thời đâm tới hướng Thượng Quan Uyển Nhi, chỉ còn cách thân thể trong gang tấc, Lý Trân bỗng nhiên thối lui về phía sau, hoàn toàn che Thượng Quan Uyển Nhi ở phía sau người mình, trường kiếm vung lên một cái, đã phong bế thanh kiếm đâm tới của tên hắc y nhân bên phải.

“Keng” một tiếng vang giòn, một kiếm của Lý Chân đẩy lui được kiếm của đối phương, nhưng hai tên thích khách vô cùng giảo hoạt, kết hợp ăn ý, tuy là kiếm phía bên phải đâm tới Lý Trân, bị Lý Trân chặn lại, nhưng kiếm bên trái được yểm hộ, kiếm quang chột lóe, đâm tới phía yết hầu của Thượng Quan Uyển Nhi, vừa nhanh vừa độc.

Tình thế hết sức nguy cấp, Thượng Quan Uyển Nhi thấy mũi kiếm đã đến trước mắt, nàng sợ hãi hét rầm lên.

Lý Trân không lưỡng lự, thân mình hơi nghiêng, dùng bờ vai chắn lấy Thượng Quan Uyển Nhi. Vào lúc ngàn cân treo sợi tóc, một mũi tên từ cửa sổ bắn vào. Mũi tên vô cùng mạnh mẽ, trúng ngay cổ tay của tên thích khách bên trái.

Mũi kiếm đâm xuyên qua bì giáp của Lý Trân, hắn chỉ cảm thấy vai trái đau đớn, ngay sau đó cơn đau biến mất, thích khách kêu lên một tiếng, trường kiếm theo bờ vai của hắn ” leng keng” rơi xuống.

Lý Trân đã đứng vững thân thể, bay lên một cước hung hăng đập vào mặt tên thích khách, thích khách kêu thảm thiết một tiếng, xoay người ngã xuống đất. Cùng lúc đó, ngoài cửa vọt vào một sĩ binh nội vệ, nhảy nhào tới, đánh gục tên thích khách bên phải vừa ngã xuống đất.

Hết thấy đều phát sinh hết sức mau lẹ, ba gã thích khách, một chết, một bị thương, một tên bị bắt giữ, lại có vài sĩ binh nội vệ tiến vào, Lý Trân trấn định kinh hoảng, nhanh chóng ra lệnh:

- Bắt chúng lại, bắt sống.

178. Chương 178: Lai Lịch Thích Khách

Nhưng hắn vẫn là chậm một bước, hai tên thích khách ám sát thất bại, đồng thời nắm tay, trên chiếc nhẫn ngón trỏ lập tức nhảy ra một cây độc châm màu lam mạnh mẽ đâm vào cơ thể chính mình

Sĩ binh nội vệ nhanh chóng đè lại hai tay của bọn họ nhưng hai gã thích khách cả người bắt đầu co giật, một lát đều miệng sùi bọt mép mà chết.

Sĩ binh nội vệ thấy bọn họ không thể cứu sống, chỉ có thể đứng lên, yên lặng nhìn ba tên thích khách trên mặt đất, trong phòng một mảnh yên tĩnh

Lúc này Thượng Quan Uyển Nhi rốt cuộc mới thu hồi kinh hoảng, nàng nhớ tới thiếu chút nữa là đi dạo một vòng Diêm Vương Điện, trong lòng cực kỳ sợ hãi, nàng không kiềm nổi mà nhào vào lòng ngực Lý Trân, cả người lạnh run.

Lý Trân vỗ nhẹ bờ vai sợ hãi của nàng, nhẹ giọng an ủi nàng vài câu, lập tức đỡ nàng vào trong phòng mẫu thân Trịnh Thị sát vách. Mẹ con hai người thoát khỏi khó khăn, đều ôm nhau khóc.

Lý Trân bước đến trong viện, chỉ thấy thi thể năm tên hắc y nhân nằm trên mặt đất bên trong viện, trong đó hai người trúng độc tự sát. Như vậy mà lại có đến 8 gã thích khách, sắc mặt Lý Trân cực kỳ khó coi, những tên thích khách này làm sao có thể trà trộn vào khách điểm, quả nhiên làm cho bọn hắn khó lòng phòng bị.

Lúc này, đội trưởng Trương Nhiên tiến lên cung tay làm lễ nói:

- Khởi bẩm thống lĩnh, trên người cả tám tên thích khách đều không có bất cứ manh mối nào, ty chức dự định dựa theo độc châm bắt tay vào điều tra.

Việc không có manh mối vốn nằm trong sở liệu của Lý Trân, nếu đã là tử sĩ thích khách, đối phương làm sao có thể lưu lại bất cứ manh mối nào. Hắn gật gật đầu, lại cảm kích vỗ vỗ vai Trương Nhiên:

- Vừa rồi rất cảm ơn người.

Trên thân kiếm của thích khách đều có tẩm kịch độc, vừa rồi trường kiếm của thích khách đã đâm thủng áo giáp và nội y của hắn, thiếu chút nữa là đâm rách da thịt, nếu không phải là một mũi tên của Trương Nhiên đúng lúc bắn trúng cổ tay đối phương, khiến sức mạnh trên trường kiếm biến mất, chỉ sợ hắn lúc này đã phơi thây trong phòng rồi.

Đối phương thủ đoạn cực kỳ độc ác, khiến Lý Trân phản ứng đầu tiên chính là nghĩ do Thái Bình công chúa phải tới, tuy nhiên cũng không nhất định, có lẽ là Võ Thừa Tự, Lai Tuấn Thần, thậm chí là Võ Tam Tự, càng có thể là dư đảng của Tiết Hoài Nghĩa.

Lúc này, một gã nội vệ tóm lấy chuông quầy của khách điểm mang tới. Dương chuông quỹ sợ tới mức mặt như màu đất, quỳ trên mặt đất cuống quýt dập đầu.

Sĩ binh nội vệ cung tay làm lễ nói:

- Ty chức vừa mới phụng lệnh thống lĩnh đi điều tra sáu người thương nhân buôn bán da lông kia, bọn họ lại không có ở trong phòng, tiểu nhị nói bọn họ ra ngoài ăn cơm nhưng là lừa gạt chúng ta, sáu người bọn họ căn bản không hề đi ra ngoài, mà là trốn ở trong chuồng ngựa.

Lý Trân nhìn một chút thi thể trên đất, lại lạnh lùng hỏi:

- Nhưng có tám tên thích khách, vậy còn hai người là từ đâu?

- Hồi bẩm thống lĩnh, bọn chúng là mười tên thích khách, chúng chia làm hai nhóm vào ở nhà trọ, bọn chúng mua được tiểu nhị, sửa đổi thời gian vào ở, vả lại đao kiếm đều giấu ở trong phòng tiểu nhị, hiện tại không biết 2 người còn lại đi đâu.

Lý Trân lạnh lùng nghiêm nghị nhìn về phía chuông quầy khách điểm:

- Người như thế nào giải thích cho ta?

Dương chuông quỹ sợ tới mức cả người phát run, run rẩy thanh âm nói:

- Tiểu nhân thật không biết chuyện này, là tiểu nhị tiếp đãi bọn hắn.

- Người là chuông quầy mà lại không biết?

Lý Trân hừ một tiếng thật mạnh lại hỏi:

- Tên tiểu nhị kia giờ ở nơi nào?

- Khởi bẩm thống lĩnh, chúng ta ở trong phòng tiểu nhị phát hiện thi thể y, cho nên ty chức hô to có thích khách.

Lý Trân hung tợn nhìn chằm chằm chuông quầy, hắn đoán chuông quầy này khẳng định cũng lấy được ưu đãi, mới che giấu thời gian vào ở của đám người kia với mình. Sự việc có liên quan đến việc thanh toán tiền thuê trọ làm sao hắn có thể chỉ để có một tiểu nhị tiếp đãi?

Lý Trân vung tay lên, ra lệnh cho Trương Nhiên:

- Kéo hắn đi xuống tra khảo, ta muốn có được báo cáo chi tiết.

Trương Nhiên và mấy tên lính đem kéo chuông quầy xuống, binh lính còn lại xử lý thi thể thích khách. Lý Trân xoay người trở vào trong phòng.

Thượng Quan Uyển Nhi đã khôi phục những kinh hoảng từ vụ ám sát, nàng dọn sang phòng trống bên cạnh, ngồi dưới ánh đèn trầm tư không nói. Lý Trân chậm rãi đi vào trong phòng, không đợi Lý Trân mở miệng, Thượng Quan Uyển Nhi thấp giọng hỏi:

- Có manh mối gì không?

Lý Trân lắc lắc đầu:

- Không ra lai lịch trên người đám thích khách này.

- Hừ!

Thượng Quan Uyển Nhi hừ lạnh một tiếng, nghiêng chặt hàm răng:

-Người ám sát ta ngày hôm nay, sau này ta phải cho hắn trả cái giá gấp trăm lần giá phải trả!

- Xá nhân cảm thấy đây là ai động thủ?

Lý Trân hỏi.

Thượng Quan Uyển Nhi đi đến phía trước cửa sổ, nhìn chăm chú vào một vòng bán nguyệt bên ngoài cửa sổ, thật lâu sau mới thấp giọng nói:

- Ta không biết sẽ là ai? Nhưng ta biết được một chút, có lẽ không phải là Thái Bình công chúa gây nên.

- Vì sao?

Lý Trân cảm thấy rất kinh ngạc, hẳn thật sự cảm thấy hiểm nghi lớn nhất phải là Thái Bình công chúa, không ngờ Thượng Quan Uyển Nhi lại cho rằng không phải.

Đó là bởi vì người không hiểu rõ nàng

Thượng quan Uyển Nhi nhàn nhạt cười nói:

- Cô ta là một người rất có đầu óc, là một người rất có thủ đoạn. Có thể nàng ta cũng sẽ phải thích khách, nhưng đó chỉ là đối với người hoặc những quan viên trung đẳng khác, nếu muốn ám sát ta, nàng ta tuyệt không tự mình động thủ, mà sẽ là mượn tay người khác. Thằng thần mà nói, ta thật cảm thấy có thể là Vô Thừa Tự.

- Vô Thừa Tự?

Lý Trân không hiểu nhìn Thượng Quan Uyển Nhi, hẳn không biết sao nàng lại cho ra kết luận là Vô Thừa Tự.

- Rất đơn giản, có người bán rẻ ta.

Lý Trân bỗng nhiên phản ứng:

- Người nói là Vô Tam Tự!

Thượng Quan Uyển Nhi chậm rãi gật đầu:

- Đây là sai lầm lớn nhất mà ta phạm phải, tin một người không nên tin tưởng.

Lúc này, Thượng Quan Uyển Nhi kéo ngọc trâm ra khỏi đầu, một mái tóc đen nhánh như như thác nước rơi tung trên bờ vai, nàng chậm rãi đi đến trước mặt Lý Trân, giơ tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt của hắn, một đôi mắt đẹp thật sâu nhìn chăm chú vào hắn, trong mắt tựa như ảo mộng.

Đôi môi đỏ mọng của nàng cách khuôn mặt hắn ngày càng gần, bên tai hắn thấp giọng nỉ non:

- A Trân, người dùng thân thể đỡ một kiếm cho ta, người biết vào một khắc đó, trong lòng ta có tư vị gì không?

Lý Trân ôn nhu vuốt ve mái tóc dài mượt của nàng, hẳn có thể cảm thấy trong lòng nàng sợ hãi và bất lực, chiếc cổ trắng như tuyết của nàng tỏa ra làn hương u lan làm lòng hắn say mê, vành tai hắn chạm vào đôi môi đỏ mọng của nàng, một dòng điện chạy khắp toàn thân, nơi sâu kín nhất trong nội tâm của hắn bị nàng khuấy động, vào giờ khắc này, trong lòng hắn ngập tràn sự yêu thương đối với nàng.

Thượng Quan gia tộc là vọng tộc Thiểm Châu, cho dù Thượng Quan Nghị bị sự trừng phạt nghiêm khắc của Vô Tắc Thiên, gia quyến không được làm quan nô, thế nhưng không hề ảnh hưởng gì đến địa vị gia tộc Thượng Quan tại Thiểm Châu.

Tổ trạch Thượng Quan gia tộc nằm ở ngoài thành phía huyện Nam Thiểm, là một nơi phong cảnh tú lệ, kề sông dựa núi, bốn phía là đồng ruộng trải dài. Trong đó từng mảng từng mảng rừng hỗn hợp. Tiết trời đầu

xuân, chim nhỏ trong rừng bận bịu làm tổ, trên dòng sông nhỏ, tự nhiên có thể thấy từng đàn, từng đàn vịt trời đang nô đùa trong nước, bày biện ra cảnh tượng tràn trề sức sống.

Thượng Quan Uyển Nhi tuy là tâm phúc của thiên tử, quyền thế thật lớn, nhưng lần trở về này của nàng lại hết sức khiêm tốn, ngoại trừ một số nhân vật trọng yếu trong gia tộc, trên cơ bản không làm kinh động những người khác, quan phủ địa phương cũng không có được tin tức.

Thượng Quan Uyển Nhi ở tại gian phòng khách quý của tổ trạch, hình thành từ 3 cái sân nhỏ, hai nội 1 ngoại mà tạo thành. Thượng Quan Uyển Nhi và mẫu thân Trịnh Thị cùng vài người thị nữ trú tại một tòa viện bên trong, mà Lý Trân thì mang theo hơn mười thị vệ ở tại ngoại viện.

Nhưng nghĩ đến Thượng Quan Uyển Nhi từng ở trên đường gặp chuyện, Lý Trân ở cùng một viện với Thượng Quan Uyển Nhi, ngày đêm bảo hộ an toàn của nàng.

Sáng sớm, trong phòng vang lên tiếng Thượng Quan Uyển Nhi cười như chuông bạc, nàng ngồi ở trước bàn trang điểm, cẩn thận tô vẽ lông mày, mị nhãn nhìn sang Lý Trân:

- Người muốn cùng ta leo núi không?

Lý Trân liền đứng ở một bên, cười khom người nói:

- Cô nương có lệnh, Lý Trân làm sao dám không tuân lời!

Thượng Quan Uyển Nhi đã nhiều ngày tâm tình khoan khoái, tiếng cười như gió xuân lướt nhẹ qua mặt, ngay cả đôi mi thanh tú cũng ngập tràn xuân sắc, nàng hé miệng cười nói:

- Nếu như người không muốn leo núi, vậy chúng ta có thể ngồi thuyền đi Du Hồ câu cá, phía nam có một cái hồ nhỏ. Lúc nhỏ tổ phụ thường hay dẫn chúng ta đi câu cá.

- Vẫn là đi leo núi đi! Leo núi nhìn về phía xa làm cho tâm tình con người rộng mở.

- Ủ! Trên núi còn có một tòa biệt viện ta và tổ phụ hay đến để ngắm mai.

Thượng Quan Uyển Nhi sóng mắt lưu chuyển, khéo miệng tràn đầy ý cười:

- Đêm nay ta tính toán sẽ ở lại biệt viện, Lý Thống lĩnh, người cần phải bên cạnh bảo hộ an toàn của ta đó.

- Lý Trân tuân lệnh!

Đúng lúc này, một thị nữ vội vàng chạy đến cửa phòng bẩm báo:

- Cô nương, có một gã công công từ kinh thành tới đây, đưa đến tin tức khẩn cấp.

Nụ cười trên mặt Thượng Quan Uyển Nhi biến mất, không khỏi có chút mất hứng, nàng buông lông mày nói:

- Cho hắn tiến vào!

Không bao lâu, một gã hoạn quan được thị nữ đưa tới căn phòng của Thượng Quan Uyển Nhi. Gã là La An Minh, hầu hạ tại ngự thư phòng, là một trong những hoạn quan tâm phúc của Võ Tắc Thiên. Gã rất kính ngạc nhìn thoáng qua Lý Trân đứng bên cạnh. Lý Trân hiện tại không nên ở nơi này chứ.

Tâm niệm của gã vừa chuyển, lập tức có chút hiểu được, liền vội vàng tiến lên quỳ xuống:

- An Minh tham kiến Thượng Quan Xá Nhân!

- Vội vã tới gấp như vậy, có chuyện gì không?

- Thánh Thượng giao ta truyền khẩu dụ đến xá nhân, cho phép xá nhân mau chóng xử lý tốt việc tư hồi cung, hơn nữa....

Nói đến đây, gã không kìm nổi vừa liếc nhìn Lý Trân đứng ở bên cạnh. Lý Trân hiểu được ý tứ của gã, có mấy lời ngay trước mặt mình gã không tiện nói ra, hắn xoay người liền đi ra ngoài.

- Người ở lại đây!

Thượng Quan Uyển Nhi gọi hắn lại, rồi nói với La An Minh:

- Lý Thống lĩnh là người được Thánh Thượng tin tưởng, người còn có lời gì cứ việc nói rõ.
- Kỳ thật cũng không có lời gì khác. Thánh Thượng chính vụ nặng nề, Thái Bình công chúa vài lần đề xuất thay Thánh Thượng chia sẻ công việc, đều bị Thánh Thượng khéo léo từ chối rồi. Thánh Thượng hy vọng xá nhân mau chóng hồi kinh thay ngài phân ưu.

Thượng Quan Uyển Nhi không chút nào cảm thấy bất ngờ, nàng gật gật đầu nói với La An Minh:

- Người trở về nói với Thánh Thượng, trưa mai ta khởi hành trở về kinh.

La An Minh thi lễ, rồi liền đứng dậy rời đi. Chờ gã đi xa, Lý Trân có chút lo lắng nói với Thượng Quan Uyển Nhi:

- Cô nương hôm nay đi hiến tế tổ phụ đi! Chúng ta sáng mai xuất phát.

Thượng Quan Uyển Nhi khẽ mỉm cười:

- Không cần lo lắng, điều này nằm trong dự liệu của ta, gấp cũng không gấp lúc này, chúng ta vẫn đi leo núi, buổi sáng ngày mai bái tế tổ phụ, giữa trưa xuất phát hồi kinh.

Thượng Quan Uyển Nhi thu thập qua loa một lát, thay đổi một thân y phục thuận tiện leo núi, đi ra khỏi phòng nói với Lý Trân:

- Chúng ta đi thôi!
- Mẫu thân người đâu rồi? Bà không đi sao?
- Thân thể bà không tốt, sao có thể leo núi!

Thượng Quan Uyển Nhi khoác tay hất, đôi mắt đưa tình nhìn chăm chú vào hắn :

- Chỉ có hai người chúng ta, có thể đi chứ?

Lý Trân lại cười lắc lắc đầu:

- Ta phụ trách an toàn của người, lên núi như nào ta đã tính toán rồi, từ lúc người nói ra, ta cũng đã phái vài huynh đệ lên núi trước

Thượng Quan Uyển Nhi đành chịu, dịu dàng nói:

- Thôi được! Bản cô nương đành phải tòng mệnh rồi.

Mấy ngày nay tâm tình của Thái Bình công chúa cũng rất tệ, nàng vốn định thừa cơ hội Thượng Quan Uyển Nhi hồi hương tế tổ, bổ khuyết vị trí Thượng Quan Uyển Nhi ở bên người mẫu thân.

Không ngờ mẫu thân lại không một chút nào hàm hồ, một tiếng cự tuyệt nàng, thà rằng đem ý chỉ cần thông cáo chồng chất trong phòng Thượng Quan Uyển Nhi, cũng không cho phép nàng động vào.

Điều này khiến tâm tình Thái Bình công chúa cực kỳ chán nản, nàng ta vì mẫu thân đối đãi bất công mà cảm giác tủi thân vô cùng, lại cũng vì ám sát Thượng Quan Uyển Nhi thất bại mà cảm tức vạn phần.

Ám sát Thượng Quan Uyển Nhi cũng không phải nàng an bài, cho dù nàng hận không thể nghiền xương Thượng Quan Uyển Nhi thành tro, nhưng trong nội tâm nàng hiểu được, nếu nàng giết người mẫu thân tin cậy nhất, bất kể như thế nào, mẫu thân cũng sẽ không bỏ qua cho nàng, cuối cùng chỉ lợi cho kẻ khác.

Đương nhiên, nếu có người khác đi ám sát Thượng Quan Uyển Nhi, nàng cũng vui vẻ được nhìn thấy. Việc ám sát Thượng Quan Uyển Nhi, nàng là người biết rõ sự tình.

Thái Bình công chúa ngồi phía sau bàn rộng ánh mắt lạnh lùng nghe Võ Phù Dung tường thuật nguyên nhân ám sát Thượng Quan Uyển Nhi thất bại cho nàng.

- Chúng ta phái ra mười tên gia tướng Võ thị, chuẩn bị đầy đủ, vài lần có cơ hội thật tốt chúng ta đều buông tha cho chúng, chỉ vì chờ đợi cơ hội tốt nhất, chỉ tiếc vẫn là thất bại trong gang tấc, bị Lý Trân vào lúc mấu chốt cứu cô ta, phụ thân tức giận đến thiếu chút nữa hộc máu.

Trong lòng Thái Bình công chúa âm thầm cười lạnh, cái này kêu là chuẩn bị đầy đủ sao? Bài học của Tiết Hoài Nghĩa căn bản Vô Thừa Tự không hề hấp thụ.

Nếu là nàng an bài ám sát Thượng Quan Uyển Nhi, tất nhiên sẽ thừa dịp Lý Trân không ở đó, hoặc là điều Lý Trân đi nơi khác. Người kia tính cảnh giác cực cao, ở trước mặt hắn ám sát Thượng Quan Uyển Nhi, cơ hội thành công rất nhỏ.

179. Chương 179: Tin Tức Lan Truyền

- Ta cũng cảm thấy vô cùng.....tiếc nuối.....

Thái Bình công chúa kéo dài âm điệu, không che dấu bất mãn trong lòng:

- Phụ thân người cảm hận nữ nhân kia ta hoàn toàn có thể lý giải, nhưng phương pháp đấu tranh chính trị có rất nhiều, lại dùng đến ám sát để giải quyết vấn đề thì không nghi ngờ gì là thất sách. Thắng thán mà nói, chuyện này đã làm ta liên lụy rồi. Thánh Thượng có thể sẽ hoài nghi ta hạ thủ, người nói ta làm sao giải thích với Thánh Thượng đây?

Việc Thượng Quan Uyển Nhi hồi hương tể tử cực kỳ bí mật, chính Thái Bình Công Chúa tiết lộ cho Vô Phù Dung. Kế hoạch ám sát vừa phát sinh trước mắt, Thái Bình công chúa liền nắm rõ sự tình. Lúc đó, nàng ta một chút cũng không ngăn cản, ngược lại còn tiết lộ hướng đi của Thượng Quan Uyển Nhi cho bọn chúng, không thể nghi ngờ chính là nàng ta âm thầm cổ vũ bọn chúng động thủ.

Nhưng một khi ám sát thất bại, nàng ta lại bắt đầu chỉ trích bị Vô gia làm liên lụy. Vô Phù Dung làm sao không rõ tâm tư của Thái Bình Công Chúa. Thành công nàng ta được lợi, thất bại đã có Vô gia gách trách nhiệm. Điều này làm cho trong lòng Vô Phù Dung vô cùng bất mãn.

Nhưng nàng ta hiện tại còn muốn cầu cạnh Thái Bình Công Chúa, không dám biểu hiện tức giận trong lòng ra, vội vàng giải thích:

- Phụ thân cũng ý thức được phái người ám sát có điều không ổn thỏa, nhưng sự việc đã phát sinh, chúng ta chỉ có thể tận lực bù đắp về sau. Vạn nhất có chuyện, phụ thân cũng nguyện ý gánh vác, tuyệt đối sẽ không làm liên lụy đến công chúa điện hạ.

- Nguyên ý đảm trách?

Thái Bình Công Chúa hừ một tiếng:

- Trách nhiệm này phụ thân người gánh chịu nổi sao? Hắn bây giờ là người mang tội, một khi Lý Trân tra ra chuyện này là phụ thân người gây nên. Người cảm thấy Thánh Thượng có thể dễ dàng tha cho phụ thân người sao? Phù Dung, nếu ta không đoán sai, là Vô Tam Tự để lộ cho các người cái gì đó.

Vô Phù Dung yên lặng gật đầu, sau một lúc thấp giọng nói:

- Tam Thúc mấy ngày hôm trước tìm đến phụ thân, đem bức thư giữa ta và Lý Hoài Nghĩa đưa cho ta, làm cho phụ thân rất cảm động. Tam thúc còn nói, Xá Lợi án thật ra là do Thượng Quan Uyển Nhi ở phía sau bày trò, làm cho phụ thân vô cùng phần nộ.

- Vì thế phụ thân người liền quyết định ám sát nữ nhân kia sao?

Thái Bình công chúa cực kỳ bất mãn nói:

- Vô Tam Tự trước tiên dùng một chút ân huệ lôi kéo phụ thân người, sau đó làm phụ thân người thù hận nữ nhân kia, người cho là hắn có lòng tốt hay sao? Hắn là cố ý dụ dỗ phụ thân người đi làm chuyện ngu xuẩn, cuối cùng khiến phụ thân người vạn kiếp bất phục, đây chính là mục đích của hắn!

Võ Phù Dung nghĩ lại, trong lòng không khỏi kinh hãi. Võ Tam Tư và phụ thân vẫn luôn đối đầu, ông ta sao có thể tốt bụng xóa bỏ đi quan hệ giữa mình với Tiết Hoài Nghĩa như thế chứ. Nếu như thư tín của nàng và Tiết Hoài Nghĩa truyền ra ngoài, đơn giản chỉ là tội trạng của mình, không quan hệ đến phụ thân.

Nhưng Võ Tam Tư dụ dỗ phụ thân ám sát Thượng Quan Uyển Nhi, đã khiến phụ thân lâm vào tội lớn vạn kiếp bất phục. Tâm cơ của Võ Tam Tư sâu như thế, dụng tâm ác độc như thế. Nàng và phụ thân đều không cảm nhận được.

Võ Phù Dung lập tức có chút hoảng sợ, nếu Võ Tam Tư nắm chắc chứng cứ ám sát, nhân cơ hội này tố giác phụ thân với Thánh Thượng, chỉ sợ lần này phụ thân thật sự chạy trời không khỏi nắng rồi.

Hiện tại hi vọng duy nhất của bọn họ chính là Thái Bình công chúa có thể xuất thủ cứu phụ thân. Giờ khắc này, bất chấp oán hận trong lòng đối với Thái Bình công chúa, nàng vội vàng đau khổ cầu khẩn:

- Khẩn cầu công chúa nhất định phải giúp phụ thân ta, đại ân đại đức này cha con ta đều khắc sâu trong lòng.

Khóe miệng Thái Bình công chúa lộ ra một ý cười khó có thể phát hiện, nàng ta đang đợi giây phút này, nàng đã sớm đoán ra được mưu đồ của Võ Tam Tư, nhưng lại giấu mà không nói.

Dĩ nhiên một mặt nàng cũng mong Võ Thừa Tự có thể diệt trừ nữ nhân kia, mặt khác, nàng ta đang đợi cho Võ Thừa Tự rơi vào cạm bẫy của Võ Tam Tư, sau đó lại ra tay cứu giúp. Như vậy Võ Thừa Tự mới có thể cam tâm tình nguyện trở thành tay sai của nàng mà không phải là đồng minh. Nàng cũng mới có thể nhân cơ hội đem tài lực, nhân lực, vật lực của Võ Thừa Tự nắm trong tay mình.

Việc ám sát lần này, bất kể có thành công hay không, Lý Lệnh Nguyệt nàng đều là người thắng.

Thái Bình công chúa lông mày dài nhẹ nhàng nhướng lên, thông thả nói:

- Chuyện này quả thật không dễ làm, nhưng ta sẽ hết sức trợ giúp phụ thân người. Đương nhiên, ta cũng cần sự phối hợp của các người. Phù Dung, người hiểu được ý tứ của ta chứ?

Võ Phù Dung bắt đầu dĩ gật gật đầu, Thái Bình công chúa lập tức nói:

- Đầu tiên là phải giải tán gia tướng Võ thị, hoặc là đem chúng nhập vào Thái Bình phủ của ta. Chuyện này người đi về thương lượng trước với phụ thân người một chút đi!

Dù cho việc Thượng Quan Uyển Nhi bị ám sát vô cùng bí mật, nàng cũng không hề ban bố nhưng cũng khó giữ kín, bắt đầu lặng lẽ truyền bá trong quan trường Lạc Dương.

Rất nhiều quan viên giờ mới biết Thượng Quan Uyển Nhi không ở thần đô, bọn họ cũng mới biết được nàng gặp phải thích khách trên đường hồi hương.

Buổi sáng, sau khi kết thúc hội triều không lâu, Tô Vĩ Đạo tựa như một trận gió vọt vào phòng của Lý Đức Chiêu, gấp giọng kêu lên:

- Lý tướng, người có nghe nói Thượng Quan Xá nhân bị ám sát không?

Lý Đức Chiêu mới được Võ Tắc Thiên bổ nhiệm vị trí quan giám khảo khoa cử năm nay, trong lòng lão mọi suy nghĩ đều đặt trên khoa cử, tinh thần có vẻ không yên, mãi đến khi Tô Vĩ Đạo nói đến lần thứ 2, Lý Đức Chiêu lúc này mới phản ứng lại.

- Người nói cái gì? Ai ám sát Thượng Quan Xá nhân?

- Ai ám sát thật không biết, nhưng rất nhiều người đều nói về chuyện ám sát, sợ là sự thật.

Lý Đức Chiêu nhíu mày một lúc, lão là lão tướng quan trường, biết rõ ám sát là chuyện tối kỵ chốn quan trường. Chuyện này một khi bị Thánh Thượng biết, chỉ sợ Thánh Thượng tuyệt đối không dễ dàng bỏ qua.

Lý Đức Chiêu lo lắng nói:

- Chỉ sợ chuyện này lại gây nên một hồi sóng to gió lớn rồi.

Đúng như Lý Đức Chiêu lo lắng, chuyện này rất nhanh liền truyền đến tai Võ Tắc Thiên, trong nội tâm bà đầu tiên là vô cùng khiếp sợ, tiếp đó giận tím mặt, lập tức hạ chỉ, ra lệnh cho Ngự Sử Trung Thừa Lai Tuấn Thần điều tra toàn bộ sự việc này.

Võ Tắc Thiên khoanh tay đứng ở phía trước cửa sổ, sắc mặt âm trầm nói với Lai Tuấn Thần:

- Việc này nếu là lời đồn, tìm cho trăm người truyền ra lời đồn, còn nếu việc này là thật, tra ra cho trăm hung thủ, nghiêm trị không tha!

Lai Tuấn Thần vội vàng khom người nói:

-Vi thần tuân chỉ!

Y vừa thi lễ liền vội vàng cáo lui. Võ Tắc Thiên vẫn tức giận, tuy rằng Tiết Hoài Nghĩa cũng tùy ý làm vậy, nhưng hấn dù sao xuất thân phổ phường, Võ Tắc Thiên cũng không thực sự coi hấn là triều thần, cho nên khi hấn trù tính mưu hại Thượng Quan Uyển Nhi, tuy rằng phần nộ, nhưng cuối cùng cũng không hề truy cứu.

Nhưng lúc này lại đã xảy ra vụ án ám sát nhằm vào Thượng Quan Uyển Nhi. Võ Tắc Thiên vô cùng tức giận, trong lòng cũng hết sức bất an, bà biết rằng chính do bà không truy cứu vụ án ám sát Đông Thù mới gây thành hậu quả ngày hôm nay. Nếu như lúc này bà lại nuông chiều một lần nữa, sẽ rất khó đòi lại công đạo cho Thượng Quan Uyển Nhi.

Võ Tắc Thiên hạ lệnh cho người tìm Võ Du Tự đến, ra lệnh cho gã:

- Người nhanh chóng mang một ngàn thị vệ đi Thiểm Huyện, hộ vệ Thượng Quan hồi kinh, không cho tiếp tục xảy ra việc ngoài ý muốn.

- Tuân lệnh!

Võ Du Tự vừa thi lễ liền rời khỏi ngự thư phòng, tiến đến tập hợp thị vệ.

Hai ngày sau, Thượng Quan Uyển Nhi dưới sự hộ vệ nghiêm ngặt của rất nhiều thị vệ quay trở về thần đô Lạc Dương. Lúc này chỉ còn hai ngày nữa là khoa cử mùa xuân mọi người trông ngóng sẽ bắt đầu. Đủ loại tin tức ồn ào huyền ảo về khoa cử đã truyền khắp Lạc Dương, tin tức nàng gặp chuyện trái lại bị phai nhạt đi.

Thượng Quan Uyển Nhi biết tin tức nàng bị ám sát đã lan truyền đến cả triều đình và dân chúng từ Võ Du Tự, điều này khiến cho trong lòng nàng không thấy vui vẻ, nàng vốn định âm thầm xử lý việc này, không muốn đem chuyện này làm cho phức tạp. Nhưng cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, có người muốn thừa nước đục thả câu.

Thượng Quan Uyển Nhi trên đường trầm tư không nói. Khi ở cửa cung, nàng sai người gọi Lý Trân đến, lúc này quan hệ của nàng và Lý Trân lại trở thành thượng cấp và hạ cấp.

- Lý Thống lĩnh, chuyện ám sát ta muốn thảo luận với người một chút, người đến phòng ta chờ một lát, ta đi gặp Thánh Thượng sau đó trở về trao đổi kỹ với người hơn.

Lý Trân yên lặng gật gật đầu:

- Ty chức tuân lệnh!

Thượng Quan Uyển Nhi thâm ý nhìn chăm chú hấn, muốn nói lại thôi, liền cười nói:

- Người đi trước đi, lát ta sẽ nói chuyện với người.

Lý Trân thi lễ, xoay người vội vàng đi vào quan phòng của Thượng Quan Uyển Nhi. Không bao lâu, Thượng Quan Uyển Nhi đi đến trước ngự thư phòng của Võ Tắc Thiên, hoạn quan vội vàng đi vào bẩm báo. Một lát sau, hoạn quan đi ra cười với Thượng Quan Uyển Nhi:

- Thánh Thượng cho truyền Xá nhân vào!

Thượng Quan Uyển Nhi chậm rãi đi vào ngự thư phòng, chỉ thấy nữ hoàng Đại Đường Võ Tắc Thiên khoanh tay đứng ở phía trước cửa sổ, nàng vội vàng tiến lên duyên dáng thi lễ:

- Uyển Nhi tham kiến bệ hạ!

- Rốt cuộc người đã trở lại!

Võ Tắc Thiên cười triu mến, bà trở về chỗ của mình rồi ngồi xuống, chỉ vào đồng tấu chương chồng chất như núi nhỏ bên cạnh cười nói:

- Những cái này đều cần thông cáo ra, Thái Bình rất muốn thay trăm san sẻ, tuy nhiên trăm vẫn kiên trì chờ người trở về.

Trong lòng Thượng Quan Uyển Nhi nhảy dựng, ý tứ của Thánh Thượng là nói Thái Bình công chúa muốn nhân cơ hội tranh đoạt quyền thông cáo của mình, nhưng bị Thánh Thượng khéo léo từ chối rồi. Trong nội tâm nàng cảm động hết sức, vội vàng thi lễ lần nữa nói:

- Cảm tạ sự tín nhiệm của bệ hạ đối với Uyển Nhi, Uyển Nhi sẽ dốc sức toàn lực, thay bệ hạ giải quyết khó khăn.

- Ủ, trăm cũng quen để người làm rồi, đợi lát nữa trăm sẽ cho người mang tất cả tấu chương này đưa đến phòng của người. Tuy nhiên, trăm muốn hỏi người một chuyện.

Ánh mắt của Võ Tắc Thiên trở nên linh hoạt, sắc bén nhìn chăm chú thật sâu vào Thượng Quan Uyển Nhi:

- Trăm nghe nói người bị ám sát, đây là chuyện gì?

- Hồi bẩm bệ hạ, quả thật có việc này. Trong một trấn nhỏ Uyển Nhi và mẫu thân dừng chân nghỉ đêm, cách Thiểm Huyện khoảng chừng bốn mươi dặm, không ngờ có thích khách trước đó trà trộn vào nhà trọ, đột nhiên ám sát. May nhờ có Lý thống lĩnh liệu mình bảo hộ, Uyển Nhi mới may mắn thoát khỏi đại nạn.

- Lại là Lý Trân cứu người sao?

Võ Tắc Thiên hỏi đầy thâm ý.

- Đúng vậy, bởi vì mang theo không nhiều thị vệ, vì vậy hãn một đường bảo hộ Uyển Nhi.

Võ Tắc Thiên cười cười, bà hiểu thâm ý của Thượng Quan Uyển Nhi, xem ra Lý Trân đúng là người của Uyển Nhi, khó trách lúc Uyển Nhi trang điểm hãn cũng có thể đứng bên cạnh.

- Hãn lúc nào cũng lập công, bảo trăm thưởng cho hãn như thế nào đây?

- Bệ hạ, lần này cũng không cần thưởng cho hãn, hãn là ân cứu mạng của Uyển Nhi, hãy để Uyển Nhi tự mình hồi báo hãn đi!

Tình cảm giữa Võ Tắc Thiên và Thượng Quan Uyển Nhi nhiều khi rất giống như mẹ con, có khi lại giống như bạn tri kỷ thông cảm lẫn nhau, giữa hai người nói chuyện cũng khá tùy ý thẳng thắn. Thượng Quan Uyển Nhi cự tuyệt ý tốt của Võ Tắc Thiên, Võ Tắc Thiên cũng không thấy mình bị mạo phạm, bà chỉ cười cười, liền cho qua việc này.

- Tuy nhiên chuyện này trăm nhất định phải tra rõ ràng. Trăm tuyệt đối không dễ dàng tha thứ việc phát sinh ám sát trọng thần triều đình lần nữa. Sự việc liên quan ổn định triều cương, trăm sẽ không tiếp tục nuông chiều thích khách.

Thái độ Võ Tắc Thiên nằm trong dự liệu của Thượng Quan Uyển Nhi. Người có ý muốn truyền bá tin mình bị ám sát chính là muốn bức thánh thượng nghiêm tra việc này. Đây không phải là vì bảo hộ ích lợi của mình mà là có người muốn mượn việc này gây sóng gió.

Thượng Quan Uyển Nhi trầm ngâm một lát hỏi:

- Không biết bệ hạ tính phái ai tới điều tra vụ án này ạ?

- Trăm đã quyết định để cho Lai Tuấn Thần tiếp nhận vụ án này, hy vọng Uyển Nhi có thể phối hợp với hãn, bắt được thích khách đích thực sau lưng. Trăm tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua đâu!

Trong lòng Thượng Quan Uyển Nhi lập tức dâng lên một tia bất an, không ngờ Thánh Thượng lại phái Lai Tuấn Thần điều tra vụ án này.

180. Chương 180: Lý Tuyên Cầu Hương

Thượng Quan Uyển Nhi lo lắng buồn bã quay trở về phủ của nàng. Bước vào phòng, Lý Trân đang ngồi uống trà chờ đợi nàng, liền đứng dậy, hần thấy sắc mặt Thượng Quan Uyển Nhi mang vẻ ưu tư, liền hỏi:

- Đã phát sinh chuyện gì vậy?

Thượng Quan Uyển Nhi ngây ngốc người ngồi trên ghế trong chốc lát, dường như không nghe thấy câu hỏi của Lý Trân. Lúc này, thị nữ Tiểu Nga bưng hai chén trà đi đến, Thượng Quan Uyển Nhi chậm rãi uống một ngụm trà rồi mới thở dài nói với Lý Trân:

- Thánh Thượng lệnh cho Lai Tuấn Thần điều tra vụ án ám sát.

- Xá nhân cảm thấy Lai Tuấn Thần điều tra không ổn sao?

Lý Trân lại hỏi.

Thượng Quan Uyển Nhi chậm rãi lắc đầu:

- Người này luôn giỏi đổi trắng thay đen, không từ thủ đoạn, hần chủ trì án sẽ mười phần tạo thành án oan. Nếu để cho hần điều tra vụ án sát, không biết sẽ có kết quả gì, nói không chừng cuối cùng lại biến thành khổ nhục kế do ta dàn dựng nên.

- Không đến mức đó đâu!

- Cái gì không đến mức đó?

Thượng Quan Uyển Nhi cười lạnh một tiếng:

- Tiết Hoài Nghĩa cuối cùng bị giết, mặt dù chính Hoàng Thượng quyết định nhưng cũng do một tay ta an bài. Ta hiểu rất rõ nàng ta, nếu bà ta có chút hối hận, nhất định sẽ giận lây sang ta, hoàn toàn có khả năng mượn vụ án lần này đứng phía sau trừng trị ta.

Lý Trân lúc này mới hiểu rõ lo lắng của Thượng Quan Uyển Nhi. Thì ra là lo Võ Tắc Thiên hối hận vì đã xử tử Tiết Hoài Nghĩa, tuy là nghe qua có chút không thể tưởng tượng nổi, nhưng tâm ý Thánh Thượng khó dò, nếu Thượng Quan Uyển Nhi, người hiểu rõ Võ Tắc Thiên nhất đã nói như vậy, tất nhiên là có căn cứ.

Lý Trân cười cười nói:

- Ta vừa rồi cũng đang nghĩ về chuyện này, chuyện này hần là vô cùng bí mật, chỉ có hai bên đương sự mới biết được, thế nhưng sự việc này lại truyền đến cả triều đình và dân chúng, ồn ào huyên náo, cuối cùng đến Thánh Thượng cũng biết. Đây rõ ràng là có người đang muốn làm mưa làm gió, muốn mượn vụ án sát này để đạt được mục đích nào đó của bản thân y. Bây giờ Lai Tuấn Thần lại tham dự vào, ta nghĩ sự việc sẽ trở nên phức tạp hơn, nói không chừng sẽ biến thành khổ nhục kế của Xá nhân.

Thượng Quan Uyển Nhi trầm tư một lát, nhẹ nhàng gật đầu:

- Người nói rất đúng, vụ án ám sát này quá sâu, ta không thể tùy tiện bước vào, chỉ đứng trên bờ để quan sát. Nhưng chúng ta phải đề cao cảnh giác, kiên quyết ngăn cản những bất lợi hướng đến chúng ta.

Thượng Quan Uyển Nhi đứng dậy khoanh tay đi vài bước, lại quay đầu nhìn chăm chú Lý Trân nói:

- Nếu người phát hiện ra bất cứ tình huống nào, phải ngay lập tức thương lượng với ta, ngàn vạn lần không được tự tiện hành động.

Thượng Quan Uyển Nhi buông bỏ cách thức ra lệnh, dùng giọng điệu thương lượng để biểu thị sự tôn trọng đối với Lý Trân. Lý Trân với sự thay đổi thái độ của nàng cảm thấy rất thỏa mãn, khom người cười khê:

- Lý Trân nguyện vì Thượng Quan Xá nhân dốc lòng dốc sức bất kể lúc nào.

Thượng Quan Uyển Nhi mặt hơi đỏ lên, hàm răng trắng nõn nhẹ cắn một chút đôi môi đỏ mọng, đôi mắt quyến rũ như sóng, nhẹ nhàng nghiêng mắt nhìn hắn, không biết nàng đang nghĩ đến nơi nào?

Rời khỏi hoàng cung, Lý Trân quay trở về nhà. Vừa mới vào cửa liền nghe tiếng đại tỷ cười khanh khách, trong lòng của hắn đột nhiên dâng lên niềm vui bất ngờ, đại tỷ đã trở lại.

Lúc này, có nha hoàn chạy vào nhà bẩm báo, Lý Tuyền ôm Tú Nhi từ trong phòng đi ra, từ xa cười nói với Lý Trân:

- Đại tỷ đã trở lại, đệ cũng không đến chào hỏi sao?

- Tỷ trở về lúc nào vậy?

Lý Trân cười đi lên trước hỏi.

- Hôm qua ta đã trở về rồi, nghe nói đệ cũng đi ra ngoài?

- Đệ hộ vệ Thượng Quan Xá nhân hồi hương tế tổ, sáng hôm nay mới trở về.

Lý Trân đi lên trước, néo néo khuôn mặt nhỏ nhắn của Tú Nhi. Trong khoảng thời gian đại tỷ rời nhà, hắn gần như mỗi ngày đều phải chơi đùa nhóc, tiểu tử kia đã nhận ra hắn, đôi tay mở ra, la hét cái gì không rõ.

Tú Nhi chính là muốn hắn ôm nó. Hắn ôm lấy đứa nhỏ, hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng một cái rồi cười nói:

- Chúng ta không cần mẫu thân nữa rồi, sống cùng a cậu nha.

- Đi chỗ khác, đệ đang ở đây nói bậy bạ gì đó?

Lý Tuyền nhẹ nhéo lỗ tai hắn, vừa đem con ôm qua, cười nói:

- Đi ăn cơm, tỷ có chuyện muốn cùng đệ thương lượng.

Lý Trân theo đại tỷ đi vào hậu đường, đồ ăn đều bày ở trên bàn, nhưng không thấy Tào Văn. Trong khoảng thời gian Lý Tuyền đi ra ngoài, Lý Trân cũng gần như chưa từng gặp Tào Văn, nghe nói hắn đang toàn lực chuẩn bị khoa cử, Lý Trân cũng lười hỏi hắn.

- Đại tỷ đi Linh Châu tình hình như thế nào?

Lý Trân ngồi xuống cười nói

- Đệ ăn cơm đã, tỷ từ từ kể đệ nghe.

Lý Tuyền sau khi trở về bận bù đầu, sửa sang lại quán rượu, kiểm kê hàng tồn, hạch toán tài khoản, nàng căn bản không có thời gian nghĩ đến Linh Châu trang viên. Vừa lúc buổi trưa hôm nay, đệ đệ trở về, nàng mới nhớ tới việc của trang viên, muốn thương lượng với Lý Trân một chút. Mặc dù khế ước của trang viên đã ở trong tay nàng, nhưng nàng còn chưa ký tên đồng ý. Dù sao Vương gia nhượng lại ích lợi thật lớn, không có đệ đệ đồng ý, nàng không dám dễ dàng nhận ích lợi này.

Lý Tuyền giao Tú Nhi cho thím Lâm, trở về phòng lấy khế đất mang tới, đặt lên bàn đưa cho Lý Trân:

- Đệ xem cái này đi.

Lý Trân vừa ăn cơm vừa lật xem khế đất, cười nói:

- Trang viên năm nghìn mẫu, đại tỷ đã mua lại sao?

- Đệ không thấy tỷ còn chưa ký tên đồng ý sao? Khế đất cầm về rồi, nhưng đệ không đồng ý, tỷ nào dám ký tên?

- Vì sao?

Lý Trân kỳ quái đặt đĩa xuống, cầm khế đất nhìn kỹ một lượt, lúc này mới hiểu được, thì ra là trang viên của Vương gia, chuyển nhượng cho Lý Tuyền với giá tám ngàn. Lý Trân nhướng mày:

- Năm nghìn mẫu đất mà lại chỉ cần tám ngàn quan tiền, cái này quá hời rồi.

Đúng là như vậy. Đất của ngoài thành Lạc Dương ít nhất năm mươi quan một mẫu. Tuy rằng Linh Châu khá xa, nhưng tám quan một mẫu cũng tạm được. Năm nghìn mẫu đất này ít nhất giá cũng bốn mươi vạn quan tiền mà Vương gia chỉ lấy hai thành giá cả bán cho ta. Mặc dù Khinh Ngữ luôn miệng nói Vương gia có lời rồi, nhưng ta nào dám? Đệ nói xem, ta có thể làm vụ giao dịch này không?

- Vương Khinh Ngữ cũng cùng đến Linh Châu với tỷ à?

Lý Tuyền gật gật đầu:

- Muội ấy nói rảnh rồi không có việc gì làm, dứt khoát đi cùng tỷ. Thật ra tỷ biết rằng muội ấy biết được tỷ muốn đi Linh Châu mua đất nên đã quyết định đem trang viên Linh Châu của Vương gia bán cho tỷ. Muội ta cũng biết tỷ chỉ có mười ngàn quan tiền, do vậy chỉ bán cho tỷ tám ngàn quan tiền.

- Vì sao nàng ấy lại làm như vậy?

Lý Trân không hiểu hỏi lại.

- Còn không phải là vì báo ân sao? Muội ấy nói đệ ở Tung Sơn có ơn với Vương gia, chẳng lẽ nào không phải?

Lúc này Lý Trân mới nhớ tới sự việc ở Tung Sơn, thì ra Vương Khinh Ngữ không quên, mượn việc đại tỷ đi Linh Châu mua đất để báo đáp mình. Đương nhiên chuyện này nếu không có sự đáp ứng của cha nàng, Vương Khinh Ngữ cũng không dám tùy ý đem bán năm ngàn mẫu đất. Cũng có thể thấy được đây cũng là ý tứ của Vương gia, trong lòng Lý Trân không khỏi có vài phần thiện cảm với Vương Khinh Ngữ.

Lý Trân ngẫm nghĩ một chút lại hỏi:

- Tòa trang viên kia đại tỷ có muốn không?

- Tỷ làm sao có thể không muốn được?

Lý Tuyền thở dài:

- Tòa trang viên kia bất luận là đất đai, ánh sáng, tưới tiêu đều vô cùng phù hợp với việc trồng nho, hoàn toàn không thua kém gì Cao Xương. Ở nơi đó tỷ có thể trồng ra loại nho tốt nhất, ủ ra loại rượu nho hảo hạng nhất, nhưng là..., tỷ cũng không biết nói như thế nào...

Lý Trân cười nói:

- Nếu Đại tỷ yêu thích trang viên này có thể nhận lấy.

- Nhưng mà...

Lý Tuyền do dự nói:

- Đất có giá bốn vạn quan tiền, lại bán cho tỷ tám ngàn quan tiền. A Trân, ân tình này quá lớn, hơn nữa tỷ sợ ảnh hưởng đến danh tiếng của đệ.

- Đệ biết mà, ân tình này đệ có thể trả cho Vương gia về sau, về phần danh tiếng của đệ, trong lòng đệ dám chắc, sẽ không phải chịu ảnh hưởng gì, đại tỷ cứ việc nhận lấy.

Lý Tuyền lập tức mở cờ trong bụng. Nàng đương nhiên muốn tòa trang viên kia, chỉ cần đệ đệ đáp ứng, nàng liền có thể nhận. Lý Tuyền mừng rỡ khấp khởi nói:

- Đệ đã đáp ứng, tỷ liền ký tên đồng ý.

Lý Trân gật đầu cười. Lý Tuyền vui mừng vô hạn, lập tức nói:

- Đệ từ từ ăn cơm trước đi, tỷ xem lại khế ước một lần nữa. Nếu như không có vấn đề gì, ngày mốt có thể thành giao.

Sở dĩ Lý Tuyền vội vàng chạy về Lạc Dương, thật ra không phải bởi vì nàng muốn tìm tiểu đệ thương lượng việc trang viên mà là khoa cử đã sắp bắt đầu, việc này quan hệ đến tiền đồ của chồng nàng, cũng quan hệ đến vận mệnh và địa vị của nàng.

Tuy rằng nghe đệ đệ được thăng chức, còn được làm quan, thế nhưng dù sao cũng là đệ đệ, danh hiệu cáo mệnh phu nhân cũng không đến với nàng, mà là em dâu nàng được nhận. Nếu nàng muốn trở thành một vị quan phu nhân có địa vị nhất định phải để chồng mình thi đỗ khoa cử, đảm nhiệm Huyện Lệnh, Thứ Sử gì đó.

Trong khoảng thời gian này, Tào Văn thực sự cố gắng, tự giam mình ở trong phòng ngày đêm ra sức học hành, bên cạnh việc đảm bảo ăn uống và nghỉ ngơi cho trượng phu, nàng còn muốn vì trượng phu làm chút ít việc.

Lý Tuyền nghĩ đi nghĩ lại, tốt nhất vẫn là đi cầu xin Bồ Tát phù hộ. Nghe nói Văn Thù Bồ Tát ở Hoa Nghiêm Tự khá linh nghiệm, là chỗ nhất định phải cúng bái mỗi khi tham gia khoa cử. Cơm nước xong, Lý Tuyền không quản đệ đệ có nguyện ý hay không, liền cường ép lôi kéo Lý Trân đi Hoa Nghiêm Tự cầu nguyện Văn Thù Bồ Tát.

Lý Trân buổi chiều cũng không có việc gì, chỉ là hắn không muốn đi cầu xin Bồ Tát, ước nguyện gì đó cho Tào Văn. Hắn với chuyện Tào Văn làm vẫn còn canh cánh trong lòng. Hơn nữa, hắn hoài nghi lúc đại tỷ không ở Lạc Dương là lúc Tào Văn lại đi tìm cái ả Tiểu Liên kia vụng trộm, chỉ có điều hắn không có chứng cứ, cũng không thể nói có thêm cái gì?

- Đại Tỷ, buổi chiều đệ có việc, tỷ tự đi một mình đi.

- Đệ mới vừa nói buổi chiều không bận việc gì phải ở nhà nghỉ ngơi, tỷ vừa mới nói đi cùng tỷ chút việc, đệ liền có việc rồi. Rốt cuộc, đệ đi hay không?

Lý Tuyền trừng mắt hạnh, giơ tay muốn tóm lỗ tai của Lý Trân.

Lý Trân bắt đắc dĩ, đành phải giơ tay nói

- Đệ cùng tỷ đi là được, nhưng đệ không muốn cầu cái gì Bồ Tát, tỷ tự mình đi bái nha.

- Đệ không bái thì không bái, nhưng không được nói ra, nói ra sẽ không thành. Ta có dập đầu một trăm cái cũng vô dụng.

Lý Tuyền vừa oán giận vừa thu thập đồ đạc một chút, rồi cùng đệ đệ đi ra khỏi cửa.

Hoa Nghiêm tự không xa. Tọa lạc tại Phường Gia Thiện, phía nam chợ nam, là một ngôi chùa bậc trung, có hơn ba trăm tăng nhân. Ngôi chùa này nổi danh nhất chính là thờ cúng Văn Thù Bồ Tát

Nhà chùa đặc biệt xây dựng Văn Thù Viện, hàng năm đều có vô số sĩ tử đến dâng hương thăm viếng, cầu Văn Thù Bồ Tát phù hộ mình thi đậu khoa cử, quanh năm suốt tháng hương khói không ngừng.

Lý Tuyền vừa đi vào chùa thấy có chút hối hận, chỉ thấy đầu người hiện ra phía trước Văn Thù Viện. Chối phải có đến mấy ngàn sĩ tử đang thăm viếng Văn Thù Bồ Tát, mỗi người đều thành kính như thế làm cho người ta có cảm giác Bồ Tát không phù hộ cho bọn họ không được.

Trong lòng Lý Tuyền như có trống đánh, kéo đệ đệ qua một bên, nhỏ giọng nói:

- A Trân, Bồ Tát có phải đang bận quá rồi không, có chú ý đến chúng ta không?

181. Chương 181: Thích Khách Số 10

Lý Trân không thể nhịn cười, nói với đại tỷ:

- Tỷ muốn Bồ Tát nhận được thành ý của tỷ, rất đơn giản, tỷ quyên một số tiền dầu vừng cho hòa thượng của Văn Thù Viện, để bọn họ thay tỷ ngày đêm tụng kinh phù hộ.

- Nói rất có lý!

Lý Tuyền khen ngợi đệ đệ một câu, nàng lại chần chừ một chút nói:

- Vậy đệ nói xem cần quỳ bao nhiêu tiền?

Nàng nghĩ đến muốn mua trang viên, mua xong trang viên, tiền còn lại không có bao nhiêu. Tâm tình hào phóng của nàng bỗng trở nên keo kiệt, quỳ mười, hai mươi quan còn được, nếu bắt nàng quỳ nhiều quá, thì để cho chồng nàng đọc sách cho tốt đi.

Lý Trân lắc đầu:

- Đệ cũng không biết phải quỳ bao nhiêu, chúng ta đi hỏi một chút liền biết.

Lý Trân vừa dứt lời, phía sau có người niệm Phật hiệu:

- A Di Đà Phật, hai vị thí chủ muốn quỳ tiền dầu vừng cho Văn Thù Viện sao?

Lý Tuyền giật mình một cái, quay đầu lại thấy một gã tăng nhân ba mươi mấy tuổi, mập mạp trắng trẻo, một đôi tai lớn tướng chừng chiếm mất nửa khuôn mặt, vẻ mặt hiền lành, mắt cười híp lại thành một đường,

Lý Tuyền nhướn khóe miệng một chút, lòng nghĩ ngợi:

“Khó trách lỗ tai dài như vậy, ta vừa nói quỳ tiền, gã liền nghe thấy.”

- Cái này... Vị sư phụ này, tượng pho ta hôm nay tham gia khoa cử.

- Ta biết, ta biết! Người tham gia khoa cử rất nhiều, sĩ tử đến cầu Bồ Tát phù hộ lại càng nhiều, Bồ Tát sẽ phù hộ không đến rồi, cho nên phải quỳ tiền dầu vừng, thể hiện thành ý đối với Bồ Tát, ta nói đúng không?

Lý Tuyền nghe gã nói như đúng rồi, không khỏi hoài nghi nhìn gã một cái:

- Chuyện đúng là như vậy, nhưng mà cần quỳ... bao nhiêu tiền?

- Đây là tâm ý, năm quan, mười quan đều có thể, chúng ta không miễn cưỡng.

Lý Trân đứng bên cạnh thấy không tin tưởng, liền nói với đại tỷ:

- Tỷ tỷ, hay chúng ta đi về thôi.

Lý Tuyền đã dao động, nếu chỉ quỳ có năm quan, mười quan, nàng cũng có thể quỳ một ít. Nàng vội vàng kéo đệ đệ một cái:

- Chúng ta đi xem đã rồi nói sau.

Tăng nhân lập tức nhiệt tình dẫn bọn họ đến bên cạnh sườn viện, đến cửa có một gã tăng nhân đối với gã cười nói:

- Sư huynh, lại dẫn đến 2 người nữa.

Trong lòng Lý Tuyền có chút không thoải mái, thì ra gã tăng nhân này chính là chuyên môn lôi kéo người đến quỳ tiền, nhìn ngữ khí của bọn họ, không biết đã kéo được bao nhiêu người rồi.

Tuy nhiên đã đến cửa viện, trong lòng Lý Tuyền mặc dù không vui nhưng nàng vẫn đi vào Trúc viện. Trong viện tiếng người ồn ào, làm cho nàng liền cảm thấy hoảng sợ. Trong viện chỉ thấy chật ních sĩ tử cầu danh, chỉ ít cũng có ba năm trăm người, mỗi người đều đang đợi quỳ tiền dầu vừng để Văn Thù Bồ Tát đặc biệt chiếu cố mình.

Trong viện đã bày ra sẵn bảy tám cái bàn lớn, sau mỗi bàn lớn có một vị lão tăng đang ngồi, vẻ mặt thành khẩn vì sĩ tử chỉ điểm trăm mê:

- Năm trước có ba sĩ tử...

Không ít sĩ tử hoàn toàn tỉnh ngộ, thì ra bản thân mình thi nhiều lần không đỗ là do đối với Bồ Tát không đủ thành kính, một ít sĩ tử quá khích lại hận không thể đem toàn bộ gia thế quỳ cho nhà chùa.

- Nữ thí chủ, mời ngồi bên này

Tăng nhân mời Lý Tuyền đang mơ hồ ngồi phía trước một cái bàn dài. Lúc này, Lý Trân thật sự có vài phần hứng thú, hẳn cũng muốn nhìn xem vị lão tăng này chỉ điểm bên mê cho đám sĩ tử kia như thế nào.

- Nữ thí cầu Bồ Tát phù hộ cho trượng phu đúng không?

- Đúng vậy, trượng phu ta ngày mốt tham gia khoa cử, hi vọng cao tăng có thể chỉ điểm một chút tiền đồ của hân.

- đương nhiên có thể, chỉ là người đến trong viện này đều là muốn quyên chút ít tiền dầu vừng, biểu hiện một chút thành ý với Bồ Tát, nữ thí chủ hân là không có vấn đề gì chứ?

- Không có vấn đề gì, không biết phải quyên bao nhiêu?

- Mười quan tiền

Lý Tuyền không khỏi sửng sốt, tuy nàng bị ồn áo náo động làm ơ mơ màng màng, nhưng ở phương diện tiền bạc lại vô cùng khôn khéo, còn chưa chỉ điểm tiền đồ đã muốn trước 10 quan tiền, vậy sau khi chỉ điểm toàn bộ, có phải lại muốn lấy tiền nữa hay không?

Nàng cẩn thận hỏi dò:

- Xin hỏi cao tăng, tổng cộng chỉ quyên mười quan tiền dầu vừng thôi sao?

- Không phải như vậy!

Lão tăng ôn hòa cười nói:

- Đây chỉ là thành kính với Bồ Tát, một lát nữa, ta sẽ dẫn nữ thí chủ đi dâng hương, mặt khác cần phải có chút ít tiền nhang đèn.

- Cần bao nhiêu?

Lý Tuyền khẩn trương hỏi han.

- Cái này không nhất định, năm trước có ba sữ tử đến chùa dâng hương, vô cùng thành kính, kết quả bọn họ đều đỗ bằng vàng, bọn họ còn đến chùa bái tạ Bồ Tát phù hộ. Nếu nữ thí chủ hy vọng trượng phu của mình. . .

Không đợi lão tăng nói xong, Lý Tuyền đã cắt đứt lời của lão:

- Ta chỉ muốn biết, bọn họ cúng bao nhiêu tiền?

- Cái này...Mỗi người mỗi khác mà! Bồ Tát không phải muốn tiền, chỉ là cần thái độ thành kính, gia cảnh dư dả nhiều thì quyên nhiều, gia cảnh không tốt thì quyên ít hơn một chút. Năm trước ba người bọn họ gia cảnh cũng phải là quá tốt, mỗi người chỉ cúng trăm quan tiền, Bồ Tát cũng rất hài lòng thành ý của bọn họ.

- Ta đi về nhà lấy tiền, lập tức lại đến.

Lý Tuyền đỏ bừng cả khuôn mặt, đứng dậy lôi kéo Lý Trân đi. Động tác của nàng rất nhanh, tăng nhân không kịp ngăn lại nàng đã chạy mất. Đi ra khỏi chùa, Lý Tuyền nhổ toẹt trên mặt đất, Bồ Tát từ bi, nhưng những tăng nhân đó lòng dạ lại quá độc ác.

- Đại tỷ, không bằng trở về đi!

- Trở về? Ta còn muốn nghĩ biện pháp khác.

Lúc này, một gã nam tử gầy nhỏ lén lút đi đến trước mặt Lý Tuyền, thấp giọng nói:

- Vị đại tỷ này, chỗ ta có đề thi khoa cử ngày mai, cam đoan là thật!

Lý Trân cảm tức đẩy gã ra:

- Tránh qua một bên!

Lý Tuyền bán tín bán nghi liếc nhìn nam tử kia một cái, nam tử lại đuổi theo nói:

- Đây là có người bỏ ra rất nhiều tiền mua được đề thi từ con của quan chủ khảo Lý Tướng Quốc. Đại tỷ chỉ cần bỏ ra ba quan tiền là có thể mua được. Ta cam đoan là thật, đại tỷ không mua nhất định sẽ hối hận.

- Cái này....

Ba quan tiền, vậy cho ta một bản.

Lý Tuyền vừa mới nói ra miệng, bên cạnh lại xông lên vài người bán hàng rong, vây quanh nàng reo lên:

- Đại tỷ, ta có bùa hộ mệnh do cao tăng chùa Bạch Mã Khai Quang nhập vào, nhất định phù hộ phu quân người thi đỗ, chỉ cần hai quan tiền.

- Đại tỷ, ta có quen biết quan chủ khảo năm nay Lý Tướng Quốc, ông ta là cậu ba của ta. Ta có thể dẫn người đi gặp hắn, chỉ cần phí dẫn đường là mười quan tiền.

- Đại tỷ, ta có Tinh não đan, chuyên môn dùng cho kỳ thi. .

Không cần mua Tinh não đan, Lý Tuyền lúc này đã thông suốt rồi, nàng lôi kéo Lý Trân chạy trốn.

Hai ngày này, Võ Thừa Tự bị vây lấy bởi tâm phiền ý loạn, y vì quyết định qua loa của mình mà cảm thấy hối hận sâu sắc.

Cũng không phải y không hề thù hận Thượng Quan Uyển Nhi, y vẫn thù hận Thượng Quan Uyển Nhi như trước, nếu có cơ hội, y vẫn bố trí cho Thượng Quan Uyển Nhi đi vào chỗ chết để rửa mối hận mất chức.

Nhưng điều y hối hận lúc này chính là bản thân nghe lời Võ Tam Tư châm ngòi, làm y rơi vào cạm bẫy của Võ Tam Tư. Y tin tưởng vụ ám sát đột nhiên trở nên ồn ào huyền ảo nhất định có liên quan đến Võ Tam Tư.

Hơn nữa, Thánh Thượng hạ chỉ lệnh Lai Tuấn Thần điều tra ám sát án, càng làm Võ Thừa Tự kinh hồn táng đảm, sự việc càng ngày càng nghiêm trọng.

Lúc trước Võ Thừa Tự quyết định ám sát Thượng Quan Uyển Nhi, cũng không phải là tức giận nhất thời. Y cũng từng suy nghĩ cẩn kẽ, Tiết Hoài Nghĩa bị Thượng Quan Uyển Nhi lật đổ, lúc này Thượng Quan Uyển Nhi gặp ám sát, rất có khả năng Thánh Thượng sẽ coi là dự đảng của Tiết Hoài Nghĩa gây nên, dù sao Tiết Hoài Nghĩa trước kia cũng từng ám sát Thượng Quan Uyển Nhi.

Lại nghĩ lại, cho dù có người hoài nghi Võ Thừa Tự y gây nên, chỉ cần không có chứng cứ, y cũng có thể chối bỏ được.

Đúng là dựa vào suy nghĩ mạo hiểm của tiểu nhân, Võ Thừa Tự mới ngang nhiên quyết định ám sát Thượng Quan Uyển Nhi, lợi dụng cơ hội Thượng Quan Uyển Nhi hồi hương thăm người thân, ở giữa đường tiến hành ám sát.

Nhưng điều khiến Võ Thừa Tự không tưởng được đã xảy ra, y phái ra mười tên độc lang tử sĩ đã chết tám người ngay tại chỗ, còn có hai gã khác phụ trách tiếp ứng tử sĩ chạy thoát.

Nhưng này hai gã trốn thoát tử sĩ nhưng không có trở về Ngụy vương phủ, mà là ngoài ý muốn mất tích, lệnh (hoặc: khiến) Võ Thừa Tự lòng nóng như lửa đốt, hắn lập tức mệnh lệnh nữ nhân Võ Phù Dung suất lĩnh mười mấy tên Võ thị gia tướng ở ven đường rải bố lưới, tìm kiếm kia hai gã mất tích lão sói cô độc tử sĩ. Nhưng hai gã tử sĩ trốn thoát này lại không trở về Ngụy vương phủ, mà là ngoài ý muốn mất tích khiến Võ Thừa Tự lòng nóng như lửa đốt. Y lập tức ra lệnh cho con gái Võ Phù Dung dẫn đầu mười mấy tên gia tướng Võ thị ở ven đường giăng lưới, tìm kiếm hai gã độc lang tử sĩ mất tích kia.

Trong thư phòng, Võ Thừa Tự khoanh tay đi qua đi lại, trong lòng lo âu bất an, nữ nhân đi đã hai ngày, theo lý, hắn là có tin tức trở lại, nhưng đến hiện tại mới, nữ nhân một chút cũng tin tức đều không có, có phải đã xảy ra chuyện gì bất ngờ?

Đúng lúc này, ngoài cửa có tiếng bước chân quen thuộc vang lên, lập tức truyền đến thanh âm con gái Phù Dung:

- Phụ thân, con có thể vào không?

Võ Thừa Tự mừng rỡ, vội vàng mở cửa, Võ Phù Dung bước nhanh vào.

- Tình hình ra sao rồi?

Võ Thừa Tự trông mong nhìn con:

- Tìm được hai người kia không?

Võ Phù Dung lấy ra một khối lệnh bài, đưa cho phụ thân, áy náy nói:

- Phụ thân, con chỉ bắt được số 9, đã xử tử gã, nhưng còn một người không có tin tức.

Lòng Võ Thừa Tự trầm xuống, giống hệt bị một cước đạp rơi xuống vực sâu. Y chậm rãi tiếp nhận lệnh bài, mặt trên có khắc giáp cửu, đây là thẻ bài của một tên độc lang tử sĩ. Trên mặt y lộ ra sự thất vọng không che dấu được,:

- Số 10. . Một chút tin tức cũng không có sao?

- Phụ thân!

Võ Phù Dung nhẹ nhàng lắc đầu:

- Con đã tận hết sức rồi.

Võ Thừa Tự ngầy dại, đầu y trống rỗng, y cũng không biết làm sao có thể phát sinh loại tình huống này, độc lang tử sĩ đều là kẻ liều mạng, đối với y trung thành và tận tâm, nếu bị bắt sẽ tự sát, nếu có thể chạy trốn thì nhất định sẽ trở về, hiện tại không ngờ lại mất tích.

- Có thể bị Lai Tuấn Thần hoặc Võ Tam Tư bắt được hay không?

Võ Thừa Tự nơm nớp lo sợ hỏi.

- Quả thật con không biết, ở Thiểm Huyện con đã gặp Lai Tuấn Thần.

- Lai Tuấn Thần!

Ánh mắt của Võ Thừa Tự lập tức mở lớn. Thủ đoạn tàn nhẫn của Lai Tuấn Thần nổi tiếng Đại Đường. Sự tham lam ác độc của người kia, Võ Thừa Tự cũng lĩnh giáo sâu sắc, nghe được tên này, trong lòng của y liền sợ run, không khỏi hoảng sợ nhìn con:

- Hắn... Hắn biết rằng con đang ở đó điều tra cái gì không?

- Hắn hẳn là không biết, con phát hiện hắn, liền lập tức dẫn thủ hạ rút lui.

Võ Thừa Tự thoáng nhẹ nhàng thở ra, nhưng tên thích khách kia mất tích có liên quan đến sự sống còn của y, khiến tâm tình của y nặng trĩu. Y lại hỏi:

- Tên cuối cùng trốn thoát kia, một chút manh mối đều không có sao?

- Con đã điều tra lai lịch của hắn, người này tên là Lư Võ, chính là người thành Lạc Dương. Con cũng tra được địa chỉ nhà hắn, đã phái vài tên thủ hạ đi giám thị, nếu hắn trốn về, nhất định chạy không khỏi tay của con.

Võ Thừa Tự như lại thấy một tia hy vọng, trong lòng vui vẻ, liền vội vàng hỏi:

- Vậy hắn có khả năng trốn về không?

Võ Phù Dung do dự một chút nói:

- Cái này...tạm thời còn không biết, nhưng con tin tưởng hắn nhất định sẽ trở về, hơn nữa con có bố trí cơ sở ngầm chỗ Vạn Quốc Tuấn, nghe nói bọn họ cũng đang tìm thích khách chạy trốn.

Võ Thừa Tự nghe con gái suy nghĩ chu đáo, không khỏi thoáng có một chút lòng tin, lại nói với nàng:

- Phù Dung, người này là nhân vật mấu chốt trong chuyện này, nhất định phải tìm được hắn, bất kể sống chết.

Võ Phù Dung gật gật đầu,

- Con biết, nhất định sẽ toàn lực tìm được người này.

182. Chương 182: Nhân Chứng Bất Ngờ.

Buổi chiều Lý Trân không có việc gì. Hắn cũng không ra ngoài, ngồi đọc sách một mình trước bàn. Lúc này, quần gia Lâm thúc vội vàng đi vào sân nói:

- Công tử, ngoài cửa có người tìm, bảo là thuộc hạ của người, họ Dương!

Lý Trân nao nao, lập tức nghĩ hẳn là chủ bộ Dương Tín tìm đến mình. Đây còn là lần đầu tiên ông ta tới nhà tìm, chắc phải có chuyện gì quan trọng. Lý Trân đứng dậy đi ra ngoài cửa lớn, chỉ thấy ngoài cửa lớn có một người đang đứng, bộ dạng đen gầy thấp bé, đôi mắt bé tí như mắt chuột. Đúng là Dương Tín.

Dương Tín là chủ bộ nội vệ lục phẩm. Ông ta không xuất thân chính quy, mà tiến dần lên từ chức tiểu lại. Nói chung, giữa quan và lại có một khoảng cách rất lớn. Từ lại trở thành quan, không chỉ cần năng lực tốt, mà còn cần nhiều kinh nghiệm và mạng lưới quan hệ rộng. Sau hơn hai mươi năm phấn đấu, Dương Tín mới từ chức lại tiến dần đến chức quan cửu phẩm, lại từ chức quan cửu phẩm tiến dần đến chức quan lục phẩm.

Nếu không có công danh, bình thường chức quan lục phẩm đã là chức cao nhất. Từ lục phẩm trở lên liền thuộc cấp bậc của đại phu, trừ phi có cống hiến đặc biệt, nếu không căn bản không thăng chức được.

Ấn tượng của Lý Trân với Dương Tín vốn không tốt lắm, tướng mạo đáng khinh, vẻ mặt nịnh hót. Nhưng từ khi Thôi Thiếu Đình có dáng vẻ xuất chúng hàng phục Thái Bình công chúa, Lý Trân mới không để ý bề ngoài của Dương Tín nữa.

- Dương chủ bộ, có chuyện gì quan trọng cần tìm ta vậy?

Lý Trân cười bước ra.

Dương Tín thấy Lý Trân đi ra, vội vàng thi lễ, rồi kéo hắn qua một bên, đưa một cái bao màu đỏ cho hắn:

- Thống lĩnh xem cái này trước đã.

Lý Trân mở bao màu đỏ ra, chỉ thấy bên trong là một mũi tên dài ba tấc, phía trên còn cắm một phong thư. Hắn giật mình:

- Đây là cái gì?

- Vừa được phát hiện trên cột gỗ ở quan phòng của thống lĩnh, nhưng không biết có từ khi nào?

Lý Trân không xem thư, mặt sa sầm lại. Lại có kẻ dám bắn tên gắn thư vào quan phòng của mình. Đây chính là một sự uy hiếp đối với hắn.

- Trước tiên đến quan phòng xem sao!

Lý Trân cũng không vội xem thư, mà theo Dương Tín trở về quan sở ở phường Khuyên Thiện, trực tiếp đi vào quan phòng của mình. Dương Tín chỉ vào dấu tên còn lưu lại ở cột gỗ bên tường:

- Khởi bẩm thống lĩnh, tên được phát hiện ở đây.

Lý Trân nhìn dấu mũi tên, mũi tên cắm khá sâu, cắm vào ba phần cột gỗ, tên do nổ bắn ra. Muốn bắn được như vậy, nhất định phải đứng trong vòng mười bước. Lý Trân nhìn theo hướng tên phóng tới, chỉ thấy trên cửa sổ có một cái lỗ nhỏ, cho thấy tên là từ ngoài cửa sổ bắn vào.

Lý Trân cười lạnh một tiếng, quay đầu nói với Dương Tín:

- Dương chủ bộ có phát hiện gì không?

Dương Tín gật đầu:

- Nếu tên mang theo thư thì không thể bắn ra lỗ nhỏ như vậy, cửa sổ phải bị thủng một lỗ lớn mới đúng. Ta cũng cảm thấy kỳ lạ.

- Không chỉ như vậy, nếu tên bị cửa sổ ngăn cản, thì không thể cắm sâu vào gỗ như thế được. Nếu ta đoán không lầm, hẳn là có kẻ ở trong phòng ta bắn tên.

Dương Tín hơi mất tự nhiên, cuống quýt giải thích:

- Tuyệt đối không phải ty chức làm...

Lý Trân không đợi ông ta nói hết, liền xua tay ngăn cản:

- Dương chủ bộ không cần lo lắng. Ta tuyệt đối không có ý ám chỉ người. Mũi tên này cũng phải được hai ngày rồi. Không thì Dương chủ bộ âm thầm điều tra một chút, ta nghi ngờ là người trong nội bộ làm.

Dương Tín thụ sủng nhược kinh, vội vàng thi lễ nói:

- Ty chức đã hiểu.

Lúc này Lý Trân mới mở thư ra, trong thư chỉ có một câu: Lư Võ ở hẻm Nhân Quả. Người này cũng là một trong số đám thích khách.

Lý Trân cau mày. Sau khi xảy ra chuyện hẳn đã điều tra ghi chép của nhà trọ, phát hiện có khoảng mười thích khách, nhưng hiện trường chỉ có tám thi thể, còn có hai kẻ chạy thoát. Chẳng lẽ Lư Võ ở hẻm Nhân Quả là một trong số chúng sao?

- Còn nữa, mũi tên này là do ai bắn?

Lý Trân đưa thư cho Dương Tín:

- Dương chủ bộ thấy thế nào?

Dương Tín sốt ruột, xem qua bức thư, cúi đầu nghĩ một lát rồi mới nói:

- Đường như có người cố ý dẫn dắt thống lĩnh, cung cấp cho thống lĩnh vài nhân chứng vật chứng quan trọng.

- Người nghĩ xem liệu có phải là chứng cứ giả không?

Lý Trân lại hỏi.

- Ty chức cảm thấy không phải. Dù sao thống lĩnh cũng là người tận mắt chứng kiến cuộc ám sát, sẽ biết được chứng cứ có phải là giả hay không. Tên Lư Võ này hẳn là thích khách thật sự. Nghe nói Thánh Thượng đã giao vụ án này cho Lai Tuấn Thần. Chắc chắn Lai Tuấn Thần sẽ đến tìm thống lĩnh để tìm hiểu tình hình lúc đó, cho nên phong thư này đã cung cấp cho thống lĩnh một ít manh mối, để thống lĩnh giao lại cho Lai Tuấn Thần.

Dương Tín ngừng một lát rồi nói:

- Ty chức cảm thấy, cho dù thống lĩnh không thêm để ý đến phong thư này, người truyền tin cũng sẽ tiết lộ tin tình báo cho Lai Tuấn Thần.

Lời của Dương Tín khiến Lý Trân phải nhìn ông ta với cặp mắt khác xưa. Phân tích của ông ta hợp tình hợp lý, góc nhìn độc đáo, chẳng trách Tôn Lễ cực lực tiến cử Dương chủ bộ với mình. Đúng là có chút bản lĩnh.

Lý Trân ngẫm nghĩ một lát lại hỏi:

- Ý của người là, có kẻ cố ý muốn vạch trần chân tướng, đúng không?

Dương Tín gật đầu:

- Đúng là ty chức có ý này. Lúc Thượng Quan xá nhân còn chưa trở về, vụ ám sát đã làm náo động Lạc Dương. Rõ ràng có người đang cố ý làm âm lên. Ty chức đoán, hẳn là kẻ đối đầu với tên đứng đằng sau vụ ám sát nhân cơ hội ném đá xuống giếng. Nếu thống lĩnh thật sự muốn bắt được thích khách, thì hãy đến hẻm Nhân Quả một chuyến.

Lý Trân trầm tư một lát. Đúng là hẳn nên thương lượng với Thượng Quan Uyển Nhi về chuyện này trước.

Mới nói tạm biệt được hai canh giờ, Lý Trân nhìn thấy Thượng Quan Uyển Nhi thì giật mình, chỉ thấy trong quan phòng nàng các loại công văn chất cao như núi. Nàng đang vui đùa trong đồng tấu chương. Thấy Lý Trân vào phòng, Thượng Quan Uyển Nhi cũng không ngẩng đầu lên mà cười nói:

- Vốn tưởng rằng về thăm nhà một chuyến là có thể lười biếng. Rốt cuộc một việc cũng không trốn được, toàn bộ đều chất đồng ở đây.

Lý Trân cũng nói đùa:

- Không phải có người rất muốn san sẻ công việc với xá nhân hay sao? Xá nhân có chịu san bớt cho nàng đâu.

Thượng Quan Uyển Nhi ngẩng đầu nhìn Lý Trân chăm chú, nói:

- Nếu người đồng ý san sẻ với ta, ta sẽ rất vui mừng chia cho người một nửa.

- Ta thì rất vui lòng. Chỉ sợ Thánh Thượng nhận ra bút tích của ta sẽ không vui.

- Thật ra cũng không sao. Thánh Thượng cũng nhiều lần bảo ta tìm vài cung nữ biết chữ làm thư tá. Tiếc rằng ta còn chưa tìm được người thích hợp. Thật ra người rất phù hợp, nhưng ta cần người làm việc quan trọng hơn. Phải làm thư tá cho ta thì ủy khuất người quá.

Hai người nói vài câu, Lý Trân liền đưa tên và thư cho Thượng Quan Uyển Nhi xem, rồi nói lại phân tích của Dương Tín. Thượng Quan Uyển Nhi thản nhiên cười nói:

- Dương chủ bộ phân tích khá lắm, giống với dự đoán của ta. Thật ra ông ta là một nhân tài. Người có thể dùng ông ta.

- Giờ tỵ chức nên làm thế nào?

Thượng Quan Uyển Nhi trầm tư một lát rồi nói:

- Mặc dù là người có lòng dấn dấp chúng ta, nhưng nắm được chứng cứ sớm chút, thì có thể đề phòng Lai Tuấn Thần lợi dụng vụ án này để công kích. Chúng ta có thể thuận thế mà làm, vạch trần chân tướng trước.

Lý Trân gật đầu:

- Tỵ chức đã hiểu.

Chần chờ một chút, Lý Trân lại hỏi:

- Không biết Lai Tuấn Thần giờ ở đâu?

- Ta nhận được tin, tối hôm trước y đã dẫn người đến Thiểm huyện, để điều tra vụ ám sát. Dù thế nào thì y cũng muốn ra về chút. Có lẽ tối nay hoặc ngày mai y sẽ quay về. Tốt nhất là chúng ta nên tìm được nhân chứng quan trọng trong vụ ám sát trước khi y trở về.

Hẻm Nhân Quả nằm ở bờ phía bắc của Lạc Thủy thuộc phường Đồng Đà, là con hẻm sâu gồm hơn hai mươi hộ gia đình. Người sống trong con hẻm này hầu hết đều là thợ thủ công, bị quan phủ không chể, địa vị xã hội khá thấp.

Buổi chiều, Lý Trân dẫn theo hơn bảy mươi binh sĩ nội vệ bao vây hẻm Nhân Quả, chặn tất cả mọi lối ra. Theo như bức thư kia, thích khách tên Lư Vô đang trốn trong con hẻm này.

Căn cứ theo kết quả mà Lý Trân phái người điều tra, quả thật con hẻm này có người họ Lư, nhưng có liên quan đến tên thích khách họ Lư kia hay không thì không biết.

Thật ra Lý Trân cũng cảm thấy tin tình báo này có rất nhiều chỗ khả nghi. Ví dụ như, làm sao thích khách có thể ở một mình? Cho dù thích khách chạy thoát, tại sao kẻ đứng đằng sau vụ ám sát không tìm được kẻ này?

Tuy rằng khả năng xấu nhất là bọn họ trúng mai phục, nhưng Lý Trân suy nghĩ kỹ lại, vẫn thấy cần phải tra xét một phen, giống như ý của Thượng Quan Uyển Nhi, thuận thế mà làm.

Lúc này, Tửu Chí chạy như bay đến, thấp giọng nói với Lý Trân:

- Rất kỳ lạ. Phía trên mái hiên của căn nhà trong cùng phát hiện một mũi tên.

Trong lòng Lý Trân chấn động, lập tức lấy ra mũi tên phát hiện trong quan phòng của hắn, cầm trên tay hỏi:

- Giống cái này sao?

Tửu Chí chăm chú nhìn một lát, gật đầu nói:

- Đúng vậy, giống y như đúc.

Đột nhiên Lý Trân hiểu ra, thậm chí ngay cả chỗ ẩn thân cũng nói ỉn. Chỉ sợ thích khách bị kẻ truyền tin giấu ở đây. Hắn quyết định thật nhanh, nói:

- Bao vây căn nhà này, phải bắt sống đấy!

Mười mấy binh sĩ nội vệ nhanh chóng bao vây căn nhà trong cùng con hẻm.

Lý Trân vừa ra lệnh, binh sĩ nội vệ trên tường đều lần lượt nhảy vào sân, đi về phía căn phòng. Lý Trân cũng một cước đá văng cửa, xông vào trong sân, chỉ nghe thấy trong phòng truyền đến một loạt tiếng kêu tức giận, có kẻ bị binh sĩ nội vệ bắt được.

Binh sĩ nội vệ nhanh chóng áp giải một nam tử bị trói ra ngoài. Đây là một nam tử trẻ tuổi khoảng 27 28, dáng người bậc trung, vẻ mặt dữ tợn, ánh mắt hung dữ. Không bao lâu sau, Tửu Chí lại tiến lên bẩm báo:

- Đã lục soát hầm ngầm và nhà xí. Chỉ có tên này trong nhà!

Lý Trân quan sát nam tử này một lát. Hắn bỗng nhiên vùng kiếm lên, xoa xoa kiếm, rồi chém rách y phục trên cánh tay phải của gã, để lộ phía trên cánh tay phải, chỉ thấy cánh tay phải của gã có hình xăm đầu sói. Lý Trân cười lạnh một tiếng, đúng là nằm trong dự đoán của Thượng Quan Uyển Nhi, rất có thể nam tử này chính là Độc Lang tử sĩ của gia tướng Võ Thị.

- Dẫn gã đi!

Lý Trân vùng tay lên, binh sĩ nội vệ lấy dây thừng bịt miệng gã lại, đề phòng gã cắn lưỡi tự sát, rồi đội khăn trùm đầu màu đen lên đầu, dẫn gã ra khỏi căn nhà, đẩy lên một chiếc xe ngựa chuyên chở phạm nhân. Xe ngựa nhanh chóng rời khỏi hẻm Nhân Quả.

Lúc này, Triệu Thu Nương chậm rãi đi tới, trong tay nàng bưng một cái khay, trong khay có mấy thứ, bao gồm một thẻ đồng bài của võ sĩ gia tướng, một con dao sắc bén, còn có mấy thỏi hoàng kim, một bộ y phục dạ hành màu đen.

- Đây là mọi thứ tìm được trong phòng. Thật kỳ lạ, không ngờ lại có thẻ bài của gia tướng Võ thị.

Lý Trân cầm khối đồng bài hình vuông lên, xem xét cẩn thận, chỉ thấy mặt trước khắc bốn chữ “ Võ thị gia tướng”, mặt sau khắc hình đầu sói, phía dưới đánh số “ Giáp Thập”.

Triệu Thu Nương lại thấp giọng nói:

- Theo ta được biết, gia tướng Võ thị có tổng cộng hai mươi Độc Lang tử sĩ, đều là những kẻ liều mạng, võ nghệ cao cường, hoặc là thành công trở ra, hoặc là thất bại mà chết, bình thường sống trong Ngụy vương phủ nhà cao cửa rộng, chưa từng nghe nói có kẻ sẽ ẩn thân ở bên ngoài. Thống lĩnh, chuyện này rất kỳ lạ!

Lý Trân gật đầu. Hắn cũng nhận ra điều kỳ lạ. Nếu tên thích khách này là thật, thì chứng tỏ một chuyện, Độc Lang tử sĩ này không muốn bị Võ Thừa Tự giết người diệt khẩu nên mới chạy trốn, lại bị kẻ thù của Võ Thừa Tự biết được chỗ trốn, rốt cuộc lại bán đứng tên thích khách này ỉn.

Nếu người báo tin thật sự là Võ Tam Tư, thì Võ Thừa Tự cũng quá ngu xuẩn rồi. Kế hoạch ám sát quan trọng như vậy lại bị Võ Tam Tư biết được, đồng thời cũng chứng tỏ bộ mặt âm hiểm giả dối, không từ thủ đoạn của Võ Tam Tư

183. Chương 183: Suy Nghĩ Kỹ Càng.

- Thống lĩnh, đã có kết quả thẩm tra.

Triệu Thu Nương đặt bản ghi chép thẩm tra lên trước mặt Lý Trân, cười nói:

- Ngoài dự liệu, tên này cực kỳ phối hợp. Chúng ta hỏi gì y liền trả lời cái đó, nội dung rất phong phú.

Lý Trân cầm bản ghi chép thẩm tra lên xem. Tên này thừa nhận mình là Độc Lang tử sĩ của Võ Thừa Tự, nhận lệnh của Võ Thừa Tự đến huyện Thiểm ám sát Thượng Quan Uyển Nhi.

Y cung cấp chi tiết về kế hoạch ám sát. Từ bản ghi chép này có thể nhận ra vụ ám sát đúng là do một tay Võ Thừa Tự gây nên, Võ Thừa Tự không thừa nhận cũng không được.

Tuy nhiên về phần ai sắp xếp cho y ở trong hẻm Nhân Quả, y lại viết “ Không biết”. Lý Trân nhướn mày hỏi:

- Chẳng lẽ không phải do Võ Tam Tư sắp xếp hay sao?

Triệu Thu Nương lắc đầu:

- Y chỉ nói là bị một đám võ sĩ áo đen bắt được. Đám người áo đen này để y ở lại hẻm Nhân Quả. Nhưng đám người áo đen này là ai, y lại không biết?

- Không biết?

Lý Trân hơi không tin, nghi ngờ hỏi:

- Kể cả là ai sắp xếp cũng không biết, y sẽ yên phận ở trong hẻm Nhân Quả sao?

- Thuộc hạ cũng hỏi y như thế. Y bảo là Võ Phù Dung tìm y khắp nơi. Nếu y không ở đây, thì sẽ rơi vào tay Võ Phù Dung. Vậy chắc chắn y sẽ phải chết. Đồng bọn chạy trốn của y đã bị Võ Phù Dung giết chết.

Triệu Thu Nương cười khỏ một tiếng lại nói:

- Y bảo thà hợp tác với bất cứ kẻ nào, cũng không muốn rơi vào tay Võ Thừa Tự lần nữa.

Lý Trân trầm ngâm một lúc lâu. Xem ra Võ Tam Tư còn狡 hoạt hơn cả tưởng tượng của hắn. Căn bản không lộ diện, ở phía sau thao túng hết thảy, đẩy Võ Thừa Tự vào chỗ chết, cũng không để lộ bất kỳ dấu vết nào.

Triệu Thu Nương lại nói:

- Có lẽ không phải do Võ Tam Tư làm. Có thể là Thái Bình công chúa, cũng có thể là Lai Tuấn Thần đang âm thầm thao túng. Dù sao chúng ta cũng không có chứng cứ nhắm vào Võ Tam Tư.

- Ai đã sắp xếp cho y thật ra không quan trọng. Quan trọng là chủ mưu của vụ ám sát là Võ Thừa Tự. Thế là đủ rồi.

- Thống lĩnh, dù sao cũng chỉ có khẩu cung nhân chứng mà không có chứng cứ xác thực. Nếu chẳng may Võ Thừa Tự sống chết cũng không chịu nhận tội. . . .

- Người lo nghĩ quá nhiều rồi.

Lý Trân cười nói:

- Nếu như là đạo tặc bình thường thì quả thật không hợp lý. Nhưng kiểu ám sát thế này, chỉ cần bắt được thích khách, dưới sự tra hỏi của Thánh Thượng, Võ Thừa Tự không thể không thừa nhận. Mấu chốt là phải bảo vệ tính mạng tên thích khách này, tin rằng Võ Thừa Tự cũng sốt ruột muốn giết người diệt khẩu.

- Ty chức đã hiểu!

Lý Trân lại trầm tư một lát, đưa bản ghi chép cho Triệu Thu Nương:

- Người tiến cung một chuyến, giao bản ghi chép này cho Thượng Quan xá nhân, nghe ý kiến của nàng ta xem sao.

Triệu Thu Nương ngăn ra:

- Sao thống lĩnh không tự đi?

Lý Trân khẽ thở dài:

- Ta phải bình tâm một lát, để suy nghĩ việc này cho rõ ràng.

Từ sau khi Tiết Hoài Nghĩa phóng hỏa thiêu hủy hai nơi có quy mô lớn là Minh Đường và Thiên Đường, Lương Vương Võ Tam Tư lần lượt nhận được hai nhiệm vụ vô cùng quan trọng. Một là xử lý hậu sự của Tiết Hoài Nghĩa, chủ yếu là tập hợp lại đồng của cải khổng lồ của Tiết Hoài Nghĩa, lấp đầy ngân khố quốc gia đang ngày một hao hụt.

Hai là chuẩn bị xây dựng lại Minh Đường. Đây cũng là một nhiệm vụ gian khổ.

Võ Tam Tư không cao, bộ dạng đầu hoẵng mặt chuột, vừa gầy vừa đen, vẻ ngoài khiến người khác khó chịu vô cùng. Tuy nhiên y lại rất có đầu óc, khôn khéo có tài, khác hẳn với Võ Thừa Tự béo mập nhưng ngu xuẩn.

Cũng chính vì lý do này, mà cô mẫu Võ Tắc Thiên tuy không thích bề ngoài của Võ Tam Tư, nhưng cũng trọng dụng y, tin nhiệm y, giao cho y một vài công trình quan trọng. Ví dụ như xây dựng cải tạo Thiên Môn, chuẩn bị việc xây dựng Thiên Khu vv....

Mơ ước lớn nhất của Võ Tam Tư là kế thừa sự nghiệp thống nhất thiên hạ của cô mẫu, chính thức thành lập vương triều Võ Chu. Trên thực tế, đây cũng là giấc mộng của Võ Tắc Thiên. Bà ta từng nghĩ đến việc chọn lựa một trong hai đứa cháu lập làm Thái tử. Chỉ có điều lòng của dân chúng chỉ luôn hướng về Đại Đường, khiến bà ta mãi không quyết định được.

Nhưng Võ Tắc Thiên không biết, chính sự do dự của bà ta đã khiến hai đứa cháu xảy ra mâu thuẫn lớn. Vì tranh đoạt quyền kế thừa, Võ Tam Tư và Võ Thừa Tự trở mặt thành thù, kéo bè kéo phái, chia gia tộc Võ Thị ra làm hai phe.

Ban đầu, Võ Thừa Tự chiếm thế thượng phong. Hình tượng bên ngoài của y tốt hơn nhiều so với Võ Tam Tư, Võ Tắc Thiên cũng thích y hơn. Võ Tam Tư cảm thấy uy hiếp, liền lôi kéo người đang có mối bất hòa với Võ Thừa Tự là Thượng Quan Uyển Nhi. Hai người liên kết bày ra Xá Lợi án và Độc Kinh án, hoàn toàn chôn sống giấc mộng thái tử của Võ Thừa Tự.

Nhưng Võ Tam Tư vẫn không chịu dừng tay. Y cảm thấy Võ Thừa Tự còn có thể dựa vào Thái Bình công chúa mà lật ngược ván cờ. Để hoàn toàn lật đổ Võ Thừa Tự, Võ Tam Tư lại hãm hại kẻ đang quyết tâm báo thù là Võ Thừa Tự, khiến Võ Thừa Tự rơi vào phong ba của vụ ám sát.

Từ chùa Bạch Mã trở về, dưới sự bảo hộ của trăm võ sĩ, xe ngựa của Võ Tam Tư từ từ tiến vào thành Lạc Dương. Võ Tam Tư ngồi trong xe ngựa trăm tư không nói. Tuy y đã thành công khiến Võ Thừa Tự rơi vào bẫy, nhưng muốn hoàn toàn diệt trừ Võ Thừa Tự thì còn phải cố gắng thêm nữa.

Trên thực tế y đã làm được, y đã giao thích khách chạy thoát cho Lý Trân. Chỉ cần dâng chứng cứ quan trọng này cho Thánh Thượng, thì Võ Thừa Tự sẽ khó thoát khỏi kiếp nạn này. Nhưng không biết tại sao, Võ Tam Tư vẫn luôn cảm thấy bất an. Y cảm giác kể liên hoàn này có sơ hở, nhưng nhất thời lại không nhìn ra sơ hở ở đâu?

Cảm giác này như nghẹn lại trong cổ họng, khiến cho y đứng ngồi không yên cả một ngày. Y nóng lòng trở về phủ, để hỏi ý kiến phụ tá tâm phúc của mình.

Xe ngựa đi vài dặm dọc theo Thiên phố, rồi rẽ vào phường Lập Đức. Lương Vương phủ của Võ Tam Tư nằm trong phường Lập Đức, là một tòa nhà rộng gần hai trăm mẫu, khó phân cao thấp với Ngự vương phủ của Võ Thừa Tự. Tuy nhiên về phương diện tiền tài, Võ Tam Tư còn thua xa. Người trong thiên hạ đều biết rằng để vợ vết của cải, Võ Thừa Tự đã thu dưỡng nghĩa tử khắp nơi, khiến cho y có được số của cải khổng lồ.

Của cải của Võ Thừa Tự giống như một miếng thịt mỡ thơm ngậy, hấp dẫn Thái Bình công chúa, Võ Tam Tư, Tiết Hoài Nghĩa, và cả đám người Lai Tuấn Thần. Làm thế nào mới có thể giành được của cải của Võ Thừa Tự, cũng là một trong những mục tiêu của Võ Tam Tư.

Xe ngựa trực tiếp tiến vào cửa phủ, rồi dừng lại trước bức tường kỳ lân. Võ Tam Tư từ trong xe ngựa bước ra, lập tức phân phó:

- Mời Minh tiên sinh đến thư phòng của ta.

Y trực tiếp trở về thư phòng, vừa mới ngồi xuống thì Minh tiên sinh có dáng người nhỏ gầy như u linh xuất hiện. Minh tiên sinh cũng chính là phụ tá của Võ Thừa Tự, hiền kế Độc Kinh án cho Võ Thừa Tự, cuối cùng khiến Võ Thừa Tự bị bãi quan miễn tước, bị nhốt trong phùng Ưng Khuyển.

Minh tiên sinh là người của Võ Tam Tư, được Võ Tam Tư phái đến bên cạnh Võ Thừa Tự. Sau khi Độc Kinh án xảy ra, gã sợ bị Võ Thừa Tự trả thù, không lâu sau thì bất ngờ mất tích, nhưng thật ra là quay trở về Lương Vương phủ của Võ Tam Tư.

- Tham kiến Lương Vương Điện hạ!

Minh tiên sinh cung kính thi lễ.

Võ Tam Tư rất tin tưởng Minh tiên sinh. Lần này việc dụ Võ Thừa Tự đi ám sát Thượng Quan Uyển Nhi cũng là do Minh tiên sinh bày ra. Gã hiểu rất rõ nhược điểm của Võ Thừa Tự, thành công khiến Võ Thừa Tự mắc bẫy.

- Không biết tại sao, ta cảm thấy rất bất an, luôn cảm giác chuyện này có sơ hở rất lớn. Nhưng ta lại không thể tìm ra sơ hở ở đâu. Tiên sinh có thể chỉ cho ta không?

Minh tiên sinh khẽ cười nói:

- Ta có thể hiểu được sự lo lắng của Điện hạ. Dù sao Thánh Thượng cũng chú ý đến chuyện này. Một khi Thánh Thượng phát hiện ra chân tướng, Điện hạ cũng không giải thích nổi.

Võ Tam Tư nhíu mày:

- Thánh Thượng sẽ phát hiện ra chân tướng sao?

Minh tiên sinh cười cười:

- Hẳn là Điện hạ đang lo lắng Thượng Quan Uyển Nhi!

Cái gọi là ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê, một câu của Minh tiên sinh liền khiến Võ Tam Tư chợt tỉnh ngộ. Đúng là như vậy, cái mà y lo lắng chính là Thượng Quan Uyển Nhi. Y vốn liên thủ với Thượng Quan Uyển Nhi đối phó Võ Thừa Tự, nhưng vì để ném đá xuống giếng, hoàn toàn lật đổ Võ Thừa Tự, y không tiếc bán rẻ Thượng Quan Uyển Nhi.

Điều này khiến y thấy rất bất an. Y hiểu thủ đoạn của Thượng Quan Uyển Nhi. Nếu nàng ta phát hiện ra chân tướng, thì sao có thể tha tình được. Võ Tam Tư trầm ngâm một lát nói:

- Ta giao nhân chứng quan trọng cho Lý Trân, có phải hơi thất sách hay không?

Lúc trước Minh tiên sinh khuyên Võ Tam Tư dừng lại, không cần can dự quá sâu vào việc này. Nhưng Võ Tam Tư không chịu nghe, mà phái người tìm cho được thích khách đã trốn thoát là Lư Vô, giấu hẩn trong hẻm Nhân Quả, cuối cùng giao cho Lý Trân.

Tuy làm thế có thể trực tiếp khiến Võ Thừa Tự bị bại lộ, nhưng đồng thời cũng sẽ liên lụy đến Võ Tam Tư, khiến y khó giải thích với Thánh Thượng. Cho đến lúc này, Võ Tam Tư mới ý thức được bản thân đã thất sách.

Minh tiên sinh trầm thờ dài một tiếng, đành phải an ủi y:

- Tình thế còn có xoay chuyển được. Tên thích khách kia cũng không biết là Điện hạ sắp xếp. Chỉ cần gã không khai ra Điện hạ, Điện hạ có thể kiên quyết phủ nhận. Tuy nhiên Điện hạ phải lập tức dừng lại, đừng để kẻ nào phát hiện Điện hạ có liên quan đến việc này.

Võ Tam Tư gật đầu:

- Tiên sinh nói phải. Ta không thể dây dưa với chuyện này nữa. Đúng lúc Thánh Thượng ra lệnh cho ta xây dựng lại Minh Đường. Ta phải đặt hết tâm trí vào việc này.

Minh tiên sinh cười nói:

- Thuộc hạ còn có một đề nghị, có thể khiến Điện hạ được đánh giá cao trước mặt Thánh Thượng.

Võ Tam Tư phần chân hần lên, vội hỏi:

- Đề nghị gì, mời tiên sinh nói!

Minh tiên sinh bình tĩnh nói:

- Thánh Thượng ban cho Tiết Hoài Nghĩa đồng của cải khổng lồ. Nhưng thuộc hạ tin rằng người có bản ghi chép rõ ràng. Sau khi sổ của cải này được thu hồi, có lẽ Thánh Thượng sẽ phái người đối chiếu. Thuộc hạ đề nghị Điện hạ hãy nghĩ cách để lấy được bản ghi chép đó. Trước tiên Điện hạ hãy đích thân thẩm tra đối chiếu, sau đó tìm lại sổ của cải trong bản ghi chép rồi giao cho Thánh Thượng. Như vậy có thể thấy Điện hạ một xu cũng không màng, đủ để khiến Thánh Thượng phải nhìn Điện hạ với cặp mắt khác xưa. Giấc mộng thống nhất của Điện hạ chính là từ những lời đánh giá này mà dần trở thành hiện thực.

Lời của Minh tiên sinh khiến Võ Tam Tư đột nhiên tỉnh ngộ. Y vừa mừng vừa sợ. Y đứng dậy thi lễ với Minh tiên sinh:

- Nếu có ngày ta hoàn thành sự nghiệp thống nhất thiên hạ, ta nhất định sẽ phong tiên sinh làm Đế sư!

Cho dù Thái Bình công chúa an bài không ít tai mắt bên cạnh Lý Trân, nhưng Lý Trân lại có cách phòng bị, chỉ tin dùng thân tín. Cho đến khi Lý Trân bắt được người từ hẻm Nhân Quả, Thái Bình công chúa mới nhận được tin.

Trong thư phòng, Thái Bình công chúa nổi trận lôi đình với Vạn Quốc Tuấn. Nàng ta giận đến tím mặt, không kiềm chế được trách mắng:

- Đồ ngu xuẩn, người bị bắt rồi mới đến bẩm báo. Người chỉ biết ăn thôi à? Giờ ta hỏi người, hần dẫn người đi đâu?

Vạn Quốc Tuấn xấu hổ, cúi đầu nghe Thái Bình công chúa mắng chửi, một câu cũng không dám nói. Qua một lúc lâu, y mới ngập ngừng giải thích:

- Tai mắt ty chức an bài ở bên Lý Trân có cấp bậc tương đối thấp. Bọn họ không thể biết được việc này kịp thời.

- Thôi Thiếu Dĩnh kia đâu rồi? Cấp bậc của y cũng thấp sao? Vì sao y không nói cho người biết?

Vạn Quốc Tuấn cắn răng oán hận nói:

- Điện hạ, Thôi Thiếu Dĩnh đã bị Lý Trân phát hiện. Hần nói cho y biết một ít tin tức giả. Lần trước ty chức bị lừa đi chờ ở chùa Bạch Mã cũng là tại tin tức giả của y. Ty chức không dám tin y lần nữa.

- Ta đang hỏi người, y có nói cho người biết chuyện thích khách bị bắt không?

Thái Bình công chúa cao giọng hỏi.

- Quả thật... y có nói.

Vạn Quốc Tuấn cúi đầu thừa nhận, nhưng y lập tức lại giải thích:

- Thật ra lúc Thôi Thiếu Dĩnh nói cho ty chức biết cũng đã muộn, cách thời gian chúng ta nhận được tin cũng không lâu.

Thái Bình công chúa khoanh tay đi qua đi lại trong phòng. Nhân chứng quan trọng bị Lý Trân bắt được, khiến nàng bị động vô cùng. Nàng ta đã đồng ý với Võ Thừa Tự sẽ giải quyết chuyện này. Võ Thừa Tự không chỉ đồng ý từ nay về sau sẽ đi theo nàng, nghe theo mệnh lệnh của nàng, mà còn sẽ bỏ ra năm trăm ngàn quan tiền để tạ ơn nàng.

Nếu Thái Bình công chúa nàng thất bại, không chỉ không lấy được năm trăm ngàn quan tiền tạ ơn, mà đồng thời cũng sẽ thất tín với Võ Thừa Tự, đánh mất cánh tay vốn có thể thu phục được.

Cho nên tên thích khách trốn thoát này chính là điểm mấu chốt. Nếu nàng ta có thể bắt được kẻ này, như vậy cho dù Võ Thừa Tự có bị nghi ngờ lớn thế nào cũng không thể bị định tội. Thế nhưng thủ hạ của nàng ta lại ngu xuẩn vô dụng, khiến Lý Trân nhanh trước một bước bắt được nhân chứng quan trọng này.

Thái Bình công chúa tâm phiền ý loạn, bây giờ nàng nên làm gì? Giờ đi tìm mẫu thân vẫn còn sớm. Trước tiên nàng vẫn phải đi bắt tên thích khách này mới được.

Lúc này, phụ tá Cao Tiễn ở bên cạnh khuyên nàng:

- Thật ra Điện hạ cũng đừng tin Võ Thừa Tự quá. Lời của kẻ này cũng không đáng tin.

Thái Bình công chúa biết Cao Tiễn đang ám chỉ chuyện “ Gia tướng Võ thị”. Lúc trước rõ ràng Võ Thừa Tự đã đồng ý giải tán gia tướng Võ thị, đem gần trăm người còn lại vào làm võ sĩ Thái Bình phủ. Nhưng rốt cuộc Võ Thừa Tự cũng không giữ lời, không giải tán gia tướng Võ thị, vẫn để gia tướng Võ thị nằm trong tay Võ Phù Dung.

Tuy Võ Thừa Tự giải thích với nàng là —— tạm thời còn cần dùng bọn họ để tìm kiếm thích khách chạy trốn, nhưng cho dù thế nào, y vẫn thất tín.

Thái Bình công chúa khó chịu hừ một tiếng:

- Thế theo ý của người, chúng ta nên làm gì bây giờ?

Cao Tiễn lạnh lùng nói:

- Thần cho rằng Điện hạ đừng quá nóng vội, đừng chủ động đi tìm Võ Thừa Tự nữa. Phải để y đến cầu xin Điện hạ cứu giúp, hơn nữa phải đợi đến khi y thực hiện lời hứa rồi mới ra tay trợ giúp.

Thái Bình công chúa suy nghĩ một lát rồi nói:

- Tuy người nói có lý, nhưng nếu trong tay chúng ta không có cái gì để dựa vào, khi Võ Thừa Tự đến cầu xin ta, ta cũng không thể trợ giúp y, ta cảm thấy vẫn phải bắt được tên thích khách quan trọng kia đã. Lúc đó không sợ Võ Thừa Tự không nghe lời.

Nói đến đây, Thái Bình công chúa lại quay đầu nổi nóng với Vạn Quốc Tuấn:

- Ta cho người hai ngày, người nhất định phải bắt được tên thích khách kia cho ta!

Vạn Quốc Tuấn thầm oán hận. Chuyện như thế này sao có thể để nội vệ ra mặt. Nàng ta nuôi nhiều võ sĩ như vậy, chẳng bảo bọn chúng làm chuyện gì, lại cả ngày sai khiến nội vệ. Nàng cho rằng nội vệ là chó săn do nàng nuôi dưỡng sao?

Vạn Quốc Tuấn cực kỳ bất mãn, nhưng không có cách nào khác, đành phải đồng ý, rồi chậm rãi lui xuống. Thái Bình công chúa nhìn ra vẻ bất mãn của y, trầm tư một lát, lại quay đầu nói với Cao Tiễn:

- Ta biết hôm sau người phải tham gia khoa cử, nhưng ta thật sự không tin tưởng tên Vạn Quốc Tuấn nghĩ một đằng nói một nẻo này, nên làm phiền người sắp xếp thời gian, bảo võ sĩ của Thái Bình phủ ta cũng đi bắt kẻ này. Cho dù thế nào, cũng phải tìm bằng được tên thích khách này.

184. Chương 184: Ân Bình Bất Động

Màn đêm dần buông xuống, người phụ trách điều tra vụ án Thượng Quan Uyển Nhi gặp thích khách là Lai Tuấn Thần đã quay trở về thành Lạc Dương trước khi trời tối.

Tuy Lai Tuấn Thần rất mệt mỏi vì phải đi đường xa, nhưng y lại không che giấu được sự vui sướng và đắc ý trong mắt mình. Thánh Thượng ra lệnh cho y điều tra việc Thượng Quan Uyển Nhi gặp thích khách. Đây không chỉ chứng tỏ sự tín nhiệm đối với y, mà còn cho y một tín hiệu rõ ràng, y sẽ không phải chịu ảnh hưởng của vụ án Tiết Hoài Nghĩa.

Đây không khác gì việc đưa cho Lai Tuấn Thần một viên thuốc an thần. Dù y là quân sư của Tiết Hoài Nghĩa, trong đồng thư từ bị tịch thu của Tiết Hoài Nghĩa còn có cả chứng cứ về việc Lai Tuấn Thần bày mưu tính kế cho Tiết Hoài Nghĩa, nhưng chỉ cần Thánh Thượng còn cần dùng đến y, thì cho dù y là đồng đảng của Tiết Hoài Nghĩa thì cũng sẽ không bị truy cứu.

Việc này khiến Lai Tuấn Thần nhẹ nhõm hẳn ra. Y liền cố gắng hết sức điều tra vụ án Thượng Quan Uyển Nhi gặp thích khách. Trước tiên y đến nhà trọ xảy ra vụ ám sát, thẩm vấn trưởng quầy và tất cả tiểu nhị lại lần nữa, đồng thời cũng cho đào đồng thi thể đã được mai táng lên để kiểm tra.

Kết quả làm y hơi chán nản. Y không tìm được quá nhiều manh mối. Đầu mối duy nhất chính là mười tên thích khách thì đã có tám tên bị giết, hai tên trốn thoát. Đúng lúc đó, y đang ở nhà trọ gần đấy thì không ngờ gặp được Võ Phù Dung đang dẫn theo mười mấy tên gia tướng Võ thị.

Cho dù khi Võ Phù Dung phát hiện ra bọn y thì đã nhanh chóng rời đi. Nhưng Lai Tuấn Thần khôn khéo vẫn nhận ra, có khi Võ Phù Dung đến tìm hai tên thích khách trốn thoát kia. Đúng là thú vị, chẳng lẽ đám thích khách này do Võ Thừa Tự phái tới sao?

Thật ra đám thích khách ám sát Thượng Quan Uyển Nhi khá dễ đoán, hoặc là của Thái Bình công chúa, hoặc là của Võ Thừa Tự, hoặc là của Võ Tam Tự, thậm chí còn có lời đồn là do dư đảng của Tiết Hoài Nghĩa gây nên. Lai Tuấn Thần biết không thể nào có khả năng này. Với bản tính bạc tình bạc nghĩa của Tiết Hoài Nghĩa, làm gì có chuyện có dư đảng nguyện vì y mà liều mạng báo thù.

Trong đó Thái Bình công chúa và Võ Thừa Tự khả nghi nhất. Dù sao Thái Bình công chúa vẫn luôn thèm muốn vị trí của Thượng Quan Uyển Nhi. Nhưng với địa vị và lòng dạ của Thái Bình công chúa, cho dù có muốn làm, năng ta cũng sẽ mượn tay kẻ khác, tuyệt đối sẽ không tự mình động thủ.

Cho nên sau khi suy nghĩ kỹ càng, thì khả năng lớn nhất là do Võ Thừa Tự làm, cộng thêm việc Võ Phù Dung dẫn theo gia tướng Võ thị đến gần hiện trường vụ ám sát, Lai Tuấn Thần gần như chắc chắn Võ Thừa Tự là hung thủ.

Nhưng không có chứng cứ hay nhân chứng, cho dù có chắc chắn thế nào cũng không được. Lai Tuấn Thần trầm tư suốt cả quãng đường. Y cảm thấy hai tên thích khách đã chạy trốn chính là nhân vật then chốt. Nếu có thể bắt được bọn chúng, y có thể nắm chắc vụ án này rồi.

Đương nhiên Lai Tuấn Thần sẽ không thành thật kết án rồi báo cáo với bề trên. Đây cũng không phải tác phong làm việc của y. Y làm bất cứ chuyện gì, cũng phải nghĩ đến lợi ích của mình trước tiên. Vụ án Thượng Quan Uyển Nhi gặp thích khách lần này cũng thế. Phải làm thế nào để đạt được lợi ích lớn nhất mới là chuyện quan trọng với y.

Lai Tuấn Thần dẫn theo một đám thủ hạ vừa mới tiến vào thành Lạc Dương, tâm phúc dưới trướng của y là Triệu Ẩn đã phi ngựa chạy ra đón. Triệu Ẩn phụ trách tìm hiểu tình hình của Lạc Dương. Lai Tuấn Thần biết gã ra tận nơi đón mình, chắc chắn là có chuyện quan trọng cần bẩm báo.

- Có chuyện gì sao?

Lai Tuấn Thần hỏi.

Triệu Ẩn kéo Lai Tuấn Thần qua một bên, thấp giọng nói:

- Ty chức nhận được tin, xế chiều hôm nay, Lý Trân dẫn theo mười mấy binh sĩ nội vệ đến hẻm Nhân Quả ở phường Đồng Đà bắt được một người.

Lai Tuấn Thần nhướn mày:

- Hắn bắt được ai?

- Cụ thể là ai ty chức cũng không biết. Nhưng ty chức lại nhận được tin từ chỗ Vạn Quốc Tuấn, bọn chúng cũng rất chú ý đến kẻ mà Lý Trân bắt được. Nghe nói có thể có liên quan đến vụ ám sát lần này.

Lai Tuấn Thần cả kinh, chẳng lẽ kẻ mà Lý Trân bắt được, chính là một trong hai tên thích khách trốn thoát sao? Đây chính là tin tức vô cùng quan trọng. Nếu đúng là vậy, chỉ sợ vụ án này không còn việc của mình nữa. Đây cũng không phải là kết quả mà y muốn.

Lai Tuấn Thần trầm tư một lát rồi hỏi:

- Giờ Lý Trân đang ở đâu?
- Còn đang ở quan sở của phường Khuyên Thiện.

Lai Tuấn Thần quyết định thật nhanh, nói:

- Ta đi tìm hẩn đòi người!

Rất ít người biết được việc Lý Trân đang ở trong quan sở nội vệ ở phường Khuyên Thiện. Nhưng đối với kẻ có nguồn tin tức cực lớn là Lai Tuấn Thần, không có gì là bí mật cả. Lai Tuấn Thần dẫn theo vài thuộc hạ, mau chóng đến phường Khuyên Thiện. Y xuống ngựa trước quan sở nội vệ, đã có người chạy vào bẩm báo với Lý Trân.

Lúc này trời đã tối mịt, trên đường cái lác đác vài bóng người. Lai Tuấn Thần đứng trước bậc thềm của ám sở nội vệ, híp mắt chăm chú nhìn vào một cây đại thụ ở phía xa. Y đã phát hiện có người ẩn mình sau cây đại thụ từ lâu, lén lút nhìn sang phía bên này.

Lúc này, Lý Trân vội vàng từ trong phủ nha đi ra, từ xa đã cười nói:

- Ta cứ tưởng ngày mai Lai Trung Thừa mới có thể trở về, không ngờ hôm nay đã về rồi. Muộn như vậy còn đến đây. Vất vả rồi.

Lý Trân và Lai Tuấn Thần đã từng hợp tác khi truy bắt điều tra Lam Chấn Ngọc. Tuy hợp tác chẳng vui vẻ gì, nhưng cũng không đến nỗi trở mặt, cuối cùng đôi bên cũng khách khí mà từ biệt.

Lai Tuấn Thần khẽ mỉm cười, chỉ vào cây đại thụ phía xa nói:

- Người ở phía sau đại thụ còn vất vả hơn cả ta. Không biết Lý Thống lĩnh có phát hiện ra hay không?

Lai Tuấn Thần vừa chỉ, kẻ trốn ở phía sau cây đại thụ giám sát người liền nhanh chân bỏ chạy. Lý Trân nhìn bóng đen đã chạy xa, lạnh lùng cười nói:

- Đó là người của Vạn Quốc Tuấn, vẫn luôn giám sát nơi này. Chỉ sợ việc Lai Trung Thừa đến chỗ ta, Thái Bình công chúa sẽ mau chóng biết được.
- Ta đến vì công sự. Nàng ta biết được thì cũng có sao?
- Nói phải lắm. Lai Trung Thừa, mời vào!

Lý Trân mời Lai Tuấn Thần vào quan sở. Hai người vào nội đường rồi ngồi xuống. Lai Tuấn Thần quan sát sở nha một lát, ha hả cười nói:

- Lần trước ta gặp lão đệ, lão đệ vẫn trắng tay. Không ngờ chưa đến nửa năm ngắn ngủi, lão đệ liền thăng chức làm phó thống lĩnh nội vệ. Đúng là ngoài dự đoán của mọi người, cũng khiến ta phải hâm mộ. Chúc mừng lão đệ.
- Cơ duyên xảo hợp mà thôi!

Lý Trân thần nhiên cười.

Hai người lại hàn huyên vài câu. Lúc này, một binh sĩ nội vệ bưng trà nóng cho bọn họ. Lai Tuấn Thần nâng chung trà lên, chậm rãi uống một ngụm, rồi chuyển hướng đề tài sang chính sự.

- Lần này đến huyện Thiểm gặp phải ám sát, đã là chuyện không may, cũng may lão đệ mạng lớn. Ta phụng mệnh Thánh Thượng đi điều tra việc này. Không biết lão đệ có thể cho ta một chút manh mối không?

Lai Tuấn Thần híp mắt lại, ánh mắt sắc bén chăm chú nhìn Lý Trân.

Lý Trân cười cười:

- Sao ta không hy vọng sớm bắt được hung thủ chứ. Chỉ tiếc là hung thủ đã chuẩn bị kỹ lưỡng, cho dù là y phục hay là đao kiếm cung nỏ cũng đều không để lại bất kỳ dấu vết nào. Nhưng mà ta cảm thấy có thể tìm được điều gì đó từ độc được trên tên của bọn chúng. Không chừng sẽ có thu hoạch.

Nói xong, Lý Trân đặt một hộp gỗ nhỏ lên trên bàn, giao cho Lai Tuấn Thần. Lai Tuấn Thần mở hộp ra, bên trong là một mũi tên tẩm kịch độc màu xanh. Lai Tuấn Thần vui vẻ cười nói:

- Ta sẽ đi nghiệm độc. Đa tạ Lý Thống lĩnh phối hợp.

Y không khách khí nhận lấy hộp gỗ, lại trầm ngâm một chút rồi hỏi:

- Ta đi thăm vãn chương quây nhà trọ. Căn cứ theo những gì ta biết được, lúc ấy hẳn là có mười thích khách. Nhưng các người chỉ giết chết tám tên, còn có hai tên thích khách tiếp ứng bên ngoài đã chạy thoát. Lý Thống lĩnh có manh mối gì không?

- Đúng như những gì Lai Trung Thừa nói, nếu là tiếp ứng bên ngoài, ta đương nhiên không bắt được bọn chúng. Hơn nữa lúc ấy rất gấp gáp, ta vốn không kịp tra xét kỹ càng xem có bao nhiêu thích khách. Ngày hôm sau trời chưa sáng, ta liền hộ vệ Thượng Quan xá nhân rời khỏi trấn. Quả thật ta không có thêm manh mối nào.

Không đợi Lai Tuấn Thần mở miệng, Lý Trân lại nói tiếp:

- Thượng Quan xá nhân vốn muốn âm thầm xử lý việc này, không ngờ chuyện này lại khiến Lạc Dương náo động. Ta cảm thấy rất kỳ lạ. Đường như có kẻ bày trò ở phía sau. Nếu Lai Trung Thừa có hứng thú, thì có thể bắt tay điều tra từ chuyện này. Tin rằng sẽ có thu hoạch bất ngờ.

Mí mắt Lai Tuấn Thần giật vài cái. Đương nhiên y biết ngoại trừ kẻ ám sát và kẻ bị ám sát, chuyện này còn có kẻ thứ ba, làm cho vụ án này rối tinh rối mù lên. Nhưng muốn tra được kẻ thứ ba này thì nói dễ hơn làm. Cho dù tra được thì cũng không có ích gì cho y.

Cái mà Lai Tuấn Thần nghĩ đến trước tiên chính là kẻ ám sát. Có được chứng cứ ám sát, sau đó dùng chứng cứ để ình đạt được lợi ích lớn nhất.

Cho nên máu chốt vẫn nằm trên người hai tên thích khách trốn thoát kia. Lai Tuấn Thần lại uống một ngụm trà, trầm tư chốc lát rồi nói:

- Nghe nói chiều hôm nay, Lý Thống lĩnh dẫn theo nội vệ đi bắt một người ở hẻm Nhân Quả. Không biết kẻ bị bắt là ai?

Lý Trân mỉm cười:

- Tin tức của Lai Trung Thừa quả thật mau lẹ. Đúng vậy, xế chiều hôm nay ta đã dẫn nội vệ đến hẻm Nhân Quả ở phường Đồng Đà bắt giữ một người, là một tên cướp biển võ nghệ cao cường. Bởi vì Đại Lý Tự sợ không bắt được gã, nên mới mời nội vệ ra tay. Hay là Ngự Sử cũng quan tâm đến việc truy bắt đạo tặc?

Câu trả lời của Lý Trân nằm trong dự đoán của Lai Tuấn Thần. Lý Trân không thể giao thích khách ình. Thứ nhất Thượng Quan Uyển Nhi không tin mình. Thứ hai, bọn họ cũng muốn đích thân nắm bắt việc này với Thánh Thượng.

Lai Tuấn Thần vô cùng chán nản. Y chăm chú nhìn vào mắt Lý Trân, một lúc lâu sau mới nói:

- Ta cho rằng kẻ mà Lý Thống lĩnh bắt giữ chính là thích khách đã trốn thoát. Chẳng lẽ không phải sao?

Trên mặt Lý Trân lộ ra nụ cười chế nhạo:

- Lai Trung Thừa thật sự có sức liên tưởng phong phú. Sao có thể là thích khách đã trốn thoát cơ chứ?

- Lý Thống lĩnh, ta là vì mau chóng phá án, bắt được thủ phạm, cho Thánh thượng một câu trả lời rõ ràng. Chuyện này cũng có lợi lớn với các người. Hy vọng người có thể dốc hết sức phối hợp với ta!

- Lai Trung Thừa nói phải. Tìm được kẻ chủ mưu vụ ám sát là mục tiêu chung của chúng ta. Chỉ cần có tin tức gì, ta sẽ lập tức thông báo với Lai Trung Thừa. Nếu cần hỗ trợ gì, Lai Trung Thừa cứ việc nói, ta sẽ dốc sức hỗ trợ.

Lai Tuấn Thần nhìn chăm chăm Lý Trân một lúc lâu, rồi mới bất đắc dĩ đứng lên nói:

- Được rồi! Có chuyện gì, kính xin Lý Thống lĩnh trợ giúp.

- Chắc chắn! Chắc chắn! Lai Trung Thừa đi thông thả.

Lai Tuấn Thần chấp tay, nhanh chóng rời khỏi sở nha. Y trở mình lên ngựa, dẫn theo thủ hạ phi ngựa như bay. Gặp đám người Triệu Ẩn ở cổng phường, Triệu Ẩn hỏi:

- Trung thừa, có thu hoạch gì không?
- Hần kiên quyết không chịu thừa nhận, ta cũng chẳng có cách nào.

Lai Tuấn Thần nhụt chí vô cùng.

Lúc này, Triệu Ẩn lại thấp giọng nói:

- Ty chúc phát hiện ít nhất có gần trăm người ẩn mình trong phường Khuyên Thiện. Có khoảng ba bốn nhóm, mỗi nhóm bày một trận.

Chuyện này nằm trong dự liệu của Lai Tuấn Thần. Tên thích khách bị bắt rất có thể đã bị giấu ở trong sở nha nội vệ.

Y trầm tư chốc lát rồi nói:

- Tên thích khách lọt lưới này là nhân vật quan trọng của vụ án. Người dẫn theo ba mươi huynh đệ mai phục trong phường Khuyên Thiện, nghiêm mật giám thị sở nha nội vệ. Nếu tối hôm nay và tối ngày mai, sở nha nội vệ xảy ra chuyện, người liền nhanh chóng ra tay cướp người.
- Ty chúc đã hiểu!

Lai Tuấn Thần hừ lạnh một tiếng, hung hăng quát một roi, ngựa liền mau chóng chạy ra ngoài phường.

Trong sở nha nội vệ, Lý Trân ngồi một mình trong đại sảnh. Hần đã bắt được tên thích khách lọt lưới kia, có được chứng cứ có lợi nhất.

Lần này là hần đưa ra đề nghị với Thượng Quan Uyển Nhi. Không cần phải gấp rút phá vụ án này, nên chờ thêm lát, đợi tất cả ngưư xà quỷ thần đều ra mặt mới thu thập Vô Thừa Tự cũng không muộn.

Lúc này, Triệu Thu Nương vội vàng tiến lên trước, khom người nói:

- Khởi bẩm thống lĩnh, phát hiện có kẻ lai lịch bất minh trong phường Khuyên Thiện.

Chuyện này nằm trong dự liệu của Lý Trân. Mấy đám người này còn tưởng rằng tên thích khách kia bị nhốt trong sở nha, muốn đục nước béo cò. Hần cười lạnh một tiếng hỏi:

- Có bao nhiêu người?
- Không rõ số người cụ thể. Nhưng hình như có ba nhóm người.

Lý Trân suy nghĩ một lát liền đoán ra, một nhóm hẳn là gia tướng Võ thị của Vô Thừa Tự, còn một nhóm là nội vệ của Vạn Quốc Tuấn hoặc là võ sĩ của Thái Bình phủ, lại có một nhóm chính là của Lai Tuấn Thần. Nhưng hần càng hy vọng có nhóm thứ tư xuất hiện, võ tướng của Vô Tam Tự.

- Chúng ta phải đối phó thế nào?

Triệu Thu Nương lo lắng hỏi.

Lý Trân cười nói:

- Không cần lo lắng, ta đã chuẩn bị tất cả!

185. Chương 185: Lấy Thích Khách Làm Mồi Nhử.

Canh hai, đại môn của sở nha nội vệ bỗng nhiên mở ra, một cỗ xe ngựa được phủ kín bằng vải đen chạy ra từ bên trong. Xe rất to, ba con ngựa to khỏe kéo xe, thêm cả hai mươi mấy nội vệ đang hộ vệ nó cưỡi ngựa theo, mau chóng chạy ra từ trong sở nha. Thanh thế của xe ngựa và chiến mã khiến cho người ta phải sợ

hải, âm âm chạy trên đường lớn, cũng kinh động đến các thế lực đang mai phục tại phường Khuyên Thiện. Vô số hắc y nhân xuất hiện ở khắp các ngõ ngách, nhìn chăm chăm vào xe ngựa đang dần đi xa. Bắt đầu có kẻ chạy trên tường và nóc nhà, định đuổi theo xe ngựa, mấy con bồ câu đưa thư cũng bay lên, báo tin khẩn cấp vừa xảy ra.

Cổng phường Khuyên Thiện đã bị binh sĩ nội vệ khống chế. Không cần gọi cửa, cổng phường trực tiếp mở ra. Trên cơ bản, xe ngựa không dừng lại, mà trực tiếp chạy ra khỏi cổng dưới sự bảo vệ nghiêm mật của mười mấy kỵ binh.

Một thủ hạ giáo úy của Vạn Quốc Tuấn nhận ra cỗ xe ngựa kia. Đó chính là chiếc xe mà nội vệ chuyên dùng để vận chuyển nghi phạm quan trọng, toàn bộ thùng xe được đặc chế, nặng vô cùng, cho nên cần đến ba con ngựa to khỏe kéo xe. Gã lập tức nói với một tên lính:

- Mau đi bẩm báo với Vạn thống lĩnh, mục tiêu đã xuất hiện!

Tên lính phi lên ngựa, mau chóng chạy ra ngoài cổng.

Cùng lúc đó, Triệu Ẩn cũng nhận ra võ sĩ nội vệ dẫn đầu, đúng là Phó thống lĩnh nội vệ Lý Trân. Như vậy có lẽ cỗ xe ngựa này đang chở tên thích khách quan trọng kia.

Xe ngựa đặc chế và võ sĩ nội vệ đã đến Thiên phố, chạy dọc theo Thiên phố đi về hướng nam. Bọn họ không ra ngoài thành từ Định Đỉnh môn, mà đến Hậu Tả môn ở bên cạnh.

- Mau mở cửa thành. Nội vệ có công vụ khẩn cấp phải ra khỏi thành!

Lý Trân lấy ra kim bài hô to.

Quan quân đang trực trên thành nhận ra kim bài nội vệ trên tay Lý Trân. Y không dám chậm trễ, lập tức lệnh cho binh lính mở cửa thành. Xe ngựa và võ sĩ nội vệ ra khỏi cửa thành, chạy về hướng đông bắc.

Không bao lâu sau, Lai Tuấn Thần, Vạn Quốc Tuấn, Võ Phù Dung cũng lần lượt dẫn theo thủ hạ ra khỏi Hậu Tả Môn, lần theo vết xe ngựa trên mặt đất mà chạy về hướng đông bắc.

Trong vòng nửa canh giờ ngắn ngủi, mấy nhân vật quyền thế đều lần lượt ra khỏi thành Lạc Dương bằng Hậu Tả môn, dáng vẻ giương cung bạt kiếm, khiến quan quân đang trực vô cùng kinh ngạc, không biết đêm nay xảy ra chuyện lớn gì.

Trời còn chưa sáng, Võ Tam Tư đã dậy thật sớm, chuẩn bị vào triều. Y mặc triều phục, tâm thần bất định ngồi trên trường kỷ uống một chén trà sâm.

Đứa con thứ ba của y là Võ Sùng Liệt mang đến cho y một tin tức quan trọng. Đêm qua, Lý Trân dẫn theo một nhóm kỵ binh nội vệ hộ vệ một cỗ xe ngựa bằng sắt chạy ra khỏi thành. Võ Thừa Tự, Vạn Quốc Tuấn và thủ hạ của Lai Tuấn Thần cũng đuổi theo ra ngoài thành.

Võ Tam Tư lập tức nhận ra, kẻ mà Lý Trân mang đi chắc chắn là tên thích khách lọt lưới. Chuyện này khiến cho Võ Tam Tư vô cùng tức giận. Y đưa tên thích khách kia cho Lý Trân, chính là hy vọng hắn có thể giao nhân chứng cho Lai Tuấn Thần, để Lai Tuấn Thần lật đổ Võ Thừa Tự, hoàn toàn diệt trừ mối họa trong lòng mình.

Không ngờ Lý Trân lại vẽ rắn thêm chân, không chịu giao thích khách ra. Sớm biết vậy thì đã trực tiếp giao cho Lai Tuấn Thần, cần gì phải đi đường vòng?

- Rốt cuộc Lý Trân đang bày trò gì?

Võ Tam Tư cảm tức mắng.

- Phụ thân, có cần con mang người đi truy bắt không?

Võ Sùng Liệt nóng lòng muốn thử nói.

Võ Sùng Liệt khoảng chừng hai mươi mấy tuổi, thân hình cao lớn, có vài phần võ dũng. Võ Tam Tư liền đem võ sĩ “Võ Tướng Đường” của mình giao cho gã chưởng quản.

Một hai năm trở lại đây, Võ Sùng Liệt không có chuyện gì để làm, trong lòng gã khó chịu vô cùng. Hiếm khi mới có dịp mấy phe cùng truy đuổi, dù thế nào Võ Sùng Liệt cũng không muốn bỏ qua cơ hội này.

Võ Tam Tư vô cùng hối hận vì đã giao người cho Lý Trân. Nếu nhi tử có thể đoạt lại tên thích khách này thì tốt. Tuy Minh tiên sinh đã đề nghị y đừng nhúng tay vào vụ ám sát này nữa, nhưng Võ Tam Tư cũng không nghe lọt tai. Hơn nữa từ sau khi ý thức được việc đem thích khách giao cho Lý Trân là thất sách, y liền nóng lòng muốn đoạt lại tên thích khách kia.

Võ Tam Tư trầm tư trong chốc lát rồi nói:

- Ta đoán có lẽ Lý Trân dẫn người đến Minh Tú sơn trang. Con đừng mang quá nhiều người, hai mươi ba mươi người là đủ. Không nên mạo hiểm, tùy thời cơ mà hành động.

Võ Sùng Liệt mừng rỡ, vội vàng nói:

- Hải nhi hiểu, tuyệt đối sẽ không khiến phụ thân phải thất vọng!

Võ Sùng Liệt sợ phụ thân đổi ý, gã lập tức xoay người chạy đến chỗ thủ hạ. Lúc này, Võ Tam Tư đột nhiên nghĩ có phải nên thương lượng với Minh tiên sinh trước hay không?

Nhưng y chỉ chần chờ một lát, vẫn không muốn phái người đi tìm Minh tiên sinh. Y không thể cứ y lại vào Minh tiên sinh suốt. Chuyện nhỏ nhặt như thế này y có thể tự quyết định.

Một khắc sau, Võ Sùng Liệt dẫn theo hai mươi mấy kỵ sĩ Võ Tướng Đường theo phía cổng bên, chạy ra ngoài Hậu Tả môn. Mà trong một căn nhà đối diện Lương Vương phủ xuất hiện một bóng người màu đen, gã cũng nhanh chóng biến mất sau bức tường.

Trời đã sáng rõ, buổi triều sớm cũng đã tan. Thượng Quan Uyển Nhi bước nhanh về phía quan phòng của mình. Cách quan phòng còn một đoạn, nàng liền nhìn thấy Triệu Thu Nương đang đi qua đi lại trước cửa phòng. Nàng lập tức ý thức được chắc chắn đã có chuyện quan trọng xảy ra.

Thượng Quan Uyển Nhi bước nhanh tới, cười nói:

- Thu Nương đã đợi bao lâu rồi?
- Lúc ty chúc đến, triều hội vừa mới bắt đầu.
- Vậy cũng phải hơn nửa canh giờ, đã để người chờ lâu.

Không đợi Triệu Thu Nương nói chuyện, Thượng Quan Uyển Nhi liền chỉ vào trong phòng:

- Chúng ta vào trong nói chuyện!

Hai người đi vào trong. Thượng Quan Uyển Nhi nhìn Tiểu Nga, Tiểu Nga lập tức khép cửa lại.

- Nói đi! Có chuyện gì?

Thượng Quan Uyển Nhi ngồi xuống hỏi.

Lý Thống lĩnh đã dẫn người đến Minh Tú sơn trang. Đây là thư người gửi xá nhân.

Triệu Thu Nương đưa một tờ giấy cho Thượng Quan Uyển Nhi. Thượng Quan Uyển Nhi nhìn tờ giấy, rồi cúi đầu trầm tư một lát hỏi:

- Bên Võ Tam Tư có động tĩnh gì không?
- Đây cũng là việc mà ty chúc muốn bẩm báo với xá nhân. Hôm nay trời còn chưa sáng, Võ Sùng Liệt liền dẫn theo hai mươi lăm kỵ sĩ Võ Tướng Đường rời khỏi Lương Vương phủ. Theo tin tức của bên cổng thành, Võ Sùng Liệt dẫn theo thủ hạ đi về phía Minh Tú sơn trang.
- Phía Thái Bình công chúa thì sao?
- Hai mươi người của nội vệ và hai mươi người của võ sĩ Thái Bình phủ do Vạn Quốc Tuấn dẫn đầu cũng đến Minh Tú sơn trang.
- Xem ra thần tiên các nơi đều đã tề tựu đông đủ!

Thượng Quan Uyển Nhi châm chọc cười lạnh một tiếng, đứng lên nói:

- Người chờ một lát, ta đi ra đây chút rồi sẽ quay lại.

Nàng rời khỏi quan phòng, đi nhanh đến trước cửa Ngự thư phòng của Võ Tắc Thiên, chờ giây lát, một hoạn quan đi ra cười nói:

- Bệ hạ mời xá nhân vào!

Thượng Quan Uyển Nhi đi vào Ngự thư phòng. Võ Tắc Thiên đang phê duyệt mấy quyển tấu chương quan trọng, thấy Thượng Quan Uyển Nhi tiến vào, liền buông bút son xuống, cười nói:

- Uyển Nhi có chuyện gì quan trọng tìm trẫm sao?

Thượng Quan Uyển Nhi thi lễ, thấp giọng nói:

- Uyển Nhi có một chuyện quan trọng muốn bẩm báo với bệ hạ. Chuyện này có liên quan đến việc Uyển Nhi gặp ám sát ở huyện Thiểm.

Nàng dâng tên và thư Lý Trân lấy được cho Võ Tắc Thiên. Võ Tắc Thiên thoáng nhìn tên và thư trong hộp, chân mày cau lại:

- Thế này là thế nào?

- Đây là chuyện xảy ra chiều hôm qua. Có kẻ bắn tên mang thư này vào quan phòng của Lý Thống lĩnh. Lý Thống lĩnh tiến hành điều tra, đã tra rõ chân tướng.

Sắc mặt của Võ Tắc Thiên lập tức trở nên ngưng trọng:

- Người nói rõ ràng cho trẫm, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Kể tường tận rành mạch, không được giấu diếm điều gì.

Minh Tú sơn trang nằm ở phía đông bắc thành Lạc Dương, ngay sát vùng núi Bắc Mang, cách thành Lạc Dương khoảng mười dặm. Nơi đây vốn là trang viên của hoàng thất thời Tùy. Sau bao phen chuyển dời, cuối cùng Võ Tắc Thiên ban nó cho Thượng Quan Uyển Nhi.

Diện tích của Minh Tú sơn trang cũng không lớn, trái sông phải suối, phong cảnh nên thơ hữu tình. Trong sơn trang phủ đầy đại thụ trăm năm, một căn nhà tinh xảo thấp thoáng trong đó. Bên trái sơn trang là một thảo trường rộng lớn, có thể dùng làm sân huấn luyện môn mã cầu.

Lúc này, trong rừng cây rậm rạp bao phủ sơn trang, thỉnh thoảng có thể thấy hắc y nhân lai lịch bất minh. Thậm chí ở trên ngọn núi cao phía đằng sau, còn có kẻ đang theo dõi nhất cử nhất động trong sơn trang.

Trong sơn trang có hơn hai mươi võ sĩ Thượng Thanh, cộng thêm hai mươi lăm võ sĩ nội vệ Lý Trân mang đến, còn cả mười mấy gia bộc và thị nữ, tổng cộng có khoảng hơn sáu mươi người. Bọn họ ở trên các tháp canh và tường cao, tay cầm cung nỏ và trường kiếm, cảnh giác quan sát động tĩnh bốn phía.

Giữa sơn trang có một tòa lầu bảy tầng bằng gỗ, có tên “Trích Tinh lâu”, đứng ở tầng trên cùng thì có thể nhìn được khắp sơn trang. Lúc này Lý Trân đang đứng ở tầng trên cùng, quan sát động tĩnh bốn phía qua cửa sổ. Đúng như dự liệu, hắn dùng tên thích khách quan trọng này làm mồi nhử, là có thể thu hút tất cả các phe đến đây.

gia tướng Võ thị của Võ Thừa Tự thì khỏi phải nói. Tên thích khách trốn thoát này là mấu chốt của cả vụ án ám sát. Lời khai của gã khiến Võ Thừa Tự không thể chống chế. Chỉ có diệt trừ tên thích khách này, Võ Thừa Tự mới có thể thoát khỏi nguy hiểm.

Thái Bình công chúa và Võ Thừa Tự có quan hệ mật thiết. Cho dù là muốn đạt được lợi ích lớn nhất hay là muốn bảo vệ đồng minh Võ Thừa Tự, nàng ta đều phải cướp được tên thích khách quan trọng này. Có tên thích khách này ở trong tay, Thái Bình công chúa có thể khống chế Võ Thừa Tự hoàn toàn.

Cho nên trong đám người truy bắt, thế lực của Thái Bình công chúa lớn nhất, bao gồm võ sĩ Thái Bình phủ và nội vệ của Vạn Quốc Tuấn.

Thứ hai là đám hắc lại của Lai Tuấn Thần. Thật ra Lai Tuấn Thần có thể trực tiếp bẩm báo với Võ Tắc Thiên, để Võ Tắc Thiên đến đòi người, nhưng Lai Tuấn Thần lại không làm như vậy. Lý do chỉ có một, y đã tốn quá nhiều tâm tư vào vụ án này. Thậm chí Lý Trân còn nghi ngờ y muốn dùng tên thích khách này để trao đổi với Võ Thừa Tự.

Về phần vụ ám sát ở huyện Thiểm, Lai Tuấn Thần có biện pháp xử lý, dư đảng của Tiết Hoài Nghĩa là cái có tốt nhất.

Nhưng điều khiến Lý Trân cảm thấy vui mừng chính là người của Võ Tam Tư cũng tới. Chuyện này thật sự nằm ngoài dự liệu của hắn. Không biết là Võ Tam Tư không chịu nổi tịch mịch, hay là đã hối hận, muốn đoạt lại tên thích khách kia. Lý Trân không tài nào biết được lý do thật sự, nhưng võ sĩ Võ Tướng Đường xuất hiện, cũng là kết quả tốt nhất mà Lý Trân chờ mong.

Lúc này, Trương Nhiên vội vàng đi tới khom người nói:

- Thống lĩnh, ta với các huynh đệ đã kiểm lại những kẻ đang theo dõi trang viên, ước chừng có hơn hai trăm người.

Lý Trân gật đầu, nhân số đối phương cũng không nhiều. Chỉ với chừng ấy người thì không thể vào trang viên cướp người giữa ban ngày được. Bọn họ chỉ có thể tìm cơ hội vào buổi, nhưng mà. .

Ánh mắt của Lý Trân lại nhìn ra phía xa. Hắn đứng trên cao, nhìn được xa, dựa vào thị lực cực tinh của hắn, phía xa đã xảy ra chuyện mà hắn mong đợi

186. Chương 186: Trừng Trị Nghiêm Khắc.(1)

Trên con đường cách Minh Tú sơn trang khoảng năm dặm, Thiên Ngưu Vệ tướng quân Võ Du Tự dẫn đầu ba nghìn binh sĩ Thiên Ngưu Vệ hăng hái đi tới.

Chuyện các phe tranh đoạt nhân chứng quan trọng của vụ ám sát khiến Võ Tắc Thiên vô cùng bất mãn. Bà ta hạ chỉ lệnh cho Võ Du Tự dẫn quân tới Minh Tú sơn trang tiếp ứng Lý Trân, đồng thời ra lệnh bắt hết những ai đang bao vây Minh Tú sơn trang.

Lướt qua ngọn cây, Võ Du Tự đã có thể thấy tòa lâu của sơn trang ở phía xa. Lúc này, Triệu Thu Nương cưỡi ngựa chạy vội tới, cao giọng nói với gã:

- Võ Tướng quân. Hay là chúng ta chia nhau ra, bao vây ba phía của sơn trang, có thể đề phòng người ở bên ngoài sơn trang chạy trốn.

Võ Du Tự gật đầu. Triệu Thu Nương nói rất có lý. Lúc này gã chia quân ra làm ba ngả. Triệu Thu Nương dẫn đầu nội vệ cùng với một ngàn binh sĩ chặn ở hướng đông, gã và một vị tướng khác mỗi người dẫn theo một ngàn binh sĩ chặn ở phía nam và phía tây. Thiên Ngưu Vệ chia làm ba nhánh, bao vây ba mặt của Minh Tú sơn trang.

Võ Phù Dung dẫn theo hơn sáu mươi võ sĩ gia tướng Võ thị mai phục ở rừng cây phía đông, kiên nhẫn chờ đợi màn đêm buông xuống. Đối phương phòng ngự cẩn mật, ban ngày đột nhập sơn trang sẽ dễ xảy ra xung đột kịch liệt, gây ra thương vong lớn, mà còn chưa chắc có thể bắt được tên thích khách lọt lưới kia. Đành phải chờ đến khi màn đêm buông xuống, mới có cơ hội ra tay.

Võ Phù Dung đã biết được tin thích khách rơi vào tay Lý Trân từ chỗ Thái Bình công chúa. Chuyện này khiến nàng ta vô cùng lo lắng. Tên thích khách này biết tất cả kế hoạch và cả chi tiết về gia tướng Võ thị. Chỉ cần thẩm vấn gã cẩn thận, phụ thân sẽ không thể chống chế gì ở trước mặt Thánh Thượng. Vấn đề sẽ trở nên vô cùng nghiêm trọng. Chỉ có bắt lại hoặc là giết chết tên thích khách này mới có thể khiến cho bọn họ biến nguy thành an.

Võ Phù Dung sốt ruột hơn bất kỳ kẻ nào. Thình thoảng nàng ta lại ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, hy vọng trời mau tối. Nàng ta sắp không chờ nổi nữa rồi.

Đúng lúc này, khu rừng phía sau nàng vang lên một tiếng thét thê thảm. Võ Phù Dung giật mình kinh hãi, xoay người nhìn về phía rừng, chỉ thấy một võ sĩ chạy như bay đến, hô lớn:

- Có quan binh! Quan binh đến rồi!

Võ sĩ xung quanh lập tức luống cuống tay chân, không đợi Võ Phù Dung hạ lệnh liền tản ra chạy trốn, nhưng đã muộn. Binh sĩ Thiên Ngưu Vệ từ bốn phương tám hướng đánh tới. Bọn họ căn bản không có đường để chạy, hoặc là chạy về phía sơn trang như Võ Phù Dung. Nàng và hơn mười thủ hạ chạy như điên về phía sơn trang, nhưng chỉ chạy được hơn mười bước, thì một nhóm binh sĩ nội vệ tiến đến, khoảng chừng trăm người, do giáo úy Triệu Thu Nương dẫn đầu, chặn đường Võ Phù Dung và thủ hạ của nàng.

Binh sĩ nội vệ đều giương cung lên, nhắm vào bọn họ. Triệu Thu Nương lạnh lùng nói:

- Võ cô nương vẫn nên thành thật một chút! Nếu không, chết ở chỗ này thì cũng không hay cho lắm.

Võ Phù Dung sợ đến tái mét. Lúc này lại có hơn một ngàn thị vệ đằng đằng sát khí, tay cầm đao kiếm cung nỏ vây quanh bọn họ. Võ Phù Dung lập tức phản ứng, cao giọng hô to với binh sĩ gia tướng Võ thị:

- Bỏ đao kiếm xuống, không được chống cự!

Mười mấy binh sĩ gia tướng Võ thị đều buông vũ khí rồi quỳ xuống. Triệu Thu Nương ra lệnh:

- Trói tất cả bọn chúng lại!

Không chỉ có Võ Phù Dung, mà các võ sĩ mai phục Minh Tú sơn trang ở xung quanh đều có kết cục y hệt, bị võ sĩ Thiên Ngưu Vệ vây bắt. Cho dù có vài võ sĩ ở ngoài vòng vây trốn thoát, nhưng cũng không ảnh hưởng đến đại cục.

Lai Tuấn Thần nổi trận lôi đình, ưỡn cổ hét lớn với Võ Du Tự:

- Ta phụng mệnh Thánh Thượng đến đây phá án, điều tra vụ ám sát. Người không được can thiệp chuyện của ta. Mau thả toàn bộ người của ta ra.

Võ Du Tự lạnh lùng nói:

- Ta cũng phụng mệnh Thánh Thượng tới đây bắt người. Thánh Thượng có chỉ, không được để bất kỳ kẻ nào đang bao vây Minh Tú sơn trang chạy thoát. Có điều gì bất mãn, Lại Trung Thừa hãy đi giải thích với Thánh Thượng!

Gã vung tay lên:

- Dẫn tất cả đi!

Binh sĩ Thiên Ngưu Vệ áp giải thủ hạ của Lai Tuấn Thần ra ngoài rừng. Dù Lai Tuấn Thần không bị bắt, nhưng chỉ còn lại một mình y. Lai Tuấn Thần tức giận đến phát run, nhưng lại không thể làm gì, đành hét lớn một tiếng:

- Võ Du Tự, người cứ đợi xem!

Lai Tuấn Thần trèo lên ngựa, quất mạnh vào mông ngựa, phi như bay về thành Lạc Dương. Tuy Lai Tuấn Thần cực kỳ tức giận, nhưng y vẫn rất xảo hoạt. Y đã nhận ra bọn họ đều bị trúng kế, rơi vào cạm bẫy của Lý Trân. Lúc này y nhất định phải giải thích rõ ràng với Thánh Thượng, chứng minh sự trong sạch của mình trước.

Lúc này, Lý Trân ở trên Trích Tinh lâu cũng đã nhìn thấy Thiên Ngưu Vệ xuất hiện từ bốn phương tám hướng. Hắn không khỏi nở nụ cười lạnh. Đây mới là biện pháp tốt nhất để xử lý vụ ám sát. Để xem bọn họ định giải thích thế nào!

Trong ngự thư phòng, Thái Bình công chúa đang cúi thấp đầu. Trước cơn thịnh nộ của mẫu thân, nàng ta không dám nói thêm một câu nào nữa. Lúc này, nàng ta còn khó tự bảo vệ mình, làm sao còn tâm tư biện hộ thay Võ Thừa Tự. Không chỉ như vậy, nàng còn muốn đổ hết tội lên đầu Võ Thừa Tự.

- Tại sao trẫm lại có nữ nhi không biết tốt xấu như ngươi. Vì một chút lợi nhỏ, mà không ngại bán đứng nguyên tắc, khiến trẫm bị quy vào tội bất nghĩa. Người định giải thích với trẫm thế nào?

Thái Bình công chúa sợ tới mức quỳ xuống, khóc lóc nói:

- Nữ nhi nhất thời hồ đồ, nhận lễ vật của y, sợ ảnh hưởng đến tình cảm, đành phải ra tay giúp y thoát tội. Nữ nhi đã biết lỗi, xin nhận bất kỳ sự trừng phạt nào của mẫu thân, không một lời oán hận!

Không ai hiểu mẫu thân bằng nữ nhi. Thái Bình công chúa rất hiểu mẫu thân của mình. Nàng ta biết mẫu thân vô cùng thông minh, tiền căn hậu quả mẫu thân đều rất rõ ràng. Lúc này nếu nàng ta cứ một mực biện minh cho bản thân, không chịu nhận lỗi, thì sẽ chỉ khiến mẫu thân càng thêm phần nộ, hoàn toàn thất vọng với mình. Nàng thà rằng nhận sai chịu phạt, cũng phải được mẫu thân tha thứ. Như vậy nàng mới có cơ hội lật ngược thế cờ.

Vô Tắc Thiên tức giận đến phát run:

- Được! Được lắm! Không ngờ người lại thừa nhận đã nhận hối lộ, nên mới bán rẻ lương tâm giúp y thoát tội. Lần trước trẫm nghe lời của người, cho rằng y đã hối cải, thả y ra, kết quả thì sao? Vẫn chưa tới một tháng, y liền sai người ám sát trọng thần triều đình. Đúng là coi trời bằng vung. Đây là muốn hủy xâ tắc của trẫm, hủy danh dự của trẫm. Trẫm tuyệt đối không dễ dàng tha thứ!

- Nữ nhi nhất thời hồ đồ!

- Người đi đi! Giờ trẫm không muốn nhìn thấy người, đi ra ngoài!

Thái Bình công chúa rưng rưng dập đầu một cái rồi chậm rãi lui xuống, đúng lúc đi tới cửa thì bắt gặp Thượng Quan Uyển Nhi. Ánh mắt hai người chạm nhau. Trong mắt Thượng Quan Uyển Nhi lộ ra ý cười châm chọc. Thái Bình công chúa vừa thẹn vừa giận, hừ mạnh một tiếng, rồi xoay người nhanh chóng rời đi.

187. Chương 187: Đưa Đường Chỉ Lối

Khoa cử được tổ chức mỗi năm một lần rất cực cũng bắt đầu. Chuyện này thậm chí còn khiến người đang hy vọng trường phu công thành danh toại là Lý Tuyền còn lo lắng hơn cả chính trường phu của mình. Trời còn chưa sáng đã ra khỏi giường, lược năm quả trứng gà, lại dùng được liệu mua được ngày hôm qua để nấu một nồi cháo cho Tào Văn.

Lý Tuyền bắt Tào Văn ăn hết điểm tâm, lại mặc y bào cho y, dặn dò y:

- Khi thi phải cẩn thận, suy nghĩ kỹ càng rồi mới đặt bút. . . .

- Ta biết rồi!

Tào Văn vỗ vỗ tay nàng cười nói.

Lúc này, bên ngoài vang lên tiếng của mấy sĩ tử:

- Tào lão đệ, chúng ta đi thôi!

Bọn Hạ Tri Chương đang gọi y.

- Ta đến đây!

Tào Văn kêu một tiếng, rồi bước nhanh ra ngoài.

Lý Tuyền vội vàng đuổi theo:

- Phạt Nô, thi xong thì về nhà, đừng ra ngoài chơi lung tung!

- Ta biết rồi!

Tào Văn đi ra cửa chính, trở mình lên ngựa, vừa nói vừa cười với một đám sĩ tử rồi đi xa.

Khoa cử được tổ chức mỗi năm một lần là niềm mơ ước của biết bao sĩ tử. Hơn mười vạn sĩ tử đến từ khắp nơi trên cả nước đều tiến vào trường thi, để thực hiện giấc mơ làm quan của bọn họ. “Tào vi độc thư lang.

Mộ đăng thiên tử đường.” Đây là giấc mộng của tất cả những người đọc sách thánh hiền. Khoa cử hôm nay chính là cái thang để thực hiện giấc mộng của bọn họ.

“Tảo vi độc thư lang. Mộ đăng thiên tử đường.”: Buổi sáng vẫn còn đang đọc sách. Buổi tối đã làm quan trong triều.

Trời còn chưa sáng, cầu Thiên Tân ở Hoàng thành Lạc Dương đã trở thành một biển hoa đăng. Mấy vạn sĩ tử xếp thành hàng chậm rãi đi về phía Hoàng thành.

Trường thi có ba khu. Phía dưới Quốc Tử Giám là Thái học và Quốc tử học, là hai trường thi lớn nhất. Lúc trước, bên trong Minh Đường vốn còn một trường thi, nhưng Minh Đường bị thiêu hủy, đành phải tạm thời cử hành trong Sùng Văn quán ở Đông cung.

Ở trên thành Lạc Dương và cầu Thiên Tân có thể đốt đèn lồng dẫn đường, nhưng tới trước Đoan môn thì không được mang đèn lồng vào Hoàng thành, mà phải giao cho thị vệ xử lý. Trên đoạn đất trống bên cạnh Đoan môn, đèn lồng bị vất đi chất đầy như núi.

Bởi vì khoa cử là việc trọng đại, tất cả các thị vệ đều bị điều đi giữ trật tự trường thi. Đến cả nội vệ luôn chỉ chấp hành nhiệm vụ bí mật cũng phải tham gia. Bọn họ phụ trách giám sát xem có ai có hành vi gian lận không.

Trên đầu cầu Thiên Tân, Lý Trân mang theo hơn mười binh sĩ nội vệ cưỡi chiến mã, chăm chú quan sát đám sĩ tử đang xếp thành hàng. Một chiếc chùy đèn bị dập tắt trước Đoan môn. Trời còn chưa sáng, bên trong Hoàng thành vẫn ngập trong ánh sáng ban mai hư ảo. Đám sĩ tử bắt đầu xếp thành hàng tiến vào Hoàng thành. Đội ngũ vô cùng an tĩnh, trang nghiêm, khấn trương.

- Thống lĩnh có tham gia Võ Cử vào tháng hai không?

Trương Lê phía sau Lý Trân ngập ngừng, thấp giọng hỏi.

- Ta cũng chưa biết.

Lý Trân lắc đầu.

Lý Trân vẫn đang phân vân do dự có nên tham gia Võ Cử hay không. Với thân phận hiện tại của hắn, dường như cũng không cần phải tham gia Võ Cử nữa. Nhưng suy xét đến khả năng phát triển trong tương lai, nếu như hắn có công danh, thì khi được đề bạt cũng sẽ chắc chắn hơn, dù gì cũng là xuất thân chính quy.

- Khi nào thì cử hành Võ Cử?

Lý Trân lại hỏi.

- Còn tám ngày nữa là Binh bộ tiến hành dự tuyển. Võ Cử chính thức cử hành vào mười ngày sau.

- Thế người có tham gia không?

Lý Trân quay đầu lại nhìn Trương Lê.

Trương Lê chậm rãi gật đầu, tham gia Võ Cử chính là mục đích chủ yếu khi y đến Lạc Dương. Sao y có thể không tham gia?

- Để ta suy nghĩ một lát rồi nói sau!

Lý Trân giục chiến mã, chiến mã chạy dọc theo cầu Thiên Tân. Phía sau là nhóm thủ hạ vội vàng giục ngựa đuổi theo.

Trời dần sáng, khoa cử đã bắt đầu. Thành Lạc Dương vốn đang ồn ào náo nhiệt lập tức an tĩnh lại. Không chỉ có hơn mười vạn sĩ tử trong trường thi, mà người ở Lạc Dương đều có một thói quen. Từ sau khi khoa cử bắt đầu, bọn họ liền tự nhiên giữ yên lặng, không muốn nhiều loạn đám sĩ tử đang tập trung vào cuộc thi.

Mà các tửu quán đều vô cùng bận rộn, chuẩn bị đủ rượu và thức ăn cho đám sĩ tử sau khi thi xong tụ hội.

Lý Trân giục ngựa chậm rãi đi trên Thiên phố. Chức trách của hắn là truy bắt những kẻ có hành vi rối loạn kỷ cương ở bên ngoài trường thi. Trên thực tế, đêm qua hắn mới nhận được nhiệm vụ này. Khoa cử đã bắt đầu, hắn phải đi đâu để tra xét những kẻ có hành vi làm rối loạn kỷ cương đây?

Đi đến trước cổng phường Tích Thiện, Lý Trân lại nghĩ đến một chuyện. Hôm nay, Cao Diên Phúc ở nhà nghỉ ngơi, mà mình đã không đi thăm ông ta một thời gian. Hôm nay vừa lúc có thể đi thăm hỏi một chút. Hắn lập tức quay đầu ngựa đi vào trong phường Tích Thiện.

Một đoàn người đi qua phủ đệ của Võ Thừa Tự, chỉ thấy trước cửa phủ vắng tanh vắng ngắt. Đám quan lại ra ra vào vào, ngựa xe như nước ngày xưa đã không còn nữa rồi. Từ năm ngoái, sau khi Võ Thừa Tự vì tiến hiến Xá Lợi giả mà bị kết tội, thanh danh của y xuống dốc không phanh.

Mà ngày hôm qua y lại phạm vào tội mưu sát trọng thần triều đình, bị biếm làm thứ dân, sung quân Lĩnh Nam, hoàn toàn cắt đứt hy vọng tái nhậm chức của Võ Thừa Tự, cũng khiến rất nhiều quan viên từng dựa vào Võ Thừa Tự phải tránh y như tránh tà vì sợ bị y liên lụy.

- Thống lĩnh, nghe nói tối hôm qua, phủ của Võ Thừa Tự rất náo nhiệt. Thê thiếp của y đều thu thập đồ đạc rời nhà. Ngay cả mấy nhi nữ của y cũng lên ra ngoài vào ban đêm. Hiện tại trong phủ gần như không có người ở.

Lý Trân nhìn một lão gia đình đang quét tuyết trước cửa. Hắn không khỏi lắc đầu. Cái này gọi là cây đổ bầy khỉ tan. Võ Thừa Tự coi như xong. Không biết Võ Thừa Tự đi Lĩnh Nam thì có thể chịu đựng được mấy năm?

Đi qua phủ đệ của Võ Thừa Tự là phủ của Cao Diên Phúc. Nơi này cũng vắng ngắt như thế, nhưng lại không giống như sự vắng lặng ở phủ của Võ Thừa Tự.

Quản gia vội vàng dẫn Lý Trân vào trong phủ, đi thẳng tới trước thư phòng của Cao Diên Phúc. Quản gia thấp giọng nói với Lý Trân:

- Thiếu công tử đi học với Lâm Truy Vương, giờ không ở trong phủ.

Lâm Truy Vương chính là Lý Long Cơ. Hoá ra Cao Lực Sĩ đi học với Lý Long Cơ. Lý Trân biết, đây là Cao Diên Phúc đem tương lai gia tộc Cao Thị đặt ở trên người Tương Vương Lý Đán. Phải thừa nhận rằng, Cao Diên Phúc cũng có chút mắt nhìn.

- Lão gia, Lý Thống lĩnh đến rồi

- Mời hắn vào!

Trong thư phòng truyền đến tiếng của Cao Diên Phúc.

Lý Trân đi vào thư phòng, chỉ thấy Cao Diên Phúc mặc thiên y rộng thùng thình, đang ngồi đọc sách trước chậu than. Hai ngày này trời trở lạnh, mang theo chút hơi lạnh giữa lúc giao mùa. Nhà nhà đều phải mang chậu than đã cất ra.

Lý Trân tiến lên thi lễ:

- Văn búi tham kiến phủ quân!

- Công tử không cần đa lễ. Mời ngồi!

Cao Diên Phúc cười híp mắt, mời Lý Trân ngồi xuống, nói với hắn:

- Ta không quen gọi chức quan của người khác. Người sẽ không để ý chứ!

- Đương nhiên là văn búi không để ý.

- Đúng thế! Người luôn luôn khiêm tốn, biết kiềm chế bản thân. Không giống như những kẻ có chút quyền lực liền ngang ngược, chỉ sợ người trong thiên hạ không biết, bạn bè lúc khó khăn hoạn nạn ngày xưa cũng vất bỏ.

- Vì sao phủ quân lại cảm thán như thế?

Lý Trân cười hỏi.

- Thật ra ta đang nói Võ Thừa Tự. Năm đó y chính là kẻ như vậy. Ta rất hiểu y. Chính là bởi vì rất hiểu y, cho nên mới không muốn kết giao quá sâu với y. Đêm hôm qua, người trong phủ y hết khóc lại gào. Con cái thế thiếp tranh đoạt gia sản, la hét ầm ĩ một đêm, khiến người ta phải cảm thán thế sự vô tình.

- Phủ quân cho rằng tại sao Võ Thừa Tự lại thua thảm hại như vậy?

- Hỏi rất hay. Chiều hôm qua ta và Thánh Thượng đã bàn về chuyện này. Ta nói với người, quyền là dương, đức là âm. Khuếch trương quyền lực mà không chịu tu dưỡng đạo đức. Thế nên quyền mạnh đức yếu, âm dương mất cân bằng, sao y có thể không thất bại? Thật ra vạn vật trên thế gian này không có gì là không như vậy. Có âm tất có dương, có thịnh tất có suy, có phúc tất có họa, họa là chỗ dựa của phúc, phúc là nơi ẩn nấp của họa, chính là đạo lý này. Đang nắm quyền lực trong tay thì phải biết cân bằng, mới là lẽ lâu dài.

Lý Trân trầm ngâm một chút hỏi:

- Phủ quân đưa Lục Sĩ đến Tương Vương phủ, cũng là để cân bằng sao?

Cao Diên Phúc không ngờ Lý Trân sẽ hỏi trực tiếp như thế, trên mặt ông ta hơi lộ ra vẻ xấu hổ. Lý Trân vội vàng nói:

- Văn bói chỉ là buột miệng. Phủ quân đừng để trong lòng.

Cao Diên Phúc cười cười:

- Người có thể thẳng thắn, đầy thành ý như thế, ta cũng không cần giấu diếm người. Tin rằng chuyện mà hai người chúng ta nói sẽ không truyền đến tai Thượng Quan xá nhân.

Lý Trân lắc đầu:

- Quả thật quan hệ giữa ta và nàng ấy rất phức tạp. Giống như thuyết âm dương mà phủ quân nói đến, tuy ta với nàng có quan hệ thân mật, nhưng mặt khác cũng có sự độc lập riêng tư của mình. Xin phủ quân cứ yên tâm.

Cao Diên Phúc trầm ngâm trong chốc lát rồi nói:

- Mười năm trước, Võ mạnh Lý yếu. Thánh Thượng vẫn muốn diệt Lý hưng Võ, nhưng Võ thị lại không có hy vọng gì, hơn nữa diệt Lý sẽ gây mất lòng dân. Thánh Thượng đã ý thức được điều này, cho nên người phải bắt đầu cân bằng Lý Võ, đề bạt Lý thị, chèn ép Võ thị. Võ Thừa Tự bị lưu đày chính là một dấu hiệu.

- Nhưng vì sao phủ quân coi trọng Lý Đán, mà không phải Lý Hiển?

- Phải nói như thế nào đây? Ta đã quan sát hai huynh đệ gần hai mươi năm. Hai người đều từng đăng cơ làm vua, tính cách đều khá hiền lành yếu đuối. Nhưng Lý Đán lại có sự kiên quyết can đảm. Người có còn nhớ Lâm Truy Vương đã từng đòi Thánh Thượng di vật của mẫu thân người không? Nếu như bảo lúc trước Lý Đán không biết việc này, ta tuyệt đối không tin.

So với Lý Đán, Lý Hiển mới là người thật sự có tấm lòng khoan dung độ lượng. Đáng tiếc trận chiến quyền lực tàn khốc như vậy, cái không cần đến nhất chính là sự khoan dung độ lượng.

Lý Trân yên lặng gật đầu, lại hỏi:

- Vừa rồi phủ quân đã nói, Thánh Thượng muốn cân bằng Lý Võ, là để chuẩn bị đề bạt Lý thị một lần nữa sao?

Cao Diên Phúc cười nói:

- Tuy không mau như vậy, nhưng cũng đã có một ít dấu hiệu. Đại hội thi đấu mã cầu tháng sau, Thánh Thượng đã đồng ý cho Lý thị phái đội tham gia. Nghe nói Lý Thành Khí và Lý Trọng Nhuận đều muốn đích thân dẫn đội dự thi. Đại hội thi đấu mã cầu lần này mang ý nghĩa chính trị rất lớn!

Lý Trân không thể không thừa nhận, Cao Diên Phúc có thể nhận ra rất nhiều chuyện mà người bình thường không để ý đến. Thậm chí đến cả Thượng Quan Uyển Nhi cũng không ý thức được điều này, hoặc là Thượng Quan Uyển Nhi không nói với hắn.

Hắn trầm mặc một lát, lại hỏi:

- Phủ quân có thể cho văn bồi chút ý kiến không?

Cao Diên Phúc khẽ mỉm cười:

- Thật ra ta đã sớm chỉ rõ con đường công danh của ngươi rồi. Quan trọng là ngươi phải hiểu được thế nào là âm, thế nào là dương, chú ý âm dương hòa hợp, ngươi mới có thể công thành danh toại lâu dài.

Lý Trân ngẫm nghĩ một chút, hơi tỉnh ngộ nói:

- Ý phủ quân là dựa vào thượng quan xá nhân là âm, tự lập cầm quyền là dương. Có chỗ dựa lại không đánh mất bản thân, đây chính là âm dương hòa hợp sao?

Cao Diên Phúc ngửa đầu cười ha hả:

- Trẻ nhỏ dễ dạy!

Lý Trân cáo từ Cao Diên Phúc. Cao Diên Phúc tiễn hân ra cổng chính, nhìn theo Lý Trân cười ngửa đi xa. Trong mắt ông ta hiện lên một tia sầu lo.

Trên thực tế, Cao Diên Phúc nói về thuyết âm dương hòa hợp, kỳ thật chính là ám chỉ Lý Trân không nên thân cận quá với Thượng Quan Uyển Nhi.

Đạo gần đây, quan hệ giữa Lý Trân và Thượng Quan Uyển Nhi đã có bước tiến triển. Rất nhiều người đều đã nhận ra, bao gồm cả Cao Diên Phúc.

Cao Diên Phúc hiểu rất rõ thủ đoạn của Thượng Quan Uyển Nhi. Để có thể trói chặt Lý Trân vào mình, nàng ta liền lấy cớ là Thánh Thượng nhìn trúng Lý Trân, lại tạo ra cơ hội về thăm nhà, không tiếc lấy thân báo đáp, nắm chặt lấy trái tim Lý Trân.

Không phải nói là Thượng Quan Uyển Nhi không thể dựa vào, mà là không thể đánh mất bản thân, trở thành con rối của nàng. Dù sao Lý Trân còn trẻ, rất dễ dàng bị sắc đẹp và quyền lực dụ dỗ, chỉ mong hân có thể hiểu được nỗi khổ tâm của mình, giữ lại một khoảng trời thuộc về bản thân.

188. Chương 188: Đế Vương Chi Thuật

Khoa cử đã kết thúc được năm ngày. Dựa theo kinh nghiệm năm ngoái, kết quả sẽ có trong vòng một hai ngày nữa. Mấy vạn sĩ tử trong thành Trường An đều đang vô cùng lo lắng.

Sau khi khoa cử kết thúc, đa phần những sĩ tử biết mình không có hy vọng đỗ đã lần lượt rời khỏi Lạc Dương trở về quê. Nhưng vẫn có mấy vạn sĩ tử còn hy vọng trong lòng, ở lại chờ đợi kết quả cuối cùng.

Trong phủ Võ Tam Tư, Tào Văn bước nhanh qua một tiểu viện, tiến đến trước thư phòng của Võ Tam Tư. Lúc này, Võ Đình Hương cũng vừa từ thư phòng bước ra, nhẹ nhàng chỉ vào thư phòng của phụ thân, ý là tin tức tốt, cười với gã một cái, rồi khoan thai rời đi.

Tào Văn quay đầu nhìn nàng ta thướt tha đi xa dần, ánh mắt lộ vẻ say mê. Sau một lúc lâu, gã mới đi vào thư phòng của Võ Tam Tư.

Từ sau chuyện của Võ Thừa Tự, Võ Tam Tư bị Võ Tắc Thiên khiển trách nghiêm khắc. Trong khoảng thời gian này, Võ Tam Tư thành thạo hơn rất nhiều, không dám thừa dịp Võ Thừa Tự bị đày đi mà tập hợp người trong tộc họ Võ lại, chỉ chuyên tâm tiến hành việc tu sửa Thiên Khu, và chuẩn bị xây dựng lại Minh Đường.

Tuy rằng đã hoàn toàn lật đổ Võ Thừa Tự, nhưng Võ Tam Tư cũng phải trả một cái giá chính trị rất lớn. Nghiêm trọng nhất là mối quan hệ đồng minh với Thượng Quan Uyển Nhi đã bị phá vỡ. Lúc sắp đi, Võ Thừa Tự đã dâng lên Thánh Thượng một phong thư, nói hết cho Thánh Thượng những chuyện liên quan đến vụ mưu sát này, trên thực tế chính là tố giác những hành vi của Võ Tam Tư y trong vụ mưu sát.

Tuy nhiên dường như Thánh Thượng cũng không vì thế mà nổi nóng với mình. Việc này khiến Võ Tam Tư thấy được một tia hy vọng.

Tào Văn bước vào trong phòng, thi lễ với Võ Tam Tư:

- Thuộc hạ tham kiến Lương Vương điện hạ!
- Tào công tử không cần đa lễ!

Võ Tam Tư mỉm cười nói:

- Ta muốn nói cho người biết một tin tức tốt. Người đứng thứ hai mươi tư, có tên trên bảng vàng!

Tào Văn mừng rỡ, nhưng gã vẫn kiềm chế, quỳ xuống cung kính dập đầu nói:

- Đây là nhờ sự tin tưởng và yêu mến của điện hạ với thuộc hạ. Thuộc hạ sẽ luôn ghi lòng tạc dạ!

Võ Tam Tư hài lòng gật đầu. Đây chính là lý do mà y nhìn trúng Tào Văn, có lòng dạ, có đầu óc, hiểu được mình mới là tiền đồ của gã. Nếu có thể bồi dưỡng gã cho tốt, lại cộng thêm cả ân huệ, đương nhiên gã sẽ trở thành phụ tá đắc lực của mình.

- Lát nữa ta sẽ tiến cung diện thánh, có lẽ sẽ bàn về chuyện phân quan cho tiến sĩ. Ta muốn hỏi ý người, người muốn ra ngoài thành hay là ở lại làm quan trong triều?

Tào Văn do dự một chút nói:

- Thuộc hạ muốn có căn cơ vững chắc, tốt nhất là có thể ra ngoài thành làm quan!
- Suy nghĩ giống ta. Mặt khác, việc về Đình Hương, người tính ——

Võ Tam Tư ánh mắt sắc bén, nhìn chăm chú vào gã.

Tào Văn cúi đầu, một lúc lâu sau mới nói:

- Có thể làm rể của điện hạ cũng là mơ ước của Tào Văn. Khẩn cầu điện hạ cho ta thêm chút thời gian, chậm nhất là nửa năm sau, ta nhất định sẽ cưới Đình Hương.

Võ Tam Tư cũng biết Tào Văn là người đã có vợ, tự ý hưu thê sẽ gây bất lợi cho thanh danh của gã. Không thể quá nóng vội được. Y liền gật đầu:

- Ta sẽ chờ người nửa năm.

Tào Văn cáo từ, rồi lập tức rời khỏi Lương Vương phủ, vội vàng đi về nhà. Gã lo lắng suốt cả một đường. Dù đã thi đậu tiến sĩ, nhưng gã lại không thấy vui mừng chút nào.

Vừa đi vào phường Phúc Thiện, liền nghe thấy tiếng khua chiêng gõ trống vắng vắng đâu đây. Mới đầu, Tào Văn cũng không để ý, nhưng gã càng về đến gần nhà, thì tiếng khua chiêng gõ trống lại càng rõ. Gã bắt đầu thấy nghi ngờ, chỉ thấy hàng xóm đứng đầy trước cửa nhà. Mẫu thân gã là Mạnh Thị đang phát tiền, vui đến nỗi cười không khép nổi miệng. Hơn mười công sai ở một bên khua chiêng gõ trống, ai ai trông cũng vui sướng ra mặt.

Lúc này, Lý Tuyên đã nhìn thấy trượng phu. Nàng kích động chạy tới, ôm chặt lấy gã, rốt cuộc nàng không kiềm nổi sự vui sướng trong lòng, khóc ròng:

- Phạt nô. . . Chàng đồ rồi.
- Tào công tử đồ rồi!

Tiếng hoan hô vang lên bốn phía. Đám công sai tiến lên đồng loạt, khoác áo xanh áo đỏ cho Tào Văn. Trong đầu Tào Văn trống rỗng, tỉnh tỉnh mê mê bị bọn họ nâng lên một con ngựa cao lớn. Trong tiếng khua chiêng gõ trống âm ỹ, Lý Tuyên mắt đỏ bừng, lông lánh nước, tay cầm khăn. Giờ khắc này trong lòng nàng tràn đầy kiêu ngạo. Trượng phu của nàng đã đậu Tiến sĩ.

Võ Tam Tư đi vào ngự thư phòng, cung kính thi lễ:

- Tham kiến bệ hạ!

Lúc này Võ Tắc Thiên đang ở quan sát kỹ càng danh sách 120 tiến sĩ. Trạng nguyên đứng đầu là Hạ Tri Chương người Tứ Minh. Đây là Trạng Nguyên do chính bà ta khâm điểm. Bà đã đọc bài văn của Hạ Tri Chương. Đúng là tài hoa hơn người, khiến bà ta tán thưởng không ngừng. Đây mới là Trạng Nguyên mà bà muốn.

Võ Tắc Thiên buông danh sách, thản nhiên nói:

- Trẫm gọi người đến là muốn bàn về việc xây dựng lại Minh Đường. Lần trước người bảo sẽ xây lại trong vòng một năm. Nhưng trẫm cảm thấy một năm quá dài. Trẫm hy vọng người có thể rút ngắn đi mấy tháng.
- Nhưng. . . muốn rút ngắn thời hạn thì phải gia tăng số thợ thủ công. Như vậy kinh phí sẽ ——
- Tiền không là vấn đề.

Võ Tắc Thiên ngắt lời y, nhấn mạnh nói:

- Thu nhập của chùa Bạch Mã cũng đủ để trùng tu Minh Đường và Thiên Đường. Thiên Đường có thể hoãn lại một chút, nhưng Minh Đường thì trẫm hy vọng có thể hoàn thành trong vòng chín tháng. Chắc sẽ không có vấn đề gì chứ?
- Vi thần tuân chỉ!

Võ Tam Tư lau mồ hôi trên trán, trong lòng âm thầm tính toán. Nếu nhất định phải hoàn thành trong vòng chín tháng, y chỉ có thể thực thi phương án thứ hai, xây Minh Đường mới nhỏ hơn Minh Đường cũ một chút. Như vậy có thể hoàn thành đúng hạn.

Võ Tắc Thiên tương đối hài lòng với thái độ của y, cười nói:

- Việc kiểm kê số của cải của chùa Bạch Mã người làm rất được. Tất cả bảo vật đều còn nguyên, y như những gì được ghi trong sổ sách ở trong cung. Xem ra trẫm không nhìn lầm người.
- Trong lòng Võ Tam Tư âm thầm cảm kích Minh tiên sinh. Nếu không phải Minh tiên sinh hiến kế ình, thì giờ sao y có thể được Thánh Thượng khen ngợi. Y vội vàng khom người nói:
- Chỉ cần cố gắng một chút, là ty chức đã có thể làm tốt.
 - Người nói phải. Không có việc gì khó, chỉ sợ không cố gắng. Người là người thông minh, chỉ cần dùng hết tâm trí vào đại sự như việc tu sửa Minh Đường, thì hoàn toàn có thể đảm nhiệm chức Tướng quốc.

Võ Tam Tư kích động đến phát run. Thánh Thượng đây là đang ám chỉ y. Chỉ cần y tu sửa Minh Đường cho tốt, thì sẽ có khả năng được thăng chức làm Tể tướng.

- Vi thần nhất định sẽ tận tâm tận lực vì bệ hạ.

Võ Tắc Thiên gật đầu cười, lại ý vị sâu xa nói:

- Võ thị xuất hiện sau, không có được căn cơ vững chắc như của hoàng tộc Lý thị. Thế nên, gia tộc Võ thị phải đoàn kết, tuyệt đối không được công kích lẫn nhau như lúc trước, càng không thể chia năm xẻ bảy. Với cương vị là tộc trưởng, người phải gánh vác trách nhiệm nặng nề này!

Võ Tam Tư mừng rỡ. Ý của Thánh Thượng là y có thể tập hợp gia tộc Võ thị lại, thu nạp đảng phái của Võ Thừa Tự về dưới trướng của mình. Y kích động trong lòng, thì lễ:

- Tiểu diệt tuyệt đối sẽ không khiến cô mẫu phải thất vọng.

Võ Tắc Thiên không nhiều lời nữa. Những việc như thế này nói thư vậy là đủ. Nếu như Võ Tam Tư vẫn không hiểu, thì y đúng là kẻ vô dụng.

Lúc này ánh mắt của bà ta lại dừng ở trên danh sách tiến sĩ. Sau mỗi cái tên tiến sĩ đều có ghi chú, ghi rõ là do ai tiến cử. Ví dụ như Hạ Tri Chương là do Trung thư Thị lang Lục Nguyên Phương tiến cử. Võ Tắc Thiên lại nhìn thấy cái tên Tào Văn đứng thứ hai mươi bốn, cười nói:

- Sĩ tử Tào Văn ở Đôn Hoàng là người do người tiến cử sao?
- Đúng là do vi thần tiến cử.

- Gia cảnh gã thế nào?

Võ Tắc Thiên lại hỏi.

Hồi bẩm bệ hạ, người này xuất thân bần hàn, vốn là văn lại huyện Đôn Hoàng, nhưng lại không được trọng dụng, nên đến Lạc Dương tham gia khoa cử. Vì thần nghe nói thư pháp văn chương của người này vô cùng tốt, nên tạm thời để gã thay thần chỉnh sửa công văn.

Võ Tam Tư không dám nói Tào Văn chính là tỷ phụ của Lý Trân. Như thế sẽ kéo thêm Thượng Quan Uyển Nhi vào chuyện này, còn y sẽ phải nói đến việc tại sao mình quen biết Tào Văn.

Võ Tắc Thiên cũng không hỏi nhiều. Bà ta muốn thưởng cho Võ Tam Tư. Dùng người y tiến cử chính là phần thưởng tốt nhất. Võ Tắc Thiên liền cười nói:

- Bình thường gã có chí hướng gì?

- Gã luôn muốn làm quan phụ mẫu địa phương, tạo phúc một phương.

Võ Tắc Thiên khẽ mỉm cười:

- Trẫm biết rồi. Người lui ra đi!

- Vi thần cáo lui!

Võ Tam Tư vô cùng hài lòng mà lui xuống. Y cảm thấy, trừ khử Võ Thừa Tự là hành động vô cùng sáng suốt.

Võ Tắc Thiên nhìn Võ Tam Tư đi xa. Bà ta khoanh tay chậm rãi đi đến phía trước cửa sổ, nhìn ra phía ngoài. Đúng như những gì Cao Diên Phúc đã nói, bà ta không còn lòng tin vào việc Võ thị có thể thay thế Lý thị. Mấy năm qua, bà ta luôn chèn ép Lý thị, khiến sự oán hận của người trong Lý thị và triều thần ngày càng sâu sắc. Một khi bà ta đã hơn trăm tuổi, hoàng tộc Lý thị còn có thể tha cho Võ thị sao?

Vì sự tồn tại của Võ thị, bà ta nhất định phải làm dịu đi lòng thù hận giữa hai họ Lý Võ, thế nên mới phải nghiêm khắc trừng phạt Võ Thừa Tự. Nhưng trừng phạt Võ Thừa Tự rồi, bà ta lại phải làm dịu đi sự bất mãn của gia tộc Võ thị. Thế nên việc trọng dụng Võ Tam Tư liền trở thành thủ đoạn để làm dịu đi sự bất mãn của gia tộc Võ thị với bà ta.

Còn về phần gia tộc Lý thị, vị trí Thái Tử đã để trống lâu như vậy. Bà ta nên suy nghĩ kỹ càng lại xem sao.

Võ Tắc Thiên để vương là thiên hạ. Tinh hoa của đế vương thuật là ở chỗ phải biết cân bằng.

Kết quả khoa cử mà dân chúng chờ mong cuối cùng cũng đã có. Tài tử Tứ Minh Hạ Tri Chương tài hoa hơn người, không phụ sự mong đợi của mọi người, đã đoạt được vị trí Trạng Nguyên. Bảng Nhân là cháu của Trung thư Thị lang Thôi Nhân Sư, xuất thân từ Thôi thị ở Bắc Lăng- tài tử Thôi Thực. Vị trí Thám Hoa thuộc về phụ tá của Thái Bình công chúa- Cao Tiễn.

Tào Văn ở Đôn Hoàng tuy đứng thứ hai mươi tư, nhưng nhờ phúc của quan lớn, gã lại bất ngờ nhận được chức vụ cao, đảm nhiệm vị trí huyện lệnh của huyện Châu Cát. Đây chính là chức huyện lệnh thất phẩm.

Ngay đến cả Trạng Nguyên Hạ Tri Chương cũng chỉ nhận được chức Tứ Môn Bác Sĩ thất phẩm, mà Tào Văn lại được bổ nhiệm làm tri huyện địa phương. Việc bổ nhiệm này tạo nên chấn động không nhỏ, nhưng cũng khiến nhiều người biết được rằng đằng sau Tào Văn chính là Võ Tam Tư. Mọi người cũng liền bình tĩnh đại ngộ.

Lý Trân cũng không hứng thú gì với việc Tào Văn thi đậu tiến sĩ và được bổ nhiệm làm huyện lệnh. Mấy ngày nay hắn luôn ở trong hoàng thành huấn luyện đội mã cầu, chuẩn bị cho cuộc thi đấu mã cầu. Không chỉ có vậy, hắn còn muốn tham gia Võ Cử được cử hành vào đầu tháng ba. Cho dù Võ Cử không có ý nghĩa gì với hắn, nhưng có công danh trên người, thì mới có lợi cho con đường làm quan của hắn.

Trong thao trường, Lý Trân đang phi ngựa chạy như bay, hai bên là một đám thị vệ đang vây xem. Thần tiễn của Lý Trân được đồn đại rất nhiều giữa các thị vệ. Nguyên do chủ yếu là do chuyện bắn hổ vào mùa đông năm ngoái và bắn báo lúc lâm nguy. Nhưng đại đa số thị vệ vẫn chưa được chứng kiến tận mắt. Hôm nay việc Lý Trân tập luyện trên thao trường đã thu hút rất nhiều thị vệ chạy đến quan sát.

Chiến mã phi nhanh, bụi đất tung bay mù mịt. Lý Trân đã phi ngựa chạy được hơn trăm bước. Lúc này, hắn rút hai mũi tên từ phía sau ra, một mũi tên ngậm ở miệng, một mũi tên khác dùng để kéo căng dây cung, cung như trăng tròn. Hắn đột ngột xoay người, một mũi tên bắn ra. Nhưng hắn cũng không dừng lại. Chiến mã chạy đi vài bước, mũi tên thứ hai lập tức bắn ra, nhưng không ai biết mục tiêu của mũi tên thứ hai là gì?

Ở ngoài trăm bước có một cây cọc gỗ, phía trên là sợi dây nhỏ treo một xâu tiền đồng. Đồng tiền phản xạ ánh sáng, sợi dây đung đưa trong gió. Cho dù bắn trúng sợi dây, thì cũng rất khó để bắn đứt nó. Nếu muốn làm cho đồng tiền rơi xuống đất, thì chỉ có một cách. Đó là bắn đứt sợi dây quấn quanh cọc gỗ.

Chỉ thấy mũi tên Lý Trân bắn ra tựa như tia chớp phóng nhanh đến. Đoạn dây ở giữa cọc gỗ đã đứt, đồng tiền đột nhiên rơi xuống, tiếng hoan hô vang lên bốn phía. Ngay sau đó mũi tên thứ hai bắn tới, cắm trúng vào đồng tiền trên mặt đất, mũi tên hơi lún xuống, nhưng lực đạo vẫn mạnh như cũ, đồng tiền lại văng ra hai mươi bước, dính lên chính giữa một cọc gỗ khác.

Xung quanh lập tức yên lặng như tờ, ngay sau đó tiếng vỗ tay vang lên như sấm. Hơn ngàn thị vệ gào thét ầm ĩ. Hai mũi tên này đã khiến bọn thị vệ được mở rộng tầm mắt. Xem thế là đủ rồi.

Lý Trân buông cung, cười cười rồi thi lễ với đám thị vệ đang đứng xem xung quanh. Tiếng vỗ tay lại vang lên không ngớt.

Lý Trân tiến đến một góc nghỉ ngơi. Đám thị vệ cũng tự động tản đi. Trương Lê giờ ngón tay cái lên khen:

- Tiến pháp của thống lĩnh càng ngày càng tiến bộ!

Lý Trân lắc lắc đầu, cười khổ nói:

- So với hồi ở Đôn Hoàng thì vẫn hơi kém..

Hắn lại nhìn xung quanh một lát, phát hiện thiếu một người, hỏi:

- Tên mập đâu rồi?

Vừa dứt lời, Lý Trân liền thấy Tử Chí từ đằng xa chạy tới, vẻ mặt dường như rất lo lắng, liền cười tiếp đón:

- Lão mập, đã xảy ra chuyện gì mà lo lắng như vậy?

Tử Chí thở hồng hộc nói:

- Lão Lý, người đến Nam Thị mà xem đi! Tuyền đại tỷ phải bán tử quán rồi.

189. Chương 189: Lý Tuyền Bán Tử Quán

Đại tỷ muốn bán tử quán, Lý Trân cũng không cảm thấy kinh ngạc. Tối qua lúc ăn cơm chiều, đại tỷ đã nhắc đến việc nhượng lại tử quán. Lúc ấy Lý Trân chỉ nghĩ là tỷ tỷ nói đùa vậy, nên cũng không để ở trong lòng. Không ngờ rằng đại tỷ thật sự muốn nhượng lại tử quán.

Lý Trân biết tử quán có ý nghĩa thế nào với đại tỷ. Hắn cũng không hy vọng đại tỷ làm trái với lòng mình, để sau này lại phải hối hận. Lý Trân liền trở mình lên ngựa, giục ngựa chạy về phía Nam Thị.

Trước cửa Nhã Sĩ Cư có rất nhiều thương nhân đến hỏi giá. Từ sau khi tin chủ của Nhã Sĩ Cư muốn chuyển nhượng lan ra, rất người đến hỏi giá. Ai cũng biết tử quán này là con gà đẻ trứng vàng, vừa có thể có được giá cung cấp rượu thấp nhất của phường rượu Vương thị, vừa có thể cung cấp rượu bồ đào vào trong cung. Lợi nhuận cực cao.

Không ngờ Lý Tuyền lại quyết định từ bỏ. Tuy rất nhiều người đều thấy tiếc cho nàng, nhưng họ lại càng hy vọng mình có thể tiếp quản được tử quán này. Chỉ trong một thời gian ngắn mà mười mấy thương nhân đều lũ lượt kéo đến, hy vọng Lý Tuyền sẽ chuyển nhượng tử quán này ỉn.

Trong phòng, Lý Tuyền đang thương lượng với chủ của tửu quán Tả Ngạn. Quan hệ giữa nàng và chủ của tửu quán Tả Ngạn rất tốt. Người này cũng là họ Lý, là người cùng tộc với Lý Tuyền, ước chừng ngoài năm mươi tuổi, vừa cao vừa béo, tính tình hào sảng, hơn nữa rất biết ăn nói, đã gần như thuyết phục được Lý Tuyền.

- Ta có thể hiểu được tâm tình của Tuyền đông chủ khi phải nhượng lại tửu quán. Ta là người thật thà, sẽ không cò kè mặc cả với Tuyền đông chủ. Tuyền đông chủ cứ việc ra giá. Chỉ cần giá cả hợp lý, ta sẽ đồng ý. Hơn nữa sau này nếu Tuyền đông chủ muốn thu hồi lại tửu quán, ta cũng sẽ chuyển nhượng với giá gốc, sẽ không để cho Tuyền đông chủ cảm thấy khó xử.

Lý Tuyền thở dài. Thật ra nàng còn đang do dự. Nàng đã đổ biết bao tâm huyết vào tửu quán này. Nếu cứ như vậy mà chuyển nhượng, nàng không cam lòng! Nhưng trượng phu lại thi đậu tiến sĩ. . .

- Lý đông chủ, thật ra không phải là vấn đề về tiền, cũng tại ta nói không rõ ràng.

- Đương nhiên ta biết không phải là vấn đề về tiền. Nhưng có thể bán với giá tốt cũng coi như là bồi thường cho tâm huyết của Tuyền đông chủ với tửu quán này. Nếu mà bán với giá thấp thì là hại người. Tuyền đông chủ thấy có đúng hay không.

Vừa dứt lời, ngoài cửa liền truyền tới tiếng cười:

- Lý đông chủ cũng phải chuẩn bị tinh thần đấy! Nếu đại tỷ ta không làm nữa, phường rượu Vương thị sẽ dừng việc cung cấp rượu lại, người trong cung cũng sẽ không lấy rượu từ Nhã Sĩ Cư nữa.

Lý Tuyền quay đầu lại, thấy đệ đệ đang đứng ở cửa. Nàng cũng không biết phải giải thích với đệ đệ thế nào, buồn bã quay đầu đi. Lý đông chủ biến sắc, vội vàng đứng dậy thi lễ, miễn cưỡng cười nói:

- Lý công tử thật biết nói đùa.

Lý Trân chậm rãi tiến lên trước, thản nhiên nói:

- Ta không nói đùa, mà là ăn ngay nói thật. Sở dĩ nhà họ Vương đồng ý cung cấp rượu cho Nhã Sĩ Cư với giá tốt nhất, là vì ta có ân với nhà họ Vương. Bọn họ là vì muốn báo đáp nên mới bán rẻ cho tửu quán. Về phần tiền rượu vào cung, cũng là bởi vì ân tình của ta. Một khi đại tỷ ta không kinh doanh tửu quán nữa, Lý đông chủ nghĩ mọi việc vẫn y nguyên như trước sao?

Lý đông chủ sắc mặt tái nhợt. Nhã Sĩ Cư sở dĩ bán chạy nhất, đầu tiên là vì có Vương thị cung cấp rượu Cao Xương với giá rẻ hơn ba phần, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, chưa làm gì cũng đã có ba phần lợi nhuận rồi.

Thứ hai là vì trong cung lấy rượu từ đây với giá cao. Lượng rượu tiến cung chiếm sáu phần số bán ra của quán mỗi tháng, lợi nhuận thì chiếm tám phần. Nếu quả thật như lời Lý Trân nói, hai ưu đãi lớn nhất không còn nữa, mà mình lại mua tửu quán này với giá cao thì thảm rồi.

Lý đông chủ quay đầu nhìn Lý Tuyền, nhưng dường như Lý Tuyền không nghe thấy lời đệ đệ nói. Nàng vẫn thất thần nhìn ra phía ngoài quây, dường như còn đang lưu luyến tửu quán. Lý đông chủ bất đắc dĩ, đành phải hỏi Lý Trân:

- Lý công tử, những chuyện này là thật?

Lý Trân gật đầu:

- Người là người thông minh, hẳn là hiểu được lời nói của ta là thật hay giả?

Tất nhiên, Lý đông chủ hiểu được, cho dù là ưu đãi của nhà họ Vương hay là tiền rượu vào cung với giá cao, đều không phải thứ mà người bình thường có thể có được. Nếu như không có nguyên do đặc biệt gì trong chuyện này, tuyệt đối không phải chuyện có thể hiểu được.

Ông ta tin lời Lý Trân, lại mau chóng tính toán lời lãi khi thu mua tửu quán này. Ông ta mau chóng kết luận, nếu thu mua tửu quán với giá cao, mỗi năm phải tốn ít nhất mấy ngàn quan tiền. Đây, đây tuyệt đối không thể được.

Lý đông chủ liền đứng dậy, ngượng ngùng cười nói:

- Nếu không để ta suy lại đã!

Ông ta xoay người đi ra ngoài, thầm cảm thấy may mắn vì mình không thỏa thuận thành công với Lý Tuyền.

Lý Trân ngồi xuống cạnh đại tỷ, yên lặng nhìn nàng. Lý Tuyền cũng không có phản ứng gì với việc Lý đông chủ rời đi. Nàng cúi đầu thở dài một tiếng:

- A Trân, ta thật sự cảm thấy khó chịu!

- Nếu trong lòng khó chịu, tại sao tỷ lại bán tửu quán?

- Bởi vì... bây giờ tỷ phu của đệ đã là huyện lệnh, mà ta là thương nhân. Chỉ sợ sẽ ảnh hưởng đến tiền đồ của trượng phu. Ta sợ trượng phu bị người khác chê cười.

- Tỷ là tỷ tỷ của ta. Chẳng lẽ tỷ chưa từng nghĩ đến việc sẽ ảnh hưởng đến tiền đồ của ta sao?

Lý Trân tức giận hỏi.

- Việc đây khác!

Lý Tuyền thở dài nói:

- Thê tử và đại tỷ khác. Tuy ta là đại tỷ của đệ, nhưng người bình thường sẽ không để ý quá mức. Nhưng tỷ phu của đệ thì khác. Bởi vì tửu quán của ta cũng giống như là của trượng phu, vừa làm quan vừa buôn bán, ngấm lại đều không phải phép. Ta đã suy nghĩ cả đêm, sau này nếu trượng phu được đề bạt, sẽ có người lấy chuyện này để gây khó dễ, chỉ sợ sẽ khiến trượng phu thất bại. Ta cũng không mong xảy ra chuyện như thế.

Lý Trân trầm tư một lát rồi cười nói:

- Nhờ chuyện như thế này vốn sẽ không xảy ra, sau này đại tỷ có hối hận không?

- Đương nhiên sẽ hối hận, nhưng không thể chỉ bởi vì đệ nói “Nhờ” thì sẽ không xảy ra được.

- Sao đại tỷ không nghĩ thử xem, sao tỷ phu lại được làm huyện lệnh?

- Việc này ——

Lý Tuyền không hiểu ý của đệ đệ cho lắm. Nàng mờ mịt nhìn đệ đệ. Lý Trân cười nói:

- Có Võ Tam Tư làm chỗ dựa, ai dám dị nghị với việc buôn bán của tỷ tỷ? Hơn nữa, bây giờ chưa xảy ra chuyện gì, đại tỷ lại vội vàng chuyển nhượng tửu quán. Trừ phi đại tỷ muốn đi về huyện, trải nghiệm cảm giác làm huyện lệnh phu nhân?

- Nay! Nói gì vậy.

Lý Tuyền gõ Lý Trân, cười mắng:

- Từ khi nào mà ta hiếm lạ vị trí huyện lệnh phu nhân.

Đệ đệ khuyên bảo khiến Lý Tuyền thoải mái vô cùng. Nàng cũng ý thức được mình hơi nóng vội. Đệ đệ nói đúng, trượng phu là vì có chỗ dựa nên mới có được chức huyện lệnh. Có chỗ dựa rồi, ai dám bàn luận chuyện thê tử của gã buôn bán nữa chứ. Quan trọng là mình đã bán rượu trước khi trượng phu làm quan. Việc mình buôn bán không liên quan gì đến chuyện làm quan của trượng phu. Sao không làm được chứ?

Trên thực tế, Lý Tuyền vốn không nỡ chuyển nhượng tửu quán. Chỉ là nàng không tìm được lý do để thuyết phục bản thân, mà lời khuyên của đệ đệ đã cho nàng một cái thang để trèo xuống. Về phần đi theo trượng phu, lúc đầu Lý Tuyền cũng có ý định này. Nhưng trượng phu Tào Văn lại phản đối, vừa mới làm quan liền dẫn theo người nhà sẽ gây ấn tượng xấu ọi người.

Tào Văn hứa hẹn với Lý Tuyền. Gã đi nhậm chức nửa năm, đến khi dần thích ứng với cuộc sống ở huyện thì sẽ đón cả nhà qua. Lý Tuyền cảm thấy cũng lý. Nàng cũng không muốn trở thành gánh nặng cho trượng phu. Hiện tại nàng cũng không muốn bán tửu quán nữa, nên càng không thể rời khỏi Lạc Dương.

Lúc này, Lý Trân đứng dậy nói với quản sự ở ngoài cửa A Phúc:

- Đông chủ của các người tạm thời không muốn chuyển nhượng tửu quán nữa. Người bảo người bên ngoài đi hết đi!

- Vâng!

A Phúc vui vẻ trả lời, rồi xoay người chạy ra ngoài:

- Các vị đại gia quay về hết đi! Đông chủ nhà ta tạm thời không muốn chuyển nhượng tửu quán nữa. . .

Tầng đá lớn trong lòng Lý Tuyền đã được gỡ bỏ. Tâm tình nàng cũng dần khá hơn. Lúc này, nàng lại nghĩ đến một chuyện:

- Ta quên bảo đệ. Địch cô nương gửi cho đệ một phong thư.

Nàng vội vàng đi tìm thư của Địch Yến, đưa cho Lý Trân. Lý Trân hơi sửng sốt, mở thư ra. Hắn lập tức nhảy dựng lên:

- Nàng đã quay về!

Lý Tuyền cũng ngẩn ra:

- Địch cô nương đã quay về?

Lúc này, quần sự A Phúc chạy vào, nói với Lý Trân:

- Công tử, Địch cô nương đã đến, đang ở bên ngoài tửu quán.

Lý Trân xoay người đi nhanh ra ngoài, chỉ thấy dưới một cây đại thụ ngoài tửu quán, Địch Yến đang dắt ngựa, mím môi nhìn hắn, nửa cười nửa không.

Trong lòng Lý Trân nóng lên, giờ khắc này hắn đã ném hết tất cả mọi thứ lên chín tầng mây. Trong lòng hắn chỉ có Địch Yến. Tất cả công danh lợi lộc, lừa gạt xảo trá, đều bị hắn vứt bỏ. Hắn vui mừng đến phát điên, chạy ra phía ngoài quán.

- A Yến, muội trở về từ khi nào?

Đã đi được hơn một tháng, có lẽ phần lớn thời gian luôn ở ngoài trời, nên trông nàng gầy đi nhiều, da cũng hơi đen, nhưng vẫn xinh đẹp như trước, ánh mắt sáng ngời, nụ cười tràn đầy sức sống. Nàng mặc áo màu lục, bên dưới là váy dài màu lục, áo khoác ngắn tay mỏng bằng lụa đỏ, dáng người nhỏ nhắn thon thả.

Trên đầu vẫn là hai búi tóc như trăng tròn, mái tóc đen mượt cài trâm phỉ thúy. Nhưng hôm nay lại không thấy song kiếm phía sau lưng nàng nữa rồi. Đứng ở bên ngựa, Địch Yến hơi bĩu môi, không vui hỏi:

- Hôm qua ta đã nhờ người nhà đưa thư cho huynh. Sao huynh không đến gặp ta?

Lý Trân gãi đầu, giơ phong thư trong tay lên, nói:

- Đại tỷ ta hai ngày này bận bù đầu. Tỷ ấy vừa mới đưa thư cho ta. Ta còn chưa xem xong! Muội đã tới rồi.

- Ồ —

Thật ra Địch Yến vô cùng vui mừng trong lòng, nhưng nàng lại không muốn người này biết được nàng nhớ mong hắn đến mức nào. Nàng vẫn cố ý ra vẻ nói:

- Sắp giữa trưa rồi, huynh lại để khách đứng ngoài cửa. Đây là cách đãi khách của Lý Thống lĩnh sao?

Lý Trân giật mình, cười nói:

- Trong tửu quán rất loạn, chúng ta đến tửu quán Tả Ngạn. Ta mời muội uống rượu.

- Thế còn tạm được!

Địch Yến tươi cười rạng rỡ, gửi ngựa lại tửu quán. Lúc này, Lý Tuyền đi ra chào hỏi nàng., Cho dù hôm nay Địch Yến không ăn mặc như hiệp nữ, nhưng Lý Tuyền vẫn hơi không thoải mái. Nàng ta càng hy vọng đệ đệ là cùng Vương Khinh Ngư đến tửu quán Tả Ngạn.

Hai người ngồi ở chỗ cũ trên lầu ba của tửu quán. Lý Trân gọi vài món, lại thêm bình rượu ngon. Tiểu nhị vội vàng bước đi. Lúc này, Địch Yến quan sát đại sảnh tửu quán một chút, cảm thán:

- Hết thấy đều như cũ, nhưng ta lại cảm thấy dường như đã xa cách nhiều năm.

Lý Trân rót một chén trà cho Địch Yến, cười hỏi:

- Làm sao muội biết ta đã lên chức thống lĩnh hả?

- Là Phó thống lĩnh có được không, còn xa mới lên chức thống lĩnh!

Địch Yến khẽ nhếch miệng, khinh thường nói:

- Chỉ là một chức vụ thống lĩnh nội vệ mà trông huynh kiêu ngạo đến mức nào này, cả ngày huênh hoang. Đến cả gia đình trong phủ ta cũng biết đến uy danh Lý Thống lĩnh. Chắc chắn! Đúng là tài giỏi! Có phải tiểu nữ tử cũng nên quỳ xuống thi lễ với ngài?

Lý Trân hơi ngượng ngừng cười nói:

- Trong vòng một tháng trở lại đây đã xảy ra nhiều chuyện khiến ta nổi danh. Thật ra cũng không phải ta cố ý.

- Ta biết!

Địch Yến trừng mắt nhìn hần, cúi thấp người hạ giọng nói:

- Huynh không thể chờ thêm chút sao? Chờ ta trở lại rồi mới đi xử lý tên hòa thượng giả kia. Chuyện thú vị như vậy mà lại gạt ta sang một bên. Xem ta dạy dỗ huynh như thế nào!

Giờ Lý Trân mới hiểu được, hoá ra nàng tức giận là vì không kịp đấu với Tiết Hoài Nghĩa. Hần cũng cười hì hì nói:

- Thật ra ta cũng muốn kéo dài thời gian, nhưng tên hòa thượng giả kia lại muốn tự tìm đến cái chết, đi thiêu hủy Minh Đường vào đêm Nguyên Tiêu. Chuyện này cũng không trách ta được.

Hần lại lấy ra một cây trâm ngọc bích từ trong lòng, đưa cho Địch Yến:

- Đây là hôm trước ta mua, vốn định sai người đưa đến Bành Trạch, không ngờ hôm nay muội đã quay về. Cho muội!

Địch Yến cầm lấy cây trâm ngọc bích, trong lòng vừa vui mừng vừa cảm động. Nàng thấp giọng nói:

- Vốn định cuối tháng hai mới quay lại, nhưng tổ mẫu sợ bị lỡ đại hội thi đấu mã cầu, không chịu ở Bành Trạch nữa. Qua tết Nguyên Tiêu, chúng ta liền xuất phát, đi hơn mười ngày, hôm qua mới trở lại Lạc Dương.

- Phụ thân muội ở Bành Trạch có khỏe không?

- Sức khỏe người cũng không tệ, xây đường sửa cầu, làm được không ít việc. Người còn bảo ta chuyển mấy lời cho huynh.

Địch Yến ngẫm nghĩ một chút, chậm rãi nói:

- Dao kiếm không phải hung khí giết người mà là lòng người. Đây là nguyên văn lời của phụ thân ta, huynh có thể hiểu được không?

Lý Trân yên lặng gật đầu. Hần có thể hiểu được thâm ý trong lời của Địch Nhân Kiệt. Địch Nhân Kiệt đã biết mình đã đảm nhiệm chức nội vệ Phó thống lĩnh, nên muốn nói với mình. Sự thiện ác trong lòng người, không được quyết định bởi việc làm quan gì, mà là bởi làm chuyện gì.

190. Chương 190: Nam Yến Bắc Quy

Một lát sau, tiểu nhị đưa rượu và thức ăn lên. Dịch Yến đoạt lấy bầu rượu, rót cho Lý Trân một chén, cười nói:

- Huynh đã mua cho bản cô nương một cây trâm mà ta lại không có gì để cảm tạ, nên mời huynh một chén rượu!

- Được!

Lý Trân nâng chén rượu lên cạn chén với nàng, rồi uống một hơi cạn sạch. Dịch Yến cũng uống một chén rượu, khuôn mặt xinh đẹp dần trở nên hồng hào. Lý Trân lại rót rượu cho nàng. Tửu lượng không tốt nên nàng đẩy ra:

- Ta chỉ uống một ly thôi. Huynh uống rượu một mình đi. Ta uống trà.

Nàng rót ỉnh một ly trà. Không biết là do cây trâm hay là do uống rượu, nàng không còn bực mình vì chuyện Lý Trân không đến tìm mình ngày hôm qua nữa. Nàng vui vẻ nói:

- Nếu trở thành thủ lĩnh nội vệ, chắc chắn trong tay có không ít vụ án thú vị. Nói nghe chút, bản cô nương đồng ý phá án miễn phí giúp huynh!

Lý Trân cười khổ nói:

- Ta cũng không phải nội vệ của Đại Lý Tự. Làm gì có vụ án nào trong tay chứ?

Trong lễ mừng năm mới, Dịch Yến đã được nghe phụ thân kể chuyện phá án lúc còn trẻ, khiến lòng thấy ngứa ngáy. Nàng hy vọng Lý Trân cũng tiếp nhận mấy vụ án khó, để cho nàng có cơ hội thể hiện.

Nàng đảo mắt, cười nói:

- Tuy huynh không phải Đại Lý Tự, nhưng nữ hoàng cũng sẽ không nuôi dưỡng đám người vô công rồi nghề chứ!

Lý Trân hiểu ý của nàng. Thật ra quy củ của nội vệ cũng không nghiêm ngặt như thế. Nếu không đủ nhân thủ thì cũng sẽ tìm người nào có võ nghệ cao cường để trợ giúp. Dịch Yến đã vào sinh ra tử với mình, nếu để nàng nhàn rỗi vô sự, thể nào nàng cũng sẽ gây ra chuyện.

- Thế chúng ta thỏa thuận nhé. Muội cũng không được tùy hứng làm bậy, phải nghe theo sự sắp xếp của ta!

Dịch Yến mừng rỡ:

- Ta nghe lời huynh là được. Nói mau, có sự vụ gì?

Nàng ở Bành Trạch buồn chán muốn chết, luôn mong chờ được trở về Lạc Dương để làm loạn với Lý Trân. Cho nên hôm nào nàng cũng nói về đại hội thi đấu mã cầu với tổ mẫu. Cuối cùng lão thái thái nhịn không được, cả ngày la hét phải về kinh xem trận đấu mã cầu. Dịch Nhân Kiệt cũng hết cách, đành phải bảo nàng hộ tống lão thái thái trở lại kinh thành trước.

Lý Trân uống một chén rượu, chậm rãi nói:

- Mấy ngày nay quả thật không có việc gì. Ngày mốt ta phải tham gia Võ Cử. Hay là huynh tới cổ vũ cho ta!

- Thật sự không có chuyện gì sao?

Ánh mắt Dịch Yến lộ ra vẻ thất vọng:

- Được rồi! Võ Cử của huynh cũng rất quan trọng.

Nàng uống ngụm trà, vẫn thấy hơi không cam lòng.

Ăn cơm trưa xong, Lý Trân đưa Dịch Yến trở về phủ. Hai người ước định thời gian gặp mặt lần sau. Lý Trân lại nói thêm một câu không thích hợp cho lắm, bị Dịch Yến vẽ mặt đỏ bừng đánh một phát. Lúc này hần mới cười hì hì phi ngựa chạy thoát.

Rời khỏi Dịch phủ, Lý Trân nhìn lên bầu trời, chỉ cảm thấy thiên địa bao la, nhân sinh đúng là tuyệt vời. Giờ khắc này, trong lòng hắn không còn một chút áp lực nào. Hắn gần như muốn hét to lên một tiếng.

Lý Trân trở mình lên ngựa, quất nhẹ chiến mã, chiến mã liền chạy về phía phường Khuyên Thiện.

Trở lại quan sở của phường Khuyên Thiện, Lý Trân ngẩn người ngồi trong quan phòng của mình, trong đầu đều là bóng hình xinh đẹp của Dịch Yến. Nghĩ đến những ngày tháng đồng cam cộng khổ cùng nàng, trong lòng của hắn không khỏi mềm đi. Lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng cười khê của nữ nhân, lập tức khiến người đang chìm đắm trong suy nghĩ là Lý Trân bừng tỉnh. Hắn ngượng ngùng ngồi thẳng người, trầm giọng nói:

- Vào đi!

Cửa không khóa, Triệu Thu Nương đẩy cửa tiến vào. Nàng đến tìm Lý Trân hai lần, thấy Lý Trân đang mải mê suy nghĩ khoảng chừng nửa canh giờ. Triệu Thu Nương biết tin Dịch Yến đã trở về từ chỗ Lý Tuyền. Người đã khiến thống lĩnh của mình phải thần thờ như thế chắc chắn chính là Dịch cô nương xinh đẹp hoạt bát rồi.

Triệu Thu Nương nhin cười, tiến lên thi lễ:

- Tham kiến thống lĩnh!

- Có chuyện gì không?

- Là việc xá nhân phân phó lúc trước.

Triệu Thu Nương đặt bản báo cáo lên trên bàn của Lý Trân:

- Đây là tin báo Lã Giáo Ủy gửi tới, gần như đã tra được một ít bí mật của Lư Lăng Vương. Mời thống lĩnh xem qua.

Lý Trân nhận lấy báo cáo rồi xem qua. Lý Hiển lén lút kết giao với danh môn quyền quý ở Phòng Châu. Lý Trân biết rằng đây là hành vi tối kỵ, Lý Hiển này cũng quá sơ suất rồi. Nhưng giờ hắn không có hứng thú với Lý Hiển. Hắn ngẫm nghĩ một lát, rồi đưa báo cáo cho Triệu Thu Nương:

- Người tiến cung giao cho xá nhân đi!

Triệu Thu Nương do dự một lát, bảo mình đi đưa vật quan trọng này. Nếu Thượng Quan xá nhân có chuyện gì cần bàn bạc thì phải làm thế nào? Nàng thấp giọng nói:

- Ngộ nhờ Thượng Quan xá nhân có gì cần bàn bạc với thống lĩnh.

Lý Trân bực bội. Giờ người hắn không muốn gặp nhất lại chính là Thượng Quan Uyển Nhi. Hắn đưa báo cáo cho Triệu Thu Nương, sốt ruột nói:

- Người đưa qua trước đã. Nếu nàng ta hỏi thì bảo ta phải tham gia Võ Cử, không thể phân tâm. Hôm nào thương lượng với nàng sau.

Trong lòng Triệu Thu Nương hiểu rõ. Nàng âm thầm lắc đầu, đành phải cầm báo cáo lui xuống. Nghĩ đến Thượng Quan Uyển Nhi, Lý Trân không khỏi thấy hơi phiền muộn. Hắn đóng mạnh cửa phòng, hung hăng đạp ghế dựa một cước.

Thượng Quan Uyển Nhi tiếp nhận báo cáo từ tay Triệu Thu Nương, mở ra xem kỹ, thỉnh thoảng đôi mày thanh tú lại chau lại. Trong báo cáo viết Lý Hiển vẫn như trước, cẩn thận vô cùng, không dám làm bất kỳ điều gì kỳ lạ. Nhưng thê tử Vi thị của y lại tổ chức hội đèn lồng vào lễ Nguyên Tiêu ở trong phủ, mời tất cả các phu nhân của các nhà quyền quý vào Lư Lăng cung ngắm đèn du ngoạn, khiến Phòng Châu ồn ào huyền ảo.

Vi thị này thật không biết điều. Nếu có người lợi dụng chuyện này để tấu lên, nói Lý Hiển lợi dụng thê tử kết giao với quyền quý Phòng Châu, mưu đồ làm phản, Lý Hiển sẽ không thoát tội. Thượng Quan Uyển Nhi tức giận ném báo cáo xuống.

Trong số mấy nhi tử, Võ Tắc Thiên chỉ thích Lý Hiển. Nhưng mà y lại rất sợ vợ, yếu đuối, khiến Thượng Quan Uyển Nhi hết sức bất mãn, nàng ta trầm ngâm một lát rồi hỏi:

- Ở Phòng Châu, trừ người của chúng ta ra, còn có ai khác nữa không?

- Việc này. . . ty chúc không biết!

Triệu Thu Nương thấp giọng nói. Quả thật nàng không thể trả lời vấn đề này.

- Lý Trân đâu rồi? Sao hắn không đến gặp ta?

Thượng Quan Uyển Nhi có chút không vui hỏi.

Triệu Thu Nương trầm mặc trong chốc lát rồi nói:

- Hôm nay Dịch cô nương đã trở lại. Hắn đang ở cùng Dịch cô nương.

Thượng Quan Uyển Nhi nhẹ nhàng “Ồ!” một tiếng, liền không hỏi gì nữa. Nàng ta nhất bản báo cáo lên, thần thờ nhìn một lát. Nàng đột ngột cuộn tròn bản báo cáo lại, nói với Triệu Thu Nương:

- Người nói với Lý Thống lĩnh, bảo hắn sáng ngày mai tới gặp ta. Ta có chuyện quan trọng cần thương lượng với hắn.

Triệu Thu Nương lui xuống. Thượng Quan Uyển Nhi nhẹ nhàng nghịch cây bút trên bàn, lại không biết đang suy nghĩ gì. Một lúc lâu sau, nàng cúi đầu thở dài, rồi giở một phần tấu chương ra, chuyên tâm phê duyệt.

Ban đêm, Lý Trân về đến nhà. Chỉ thấy trong nhà sáng trưng, trong sân đặt mười mấy hòm lớn nhỏ. Lúc này Lý Trân mới nhớ ra, ngày mai Tào Văn sẽ đi nhậm chức. Lúc này, trên hành lang, một bóng người gầy yếu chậm rãi đi tới. Đúng là bà bà Mạnh Thị của đại tỷ. Hai hôm nay bà vô cùng vui sướng. Nhi tử đỗ tiến sĩ, trở thành Huyện lệnh, khiến Tào gia nở mày nở mặt.

Mạnh Thị đương nhiên cũng muốn đi nhậm chức với nhi tử, sống cuộc sống của một lão phu nhân. Tiếc rằng con dâu muốn ở lại Lạc Dương, bà ta cũng không thể đi theo, đành phải ở lại. Chuyện này thật sự khiến bà thấy không cam lòng.

Mạnh Thị ngẩng đầu, đúng lúc nhìn thấy Lý Trân. Trong nhà này, người bà ta hận nhất chính là Lý Trân, người sợ nhất cũng là Lý Trân. Bà ta cúi đầu mắng một câu, lại xoay người đi về phía viện của mình. Mỗi lần đều là như thế này, thấy Lý Trân, bà ta liền tựa như chuột thấy mèo, đi nhanh hết sức có thể, trốn về phòng của mình.

Không có lý do gì, cũng không có nguyên nhân gì, sự sợ hãi của bà ta với Lý Trân có từ trong xương cốt. Từ sau khi Lý Trân sỉ nhục lão ni Hà Nội cao cao tại thượng, bà ta liền bắt đầu thấy e sợ Lý Trân.

Lý Trân cũng lười để ý tới bà ta, bước nhanh về phía viện của mình, vừa đi tới cửa thì nghe thấy tiếng của đại tỷ:

- Là A Trân sao? Qua đây một lát.

Lý Trân vốn không muốn gặp lại Tào Văn, nhưng đại tỷ lại không tha cho hắn. Không còn cách nào khác, hắn đành phải xoay người chậm rãi đi về phía đại sảnh. Trong đại sảnh, Tào Văn đang ngồi ở trước bàn uống rượu. Lý Tuyền ôm Tú Nhi ngồi ở một bên, đang đưa cái gì cho gã.

Tâm tư của Tào Văn không biết đang để ở đâu đâu. Lời thề tử dân dò một câu gã cũng không nghe lọt. Nhưng thi thoảng Tú Nhi lại bắt lấy chén rượu của gã, khiến gã thấy rất phiền.

Nếu Lý Tuyền đã thu dưỡng Tú Nhi, thì Tào Văn chính là phụ thân của Tú Nhi. Nhưng Tào Văn thật sự chán ghét con nhóc này, cũng không biết là con hoang từ đâu đến. Không ngờ nương tử lại ôm về nhà, cũng không thương lượng với mình một chút. Tào Văn đương nhiên biết đây là do Lý Trân ôm về. Điều này khiến sự căm hận trong lòng gã càng sâu thêm.

Lúc này, Tú Nhi lại lên chộp lấy chén rượu của gã, trên mặt lộ ra nụ cười tinh nghịch. Rốt cuộc Tào Văn không kìm nổi, tát mạnh vào khuôn mặt bé nhỏ của Tú Nhi. Tú Nhi lập tức khóc lớn lên. Tào Văn quay đầu cả giận nói với Lý Tuyền:

- Nàng trông con bé kiêu gì vậy. Toàn làm phiền đến ta!

Lý Tuyền ngây ngốc một lát, rồi vội cúi đầu đỡ dành Tú Nhi. Nàng cũng hơi mất hứng. Trước kia trượng phu không như thế này mà hiền như cục đất vậy. Từ sau khi thi đậu tiến sĩ liền thay tính đổi nết, trừng mắt to mắt nhỏ với mình. Nhưng lại nghĩ tới ngày mai trượng phu sẽ đi nhậm chức, nàng liền dè nén bất mãn trong lòng, không trả lời gã.

Lúc này, Lý Trân bước nhanh đến, hần thân nhiên gạt đầu với Tào Văn, rồi hỏi đại tỹ nói:

- A tỹ tìm ta có việc sao?

Lý Tuyền vốn định bảo đệ đệ nói chuyện với trượng phu một lát, dạy cho gã chút đạo làm quan. Dù sao đệ đệ cũng đã lẫn lộn trong quan trường một thời gian, cũng biết nhiều đạo lý đối nhân xử thế hơn trượng phu. Nhưng bây giờ, nàng bị trượng phu mắng mỏ, cũng không còn tâm tình này nữa.

Lý Tuyền liền miễn cưỡng cười cười, hỏi Lý Trân:

- Ta chỉ muốn hỏi đệ đã ăn cơm chưa?

- Ta đã ăn rồi. A tỹ, ta còn phải viết báo cáo. Ta về phòng trước nhé!

Lý Tuyền cũng phát hiện đệ đệ và trượng phu đã lâu không nói chuyện với nhau. Vừa rồi hai người này ngay cả câu chào hỏi cũng không nói. Nàng không biết đã xảy ra chuyện gì. Hai ngày trước hỏi bọn họ, bọn họ đều nói không có việc gì. Về sau Lý Tuyền lại tự mình là thông minh mà nghĩ rằng, có phải do quan hệ giữa Lý Trân và Võ Tam Tư không tốt, cho nên hần mới không thèm để ý đến tỹ phu. Nàng tận lực hòa giải mối quan hệ giữa hai người, nhưng hai người đều không để ý. Nàng cũng đành phải từ bỏ.

Lý Trân đã đi xa. Lý Tuyền bất đắc dĩ lắc đầu, liếc nhìn trượng phu. Nàng cắn nhẹ môi, thấp giọng nói:

- Phu quân, trời đã tối. Ngày mai trời chưa sáng đã phải khởi hành. Chúng ta nghỉ ngơi sớm một chút đi!

Tào Văn đứng lên, đi về phía thư phòng, bỏ lại một câu:

- Đêm nay ta muốn suy nghĩ về việc thi hành các biện pháp chính trị. Ta ngủ ở thư phòng. Nàng nghỉ ngơi đi!

Lý Tuyền nhìn trượng phu cũng không quay đầu lại mà đi xa, trong lòng cảm thấy khổ sở. Sao gã có thể đối xử với mình như vậy!

191. Chương 191: Võ Cử Tuyền Sĩ

Ngày hôm sau trời còn chưa sáng, Tào Văn đã ngồi xe ngựa đến huyện Trường Cát ở Hứa Châu để nhậm chức rồi. Về phần thế tử có bán tấu quán hay không, có còn làm thương nhân nữa hay không, gã cũng không quan tâm, cũng không hỏi lấy một câu, chỉ nghĩ đến việc phải làm huyện lệnh như thế nào.

Nhìn xe ngựa chở trượng phu dần đi xa, trong lòng Lý Tuyền đau khổ. Nàng không ngờ trượng phu làm quan rồi liền thay đổi thái độ với mình. Trước kia thành thật nghe lời thế nào, nhưng hiện tại thậm chí ngay cả lời cáo biệt cũng không có, liền...

Lý Tuyền cũng cho rằng, có lẽ là trượng phu bất mãn với việc mình nhận nuôi Tú Nhi. Nàng cũng biết mình hơi nóng vội, không hỏi ý kiến trượng phu, mà đã nhận nuôi Tú Nhi.

Nhưng. . . Lý Tuyền cúi đầu nhìn đứa nhỏ đang ngủ say trong vòng tay mình, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng mịn và hàng lông mi dài. Đứa nhỏ đáng yêu như thế sao gã lại không thích chứ?

Lý Tuyền thở dài. Bây giờ nếu nàng tặng Tú Nhi cho người khác thì cũng không được. Nàng bắt giắc ôm chặt lấy nữ nhi, xoay người trở về phòng.

Trời vừa sáng, triều hội đã tan, Thượng Quan Uyển Nhi trở về quan phòng của mình, vừa mới tới cửa, thì thấy Lý Trân đang khoanh tay đứng ở một bên, tựa như ngày đầu tiên nhậm chức thị vệ.

Thượng Quan Uyển Nhi vừa bực mình vừa buồn cười, đẩy cửa ra nói với hắn:

- Vào đi! Trong phòng không có cốp.

Lý Trân theo nàng vào phòng. Thượng Quan Uyển Nhi ngồi ở trên ghế, quan sát hắn một lúc lâu rồi nói:

- Nghe nói Địch cô nương đã trở lại?

Lý Trân gật đầu. Thượng Quan Uyển Nhi lại thản nhiên cười nói:

- Vậy người nhớ chăm sóc nàng cho tốt. Ngày hôm qua, Thu Nương bảo người không chịu đến đưa báo cáo. Ta giật nảy mình, tưởng người lết đi gặp Thái Bình công chúa, hóa ra lại là Địch cô nương. Nàng trở về là chuyện tốt. Người sợ cái gì?

Một lúc lâu sau, Lý Trân mới nói:

- Ty chức sẽ không đi gặp Thái Bình công chúa.

- Nếu nàng ta tới gặp người thì sao?

Thượng Quan Uyển Nhi nửa cười nửa không nhìn hắn.

Lý Trân thở dài nói:

- Người nào phải cõ cây, sao có thể vô tình được. Xá nhân đối xử với ta tốt như thế. Sao ta có thể phản bội sau lưng xá nhân. Tin rằng Thái Bình công chúa cũng hiểu được điều này. Nàng ta sẽ không tới tìm ta.

Thượng Quan Uyển Nhi cười rạng rỡ. Nàng dịu dàng nói:

- Người đừng cho rằng ta là nữ tử thông tục, có được vật gì rồi thì nhất định phải giữ cho bằng được. Người lầm rồi. Ta cảm kích ơn cứu mạng của người, cũng thích sự trung dũng can đảm của người. Nhưng ta biết thân phận của mình, cũng biết mình muốn gì. Sau này người không cần nghĩ nhiều. Ta không mong chúng ta bởi vì thân cận quá mà ngược lại phải đề phòng đối phương.

Lý Trân yên lặng gật đầu:

- Thuộc hạ đã hiểu!

- Tốt lắm, sau này đừng nhắc đến chuyện này nữa. Về phần bản báo cáo ở Phòng Châu, người thấy Lư Lăng Vương thế nào?

Lúc này tảng đá lớn trong lòng Lý Trân mới được hạ xuống, đầu óc lập tức trở nên linh động lại. Nhưng bản báo cáo kia hắn vốn không nhìn kỹ, bảo hắn đưa ra ý kiến kiểu gì.

Lý Trân hơi ngượng ngùng, cười nói:

- Xá nhân có thể cho thuộc hạ xem lại bản báo cáo một lát hay không?

- Người!

Thượng Quan Uyển Nhi tức giận, trợn trừng mắt nhìn hắn, rồi lấy bản báo cáo ra, vỗ vào tay hắn:

- Lần sau không được lơ đãng như thế nữa.

Lý Trân nhanh chóng nhìn kết quả báo cáo một lần. Hắn ngẫm nghĩ một lát, lại cẩn thận xem lại một lần nữa, cuối cùng nói:

- Vi vương phi cũng không phải người hồ đồ. Nàng ta không phải không biết hậu quả của hành động đó. Cho dù chúng ta không phải người giám thị, đám quyền quý ở Phòng Châu cũng sẽ sai người âm thầm đưa tin đến Lạc Dương.

Thượng Quan Uyển Nhi trầm tư. Lời của Lý Trân đã gợi ý cho nàng. Nàng hiểu rất rõ Vi Thị, đó là một nữ nhân cực kỳ âm độc xảo hoạt. Lý Trân nói đúng, nàng ta không thể mắc phải sai lầm kém cỏi như thế.

- Ý của người là, nàng ta cố ý làm vậy?

Lý Trân gật đầu:

- Thuộc hạ cảm thấy nàng ta đang thử dò xét. Chắc chắn là nàng ta đã nghe được được tin gì rồi.

Thượng Quan Uyển Nhi cũng cảm thấy Lý Trân nói có lý. Chắc chắn là Lý Hiến hoặc Vi Thị đã nghe phong thanh được gì nên mới hành động ngu ngốc như vậy.

Lúc này, Lý Trân lại không hiểu hỏi:

- Vì sao xá nhân lại quan tâm đến chuyện của Lư Lăng Vương?

- Không phải ta quan tâm đến Lư Lăng Vương, mà là vài ngày trước Thánh Thượng đã nhắc tới y hai lần. Cho nên ta mới thấy hứng thú, muốn biết dạo gần đây y đang làm cái gì?

- Thánh Thượng muốn lập Lư Lăng Vương làm Thái Tử sao?

- Cũng chưa biết. Thánh Thượng cũng hỏi chuyện của Tương Vương nữa.

Thượng Quan Uyển Nhi không nhắc tới Lư Lăng Vương nữa mà chuyển đề tài, cười nói:

- Dạo này người nhiều việc thật đấy! Phải tham gia khoa cử, tháng này còn có đại hội thi đấu mã cầu. Đúng rồi, người còn phải tăng thêm một trăm võ sĩ nội vệ nữa. Người có ý tưởng gì không?

- Thuộc hạ muốn tuyển võ sĩ từ trong số những người trúng tuyển võ cử!

Thượng Quan Uyển Nhi gật đầu tán thành:

- Ý tưởng này rất mới mẻ, có thể thử một lần.

Lý Trân lại hỏi:

- Chẳng lẽ Thánh Thượng chưa từng nghĩ tới việc đem hai nội vệ hợp làm một sao?

Thượng Quan Uyển Nhi hiểu được ý của Lý Trân. Nàng khoanh tay đi đến phía trước cửa sổ, chăm chú nhìn ra phía ngoài, thật lâu sau, mới chậm rãi nói:

- Từ sau khi Thái Bình công chúa thuyền chuyển nội vệ đi bao vây Minh Tú sơn trang, Thánh Thượng từng nói với ta, Thái Bình công chúa công tư không phân minh, không thích hợp để nắm quyền cai quản nội vệ. Thánh Thượng đã có ý này rồi, nhưng phải làm như thế nào, thì vẫn phải dựa vào bản thân chúng ta.

Thượng Quan Uyển Nhi quay đầu lại nhìn Lý Trân chăm chú:

- Nếu người muốn thăng cấp lên làm Thống lĩnh nội vệ thì người phải chứng tỏ được bản lĩnh, để Thánh Thượng cảm thấy chức vụ này ngoài người ra thì không ai có thể đảm nhận được. Nếu không bỏ bớt một Phó thống lĩnh nội vệ, lại có thêm một Thống lĩnh nội vệ, thì thà duy trì hiện trạng còn hơn.

Lý Trân trầm tư một lát, gật đầu nói:

- Ty chức đã hiểu.

So với kỳ khoa cử mùa xuân, quy mô của võ cử không lớn lắm, cũng nhỏ hơn rất nhiều. Khoa cử có hơn mười vạn người tham gia, mà võ cử chỉ có hơn ba ngàn. Nhưng thế cũng không có nghĩa là vương triều Đại Đường trọng văn khinh võ, mà ngược lại vương triều Đại Đường kế thừa tinh thần thượng võ của Hán triều. Nam tử luyện võ đã trở thành phong trào, cho dù là đầy tớ hay là bán hàng rong cũng hông đeo trường kiếm.

Võ cử quy mô còn hơi nhỏ. Một mặt là do võ cử vừa mới tổ chức, không có lịch sử lâu đời như khoa cử. Mặt khác số người được tham dự có hạn, mỗi châu chỉ được một ít. Ví dụ như Sa Châu rộng lớn thế mà cũng chỉ có ba người. Số người được tham dự có hạn, đương nhiên sĩ tử đến kinh thành tham gia võ cử cũng không nhiều.

Còn có một nguyên nhân quan trọng chính là thi đấu võ cử cũng không có nghĩa là có thể nhập sĩ làm quan. Đa phần những người sau khi thi đấu võ cử thì sẽ gia nhập quân đội, canh phòng biên cương. Điều này đã khiến cho rất nhiều người chùn bước. Thế nên sĩ tử đến kinh thành tham gia võ cử có ba loại. Thứ nhất là người trong quân đội. Thứ hai là sĩ tử ở biên cương. Và thứ ba là thị vệ tham gia võ cử để lấy tiếng.

Thành thật mà nói, giờ Lý Trân tham gia võ cử cũng chỉ là để lấy tiếng. Việc này hoàn toàn khác với tâm tình của hần năm ngoái. Năm ngoái hần liều mạng để có được một chân trong số người tham dự, là vì để có cơ hội thể hiện. Còn hiện tại, hần đã đảm nhiệm chức Phó thống lĩnh nội vệ, tương đương với cấp bậc Lang Tướng. Cho dù bây giờ thi đồ võ cử, thì cũng không ảnh hưởng gì đến tiền đồ làm quan của hần.

Cho nên võ cử ở trong lòng Lý Trân đã phai nhạt đi rất nhiều. Nhưng mà đối với Dịch Yến, võ cử cũng có ích cho việc ra khỏi đội thị vệ của Lý Trân. Nàng ta vẫn không tán thành việc Lý Trân vào cung làm thị vệ. Tuy rằng trên thực tế nội vệ không phải là thị vệ, nhưng theo Dịch Yến, hai chức vụ này cũng chẳng khác gì nhau.

- Lão Lý, không phải huynh có thư tiến cử của Vương Hiếu Kiệt sao? Huynh có đưa cho Binh bộ không?

Hôm nay Dịch Yến mặc nam trang, biến thân thành một thiếu niên tuấn tú. Bởi vì trong lòng thấy bất mãn, nàng cũng sửa xưng hô với Lý Trân thành “lão Lý”.

Cách xưng hô thể hiện tâm tình của nàng. Lý Trân cũng đã hiểu rõ điều này. Cho nên lúc Dịch Yến đề xuất theo hần đi tham gia võ cử, hần không dám cự tuyệt, sợ vị đại tiểu thư này lại nổi nóng, khiến cho hần khó mà làm xong việc.

- Việc này...

Lý Trân hàm hồ suy đoán rồi trả lời:

- Thư đương nhiên đã đưa. Tuy nhiên có tác dụng hay không ta cũng không biết.

- Huynh thật sự đã đưa?

Dịch Yến nghi ngờ nhìn hần.

- Đương nhiên rồi. Ta giữ lại làm gì?

- Thế ý Binh bộ như thế nào? Có định điều huynh đến chỗ Vương Hiếu Kiệt không?

Lý Trân rốt cuộc không kìm nổi, ngửa đầu cười ha hả. Dịch Yến hiểu hần đang cười cái gì, tức giận đến mức khuôn mặt xinh đẹp ửng đỏ, hung hăng đâm vào lưng hần hai phát:

- Tên không biết tốt xấu này. Ta hy vọng huynh rời khỏi nội vệ. Huynh còn cười nhạo ta. Huynh đi một mình đi! Ta không giúp huynh.

Dịch Yến tức giận quay đầu ngựa lại bước đi. Lý Trân vội vàng nắm lấy dây cương của nàng, áy náy nói:

- Ta hiểu được ý tốt của muội. Nhưng hiện tại ta không tự quyết định được. Nếu ta không muốn làm nội vệ thì sẽ bị điều đến Thiên Ngư Vệ. Lần trước lật đổ Tiết Hoài Nghĩa, Thánh Thượng đã muốn phong ta làm Trung Lang Tướng của Thiên Ngư Vệ, Thượng Quan xá nhân giúp ta được thăng lên một tước.

- Ô! Bây giờ huynh là Huyện tử tước rồi hả?

Dịch Yến bình tĩnh lại, liếc mắt nhìn hần, lại hỏi:

- Là thực phong hay là hư phong?

Lý Trân không hiểu hỏi:

- Thực phong hư phong gì cơ, ta không biết!

- Ngươi ngốc! Thực phong chính là thực ấp, tử tước là ngũ phẩm, thực ấp năm trăm hộ, cũng có nghĩa là là tiền thuế của năm trăm hộ đều đưa cho huynh. Đương nhiên không phải lấy hết, mà là trích một phần làm bổng lộc. Huynh có nhận được khoản tiền này mỗi tháng không?

Lý Trân gãi đầu:

- Hình như không có!

- Thế thì là hư phong!

Dịch Yến tức giận lườm hần một cái:

- Một hư tước mà thôi. Xem huynh kiêu ngạo đến mức nào này. Đại Đường không biết có bao nhiêu hư tước, huynh còn coi nó là quý hiếm. Nếu ta là huynh, thà rằng đi làm Trung Lang Tướng, ít nhất cũng có không biết bao nhiêu đất. Trời ạ! Huynh có được phân Vĩnh Nghiệp điền không đấy?

Lý Trân trợn tròn mắt. Hình như hắn chưa bao giờ ý thức được vấn đề này. Phải đến nửa ngày, hắn mới lắp bắp hỏi:

- Ta cũng có Vĩnh Nghiệp điền?

- Trời đất ơi!

Địch Yến vỗ vỗ trán, không thể tin nhìn hắn:

- Chưa thấy ai làm quan như huynh. Huynh đừng nói với ta, đến cả gạo bổng lộc hàng tháng huynh cũng không có đấy chứ!

- Bổng lộc hàng tháng thì có. Mỗi tháng mười hai quan, cộng thêm tiền trợ cấp nội vệ, trợ cấp khi làm việc bên ngoài vv.... Một tháng được khoảng năm mươi quan, gạo thì phải đến cuối năm mới có. Nhưng mà quả thật ta chưa từng nghe nói phải phân Vĩnh Nghiệp điền cho ta.

Địch Yến thở dài, bất đắc dĩ nhìn hắn:

- Đây là đang ức hiếp huynh! Huynh là lang tướng ngũ phẩm. Mặc dù chỉ là Vệ quan, không thể so với Chức Sự quan, nhưng ít nhất huynh cũng phải có năm khoảnh Vĩnh Nghiệp điền. Mặt khác còn có năm khoảnh Chức Phận điền, tổng cộng là một ngàn mẫu đất.

- Vĩnh Nghiệp điền có thể để lại cho con cháu. Chức Phận điền thì sau khi từ quan phải giao nộp lại. Vĩnh Nghiệp điền nhất định phải cấp. Chức Phận điền cho dù không cấp cũng được. Hàng năm cũng phải trích ra mỗi mẫu hai đấu mà phát gạo cho huynh. Cũng chỉ có loại nhà giàu mới nổi như huynh mới không để ý. Nếu những quan viên khác mà không được cấp Vĩnh Nghiệp điền thì đã sớm tức chết rồi.

Lý Trân nghe nói mình lại có một ngàn mẫu đất, hắn cũng có chút động tâm, Cho dù không có Chức Phận điền, nhưng năm trăm mẫu Vĩnh Nghiệp điền thì phải có!

192. Chương 192: Ai Là Trạng Nguyên

Cuộc thi võ cử được tiến hành trong sân huấn luyện lớn Hữu Vệ, chính là cái sân bằng phẳng để cưỡi ngựa đánh bóng đá mà Lý Trân nhìn thấy sau khi đi ra từ địa đạo của Lân Chỉ tự, do Binh bộ chủ trì.

Trên thực tế, cuộc thi võ cử đã bắt đầu từ bảy ngày trước rồi, trước tiên sẽ bắt đầu thi một số môn cơ sở, chủ yếu là đi bộ bắn, cử tạ và múa kiếm, những người đạt tiêu chuẩn ba hạng mục đó sẽ bước vào cuộc thi chính thức cưỡi ngựa bắn cung vào ngày mừng năm tháng hai.

Cuộc thi võ cử, cưỡi ngựa bắn cung mới là trọng yếu, hơn ba nghìn sĩ tử tham gia cuộc thi võ cử hầu như đều thông qua vòng sơ khảo, nhưng muốn thông qua cuộc thi cưỡi ngựa bắn cung yêu cầu nghiêm khắc này, thì cần phải có trình độ cưỡi ngựa bắn cung cao siêu, theo tỉ lệ chọi năm mươi người chọn một, cuộc thi võ lần này cuối cùng chỉ có hai trăm người được chọn, cạnh tranh vô cùng kịch liệt.

Trời vừa sáng, mấy nghìn sĩ tử tham gia cuộc thi võ cử sớm đã tập trung bên ngoài sân huấn luyện Hữu Vệ, tính cả tùy tùng và người chăn ngựa, chừng hơn năm sáu nghìn người, những người tham gia cuộc thi đều mặc áo giáp giống nhau, kết hợp với lệnh bài, rất nhiều người đều là sĩ quan từ các doanh trại tiến cử đến, hơn ba mươi tuổi chiếm đa số, trong đó không ít các vị quân quan là Lang tướng, Trung lang tướng.

Bên ngoài sân huấn luyện đã chật ních thí sinh và chiến mã, nhộn nhịp bàn tán, làm âm ỉ cả một mảng, Lý Trân và Địch Yến đứng ở bên cạnh. Lý Trân đã mặc xong áo giáp, Địch Yến đang giúp hắn thắt dây đai sau lưng.

- Huynh thấy không, có rất nhiều người đều là từ quân đội đến, tuổi không hề nhỏ, chức vụ xem ra cũng không thấp.

Địch Yến ở bên cạnh khẽ nói với Lý Trân.

Ánh mắt của Lý Trân hướng về phía đám quan quan đứng không xa đó, có khoảng hơn hai mươi người, không biết là quan quan ở đâu, ai ai trông cũng cao to lực lưỡng, vẻ mặt dữ tợn, tuổi không còn nhỏ, ít cũng phải ngoài ba mươi rồi, xem ra bọn họ đều là quan quân có chức cao, tập trung tại một chỗ đang bàn tán gì đó.

- Bọn họ đều là các quan quân ở khắp nơi đến, tham gia cuộc thi võ là muốn giành công danh, tạo nền móng cho việc thăng quan tiếp theo.

Lý Trân không hề khinh bỉ đám quan quân đó, bởi vì bản thân hắn cũng giống như vậy, rõ ràng là đã làm Phó thống lĩnh nội vệ, lại còn đến góp vui, chiếm một suất thi đấu, chắc hẳn mọi người cũng đang phàn nàn về hắn.

Lúc này, Trương Lê từ trong đám đông đi tới, sau lưng hắn còn có một người đi theo:

- Thống lĩnh, ngài xem ta đã dẫn ai đến đây?

Lý Trân sớm đã nhìn thấy người ở sau lưng Trương Lê, chính là Lý Bàn là một tộc người họ Lý ở Đôn Hoàng. Lúc còn ở Đôn Hoàng Lý Bàn đã cùng với Lý Tân đến nhà hắn, chính là muốn hắn từ bỏ thi võ cử, sau đó Lý Bàn cũng có một suất để có thể vào kinh tham gia Võ cử.

Lý Bàn mặt hơi đỏ, đỏ cả mang tai, gã hành lễ nói:

- Tham kiến Lý Thống lĩnh!

Lý Trân tuy không muốn nhớ đến mối thù tranh giành suất dự thi Võ cử, nhưng hắn cũng không thể nào tỏ vẻ thân thiết với Lý Bàn được, chủ yếu là do phụ thân của Lý Bàn là Lý Tân muốn âm mưu với hắn ở hang đá Mạc Cao dẫn đến sự đối kháng giữa hán và gia tộc, đến tận hôm nay Lý Trân vẫn không thể nào quên được.

Nhưng hiện tại Lý Trân là người đã có thân phận, không còn nhỏ mọn như những đám tiểu dân đen nữa, dù sao cũng đã là quan quân rồi, lòng dạ cũng phải cởi mở một chút, ít nhiều trên khuôn mặt cũng biểu lộ sự độ lượng một chút.

Lý Trân vẻ mặt tươi cười đáp lễ nói:

- Hóa ra là Bàn huynh, đã lâu không gặp, không biết Bàn huynh đến đô thành lúc nào?

Lý Trân và Lý Bàn là người trong họ, hai bên có quan hệ huyết thống với nhau, nếu như Lý Trân gọi gã Nhị ca, chứng minh hắn vẫn còn nhận người anh em trong họ này. Nhưng nếu gọi gã là Bàn huynh, bọn họ liền từ thân thích thành bạn bè, chỉ là cách xưng hô mà đã thể hiện được ra bên ngoài cái thái độ của hắn.

Trong lòng Lý Bàn buồn bã, gã và Lý Trân có tư giao cũng khá tốt, gã nghe nói Lý Trân đã vào nội vệ, gã cũng muốn thông qua quan hệ của Lý Trân vào nội vệ, không ngờ Lý Trân vẫn còn chưa quên việc làm của phụ thân gã, vào nội vệ e rằng vô vọng rồi, khiến trong lòng gã vô cùng chán nản.

Trương Lê cũng cảm thấy được sự lạnh nhạt trong cái nhiệt tình của Lý Trân, y đương nhiên biết mối thù cũ giữa Lý Trân và Lý Bàn, nhưng y dẫn Lý Bàn đến là có dụng ý khác.

Y vội vàng kéo Lý Trân sang một bên, khẽ nói với hắn:

- Hai ngày nay Sách Văn đang lôi kéo Lý Bàn, muốn cho hắn tham gia Hắc Lại của Lai Tuấn Thần, huynh cũng biết một khi Lý Bàn tham gia Hắc Lại, e rằng bên phía Đôn Hoàng sẽ phát sinh biến cố.

Chuyện này nằm ngoài dự liệu của Lý Trân, không ngờ Sách Văn lại đang lôi kéo Lý Bàn. Hắn trầm tư chốc lát rồi nói:

- Lê nào huynh ấy không có con đường thứ ba có thể đi sao?

Trương Lê thờ dãi:

- Là tộc trưởng của các huynh mong muốn hấn phát triển ở Kinh thành, ở Kinh thành không có chỗ dựa, ở Đôn Hoàng cũng khó sống!

Nếu dính đến sự đấu tranh giữa các gia tộc lớn ở Đôn Hoàng, thì đừng nên bàn làm gì, cho dù Lý Trân có căm ghét Lý thị ở Đôn Hoàng thế nào nhưng dù gì thì đó cũng là gia tộc của hấn, hấn tuyệt đối không muốn Đôn Hoàng Lý thị gia nhập vào quân của Lai Tuấn Thần.

Đối với những uy hiếp của Lai Tuấn Thần, đối với bản thân Lý Trân thì coi như nhẹ như lông hồng. Lý Trân gật đầu nói:

- Việc này để ta suy nghĩ một chút, cứ để hấn tập trung tinh thần cho lần khoa cử này đi, cố gắng mà thi đỗ.

Trương Lê mừng thầm trong lòng, ngữ khí của Lý Trân đã hòa nhã rồi thì việc này chắc chắn có thể thương lượng được. Y vội vàng quay đầu lại nói với Lý Bàn vài câu rồi hai người lại hành lễ với Lý Trân rồi cùng rời đi.

Địch Yến ở bên cạnh vẫn không nói gì, cho đến khi bọn họ đi rồi, Địch Yến mới hỏi nói:

- Hấn là người của gia tộc huynh sao?

- Làm sao muội biết?

Lý Trân ngạc nhiên hỏi.

- Muội cảm thấy các huynh trông có chút giống nhau.

- Giống sao?

Lý Trân sờ cằm của mình, mặt hấn hơi dài, còn Lý Bàn mặt vuông chữ điền, lông mày mắt càng khác biệt, bọn họ giống nhau chỗ nào?

Địch Yến mỉm cười

- Đùa với huynh chút thôi. Trước kia muội nghe tên mập nói qua, còn có một sĩ tử Đôn Hoàng tham gia Võ Cử là gia tộc của huynh, cho nên muội đoán chính là hấn.

- Ủ, chính là hấn, hấn muốn gia nhập nội vệ, ta có chút do dự.

- Do dự?

Trên khuôn mặt Địch Yến lộ một nụ cười đầy châm chọc, đây là một biểu cảm chứng tỏ Lý Trân không hiểu gì về quy tắc quan trường rồi:

- Người khác nghĩ trăm phương ngàn kế để lôi kéo người trong gia tộc vào, nhưng huynh lại khác, lại còn do dự nữa, đúng là huynh có nhiều điều khác người quá.

Lý Trân cũng đã quá quen với những biểu cảm của Địch Yến rồi, hấn hơi nhướn lông mày lên, đã kích sự châm chọc của Địch Yến:

- Sự việc không giống như những gì muội nghĩ đâu, sau này sẽ dần dần nói uội rõ.

Lúc này, từ xa vang lên những tiếng trống liên hoàn, đây là tín hiệu chuẩn bị cuộc thi cưỡi ngựa bắn tên, Lý Trân nhìn cái số hiệu của mình một lát, hấn là người cuối cùng ghi danh nên số thứ tự được xếp về cuối, nói cách khác hấn là người thi cuối cùng.

- Đi thôi, ta dẫn huynh tới khán đài.

Võ cử với khoa cử khác nhau, đối với Võ cử thì thi thố nó thoải mái hơn, những địa điểm thi thì vô cùng rộng lớn không giống như những nơi thi trật tự của khoa cử, những võ sĩ tham gia Võ cử đang tập luyện cưỡi ngựa bắn tên ai cũng có thể nhìn thấy, nên cuộc thi cưỡi ngựa bắn tên trong võ cử là chuẩn xác nhất ai cũng có thể nhìn thấy, rất khó ai mà gian dối được, sở dĩ Binh bộ làm như vậy cũng chỉ là áp lực bắt buộc cho quân sĩ.

Cuộc thi cưỡi ngựa bắn tên của Binh bộ giống như võ cử hương thi của Sa Châu, cũng là cách một trăm năm mươi bước bắn ba mũi tên để đánh giá trình độ của thí sinh.

Đương nhiên, những võ sĩ tham gia võ cử của binh bộ đều phải suy xét những yếu tố khác nữa, ví dụ như sức lực, bắn bằng thạch cung và bát đầu cung thì thành tích của thí sinh chắc chắn sẽ khác. Lại ví như những vòng sơ tuyển như chạy bắn tên, kiếm thuật, cuối cùng lấy thành tích tổng hợp lấy ra hai trăm người vào vòng trong.

Người có thành tích cao nhất chính là Võ trạng nguyên, chính là vinh dự cao nhất của võ cử hàng năm. Võ trạng nguyên sẽ được Thánh thượng tiếp kiến và ban cho những phần thưởng đặc thù, đây cũng là niềm mơ ước của tất cả các võ sinh.

Cùng với những tiếng trống vang rền, tất cả những thị vệ cung đình đều lũ lượt chạy tới sân huấn luyện Hữu Vệ ở đông thành, đều muốn nhìn tận mắt những võ sĩ tham gia cuộc thi cưỡi ngựa bắn tên một năm mới có một lần này. Hai bên khán đài của sân huấn luyện Hữu Vệ càng ngày dòng người càng đông, Lý Trân và Dịch Yến muốn tìm một chỗ nào đó ít người một chút để quan sát.

Đúng lúc này, từ xa vọng tới một giọng nói rất quen:

- Lão Lý, bên này, bên này.

Hắn quay đầu lại, thấy Tử Chí đang đứng cách đó không xa đang vẫy tay. Tử Chí xuất hiện ở đây khiến hắn không thấy quái lạ gì, trái lại, cái tên rất muốn đến nơi náo nhiệt này mà không đến xem thì đó mới là điều quái lạ.

Đương nhiên, có bộ dạng của kẻ cấp trên cũng nên ra oai một chút, Lý Trân thúc ngựa tiến lên phía trước, vẻ mặt trầm xuống nói:

- Hôm nay ngươi không có việc gì để làm sao?

Lúc này Tử Chí mới nghĩ ra, bản thân mình là thuộc hạ của Lý Trân, vẻ mặt y bỗng lộ vẻ lúng túng khó xử, liếc sang bên cạnh nhìn Dịch Yến một cái, chỉ một cái đảo mắt lập tức trên khuôn mặt y lại nở nụ cười nói:

- Ta biết rằng Dịch muội sẽ tới, cho nên tới đây để giúp người chăm sóc cô ấy. Hơn nữa, thống lĩnh tham gia cuộc thi này, một tên thuộc hạ như ta chẳng nhẽ lại không đến cổ vũ sao? Nhỡ đâu người lại cần một tên mã đồng chẳng hạn, dù gì cũng cần phải có người chuẩn bị chứ.

Phía sau Dịch Yến không nhận được cười. Cái tên mập này miệng lưỡi ngày càng dẻo rồi. Lúc này, từ xa xa lại vang lên những hồi trống, lần này ra hiệu cho các thí sinh vào sân, bắt đầu điểm danh, Lý Trân cũng chẳng muốn làm khó Tử Chí nữa, liền nói với y:

- A Yến giao cho người đó, tìm một chỗ nào đó ít người mà xem.

- Không vấn đề gì, ta đảm bảo sẽ chăm sóc tốt cho Dịch muội, sẽ không để cô ấy mất một cọng tóc nào đâu.

Lý Trân lườm hắn một cái, rồi dặn dò Dịch Yến mấy câu liền thúc mã đi.

Không lâu sau, tất cả các võ sinh đều tập trung đầy đủ ở góc phía đông bắc. Hơn ba ngàn võ sinh dất theo ngựa chuẩn bị tới lượt thi, nhìn hoàng tráng như những kỵ kinh đang tập kết vậy, cứ một trăm người thì một lượt, chia làm năm đường để cưỡi ngựa bắn tên mà thi, sau khi cưỡi ngựa bắn tên xong, cứ thể mà đi ra khỏi trường thi ở phía tây không cần phải đợi thành tích nên cho dù người thi đông nhưng tiến độ cũng rất nhanh.

Tùng, từng từng, cùng với ba tiếng trống vang lên, cuộc thi cưỡi ngựa bắn tên cuối cùng cũng bắt đầu, năm thí sinh chuẩn bị ngựa cung xong, hướng thẳng về mục tiêu, hai bên khán đài vang lên những tiếng hò reo của hơn ngàn tên thị vệ, những tiếng vỗ tay như sấm rền.

Ở một góc của sân huấn luyện, Tử Chí cũng vô cùng phấn khích, y chỉ về phía bia bắn tên phía xa xa, nói với Dịch Yến:

- Muội có thấy những bức bia bắn tên bằng hình nộm phía xa xa kia không, bắn được vào cổ gọi là thượng đẳng, bắn vào thân được gọi là trung đẳng, bắn vào tứ chi thì gọi là hạ đẳng, nếu bắn trượt thì không được điểm nào.

- Nếu bắn trúng giữa lông mi thì sao?

Địch Yến hiểu kỳ hỏi.

- Cái này thì lại phân nhỏ ra nữa, nếu bắn trúng mi, giữa trán và yết hầu thì là thượng thượng, bắn trúng miệng, mũi, mắt thì là thượng trung, bắn trúng gò má và cổ thì là thượng hạ, nhưng bắn trúng tim thì cũng gọi là thượng trung, bằng điểm với bắn trúng miệng, mũi, mắt.

- Lại còn phân nghiêm ngặt vậy sao?

- Không riêng gì cái này, ngay cả cung tên cũng có phân chia, ví dụ cung đá thì tăng một đầu thì thêm một, giảm một đầu thì trừ một, còn có điểm thì thử nữa, đều được cộng dồn vào điểm, nếu được ba điểm thượng thượng, điểm phụ cuối rất cao thì khả năng đứng top hai mươi là đương nhiên rồi, nhưng muốn thì được vô cử, thì ít nhất cũng phải bắn trúng ba cái thượng thượng. Đại đường ngoạ hổ tàng long mà!

Lúc này, Địch Yến thấy đám thị vệ phía sau đang móc tiền làm gì đó, nàng thấp giọng hỏi:

- Lão mập, cuộc thi võ cử này cũng được đặt cược sao?

Tửu Chí đưa mắt liếc nhìn, cười hì hì nói:

- Rất bình thường mà, đám thị vệ phần lớn đều thích cá cược, đối với những cuộc tranh đấu ở võ cử này làm sao bọn họ bỏ qua được chứ, không đầu tư gì muối, ta cũng cược hai mươi quan tiền, ta cược cho Lão Lý thắng.

Địch Yến lập tức thấy hứng thú, nàng lấy ra một đĩnh bạc nói:

- Ta cũng cược cho Lý đại ca thắng.

Tửu Chí cầm lấy đĩnh bạc kia ước lượng, ít nhất cũng phải hai mươi lượng, liền cười nói:

- Muội đợi chút, ta giúp muội đặt cược.

Tửu Chí chạy tới đăng ký đặt cược, rất nhanh chóng quay lại cười nói:

- Được rồi, quy ra thành hai mươi quan tiền, nhưng người đặt cược cho Lão Lý thắng rất nhiều, nếu có thắng thì cũng không kiếm được bao nhiêu, nhiều lắm thì muội cũng chỉ kiếm được hai mươi quan tiền thôi.

Địch Yến nghe nói có thể tăng gấp đôi, lập tức cười mỉm nói:

- Hai mươi quan tiền cũng tốt mà! Nếu hần đoạt giải nhất, ta mời uống rượu.

Lúc này, một tràng hoan hô truyền từ xa đến, trường thi xuất hiện ba người điểm cao nhất, một thí sinh ngoài tám mươi bước ba cung tên liền trúng cổ họng. Địch Yến cũng bị bầu không khí của trường thi cuốn hút, kích động đến mức hô lớn lên.

Thời gian cũng dần dần trôi đi, từng đám từng đám thí sinh bắn xong, càng ngày càng nhiều điểm thượng thượng, những điểm số cao bắt đầu xuất hiện nhiều, thành tích năm nay cao hơn hẳn năm ngoái, lúc này điểm phụ phía sau mới là điểm số cuối cùng quyết định thứ tự xếp hạng.

Có lẽ bởi Địch Yến tham gia các cuộc nên nàng rất quan tâm xem Lý Trần có đạt được giải nhất không, liền hỏi:

- Đối thủ cạnh tranh với Lý đại ca có bao nhiêu vậy?

Tửu Chí giơ một bàn tay ra, cười nói:

- Thực ra chỉ có năm người. Năm người này có khả năng cưỡi ngựa bắn cung vượt trội so với đối thủ khác, điểm số phụ của bọn họ cũng gần tương đương nhau, hai người bốn mươi điểm, ba người ba mươi chín điểm, người đoạt được Vô trạng nguyên chắc hẳn là một trong số đó, tất cả những người cá cược đều đặt cho năm

người họ. Lão Lý là người nổi bật nhất trong đám bọn họ, cung hai thạch, thi thử đứng thứ nhất, điểm phụ của hắn là bốn mươi.

- Còn có một người là ai?

Địch Yến hỏi?

- Là người có cùng thân phận với Lý đại ca.

- Là một người của Hoàng tộc, là chất trai của Thái Tông Hoàng đế, tên là Lý Y, khoảng ba mươi tuổi, cưỡi ngựa bắn cung vô cùng lợi hại, cưỡi ngựa đánh cầu chơi cũng vô cùng tuyệt vời.

Địch Yến lập tức có chút lo lắng:

- Nếu như bởi vì hắn là Hoàng tộc, được quan tâm đặc biệt thì phải làm sao đây?

Đúng lúc này, đám thị vệ đang ồn ào bỗng nhiên im lặng, chỉ nghe có người khẽ hô.

193. Chương 193: Kỳ Xạ Tranh Hùng (thượng)

Địch Yến vội vàng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy hàng trăm thị vệ, quan thần, và đám cung nữ vây quanh một chiếc ô lớn màu vàng chậm rãi đi tới, đám thị vệ dẹp đường hai bên, để ra một khoảng trống. Địch Yến cũng đã nhìn thấy, nữ hoàng đế Võ Tắc Thiên mặc trang phục nam nhân đang đứng bên chiếc xe ngựa, bên cạnh có Thượng Quan Uyên Nhi đi theo, phía sau còn có hơn chục vị cao quan theo sau.

Bỗng nhiên Địch Yến nghĩ tới phụ thân, nếu phụ thân không bị bãi miễn thì ông ấy chắc hẳn sẽ đi phía sau hoàng đế. Trong lòng nàng có chút buồn bã, nàng biết rằng phụ thân rất mong muốn được quay trở lại triều đình, vì nước vì dân mà cống hiến, không biết khi nào phụ thân mới có thể phục quan trở về đây?

Hôm nay Võ Tắc Thiên cũng không có việc gì, bà biết rằng hôm nay trong hoàng thành tiến hành cuộc thi cưỡi ngựa bắn cung, liền vui vẻ đến xem. Lúc này, quan chủ khảo, Binh bộ thượng thư Vương Tuyên dẫn theo đám khảo quan vội vàng chạy tới bái kiến Võ Tắc Thiên. Võ Tắc Thiên cười hỏi:

- Võ cử bắt đầu được bao lâu rồi?

- Hồi bẩm bệ hạ, cũng đã quá nửa rồi.

Võ Tắc Thiên gật đầu lại hỏi:

- Năm nay võ nghệ của đám sĩ tử tham gia võ cử thế nào?

- Hồi bẩm bệ hạ, năm nay võ nghệ của đám sĩ tử nhìn chung cao hơn mặt bằng năm ngoái. Mấy ngày trước diễn ra kỳ thi thử đã xuất hiện năm người được điểm tối đa, chắc hẳn ngôi vị Võ trạng nguyên năm nay sẽ nằm trong số bọn họ.

- Ồ, năm người nào vậy?

Võ Tắc Thiên có phần hứng thú hỏi.

- Một người là Giáo úy được Bắc đình quân đề cử tên là Cái Gia Vận, một người là Thiên kỵ lang tướng Đâu Tiên Vân, một người được Lễ Nguyên lang tướng Lũng Hữu quân tiến cử, cùng với Tông thất Lý Y, và cuối cùng là một vị phó thống lĩnh Nội vệ Lý Trân. Năm vị này đều là những người có tài nghệ cưỡi ngựa bắn cung hơn hẳn những sĩ tử khác. Nếu là năm ngoái, thì mỗi người trong số năm người này đều đạt giải nhất, nhưng bọn họ đều xuất hiện trong năm nay.

Trong năm người này, Võ Tắc Thiên biết ba người, Đâu Tiên Vân là mã cầu đệ nhất cao thủ, danh tiếng lừng lẫy, Lý Y thì đương nhiên bà biết rồi, là chất của Thái tông, là cháu ruột của Ngô Vương Lý Khác, còn về phần Lý Trân, năm ngoái Võ Tắc Thiên đã tận mắt chứng kiến tài cưỡi ngựa bắn cung của hắn, nói hắn có khả năng kỳ xạ hơn người quả không ngoa chút nào.

- Bọn họ đều bắn rồi sao?

- Hồi bệ hạ, Lỗ Nguyên của Lũng Hữu quân đã bắn rồi, kỳ xạ ba điểm thượng thượng, điểm phụ thêm ba mươi chín điểm, trước mắt đứng vị trí thứ nhất, ngoài ra bốn người kia vẫn chưa bắt đầu.

Võ Tắc Thiên cười hỏi:

- Thời gian của Trẫm không nhiều, Vương Thượng Thư có thể sắp xếp cho bọn họ cùng thi để Trẫm mở rộng tầm mắt.

- Vi thần tuân chỉ.

Vương Tuyền vội vàng đi chuẩn bị, trên đã có lời thì dưới ắt phải làm theo. Với tư cách là binh bộ Thượng thư, lại là một Tướng quốc, Vương Tuyền hiểu được rằng thánh thượng thích gì, hẳn biết phải làm gì để thánh thượng được vui, thực ra cái đó ai cũng biết mà ai cũng thích đó chính là luận võ.

Tất cả đám thị vệ đứng xem và cả những sĩ tử đã thi rồi đều vỗ tay cổ vũ, cho dù Binh bộ Thượng thư chỉ chọn ra bốn người nhưng không có ai dám tỏ vẻ hoài nghi đối với bọn họ.

Đám thị vệ đặt cược kia đều đang nói chuyện rôm rả, tất cả mọi người đều biết mấy người kia đều là những cao thủ trong cuộc thi võ cử năm nay ai nấy đều có tài kỳ xạ vô song.

Đậu Tiên Vân được công nhận là Đại Đường đệ nhất mã cầu, tinh thông kỳ xạ, Lý Y là người rất nổi bật trong Tông thất, rất có tiếng tăm trong những kỳ xạ Lạc Dương, còn về phần phó thống lĩnh Nội vệ Lý Trân, rất nhiều người đã nghe tên tuổi về tài kỳ xạ của hắn rồi, trong lúc hắn huấn luyện, không ít người đã nhìn thấy, nhưng phần lớn là chưa được chứng kiến tận mắt, hôm nay đúng là một cơ hội quá tuyệt vời.

Còn một người khác đó là Cái Gia Vận tuy ít tiếng tăm hơn, nhưng y đến từ vùng đất có tài kỳ xạ mạnh nhất đó là Tây Vực, hơn nữa lúc dự thi y được điểm tuyệt đối, chắc hẳn tài kỳ xạ của y không thể dưới vị trí thứ ba được.

Đám thị vệ tới xem ngày một đông thêm, có lẽ đã lên tới hơn vạn người. Bọn họ vây quanh hai phía tây, bắc, tinh thần rất phấn khích, cổ vũ rất nhiệt tình.

Vương Tuyền gọi Đậu Tiên Vân, Lý Y, Cái Gia Vận và Lý Trân tới phía trước, rồi nói với bốn người họ:

- Thánh thượng đích thân đến khảo trường, phương thức thi thử có chút điều chỉnh, bốn người các ngươi thi từng người một, cứ theo tứ tự mà thi, mỗi người vẫn là ba mũi tên, nhưng phải dùng Chu hồng đại tiễn và bia tên di động. Có vấn đề gì không?

Chu hồng đại tiễn mà một loại tên dùng để biểu diễn, thân tiễn được sơn màu đỏ, chiếc bia tên kia không giống như hình nộm làm bằng cỏ mà dùng gỗ dẻo để tạo thành hình người, được treo trên khố giáp do binh sĩ vừa chạy vừa giơ lên, tuy dễ dàng cho những người ở xa thưởng thức, nhưng cách này vô hình chung làm cho cuộc thi trở nên khó khăn hơn.

Bốn người ngơ ngác nhìn nhau, Chu hồng tiễn và người gỗ tuy có chút bận tâm, nhưng điều bận tâm hơn cả đó là chiếc bia di động, rõ ràng độ khó được tăng lên gấp nhiều lần, chưa chắc bọn họ đã bắn trúng ba phát thượng thượng, nếu làm không tốt có thể rút chút võ cử, điều này rõ ràng là không công bằng.

Đậu Tiên Vân có chút bất mãn nói:

- Bia đỡ tên di động như vậy chẳng phải không công bằng với bọn ta rồi sao?

Trong lòng Vương Tuyền cũng hiểu rõ, những sĩ tử khác thì dùng bia bất động để thi còn bọn họ lại phải dùng bia di động, quả thực không công bằng chút nào, liền nói với bọn họ:

- Các vị đều là cao thủ kỳ xạ, có chút khó khăn thì cũng chẳng đáng là bao, như thế này đi, cứ theo quy định cũ của cuộc thi kỳ xạ trong cung, điểm thượng hạ trong bia di động tương ứng với điểm thượng thượng trong bia đứng im, điều kiện này chắc cũng dễ hơn một chút rồi chứ.

Đậu Tiên Vân đã tham gia những cuộc tỷ thí kỳ xạ trong cung, y hiểu rõ quy tắc. Trên thực tế, điểm trung thượng trong bia di động tương ứng với điểm thượng thượng trong bia đứng im, đây là tiêu chuẩn đã được công nhận trong các cuộc thi kỳ xạ, nhưng Vương thượng thư này lại để tiêu chuẩn kia nâng cao lên một cấp, nhưng Đậu Tiên Vân rất tự tin về tài kỳ xạ của mình nên không muốn đôi co nữa bèn chấp tay nói:

- Ta chấp nhận phương án này.

Đậu Tiên Vân đã mở miệng, ba người còn lại cũng đều đồng ý. Vương Tuyền rất vui mừng lập tức nói:

- Bây giờ chúng ta sẽ bốc thăm xem thứ tự xuất trận.

Trong lòng bốn người đều hiểu rõ, bọn họ đang tỷ thí một trận kỵ xạ là vì thánh thượng. Bốn người xoa xoa tay hừng hực khí thế. Trên thực tế, Đậu Tiên Vân và Cái Gia Vận vì dùng cung tiễn nhẹ hơn một đầu nên điểm phụ của bọn họ bị thấp hơn một điểm, trước mắt được xếp vào vị trí áp chót.

Nếu là bia bất động, thì danh hiệu trạng nguyên khó mà lọt khỏi tay hai người họ được, nhưng bia di động lại có độ khó hơn hẳn, rất dễ để bắn trượt hoặc bắn được điểm thấp, điều này cũng khiến cho hai người họ có một chút hi vọng, dù gì ba mũi tên trúng mi và ba mũi tên trúng cổ, điểm số ắt sẽ có sự khác biệt.

Lý Trân rút trong tay Vương Tuyền một chiếc thăm có số hiệu là bốn, cũng đồng nghĩa với việc hắn là người thi cuối cùng. Lý Trân không nói một lời nào nhận lấy một hũ Chu hồng đại tiễn rồi đi sang một bên, hắn phải làm quen với cảm giác của chiếc Chu hồng đại tiễn này.

Lý Trân rút ra một chiếc Chu hồng đại tiễn, chỉ thấy tiễn vũ, thân tiễn, và đầu tiễn được bôi một lớp sơn màu đỏ tươi, độ dài hơn tên bình thường một thốn, tiễn vũ cũng to hơn chút, nặng hơn chút, hắn đưa chiếc tên gắn vào cung hơi kéo dây cung lên để lấy cảm giác.

Lúc này, bên cạnh có người cười nói:

- Đúng là có khác một chút.

Lý Trân quay đầu lại, chỉ thấy Lý Y khoanh tay trước ngực đứng cách chỗ Lý Trân đứng chừng hơn chục bước quan sát hắn, nhíu mày cười rất thản nhiên. Tuổi của Lý Y chừng hơn hai mươi, dáng người cao nhỏ, đôi vai rất rộng, đôi tay rất dài hơn nữa lại rất có lực, khuôn mặt y vừa nhỏ vừa dài, sắc mặt có chút xanh nhợt, đôi mắt lóe lên những tia sáng chói lọi.

Lý Y cũng là cung hai thạch, dự thi cũng điểm tuyệt đối, trước mắt điểm phụ bằng điểm với Lý Trân cùng xếp ở vị trí thứ nhất. Nếu dựa vào quy tắc bia bất động thì danh hiệu Trạng nguyên sẽ là cuộc tranh đấu giữa hai người họ, nhưng Lý Y cũng tham gia vào khoa cử năm nay tuy không thể thi đỗ tiến sĩ nhưng cũng là một người văn võ song toàn.

Lý Y chậm rãi tiến lên phía trước, từ sau lưng rút ra một chiếc Chu đại hồng tiễn, chú ý quan sát một lát, rồi cười nói với Lý Trân:

- Mùa thu năm ngoái ta đã bỏ ra một tháng để luyện Chu hồng đại tiễn, đương nhiên là không phải vì trận tỷ thí hôm nay, ta chỉ thấy hiếu kỳ tuy kỵ xạ có chút khó hơn, chỉ sai một lý y sẽ đi ngàn dặm, nhưng ta phát hiện nguyên nhân sâu xa chính là tâm lý, nếu người coi đó là những mũi tên bình thường thì người sẽ không bị ảnh hưởng về mặt tâm lý.

Trên khuôn mặt Lý Trân hiện lên vẻ cảm kích cười nói:

- Vì có gì mà Y công tử lại nói với ta những điều này?

- Bởi vì ta muốn người có thể phát huy được những kỹ thuật cao siêu của người, ta hi vọng người là bạn chứ không phải là địch.

Lý Trân nhìn chăm chú y một lát rồi cười nói:

- Chúng ta chỉ là đối thủ cạnh tranh, chẳng phải sao? Đối thủ không phải là kẻ địch, trên trận thì là đối thủ nhưng bình thường có thể là bằng hữu.

Lý Y ha ha cười lớn:

- Vậy chúng ta sẽ toàn lực ứng phó, lấy kỹ thuật bắn tên để phân cao thấp, cho dù cuối cùng ai là người thắng cuộc thì chúng ta đều tâm phục khẩu phục.

Nói xong, Lý Y hành lễ với Lý Trân một cái, quay người đi về phía chiến mã của mình. Lý Trân cười nói:

- Y công tử, chiến mã của ta có thể sẽ chiếm một chút ưu thế.

- Như nhau thôi, cung của ta là do Chữ Phương Minh một người được mệnh danh là thợ thủ công đệ nhất Đại Đường tạo cung, như vậy ta cũng chiếm được chút ưu thế.

Hai người đều cười ồ lên, lúc này. Lý Trân đột nhiên cảm thấy cho dù có thắng hay thua nếu có thể kết giao với người này thì cũng không tệ chút nào.

.....

Trên khán đài, Dịch Yến có chút lo lắng, tuy trên miệng lúc nào cũng nói không buông tha cho Lý Trân, đều tìm những điểm yếu của hắn mà thế này thế nọ nhưng trên thực tế nàng là người quan tâm Lý Trân hơn bất kỳ ai. Đương nhiên nàng muốn Lý Trân đoạt được giải nhất, cũng hi vọng thông qua lần vô cử này hắn có thể rời khỏi cung đình.

Nhất là khi nàng nghe thấy thị vệ thân cận của nữ hoàng cũng vì nữ hoàng mà làm những chuyện đặc thù khác, trong lòng nàng bỗng lo lắng không ngừng, đồng thời cũng vì Lý Trân mà thị vệ thân cận của Võ Tắc Thiên kịp thời rời khỏi bà ấy nên cũng cảm thấy may mắn.

Nhưng Nội vệ cũng là một trong những thị vệ, cho dù Lý Trân cũng đã thăng chức lên phó Thống lĩnh nhưng vẫn khiến nàng thấy không vui, điều này khiến nàng rất mâu thuẫn và cũng rất khó xử. Nàng biết rằng bản thân không thể thay đổi được hiện thực, đã vào Nội vệ thì không phải muốn đi là có thể đi được, nàng khuyên Lý Trân viết tấu xin điều tới biên cương cũng chỉ là trong phút buồn bực mà thôi.

Lúc này, một tên cưỡi ngựa vào điểm thi, đám thị vệ liền hoan hô vang dội, Dịch Yến vội vàng hỏi:

- Mập, ai đấy?

Tửu Chí nhìn chăm chú một lát rồi nói:

- Đậu Tiên Vân thì ta biết, Lý Y cũng đã gặp qua, Lỗ Nguyên thì đã bắn tên rồi, vậy thì người này chắc chắn là Cái Gia Vận.

- Hắn... hắn rất lợi hại phải không?

- Có thể có tên trong bàn cược đương nhiên là người rất lợi hại rồi, mau nhìn đi, hắn bắt đầu rồi đó

Cái Gia Vận bốc vào lá thăm có số một, là người đầu tiên xuất trận. Y bắt đầu vào cuộc, móng ngựa chiến mã khê đạp xuống mặt đất, y thúc ngựa xông lên, chiến mã chạy quanh một vòng, rồi lập tức thúc ngựa lao về phía đường băng.

Đường băng kỵ xạ dài chừng một trăm năm mươi bước, bắn tên trong phạm vi sau mười bước. Trong sáu mươi bước bắn ra ba mũi tên, thời gian vô cùng gấp rút, đối với những sĩ tử có thể vào kinh tham gia Vô cử mà nói, sáu mươi bước mà bắn ba mũi tên thì không vấn đề gì, cho nên thời gian thi mới quá một nửa nhưng chưa có ai bắn không hết ba mũi tên cả.

Nhưng đó là nói đến chiếc bia bất động còn đối với bia di động thì hoàn toàn lại là chuyện khác, bên ngoài tám mươi bước được bao quanh dài chừng trăm bước, sau tám hàng rào chắn hai bên có ba tên binh sĩ cầm chiếc bia xếp thành hàng rồi chạy.

Thí sinh có thể bắn trái có thể bắn phải, nếu có thể cả hai bên trái phải đều khai cung thì sẽ được thêm điểm, nhưng độ khó thì tăng lên rất nhiều và thời gian sẽ kéo dài hơn. Sáu mươi bước bắn ra ba mũi tên thì thời gian cũng đã gấp lắm rồi nhất là mũi tên thứ ba thì lại càng gấp gấp hơn.

Cái Gia Vận chưa đến hai mươi tuổi rất trẻ trung nhưng khí chất thì rất ổn định. Y căn rằng phi ngựa như bay, chiến mã phi qua được bắn tên, một mũi tên được gắn vào dây cung lập tức được bắn đi giống như những ngôi sao băng vụt bay, một mũi tên bắn trúng vào gò má của bia nằm ở bên trái, y lập tức xoay người, cung được chuyển sang tay kia, một mũi tên nữa bắn trúng mi mắt của chiếc bia di động nằm bên phải, mũi tên thứ ba được xuất kích cuối cùng nhắm trúng não bộ của bia nằm bên phải.

Kỹ thuật bắn cung trái phải của Cái Gia Vận rất điêu luyện khiến đám thị vệ hoan hô không ngừng.

194. Chương 194: Kỵ Xạ Tranh Hùng

Võ Tắc Thiên xem cảm thấy rất hứng khởi, kỹ thuật bắn tên vô cùng cao siêu của Cái Gia Vận khiến bà không khỏi thán phục. Bà quay đầu cười nói với Hình bộ thượng thư, tướng quốc Lâu Sư Đức:

- Tên Cái Gia Vận là người ở đâu vậy?

Lâu Sư Đức cũng chưa từng nghe thấy Cái Gia Vận là ai, lão cũng chỉ hàm hồ nói:

- Vi thần chỉ biết hần đang tòng quân ở Tây Vực, chắc là giữ chức quan quân tầm thấp thôi, không nhiều người biết hần.

Thượng Quan Uyển Nhi đứng bên cạnh cười nói:

- Thần biết rằng tên Cái Gia Vận này là người Lan Châu, gia tộc có nhiều người tòng quân, hần tòng quân ở Cao Xương, có biệt hiệu là Cao Xương đệ nhất tiễn, năm nay vẫn chưa đủ hai mươi tuổi.

Võ Tắc Thiên rất kinh ngạc hỏi:

- Sao Uyển Nhi lại biết vậy?

Thượng Quan Uyển Nhi mỉm cười nói:

- Bởi vì Lý Trân muốn thông qua lần Võ cử này để chọn ra những người có võ nghệ cao cường để gia nhập vào đội Nội vệ, cho nên thần cũng nắm rõ một chút.

- Chọn võ sĩ từ cuộc thi Võ cử sao?

Võ Tắc Thiên vẻ khen ngợi gật đầu nói:

- Ý tưởng này rất mới, cũng rất công bằng. Ta tin chắc rằng sẽ chọn ra được những người tài thực thụ, Trẫm chuẩn chỉ cho hần làm như vậy.

Lúc này, những tiếng vỗ tay vang lên, những ánh mắt chú ý lại dồn về phía đấu trường, đây là lần xuất trận của Đâu Tiên Vân. Y được mệnh danh là Đại Đường đệ nhất mã cầu, lại là Trung lang tướng của Thiên Kỵ doanh, trong đám thị vệ có được thanh danh tốt, sự xuất hiện của y khiến đám thị vệ hoan hô không ngừng.

Đâu Tiên Vân xuất thân trong một gia tộc rất có tiếng của Đường triều là Đâu thị, cho dù là kỵ xạ hay là mã cầu thì đều có tiếng tăm lừng lẫy ở thành Lạc Dương, thân hình y cao to vạm vỡ, râu tóc lởm nh่อม, tướng mạo vô cùng uy mãnh.

Từ lúc bắt đầu y đã nín thở, sức lực của y hoàn toàn có thể mở được cung hai thạch hai đấu, nhưng do thói quen cuối cùng y lại lựa chọn dùng chiếc cung quen thuộc của mình, cung một thạch chín đấu. Không ngờ chỉ có kém hơn một đấu khiến điểm phụ của y bị kém một điểm.

Nếu bắn vào bia bất động thì chắc chắn Lý Trân và Lý Y đều có ba điểm thượng thượng và cuối cùng vẫn đứng ở hai vị trí đầu tiên, kết quả này khiến y vô cùng buồn bực, nhưng Thánh thượng đến làm thay đổi cuộc chơi, bia bất động chuyển thành bia di động khiến y có một tia hi vọng có thể y sẽ đánh bại được Lý Trân để đoạt ngôi vị trạng nguyên.

Đâu Tiên Vân thúc ngựa chạy như bay, chỉ trong vọn vẹn sau mười bước y bắn cung theo hướng trái phải. Ba mũi tên nhanh như tia chớp được phóng ra, hai mũi tên bắn trúng yết hầu, một mũi tên bắn trúng mắt bên trái, lại một lần nữa khiến đám thị vệ không ngừng hoan hô tán thưởng, thậm chí có không ít người lớn tiếng hô vang: trạng nguyên, trạng nguyên.

Ngay cả Võ Tắc Thiên cũng phải thán phục, nói với hai người bên cạnh:

- Nếu Đâu tướng quân không đạt được ngôi vị trạng nguyên thì quả thật là đáng tiếc.

Thượng Quan Uyển Nhi thì lại nhếch miệng khê cười, nhỏ giọng nhắc nhở bà:

- Bệ hạ, phía sau vẫn còn hai người nữa.

Võ Tắc Thiên lập tức hiểu ra, lúc này bà liền đưa ánh mắt chờ đợi màn biểu diễn của hai người sau, thậm chí còn có chút nóng ruột.

.....

Lối vào, Lý Trân và Lý Y cũng đã chuẩn bị xuất trận. Lý Y xếp vị trí thứ ba nên y là người xuất trận trước. Những tiếng vỗ tay bắt đầu vang lên, Lý Y chấp tay cười nói với Lý Trân:

- Lý thống lĩnh, ta không khách khí nữa, ta xuất trận trước đây.

Lý Trân hơi cúi người đáp lễ:

- Y công tử, mời!

Lý Y thúc ngựa quay đầu lại, hai chân khép lại, chiến mã lao nhanh như bay. Y huýt một tiếng sáo rồi giương cung tiến hướng về sáu mươi bước mà phi. Hành động này khiến đám thị vệ hai bên cổ vũ nhiệt tình, ngay cả Võ Tắc Thiên cũng không nhịn được cười. Cái tên tiểu tử này cũng hay đó chứ, tuy là Tông thất nhưng cũng khiến người khác có cảm tình.

Cung tiến của Lý Y chiếm ưu thế hẳn. Cung của y tên là Bạch Lộc Cung, là một trong năm chiếc cung tốt nhất thiên hạ, nguyên bản là do Lý Thế Dân ban thưởng cho con trai Ngô Vương Khắc, cuối cùng Ngô Vương Khắc truyền cho cháu Lý Y.

Ưu thế lớn nhất của chiếc cung này là rõ ràng là một cung hai thạch nhưng chỉ cần lực một thạch năm thạch đầu là có thể kéo cung lên được, hơn nữa cách làm lại rất tinh xảo, định vị tinh chuẩn, là một kiệt tác để lại của thợ thủ công Chữ Phương Minh.

Lực của Lý Y không thể so với Lý Trân và Đậu Tiên Vân được, nhưng y dựa vào chiếc cung hai thạch hai đầu này mà có thể bằng điểm so với Lý Trân, cùng xếp ở vị trí thứ nhất. Hơn nữa tài kỹ xạ của Lý Y cũng xuất chúng hơn người, được mệnh danh là hoàng tộc đệ nhất tiên, ngay cả cụ tổ của y là Lý Thế Dân cũng không thể bằng y được.

Lý Y bắn cả trái và phải, ba mũi tên giống như ba ngôi sao băng vụt bay vậy, mũi tên bắn trúng vào trán của bia di động, nếu đây là bia bất động thì sẽ được điểm thượng thượng, ở bia di động thì được tính là thượng thượng thượng. Nếu so sánh, mũi tên của Cái Gia Vận bắn trúng gò má còn mũi tên của Đậu Tiên Vân thì trúng bên mắt trái nên có vẻ kém điểm hơn một chút.

Những người hai bên đều hoan hô vỗ tay, cho dù đa số đám thị vệ đều ủng hộ Đậu Tiên Vân, nhưng quá bán số thị vệ kia lại đặt cược cho Lý Trân chiến thắng, biểu hiện của Lý Y rất xuất sắc, đương nhiên khiến không ít người phải tâm phục và yêu mến, nhưng cuối cùng cái phần cá cược quan trọng hơn.

Võ Tắc Thiên cười với Thượng Quan Uyển Nhi rồi gật gật đầu, điều này là có phần cảm ơn vì lúc này nàng có nhắc nhở kịp thời. Kể mạnh ắt có kẻ mạnh hơn, có một lần giáo huấn trước đó, nên Võ Tắc Thiên không dễ dàng bình luận gì nữa, nhưng những người sáng suốt đều nhìn rõ, bà cũng vô cùng tán thưởng tài bắn tên của Lý Y.

Tâm trạng của Địch Yến như bay trong không trung, nàng nghe Tửu Chí nói qua, tên Lý Y này mới chính là đối thủ nặng ký nhất của Lý Trân. Nhìn thấy Lý Y phát huy rất xuất sắc, thậm chí không thể tìm được một lỗ hổng nào để bắt lỗi cả, ba mũi tên này có thể nói là hoàn mỹ, vậy thì Lý Trân làm sao có thể thắng được chứ? Trong lòng nàng bắt đầu cảm thấy lo lắng.

Tửu Chí không thèm quan tâm, y quá hiểu người huynh đệ của mình rồi, bọn họ đã sống cùng nhau từ nhỏ, tính cách của Lý Trân thì y là người hiểu rõ nhất. Tửu Chí thấy Địch Yến lo lắng bèn cười nói:

- Không phải lo lắng đâu, hôm nay lão Lý sẽ cho thấy kỹ thuật tuyệt đỉnh của mình về kỹ xạ.

- Cái gì?

Địch Yến vẻ không hiểu hỏi.

Tửu Chí cũng chẳng thèm giải thích, cười nói:

- Mọii xem là được rồi, đấy, bắt đầu rồi đấy.

Tùng tùng tùng, ba tiếng trống vang lên, đây là tín hiệu cho sự xuất trận của Lý Trân người đang đứng ở vị trí số một, khiến đám thị vệ cứ dài cổ để ngó khiến cho trường thi lặng ngắt như tờ.

Cạch cạch cạch những tiếng vó ngựa vang lên, Lý Trân thúc ngựa chậm rãi tiến vào đấu trường, sắc mặt của hắn rất bình tĩnh, trong ánh mắt dường như đang suy tư một điều gì đó.

Trước đó Đậu Tiên Vân và Cái Gia Vận đều thi đấu rất xuất sắc, kỳ xạ của Lý Y càng khiến cho người khác nể phục, muốn vượt qua được hắn thì chỉ có một lối tắt. Trong lòng hắn đã nảy ra vài phương án, nhưng điều đầu tiên phải đảm bảo được ba điểm thượng thượng, nếu không được thì cho dù ba hoa chích chòe thế nào thì cũng vô vị, chỉ cần một mũi tên được điểm thượng trung là coi như hết hi vọng.

Lý Trân trầm tư hồi lâu, hắn chỉ còn cách dùng Liên châu tiễn để có những pha bắn ngoạn mục.

Lý Trân rút ra hai mũi tên rồi ngậm vào miệng, còn hai chân thì khẽ kẹp vào chiến mã. Chiến mã lập tức lao như bay giống như một đường băng lao tới khoảng cách sau mười bước, chiến mã giống như giao long, giống như đằng vân giá vũ, vô cùng thần tốc, khiến đám thị vệ hai bên không khỏi kinh hô. Lý Trân tận dụng tốc độ của chiến mã đánh dấu một uy lực vô hình tới đám thị vệ hai bên đường.

Mới qua đường ngắn sáu mươi bước, hắn liền dương cung chữ nguyệt, nghiêng người hướng về bên trái ngắm chuẩn vào bia di động, dây cung buông lỏng, mũi tên lao như điện hướng về phía giữa mi của bia di động, chiếc bia di động hình nộm người này làm bằng gỗ dẻo, nên mũi tên rất dễ bắn vào, lực của mũi tên thứ nhất vô cùng mạnh. Phập một tiếng, chiếc mũi tên bắn trúng ngay giữa lông mi, không ngờ còn xuyên qua cả đầu của bia di động.

Lý Trân căn bản không cần xem kết quả, mũi tên thứ nhất vừa bắn ra, thì mũi tên thứ hai cũng đã được gắn lên cung. Chiến mã của hắn chỉ chạy chừng hơn chục bước tạo thành một góc chéo với bia di động, trong chốc lát mũi tên thứ hai được phóng ra, lần này cũng rất chuẩn xác bắn trúng giữa lông mi một mũi tên nữa, mũi tên cũng xuyên qua đầu của bia di động, hai mũi tên tạo thành một chữ bát.

Không đợi đám thị vệ hoan hô, hắn cũng đã chuyển tay cung, đối diện với đầu bên phải, vô cùng dũng mãnh rút một mũi tên ra rồi đưa vào dây cung.

Chiến mã lao gần tới khoảng cách sáu mươi bước thì mũi tên được phóng ra từ dây cung, mũi tên phóng ra như sao băng. Mũi tên này cũng bắn trúng giữa lông mi của bia di động thứ ba, mũi tên cũng xuyên qua đầu của bia di động, chiến mã của Lý Trân lập tức chạy ra khỏi trường bắn.

Ba mũi tên được bắn ra kinh tâm động phách, khiến tất cả đám thị vệ đều há hốc mồm lên. Bọn họ không thể nào tin vào mắt mình được nữa, ba mũi tên này phải nói là vô cùng hoàn mỹ.

Một lúc lâu sau, đám thị vệ vây quanh tứ phía bỗng vang lên những tiếng hoan hô như sấm rền. Đám thị vệ giơ cao tay lên mà vỗ tay, hò hét vang trời. Cho dù những thị vệ không đặt cược cho Lý Trân nhưng trong thâm tâm cũng vô cùng thần phục tài bắn tên của hắn. Dịch Yển cũng hò reo theo không khí đó, nàng vô cùng phấn khích, nước mắt cứ thế mà tuôn ra.

Võ Tắc Thiên khẽ mỉm cười, quay đầu lại liếc nhìn Thượng Quan Uyển Nhi đầy thâm ý. Thượng Quan Uyển Nhi hiểu được ý của bà, cúi người nói:

- Tiễn pháp của hắn quả thật không tồi, nhưng tiễn pháp cũng không có nghĩa là có năng lực.
- Năng lực của hắn cũng không tồi, chúng ta đều thấy rõ như ban ngày rồi còn gì đúng không nào?
- Bệ hạ minh giám.

Lúc này, Binh bộ thượng thư Vương Tuyên dẫn bốn người họ đến trước mặt Võ Tắc Thiên, bốn người cùng hành lễ:

- Tham kiến bệ hạ.

Võ Tắc Thiên cười híp mắt, hỏi Vương Tuyên:

- Trẫm cũng không hiểu quy tắc tuyển binh của binh bộ. Nếu Vương ái khanh làm quan chủ khảo, vậy Vương ái khanh nói xem, trong bốn người họ ai là người xuất sắc nhất?

- Hồi bẩm bệ hạ, bốn người bọn họ đều đạt được ba điểm thượng thượng không có sai sót gì, hơn nữa đều bắn cả trái và phải khó ai có thể làm được, nhưng thành tích cuối cùng vẫn cần phải dựa vào dự tuyển và những tình huống đặc thù, ví dụ như lực căng dây cung chẳng hạn, cho nên Lý Trân và Lý Y có chút ưu thế.

Cái Gia Vận không dám hé răng, điểm phụ của y vốn kém một điểm, hơn nữa mũi tên của y bắn trúng gò má của bia không bắn trúng điểm yếu. Nếu so với thành tích của ba người thì y là người kém nhất, y thua mà tâm phục khẩu phục, xếp y vị trí thứ tư thì y cũng thấy mãn nguyện rồi.

Bởi vì cung tiễn của Đậu Tiên Vân hơi nhẹ khiến điểm phụ của y cũng không được cộng thêm nhiều, nhưng y lại có chút không phục Lý Y, bởi vì Lý Y có chút lợi thế về cung. Rõ ràng hắn chỉ dùng cung một thạch năm đấu, cũng bởi vì cung quá tốt khiến y cũng có thể kéo được cung hai thạch. Nếu đổi thành cung của Binh bộ thì hắn có thể kéo hai thạch được không chứ?

Cho nên lực của Lý Y so với bản thân mình thì kém tương đối, tuy rằng tiễn pháp thì y có vẻ thắng một chút chút, Lý Y ba mũi tên trúng trán, nhưng y lại bắn trúng một con mắt. Cho dù như vậy nhưng nếu so với lực thì đương nhiên Lý Y sẽ xếp dưới mình.

Lúc Vương Tuyền nói Lý Trân và Lý Y, lại một lần nữa Đậu Tiên Vân không kìm nổi, trầm giọng nói:

- Vi thần cho rằng vì sự công bằng, mọi người đều phải lựa chọn cung của Binh bộ mà không nên dùng cung của chính mình.

Nói xong, y còn cố tính nhìn Lý Y một cái. Về mặt Lý Y hơn ứng đồ, y tiến lên phía trước khom người nói:

- Khởi bẩm bệ hạ, cung của vi thần là Bạch Lộc cung vô cùng nổi tiếng, tuy là cung hai thạch nhưng lực lượng một hai rưỡi là có thể kéo được, cho nên so với lực thì vi thần quả thực có kém hơn đôi chút, không dám đứng vị trí thứ hai, nhẽ ra chỉ nên đứng ở vị trí thứ tư mới đúng.

Đôi lông mày dài của Võ Tắc Thiên hơi nhướn lên, rồi lại nhìn Vương Tuyền nói:

- Vương thượng thư, thế này là thế nào vậy?

Wương Tuyền không chút hoang mang nói:

- Vi thần chỉ làm theo quy tắc. Quy tắc là kiểm tra cung chứ không kiểm tra người. Ví dụ, Đậu tướng quân thực ra lực là hai thạch hai đấu, thậm chí hai thạch năm đấu cũng có thể kéo được, nhưng hắn đưa cho binh bộ kiểm tra lại là cung một thạch chín đấu, Binh bộ chỉ có thể lấy cung làm tiêu chuẩn nên không quan tâm tới lực của Lý Y lớn thế nào. Còn về cung của hắn là cung hai thạch, vi thần tự cho rằng không có sự sai sót ở đây.

Võ Tắc Thiên lại nhìn về phía Đậu Tiên Vân. Đậu Tiên Vân cúi đầu xuống không dám nhiều lời, dám tranh chấp với Binh bộ thượng thư trước mặt thánh thượng quả thật là một hành động điên rồ.

Lúc này, Võ Tắc Thiên lại hỏi:

- Vậy Vương thượng thư cho rằng ai là người chiến thắng?

Wương Tuyền khẽ mỉm cười:

- Hai người kỵ xạ phải nói là vô cùng inh, khó phân cao thấp. Tuy Lý Trân hai mũi tên trúng mi mắt hơn nữa lực lại rất mạnh, nhưng đây chỉ là màn biểu diễn hay thôi còn trên thực tế trong Võ cử cũng chỉ được tính ba điểm thượng thượng bằng với Lý Y thôi.

- Ý của Vương thượng thư là hai người đều xếp vị trí thứ nhất sao?

- Không phải như vậy.

Wương Tuyền không chút do dự nói:

- Bởi vì cuộc thi đấu là kỵ xạ, không chỉ có xạ mà còn có kỵ. Cho dù kỹ thuật bắn cung khó phân cao thấp nhưng kỹ thuật cưỡi ngựa thì có thể phân cao thấp. Thời gian Lý Trân cưỡi ngựa để hoàn thành sáu mươi bước ngắn hơn một chút, có thể bắn ra ba mũi tên trong thời gian ngắn như vậy thì khả năng khống chế chiến mã vô cùng điêu luyện, cho nên vi thần cho rằng người đoạt chức vô địch là Lý Trân.

Lý Y thầm cười khắc khở một tiếng. Y nghĩ tới lời nói trước của Lý Trân, chiến mã của hắn chiếm ưu thế, bây giờ nhìn lại câu nói này quả thật có hàm ý sâu xa, hắn đã biết rằng hắn thắng được là nhờ tốc độ của ngựa. Lý Y vội vàng cúi người nói:

- Vi thần tâm phục khẩu phục.
- Hai người các người thì sao?

Võ Tắc Thiên quay người hỏi Cái Gia Vận và Đậu Tiên Vân.

Cái Gia Vận không có ý kiến gì, còn về phần Đậu Tiên Vân, chỉ cần Lý Y không đứng thứ nhất thì y có thể chấp nhận được. Hơn nữa y lại không cho rằng hai mũi tên trúng mi mắt kia là biểu diễn, y biết rằng đó mới chính là kỹ thuật bắn tên cao siêu, để có đủ độ nhanh để xuất mũi tên thứ hai không có cho sự sai lầm, hoàn toàn dựa vào cảm giác của lần bắn đầu để lại. Y cho rằng khó có ai có kỹ thuật inh như vậy.

Hai người đều tiến lên phía trước hành lễ nói:

- Chúng thần không có ý kiến gì.

Võ Tắc Thiên lại nhìn Thượng Quan Uyển Nhi một lát. Thượng Quan Uyển Nhi hỏi:

- Phía sau vẫn còn hơn ngàn người chưa thi, không biết có thêm thành thích nổi trội nào không nữa?

Vương Tuyền cười nói:

- Thượng Quan xá nhân lo nghĩ quá rồi, kỳ xạ của Lý Trân đã thành cực hạn rồi, những người phía sau có thể xuất sắc phát huy giống như hắn nhưng phần điểm phụ thì chắc chắn thấp hơn Lý Trân, cho nên sẽ không có ai vượt qua nổi hắn đâu, và cũng không có ai vượt qua ba người còn lại đâu.

Võ Tắc Thiên vui vẻ nói:

- Nếu đã như vậy, Trẫm sẽ khâm điểm cho Lý Trân chính thức là Võ cử Trạng nguyên.

Lý Trân tiến lên quỳ gối nói:

- Vi thần đa tạ bệ hạ hậu ái.
- Không phải Trẫm hậu ái, là do tài nghệ kỳ xạ của người ai cũng biết rồi, giải nhất không nằm ngoài tầm tay của người.

Võ Tắc Thiên lại cười nói:

- Bốn người các người khiến Trẫm có một ngày xem cuộc tranh bá kỳ mã rất đặc sắc, mỗi người Trẫm ban thưởng ba trăm lượng vàng, một đôi bạch ngọc, ra cáo thị ngợi khen.
- Đa tạ bệ hạ hậu ái thưởng.

Tin tức được truyền ra, đám thị vệ bỗng vang lên những tiếng hoan hô, nhất là những đám thị vệ đặt cược cho Lý Trân, những tiếng hoan hô không ngừng nghỉ. Dịch Yến vô cùng kích động nắm chặt tay rồi lao như bay về phía Lý Trân.

195. Chương 195: Dạ Yến Tả Ngạn(1)

Vốn dĩ ảnh hưởng của Võ cử không bằng Khoa cử, đám tiến sĩ Khoa cử cười ngựa dạo phố được cả thành chú ý. Trạng nguyên khiến cho vô số thiếu nữ mê say đảo điên, nhà nào cũng muốn họ là con rể mình.

Mà Võ cử kết thúc hoàn toàn rồi, vẫn chưa có bất kỳ một nghi thức chúc mừng nào. Trạng nguyên Võ Cử lại khiêm tốn, không muốn người ta biết nhưng hôm nay, vì đích thân Võ Tắc Thiên tới cử hành thi đấu cưỡi ngựa, bắn cung cũng là chủ đề khiến mọi người cảm thấy vô cùng hứng thú. Võ Cử không có người quan tâm nhưng tranh bá thì ai cũng thích.

Đám thị vệ đã được triều đình phổ biến và khoa trương, trận thi đấu cưỡi ngựa bắn cung này lập tức như một trận gió truyền đến nhà nhà ở Lạc Dương, được vô số người bàn tán say sưa. Cái tên của Lý Trân lại một lần nữa trở thành huyền thoại của thành Lạc Dương. Sự nổi bật của hắn thậm chí còn lấn át cả trạng nguyên khoa cử Hạ Tri Chương.

Lý Tuyền nghe tin đệ đệ đoạt được trạng nguyên Võ Cử, nàng vui đến phát khóc, lúc này ở tầng một của tửu quán Tả Ngạn mở tiệc chiêu đãi tất cả thân bằng hữu hảo, gần trăm người tụ tập dưới một mái nhà ăn mừng vì Lý Trân đã lấy được Trạng Nguyên Võ Cử.

Ăn uống linh đình ở đại sảnh, nói chuyện huyền ảo, không khí rất sôi nổi. Bữa tiệc bắt đầu chưa đến một khắc đồng hồ, Lý Trân đã bị người ta mừng đến năm sáu bát rượu, nhìn thấy tiếp theo cũng có không ít người đang xếp hàng kính rượu mình, Lý Trân sợ đến mức lấy có thay quần áo để vào phòng một lúc.

Ai cũng cười vang, duy chỉ Địch Yến là rất mất hứng, nàng bị Lý Tuyền sắp xếp ở bàn bên cạnh, trên bàn chủ ngoài tỷ đệ Lý Tuyền còn có tướng quân nội vệ Võ Du Tự và ba Giáo úy cùng chủ bộ Dương Tín, Trưởng sử Thôi Thiệu Đình.

Những người này thì miễn bàn, điều khiến Địch Yến căm tức chính là còn có một tiểu nương rất xinh đẹp cũng ngồi ở bàn chủ, hơn nữa còn được sắp xếp bên cạnh Lý Trân khiến Địch Yến thầm hờn dỗi.

- Mập à, cô gái kia là ai?

Rốt cuộc Địch Yến cũng không nhịn nổi liền thấp giọng hỏi Tửu Chí ngồi đối diện.

Tửu Chí nhìn A Linh từ xa ngậy ra, bị Địch Yến hỏi, y thuận miệng đáp:

- Đó là A Linh, đồ đệ của Thu Nương đại tỷ, tiên nữ trong mộng của ta, ôi! Mập gia ta số thật khổ!

Địch Yến cau mày liếc mắt nhìn Tửu Chí một cái, phát hiện hướng y nhìn không đúng, liền đá y một cái:

- Ta nói là cái người ngồi ở bàn chủ kia kìa!

Tửu Chí lúc này mới tỉnh, vội vàng quay đầu lại thoáng nhìn sang bàn chủ rồi lập tức cười ha ha:

- Cái người kia à! Là muội muội của Vương Nguyên Bảo Vương Khinh Ngữ, có quan hệ với lão Lý không tầm thường đâu.

Sắc mặt của Địch Yến càng âm trầm như nước, nàng lạnh lùng nói:

- Cái gì gọi là không tầm thường?

Không đợi Tửu Chí nói, Diêu Hi ngồi bên cạnh Tửu Chí tiếp lời y nói:

- Đừng nghe tên béo này nói láo, không có gì không tầm thường cả, chỉ là từng quen biết thôi.

Y nói sơ qua về chuyện Xá Lợi một chút, Tửu Chí lập tức giận dữ nói:

- Cái gì bảo ta là nói lung tung, chuyện của Tung Sơn ngươi không biết nhưng ta đã nghe nói một chút rồi.

Địch Yến vừa mới thả lỏng được một chút thì lại bị câu nói của Tửu Chí kéo về, nàng vội hỏi:

- Tung Sơn xảy ra chuyện gì?

Tửu Chí rụt cổ một cái nói:

- Thực ra cũng không có gì, chỉ là ta hận Tiểu Tể nói ta ăn nói bậy bạ, nghe nói lão Lý ở Tung Sơn điều tra tà đạo đã cứu được Vương cô nương, nhưng cụ thể thì ta không biết.

- Ngươi nghe ai nói?

Tửu Chí kéo Triệu Thu Nương vào cuộc:

- Thu Nương đại tỷ nói qua rồi!

Tuy nghe sự tình cũng không đến mức gay go như vậy nhưng Địch Yến vẫn chùng chất lửa giận trong lòng, nguyên nhân rất đơn giản, dựa vào cái gì Vương Khinh Ngữ ở bàn chủ kia, còn ngồi bên cạnh Lý đại ca, là ai sắp xếp vị trí này?

Nghĩ đến vị trí sắp xếp, Địch Yến rất bất mãn liếc mắt nhìn Lý Tuyền một cái, chỉ thấy nàng đang nhỏ to nói với Vương Kinh Ngữ cái gì đó. Quan hệ của hai người vô cùng thân mật, trong lòng nàng càng thêm bất bình, nhưng con gái của Vương gia kia, dùng một chút lợi nhỏ như vậy cũng lấy lòng được, không hổ là thương nhân.

Địch Yến lại nhìn xung quanh nhưng không thấy Lý Trân đâu, Diêu Hi ở bên cạnh nhỏ giọng nói:

- Địch cô nương, vừa rồi ta thấy Trân ca trên tầng ba!

- Ồ....

Địch Yến mù mờ trả lời một tiếng rồi lập tức thu ánh mắt lại, hừ lạnh một tiếng nói:

- Không phải ta tìm huynh ấy, huynh ấy đi đâu có liên quan gì đến ta?

Tuy nói như vậy, chỉ ngồi một lúc Địch Yến nhân cơ hội không có ai chú ý liền lặng lẽ dời khỏi vị trí phía sau, đi một vòng, dường như không có việc gì đi lên tầng ba.

Tầng ba không có mấy tửu khách, phần lớn là khách mới từ lầu hai lên nghỉ ngơi, ngồi một chỗ uống trà nói chuyện phiếm. Địch Yến không thấy Lý Trân, ánh mắt dừng lại ở một gian phòng nho nhã khác, nàng chậm rãi bước lên trước, chỉ thấy cửa phòng khép lại, thấy Lý Trân nằm sấp trên bàn.

Bụng Lý Trân trống rỗng, bị uống đến năm sáu bát rượu. Loại rượu này không phải là trộn lẫn ba bát nước không say mà là rượu Lý Tuyền lấy ra cất năm năm trong hầm. Rượu như mật tương, rất đậm, độ mạnh cao. Lý Trân vừa uống năm sáu bát vào bụng đã không chịu nổi, cảm giác say mềm làm ngực và bụng hắn vô cùng khó chịu.

Hắn nằm úp sấp trên bàn nhỏ, nhẹ nhàng day hai thái dương của mình để làm giảm cảm giác say. Lúc này có một chén trà nóng đặt trước mặt hắn, chỉ nghe thấy Địch Yến oán giận nói:

- Chưa thấy ai uống rượu như huynh, rượu này muội chỉ uống hai chén là không uống được nữa. Nhưng huynh uống cả năm, sáu bát, huynh không muốn cái mạng nhỏ này nữa sao?

Lý Trân cầm chén trà lên, uống một hơi cạn sạch lúc này mới xả hơi nói:

- Đại tỷ hại chết ta, không ngờ là mang rượu mạnh như vậy đến đãi khách, không nói trước với ta một tiếng.

- Huynh ổn chứ? Không ổn thì về trước đi! Nào, muội đỡ huynh!

Địch Yến một lòng muốn Lý Trân về nhà nghỉ ngơi, nàng không chịu nổi khi nhìn Lý Trân ngồi bên cạnh cô gái trẻ tuổi kia, nhận sự quan tâm của cô ta. Nàng đỡ Lý Trân xuống lầu, không ngờ mới mở cửa đã gặp Tôn Lễ và Trương Hi đến, hai người bưng rượu đến chỉ vào Lý Trân cười nói:

- Tiểu tử này trốn ở đây, nào nào, mọi người vẫn còn đang chờ người đấy!

Địch Yến lập tức la lên:

- Huynh ấy không thể uống nữa, uống nữa sẽ ngã đấy!

- Địch cô nương coi thường hắn rồi!

Trương Hi cười nói:

- Lần trước cũng mời hắn uống rượu ở đây, hắn uống được mười mấy bát, còn so kiếm với Thu Nương. Đây mới uống mấy chén, đêm nay mọi người ăn mừng vì hắn, hắn sao có thể chạy trốn được.

- Hai vị đại ca, huynh ấy thực sự không thể nữa rồi.

Tôn Lễ ngăn nàng lại cười nói:

- Địch cô nương yên tâm đi! Có chúng tôi ở đây, hắn sẽ không sao, hiếm khi vui mừng như thế, đêm nay mọi người không say không về.

Hai người kéo Lý Trân xuống lầu, Địch Yến còn định ngăn lại nhưng Lý Trân nói với họ:

- Hai vị đại ca nói rất đúng, đêm nay ta là chủ nhưng dù thế nào cũng không thể rút lui, liều mạng đi uống hai chén nữa vậy.

- Thế là đúng rồi!

Tôn Lễ và Trương Hi kéo Lý Trân xuống tầng hai, Địch Yến bó tay hết cách nhìn Lý Trân xuống lầu, nàng tức giận đập chân một cái:

- Người uống đi! Uống đến chết cũng không liên quan gì đến ta.

Trong lòng nàng vô cùng căm giận, nổi giận đùng đùng xuống lầu chuẩn bị về nhà mình trước. Nàng không muốn lời thôi với Lý Trân nữa, hẳn thi đỗ Võ trạng nguyên thì mắc mớ gì đến nàng?

Nhưng đi xuống tầng hai, thì lại nghe thấy sau lưng có tiếng cô gái khóc trong nước mắt. Địch Yến lập tức dừng bước lên lút đi tới.

196. Chương 196: Quà Mừng Của Thái Bình

Sáng sớm ngày hôm sau, Địch Yến đi vào nhà Lý Trân, quản gia Lâm thúc mở cửa cho nàng. Lâm thúc vừa nhìn thấy Địch Yến liền cười nói:

- Địch cô nương đến tìm công tử nhà ta?

- Ủ! Huynh ấy tỉnh chưa?

- Công tử tỉnh rồi, đang ở trong viện, ta dẫn cô nương qua.

- Đa tạ Lâm thúc, ta tự đi được rồi.

Lúc này, Lý Tuyền bước nhanh ra ngoài đường, nàng chuẩn bị đi đến quán rượu lại gặp Địch Yến. Trong mắt Lý Tuyền lập tức tỏ ra không hài lòng, tối hôm qua, Địch Yến không thương lượng mà tự mình đưa Lý Trân về nhà, làm cho buổi tiệc rượu trở lên nhạt nhẽo. Tất cả mọi người không vui vẻ, đề đề về hết.

Đương nhiên Lý Tuyền biết đề đề vì uống say nhưng nàng sớm đã có sự chuẩn bị, nàng để Vương Kinh Ngữ ngồi bên cạnh đề đề là để Vương Kinh Ngữ chăm sóc cho hẳn. Không ngờ Địch Yến tự tiện đưa đề đề mình về nhà trước, cuối cùng Lương Vương Vô Tam Tư đến chúc mừng, lại thiếu hẳn, rất vô lễ khiến trong lòng Lý Tuyền rất bất mãn với Địch Yến.

Thực ra Lý Tuyền cũng không biết mình để Vương Kinh Ngữ ngồi bên cạnh đề đề sẽ khiến Địch Yến không vui. Nhưng Lý Tuyền có suy nghĩ của mình, nàng ngay từ đầu đã không thích Địch Yến, kể cả bây giờ vẫn thế. Sau lưng Địch Yến vẫn có một thanh kiếm khiến nàng cảm thấy không thoải mái, ngược lại Vương Kinh Ngữ chăm sóc dịu dàng, là mẫu người vợ điển hình thích hợp hơn cho đề đề của mình.

Lý Tuyền sớm đã coi Vương Kinh Ngữ là em dâu của mình, cho nên càng phải trăm phương ngàn kế tác thành cho Vương Kinh Ngữ. Về phần Địch Yến, cũng không phải nói là nàng không tốt, tiểu thư khuê các, con gái tướng quốc, cũng xinh đẹp. Người bình thường có thể lấy được nàng là phúc, nhưng em dâu chỉ có thể có một, cho nên Lý Tuyền chỉ có thể thiên vị cho Vương Kinh Ngữ mà thôi.

- Địch cô nương đến sớm như vậy, A Trân nhà ta hôm qua uống nhiều quá, hình như còn đang nghỉ ngơi! Hay là, Địch cô nương mượn một chút hăng quay lại.

Địch Yến cũng không muốn đắc tội với Lý Tuyền, có thể nghĩ ra tối hôm qua Lý Tuyền cố tình sắp xếp Vương Kinh Ngữ bên cạnh Lý Trân, rõ ràng là cố tình không để ý đến mình. Nghĩ như vậy, Địch Yến không thể hiện ra mặt, cũng không tươi cười. Nàng lại không có sở trường là giả vờ cười nói, mặt liền sầm nói với Lý Tuyền:

- Vừa rồi, Lâm thúc nói Lý đại ca đã dậy rồi, ta có việc đi tìm huynh ấy!

- Ô, nó dậy rồi sao?

Sắc mặt Lý Tuyền hơi mất tự nhiên, hung hăng lườm quản gia Lâm thúc một cái. Đúng lúc này, Lý Trân từ trong viện đi ra, nhìn thấy đại tỷ và Địch Yến đang nói chuyện phía xa xa, liền vội vàng đi lên trước cười nói:

- A Yến, đến lúc nào thế?

Lý Tuyền thấy đệ đệ lộ diện đành miễn cưỡng cười cười nói:

- Địch cô nương mới đến, hai người nói chuyện đi! Ta đi trước!

Nàng xoay người đi ra cửa, cười lên con lừa lông ngắn của mình đi về phía quán rượu.

...

- Hôm nay Lý đại ca phải nghỉ ngơi sao?

Địch Yến tươi cười hỏi han, từ tối hôm qua sau khi phát hiện kinh dịch Vương Kinh Ngữ này thì thái độ của Địch Yến với Lý Trân đã có chút thay đổi rồi.

- Ủ!

Lý Trân gãi đầu cười nói:

- Thánh thượng cho ta nghỉ ba ngày, tuy bộ Binh bên kia có đi hay không cũng không sao nhưng ta nghĩ hay là đi một chuyến cũng khá tốt. Hôm nay yết bảng Võ Cử, yêu cầu tất cả mọi người trung bảng đều phải đi đến bộ Binh báo tin, ta không đi không hay lắm!

- Đúng lúc đang rồi, ta đi cùng huynh.

- Được! dù sao cũng không mất nhiều thời gian, lúc về ta mời muội uống một ly.

- Hay để ta mời đi!

Địch Yến cười hì hì nói:

- Hôm qua nhờ phúc của huynh ta buôn bán lời hai mươi quan tiền.

Lý Trân cười ha ha:

- Vậy phải tiêu cho hết của nữ cường hào rồi.

- Đi!

Địch Yến gắt giọng:

- Nhưng huynh có được ba trăm lượng vàng, ta đây chỉ là một cô gái nghèo mỗi tháng có 5 quan tiền tiêu vặt, huynh không thấy ngại à!

Hài người cười nói, đi thẳng về phía hoàng thành, mới đến đầu cầu Thiên Tân thì phía sau có tiếng bánh xe. Hình như có người gọi mình, Lý Trân quay đầu lại, chỉ thấy mười mấy tên kỵ sĩ bảo vệ một chiếc xe hoa rất đẹp đi tới. Chiếc xe sáng loáng dưới ánh mặt trời, từ xa đã nhìn thấy.

Lý Trân nhận ra chiếc xe ngựa này, là xe ngựa có khảm đá quý của Thái Bình công chúa, hẳn vội vàng kéo Địch Yến sang một bên cầu Thiên Tân.

Chiếc xe chói mắt dừng lại trước Lý Trân và Địch Yến, màn xe mở ra nhìn rõ khuôn mặt đầy đặn của Thái Bình công chúa. Đôi mắt nhỏ dài đường như cũng được khảm đá quý, lóe sáng lạ thường, lông mi thon dài nhẹ nhàng dựng lên nhìn có vẻ rất hưng phấn.

- Lý thống lĩnh, ta phải chúc mừng ngươi rồi.

Khóe miệng của Thái Bình công chúa cong cong, cẩn thận lấy một chiếc hộp bạch ngọc đưa cho Lý Trân, tươi cười chân thành nói:

- Đây là chút lời lãi của ta, chúc mừng Lý thống lĩnh đã giành được trạng nguyên Võ Cử.

Lý Trân nhận chiếc hộp, khẽ khom người cười nói:

- Cảm tạ ý tốt của công chúa điện hạ, Lý Trân xin lĩnh!

Thái Bình công chúa lại nhìn sang Địch Yến, nàng không hề thấy lạ khi Địch Yến xuất hiện bên cạnh Lý Trân mà dường như sớm đã biết mối quan hệ của hai người bọn họ. Mắt nàng tươi cười lộ ra thâm ý:

- Địch cô nương và Lý thống lĩnh đi cùng nhau, chỉ e sẽ có người mất hứng thôi!

Thái Bình công chúa cười khúc khích, tay ngọc nhẹ nhàng vẫy, xe ngựa khởi động lên cầu Thiên Tân, đi dọc cầu lớn chạy về phía hoàng thành.

Nhìn Thái Bình công chúa đi xa, đôi mi thanh tú của Địch Yến nhướn nhẹ, vẻ mặt nghi ngờ hỏi Lý Trân:

- Cô ta có ý gì?

- Muội nói đến cái gì, hộp ngọc này á?

Lý Trân giơ hộp ngọc lên, nhìn chằm chằm vào Địch Yến:

- Hay là câu nói cuối cùng của cô ta?

Địch Yến nhìn binh sĩ thủ cầu ngoài hơn hai mươi bước chân, rồi chỉ cái hộp trên tay Lý Trân:

- Để ý một chút, bên trong chưa chắc đã là thứ gì tốt!

Lý Trân mở hộp ngọc ra, chỉ thấy bên trong có một lá vàng mỏng, hình như một lá liễu bằng vàng, to bằng khoảng lòng bàn tay. Mặt trên có khắc một quả lê mùa thu và một quả táo đỏ tròn trĩnh.

Địch Yến ngây ra một chút:

- Đây.... Chắc là quà đính hôn! Cô ta cảm nhầm sao?

Lý Trân cười lạnh một tiếng nói:

- Không phải là “sớm lập tử” mà thực ra cô ta ám chỉ ta “tự lập sớm”.

Địch Yến không kìm nổi cười:

- Công chúa vẫn còn có tâm trạng này, không ngờ lại tặng thứ này cho huynh, nếu huynh không ở Hoàng thành thì cô ta sẽ nhờ ai tặng cho huynh đây?

Địch Yến cười đầy thâm ý, lại nói:

- Lý đại ca, ta ở Lật Hương tửu quán đợi huynh, huynh mau đi đi.

- Được! Ta đi rồi ra ngay!

Lý Trân giục ngựa lên cầu, kéo nhẹ chiến mã, bốn vó tung lên, dọc cầu Thiên Tân chạy gấp về phía Đoan môn của hoàng thành.

Địch Yến nhìn thân hình cao lớn của Lý Trân chạy xa, trong đầu nàng suy nghĩ về câu nói kia của Thái Bình công chúa nói mình với Lý Trân, rốt cuộc là ai mất hứng?

...

Lý Trân ở bộ Binh chậm cũng không nhiều thời gian, có vẻ không long trọng như tiến sĩ Khoa Cử. Võ Cử đơn giản hơn nhiều, chỉ có điều bộ Binh tiến hành đăng ký một chút, bình dân không quan không chức có lẽ phải phí thời gian một chút, nhưng đối với chức vụ của Lý Trân như vậy thực ra ý nghĩa cũng không lớn.

Lý Trân hoàn toàn có thể không cần đi đến bộ Binh nhưng suy nghĩ đến yêu cầu mở rộng của Nội vệ, hẳn nhất định phải đến bộ Binh thương lượng một chút. Một bộ phận bình dân thi trúng Võ Cử có thể chuyển làm Nội vệ, hơn nữa, hẳn vẫn có thể tuyển những sĩ tử thi rớt Võ Cử bổ sung cho sĩ binh Nội vệ.

Vừa mới từ bộ Binh đi ra, Lý Trân đã gặp Trương Hi. Trước đó không lâu Trương Hi vừa được thăng một bậc, thăng làm Thất phẩm Thiên Ngưu Vệ, cũng chính vì nguyên nhân này mà y không có hứng thú gia nhập Nội vệ. Mặc dù y biết, chỉ cần y đề xuất yêu cầu vào Nội vệ thì chắc chắn Lý Trân sẽ đồng ý.

Trên thực tế, tin tức ngày hôm đó được mở rộng. Lý Trân liền ám chỉ y, Trương Hi cũng nhất thời xúc động nhưng so với sự tự do và rời rạc của Thiên Ngưu Vệ, quy tắc của Nội vệ lại vô cùng nghiêm khắc, cho dù làm ăn vệ cũng phải nghe theo triệu tập bất cứ lúc nào.

Điều này đối với một Trương Hi luôn luôn lười nhác, thích tự do thì chắc chắn là khiến y không thể chịu nổi. Hơn nữa y vừa mới được thăng chức làm Thiên Ngưu trực trường, dưới tay cũng có mấy trăm huynh đệ, tốt xấu gì cũng đã là quan trên. Trừ phi y vào Nội vệ làm Giáo úy như Triệu Thu Nương, nếu không bỏ chức quan đi làm tiểu binh thì chắc chắn đây sẽ là vụ mua bán thiệt thòi. Cho nên Trương Hi nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng cũng bỏ qua cơ hội vào Nội vệ.

Nhưng Trương Hi tuy là bỏ nhưng vẫn có không ít đồng nghiệp Thiên Ngưu Vệ muốn nhờ vào quan hệ của y để vào Nội vệ. Lý Trân mới từ công sở bộ Binh đi ra đã bị y cản lại.

Về mặt của Trương Hi tươi cười nói:

- Lý lão đệ, ta biết người chiêu nội vệ là có điều kiện cho nên ta cũng không muốn làm phiền đến người. Bên ta có hai huynh đệ, đã làm 4-5 năm trong cung, mạng lưới quan hệ cũng không thể chê vào đâu được, chỉ là bọn họ không muốn lẫn lộn ở Thiên Ngưu Vệ, muốn làm nên tiền đồ, người xem có thể...

Trương Hi vừa nói xong, đầu Lý Trân đã quay một vòng lớn, những ngày này người tìm hấn nói tình nói lý nhiều không ngớt. Riêng Tửu Chí bên kia muốn chờ ấy chực người vào nội vệ. Lại càng không kể đến nhóm thị vệ của Lý Trân, nếu hấn ngại nhưng vẫn phải đồng ý vì tình riêng thì căn bản sẽ không cần phải bổ sung bằng cách tuyển sĩ tử trong võ cử nữa.

Không phải Lý Trân không nói ân tình, nếu là Võ Lâm Quân hoặc thị vệ của Thiên Kỳ doanh thì hấn có thể suy nghĩ, nhưng đây toàn là thị vệ “gối thêu hoa” của Thiên Ngưu Vệ chen nhau vào Nội vệ, bảo hấn sao có thể nhận được.

Nhưng hấn cũng không tiện từ chối, hấn nhíu mày hỏi:

- Hai người này không có khả năng đặc biệt gì à? Người cũng biết, kẻ am hiểu ăn uống, chơi gái, đánh bạc ta sẽ không nhận.

- Đương nhiên ta biết, cho nên nhiều người như vậy nhờ đều bị ta từ chối. Ta cảm thấy hai người này chắc là phù hợp với điều kiện của người. Võ công của hai người bọn họ cũng không tồi, khả năng cưỡi ngựa, bắn cung tuy hơi kém một chút nhưng kiếm pháp lại vô cùng cao cường. Ở Thiên Ngưu Vệ cũng đứng trước hai mươi người, hơn nữa can đảm can trọng, người chắc cũng từng nghe nói, một người tên là Tống Đào, người kia tên là Ngưu Lương Tự.

Hai người này, quả thực là Lý Trân cũng từng nghe qua, cũng đã gặp, hình như cũng không phải là loại làm ăn như mèo mửa, thật xấu đấy người, hấn suy nghĩ một chút rồi cười nói:

- Bảo hai người họ đến tìm Giáo úy Vương Tông Ý, nếu bọn họ có thể qua khảo nghiệm võ công của Vương Tông Ý thì ta không có vấn đề gì.

Trương Hi mừng rỡ, tuy còn muốn thử thêm chút nữa nhưng dù sao Lý Trân cũng đã mở miệng, cũng nể mặt y, y vỗ vỗ vai Lý Trân cười nói:

- Ta biết lão đệ sẽ khó xử, cho nên ta tuyệt đối sẽ không ra ngoài tuyên dương, bọn họ cũng sẽ không làm vậy, xin cứ yên tâm.

Lý Trân cười khỏ một tiếng:

- Ta chỉ là cho bọn họ một cơ hội, có thành công hay không còn phải xem họ tự biểu hiện đã.

- Chuyện này đương nhiên rồi, nếu là hạng người bình thường, ta sẽ không giới thiệu cho lão đệ, đa tạ, ta đi trước một bước.

Trương Hi thi lễ, đi với vẻ dương dương đắc ý. Lý Trân suy nghĩ một chút, tuy chuyện của bộ Binh đã kết thúc nhưng hấn còn phải gặp Thượng Quan Uyển Nhi lần nữa, có lẽ nhiều nhất là nửa canh giờ. Lý Trân lên ngựa, chậm rãi thúc ngựa về phía cửa Ứng Thiên.

197. Chương 197: Nội Vệ Đối Tượng

- Lần này, đoạt giải quán quân Võ Cử, từ đáy lòng ta cảm thấy vui mừng cho người, đây là chút tâm ý của ta, xin người hãy nhận lấy!

Thượng Quan Uyển Nhi để một thanh kiếm mỏng lên bàn, giao cho Lý Trân, mặt nàng tươi cười. Lý Trân giành được trạng nguyên Võ Cử, không chỉ mở rộng quyền lực đằng sau cho nàng mà quan trọng hơn là nàng ta cũng vì thế mà vui như mở cờ trong bụng.

- Thanh đoản kiếm này là năm đó Cao Tông ban cho ông nội ta, sau đó ông nội để lại cho ta, mặc dù là vật kỷ niệm nhưng ta cũng chỉ có vật này, ta cảm thấy nó có tác dụng với người nên tặng nó cho người!

- Đa tạ Xá nhân!

Lý Trân chậm rãi rút thanh đoản kiếm ra, chỉ thấy một luồng gió lạnh phả vào mặt. Tuy mũi kiếm nhỏ lệch nhưng sắc bén lạ thường, là một lưỡi kiếm quý nhưng thanh đoản kiếm này thích hợp cho nữ nhân sử dụng hơn. Lý Trân hiểu thâm ý của Thượng Quan Uyển Nhi liền bỏ kiếm vào vỏ, lại ôm quyền nói:

- Xá nhân ưu ái, ty chức vô cùng cảm kích.

- Ta hy vọng sự cảm kích của người không chỉ dừng lại ở lời nói, ta thích người để trong lòng hơn.

Đôi mi dài nhỏ thanh tú của Thượng Quan Uyển Nhi khẽ nhướn lên, miệng tươi cười đầy thâm ý:

- Nghe nói tối hôm qua Võ Tam Tư đặc biệt đến tửu quán chúc mừng người, ta rất muốn biết, y tặng người cái gì?

Lý Trân cũng sáng nay mới nhìn thấy thiệp và hộp quà mà Võ Tam Tư tặng ỉnh ở trên bàn. Nhưng hắn lấy làm lạ sao Thượng Quan Uyển Nhi lại quan tâm đến quà tặng của mình mà không quan tâm đến động cơ Võ Tam Tư đến chúc mừng mình được làm trạng nguyên.

- Võ Tam Tư tặng cho ty chức một con kỳ lân bằng ngọc.

- Nhưng màu xanh, trên lưng có hoa văn hình mây?

Thượng Quan Uyển Nhi nói tiếp.

- Đúng vậy!

Lý Trân không hiểu nhìn Thượng Quan Uyển Nhi:

- Sao Xá nhân biết? Con kỳ lân ngọc này có ý nghĩa đặc biệt gì sao?

- Quả nhiên không nằm ngoài dự liệu của ta.

Thượng Quan Uyển Nhi cười lạnh một tiếng nói:

- Vì con kỳ lân ngọc kia chính là ta tặng cho y, chúc mừng y được phong làm Lương Vương. Dụng ý của y chúc mừng người rất đơn giản, hy vọng có thể bù lại được sự phản bội đối với ta trong vụ án Võ Thừa Tự.

Lý Trân lặng im không nói gì, từ vụ án Xá Lợi hắn biết được Võ Tam Tư và Thượng Quan Uyển Nhi là đồng minh chính trị, nhưng Võ Tam Tư vì diệt trừ Võ Thừa Tự đã không tiếc mà bán đứng Thượng Quan Uyển Nhi. Bởi vậy, có thể thấy được bản chất của Võ Tam Tư là một kẻ tiểu nhân không thể tin tưởng. Nếu Thượng Quan Uyển Nhi nhận lời xin lỗi của Võ Tam Tư mà khôi phục quan hệ đồng minh trước kia thì hắn cũng sẽ vì thế mà coi thường Thượng Quan Uyển Nhi.

Dường như Thượng Quan Uyển Nhi hiểu được tâm sự của Lý Trân, nàng ta trầm tư một lát rồi thản nhiên nói:

- Thượng Quan Uyển Nhi ta sai lầm một lần rồi, sẽ không có lần thứ hai nữa, nhưng bây giờ ta không muốn gây thù oán quá nhiều với y. Giao Võ Tam Tư cho Thái Bình công chúa, là hành động không thông minh. Lý Trân, người thay ta trả lời y một phong thư, cảm ơn y đã ưu ái, tin chắc y sẽ hiểu thâm ý trong đó.

Cho dù Lý Trân hiểu được sự bất đắc dĩ của Thượng Quan Uyển Nhi, nhưng trong lòng hắn vẫn rất không thoải mái, dù sao Võ Tam Tư đã bán đứng Thượng Quan Uyển Nhi. Cuối cùng suýt nữa đã làm hại đến tính mạng bản thân, nói không khách sáo thì vụ án ám sát kia Võ Tam Tư không chỉ xui khiến mà còn là đồng mưu.

- Nếu như Xá nhân nhất định muốn ta hồi âm, ta sẽ hồi âm nhưng ta có cần trả lời Thái Bình công chúa, cảm ơn cô ta đã ưu ái ta không?

- Người nói gì?

Thượng Quan Uyển Nhi ngạc nhiên:

- Cô ta cũng tặng quà người sao?

Lý Trân lấy hộp bạch ngọc của Thái Bình công chúa trong túi da đưa cho Thượng Quan Uyển Nhi. Nàng ta vội vàng mở hộp ngọc liền gây cả người, với sự khôn khéo của mình nàng đương nhiên hiểu được thâm ý của lá vàng trong chiếc hộp bạch ngọc kia.

Thái Bình công chúa khuyên Lý Trân nên sớm tự lập, nàng cũng không thấy lạ nhưng Thái Bình công chúa lại công phu chế tác lá vàng tỉ mỉ như vậy vì Lý Trân, đủ để thể hiện cô ta coi trọng Lý Trân nhường nào. Bình thường nhìn không ra nhưng lá vàng này lại để lộ thiên cơ.

Ngây ra trong ngực lát, Thượng Quan Uyển Nhi chậm rãi trả hộp ngọc lại cho Lý Trân, Lý Trân lại lắc đầu:

- Lá vàng này ta chuyển giao cho Xá nhân, cảm tạ ơn tri ngộ của Xá nhân dành cho ta.

Đôi mắt xinh đẹp của Thượng Quan Uyển Nhi nhìn chăm chăm Lý Trân, trong lòng nàng vô cùng cảm động, nàng khẽ gật đầu:

- Võ Tam Tư bên kia người không cần lo lắng, ta cũng sẽ không trả lời y. Nếu y dám liên kết với Thái Bình công chúa đối phó với ta, ta sẽ khiến y phải trả giá đau đớn và thê thảm.

- Xá nhân không cần hi sinh cho tỵ chức như vậy.

- Không! Không chỉ là vì người!

Thượng Quan Uyển Nhi dịu dàng nói:

- Là người khiến ta tỉnh táo, Võ Tam Tư bản tính tiểu nhân, nếu ta nhượng bộ y sẽ càng khinh thường ta. Sau này còn có thể bán đứng ta gấp đôi, cho nên ta không thể dễ dàng để y bán đứng ta như vậy.

Trong quan phòng trầm mặc, một lát sau Thượng Quan Uyển Nhi vừa cười vừa nói:

- Nói đến Thái Bình công chúa, ta nghĩ ra một chuyện, người đoán xem cô ta sao lại mở rộng Nội vệ của Vạn Quốc Tuấn?

- Tỵ chức đoán không ra!

- Cô ta làm đơn giản hơn người nhiều, cô ta sắp xếp toàn bộ gia tướng Võ thị của Võ Thừa Tự vào Nội vệ. Võ Phù Dung trở thành Giáo úy Nội vệ, xem ý của Thái Bình công chúa, cô ta muốn Võ Phù Dung thay thế Vạn Quốc Tuấn.

- Võ Phù Dung?

Lý Trân hơi đau đầu, đây đúng là người đàn bà âm hồn không tan, nếu thành Phó thống lĩnh Nội vệ chẳng phải càng khiến mình đau đầu sao:

- Xá nhân cảm thấy khả năng là bao nhiêu?

- Ta thấy khả năng có đến tám phần! Nếu ta đoán không sai, Thái Bình công chúa hiện giờ đang nói chuyện này với Thánh thượng.

...

Đúng như dự đoán của Thượng Quan Uyển Nhi, trong ngự thư phòng, Thái Bình công chúa đang cẩn thận đưa ra phương án đối người của mình với mẫu thân:

- Phù Dung làm việc khôn khéo, võ công cao cường, mặc dù là nữ nhưng cũng không thua gì nam tử. So ra, Vạn Quốc Tuấn tuy tính điềm tĩnh có thừa, nhưng năng lực không đủ. Quan trọng hơn trong vụ án của Võ Thừa Tự, ông ta lại tự tiện vượt quyền điều tra. Con gái cảm thấy ông ta không thích hợp đảm nhiệm chức vụ quan trọng như vậy, khẩn cầu mẫu thân phê chuẩn thỉnh cầu của con gái.

Đương nhiên là Võ Tắc Thiên không tin tưởng lý do của con gái, nếu không có chỉ thị của Thái Bình công chúa, Vạn Quốc Tuấn sao dám tự tiện điều động Nội vệ tham gia phá án. Nhưng Võ Tắc Thiên không muốn cố gắng theo đuổi việc này cũng không muốn vạch trần cái cơ hoang đường của con gái.

Vốn dĩ bà ta giao một nửa Nội vệ cho con gái chính là hi vọng cô ta có thể giữ thế cân bằng với Thượng Quan Uyển Nhi. Giống như lúc trước bà ta để Vi Đoàn Nhi giữ thế cân bằng với Thượng Quan Uyển Nhi. Đây là yêu cầu khống chế quyền lực, Nội vệ đã giao cho con gái nếu con gái muốn đối Phó thống lĩnh thì bà ta cũng sẽ không phản đối. Chỉ có điều bà ta không hiểu, tại sao con gái lại đề cử Võ Phù Dung làm Phó thống lĩnh?

Trầm tư một lát, Võ Tắc Thiên lại từ từ hỏi:

- Tại sao lại là Phù Dung?

Thái Bình công chúa cười khở một tiếng, nàng nói cả nửa ngày mà căn bản mẫu thân vẫn không nghe. Nàng vẫn ỉnh một lý do chân chính như cũ! Cái gì mà khả năng làm việc khôn khéo, võ công cao cường đều là lấy cớ. Chỉ cần mẫu thân không nghiên cứu sâu, lấy cớ này có thể tắc trách qua được.

Nhưng nàng lại quên mất nàng họ Lý, Phù Dung họ Võ. Công chúa Lý gia dùng Võ thị huyện chủ chẳng phải có chút hoang đường sao? Cho nên Võ Tắc Thiên mới muốn biết nguyên nhân thật sự.

Nguyên nhân thật đương nhiên là Thái Bình công chúa rất rõ, bởi vì nàng muốn lợi dụng Võ Phù Dung để cướp lấy tiền tài của Võ Thừa Tự. Đồng thời cũng muốn mượn Võ Phù Dung để lôi kéo những người họ Võ không chịu phụ thuộc Võ Tam Tư, vì nàng muốn tranh thủ phát triển hơn nữa tài lực và thế lực.

Nguyên nhân thực sự đương nhiên là Thái Bình công chúa không thể nói ra được, mỗi nàng run run rốt cuộc cũng ngập ngừng nói:

- Lúc trước Phù Dung hiến cho con gái viên Dạ Minh Châu và mã cầu thủ, con gái cũng đã cho phép cô ấy. Hơn nữa, Võ Thừa Tự bị giáng chức, con gái không thể giúp nổi trong lòng rất áy náy...

Ánh mắt sắc bén của Võ Tắc Thiên nhìn Thái Bình công chúa chằm chằm, dường như bà ta thấu hiểu ý đồ thực sự của con gái. Nhưng bà ta không hỏi nữa, năm đó bà ta gả con gái cho Võ Du Kỵ chính là hi vọng con gái có thể thành cây cầu giữa hai họ Lý - Võ. Bây giờ, con gái muốn dùng Võ Phù Dung cũng không phạm vào chủ ý ban đầu của Võ Tắc Thiên.

Về phần Thái Bình công chúa muốn mưu tài, mưu quyền, Võ Tắc Thiên cũng mơ hồ đoán ra mấy phần nhưng bà ta không muốn vạch trần, liền gạt đầu:

- Được, trầm chuẩn!

Võ Tắc Thiên nhắc bút vẽ một vòng tròn lên án cười nói:

- Chuyện này để bộ Binh sắp xếp đi!

Thái Bình công chúa vui mừng quá đổi, lại nghĩ đến mấy ngày trước mẫu thân giận dữ mắng mỏ mình, nàng không kìm nổi mà khóc:

- Con gái cảm tạ mẫu thân!

Võ Tắc Thiên khẽ thở dài:

- Trước kia trầm trọng Võ khinh Lý, gây ra mâu thuẫn hoàng tộc và ngoại thích khiến trầm vô cùng đau đớn. Trầm cân nhắc lại, quyết định cố gắng cân bằng Lý Võ, cũng hi vọng có thể giảm đi mâu thuẫn của bọn họ, để họ cùng tồn tại lâu dài.

Thái Bình công chúa thăm dò tâm ý của mẫu thân, nàng cẩn thận nói:

- Con gái nguyện chia sẻ nỗi ưu phiền ầu thân.

- Con là con gái trăm yêu thương nhất, lại là công chúa Lý thị đồng thời là con dâu Võ thị, trăm hy vọng con có thể làm dịu đi mâu thuẫn Lý - Võ, đừng tâm một chút, trăm sẽ không bạc đãi con.

Thái Bình công chúa mừng thầm trong lòng, đây là mẫu thân đề ra cho nàng, nàng vội vàng nói:

- Sự kỳ vọng của mẫu thân, con gái sẽ khắc sâu trong tâm khảm.

198. Chương 198: Cự Hộ Thái Tôn

Địch Yến là một cô gái thông minh, Lý Trân bảo nàng đợi nửa canh giờ, nàng sẽ suy nghĩ câu nói kia của Thái Bình công chúa nửa canh giờ. Nàng đã đoán được Thái Bình công chúa đang nói đến Thượng Quan Uyển Nhi. Cho dù, Thượng Quan Uyển Nhi không hề giống như tiếng xấu của Thái Bình công chúa và nữ hoàng để đồn xa. Ngược lại, phụ thân rất khen ngợi về tài văn và khả năng của cô ta.

Dù sao Thượng Quan Uyển Nhi cũng là nữ nhân trẻ tuổi, Lý Trân lại từng cứu mạng nàng, trong lòng nàng có sự cảm ơn, sự cảm ơn này hóa thành cảm kích. Hơn nữa, bọn họ sớm chiều ở chung, giữa họ có nảy sinh tình cảm gì hay không?

Tuy Địch Yến hiểu trong lòng, Thượng Quan Uyển Nhi sẽ không lấy Lý Trân kém nàng 10 tuổi nhưng nếu cô ta vung đao cướp người yêu, cướp tình lang của mình đi thì quả thực nàng không còn cách nào. Cho nên vừa rồi Địch Yến giận Lý Trân, phần lớn cũng là vì Thượng Quan Uyển Nhi.

Bây giờ Lý Trân lại đưa thanh đoản kiếm của Thượng Quan Uyển Nhi ỉnh, Địch Yến có thích cũng không cần. Lý Trân nhặt thanh đoản kiếm dưới đất lên, miễn cưỡng cười nói với Địch Yến:

- Thực ra đây tặng quà uội, chỉ là mượn tay của ta thôi.

Sắc mặt của Địch Yến trầm xuống:

- Nếu cô ta muốn tặng muội thì cứ trực tiếp tặng là được rồi sao phải mượn tay huynh, lẽ nào cô ta làm chuyện gì nên sợ nhìn thấy ta sao?

Lý Trân không phản bác được, ánh mắt lợi hại của Địch Yến nhìn hần chăm chăm, nàng lại càng tin vào trực giác của mình không sai. Giữa Lý Trân và Thượng Quan Uyển Nhi chắc chắn có quan hệ gì đó, một cơn tức ghen trào lên trong lòng nàng, nước mắt rùng rùng. Bỗng nàng đứng lên, quay người bước nhanh xuống tầng hai. Một lát sau, chỉ thấy nàng liêu mạng quất chiến mã, phóng ngựa chạy gấp về phía Địch phủ.

Lý Trân thở dài, bàn tay dài chôn sâu vào mái tóc dày, lồng ngực nghẹn ứ, có một nỗi buồn không nói thành lời.

Một lúc lâu sau, Lý Trân ngẩng đầu lên, không biết từ bao giờ có một gã đàn ông trẻ, xấp xỉ tuổi hần, thân hình khôi ngô, tuấn tú, lông mày lưỡi kiếm, tóc mai rủ xuống, mắt sáng có thần, khí thái phong trần, dung nhan cũng không tầm thường. Chỉ thấy anh ta cầm một chén rượu, vẻ mặt tươi cười, có một người đi phía sau anh ta, Lý Trân nhận ra đây chính là Lý Huy hôm qua đấu trong Võ Cử với hần.

Lý Trân hoảng sợ vội vàng đứng lên, người đàn ông trẻ khom người cười nói:

- Tại hạ Lý Trọng Nhuận, vô cùng kính nể tiền pháp của Lý thống lĩnh. Tiếc là ngày hôm qua không thể chứng kiến, trong lòng lấy làm tiếc nuối.

- Các hạ quá khen rồi!

Trong lòng Lý Trân nghi ngờ, hần không biết rõ Lý Trọng Nhuận là người như thế nào nhưng hần biết Lý Huy là hoàng tộc. Nếu Lý Huy đi theo y, vậy chắc chắn Lý Trọng Nhuận này cũng là hoàng tộc, hần liếc nhìn Lý Huy.

Lý Huy đi lên cười nói:

- Trọng Nhuận là con trai cả của Lư Lăng Vương, Lý thống lĩnh chắc là nghe nói rồi chứ!

Lý Trân lập tức tỉnh ngộ, hẳn nhớ rõ Triệu Thu Nương từng nói với mình. Lư Lăng Vương Lý Hiễn sau khi đăng cơ đã lập con trai cả Lý Trọng Nhuận làm thái tử. Sau đó Lý Hiễn lại bị Võ Tắc Thiên phế bỏ, Lý Trọng Nhuận vì thế cũng bị giáng chức làm thứ. Mấy ngày trước Thượng Quan Uyển Nhi từng đề cập đến Lý Trọng Nhuận. Lý Trân nhớ rõ nói là Lý Thành Khí và Lý Trọng Nhuận đã thành lập đội mã cầu đến kinh thành tham gia thi đấu mã cầu.

Lý Trân kính nể y hơn hẳn, vội vàng chấp tay thi lễ nói:

- Hóa ra là Thái tử điện hạ, Lý Trân thất kính rồi.

Lý Trọng Nhuận cười khỏ một tiếng:

- Lý thống lĩnh đang cho ta lên lửa nóng sao?

Lý Trân cũng biết mình xưng hô có chỗ sai, không khỏi áy náy cười khoát tay nói:

- Mời hai vị ngồi!

Lý Trọng Nhuận và Lý Huy nhìn nhau, hai người cũng không khách sáo mà ngồi xuống. Vừa rồi Lý Trọng Nhuận nhìn thấy quá trình Địch Yến tức giận, y nhìn ra hai người này giận đối vì tình. Lý Trọng Nhuận khẽ cười nói:

- Địch cô nương là người ngay thẳng, mặc dù giận đối mà đi nhưng ta tin không lâu sau cô ấy sẽ quay về bên cạnh Lý thống lĩnh thôi.

Lý Trân cười khỏ trong lòng, lần này không giống bình thường, sao cô ấy có thể hết giận nhanh như vậy. Nhưng Lý Trọng Nhuận lại biết Địch Yến, điều này khiến Lý Trân bất ngờ, hẳn tò mò hỏi:

- Lý huynh sao lại quen cô ấy?

- Ta bây giờ trắng tay, Lý thống lĩnh gọi ta là Trọng Nhuận là được rồi, không giấu gì người. Hai năm trước ta từng gặp Địch cô nương ở Phòng Châu, cô ấy theo sư phụ đến Phòng Châu.

Lý Trân giật mình, không ngờ Công Tôn đại nương đã từng đến Phòng Châu, vậy bà ấy có quan hệ thế nào với Lý Hiễn?

Suy nghĩ này chỉ lóe lên trong đầu, Lý Trân không nghĩ nhiều nữa, hẳn cũng không muốn nhắc lại chuyện của Địch Yến. Hắn lập tức chuyển đề tài cười nói:

- Nghe nói Trọng Nhuận huynh tổ chức đội mã cầu, không phải Huy công tử cũng là cầu thủ đấy chứ?

Lý Huy cười thản nhiên nói:

- Lý thống lĩnh nói xem?

- Ta biết cao thủ cưỡi ngựa, bắn cung chắc chắn cũng là cao thủ mã cầu, nhưng cao thủ mã cầu lại chưa chắc đã là cao thủ kỵ xạ. Cho nên Huy công tử chắc hẳn giỏi về đánh bóng.

- Lý thống lĩnh nói hoàn toàn chính xác, Huy huynh chính là đội trưởng đội mã cầu của chúng tôi. Huynh ấy không chỉ cưỡi ngựa, bắn cung giỏi mà mã cầu cũng vô cùng lợi hại. Nghe nói Lý thống lĩnh cũng muốn tranh giải quán quân thi đấu mã cầu, không biết hai đội chúng ta có thể tỉ thí với nhau không?

Không đợi cho Lý Trọng Nhuận nói xong, Lý Trân liền mỉm cười nói:

- Mã cầu không phải là kỵ xạ, Lý Trân cũng chỉ là một cầu thủ mã cầu bình thường mà thôi. Tuy là muốn giành được thành tích tốt nhưng trong đại hội thi đấu anh hùng mã cầu đâu dám nói xằng đoạt giải quán quân. Trọng Nhuận huynh thực sự là đề cao Lý Trân rồi, nhưng...

Nói đến “nhưng” giọng của Lý Trân nhỏ đi, hẳn cười nói với Lý Trọng Nhuận đầy thâm ý:

- Nếu để người ta nhìn thấy đội mã cầu của Lư Lăng Vương và đội mã cầu của Thượng Quan xá nhân cùng luận bàn thì sẽ có liên tưởng gì đây?

Lý Trân nói những lời này lập tức khiến Lý Trọng Nhuận thay đổi sắc mặt. Thi đấu mã cầu một mặt là cuộc thi đấu thể thao lớn nhất Đại Đường, nhưng mặt khác cũng là thể hiện cho sự âm mưu đấu tranh quyền lực.

Bởi vì cái chết của Tiết Hoài Nghĩa và Võ Thừa Tự bị lưu đầy đã dẫn đến sự thay đổi lớn cho vận mệnh của triều đình. Đến Lý Hiến ở Phòng Châu xa xôi cũng cảm giác được thái độ nổi lỏng của mẫu thân đối với hoàng tộc Lý thị. Cho nên y mới lệnh cho con trai cả là Trọng Nhuận vào kinh tham gia thi đấu mã cầu, lấy cớ đó chứ thực ra là thăm dò sự thay đổi của triều đình.

Tương Vương Lý Đán cũng cảm nhận được sự thay đổi trong triều, cũng phái con cả là Lý Thành Khí dẫn đội tham gia thi đấu mã cầu, để dò la về thế lực mới của triều đình. Có thể nói cùng huynh trưởng Lý Hiến không hện mà trùng ý nhau.

Cho nên Lý Trọng Nhuận đặc biệt muốn quen biết Lý Trân thực ra là muốn từ chỗ Lý Trân lấy được tin tức của Thượng Quan Uyển Nhi. Phải biết rằng, người thực sự hiểu tâm tư của Thánh thượng không có nhiều. Thượng Quan Uyển Nhi là một trong số đó.

Không ngờ Lý Trân lại không chút khách sáo chỉ ra mục đích thực sự của Lý Trọng Nhuận, cũng ám chỉ rằng hai đội tiến hành thi đấu luyện tập sẽ dẫn đến những suy đoán chính trị không cần thiết.

Mặt Lý Trọng Nhuận đỏ lên, vội vàng đứng dậy thi lễ nói:

- Là ta suy nghĩ không chu đáo, đa tạ Lý thống lĩnh đã nhắc nhở.

Lý Trân cười cười lại chậm rãi nói:

- Thực ra cũng không phải không được, quan trọng là phải chọn đúng trường hợp và thời cơ, Trọng Nhuận huynh thấy thế nào?

Lý Trân không nói thêm gì nữa, kết thúc, hai người chấp tay cáo từ.

Lý Trọng Nhuận và Lý Huy về đến nhà phòng của họ. Lý Huy thấy Lý Trọng Nhuận vẫn uống rượu không nói, như suy tư gì đó, hình như vẫn còn suy nghĩ về những điều vừa rồi Lý Trân nói. Y khẽ mỉm cười nói:

- Công tử cảm thấy người này thế nào?

Lý Trọng Nhuận thở dài nói:

- Lúc đầu thấy hắn mâu thuẫn với Dịch Yến, ta còn tưởng người này là tên nhóc con khổ vì tình nhưng nói chuyện một lúc, ta mới phát hiện ra hắn là kẻ lão luyện, suy nghĩ nhạy bén hoàn toàn không giống với tuổi của hắn. Không hổ là trợ thủ đắc lực cho Thượng Quan Uyển Nhi, người này có thể về dưới trướng cha ta thì chắc chắn sẽ trở thành trợ thủ đắc lực cho cha ta trong triều đình, đáng tiếc!

Lý Huy cũng cười nói:

- Nghe nói Lâm Truy Vương Lý Long Cơ từng bái hắn làm thầy. Tuy hắn chỉ là Thiên Ngưu Bị thân bên cạnh Thánh thượng nhưng sau hắn còn có Thượng Quan Uyển Nhi và Cao Diên Phúc. Công tử cho rằng Tương vương không nghĩ cách gì sao?

Lý Trọng Nhuận nhướn mày:

- Nhưng sau đó thì sao, không có quan hệ gì nữa?

- Vì hắn đã được thăng chức làm Phó thống lĩnh Nội vệ, lại là tâm phúc của Thượng Quan Uyển Nhi, nếu có quan hệ, chỉ e Thánh thượng sẽ nghi ngờ không cần thiết. Cho nên Tương Vương đã không chuẩn cho Lý Long Cơ tiếp xúc với Lý Trân nữa.

Lý Trọng Nhuận như ngộ ra nói:

- Ý của người là...

Lý Huy gật đầu:

- Tuy Thánh thượng khá khoan dung với lệnh tôn và công tử, không trói buộc thêm nhưng cũng không có nghĩa là công tử có thể tùy ý kết thân với đại thần trong triều. Nhất là Lý Trân, thống lĩnh Nội vệ cơ mật này. Hơn nữa, đám quan viên lại thường xuyên dùng cơm ở tửu quán này, xin công tử hãy suy nghĩ kỹ.

Sau lưng Lý Trọng Nhuận toát ra mồ hôi lạnh, rốt cuộc y cũng biết mình đã khinh thường rồi, đã kết giao với tâm phúc của Thượng Quan Uyển Nhi, hơn nữa vì sao Lý Trân chỉ vội vàng hàn huyên với y mấy câu rồi đi. Đây chính là không hi vọng có người nhìn thấy.

Lý Huy cười nói:

- Nhưng câu cuối cùng của hắn, ta còn cảm thấy hắn sẽ tìm cơ hội thích hợp để tiếp xúc với công tử.

Lý Trọng Nhuận lặng yên gật đầu, y cũng cảm nhận được thâm ý trong câu nói sau cùng của Lý Trân.

...

Trong tòa đại trạch của phường Sùng Chính, Trưởng sử Thôi Thiếu Dĩnh và năm tên Giáo úy mới nhậm chức cùng khom người thi lễ với Võ Phù Dung:

- Tham kiến Võ thống lĩnh!

Tuy Võ Phù Dung đã tạo ngộ với phụ thân bị lưu đầy đau khổ nhưng để trấn an, Thái Bình công chúa lại bổ nhiệm nàng làm Phó thống lĩnh, chức vụ tuy không cao nhưng quyền lực lại không nhỏ.

Tuy nàng cũng từng là thống lĩnh hơn một trăm gia tướng Võ thị nhưng dù sao đây cũng là tư binh, sao có thể so sánh với quan quyền của Nội vệ. Rất nhiều chuyện trước kia không dám làm, thì bây giờ nàng có thể đi làm một cách quang minh chính đại. Lúc này Võ Phù Dung thực sự có một cảm giác vui sướng như được thoát thai hoán cốt.

- Các vị xin miễn lễ!

Võ Phù Dung tươi cười nói với mọi người:

- Có thể trở thành thống lĩnh của các vị, cũng là phúc của Phù Dung, hi vọng sau này chúng ta có thể đồng tâm hiệp lực làm tốt mọi chuyện mà Thái Bình công chúa giao phó. Tin rằng Võ Phù Dung sẽ không bạc đãi mọi người. Nhưng những lời tục tĩu ta không muốn nói trước mặt, ai can đảm dám hai lòng hoặc không phục Võ Phù Dung ta làm thống lĩnh, vậy đừng trách lòng dạ ta độc ác.

Mọi người nghiêm nghị vội vàng nói:

- Ty chức không dám!

- Các người lui hết ra đi!

Võ Phù Dung thoáng nhìn Trưởng sử Thôi Thiếu Dĩnh:

- Thôi trưởng sử mời ở lại!

Tất cả mọi người lui xuống, chỉ còn một mình Thôi Thiếu Dĩnh nơm nớp lo sợ. Y thực sự không sợ Vạn Quốc Tuấn nhưng lại hãi hùng lòng lang dạ sói của người đàn bà này.

Võ Phù Dung vẫy tay nhìn y, Thôi Thiếu Dĩnh vội vàng tiến lên:

- Xin thống lĩnh chỉ bảo.

Võ Phù Dung lấy ánh mắt của một nữ nhân đánh giá y một chút, vóc dáng người này cũng khá, nhưng hình như xương cốt hơi mềm. Nàng từng nghe Cao Tiển nói, người này tham tiền háo sắc, ngày đầu tiên gặp Thái Bình công chúa đã quỳ lạy dưới váy nàng, người như vậy thực ra rất dễ nắm trong tay.

- Thôi trưởng sử, ta nghe nói người và Lý Trân có quen biết, đúng không?

199. Chương 199: Quan Mới Nhậm Chức

Chuyện Thôi Thiệu Dĩnh sợ nhất chính là nghe thấy hai chữ “Lý Trân”, y vốn rất được công chúa coi trọng, cũng là vì kế dương đông kích tây trong vụ án của Tiết Hoài Nghĩa. Kết quả là lực lượng của công chúa đều điều đến chùa Bạch Mã, uống công vô ích, Lân Chỉ tự cũng bỏ lỡ cơ hội, khiến Thái Bình công chúa không có bất kỳ công lao gì trong vụ án của Tiết Hoài Nghĩa.

Cũng chính vì nguyên nhân này mà Thái Bình công chúa giận lây sang Thôi Thiệu Dĩnh, rất thất vọng, buồn chán và cảm thấy y không có bất kỳ tác dụng gì. Từ nay về sau không muốn đến ý đến y nữa, chứ đừng nói gì đến cơ hội cho y chải đầu.

Đường đường là Trưởng sử của Nội vệ, là người hầu cho Phó thống lĩnh, trước mặt Vạn Quốc Tuấn y còn có thể ngẩng cao đầu nhưng trước mặt Võ Phù Dung lòng lang dạ sói, Thôi Thiệu Dĩnh đã mất đi sự tự tôn.

Y hồn bay phách lạc đi lên trước, khom người nói:

- Thuộc hạ cũng không hiểu Lý Trân lắm.

- Thối lắm!

Không đợi y nói xong, Võ Phù Dung đã trợn mắt lên hung ác nhìn y nói:

- Người muốn ta khai đao với người để lập uy không?

Thôi Thiệu Dĩnh sợ đến mức run bắn, lắp bắp nói:

- Thống lĩnh... muốn... biết cái gì?

- Ta không muốn biết cái gì, ta chỉ hỏi người, ta muốn thống nhất Nội vệ. Người không phải Trưởng sử sao? Ta cũng cần người thay ta bày mưu tính kế.

Võ Phù Dung khinh miệt nhìn tên đàn ông này, vừa rồi nàng còn định dùng mỹ nhân kế để thu phục ý nghĩ của y nhưng bây giờ nàng căn bản không có bất kỳ suy nghĩ gì là muốn lên giường với y. Đối phó với loại người nhu nhược này, dùng nắm tay như vậy là đủ rồi. Đường đường là Trưởng sử, không ngờ lại tự xưng là thuộc hạ với mình, thực là nằm ngoài dự đoán của Võ Phù Dung.

- Thuộc hạ tạm thời... tạm thời chưa có thượng sách!

- Vậy người định khi nào thì có?

Võ Phù Dung dùng ánh mắt tàn nhẫn nhìn y chằm chằm, không cho y cơ hội giải thích.

- Xin cho thuộc hạ... suy nghĩ ba ngày.

- Được! ta sẽ chờ người ba ngày, nếu sau ba ngày không ra được thượng sách, cẩn thận da thịt người đó.

Thôi Thiệu Dĩnh lau mồ hôi lạnh trên trán, lui xuống nơm nớp lo sợ. Trong phòng còn lại một mình Võ Phù Dung, nàng khoanh tay đi đi lại lại, đang suy nghĩ xem làm thế nào để thu tóm một nửa Nội vệ của Lý Trân.

Võ Phù Dung là một người phụ nữ có dã tâm lớn, nàng từng hi vọng phụ thân thừa kế sự nghiệp của Võ Tắc Thiên. Sau đó nàng lại thừa kế ngôi vị hoàng đế của phụ thân, thống trị thiên hạ. Mặc dù giấc mộng nữ hoàng của nàng vỡ tan nhưng cũng không có nghĩa là dã tâm của nàng cũng vì thế mà tiêu tan.

Nàng tuyệt đối sẽ không cam tâm làm một Phó thống lĩnh nhỏ nhỏ như Vạn Quốc Tuấn, dã tâm của nàng còn lớn hơn nữa. Chỉ có điều sự bất hạnh của phụ thân càng trở nên nghiệt ngã, không thể tham vọng viễn vông. Nàng phải đi từng bước một, đầu tiên là phải thu tóm Nội vệ của Lý Trân, trở thành Thống lĩnh Nội vệ, sau đó coi đây là cơ sở, rồi tiếp tục tiến về phía trước.

Về phần nàng luôn mồm nói phải trung thành với Thái Bình công chúa, nhưng chỉ là nàng tạm thời để có cây đại thụ che mưa che gió và làm đá kê chân mà thôi, trung thành? Cho đến giờ nàng cũng chỉ biết trung thành với bản thân mình.

Gần Bắc thị có một tòa thanh lâu nổi tiếng tên là Thâm Uyên lâu, mỗi ngày khách đến thanh lâu này vui như trảy hội, khách ra vào nối nhau không dứt. Lúc hoàng hôn, Thôi Thiệu Dĩnh thay thường phục đi từ trong thanh lâu ra. Sở dĩ Thôi Thiệu Dĩnh tham ô mấy ngàn quan kinh phí của Nội vệ cũng là vì y mê đắm một hồng kỹ tên là Phi Tuyết trong thanh lâu này. Y tiêu vào cô ta một lượng tiền lớn, để đổi lấy sự thỏa mãn trong lòng mình.

Hôm nay, y bị Võ Phù Dung hung hăng uy hiếp, tâm trạng buồn bực nên lại đến tìm Phi Tuyết để giải nỗi phiền não trong lòng. Dù sao y cũng là con cháu danh môn, không dám ở thanh lâu lâu sợ gặp người quen. Xong việc y vội vàng chạy về nhà.

Thôi Thiệu Dĩnh nhìn trộm cửa lớn, mắt kỹ nữ đang kiểm khách thấy y lén lút, dáng điệu buồn cười cũng không nhìn được mà cười ha hả. Y đỏ bừng cả mặt, đúng lúc này có một chiếc xe ngựa chậm rãi chạy qua cửa chính, y hô to:

- Dừng xe!

Xe ngựa dừng lại, y vào trong xe dặn dò phu xe:

- Đi phường Tập Hiền!

Xe ngựa từ từ quay đầu, đi về phía nam. Lúc này, Thôi Thiệu Dĩnh mới thở phào nhẹ nhõm, mệt mỏi tựa đầu vào thành xe, không nói ra nổi tâm trạng rối bời. Xe ngựa đi chưa đến trăm bước, bỗng dừng lại. Thôi Thiệu Dĩnh thẫn thờ, y vừa định hỏi, chỉ thấy xe ngựa mở cửa. Một bóng đen khò ngó chui vào xe ngựa, ngồi bên cạnh y.

Thôi Thiệu Dĩnh lập tức quát:

- Trong xe có người, sao còn bắt khách nữa?

Tên áo đen bên cạnh cười u ám một tiếng:

- Thôi sứ quân không nhận ra ta nhanh vậy sao?

Âm thanh này rất quen thuộc, Thôi Thiệu Dĩnh vội quay đầu lại nhìn thấy một khuôn mặt vừa đẹp vừa to, cái mũi tím đỏ, mắt như hai hạt đậu xanh, cười mà như không nhìn y. Y chấn động:

- Sao lại là người?

Người trước mặt chính là Phó thống lĩnh nội vệ Vạn Quốc Tuấn. Vạn Quốc Tuấn bị Võ Phù Dung lấy đi chức quan quan trọng trong Nội vệ, lại không có được bồi thường tương ứng. Còn bị điều đi làm Tham quân sự ti nghị phủ Lương Vương. Tuy là điều chuyển chính ngũ phẩm, một chức quan nhàn tản không hơn không kém, không quyền không thế, cả ngày không có việc gì, đây không phải là chức vụ mà Vạn Quốc Tuấn muốn có.

Vạn Quốc Tuấn cười lạnh lùng:

- Thôi sứ quân cho rằng ta đã biến mất như rắm sao?

- Ta không có ý đó, chỉ là...

Thôi Thiệu Dĩnh nói không ra câu, ý của y rất rõ ràng là Vạn Quốc Tuấn không có bất cứ quan hệ gì với mình. Vạn Quốc Tuấn nheo mắt đậu lại, mắt liếc nhìn y:

- Ta không muốn tìm người, nhưng có người muốn gặp người, theo ta đi một chuyến!

- Ai muốn tìm ta?

- Người đi thì biết, không phải chuyện xấu!

Thôi Thiệu Dĩnh đương nhiên là không muốn đi, nhưng nghĩ đến sự hung ác của Vạn Quốc Tuấn, trong lòng y không khỏi sợ hãi, không dám nói không đi. Y đành âm thầm chờ đợi, tốt nhất là không nên làm chuyện khiến mình khó xử.

Sắc mặt của Vạn Quốc Tuấn âm trầm như nước, từ sau khi gã bị bãi chức Phó thống lĩnh trong lòng gã luôn tràn đầy thù hận. Nếu cho gã giết một người để hả giận thì chắc chắn người này sẽ là Thái Bình công chúa.

Trước kia gã rất trung thành và tận tâm với Thái Bình công chúa, cuối cùng lại bị đá như một con chó. Tuy việc cách chức là do gã biểu hiện vụng về trong vụ án của Tiết Hoài Nghĩa và Võ Thừa Tự khiến người ta sai lầm nhưng Vạn Quốc Tuấn lại không cho là như vậy. Dù vụ án Tiết Hoài Nghĩa được điều đi chùa Bạch Mã hay Võ Thừa Tự trúng kế thì thực ra cũng đều là quyết sách của Thái Bình công chúa. Mình chỉ chấp hành mệnh lệnh của cô ta, cuối cùng hậu quả xấu lại do mình gánh vác.

Mặc dù gã biết, Thái Bình công chúa không thể gánh trách nhiệm, chuyện gánh trách nhiệm đều do người dưới. Cho dù bị Thánh thượng xử phạt gã cũng phải nhận nhưng vấn đề là Thánh thượng không xử phạt gã mà là Thái Bình công chúa đã chần chừ ngăn gã. Không chỉ lôi kéo Võ Phù Dung, một bước đá gã ra ngoài, chuyện sỉ nhục này khiến trái tim gã băng giá.

Xe ngựa dừng lại trước một tòa nhà trắng lợt, nhìn qua cửa chính Thôi Thiếu Dĩnh nhận ra tòa nhà này. Đây không phải phủ Lương Vương sao? Nhà của Võ Tam Tư, y kịp phản ứng, quay đầu lại hơi ngạc nhiên hỏi:

- Lẽ nào là Võ Tam Tư tìm ta?

- Tốt nhất người hãy đổi lại cách xưng hô, đừng gọi tên tục của người khác.

Vạn Quốc Tuấn trả lời một câu lạnh lùng, đi xuống xe ngựa kéo cửa xe nói:

- Cùng đi đi!

Thôi Thiếu Dĩnh đã biết là Võ Tam Tư tìm mình, y nên gọi là Lương Vương điện hạ chứ không thể gọi thẳng tên. Mặt y lúc đỏ, lúc trắng đi xuống xe ngựa theo Vạn Quốc Tuấn vào trong vương phủ.

Mặc dù trước kia Thái Bình công chúa lôi kéo y, nhưng y vẫn luôn muốn bám vào cành cao Võ Tam Tư. Vì thế y đã liều mạng lấy lòng Võ Sùng Huấn con cả của Võ Tam Tư. Nhưng Võ Sùng Huấn đối xử với y rất lạnh nhạt, chứng tỏ Võ Tam Tư không có hứng thú với y. Cho nên, lúc Thái Bình công chúa lôi kéo y không chút do dự mà quỳ gối vái lạy Thái Bình công chúa.

Chuyện thay đổi khiến Võ Tam Tư chủ động bảo Vạn Quốc Tuấn tìm đến y, thậm chí Thôi Thiếu Dĩnh có một cảm giác mất mát không nói ra nổi. Bây giờ, Võ Tam Tư mới lôi kéo y, thì có ích lợi gì nữa?

Thôi Thiếu Dĩnh đi theo Vạn Quốc Tuấn thẳng đến nội viện, đi vào sân. Vạn Quốc Tuấn khom người nói:

- Khởi bẩm điện hạ, tỳ chức đã mời Thôi trưởng sử đến rồi!

Thôi Thiếu Dĩnh nghe giọng điệu đê hèn của Vạn Quốc Tuấn khiến y bỗng nhiên ý thức được, Vạn Quốc Tuấn đã quay lại trung thành với Võ Tam Tư, không còn liên quan gì đến Thái Bình công chúa. Lúc này, trong phòng có tiếng của Võ Tam Tư vọng ra:

- Mời vào!

Vạn Quốc Tuấn quay đầu lại liếc mắt nhìn Thôi Thiếu Dĩnh một cái:

- Điện hạ cho người vào, vào đi!

Lòng Thôi Thiếu Dĩnh bắt đầu nhảy dựng lên, vội vàng chỉnh sửa mũ áo, bắt an đi vào thư phòng của Võ Tam Tư.

Trong thư phòng đèn đã sáng, ánh sáng dịu dàng và ấm áp, chậu than vẫn đốt ở góc tường. Lúc này mới là đầu tháng hai, thời tiết này khá hiếm thấy, dáng người không cao của Võ Tam Tư nổi bật ngồi sau chiếc bàn ngà voi rộng thùng thình.

Võ Tam Tư mặc một thiên y màu bạc rộng thùng thình, đầu đội mũ ô, mấy ngày nay y đang tìm cách làm thế nào để tu sửa Minh đường trong tháng chín. Không thể phủ nhận Võ Tam Tư về phương diện cải tạo, xây dựng công trình vẫn có chút năng lực, từ chuyện xây dựng cải tạo Thiên Khu này là đã nhìn ra.

Nhưng trên dưới vua và dân dường như không được tán thành với năng lực này của y. Như Lý Đức Chiêu và các tướng quốc khác nói đùa khi uống rượu “quốc khổ vô tận, không tiếc đồng sắt, mười ngày ta cũng xây xong”.

Ngụ ý chính là châm chọc Võ Tam Tư lãng phí, không biết chi tiêu tiết kiệm, đương nhiên là có thể làm tốt chuyện này.

Cho dù danh tiếng trong triều không tốt lắm nhưng Võ Tam Tư lại rất rõ một điều, cải tạo Minh đường to lớn hoa lệ, nhanh chóng kết thúc đúng lúc sẽ thỏa mãn được trái tim vinh quang của Thánh thượng. Nếu so với lấy lòng Lý Đức Chiêu thì điều đó quan trọng hơn.

Thôi Thiệu Dĩnh đi vào quan phòng, khom người thi lễ:

- Ti chức tham kiến Lương Vương diện hạ.

Võ Tam Tư để bút xuống cười xua tay nói:

- Thôi trưởng sử không cần đa lễ, mời ngồi!

Y gật đầu với Vạn Quốc Tuấn:

- Vạn tham quân cũng ngồi xuống đi!

Vạn Quốc Tuấn thi lễ ngồi ngoài cửa. Thôi Thiệu Dĩnh được sủng ái mà đâm lo sợ, cẩn thận ngồi cách Võ Tam Tư một trượng. Trong lòng y hiểu, Võ Tam Tư sẽ không vô duyên vô cớ mà tìm mình, tất nhiên là vì chuyện của Nội vệ, chắc là Vạn Quốc Tuấn đã nói gì đó với y.

Võ Tam Tư khẽ cười nói:

- Nghe nói cháu gái Phù Dung của ta đảm nhiệm Phó thống lĩnh Nội vệ, Thôi trưởng sử cảm thấy nó thế nào? Có phải rất ngây ngô, không có kinh nghiệm không?

- Không ngây ngô, ty chức cảm thấy cô ấy khá... mạnh mẽ, cứng rắn.

Thôi Thiệu Dĩnh quay đầu lại nhìn thoáng qua Vạn Quốc Tuấn, y cảm thấy cần phải nịnh bợ của Vạn Quốc Tuấn:

- Cô ấy không có sự khiêm tốn như Vạn thống lĩnh.

Quả nhiên, vẻ mặt khinh bỉ của Vạn Quốc Tuấn có hòa hoãn lại một chút, cảm thấy tuy Thôi Thiệu Dĩnh này nhát gan nhưng cũng không phải kẻ quá ngu xuẩn.

Võ Tam Tư cười ha hả:

- Thôi Thiệu Dĩnh rất biết nói chuyện đấy! Nhưng nói cũng đúng, đứa cháu gái kia của ta được nuông chiều từ bé, tính khí ương ngạnh. Ngay cả phụ thân nó cũng phải sợ nó mấy phần. Nó mạnh mẽ, cứng cỏi, không biết nó mới nhậm chức đã có dự định gì chưa?

Sở dĩ Võ Tam Tư tìm đến Thôi Thiệu Dĩnh là vì Vạn Quốc Tuấn nói cho y biết, Thôi Thiệu Dĩnh có nhược điểm dễ dàng khống chế.

Lúc này Võ Tam Tư cũng vì chuyện Thái Bình công chúa lôi kéo Võ Phù Dung mà cảm thấy phiền lòng. Đương nhiên y hiểu được ý đồ thực sự của Thái Bình công chúa, không chỉ có mưu đồ tài sản của Võ Thừa Tự mà còn muốn hợp nhất thế lực với Võ Thừa Tự, mà lôi kéo Võ Phù Dung thì không cần phải nghi ngờ gì nữa, đó là cách tốt nhất của Thái Bình công chúa.

Mưu đồ của Thái Bình công chúa đến một mức độ sẽ xâm phạm vào lợi ích căn bản của Võ Tam Tư, khiến y dần dần bắt đầu căm thù Thái Bình công chúa. Vì để bảo vệ lợi ích thiết thân của mình, Võ Tam Tư đã quyết định cầu hòa với Thượng Quan Uyển Nhi. Hai người lại một lần nữa liên kết đối phó với Thái Bình công chúa.

Chỉ có điều thái độ của Thượng Quan Uyển Nhi mờ nhạt, không trả lời thành ý của y. Bất đắc dĩ, Võ Tam Tư phải nghĩ đến sắp xếp một cơ sở ngầm bên cạnh Võ Phù Dung. Trưởng sử Thôi Thiệu Dĩnh liền rơi vào tầm ngắm của y, lựa chọn người này khá tốt.

Ngữ khí của Võ Tam Tư không hề để ý, dường như cứ thuận miệng mà nói, nhưng y vẫn nhìn chăm chú xem vẻ mặt thay đổi của Thôi Thiếu Dĩnh.

Thôi Thiếu Dĩnh cúi đầu, không biết nên trả lời thế nào. Võ Tam Tư thuận miệng hỏi, lại là bí mật của Võ Phù Dung, trong lòng y vô cùng mâu thuẫn, nói sẽ làm Võ Phù Dung tức giận càng khiến y không chịu nổi, nhưng không nói sẽ đắc tội với Võ Tam Tư.

Lúc này, thị nữ vào dâng trà cho bọn họ. Võ Tam Tư cầm chén trà lên, cười nói:

- Ta thuận miệng hỏi chút thôi, Thôi trưởng sử không cần khó xử, uống trà trước đi, nói hay không cũng không sao.

Võ Tam Tư uống một ngụm trà rồi đứng dậy thay quần áo, đến cửa lại đưa mắt liếc Vạn Quốc Tuấn ra hiệu, bước nhanh ra ngoài. Vạn Quốc Tuấn ngẫm hiểu, đợi Võ Tam Tư đi xa gã mới khẽ cười cười.

- Thôi huynh, sự vô tình độc ác của Thái Bình công chúa ta đã lĩnh giáo rồi. Vạn Quốc Tuấn ta vốn là người trung thành, lại bị cô ta vô tình mà đuổi ra khỏi Nội vệ. Võ Phù Dung cũng không phải đèn dầu đã cạn, đã tâm cũng không thua gì Thái Bình công chúa, tất nhiên sẽ phân công tâm phúc của ả làm Trưởng sử, cô ta sao có thể dùng đến huynh? Nếu ta đoán không sai, cô ta chắc chắn sẽ cho huynh đi giày trẻ con, làm người phải để lại đường lui ỳnh! Ta không muốn nói thêm gì nữa, tự huynh nghĩ đi!

Thôi Thiếu Dĩnh nâng chén trà lên, tay bắt đầu run, nước trà rơi xuống đùi, người trong cuộc thường mê muội. Y bị Vạn Quốc Tuấn đứng ngoài cuộc nhắc nhở, lập tức đã kịp phản ứng. Võ Phù Dung không phải đang khai đao với mình sao?

Vạn Quốc Tuấn nhìn ra sự đấu tranh gay gắt trong lòng y, lại nói:

- Rời khỏi Nội vệ chưa chắc đã là chuyện xấu, nhưng không ai nói giúp người, người có thể có được chức quan gì? Ta chính là ví dụ tốt nhất, Thôi huynh, nghĩ cho tiền đồ của mình đi!

Thôi Thiếu Dĩnh thở dài, Vạn Quốc Tuấn lại chạm vào trúng điểm yếu của y. Lúc này, Võ Tam Tư lại quay về, y ngồi lại vị trí của mình cười tủm tỉm:

- Ta thất lễ rồi!

Thôi Thiếu Dĩnh cười cắn môi một cái:

- Võ Phù Dung muốn thống lĩnh Nội vệ, cô ta muốn ta nghĩ xem phải đối phó với Lý Trân thế nào, chỉ cho ta ba ngày, nếu không sẽ lấy ta ra lập uy.

- Ồ...

Võ Tam Tư nhìn y một cái:

- Vậy người nghĩ ra cách gì chưa?

Thôi Thiếu Dĩnh lắc đầu:

- Ty chức vẫn chưa có đầu mối nào.

Võ Tam Tư vừa cười vừa nói với Vạn Quốc Tuấn:

- Chuyện này quả thực không dễ làm, chi bằng chúng ta cùng nhau suy nghĩ giúp Thôi trưởng sử xem phải dùng sách lược gì đối phó.

200. Chương 200: Người Mê Cầu Tùng Trãi

Mã cầu là quốc cầu của Đại Đường, nó tập trung kỵ binh đối kháng và để giải trí cho dân chúng, vì được dân chúng Đại Đường yêu thích, từ công khanh, vương hầu cho đến người đẩy tớ bán hàng rong đều mê mết

nó.

Đối với dân quyền quý Đại Đường, nuôi một đội mã cầu ỉnh chính là một hình thức giải trí của giới thượng lưu. Bọn họ có thể lợi dụng cuộc độ sức giữa các đội mã cầu để đánh bại đối thủ hoặc gây bất hòa cho người trong triều đình, lấy thành tích đánh bại kẻ địch để thỏa mãn.

Mã cầu đối với giới quyền quý là một cách để khoe khoang, còn đối với quan địa phương và quân đội thì dựa vào nó để tồn tại ở kinh thành. Cũng vì thế mà nó được quan phủ các nơi và quân đội coi trọng. Bởi dưỡng, nuôi một đội mã cầu sẽ có thể kéo gần khoảng cách với giới quyền quý, thậm chí là đế vương, đây cũng là con đường thăng quan mở ám.

Những năm cuối triều Đường, khi mà Hoàng Sào tạo phản đánh vào Quan Trung, Đường Hi Tông hốt hoảng bỏ trốn. Đám hoàng tử, công chúa, ái phi bị vứt bỏ không ai để ý, duy chỉ có mấy cầu thủ mã cầu ông ta yêu thích nhất được mang đi, vì thế có thể thấy được địa vị của mã cầu trong triều Đường.

Chính vì mã cầu phát triển trong xã hội thượng lưu, kéo theo sự nhiệt tình của phần lớn giai cấp trung và hạ của Đại Đường với mã cầu. Hàng năm đại hội mã cầu được tổ chức thi đấu vào mùa xuân, cũng trở thành ngày hội cường thịnh nhất Lạc Dương. Hào phú mê cầu các nơi đều vào Lạc Dương, mỗi năm đại hội thi đấu mã cầu được tổ chức một lần.

Vào trung tuần tháng hai, thời tiết dần trở nên ấm áp, sức hấp dẫn của cuộc thi đấu mã cầu cũng ngày càng trở nên mãnh liệt. Khắp đường làng, ngõ phố đều bàn tán xung quanh đề tài thi đấu mã cầu. Ví dụ như năm nay ai có thể đoạt giải quán quân, tiền tam năm ngoái có thể duy trì hay không, năm nay có dị quân tham gia hay không...

Thiên kỵ doanh năm ngoái đoạt giải quán quân thi đấu mã cầu, đội mã cầu của Thái Bình công chúa đứng thứ hai, đội mã cầu Cam Châu đứng thứ ba, còn năm nay ai sẽ đoạt giải quán quân? Rất nhiều người xem vẫn coi trọng Thiên kỵ doanh, bởi vì họ có cầu thủ Đậu Tiên Vân được công nhận là cao thủ mã cầu đệ nhất của Đại Đường.

Cũng có không ít người xem trọng đội mã cầu của Thái Bình công chúa và Lương Vương Vô Tam Tư. Nguyên nhân rất đơn giản, đội mã cầu của Vô Thừa Tự đã bị Thái Bình công chúa ăn tươi, mà đội mã cầu của Tiết Hoài Nghĩa thì lại bị đội của Vô Tam Tư thôn tính. Hai đội mã cầu này rất lợi hại, năm ngoái đội mã cầu của Thái Bình công chúa đứng thứ hai, đội của Vô Tam Tư đứng thứ nhất. Hiện tại thực lực của hai đội này đều tăng mạnh, rất có cơ hội vẫn đỉnh kim quan.

Ngoài ra, hai vị hoàng đế bị phế bỏ, Lý Hiến và Lý Đán năm nay cũng cho ra hai đội mã cầu, thậm chí tâm phúc nhất bên cạnh thánh thượng là Thượng Quan Uyển Nhi cũng tổ chức và thành lập đội mã cầu. Sự xuất hiện của ba đội mã cầu này khiến cho không ít người phải chú ý.

Nhưng sự chú ý này nhiều hơn là ở góc độ chính trị. Sự xuất hiện của đội mã cầu Lý Hiến và Lý Đán cho thấy đường kim hoàng thượng đã nói lỏng sự chèn ép đối với hoàng tộc Lý thị.

Còn sự xuất hiện đội mã cầu của Thượng Quan Uyển Nhi cũng có nghĩa là Thượng Quan Uyển Nhi đã bắt đầu thay đổi từ sủng thần thành quyền thần. Mã cầu đến một mức độ nào đó có thể thể hiện sự biến đổi tinh tế của cục diện chính trị.

Trong thời gian này tâm trạng của Lý Trân cũng giống như khí trời mùa xuân bất định. Dịch Yến vẫn không thêm đếm xỉa đến hắn, cũng không chịu gặp hắn nhưng chưa hoàn toàn cắt đứt quan hệ. Ngày hôm qua hắn đã nhờ quần gia Lâm thúc đem chiếc vòng tay mình mua và chuỗi đao ngắn sắc bén này để tặng cho Dịch Yến. Kết quả nàng vẫn không chịu nhận đoán kiếm nhưng lại nhận vòng tay.

Điều này khiến Lý Trân hiểu ra, Dịch Yến chỉ đang giận hắn chứ không định đoạn tuyệt ân tình với hắn. Lúc đầu kiên quyết không thêm nhìn mặt mình, đến hôm qua nàng đã nhận vòng tay của mình cho thấy thái độ của nàng đã có sự thay đổi.

Nhưng theo không khí nóng hổi của cuộc thi đấu mã cầu, Lý Trân không có thời gian để suy nghĩ đến chuyện tình cảm phức tạp này. Hắn cũng chú tâm vào huấn luyện cho đội mã cầu những khâu cuối cùng.

Trong hoàng thành, sân luyện tập của Tả Vệ quân lập tức trở thành sân bóng, mấy đội mã cầu tập trung huấn luyện ở đây. Lần này cuộc thi đấu mã cầu dựa trên cơ sở 50 đội mã cầu của năm ngoái, tăng thêm 14

đội bóng, bổ sung vào làm cho danh sách đạt đến 60 đội.

Sáu mươi đội mã cầu tập trung ở Lạc Dương, sân huấn luyện không đủ, một sân có đến mấy đội bóng cùng huấn luyện đã là điều hết sức bình thường.

Trên sân mã cầu Hữu vệ, ngoài Lý Trân huấn luyện cho đội mã cầu, còn có ba đội mã cầu đến từ địa phương cùng với đội mã cầu của Thiên kỵ doanh và đội của Tương Vương Lý Đán, tổng cộng có sáu đội mã cầu cùng tập trung huấn luyện trong sân.

Trên sân mã cầu, đội trưởng của hai đội tiến hành huấn luyện đối kháng. Một bên là đội mã cầu Thiên kỵ doanh quán quân năm ngoái, còn một bên là đội mã cầu Nội vệ mới được thành lập có mấy tháng. Đây cũng chính là đội mã cầu của Thượng Quan Uyển Nhi, đây là ý tưởng của chính Thượng Quan Uyển Nhi, nàng không hi vọng dùng tên cá nhân đến quan danh, mà trải qua sự đồng ý của Võ Tắc Thiên, đội mã cầu do Lý Trân suất lĩnh đổi tên thành đội mã cầu Nội vệ.

Nhưng dù có đổi tên thế nào thì đội mã cầu Nội vệ mới thành lập này cũng chưa có danh tiếng gì, còn xa mới có thể so được với đội mã cầu Thiên kỵ doanh hiển hách, cho dù so với một đội mã cầu bình thường cũng còn kém nhiều.

Đội mã cầu Thiên kỵ doanh khiêu chiến với đội mã cầu của Lý Trân, nguyên nhân cũng chính là do Đậu Tiên Vân. Trong cuộc thi đấu cưỡi ngựa, bắn cung Đậu Tiên Vân đã thua Lý Trân, cục tức này khiến y nuốt không trôi.

Thời gian tập đối kháng thường rất ngắn, chỉ khoảng một khắc đồng hồ, chủ yếu là huấn luyện thực chiến đối kháng. Sân huấn luyện toàn là thị vệ và các đội mã cầu khác đến xem cuộc đấu. Chỉ thấy mười cầu thủ đang đấu với nhau kịch liệt trên sân bóng, chiến mã lao nhanh như bay, bụi mù cuốn cuộn, mã cầu màu xanh bay tán loạn như tia chớp trên mặt đất, xuất quỷ nhập thần.

Cuộc chiến đấu diễn ra khoảng gần một nén nhang, tỷ số của hai đội mã cầu lại là 2:2, điều này thực khiến người ta như rụng con mắt nhưng không phải đội mã cầu Thiên kỵ doanh thất thường mà do đội mã cầu Nội vệ mới thành lập phát huy xuất sắc.

Không chỉ có kỹ thuật sút gôn của Lý Trân, một cái bọc cả hai quả mà hơn nữa Bùi Khoan và Tử Chí của thủ hậu quân cũng xuất sắc lạ thường, liên tục đánh bay ba lượt tấn công bóng của Đậu Tiên Vân.

Khán giả xem hai bên cũng không hô ầm ĩ vang trời, mà vẻ mặt của họ hơi căng thẳng nhìn chăm chú vào hai đội đang giao phong. Rất nhiều người tỏ ra khiếp sợ trước biểu hiện xuất sắc của đội mã cầu Nội vệ.

Lúc này có một lão phụ đến một góc sân bóng, mặc đồng phục mã cầu màu trắng viền vàng, ngồi trên ghế Hồ nhỏ, nhìn biểu hiện của Lý Trân trên sân vô cùng chăm chú.

Lúc này Đậu Tiên Vân trên sân bóng có vẻ hơi vội vàng. Ngoài ý ra, còn bốn cầu thủ dự bị khác nhưng sức mạnh của Thiên kỵ doanh còn mạnh mẽ, bọn họ vẫn chiếm thế thượng phong như cũ nhưng kết quả vẫn không làm người khác vừa lòng.

Đậu Tiên Vân nhìn sự huấn luyện phối hợp của đối phương không được nhuần nhuyễn cho lắm, nhưng sự phối hợp có hơi lạ. Liên tục phối hợp sai lầm ba lần nhưng kỹ thuật bóng cá nhân của họ thì khá tốt, hơn nữa phong độ rất cao, hết lần này đến lần khác hóa giải được sự tấn công sắc bén của Thiên kỵ doanh.

Thấy thời gian đã gần hết rồi, Đậu Tiên Vân quyết định được ăn cả ngã về không, y hét lớn một tiếng, gây bóng vung lên “bốp” một tiếng giòn vang, bóng bay sang góc phải. Cầu thủ Lưu Dũ ở trung tâm bên kia tiếp ứng, bóng bắn trên mặt đất một chút, tốc độ cực nhanh, Lý Lâm Phủ ở hàng phòng ngự giục ngựa chạy gấp, vung gây cản quả bóng này.

Lý Trân từ phía trước chạy về như bay nhưng không kịp, hần bỗng cảm thấy có gì đó không đúng, phía bên phải của đối phương không có người tiếp ứng, đây là quả bóng giả, hần quát to:

- Trương Lê, phòng thủ trung lộ.

Quả nhiên, đây là kế điệu hổ ly sơn của Đậu Tiên Vân, để Lý Lâm Phủ đi sang bên phải, chỉ thấy Lưu Dũ giục ngựa lên đón, không đợi cho Lý Lâm ra trước, y đã giành quyền đẩy bóng, đưa mã cầu quay lại trung lộ.

Đậu Tiên Vân thúc ngựa đuổi tới giữa đường, y lệnh người dùng vai phải kiềm chế Trương Lê, tay trái vung trượng thật mạnh, đánh vào mã cầu, mã cầu bay một đường thẳng tắp về phía lưới cách bốn mươi bước.

Lúc này Tử Chí được điều đến phòng ngự Lưu Dũ, còn Bùi Khoan bị một gã Thiên kỵ doanh khác cản bóng, giữa đường xuất hiện một khoảng không, mã cầu từ khoảng không xuyên qua vắng lên rơi vào động cầu.

Cùng lúc đó, tiếng khua chiêng gõ trống đã dứt, người xem hai bên vỗ tay rầm rầm, cuối cùng Thiên kỵ doanh đã thắng với tỷ số 3:2, giữ được thể diện.

Đậu Tiên Vân giục ngựa tiến lên, Lý Trân đánh mạnh một chưởng cười tán dương:

- Đánh hay lắm!

Lý Trân lắc đầu thành khẩn nói:

- Thực sự còn kém Thiên kỵ doanh xa lắm, nếu thi đấu chính thức với Thiên kỵ doanh thì chúng ta thua là cái chắc.

- Ta không cố ý để các người mất mặt, quả thực các người đánh cũng khá lắm, chỉ có điều phối hợp hơi kém một chút, lãng phí hai cơ hội tấn công rất tốt. Dù chúng ta không thắng thì hai bên ít nhất cũng hòa nhau.

Đậu Tiên Vân trầm ngâm một chút rồi lại nói:

- Với sự thể hiện sức mạnh của các người hôm nay, ta cho rằng lần này các người sẽ nằm trong tám đội dẫn đầu.

- Đa tạ tướng quân đã khích lệ, chúng tôi sẽ cố gắng.

Lý Trân ôm quyền chấp tay về phía Đậu Tiên Vân rồi giục ngựa đi về một phía góc sân, mấy đội mã cầu khác vẫn đang tập luyện. Lúc này, Tử Chí nói với Lý Trân:

- Lão Lý, có một phụ lão tìm huynh.

Lý Trân nhìn về phía ngón tay Tử Chí chỉ, chỉ thấy một lão thái thái đang cười híp mắt với mình. Hắn nhận ra bà lão này, là tổ mẫu của Dịch Yến. Hắn hoảng sợ, vội vàng xoay người xuống ngựa bước nhanh lên trước khom người thi lễ hỏi:

- Lão phu nhân sao lại đến đây?

Dịch lão thái thái cười híp mắt nói:

- Ta ở nhà buồn chán, đến hoàng thành xem đội mã cầu Thái Nguyên tập luyện, kết quả là không thấy đội của Thái Nguyên đâu mà lại nhìn thấy đội của các cháu. Tiểu Lý Tử, trận đấu này hay lắm, phối hợp tốt chút nữa, ta cảm thấy có thể tiến đến bát danh đấy.

Lý Trân biết lão tổ mẫu tuy đã già nhưng ham mê mã cầu rất cuồng nhiệt. Nếu có thể khiến bà vui chưa biết chừng có thể làm lành được với Dịch Yến. Hắn vội vàng hỏi han:

- Lão phu nhân có thể chỉ điểm cho chúng cháu một chút không ạ?

Lúc này, các cầu thủ đều xông tới. Lý Trân giới thiệu cho bọn họ một chút, mọi người nghe nói lão thái thái là mẫu thân của Dịch tướng quốc đều kính nể, cùng thi lễ về phía bà.

Dịch lão thái thái nhìn từng người một, trong lòng rất dễ chịu liền nói với mọi người:

- Lão nhân gia ta rất ít khi phát biểu ý kiến, hôm nay coi như đám trẻ các cháu muốn thỉnh giáo, lão nhân gia ta sẽ chỉ điểm ấy điều.

Bà cười tủm tỉm khen từng người một rồi nói:

- Về tổng thể của các cháu hôm nay khá lắm, chỉ có điều hơi không hiểu ý nhau. Đây là do các cháu đánh bóng với nhau ít, nhưng quả thật thủ cuối cùng nguyên nhân là do Tiểu Lý Tử.

Mọi người hiểu ý bà nói Tiểu Lý Tử là Lý Trân. Lý Lâm Phủ vội vàng nói:

- Lão nhân gia, quả đở bóng cuối cùng bị lỡ là trách nhiệm của cháu, cháu không nên rời khỏi vị trí đi chặn bóng.

Địch lão thái thái cười lạnh một tiếng:

- Nếu như cháu không sang phải chặn bóng, đối phương sẽ tấn công trực tiếp, chiến thuật của bọn họ hư hư thực thực, thay đổi liên tục. Cháu đi chặn là không sai, vấn đề nằm ở cầu thủ chủ tướng.

Bà trừng mắt nhìn Lý Trân nói:

- Cuộc thi đấu chỉ có một khắc, nhìn thấy sắp kết thúc rồi, cháu rõ ràng vẫn phải duy trì trận hình tiến công, lẽ nào cháu không biết đối phương vì giữ thể diện chắc chắn sẽ xông lên, được ăn cả ngã về không sao? Lẽ nào cháu không biết bất phân thắng bại chính là thắng lợi của các cháu sao?

Lúc này, người làm chủ tướng phải thu toàn tuyến trở về, tấn công cuối cùng vào thế phòng ngự của đối phương. Nếu lúc đó các cháu tập trung ưu thế binh lực, hai người giáp công Địch Tiên Vân để y không đánh ra được quả bóng này thì các cháu đã thành công rồi.

Lý Trân xấu hổ thi lễ thật sâu:

- Lý Trân kinh nghiệm non nớt, đa tạ lão phu nhân đã chỉ ra chỗ quan trọng.

Mọi người đều cảm tạ, rồi tiếp tục đi tập luyện, chỉ còn lại Địch lão thái thái và Lý Trân. Địch lão thái thái cười giảo hoạt:

- Tiểu tử ngươi là người thông minh, ta không tin cháu lại không nhìn ra cơ hội cuối cùng. Cháu nói cho ta biết, là cháu cố tình thua Thiên kỵ doanh phải không?

Lý Trân gãi đầu, hơi ngượng ngừng nói:

- Không giấu gì lão phu nhân, cuối cùng đúng là cháu cố tình thua, vì nếu bất phân thắng bại với Thiên kỵ doanh chúng cháu chắc chắn sẽ tiếng lành đồn xa. Tất cả đối thủ sẽ xem trọng chúng cháu, sẽ bất lợi cho chúng cháu trong cuộc đấu chính thức. Chúng cháu phải thua như thế mới dễ ẩn mình.

Địch lão thái thái giơ ngón tay cái lên khen ngợi:

- Quả là có đầu óc, có mưu lược, lão nhân gia ta rất thích, thật không hổ cho A Yến nhà ta đã nhìn trúng cháu.

Nét mặt của Lý Trân trở nên không tự nhiên, không ngờ lão thái thái lại nhắc đến Địch Yến. Hắn do dự một chút rồi hơi ngượng ngừng hỏi:

- Lão phu nhân, A Yến thế nào rồi?

- A Yến vẫn khỏe!

Địch lão thái thái cười tủm tỉm vỗ bờ vai tráng kiện của Lý Trân:

- Đàn ông trẻ tuổi, lúc nóng nảy làm sai điều gì đó có thể hiểu, chỉ cần sửa sai đúng lúc là được.

Cháu gái bảo bối của ta mặc dù tính khí nóng nảy nhưng nó cũng không phải đứa ngốc. Rất nhiều chuyện nó suy nghĩ kỹ càng, nếu nó thực sự tức giận sẽ quay về Bành Trạch, nếu nó vẫn ở Lạc Dương thì cháu cũng không cần lo lắng gì.

Lý Trân bỗng ngộ ra, Địch lão phu nhân đến xem thi đấu mã cầu chỉ là cái cớ. Thực ra bà đến là tìm mình để giải quyết mâu thuẫn giữa mình và Địch Yến. Hôm qua Địch Yến vẫn đồng ý nhận vòng tay của mình e là do lão thái thái khuyên nhủ.

Trong lòng Lý Trân tràn đầy cảm kích với lão thái thái, hắn gãi đầu nói:

- Cháu sút gôn mấy cái nữa cho lão phu nhân thưởng thức, xin lão phu nhân chỉ giáo mấy điều.

Lão thái thái lập tức tươi cười rạng rỡ:

- Được, tốt nhất là quay lưng bắn bóng, ta thích xem, con cần phải đánh trúng, đừng để ta thất vọng.

- Cháu sẽ không để lão phu nhân thất vọng đâu.

Lý Trân giục ngựa chạy gấp, vung trường hô với Tửu Chí:

- Lão béo, giúp ta chuyển bóng.

Lão thái thái cười vẻ mặt như quả hạch đào, rồi nheo mắt lắm bầm:

- Đứa trẻ này ta thích, ta thật sự rất thích

201. Chương 201: Hoàng Tử Được Nói Lởng

Mọi người cùng Lý Trân đưa tiễn Địch lão phu nhân như đưa tiễn một vị thần tiên, sau đó lại quay về sân luyện tập.

- Trưa hôm nay ta mời mọi người đến Minh Lệ tửu quán uống rượu!

Lý Trân cảm kích mọi người đã nỗ lực mình, thể hiện hẳn sẽ mời khách.

Mọi người đều rối rít, đương nhiên là phải uống nhưng lão thái thái nói “đánh ngang chính là sách lược thắng lợi” rất đúng trọng tâm, đáng để họ tiễn.

Lúc này, Lý Trân nghe có tiếng người gọi hẳn rụt rè phía sau:

- Sư phụ!

Lý Trân vừa quay đầu lại, chỉ thấy có một thiếu niên cưỡi ngựa cách mấy chục bước chân, vẫn đang mặc võ phục mã cầu đen lẫn trắng, trên yên ngựa vẫn treo trường bóng, chính là Lý Long Cơ và Cao Lực Sĩ. Người vừa rồi gọi Lý Trân là “sư phụ, chính là Lý Long Cơ.

Nói thẳng ra, Lý Trân cũng không để ý chuyện Lý Long Cơ báỉ mình làm sư, đây chỉ là hành động hứng thú nhất thời chứ chưa thực sự là báỉ sư. Sau khi hẳn được thăng chức làm Phó thống lĩnh Nội vệ, Lý Đán không cho con trai theo Lý Trân học cưỡi ngựa bắn cung nữa, thực tế cũng chính là bỏ lỡ quan hệ thụ nghiệp giữa bọn họ.

Nhưng có thể nhìn thấy Lý Long Cơ ở đây Lý Trân vẫn hết sức vui mừng, hẳn giục ngựa lên cười nói:

- Sao hai người các người lại ở đây?

Lý Cơ Long chỉ vào đám mã cầu phía xa nói:

- Chúng con tập luyện ở bên kia, con luôn tìm cơ hội để chào hỏi sư phụ.

Lý Trân cười gật gật đầu với Cao Lực Sĩ rồi lại vỗ vai Lý Long Cơ:

- Coi ta là huynh là được rồi, không cần gọi sư phụ nữa, như vậy ta vẫn có thể tiếp tục qua lại.

Lý Long Cơ hiểu ý của Lý Trân, nếu vẫn gọi là sư phụ chắc chắn phụ thân sẽ phản đối. Lý Trân cũng sẽ lảng tránh mình, y lặng im gật đầu:

- Ta nhớ rồi!

- Như vậy là được rồi, bây giờ đệ cưỡi ngựa, bắn cung thế nào rồi?

- Đồ nhi... không! Đệ đang kéo cung một thạch, có thể bắn trúng bia rơm ngoài 50 bước. Đúng rồi! Chúc mừng đại ca giành được trạng nguyên Vô Cử.

Cao Lực Sĩ cũng vội vàng khom người thi lễ:

- Chúc mừng Lý đại ca giành được Vô trạng nguyên.

Lý Long Cơ lại lấy một mũi tên dài bằng vàng ra cung kính đưa cho Lý Trân:

- Đây là tên vàng đệ tặng để chúc mừng đại ca đoạt giải nhất, xin đại ca hãy nhận lấy!

Cao Lực Sĩ cũng lấy một con dao găm ra vội nói:

- Đây là tâm ý của đệ!

Lý Trân cười ha ha, vui vẻ nhận lấy lễ vật của bọn họ:

- Không cần khách sáo như vậy nhưng ta vẫn phải cảm ơn các đệ, có muốn luyện bóng cùng chúng ta không?

Lúc này có một kỵ thủ từ xa chạy tới hô to:

- Tam đệ!

Lý Long Cơ vội vàng lên đón:

- Huynh trưởng, đệ đang nói chuyện với Lý đại ca.

Không cần phải nói, người đến là Quận vương Thọ Xuân, huynh trưởng Lý Thành Khí của Lý Long Cơ, giống như Lý Trọng Nhuận, Lý Thánh Khí chịu sự cắt cử của Tương Vương Lý Đán, suất lĩnh một đội mã cầu tham gia thi đấu. Dự thi chỉ là giả mà thử thái độ của Thánh thượng mới là thật, cho nên cũng không quan trọng đội mã cầu lắm. Một đội mới vào tham gia thi đấu mấy lần, thất bại rồi về là xong việc.

Mấy ngày nay, Lý Thành Khí hầu như ngày nào cũng hướng dẫn đội mã cầu luyện tập. Đương nhiên, huấn luyện cũng không phải là mục đích mà để cho Thánh thượng chú ý đến bọn họ, đó mới là ý đồ thực sự.

Lý Thành Khí biết Lý Trân là người của Thượng Quan Uyển Nhi. So với Lý Trọng Nhuận thẳng thắn thì Lý Thánh Khí khôn khéo, lời đời hơn, rất giỏi về nắm chừng mực. Y khẽ cười ôm quyền nói với Lý Trân:

- Chúc mừng Lý thống lĩnh đã là trạng nguyên Vô Cử.

- Đa tạ điện hạ, thần không biết điện hạ cũng có ở sân huấn luyện, Lý Trân thất lễ rồi.

Lý Thành Khí cười khoát tay:

- Lý thống lĩnh đang đấu với Thiên kỵ doanh sao có thể phân tâm được? Mấy ngày nữa chúng ta cũng huấn luyện ở chỗ này, chúng ta cùng đến bàn luận một chút.

- Có thể thi đấu cùng điện hạ là may mắn của Lý Trân.

Lý Thành Khí cười cười nói với Lý Long Cơ:

- Đi thôi! Đừng làm ảnh hưởng đến việc huấn luyện của Lý thống lĩnh.

Lý Long Cơ hiểu huynh trưởng không muốn để mình tiếp xúc nhiều với Lý Trân. Về mặt của y buồn rầu, đành gạt đầu thi lễ với Lý Trân rồi giục ngựa quay về. Cao Lực Sĩ cũng đi theo y, Lý Trân cười nói với Lý Thành Khí:

- Điện hạ, buổi trưa chúng ta đến tửu quán Minh Lệ dùng cơm, điện hạ có hứng thì tụ tập nhé!

Lý Long Cơ nhìn Lý Thành Khí tràn đầy kỳ vọng. Lý Thành Khí vẫn do dự một chút rồi lắc đầu:

- Chuyện này... trưa nay chúng ta đã sắp xếp xong rồi, để lần sau đi! Lần sau nếu có cơ hội ta sẽ mời Lý thống lĩnh một chén.

- Vậy đành để lần sau đi!

Lý Trân cười ôm quyền thi lễ với y, rồi quay ngựa về chỗ huấn luyện. Đúng lúc này, có một gã hoạn quan chạy như bay đến trước mặt Lý Thành Khí và Lý Long Cơ, tên hoạn quan thở hồng hộc nói:

- Hai vị điện hạ, Thánh thượng cho gọi hai vị.

Lý Thành Khí mừng rỡ, rốt cuộc Thánh thượng cũng chú ý đến họ rồi.

...

Gần đây tham gia thi đấu mã cầu, Võ Tắc Thiên cũng đã bắt đầu chú ý đến cuộc thi đấu, tuy bản thân bà ta không phải là hứng thú lắm với mã cầu, chỉ đơn giản vì đại hội thi đấu mã cầu là việc trọng đại của Đại Đường, có thể đề cao tiếng tăm của bà ta cho nên bà ta mới coi trọng như vậy.

Về phương diện khác, cuộc thi đấu mã cầu đối kháng kịch liệt, bà ta chú ý nhiều hơn đến những điều đằng sau cuộc thi đấu. Ví dụ như Thái Bình công chúa hạ chiến sách với Võ Tam Tư, ví dụ như Lý Hiền và Lý Đán bị phế để vị lại lập tức tổ chức và thành lập đội mã cầu...

Gần đến trưa, Võ Tắc Thiên xử lý chính sự có vẻ mệt nhọc liền lệnh cho Thẩm Nam Mậu mát xa đầu ỉnh. Thủ pháp mát xa của Thẩm Nam Mậu rất ỉnh, có thể làm tiêu tan dần sự mệt nhọc của Võ Tắc Thiên, đây cũng chính là một trong những nguyên nhân mà Võ Tắc Thiên sủng ái y.

Trước mặt mọi người Thẩm Nam Mậu đối xử với Võ Tắc Thiên không giống Tiết Hoài Nghĩa ngày trước, ở những chỗ đông người Thẩm Nam Mậu sẽ tuyệt đối không vượt qua lễ nghi một nước để đảm bảo cho sự uy nghi của hoàng đế Võ Tắc Thiên. Có lẽ những năm trước đây Võ Tắc Thiên không thích lắm nhưng hai năm trở lại đây bà ta đã mệt mỏi với sự phóng khoáng không kiêng kỵ của Tiết Hoài Nghĩa cho nên mới sủng ái Thẩm Nam Mậu như vậy. Ở sâu trong nội tâm bà ta vẫn có sự nữ tính dịu dàng của người phụ nữ.

Võ Tắc Thiên nhắm mắt hưởng thụ sự mát xa của Thẩm Nam Mậu, lại vừa cười vừa thấp giọng nói với Thượng Quan Uyển Nhi:

- Uyển Nhi, đội mã cầu của ngươi chuẩn bị đến đâu rồi?

Thượng Quan Uyển Nhi ngồi bên thay Võ Tắc Thiên phác thảo ý chỉ, nghe bà ta hỏi, nàng để bút xuống nói:

- Khởi bẩm bệ hạ, hôm qua Uyển Nhi và Lý Trân đã nói chuyện về đội mã cầu. Hần nói, vì thời gian tổ chức và thành lập đội mã cầu khá ngắn, sự phối hợp ăn ý với nhau chưa đủ chỉ có thể cố gắng ghi danh tốp 16.

- Có thể đánh đến tốp 16 cũng được rồi.

Võ Tắc Thiên hơi mở mắt liếc nhìn Thượng Quan Uyển Nhi rồi lại nhắm mắt lại thản nhiên cười nói:

- Trẫm vẫn không hiểu, vì sao ngươi lại khẳng khẳng đổi tên đội mã cầu Thượng Quan thành đội mã cầu Nội vệ? Gọi là đội mã cầu Thượng Quan không hay sao?

Một lúc lâu sau Thượng Quan Uyển Nhi mới thấp giọng nói:

- Uyển Nhi vô cùng cảm kích sự sủng ái của Thánh thượng, chỉ có điều bản tính của Uyển Nhi khiêm tốn không muốn khoa trương quá mức.

- Đây đúng là tính cách của ngươi, thực ra trẫm cũng thích tính của ngươi như vậy, khiêm tốn không thể hiện. Nhưng gọi là đội mã cầu Nội vệ có vẻ không hợp lắm. Theo trẫm biết, trong đội mã cầu không hoàn toàn là Nội vệ mà còn có cả Thiên Ngưu Vệ, Võ Lâm Quân...

Nói đến đây, Võ Tắc Thiên lại vỗ vỗ tay Thẩm Nam Mậu cười nói:

- Như ngươi đã nói, đồ đệ của ngươi cũng ở trong đó!

Thẩm Nam Mậu cười khổ một tiếng nói:

- Thần hi vọng nó đừng tham gia thi đấu mã cầu gì cả mà hãy chuyên tâm làm ngự y, chữa bệnh cho cung nhân.

- Chuyện này không cần, ai nói ngự y không thể đánh mã cầu? Cung nữ còn có thể đánh mã cầu cơ mà.

Đang nói thì có một gã hoạn quan ngoài cửa bẩm báo:

- Khởi bẩm bệ hạ, quận vương Thọ Xuân và quận vương Lâm Truy đến rồi.

- Hai cháu của trẫm đến rồi!

Võ Tắc Thiên ngồi dậy nắm lấy tay Thẩm Nam Mậu dịu dàng nói:

- Tối nay mát xa toàn thân cho trẫm một chút đi!

- Vi thần tuân chỉ!

Thẩm Nam Mậu thi lễ rồi chậm rãi lui xuống, một lát sau hai huynh đệ Lý Thành Khí và Lý Long Cơ đi vào ngự thư phòng, hai người quỳ xuống hành đại lễ:

- Cháu bá kiến tổ mẫu, chúc tổ mẫu long thể an khang, vạn thọ vô cương!

Mặc dù sau khi Võ Tắc Thiên hủy bỏ đề vị của Lý Đán, giáng Lý Thành Khí và Lý Long Cơ từ Thân vương xuống làm quận vương, nhưng chẳng qua cũng là cho đúng lễ tặc. Trên thực tế, bà ta rất có cảm tình với hai đứa cháu này, hơn nữa Lý Long Cơ là đứa cháu bà ta quý mến, bà ta khoát tay cười nói:

- Hai huynh đệ các cháu đứng hết lên đi!

Hai hoàng tôn đứng lên, khoan tay đứng ở một bên. Võ Tắc Thiên thấy sắc mặt của hai người hồng hào, thái dương vẫn còn lấm tấm mồ hôi liền cười nói:

- Nghe nói các cháu luyện tập mã cầu trong hoàng thành, năm nay hai huynh đệ các cháu cũng muốn lên sân dự thi sao?

Lý Thành Khí cẩn thận nói:

- Khởi bẩm tổ mẫu, tam đệ tuổi còn nhỏ không thể lên sân thi đấu. Cuộc thi này đối kháng kịch liệt, chỉ có cháu muốn lên sân thi đấu.

- Nói rất đúng!

Võ Tắc Thiên cười nói với Lý Long Cơ đang muốn phản bác:

- Xem thi đấu cũng là tham dự rồi! Vì sao cứ phải lên tranh tài, hơn nữa cuộc thi đấu mã cầu không phải chỉ có một người, Tam Lang có kỹ thuật dẫn bóng siêu quần không?

Lý Long Cơ vốn mượn lời của tổ mẫu để mình cũng có thể tham gia tranh tài nhưng rõ ràng là tổ mẫu lại ủng hộ huynh trưởng. Anh ta có vẻ chán nản, cúi đầu nhỏ giọng nói:

- Tài nghệ của cháu chưa bằng người, để sau này dự thi.

- Thế là được rồi, bây giờ luyện tập nhiều, chuẩn bị nhiều sau này sẽ có cơ hội tranh tài. Đại lang, phụ thân con đang làm gì?

Ánh mắt của Võ Tắc Thiên lại nhìn về phía Lý Thành Khí.

Lý Thành Khí giật mình trong lòng, vội vàng nói:

- Phụ thân tuân theo ý chỉ của tổ mẫu, vẫn luôn ở trong phủ úp mặt vào tường suy nghĩ, mà không ra ngoài nửa bước.

Lúc này Võ Tắc Thiên mới nhớ ra mình từng hạ chỉ bắt con úp mặt vào tường suy nghĩ một năm. Chắc là chuyện cũng được nửa năm rồi, bà ta gật đầu nói với Lý Thành Khí:

- Về nói với cha con, chỉ cần trong lòng biết sai là được, thỉnh thoảng cũng có thể ra ngoài một chút, gặp bạn bè cũ hay đi xem thi đấu mã cầu cũng được.

Trong lòng Lý Thành Khí mừng rỡ, điều này cũng có nghĩa là không xử phạt phụ thân nữa rồi. Y vội vàng kéo đệ đệ quỳ xuống thi lễ:

- Ân đức của tổ mẫu, tôn tử vô cùng cảm kích.

Thượng Quan Uyển Nhi ở bên lại thầm giật mình, nàng biết những lời này không phải Thánh thượng thuận miệng nói ra, hơn nữa bà gọi hai đứa cháu đến thực ra chính là để nói những lời này. Đây chứng tỏ là bà ta đã suy nghĩ cặn kẽ rồi.

Hơn nữa trong đó còn có đi gặp bạn bè cũ, đây không phải là nói lỏng cho Lý Đán, cho phép ông ta có thể tiếp xúc với các loại quan lại sao?

Kết hợp với vợ con của Lý Hiển tiếp xúc với giới quyền quý ở Phòng Châu nhưng không rơi vào bất cứ hình thức xử phạt nào. Đây cũng là một loại ám chỉ nói lỏng. Lẽ nào Thánh thượng quyết định đem ngôi vị hoàng đế truyền lại ột trong hai đứa con trai này sao?

Dựa vào nhiều năm hiểu biết về Võ Tắc Thiên, Thượng Quan Uyển Nhi biết suy nghĩ của Thánh thượng chắc chắn là không đơn giản như vậy. Trong này chắc chắn có ý đồ thăm dò sâu xa, chỉ có điều nhất thời nàng chưa nhìn rõ mà thôi.

202. Chương 202: Ra Về Không Vui

Quán rượu Minh Lệ nằm ở phía bắc Lạc Dương, là một quán rượu nổi tiếng chiếm diện tích khá lớn, mười mấy hồ cơ trẻ trung xinh đẹp đang chiêu khách ngồi đầy cả quán rượu, việc kinh doanh vô cùng phát đạt, phần lớn là đã có đặt trước. Vận may của đám Lý Trân không tồi, lúc đi vào quán rượu thì đúng lúc cũng có người uống xong, họ có ngay một nhả gian.

Mọi người ngồi xuống trong phòng, tửu quán này chủ yếu là có thịt dê nướng, thêm nữa là rượu nho Cao Xương và đội múa Tây Vực thích hợp nhất để liên hoan bạn bè. Bầu không khí của quán rượu này chủ yếu kinh doanh nhả phòng, mỗi phòng đều có một đám người đang liên hoan nói chuyện phiếm.

Mọi người đều ngồi dưới đất, trải ghế đệm, ở giữa là bộ đồ nướng, chậu than đặt dưới kệ nướng, thịt dê được nướng tại chỗ để thực khách có thể được nếm thịt nướng chín ngay tại chỗ.

Lý Trân suất lĩnh đội mã cầu hơn mười người, ngoài bảy người ban đầu ra còn có thêm Trương Lê, và hai cao thủ khác tìm được trong Nội vệ, đã thành lập được một đội bóng đầy đủ.

Mọi người chọn hơn hai mươi món, lại chọn hai con dê để trên kệ nướng. Không lâu sau, mấy tên tiểu nhị đã bưng đồ ăn lên, mọi người trò chuyện vui vẻ, không khí náo nhiệt lạ thường.

- Nào! Vì đại hội thi đấu sắp đến, chúng ta uống chén này!

Lý Trân giơ chén rượu lên cười nói:

- Chúc chúng ta có được thành tích tốt!

Mọi người cười nói vui vẻ, cùng nhau nâng chén thoải mái. Lúc này có một gã trẻ tuổi và ba người trong ban nhạc đi vào khuia chiêng gõ trống, đội múa Hồ cơ mặc váy dài chậm rãi nhảy điệu múa xoay nổi tiếng của người Hồ.

Lý Trân híp mắt nhìn các Hồ cơ lượn một vòng, không biết tại sao hần chợt nhớ đến Khang Tư Tư. Tâm trạng của hần hôm nay lại nhớ về ký ức, giống như đã từ rất xa xôi. Rất nhiều chuyện từ nhiều năm trước, Tư Tư từng khiến hần cảm động cũng dần cách xa khỏi cuộc đời hần, dần dần mờ đi trong trí nhớ hần, giống như tuổi thanh xuân dần qua đi.

- Lão Lý, ta quên nói với huynh, có tin của Đại Tráng rồi.

Tửu Chí ở bên thấp giọng nói.

- Ô! Bây giờ y đang làm gì?

- Đệ nghe phụ thân nói, huynh ấy viết thư cho đệ, trong thư nói Đại Tráng và thúc thúc của huynh Khang Ngũ Đức tới Tắt Mã Nhĩ Hãn, e là phải mùa hè mới về được, có lẽ sẽ đến Lạc Dương.

Lý Trân cầm chén rượu lên uống một ngụm rồi từ từ nói:

- Ta vẫn đang nghĩ, nếu có Đại Tráng ở đây để y đánh hậu quân, đổi cho người đánh bóng ở trung hậu lộ có lẽ hiệu quả sẽ tốt hơn.

Bùi Khoan ở bên cạnh tiếp lời:

- Lão Lý, nói đến bày trận, đề đề nghị huynh đổi sang đánh bóng ở trung lộ.

Bùi Khoan liếc mắt nhìn Lý Lâm Phủ, y vẫn còn canh cánh trong lòng chuyện Lý Lâm Phủ bỏ qua tuyến phòng ngự trung lộ. Cho dù Địch lão phu nhân nói nếu không đuổi đối phương sẽ đột phá cánh phải nhưng Bùi Khoan cho rằng đây chẳng qua là Địch lão phu nhân an ủi nên nói vậy. Ai cũng nhìn ra Tử mập đang ở cánh phải, đối phương không thể đột phá theo cánh phải được, rõ ràng là Lý Lâm Phủ đã phán đoán sai lầm.

Nếu không phải Lý Lâm Phủ phán đoán sai lầm, cuối cùng sao Đậu Tiên Vân có thể đánh được quả bóng kia.

Bùi Khoan uống một hơi cạn sạch chén rượu, thở hồng hộc nói:

- Trung lộ chắc chắn phải có người hiểu chuyện, chỉ có lão Lý mới có khả năng phán đoán này.

Mặt của Lý Lâm Phủ trắng bệch đi, lúc này gã mới nghe hóa ra Bùi Khoan đang châm chọc mình, gã cầm tức nhìn Bùi Khoan nói:

- Với tình hình lúc đó, người dám nói đổi lại là mình có thể bất động tại chỗ không?

- Đương nhiên là ta cũng sẽ đuổi theo bóng, cho nên ta mới nói chỉ có lão Lý mới phán đoán được quân tình, đề nghị huynh ấy đánh trung lộ có gì không đúng?

Lời của Bùi Khoan nói khiến mọi người la hét ầm ĩ, đến đám Hồ cơ cũng phải bỏ dở. Mỗi người đều có ý kiến của mình, nếu Lý Trân đi đánh trung quân như vậy tiền quân ai sẽ đánh. Không ai có kỹ thuật sút gôn tốt như Lý Trân.

Lý Trân cao giọng hô:

- Mọi người trật tự, trật tự!

Trong phòng rốt cuộc cũng yên tĩnh trở lại, lúc này Lý Trân mới nói với mọi người:

- Chiến thuật đã hình thành thì không phải là không thể thay đổi, không thể cứng nhắc, gặp thời cơ thì phải quyết đoán mới có được thắng lợi. Đề nghị của lão Bùi cũng coi như một loại chiến thuật, lúc lâm chiến nếu cần ta đánh trung lộ chúng ta sẽ điều chỉnh. Bây giờ mọi người uống rượu, đừng vì một cuộc thi đấu mà làm tổn thương hòa khí lẫn nhau.

Mọi người không la hét ầm ĩ nữa mà uống rượu, ăn thịt. Lúc này, ngoài cửa có tiếng của nữ nhân:

- Là chỗ này!

- Hình như là phòng này!

Cửa mở xoạt một tiếng, có bảy, tám đại hán đi tới, dẫn đầu là một cô gái trẻ tuổi ăn mặc khá lôi cuốn, mặc váy dài đen, viền váy khảm vàng, đeo một thanh trường kiếm. Lý Trân liếc mắt là nhận ra cô ta, đây chính là Võ Phù Dung đối đầu với hắn. Bây giờ đã thay thế Vạn Quốc Tuấn, trở thành thống lĩnh của một nửa Nội vệ kia và trở thành đối thủ mới của Lý Trân.

Bảy, tám người dừng mãnh xông vào, không khí trong phòng liền trở nên khó chịu, nhóm múa và ban nhạc thấy tình thế không ổn liền vội vàng chạy ra ngoài. Thủ hạ của Lý Trân cũng đứng hết dậy, tay cầm trường kiếm lạnh lùng nhìn vào đám khách không mời mà đến này.

Võ Phù Dung nhướn mày, cười nói:

- Lý thống lĩnh, thật trùng hợp, hóa ra các người cũng ở chỗ này.

- Võ thống lĩnh, người có chuyện gì không?

Lý Trân thản nhiên nói.

- Không sao, nghe nói trưa nay đội mã cầu Nội vệ chúng ta đã thua đội mã cầu Thiên kỵ doanh. Ta thực rất đau lòng, đội mã cầu của Lý thống lĩnh sao lại không bằng người này?

Vẻ mặt của Võ Phù Dung mang theo sự trào phúng, cổ tình nhấn mạnh mấy chữ “đội mã cầu Nội vệ của chúng ta”, Lý Trân cười lạnh một tiếng, rõ ràng là nàng ta biết Nội vệ này không liên quan gì đến Nội vệ kia, cho nên mới cổ tình gây sự.

Lý Trân không chút hoang mang mà nói:

- Thua bóng là vì không có sự tham gia của Võ thống lĩnh. Nếu Võ thống lĩnh có thể lấy tinh thần của gia tộc giúp đỡ chúng ta mấy cầu thủ trình độ cao, tin chắc rằng chúng ta sẽ không thua người khác.

Lý Trân châm chọc những câu này vô cùng sắc bén, ám chỉ châm chọc Võ Phù Dung bán đứng lợi ích của gia tộc. Võ Phù Dung giận đến phát run, lửa giận xông lên tận đỉnh đầu, cô ta chỉ vào Lý Trân trách mắng:

- Người... Người dám nói ta như vậy?

Lý Trân hừ mạnh một tiếng:

- Đây so với lễ vật mà lệnh tôn tặng ta ở huyện Thiểm thì có thảm tháp gì?

Võ Phù Dung sắc mặt đại biến, lui về sau một bước. Lúc này, cô ta mới nhớ ra chuyện phụ thân phái người đi ám sát Lý Trân, trong lòng chợt dạ rồi chậm rãi gật đầu:

- Được! Nhắc nhở hay lắm, suýt nữa ta đã phạm phải sai lầm lớn. Lý thống lĩnh, hai chúng ta dường như không thể hòa giải, thế này đi!

- Hòa giải không phải chỉ nói miệng mà thôi.

- Hừ! Nếu rượu mời không chịu uống, vậy người hãy tự giải quyết đi.

- Võ thống lĩnh xin cứ tự nhiên!

Lý Trân khoát tay chặn lại, mời bọn họ ra ngoài, lúc đó sắc mặt của Võ Phù Dung trắng bệch, hung hăng đập chân:

- Chúng ta đi!

Đúng lúc cô ta dẫn thủ hạ rời khỏi phòng thì trên hành lang có tiếng kêu thất thanh của tiểu nhị và khách uống rượu. Lý Trân đi đóng cửa lại cười nói với mọi người:

- Đừng để những người này phá hỏng cuộc vui của chúng ta, chúng ta uống tiếp đi, chiều mai luyện tập tiếp!

...

Cuộc thi đấu mã cầu của Đại Đường chọn hình thức đấu loại, rút thăm để quyết định đối thủ. Sáu mươi tư đội bóng chém giết, vòng thứ nhất loại bỏ một nửa, vòng thứ hai chọn ra tổng 16 đội, vòng thứ ba chọn ra 8 đội. Sau đó là 4 đội, 2 đội và cuối cùng là quán quân.

Cuộc thi đấu mã cầu không chỉ là một cuộc chọn lựa người tài như Khoa cử hay Võ cử. Nó là một loại hình giải trí đại chúng, dựa trên nguyên tắc không có sự tham gia của quan phủ.

Nhưng trên thực tế, các đội mã cầu vào kinh tham gia thi đấu đều là do quan phủ hoặc quân đội các nơi phái đi, rõ ràng là có dấu vết của quan phủ. Hơn nữa dân chúng cũng không có khả năng tổ chức lớn như vậy, cho nên cuối cùng vẫn phải do bộ Lễ tổ chức.

Hai ngày sau, trời còn chưa sáng, dưới sự chủ trì của Thị lang bộ Lễ đã tiến hành rút thăm trong hành lang công sở của bộ Lễ để quyết định các đối thủ so tài vòng thứ nhất. Rút thăm hoàn toàn khách quan, rất tình cơ vòng thứ nhất là sự chạm trán của hai đội bóng dẫn đầu. Ví dụ như năm trước, Thiên Kỳ doanh vòng thứ nhất đã loại bỏ đội Tả Võ Lâm Quân hùng mạnh.

Sáu mươi tư đội dẫn đầu đã đến đông đủ, có quan viên địa phương, cũng có những cầu thủ trẻ tuổi, thậm chí có cả quan to của quân đội. Ai cũng vẻ mặt nghiêm túc, mắt nhìn chăm chăm vào Thị lang bộ Lễ Dương Tái Tư.

Rút thăm rất đơn giản, chuẩn bị hai hộp giấy, viết tên tất cả các đội mã cầu, chia làm hai nửa thả vào hai hộp giấy đó. Dương Tái Tư tùy ý lựa chọn, rút thăm từ hai hộp giấy để lựa chọn đối thủ vòng thứ nhất.

Mỗi một lần rút xong đều cao giọng thông báo, cầm cây thăm bằng trúc phát cho thủ lĩnh của bên đối phương để phòng ngừa gian dối.

- Quân đội Tả Võ Lâm Quân, đánh với đội U Châu.

- Đội Cam Châu, đánh với đội phủ Thái Nguyên.

- Đội Lương Vương phủ đánh với đội Sóc Châu.

...

- Thiên kỵ doanh, đánh với liên đội An Tây tứ trấn.

Trong hành lang có tiếng xôn xao, năm ngoài bị kịch đã xuất hiện một lần rồi. Thiên kỵ doanh năm ngoài đứng đầu, còn Tứ trấn liên đội đứng thứ 6, hai đội mạnh gặp nhau, chắc chắn một đội mạnh sẽ bị loại.

Chỉ thấy sắc mặt của tướng lĩnh An Tây tái đi, lên trước nhận vị trí, tay run rẩy về vị trí của mình. Về mặt của Đậu Tiên Vân cũng tỏ ra nghiêm trọng, liên đội Tứ Trấn rõ ràng không phải là kinh địch mà y muốn gặp.

- Đội Nội vệ...

Lý Trân lập tức đứng lên, nghe thấy đội của mình.

...

Lý Trân từ bộ Lễ về quân nha Nội vệ trong hoàng thành, hẳn có vẻ hơi lo lắng. Vừa mới vào cửa, 9 cầu thủ đang chờ đã đồng loạt xông lên nói:

- Lão Lý, đối thủ của chúng ta là ai?

Về mặt của ai cũng rất căng thẳng, nếu vòng thứ nhất mà gặp Thiên kỵ doanh hoặc đội phủ Thái Bình, thì bọn họ chết chắc rồi.

Lý Trân lấy tờ rút thăm ra chậm rãi nói với mọi người:

- Là đội Tương Vương.

Mọi người lập tức hoan hô, vòng thứ nhất không ngờ bọn họ đấu với đội bóng của Tương Vương Lý Đán. Tuy bọn họ vẫn chưa kịp cử hành trận đấu huấn luyện nhưng luôn huấn luyện trên cùng sân bóng, hiểu rõ về nhau.

Đội bóng Tương Vương mặc dù có mấy cầu thủ tốt nhưng bọn họ mới được tổ chức và thành lập một tháng trước. Là một đội bóng tư nhân có thực lực nhất, gặp đội bóng này, bọn họ có hi vọng vào vòng ba mươi hai rồi.

Tửu Chí vô cùng hưng phấn:

- Chúng ta uống rượu ăn mừng đi!

- Uống cái đầu người ấy!

Lý Trân mắng một câu rồi nói với mọi người:

- Ta vừa có một tin tuyệt mật, Thánh thượng cảm thấy đội bóng của Tương Vương quá yếu, đã sai hai gã Thiên Ngưu Bị thân gia nhập đội Tương Vương. Một người chính là con thứ của Võ Tam Tư là Võ Sùng Huấn, người còn lại là Hàn Thanh.

Tất cả mọi người đều ngây ra, Võ Sùng Huấn và Hàn Thanh đều là trụ cột của đội Thiên Ngưu Vệ, lại mang cho đội Tương Vương. Đội Thiên Ngưu Vệ năm nay vốn không có hi vọng, nhưng thực lực của đội Tương Vương được tăng quá lớn rồi.

Lý Lâm Phủ phản ứng nhanh nhất, lập bắp nói:

- Nếu chúng ta thắng đội Tương Vương có làm Thánh thượng tức giận hay không?

- Ta nghĩ là không thành vấn đề.

Lý Trân nói với mọi người:

- Thánh thượng cũng muốn cho Thượng Quan xá nhân chút mặt mũi, chỉ cần trận đầu công bằng, thắng thua ở thực lực, tất cả mọi người sẽ không có gì để nói.

Quan trọng là thực lực của đội Tương Vương đột nhiên gia tăng, vốn dĩ quận vương Thọ Xuân Lý Thành Khí và đội mã cầu của Tiểu Thượng Lễ đánh rất tốt, bây giờ lại thêm hai gã cao thủ. Đội Tương Vương đột nhiên lên hạng nhất, cuộc tranh tài này đối với chúng ta mà nói là cuộc chiến hung hiểm, thế lực ngang nhau, khinh địch chắc chắn sẽ bại.

Tất cả mọi người lặng im không nói gì, Lý Trân lập tức cười nói:

- Nhưng phối hợp không đủ chính là điểm yếu của họ, chúng ta cần chuẩn bị đầy đủ, nắm lấy điểm yếu của họ, trận đấu thứ nhất chúng ta có lý do để thắng lợi.

Tâm trạng của mọi người đang chán nản, dưới sự cổ vũ của Lý Trân, họ đã dần lấy lại lòng tin. Bọn họ xoa tay, chờ trận đấu đầu tiên diễn ra vào ba ngày sau.

203. Chương 203: Đêm Trước Trận Chiến Mở Màn

Tuy triều đình vẫn chưa công nhận tính chất chính trị trong cuộc thi đấu mã cầu, vẫn chỉ coi nó là hoạt động thể thao dân gian nhưng trên thực tế các châu, huyện đều vô cùng coi trọng nó. Các Tiên Tẩu Viện các châu ở thành Lạc Dương đều đã sắp xếp chu đáo, xong xuôi cho công tác phục vụ.

Cái gọi là Tiên Tẩu Viện chính là nơi xử lý công vụ của châu nha đặt tại kinh đô. Đương nhiên chỉ một số nơi giàu mới có. Tuyển thủ của đội mã cầu và ngựa của họ được sắp xếp vào Tiên Tẩu Viện. Một mặt sắp xếp cho họ ăn ngủ, mặt khác cũng bảo vệ an toàn cho họ, tránh phát sinh vấn đề ngoài ý muốn.

Đội mã cầu Túc Châu năm ngoái bị tiêu chảy khiến cả đội phải bỏ cuộc nhường cho đội Thái Bình phủ không chiến mà thắng vào top 10. Chuyện này cuối cùng không tra ra chân tướng sự việc, không giải quyết được gì.

Chính vì bài học đau đớn xảy ra năm ngoái khiến các đội mã cầu năm nay phải cẩn thận phòng bị hơn. Cho dù không có Tiên Tẩu Viện, đội bóng ở trong nhà dân cũng phải chú ý cẩn thận, đầu bếp và người chăn ngựa chuyên môn cũng không dám sơ suất chút nào.

Đội mã cầu do Lý Trân suất lĩnh ở công sở ngoài của Nội vệ tại phường Khuyến Thiện. Thượng Quan Uyển Nhi bỏ vốn cho họ hai ngàn quan tiền để bố trí nơi ăn chốn ngủ và đảm bảo an toàn cho bọn họ. Hơn nữa, các chi tiêu trước mắt, chỉ trong mấy tháng ngắn ngủi của đội mã cầu cũng đã khiến Thượng Quan Uyển Nhi tiêu tốn cả sáu ngàn quan tiền.

Cũng may mà địa vị của Thượng Quan Uyển Nhi khá cao, được sự đồng ý của Võ Tắc Thiên, ba mươi con ngựa phẩm chất đẹp nhất được chăn thả riêng ở Hà Tây đã được cung cấp cho đội mã cầu sử dụng, nếu không đội mã cầu này tiêu tốn ít nhất cũng phải hơn vạn quan tiền, nuôi một đội mã cầu hao phí lớn nhất chính là chi bổng lộc ả cầu thủ và tiền chiến mã.

Một cầu thủ mã cầu ưu tú lương mỗi tháng ít nhất cũng phải từ tám mươi đến hai trăm quan tiền. Thậm chí lương cao nhất của một cầu thủ có thể lên đến mấy trăm quan tiền. Cho nên chỉ có đội của hoàng thân quốc thích mới được nuôi tốt. Còn ngay cả đội của tướng quốc hay các quyền thần cũng chưa chắc đã có tài lực như vậy.

Cho dù đám Lý Trân không phải là những cầu thủ mã cầu chuyên nghiệp, sau khi cuộc tranh tài kết thúc sẽ giải tán, nhưng trong thời gian mấy tháng từ lúc tổ chức đội cho đến trận đấu này, Thượng Quan Uyển Nhi vẫn trợ cấp trăm quan tiền cho họ mỗi tháng.

Đương nhiên, tiền chưa chắc đã là tiền túi của Thượng Quan Uyển Nhi, mà thường do đám quyền quý và phú thương cam nguyện gánh vác. Ví dụ như chi phí đội mã cầu của Tương Vương Lý Đán trên thực tế chính là do Vương gia giàu có đứng đầu Trường An gánh vác.

Đội cầu của tất cả các châu cũng giống như vậy, không một quan phủ của châu nào mỗi năm có thể bỏ ra cả vạn quan tiền để nuôi một đội mã cầu, bình thường là tổ chức thành lập tạm thời, hơn nữa đều dựa vào hương thân địa phương góp vốn trợ giúp.

Màn đêm buông xuống, sáng mai chính thức bắt đầu cuộc so tài vòng đấu thứ nhất. Trong phòng đèn đuốc sáng trưng, Lý Trân đang thảo luận với mấy cầu thủ mã cầu về chiến thuật cho ngày mai.

Mã cầu thực tế là hình thức giải trí cưỡi ngựa tác chiến, chú ý trận pháp, sách lược, phối hợp, sĩ khí, chiến mã, kỹ thuật bóng... Bình thường chia làm tiền quân, trung quân và hậu quân. Nhưng có thể bỏ tiền quân chỉ dùng trung quân và hậu quân. Trung quân chia làm chủ tướng và cánh tả, cánh hữu. Nhưng bất kể có thế nào thì hậu quân cũng nhất định phải có. Giống như tác chiến phải phòng ngừa quân địch đánh lén hậu doanh lương thảo vậy.

Đây cũng là vì tốc độ của mã cầu cực nhanh, bóng bay vút một phát có thể xa cả trăm dặm. Kỹ thủ phòng ngự có lập tức lùi về phía sau căn bản là không kịp, hơn nữa cũng không có quy tắc việt vị gì cả. Đánh mã cầu chú ý nhất chính là xuất quỷ nhập thần, mai phục, đánh lén và chiến thuật chỗ nào cũng phải có. Thường phải xuất hiện ở tiền quân mới có điểm nhưng lập tức ở hậu doanh sẽ xuất hiện tình huống thất thủ.

- Tuy thực lực của đội mã cầu Tương Vương không tầm thường, nhưng vấn đề lớn nhất của bọn họ chính là huấn luyện chưa đủ sẽ khiến họ xảy ra vấn đề về phối hợp. Chiến thuật ăn ý còn thua xa Thiên kỵ doanh, cho nên ta vẫn đánh tiền quân, Trương Lê và Lý Ca Nô đánh trung quân, lão Bùi và lão Béo thủ hậu quân, mọi người không có ý kiến gì chứ?

Tất cả mọi người đều gật đầu, tỏ vẻ đồng ý với trận hình của Lý Trân. Lúc này, Bùi Khoan nói:

- Ta đề nghị lão béo lệch sang cánh phải một chút!

- Vì sao?

Tất cả mọi người đều ngạc nhiên nhìn y.

Bùi Khoan cười nói:

- Lúc đội mã cầu của Tương Vương luyện tập, ta đã quan sát rất kỹ, ta phát hiện trận hình của bọn họ không có tiền quân mà lập ba người trung quân. Bây giờ thay đổi trận hình chắc chắn là không còn kịp nữa rồi. Lý Thành Khí chắc chắn là chủ tướng bắn trung lộ và chỉ huy toàn quân, cánh tả của họ lệch yếu, sẽ được đổi thành Võ Sùng Huấn. Võ Sùng Huấn rất giỏi về đột kích biên lộ, cho nên ta đề nghị lão béo lệch sang phải một chút, chuyên canh chừng Võ Sùng Huấn để y không có cơ hội ghi điểm, như vậy cơ hội thắng của chúng ta sẽ lớn hơn.

Lý Lâm Phủ trầm ngâm một chút rồi hỏi:

- Đối phương có thể xuất binh đánh bất ngờ hay không, nhờ đâu do Võ Sùng Huấn làm chủ tướng, Lý Thành Khí đổi thành đánh cánh tả thì sao?

- Không thể!

Lý Trân quả quyết lắc đầu:

- Cho dù Thánh thượng sắp xếp để Võ Sùng Huấn cho đội Tương Vương với dụng ý để Lý Võ hòa thuận, nhưng trên thực tế không làm được. Đội Tương Vương chắc chắn sẽ không để Võ thị làm chủ tướng. Có thể để Võ Sùng Huấn lên sân cũng là nể thánh ý lắm rồi, để Võ Sùng Huấn thay thế Lý Thành Khí sẽ khiến người ta nghĩ đến vấn đề chính trị không cần thiết, cho nên đó là điều không thể!

Lý Trân lại nói với Bùi Khoan:

- Phương án canh chừng Võ Sùng Huấn rất tuyệt vời nhưng chúng ta phải có một phương án dự bị. Một khi Võ Sùng Huấn không thể lên sân, hoặc là giữa chừng ra sân, chúng ta sẽ thay đổi sách lược.

Tất cả mọi người bàn bạc một lúc, suy nghĩ từng tình huống của đối phương để bố trí ứng đối, còn cả việc Trương Lê và Lý Lâm Phủ phối hợp với Lý Trân thế nào để đột phá hai gã phòng ngự hậu quân của đối phương. Bọn họ suy nghĩ rất nhiều về phối hợp một cách chi tiết, mọi người thảo luận mãi đến đêm khuya mới về phòng nghỉ ngơi.

Lý Trân thổi tắt đèn, quay về viện tử của mình, đi đến cửa đã nhìn thấy Trương Lê phía trước. Đường như anh ta đang chờ mình, muốn nói điều gì đó. Lý Trân cười nói:

- Sao, không ngủ được à?

Trương Lê thở dài nói:

- Sáng hôm nay mới lấy được tin từ chỗ Lý Bàn, đội mã cầu Sa Châu ngày mai sẽ đánh với đội của Thái Bình công chúa.

Trương Lê vốn là chủ tướng đội mã cầu Sa Châu, sau khi anh ta gia nhập đội Nội vệ, vị trí chủ tướng do Lý Bàn tiếp nhận. Kỹ thuật bóng của Lý Bàn hơi yếu, vì thế khiến thực lực đội mã cầu Sa Châu giảm đi nhiều, từ một đội bóng hạng nhất bị giáng xuống hạng thứ hai.

Lý Trân cười cười nói:

- Hôm qua Thu Nương đại tỷ nói đùa với ta, nếu Lý Bàn cũng gia nhập đội Nội vệ vậy chúng ta sẽ có năm người là con cháu Sa Châu rồi, lúc đó nên đổi thành nhị đội Sa Châu.

- Nguyên nhân là nhờ cậu, nếu không mấy người chúng ta đâu có cơ hội hôm nay?

Trương Lê do dự một chút lại thấp giọng nói:

- Lần này đội Sa Châu vào kinh là do đích thân cha ta dẫn dắt.

Lý Trân thấy áy náy, hẳn không cho cầu thủ ra ngoài, Trương Lê chắc chắn vẫn chưa gặp cha, hẳn xin lỗi nói:

- Chi bằng ngày mai sau khi kết thúc cuộc tranh tài, ta và huynh cùng đi gặp lệnh tôn đi!

- Không cần đâu, sáng mai đội mã cầu Sa Châu cũng thi đấu rồi, ngày mai sau khi cuộc tranh tài kết thúc phụ thân sẽ đến tìm chúng ta.

Lý Trân cảm động nói:

- Cũng lâu rồi ta chưa gặp lệnh tôn, nghĩ đến lệnh tôn ta lại nhớ cuộc thi Hương Võ cử năm ngoái, thực sự là nhớ quãng thời gian ở Đôn Hoàng.

Phủ Tương Vương cũng nằm trong phường Minh Nghĩa, cách phủ đệ của Vi Đoàn Nhi không xa lắm. Phủ Tương Vương chiếm khoảng hơn hai trăm mẫu đất, là một trong những khu nhà cao cấp nhất của Lạc Dương.

Từ sau khi Lý Đán bị phế chức Hoàng tự giáng xuống làm Tương vương, y vẫn luôn ở trong phủ Tương Vương, bình thường không ra khỏi cửa. Chỉ có đông thú năm ngoái mới được thánh giá đặc biệt cho phép đi tới Mãn Trì.

Từ sau khi hai người vợ của Lý Đán là Lưu thị và Đậu thị bị Vi Đoàn Nhi hại chết, Lý Đán dường như già đi mất hai mươi tuổi, lòng như tro tàn, tuyệt vọng về cả tương lai và tiền đồ. Y cảm thấy cuộc đời mình chính là chuỗi ngày bi thảm.

Nhưng Lý Đán lại hi vọng số mạng của con trai sẽ không như mình, trong lòng y chỉ nhớ duy nhất chính là con trai y, cho nên lúc Cao Diên Phúc mang thánh dụ đến, y có thể tổ chức đội mã cầu tham gia đại hội thi đấu năm nay, trong lòng y như được sống lại. Không phải vì bản thân y, mà chính là vì con trai, cho chúng một tia hi vọng.

Lý Đán không thể ra mặt nhưng con trai cả Lý Thành Khí đã hai mươi tuổi, hơn nữa lại là người khôn khéo, y hoàn toàn có thể tự mình ra mặt. Lý Đán bảo con trai đi làm chuyện này, còn y ở phía sau chỉ điểm.

Nhưng hai ngày trước khi con trai cả Lý Thành Khí và con trai thứ ba Lý Long Cơ được bà nội triệu kiến, tin tức mà họ mang đến khiến trong lòng Lý Đán nghi ngờ mãi không thôi. Không ngờ Hoàng đế lại nói lỏng cho y, chấp nhận để y đi gặp gỡ “bạn cũ”, đây quả thực là điều khó có thể tưởng tượng.

Nhưng Lý Đán không quên mới năm ngoái, Thượng phương giám Bùi Phỉ Cung và Nội thường thị Phạm Vân Tiên đến thăm hỏi mình. Kết quả là bị hoàng đế mẫu thân của y hạ chỉ chém ngang lưng để thị uy. Còn cả những đại thần ủng hộ mình như Địch Nhân Kiệt, Nhâm Tri Cổ, Bùi Hành Bản,... đều bị biếm truất làm tri huyện.

Mẫu thân của y tâm vẫn luôn lạnh như sắt, từ lúc nào lại trở nên dịu dàng nhân từ như vậy. Lý Đán rất hiểu mẫu thân, rất có thể đây là cạm bẫy cả bà ta để giăng lưới bắt hết những đại thần âm thầm ủng hộ mình.

Trong lòng Lý Đán rất cảnh giác, ra ngoài có thể đi nhưng thăm hỏi “bạn cũ” thì miễn thôi.

Trong thư phòng, Lý Đán đang ngồi trước bàn suy nghĩ ngẩn ngơ, con trai cả Lý Thành Khí đứng bên rất hiểu tâm sự của phụ thân, anh ta thấp giọng đề nghị:

- Thực ra phụ thân có thể đi thăm tiểu cô mẫu, hoàng tổ mẫu chắc sẽ không để ý đâu.

Tiểu cô mẫu mà Lý Thành Khí nói chính là Thái Bình công chúa, em của Lý Đán. So với các huynh đệ, tỷ muội khác, Lý Đán có tình cảm sâu sắc với Thái Bình công chúa nhất. Sau khi Lý Đán bị phế truất chịu giam lỏng, Thái Bình công chúa đã liên tục cho người đưa các vật phẩm đến quan tâm chu đáo đến huynh trưởng.

Lý Đán đương nhiên là biết đi tìm tiểu muội sẽ không có vấn đề gì, chỉ có điều bây giờ y không muốn suy nghĩ nhiều liền xua tay nói với Lý Thành Khí:

- Mai là trận đấu mã cầu đầu tiên, con chuẩn bị thế nào rồi?

Lý Thành Khí cắn môi dưới, thấp giọng nói:

- Con thực sự không muốn đánh bóng với Võ Sùng Huân, thà bỏ trận đấu này còn hơn.

- Không được!

Lý Đán nhấn mạnh:

- Hoàng tổ mẫu của con hy vọng Lý, Võ chung sống hòa thuận cho nên mới sắp xếp như vậy. Cho dù con có đồng ý hay không cũng phải tỏ vẻ đoàn kết, cho dù là giả vờ thì cũng phải vì phụ thân mà giả vờ.

- Nhưng.... Chúng con không có bất kỳ sự luyện tập phối hợp nào, trận đấu ngày mai đánh sao đây?

- Cố gắng hết sức đi!

Lý Đán thần nhiên nói, thực ra y cũng không muốn xuất hiện cùng Võ gia, toàn bộ hoàng tộc Lý thị đều đang nhìn y. Nếu y và Võ gia có quan hệ mật thiết đồng nghĩa sẽ dẫn đến bất mãn trong hoàng tộc. Mẫu thân sắp xếp như vậy cũng khiến y rất khó xử, cho nên cứ để thuận theo tự nhiên vậy.

- Chỉ cần, con không cố tình tỏ ra mâu thuẫn, về phần kết quả trận đấu như thế nào, ta nghĩ hoàng tổ mẫu của con cũng không thể nói gì hơn, con hiểu ý ta không?

Ánh mắt sắc bén của Lý Đán nhìn con trai chằm chằm, Lý Thành Khí nhẹ nhàng gật đầu, hiểu ý của phụ thân.

204. Chương 204: Thắng Lợi Mở Màn

Canh năm ngày hôm sau, Lý Trân dẫn theo đám thuộc hạ cùng tùy tùng, người chẵn ngựa tổng cộng là hơn 10 người, dưới dự bảo vệ nghiêm mật của 10 võ sĩ Nội vệ đi thẳng đến sân đấu mã cầu.

Hai ngày nay, thành Lạc Dương tổng cộng phải cử hành ba mươi hai trận thi đấu mã cầu, thu hút hơn mười vạn người xem say mê môn mã cầu, bao gồm dân chúng bản địa và người từ các nơi tới Lạc Dương.

Đây gần như là lễ hội cuồng nhiệt của Thần đô Lạc Dương, tất cả quan lại cũng nghỉ hai ngày, Hoàng thành cũng mở cửa cho dân chúng, môn mã cầu có sức hấp dẫn rất lớn làm bùng lên ngọn lửa nhiệt huyết trong mỗi người. Gần một trăm ngàn dân chúng đến từ các phường của Lạc Dương chen chúc vào xem, làm cho ba sân đấu mã cầu của Hoàng thành chật nê như nêm cối.

Góc phía tây nam của sân mã cầu có xây một khán đài gỗ, chuyên để cho các quan lại quyền quý theo dõi trận đấu, nhìn lên khán đài thấy có Địch lão phu nhân và cháu gái Địch Yến của bà đang ngồi ngay ngắn. Địch Yến không vui ngồi bên cạnh bà nội, thấp giọng giận hờn:

- Con không thích xem thi đấu mã cầu, bà nội tự đến là được, có gì phải lôi cả con đi.
- Nha đầu chết tiệt kia, con không đi theo ta thì ai đi? Ta lớn tuổi như vậy rồi, con nhìn đám người này đi, nếu chẳng may họ đụng phải ta làm ta ngã thì con phải giải thích thế nào với cha con?
- Thế thì đừng xem trận thi đấu mã cầu này nữa, sao nội cứ phải xem trận này.
- Ta thích, sao hả?

Địch lão thái thái bất mãn trừng mắt nhìn nàng.

Địch Yến bất đắc dĩ, đành thấp giọng than thở mấy câu rồi không nói gì nữa. Tuy nói như vậy nhưng mắt nàng lại lén lút nhìn liếc qua, kiểm tra hai bên khán đài, trên đài gỗ gần như đã kín chỗ nhưng chưa thấy Thượng Quan Uyển Nhi đâu. Trong lòng nàng lúc này mới thoải mái một chút. Nhìn xuống sân đấu, hai đội vẫn còn chưa ra mắt. Trong lòng nàng thầm nghĩ, mong cho tên kia hôm nay thất bại!

Xung quanh sân đấu mã cầu tập nập toàn là người, có khoảng hơn ba vạn người đang theo dõi trận đấu mã cầu này. Nhưng so với trận đấu của đội Thiên kỵ doanh và Tứ Trấn liên đội thì trận đấu này chỉ như voi gặp kiến mà thôi. Xung quanh sân mã cầu của Thiên kỵ doanh, nghe nói đã có đến bảy, tám vạn khán giả xem trận đại chiến, rất nhiều người vốn không nhìn thấy sân đấu nữa, mới chuyển qua đây xem trận đấu này.

Sân thi đấu mã cầu dài hơn 1200 bước, rộng hơn 700 bước, bốn phía có vành che cao cỡ nửa người, để phòng bóng bắn ra ngoài sân, đồng thời cũng ngăn cho khán giả vào sân đấu bị ngựa giẫm phải.

Ở hai đầu bắc nam của sân mã cầu có dựng một tấm gỗ lớn thẳng đứng, tấm gỗ cao tới hai trượng, giữa tấm gỗ lại có một cái lỗ nhỏ màu đỏ thắm, cái lỗ chỉ cỡ bằng cái bát ăn cơm, mặt sau có túi lưới được đan bằng mây. Đó chính là cầu động của mã cầu, bắn bóng vào trong lỗ đó là sẽ được một điểm.

Hai góc đông bắc và góc tây nam của sân đấu, mỗi bên đều có một lều trại chiếm khoảng vài mẫu đất, bốn phía có binh lính đứng đó, còn có rào chắn xung quanh ngăn cách lều trại với bên ngoài. Lúc này trong đại trường phía góc đông bắc, Lý Trân dẫn đầu chín cầu thủ mã cầu đang làm công tác chuẩn bị cuối cùng cho trận đấu. Mỗi người đều mặc áo giáp trụ bó sát người, màu đen, trên đùi có giày bó màu nâu, nhìn ai cũng rất cường tráng.

Thượng Quan Uyển Nhi trong đại trường nói với mọi người:

- Hôm nay là trận đấu đầu tiên, ta biết các người rất lo lắng có thể thắng được đối phương hay không? Hôm qua ta cũng đã hỏi Thánh thượng, thái độ của Thánh thượng rất rõ, cuộc thi đấu lần này dùng thực lực quyết định thắng thua, bà không có bất kỳ sự can thiệp nào!

Câu nói của Thượng Quan Uyển Nhi như một liều thuốc an thần ọi người, lúc trước mọi người đều hơi lo lắng, có phải Thánh thượng hy vọng cảnh tượng Lý Vô cùng tác chiến trên sân sẽ được tiếp diễn hay không, nếu như vậy e rằng hôm nay bọn họ lành ít dữ nhiều. Thượng Quan Uyển Nhi kịp thời nói vậy, rõ ràng đã có tác dụng làm ổn định lòng quân.

Lý Trân cũng cao giọng nói với mọi người:

- Chúng ta đã điều chỉnh để có được trạng thái tốt nhất, không có lý do gì không thắng lợi, vì thắng lợi hôm nay chúng ta toàn lực ứng phó!

- Toàn lực ứng phó!

Mọi người hét lớn một tiếng để tinh thần phấn chấn.

Lúc này, từ phía xa có tiếng tù và trầm thấp truyền đến, tiếng “Tu...” vang vọng toàn trường. Đây là báo hiệu đã đến giờ rồi, mọi người trở mình lên ngựa. Lý Trân vùng vằng bóng lên:

- Xuất phát!

Mười cầu thủ mã cầu lần lượt tiến vào sân, cùng lúc đó mười đối thủ của bọn họ cũng ra sân bóng. Xung quanh sân bóng lập tức nổi lên tiếng hoan hô như tiếng sấm.

Lúc này, Dịch Yến cũng quên rằng mình đang tức giận với Lý Trân, hai tai khép lên miệng, nằng hờ to:

- Lão Lý, cố lên!

Dịch Yến chợt phát hiện ra bà nội bên cạnh đang nhìn mình với ánh mắt kỳ lạ cười cười, còn nháy mắt với nàng mấy cái. Nàng đỏ bừng mặt, ngượng ngùng nói:

- Cũng đâu phải một mình hấn họ Lý?

- A Yến, hấn là ai vậy? Ai là hấn? Ta đâu biết gì.

- Bà nội, đừng cười con, trận đấu bắt đầu rồi, mau xem thôi!

Dịch Yến làm nũng đẩy bà nội, rồi quay đi chỗ khác, lão thái thái cười ha ha không trêu ghẹo nàng nữa.

Lúc này, năm cầu thủ chủ lực của hai bên đi vào sân, Lý Trân vẫn là chủ tướng kiêm tiền quân của đội mã cầu Nội vệ. Trương Lê và Lý Lâm Phủ làm tả, hữu trung quân. Từ Chí và Bùi Khoan làm hậu quân, bọn họ xếp thành đội hình chữ thập trên sân bóng, cười trên những con tuần mã trắng kiện, cầm gậy thẳng đứng.

Gió thổi phàn phật, thổi qua khuôn mặt của chủ tướng Lý Trân. Mắt hấn lạnh lùng nghiêm nghị nhìn chăm chú vào đối phương, không hề bị ảnh hưởng bởi những tiếng hét gào rung trời xung quanh một chút nào.

Còn đội của Tương Vương cũng xếp thành hàng, bọn họ không bố trí tiền quân mà sử dụng trận hình hai quân thường dùng, ở giữa là Lý Thành Khí làm chủ tướng, cánh tả là Triệu Ninh, cánh hữu là Võ Sùng Huấn, hậu quân cũng có hai người. Một người là Ngô Chính còn người kia là Hàn Thanh, giống như Võ Sùng Huấn, y cũng là mã cầu thủ của Thiên Ngưu Vệ tới giúp bọn họ.

Nhìn từ bên ngoài, cả hai bên không có bất kỳ sự khác thường nào, nhưng khán giả có nghiên cứu về mã cầu đều biết nhược điểm của hai bên.

Dịch lão phu nhân thấp giọng nói với Dịch Yến:

- Trận đấu này nhược điểm của đội Tương Vương quá lớn, nữ hoàng đế là có ý tốt mới cho bọn họ hai cao thủ Thiên ngưu vệ mà không biết trong thi đấu mã cầu sự phối hợp ăn ý mới là điều quan trọng nhất. Bọn họ căn bản là không có sự huấn luyện phối hợp, hơn nữa vốn dĩ Lý, Võ có mâu thuẫn, trận đấu này e là bọn họ lạnh ít dữ nhiều.

- Đội Nội vệ thì sao?

Dịch Yến không quá quan tâm đến đội Tương Vương, thực tế nàng vẫn quan tâm đến đội của Lý Trân:

- Nội cảm thấy nhược điểm của bọn họ ở chỗ nào?

- Nhược điểm của bọn họ nằm ở cánh hữu trung quân. Ta từng xem qua bọn họ tập luyện. Lý Lâm Phủ không đủ quyết đoán, khí thế quá yếu dễ dàng bị đối phương đột phá từ chỗ mình. Anh ta và Bùi Khoan ở phía sau phối hợp không ăn ý, sẽ bị đối phương ghi điểm từ cánh phải. Lần trước bọn họ thua Thiên kỵ doanh ba điểm, hai quả cầu mất chính là ở cánh hữu.

Một tiếng chiêng vang lên, trận đấu chính thức được bắt đầu. Lý Thành Khí đánh một đường bóng đẹp mắt, trái mã cầu xuất hiện ngay phía trước Võ Sùng Huấn.

Tửu Chí giục ngựa xông lên, nhìn chăm chú vào người chứ không nhìn bóng. Chiến mã cản Võ Sùng Huấn lại, mã cầu lại vụt qua bên trái của y, Bùi Khoan ở phía sau tiếp ứng đúng lúc đã chặt đứt đường bóng. Y hung hăng đánh một cái, mã cầu bay lên không trung như một ngôi sao rơi bắn về phía trước cách Lý Trân 500 bước.

Chiến mã của Lý Trân đuổi gấp, đuổi theo mã cầu ngay trước khi đổi phương kịp cản lại, bóng đã được truyền cho Lý Lâm Phủ ở hữu lộ.

Khả năng khống chế bóng của Lý Lâm Phủ quả thực rất mạnh, không đợi mã cầu rơi xuống đất, gã đã vung trượng đánh, mã cầu rơi xuống tả lộ. Lúc này tả lộ xuất hiện một người có thể trực tiếp vung trượng sút gôn. Trương Lê giục ngựa chạy gấp đuổi theo mã cầu. Lý Thành Khí căng thẳng hô lớn:

- Chặn y lại!

Hàn Thanh hét lớn một tiếng, thúc ngựa lên đón, lúc này Võ Sùng Huấn phát hiện ra lỗ hổng. Ngô Chính ở cánh phải không kịp thu về phòng ngự, Hàn Thanh bị điều sang cánh phải, như vậy trung lộ không có người phòng thủ rồi, mà Lý Trân lại đang ở trung lộ. Võ Sùng Huấn căng thẳng, gào lên:

- Không được đi lên, về thủ đại doanh!

Nhưng không kịp nữa rồi, Trương Lê không sút gôn, trượng bóng vừa gõ, mã cầu đã bay về trung lộ, bắn thẳng đến chỗ của Lý Trân. Hắn không chút hoang mang, vung trượng đánh “Bang” một tiếng giòn vang, mã cầu chuyển hướng, bắn thẳng vào cầu động cách đó năm mươi bước, mã cầu vào lưới, đội Nội vệ ghi được bàn thắng đầu tiên.

Trên sân bóng tiếng hoan hô dậy lên như sóng thần, Địch lão phu nhân kích động đắm vào ván gỗ:

- Trúng cách hơn 50 bước, bóng hay!

Địch Yến cũng kích động nắm tay hô lớn:

- Lão Lý, bắn hay lắm!

Đội Nội vệ phấn chấn ngẩng cao đầu, còn đội Tương Vương hoang mang, Võ Sùng Huấn trợn mắt nhìn Lý Thành Khí:

- Chủ xạ thủ là Lý Trân, rốt cuộc người có hiểu không?

Lý Thành Khí tuy vì hô to Hàn Thanh đi chặn Trương Lê mà phán đoán sai lầm nhưng y vẫn không chấp nhận được Võ Sùng Huấn lại giáo huấn mình, y lạnh lùng nói:

- Ta là chủ tướng, trên sân bóng ta nói mới tính!

Võ Sùng Huấn kiềm chế cơn giận trong lòng, vốn dĩ gã phải dẫn dắt đội Thiên ngưu vệ tham gia đại hội thi đấu mã cầu lần này. Bọn họ vì thế đã phải chuẩn bị một năm, hoàn toàn có hi vọng vào tốp 8.

Nhưng cũng vì Thánh thượng điều chỉnh, để y đi trợ giúp đội Tương Vương nhu nhược này, còn có một chủ tướng vô dụng, ngu xuẩn, tâm huyết một năm của bọn họ bị uổng phí, gã tức đến mức hai mắt như phóng ra lửa, đành hừ mạnh một tiếng rồi thúc ngựa đi.

Đối chọi mã cầu và đối chọi kỵ binh ở một mức độ nào đó hoàn toàn giống nhau, sĩ khí sẽ ảnh hưởng đến toàn cục. Vừa bắt đầu trận đấu được gần một tuần nhang, đội Nội vệ đã nhanh chóng dẫn trước, giành được một điểm, sĩ khí của đội Nội vệ tăng vọt, thế tấn công như chẻ tre, phòng ngự như tường đồng vách sắt.

Ngược lại, sĩ khí đội Tương Vương đề mê, hơn nữa lại xảy ra nội chiến, sau một khắc đồng hồ Trương Lê là người thứ hai của đội Nội vệ đánh vào quả thứ hai, nội chiến của đội Tương Vương cuối cùng bùng nổ. Võ Sùng Huấn giáo huấn Lý Thành Khí cãi nhau như hai con gà chọi trên sân, hai người chỉ trích nhau, khiến cho trận đấu không thể không gián đoạn.

Nhưng khi trận đấu vừa mới bắt đầu lại thì Võ Sùng Huấn lại hung hăng bẻ gãy trượng bóng thành hai đoạn ném xuống đất, nổi giận đùng đùng rời khỏi sân bóng.

Gã không thể chịu đựng được nỗi sỉ nhục thất bại, càng không thể chịu đựng được cùng tác chiến với hoàng tộc Lý thị trên sân. Võ Tắc Thiên vốn hi vọng hai tộc Lý Võ có thể đồng tâm hiệp lực nhưng chỉ trong chưa đầy nửa canh giờ ngắn ngủi, tất cả đã tan thành mây khói.

Không có Võ Sùng Huân, đội Tương Vương phòng ngự và tấn công lại được tăng mạnh, cũng đánh ra mấy chiêu phản kích đẹp, khiến người xem dâng trào cảm xúc. Nhưng ở bên đối lập, thực lực của đội mã cầu Nội vệ ít nhất cao hơn đội mã cầu Tương Vương hai bậc. Trong một canh giờ diễn ra trận đấu, đội Nội vệ trước sau vẫn luôn không chế được đối phương.

Sau tiếng chiêng báo hiệu kết thúc trận đấu, toàn hội trường hoan hô, đội mã cầu Nội vệ thắng với tỉ số 5:1, giành được thắng lợi đầu tiên trong cuộc tranh tài, đội mã cầu Tương Vương đã bị loại bỏ hoàn toàn.

Nhưng đó chưa phải là đội đầu tiên bị loại bỏ, ngay trên sân bóng cách đó không xa, liên đội An Tây tứ trấn có thực lực mạnh mẽ đã bị Thiên kỵ doanh có thực lực hùng mạnh hơn đánh bại với tỉ số cách biệt rất lớn 6:1, trở thành một trong những đội đầu tiên bị loại khỏi cuộc đấu.

Lúc tiếng chiêng báo hiệu trận đấu chấm dứt, Lý Trân và đồng đội mừng rỡ như điên, họ ôm nhau, rất nhiều người cảm động không kìm nổi nước mắt. Lý Trân phóng ngựa chạy gấp trên sân đấu, cao giọng vung tay hô lớn, hưởng thụ sự vui sướng của thắng lợi.

Đúng lúc này, Lý Trân bỗng nhìn thấy Dịch lão phu nhân và Dịch Yến đứng ở phía ngoài sân bóng.

205. Chương 205: Quay Về Cho Tốt

Có thể nào Dịch Yến cũng không ngờ Lý Trân lại chạy về phía mình trước bao con mắt như vậy, mừng như vậy, liều lĩnh như vậy, vẻ mặt của hân hân hoan hoan như thể chiến thắng vừa rồi không phải là chiến thắng trước đội tướng quốc yếu mềm mà là chiến thắng trước Thiên kỵ doanh hùng mạnh vậy..

Dịch Yến lui về sau hai bước, lập tức đỏ mặt, nàng cúi đầu bối rối, thầm hận sao lại bị bà nội giật dây đến xem trận đấu này. Vốn nghĩ là sẽ xem trận đấu một cách lén lút, hẳn không thể phát hiện ra không ngờ hẳn lại nhìn thấy, thật là lạ.

Dịch Yến lại quên mất, bà nội của nàng là một người mê mã cầu, thực sự không có nhiều người đứng ở bên cạnh sân bóng như vậy, đương nhiên là nhìn thấy rồi.

Dịch Yến hoảng loạn, nắm chặt tay bà nội, không ngờ lại bắt hụt, nàng quay đầu lại thì thấy bà nội đã lên xe ngựa thò đầu ra vẫy tay cười hì hì với nàng:

- A Yến, tối nay về cũng không sao đâu.

Dịch Yến tức đến dậm chân:

- Bà nội, sao bà lại...

Lý Trân lại nắm lấy cơ hội này, xoay người xuống ngựa tiến lên thi lễ:

- Khẩn cầu Dịch cô nương bình luận về trận đấu này của chúng tôi một chút.

Dân chúng bốn phía đều tản đi với tốc độ rất nhanh, đợi một lát nữa trên sân mã cầu Thiên kỵ doanh còn một trận đấu phấn khích nữa, đội Lương Vương đánh với đội Phòng Châu, trên thực tế chính là đội Lư Lăng Vương, cũng là một trận đấu rất khiến người khác mong chờ. Còn trận đấu của hai đội bên này là đội Triệu Châu với đội Kim Châu đều yếu cả, thực sự khiến mọi người không hứng thú.

Dịch Yến không tản đi theo mọi người, cũng không giận dỗi bỏ đi. Tuy nàng tức Lý Trân nhưng trong lòng nàng rất rõ, với địa vị và độ tuổi của Thượng Quan Uyển Nhi, nàng ta thực sự không thể gả cho Lý Trân. Nếu mình cứ như vậy mà rời xa Lý Trân thì hơi cho Vương Khinh Ngữ quá.

Cho nên tức giận thì vẫn tức giận, nàng cũng không cực đoan. Về phần bà nội hôm nay nàng cùng bà nội đi xem mã cầu, thực ra đã quyết định dùng chiến tranh lạnh rồi.

Cho dù không quay đầu bước đi nhưng sĩ diện đã có vẻ không nhịn được nữa rồi. Dịch Yến lạnh lùng nói:

- Ta không hiểu mã cầu gì cả, người đừng đến hỏi ta.

Lý Trân đụng phải cây đinh rồi, lại ngượng ngùng nói:

- Hôm nay thắng là may mắn, ta có hơi đắc ý, có thể cho ta sắp xếp chén rượu để ta uống đền tội với Dịch cô nương không?

Dịch Yến vốn định chế nhạo hần mấy câu nhưng liếc mắt nhìn thấy hần có vẻ chân thành thì lại mềm lòng, nhưng vẻ mặt vẫn lạnh như băng:

- Đền tội thì miễn đi, ta gánh không nổi, nhưng nợ ta mấy ân tình, nên trả lại cho ta. Người nói đi! Người chuẩn bị ân tình của ta ở đâu?

Hàm ý chính là đồng ý đi uống cùng hần chén rượu, trong lòng Lý Trân mừng rỡ, vội vàng nói:

- Đi tửu quán Tả Ngạn, thế nào?

Không đợi Dịch Yến trả lời, Tửu Chỉ kích động chạy đến nói:

- Lão Lý, mọi người hỏi đi uống rượu chúc mừng ở đâu?

Lý Trân trừng mắt nhìn y, đúng là tên không có não, lúc này chạy đến làm gì chứ?

Tửu Chỉ sững sốt một lúc bỗng nhìn thấy Dịch Yến, y lại ngượng ngùng gãi đầu cười nói:

- Hay là Dịch cô nương cùng đi uống chúc mừng với chúng tôi đi!

Trong lòng Lý Trân khê động, thế cùng được. Nếu Dịch Yến đồng ý cùng đi uống rượu sẽ tránh được rất nhiều khó xử. Hần lại thử nhìn về phía Dịch Yến xem nàng có đồng ý đi cùng không? Nếu không muốn hần sẽ mời nàng đi riêng.

Dịch Yến vui vẻ cười nói:

- Nếu lão Béo mời ta uống rượu, sao ta có thể không nể mặt chứ? Không thành vấn đề, ta và các huynh cùng đi!

Dịch Yến cười sảng khoái đồng ý với lời mời của Tửu Chỉ khiến Lý Trân không kịp chuẩn bị. Nhưng hần cũng có thể hiểu, nếu Dịch Yến cũng sảng khoái nhận lời mời của mình thì thể diện của nàng để ở đâu?

Bữa tiệc rượu chúc mừng tổ chức ở quán rượu Minh Lệ ở Bắc Thị, có lẽ vì cuộc tranh tài mã cầu hai ngày nay mà công việc kinh doanh của quán rượu náo nhiệt lạ thường. Khách ngồi đầy quán, đám tiểu nhị bận rộn luôn chân tay, chuông quầy chạy tới hô to:

- Còn hồ cơ hầu rượu không? Phòng số 20 cần ba người!

Lý Lâm Phủ kéo ông ta lại nói:

- Chuông quầy, chúng tôi bên này...

Chuông quầy toát mồ hôi, lúc này mới phát hiện ra có cả đám khách đứng ngoài cửa, hơn một nửa đều mặc đồng phục mã cầu, rõ ràng là đội bóng vừa mới chấm dứt trận đấu. Ông ta khom lưng cười với vẻ mặt đau khổ:

- Thực sự xin lỗi, tiểu điếm đã đông khách, không còn phòng trống nữa.

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, đang hứng chí lại không có chỗ ăn cơm. Lý Trân nhướn mày nói:

- Hay đi nhà khác xem xem?

Chuông quầy lại cười khổ nói:

- Tôi khuyên các vị đi sang bên Nam Thị xem, dù sao thì bên Bắc Thị này đâu đâu cũng chật ních khách rồi.

Lúc này, có một đám người đi từ hành lang bên kia hình như vừa mới dùng cơm xong, Lý Lâm Phủ vội vàng nói:

- Chắc chắn là có phòng trống, chưởng quầy đi xem giúp chúng tôi đi.

- Các vị chờ một lát, tôi đi xem xem.

Chưởng quầy chạy như bay, một lúc mồ hôi đầy đầu:

- Các vị thật may mắn, có một phòng rượu không, mời các vị theo tôi.

Mọi người mở phòng rượu ra cùng ngồi xuống, căn phòng này khá lớn, đủ để hai mươi, ba mươi người cùng uống rượu ăn cơm. Lý Trân suất linh đội bóng khoảng hơn mười người, không chỉ có cầu thủ, còn cả tùy tùng và người chặn ngựa. Bọn họ cùng nhau đi ăn mừng thắng lợi đầu tiên.

Cho dù Địch Yến đã nhận lời mời của Tửu Chí, cùng đi uống rượu chúc mừng nhưng lúc sắp xếp chỗ ngồi, cuối cùng tất cả mọi người đều tự giác nhường cho nàng vị trí bên cạnh Lý Trân. Địch Yến do dự một lúc lâu sau rồi cũng ngồi xuống.

- Ta nói cho huynh biết, hôm nay ta không nói chuyện với huynh.

Địch Yến cắn môi, hung hăng lườm hắn.

- Chúng ta không nói chuyện, uống rượu!

Lý Trân cười híp mắt rót cho nàng một chén, hắn thấy trong chén của mọi người đều đã có rượu, liền cầm chén của mình đứng lên. Mọi người cũng đều đứng lên, Địch Yến trừng mắt nhìn hắn cũng đành phải đứng dậy.

- Hôm nay chúng ta rất may mắn, đương nhiên chúng ta cũng đã phát huy rất tốt. Chiến thắng đối thủ đầu tiên, vào top 32, tiến gần hơn tới mục tiêu thấp nhất của chúng ta. Vì thắng lợi hôm nay của chúng ta, cũng vì thắng lợi tiếp theo, chúng ta uống chén này!

Lý Trân giơ chén rượu lên cao, uống một hơi cạn sạch, mọi người cũng hô theo:

- Cạn ly!

Mọi người giơ chén lên, uống một hơi cạn sạch.

Mọi người ngồi xuống, chưởng quầy dẫn mấy tên tiểu nhị mang thịt nướng, tổng số hơn 10 đĩa thức ăn, chưởng quầy cười nói:

- Xin hỏi các vị ở đội bóng này?

- Chúng tôi là đội Nội vệ!

Tửu Chí cao giọng nói.

- Hóa ra là đội Nội vệ, hình như hôm nay các cậu thắng, ta nghe khách nhân khác nói về các cậu, nói năm nay các cậu là đội bóng không ngờ tới nhất, chúc các cậu đoạt giải quán quân cuối cùng.

Lý Trân giơ chén rượu lên:

- Đa tạ lời chúc của chưởng quầy.

Chưởng quầy lui xuống, mọi người cầm đũa gấp thịt, bắt đầu ăn. Lúc này Tửu Chí đầy một mồm thịt, mơ hồ hỏi:

- Lão Lý, chúng ta lúc nào rút thăm vào vòng tiếp theo?

- Nhanh nhất cũng phải ngày kia! Vòng thứ nhất chắc phải chiều mai mới chấm dứt.

- Lão Lý, huynh hi vọng đối thủ tiếp theo là ai?

Địch Yến cẩn thận nhắm một ngụm rượu nói.

Lý Trân lập tức được ưu ái đâm ra lo sợ, không ngờ Địch Yến lại chủ động nói chuyện với mình. Vấn đề này dường như không chỉ riêng Địch Yến mới cảm thấy hứng thú, mọi người bỏ đĩa xuống. Lý Trân suy nghĩ một chút rồi cười nói:

- Lúc trước ta đã đặc biệt phân tích các đội tham gia tranh tài lần này, có thể chia bọn họ ra làm ba trận lớn, giống như đội Thiên kỵ doanh, đội Thái Bình phủ, đội Võ lâm quân và đội Cam Châu... Bọn họ thuộc trận doanh thứ nhất, là những người sẽ trụ đến cuối cùng, tranh đoạt vòng nguyệt quế.

Các đội còn lại chia làm trận doanh thứ hai và thứ ba. Trận doanh thứ ba là các đội như đội Tương Vương, thực lực yếu kém, có lẽ vòng thứ nhất sẽ bị loại bỏ. Cho nên từ vòng đấu thứ hai, đều là kinh địch rồi. Nếu chúng ta thật may mắn có thể gặp được đội bóng của trận doanh thứ hai thì mới có hy vọng thắng lợi.

Nhưng trong lòng chúng ta phải có sự chuẩn bị, rất có khả năng chúng ta sẽ gặp một trong top 10 của năm ngoái, cũng chính là đội mạnh thuộc trận doanh thứ nhất.

Tất cả mọi người im lặng, Lý Trân nói rất đúng, vòng đấu thứ hai, e là bọn họ sẽ gặp kinh địch thực sự rồi.

Lúc này, Địch Yến cười nói:

- Bà nội ta nói các huynh tiềm lực phi thường, biểu hiện hôm nay chẳng kém gì đội U Châu trong top 10 năm ngoái. Hơn nữa, thực lực thực sự của các huynh người khác nhìn không ra được. Bà nội ta nói kết quả cuối cùng của các huynh chắc chắn sẽ nằm ngoài dự kiến, bà sẽ một lòng ủng hộ các huynh.

Địch Yến cười nói một hồi khiến tất cả mọi người cảm kích, Lý Trân nâng chén cười nói:

- Vì Địch lão phu nhân cổ vũ cho chúng ta, chúng ta cạn chén này!

Mọi người cùng nhìn nhau uống chén rượu, lúc này cửa bị đẩy ra, có hai người từ ngoài đi vào. Người phía trước khoảng 50 tuổi, dáng người tầm trung, mắt hổ mặt chữ điền là phụ thân của Trương Lê, phó quân sử Sa Châu, người phía sau là Lý Bàn.

Trương Đình vào cửa cười ha hả nói:

- Ta tới chậm rồi!

Tất cả mọi người đứng lên, Lý Trân lên tiếp đón, khom người thi lễ:

- Trương thế thúc, đã lâu không gặp!

Trương Đình cười vỗ vỗ vai hấn nói:

- Từ trước đến giờ cháu đều khiến ta cảm thấy không ngờ, nhưng lại hợp tình hợp lý, ta tin rằng cháu sẽ còn tiếp tục khiến ta không ngờ nữa.

- Thế thúc mời ngồi!

Lý Trân giới thiệu Trương Đình và Lý Bàn đi phía sau với mọi người. Mọi người mới biết hóa ra người đàn ông trung niên này là phụ thân của Trương Lê, người trẻ tuổi kia anh họ của Lý Trân, mọi người đều đi lên chào.

Lúc này, Địch Yến kéo Lý Trân sang một bên thấp giọng hỏi:

- Không phải huynh nói chỉ có hai tỷ đệ, sao lại xuất hiện thêm một anh họ nữa?

Lý Trân cười khỏ một tiếng nói:

- Thực ra là cùng gia tộc, chỉ có điều chúng ta có mâu thuẫn. Nếu không phải sợ Đôn Hoàng Lý thị Lai Tuấn Thần lôi kéo, thì người anh họ này ta cũng sẽ không để ý tới. Một lời khó nói hết, lát nữa ta sẽ nói cụ thể uội.

- Đi!

Địch Yến lườm hấn một cái nói:

- Ta chỉ thuận miệng hỏi một chút, ai thèm nghe huynh giải thích?

Lúc này, Địch Yến thấy mọi người đều ngồi xuống thì vội vàng kéo Lý Trân, hai người cũng ngồi xuống.

- Thế thúc, kết quả thi đấu của trận Thái Bình phủ và đội thể thúc thế nào?

Vừa mới ngồi xuống, Lý Trân đã hỏi han, quê hương của hắn ở Đôn Hoàng, đương nhiên là hắn quan tâm đến kết quả trận đấu của đội Sa Châu.

Trương Đình cười khỏ một tiếng nói:

- Còn phải hỏi ư? Chúng ta thua hai quả, bại trước bọn họ rồi.

Trương Đình dường như không muốn nói nhiều, Lý Bàn tức giận nói:

- Hoàng Man trong Thái Bình phủ ngang ngược, vô lại. Trọng trận đấu bọn họ có ám đao làm bị thương hai con ngựa của chúng ta. Rõ ràng là vết cắt của ám đao, máu chảy ra. Quan viên bộ Lễ lại bảo bị thương do bị ngã, quả thực là một tay che trời, cuối cùng chúng ta bỏ đấu đi kháng nghị.

Mọi người xôn xao, không ngờ đại hội thi đấu mã cầu lại phát sinh chuyện này. Quả thực là khiến người ta không ngờ, Trương Đình thở dài nói:

- Thực ra chuyện này năm ngoái cũng có, các cậu không biết đó thôi. Năm ngoái đội mã cầu của Tiết Hoài Nghĩa đấu với đội Linh Châu, rõ ràng không thể có thắng lợi cuối cùng nhưng lại dùng ám tiễn bắn bị thương chủ tướng của đội Linh Châu cho nên mới chuyển bại thành thắng. Còn đội Túc Châu có sức mạnh thực sự, đêm hôm trước khi đánh với đội Thái Bình phủ lại bị tiêu chảy tập thể, đành phải từ bỏ trận đấu, đội Thái Bình phủ không chiến mà thắng, nhờ đó tiến vào top 10, chuyện này ai cũng hiểu nhưng có thể nói gì được chứ?

Lúc này, Lý Trân uống một ngụm rượu chậm rãi nói với mọi người:

- Thi đấu mã cầu tuy là trận đấu giải trí, nhưng phía sau nó lại là cuộc đọ sức chính trị, cho nên xuất hiện tình huống này cũng rất bình thường.

Mọi người phải nhớ kỹ một điều, sân bóng như chiến trường, đủ loại người lừa ta gạt, kỳ mưu đánh lén đều có thể xảy ra. Mặc dù chúng ta không đánh lén người khác cũng phải phòng người khác đánh lén. Cho nên ăn xong bữa tiệc hôm nay, chúng ta phải ngoan ngoãn ở trong công sở Nội vệ, bất cứ ai cũng không được tùy tiện ra ngoài khi chưa được phép.

206. Chương 206: Lướt Hai Đấu U Châu

Ăn cơm trưa xong, tất cả mọi người đều dẫn ngựa quay về phường Khuyến Thiện, Lý Trân lấy một lệnh bài ra đưa cho Địch Yến cười nói:

- Cho muội lệnh bài này, dùng nó có thể vào công sở Nội vệ của bọn ta.

Địch Yến nhìn lệnh bài, miệng nhỏ nhẹ nhàng bĩu môi:

- Cho ta làm gì, ta không cần!

Lý Trân cười nắm lấy tay nàng, nhét lệnh bài vào tay nàng:

- Ta mời nàng làm thám báo cho bọn ta, thay bọn ta truyền tin, cho nàng ba mươi quan tiền thù lao.

Địch Yến lườm hắn một cái:

- Ba mươi quan tiền mà muốn bảo bản cô nương thay người làm chân chạy, quá ít, ít nhất cũng phải một trăm quan tiền.

- Vậy thì một trăm quan tiền!

Lý Trân cười hì hì nói.

- Thế còn tạm được!

Rốt cuộc Dịch Yến cũng nhận lệnh bài nói:

- Bây giờ, đưa bản cô nương về nhà trước, đợi hôm nào đó tâm trạng ta tốt ta sẽ tới kiếm một trăm quan tiền của huynh.

- Nguyên vì Dịch cô nương dốc sức.

Lý Trân nói với mọi người một tiếng rồi mới cùng Dịch Yến đi về phía phường An Nghiệp.

Qua hai ngày thi đấu kịch liệt, vòng thi đấu mã cầu đầu tiên cuối cùng đã kết thúc. Sáu mươi tư đội bóng đã bị loại một nửa, ba mươi hai đội thắng lợi đã được như mong muốn, vào vòng đấu loại thứ hai. Đối với vòng đấu thứ nhất, dân chúng Lạc Dương cũng không bình luận quá nhiều, dù sao ba mươi hai đội cũng là quá nhiều khiến người ta hoa cả mắt, không thể phán đoán chuẩn xác được. Rất nhiều người hâm mộ lâu năm không muốn đưa ra bình luận dễ dàng, sợ mình bình luận sai ảnh hưởng đến thanh danh không dễ gì có được.

Ba ngày sau chính thức cử hành vòng đấu thứ hai, chỉ cần trận đấu hoàn thành một ngày là có đợt rút thăm thứ hai. Đối thủ của đội Nội vệ chính là đội U Châu đứng thứ 9 năm ngoái.

Đội U Châu cũng là một đội mã cầu hùng mạnh, thuộc quyền quản lý của phủ đô đốc U Châu. Các cầu thủ của bọn họ phần lớn được chọn từ kỵ binh Liêu Đông thiện chiến, đều có trình độ cưỡi ngựa, bắn cung cao. Giống như đội mã cầu U Châu không hiểu gì về đội mã cầu Nội vệ, Lý Trân cũng hoàn toàn không biết gì về đội bóng này.

Còn trận đấu vòng thứ hai, rốt cuộc thiên tử Đại Đường Võ Tắc Thiên cũng lộ diện. Bà xuất hiện trong cuộc đấu của đội Phòng Châu và Cam Châu, mọi người đều biết, đội bóng Phòng Châu chính là đội bóng của Lư Lăng Vương Lý Hiền. Năm cầu thủ chủ lực thì có đến bốn người là hoàng tộc Lý thị, người còn lại chính là Vi Bá, cháu của Vi thị - vợ Lý Hiền, nên nó được gọi là đội hoàng tộc.

Còn đội mã cầu Phòng Châu năm ngoái giao đấu với đội Lương Châu đứng thứ 8, thực lực rất mạnh, có hi vọng là một trong những đội giành giải quán quân. Hơn nữa, trong đội bóng có ba người Khương Dịch Hồ, kỹ thuật cưỡi ngựa của bọn họ còn hơn cả xuất quỷ nhập thần. Trong cuộc thi đấu năm ngoái, bọn họ đánh thắng đội mã cầu Lũng Hữu với tỉ số 4:1, lọt vào top 8.

Khán giả cổ vũ trận thi đấu mã cầu đến khàn cả giọng, chiến mã lao như bay trên sân bóng. Mã cầu cũng bay vù vù, hai đội khó phân thắng bại.

Về mặt của Võ Tắc Thiên không chút cảm xúc, lạnh lùng chăm chú theo dõi trận thi đấu. Cao Diên Phúc đứng ở bên, thật cẩn thận phân giải trận thế cho Cao Diên Phúc. Cho dù trận đấu xuất hiện thế tấn công hết lần này đến lần khác nhưng Võ Tắc Thiên vẫn bất động.

Cao Diên Phúc nhạy cảm nhận ra Thánh thượng căn bản là không muốn xem thi đấu mã cầu, nhưng không biết bà đang nghĩ chuyện gì. Cao Diên Phúc ngậm miệng đúng lúc, không nói lời dư thừa nữa.

Lúc này, Võ Tắc Thiên lại quay đầu cười hỏi Thượng Quan Uyển Nhi:

- Đội Nội vệ thi đấu ở đâu?

Thượng Quan Uyển Nhi đứng bên cạnh Võ Tắc Thiên, nàng hiểu rõ tâm trạng của Võ Tắc Thiên hơn Cao Diên Phúc. Nàng biết vì sao Thánh thượng đến xem đội Phòng Châu thi đấu, cũng hiểu Thánh thượng đang nghĩ gì nhưng nàng không muốn làm đứt quãng suy nghĩ của Thánh thượng, chỉ lặng lẽ đứng ở bên.

Thấy Thánh thượng hỏi mình, Thượng Quan Uyển Nhi vội vàng hạ thấp người nói:

- Khởi bẩm bệ hạ, bọn họ đang thi đấu bên sân mã cầu Thiên kỵ doanh.

Võ Tắc Thiên cười nói:

- Chúng ta đi xem thể nào đi!

Cao Diên Phúc vội vàng nói với thị vệ:

- Bãi giá, Thánh thượng muốn đi tới sân Thiên kỵ doanh.

Võ Tắc Thiên lên long liễn, mấy trăm thị vệ bảo vệ xung quanh, tính cả hoạn quan và cung nữ phải đến hơn trăm người vây quanh long liễn của Võ Tắc Thiên đi về phía sân mã cầu Thiên kỵ doanh.

Lúc này, sân thi đấu của Thiên kỵ doanh người xem đông nghịt, gần năm vạn người vây bốn phía xung quanh xem cuộc thi đấu. Tiếng la hét như sóng biển dâng trào, tiếng trống rung trời chuyển đất. Hai đội trên sân khó phân thắng bại, điểm số vẫn ngang bằng nhau.

Đội U Châu giành được điểm số đầu tiên, chưa đến nửa chén trà, Lý Trân lại lấy lại một bàn. Tỷ số hai bên hiện tại là 3:3, cách thời gian kết thúc cuộc tranh tài còn có một khắc, cảnh này khiến hàng vạn khán giả xem cuộc chiến như điên cuồng, ai cũng nghẹn cứ cổ họng.

Địch Yến ngồi cùng bà nội trên khán đài, hai tay ôm mặt. Lúc đội U Châu tấn công bóng, nàng căng thẳng không dám nhìn nữa.

Cho dù Địch lão phu nhân là người hâm mộ trung thành của đội Thái Nguyên phủ nhưng đội Thái Nguyên phủ lại làm bà thất vọng. Trong vòng đấu thứ nhất đã bị đội Cam Châu loại bỏ. Bây giờ, ngược lại bà là người hâm mộ của đội Nội vệ, tay bà cầm một lá cờ đỏ nho nhỏ để cổ vũ đội Nội vệ thi đấu.

Lúc này, người xem trên khán đài đều dồn về hai phía, đội thị vệ xuất hiện, ngoài một khoảng đất trống, sau đó là mấy trăm thị vệ bảo vệ nữ để Võ Tắc Thiên mặc thường phục xuất hiện. Đi hai bên còn có mười mấy cung nữ và hoạn quan. Bọn họ chiếm gần như hơn một nửa khán đài, khán giả vốn ngồi trên khán đài bị bắt phải dời đi.

Hai bà cháu Địch lão phu nhân ngồi bên cạnh, may thoát được, họ vẫn ngồi trên khán đài theo dõi. Địch lão phu nhân liếc nhìn Võ Tắc Thiên có vẻ chán ghét, tiếp tục xem bóng, căn bản không thèm để ý đến bà ta.

Võ Tắc Thiên cười hỏi:

- Tỷ số bây giờ là bao nhiêu?

Thị lang bộ Lễ Đỗ Cảnh Kiệm vội vàng bẩm báo:

- Bệ hạ, tỷ số của hai đội hiện tại là hòa 3:3, còn một khắc nữa là kết thúc.

- Ồ...

Võ Tắc Thiên ồ dài một tiếng, lại có vẻ hăng hái hỏi:

- Nếu trận đấu chấm dứt mà tỷ số vẫn hòa thì sao?

- Nếu vẫn hòa thì sẽ tiến hành đấu vòng phụ, chính là để ột người sút gôn quyết định thắng thua, do chúng ta ra đề. Hai bên cử ra 3 người để sút gôn, bên nào thắng vòng đấu phụ sẽ có được thắng lợi của trận đấu.

- Như vậy cũng rất thú vị, nếu có cuộc đấu phụ như vậy ta cũng muốn xem thể nào.

Nói đến đây, Võ Tắc Thiên bỗng nhìn thấy Địch lão phu nhân, bà ta nao nao, tò mò cười hỏi:

- Phụ nữ già như vậy rồi cũng đến xem thi đấu sao?

Đỗ Cảnh Kiệm khom người bẩm báo nói:

- Khởi bẩm bệ hạ, đó là mẫu thân của Địch tướng quốc, nổi tiếng là mê mã cầu.

- Hóa ra là bà ta!

Võ Tắc Thiên cười nói:

- Chẳng trách trẫm nhìn lại thấy quen như vậy, Đỗ thị lang có thể mời Địch lão phu nhân lại đây gặp mặt không?

Đỗ Cảnh Kiệm vội chạy đi, Thượng Quan Uyển Nhi lại thấp giọng nói với Võ Tắc Thiên:

- Bệ hạ, tiểu nữ nhi bên cạnh Địch tướng quốc có quan hệ rất thân mật với Lý Trân.

Võ Tắc Thiên nghe thấy Thượng Quan Uyển Nhi dùng hai chữ “thân mật” không khỏi kỳ lạ nhìn Thượng Quan Uyển Nhi một cái, bà ta hiểu ra rồi cười nói:

- Lý Trân còn trẻ như vậy, có thiếu nữ nào lại không thích hẳn, cũng hiểu được mà.

Một lát sau, Địch lão phu nhân được mời đến trước mặt Võ Tắc Thiên, cho dù Địch lão phu nhân rất khinh bỉ Võ Tắc Thiên không tuân theo lễ pháp nhưng bà mang danh Nhất phẩm cáo mệnh, đồng thời cũng để đứa con trai mình sớm được hồi kinh, bà vẫn thể hiện mình là một thân tử hiếu lễ nghĩa. Bà được cháu gái đỡ, run run quỳ xuống đất dập đầu:

- Thần phụ tham kiến Ngô hoàng bệ hạ!

Võ Tắc Thiên vội vàng nói:

- Lão phu nhân mau mau đứng dậy, ban cho ngồi!

Một cung nữ mang một chiếc đôn đến, Địch Yến đỡ bà nội ngồi xuống, Võ Tắc Thiên cười nói:

- Nếu trăm nhớ không lầm, năm nay lão phu nhân đã thọ 75 rồi!

Địch lão phu nhân rất ngạc nhiên về trí nhớ của Võ Tắc Thiên liền vội vàng hạ thấp người nói:

- Lão bà hiện tại đúng là 75 tuổi rồi.

- Không dễ dàng a!

Võ Tắc Thiên thờ dãi một tiếng nói:

- Thọ 75 mà còn khỏe mạnh như vậy, chen vào đám người xem mã cầu thật khiến người ta khâm phục, trăm vốn không có được sức khỏe tốt như vậy.

- Bệ hạ là long thể, trăm công ngàn việc, quốc sự vất vả, không như lão bà nhu cầu đơn giản, có cơm ăn cơm, có trận mã cầu hay để xem, được biết tin con trai khỏe mạnh là mãn nguyện rồi.

Võ Tắc Thiên nghe trong giọng nói của Địch lão phu nhân có vẻ bất mãn, bà ta không hiểu lại chuyển hướng nhìn sang Địch Yến cười nói với nàng:

- Trăm nhớ rõ năm đó phụ thân ngươi xin phép trăm, nói nhà có thiên kim, phải về nhà ăn mừng. Không ngờ loáng một cái đã thành một đại cô nương, xinh đẹp thanh tú, thời gian trôi qua nhanh thật!

Bà ta lại hỏi:

- Địch cô nương năm nay chắc là mười lăm tuổi rồi?

Địch Yến quỳ gối thi lễ:

- Khởi bẩm bệ hạ, tiểu nữ năm nay mười lăm tuổi rồi!

Võ Tắc Thiên lại khẽ mỉm cười:

- Mười lăm rồi! cũng sắp đến tuổi kết hôn rồi, không biết đã gả cho ai, hay đã có ý trung nhân của mình chưa?

Địch Yến lập tức đỏ mặt, không biết nên trả lời thế nào, Địch lão phu nhân ở bên cạnh cười nói:

- Lão bà và cháu gái đều kiên quyết ủng hộ Lý thống lĩnh, lần nào cũng đến xem cậu ấy thi đấu, hi vọng đội của cậu ấy có thể thắng lợi.

Võ Tắc Thiên cười ha hả:

- Hóa ra Địch cô nương thích Lý thống lĩnh, hẳn rất khá, chính trực đầy triển vọng. Người lại thanh tú, lịch sự, nhưng theo trăm biết, có rất nhiều tiểu nương thích hẳn, Địch cô nương phải cố gắng nhiều hơn!

Địch Yến thoáng nhìn Thượng Quan Uyển Nhi, lấy hết dũng khí nói:

- Đa tạ bệ hạ quan tâm, nhưng Dịch Yến và Lý thống lĩnh chỉ là bạn bè bình thường, chứ chưa đến mức như bệ hạ nói...

- A Yến!

Địch lão phu nhân nhắc nhở nàng:

- Nói chuyện với bệ hạ, không thể vô lễ như vậy được!

Võ Tắc Thiên cười khoát tay áo:

- Không sao, trăm cũng lớn lên từ tiểu cô nương, hoàn toàn có thể hiểu được. Địch cô nương và lệnh tôn rất giống nhau!

Võ Tắc Thiên nhìn Dịch Yến chằm chằm, lại nhẹ nhàng thở dài một tiếng.

Lúc này, khán giả hai bên hô lên như sóng thần, trận đấu sắp kết thúc rồi, nhưng thể cục trên sân lúc này mới bắt đầu có chuyển biến. Chỉ thấy Lý Trân đơn thương độc mã vượt qua hai gã hậu quân đang chặn, bóng ngựa chạy gấp về phía lỗ bóng cách hơn một trăm bước, mã cầu bay nhảy phía trước hần với tốc độ cực nhanh.

Hai gã hậu quân U Châu quá sợ hãi, liều mạng đuổi theo Lý Trân nhưng con ngựa trứ danh Xích Yên Tuyết dưới hàng Lý Trân lao như bay, tốc độ càng lúc càng nhanh, bỏ lại hai gã hậu quân phía sau rất xa. Lúc cách lỗ bóng còn khoảng 45 bước chân, mã cầu dừng lại nắn lặng im trên mặt đất.

Chỉ thấy chiến mã của Lý Trân chạy như bay tới, Lý Trân nghiêng người trên yên ngựa vung một trượng, đánh trúng bóng trên mặt đất, trái mã cầu vút bay lên như sao băng trên trời, bắn thẳng vào lỗ bóng, mã cầu đã vào lỗ.

Bốn phía sân bóng như sóng sôi trào, vô số người hô to, mừng đến điên cuồng. Cho dù đội bóng Nội vệ lần đầu tiên tham gia thi đấu nhưng thuộc đội bóng của kinh thành, cho nên đại đa số khán giả đều ủng hộ cho đội Nội vệ, trong lòng họ đã thiên về nó.

Đội Nội vệ dẫn đầu vào thời khắc cuối cùng, tình cảm của dân chúng sôi trào, còn đội U Châu lại uể oải, rất nhiều cầu thủ đầu khể vút trượng bóng trên mặt đất.

Thời gian còn chưa đầy nửa chén trà nữa, nhiều nhất chỉ thêm một hiệp tấn công phòng ngự nữa. Lý Trân khàn khàn hô to:

- Tất cả lui về sau, rút lui hậu doanh phòng ngự.

Thời khắc quan trọng, năm cầu thủ rút về phía sau, liều lĩnh ngăn cản đội U Châu đang tấn công như điên tới. Con ngựa của Trương Lê đụng phải ngựa chiến của đối thủ, chiến mã trọng thương, hai cầu thủ đều ngã xuống.

Lý Trân gào to với Tửu Chí:

- Đừng lo cho y, đề phòng bên tay phải người!

Tửu Chí đã điều ngựa trở về đúng lúc thấy mã cầu bay qua bên cạnh mình, thấy đối thủ sắp sút gôn, Tửu Chí liền bổ nhào qua, liều lĩnh giành quyền đánh bóng trước. Đánh trúng mã cầu, mã cầu bị bay ra ngoài sân bóng rơi vào khán giả. Tửu Chí cũng mất thăng bằng ngã ngựa nhưng một trượng cuối cùng của anh ta đã phá quả bóng tấn công cuối cùng của đội U Châu.

- Đang!

Tiếng chiêng kết thúc cuộc tranh tài vang lên.

Lý Trân nhảy xuống chiến mã, nhào tới bên cạnh Tửu Chí, kích động cười hô hố. Tất cả đồng đội đều xông lên, đề lên người họ chúc mừng thắng lợi trận đấu thứ hai.

Lúc này, Dịch Yến quên mất bà nội và nữ hoàng đế đang ở phía sau. Nàng kích động vạn phần, cũng giờ nắm đầm lớn hô:

- Chúng ta thắng rồi

207. Chương 207: Rút Thăm Lần Ba

Lý Trân được một gã hoạn quan dẫn đường đi nhanh đến trước mặt Võ Tắc Thiên, quỳ một gối thi lễ:

- Vi thần tham kiến bệ hạ!

- Lý thống lĩnh, trẫm tận mắt nhìn thấy mã cầu của ngươi, đánh rất hay, chúc mừng các ngươi đánh thắng trận này.

Võ Tắc Thiên khẽ cười nói.

- Đa tạ bệ hạ khen ngợi!

Võ Tắc Thiên nhìn nhìn Thượng Quan Uyển Nhi vừa cười nói:

- Trẫm và Thượng Quan đã đoán trước chiến tích của các ngươi, nghe nói các ngươi đảm bảo sẽ vào tốp 16, bây giờ các ngươi đã thực hiện được lời hứa, ngươi có muốn tiến thêm bước nữa không?

- Vi thần đương nhiên là không muốn dừng ở bước này, thần sẽ cố gắng, cố gắng đánh trong tốp 8.

- Được! Nếu các ngươi có thể vào tốp 8, trẫm sẽ bảo Thượng Quan trọng thưởng cho các ngươi. Nếu các ngươi đánh vào tốp 4, tiền thưởng sẽ tăng lên nữa.

Thượng Quan Uyển Nhi biết, đây là Thánh thượng nể mặt mình, nàng vội vàng đi đến trước mặt Võ Tắc Thiên, khom người thi lễ:

- Uyển Nhi cảm tạ sự kỳ vọng của bệ hạ!

Võ Tắc Thiên cười khoát tay nói:

- Ngươi không cần cảm tạ ta, ta chỉ là mong chờ vậy thôi, còn phải xem biểu hiện của Lý thống lĩnh và đồng đội đã. Lý thống lĩnh, ngươi cũng không nên phụ sự khổ tâm của Thượng Quan xá nhân.

Lý Trân lặng im gật đầu, Võ Tắc Thiên bảo cung nữ đỡ mình dậy cười nói:

- Ra ngoài dạo chơi lâu quá, trẫm phải về cung rồi.

Lúc này bà ta nhớ ra một chuyện, lại hỏi Cao Diên Phúc:

- Kết quả trận đấu đội Phòng Châu và Lương Châu thế nào?

- Khởi bẩm bệ hạ, đội Phòng Châu thắng 1 bàn, cũng vào tốp 16.

- Hôm nay đúng là nhiều điều bất ngờ, hai đội mã cầu lần đầu tiên thi đấu đều đánh bại những đội mạnh năm ngoái, có lẽ chuyện này sẽ thành tiêu điểm để cả thành bàn luận rồi.

Đúng như lời nói đùa của Võ Tắc Thiên, thắng lợi của đội Nội vệ và Phòng Châu khiến vô số người cảm thấy bất ngờ. Đội U Châu và Lương Châu năm ngoái đều ở tốp 10 không ngờ đã bị loại bỏ, không thể vào tốp 16.

Hai cuộc tranh tài này đã thành đề tài nóng hổi của cả thành Lạc Dương, vô số người bàn luận trong quán trà, quán cơm, thanh lâu... Họ tụ tập, phần lớn mọi người đang bàn luận về hai đội bóng này, đội Nội vệ và đội Phòng Châu cũng dần trở thành đội hắc mã năm nay, được vô số người chú ý.

Tuy Lý Trân ra nghiêm lệnh, không cho cầu thủ ra ngoài nhưng nghiêm lệnh này đương nhiên là không bao gồm hắn. Hắn là chủ tướng, đồng thời cũng là người dẫn đầu, hắn phải đi rút thăm, thị sát sân thi đấu của đội, không thể cứ ở trong phủ không ra ngoài được.

Lúc hoàng hôn, Lý Trân dẫn Dịch Yến đến quán rượu gặp bà chị, hai người đi lên tầng ba của tửu quán Tả Ngạn, ngồi ở vị trí thường ngồi, chọn mấy món ăn. Tuy Dịch Yến và Lý Trân nhờ trận thi đấu mã cầu mà giăng hòa nhưng trong lòng Dịch Yến vẫn còn hơi bất mãn, chuyện này cần thời gian để hóa giải.

- Lão Lý, không phải huynh phải đi rút thăm sao? Ở trong này có làm chậm việc chính sự không?

Lý Trân nhìn trời cười một chút nói:

- Phải tối mới bắt đầu, ít nhất phải nửa canh giờ nữa, chúng ta ăn chút gì đó, rồi muối đi cùng ta chứ?

Địch Yến không phản đối, nàng tươi cười nói:

- Bây giờ cả thành đang bàn luận về đội Nội vệ và đội Phòng Châu. Ta cảm thấy trận đấu sau rất có thể hai bên sẽ gặp nhau.

- Có trùng hợp vậy sao?

- Chỉ ít cũng có khả năng này đúng không?

Lý Trân gật gật đầu:

- Thực ra ta lo lắng sẽ gặp đội Thiên kỵ doanh, dù sao thực lực của họ cũng quá mạnh, ta muốn gặp đội Phòng Châu hơn.

- Nhưng đội Thiên kỵ doanh cũng không đáng sợ, ta nghe bà nội nói, lúc các huynh luyện tập thi đấu, chỉ có điều thua một cách đáng tiếc.

Lý Trân cười khỏ một tiếng:

- Lúc đó bọn họ đều là những người dự bị vào thi đấu, chỉ có một mình Đâu Tiên Vân làm chủ lực, hơn nữa bọn họ cũng không muốn bị thương trong khi luyện tập, cho nên chưa dốc toàn lực. Hơn nữa chúng ta đã dốc toàn lực, chiến đấu thực sự, e là không phải thua một cách đáng tiếc gì cả.

- Nhưng trong đại hội thi đấu cưỡi ngựa bắn cung huynh đã thắng Đâu Tiên Vân!

Địch Yến nhẹ nhàng cắn môi dưới, nhìn Lý Trân chăm chú, tràn đầy chờ mong:

- Bà nội nói kỹ thuật mã cầu của huynh không thể yếu hơn y được. Chỉ có điều là thiếu chút kinh nghiệm, nếu như có thể phát huy hết sức vẫn có thể thắng bọn họ.

- Ta cũng hi vọng như vậy, nhưng trên sân bóng biến hóa khó lường, chưa biết chừng Thiên kỵ doanh lại gặp Võ Tam Tư hoặc đội của Thái Bình công chúa, bị họ đánh bại. Nghe nói hai đội này thu nạp cầu thủ của đội mã cầu Tiết Hoài Nghĩa và Võ Thừa Tự, đã thành đội bóng có khả năng cao nhất giành được vòng nguyệt quế.

Đang nói thì có tiếng cãi vã cách đó không xa. Lý Trân và Địch Yến quay đầu lại, chỉ thấy mấy người khách trong bàn rượu đang tranh luận đỏ mặt tía tai.

Một ông già rất lớn giọng, vượt qua tất cả:

- Ta thừa nhận đội Nội vệ đánh bóng rất hay, hôm nay ta cũng tận mắt xem họ thi đấu. Thực lòng mà nói, chỉ có thể tranh phong với liên đội Tứ trấn, đội Linh Châu... Còn so với Thiên kỵ doanh vẫn kém một bậc. Nếu không có bất ngờ gì xảy ra, năm nay tốp 3 chắc chắn là Thiên kỵ doanh, đội Thái Bình Phủ và đội Võ tướng của Lương Vương. Còn đứng thứ 4, giữa đội Cam Châu và Võ Lâm Quân chọn một. Cá nhân ta xem trọng đội Võ Lâm Quân hơn, năm ngoái họ quá xui xẻo, vòng thứ nhất đã gặp Thiên kỵ doanh.

- Lão trượng cho rằng Thiên kỵ doanh có thể đoạt giải quán quân, là vì họ có Đâu Tiên Vân sao?

Một gã trẻ tuổi uống rượu không phục nói:

- Đúng vậy!

- Nhưng lão trượng đường quên, lúc trước Võ Cử thi đấu cưỡi ngựa bắn cung, Đâu Tiên Vân cũng bại bởi Lý Trân.

- Cưỡi ngựa, bắn tên và mã cầu là một chuyện sao?

- Sao lại không phải là một chuyện?

Hai người cãi vã không ai nhường ai, xắn tay như đang muốn động thủ. Khách hai bên uống rượu ồn ào, Địch Yến khẽ cười nói với Lý Trân:

- Bên kia có người sùng bái huynh, hình như đang yếu thế, huynh có muốn đi lên trợ quyền không?

Lý Trân lấy tay che mặt, nhỏ giọng cười nói:

- Ta cho rằng phải đi khỏi đây ngay, bị bọn họ nhận ra thì phiền toái rồi.

Địch Yến che miệng cười, rồi vội chạy theo Lý Trân xuống lầu tính tiền.

Trời dần tối, trong sảnh bộ Lễ, thị lang bộ Lễ Đỗ Cảnh Kiệm đang gấp rút chuẩn bị rút thăm vòng thứ ba. So với hai đợt trước, tuy chỉ còn lại 16 đội bóng nhưng người tới cũng không ít, chủ yếu là tùy tùng tăng lên. Lý Trân và Địch Yến đã hơi chậm một chút rồi.

Địch Yến đã cải trang thành nam nhi, đầu đội mũ ô, mặc trường bào, thắt lưng da. Nàng dáng người nhỏ nhắn, thoát nhìn như một tiểu quan khôn khéo, nàng thấp giọng nói với Lý Trân:

- Hình như vẫn chưa bắt đầu!

Lý Trân gật đầu, thấy phía sau không có ai liền nói:

- Chúng ta ngồi phía sau đi!

Lý Trân và Địch Yến vừa ngồi xuống thì có một gã đàn ông trẻ tuổi phía trước quay đầu cười nói với Lý Trân:

- Hôm nay các huynh đánh hay lắm.

Thì ra là Lý Trọng Nhuận, y là chủ tướng kiêm đội trưởng của đội Phòng Châu, chủ yếu đánh trung quân, tiền quân là Lý Huy, nhưng Lý Trân không nhìn thấy y. Lý Trân cũng cười nói:

- Hóa ra là Trọng Nhuận huynh, các huynh hôm nay làm cũng tốt lắm, không ngờ đánh bại đội Lương Châu, rất khiến người khác kính nể!

- Thực ra, hôm nay chúng tôi cũng là do may mắn, gần kết thúc chủ tướng của bọn họ bị thương mới cho chúng tôi cơ hội. Nếu không cuối cùng cũng không biết hươu chết trong tay ai!

Nói đến đây, Lý Trọng Nhuận liếc nhìn sang Địch Yến, có lẽ là vì ánh sáng hơi yếu, y vẫn chưa nhận ra Địch Yến cải nam trang, còn tưởng nàng chính là một trong những cầu thủ của Lý Trân liền cười hỏi:

- Vị này cũng là cầu thủ đội mã cầu Nội vệ sao?

Lý Trân khẽ mỉm cười:

- Đây là hiền đệ của ta, phụ trách liên lạc tin tức, sắp xếp sân bóng.

Lý Trọng Nhuận cảm thấy Địch Yến hơi quen, nhìn kỹ lại rồi cười, bỗng nhiên nhận ra nàng, y ngây ra một lúc rồi cười khỏ nói:

- Hóa ra là Địch cô nương, tôi lại không nhận ra.

Địch Yến tự nhiên cười nói:

- Lý công tử định tiếp tục ở lại kinh thành sao?

- Ta vẫn chưa quyết định, khả năng về Phòng Châu là lớn hơn.

Lý Trân lại hỏi:

- Ta nghe nói lưu dân từ Ba Thục đến Phòng Châu rất nhiều, Phòng Châu bên kia đã xảy ra chuyện gì sao?

Lý Trọng Nhuận bỗng nhìn Lý Trân cảnh giác. Lý Trân ở kinh thành xa xôi sao biết lưu dân ở Phòng Châu rất nhiều? Lê nào hắn có thám tử ở Phòng Châu sao?

Lại nghĩ về thân phận Nội vệ của Lý Trân, trong lòng Lý Trọng Nhuận càng thêm lo lắng, y ngạc nhiên cúi đầu không nói, lại quên trả lời nghi vấn của Lý Trân.

Lúc này, ở phía trước có tiếng xôn xao, chỉ nghe có người cao giọng nói:

- Phía dưới ta bắt đầu rút thăm, tổng cộng 16 lá, rút rồi là không thể thay đổi nữa.

Lý Trọng Nhuận không để ý Lý Trân nói gì nữa, y ngồi ngay ngắn, sắc mặt trở nên nghiêm nghị, tất cả mọi người đều hơi căng thẳng. Dù sao lần này rút thăm cũng không giống hai đợt trước, còn có thể lấy được đội yếu. Lúc này rút ngẫu nhiên gần như toàn là đội mạnh.

Đỗ Cảnh Kiệm rút từ hai bên hòm mỗi bên một thẻ, giao cho quan viên kiểm nghiệm một chút, rồi cao giọng hô:

- Đội thứ nhất, đội Võ tướng Lương Vương đấu với đội Võ Lâm Quân.

Mọi người đều thấy cảnh xôn xao, đây chắc chắn là lá thăm chết rồi, hai đội đều có sức mạnh để đoạt giải quán quân, thì gặp nhau đúng lúc này.

Tướng quân Tào Sư Nhân của Võ Lâm Quân đứng lên cười khở một tiếng, năm ngoái do bất lợi bọn họ đã bị Thiên kỵ doanh loại từ vòng đầu tiên. Năm nay vòng thứ ba đã gặp phải đội Võ tướng Lương Vương rồi, không biết năm nay có qua cửa này không? Tào Sư Nhân tiến lên nhận lá thăm, còn chủ tướng của đội Lương Vương là Võ Diên Tú cũng lên nhận lá thăm, lạnh lùng liếc mắt nhìn Tào Sư Nhân một cái.

Võ Diên Tú là con trai của Võ Thừa Tự, làm lang tướng Võ Lâm Quân, vốn y dốc sức cho đội Tiết Hoài Nghĩa, nhưng sau khi Tiết Hoài Nghĩa chết, y về đội bóng của nhà mình, không ngờ Võ Thừa Tự lại bị đày đi Lĩnh Nam. Thê thiếp con cái Võ Thừa Tự tranh cướp tài sản, xảy ra nội chiến, mẫu thân của Võ Diên Tú xuất thân thấp hèn bị Võ Phù Dung khống chế. Đang tức giận, y đã đầu quân cho Võ Tam Tư, làm cầu thủ chơi bóng cho Võ Tam Tư.

Quan hệ của Võ Diên Tú và Tào Sư Nhân không tốt, cho nên y rất lạnh nhạt với Tào Sư Nhân.

Lúc này, Đỗ Cảnh Kiệm lại rút lá thăm thứ hai cao giọng nói:

- Đội thứ hai, Thiên kỵ doanh đấu với đội Triệu Châu.

Đội Triệu Châu là đội yếu duy nhất lọt vào top 16 đội mạnh, do may mắn liên tục đấu với hai đội yếu hơn. May mắn vào top 16, nhưng bọn họ lại gặp đội Thiên kỵ doanh mạnh nhất rồi. Như vậy chắc chắn đội Triệu Châu sẽ phải chấp nhận dừng lại tại đây.

Kết quả trận đấu của hai đội bóng này không có bất kì sự chờ mong nào, chỉ có điều không ít người hâm mộ Đậu Tiên Vãn. Bọn họ quá may mắn, không ngờ lại ngẫu nhiên gặp đội Triệu Châu.

- Đội thứ ba!

Đỗ Cảnh Kiệm lại cao giọng hô lớn:

- Đội Phòng Châu đấu với...

Ông ta cố tình dừng lại một chút rồi cười nói:

- Đội Nội vệ!

208. Chương 208: Trọng Nhuận Đau Buồn

Khi ở quán rượu Tả Ngạn, Dịch Yến từng nói đùa rằng đội Lý Trân sẽ gặp đội Phòng Châu, không ngờ lại thành sự thật, kết quả bốc thăm cuối cùng quả thật là đối trận với đội Phòng Châu. Lướt đầu tiên họ đã loại được đội của Lý Đán, vòng thứ ba lại gặp đội của Lý Hiển, lẽ nào thực sự có ý trời.

Lý Trân đưa Định Yên về nhà, rồi lại vội vàng trở lại Khuyển Thiện Phường, vừa vào đến cửa thì Diêu Hi đã ra đón, vẻ mặt lo lắng nói:

- Trân ca, e rằng ngày mai Trương đại ca không thể thi đấu được.

Hôm nay trong trận quyết chiến cuối cùng với đội U Châu, Trương Lê đã va chạm mạnh với chủ tướng của đội U Châu là Quách Hoàng Nguyên, hai con chiến mã đều đã bị trọng thương, hai người cũng nhào từ trên ngựa xuống, Trương Lê bị thương ở cổ, rách một mảng da, cứ nghĩ vấn đề không nghiêm trọng, ai ngờ Diêu Hi lại nói ngày mai y không thể thi đấu được.

Diêu Hi là ngự y, gã đã nói Trương Lê không thể thi đấu được thì chắc chắn là vết thương không nhẹ. Lý Trân thầm giật mình, vội hỏi:

- Hiện giờ y thế nào rồi?

- Y bị nứt xương, nhưng nén đau không chịu nói ra, mãi đến chiều khi ta kiểm tra kỹ, y đau quá không chịu được mới phải nói thật.

Nứt xương không dễ phát hiện như gãy xương, nếu Trương Lê cứ nhịn đau không nói, quả thực Diêu Hi cũng khó lòng chẩn đoán. Lý Trân mặt mày ủ rũ đi nhanh về phía phòng của Trương Lê. Trương Lê là đại tướng trung quân của bọn hắn, y bị thương không thể thi đấu, rõ ràng là gây ảnh hưởng rất lớn đến đội bóng, Lý Trân vô cùng lo lắng, bây giờ hắn phải bỏ trận thế nào?

Trong phòng, Trương Lê ngồi ở đầu giường đang nói gì đó với Tiểu Diệp, Tiểu Diệp thấy Lý Trân đến, vội vàng đứng dậy lui ra ngoài. Lý Trân bước tới, thấy tay trái của y buộc nẹp, xem ra ngày mai thực sự không thể thi đấu được nữa.

- Lão Lý, ta xin lỗi!

Trương Lê buồn rầu nói:

- Ta không thể kịp thời nói thật với ngươi, khiến ngươi bây giờ mới bắt đầu thay đổi đội hình, là trách nhiệm của ta.

Lý Trân vốn có một chút bất mãn với Trương Lê, nhưng thấy Trương Lê buồn bã như vậy khiến hắn không còn cảm thấy bất mãn nữa. Lý Trân ngồi xuống cạnh giường, cười nói:

- Ngày mai chúng ta đấu với đội Phòng Châu.

Trương Lê đau khổ vỗ trán, vốn dĩ đây là cơ hội tốt để y lọt vào vòng tám đội, nhưng giờ lại bị thương nên khiến y vô cùng hối hận.

Lý Trân hiểu rõ tâm tư của y, liền khuyên:

- Ngươi không phải buồn, cũng không phải hối hận, bị thương không phải là lỗi của ngươi, đây là việc không còn cách nào khác, cưỡi ngựa đấu bóng vốn đã rất nguy hiểm, nhưng ngươi vẫn là một thành viên của đội bóng nội vệ, giống như hội Trương Nhiên, có thể còn không có cả cơ hội thi đấu nữa, nhưng họ lại là thành viên của chúng ta, chiến thắng của chúng ta, cũng chính là chiến thắng của ngươi.

Trương Lê thở dài:

- Xem ra thật sự hết cách rồi, ta tiến cử Tiểu Diệp thay thế ta, không phải vì ra có mối tư giao với cậu ta, mà thực sự cậu ta rất linh hoạt, thật khó có người có thể sánh được cậu ta về khoản cưỡi ngựa, có cậu ta sẽ giúp tăng cường sức mạnh tả lộ của chúng ta.

Lý Trân trầm tư, thực ra lúc này hắn cũng đã nghĩ tới Tiểu Diệp, có thể lợi dụng sự linh hoạt của Tiểu Diệp để đánh tiền quân, còn hắn trở về trung quân, điều đó sẽ có lợi hơn cho việc thống lĩnh toàn cục, tuy nhiên trung quân của Tôn Chí cũng đánh hết sức xuất sắc, nên khiến hắn phải đắn đo giữa hai phương án này.

Lúc này, một đám thủ hạ lao vào, Tửu Chí vừa vào đã nói:

- Lão Lý, có phải Tiểu Tế nói ngày mai chúng ta đấu với đội Phòng Châu?

Lý Trân mỉm cười gật đầu:

- Chúng ta cũng khá may mắn, không rút thăm phải bốn đội mạnh.

Tửu Chí sung sướng, nói với mọi người:

- Ta đã nói mà! Nghe nói Phòng Châu toàn núi, ở đó có thể huấn luyện được kỵ binh gì chứ, chắc chắn đội mã cầu cũng rời rạc tầm thường, ngày mai chúng ta sẽ đánh cho chúng tan tác!

Lý Trân bước lên, cười mắng:

- Không biết thì đừng nói bậy!

Hắn thấy trong mắt mọi người đều có chút nghi hoặc, liền chậm rãi nói với mọi người:

- Đội Phòng Châu chỉ là một cái tên thôi, thực ra trong bọn họ chẳng có ai là người Phòng Châu cả, đều là hoàng tộc quốc thích, ngày mai họ sẽ có bốn người Lý Thị hoàng tộc thi đấu, ta có thể nói với các vị, bọn họ lọt được vào vòng mười sáu đội tuyệt đối chẳng phải là ngẫu nhiên, thực lực của bọn họ không hề kém doanh trại Thiên Kỳ.

Mặc dù Lý Hiển đã bị giáng chức đi Phòng Châu mười năm, nhưng ông ta vẫn còn một ngôi nhà cũ ở Lạc Dương, chính là Anh Vương Phủ trước đó ông ta được lập làm Hoàng thái tử, vẫn luôn đóng cửa, có lão gia bộc sống bên trong dọn dẹp quét dọn, hiện nay đội bóng Phòng Châu đang ở trong chính Vương trạch cũ của Lý Hiển.

Lý Trọng Nhuận rút thăm xong, tâm trạng buồn bã trở về phủ, không phải y lo lắng cho cuộc thi đấu với đội nội vệ vào ngày mai, mà lo lắng vì câu nói vô tình kia của Lý Trân.

Tại sao Lý Trân lại biết có rất nhiều lưu dân Ba Thục đã đến Phòng Châu? Điều này chắc chắn là do thám tử nội vệ đã do thám ở Phòng Châu, trước đây chưa từng nghe nói tới, nay lại có thật, lẽ nào thánh thượng đã có nghi ngờ gì đối với phụ vương của y?

- Trọng Nhuận, người không cùng đi huấn luyện hay sao?

Lý Huy bước lên bậc đại đường cười nói.

Phía sau phủ có một trường đua ngựa rộng mười mấy mẫu, có thể dùng để huấn luyện thi đấu mã cầu, cho dù trời đã tối, nhưng mọi người vẫn rất nhiệt tình, cùng nhau tập luyện vào ban đêm, mọi người đều hi vọng ngày mai có thể đánh bại đội nội vệ để lọt vào vòng tám đội mạnh nhất.

Hai đội quân tinh nhuệ gặp nhau, đối với đội nội vệ là một cơ hội, nhưng đối với đội Phòng Châu thì liệu có phải một cơ hội? Gặp nhau nơi ngõ hẹp, chỉ có kẻ dũng cảm mới giành chiến thắng, ít nhất thì Lý Huy cũng hiểu được như vậy, trong cuộc thi cưỡi ngựa bắn cung y đã thua Lý Trân, đến nay vẫn còn chưa hết tức, nếu giành được chiến thắng trong trận đấu mã cầu thì ngày mai đúng là cơ hội của y.

Lúc này Lý Trọng Nhuận đã không để tâm vào việc thi đấu mã cầu nữa, y lại thở dài nói với Lý Huy:

- Các người đi luyện tập trước đi, ta còn chút việc phải làm.

Lý Huy kinh ngạc:

- Công tử, công tử không sao chứ?

- Ta không sao, người đi đi.

Lý Huy không miễn cưỡng nữa, liền quay người đi tới hậu viện. Lý Trọng Nhuận chấp tay sau lưng đi đi lại lại trên đại đường, nhờ Lý Trân nhắc nhở nên liền nghĩ tới Lý Đán, rõ ràng cha con Lý Đán cũng đã nhận được tín hiệu thả lỏng, nhưng từ tình hình đội mã cầu của Lý Thành Khí, có thể thấy, phải thông minh hơn bọn họ, khiêm tốn hơn bọn họ rất nhiều, trong đội mã cầu của đối phương lại còn có cả Võ Sùng Huấn.

Ngược lại, những người trong đội mã cầu của bọn họ đều là hoàng tộc, điều này có phải là hơi phô trương hay không, lại nghĩ đến việc hôm nay Hoàng tử mẫu đến xem bọn họ thi đấu, nhưng chỉ ở lại một lát đã rời đi, liệu có phải là bà không hài lòng hay không? Nghĩ đến điều này, Lý Trọng Nhuận lại càng buồn thêm.

Lúc này, một tên tùy tùng vội vàng đi tới đại đường, chấp tay hành lễ với Lý Trọng Nhuận, trình lên một bức thư:

- Khởi bẩm công tử, bên ngoài có người mang đến một bức thư.

- Ai?

- Tiểu nhân không biết, người đến cũng không nói gì, đưa thư xong liền đi luôn.

Lý Trọng Nhuận nghi hoặc trong lòng, y bước tới nhận lấy bức thư từ trong tay tùy tùng, thấy phía ngoài phong thư viết “Lý Trọng Nhuận công tử”, nét chữ có lực, mực đen vẫn còn chưa khô, dường như vừa mới viết chưa được bao lâu.

Lý Trọng Nhuận vội mở thư ra, trong thư chỉ có mấy chữ nhưng lại khiến y há mồm, lá thư từ trong tay rơi xuống đất, y lại vội nhặt lấy bức thư đọc lại một lượt, tâm trạng sợ hãi hoảng loạn, y không để tâm tới việc của mình nữa, lập tức ra lệnh:

- Chuẩn bị ngựa cho ta, mau!

Lý Huy nhận được tin, vội vàng từ hậu viện lao tới, thấy Lý Trọng Nhuận đã chuẩn bị xong, cười trên lưng chiến mã, bấy tám người tùy tùng phía sau cũng đều đã lên ngựa. Lý Huy hốt hoảng, chạy tới hỏi:

- Công tử định đi đâu vậy?

Lý Trọng Nhuận thở dài nói:

- Ta có việc gấp phải trở về Phòng Châu, trận thi đấu ngày mai ta không thể tham gia được rồi.

Lý Huy chết lặng, hồi lâu sau mới nói:

- Công tử đi rồi, ngày mai chúng tôi phải làm thế nào? Công tử không thể đợi đến ngày mai mới đi hay sao?

- Tình thế nguy cấp, ta cũng không còn cách nào khác, không được chậm trễ dù là một khắc, ngày mai phải nhờ người thống lĩnh đội rồi, ta giao lại đội bóng cho người đấy.

Lý Trọng Nhuận lo cửa thành sẽ đóng, y chỉ dặn dò hai câu xong liền quay ngựa phi ra khỏi cổng, lao vút về phía cổng thành, thoáng chốc bóng dáng của họ đã biến mất trong bóng tối.

Lý Huy đứng ngơ ngác nhìn bọn họ đi xa, trong lòng rối bời. Lý Trọng Nhuận là chủ tướng trong trận đấu, sắp lâm trận thì y lại bỏ chạy, bảo bọn họ phải biết làm thế nào?

Ngày hôm sau khi trời vừa mới sáng, Lý Trân đã dẫn đội bóng của mình đến đội Thần Thông mã cầu ở gần chợ nam. Đây là một sân thi đấu mã cầu bình thường, xung quanh trống trải, mặc dù chỗ này thuận lợi cho dân chúng xem thi đấu, nhưng nếu so với sân đấu Hữu Vệ thì lại kém đặc sắc hơn vài phần.

- Thống lĩnh, mặt sân đấu này không bằng phẳng, chiến mã sẽ dễ xảy ra chuyện, bĩ chức khuyên thống lĩnh không nên cử Xích Yên Tuyệt, nếu nó bị thương thì được không bù nổi mất.

Người đưa ra lời khuyên là thủ hạ của Lý Trân võ sĩ nội vệ Tiểu Diệp. Tiểu Diệp cũng là huynh trưởng của A Linh, người mà Tửu Chí vẫn luôn theo đuổi, thân hình vừa cao lại vừa gầy, nhưng lại kiên nhẫn như sợi dây bò vậy, y vốn là đồ đệ của Triệu Thu Nương, đã luyện được kình công siêu quần, thi đấu mã cầu cũng cực kỳ hay, khi Lý Trân đi khắp nơi tìm người, đã được Trương Hi tiến cử với Lý Trân.

Từ nhỏ Tiểu Diệp đã lớn lên ở bãi thi đấu mã cầu này, biết rõ từng cành cây gọng cỏ ở đây, cũng chính vì nghĩ đến điều này mà Lý Trân mới quyết định để y đánh tiền quân, còn mình thì rút về làm chủ tướng trung quân, bù đắp vị trí trống do Trương Lê bị thương để lại.

Lý Trân mỉm cười:

- Người nhắc rất kịp thời, hôm nay ra sẽ cử Thanh Ngọc, nó chạy cực nhanh, rất thích hợp đánh trung quân.

Thanh Ngọc là một con trong đàn ngựa mà Thượng Quan Uyển Nhi lấy được từ trường đua ngựa Hà Tây, là một con tuần mã màu xanh cường tráng, bình thường Lý Trân chỉ cử con ngựa này, mức độ hiểu nhau chỉ dưới Xích Yên Tuyệt.

Xung quanh sân thi đấu đã có hơn vạn người kéo đến, đều là dân chúng ở xung quanh khi trời chưa sáng đã đến đã chiếm chỗ. Lúc này, trong đám người hỗn loạn Lý Trân đã nhìn thấy đại tì Lý Tuyền, đang vẫy tay

cười với hắn, cô ta mang theo mười mấy tên tiểu nhị đến, còn đi cùng cả đám đồ đệ của Triệu Thu Nương, đám người bọn họ phải có tới bốn năm mươi người, cầm theo chiêng trống cờ quạt để trợ uy!

Lý Trân phấn khởi vỗ tay với đại tử, lúc này hắn đột nhiên phát hiện người bên cạnh đại tử lại chính là Vương Khinh Ngữ, cũng mặc bộ y phục võ sỹ màu xanh, tay cầm một lá cờ màu đỏ, trên lá cờ có viết bốn chữ “Lý Trân tất thắng”, đang mỉm cười nhìn hắn. Lý Trân cũng biết ý mỉm cười theo, vỗ tay với cô ta.

- Huynh vậy ai vậy?

Một giọng nói gât gỏng bên cạnh vang lên.

Lý Trân quay đầu, thấy Địch Yến mặc bộ y phục nam giới cưỡi ngựa xuất hiện ở bên cạnh hắn. Lý Trân cười nói:

- A Yến, đến sớm vậy!

Địch Yến cũng đã nhìn thấy Vương Khinh Ngữ và lá cờ trong tay cô ta, liền bĩu môi, có lòng như vậy sao, ả ta có ý gì chứ?

Mặc dù Địch Yến tức giận vì mối quan hệ mập mờ của Lý Trân và Thượng Quan Uyển Nhi, nhưng so với sự uy hiếp thực tế của Vương Khinh Ngữ thì Thượng Quan Uyển Nhi đã là gì, dù sao thì Thượng Quan Uyển Nhi cũng không thể gả cho Lý Trân được, nhưng Vương Khinh Ngữ thì lại khác, tuổi trẻ xinh đẹp, gia thế giàu có, cộng thêm mối quan hệ cực kỳ thân thiết của ả với Lý Tuyền, nên đây mới là mối uy hiếp lớn nhất.

Địch Yến thấy xung quanh đều là thủ hạ của Lý Trân, liền không nhắc đến Vương Khinh Ngữ nữa, mỉm cười nói nhỏ:

- Muội đến báo cho các huynh một tin rất quan trọng, hôm nay Lý Trọng Nhuận không thi đấu được.

209. Chương 209: Thảm Bại Vì Không Có Chủ Soái

Lý Trân và đám thủ hạ đều rất phấn khích, cùng hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

- Muội cũng không biết rõ nguyên nhân, nhưng thông tin chính xác là hôm nay Lý Trọng Nhuận không ở trong đội Phòng Châu, danh sách thi đấu cũng không có y, thay vào đó là một người tên Vi Tụng, là huynh đệ của Vi Bá.

Địch Yến bật cười:

- Đội bóng này thật hay quá, có đến hai cặp huynh đệ, Lý Thợ Cung và Lý Thợ Bình, bây giờ lại có Vi Bá và Vi Tụng, chỉ còn Lý Huy đánh tiền quân.

Quả thật thông tin này đã khiến Lý Trân cảm thấy hết sức phấn khởi, hắn vì chuyện Trương Lê bị thương gây ảnh hưởng đến thuộc hạ mà có chút lo lắng, không ngờ đối phương cũng xảy ra chuyện, không còn chủ tướng Lý Trọng Nhuận. đây quả thật là ông trời đang giúp bọn hắn.

Lý Trân cười nói với mọi người:

- Không có Lý Trọng Nhuận, chắc chắn Lý Huy sẽ là chủ tướng, lâm trận đổi tướng, đây là điều đại kỵ của nhà binh, ông trời đã cho chúng ta cơ hội thì hôm nay chúng ta nhất định phải giành chiến thắng, lọt vào vòng tám đội.

Mọi người sỹ khí tăng vọt, ai nấy tay nắm chặt, chỉ muốn lập tức khai chiến.

Sự vắng mặt của Lý Trọng Nhuận khiến Lý Huy vô cùng bị động, uy tín của y không thể bằng được Lý Trọng Nhuận, cũng không được những đồng đội khác hưởng ứng trong việc bày binh bố trận, đám cầu thủ

mã cầu cũng tự mình chỉnh đốn. Hai huynh đệ Lý Thọ Cung và Lý Thọ Bình đánh trung quân, hai huynh đệ Vi Bá và Vi Tụng đánh hậu quân, lý do là bố trí như vậy sẽ phối hợp được ăn ý hơn.

Mặc dù Lý Thọ Bình thân hình quá to, động tác chậm chạp, y vốn vẫn đánh hậu quân, còn Vi Tụng cơ thể linh hoạt, tầm quan sát rộng, rất thích hợp đánh trung quân, nhưng mọi người lại không nghe theo bố cục của Lý Huy mà tự mình sắp xếp, Lý Huy cũng chẳng biết phải làm sao.

Lý Thọ Cung và Lý Thọ Bình là cháu của Lý Thần Thông, cháu của tiền trấn quân đại tướng quân Lý Hiếu Dật. Sau khi Từ Hiếu Dật bình định xong phản loạn Từ Kính Nghiệp, bị Võ Thừa Tự vu cáo hãm hại, bị lưu đày đến Đam Châu, cuối cùng ôm nỗi uất hận mà chết, may thay người nhà ông ta thoát được tội, sinh sống tại Trường An.

Lý Thọ Cung và Lý Thọ Bằng bình sinh dũng mãnh, đều chơi mã cầu rất tốt. Lần này được Lý Trọng Nhuận mời nên đã đi từ Trường An đến Lạc Dương để tham gia thi đấu.

Không ngờ tối qua Lý Trọng Nhuận đi suốt đêm trở về Phòng Châu, việc thi đấu cũng chẳng kịp giao phó rõ ràng, Lý Huy tự mình nhận làm chủ tướng, cộng thêm việc thường ngày Lý Huy hay kiêu ngạo, không được hòa thuận với mọi người, nên mọi người đều không phục để y làm chủ tướng. Đặc biệt là hai huynh đệ Lý Thọ Cung và Lý Thọ Bình nhất quyết không chịu nghe theo sự chỉ huy của y.

Cùng với một tiếng chiêng vang lên, các thành viên của hai đội lập tức triển khai tranh giành kịch liệt. Đây là trận chiến vô cùng quan trọng trước khi lọt vào vòng tám đội, nên tất cả mọi người đều dốc toàn lực, ý chí sôi sục. Trận đấu trở nên vô cùng hấp dẫn kích thích, khán giả xung quanh cũng có đến hơn ba vạn người, tiếng trống ầm ầm, cờ quạt phấp phới, ai nấy đều lấy hết sức gào hét để trợ uy cho hai đội.

Địch Yến và tổ mẫu Địch lão phu nhân ngồi ở bên cạnh đại doanh góc đông bắc. Đây là chỗ các cầu thủ nghỉ ngơi thay quần áo, xung quanh có rào chắn, còn có cả quân lính canh gác không cho người ngoài vào. Vì Địch Yến có được lệnh bài mà Lý Trân cho nên cô và tổ mẫu mới được ưu tiên, không ngồi chen chúc xem thi đấu cùng những người khác.

Nhưng Địch Yến lại cảm thấy có chút không yên tâm, cô liên tục nhìn về phía đám người ở hướng bắc, phía đó là đám đệ tử của Lý Tuyền và Triệu Thu Nương. Bọn họ là địa đầu xa vùng này, hàng chục người chiếm một khoảng đất rất lớn, khu vực chiêng gõ trống, múa may cờ quạt. Đám nữ đệ tử của Lý Tuyền, Vương Khinh Ngữ và Triệu Thu Nương tụ tập lại một chỗ, cùng nhau vun cờ hét lớn, hét để trợ uy cho Lý Trân.

Trong lòng Địch Yến có một cảm giác không thể tả, thực ra trong lòng cô cũng muốn tham gia vào đội ngũ của họ, tụ tập lại cùng mọi người, không cô độc như hiện tại, chỉ là bên đó lại có Vương Khinh Ngữ, Địch Yến chỉ biết thở dài trong lòng.

Lúc này, tất cả mọi người trên sân đều ồ lên, Địch lão phu nhân hồi hộp nắm chặt cổ tay của cháu gái, rướn cổ nhìn Lý Trân. Địch Yến cũng tập trung vào trận đấu, chỉ thấy Lý Trân thoát khỏi sự ngăn cản của Lý Thọ Bình, khẽ đánh bóng, quát ngựa lao tới. Lý Huy vội hét lớn:

- Đuổi theo, không được cho hắn có cơ hội!

Lý Trân đã thâm nhập vào khu vực sáu mươi bước, chiến mã của hắn nghiêng sang một bên, đã vượt qua được Vi Bá chắn ở phía trước, tiếp tục lao đi. Vi Tụng kinh hãi, thúc ngựa đến đón đầu, bịt kín góc đánh vào khung thành. Lý Trân đạp nhẹ một cái, mã cầu liền bay sang khoảng trống ở bên phải. Tiểu Diệp chờ đợi đã lâu liền vút ngựa xông lên, khi ở khoảng cách ba mươi bước thì đánh mạnh, mã cầu lập tức chui vào lưới.

Khán giả xung quanh ầm ầm vỗ tay hoan hô, mã cầu vốn là môn thể thao cao quý, chỉ có quân đội và quý tộc mới có điều kiện huấn luyện, còn bách tính thì chỉ có thể đến xem thi đấu, cao thủ bình dân giống như Tiểu Diệp quả là xưa nay hiếm.

Cũng chính vì vậy, mà ở vùng chợ nam không ai không biết cậu ta, mà phần lớn những người đến xem thi đấu lại là dân chúng ở xung quanh. Lúc này Tiểu Diệp ghi bàn đầu tiên càng khiến vô số người phấn khích bội phần, bật dậy vừa hô vừa hét, giống như đang ăn mừng chiến thắng của chính mình vậy.

Lý Huy trong lúc tức giận, xông tới trước mặt Lý Thọ Bình quát:

- Người không phải hậu quân, không chặn được địch, nhất định phải bám sát lấy hấn, hiểu chưa?

Lý Thọ Bình giận dữ, gã tính cách hung dữ, chỉ vì khi Lý Hiến làm thái tử đã có ân với tổ phụ của gã, nên gã và huynh trưởng mới nhận lời mời của Lý Trọng Nhuận đến Lạc Dương tham gia thi đấu mã cầu. Mặc dù Lý Huy là con cháu hoàng tộc, nhưng về mặt bối phận thì lại thấp hơn Lý Thọ Bình gã một đời.

Lý Thọ Bình đâu chịu để Lý Huy mắng mình như vậy. Gã vừa định phát tác thì huynh trưởng Lý Thọ Cung liền tới chặn lại:

- Giờ đấu đã nội bộ chỉ khiến người ta cười cho thôi, thi đấu xong rồi tính!

Hai huynh đệ giận dữ liếc nhìn Lý Huy rồi cùng quất ngựa lao đi. Nội vệ ghi được bàn trước, sĩ khí tăng cao, đến khi hai đội chỉnh đốn lại tiếp tục tái chiến thì tình thế đã dần dần nghiêng về phía đội Phòng Châu.

Lúc đầu là do Lý Trọng Nhuận rời đội khiến rối loạn lòng quân, phương án phối hợp lấy Lý Trọng Nhuận làm trung tâm đã bị phá vỡ, còn phương án mới lại không được xác định kịp thời, khiến bọn họ phối hợp rời rạc, hoặc là bóng chuyền đi thì không có người nhận, hoặc là người nhận đã đến vị trí nhưng bóng lại chưa đến.

Quan trọng hơn là giữa hai huynh đệ Lý Thọ Bình có xích mích với Lý Huy. Hai người vốn chẳng ai chuyển bóng cho y, hai huynh đệ chỉ phối hợp với nhau, thay phiên nhau bắn phá khung thành, khiến Lý Huy vất vả nhưng lại không thu được gì. Mặc dù Lý Thọ Cung tận dụng cơ hội Lý Trân thay Tôn Chí khiến phối hợp không được ăn ý, ghi được một bàn, nhưng đại thế đã định, trận đấu mới qua được một nửa mà đội Nội vệ đã dẫn trước bốn bàn.

- Huy công tử, không biết Trọng Nhuận công tử đi có việc gì?

Khi hai ngựa giao tranh, Lý Trân giữ chiến mã Thanh Ngọc lại hỏi Lý Huy.

Trận đấu này Lý Trân thi đấu thú vị. Đội Phòng Châu bố cục hỗn loạn, tiến lui không hợp lý, hiện giờ còn không bằng cả đội mà họ đã từng giành chiến thắng là đội Tương Vương, đâu còn giống phong thái của đội Lương Châu hôm qua đã từng giành chiến thắng oanh liệt.

Mặc dù kỹ thuật chơi bóng cá nhân không tệ, nhưng trong trò chơi tập thể như mã cầu, kỹ thuật cá nhân của một người có tốt đến mấy cũng vô tác dụng, suy cho cùng cũng vẫn là lý do thiếu Lý Trọng Nhuận.

Lúc này Lý Huy đã nản lòng, y luôn tự hào mình cưỡi ngựa bắn cung tài giỏi, kỹ thuật chơi bóng hơn người, nhưng trước tiên là để thua Lý Trân trong cuộc thi Võ cưỡi ngựa bắn cung, mà trận đấu này hai huynh đệ Thọ Bình vốn chẳng chuyển bóng cho y, cho dù kỹ thuật của y có giỏi đến mấy thì cũng chẳng có đất dụng võ.

- Hôm qua hấn ta nhận được một bức thư, liền vội vàng trở về Phòng Châu rồi, ta cũng không biết là chuyện gì?

Lý Huy thở dài một tiếng:

- Lý thống lĩnh, trận đấu này ta nhận thua.

Trong lòng Lý Trân nghi hoặc, nhưng lúc này không cho phép hấn suy nghĩ kỹ về nguyên nhân, liền cười nói:

- Bất kể thế nào, cũng phải đấu hết trận này đã!

Lý Huy gật gật đầu, quay đầu ngựa lao về phía trước. Lý Trân lại điều binh khiển tướng, thay Thường Khoan và Lý Lâm Phủ bằng Trương Nhiên và Diêu Hi. Lúc này ngoài bản thân hấn, bốn người còn lại trong đội mã cầu đều là dự bị.

Hiện giờ còn nửa canh giờ nữa là trận đấu kết thúc, nhưng đại cục đã định, đây là cơ hội rất tốt để sử dụng những người dự bị, hấn không tận dụng thì thật là kẻ ngốc.

Xung quanh sân đấu tiếng sấm ầm ầm, tiếng kèn ầm ỉ. Cảm xúc của mọi người được kích động mạnh, vung vẩy cờ chiến, cất vang tiếng hát, không ít người còn nắm tay nhau vừa nhảy vừa hát, cảm xúc dâng cao khác thường.

Thời khắc cuối cùng, Lý Huy một mình xông lên, dứt điểm chính xác ở khoảng cách bốn mươi bước, tiếng chuông kết thúc trận đấu đã vang lên, tiếng vỗ tay ào ào. Đội Nội vệ đã giành chiến thắng trước đội Phòng Châu với tỉ số chênh lệch bảy một, là đội đầu tiên lọt vào vòng tám đội. Đúng vào lúc này, Lý Thọ Bình bất chấp tất cả xông lên, vung tay đâm cho Lý Huy ngã lăn lộn xuống đất.

Phòng Châu, nay là huyện Phòng tỉnh Hồ Bắc, ở triều Hán là quận Phòng Lăng, thuộc Kinh Châu, được ví với câu “tung hoành thiên lý, sơn lâm tứ tắc, kỳ cổ cao lẫm, như hữu phòng ốc”. Trăm năm Đại Đường kiến quốc, nhân khẩu phát triển, thịnh thế phồn vinh, Phòng Châu cho dù núi non ngang dọc, nhưng cũng có đến hơn hai vạn hộ, mười hai mươi ba vạn nhân khẩu, thuộc châu trung bình của Đại Đường.

Cách đây mười lăm năm, năm Quang Trạch thứ nhất, thái tử Lý Hiển tuổi trẻ khí thịnh, chí hướng cao xa đăng cơ ngôi vị hoàng đế Đại Đường. Ông ta không chịu làm con rối của mẫu thân, âm mưu dựa vào thế lực Vi thị để đoạt đại quyền của Võ Tắc Thiên, nhưng kế hoạch còn chưa bắt đầu thì ông ta đã bị Võ Tắc Thiên ra tay trước, phế truất ông ta, phong làm Lư Lăng Vương, cho chuyển về Phòng Châu.

Sở dĩ Võ Tắc Thiên cho Lý Hiển về Phòng Châu là vì Phòng Châu xung quanh đều là núi, ở giữa là thung lũng, đó là cục khôn long nổi tiếng trong cục phong thủy đế vương. Lý Hiển bị nhốt ở đó sẽ không còn tương long hưng nữa.

Mặc dù Lý Hiển bị mẫu thân điều về Phòng Châu, nhưng Võ Tắc Thiên không hề bạc đãi đứa con trai này của mình. Ở Phòng Châu, Lý Hiển có cung điện rộng lớn uy nghi, còn phái cả trăm cung nữ, hoạn quan đến hầu hạ. Lý Hiển mặc dù không được làm đế vương, nhưng cuộc sống cũng chẳng khác đế vương là mấy.

Dụng ý của Võ Tắc Thiên vô cùng rõ ràng, bà ta muốn dùng vinh hoa phú quý và thời gian để mài mòn chí lớn của con trai mình.

Rõ ràng là thủ đoạn inh của Võ Tắc Thiên đã đạt được mục đích, thời gian mười một năm dài đằng đẳng và cuộc sống chìm đắm trong vinh hoa phú quý quả thật đã khiến tham vọng thống trị thiên hạ của Lý Hiển biến mất, ông ta trở nên suy đồi, đắm chìm trong tử sắc, từ lâu đã chẳng còn màng tới giang sơn xã tắc nữa.

Nhưng mặt khác, ông ta cũng dần dần bị thê tử Vi thị khống chế, run rẩy sợ hãi trước mặt Vi thị. Từ trong thâm tâm ông ta rất sợ vợ, luôn phải nghe lời Vi thị, đã không ít lần thề với Vi thị rằng “ta với khanh cùng hưởng thiên hạ”.

Đây cũng là điều mà Võ Tắc Thiên không thể ngờ được, thực ra bà ta vốn có thể nghĩ ra, lúc con trai Lý Hiển mới đăng cơ chưa được bao lâu đã đưa nhạc phụ Vi Huyền Trinh đang giữ chức Tiểu lễ ở Ba Thục lên làm Thứ sử Dự Châu. Chưa đến một tháng, lại chuẩn bị sắc phong làm Thị trung tướng quốc. Nếu không phải sau lưng có hoàng hậu Vi thị sai khiến, Lý Hiển sao có thể tùy ý làm bừa như vậy được.

Võ Tắc Thiên cả đời thông minh, nhưng lại nhất thời hồ đồ, bà đã bỏ sót Vi thị. Lúc đó Vi thị cũng đã lâm bồn chờ sinh, có thể vì điều này mà Võ Tắc Thiên đã không để tâm đến ả, nhưng bà sao có thể ngờ mười một năm sau con trai của bà đã hoàn toàn trở thành con rối của Vi thị.

Vi thị lợi dụng mối quan hệ nhà mẹ đẻ, đã nuôi một đám võ sĩ bí mật ở Trường An. Những võ sỹ này trở thành tai mắt của ả, thay ả đi thám thính mọi thông tin. Tiết Hoài Nghĩa bị sát hại vào ngày mười bốn tháng giêng, ngày hôm sau Vi thị đã biết được thông tin nhờ bồ câu đưa thư, Vi thị lập tức nhận ra triều đình sẽ có biến.

Ả nhanh trí, vào tối mười sáu tháng giêng đã mời vợ con của những danh môn hiển quý vùng Phòng Châu đến Lư Lăng Cung ngắm đèn. Võ Tắc Thiên không cho phép Lý Hiển kết giao với quan viên trong vùng, nhưng Vi thị lại mời vợ con của họ, đây là điều ở sát giới hạn nhưng lại hoàn toàn không vượt quá giới hạn.

Rõ ràng sự mạo hiểm của Vi thị đã thành công, ả và chồng không bị nhận bất cứ sự khiển trách nào. Mấy ngày sau Võ Tắc Thiên liền hạ chiếu thư đồng ý cho Lý Hiển tổ chức độ mã cầu đến tham gia giải đấu mã cầu ở Lạc Dương, Vi thị lại được phen phần chấn.

210. Chương 210: Vi Thị Tìm Kẻ Thù

Nội đường tẩm điện, mảnh vải buông xuống, góc phòng đặt một lư hương hình pho tượng quỷ một sừng to lớn, trong không khí tràn ngập mùi đàn hương, ánh sáng chiếu khắp nội điện hoa lệ, nơi nơi trang trí bảo vật, hoàng kim rực rỡ, vài cung nữ khoanh tay đứng ở bốn góc, không dám quấy rầy chủ nhân đang suy nghĩ.

Trong đại điện có một phụ nữ xinh đẹp đi tới đi lui, nàng khoảng chừng ba mươi lăm ba mươi sáu tuổi, mắt hạnh mày liễu, mũi cao thẳng, cằm nhọn, một khuôn mặt như hình cái dùi, mỹ mạo, trong đó lại mơ hồ có một chút gì đó mê hoặc.

Nàng mặc một bộ váy dài, vải tơ xanh biếc mềm mại, trên áo thêu đầy trân châu bảo thạch, thân trên chỉ khoác một cái áo lụa mỏng manh, dưới ánh sáng chiếu rọi, lộ ra da thịt tuyết trắng ở hai vai và trước ngực.

Nàng chính là thê tử của Lý Hiến, từng là Hoàng hậu Đại Đường Vi thị, Vi thị tên là Vi Liên, xinh đẹp như đoá hoa sen, khôn khéo, tính cách lạnh lùng độc ác, lòng dạ thâm sâu, nàng đi theo trượng phu Lý Hiến sinh sống ở Phòng Châu mười một năm, tính tình sớm đã được tôi luyện trở nên vô cùng cứng cỏi, nàng tin rằng trượng phu sẽ không bị vây khốn ở Phòng Châu, chỉ cần trượng phu có ngày nổi danh, chính là lúc Vi thị nàng thể hiện tài hoa.

Vi Liên dùng thời gian mười một năm, khống chế trượng phu ở trong lòng bàn tay mình, đồng thời nàng cũng không chịu cô đơn, vô cùng phóng đãng, cấu kết với không ít thị vệ, Lý Hiến cũng có nghe đến, nhưng y vẫn mơ mơ hồ hồ, mặc kệ thê tử làm xằng làm bậy.

Tuy nhiên lúc này, Vi Liên không có tâm trạng tìm niềm vui, nàng vừa mới nhận được thư đứa con Lý Trọng Nhuận gửi bằng bồ câu, trong thư nói cho nàng một bí mật, thái giám Giang Ân Tín chuyên phụ trách bảo vệ chồng nàng không ngờ lại là tâm phúc do Võ Tam Tư phái tới giám thị vợ chồng nàng.

Điều này khiến cho Vi Liên vừa sợ vừa giận, Giang Ân Tín đi theo bọn họ gần tám năm, vẫn luôn thể hiện sự trung thành và tận tâm, không ngờ gã lại chính là tâm phúc do Võ Tam Tư phái tới, điều này khiến cho tim nàng băng giá, nếu thật sự như vậy, Võ Tam Tư chẳng phải sẽ nắm hết mọi chuyện của vợ chồng nàng hay sao?

Nhưng trong lòng Vi Liên vẫn còn chút nghi hoặc, dù sao cũng không có chứng cứ, tin tình báo đứa con lấy được, là tin đồn nhảm hay là có người cố ý tung tin như vậy đây?

Vi Liên nghĩ đi nghĩ lại, nàng quyết định bày một cái bẫy, dò hỏi Giang Ân Tín một chút.

Tuy nhiên...Đứa con rõ ràng có thể dùng bồ câu đưa tin gửi thư cho bọn họ, nhưng trong lúc gửi thư, lại bỏ trận đấu võ vàng quay về, chỉ có thể nói rõ nó có tin tức còn quan trọng hơn muốn thông báo cho bọn họ biết, hơn nữa không thể dùng bồ câu đưa tin.

- Khởi bẩm Vương phi.

Một thị vệ cao lớn trẻ tuổi từ ngoài điện bước nhanh vào, bộ dạng vô cùng anh tuấn, y quỳ gối thi lễ:

- Vương gia đã đi Hiếu Ân tự rồi.

Thị vệ trẻ tuổi này tên là Hàn Chi Kỳ, người Trường An, võ nghệ cao cường, khôn khéo giỏi giang, ba năm trước đây từ Thiên Ngưu vệ điều đến Phòng Châu, phụ trách bảo vệ sự an toàn của Lư Lăng Vương và Vi vương phi, rất được Vi Liên coi trọng, tất nhiên cũng trở thành tâm phúc và một trong những tình nhân của Vi Liên.

Vi Liên vì tạo cơ hội được ở cùng với tình nhân, thường bảo Lý Hiến đi Hiếu Ân tự tạ lễ thần linh, hơn nữa nói năng thấu tình đạt lý, chỉ có trái tim hiếu thuận mới có thể cảm động mẫu thân, sớm thả bọn họ quay về, số lần đi càng nhiều, lại càng thêm thành kính hiếu đạo.

Hiếu Ân tự ở thành nam Phòng Châu, một lần đi ít nhất cũng phải mất nửa ngày, như vậy đủ thời gian cho Vi Liên, nhưng mà hôm nay Vi Liên lại không muốn lên giường với Hàn Chi Kỳ, mà là có mục đích khác.

Vi Liên gật gật đầu:

- Đi theo ta.

Nàng dẫn theo Hàn Chi Kỳ và bảy tám thị vệ tâm phúc đến Độc Nhân viện, nơi này là chỗ ở của thái giám cung Lữ Lăng, chia thành ba mươi mấy tiểu viện, cho hơn hai trăm thái giám ở, lúc này bọn họ đi đến một tiểu viện ở cuối cùng phía đông, nơi này chính là nơi ở của thái giám Giang Ân Tín tâm phúc của Lý Hiến.

Giang Ân Tín đi cùng với Lý Hiến đến Hiếu Ân Tự, trong viện không có ai, Vi Liên mang theo bảy tám thị vệ đi vào tiểu viện, khoanh tay chờ Vi Liên chỉ thị, Vi Liên trầm tư một lát nói:

- Lục soát cẩn thận một chút, cố gắng đừng để lại dấu vết.

Hàn Chi Kỳ lập tức mang theo ba thị vệ đi vào phòng, Vi Liên đứng trong sân đi qua đi lại, nàng cần phải điều chỉnh lại suy nghĩ một chút.

Nàng rất hiểu địa vị của trượng phu Lý Hiến trong triều đình Đại Đường, y là Hoàng Thái Tử do Hoàng đế Cao Tông sắc phong, là Hoàng đế chính thống trong mắt thiên hạ, chính vì như vậy, đám phản tặc nhóm ngó để vị, như Võ Thừa Tự, Võ Tam Tư mới căm hận Lý Hiến như vậy, coi y như cái gai trong mắt, không lúc nào không tìm cách diệt trừ y.

Nếu như Giang Ân Tín là mật thám Võ Tam Tư sắp xếp bên cạnh trượng phu, hoàn toàn có khả năng, mấu chốt là Trọng Nhuận sao lại biết được bí mật này? Lúc Võ Thừa Tự bị lưu đày, Lý Đán bị phế hoàng vị, chỉ còn lại Võ Tam Tư có khả năng ngồi lên ngôi vị Hoàng đế nhất, trong thời khắc quan trọng này, có phải là quá trùng hợp hay không?

Đúng lúc này, Hàn Chi Kỳ nhanh chóng bước ra, trong tay cầm một xấp giấy:

- Vương phi, chúng ta tìm được rồi.

Vi Liên nhận lấy mấy tờ, lập tức thay đổi sắc mặt, trên giấy có ghi lại nhất cử nhất động của vợ chồng bọn họ, thậm chí còn có cả thời gian nàng vụng trộm với tình nhân, địa điểm và số lần, trong lòng Vi Liên sợ hãi, mặc kệ Giang Ân Tín do ai phải tới, nhưng thân phận mật thám của y đã vô cùng rõ ràng rồi.

Vi Liên cắn chặt răng, đưa lại tờ giấy cho Hàn Chi Kỳ:

- Để nó lại chỗ cũ, làm căn phòng trở lại nguyên trạng, đừng để gã phát hiện.

- Nhưng Vương Phi...

Trong lòng Hàn Chi Kỳ có chút lo lắng, trên tờ giấy cũng có họ tên của y, sao lại phải để lại chỗ cũ?

Vi Liên cười lạnh một tiếng:

- Nếu gã là mật thám, chúng ta liền tương kế tựu kế, để gã truyền tin tức giả đi.

Phòng Châu tuy rằng xảy ra vài chuyện bí ẩn không hay ho cho lắm, nhưng ở Thần đô Lạc Dương, trăm triệu quan dân vẫn đang đắm chìm trong sự kích thích của những trận đấu, năm nay điểm sáng lớn nhất của đại hội thi đấu môn mã cầu chính là đội mã cầu của Nội vệ, bọn họ thể như chẻ tre, đánh bại đội Tương Vương lọt vào top vòng ba mươi hai đội mạnh nhất, đánh bại đội U Châu lọt vào top mười sáu đội mạnh nhất, đánh bại đội U Châu lọt vào top tám đội mạnh nhất.

Nhưng ngay hôm qua, lần xuất chiến này của đội Nội vệ là trận buồn tẻ nhất trong số những trận thi đấu từ trước đến nay của đại hội, bọn họ đánh bại đội Cam Châu đứng thứ ba năm ngoái với tỉ số 3-2, vừa vào bán kết, đội Nội vệ bất bại đã trở thành tiêu điểm của tất cả mọi người.

Bốn đội mạnh nhất của đại hội thi đấu môn mã cầu đã bước vào cuộc tranh đấu gay cấn cuối cùng, ba đội còn lại không ngoài dự đoán của mọi người, đội Thiên Kỳ doanh, đội phủ Thái Bình, đội võ tướng Lương Vương, đây là ba đội bóng thực lực mạnh nhất, bây giờ lại xuất hiện thêm một đội Nội vệ ngoài dự kiến của mọi người.

Những người trong nghề đều biết rằng, cái gọi là đội Nội vệ này thật ra chính là đội bóng của Thượng Quan Uyên Nhi, điều này khiến cho rất nhiều người không hiểu rõ chân tướng bưng bít đại ngộ, với quyền thế và tài lực của Thượng Quan Uyên Nhi, đội bóng của nàng sao có thể yếu đuối được?

Trong sảnh lớn của Lễ bộ, lần rút thăm cuối cùng được cử hành, lúc này đây chỉ có bốn đội bóng tham gia, đội Thiên Kỵ doanh, đội phủ Thái Bình, đội võ tướng Lương Vương và đội Nội vệ.

Mà vị trí thứ năm đến thứ mười thì chọn theo số điểm, không cần đấu nữa, về phần mười đội sau thì không xếp vị trí nữa.

Lý Trân hôm nay không đến rút thăm cùng với Dịch Yến, mà là một mình đến, ba đội còn lại cũng giống như hắn, đều là một người đến, chủ tướng của đội Thiên Kỵ doanh là Đẩu Tiên Vân, chủ tướng đội phủ Thái Bình là Trương Xương Tông, chủ tướng đội võ tướng Lương Vương là Võ Sùng Liệt.

Đẩu Tiên Vân đương nhiên là chủ tướng Thiên Kỵ doanh, Võ Sùng Liệt là con trai của Võ Tam Tư, y đảm nhiệm chức chủ tướng cũng không khiến người ta thấy lạ, nhưng thật ra chủ tướng của đội phủ Thái Bình là Phò mã Dương Thận Giao, năm nay lại biến thành Trương Xương Tông chưa ai từng gặp, thực khiến người ta cảm thấy kinh ngạc.

Tuy nhiên Trương Xương Tông dung nhan như hoa đào, vô cùng đẹp, mọi người liền đoán được vài phần, chỉ sợ Trương Xương Tông này có một quan hệ không bình thường với Thái Bình công chúa.

Lúc này, Đẩu Tiên Vân ngồi xuống bên cạnh Lý Trân, thấp giọng nói:

- Lý thống lĩnh biết người kia sao?

Ánh mắt y liếc nhìn qua Trương Xương Tông.

Lý Trân lắc lắc đầu, hắn chỉ biết người này họ Trương, tên gọi cụ thể là gì hắn cũng không biết, Đẩu Tiên Vân cười lạnh khinh bỉ một tiếng:

- Y tên là Trương Xương Tông, tên hiệu là Liên Hoa công tử, vốn là tuyển thủ của đội Võ Thừa Tự, kỹ thuật đánh bóng bình thường, năm trước bọn họ xếp thứ mười một, thật không ngờ y có thể trở thành chủ tướng của đội Thái Bình công chúa, nhưng mà ngẫm lại cũng có lý.

Lý Trân hiểu được sự trào phúng trong lời nói của Đẩu Tiên Vân, hắn chỉ cười thản nhiên, nhưng hắn lại biết, Trương Xương Tông và huynh trưởng của y Trương Dịch Chi cuối cùng sẽ trở thành nỗi bi thương lúc tuổi già của Võ Tắc Thiên.

Có lẽ là do Lý Trân trong cuộc tranh tài cưỡi ngựa bắn cung dùng thực lực không thể tranh cãi của mình chiến thắng Đẩu Tiên Vân, Đẩu Tiên Vân luôn cao ngạo, lúc nói chuyện với hắn cũng luôn khách khí, y lại cười sang sảng nói:

- Lý thống lĩnh có thể dẫn dắt đội bóng vào vòng bốn đội mạnh nhất, nói thật, ta một chút cũng không kinh ngạc!

Lý Trân khom người cười:

- Đẩu tướng quân vì sao lại nhận định như vậy?

- Bởi vì lúc thi đấu giao hữu, ta đã từng lĩnh giáo qua tài nghệ của thống lĩnh, nếu không phải Lý thống lĩnh cố ý thả một bóng cho ta, cuộc đấu kia hẳn chúng ta bất phân thắng bại.

Lý Trân nghĩ đến tướng quân mặt đầy râu tục tẩn này tâm tính lại sáng suốt như vậy, lại phát hiện ra trong trận đấu huấn luyện mình cố tình tỏ ra yếu thế, hẳn đúng là phải thay đổi cách nhìn với Đẩu Tiên Vân, Lý Trân khiêm tốn cười nói:

- Đẩu tướng quân dùng cách phòng thủ đấu với chúng ta, thực lực quả thật cao hơn một bậc, nếu đặt cược, ta cược đội Thiên Kỵ doanh năm nay sẽ tiếp tục giành quán quân.

Trong lòng Đẩu Tiên Vân thoải mái, cười ha hả:

- Nếu như là trận đấu công bằng, ta cảm thấy vấn đề không lớn, chỉ sợ...

Y giống như làm trò, dừng lại không nói câu tiếp theo, ngụ ý là không cần nhiều lời.

- Đã đánh đến bây giờ, Đẩu tướng quân còn cảm thấy sẽ xảy ra bất ngờ gì sao?

- Khó nói lắm, dù sao có người đã khoe khoang khoác lác, năm nay người giành quán quân ngoài bọn họ ra không thể là ai khác.

Đậu Tiên Vân lạnh lùng liếc nhìn Trương Xương Tông.

Lý Trân yên lặng gật đầu:

- Đa tạ Đậu tướng quân nhắc nhở.

Đậu Tiên Vân cười cười vỗ vai hắn, xoay người quay về chỗ ngồi của mình.

Lúc này, Lễ Bộ thị lang Đỗ Cảnh Kiệm cầm bốn thẻ rút thăm xuất hiện, mọi cái đều được một lớp giấy bao bọc bên ngoài, Đỗ Cảnh Kiệm cười:

- Chỉ có bốn đội bóng, dựa theo quy tắc cũ đi.

Y bỏ bốn thẻ vào trong một cái ống bút bạch ngọc, xóc một chút, đi đến trước mặt bốn người:

- Các vị hãy xem cho cẩn thận, bốn cái này giống nhau như đúc, không có bất cứ ký hiệu nào, ta sẽ tùy ý rút ra hai cái, liền quyết định đối thủ của bốn đội các vị.

Trong phòng trái tim mọi người đập thành thịch, mắt không chớp nhìn chằm chằm Đỗ Cảnh Kiệm, cũng không dám thở mạnh một cái. Đỗ Cảnh Kiệm tùy ý rút ra hai cái, xé ra cười nói:

- Đây là đội Thiên Kỵ doanh.

Đậu Tiên Vân cả người chấn động, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm cái phong bì còn lại, Đỗ Cảnh Kiệm mở phong bì kia, y giơ lên cao cười nói:

- Đây là đội võ tướng Lương Vương.

Y vừa dứt lời, Trương Xương Tông bỗng nhiên nghiêng đầu sang chỗ khác, nhìn chằm chằm Lý Trân, đôi mắt yêu nghiệt như hoa đào chạm rai híp lại.

211. Chương 211: Nhược Điểm Của Đối Thủ

Kết quả bốc thăm hai trận bán kết được quần chúng quan tâm cuối cùng cũng xuất hiện, Thiên Kỵ doanh đánh với đội võ tướng Lương Vương, đội Nội vệ đánh với đội phủ Thái Bình. Nhất thời, nam nữ già trẻ thành Lạc Dương đều bàn luận về vòng đấu bán kết sắp diễn ra, các loại phán đoán phân tích đều xuất hiện, nhược điểm cũng như ưu thế của các đội đều được phân tích một cách rõ ràng.

Đội Thiên Kỵ doanh được công nhận là đội mạnh nhất, bọn họ có thể lực tốt nhất, chủ tướng Đậu Tiên Vân được vinh danh là cao thủ mã cầu đệ nhất Đại Đường, hơn nữa kinh nghiệm phong phú, phát huy ổn định, có thực lực để đoạt giải nhất.

P phủ Thái Bình được xếp thứ hai, đội bóng này có được vài cao thủ mã cầu đứng đầu Đại Đường, như phò mã Dương Thận Giao tên hiệu là “Kim cương”, hay như Vương Đại Lực có tên hiệu “Long quỳ thủ”, còn cả Trịnh Thái,...

Tiếp đó, đội bóng này kinh nghiệm phong phú, hơn nữa Thái Bình công chúa không tiếc của cải đầu tư cho đội bóng, mỗi cuộc tranh đấu giành thắng lợi, cầu thủ đều được thưởng rất hậu hĩnh, khiến cho sĩ khí chiến đấu của bọn họ luôn dâng cao, có thể phát huy hết được thực lực.

Nếu ai có thể cướp được chức quán quân từ trong tay đội Thiên Kỵ doanh, ngoài phủ Thái Bình thì còn đội nào có thể làm được nữa, điều này cũng được những người hâm mộ công nhận.

Xếp thứ ba là đội võ tướng Lương Vương, đại hội thi đấu năm ngoái đội võ tướng Lương Vương chỉ tiếc là thua đội Thiên Kỵ doanh, không thể vào trận chung kết, cuối cùng xếp thứ tư, nhưng đội võ tăng của Tiết Hoài Nghĩa năm ngoái xếp thứ năm, mà đội trưởng đội bóng của Tiết Hoài Nghĩa bị Võ Tam Tư đầu

tóm, đội xếp thứ tư và thứ năm của năm ngoài hợp lại thành một, có được những cao thủ hàng đầu như Võ Sùng Liệt, Võ Diên Tú, Hạ Lan Thận, nghĩ xem thực lực của bọn họ sẽ mạnh đến mức nào, cũng chính vì nguyên nhân này, đội võ tướng Lương Vương được liệt vào danh sách một trong những đội bóng có cơ hội giành chức quán quân.

Đội Nội vệ trong bốn đội bóng được coi là thần bí nhất, bọn họ mới thành lập có mấy tháng, liền một đường thế như chẻ tre tiến vào bán kết, cho dù trong đó cũng có vận may, nhưng bọn họ đánh bại đội đứng thứ ba năm ngoài là đội Cam Châu, trở thành một trong bốn đội mạnh nhất, cũng thể hiện bọn họ có thực lực.

Điểm sáng nhất của đội Nội vệ chính là trạng nguyên cưỡi ngựa bắn cung của Võ cử năm nay - Lý Trân, tài cưỡi ngựa bắn cung đã đánh bại Đậu Tiên Vân, có người hâm mộ thống kê số lần dẫn bóng trong bốn trận tranh tài của bọn họ, trong đó Lý Trân một mình ôm đồm hơn một nửa.

Nhưng ngoài Lý Trân ra, những cầu thủ còn lại đều không được coi trọng, Bùi Khoan, Tôn Chí lần lượt là hậu bị tân tú của đội Võ Lâm quân và đội Thiên Ngưu vệ, Lý Lâm Phủ tuy là hoàng thất, nhưng trong hoàng thất cũng không có danh vọng, Tửu Chí và Diêu Hi là người Sa Châu, nhưng đến cầu thủ yếu của đội tuyển Sa Châu cũng không được chọn, Trương Lê năm ngoài tuy rằng là chủ tướng đội Sa Châu, nhưng y bị rạn xương, đã không thể tiếp tục dự thi.

Về phần đám Tiểu Diệp, Trương Nhiên, Chung Thuận Nhi, chẳng qua chỉ là binh lính Nội vệ bình thường, kỹ thuật đánh bóng thường thường, không hề có chỗ nào xuất sắc.

Nhìn trên phương diện thực lực tổng thể, đám người hâm mộ mã cầu ở Lạc Dương quả thật không coi trọng đội Nội vệ, kinh nghiệm của bọn họ không đủ, phối hợp không ăn ý, cho dù có thực lực nhất định, nhiều nhất cũng chỉ được coi là đội mạnh hạng hai, thậm chí còn kém hơn một bậc so với đội Cam Châu đã bị bọn họ đánh bại.

Cũng chính vì đội Nội vệ không được coi trọng, cho nên những người hâm mộ đều cho rằng trận chung kết năm nay sẽ không khác gì trận chung kết năm ngoài, là trận đấu giữa đội Thiên Kỳ doanh và đội phủ Thái Bình.

Đêm đến, trên sân bóng trong phủ Thái Bình vẫn sáng đuốc, chiến mã chạy nhanh, không ngừng truyền đến tiếng đánh bóng, hơn mười cầu thủ đang luyện sút bóng vào gôn trong đêm tối, cho dù trận đấu không sắp xếp vào ban đêm, nhưng sút gôn vào ban đêm có lợi cho việc nâng cao nhãn lực của cầu thủ, rất nhiều cao thủ mã cầu hàng đầu đều huấn luyện vào ban đêm.

Thái Bình công chúa ngồi trên khán đài cao cao, nhìn cầu thủ đang huấn luyện ở phía xa xa, bây giờ đã là mùa xuân tháng ba, nhưng đêm nay trời lại bắt đầu mưa bụi, khiến ban đêm lại mát mẻ hơn một chút, Thái Bình công chúa mặc áo khoác chồn bạc, một thị nữ ngồi sau lưng nàng tay giữ một chiếc ô che bằng gấm lên.

- Phu nhân, ban đêm rét lạnh, về phòng đi thôi.

Người nói là Cao Tiển, y đứng phía sau Thái Bình công chúa, vẫn luôn ở cùng nàng, Cao Tiển năm nay tham gia khảo cử được Thám Hoa, y hi vọng có thể được làm huyện lệnh giống như Tào Văn, nhưng Thái Bình công chúa lại không cho y rời kinh, đổi cho y làm Chiêm sự chủ bộ của Thái Tử, đây cũng là một chức quan nhân tản, chính là để y có nhiều thời gian ở cùng mình.

Thái Bình công chúa tuy rằng trầm mê cùng Trương Xương Tông, lạnh nhạt Cao Tiển, nhưng Cao Tiển vẫn rất quan trọng với nàng như trước, là quân sư của nàng, bày mưu tính kế cho nàng, cho dù Cao Tiển cũng muốn nhân cơ hội đạt danh hiệu Thám Hoa thoát khỏi quan hệ mập mờ với Thái Bình công chúa, nhưng y lại không có cách nào vứt bỏ chỗ dựa vững chắc này, cho nên mặc dù y rất bất mãn với chức quan bây giờ, nhưng lại không thể làm gì.

Thái Bình công chúa cũng không có ý quay về phòng, nàng thản nhiên hỏi:

- Người cảm thấy nữ nhân kia bây giờ liệu có ở chỗ ngoại thự của Nội vệ không?

Một câu nói đã lộ ra suy nghĩ của nàng, trận đấu này không phải đơn thuần chỉ là một trò chơi, mà là một lần đo sức giữa nàng và Thượng Quan Uyển Nhi, nếu ông trời đã để đội bóng của nàng gặp đội bóng của

Thượng Quan Uyển Nhi, vậy thì nàng hi vọng dùng trận đấu lần này để giáo huấn sự cao ngạo của Thượng Quan Uyển Nhi.

Ít nhất Thái Bình công chúa có ý như vậy, cho nên nàng mới coi trọng trận đấu này hơn bình thường, nhất định phải chiếm thế thượng phong trong trận đấu này. Cao Tiễn đương nhiên hiểu rõ tâm tư của Thái Bình công chúa, y khẽ khom người nói:

- Theo ty chức biết, thành lập đội bóng Nội vệ là ý của Thánh Thượng, Thánh Thượng hi vọng Thượng Quan Uyển Nhi...

- Không được nhắc đến tên của nữ nhân kia trước mặt ta.

Thái Bình công chúa mắt hững hờ ngắt lời nói của Cao Tiễn.

- Ty chức biết sai.

Cao Tiễn vội vàng khom người nhận sai.

- Nói tiếp.

Cao Tiễn chậm rãi nói:

- Sau đó nàng ta thành lập đội bóng, nhưng thật ra là Thánh Thượng đưa cho nữ nhân kia một ám thị nàng ta có thể độc lập mở phủ, nhưng nàng lại đổi tên đội bóng thành đội bóng Nội vệ, nàng ta đã khéo léo từ chối đề nghị của Thánh Thượng, cho nên nàng ta sẽ không thể hiện ra quá quan tâm đến đội bóng này, nàng ta có lẽ sẽ không ở trong ngoại thự của Nội vệ.

Thái Bình công chúa quay đầu nhìn Cao Tiễn một cái, bất mãn nói:

- Ý của ngươi là, cho dù đánh bại đội bóng này, cũng chẳng có ý nghĩa gì với nàng ta, phải không?

Cao Tiễn thở dài một tiếng, Thái Bình công chúa quả là thù hận Thượng Quan Uyển Nhi quá sâu, không lúc nào không muốn áp chế đối phương.

Bản thân rõ ràng đã nói rất rõ, Thánh Thượng định xây phủ cho Thượng Quan Uyển Nhi, tin tức quan trọng như vậy nàng lại không nghe ra, vẫn còn quan tâm đến thắng thua trong trận đấu. Xem ra nàng thật sự bị thù hận che mờ hai mắt rồi, như thế này sẽ khiến nàng rơi vào hoàn cảnh mất nhiều hơn được.

Nhưng Cao Tiễn cũng biết, trừ phi Thái Bình công chúa có được quyền lực từ chỗ Thánh Thượng, nếu không oán hận của nàng đối với Thượng Quan Uyển Nhi sẽ càng sâu, nhưng nếu y không khuyên giải Thái Bình công chúa, ai có thể khuyên nàng đây?

Cao Tiễn cup mắt nói:

- Nữ nhân kia hiện tại đang bận việc triều chính, không rảnh bận tâm đến mã cầu.

Thái Bình công chúa bỗng đứng đứng lên, thị nữ cầm ô ở sau nàng không kịp trở tay, bị thân thể của Thái Bình công chúa đụng ngã, ngã lăn xuống bậc thang, Thái Bình công chúa nghe hiểu ý tứ khác của Cao Tiễn, nữ nhân kia đang bận rộn chuyện triều chính, tận dụng quyền lực, mà Lý Lệnh Nguyệt nàng lại chỉ có thể ngồi ở đây quan tâm đến trận đấu mã cầu, đây không thể nghi ngờ là châm chọc nàng vô công dỗi nghề, châm chích tự tôn của nàng.

Nàng hằm hằm nhìn Cao Tiễn nói:

- Ngươi hỗn xược lắm rồi đó.

- Không phải ty chức hỗn xược mà là Công chúa điện hạ quá quan tâm đến đấu mã cầu rồi.

Thái Bình công chúa giận tím mặt, vung cao tay lên, tát Cao Tiễn một cái:

- Ngươi cút đi cho ta.

Cao Tiễn oán hận nhìn nàng một cái, xoay người đi mất, cũng không quay đầu lại, rời khỏi phủ công chúa, trực tiếp quay về quan thự Đông cung.

Thái Bình công chúa tức giận đến mức cả người phát run, ngực phập phồng kịch liệt. Lúc này, Trương Xương Tông nghe thấy tiếng quát của Thái Bình công chúa, phi ngựa tới, trên thân ngựa hạ thấp người cười nói:

- Sao công chúa lại tức giận?

Nụ cười sáng lạn như hoa sen của Trương Xương Tông từ từ làm tiêu tan sự tức giận trong lòng Thái Bình công chúa, nàng hừ mạnh một tiếng hỏi:

- Ngày mốt các ngươi nắm chắc bao nhiêu phần đánh bại đội Nội vệ?

- Bẩm Công chúa điện hạ, với thực lực của đội bóng chúng ta, chiến thắng đội Nội vệ không phải là vấn đề khó khăn gì, nhưng để tránh có sai sót, thần đề nghị chúng ta nên có hành động.

- Có hành động?

Thái Bình công chúa cười lạnh một tiếng:

- Đối phó với đội ngũ yếu đuối, đáng phải tốn tâm tư gian lận sao?

Trương Xương Tông nhẹ giọng cười nói:

- Nếu không đánh cho bọn họ hoa rơi nước chảy, sao có thể giúp công chúa tiết được mối hận trong lòng?

Thái Bình công chúa cắn răng, Lục Lang nói đúng, nếu không đánh đội bóng của Thượng Quan Uyển Nhi tới hoa rơi nước chảy, sao có thể tiết được mối hận trong lòng nàng.

- Ngươi có cách gì không?

Trương Xương Tông xoay người hạ giọng nói với nàng vài câu, Thái Bình công chúa lắc đầu nói:

- Động đến gia đình hắc hậu quả quá nghiêm trọng, ta không đảm đương nổi, không thể dùng cách này.

Trương Xương Tông ánh mắt vừa chuyển:

- Vậy...ty chức còn có một cách.

Trương Xương Tông lại nói hai câu, Thái Bình công chúa vẫn không tán thành lắm, đây rõ ràng là chủ ý tồi, căn bản không đáng mang ra bàn bạc, nàng đường đường là Công chúa, làm như vậy quá mất thể diện.

Nhưng nàng không muốn làm Trương Xương Tông mất hứng, chỉ đành miễn cưỡng gật đầu:

- Cách này có thể, ngươi chỉ cần quan tâm đến việc luyện tập, ta đi sắp xếp chuyện còn lại.

Trận thi đấu bán kết tiết tấu không nhanh như mấy trận đấu trước, ba ngày sau khi rút thăm là thời gian cho bốn đội bóng hồi sức.

Bởi vì ngoại thự của Nội vệ chỉ rộng tám mẫu, bên trong phủ không có sân huấn luyện, Lý Trân và đồng đội của hắn chỉ có thể huấn luyện ở một sân huấn luyện mã cầu của phường Cung An bên cạnh. Lý Trân lại điều một trăm nội vệ đến tuần tra bốn phía sân bóng, không cho người không có phận sự đến gần sân bóng, phòng ngừa có người đánh lén đội bóng.

Tất cả thức ăn mà đội bóng và sĩ binh Nội vệ ăn toàn bộ đặt ở tửu quán lớn, do bọn họ trực tiếp mang đến sân huấn luyện, sau khi kiểm tra không có vấn đề gì mới phân phát cho cầu thủ ăn.

Giữa trưa, đội bóng Nội vệ huấn luyện như bình thường. Hôm nay là ngày huấn luyện cuối cùng của bọn họ, sáng ngày mai bọn họ phải độ sức với đội của phủ Thái Bình ở sân bóng Hữu vệ.

Ba hôm nay, bọn họ tập trung huấn luyện phối hợp với nhau, bao gồm một số thế thủ đặc biệt, trải qua huấn luyện cường độ cao, mới có thể dần dần bù lại nhược điểm không ăn ý của bọn họ.

Lý Trân và đồng đội đều hiểu được, những phân tích trên phố không sai, thực lực của bọn họ là yếu nhất trong bốn đội bóng, trừ phi bọn họ phát huy được hơn khả năng của bản thân, mới miễn cưỡng có thể liều chết với đội bóng của Thái Bình công chúa, nếu không bọn họ nhất định sẽ thua.

Để có thể phát huy hơn khả năng của mình, bọn họ nhất định phải dùng huấn luyện để thay đổi, như vậy mới có thể có được trạng thái tốt nhất khi bước vào trận đấu ngày mai.

Lúc này Lý Trân từ trên sân xuống, ngồi bên cạnh một cái lan can, Trương Lê đi tới, cánh tay y được nẹp lại, bên trên quần đầy băng gạc.

Trương Lê đi đến bên cạnh Lý Trân ngồi xuống, hai người nhìn đồng đội đang tập luyện, Trương Lê thấp giọng cười hỏi:

- Thống lĩnh cảm thấy trận đấu ngày mai nắm chắc được bao nhiêu phần?
- Ta cũng không rõ.

Lý Trân cười lắc đầu:

- Nhưng cá nhân ta cảm thấy, Thái Bình công chúa lôi kéo đội của Võ Thừa Tự chưa chắc đã là chuyện tốt.

212. Chương 212: Vấn Đề Ăn Uống

Câu này là ý gì?

Trương Lê khó hiểu hỏi.

- Thật ra đạo lý rất đơn giản.

Lý Trân nhìn vào đồng đội ở phía xa xa, thản nhiên nói:

- Trước khi đội bóng của Võ Thừa Tự gia nhập, Thái Bình công chúa đã có mười ba cầu thủ, có người nào không phải cao thủ? Bọn họ kết hợp nhiều năm, phối hợp đã vô cùng ăn ý, một tháng trước lại có ba cầu thủ gia nhập, người không cảm thấy đây là trộn thêm cát vào sao? Đội bóng của Võ Tam Tự cũng như vậy, tiếp nhận cầu thủ của đội bóng Tiết Hoài Nghĩa chưa chắc đã là chuyện tốt.

- Nhưng Thái Bình công chúa chưa chắc đã để họ ra sân.

- Người khác có lẽ sẽ không, nhưng Trương Xương Tông nhất định sẽ ra sân, không chỉ ra sân, hơn nữa y còn thay thế Dương Thận Giao làm chủ tướng.

Lý Trân quay đầu liếc nhìn Trương Lê một cái, cười nói:

- Người cảm thấy năng lực chỉ huy của Trương Xương Tông này sẽ giỏi hơn Dương Thận Giao sao?

Trương Lê cười khổ một tiếng:

- Ta không biết.
- Ta cũng không biết, tuy nhiên chủ tướng dựa vào sắc đẹp, luôn khiến ta nghĩ đến Tiết Hoài Nghĩa.

Hai người nhìn nhau, đều cười rộ lên, trong lòng Lý Trân hiểu rõ, đội Thái Bình phủ năm nay xuất hiện một nhược điểm, chính là Trương Xương Tông.

Đúng lúc này, có hai xe ngựa chạy đến, bên cạnh có Triệu Thu Nương và vài võ sĩ Nội vệ đi theo, cơm trưa của bọn họ đã đến. Lý Trân đứng lên hô lớn:

- Tạm dừng huấn luyện, ăn cơm trưa.

Cầu thủ đều chạy tới từ sân bóng, Nội vệ tuần tra trinh sát ở xung quanh cũng túm năm tụm ba đi đến, xe ngựa dừng lại bên cạnh sân bóng, hai tiểu nhị mang từng hộp đồ ăn tinh xảo ra khỏi xe.

Lý Trân tổng cộng đặt 140 phần ăn, mỗi phần để trong một hộp, trong đó hai mươi hộp màu xanh là hộp đồ ăn chuyên dành cho cầu thủ, còn 120 hộp màu đỏ là để cho võ sĩ Nội vệ dùng.

Thực ra, cơm trong hai hộp cũng không khác nhau là mấy, thức ăn giống nhau, chỉ có điều trong thức ăn của cầu thủ thì có thêm một phần súp, Lý Trân sở dĩ phân chia đồ ăn của cầu thủ ra là có thâm ý của hắn.

Cầu thủ huấn luyện cả buổi sáng, sớm đã đói bụng đến mức ngực dính vào lưng, Tửu Chí thì càng thêm hoa mắt, y vội vàng giơ tay nhận lấy một hộp đồ ăn màu lục, Lý Trân lại ngăn cản y, lắc đầu nói:

- Lấy hộp đồ ăn màu đỏ.
- Hộp màu xanh không phải dành cho chúng ta sao?

Tửu Chí gãi đầu hỏi.

Trương Lê đứng bên cạnh cười nói:

- Đây là chỗ cẩn thận của thống lĩnh, nếu có người định động tay động chân trong thức ăn của chúng ta, nhất định sẽ động tay động chân với hộp màu xanh, hộp màu đỏ ngược lại sẽ được an toàn.

Mọi người bây giờ mới hiểu được dụng ý của Lý Trân, cũng không đi lấy hộp đồ ăn màu xanh nữa, ngược lại đi lấy hộp đồ ăn màu đỏ, Lý Trân vẫn ngăn cản bọn họ:

- Chờ một chút.

Hắn đang nhìn Diêu Hi, Diêu Hi đã mở một hộp đồ ăn màu xanh, đang cẩn thận kiểm tra.

Lý Trân cản lại, mọi người đều không dám động đũa, đôi mắt trông mong nhìn chăm chăm Diêu Hi đang ngồi chồm hổm trên mặt đất cẩn thận xem từng hộp đồ ăn.

Võ sĩ Nội vệ đều hỏi:

- Thống lĩnh, đồ ăn của chúng ta hắn không có vấn đề gì đi.
- Mọi người tốt nhất chờ thêm một chút.

Triệu Thu Nương cảm thấy Lý Trân có chút thần hồn nát thần tính, nếu lo lắng tửu quán có vấn đề, vậy tại sao lại đặt đồ ăn của tửu quán này? Bọn họ rõ ràng có đầu bếp của mình, thực khiến nàng khó hiểu, nàng nhíu mày hỏi:

- Thống lĩnh, thống lĩnh cảm thấy sẽ có người động tay động chân sao?
- Đâu Tiên Vân nói cho ta biết, năm trước đội Túc Châu bị tiêu chảy, mà đội bọn họ sắp so tài khi đó chính là đội của phủ Thái Bình, khiến cho đội phủ Thái Bình không chiến mà thắng, cẩn thận một chút không thừa đâu.

Triệu Thu Nương trầm ngâm một chút lại nói:

- Nhưng chúng ta có một binh sĩ luôn canh chừng trong bếp, y không phát hiện có bất cứ điều bất bình thường nào.

Triệu Thu Nương vừa dứt lời, Diêu Hi liền quát lên:

- Không đúng, thức ăn có vấn đề.

Mọi người sợ tới mức đều vớt hộp đồ ăn trong tay đi, giống như vớt bỏ một con nhện có độc, bọn họ vẫy lại, chỉ thấy Diêu Hi giơ lên một chiếc đũa dề nướng vàng ruộm, chỉ vào mặt trên đũa dề nói với Lý Trân:

- Trân ca có thấy không, bên trên có một tầng bột phấn màu trắng.

Nhìn nghiêng ánh mặt trời, Lý Trân cũng nhìn thấy, bột phấn đa phần hoà tan vào trong dầu, nhưng bột phấn màu xám trắng lại không hoà tan trên xương cốt, hiện lên rất rõ ràng dưới ánh mặt trời.

Mọi người mở ra hộp đồ ăn màu lục, quả nhiên trên mỗi cái đũa cừu nướng đều phát hiện bột phấn màu xám trắng này, Tửu Chí giận dữ nói:

- Con mẹ nó, ta quá quen thuộc cái trò này rồi, đây là bột ba đậu.

Lúc này, Lý Lâm Phủ bưng một mâm thịt dê đến nói với Lý Trân:

- Thống lĩnh, cũng là thịt dê như vậy, nhưng trong hộp cơm màu đỏ lại không có loại bột phần này.

Tất cả mọi người giận tím mặt, tiến lên bắt lấy hai tên tiểu nhị, mắng:

- Là chuyện tốt do ai làm?

Hai gã tiểu nhị sợ tới mức mặt xám ngoét, liên tục xua tay:

- Tha mạng, chúng ta thực sự không biết ạ.

Lý Trân sắc mặt hết sức khó coi, Thái Bình công chúa quả nhiên muốn động tay động chân, nếu không phải hấn cổ tình để một lỗ hồng về mặt ăn uống, chỉ sợ đối phương sẽ xuống tay với chiến mã hoặc là chỗ khác, khi đó mới khó lòng phòng bị.

Triệu Thu Nương vẻ mặt xấu hổ, nàng rõ ràng phái người giám sát phòng bếp, nhưng lại vẫn có chuyện. Trong lòng nàng âm thầm cảm thấy may mắn, may mà Lý Trân có phòng bị, mới tránh khỏi độc thủ của đối phương.

Nàng đi lên phía trước nói với Lý Trân:

- Chuyện này để ta phụ trách điều tra, nhất định phải tìm ra kẻ đứng sau.

- Không cần điều tra, cô giúp ta truyền chuyện này ra ngoài, càng rộng càng tốt.

- Ty chức tuân lệnh.

Triệu Thu Nương bước nhanh đi.

Lý Trân lập tức nói với cầu thủ:

- Lên ngựa, quay về ăn cơm.

Chuyện cơm trưa chỉ có thể coi là một phong ba nhỏ, nó cũng không ảnh hưởng đến việc Lý Trân và các cầu thủ tích cực chuẩn bị cho trận đấu. Trái lại, chuyện này nhanh chóng lan truyền khắp thành Lạc Dương, trong thức ăn của đội Nội vệ bị hạ độc, suýt chút nữa gây ra tai nạn chết người, thêm việc võ sĩ Nội vệ bao vây tửu quán của Lâm gia, tra xét người hạ độc, khiến cho chuyện này càng thêm đáng tin.

Cho dù trong lời đồn không có nói ai hạ độc, nhưng đây rõ ràng là vứt một con rắn lên đầu hoà thượng, khiến rất nhiều người liên tưởng đến việc đội Túc Châu năm ngoái bị tiêu chảy, khiến cho Thái Bình công chúa lại càng thêm nhiều tiếng xấu hơn.

Đêm đến, Lý Trân một thân một mình đứng trước bàn vuông, trên bàn bày một cái sa bàn, trong bàn có cách bày binh bố trận của hai đội mã cầu, theo tin tình báo hấn có được, trận hình của phủ Thái Bình giống hệt của hấn, đằng trước là chủ tướng Trương Xương Tông, Trương Xương Tông là nhược điểm lớn nhất của đội phủ Thái Bình, nếu lợi dụng nhược điểm này, sẽ là mấu chốt để ngày mai bọn họ đánh với đội phủ Thái Bình.

Lúc này, Lý Trân như có linh cảm, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Địch Yến đang đứng trên bậc thang trong đại sảnh. Lý Trân ngăn ra, nàng tới bao lâu rồi?

- Nghe nói hôm nay mọi người có chuyện, bà nội bảo muội sang đây hỏi thăm.

Địch Yến chậm rãi đi đến, đánh giá Lý Trân một chút, cười nói:

- Còn khoẻ mạnh hơn cả trâu, chẳng lẽ lời đồn là giả?

- Lời đồn không phải là giả, chỉ là suýt chút nữa có chuyện.

Lý Trân cười cười:

- Cảm ơn bà nội muội đã quan tâm, chúng ta đều bình an vô sự.

Địch Yến thấy hấn cười cổ quái, trên mặt không khỏi nóng lên, nàng vội vàng quay đầu đi, vừa lúc nhìn thấy sa bàn, thấy trên sa bàn không ngờ lại có mấy hình nộm bằng đất, làm rất tinh xảo, nàng lập tức cảm thấy hứng thú, đi lên phía trước nhìn kĩ.

- Đây là huynh sao?

Địch Yến chỉ vào một hình nộm đất đứng đầu tò mò hỏi.

- Ủ là ta.

Lý Trân cười đi tới, đứng bên cạnh Địch Yến nhìn chăm chú vào hình nộm hỏi:

- Muội cảm thấy thế nào? Giống người thật không?

Địch Yến lườm hắn một cái:

- Đẹp hơn so với người thật nhiều.

- Đây là Tửu mập.

Lý Trân chỉ vào một cái tượng đất vừa tròn vừa mập.

Địch Yến không kìm được che miệng cười khê:

- Cái này rất thú vị.

Lúc này, tay Lý Trân đã vô tình ôm eo của Địch Yến, Địch Yến lại giống như không phát hiện ra, vẫn nhìn chăm chú đám tượng đất trên sân như cũ.

- Đây là Tiểu Tế.

- Vậy đây là ai, trang điểm rất xinh đẹp, rốt cuộc là nam hay là nữ vậy?

- Đây là Liên Hoa công tử, muội hắn là biết đi.

Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân. Địch Yến phản ứng rất nhanh, một tay nắm lấy bàn tay của Lý Trân đang để trên lưng nàng bỏ ra, chỉ thấy Tửu Chí vội vàng đi đến:

- Lão Lý, có tin mới.

Y chợt phát hiện ra trong nội đường chỉ có hai người Địch Yến và Lý Trân, khiến y sợ tới mức vội vàng dừng bước, y gãi đầu:

- Nếu không thì chút nữa ta lại đến.

Y xoay người đi, Lý Trân gọi y lại:

- Lão mập, có tin gì?

Địch Yến mặt đỏ bừng, hung hăng trừng mắt nhìn Lý Trân, đi đến bên kia, Tửu Chí lúc này mới chậm rãi đi tới, ngưỡng ngừng nói:

- Bên phủ Thái Bình công chúa truyền đến tin tức nói có người hạ độc với ngựa của bọn họ, đã chết mất mười mấy con ngựa thi đấu. Thái Bình công chúa giận dữ, quan viên phủ nha và Đại Lý Tự đã đến trước để điều tra.

Địch Yến có chút kinh ngạc, đi lên phía trước hỏi:

- Có chuyện gì thế này, có thể là do ai làm đây?

Lý Trân cười lạnh một tiếng:

- Cũng chỉ là trò xiếc vừa ăn cướp vừa la làng mà thôi, bọn họ cảm thấy giữa trưa đã làm một chuyện ngu xuẩn, ảnh hưởng đến danh dự của mình, muốn bù lại, liền đánh lại ta một cái, đơn giản mà nói, chính là chúng ta cũng không phải người tốt gì, cũng chỉ thế mà thôi.

Địch Yến tức giận nói:

- Nàng ta sao có thể hèn hạ như vậy?

Lý Trân trầm ngâm một chút nói:

- Ta đang nghĩ, Thái Bình công chúa cũng coi như là một nhân vật lợi hại, từ trước đến nay luôn đã tâm bình bĩnh, loại thủ đoạn vụng trộm này nàng hẳn phải khinh thường mới đúng, hơn nữa chuyện tổn hại danh dự của mình nàng sẽ không ngu xuẩn mà làm như vậy.

- Ý huynh là, đây là do thủ hạ của Thái Bình công chúa làm, ngay cả Thái Bình công chúa cũng không biết?

- Hẳn là người nào đó phát hiện chuyện giữa trưà mình làm như vậy quá ngu xuẩn, muốn bù lại, cho nên đến tối vu oan cho chúng ta.

Lúc này, bên ngoài mơ hồ truyền đến tiếng trống, đây là sắp đóng cửa phường, Dịch Yến lập tức la lên:

- Mọi người không nói nhiều với huynh nữa, mọi người phải quay về, ngày mai sẽ đến cổ vũ cho huynh.

Lý Trân tiễn Dịch Yến ra cửa, cửa lớn có một chiếc xe ngựa đang đứng, hơn mười gia đình Dịch phủ đứng xung quanh xe ngựa bảo vệ, Dịch Yến lên xe ngựa, kéo màn xe cười nói với Lý Trân:

- Đừng quên chuyện lương tháng huynh đồng ý, một trăm quan tiền đó.

- Yên tâm đi, ta không quên đâu.

Xe ngựa đi từ từ, chạy về hướng cửa phường ở phía xa xa, Lý Trân vẫy tay với Dịch Yến, vẫn đứng nhìn nàng đi xa.

- Lão Lý, hình như hai người làm lành rồi, đúng không?

Tửu Chí ở một bên nước miếng đầy mặt cười nói.

- Mặc kệ gì tới người? Có bản lĩnh thì giải quyết vấn đề của người trước đi.

Lý Trân trừng mắt nhìn y, bước nhanh vào trong phủ, đúng như lời nói của Tửu Chí, tâm trạng của hắn từ trước đến nay chưa từng tốt như bây giờ.

213. Chương 213: Huyết Chiến Trên Sân

Trời còn chưa sáng, đội kỵ binh Nội vệ đã hộ tống đội mã cầu đi về phía Hoàng Thành. Hôm nay, hai cuộc tỷ thí đều tiến hành ở thành phía đông Hoàng Thành. Trận tỷ đấu giữa đội Nội vệ và đội Thái Bình phủ diễn ra ở sân bóng của Thiên kỵ doanh, còn trận tỷ đấu giữa đội Thiên kỵ doanh và đội Võ tướng Lương Vương thì diễn ra ở sân bóng của Hữu vệ. Khoảng cách của hai sân bóng không đến hai dặm, hấp dẫn hơn hai mươi vạn dân chúng thành Lạc Dương ồ ạt đi vào Hoàng Thành xem trận chiến.

Trên thực tế, nếu không phải lính canh của thành đóng cửa kịp lúc thì không biết sẽ có thêm bao nhiêu người ồ ạt xông vào, bên trong Hoàng Thành đã không thể chứa thêm người được nữa, toàn bộ cửa chính của cung thành được đóng chặt, trên đầu tường thành các binh sĩ vũ trang đầy đủ đứng gác cổng thành.

Trời vừa rạng sáng, tứ phía hai sân bóng đã sớm người người tấp nập, ồn ào náo nhiệt, la hét ầm ĩ, tiếng nhạc cổ vũ rung trời, giống như một ngày hội long trọng. Có gần ba mươi vạn quân sỹ chịu trách nhiệm giữ trật tự trên sân đấu, tám ngàn bộ Binh mang giáp cầm thương đứng thành hàng bên trong hai sân bóng, canh phòng nghiêm ngặt ngăn không cho khán giả tràn vào sân.

Lý Trân dẫn đầu đội bóng đã tiến vào đại trường góc đông bắc, hắn triệu tập các mã cầu thủ của đội bố trí lần cuối cùng trước khi lâm chiến.

- Hôm nay cũng giống như lần trước, ta đánh ở tả lộ trung quân, hữu lộ do Ca Nô phụ trách, lão Béo và lão Búi thủ đường lui, Tiểu Diệp đánh tiền quân, mặt khác chiến thuật kẻ sát lần trước rất hiệu quả, lần này lão Béo vẫn như cũ, quan trọng là bám sát chủ lực của đối phương.”

Ánh mắt của Lý Trân dừng lại trên người Tửu Chí đang nóng lòng muốn tỷ thí, nói với Tửu Chí:

- Người người để mắt tới không phải Trương Xương Tông mà là Dương Thận Giao.

Mọi người đều cảm thấy kỳ quái, Bùi Khoan hỏi:

- Trương Xương Tông là tiên phong lại là chủ tướng, tại sao không tiếp cận gã mà nhằm vào trung quân Dương Thận Giao?

- Trương Xương Tông tuy rằng cũng không tệ, nhưng nếu so với Dương Thận Giao vẫn còn thua kém rất nhiều. Dương Thận Giao mới chính là mối đe dọa với chúng ta. Ta không phải muốn nói đám người các ngươi phải chạy theo Dương Thận Giao khắp cả sân, chỉ cần y đột ngột tiến vào tiền khu thì nhất định phải để mất tới y, không để y có cơ hội sút vào gôn.

- Vậy Trương Xương Tông thì phải làm sao bây giờ?

Tửu Chí lo lắng nói:

- Nếu ta bị Dương Thận Giao dẫn dụ, tuyến phòng ngự phía sau bị bỏ trống, chẳng phải là cho gã cơ hội tiến công sao?

- Còn có lão Bùi trấn thủ gần cầu môn, có thể phòng ngừa Trương Xương Tông, còn nếu như tình huống nguy cấp, chúng ta sẽ rút về hỗ trợ phòng ngự, tóm lại như ta đã nói ngày hôm qua, phải củng cố phòng thủ trước, sau đó mới chờ thời cơ phản kích.

Mọi người yên lặng gật đầu, bọn họ thế lực yếu kém, phòng thủ phản kích mới là phương án chính xác nhất.

Lúc này, bên ngoài tiếng trống trận giục giã, Lý Trân nói với mọi người:

- Kiểm tra trang bị và chiến mã một lần cuối cùng, chuẩn bị xuất chiến.

Trong một đại trường khác, Thái Bình công chúa cũng đang tiến hành cổ vũ chiến đấu lần cuối. Không giống với Thượng Quan Uyển Nhi, Thái Bình công chúa cực kỳ chú ý đến thành tích của đội mã cầu của nàng, nàng tha thiết muốn giành được vòng nguyệt quế trong cuộc tranh tài mã cầu năm nay, vì đối với việc nâng cao danh vọng cá nhân của nàng có lợi ích rất lớn, cũng có thể trợ giúp nàng củng cố địa vị trong triều đình.

- Chuyện phát sinh ngày hôm qua, ta sẽ không nhắc lại, nhưng ta có một yêu cầu, các ngươi phải toàn lực ứng phó, nắm bắt trận đấu hôm nay.

Ngữ khí của Thái Bình công chúa vô cùng nghiêm khắc, ánh mắt lạnh lùng lướt qua trên mặt của từng cầu thủ, cuối cùng dừng lại trên mặt của Trương Xương Tông. Tối hôm qua, trong khi Thái Bình công chúa không hề biết chuyện gì, gã đã tự ý hạ độc hơn mười con ngựa tốt, ý đồ giá họa cho đội Nội vệ. Thái Bình công chúa nhất thời bị lừa gạt, đến cuối cùng tra ra đúng là Trương Xương Tông khiến nàng tức giận tưởng chừng ngắt đi.

May mắn nàng kêu Đại Lý Tự ngừng điều tra đúng lúc, nếu không sự tình một khi lớn chuyện lên, sẽ khiến sự việc liên lụy đến nàng, nàng sẽ không khống chế nổi. Trương Xương Tông ngu xuẩn này, căn bản cũng không biết nữ nhân kia ở Đại Lý Tự thế lực lớn bao nhiêu, không ngờ dẫn sói vào nhà.

Nếu không phải xem xét tình cảm giữa hai người bấy lâu nay, Thái Bình công chúa sớm đã đem Trương Xương Tông đi đánh ột trận, nàng thu hồi ánh mắt căm tức nhìn Trương Xương Tông lại, hướng về mọi người nói:

- Ta từ trước tới nay ăn nói thô tục, trận đấu này nếu như thua, như vậy tiền thưởng của các ngươi năm nay hủy bỏ toàn bộ, một đồng tiền cũng sẽ không có, ngược lại, nếu thắng trận bóng này, mỗi người thưởng một trăm lượng vàng, nhớ rõ chưa?

Mọi người cùng nhau thẳng lưng hô lớn:

- Nhớ kỹ!

Thái Bình công chúa vung tay lên:

- Xuất chiến, đè bẹp đội Nội vệ cho ta.

Các thủ môn đội mã cầu đều trở mình lên ngựa, Trương Xương Tông dẫn đầu, suất lĩnh mọi người chạy về phía sân bóng, sắc mặt gã âm trầm, nhìn một bụng lửa giận, gã không dám chọc vào Thái Bình công chúa, vậy thì lửa giận trong lòng gã sẽ trút hết lên người đối thủ hôm nay.

Tiếng trống lại gõ vang, hai đội bóng chậm rãi xếp thành hàng tiến lên, chủ tướng hai bên đứng một bên, chủ trì cuộc so tài hôm nay là Lang trung Lễ bộ Vương Cẩn lấy ra một đồng tiền cao giọng nói:

- Chủ tướng hai bên lựa chọn.

Trương Xương Tông ánh mắt lạnh lùng nhìn chăm chú vào Lý Trân nói:

- Ta chọn mặt chữ.

Lý Trân nhướn mày, khẽ mỉm cười:

- Nếu Trương công tử chọn mặt chữ, ta đây liền chọn mặt sắc.

Vương Cẩn tung đồng tiền lên cao, đợi tiền rơi xuống đất, bọn họ thấy cũng là mặt sắc hình vàng trắng, Vương Cẩn đưa bóng lên ném cho Lý Trân, bước nhanh ra ngoài sân, Trương Xương Tông hừ mạnh một tiếng, thúc ngựa mà đi.

Trận đấu mã cầu của thời Đường và thi đấu mã cầu đời sau không giống nhau, không có gì là phạm quy và không có trọng tài sân bóng, chỉ có một người chủ trì trận đấu, phụ trách mở màn, kết thúc và ghi điểm, trận đấu một khi đã bắt đầu cũng sẽ không dừng lại, cho dù giữa chừng có người bị thương cũng phải tự mình giải quyết, trừ phi hai bên phát sinh xung đột kịch liệt.

Mã cầu là môn vận động rất dễ bùng nổ xung đột giữa các cầu thủ hạng nhất, nhưng ở trong đại hội thi đấu cả nước tương đối ít thấy, hơn nữa ngay dưới Thiên tử, quan phủ các nơi đều phải thắt chặt đội bóng của mình, năm trước chỉ phát sinh xung đột một chút, năm nay, cho tới bây giờ đều chưa từng phát sinh xung đột.

Sau một tiếng trống nặng nề vang lên, bốn phía sân bóng tiếng hò hét bực phát giống như núi sụp đất lở, trận đấu rốt cục bắt đầu rồi. Lý Trân đánh ra một đường chuyển, Tiểu Diệp phóng ngựa đuổi theo, không chế được bóng, chiến mã hai bên lướt nhanh như gió xen kẽ đuổi theo, rất nhanh bóng đã bị Trịnh Thái ở cánh phải trung quân đội Thái Bình Phủ giành lấy, Trịnh Thái được mệnh danh là 'Long quỳ thủ' Chính là chỉ năng lực chuyển bóng và cắt bóng của y rất mạnh.

Mà trước khi Trương Xương Tông gia nhập, đội Thái Bình Phủ còn có một tay chuyển bóng cao siêu, tên là Cát Chí Cao, hiệu là "Mã", hẳn phụ trách chuyển bóng cho chủ công Dương Thận Giao, nhưng sự gia nhập của Trương Tông Xương khiến Mã bị bắt phải ngồi ở dưới trận xem cuộc chiến, Dương Thận Giao cũng lui ra phía sau trung quân, Trương Xương Tông trở thành chủ tướng tiến công lớn nhất trên hàng tiền đạo, khiến Lý Trân phát hiện nhược điểm của đội Thái Bình Phủ.

Bởi việc gia nhập của Trương Xương Tông khiến tiến công đội Thái Bình Phủ không còn lưu loát giống như trước, nhưng dù sao thực lực đội Thái Bình phủ thực sự rất mạnh, một khắc đồng hồ sau khi khai chiến, Dương Thận Giao thoát khỏi sự đeo bám của Tử Chí ở tuyến phòng ngự, dẫn bóng sút vào gôn đạt được điểm số, giúp đội Thái Bình Phủ đánh một đòn phủ đầu.

Song phương lại tập hợp chiến đấu tiếp, sau một nén nhang, Trịnh Thái chuyển bóng bị Lý Lâm Phủ cắt bóng, một đòn đánh mạnh, bóng bay ra mấy trăm bước, rơi xuống trước gôn đội Thái Bình Phủ, chiến mã của Lý Trân đột nhiên gia tăng tốc độ, như gió bay điện chớp nhằm phía cầu môn của đối phương, hẳn và Tiểu Diệp sắc bén phản kích khiến đội Thái Bình Phủ hỗn loạn, Dương Thận Giao và Trịnh Thái bị bắt nhanh chóng lui về phía sau tiếp ứng.

Lúc này, chiến mã của Lý Trân chạy gấp, đã vượt qua một gã hậu quân Thái Bình Phủ, hẳn chỉ cần đối mặt với một gã hậu quân phòng ngự còn lại, cơ hội đang ở trước mắt.

Tiểu Diệp chuyển một đường bóng từ cánh phải, bóng bay ngang trời thẳng tới. Lý Trân không chút hoang mang, phóng ngựa chạy nghiêng, và một gã phòng thủ cuối cùng bên đối thủ mắc lỗi, mở một khoảng không lớn, trong nháy mắt khi một gã phòng thủ hậu quân khác đang chạy tới, hẳn quyết đoán vùng trượng, ngoài năm mươi bước nghiêng người đánh chéo góc, đối phương không kịp cứu viện, bóng bay vào cầu môn.

Hai bên ngang bằng tỷ số 1:1, trên sân bóng sôi trào lên, tiếng trống, tiếng chiêng, tiếng gào thét vang vọng một phía chân trời.

Sắc mặt của Thái Bình công chúa trở nên cực kỳ khó coi, đội Nội vệ không hề giống loại tầm thường như mọi người nghĩ, không chịu nổi một đòn đánh. Ngược lại, bọn họ thi đấu vô cùng có kết cấu, phòng thủ vô cùng nghiêm ngặt, một khi nắm lấy cơ hội liền nhanh chóng phản công, xé rách phòng tuyến của đối phương.

So sánh trên dưới, đội Thái Bình Phủ dựa trên thực lực phải thắng một bậc, lại thủy chung không thể tìm được cách tiến công hữu hiệu.

Mắt thấy hai bên đang ở thế ngang nhau, Thái Bình công chúa hừ mạnh một tiếng, xoay người quay trở về đại tướng, biểu hiện của đội bóng làm nàng rất thất vọng, nàng không muốn xem nữa.

Đội Nội vệ ghi điểm cũng khiến trận đấu dần dần trở nên điên cuồng, hoang dã hơn. Có lẽ ý thức được Thái Bình công chúa đối với biểu hiện của đội bóng có sự bất mãn, các cầu thủ đội Thái Bình phủ trong lòng có sự nóng vội, động tác bắt đầu trở nên hung bạo hơn, sau đó không lâu ở hiệp đấu, trong một lần tiến công, Tiểu Diệp bị cầu thủ hậu quân của đối phương Vương Đại Lực phóng ngựa chạm vào, hai con chiến mã đều bị trọng thương, vai Tiểu Diệp bị thương một lỗ hổng lớn, máu chảy ra không ngừng.

Lý Trân thay Tôn Chí vào, cũng cải biến chiến thuật, hấn chuyển sang đánh tiền quân, Tôn Chí bắn trung quân, hai đội chiến đấu kịch liệt cũng tới hồi gay cấn, điểm số bám đuổi sát sao, sau khi đội Thái Bình phủ đánh vào một bàn không lâu, đội Nội vệ cũng đánh vào thêm một quả, lại san bằng tỉ số.

Tình thế không ổn, đội Thái Bình Phủ điên cuồng tiến công, ở thời điểm chỉ còn chưa tới một khắc đồng hồ nữa sẽ chấm dứt cuộc tranh tài, Dương Thận Giao lại đánh vào một bàn, điểm số hai bên đổi thành 3-2, đội Thái Bình Phủ dẫn trước một điểm, tình thế ngược lại đối với đội Nội vệ không ổn, đội Thái Bình Phủ bắt đầu đổi công thành thủ, ý đồ duy trì ưu thế dẫn trước đến cuối cùng.

Lý Trân bởi vì luôn bị trung quân của đối phương là Trịnh Thái kèm sát người, thủy chung khó có thể có cơ hội đến tiến công được. Thời gian trôi qua từng chút một, thời gian kết thúc trận đấu đã sắp đến rồi, gần như mọi người đều như nín thở. Lúc này, Lý Trân quyết đoán thay người đã cạn kiệt thể lực là Lý lâm Phủ ra khỏi sân, để người vốn không có cơ hội xuất chiến Diêu Hỉ vào sân.

Cơ hội thường sẽ xuất hiện ở thời điểm không tưởng được, khi Trương Xương Tông đang chuyển bóng xuất hiện sai lầm, quả bóng trên không trung bị Diêu Hỉ đoạt được, cậu quyết đoán ra trượt, đánh ra một gây rất yếu hắt bóng trên mặt phẳng thấp.

Vốn bám sát lấy Lý Trân, Trịnh Thái gặp bóng nhanh chóng chậm lại, y bỏ lại Lý Trân phóng về phía hướng trái mã cầu, không ngờ đây là kế dụ binh của Diêu Hỉ, y đoạt trước một bước đuổi theo bóng, bóng trượt nhẹ nhàng nhún lên, bóng lướt qua đỉnh đầu Trịnh Thái, rơi xuống ngay trước Lý Trân.

Cơ hội đã xuất hiện, Lý Trân thoát khỏi sự đeo bám của Trịnh Thái, đuổi theo bóng, lúc này khoảng cách giữa hấn và cầu môn chỉ có bốn mươi bước, phía trước là hậu quân của đối phương Vương Đại Lực ngăn trở mạnh mẽ, đóng kín góc sút của hấn. Lý Trân vung cán đánh một kích, bóng xuyên qua phía dưới bụng của Vương Đại Lực, hấn lập tức điều khiển ngựa, chiến mã quay đầu lao nhanh về bên phải, qua mặt Vương Đại Lực.

Nhưng ngay khi Lý Trân chuẩn bị vung trượt, khoe mắt hấn liếc qua, không ngờ phát hiện một lưỡi dao găm sắc bén phóng tới sườn trái của mình.

Lý Trân chấn động, vội lách người sang bên, dao găm đâm vào bì giáp, dính vào sát da thịt của hấn, hấn thậm chí có thể cảm giác được dao găm lạnh như băng. Lý Trân giận dữ, hướng dao găm phóng tới gió vài chục bước ngoại trừ Trương Xương Tông, không còn có người khác, chỉ thấy trong ánh mắt của Trương Xương Tông tràn đầy sát khí, xiết chặt nắm tay.

Lý Trân lại chẳng quan tâm cùng Trương Xương Tông phát sinh xung đột, đã không có thời gian nữa rồi. Trước mắt thấy một cơ hội cuối cùng sắp trôi qua trong giây lát, Lý Trân hai chân kẹp chặt chiến mã, chiến mã chạy gấp mấy bước, vượt lên trước trái mã cầu đang nảy trên mặt đất.

Lúc này, một gã hậu quân phòng thủ khác là Lâm Diên Tự đứng lúc đuối tới, kinh nghiệm dày dặn đóng kín góc độ sút gôn của Lý Trân, chỉ thấy Lý Trân nghiêng người vung cán đánh một gậy, bóng bay qua đỉnh đầu Lâm Diên Tự, hiện lên một đường vòng cung bay về phía cầu môn, lại rơi thẳng vào gôn.

Toàn sân bóng lập tức hoan hô lên, lúc này tiếng chiêng kết thúc cuộc tranh tài vang lên, điểm số là 3-3 hòa nhau, đội mã cầu Thái Bình Phủ lập tức uể oải vạn phần, bọn họ không thể không đo sức sút gôn từng cá nhân với đối phương để quyết định người sở hữu thắng lợi cuối cùng.

214. Chương 214: Chủ Tướng Đơn Đấu

Thời gian đánh một trận đánh mã cầu là một canh giờ. Nếu đôi bên vẫn bất phân thắng bại thì cần phải tiến hành sút gôn quyết đấu. Mỗi bên cử ra một tuyển thủ đánh bóng vào cầu môn đối phương sau đó mới phân thắng bại. Cách này có phần hơi giống với đá luân lưu trong thi đấu bóng đá hiện đại, chủ yếu đề cao tài năng mã cầu của cá nhân. Đây cũng là phương thức quyết chiến mà vô số người hâm mộ mã cầu yêu thích.

Phương thức sút cầu môn quyết đấu có hai loại, một loại là tất cả cầu thủ thay phiên nhau đá, một loại khác là chủ tướng quyết chiến, cuộc thi đấu mã cầu Đại Đường lần này chọn loại sau, chủ tướng quyết đấu, chủ tướng hai bên được bắn mười lần, ai bắn vào nhiều hơn người đó thắng.

Trong đại trường, Lý Trân cẩn thận cởi bỏ bộ bì giáp trên người, con dao găm Trương Xương Tông đâm vẫn cắm y nguyên chỗ cũ trên bộ giáp của hắn, dao găm dán chặt lấy da thịt hắn, đây là hắn còn tránh dao đúng lúc, chậm thêm một chút nữa là sẽ nhận trọn nhát dao dẫn đến xuất huyết rồi.

Thượng Quan Uyển Nhi cũng nghe nói liền chạy tới thăm hỏi, bởi vì nàng phải tham gia nghi thức Chính Sự đường nên đến khi chạy đến sân đấu thì trận đấu đã diễn ra một nửa rồi. Đội Nội vệ và đội Thái Bình Phủ đã trải qua một canh giờ thi đấu gian khổ, cuối cùng cũng có thể ở thế hòa, đương nhiên khiến nàng cảm thấy rất vui sướng, nhưng Lý Trân bị người ta đánh lén lại khiến nàng cảm thấy cực kỳ phẫn nộ.

- Xá Nhân, chuyện này không thể bỏ qua như vậy được.

Mọi người phẫn nộ kêu to, Vương Đại Lực cố ý phóng ngựa đụng bị thương Tiểu Diệp, tuy làm người ta cảm tức nhưng dù sao trong thi đấu mã cầu không tránh khỏi đấu đá gây thương tích, điều này nằm trong phạm vi cho phép, nhưng trong trận đấu mã cầu đâm sau lưng đã thương người, bọn họ lần đầu nghe nói, khơi dậy lửa giận trong lòng mọi người.

Lý Trân khoát tay nói:

- Mọi người không cần âm ỉ, tin tưởng Xá nhân sẽ xử lý tốt việc này.

Thượng Quan Uyển Nhi gật đầu, nói với mọi người:

- Mọi người yên tâm, ta tuyệt đối không bỏ qua chuyện này, ta sẽ đòi cho Lý thống lĩnh và mọi người một sự công bằng.

Lúc này, Lễ bộ Thị lang Đỗ Cảnh Kiệm đi đến, bước nhanh vào đại trường:

- Nghe nói đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn?

- Đỗ Thị Lang, không phải chuyện ngoài ý muốn, mà có kẻ giở trò trong trận đấu.

Thượng Quan Uyển Nhi chỉ vào dao găm vẫn cắm y như cũ ở bộ giáp, lạnh lùng nói:

- Đỗ Thị Lang, trước khi kết thúc trận đấu không lâu, Lý Thống lĩnh bị đối phương đánh lén, hắn lắc mình nhanh, may mắn tránh được một kiếp nạn này, ta hi vọng có thể thấy Đỗ Thị Lang theo lẽ công bằng mà xử lý đúng chuyện này.

- Việc này_____

Đỗ Cảnh Kiệm hít một hơi khí lạnh, còn dám dùng lưỡi dao sắc bén đã thương người, y là lần đầu tiên chứng kiến được, nhưng y cảm thấy rất khó xử, đối phương lại là đội bóng của Thái Bình công chúa, y là ai mà dám động vào Thái Bình công chúa, nhưng y cũng không dám đắc tội với Thượng Quan Uyển Nhi.

- Không biết quý phương có ai bị thương?

- Là ta bị thương.

Lý Trân mở một khối băng gạc băng bó bên bụng trái ra, hấn cố ý động mạnh vào vết thương một chút, cơ hồ lộ ra một vết máu đỏ sẫm, điều này thực khiến Đỗ Cảnh Kiệm giật mình kinh sợ:

- Lý Thống linh, thương thế của ngài nghiêm trọng vậy sao?

- Tuy chỉ là thương thế ngoài da, nhưng ảnh hưởng đến trận đấu kế tiếp của ta.

Sau một hồi do dự, Đỗ Cảnh Kiệm ập a ập ứng nói:

- Thôi được, ta đi thương lượng với đối phương một chút, coi như là trận đấu này đội Nội vệ thắng, các người thấy thế nào?

Lý Trân lắc đầu:

- Đỗ Thị lang, thế này không hợp tình hợp lý, bất phân thắng bại đã rõ ràng, còn phải để chủ tướng một mình quyết chiến một lần nữa mới có thể quyết định thắng bại, người lại tuyên bố chúng ta thắng lợi, người làm sao giải thích cho bàn dân thiên hạ, chẳng lẽ người nói với bọn họ, đội mã cầu của Thái Bình Phủ dùng dao đâm người? Đỗ Thị Lang cho rằng Thái Bình công chúa có đáp ứng hay không?

- Nếu không ta đi thương lượng trước với Thái Bình công chúa.

Thượng Quan Uyển Nhi sao lại không nhìn ra, Đỗ Cảnh Kiệm muốn dĩ hòa vi quý, dàn xếp cả hai bên, nàng cười lạnh một tiếng nói:

- Đỗ Thị Lang, muốn đi đàm phán với đối phương thì cũng được thôi, nhưng ta phải lưu lại chứng cứ, nếu Đỗ Thị Lang không thể giải quyết được, ta đây đi tìm Thánh Thượng, tóm lại chuyện này chúng ta nhất định phải có một lời giải đáp hợp lý.

Trong lòng Đỗ Cảnh Kiệm áp lực thật lớn, nếu chuyện này thực sự đến tai Thánh Thượng, người gặp chuyện xui xẻo chính là y, Đỗ Cảnh Kiệm không phản bác lại được, chỉ dám ậm ừ cho qua rồi vội vàng đi đến tòa đại tướng kia.

Trong đại tướng của đội Thái Bình Phủ, Thái Bình công chúa đang mắng chửi các cầu thủ như tát nước:

- Chưa thấy qua đám người hạng người vô năng như các người, không phải các người bình thường đều tự xưng mình là thiên hạ đệ nhất hay sao? Sao hôm nay giống lũ cầu bị thiến vậy, một cái đội vừa mới thành lập còn non yếu mà cũng không thể thắng được, còn phải để chủ tướng ra quyết chiến, ta đối với các người thật không còn điều gì để nói, ta nói cho các người biết, cuối cùng hôm nay nếu bị đánh bại, ta đây sẽ đuổi cổ các người ra khỏi phủ cho làm bọn ăn mày xin cơm.

Mọi người bị chửi đều nơm nớp lo sợ, xấu hổ cúi đầu không dám nói. Thái Bình công chúa giống như con chim ưng hung ác, ánh mắt lướt qua trên mặt của mọi người đảo qua đảo lại một lượt.

Lúc này, Trương Xương Tông bước lên phía trước một bước, ôm quyền nói:

- Công chúa điện hạ, dù sao chúng ta vẫn chưa thua, hơn nữa khả năng thắng lợi của chúng ta rất lớn, đợi đến khi kết thúc rồi hãy nói chuyện được mất chẳng phải tốt hơn sao?

- Đúng vậy ư? Làm sao người biết là sẽ thắng lợi, người có thể thắng Lý Trân được hay sao?

Thái Bình công chúa nhìn hấn, cười lạnh một tiếng, nàng biết rất rõ Trương Xương Tông, trên giường còn lợi hại một chút, chứ cưỡi ngựa bắn cung so với Lý Trân còn thua xa vạn dặm.

Trương Xương Tông lại hết sức tự tin mà nói:

- Nếu bình thường lúc khác ty chức không dám chắc, nhưng lần này ty chức nắm chắc tám phần chiến thắng trong tay.

Thái Bình công chúa nghi hoặc nhìn gã, không biết từ lúc nào gã lại trở nên tự tin đến như thế?

Đúng lúc này, thị nữ ở cửa bẩm báo:

- Công chúa điện hạ, Đỗ Thị lang có việc cầu kiến.

Thái Bình công chúa quay đầu lại, chỉ thấy Đỗ Cảnh Kiệm thập thò ngoài cửa đại trướng, vẻ mặt cấp bách, liền lệnh:

- Cho ông ta vào.

Đỗ Cảnh Kiệm bước nhanh đi vào đại trướng, khom người thi lễ nói:

- Ty chức tham kiến Công chúa điện hạ.

- Đỗ Thị lang, người có chuyện gì gấp?

- Công chúa điện hạ, ty chức mới từ đại trướng Nội vệ bên kia qua đây.

- Có chuyện gì không? Thái Bình công chúa sắc mặt dần dần trầm xuống, trực giác nói cho nàng biết, Đỗ Cảnh Kiệm tìm nàng lúc này không phải là chuyện gì tốt.

Đỗ Cảnh Kiệm trong lòng càng thêm bối rối, lắp bắp nói:

- Lý Trân khi ở cuối trận đấu, bị... bị một lưỡi dao sắc bén đâm bị thương dưới bụng.

Thái Bình công chúa quay đầu cảm tức nhìn Trương Xương Tông, nàng bỗng nhiên hiểu được, vì sao Trương Xương Tông nói nắm chắc đánh bại Lý Trân, tất nhiên là gã cho đây thật là một chuyện tốt.

Trương Xương Tông chột dạ cúi đầu, Thái Bình công chúa sau một lúc lâu trừng mắt nhìn gã, quay đầu lại hướng về Đỗ Cảnh Kiệm lạnh lùng nói:

- Ý của Đỗ Thị lang muốn nói là người của ta đâm Lý Trân bị thương.

- Ty chức không có ý đó, chỉ có điều, chỉ có điều...

- Chỉ là cái gì?

Thái Bình công chúa cảm tức nhìn y.

Đỗ Cảnh Kiệm cúi đầu, kiên trì nói: "Chỉ có điều trên áo giáp của Lý Trân cắm một lưỡi dao găm sắc bén, Thượng Quan xá nhân cho rằng là cầu thủ của Thái Bình Phủ hạ thủ.

Thái Bình công chúa cười lạnh một lúc, nàng lấy trên giá gỗ một kiện áo giáp, rút ra một con dao găm, hung hăng đâm vào, nàng quay đầu lại cảm tức nhìn Đỗ Cảnh Kiệm:

- Chúng ta ở trong trận đấu cũng bị người ta dùng lưỡi dao sắc bén gây thương tích, Đỗ Thị lang có cần cho chúng ta một lời giải đáp hay không?

Thái Bình công chúa ra lệnh một cách ngang ngược khiến trán của Đỗ Cảnh Kiệm chảy ra mồ hôi lạnh, y sau một lúc lâu nói không nên lời, chỉ đành yên lặng thối lui ra khỏi đại trướng. Đi đến cửa trướng, Thái Bình công chúa lại đột nhiên hỏi y:

- Lý Trân thương thế như thế nào?

- Hồi bẩm Công chúa, hần bị thương ở bụng dưới phía bên trái, dường như không phải quá nghiêm trọng.

- Người đi đi.

Đỗ Cảnh Kiệm trong lòng thở dài, chỉ đành thối lui ra khỏi lều lớn. Thái Bình công chúa trầm tư một lát, lại hỏi Trương Xương Tông:

- Người thực sự có nắm chắc không?

- Ty chức đánh bóng trong vòng bốn mươi bước, chưa từng để lỡ quả nào, đối phương ngoại trừ Lý Trân ra, những người còn lại đều không đáng để lo nghĩ, cho dù Lý Trân buộc phải ra trận, trên người hần có thương tích, nhất định sẽ có ảnh hưởng đến lực đánh, ty chức có thể chiến thắng.

Thái Bình công chúa vốn định thay đổi chủ tướng ngay lúc này, Dương Thận Giao trình độ cao hơn một bậc ra trận, tuy nhiên Lý Trân bị thương, để Trương Xương Tông ra trận cũng không là vấn đề lớn, dù sao cũng là nam nhi được nàng sủng ái, không đến mức bất đắc dĩ, nàng sẽ không làm tổn thương lòng tự ái của Trương Xương Tông.

- Được rồi, hy vọng người đừng làm ta thất vọng.

Tùng tùng, sau một khắc đồng hồ hai đội nghỉ ngơi, tiếng trống lại gõ vang, thời khắc chủ tướng hai quân quyết chiến đã đến.

Lý Trân đã đi trước một bước chờ quyết chiến ở trước cầu môn, hần nhìn thoáng qua thấy Trương Xương Tông từ đối diện chạy tới, trong ánh mắt hiện lên một tia cười lạnh, khó có thể phát hiện. Cứ việc Thái Bình công chúa kiên quyết không chịu thừa nhận có sự vi phạm nghiêm trọng quy định trong trận đấu, nhưng nàng ta vẫn ngộ nhận cho rằng hần thực sự bị lưỡi dao sắc bén gây thương tích, vẫn phải Trương Xương Tông ra trận, mà không dùng Dương Thận Giao, người có kỹ thuật đánh bóng tinh nhất.

Dương nhiên, dựa theo trận đấu thì thấy, kỹ thuật dẫn bóng của Trương Xương Tông quả thật cũng không tệ, nhưng so với Dương Thận Giao vẫn là kém một bậc, cả ba lần dẫn bóng đều là Dương Thận Giao đánh vào, Trương Xương Tông làm chủ tướng tiền quân, lại không thể đánh vào một đường bóng nào, có điểm này là nhìn thấy rõ nhất.

Trương Xương Tông phi ngựa đến, gã nhanh chóng liếc qua bụng của Lý Trân, thấy hần không mặc bì giáp nữa, mà chỉ mặc áo y phục mã cầu mềm mại, điều này hiển nhiên là vì bụng có thương tích, không cách nào mặc bì giáp, trong lòng Trương Xương Tông âm thầm đắc ý. Sở dĩ gã kiên trì phải xuất chiến lần này, cũng là bởi vì gã muốn mượn cơ hội này chiến thắng thực lực cường đại của Lý Trân, nhờ đó giúp danh tiếng của hần lan truyền khắp kinh thành.

Khi Chủ tướng quyết chiến, một tấm ván gỗ được đặt ở giữa sân, giúp tất cả người xem đều có thể chứng kiến cảnh tượng quyết chiến, phương thức quyết chiến khá đơn giản, có tên là “Đánh bóng ngoài khu vực bốn mươi bước.” (gần giống đá luân lưu trong khu vực 16m50 của bóng đá hiện đại). Tức là lựa chọn mười điểm sát gần ngoài khu vực bốn mươi bước theo thứ tự để đặt mười quả bóng, hai đội thay phiên đánh bóng, vòng thứ nhất người đánh toàn bộ vào cầu môn là người chiến thắng, nếu hai đội hòa nhau, như vậy lại đến đợt thứ hai, mãi cho đến khi hai đội phân ra cao thấp mới thôi.

Người bắn xác định địa điểm kiểu này tinh nhất chính Đậu Tiên Vân, y đem hai mươi đồng tiền xu thả trên mặt đất, tung cao từ hai mươi trượng rơi xuống, theo thứ tự lần lượt đánh hai mươi đồng tiền vào cầu môn ngoài khu vực bốn mươi bước, trấn động kinh thành.

Bóng đã chuẩn bị xong, hai đội rút thăm, vẫn là Lý Trân đánh trước. Lý Trân chậm rãi bước lên điểm xuất phát ngoài khu vực ba mươi bước, nhẹ nhàng cử động cổ tay và gậy đánh bóng, tìm kiếm cảm giác bóng tốt nhất.

Trong lúc này, bốn phía sân bóng gần một trăm ngàn người xem đều đứng lên, mắt không chớp nhìn chăm chú vào Lý Trân và quả bóng trên mặt đất. Ở sân bóng khác, đội Thiên kỵ doanh và đội võ tướng Lương Vương chiến đấu kịch liệt, đội Thiên kỵ doanh đang dẫn trước sâu với tỷ số 5-2, còn có một khắc nữa sẽ chấm dứt trận đấu, đội Thiên kỵ doanh thắng đã là kết cục đã định.

- Bắt đầu.

Lễ Bộ Lang trung Vương Cẩn ra lệnh một tiếng, có quan viên phát cờ đỏ, Lý Trân thúc chiến mã, bắt đầu chạy ra khỏi hàng, hần càng chạy càng nhanh, nháy mắt đã vọt tới trước quả bóng, vung trượng đánh một đòn mạnh mẽ, chỉ nghe một tiếng giòn vang, quả bóng từ mặt đất bắn ra, bóng từ mặt đất chuẩn xác bay tới cầu môn hần đánh bóng như nước chảy mây trôi, không hề do dự, người xem bốn phía vang lên tiếng hoan hô giòn giã.

Lý Trân liếc Trương Xương Tông một cái, quay đầu ngựa lại lui sang một bên. Đến lượt Trương Xương Tông đánh bóng, gã cũng giục ngựa đi vào hàng bắt đầu đánh bóng, nhưng trong lòng hơi bất an, nhìn thái độ đánh bóng của Lý Trân có thể thấy, căn bản không giống bộ dạng bị thương trầm trọng, chẳng lẽ hần bị thương là giả hay sao?

Lúc này Trương Xương Tông đã không thể nghỉ tiếp, hồng kỳ lại phát ra, Trương Xương Tông cũng phóng ngựa chạy gấp, vung trường đánh một gậy mạnh mẽ, quả bóng cũng đã đánh vào cầu môn, gã cũng đương đương đắc ý lui xuống.

Xa xa ở bên cạnh đại tướng, Địch Yến chăm chú nhìn vào cuộc độ sức của hai bên không rời mắt, trong nội tâm nàng hiện giờ đang lo lắng, liền chậm rãi đi đến bên cạnh Trương Lê, thấp giọng hỏi:

- Trương đại ca, huynh cảm thấy lão Lý cuối cùng có thể thắng được không?

So với Tử Chí, Trương Lê điềm đạm hơn nhiều. Y nói không nhiều, nhưng tuyệt sẽ không ăn nói lung tung. So với Tử mập, Địch Yến càng tin nhiệm lời y nói hơn. Trương Lê chăm chú nhìn hai người phía xa xa một lát, chậm rãi nói:

- Phương thức đánh bóng này khá đơn giản, tạm thời còn chưa nhìn ra sự chênh lệch thực lực của hai bên, ta phỏng đoán đến hai quả bóng cuối cùng, đánh bóng từ góc bên, có lẽ sẽ xuất hiện chút ít chênh lệch, thắng bại lúc đó được phân định.

Lúc này, Thượng Quan Uyển Nhi chậm rãi đến bên cạnh Địch Yến, dịu dàng nói:

- Đây không chỉ là độ kỹ thuật bóng cao thấp, mà còn là độ ý chí và dũng khí hai bên. Ta tin tưởng Lý Trần sẽ không để cho ta và cô thất vọng.

Thượng Quan Uyển Nhi nói cũng không sai, phương thức xác định địa điểm sút gôn này thật sự khó khăn cũng không lớn, đối với cao thủ mã cầu mà nói, chỉ là một loại kiến thức cơ bản, sẽ có rất ít người đánh trượt, nhưng cái khó chính là sau mỗi quả bóng đánh trúng, càng đi về phía sau áp lực càng lớn, cần ý chí kiên định, trên thực tế đã là một cuộc đấu về ý chí.

Hai bên đã đánh hết vòng thứ 7, đến vòng thứ tám, hồng kỳ đã phát ra, Lý Trần giục ngựa chạy gấp, không chút do dự một gậy đánh ra, bóng theo gậy bóng bắn ra, chuẩn xác vào cầu môn như trước.

Lúc này Trương Xương Tông đã nhìn ra Lý Trần không có bị thương, dựa vào vẻ mặt, dựa vào thái độ là có thể nhìn ra được, người bị thương không có khả năng đánh bóng dễ dàng như vậy, trong lòng của gã bắt đầu có áp lực, tay thấm đầy mồ hôi, vẻ mặt đắc ý lúc ban đầu đã không còn, khuôn mặt tuấn mỹ cũng có chút biến đổi, gã có vẻ vô cùng căng thẳng.

Gã cắn chặt răng, hét lớn một tiếng, giục ngựa lao ra, quyết định chắc chắn, vung gậy đánh bóng một phát, quả bóng bắn ra, lại đi hơi lệch một chút, đánh vào bên cạnh cầu, đi vào cầu môn, gã lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Lý Trần khẽ mỉm cười:

- Còn có hai bóng, Trương công tử phải gắng sức thêm một chút.

Trương Xương Tông hung hăng trừng mắt nhìn hắn, trong lòng của hắn lại không có chút nào lo lắng, Trương Xương Tông càng cảm thấy căng thẳng hơn, cánh tay như mềm nhũn ra rồi.

- Vòng thứ 9.

Quan viên hô to một tiếng, lại phát hồng kỳ xuống, Lý Trần nhẹ nhàng vuốt ve chiến mã, thấp giọng bên tai nó nói:

- Còn có hai bóng, ông bạn già, lại thêm một lần cố gắng.

Con ngựa Xích Yên Tuyết dường như nghe hiểu chủ nhân dặn dò, nó thật mạnh phát ra tiếng phì phì trong mũi, tinh thần phấn chấn, bốn vó mở ra hướng bóng chạy đi. Vung trường đánh bóng một phát, quả bóng bay ra chênh lệch thẳng tắp, gần như là lao vào cầu môn, bốn phía lại vang lên tiếng hoan hô như sấm động, quả bóng vào cầu môn lần này cực kỳ đẹp mắt.

Lúc này, Trương Xương Tông nói với quan viên chủ trì một câu còi đó, quan viên gật đầu, chạy tới nói với Lý Trần:

- Lý Thống lĩnh có thể đánh quả bóng cuối cùng trước được không? Cổ tay của Trương công tử hơi bị trật, cần một chút thời gian khôi phục.

Trong lòng Lý Trân biết rõ, cổ tay Trương Xương Tông làm sao mà bị trật, rõ ràng là trong lòng e sợ, muốn ổn định cảm xúc, như vậy cũng tốt, làm ình hăng hái tinh thần thêm đánh cho xong quả bóng cuối cùng.

Hắn nhìn thoáng qua vị trí quả bóng cuối cùng, từ vị trí kia trực tiếp đánh vào cầu môn gần như là không thể nào, chỉ có thể dùng kỹ xảo nhất đánh vào quả bóng này, hắn trầm tư một lát, quyết định chọn dùng kỹ xảo đảm bảo nhất.

Lý Trân giục ngựa chạy đi, chiến mã thẳng đến tới trước bóng, hắn dừng chiến mã lại, dùng gậy nhẹ nhàng đập một phát, quả bóng bay lên trời, không bay một đường thẳng tắp, mà là một đường vòng cung, lực quả bóng lượn vừa đúng lúc, quả bóng bay vào bên cạnh cầu môn, Lý Trân cũng nín lặng, chỉ thấy bóng ở bên cạnh bắn một chút, không ngờ lại vào cầu môn.

Mười bóng đều trúng, Lý Trân kích động giơ hai tay lên, tiếng trống, tiếng hoan hô vang vọng khắp sân bóng. Trương Xương Tông sắc mặt trắng bệch, gã đã trông mong vào Lý Trân không đánh trúng quả bóng cuối cùng, mang đến cho gã một tia hy vọng, không ngờ bóng vẫn vào cầu môn, đẩy hắn vào hoàn cảnh vạn kiếp bất phục.

Trương Xương Tông ngơ ngác nhìn quả bóng thứ chín của gã, trong đầu trống rỗng.

- Trương công tử, bắt đầu đi.

Quan viên cầm cờ đang thúc giục gã.

Vạn bất đắc dĩ, gã đành phải chậm rãi giục ngựa tiến lên, gã hít sâu một hơi, giơ gậy lên hướng quả bóng đánh tới, trong nháy mắt lúc nhìn quả bóng, mắt gã thấy xuất hiện ánh mắt của Thái Bình công chúa hung ác lạnh lùng nghiêm nghị, khiến tay không khỏi run rẩy.

- Không xong rồi.

Trong lòng của gã hô một tiếng, quả bóng này không được rồi. Trên mặt Lý Trân cũng không khỏi lộ ra ý cười, chỉ thấy quả bóng bay thẳng đến cầu môn. Khoảng cách quả bóng đánh vào cầu môn ước chừng trên ván gỗ một tấc, rồi bay ra ngoài, Trương Xương Tông lập tức mặt xám như tro tàn, gậy đánh bóng rơi xuống đất.

Hơn mười vạn người xem bốn phía cùng hoan hô, các cầu thủ đội mã cầu Nội vệ đều kích động ôm chặt lấy nhau. Địch Yến cũng chảy nước mắt, nằng dựa vào lòng Thượng Quan Uyển Nhi, kích động khóc òa lên.

Đội Nội vệ cuối cùng dùng phương thức chủ tướng quyết chiến, dùng thực lực mạnh mẽ đánh bại đội Thái Bình phủ, đi vào trận chung kết

215. Chương 215: Nhiệm Vụ Khẩn Cấp

Cứ như vậy, đại hội thi đấu mã cầu hừng hực khí thế, đã đến trận chung kết cuối cùng nhưng Vô Tắc Thiên không chút nào không bị ảnh hưởng bởi cuộc so tài mã cầu chút nào, cố nhiên là bà đối với trận đấu mã cầu hứng thú không lớn, mặt khác cũng là bởi vì chính vụ bận rộn, bà không có khả năng giống dân chúng thấp cổ bé họng bị môn mã cầu mê hoặc.

Trong ngự thư phòng, Lai Tuấn Thần đem một phần “Thông huyền quỹ” bên trong là báo cáo được bí mật tố giác trình lên cho Vô Tắc Thiên. Phòng Châu đại hạn, dân đói nhiều trốn đến Phòng Lăng, Lư Lăng Vương âm thầm thu thập trắng đỉnh trong nạn dân, thao luyện võ nghệ. Báo cáo này khiến Vô Tắc Thiên giận tím mặt, nghiêm tử thấp kém kia bị phế truất mười một năm, rõ ràng còn chưa từ bỏ ý định, nó muốn làm cái gì? Muốn lần nữa trở mình, đăng cơ làm đế vương sao?

- Hừ!

Võ Tắc Thiên ném thật mạnh báo cáo trong tay lên bàn, Lai Tuấn Thần sợ tới mức trong lòng rùng mình, gãi cẩn thận liếc mắt nhìn trộm Thánh Thượng một cái, thấy bà đang cúi đầu đi qua đi lại, liền nhỏ giọng đề nghị:

- Báo cáo cũng không có kí tên, thật giả khó định, vì thần nguyện ý thay bệ hạ âm thầm điều tra rõ việc này, nếu xác thực có chuyện này, thần sẽ tìm ra chứng cứ xác thực, khiến người phản đối tâm phục khẩu phục.

Lai Tuấn Thần hoàn toàn đứng ở góc độ của Võ Tắc Thiên mà xem xét chuyện này, cho nên đề nghị của gã nói trúng tâm tư của Võ Tắc Thiên rồi. Lư Lăng Vương là chính thống của vương triều Lý Đường, quả thật không thể dựa vào một phần báo cáo đã dễ dàng đưa y ra định tội, nếu không sẽ khiến cho quần thần phản đối kịch liệt.

Võ Tắc Thiên trầm tư một lát, cuối cùng gật đầu nói:

- Trẫm liền lệnh cho khanh trong hai tháng phải điều tra cho xong chuyện này, cho trẫm một báo cáo xác thực.

Lai Tuấn Thần mừng thầm, liền vội vàng khom người nói:

- Vi thần tuân chỉ.

Lai Tuấn Thần lui xuống, Võ Tắc Thiên lại nhặt báo cáo của người tố giác lên nhìn kỹ một lần, phần báo cáo này viết kể lại vô cùng tỉ mỉ, thoát nhìn không hề giống tin đồn vô căn cứ, cũng không giống tùy ý bịa đặt, bà không tin người mật báo bịa đặt mà không hề có căn cứ, hơn nữa chuyện Hoàng tử tạo phản, bà thà rằng tin là có.

Lúc này, ngoài cửa truyền đến thanh âm của Thượng Quan Uyển Nhi:

-Bệ hạ, Uyển Nhi có thể đi vào không?

Võ Tắc Thiên đem báo cáo để qua một bên:

-Vào đi.

Cửa mở, Thượng Quan Uyển Nhi rạng rỡ đi đến, Võ Tắc Thiên khẽ cười nói:

-Xem ra đội người thắng rồi.

- Hồi bẩm bệ hạ, Lý Trân bọn họ quả thật không phụ sự mong đợi của mọi người, đã chiến thắng đội bóng của Thái Bình công chúa điện hạ, tiến vào trận chung kết, thật sự là ngoài dự liệu của Uyển Nhi.

- Đúng vậy, thật đáng ngợi khen, trẫm lần trước đã nói qua, bọn họ nếu như lọt vào tám đội mạnh nhất, trẫm sẽ ban thưởng cho bọn họ, người nói thử xem, trẫm nên thưởng cho bọn họ như thế nào?

Thượng Quan Uyển Nhi thi lễ cười nói:

- Bệ hạ cũng đừng có vì những chuyện nhỏ nhặt này mà bận tâm, Uyển Nhi đã thưởng lớn cho bọn họ, nói là tâm ý của bệ hạ.

-Như thế... cũng tốt, Uyển Nhi hãy thay trẫm thưởng lớn cho bọn họ, vừa mới thành lập hơn hai tháng đã có được chiến tích huy hoàng như thế, quả thật không dễ dàng.

Thượng Quan Uyển Nhi cực kỳ nhạy cảm, nàng theo Võ Tắc Thiên đã lâu, thấy có hơi miễn cưỡng trong nụ cười của Thánh Thượng, cảm thấy có một chút dị thường, nàng thấp giọng hỏi:

- Bệ hạ, đã xảy ra chuyện gì?

Võ Tắc Thiên cũng không muốn giấu diếm Thượng Quan Uyển Nhi, thở dài nói:

- Hôm nay nhận được một phần mật báo Thông Huyền quý, nói đứa con trai ở Phòng Châu của trẫm tư mộ quân đội, mưu đồ gây rối, thực sự khiến trẫm tâm phiền ý loạn.

Thượng Quan Uyển Nhi lập tức hoảng sợ, vội vàng nói:

- Bệ hạ, mật báo thông huyền quỹ thật giả khó phân biệt, nếu chẳng may là có người vu cáo hãm hại Lư Lăng Vương ——

- Trẫm cũng biết, cho nên trẫm sai Lai Tuấn Thần đi điều tra thật kỹ chuyện này, bắt y phải tìm chứng có xác thực mới được.

Thượng Quan Uyển Nhi sau một lúc lâu không nói gì, sai Lai Tuấn Thần đi thăm dò chẳng phải là bảo hổ lột da sao. Võ Tắc Thiên ánh mắt lợi hại liếc nàng một cái, lạnh lùng hỏi:

-Người cảm thấy không ổn sao?

Thượng Quan Uyển Nhi không dám phản đối ra mặt, nàng chỉ khuyên nhủ khéo léo:

- Ngày xưa Thái Tông Hoàng đế vì để tránh có án oan sai, đặc biệt thiết lập chế độ Tam đường hội thẩm, Hình Bộ, Ngự Sử Đài, Đại Lý Tự đều tham gia thẩm án, như vậy có thể phòng ngừa xử án bất công, nói như vậy, nên để áp dụng áp dụng các vụ án trọng đại hơn, Uyển Nhi cũng không phải có ý nghi ngờ Lai trung thừa, nhưng bệ hạ hoài nghi Lư Lăng Vương có ý tạo phản, lại chỉ sai Ngự Sử Đài một mình đi thăm dò, mọi người có cho rằng Người chỉ mượn cớ hay không? Xin bệ hạ minh giám.

Võ Tắc Thiên không thể không thừa nhận Thượng Quan Uyển Nhi nói rất có đạo lý, chỉ dựa vào ngôn luận của một người khó làm kẻ dưới phục tùng, bà suy nghĩ một chút nói:

- Có thể để Đại Lý Tự cùng phái người tiến hành điều tra, mặt khác trẫm cảm thấy Nội vệ cũng có thể âm thầm tìm kiếm chứng cứ, như vậy càng thêm tuyệt đối không sai sót nhầm lẫn.

- Bệ hạ minh giám.

Sự hưng phấn của Lý Trân từ sau chiến thắng trước đội Thái Bình Phủ dần dần bình tĩnh trở lại, mọi người trong đại trưởng cười nói không ngớt, Lý Lâm Phủ khó có được một lần cười to ầm ĩ nói:

- Ta nghĩ, cái tên Liên Hoa công tử kia phát hiện Lý Thống lĩnh không có bị thương, vẻ mặt của gã sẽ như thế nào? Có phải giống như vậy hay không ——

Lý Lâm Phủ làm ra một vẻ mặt đáng thương, hai tay chấp vào nhau, cầu khẩn nói:

- Lý Thống lĩnh, để cho ta bỏ một đao nữa, được không?

Mọi người ôm bụng cười như điên, Lý Trân nhin cười nói:

-Cười đủ rồi, mọi người cũng đã đói bụng rồi, chúng ta đi ăn thịt nướng, chúc mừng thắng lợi hôm nay.

Mọi người hoan hô một trận, Lý Trân bổ sung thêm: - Thượng Quan xá nhân bảo ta nói với mọi người, mỗi người thưởng năm trăm quan, các thành viên còn lại thưởng một trăm quan.

Ở bên trong một tràng tiếng hoan hô vang lên, mọi người vây quanh Lý Trân đi ra khỏi đại trưởng. Lúc này, một gã hoạn quan bước nhanh đi tới, khom người thi lễ với Lý Trân nói:

- Lý Thống lĩnh, Thượng Quan xá nhân có công vụ quan trọng mời Thống lĩnh đến Thái Sơ cung.”

Lý Trân gật đầu, cười với mọi người nói:

- Mọi người đến tầu quán trước chờ ta, ta lập tức tới ngay.

Mọi người đi trước, Lý Trân thì đi theo hoạn quan bước nhanh đi về hướng Thái Sơ cung. Không bao lâu, bọn họ đã tới trước phòng của Thượng Quan Uyển Nhi, hoạn quan bẩm báo:

- Xá nhân, Lý Thống lĩnh đã đến.

- Mời hần vào.

Hoạn quan mở cửa:

- Lý Thống lĩnh xin mời.

Lý Trân bước nhanh vào phòng của Thượng Quan Uyển Nhi, chỉ thấy Thượng Quan Uyển Nhi không có ngồi trên ghế ngồi, mà là đang đứng trước cửa sổ, ngẩng đầu nhìn chăm chú vào mây đen xuất hiện trên không trung, Lý Trân tiến lên một bước thì lễ nói:

- Ty chúc tham gia Xá nhân.
- Lý Thống lĩnh, chỉ sợ sóng gió sắp tới rồi.

Lý Trân ngăn ra, hần hiểu lời nói của Thượng Quan mang hai ý nghĩa, liền hỏi:

- Lời này của Xá nhân là ý gì?

Thượng Quan Uyển Nhi nhẹ nhàng thở dài một tiếng, xoay người đi trở về chỗ ngồi xuống, nàng nhìn Lý Trân về mặt ấy náy nói:

- Chỉ sợ người không thể tham gia trận chung kết rồi.

Những lời này khiến trong lòng Lý Trân căng thẳng, sau một lúc lâu mới hỏi:

- Đã xảy ra chuyện gì?
- Lư Lăng Vương xảy ra chuyện, có người mật báo với Thánh Thượng, nói y chiêu mộ võ sĩ, mưu đồ tạo phản, nếu tội danh này thành lập, y khó thoát khỏi kiếp này.
- Khó thoát khỏi kiếp này là chỉ y sẽ bị xử tử sao?

Lý Trân trầm giọng hỏi.

Thượng Quan Uyển Nhi vừa nhẹ nhàng gật đầu vừa tiếp tục nói:

- Thánh Thượng đã phái Lai Tuấn Thần đi Phòng Châu điều tra nghiêm túc việc này, ta đã thuyết phục Thánh Thượng, Thánh Thượng đồng ý đồng thời phái những người khác đi điều tra, Đại Lý Tự sẽ phái người đi, mặt khác, Thánh Thượng cũng yêu cầu Nội vệ phái người đi điều tra.
- Nhưng Nội vệ là chỉ bên ta đây hay chỉ bên Võ Phù Dung?
- Thánh Thượng không có nói rõ, tuy nhiên nếu Người nói với ta chuyện này, hẳn là chỉ người đi. Lai Tuấn Thần đã dẫn người xuất phát, tình thế vô cùng nguy cấp, xé chiều hôm nay người nhất định phải xuất phát, Lý Thống lĩnh, ta thật sự xin lỗi.

Lý Trân gật đầu, hần hiểu được sự khẩn trương trong lòng Thượng Quan Uyển Nhi, hần cũng biết Thượng Quan Uyển Nhi luôn luôn ủng hộ Lý Hiển, một khi Lý Hiển gặp chuyện không may, hậu quả vô cùng nghiêm trọng, so sánh thiệt hơn, kết quả trận chung kết mã cầu thật sự đã không quan trọng gì nữa rồi.

- Được rồi, ta trở về thông báo một chút rồi xuất phát ngay.
- Hy vọng đội bóng có thể vượt qua khó khăn phát huy trình độ, cho dù không có người, cũng có thể giành lấy vòng nguyệt quế của trận tranh đấu mã cầu.
- Chỉ mong vậy.

Lý Trân cười khổ một tiếng.

Từ phòng của Thượng Quan Uyển Nhi đi ra, Lý Trân cúi đầu thở dài một tiếng, bước nhanh ra khỏi Thái Sơ cung. Thượng Quan Uyển Nhi giao cho hần nhiệm vụ khẩn cấp thực sự làm hần cảm thấy không vui, trăm cay nghìn đắng mới vào trận chung kết, cuối cùng trận đấu đó lại không có duyên với hần.

Dù chán nản, nhưng hần cũng không thể tránh được, bởi vì đánh mã cầu không phải là chức vụ của hần, hơn nữa đó là đội bóng của Thượng Quan Uyển Nhi, ngay cả nàng cũng không thèm để ý, thì hần lại để ý cái gì?

- Lý Thống lĩnh.

Mới vừa đi tới trước cửa Ứng Thiên, Lý Trân bỗng nhiên nghe thấy phía sau có người đang gọi hần, hần quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Đẩu Tiên Vân bước nhanh chạy vội tới.

Đậu Tiên Vân là Thiên kỵ doanh Trung Lang Tướng, nghe đồn y bởi vì đỗ kỳ thi Võ Cử mà được đề bạt. Đậu Tiên Vân là người hào sảng thẳng thắn thành khẩn, tiến tới trận chung kết với y, Lý Trân không cần suy xét quá nhiều đề phòng thủ đoạn.

Một lát, Đậu Tiên Vân chạy tới, cười nói:

- Chúc mừng Lý Thống lĩnh dẫn đầu đội bóng đánh bại đội Thái Bình phủ, đi thẳng vào trận chung kết.
- Ta cũng vậy, chúc mừng thắng lợi của Đậu tướng quân.

Đậu Tiên Vân cười ha hả, ngừng cười liền hỏi han:

- Ta nghe Đỗ Thị lang nói, người đang ở trong trận đấu bị người khác ám toán?
- Là có người đánh lén ta, nhưng ta phản ứng nhanh một bước, may mắn tránh được kiếp nạn, nếu không sao cuối cùng ta có thể tiến hành chủ tướng quyết chiến.
- Nói cũng phải, đội Thái Bình Phủ luôn đề tiện vô sỉ, không ít người bị bọn họ ám hại, lần này các người đánh bại bọn họ, không biết bao nhiêu người sẽ vì đó mà lấy làm vui mừng.

Lý Trân yên lặng gật đầu, lại nói:

- Đậu tướng quân, trận chung kết ngày mốt, ta chỉ sợ không thể tham gia.
- Vì sao?

Đậu Tiên Vân ngạc nhiên hỏi.

Lý Trân cười khổ một tiếng:

- Vừa mới nhận được nhiệm vụ Thánh Thượng giao cho, ta phải lập tức rời kinh, một khoảng thời gian rất dài cũng sẽ không ở kinh thành, công sự làm trọng, cũng chỉ có thể bỏ cuộc đua tài.

Đậu Tiên Vân đương nhiên biết Lý Trân ở Nội vệ chuyên môn chấp hành nhiệm vụ bí mật, y không thể hỏi thêm, trầm mặc một lát, Đậu Tiên Vân chậm rãi nói:

- Không có Lý Thống lĩnh đội Nội vệ cũng như không có linh hồn, để công bằng, ngày mốt ta cũng không tham gia cuộc tranh tài.
- Chuyện này... chuyện này không cần.

Trong lòng Lý Trân cảm động hết sức, vội vàng xua tay:

- Ta là vì công sự ra ngoài, Đậu tướng quân không cần hy sinh lớn như vậy, ý tốt của Đậu Tướng quân ta sẽ ghi nhớ trong lòng.

Đậu Tiên Vân lại cười nói:

- Ta tin chắc, cho dù ta không lên sân đấu, đội Thiên kỵ doanh cũng có thể giành được vòng nguyệt quế, nhưng con người của ta rất đề ý sự công bằng, ta không cho phép người khác chiếm tiện nghi của ta, nhưng ta cũng sẽ không chiếm tiện nghi của người khác, người không cần khuyên, ta đã quyết định, cũng sẽ không đổi nữa.

Nói xong, Đậu Tiên Vân vỗ thật mạnh vào vai của Lý Trân, bước nhanh đi về bên kia. Lý Trân nhìn y đi xa, trong lòng âm thầm cảm kích, Đậu Tiên Vân không thi đấu, ít nhất đội bóng của mình sẽ không thua một cách khó coi.

Hắn cũng xoay người bước nhanh đi về phía cửa Ứng Thiên, bất luận như thế nào, hắn nhất định phải đem tin tức này nói cho đồng đội đang dùng cơm.

216. Chương 216: Thế Lực Thứ Ba

Tại nhả gian lớn nhất trong tửu quán Minh Lệ, mọi người lắng lắng nghe Lý Trân quyết định rời khỏi cuộc tranh tài cuối cùng, Lý Trân đương nhiên sẽ không nói ọi người hẳn phải đến Phòng Châu, chỉ nói là hẳn tiếp nhận nhiệm vụ khẩn cấp, hôm nay phải rời khỏi kinh thành ngay.

Trong phòng lập tức đều nghị luận, dường như nổ tung cùng một lúc, Tửu Chí nhanh mồm nhanh miệng, đầu tiên đứng lên hét lớn:

- Lão Lý, trận đấu ngày mốt người không tham gia, chúng ta làm thế nào cướp lấy vòng nguyệt quế đây?
- Mọi người im lặng một chút, nghe ta nói cho hết lời.

Lý Trân hô hai tiếng, trong phòng mới dần dần an tĩnh lại, hơn mười cặp mắt nhìn chăm chú vào hắn, Lý Trân lại nói:

- Vừa rồi ta gặp Đẩu Tiên Vân, y biết được ta ngày mốt không thể lên sân, y nói là để đạt được mục đích công bằng, ngày mốt y cũng không tham gia cuộc đấu, như vậy, áp lực của các người sẽ nhỏ đi rất nhiều, phát huy đầy đủ kỹ thuật dẫn bóng của bản thân, cũng không phải là không thể thắng được trận đấu.

Tin tức Đẩu Tiên Vân không ra sân giống hệt như một viên thuốc an thần ọi người. Mọi người thoáng cái thở phào nhẹ nhõm. Nếu không có Đẩu Tiên Vân, thực lực của Thiên kỵ doanh sẽ giảm đi một chút, bọn họ còn có một tia hy vọng.

- Lão Lý, người không thi đấu, vậy ai làm chủ tướng?

Tửu Chí lại reo lên.

Đây đúng là một vấn đề rất lớn, Lý Trân đã nghĩ đến chuyện này trên suốt dọc đường đến đây, hẳn nhìn thoáng qua Trương Lê, nói với mọi người:

- Trận chung kết ngày mốt, Trương Lê làm chủ tướng.

Trương Lê hoảng sợ:

- Nhưng... Ta không thể lên thi đấu.

- Chủ tướng cũng không nhất định phải lên thi đấu, chủ tướng chỉ cần bày mưu nghĩ kế, an bài chiến thuật, người ở dưới sân quan sát, xuất hiện vấn đề gì sẽ nhìn càng thêm rõ ràng hơn, người có thể thông qua phương pháp thay đổi người đem ý đồ của mình truyền đạt ọi người, người cũng không nên từ chối.

Trương Lê yên lặng gật gật đầu, y cảm thấy trên vai mình gánh trọng trách rất nặng. Lý Trân lại nghiêm nghị nói với mọi người:

- Sân đấu như chiến trường, bất kể kết cục như thế nào, ta đều hy vọng các người có thể phục tùng sự chỉ huy của Trương Lê, ta trước nay đều ăn nói ngay thẳng, nếu phát sinh sự tình không nghe quân lệnh, đừng trách ta trở mặt.

Hắn đưa ánh mắt sắc bén nhìn khắp mọi người một lượt, tất cả mọi người đều tỏ thái độ, nguyện ý phục tùng sự chỉ huy của Trương Lê, Lý Trân bưng lên một chén rượu nói với mọi người:

- Chúng ta đi cho tới bước hôm nay, đã là thành công rất lớn, các người không cần có thêm bất kỳ gánh nặng nào, đem hết toàn lực đánh cuộc tranh tài cuối cùng đẹp mắt nhất, bất kể thắng bại như thế nào, chúng ta đều là người thắng. Để ta mời mọi người chén rượu này, uống cạn.

Lý Trân uống một hơi cạn sạch, mọi người đều nâng chén uống rượu, vì Lý Trân rời đi mà sĩ khí có chút giảm đi, lại lần nữa ngẩng cao đầu đứng lên.

Ăn cơm trưa, mọi người quay trở về công sở, trên đường, tâm tư của Trương Lê nặng nề hỏi Lý Trân:

- Đánh với Thiên kỵ doanh, ta nghĩ bỏ tiền quân, đổi thành dùng ba hậu quân, tận lực ổn định phòng tuyến hậu doanh trước, chọn thời cơ phản kích lại, người cảm thấy như thế nào?

Lý Trân cười cười nói:

- Ta sẽ không phát biểu cách nhìn như thế nào, hết thấy bài binh bố trận và chiến thuật sách lược đều do người quyết định, ta vẫn nói một câu, chúng ta tiến vào trận chung kết cũng đã là thắng lợi rồi.

Trương Lê hiểu Lý Trân muốn giảm bớt áp lực ình, y cười khở một tiếng nói:

- Kỳ thật ta cũng hiểu được, đối mặt với trận chung kết, trong lòng thực tại lại rất khẩn trương, yên tâm đi, ta sẽ dốc toàn lực an bài cho tốt trận đấu cuối cùng.

Lý Trân vỗ nhẹ nhẹ bờ vai của y:

-Chúc người may mắn.

Cùng các đội viên chia tay, Lý Trân lại đi đến Dịch phủ, mới đến bậc cửa, vừa lúc nhìn thấy Dịch Yến đang cưỡi ngựa đi đến, Dịch Yến thấy Lý Trân, lập tức vui mừng hỏi:

- Lão Lý, huynh là tới tìm ta sao?

- Ta là đến gặp riêng muội nói một chuyện.

- Chuyện gì?

Dịch Yến hơi bất an nhìn hấn.

- Ta nhận được nhiệm vụ khẩn cấp, xế chiều hôm nay phải rời khỏi kinh thành.

- Vậy trận đấu ngày mốt phải làm sao bây giờ?

Không đợi Lý Trân nói xong, Dịch Yến lập tức vội la lên:

- Không có huynh, đội Nội vệ khẳng định không thắng được.

Lý Trân rất bất đắc dĩ nói:

- Ta cũng biết, nhưng không có cách nào, là mệnh lệnh của Thánh Thượng, ta chỉ có thể nghe lệnh, ta đã sai Trương Lê thay ta an bài cuộc tranh tài cuối cùng, nếu muội nguyện ý, muội cũng có thể tham gia thảo luận và đưa ra ý kiến chiến thuật với bọn họ,

Dịch Yến liếc qua hấn, nhẹ nhàng cắn môi một cái:

- Huynh không hỏi ta xem, ta có nguyện ý đi cùng huynh không à?

- Nhưng... muội còn phải chăm sóc bà nội ——

- Huynh ít nói nhảm đi, huynh biết rõ mẫu thân của ta cùng huynh trường đều đã trở về rồi.

Dịch Yến mắt húng nhìn hấn:

- Ta hỏi huynh, huynh có dẫn ta đi cùng hay không?

Lý Trân gật đầu cười, hấn đến tìm Dịch Yến, kỳ thật chính là hy vọng Dịch Yến có thể đi cùng hấn, Dịch Yến lập tức bắt đầu cảm thấy vui vẻ, vội vàng nói:

- Ta đây đi sửa soạn hành lý một chút, ta hẹn gặp huynh đâu?

Lý Trân ngẫm nghĩ một chút:

- Trễ nhất một lúc lâu sau ta sẽ dẫn mọi người xuất phát, muội có thể tới trước công sở bên ngoài của Nội vệ chờ ta.

- Nhiều nhất nửa canh giờ ta tới ngay.

Dịch Yến lòng nóng như lửa đốt, quay đầu ngựa lại về hướng Dịch phủ chạy đi, Lý Trân nhìn nàng đi xa, lúc này mới tiến đến tìm Triệu Thu Nương an bài nhân sự, một lúc lâu sau, Lý Trân suất lĩnh hơn ba mươi tên võ sĩ Nội vệ tinh nhuệ rời Lạc Dương, hướng về Phòng Châu mà đi gấp.

Buổi chiều, Võ Phù Dung mang theo hơn mười thủ hạ cưỡi ngựa chạy tới phủ của Thái Bình công chúa, tuy rằng Võ Phù Dung đối với môn mã cầu không mấy cảm thấy hứng thú, nhưng nàng ta cũng biết đội Thái Bình công chúa thua trong tay đội Nội vệ, trong nội tâm nàng cũng rất rõ, lúc này Thái Bình công chúa sẽ

không bộc lộ cảm xúc gì, nhưng tại sao Thái Bình công chúa lại khẩn cấp triệu kiến nàng, dù thế nào nàng ta cũng không nghĩ ra nguyên do.

Vào Thái Bình Phủ, tùy tùng chờ ở cổng, Võ Phù Dung đi theo một gã quản gia vào bên trong, nàng thấy hai bên đều không có người, liền thấp giọng hỏi:

- Mấy cầu thủ mã cầu bị xử trí như thế nào rồi?

Kỳ thật Võ Phù Dung chỉ quan tâm đến Trương Xương Tông, gã đã từng là nam nhân mà nàng sủng ái, bị nàng hiến tặng cho Thái Bình công chúa, nghe nói chính là vì Trương Xương Tông bại trong tay Lý Trân, mới khiến đội Thái Bình Phủ bị đội Nội vệ đánh bại, nàng đối với vận mệnh của Trương Xương Tông có chút quan tâm.

- Vẫn ổn chứ?

Quản gia cười nói:

- Không biết Công chúa trừng phạt bọn họ như thế nào, chỉ có điều nghe nói khẩu trừ tiền thưởng của bọn họ, hình như còn bị chửi mắng một trận, nhưng trong hậu cung có người đến.

- Có người trong cung đến?

Võ Phù Dung nghe được chút manh mối, nữ nhân luôn có trực giác đặc biệt, nó nói cho nàng biết, Thái Bình công chúa lúc này triệu kiến nàng, khả năng có liên quan với người từ trong cung tới.

- Là Thánh Thượng phái tới, cụ thể chuyện gì lão nô cũng không biết, Võ Thống lĩnh lát nữa hỏi Công chúa sẽ biết.

Trong lòng Võ Phù Dung nghĩ ngợi lung tung, theo sau quản gia bước nhanh đi vào trong nhà.

Trên Nội đường, Thái Bình công chúa đang khoanh tay đi qua đi lại, cứ việc biểu hiện của đội bóng khiến nàng thất vọng cực độ, nhưng chuyện Phòng Châu xảy ra đã khiến nàng phải gác thất bại của đội mã cầu sang một bên, nàng dù sao cũng là một nữ nhân có dục vọng quyền lực, nàng theo đuổi không phải một trận bóng, mà thật sự là theo đuổi quyền lực.

Chuyện ở Phòng Châu xảy ra thực sự tới quá bất ngờ, nhưng suy nghĩ cẩn thận một chút, đây cũng là hợp tình lý, ý nghĩ giáng Lý thắng Võ suốt mười mấy năm vừa mới thay đổi, liền lập tức đã xảy ra sự kiện Phòng Châu, không thể không nói, có người đang có ý đồ cản trở quyết định của mẫu thân.

Nàng là Lý Lệnh Nguyệt với tư cách con gái Lý thị, đồng thời thân lại là con dâu Võ thị, đúng ra việc Phòng Châu nàng không có khả năng quan tâm đến, dường như mẫu thân cũng hiểu được điểm này, cho nên mới phải hoạn quan đến nói chuyện này cho nàng biết, chính là hy vọng nàng không tự tiện nhúng tay vào, giống với việc thích khách lần trước để lộ ra nhược điểm.

Thái Bình công chúa đương nhiên hy vọng Lý thị có thể một lần nữa khôi phục xã tắc, trong thân nàng là huyết mạch hoàng tộc khiến nàng càng thiên hướng về Lý thị, tuy nhiên về mặt cảm tình mà nói, nàng ủng hộ Tứ huynh Lý Đán hơn, chứ không phải Tam huynh Lý Hiến bị giáng chức đến Phòng Châu, nguyên nhân cũng rất đơn giản, Thái Bình công chúa và phu nhân của Lý Hiến là Vi thị quan hệ không tốt.

- Cao Lăng, người cảm thấy để Võ Phù Dung đi Phòng Châu thích hợp sao? Thái Bình công chúa quay đầu lại hỏi người đứng ở một bên Cao Tiễn.

Tuy rằng khuya ngày hôm trước giữa bọn họ đã xảy ra cãi vã, nhưng ngày hôm qua Thái Bình công chúa liền phái người tìm Cao Tiễn trở về, cũng chịu nhận lỗi với y, lại cùng y ân ái triền miên một đêm, kịp thời trấn an lòng vị quân sư này.

Mặc dù Cao Tiễn trong lòng bất mãn đối với Thái Bình công chúa cũng chưa hẳn tiêu tan toàn bộ, nhưng y cũng không dám thật sự đắc tội với Thái Bình công chúa, dù sao nàng là chỗ dựa vững chắc của y, là bảo đảm cho con đường làm quan của y, hơn nữa y biết rằng Thái Bình công chúa không thể cho ai biết bí mật của mình, một khi y muốn rời đi Thái Bình công chúa, tất nhiên sẽ bị nàng giết người diệt khẩu.

Chính là bởi vì biết rõ điểm này, Cao Tiễn mới phải ngoan ngoãn nhận lời xin lỗi của Thái Bình công chúa, cùng nàng trở lại tốt đẹp như trước. Cao Tiễn khẽ cười nói:

- Điện hạ không cần lo lắng, nàng ta ắt điều tra ra được là ai đứng phía sau bày ra chuyện này, nàng ta chắc chắn rất có hứng thú. Vả lại, đây đối với nàng ta cũng là một cuộc khảo nghiệm, điện hạ không phải lo lắng bụng dạ nàng khó lường sao, từ chuyện này là có thể nhìn ra nàng ta rốt cuộc có tâm tư gì.

- Ý của người là nói, ta cũng cần phải người đi thám thính nàng ta?

Cao Tiến lắc đầu:

- Kỳ thật không cần phải người khác đi, nàng ta nhất định sẽ mang chuyện này báo với đám người Võ thị gia tướng kia, bên trong không phải còn có cơ sở ngầm của Công chúa sao?”

Thái Bình công chúa gật đầu:

- Người nói không sai, dù sao nàng là Nội vệ Phó thống lĩnh, phải nàng đi Phòng Châu phù hợp với ý mẫu thân, ta không muốn phức tạp hơn.

Hai người đang nói, nhà dưới truyền đến tiếng quản gia bẩm báo:

- Công chúa điện hạ, Võ Thống lĩnh đến rồi.

- Mời nàng vào.

Rất nhanh, Võ Phù Dung đã bước vào nội đường, nàng khom người thi lễ:

- Tham kiến Công chúa điện hạ.

Thái Bình công chúa ngồi xuống, khẽ cười nói:

- Gần đây các tân võ sĩ của Nội vệ được huấn luyện như thế nào rồi?

- Hồi bẩm điện hạ, trên cơ bản huấn luyện đã kết thúc rồi.

- Theo ta biết người làm việc cũng không tệ, Nội vệ tân võ sĩ của Lý Trân bên kia còn đang ở Minh Tú sơn trang huấn luyện, hy vọng người bắt đầu từ chuyện này, từ nay về sau hơn hẳn Lý Trân, chỉ cần người dùng sở trường áp đảo hắn một lần, ta tin tưởng người sớm hay muộn sẽ trở thành Thống lĩnh Nội vệ.

- Đa tạ điện hạ nói lời tốt.

Võ Phù Dung biết rằng Thái Bình công chúa sẽ không vì chuyện này tìm nàng, đây chỉ là khúc nhạc dạo mà thôi, nàng kiên nhẫn chờ đợi Thái Bình công chúa đi vào chủ đề chính ngày hôm nay.

Quả nhiên, hai nàng chỉ hàn huyên một hai câu, Thái Bình công chúa liền đi vào mục đích thực sự tìm Võ Phù Dung tới:

- Phù Dung, ta cho người biết một chuyện, Lý Trân xế chiều hôm nay đã rời Lạc Dương, đi đến Phòng Châu rồi.

Võ Phù Dung ngẩn ra:

- Lý Trân ngày mốt không phải tham gia thi đấu sao?

- Phù Dung, ta ngược lại hy vọng hắn ngày mốt có thể tiếp tục trận đấu.

217. Chương 217: Tội Thêm Một Bạc

Cách phía đông bắc huyện Phòng Lăng ước chừng ngoài năm mươi dặm đường bộ, một gã nam tử áo đen đang ở trong màn đêm dày đặc phóng ngựa chạy gấp, gã không ngừng vung roi quất ngựa, đồng thời quay đầu lại khấn trương nhìn xung quanh, ngựa dưới háng gã sớm đã mệt mỏi kiệt sức, thở hổn hển, miệng sùi bọt mép, trên mông ngựa cắm hai cái tên nổ, máu tươi chảy xuống khiến cọng lông ở chân sau ngưng kết thành một vết, thoạt nhìn thấy ghê người.

Nhưng nam tử áo đen không bận tâm đến sự sống chết của con ngựa chút nào, gã chỉ lo lắng xem truy binh phía sau có đuổi kịp hay không, sau lưng gã cũng bị trúng một mũi tên, máu tươi thấm qua quần áo nhuộm hồng cả một mảng lớn, nhưng ý chí chạy trốn đã vượt gã dậy.

Lúc này, chiến mã rên lên một tiếng đau đớn thật dài, âm âm ngã sấp xuống, khiến nam tử áo đen bắn ra xa hơn một trượng, cũng may hai bên đường đều là lùm cây rậm rạp, nam tử áo đen không có bị thương nặng thêm, gã thống khổ bò dậy, liều mạng kéo túm ngựa, nhưng ngựa co giật chân sau, hai mắt nhắm nghiền, rõ ràng đã không xong rồi.

Bất đắc dĩ, nam tử áo đen phải cởi túi đeo trên ngựa, để túi ngựa mang công văn trang bị trọng yếu trên người, hần nhìn chung quanh, bốn phía đều là núi non trùng điệp, một ngọn đèn cũng nhìn không thấy. Đúng lúc này, hần bỗng nhiên trộm nghe tiếng vó ngựa dồn dập truyền đến từ phía sau, đây chắc là truy binh chạy tới, trong lòng nam tử áo đen sợ hãi vạn phần, bất chấp phía sau lưng bị trúng tên, xoay người liền chạy như điên về phía rừng cây cách đó mấy trăm bước.

Một lát sau, mười mấy tên thị vệ cưỡi ngựa đuổi tới, người cầm đầu chính là thị vệ tâm phúc của Vi Liên, Hàn Chi Kỳ, y liếc mắt một cái nhìn thấy con ngựa ngã lăn ở bên đường, lập tức ghìm chặt chiến mã, thét lớn ra lệnh ấy người, mọi người đều xuống ngựa, có người tiến lên tìm kiếm một chút, ngạc nhiên nói với Hàn Chi Kỳ:

- Giáo Úy, thân thể con ngựa vẫn còn nóng đấy, chắc chắn vừa mới ngã xuống không lâu.

Dưới ánh trăng màu bạc, Hàn Chi Kỳ lại phát hiện bên cạnh chiến mã có một số dấu chân, y theo hướng dấu chân nhìn lại, chỉ thấy xa xa hơn ngoài hai trăm bước có một rừng cây tươi tốt, trừ chỗ đó ra, người kia hẳn là không còn chỗ nào ẩn thân, y lập tức ra lệnh:

- Đi vào trong rừng cây lục soát.

Mười mấy tên thị vệ chia làm ba đường, hướng bọc sườn rừng cây mà đi, nhưng Hàn Chi Kỳ lại không thể tưởng tượng được, đây không phải một rừng cây, mà là một rừng rậm dài đến mấy trăm dặm, kéo đến mấy tòa núi lớn phía trên, bọn họ phải truy bắt người áo đen trốn vào rừng rậm, không khác nào tìm cá nơi biển rộng, còn muốn tìm được chỉ là hy vọng mong manh.

Sáng sớm hôm sau, trong cung Lư Lăng Vương, trong lòng Vương phi Vi Liên chứa đựng suy nghĩ bất an, ở trong điện đi qua đi lại, đứng bên cạnh là đứa con cả của nàng Lý Trọng Nhuận.

Lý Trọng Nhuận trước khi bỏ trận đấu suốt đêm rời khỏi kinh thành không lâu, liền gửi ấu thân một chim bồ câu đưa thư, bởi vì nguyên nhân trọng đại, y không có nhiều lời, chỉ nhắc tới hoạn quan thị vệ bên cạnh phụ vương Giang Ân Tín rất có thể là người do Võ Tam Tư phái tới nằm vùng.

Lý Trọng Nhuận còn có rất nhiều chuyện trọng yếu phải nói với mẫu thân, như là Võ thị gia tộc đang bí mật thảo luận ngăn chặn Lý thị phục hưng, còn có người chuẩn bị xuống tay với phụ thân, tình báo trọng yếu đó ở trong thư chim bồ câu đưa tin không thể nói rõ chi tiết, chỉ có thể gặp mặt mẫu thân lần nữa để bàn bạc.

Đúng là nguy cơ gấp gáp không kịp đối phó, Vi vương phi liền muốn tương kế tựu kế, lợi dụng Giang Ân Tín truyền lại một ít tin tức giả cho Võ Tam Tư.

Không ngờ, Giang Ân Tín hôm nay nhận được mật thư của Võ Tam Tư lệnh cho gã lập tức rút lui khỏi hoàng cung, tuy rằng Giang Ân Tín chuẩn bị chạy trốn thì bị thị vệ giám sát gã phát hiện, Hàn Chi Kỳ đã dẫn người đuổi theo, nhưng có thể bắt lại được hay không hiện tại vẫn không biết.

Trong lòng Vi Liên vừa căm tức, vừa hối hận, nếu nàng có thể quyết đoán một chút, bắt giữ Giang Ân Tín đúng lúc, cũng sẽ không xảy ra phiền toái như hôm nay, có thể chuyện này cũng không hoàn toàn là lỗi của nàng, nếu đứa con có thể đem tin tức cho nàng sớm một chút——

Nghĩ vậy, Vi Liên quay đầu lại hung hăng trừng mắt nhìn đứa con cả, trong lòng Lý Trọng Nhuận lại ủy khuất, chính y hôm trước đã đem tất cả tình báo nói ấu thân, nàng cũng hoàn toàn có thể thông dong bắt giữ Giang Ân Tín, nếu nàng không ra tay chậm chạp, để đến hôm nay Giang Ân Tín chạy mất, nàng mới bắt đầu trách y không nói sớm hơn.

Lý Trọng Nhuận không dám cãi cọ với mẫu thân, chỉ yên lặng đứng ở một bên, lúc này, nhà hạ trong viện truyền đến tiếng bước chân, có cung nữ cao giọng nói:

- Hàn thị vệ đã trở về.

Vi Liên mừng rỡ, vội vàng xoay người đi ra ngoài nghênh tiếp. Hàn Chi Kỳ lại tới trước một bước đi vào nội đường, y liếc mắt một cái nhìn thấy Lý Trọng Nhuận, trong lòng của y ngẩn ra, vội vàng quì một gối:

- Khởi bẩm Vương phi, ty chức vô năng, không thể bắt được Giang Ân Tín.

- Cái gì?

Vi Liên cảm tức vạn phần:

- Nhiều người như vậy truy đuổi mà không kịp sao?

- Hồi bẩm Vương phi, vốn là đã đuổi kịp, nhưng hắc lại trốn vào rừng rậm, rừng rậm quá lớn, chúng ta nhân lực không đủ, kết quả....

Hàn Chi Kỳ hướng về phía Vi Liên bẩm báo, bên cạnh Lý Trọng Nhuận lại giận tím mặt, trong mắt sát khí phụt ra. Nơi này chính là nội điện, là chỗ mẫu thân sinh sống hàng ngày, Hàn Chi Kỳ không ngờ không có bẩm báo đã trực tiếp xâm nhập, Lý Trọng Nhuận đã sớm nghe được một số lời đồn nhảm về chuyện xấu của mẫu thân, có điều y ở ngoài cung, chuyện này cũng chỉ có thể nghe đồn.

Hôm nay là vì có tình huống đặc biệt y mới ở nội cung của mẫu thân, không ngờ t lại phát hiện chi tiết này, Hàn Chi Kỳ này cũng dám tùy ý xâm nhập nội cung của mẫu thân, chuyện này thật sự chỉ là điều ngẫu nhiên sao?

Chính là hôm nay có chi tiết lơ đãng này, khiến Lý Trọng Nhuận ý thức được lời đồn đều không phải là không có căn cứ, lúc này trong lòng của y chứa đầy sự sỉ nhục sâu sắc.

- Trọng Nhuận, con cảm thấy hiện tại nên ứng đối như thế nào?

Vi Liên quay đầu lại hỏi Lý Trọng Nhuận.

Lý Trọng Nhuận kịp thời che giấu cừ hận trong lòng, y cúi đầu nhỏ giọng nói:

- Hồi bẩm mẫu thân, con đề nghị kịp thời phong tỏa các con đường ra vào Phòng Châu, cho dù Giang Ân Tín thoát được một mạng cũng không thể rời khỏi Phòng Châu.

- Đề nghị này cũng không tồi.

Vi Liên gật đầu khen ngợi, lại nói với Lý Trọng Nhuận:

- Con lập tức đi châu nha và huyện nha Phòng Lăng một chuyến, nói là hoàng cung mất trộm, bảo quan phủ toàn lực hiệp trợ truy tìm Giang Ân Tín.

- Con xin cáo từ.

Lý Trọng Nhuận lạnh lùng nhìn thoáng qua Hàn Chi Kỳ, bước nhanh rời đi. Vi Liên tâm phiền ý loạn, nàng không có chú ý tới trong mắt đứa con nhìn Hàn Chi Kỳ đầy thù hận.

Hàn Chi Kỳ cảm giác được Vi Liên trong lòng phiền não, liền thấp giọng an ủi nàng:

- Vương phi, Giang Ân Tín trốn vào rừng rậm chưa chắc đã có thể còn sống đi ra, trong rừng rậm mãnh thú thường lui tới, ty chức cảm thấy hắc dữ nhiều lành ít, kỳ thật cũng không cần quá lo lắng.

Vi Liên cũng hiểu được có vài phần đạo lý trong đó, nàng ngẫm nghĩ một chút, rồi ngạc nhiên nhìn Hàn Chi Kỳ nói:

- Tuy là nói như vậy, nhưng vẫn không thể sơ suất, người tiếp tục thống lĩnh thủ hạ đi truy tìm Giang Ân Tín, một khi hắc chạy ra khỏi rừng rậm, nhất định phải bắt lấy hắc.

Phòng Châu tứ phía đều là núi, địa thế à nguy hiểm, bên trong núi non hiểm trở, phân bố một vài bồn địa rải rác, nên trở thành nơi định canh thay thế của người Phòng Châu.

Phòng Châu chủ yếu có ba đường quan đạo đi qua các châu, một là đường phía Bắc, lại bị đường sông ngăn chặn, đi qua dòng nước đi thông qua phía bắc sông Hán Thủy, thứ hai là đường phía Tây, cũng chính là đường Thượng Dung nổi tiếng, hướng tây đi tới Hán Trung và Ba Thục, cuối cùng là phía Đông, còn gọi là đường Trúc Thủy, thông qua lòng chảo Trúc Thủy đi tới Tương Châu.

Trong ba đường thông đạo này phía Bắc bởi vì có Hán Thủy và núi Vô Đang cách trở, địa thế gập ghềnh dốc đứng, đi đường gian nan, bình thường la ngựa của thương đoàn cũng không đi đường này, mà đường Thượng Dung đi thông Hán Trung và Ba Thục, vòng qua Trung Nguyên khá xa, cũng chỉ lợi cho thương đoàn đi về phía tây thôi.

Duy có đường phía đông, địa thế hơi chút bằng phẳng, có lợi cho thương đội ra vào, lại là đi thông qua địa khu Trung Nguyên phồn hoa, bởi vậy đường phía đông cũng là quan đạo trọng yếu nhất ra vào Phòng Châu.

Ở phía đông Phòng Châu có một trấn nhỏ tên là trấn Quy Sơn, vì nằm gần một ngọn núi lớn vẻ ngoài giống như một con rùa nên mới gọi như thế. Trúc Thủy trong lành chảy từ phía tây ngang qua trấn nhỏ, chảy về hướng đông bắc, cách Cốc thành hơn năm mươi dặm đổ vào Hán Thủy.

Quan đạo phía đông của Quy trấn có một quán trà, là do một gia đình giàu có mở ở Quy trấn, chuyên để người đi lui tới nghỉ trọ, một năm bốn mùa khách nhân tấp nập, kinh doanh cũng thịnh vượng, chương quầy quán trà họ Lưu, là bà con xa với gia đình chủ quán, tuổi chừng hơn bốn mươi tuổi, biết ăn nói, rất khôn khéo, cùng ba gã tiểu nhị phụ trách quản lý quán trà.

Buổi chiều ngày nọ, một đội binh lính hơn mười người từ phía đông quan đạo cưỡi ngựa chậm rãi đi đến. Lưu chương quầy nhìn thấy đội binh lính này từ phía xa, ông ta kiến thức rộng rãi, cảm thấy đội binh lính này hẳn là người trong quan phủ.

Hai ngày này Quy Sơn trấn thần hồn nát thần tính, quan phủ Phòng Châu và người cung Lư Lăng Vương đang truy tìm một gã đạo tặc, khiến lòng người ở tiểu trấn hoang mang, ban đêm mọi nhà đóng chặt cửa, cũng không dám ra ngoài cửa, ít nhiều ảnh hưởng đến việc kinh doanh của quán trà.

Lưu chương quầy cũng không hy vọng đội binh lính này đến quán trà của ông nghỉ ngơi ăn cơm, ông không muốn giao tiếp với người trong quan phủ, nhưng rất nhiều chuyện thường ngược lại với mong muốn của con người, đội binh lính này nhìn thấy quán trà, liền rời quan đạo đi về phía quán trà.

- Chương quầy, có cơm nước không?

Một binh lính phía trước hô lớn.

Lưu chương quầy nghe ra khẩu âm của bọn họ là tiếng kinh thành, trong lòng bờ ngõ không thôi, phải cố gắng đáp:

- Có có, có trà, có cơm, hoan nghênh các vị đến tiểu điểm nghỉ ngơi.

Lưu chương quầy vội vàng bảo tiểu nhị dẫn ngựa cho bọn họ, đem ngựa buộc ở cọc buộc ngựa bên ngoài quán trà, ông tự mình mời đoàn người vào quán trà.

Đoàn người này tổng cộng mười ba người, chính là đội điều tra của Đại Lý Tự do Tôn Lễ thống lĩnh. Đại Lý Tự khanh Lý Nguyên Tổ nhận được mật chỉ của Võ Tắc Thiên, sai y phái người đi Phòng Châu điều tra vụ án Lư Lăng Vương dự trữ nuôi dưỡng võ sĩ, Lý Nguyên Tổ cũng được biết Lai Tuấn Thần cũng đi Phòng Châu, sự tình liên quan đến hoàng tộc chính thống, y thật sự không muốn nhúng tay vào vụ này, nhưng lại không thể không tuân chỉ, liền lệnh cho Đại Lý Tự thừa Tôn Lễ thống lĩnh mười mấy người đi Phòng Châu.

Tôn Lễ từ huyện Cốc Thành tới đây, trời chưa sáng đã ra đi, thống lĩnh thủ hạ đi vội đã hơn nửa ngày, hiện giờ cũng mỗi mệt rồi, y ngồi xuống uống ngụm trà hỏi Lưu chương quầy:

- Thị trấn gần đây nhất hẳn là là thị trấn Vĩnh Thanh.

- Chính là dọc theo phía tây quan đạo, qua trấn Quy Sơn, đi mười dặm nữa là đến, nếu như muốn tìm nhà trọ, trấn Quy Sơn cũng có.

- Từ nơi này đến huyện Phòng Lăng có còn xa lắm không?

- Cái đó cần đi mất mấy ngày, ít nhất hai trăm dặm đường.

Tôn Lễ nhướn mày, rõ ràng còn phải đi hai trăm dặm, y trầm tư một lát lại hỏi:

- Nghe nói năm nay Phòng Châu hạn lớn, ta cảm giác không có nghiêm trọng giống như vậy chứ.

Lưu chương quỹ ha hả cười:

- Đó là sự tình năm trước, kỳ thật cũng không có nghiêm trọng như vậy, chỉ là địa khu Thượng Dung và vùng núi Nam Bộ có gặp phải hạn hán, mùa đông năm nay mấy trận tuyết lớn trút xuống, tình hình hạn hán sớm đã được hóa giải rồi.

- Nghe nói cũng có không ít nạn dân chạy nạn đến Phòng Lăng?

- Chuyện này... Ta không rõ lắm.

Lưu chương quỹ biết rõ đạo lý họa là từ miệng mà ra, ông không muốn nhiều lời, xoay người vào phòng, không bao lâu liền mang sang một bàn món ăn sơn dã và măng núi, lại ôm ra một vò rượu đất, bọn binh lính Đại Lý Tự cùng rót rượu ăn thịt, cười nói rôm rả.

Tôn Lễ vừa mới bưng lên một chén rượu, chỉ nghe một tiếng vút, một mũi tên gào thét phóng tới, bắn trúng bát rượu, làm bát rượu bắn ra vỡ vụn, ngay sau đó, cách đó không xa trong rừng trúc bắn ra hơn mười mũi tên nữa, vài tên binh lính Đại Lý Tự tránh không kịp, đều trúng tên, kêu thảm té ngã trên đất.

Đột nhiên biến cố ập tới làm mọi người sợ ngây người, Tôn Lễ dẫn đầu kịp phản ứng, y hét lớn một tiếng, một cước đá ngã lăn cái bàn, núp ở sau mặt bàn, thuận tay rút ra trường kiếm từ bọc hành lý bên cạnh.

- Ngồi xổm xuống, mau ngồi xổm xuống.

Tôn Lễ quay đầu lại hô to.

Lúc này, bọn lính còn lại đều đã kịp phản ứng, bọn họ và Tôn Lễ giống nhau, đá ngã cái bàn, ẩn thân ở sau chiếc bàn, Lưu chương quỹ sợ tới mức hai chân phát run, xoay người chạy trốn, lại bị một mũi tên bắn trúng sau lưng, kêu thảm một tiếng đổ ập người xuống, không qua khỏi.

Tôn Lễ trong lòng cực kỳ tức giận, mới đến Phòng Châu đã gặp phải tập kích, chuyện này là do người phương nào gây nên? Thông qua khe hở của cái bàn, y thấy trong rừng trúc có vài chục bóng đen, cách bọn họ chỉ có ba bốn mươi bước, bọn họ không ngừng bắn tên, ép Tôn Lễ và các thủ hạ khác đều không góc đầu lên được.

Không biết qua bao lâu, trong quán trà dần dần yên tĩnh trở lại, bóng đen trong rừng trúc cũng biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, Tôn Lễ phồng chùng đôi phượng đã bỏ chạy, y lập tức chạy vội tới trước vài tên thủ hạ bị bắn trúng, hai gã thủ hạ đã bỏ mình, còn có hai người bản thân bị trọng thương, đang hấp hối.

- Mau tới đây cứu người.

Tôn Lễ hô to một tiếng, bọn thủ hạ còn lại đều chạy vội tới, băng bó cho đồng bọn bị thương trúng tên. Tôn Lễ trong lòng phần uất không chịu nổi, y dẫn dắt vài tên thủ hạ phóng vào rừng trúc, lúc này, bọn người phục kích bọn họ trong rừng trúc đã bỏ chạy, chỉ thấy dấu chân đầy đất và hơn mười mũi tên rơi trên mặt đất.

Tôn Lễ nhặt một mũi tên lên, mũi tên là giác nỏ tiêu chuẩn, thuộc loại trang bị của Đường quân, tên để tập kích bọn họ chính là dùng loại nỏ quân này bắn ra, chuyện này có thể là ai làm?

- Sứ quân, chỗ này có một tấm đồng bài.

Một tên binh lính từ đám lá trúc đầy đất phát hiện một tấm đồng bài sáng long lanh, Tôn Lễ tiến lên cầm lấy, để ở lòng bàn tay nhìn kỹ, chỉ thấy đồng bài được làm vô cùng tinh xảo, đường cong nhẹ nhàng, tạo hình phong cách cổ xưa, mặt phải là một đôi đao kiếm giao nhau, mặt trái có khắc ba nổi ba chữ triện: 'Hưng Đường Hội'. Phía dưới còn có một chữ nhỏ 'Đinh ba mươi mốt' Dường như là số hiệu của kẻ sở hữu tấm đồng bài này.

Khối đồng bài này khiến Tôn Lễ hít một hơi khí lạnh. "Hưng Đường Hội", là tổ chức bí mật mười mấy năm trước Từ Kính Nghiệp và một đám quan viên Dương Châu bị cách chức vì phản đối đương kim Hoàng đế

mà thành lập, Hưng Đường Hội này từ lúc Lý Kính Nghiệp tạo phản thất bại đã tan thành mây khói, không nghĩ tới lại đang xuất hiện ở Phòng Châu.

Tôn Lễ đối với nhiệm vụ tới Phòng Châu lần này vốn là không biết rõ, mà hiện tại thủ hạ do y dẫn quân bị người áo đen phục kích, đồng bài của Hưng Đường Hội xuất hiện ở Phòng Châu, y bắt đầu ý thức được vấn đề nghiêm trọng, mặc kệ là thật là giả, y cũng không dám giấu diếm, nhất định phải lập tức bẩm báo lên trên.

Tôn Lễ lúc này viết một phong thư, lệnh cho hai gã thủ mang thư và chứng cứ hoả tốc trở về Đại Lý Tự Lạc Dương báo cáo, lúc này thủ hạ của y còn có sáu người, lại thêm hai gã trọng thương, bọn họ phải tiếp tục đi đến nơi nào đây? Tôn Lễ trầm tư một lát, hướng về phía mọi người nói:

- Thu dọn đồ đạc, lập tức tiến đến huyện Vĩnh Thanh.

Mọi người nhanh chóng thu thập hành trang, lại mai táng hai đồng bạn trúng tên bỏ mạng ở trong rừng trúc, rồi đều lên ngựa hướng đến huyện Vĩnh Thanh. Ngoại trừ xin giúp đỡ của quan phủ địa phương, Tôn Lễ cũng không có biện pháp khác rồi.

218. Chương 218: Lần Đầu Nghe Thấy Hưng Đường

Huyện Vĩnh Thanh là một huyện nhỏ, tuy nhiên huyện nhỏ thời đại Võ Đường cũng không dễ dò xét, cho dù là Phòng Châu địa thế phong bế, cũng có số lượng nhân khẩu nhiều. Đang lúc hoàng hôn, Tôn Lễ dừng chân ở một nhà trọ lớn trong huyện thành, y lập tức phái thủ hạ lấy công văn đi tìm Huyện lệnh.

Huyện lệnh huyện Vĩnh Thanh tên là Hàn Hành Lễ, khoảng bốn mươi tuổi, là người Kim Châu, ba năm trước đây thi đậu Tiến sĩ, đảm nhiệm Huyện thừa Vĩnh Thanh, Đầu năm vừa thăng làm Huyện lệnh.

Hai ngày này y vì bắt giữ đạo tặc Lư Lăng Vương cung mà hao tổn tâm trí. Đạo tặc chạy trốn phía đông, sớm hay muộn sẽ tiến vào huyện Vĩnh Thanh. Bắt được đạo tặc dĩ nhiên có thưởng, nhưng nếu đạo tặc chạy trốn, y cũng rất khó giải thích với Vương gia.

Nhưng Hàn Hành Lễ nằm mơ cũng không nghĩ ra, xế chiều hôm nay, trấn Quy Sơn đã xảy ra án mạng, ba người chết hai người bị thương, trong đó hai người chết và hai gã người bị thương không ngờ là quan viên Đại Lý Tự phá án ở Phòng Châu. Quan viên Đại Lý Tự đến huyện Vĩnh Thanh làm gì? Quan trên không ngờ không chào hỏi trước, hành động này đúng là trái với thông lệ quan trường khiến cho Hàn Hành Lễ sợ hãi.

Hàn Hành Lễ dẫn theo Huyện Úy vội vàng đuổi tới nhà trọ. Bọn họ lại bất ngờ phát hiện trong khách điểm rất đông võ sĩ mặc bì giáp. Điều này làm cho Hàn Hành Lễ và Trương Huyện úy hết sức kinh ngạc. Rất rõ ràng, trang phục võ sĩ này không phải binh lính Đại Lý Tự, bên trong mặc bào đen, bào đen khảm viền bạc, nhưng bọn họ lại không biết võ sĩ này là ở đâu?

Trang phục binh sĩ Nội vệ quả thật không giống bình thường, rất nhiều người kinh thành đều chưa quen thuộc, lại càng không cần phải nói vùng châu huyện bình thường, bọn họ đúng là võ sĩ Nội vệ do Lý Trân suất lĩnh. Bọn họ tới Phòng Châu thời gian rất khéo, vừa lúc quan viên Đại Lý Tự gặp phục kích không lâu, bọn họ đã đi qua trấn Quy Sơn.

Lý Trân đã thấy huyết án của quán trà, từ trong miệng tiểu nhị, hắn đoán được người bị tập kích nhất định là người của Đại Lý Tự. Lý Trân dẫn thủ hạ vội vàng đuổi theo, ngay khi Tôn Lễ mới vừa ở nhà trọ, các võ sĩ Nội vệ cũng chạy tới thị trấn Vĩnh Thanh.

Trong phòng, Lý Trân cẩn thận xem xét bài đồng 'Hưng Đường Hội'. Hắn cũng đã được nghe nói về Hưng Đường Hội. Năm đó Duệ Tông Lý Đán bị phế, mất thấy Võ Tắc Thiên sắp soạn vị, Lý Kính Nghiệp cùng đệ đệ Lý Kính Du, cấp sự trung đường Chi Kỳ, Trường An Chủ bạc (chức quan chuyên quản lý công văn) Lạc Tân Vương, chiêm sự tư trực Đỗ Cầu Nhân, Ngự Sử Ngụy Tư Ôn và một đám quan viên ở Dương Châu mưu đồ bí mật khởi sự, thành lập Hưng Đường Hội, ý nghĩa chính là phủ định Võ thị khôi phục Lý Đường.

Nhưng Hưng Đường Hội sớm bị trấn áp mà tan thành mây khói, mười mấy năm qua, chưa từng nghe nói còn sót lại thể lực tồn tại. Đương nhiên, cho dù có thể lực còn sót lại cũng không chắc chắn có người biết.

Dù Lý Trân phản ứng đầu tiên có người tạo giả vu oan Lư Lăng Vương Lý Đán, tập kích quan viên Đại Lý Tự không phải là muốn thu hút sự chú ý của Võ Tắc Thiên, nhưng Lý Trân cũng mơ hồ hoài nghi chuyện này chưa chắc là tin đồn vô căn cứ. Sự phụ hân Lạc Tân Vương đã xuất gia, qua nhiều năm như vậy còn nhớ mãi không quên việc lật đổ Võ thị, khôi phục Lý Đường, lại càng không cần phải nói những thể lực trung tâm của Lý thị, thậm chí hoàng tộc Lý thị.

Thượng Quan Uyển Nhi cho hân nhiệm vụ rất đơn giản, biết rõ chân tướng sự thật, trợ giúp Lý Hiễn thoát khỏi nguy cơ lần này, có thể thanh trừ vu cáo, trả cho Lý Hiễn một thân trong sạch dĩ nhiên là tốt nhất. Nhưng nếu chẳng may Lý Hiễn cấu kết với thể lực phản Võ Tắc Thiên, chỉ sợ ngay cả hân cũng sẽ bị lôi vào.

Hân lại liên tưởng đến Lý Trọng Nhuận đi suốt đêm trở về Phòng Châu. Lý Trân hoài nghi sự việc không phải đơn giản như hân nghĩ. Có người vu cáo Lý Hiễn, phương diện này rất có thể có huyền cơ khác, cho nên Lý Trân sau khi suy xét, cảm thấy việc này vẫn không nên gấp, tra tình huống rõ ràng rồi bàn sau.

- Lý Thống lĩnh cảm thấy bài đồng này là giả sao?

Tôn Lễ thật cẩn thận hỏi.

- Khó nói!

Lý Trân đem bài đồng đặt lên bàn, cười lạnh nói:

- Người bình thường sẽ không dễ dàng đánh rơi thứ chứng minh thân phận quan trọng này, thoát nhìn rất giống cố ý vu oan, nhưng chúng ta cũng không thể dựa vào phỏng đoán của mình mà gấp gáp đưa ra kết luận.

Tôn Lễ sau một lúc lâu mới nói nhỏ:

- Thống lĩnh nghe nói qua cách nói này chưa?

- Người cũng biết ta đến Lạc Dương không bao lâu, rất nhiều chuyện cũng không biết, người trực tiếp nói cho ta biết, là cách nói gì?

Tôn Lễ ấp a ấp úng nói:

- Về. . . . Hưng Đường Hội, nghe nói cái tổ chức này. . . . vẫn tồn tại.

Lý Trân lập tức có hứng thú, hân vội vàng nói:

- Người nói tiếp đi, còn có gì nữa?

Tôn Lễ suy nghĩ một chút nói:

- Lần trước khi điều tra vụ án nữ thi Đoan đầm, ta lật ra không ít hồ sơ liên quan đến hoàng tộc, trong vụ án Lý Hiếu Dật còn có một tội trạng, giấu kín dư nghiệt Lý thị Hưng Đường Hội. Mặt khác bảy năm trước vụ án Việt Vương Lý Trinh khởi binh. Trong minh ước phản Võ của Lý Trinh và chư Vương cũng nhiều lần nhắc tới Hưng Đường Hội, cho nên trong triều rất nhiều đại thần đều tin tưởng, Hưng Đường Hội kỳ thật vẫn còn bí mật tồn tại.

Đây cũng nằm ngoài dự liệu của Lý Trân. Hân cảm thấy tình huống bắt đầu trở nên phức tạp, hân khoanh tay đi qua đi lại trong phòng, rốt cuộc mình nên bắt đầu từ đâu?

Tôn Lễ cũng ý thức được vấn đề nghiêm trọng, y bất an hỏi han:

- Ta đã viết thư báo cáo về kinh thành, có phải quá vội hay không?

Y cảm thấy bản thân không nên gấp gáp viết thư báo cáo như vậy, sớm biết rằng Lý Trân sẽ theo sau tới, y nên chờ một chút, thương lượng với Lý Trân một chút rồi nói sau.

Y lại vội vàng nói:

- Nhưng ở trong báo cáo ta không hề nói tới bài đồng Hưng Đường Hội. Việc này trọng đại, ta không dám tùy tiện báo cáo.

- Tôn huynh làm rất đúng!

Lý Trân khen ngợi cười nói:

- Kỳ thật quan viên Đại Lý Tự không thấy rõ hung thủ tập kích, Tôn huynh quả thật hần nên báo cáo quan trên kịp thời. Hơn nữa còn liên hệ quan phủ địa phương, để bọn hần truy tra hung thủ, đây mới là trình tự điều tra bình thường. Về phần thân phận thật của hung thủ, chúng ta dĩ nhiên sẽ tiến thêm một bước điều tra, bí mật báo cáo quan trên.

Tôn Lễ hơi nghe hiểu ý tứ của Lý Trân. Lý Trân đang nói cho y biết, Đại Lý Tự ở ngoài sáng, Nội vệ ở trong tối.

Đúng lúc này, một gã thủ hạ ở cửa bẩm báo nói:

- Khởi bẩm Tự thừa, Huyện lệnh và Huyện Ủy địa phương cầu kiến!

Lý Trân lập tức nói:

- Tôn huynh gặp bọn họ đi! Ta tránh một chút.

Dừng một chút, Lý Trân vừa cười nói:

- Có thể đề nghị bọn họ lập tức báo cáo châu nha.

Không bao lâu, một gã võ sĩ Đại Lý Tự dẫn Huyện lệnh Hàn Hành Lễ và Trương Huyện Ủy vào phòng. Huyện lệnh huyện Vĩnh Thanh là quan thất phẩm, mà Đại Lý Tự thừa là quan lục phẩm, quan giai cao hơn y nhất đẳng, mà địa vị quan ở kinh thành cao hơn quan địa phương. Hai người Hàn Hành Lễ và Trương Huyện Ủy tiến lên khom người thi lễ:

- Hạ quan tham kiến Tôn Tự Thừa!

- Hai vị huyện quân mời ngồi!

Tôn Lễ rất khách khí mời hai người ngồi xuống, lại bảo thủ hạ dâng trà. Hàn Hành Lễ chưa có tâm tư uống trà, vội vàng hỏi:

- Nghe nói Tôn Tự Thừa ở trấn Quy Sơn gặp tập kích, có thể đem tình huống cụ thể nói cho hạ quan hay không?

Tôn Lễ gật gù đầu, liền đem quá trình lọt vào tập kích ở trấn Quy Sơn kể lại tỉ mỉ một lần, lại ra lệnh cho thủ hạ đem tên nỏ tìm được ở hiện trường trình lên. Trương Huyện Ủy lập tức tiến lên cẩn thận xem xét nỏ quân này. Nỏ quân nghiêm cấm lưu thông ở dân gian, chỉ có thể đến từ quân đội hoặc là châu binh địa phương, hơn nữa mỗi nỏ quân đều khắc số, theo đánh số có thể tìm ra nơi phát ra của nó.

Sắc mặt Trương Huyện Ủy lập tức hơi không tự nhiên, y nói khẽ với Hàn Hành Lễ:

- Nỏ quân là đến từ châu binh Phòng Châu.

Sắc mặt Hàn Hành Lễ cũng âm thầm biến đổi. Phòng Châu ước chừng hơn một ngàn châu binh địa phương, do châu nha trực tiếp quản lý, phân chia đóng giữ ở các huyện, phụ trách quản lý mở và đóng cửa thành. Huyện Vĩnh Thanh cũng có hai trăm người đóng quân, nếu nỏ quân này đúng là đến từ châu quân, vậy vô cùng khả năng chính là từ nơi đóng quân huyện Vĩnh Thanh, có thể bởi vậy liên lụy đến mình hay không?

Trong lòng Hàn Hành Lễ khẩn trương đập bịch bịch, lại vội vàng nói:

- Nỏ quân này có lẽ là đối phương vu oan mới cố ý vứt bỏ ở hiện trường. Tôn Tự Thừa không thể trực tiếp lấy nó là làm chứng cứ.

- Trong lòng ta hiểu. Ta mời Hàn Huyện lệnh đến, chính là muốn hỏi Huyện lệnh một câu, gần đây trong huyện có chuyện gì khả nghi phát sinh không? Tỷ như một đám người lai lịch không rõ, tỷ như xảy ra vụ án gì trọng đại không?

Ánh mắt Tôn Lễ sắc bén nhìn chăm chú vào Hàn Hành Lễ.

Hàn Hành Lễ môi run run một chút, vừa liếc nhìn Trương Huyện Ủy. Trương Huyện Ủy gật đầu với ý, ý là y không cần giấu diếm, miễn cho rước họa vào thân. Hàn Hành Lễ ngẫm lại, sự kiện kia đã truyền đến, người của Đại Lý Tự sớm hay muộn cũng sẽ biết, nếu như mình cố ý giấu diếm, ngược lại sẽ khiến Tôn Lễ hoài nghi.

Tuy nhiên Hàn Hành Lễ dù sao cũng là người trong quan trường, y biết rằng có một số việc không thể nói thẳng, y chần chờ một chút, liền hàm súc hỏi han:

- Không biết Tôn Tự Thừa đến Phòng Châu, là có vụ án gì trọng đại ạ?

Tôn Lễ khẽ mỉm cười,

- Ta đến để điều tra vụ án thung hỷ nhan đoạn năm ngoái của Phòng Lăng. Hai người các người hẳn là còn có ấn tượng chứ!

Hai người lập tức giật mình, hóa ra là vì vụ án kia. Năm trước tại một nhà dân huyện Phòng Lăng phát hiện hai mươi thi thể nam tử trẻ, dung nhan mỗi người đều bị hủy diệt, hơn nữa tứ chi bị chặt đoạn. Vụ án này chấn động Phòng Châu, nhưng quan phủ Phòng Châu tra xét mấy tháng đều không có manh mối, cuối cùng không thể không báo lên triều đình. Không nghĩ cách hơn nửa năm, Đại Lý Tự bắt đầu kiểm tra đối chiếu sự thật vụ án này.

Hàn Hành Lễ vội vàng nói:

- Gần đây không có người khả nghi xuất hiện, tuy nhiên quả thật có một vụ án.

- Hả? Là vụ án gì?

Tôn Lễ tò mò hỏi.

- Là Lư Lăng Vương cung bị một gã độc hành đạo tặc trộm, nghe nói đánh cắp không ít tài vật trọng yếu. Trên dưới Phòng Châu đều đang hiệp trợ hoàng cung tra tìm đạo tặc này, rất có thể người này đã vào trong địa bàn huyện Vĩnh Thanh.

- Thì ra là thế, còn có vụ án khác không?

- Tạm thời không có ạ.

Tôn Lễ gật đầu nói:

- Chúng ta ở trấn Quy Sơn bị phục kích, ta đã báo cáo Lý Tự khanh rồi, chỉ sợ không lâu triều đình sẽ có công văn truyền đạt mệnh lệnh, Ta đề nghị Hàn Huyện lệnh cũng lập tức báo cáo quan trên. Nếu có thể, tốt nhất có thể ở toàn Phòng Châu điều tra bọn hung thủ to gan lớn mật này.

Hàn Hành Lễ xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán:

- Hạ quan lập tức báo cáo châu nha. Mặt khác Trương Huyện Ủy sẽ ở toàn huyện loại bỏ người khả nghi, tranh thủ truy tìm một chút manh mối.

Hai người lập tức đứng dậy cáo từ. Hàn thi lễ và Trương Huyện Ủy mới vừa đi, Lý Trân liền từ buồng trong đi ra, cười nói:

- Ta cảm thấy có phần hứng thú đối với vụ án hoàng cung mất trộm này, nói không chừng đạo tặc bị truy nã này chính là người chúng ta muốn tìm.

Tôn Lễ đối với nhiệm vụ cụ thể lần này tới Phòng Châu vẫn có chút tỉnh tỉnh mê mê, chỉ biết là để y tra Lư Lăng Vương có có tạo phản hay không, nhưng tra như thế nào? Bắt đầu từ đâu? Y hoàn toàn không biết gì cả, y chỉ có thể đem hy vọng kỳ thác vào trên người Lý Trân.

- Vậy bước tiếp theo chúng ta nên làm cái gì bây giờ?

Lý Trân cười cười:

- Không phải Tôn huynh tra vụ án hủy nhan ba năm trước đây sao? Ta đề nghị Đại Lý Tự không ngại cứ tiếp tục tra vụ án này, ta sẽ có hành động bí mật khác.

Lúc này, Tôn Lễ lại ập a ập ứng đưa ra một yêu cầu khác:

- Nhân thủ của ta chỉ sợ không đủ ...

Lý Trân ngẫm nghĩ một chút nói:

- Ta còn có một Giáo Ủy suất lĩnh hơn mười huynh đệ ở Phòng Lăng, ta có thể để cho bọn họ tạm thời hiệp trợ Đại Lý Tự phá án

219. Chương 219: Âm Thầm Bảo Hộ

Trong cung điện Lư Lăng Vương, Lý Hiên bình thường trong phòng đọc tụng kinh văn, đây là thói quen nhiều năm qua của y. Mỗi lúc trời tối đều phải niệm tụng kinh văn cầu phúc ầu thân, từ kinh Kim Cương đến kinh Đại Vân, y trên cơ bản đều nhớ kỹ trong lòng. Hơn nữa trong năm nay, trói buộc của mẫu thân đối với y đã hơi lỏng, y cảm giác sâu sắc nguyên nhân do mình tụng kinh văn, khiến trong lòng của y càng thêm thành kính.

Lý Hiên năm nay vừa đúng bốn mươi tuổi, nhưng trường kỳ sống lưu đầy khiến cho y hơi có vẻ già nua, tóc mai hai bên đã hiện hoa râu, trên mặt thịt cũng bắt đầu lỏng, rủ xuống ở hai má, thân thể rõ ràng mập lên, thể lực cũng không bằng từ trước, tuy nhiên ánh mắt của y vẫn vô cùng trong sáng, cũng không vì bị phế trừ để vị mà đầy oán hận.

Lý Hiên từ nhỏ đã sống trong sợ hãi dưới dâm uy của mẫu thân. Y tận mắt nhìn thấy huynh trưởng của mình vì phản kháng mà bị mẫu thân xử tử, dần dần tạo thành tính cách yếu đuối của y, nhỏ theo mẹ, lớn theo vợ, già thì theo con. Trên thực tế y rất sợ con gái Lý Khỏa Nhi. Mỗi lần con gái nổi giận, y đều cẩn thận thuận theo nàng, cũng dần dần dưỡng thành tính cách ngang ngược kiêu ngạo của con gái.

Đêm nay Lý Hiên vừa mới tụng kinh xong, đang ở trong phòng thu lại phạt khí. Lúc này, cửa bị nhẹ nhàng đẩy ra, thê tử Vi thị chậm rãi đi đến.

- Thiếp thân không quấy rầy phu quân chứ?

Vi Liên dịu dàng hỏi.

Dù về mặt sinh lý Vi Liên cực kỳ chán ghét trượng phu vô năng, không cho y thấy thân thể của mình, tuy nhiên về mặt lễ tiết nàng vẫn rất tôn trọng trượng phu, người ở bên ngoài thấy bọn họ phu xướng phụ tùy, tương kính như tân, vô cùng hòa thuận, nhưng bên trong thật sự như nào, chỉ có lòng dạ hai vợ chồng biết rõ.

Lý Hiên luôn mang lòng áy náy đối với thê tử. Phụ thân của thê tử vì sự lỗ mãng của y mà chết, gia tộc cũng bởi vì y mà chịu đả kích lớn, mặt khác, vợ y vốn là Hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ, lại đi theo y bị giáng chức tới Liễu Quân Châu và Phòng Châu. Một lần giáng chức này chính là mười một năm, khiến trong lòng của y đối với thê tử tràn đầy áy náy.

Lý Hiên cười nói:

- Ta đã tụng kinh xong, Vương phi tìm ta có chuyện gì vậy?

Trong mắt Vi Liên hiện lên một tia lo lắng, nàng ngồi đối diện trượng phu, hạ thấp giọng hỏi:

- Ông hãy nói thật cho tôi biết, Hưng Đường Hội rốt cuộc có đến Phòng Châu hay không?

Lý Hiên ngăn ra:

- Hiền thê có ý gì?

Vi Liên đương nhiên biết từ trước tới giờ trượng phu chẳng quan tâm việc bên ngoài, bình thường đều là mình và đứa con cả Lý Trọng Nhuận phụ trách tiếp xúc với bên ngoài. Nàng không nên tới hỏi trượng phu, nhưng hôm nay nàng nhận được tin tức làm nàng chấn động vô cùng, có người tại huyện Vĩnh Thanh phục kích quan viên Đại Lý Tự.

Không chỉ có việc phục kích, hơn nữa quan viên Đại Lý Tự bỗng nhiên xuất hiện tại Phòng Châu, cũng làm cho nàng vô cùng giật mình,. Nếu chỉ có một sự kiện này cũng thể mà thôi, nhưng nàng lại nhận được tin tức, Ngự Sử Trung Thừa Lai Tuấn Thần xuất hiện tại Thượng Dung. Các tin tức liên tiếp này thực khiến Vi Liên hoảng sợ bất an, nhi tử lại mang đến tin tức Giang Ân đào vong. Đủ loại dấu hiệu cho thấy, có người muốn xuống tay với bọn họ .

Vi Liên rốt cuộc ngồi không yên, chỉ có thể tìm trượng phu thảo luận đối sách. Trong lòng nàng nóng như lửa đốt nói với trượng phu:

- Chúng ta nhận được tin tức, Lai Tuấn Thần xuất hiện tại Thượng Dung, quan viên Đại Lý Tự xuất hiện ở Vĩnh Thanh, còn có người lấy danh nghĩa của Hưng Đường Hội phục kích quan viên Đại Lý Tự, nghe nói giết chết hai người, chẳng lẽ ông không ý thức được vấn đề nghiêm trọng sao?

Lý Hiển tính cách yếu đuối, nhưng y cũng không ngu xuẩn, theo lời thê tử y biết rõ có nguy hiểm, trong lòng của y cả kinh:

- Hưng Đường Hội đến Phòng Châu sao?

- Tôi đang hỏi ông, bọn họ có liên hệ với người hoặc là Đại Lang hay không?

Lý Hiển sợ hãi vội vàng lắc đầu:

- Không có.

Vi Liên thoáng thở phào nhẹ nhõm. Nàng ngẫm nghĩ một chút, ánh mắt lại sắc bén địa nhìn chăm chú vào trượng phu hỏi:

- Ông còn có chuyện gì gạt tôi không, người phải nói thật.

- Không có.

Lý Hiển cũng có chút luống cuống, lại vội vàng hỏi:

- Là có người ở trước mặt mẫu thân tố cáo ta sao?

- Việc này chúng ta cũng không biết, những người này tới rất đột nhiên, hơn nữa Lai Tuấn Thần tự mình đến Phòng Châu, ắt có đại án sắp xảy ra.

Trong nội tâm Vi Liên sợ lòng lang dạ sói của Lai Tuấn Thần. Nàng đương nhiên biết Lai Tuấn Thần là lai giả bất thiện (kể đến thì không thiện, kể thiện thì không đến), nếu như là kiểm tra quan viên Phòng Châu, nhiều nhất phái một giám sát Ngự Sử đến là được, mà Lai Tuấn Thần tự mình đến, chỉ có thể chứng minh, y đến là vì mình và trượng phu của mình.

- Phu quân có viết một phong thư cho Thượng Quan Uyển Nhi hay không?

Trầm tư một lát, Vi Liên cẩn thận đưa ra đề nghị. Bọn họ nhất định phải có người viện trợ mới được. Nàng biết rằng Thượng Quan Uyển Nhi đối với trượng phu của mình không tệ, chỉ cần trượng phu mở miệng, Thượng Quan Uyển Nhi nhất định sẽ giúp bọn họ.

Lý Hiển không nói gì, qua một lúc lâu mới chậm rãi nói:

- Chúng ta không hề làm việc gì khác người, cứ để cho Lai Tuấn Thần điều tra. Ta cảm thấy không cần viết thư cho Thượng Quan Uyển Nhi, chúng ta hãy thuận theo tự nhiên.

- Đây là lời nói khôn khéo gì.

Vi Liên hung tợn mắng trượng phu một câu, lòng như lửa đốt nói:

- Lai Tuấn Thần là ai? Mấy năm nay y bịa đặt, vu cáo hãm hại trọng thần còn làm không ít sao? Nếu đến y điều tra chúng ta, cho dù chúng ta không làm chuyện gì, y cũng sẽ tự tạo chuyện để vu cáo hãm hại chúng

ta. Hơn nữa Giang Ân trộm đi của ông nhiều thứ như vậy, nếu y nói những thứ kia là chứng cứ phạm tội ông cấu kết hoàng tộc, ông làm sao đây? Còn nữa hai năm trước chúng ta chiêu mộ những võ sĩ kia, nếu bị bọn họ điều tra ra, tội mưu đồ tạo phản định chắc rồi, tôi và ông đều chết không có đất chôn thây.

Trên thực tế, chiêu mộ võ sĩ không hề liên quan đến Lý Hiễn, là Vi thị lệnh hai cháu trai của nàng là Vi Bá và Vi Tụng âm thầm gây nên. Nàng đem kéo Lý Hiễn vào, chính là muốn bức Lý Hiễn viết thư cầu cứu Thượng Quan Uyển Nhi. Lý Hiễn bất đắc dĩ, chỉ phải thở dài đáp ứng:

- Được rồi, ta sẽ viết một phong thư.

Vi Liên ra khỏi chỗ trượng phu, thị nữ bẩm báo nàng:

- Hai vị Vi công tử đều tới rồi, ở bên điện chờ Vương phi.

Vi Liên gật gù đầu, bước nhanh đi tới sườn điện. Hai cháu trai Vi Bá và Vi Tụng đợi đã lâu. Mấy năm nay tuy rằng Vi Liên cùng trượng phu bị nhốt ở Phòng Châu, nhưng nàng không hề giống trượng phu cả ngày bái Phật tụng kinh như vậy mà tích cực vì trượng phu chuẩn bị Đông Sơn tái khởi.

Ngoại trừ để con cả đi liên hệ hoàng tộc ra, nàng chủ yếu là dựa vào người nhà mẹ đẻ. Gia tộc Vi thị ở Trường An tích tụ tài lực cho nàng, chiêu mộ võ sĩ. Hai cháu trai Vi Bá và Vi Tụng ở Phòng Châu nghe lệnh trực tiếp từ nàng.

Vi Bá và Vi Tụng đang ở trong điện nghị luận, thấy cô cô đã đến, hai người vội vàng đứng dậy thi lễ:

- Cháu họ tham kiến cô mẫu.

Vi Liên ngồi xuống, một thị nữ dâng trà, nàng cầm lên uống một ngụm, lại hỏi:

- Ta cho các người tin, các người đều nhìn đi.

Vi Bá tiến lên một bước nói:

- Về vụ án quan viên Đại Lý Tự bị hành thích, quả thật rất kỳ quái. Theo chúng ta biết, lúc ấy huyện Vĩnh Thanh cũng không người nào khả nghi, chúng ta hoài nghi là Tương Châu có người đến xuống tay, sau đó lập tức rút về Tương Châu. Dù sao trấn Quy Sơn cách Tương Châu rất gần.

- Bảo hai người các người hoàn thành một việc mà đều khó làm như vậy. Năm trước Hưng Đường Hội xuất hiện ở Phòng Châu là chuyện gì xảy ra, các người tra được chưa? Còn nữa tại sao Lai Tuấn Thần tới Phòng Châu, y đến để điều tra cái gì, các người hiểu được không?

Hai huynh đệ lặng lẽ liếc nhau, đều cúi đầu. Vi Liên thở dài, lại nói:

- Được rồi các người đã không ra tra được gì, vậy khẩn trương rời khỏi Phòng Châu, dẫn tất cả mọi người đi.

- Chờ một chút

Vi Liên vẫn cảm thấy không ổn, nếu hai người này đi rồi, nàng sẽ không người có thể dùng, để hai huynh đệ bọn họ ở lại Phòng Châu, cũng là một lực lượng để nàng đối phó Lai Tuấn Thần.

Không đợi hai người đáp lại, nàng lại thay đổi chủ ý:

- Các người tạm thời vẫn chưa phải đi, cứ ở Phòng Lăng, nghe mệnh lệnh của ta bất cứ lúc nào. Mặt khác, các người hãy nghĩ biện pháp hỏi thăm một chút, Đại Lý Tự và Lai Tuấn Thần đến Phòng Châu rốt cuộc để làm gì?

Đúng lúc này, trưởng tử Lý Trọng Nhuận vội vàng đi đến, nói nhỏ bên tai mẫu thân vài câu. Vi Liên lập tức ngạc nhiên vui mừng

- Người ở đâu?

- Người đang trong phủ hải nhi.

Vi Liên trầm tư chốc lát nói:

- Ta lập tức cùng đi với con.

Lý Trọng Nhuận đã từng là Hoàng Thái Tử sớm bị cách chức làm thứ dân, tuy rằng y trường kỳ đi theo cha mẹ, nhưng năm kia sau khi y cưới vợ thành gia liền chuyển ra Lư Lăng Vương cung, xây dựng một phủ trạch ở phụ cận bắc môn huyện thành. Tuy đã độc lập khai phủ, nhưng hàng ngày y vẫn vào hoàng cung vẫn an cha mẹ.

Lúc này màn đêm đã buông xuống, trên đường cái vắng ngắt, rất ít thấy người đi đường, một chiếc xe ngựa được hơn mười võ sĩ cưỡi ngựa hộ vệ trực tiếp chạy vào phủ trạch của Lý Trọng Nhuận, vượt qua bức tường, dừng lại ở trong sân. Lý Trọng Nhuận tiến lên mở cửa xe, hai thị nữ đỡ Vương phi Vi Liên từ trong xe ngựa đi ra.

Phòng Châu dù sao không phải Lạc Dương, mười mấy năm lưu đây, Vi Liên vẫn tương đối tự do, có thể tùy ý ra vào hoàng cung. Tuy nhiên trong khoảng thời gian này thần hồn nát thần tính, Vi Liên cũng tương đối cẩn thận, nàng cũng không muốn bị kẻ có tâm bắt được nhược điểm.

Thê tử Sài thị của Lý Trọng Nhuận ra đón, cùng Vi Liên đi vào trong nhà. Gia tộc Sài thị ở Phòng Châu là đệ nhất danh môn vọng tộc, gia tư rất nhiều, tài năng, tuấn kiệt xuất hiện lớp lớp. Vi Liên vì nhìn trúng điểm này, mới quyết định làm đám hỏi với Sài thị, để trường tử nhận được sự hộ của gia tộc Sài thị.

Trong hậu đường, hai nữ tử đang kiên nhẫn chờ ở công đường, nữ tử cầm đầu là một đạo sĩ ba mươi mấy tuổi, mặc đạo bào màu vàng hơi đỏ, tay cầm một cây phất trần, đúng là thủ lĩnh Thượng Thanh lâu Tạ Ảnh. Bà ta đến Phòng Châu, là phụng lệnh của Thượng Quan Uyển Nhi đưa một phong mật thư cho Vi Liên.

Tạ Ảnh ngồi ở công đường thông thả uống trà chờ, sau lưng bà là một gã nữ tử trẻ tuổi thân hình cao lớn. Nàng tên là Tô Việt, nguyên là tam đồ đệ của Công Tôn đại nương. So với tất cả đồ đệ của Công Tôn đại nương, võ nghệ của nàng cao cường nhất, hơn nữa kiếm pháp quỷ thần khó lường.

Tô Việt cũng là nòng cốt quan trọng của Thượng Thanh lâu, sau khi Thượng Quan Uyển Nhi gặp chuyện ở Thiểm huyện, Tạ Ảnh liền an bài Tô Việt làm cận vệ cho Thượng Quan Uyển Nhi.

Tô Việt tuy là nữ nhi, nhưng hình thức lại có phần giống như nam nhân, tứ chi cường tráng hữu lực, khuôn mặt rộng lớn, một đôi lông mi vừa thô lại đậm, bên hông đeo một thanh trường kiếm. Nàng đang mặc nam trang, thoát nhìn tựa như một thị vệ uy phong凛凛.

Lúc này, dưới nhà truyền đến những tiếng bước chân, mấy nữ tử vây quanh Vương phi Vi Liên bước nhanh đi nội đường., Lý Trọng Nhuận thì ở sau cùng. Thượng Quan Uyển Nhi an bài Tạ Ảnh tới gặp Lý Trọng Nhuận, mà không phải trực tiếp đi tìm Vi Liên, phương diện này cũng có chút tinh tế. Thượng Quan Uyển Nhi hy vọng Lý Trọng Nhuận có thể phát huy tác dụng, mà không phải hoàn toàn do Vi thị làm chủ.

Chẳng qua Lý Trọng Nhuận biết rằng sự tình trọng đại, y không thể vượt qua mẫu thân tự tiện hành động, vẫn quyết định bẩm báo mẫu thân, do mẫu thân quyết định. Vi thị đương nhiên biết rõ, nàng biết rằng Thượng Quan Uyển Nhi đang nhắc nhở nàng, không cần từ bỏ Lý thị, nếu không nàng không nhận được ủng hộ.

Chính là bởi vì hiểu được điểm này, Vi Liên không dẫn hai cháu họ đến, cũng không để Thượng Quan Uyển Nhi phái người tới vương cung, mà là nàng hạ mình đến quý phủ của con. Như vậy, Lý Trọng Nhuận tự nhiên cũng có quyền quyết định.

Tạ Ảnh biết Vi thị, bà ta vội vàng đứng dậy tiến lên thi lễ:

- Tạ Ảnh tham kiến Vi vương phi.
- Hóa ra là Tạ cô.

Vi Liên cũng biết Tạ Ảnh, biết quan hệ người này và Thượng Quan Uyển Nhi không tầm thường, liền bước tới cầm tay Tạ Ảnh cười nói:

- Hiền muội, chúng ta đã tám năm không gặp rồi.

220. Chương 220: Truy Xét Nghi Án

Lý Trọng Nhuận mặt hơi đỏ, đi theo phía sau mẫu thân cúi đầu không nói. Thân phận của mẫu thân từng là hoàng hậu, không ngờ xưng hô với Tạ Ảnh là hiền muội, điều này đã không chỉ là một loại lễ hiền hạ sĩ, nó bộc lộ nội tâm mẫu thân lo âu sợ hãi, cùng với khát vọng đạt được sự ủng hộ của Thượng Quan Uyển Nhi.

Tạ Ảnh rất rõ ràng thân phận và sứ mệnh của mình, bà ta khẽ khom người cười nói:

- Đa tạ Vương phi còn nhớ rõ Tạ Ảnh, lần này đến, tôi phụng mệnh Thượng Quan Xá nhân có tình báo quan trọng nói cho Vương phi.

Vi Liên gật gật đầu, nàng liếc nhìn Tô Việt phía sau Tạ Ảnh, bỗng nhiên nhận ra thị vệ dáng người khôi ngô là cái nữ nhân, nàng không khỏi ngạc nhiên hỏi:

- Vị này chính là..

- Cô ta là nữ thị vệ bên người Thượng Quan Xá nhân. Thượng Quan Xá nhân lo lắng có người sẽ bất lợi với Vương gia và Vương phi, nên sai Tô cô nương đến đến bảo vệ Vương gia và Vương phi.

Tạ Ảnh nháy mắt ra hiệu cho Tô Việt. Tô Việt liền vội vàng tiến lên khom người thi lễ:

- Tham kiến Vương phi!

- Đa tạ ý tốt của Thượng Quan Xá nhân, cũng vất vả Tô cô nương rồi.

Vi Liên ngoài miệng nói lời khách khí, nhưng trong lòng thật sự bất an, rốt cuộc là ai gây bất lợi ỉnh và trượng phu? Nàng rốt cuộc không khắc chế được lo âu trong lòng, vội hỏi Tạ Ảnh:

- Hiền muội, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Tạ Ảnh hơi than thở nhẹ một tiếng nói:

- Sự việc rất phức tạp, cực kỳ phức tạp, nhưng tôi có thể dùng lời nói ngắn gọn nhất nói rõ vấn đề, mời Vương phi ngồi xuống đàm phán.

Vi Liên gật gật đầu ngồi xuống. Lý Trọng Nhuận thì đứng sau lưng nàng. Tạ Ảnh ngồi xuống chậm rãi nói:

- Lần này Phòng Châu gặp chuyện không may đều không phải ngẫu nhiên, có người đã bắt đầu bố cục từ lâu rồi, nói cho cùng vẫn là tranh giành ngôi vị Hoàng đế.

Vi Liên lập tức nghĩ tới Giang Ân. Xem ra tin Giang Ân lúc này chạy trốn đều không phải là ngẫu nhiên, trong nội tâm nàng âm thầm hối hận, vì sao không kịp bắt giữ gã?

Vi Liên trầm ngâm chốc lát nói:

- Hiền muội nói tranh giành ngôi vị Hoàng đế, là chỉ tranh đấu giữa Lý – Võ đúng không?

- Theo tình huống trước mắt là như thế này. Võ Thừa Tự bị lưu đày, Võ Tam Tư một nhà độc đại, mắt thấy vị trí Đông cung Thái Tử còn trống, y sao có thể không nghĩ biện pháp? Trước mắt uy hiếp lớn nhất đối với y vẫn là Lý thị, nhất là Lư Lăng Vương là tự chính thống như vậy. Trong năm nay, Thánh Thượng dần dần nói lỏng sách lược đối với Lý thị, Võ Tam Tư vì có thể làm chủ Đông cung, đối với uy hiếp của Lý thị làm sao có thể thờ ơ, cho nên xuống tay với Lư Lăng Vương cũng hợp tình hợp lý rồi.

Vi Liên đứng lên, khoanh tay đi vài bước lại quay đầu lại hỏi:

- Chẳng lẽ Lai Tuấn Thần đã là người của Võ Tam Tư rồi?

Tạ Ảnh mím môi, vẻ mặt hết sức nghiêm túc:

- Lai Tuấn Thần luôn luôn âm thầm độc ác, sẽ không dễ dàng dựa vào bất luận nhất hệ gì. Tuy nhiên theo tình báo mà chúng ta lấy được, y rất có thể đã đạt thành giao dịch nào đó với Võ Tam Tư rồi, lần này y lại giả bất thiện.

- Tại sao hẳn đến?

Vi Liên ngừng một chút:

- Ý ta là, y đến Phòng Châu rốt cuộc muốn tra cái gì?

- Ta nghe Xá nhân nói, có người tố cáo Thánh Thượng, nói Lư Lăng Vương từ trong nạn dân chiêu mộ tráng đinh, xây dựng quân đội riêng. Lai Tuấn Thần cùng với Đại Lý Tự đều là đến để tra chuyện này.

Sắc mặt Vi Liên trở nên trắng bệch, sau một lúc lâu không nói nên lời. Tạ Ảnh đoán ý qua lời nói và sắc mặt, nhìn ra trong lòng Vi vương phi e ngại, trong nội tâm bà ta thầm giật mình, chẳng lẽ việc này cũng không phải không cần cứ, thực sự là thật sao?

Lý Trọng Nhuận cũng lo lắng, tuy rằng y cũng cảm kích, nhưng y từ Vi Bá nhiều ít nghe được một chút tin tức, dường như Vi gia từ năm trước trong nạn dân chiêu mộ không ít người. Y không kìm nổi hỏi:

- Lần này các người mang đến bao nhiêu người?

Tạ Ảnh thần nhiên cười nói:

- Người ta mang đến không nhiều lắm, chủ yếu chịu trách nhiệm âm thầm truyền tình báo, nhưng Thượng Quan Xá nhân đã có sách lược ứng đối, Lý phó thống lĩnh Nội Vệ cũng suất lĩnh hơn mười người chạy tới Phòng Châu, hẳn là lực lượng chính đến giúp đỡ các người.

Vi Liên giống như ở trong tuyệt vọng lại nhìn một đường hy vọng, nàng vội vàng quay đầu lại hỏi con cả:

- Lý Thống lĩnh mà con nói chính là Lý Trân kia à?

Lý Trọng Nhuận gật gật đầu:

- Chính là hần ạ.

- Giờ hần đang ở đâu?

Vi Liên lại hỏi Tạ Ảnh.

- Hần xuất phát trước ta một bước, nhưng bọn hần đi đông tuyến, hiện tại hần đã ở Phòng Châu, hoặc là ở huyện Vĩnh Thanh, hoặc là huyện Phòng Lăng, cụ thể ta cũng không quá rõ ràng.

Lúc này, Lý Trọng Nhuận lại bổ sung:

- Hồi bẩm mẫu thân, hôm nay Dương Thứ sử nói cho con, Huyện lệnh Vĩnh Thanh phát hiện còn có một nhóm người khác ở cùng quan viên Đại Lý Tự. Trang phục của bọn họ không giống như là người của Đại Lý Tự, nhiều khả năng chính là Nội Vệ.

Vi Liên trầm mặc một lát, nàng đã ý thức được, lần này nguy cơ dựa vào lực lượng của Vi thị là không thể nào thành công ứng đối, nhất định phải để trưởng tử thậm chí trưởng phu cũng tham dự vào, Thượng Quan Uyển Nhi mới toàn lực ủng hộ bọn họ. Nghĩ vậy, nàng liền nói với trưởng tử:

- Như vậy đi, liền từ người phụ trách cùng Nội Vệ và Đại Lý Tự quan viên liên hệ, có chuyện gì có thể kịp thời hướng ta bẩm báo.

Trong lòng Lý Trọng Nhuận mừng rỡ,

- Con tuân lệnh

Vi Liên lại lấy ra một kim bài đưa cho Lý Trọng Nhuận:

- Dựa vào kim bài này có thể điều động hoàng cung thị vệ, đồng thời cũng có thể để Vi Bá và Vi Tụng hiệp trợ con. Con có việc gì không rõ, cứ việc đi hỏi bọn hần. Ta sẽ nói bọn hần, yêu cầu bọn hần toàn lực phối hợp con.

- Xin mẫu thân yên tâm, con sẽ toàn lực ứng phó.

Lý Trọng Nhuận vui vẻ nhận lấy kim bài của mẫu thân.

Tạ Ảnh âm thầm gật đầu, Vi vương phi quả nhiên là người thông minh, hiểu được ý tứ của Thượng Quan Xá nhân, đúng lúc đem quyền lực cho con trai. Bà ta nói với Vi Liên:

- Ta sẽ ở lại hiệp trợ trưởng công tử, mặt khác. Vương phi có gì chỉ bảo, có thể Tô bảo cô nương đến nói cho ta biết.

Tô Việt tiến lên thi lễ với Vi vương phi. Vi Liên gật gật đầu:

- Một khi đã như vậy, Tô cô nương có thể theo ta trở về.

Nàng xoay người đi ra ngoài, Tô Việt cũng bước nhanh theo sau nàng rời khỏi nội đường, trở về hoàng cung. Tận đến khi Vi Liên đi xa, lúc này Tạ Ảnh mới nhướn mày, hỏi Lý Trọng Nhuận:

- Trưởng công tử hãy nói thật cho ta biết, các người rốt cuộc có ở chiêu mộ thanh niên cường tráng trong nạn dân, âm thầm huấn luyện hay không?

Lý Trọng Nhuận khe khẽ thở dài:

- Ta nghe nói năm trước quả thật có người từ trong nạn dân chiêu mộ thanh niên cường tráng, về phần có phải mẫu thân của ta làm hay không, ta cũng không rõ lắm. Chuyện này nhất định phải hỏi Vi Bá, trước kia y không chịu nói cho ta biết, lần này có kim bài của mẫu thân, có lẽ y sẽ tiết lộ một chút tin tức. Ngày mai ta phải đi tìm y hỏi tình hình.

Tạ Ảnh gật gật đầu,

- Một khi đã như vậy, chúng ta phân công nhau hành động. Ta đi tìm Lý Trân, cùng nhau thương lượng sách lược ứng đối.

Lý Trân suất lĩnh mười mấy tên thủ hạ Nội Vệ buổi trưa hôm sau đã tới trấn Bạch Thủy huyện Phòng Lăng. Trấn Bạch Thủy cách mặt nam huyện thành khoảng mười lăm dặm, là một thị trấn có hơn ba trăm gia đình. Trấn nhỏ vừa lúc nằm ở đường giao thông quan trọng, buôn bán phát đạt, trên đường phố có tất cả hơn mười cửa hàng lớn nhỏ.

Lần này Lý Trân cũng không ở nhà trọ, thủ hạ Nội Vệ lúc trước hắn phái tới đã thuê một tòa nhà lớn ở trong trấn nhỏ, có thể chứa trăm người, Lý Trân suất lĩnh thủ hạ tiến vào trong đại trạch này.

Lý Trân và thủ hạ vừa mới đến, Giáo Úy Lã Tấn liền vội vàng tới tham kiến. Một tháng trước Lã Tấn được Lý Trân phái tới Phòng Châu, cũng là ý tứ của Thượng Quan Uyển Nhi, trước tiên phái người đến Phòng Châu thu thập tình báo. Khi đó Thượng Quan Uyển Nhi cũng đã từ Thượng Thanh lâu nhận được tình báo bí mật, Võ Tam Tư có thể sẽ hạ thủ đối với Phòng Châu.

Trong phòng, ngoại trừ Lý Trân và Giáo Úy Triệu Thu Nương ra, Dịch Yến mặc nam trang cũng ngồi ở bên cạnh Lý Trân. Lã Tấn nhấp một hớp trà nóng, nói với Lý Trân:

- Tiền Thiên thống lĩnh yêu cầu ty chức điều tra Hưng Đường Hội, kỳ thật ty chức cũng có chút manh mối.

- Có đầu mối gì, người nói xem

Lý Trân đối với việc Phòng Châu xuất hiện Hưng Đường Hội cảm thấy hứng thú, ngược lại cũng không hoàn toàn bởi vì Hưng Đường Hội phục kích một đám quan viên Đại Lý Tự, quan trọng hơn là bản thân hắn cảm thấy hứng thú đối với tổ chức bí mật này.

- Nghe nói mùa hè năm ngoái, Hưng Đường Hội xuất hiện một lần tại Phòng Châu, lúc ấy huyện Phòng Lăng đã xảy ra vụ án lớn rất ly kỳ.

Trong lòng Lý Trân vừa động, miệng hỏi:

- Chính là vụ án hủy nhục đoạn?

- Đúng là vụ án này, thống lĩnh cũng biết?

- Ta chỉ là có nghe thấy, người nói tiếp đi.

- Lúc ấy ở trong một tòa nhà dân phát hiện hai mươi thi hài nam tử trẻ tuổi, trở thành đại án chấn động Phòng Lăng. Thứ sử Phòng Châu Dương Thừa Tĩnh ước chừng đã điều tra một tháng, cuối cùng vẫn không giải quyết được gì, nghe nói đã báo lên triều đình.

- Vụ án này và Hưng Đường Hội có quan hệ gì?

Bên cạnh Triệu Thu Nương hỏi.

Lã Tấn khẽ khom người nói:

- Ta vốn đối với vụ án này không có hứng thú, nhưng trong lúc vô ý nghe nói nhà dân nơi mà phát hiện thi thể trở thành cấm địa, không cho bất cứ kẻ nào tới gần, ta mới thấy hứng thú. Sau đó ta lại mua được một gã ngỗ tác khám nghiệm tử thi, y nói cho ta biết, hai mươi cỗ thi thể này đều thân không mảnh vải, không có bất kỳ vật phẩm, nhưng trong miệng bọn họ tìm được một khối đồng bài, mặt trên khắc ba chữ 'Hưng Đường Hội', ta mới ý thức được vụ án này không bình thường.

Trong lòng Lý Trân âm thầm kỳ quái, nếu quả thật phát hiện đồng bài 'Hưng Đường Hội', một khi báo lên triều đình, đã sớm nên toàn lực đốc thúc rồi. Nhưng dường như vụ án này cũng không được coi trọng. Tôn Lễ bọn họ tiến đến Phòng Châu, cũng chỉ dựa vào vụ án này để lấy cớ. Lý Trân mơ hồ đoán được, khả năng vụ án này bị người ta cố ý dè dặt, cho nên mới không khiến cho triều đình coi trọng.

Lại nghĩ đến trong rừng trúc nhặt được đồng bài 'Hưng Đường Hội', chẳng lẽ Tôn Lễ bọn họ bị phục kích. Nhưng thật ra có liên quan đến vụ án này không? Đối phương thực cho là bọn họ là tới điều tra vụ án này.

Lý Trân lập tức cảm thấy hứng thú đối với vụ án này, lại hỏi:

- Gã ngỗ tác kia bây giờ đang ở đâu?

- Hồi bẩm thống lĩnh, ty chức đã bảo vệ y, thống lĩnh muốn gặp y sao?

Lý Trân gật gật đầu:

- Người không ngại dẫn y tới gặp ta, tốt nhất ta sẽ đi ngay bây giờ.

Lã Tấn lập tức cáo từ chạy về thị trấn. Lúc này Dịch Yến hỏi:

- Vì sao huynh không giao vụ án này cho Tôn Lễ đi làm? Lại phải tự mình điều tra?

Lý Trân cười cười nói:

- Ta cảm thấy sau lưng vụ án này khả năng cất giấu bí mật gì đó. Hơn nữa ta hoài nghi chính là quan phủ địa phương dè dặt chân tướng, không hề đem tin tức mấu chốt báo cáo quan trên, tỷ như về Hưng Đường Hội chẳng hạn, cho nên Tôn Lễ đến tra vụ án này, cũng chỉ là bên ngoài, quan phủ sẽ không nói cho y biết chân tướng. Không bằng ta âm thầm trước tiên điều tra một chút, nói không chừng có thể phát hiện rất nhiều điều thú vị.

- Thống lĩnh cảm thấy sẽ là chân tướng gì?

Triệu Thu Nương tiếp lời cười hỏi.

- Ta cũng nói không rõ ràng được, tuy nhiên... Ta có một loại trực giác, Thánh Thượng mệnh lệnh Lai Tuấn Thần đi tra gì đó, chỉ sợ sẽ là Hưng Đường Hội.

- Nhưng Lai Tuấn Thần rõ ràng là xuất phát trước, y lại đi Ba Thục đạo, tới Phòng Lăng trễ hơn so với chúng ta. Nghe nói y bây giờ còn ở tại Thượng Dung, đây là vì sao?

Lý Trân khoanh tay đi tới lui vài bước, hần nhìn chăm chú vào nóc nhà nói:

- Ta cho rằng... Đây là kế "man thiên quá hải" của Lai Tuấn Thần, y cho người ta đánh cờ hiệu y dừng lại ở Thượng Dung, nhưng ta hoài nghi y kỳ thật đã đến Phòng Lăng, núp trong bóng tối giống như chúng ta.

221. Chương 221: Trăm Ngàn Chỗ Hở

Sau nửa canh giờ, Lã Tấn mang theo một gã nam tử ba mươi mấy tuổi gầy nhỏ đi lên đại sảnh. Trước đó gã đã biết thân phận của Lý Trân, quỳ xuống hành lễ nói:

- Tiểu nhân Trương Vi khấu kiến Lý Thống lĩnh.

- Người chính là ngỗ tác của châu nha?

Lý Trân cười hỏi.

- Tiểu nhân thật ra là ngỗ tác của huyện nha. Ngỗ tác của châu nha là lão Lưu và lão Hồng, hai người bọn họ năm trước trúng thi độc, đều đã chết rồi.

- Ngỗ tác của huyện nha?

Lý Trân nhướn mày, hần đường như nghĩ đến cái gì, lập tức truy vấn:

- Vụ án kia tổng cộng có bao nhiêu ngỗ tác?

- Lúc ấy tổng cộng có ba ngỗ tác đi vào khám nghiệm tử thi, nhưng trên thực tế là bốn người. Lúc ấy là mùa hè, lão Triệu thân thể không tốt, thật sự chịu không nổi mùi hôi của thi thể bên trong đó, nên bảo tôi thay y đi vào khám nghiệm tử thi.

- Vậy lão Triệu ngỗ tác còn có ở đây không?

- Y về quê ở Tương Châu, sau cũng không có tin tức nữa.

- Vậy còn có ai biết người đi vào nghiệm thi không?

Lý Trân tiếp tục truy vấn.

- Còn có Huyện Ủy chúng ta biết, y luôn mãi dặn ta chớ nói ra ngoài.

Lúc này, Lý Trân đã hiểu được, ba ngỗ tác kỳ thật cũng đã bị diệt khẩu, Trương Vi này là ngỗ tác ở huyện, tạm thời bị thay, cho nên cấp trên không biết rõ tình hình mà may mắn sống sót. Điều này cũng xác nhận suy đoán của hắn, vụ án này bị châu nha bóp méo, nhưng huyện nha lại âm thầm bảo vệ gã ngỗ tác này, có lẽ là muốn để lại một chứng cứ, càng có thể là hai cấp quan phủ châu huyện âm thầm không hợp.

- Vậy người nói cho ta biết, người rốt cuộc nhìn thấy gì?

Gã ngỗ tác đập đầu một cái nói:

- Khởi bẩm Lý Thống lĩnh, tuy rằng tôi làm hai mươi năm ngỗ tác, nhưng tình hình lúc đó ngay cả tôi cũng cảm thấy vô cùng đáng sợ, thời tiết lại rất nóng, hai mươi cổ thi thể hầm đất quả thực là...

Gã lời còn chưa dứt, Dịch Yến che miệng chạy ra ngoài, Lý Trân cũng ngăn cản gã:

- Người không cần miêu tả, ta hỏi người, người chết đi đều rất tuổi trẻ cường tráng đúng không?

- Vâng, đều là người cực kỳ khỏe mạnh, xem tay của bọn họ, lòng bàn tay vết chai rất dày, hẳn là đều là người luyện võ.

- Không đúng.

Triệu Thu Nương nghe được kỳ quái, liền hỏi:

- Không phải nói, người chết đều bị huỷ hoại dung nhan, hơn nữa không có tứ chi sao? Sao người lại thấy tay được?

Gã ngỗ tác thở dài nói:

- Huỷ hoại dung nhan là sự thật, nhưng gãy chi không có nghiêm trọng như vậy. Tôi nghe nói cuối cùng báo cáo là tứ chi đều đoạn. Đối với chúng ta thấy, chỉ có cánh tay trái bị chém đứt hoàn toàn, nhưng tay phải và hai chân đều hoàn hảo không tổn hao gì.

Lý Trân và Triệu Thu Nương nhìn nhau, đều có điểm minh bạch. Đây chỉ sợ là châu nha vì che dấu tai mắt người khác, mới cố ý nói toàn bộ tay chân bị chém đứt, chứng minh Dương Thứ sử đã tra ra được gì đó, hơn nữa hắn muốn giấu diếm bí mật này.

- Vậy khỏi đồng bài thì sao?

- Đó là lão Lưu cuối cùng phát hiện đấy. Khi chúng tôi đem thi thể đi vùi lấp, từ trong miệng một người chết rơi xuống một khối đồng bài. Bởi vì chúng tôi đều không biết chữ, nên đã giao nó lên rồi. Sau tôi lại nghe lão Lưu nói, có người nhận ra chữ mặt trên, là Hưng Đường Hội.

Lý Trân lấy ra đồng bài Hưng Đường Hội, đưa cho gã:

- Có giống khối đồng bài này không?

Gã ngỗ tác nhìn kỹ một chút, liên tục gật đầu:

- Vâng, giống nhau như đúc, cũng có khắc đao kiếm.

Lý Trân lại hỏi một ít tình báo khác, rồi sai Lã Tấn dẫn gã ngỗ tác đi. Triệu Thu Nương tiếp nhận đồng bài nhìn nhìn cười nói:

- Thống lĩnh cảm thấy khối đồng bài kia là cố ý đặt ở trong miệng thi thể, hay là đúng là hàng thật?

- Nếu như là cố ý lưu lại hiện trường, sẽ không nên đặt ở trong miệng, rất dễ dàng có sơ suất. Ta cảm thấy kia khối đồng bài rất có thể là thật sự.

Lý Trân cười lạnh nói:

- Nếu ta không đoán sai, hoặc là hai mươi người chết kia là người của Hưng Đường Hội, hoặc là hung thủ giết bọn chúng là người của Hưng Đường Hội. Ta cảm thấy Dương Thứ sử hẳn là đoán được nội tình đám người kia rồi.

Triệu Thu Nương suy nghĩ một chút nói:

- Mấu chốt chính là bị chém đứt tứ chi, kỳ thật chính là vì che dấu cánh tay trái. Ta phỏng chừng trên cánh tay trái có dấu ấn gì đó, sẽ khiến người ta vừa thấy là biết.

Lúc này, Lý Trân vẫn đang suy nghĩ một chuyện khác. Nếu Hưng Đường Hội thật sự tồn tại, vậy Lý Hiển có thể cảm kích hay không?

Đúng lúc này, một gã võ sĩ Nội vệ tại đường hạ bẩm báo:

- Khởi bẩm thống lĩnh, bên ngoài một nữ đạo sĩ đến cửa phủ, bà ta nói mình họ Tạ, thống lĩnh biết bà ta.

Lý Trân và Triệu Thu Nương lập tức kịp phản ứng, đây là Tạ Ảnh. Lý Trân vội vàng đi ra ngoài đón, chỉ thấy Tạ Ảnh mang theo một thủ hạ đứng ở ngoài cửa phủ, như cười như không nhìn hắn.

Sao Tạ Ảnh làm biết chỗ ở của bọn hắn. Trong lòng Lý Trân cũng rõ ràng, Lã Tấn viết một phần báo cáo nhanh nhẹn, trong báo cáo còn có địa chỉ tòa nhà, sau lại y đem báo cáo gửi cho Thượng Quan Uyển Nhi.

Tuy nhiên Lý Trân lại thật không ngờ, Thượng Quan Uyển Nhi lại phái Tạ Ảnh đến Phòng Châu, đây là vì cái gì? Trong lòng Lý Trân thực khó hiểu.

- Tạ đạo cô, đã lâu không gặp?

- Đa tạ, ta rất khỏe, Lý Thống lĩnh hôm nay mới đến phải không?

Tạ Ảnh cười tủm tỉm hỏi.

- Ta giữa trưa mới đến.

Lúc này, Lý Trân bỗng nhiên nhận ra từ từ phía sau Tạ Ảnh, dù người này hóa trang, nhưng mặt mày y vẫn khiến Lý Trân cảm thấy hết sức quen thuộc, không ngờ là Lý Trọng Nhuận. Lý Trân hơi sửng sốt,

- Tại sao là người?

Lý Trọng Nhuận cười khở một tiếng hành lễ nói:

- Tình thế nguy cấp, mời Lý Thống lĩnh tha thứ Trọng Nhuận mạo muội đến đây.

- Đi vào trước rồi nói sau.

Lý Trân mời hai người bọn họ vào phủ, đi thẳng tới nội đường. Lúc này Địch Yến cũng về tới đại sảnh, đang cùng Triệu Thu Nương nói gì đó, thấy Tạ Ảnh và Lý Trọng Nhuận tiến vào, hai người đều đứng lên.

- Hoá ra Địch cô nương cũng tới.

Tạ Ảnh cười gật gật đầu với Địch Yến, lại nhìn chăm chú vào Triệu Thu Nương, thản nhiên nói:

- Thu Nương, chúng ta đã lâu không gặp.

- Đúng vậy, hy vọng chúng ta hôm nay tạm thời quên đi việc không thoải mái trong quá khứ.

- Cũng được.

Hai phụ nữ thu hồi dịch ý trong mắt, đều trở nên vô cùng lạnh nhạt, không hề để ý tới đối phương.

Lý Trân cảm giác hai người bọn họ dường như có mối hận cũ, tuy nhiên bây giờ không phải là lúc tính sổ, hắn mời mọi người ngồi xuống, liền nói với Lý Trọng Nhuận:

- Trưởng công tử có chuyện gì gấp tìm ta?

- Không dối gạt Lý Thống lĩnh, mấy ngày hôm trước hoàng cung xảy ra một đại sự, một gã nằm vùng của Võ Tam Tư chạy thoát rồi.

Lý Trọng Nhuận liền đem tin Giang Ân chạy thoát, kể lại tỉ mỉ nói cho Lý Trân. Lý Trân lập tức vội la lên:

- Nếu biết người này là gián điệp của Võ Tam Tư, vì sao không lập tức diệt trừ y, rõ ràng còn để y chạy mất, việc này sẽ phá hư đại sự.

Lý Trọng Nhuận thở dài:

- Là mẫu thân của ta không thấy rõ tình thế, muốn tương kế tựu kế lợi dụng y truyền tin tức giả, không nghĩ tới giữa trưa hôm trước y bỗng nhiên đào thoát. Chuyện bây giờ đã phát sinh, hối hận cũng không kịp, mời Lý Thống lĩnh giúp bọn ta một tay.

Bên cạnh Tạ Ảnh cũng khuyên nhủ:

- Lúc ấy chúng ta ở Lạc Dương đem tình báo cấp cho trưởng công tử, chúng ta cũng thật không ngờ mấy ngày sau tình huống sẽ đột biến, nếu không chúng ta cũng sẽ đề nghị trưởng công tử lập tức diệt trừ Giang Ân. Chuyện này tất cả mọi người đều có trách nhiệm, Lý Thống lĩnh cũng đừng truy cứu nữa.

Dù việc tin Giang Ân chạy trốn mang đến cho bọn hắn bị động thật lớn, nhưng sự tình đã phát sinh, có cảm tức cũng không có ý nghĩa, hắn khắc chế bất mãn trong lòng, bắt buộc để mình tỉnh táo lại, hỏi:

- Giang Ân này ở trong cung làm chuyện gì, ý ta là, gã có thể sẽ nắm giữ tình báo quan trọng gì?

Lý Trọng Nhuận ập a ập ứng nói:

- Người này là một gã hoạn quan, võ nghệ cao cường, vẫn phụ trách bảo hộ an toàn cho cha ta. Chúng ta cũng không biết rằng gã mang đi tình báo gì, cha ta không chịu nói ầu thân biết.

- Vậy ta lại hỏi các người, năm ngoái các người có chiêu mộ võ sĩ từ trong đám nạn dân hay không?

- Hình như có có chuyện như vậy, là hai biểu huynh Vi Bá và Vi Tụng gây nên. Bọn họ nói cho ta biết, chiêu mộ hơn một trăm người.

Lý Trân chỉ cảm thấy một trận nhức đầu. Hưng Đường Hội, gián điệp nằm vùng, tư mộ võ sĩ. Lư Lăng Vương mấy năm nay rốt cuộc đang làm cái gì? Nếu làm, cần phải chu toàn chứ, nhưng không ngờ lại trăm ngàn chỗ hở, khó trách Võ Tam Tư lúc này phát động, điều này làm cho hắn bù đắp việc này như thế nào đây?

Lý Trọng Nhuận vô cùng áy náy nói:

- Tư mộ võ sĩ ta cảm thấy không tính nghiêm trọng, dù sao những người đó không ở Phòng Châu, hơn nữa huynh đệ Vi thị cũng nghe theo khuyến cáo của ta, đã tạm thời rời khỏi Phòng Lăng. Cho dù đối phương muốn tra, cũng không có đường nào. Hiện tại ta lo lắng nhất chính là Giang Ân, nếu chẳng may gã bị Lai Tuấn Thần hoặc là người của Võ Tam Tư tìm được, vậy thì phiền lớn rồi.

Lý Trân trầm tư sau một lúc lâu, nói với Triệu Thu Nương:

- Thỉnh cầu Triệu Giáo Úy mau chóng tìm được điểm dừng chân của Lai Tuấn Thần.
- Ty chúc đi tìm ngay.

Triệu Thu Nương đứng dậy thi lễ, bước nhanh đi ra ngoài. Tạ Ảnh cũng cười nói:

- Cần ta làm chút gì đó không? Ta mang đến tám gã cao thủ Thượng Thanh lâu, cũng có thể trợ giúp thống lĩnh một tay.
- Tạ đạo cô không ngại ở huyện Phòng Lăng thăm dò điều tra một chút, rốt cuộc có mấy thế lực tiến vào huyện Phòng Lăng. Ta hoài nghi Thái Bình công chúa và người của Võ Tam Tư đều xuất động rồi.

Tạ Ảnh gật gật đầu:

- Ta lập tức đi an bài thủ hạ.

Lúc này, Lý Trân lại nói với Lý Trọng Nhuận:

- Ta muốn nói chuyện với lệnh tôn một chút, tốt nhất nên tránh lệnh đường, người có an bài một chút được không?

Lý Trọng Nhuận suy nghĩ một chút nói:

- Sáng mai ta sẽ cùng phụ thân đi Hiếu Ân tự cầu phúc cho Thiên Tử. Nếu không có thể gặp mặt ngay tại Hiếu Ân tự.

Sáng sớm hôm sau, một chiếc xe ngựa dưới sự bảo vệ của hơn mười thị vệ nghiêm mật chạy nhanh ra khỏi Lư Lăng Vương cung, đi về Hiếu Ân tự ở thành nam. Bên trong xe ngựa, Lý Hiên khép hờ hai mắt, lặng yên tụng kinh Kim Cương, ngồi ở phía sau y là nữ thị vệ Tô Việt mới tới. Vì Lên đường nhiên sẽ không để cho nữ thị vệ mà Thượng Quan Uyển Nhi phái tới biết chuyện riêng tư của mình, liền an bài nàng bảo hộ an toàn của trượng phu, thay thế vị trí của Giang Ân.

Dù Phòng Châu lúc này mạch nước ngầm mãnh liệt, nhưng Lý Hiên lại tựa hồ như không có chút nào cảm giác, cuộc sống mỗi ngày của y rất đơn giản, chính là cầu phúc và tụng kinh, mà ngay cả nữ thị vệ mới tới, y cũng không nhiều hỏi một câu, bộ dạng nhẫn nhục chịu đựng.

Hiếu Ân tự nằm ở ngoài thành nam mười dặm, cách trấn Bạch Thủy rất gần, nó là chùa chiền năm năm trước được Lý Hiên xây dựng cải tạo. Chùa chiền không lớn, đất chiếm chỉ có hơn mười mẫu, một chủ trì và hai mươi mấy tăng nhân.

Chùa chiền bình thường không mở ra đối với thứ dân, hoàn toàn dành cho Lư Lăng Vương cung cung phụng. Đường nhiên, nhóm quan lại quyền quý Phòng Châu cũng thường tới nơi này dâng hương, ngẫu nhiên cũng sẽ trong lúc vô ý gặp được Lý Hiên.

Xe ngựa của Lý Hiên chậm rãi dừng lại ở trước chùa chiền, chủ trì chùa chiền Hoàng Phúc đại sư sớm ở cửa chùa chờ, lão chạy ra đón chào, chấp tay thi lễ cười nói:

- Vương gia sớm như vậy đã tới đây, khổ cực rồi.

Hoàng Phúc đại sư đã qua tuổi bảy mươi, thân hình cao lớn, ánh mắt vô cùng sắc bén, thoạt nhìn lúc tuổi còn trẻ cũng là người luyện võ, nhìn ra được Lý Hiên đối với lão vô cùng tín nhiệm. Y chấp tay hồi thi lễ, khẽ cười nói:

- Hôm nay cũng như bình thường, ta cùng pháp sư cùng nhau tụng kinh cầu phúc cho Thánh Thượng.
- Không có vấn đề, Vương gia mời vào tự.

Lý Hiên vung bào lên đi vào trong tự. Lúc này, Hoàng Phúc đại sư quay đầu lại nhìn thoáng qua Lý Trọng Nhuận, thả chậm bước chân thấp giọng nói với y:

- Khách của công tử đã ở phòng khách quý chờ.

Lý Trọng Nhuận hiểu ý, tiến lên hạ giọng nói vài câu với phụ thân. Lý Hiên ngăn ra,

- Tại sao lại ở chỗ này gặp ta?
- Phụ thân, tình thế vô cùng không ổn, sự việc liên quan đến an nguy của phụ thân, hay là cứ đi gặp hần, con nguyện đảm bảo cho hần.

Lý Hiễn trừng mắt nhìn đứa con:

- Chuyện này nếu bị mẫu thân con biết, bà ấy sẽ xử lý con đó.

Tuy nói như vậy, Lý Hiễn vẫn đồng ý theo an bài của con. Y quay đầu nói với bọn thị vệ:

- Các người chờ ở bên ngoài, có Tô thị vệ và trưởng công tử đi cùng bốn vương là được.

Bọn thị vệ đứng chờ, Lý Hiễn thì đi theo Hoằng Phúc đại sư bước nhanh vào hậu viện. Đi vào một gian tiểu viện, chỉ thấy một nam tử trẻ tuổi trầm tư dạo bước ở trong viện. Lý Trọng Nhuận vội vàng giới thiệu với phụ thân:

- Phụ thân, hần chính là Lý Thống lĩnh Nội vệ.

222. Chương 222: Âm Thầm Gặp Lý Hiễn

Tuy đây là lần đầu tiên Lý Trân gặp Lý Hiễn, nhưng hần đã nghe nhiều lời đồn về Lý Hiễn, biết y tính cách yếu đuối, tâm địa thiện lương, cũng biết y bị thê tử Vi thị chặt chẽ nắm ở trong tay. Nhưng mặc kệ Lý Hiễn là một người vô dụng như thế nào, Lý Trân thủy chung tin tưởng một điểm, Lý Hiễn cũng không phải hạng người hồ đồ, y cũng có ý nghĩ của chính mình.

Lý Trân vội vàng tiến lên quì một gối thi lễ:

- Vi thần Lý Trân, tham kiến điện hạ.
- Hoá ra người chính là Lý Trân, ta cũng nghe đại danh đã lâu rồi.

Lý Hiễn vội vàng đỡ Lý Trân lên, lại đánh giá hần một chút, cười nói:

- Trọng Nhuận đánh giá người rất cao, hôm nay gặp, quả nhiên là nhân tài.
- Đa tạ điện hạ khen, Lý Trân thật sự không dám nhận.
- Thời gian của ta không nhiều lắm, ta cũng không lãng phí nói lời nhảm chán trên, mời vào phòng nói chuyện.
- Điện hạ mời.

Lý Trân mang theo Lý Hiễn và Lý Trọng Nhuận vào phòng. Lúc này, Địch Yến lại cười hì hì đi lên trước nói với Tô Việt:

- Sư tỷ không biết ta à?
- Người là... Địch tiểu muội?

Tô Việt rốt cục nhận ra người mặc nam trang tuấn tú này, kinh ngạc hỏi han:

- Sao sư muội lại ở chỗ này?
- Ta cùng Đại sư tỷ đi du ngoạn Phòng Châu.

Tô Việt nhướn mày, hiện tại Phòng Châu vô cùng hung hiểm, làm lại du ngoạn được. Nàng không khỏi oán giận nói:

- Thu Nương thật sự là hồ đồ, sao lại mang muội đến đây chứ. Sư muội nghe lời của ta, nhanh trở về đi.

Địch Yến khoát cánh tay của nàng cười nói:

- Sư tỷ không cần lo lắng, ta không có việc gì, ta còn muốn giúp Lý Thống lĩnh.

Mặc dù Tô Việt đang ở Thượng Thanh lâu, nhưng nàng cũng không biết quan hệ của Dịch Yến và Lý Trân. Nàng rất rõ ràng Dịch tiểu sư muội là đệ tử sư phụ sủng ái nhất, lại là con gái của Dịch tướng quốc, nếu chẳng may nàng xảy ra chuyện gì, sư phụ ắt nói với Dịch tướng quốc như nào đây?

Nàng vẫn trách cứ:

- Muội vẫn luôn tùy hứng như vậy, chạy loạn khắp nơi. Lý Thống lĩnh là thủ lĩnh Nội vệ. Việc của Nội vệ muội không được tham gia vào. Đều trách Đại sư tỷ rất sủng muội, ta gặp cô ta nhất định phải nói mới được.

Dịch Yến cười thầm trong lòng, giữ chặt nàng hỏi lung tung này kia, còn năn nỉ nàng giao kiếm pháp của mình, giữ nàng ở lại trong viện

Trong phòng chỉ có Lý Trân và hai cha con Lý Hiển. Lý Trân cũng nói ngay vào điểm chính:

- Vi thần hôm nay muốn gặp điện hạ, là muốn hỏi điện hạ về Hưng Đường Hội. Sự việc liên quan đến an nguy của điện hạ, cần phải mời điện hạ nói cho tôi sự thật.

Về mặt Lý Hiển vô cùng mất tự nhiên, sau một lúc lâu một câu đều nói không nên lời. Hưng Đường Hội là loại việc trọng đại, y lần đầu tiên gặp mặt Lý Trân, sao có thể thẳng thắn nói ra được. Ngay cả Lý Trọng Nhuận cũng thay đổi sắc mặt, sao Lý Trân có thể hỏi phụ thân chuyện này.

Lý Trân đương nhiên hiểu được Lý Hiển sẽ không tin tưởng mình, hần lấy ra trường kiếm đặt lên bàn:

- Điện hạ nhận ra thanh kiếm này không?

Lý Hiển chậm rãi cầm kiếm lên, nhìn kỹ một lần, vẻ kinh ngạc trong mắt càng ngày càng đậm, cuối cùng y run rẩy thanh âm nói:

- Đây chẳng phải là của ông nội ta, Định Đường kiếm hay sao?

- Đúng thế.

- Người ...

Lý Hiển ngẩng đầu nhìn chăm chú vào Lý Trân:

- Người và Lý Kính Nghiệp có quan hệ như thế nào?

Lý Trân thản nhiên cười nói:

- Thanh kiếm này là sau khi Lý Kính Nghiệp binh bại tặng cho sư phụ tôi. Sư phụ tôi chính là Lạc Tân Vương, điện hạ hẳn biết chứ.

- Y... Còn chưa chết?

- Sư phụ tôi chạy trốn tới Đôn Hoàng xuất gia rồi, ở Đôn Hoàng nhận tôi làm đồ đệ. Hiện tại sư phụ đã hồi cố hương, khi rời đi Đôn Hoàng, ông giao thanh kiếm này cho tôi, hy vọng tôi có thể kế thừa nghiệp lớn. Điện hạ, tuy tôi trong triều đình là Phó thống lĩnh, nhưng không dám quên dạy bảo của sư phụ.

Ánh mắt Lý Hiển trở nên dịu dàng, y dường như thấy được chân thành trong mắt Lý Trân. Đương nhiên, Phó thống lĩnh Nội vệ có được thực quyền như Lý Trân là bọn họ cực kỳ khuyết thiếu đấy.

Lý Hiển khẽ gật đầu:

- Sư phụ người cũng là người sáng lập Hưng Đường Hội, ta thật vui vì ông ta còn sống, tuy nhiên Lý Kính Nghiệp cũng không chết, ông cũng xuất gia rồi, vừa rồi người còn nhìn thấy ông ta đó.

Lý Trân chấn động, chẳng lẽ vừa rồi Hoàng Phúc đại sư chính là ...

Lúc này, bóng dáng chợt lóe lên, Hoàng Phúc đại sư từ cửa hông đi đến, lão không nói một lời, ngồi xuống ở trước bàn, khẽ vuốt vuốt thanh trường kiếm mà lão vô cùng quen thuộc, trong mắt lóe ra vui sướng lệ quang. Lão thấp giọng thở dài:

- Mười một năm rồi, rốt cục lại nghe được tin tức của cố nhân.

Trong lòng Lý Trân vô cùng rung động, hẩn ngơ ngác nhìn lão tăng này. Hoá ra lão chính là Lý Kính Nghiệp. Mười năm, không ngờ lão ẩn thân ở Phòng Châu.

Lý Trân từ trong người lấy ra một tờ giấy, đưa cho Hoằng Phúc đại sư:

- Đại sư, đây là nơi sư phụ tôi giờ đang xuất gia, pháp danh Vong Trần.

Hoằng Phúc đại sư nhận tờ giấy, chấp tay thi lễ:

- Đa tạ Lý Thống lĩnh nói cho bản tăng tin tức của cố nhân.

Lúc này, không chỉ có Lý Trân có cảm giác đột nhiên hiểu ra, ngay cả Lý Trọng Nhuận cũng bừng tỉnh đại ngộ. Hoá ra lão tăng này chính là Lý Kính Nghiệp, hoá ra phụ thân thật sư âm thầm lui tới với Hưng Đường Hội. Hoá ra...

Lý Hiên nhẹ nhàng cầm tay của con trai, cười gật gật đầu với y:

- Vì phụ vẫn muốn tìm cơ hội nói cho con biết, hôm nay coi như là một cơ hội.

Nhưng mặc kệ Lý Hiên an ủi như thế nào, vẫn vẫn không thể tiêu trừ vẻ khiếp sợ trên mặt Lý Trọng Nhuận. Y kinh ngạc mà nhìn phụ thân, dường như là lần đầu tiên nhận thức ông ta.

Lúc này, Lý Trân bỗng nhiên cười nói:

- Nếu ta đoán không sai, chỗ Hiếu Ân tự này chính là cứ điểm của Hưng Đường Hội ở Phòng Châu. Còn có vụ án huỷ hoại dung nhan đoạn thi gây chấn động Phòng Châu năm trước hẳn cũng là Hưng Đường Hội gây nên.

Lý Trân nói vậy khiến Lý Hiên và Hoằng Phúc pháp sư ngơ ngác nhìn nhau. Không phải là bởi vì Lý Trân đoán trúng nơi này là cứ điểm của Hưng Đường Hội, mà là vụ án lớn năm ngoái, hẳn làm sao biết?

Sau một lúc lâu, Lý Hiên chậm rãi gật đầu:

- Vụ án năm ngoái đúng là Hưng Đường Hội gây nên, người bị giết là thủ hạ của Võ Tam Tư.

Kỳ thật ngày hôm qua Lý Trân đã đoán được người chết có thể là thủ hạ của Võ Tam Tư. Triệu Thu Nương từng từng nói với hắn, trên cánh tay trái võ sĩ của Võ tướng phủ đều có hình vẽ một con rắn, cho nên cánh tay trái bọn họ mới có thể bị chém đứt.

- Lý Thống lĩnh vì gì quan tâm Hưng Đường Hội như vậy?

Lý Hiên có chút không hiểu hỏi.

Lý Trân lấy ra đồng bài Hưng Đường Hội, đặt lên bàn nhỏ:

- Điện hạ, hai ngày trước quan viên Đại Lý Tự ở huyện Vĩnh Thanh bị phục kích, đây là đồng bài mà người phục kích lưu lại.

- Không có khả năng.

Hoằng Phúc pháp sư liếc mắt một cái nhận ra đồng bài Hưng Đường Hội, quả quyết phủ nhận:

- Người của Hưng Đường Hội vào một tháng trước rồi đi Phòng Châu rồi, không thể nào là bọn họ gây nên.

Lý Hiên chậm rãi cầm đồng bài lên, ánh mắt lộ ra một tia sợ hãi, là ai giả mạo Hưng Đường Hội? Không ngờ đã biết bí mật của bọn họ, chẳng lẽ là Võ Tam Tư sao?

Lý Trân dường như hiểu được tâm tư của y, lắc đầu nói:

- Không phải là Võ Tam Tư. Nếu như là Võ Tam Tư, y sẽ trực tiếp cáo trạng, y hẳn không biết bí mật này đâu. Xin hỏi điện hạ, trong triều quyền quý còn có ai biết Hưng Đường Hội không?

- Thượng Quan Xá nhân biết.

Lý Hiên cúi đầu thở dài:

- Nàng luôn luôn tại khuyển ta, không được để Hưng Đường Hội xuất hiện ở Phòng Châu, ta không nghe khuyển cáo của nàng, xem ra nàng nói đúng.

Trong lòng Lý Trân bỗng nhiên có cảm giác rất không thoải mái. Việc quan trọng như vậy, Thượng Quan Uyển Nhi dĩ nhiên vẫn luôn gạt hẩn, nàng còn luôn miệng nói mình là tâm phúc của nàng. Nếu như mình không đề cập chuyện này thì thôi, nhưng mình rõ ràng muốn tới Phòng Châu phá án, nàng còn không chịu nói.

Lý Trân lại nghĩ tới Tạ Ảnh ra hiện tại ở Phòng Châu, hẩn cũng không hề có chuẩn bị chút nào. Trước đó Thượng Quan Uyển Nhi cũng chưa nói cho hẩn biết, hơn nữa Tạ Ảnh đem bí mật có liên quan tới tin tức Phòng Châu cho Lý Trọng Nhuận biết, chứng minh Thượng Quan Uyển Nhi còn biết rất nhiều bí mật Phòng Châu, lại không hề tiết lộ cho hẩn chút nào.

Sắc mặt của Lý Trân trở nên hết sức khó coi, hẩn thậm chí muốn phẩy tay áo bỏ đi, mặc kệ việc Phòng Châu, nhưng lý trí nói cho hẩn biết, Lý Hiến trong tương lai phải đăng cơ Hoàng đế, tại thời khắc nguy nan này trợ giúp y một tay, đối với mình chỉ có lợi, không có quan hệ gì với Thượng Quan Uyển Nhi.

Lý Trân trầm tư thật lâu, nói với Lý Hiến:

- Điện hạ hẩn là cũng biết, có người ở trước mặt Thánh Thượng bí mật cáo trạng, nói điện hạ tư mộ võ sĩ, mưu đồ gây rối, hiện tại không chỉ có Nội vệ đến Phòng Châu điều tra, Lai Tuấn Thần và Đại Lý Tự cũng tới. Vì thần hoài nghi Thái Bình công chúa và người của Võ Tam Tư cũng sẽ không thể không đếm xỉa đến.

Phương diện này nguy hiểm nhất chính là Lai Tuấn Thần. Y am hiểu bịa đặt, lập chứng cứ. Vì thần cũng biết việc về Giang Ân, một khi Giang Ân rơi vào trong tay Lai Tuấn Thần, hậu quả thật khó mà tưởng tượng nổi, hy vọng điện hạ có thể nói cho tôi biết một chút tin tức, tôi sẽ tận lực bắt lấy người này trước Lai Tuấn Thần.

Lý Hiến do dự thật lâu, mới thở dài một tiếng nói:

- Giang Ân đã sớm nói cho ta biết, gã là gián điệp do Võ Tam Tư phái tới bên cạnh ta. Ta vẫn rất tín nhiệm gã. Năm ngoái cũng là gã đúng lúc nói cho chúng ta biết Võ Tam Tư phái người lên vào Phòng Châu, mới bị chúng ta một lưới bắt hết. Nếu gã là người của Võ Tam Tư, vậy Võ Tam Tư đã sớm biết Hưng Đường Hội việc rồi. Lần này gã bỏ trốn, thật ra là ý tứ của ta.

- Phụ thân, vì sao?

Lý Trọng Nhuận ngạc nhiên nói.

- Con không biết gã là mối nhử rất tốt sao?

Lý Hiến thản nhiên cười nói:

- Ngay cả Lý Thống lĩnh cũng nôn nóng bắt được gã, huống chi Lai Tuấn Thần chứ?

Lúc này Lý Trân mới phát hiện Lý Hiến quả thật rất trí tuệ, tung ra một Giang Ân, hấp dẫn lực chú ý của mọi người, sau đó y lại âm thầm xử lý việc Hưng Đường Hội, cái này gọi là giương đông kích tây.

Lúc này, Lý Hiến tâm lo lắng nói với Lý Trọng Nhuận:

- Kỳ thật ta chân chính lo lắng là Vi gia. Mẫu thân con quá nôn nóng cầu thành, làm rất nhiều việc không ổn, thậm chí âm thầm tổ chức võ sĩ. Đúng như Lý Thống lĩnh nói, một khi chuyện này bị Lai Tuấn Thần nắm giữ, y sẽ khuếch đại sự thật, đem võ sĩ biến thành quân đội, ta có miệng khó cãi nha.

- Chúng ta nên làm gì bây giờ?

Lý Trọng Nhuận lo lắng hỏi.

Ánh mắt của Lý Hiến chuyển hướng về phía Lý Trân. Hiến nhiên, những lời nói thật của y đối với Lý Trân không phải là bản tên không đích, trong lòng của y đều hiểu rõ hơn bất cứ ai khác, nếu muốn vượt qua nguy cơ lần này, nhất định phải dựa vào Lý Trân.

Lý Trân cũng hiểu được ý tứ của y, hẩn trầm tư chốc lát nói:

- Tôi cảm thấy Lai Tuấn Thần và Vi gia mà nói, kỳ thật vấn đề cũng không lớn, đối với Thánh Thượng mà nói, cũng thuộc loại có thể bắt có thể thả.

Mấu chốt vẫn là Hưng Đường Hội, Thánh Thượng tuyệt sẽ không tha thứ. Đám người phục kích Đại Lý Tự kia biết bí mật của Hưng Đường Hội, một khi bọn họ liên thủ với Lai Tuấn Thần, sự việc thật sự phiền toái. Cho nên trước hết tìm ra rốt cuộc là ai phục kích Đại Lý Tự, mặt khác, còn có vụ án năm ngoái, người biết chuyện một người cũng không thể giữ lại.

223. Chương 223: Cẩn Thận Mấy Cũng Có Sai Sót

Lý Trân từ Hiếu Ân tự quay trở về trấn Bạch Thủy. Trên đường đi, trong lòng của hắn cảm khái hàng nghìn hàng vạn, hôm nay cùng Lý Hiến một lần gặp mặt, hoàn toàn trái ngược nhận thức của hắn đối với Lý Hiến. Từ trước tới nay, Lý Trân vẫn cho rằng Lý Hiến là một người tỉnh tỉnh mê mê, sinh hoạt dưới âm uy của thê tử, là người nam nhân vô năng, nhưng không nghĩ tới ông ta lại vẫn có giấu một mặt cơ trí, thậm chí ngay cả vợ mình Vi thị đều bị giấu diếm.

Quả nhiên có tổ chức Hưng Đường Hội lấy trách nhiệm lật đổ Võ Tắc Thiên, khôi phục Đại Đường xã tắc làm trọng vẫn bí mật tồn tại, ngoại trừ Lý Hiến, còn có bao nhiêu hoàng tộc tôn thất ở trong đó, thậm chí ngay cả Lý Kính Nghiệp, hắn hôm nay cũng nhìn thấy.

Tuy nhiên Lý Trân đối với sự xuất hiện của Lý Kính Nghiệp cũng không kinh hãi, nếu Lạc Tân Vương ngay cả bị triều đình cho rằng sớm đã chết đi còn sống, như vậy Lý Kính Nghiệp chưa chết cũng chẳng có gì lạ. Cũng giống như sư phụ, xuất gia là thủ đoạn tránh né tốt nhất. Chỉ có điều Lý Trân thật không ngờ Lý Kính Nghiệp lại tránh ở Phòng Châu. Phòng Châu gây cho hắn quá nhiều rung động

- Lão Lý, huynh rốt cuộc đang suy nghĩ gì, lúc thì cười khổ lúc lại cười lạnh?

Bên cạnh Địch Yến rốt cuộc không kìm nổi, trong lòng có chút bất mãn với Lý Trân. Minh giúp hắn ngăn cản sư tỷ, một câu cảm tạ cũng không có, thậm chí ngay cả hỏi cũng không hỏi một tiếng.

Lý Trân áy náy cười, nói với Địch Yến:

- Ta suy nghĩ, rốt cuộc là ai phục kích Tôn Lễ bọn họ?

Nghi vấn này lập tức dời đi bất mãn của Địch Yến, nàng lập tức nói:

- Kỳ thật ngày hôm qua muội đã nghĩ chuyện này.

- Nói nói suy nghĩ của muội đi?

Lý Trân cười nói.

- Ừm. Đối phương có thể khi bọn hắn nửa đường nghỉ ngơi thì phục kích, chứng minh người phục kích đã sớm nắm giữ hành trình của Tôn Lễ bọn họ, cuối cùng khi bọn họ mới vừa gia nhập Phòng Châu liền xuống tay. Đã chứng tỏ người phục kích đã giám sát bọn họ trên đường. Trên đường nhất định có rất nhiều cơ hội hạ thủ, nhưng đều nhìn được, chính là muốn chờ bọn hắn tiến vào Phòng Châu. Cho nên nói người phục kích không phải dân bản xứ, tất nhiên là từ kinh thành theo tới.

Lý Trân gật gật đầu khen:

- Có lý, sau đó thì sao?

Địch Yến được cổ vũ, càng thêm hưng trí bừng bừng, lại dương dương đắc ý nói:

- Sau đó chính là khối đồng bài, huynh trước lấy cho ta xem.

Lý Trân lấy ra đồng bài Hưng Đường Hội đưa cho nàng. Địch Yến tiếp nhận đồng bài xem, nói:

- Đỉnh đồng bài có lỗ, đây là dễ dàng cho việc dùng dây thừng thắt ở bên hông. Tỷ như lúc trước huynh vừa mới gia nhập Thiên Ngưu Vệ, ta thấy bên hông của huynh cũng buộc một khối đồng bài như vậy.

Loại đồng bài Hưng Đường Hội này đương nhiên sẽ không công khai thắt ở bên hông để người khác thấy, tất nhiên sẽ giấu đi, thậm chí cần bản cũng không sẽ mang theo. Nếu chẳng may bị bắt, chẳng phải là biến thành chứng cứ sao? Cho nên khối đồng bài này ắt là cố ý quên ở hiện trường.

- Phân tích rất khá, vậy muội cho rằng là người nào?

- Nếu muốn biết là ai, phải phân tích động cơ rồi. Đầu tiên đây nhất định không phải Võ Tam Tư gây nên. Nguyên nhân rất đơn giản, nếu Võ Tam Tư biết rằng Hưng Đường Hội tồn tại, y đã sớm bẩm báo với nữ hoàng đế, cũng không cần chờ tới hôm nay. Tiếp theo người này biết quan hệ của Tôn Lễ với huynh, biết có huynh đang ở đây, việc của Hưng Đường Hội sẽ không truyền đi, chứng minh người phục kích này cũng không hy vọng Hưng Đường Hội bị tiêu diệt. Ta cảm thấy được đây thật ra là cảnh cáo đối với Lý Hiến, nếu dám không nghe lời của ta, ta sẽ công khai Hưng Đường Hội. Huynh nói xem ta phân tích đúng hay không?

- Vậy muội cảm thấy sẽ là ai?

Địch Yến nhẹ nhàng cắn chặt răng, thấp giọng nói:

- Ta cảm thấy là Thượng Quan Uyển Nhi

Trong lòng Lý Trân chấn động, hẩn nhớ tới lời nói của Lý Hiến với mình. Thượng Quan Uyển Nhi quả thật biết Hưng Đường Hội tồn tại, chẳng lẽ thật sự là Thượng Quan Uyển Nhi, phái Thượng Thanh lần đánh lên Tôn Lễ bọn họ?

Tuy nhiên cẩn thận ngẫm lại, lại cảm thấy khả năng là Thượng Quan Uyển Nhi không lớn. Nếu là bình thường cũng thế mà thôi, việc khẩn cấp, Thượng Quan Uyển Nhi sẽ không tiếp tục đổ thêm dầu vào lửa, gây thêm phiền toái. Đây rõ ràng cho thấy có người muốn đem nước quấy đục. Lý Trân cảm thấy khả năng Thái Bình công chúa rất lớn.

Lý Trân biết Địch Yến lòng mang bất mãn với Thượng Quan Uyển Nhi, nàng đem đầu mâu chỉ hướng Thượng Quan Uyển Nhi cũng không lạ. Tuy nhiên phân tích của Địch Yến còn có chút đạo lý, nếu thật sự là Thái Bình công chúa muốn đem nước quấy đục, một kẻ không được, bọn họ tất nhiên sẽ lại tiếp tục bày kế khác.

Hiếu Ân tự cách trấn Bạch Thủy rất gần. Không bao lâu, bọn họ một đám liền quay trở về tòa nhà ở trấn Bạch Thủy. Vừa mới tiến cửa chính, Triệu Thu Nương liền chạy ra đón chào, ôm quyền hành lễ nói:

- Thống lĩnh, chúng ta phát hiện chỗ ẩn thân của Lai Tuấn Thần rồi.

Lý Trân mừng rỡ, liền vội vàng hỏi:

- Ở đâu?

- Ngay tại trong huyện thành Phòng Lăng, cách huyện nha không xa, là một tòa nhà không nhỏ không lớn, đất chiếm 5 mẫu, bên trong có chừng hơn mười thủ hạ của Lai Tuấn Thần, nhưng chúng ta không nhìn thấy Lai Tuấn Thần.

Lý Trân suy nghĩ một chút, liền cười lạnh nói:

- Lai Tuấn Thần sẽ không ẩn thân ở trong huyện thành, rất cực hạn rồi, rất dễ dàng bị phát hiện. Y ắt giống như chúng ta ẩn thân ở ngoài thành, đồng thời ở trong thành xếp vào cơ sở ngầm, giám sát người bên trong thành. Bọn họ sẽ mang chúng ta tìm được nơi đặt chân của Lai Tuấn Thần.

- Ty chức đã an bài huynh đệ giám thị. Mặt khác, chúng ta phát hiện Huyện Ủy Phòng Lăng Ngụy Khải Minh buổi trưa hôm nay bí mật đi gặp người của Lai Tuấn Thần.

Huyện Ủy Phòng Lăng? Trong lòng Lý Trân có chút khó hiểu, Huyện Ủy Ngụy Khải Minh đi gặp Lai Tuấn Thần làm cái gì? Mới vừa đi hai bước, Lý Trân vỗ trán thật mạnh, không ngờ hần sơ sót một việc quan trọng.

Đúng như phán đoán của Lý Trân, Lai Tuấn Thần ở huyện Thượng Dung đánh cờ hiệu của y, nhưng bản thân của y đã lặng lẽ chạy tới huyện Phòng Lăng. Lần này Lai Tuấn Thần mang đến hơn ba mươi thủ hạ, y ở ngoài Tây thành tìm được nơi dừng chân, đồng thời phái huynh đệ Sách thị dẫn dắt năm sáu thủ hạ tiến vào chiếm giữ trong huyện thành, tìm hiểu tin tức ở trong thành.

Huynh đệ Sách thị đúng là Sách Văn và Sách Anh. Từ khi Võ Thừa Tự rơi đài, được Lai Tuấn Thần lôi kéo, Sách gia không chút do dự đầu phục Lai Tuấn Thần, trở thành tân tài nguyên của Lai Tuấn Thần. Để hồi báo Sách gia, Lai Tuấn Thần an bài Huynh đệ Sách thị vào trong tổ chức võ sĩ tư nhân của mình là “Hắc Lại”.

Sách Văn và Sách Anh lần này vào kinh tham gia Võ Cử, hai huynh đệ đều thi rớt. Hai người đều không muốn trở về Đôn Hoàng, nghe nói Lý Trân đã đảm nhiệm chức Phó thống lĩnh Nội vệ, khiến huynh đệ bọn họ đổ kỵ vô cùng, cũng càng thêm ra sức làm việc cho Lai Tuấn Thần. Hơn nữa Sách Văn lòng lang dạ sói, có phần được Lai Tuấn Thần thưởng thức, rất nhanh nâng gã làm Hỏa Trưởng, thủ hạ có mười tên huynh đệ.

Sách Văn phụng mệnh dẫn dắt thủ hạ ở tại trong huyện thành, chủ yếu là tìm hiểu tin tức thế lực khác, đồng thời Lai Tuấn Thần cũng hy vọng bọn họ có thể mau chóng tìm được tung tích của Lý Trân. Về phần tra tìm chứng cứ tạo phản của Lý Hiến, lại do Lai Tuấn Thần tự đi thăm dò, tạm thời không cần Sách Văn hỏi đến.

Tuy nhiên khiến Sách Văn không tưởng được chính là, Huyện Ủy Phòng Lăng Ngụy Khải Minh giữa trưa bí mật tìm gã, nói cho gã biết có tình báo quan trọng muốn bắt Lai Tuấn Thần, nhưng cụ thể tình báo gì Ngụy Khải Minh không chịu nói, nhất định phải giáp mặt để nói với Lai Tuấn Thần. Điều này làm cho Sách Văn vô cùng căm tức. Rất hiển nhiên, Huyện Ủy này căn bản không tin gã, nghĩ muốn độc chiếm công lao.

Sách Văn phái đệ đệ Sách Anh bắt Lai Tuấn Thần, nhưng y đi hơn hai canh giờ, sắp đến hoàng hôn rồi mà đệ đệ vẫn chưa về, thực sự khiến Sách Văn lòng nóng như lửa đốt. Lúc này, ngoài viện có người gõ cửa, có thủ hạ mở cửa, lập tức nghe thấy được giọng nói của Sách Anh:

- Đại ca của ta đâu?

Sách Văn vội vàng đi ra, có chút oán giận hỏi han:

- Sao giờ này đệ mới trở về?

Sách Anh cũng vô cùng căm tức nói:

- Đệ chờ y một buổi chiều, y vừa mới trở về.

- Trung thừa nói như thế nào?

- Y bảo huynh lập tức dẫn Huyện Ủy đến sơn trang, phải cẩn thận một chút, không để người ta phát hiện ra.

Sách Văn nhìn sắc trời một chút, sắp đêm rồi. Sách Văn lập tức xoay người vào trong, tìm Huyện Ủy, nói với y:

- Lai trung thừa muốn gặp người, chúng ta đợi trời tối đen sẽ xuất phát.

Huyện Ủy Ngụy Khải Minh tuổi chừng ngoài năm mươi, là người địa phương huyện Phòng Lăng. Y không có công danh, mười năm trước từ Tiểu lại chuyển thành Huyện Ủy, làm trong mười năm, mắt thấy chính mình dần già đi, vô vọng lên chức, tuy rằng y căm giận bất bình, nhưng cũng không thể tránh được.

Tuy nhiên vào mùa hè năm trước, Ngụy Khải Minh phát hiện ra một bí mật của Thứ sử Dương Bái. Không ngờ Dương Bái che giấu triều đình sự thật của một vụ án lớn năm trước. Ngụy Khải Minh đương nhiên biết tại sao Dương Bái phải giấu diếm, bởi vì vụ án kia dính đến Hưng Đường Hội, vì thế Dương Bái còn diệt khẩu ba gã khám nghiệm tử thi, tuy nhiên Ngụy Khải Minh đã biết chân tướng từ một gã khám nghiệm tử thi khác.

Ngụy Khải Minh luôn luôn chờ triều đình phái người đến phúc tra vụ án này, ngày hôm qua rốt cuộc quan viên Đại Lý Tự đã tới. Không ngờ y lại nghe nói quan viên Đại Lý Tự ở huyện Vĩnh Thanh bị người ta phục kích, y lập tức sợ hãi, không dám đi tìm quan viên Đại Lý Tự. Mãi đến sáng hôm nay, Sách Văn tới trước huyện nha tìm, hỏi thăm y về tình huống ở huyện, y mới biết được Lai Tuấn Thần đã tới Phòng Lãng.

Vì tiền đồ phú quý, Ngụy Khải Minh cuối cùng quyết định mật báo với Lai Tuấn Thần. Ngụy Khải Minh cực kỳ lời đời giảo hoạt, nếu thổ lộ cơ mật quá sớm y sẽ không chiếm được lợi ích gì hết, cho nên y nhất định phải gặp mặt Lai Tuấn Thần, cùng Lai Tuấn Thần cò kè mặc cả. Điều kiện của y cũng rất đơn giản, y muốn làm Huyện lệnh Phòng Lãng, đây chính là mộng mười năm của y.

Nghe nói Lai Tuấn Thần muốn gặp mình, trong lòng của y lập tức khẩn trương, cũng bắt đầu tính toán, làm thế nào để lợi dụng bí mật này lấy được ích lợi lớn nhất.

Màn đêm rất cực buông xuống, huynh đệ Sách thị dẫn dắt thủ hạ trở mình lên ngựa. Ngụy Khải Minh cũng cưỡi một con ngựa, đoàn người rời khỏi tòa nhà, thông thả đi về hướng cửa thành phía Tây. Nhưng khi bọn hắn vừa mới rời đi, trên nóc nhà đối diện xuất hiện một bóng đen, nhanh chóng thả ra một con bồ câu.

Lúc này trời vừa mới tối, cửa thành phía Tây vẫn chưa đóng cửa, dù Ngụy Khải Minh là Huyện Ủy, y lại sợ thủ thành binh lính nhận ra mình nên cố ý dùng miếng vải đen che mặt, cúi đầu đi theo phía sau huynh đệ Sách thị.

Rời khỏi thị trấn, đoàn người tốc độ nhanh hơn, phóng ngựa chạy đi hướng Thính Tuyết Sơn trang. Phía tây huyện Phòng Lãng đều là núi lớn và đồi núi, bị bờ rừng rậm mênh mông bao trùm, đi tới quan đạo Thượng Dung liền vòng đi vào đồi núi và trong thung lũng. Đi khoảng ba bốn dặm, một đám xông lên một ngọn núi, hai bên quan đạo đều là đại thụ cao tới bảy tám trượng.

Do vì nguyên nhân lên dốc, mọi người nhanh chóng đều thả chậm lại. Nhưng vào lúc này, một mũi tên từ trên một cây đại thụ như thiểm điện bắn ra, tiễn lực mạnh mẽ, bắn thẳng đến Ngụy Khải Minh. Đáng thương Ngụy Khải Minh còn chưa có từ trong mộng Huyện lệnh tỉnh lại, đã bị một mũi tên bắn thủng đầu, kêu thảm một tiếng, rớt xuống ngựa, bị mất mạng tại chỗ.

224. Chương 224: Nói Dối Phương Hướng

Hai bên mũi tên như mưa, hơn mười mũi tên bắn về phía đám người Sách Văn. Sách Văn sợ tới mức mất hồn mất vía, ghé sát vào lưng ngựa liều mạng đánh ngựa chạy trốn. Trên người Sách Anh bị trúng hai mũi tên, cũng may thân thủ không tệ, không ngay lập tức rơi xuống, bám chặt huynh trưởng chạy trốn chết. Vài tên thủ hạ phía sau đều trúng tên rơi xuống ngựa, chỉ trong chốc lát, Sách thị huynh đệ đánh ngựa chạy như điên, dần dần trốn xa, quan đạo bỏ lại năm sáu cỗ thi thể.

Lúc này, Lý Trần chấp cung từ trong rừng cây đi ra, mặt sau đi theo nhóm lớn Nội vệ. Lý Trần chỉ bảo thủ hạ nói:

- Không để người nào sống sót, toàn bộ giết, lại lục soát một chút vật tùy thân của Ngụy Khải Minh, xem có cái gì như... thư tín linh tinh.

Các võ sĩ Nội vệ đều tiến lên lục soát thi thể, tiếp tục bỏ một đao giết hai người chưa chết. Lúc này Triệu Thu Nương hơi lo lắng nói:

- Ngụy Khải Minh có thể đem tình hình cụ thể nói cho huynh đệ Sách thị hay không?

- Đối với loại tiểu nhân vật như huynh đệ Sách thị này, y sẽ không nhiều lời, nhiều nhất lộ ra một chút phương hướng, dời đi một chút lực chú ý của Lai Tuấn Thần thôi.

Lúc này, binh lính trở về bẩm báo:

- Khởi bẩm thống lĩnh, không có bất kỳ thư tín nào, cũng không có người sống.

- Đem thi thể vùi lấp ngay tại chỗ, lập tức di tản.

Các võ sĩ Nội vệ vội vàng vùi lấp thi thể, bọn họ lập tức rút lui khỏi quan đạo, rời đi theo hướng phía Bắc.

Một khắc đồng hồ sau, Lai Tuấn Thần suất lĩnh một nhóm lớn thủ hạ vội vã chạy tới hiện trường phục kích. Lúc này trời đã hoàn toàn tối đen, thủ hạ tại phụ cận quan đạo đào ra thi thể vừa mới vùi lấp, một gã thủ hạ đến bấm báo:

- Khởi bẩm trung thừa, không có bất kỳ manh mối nào.

Sắc mặt Lai Tuấn Thần cực kỳ xanh mét, y mới đến Phòng Lãng đã bị người ta ột kích phủ đầu, đã chết bốn thủ hạ không nói, manh mối cực kỳ quan trọng cũng bị diệt khẩu. Y càng nghĩ càng giận, xoay người hung hăng cho Sách Văn một cái tát, chỉ vào gã mắng to:

- Ngu xuẩn, tại sao ngươi không đi chết đi.

Sách Văn bụm mặt không dám lên tiếng, nhưng trong lòng thầm mắng Lai Tuấn Thần. Chuyện này làm sao có thể trách gã? Vài tên thủ hạ đều của gã toàn bộ bỏ mình rồi, còn muốn gã như thế nào nữa?

Thủ hạ bốn phía đều tiến lên bấm báo, không hề tra được bất luận cái manh mối gì, không biết là người nào xuống tay? Lai Tuấn Thần tức đến gần như nổi điên, y chưa từng bị thiệt lớn như vậy, bị người ta giết thủ hạ, không ngờ còn không biết là ai làm.

Nhưng việc làm y phần nộ nhất không phải thủ hạ bị giết, mà là khả năng y phải vứt bỏ cơ hội quan trọng nhất, Huyện Ủy này hiển nhiên là có việc cực kỳ quan trọng bấm báo mình nhưng Sách Văn lại vô cùng ngu xuẩn, một chút manh mối đều không có. Lai Tuấn Thần túm cổ áo Sách Văn, hung ác nói:

- Nhớ lại mỗi một câu nói của gã, tốt nhất phải nhớ từng chi tiết, nếu không ngươi sẽ bị ta xử lý.

Sách Văn sợ tới mức cả người run rẩy, ra sức nhớ lại mỗi một câu mà Ngụy Khải Minh từng nói với mình. Gã nhớ rõ hình như là nói gì đó, nhưng lúc ấy gã không để ở trong lòng, kết quả không hề nhớ kỹ những gì Ngụy Khải Minh đã nói.

- Để ty chức... suy nghĩ một chút nữa.

- Mau nghĩ đi, sự kiên nhẫn của ta rất có hạn.

Lai Tuấn Thần hung hăng đập gã ngã xuống đất, quay người lại xem một đồng mũi tên được thu thập đến. Y liếc mắt một cái liền nhận ra đây là mũi tên nổ, y rất muốn cho rằng là Nội vệ xuống tay với mình, nhưng trên thực tế y cũng biết, không chỉ có Nội vệ, gia tướng của Thái Bình công chúa, gia tướng Võ Tam Tư thậm chí thế lực bản địa Phòng Châu, bọn họ đều dùng nổ quân, nói không chừng còn là Võ Phù Dung làm. Lai Tuấn Thần biết rằng Võ Phù Dung cũng suất lĩnh hơn mười người ở Phòng Châu.

Những người này cũng đều có thể, cho dù y và Võ Tam Tư đã kết minh, nhưng cũng không thể cam đoan Võ Tam Tư sẽ không âm thầm xuống tay với y. Lai Tuấn Thần chỉ cảm thấy ý nghĩ hỗn loạn, một điểm đầu mối cũng không có.

- Ta nhớ ra rồi.

Sách Văn nhảy dựng lên, chạy tới hô to:

- Trung thừa, ta nhớ ra rồi

- Nói mau, là cái gì?

Lai Tuấn Thần chăm chú hỏi gã

- Buổi chiều y ám chỉ ty chức, hình như là Hưng Đường Hội gì đó? Ty chức chỉ nhớ rõ ba chữ kia.

Ánh mắt của Lai Tuấn Thần chậm rãi híp lại, lại là Hưng Đường Hội. Sách Văn có lẽ không biết, nhưng Lai Tuấn Thần y hiểu rõ Hưng Đường Hội có ý nghĩa như nào so với bất kỳ ai khác, đây chính là con cá lớn, vinh hoa phú quý nửa đời còn lại của y đều dựa vào ba chữ trên.

- Hết thấy lên ngựa.

Lai Tuấn Thần ra lệnh một tiếng, hơn mười người đều lên ngựa, theo sau Lai Tuấn Thần chạy đi hướng thị trấn. Giờ khắc này y đã không thêm để ý bại lộ của mình, y cũng ném đem việc chiêu mộ tư binh ra sau đầu, y biết rằng căn bản không có việc chiêu mộ tư binh, đây hết thảy đều không quan trọng, quan trọng là ... Hưng Đường Hội, y có thể toàn bộ một lưới bắt hết Lý thị.

Không bao lâu, mọi người chạy vội tới trước cửa thành. Lúc này cửa thành đang chuẩn bị đóng cửa, Lai Tuấn Thần vọt vào cửa thành, quát to với binh lính thủ vệ:

- Ta là Ngự Sử Trung Thừa triều đình, chủ tướng các ngươi ở đâu?

Một lát, một gã Giáo Úy từ trên đầu thành chạy xuống dưới. Gã nghe nói Ngự Sử Trung Thừa đến đây, sợ hãi vội vàng tiến lên chào:

- Ty chức là Giáo Úy Vương Thuận, mời Trung thừa giáo huấn.

- Ngươi có biết nhà Huyện Ủy Ngụy Khải Minh ở đâu không?

- Ty chức... biết.

- Nhanh mang ta đi.

Lai Tuấn Thần có kinh nghiệm phá án vô cùng phong phú, y biết rằng loại người mật báo như Ngụy Khải Minh này tất nhiên sẽ lưu hậu thủ, sẽ không mang tất cả đồ vật này nọ đến gặp y, chứng cứ nhất định giấu trong nhà, hoặc là người nhà của hắn ta biết nội tình. Tuy rằng Ngụy Khải Minh bị diệt khẩu, nhưng không có nghĩa là tất cả manh mối đều biến mất.

Giáo Úy dẫn theo Lai Tuấn Thần vội vàng chạy vào trong huyện thành. Không bao lâu, liền tới một tòa nhà nhỏ chiếm hai ba mẫu đất, Giáo Úy chỉ vào nhà nhỏ nơm nớp lo sợ nói:

- Đây là nhà Ngụy Huyện Ủy.

- Vào lục soát cho ta, tất cả mọi người nhất định phải bắt sống.

Hơn mười người lao vào nhà nhỏ. Dưới bóng đêm, chỉ thấy cửa chính tòa nhà nửa mở, cũng không khóa, khiến Lai Tuấn Thần lập tức có một loại cảm giác không ổn.

- Đi vào lục soát.

Mười mấy tên võ sĩ Hắc Lai vọt vào tòa nhà. Trong tòa nhà trống rỗng, không có ai. Lai Tuấn Thần vẫn đã tới chậm một bước, có người giành trước đưa người nhà của Huyện Ủy đi rồi, mười mấy tên võ sĩ như lang như hổ, lục tung điều tra, cả hẻm và nhà vệ sinh đều lục soát nhưng không thu hoạch được gì. Lai Tuấn Thần nổi trận lôi đình, hét lớn:

- Lại lục soát cho ta, đào sâu ba thước cũng phải tìm được manh mối.

Các võ sĩ bắt đầu đào móc thư phòng và rễ cây hậu viện, đây là nơi dễ dàng nhất giấu kín chứng cứ. Đúng lúc này, trong thư phòng truyền đến một tiếng hô to:

- Tìm được rồi

Lai Tuấn Thần chạy vội đến thư phòng, đẩy vài tên võ sĩ ra, chỉ thấy một gã võ sĩ từ góc tường cẩn thận đào ra một cái hộp sắt, hộp sắt không gỉ sét, hiển nhiên là gần đây mới chôn xuống. Lai Tuấn Thần tiếp nhận hộp sắt mở ra, chỉ thấy bên trong có một tập giấy, trên đó viết Danh sách thành viên Hưng Đường Hội". Lai Tuấn Thần lại nhìn xuống dưới, cái tên đầu tiên là Tương Vương Lý Đán, thứ hai là Thái Bình công chúa Lý Lệnh Nguyệt.

Lại nhìn xuống dưới, danh sách bị xé, Lai Tuấn Thần hơi ngậy ngẩn cả người. Tương Vương và Thái Bình công chúa là thành viên Hưng Đường Hội y có thể hiểu được, nhưng Thái Bình công chúa là con gái mà Thánh Thượng sủng ái nhất, mình có thể tổ giác cô ta với Thánh Thượng sao? Trong lòng Lai Tuấn Thần do dự.

Y lập tức hạ lệnh:

- Lại tiếp tục đào.

Bọn lính lại tiếp tục đào móc, nhưng cũng tìm không được bất cứ chứng cứ gì. Lai Tuấn Thần chậm rãi ngồi xuống, y mơ hồ cảm giác phần danh sách này là có người cố ý để tại chỗ này, rõ ràng muốn để y đi đối phó Thái Bình công chúa. Nhưng nếu chẳng may là sự thật? Bởi vì dính đến Thái Bình công chúa, cho nên Thái Bình công chúa mới có thể giết Ngụy Khải Minh.

Nhưng vấn đề là, một Huyện Ủy nhỏ nhỏ, gã làm sao sẽ biết chuyện quan trọng như vậy? Nếu nhất định phải giải thích, phương diện này ắt có liên quan đến Lư Lăng Vương Lý Hiễn. Lư Lăng Vương Lý Hiễn có bí mật gì bị Ngụy Khải Minh nắm được.

Lúc này, một gã võ sĩ vội vàng báo lại:

- Trung thừa, Huyện lệnh huyện Phòng Lăng đến ạ.

Lai Tuấn Thần tinh thần rung lên, nói không chừng Huyện lệnh cũng biết một chút manh mối, y lập tức đứng dậy đi ra ngoài đón.

Huyện lệnh huyện Phòng Lăng tên là Mã Thận Ninh, là người Lũng Tây, xuất thân tiến sĩ, tuổi chừng ba mươi mấy, làn da ngăm đen, ở huyện Phòng Lăng làm quan đã có bốn năm, được Lại bộ đánh giá khá cao. Sau tháng tư năm nay, gã rất có thể sẽ cao thăng một cấp.

Mã Thận Ninh luôn có biểu hiện tư thái yên lặng vượt qua mấy tháng cuối cùng này, sau đó thành công bàn giao công việc, y có thể thăng chức rồi đi, nên chỉ mong sẽ không xảy ra việc gì. Mất thấy chỉ còn tháng sau lệnh điều động của Lại bộ sẽ đến, nhưng lúc này, Phòng Châu liền xảy ra chuyện.

Hôm nay gã phối hợp Đại Lý Tự Tôn Lễ đi duyệt lại vụ án năm trước, bận rộn một ngày, vừa mới trở về, liền được nha dịch bẩm báo, Ngự Sử Trung Thừa Lai Tuấn Thần vào thành, ở trong nhà Huyện Ủy lật trời đảo đất, dường như đang điều tra cái gì vậy.

Mã Thận Ninh sợ tới mức cả người lạnh lẽo, lại là Lai Tuấn Thần. Lai Tuấn Thần ác danh sớm nổi tiếng thiên hạ, y đến, không có chuyện không cửa nát nhà tan đấy. Hôm nay y đến Phòng Lăng, chẳng lẽ mình phải bị chịu một kiếp sao?

Mã Thận Ninh thật sự không dám tới gặp Lai Tuấn Thần, nhưng gã lại không dám không đến. Gã biết Lai Tuấn Thần nếu không đạt được mục đích, ắt sẽ không bỏ qua mình, bèn đơn giản tới trước hỏi tình huống một chút, sau đó lại suy xét đối sách.

Một gã võ sĩ Hắc Lại dẫn Mã Thận Ninh tới đại sảnh, chỉ thấy Lai Tuấn Thần hai chân dậm ra ngồi ở đại sảnh, lạnh lùng nhìn gã. Gã sợ hãi vội vàng tiến lên khom người thi lễ:

- Hạ quan Huyện lệnh Phòng Lăng Mã Thận Ninh tham kiến trung thừa.

Lai Tuấn Thần vỗ bàn thật mạnh một cái:

- Mã Huyện lệnh, người thật to gan.

Mã Thận Ninh sợ hãi chân mềm nhũn, thiếu chút nữa quỳ xuống. Gã nơm nớp lo sợ nói:

- Hạ quan...hạ quan không rõ ý tứ của trung thừa.

- Huyện Ủy hôm nay bị người giết chết rồi, chết ngay dưới mắt của ngươi, chẳng lẽ ngươi dám nói ngươi không biết?

Mã Thận Ninh sợ tới mức ngã quỵ xuống đất, dập đầu:

- Hôm nay hạ quan nghênh đón Đại Lý Tự đi tra án, thực không biết Huyện Ủy đã chết, thật sự không biết một chút nào.

Lai Tuấn Thần chỉ là dọa gã, trước tiên cho gã một uy thế phủ đầu, sau đó mới tra hỏi. Lúc này, Lai Tuấn Thần bưng trà lên uống một ngụm:

- Có lẽ ngươi không biết, đứng lên trước đi.

Mã Thận Ninh hai chân run rẩy đứng lên, một câu cũng không dám hỏi nhiều. Lai Tuấn Thần lạnh lùng liếc mắt nhìn gã hỏi:

- Người mới vừa nói tiếp đón giúp Đại Lý Tự tra án, tra vụ án gì?
- Hồi bẩm Trung thừa đại nhân, là vụ án giết người năm ngoái, đã chết hai mươi thanh niên cường tráng. Vụ án này không phá được nên báo lên triều đình rồi, hôm nay Đại Lý Tự thừa dẫn người đến phúc tra vụ án này.

Lai Tuấn Thần cũng nghe nói Tôn Lễ đến Phòng Châu, y đương nhiên biết Tôn Lễ tới đây mục đích giống như y, tra án chỉ là lấy cớ. Lai Tuấn Thần liền không để vụ án này ở trong lòng, y quan tâm Tôn Lễ hỏi vấn đề khác.

- Tôn tự thừa ngoại trừ tra án, còn hỏi người việc khác không?
- Có hỏi một chút nạn dân năm ngoái, có bao nhiêu nạn dân, hạ quan đều nói sự thật.

Quả nhiên là hỏi nạn dân việc, trong lòng Lai Tuấn Thần âm thầm cười lạnh một tiếng. Trong lòng y hiểu rõ, hỏi quan phủ không đạt được tác dụng gì. Lý Hiến chiêu mộ nhiều ít thanh niên cường tráng, quan phủ căn bản cũng không hiểu rõ, ít nhất quan phủ điều tra sẽ không tra được gì, đây là kinh nghiệm của Lai Tuấn Thần.

Lai Tuấn Thần chỉ là thuận miệng hỏi một chút, lúc này y càng quan tâm tình báo của Ngụy Khải Minh. Hưng Đường hội là chuyện đại sự, so sánh việc Tôn Lễ điều tra những chuyện kia y căn bản không để vào mắt.

- Ta lại hỏi người, gần đây Ngụy Khải Minh đang làm vụ án gì?
- Gần nhất y chỉ bắt một ít đạo tặc, không có... không có vụ án gì ạ.
- Nói bậy.

Lai Tuấn Thần hung hăng vỗ bàn một cái, cả giận nói:

- Người còn dám lừa gạt ta, xem ta thu thập người như thế nào.

Mã Thận Ninh sợ hãi lại quỳ xuống, gã biết rằng giấu diếm là không thể, chỉ biết dập đầu nói:

- Hồi bẩm trung thừa đại nhân, gần đây tất cả mọi người bắt giữ đạo tặc chạy ra từ Lư Lăng Vương cung, còn có quan viên Đại Lý Tự ở huyện Vĩnh Thanh bị người ta phục kích, chúng tôi đang truy tra việc này.

Lai Tuấn Thần lập tức có hứng thú thật lớn, liền vội vàng tiến lên nâng Mã Thận Ninh dậy cười nói:

- Mã Huyện lệnh xin đứng lên, mau mau đứng lên.

Cái miệng của y hiện lên ý cười gian, cười nói:

- Kể lại tỉ mỉ cho ta, hai chuyện này rốt cuộc là xảy ra như nào? Chỉ cần người không giấu diếm, Lai Tuấn Thần ta cũng sẽ không làm khó dễ người.

225. Chương 225: Đêm Gặp Vương Phi

Giữa trưa ngày mai, vài tên nam tử có dáng vẻ thương nhân bộ cưỡi ngựa chạy vào tòa phủ trạch tạm thời của Nội vệ tại trấn Bạch Thủy. Bọn họ xoay người xuống ngựa, tiến lên gõ cửa. Một lát, cửa mở, nam tử cầm đầu hạ giọng nói vài câu, liền bước vào trong phòng, dẫn người vào phía trong tòa nhà.

Trên nội đường, Triệu Thu Nương đang báo cáo hướng đi của Lai Tuấn Thần với Lý Trân:

- Chúng tôi đã nắm giữ được tin tức xác thật, Lai Tuấn Thần phái Sách Văn suất lĩnh mười tên thủ hạ đi huyện Vĩnh Thanh điều tra quan viên Đại Lý Tự gặp phục kích, còn y thì suất lĩnh những thủ hạ còn lại ở Phòng Lăng tìm kiếm tung tích của Giang Ân.

Lý Trân trầm tư một lát lại hỏi:

- Y có biết đại án mùa hè năm trước hay không?

- Y biết.

Trên mặt Triệu Thu Nương không nén được vẻ đắc ý, cười dài nói:

- Tối hôm qua y lục soát tòa nhà của Huyện Ủy, lại gặp Huyện lệnh. Sáng hôm nay chúng tôi đã hỏi Huyện lệnh, Lai Tuấn Thần cũng biết vụ án này, nhưng y cũng không để ở trong lòng, mà là cảm thấy hứng thú đối với việc Giang Ân và tin Đại Lý Tự bị tập kích, y đã hoàn toàn bị đánh lạc phương hướng rồi.

Lai Tuấn Thần không hề tra vụ án năm trước, chứng minh tối hôm qua Huyện Ủy cũng không hề lộ tin tức.

Lai Tuấn Thần đối với lai lịch của Hưng Đường Hội vẫn hoàn toàn không biết gì cả, tuy nhiên Lý Trân cũng không khỏi không bội phục ánh mắt của Lai Tuấn Thần, liếc mắt một cái liền phát hiện giá trị to lớn của Hưng Đường Hội, mà ném chuyện Lý Hiến ở Phòng Châu chiều mộ nạn dân ra sau đầu.

Đây là kết quả mà Lý Trân mong muốn nhìn thấy, tận lực kéo dài thời gian của Lai Tuấn Thần, cắt đứt toàn bộ manh mối chiều mộ nạn dân. Đợi Lai Tuấn Thần quay đầu lại, sẽ phát hiện bên kia đã không còn manh mối gì nữa.

Dù Lai Tuấn Thần trúng kế, nhưng Lý Trân vẫn không dám có chút sơ suất nào, dù sao ở Phòng Châu không chỉ có hắn và Lai Tuấn Thần, còn có Thái Bình công chúa và thế lực của Võ Tam Tư. Cho dù Lai Tuấn Thần tạm thời không đi điều tra việc nạn dân, cũng khó đảm bảo thế lực khác không tham dự.

- Bên Tạ đạo cô có tin tức không?

Đạo cô Tạ Ảnh dẫn dắt thủ hạ đi tìm thế lực còn lại của Phòng Châu, đến nay không có tin tức, Lý Trân thật sự có chút lo lắng. Trong lúc mấu chốt này, hắn không hy vọng xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. Triệu Thu Nương lắc đầu, tỏ vẻ nàng cũng không có tin tức.

Đúng lúc này, ngoài cửa có thị vệ bẩm báo nói:

- Khởi bẩm thống lĩnh, Trưởng công tử cầu kiến.

Trưởng công tử chính là Lý Trọng Nhuận. Y phụ trách tiến hành kết nối với Vi thị. Lý Trân đang đợi tin tức của y, vội vàng nói:

- Mau mau mời y vào

Một lát, Lý Trọng Nhuận mặc trang phục thương nhân đi vào phòng, y tháo bát giác mũ xuống, lộ ra bình khăn trên đầu, khom người thi lễ với Lý Trân:

- Để thống lĩnh đợi lâu.

- Trưởng công tử vội vã gặp ta, có tin tức gì không?

- Mẫu thân của ta hy vọng có thể gặp Lý Thống lĩnh một lần.

- Ồ ...

Lý Trân khẽ “ồ” một tiếng, hỏi:

- Vương phi biết việc ngày hôm qua ở Hiếu Ân tự sao?

- Hẳn bà không biết.

Lý Trân gật gật đầu, không đề cập về việc này nữa, lại cười hỏi:

- Vương phi chuẩn bị khi nào thì gặp ta?

- Nếu thống lĩnh tiện, đêm nay tại Lư Lăng cung.

Lý Trân hơi trầm ngâm một chút, ngoại thần không cho phép một mình bá kiến Lư Lăng Vương, Vương phi cũng không được, mình lấy danh nghĩa bá kiến đi gặp bà ta khẳng định không được, nếu như là dùng có đến điều tra cũng có thể. Nghĩ vậy, Lý Trân cười nói với Lý Trọng Nhuận:

- Mời Trưởng công tử chuyển cáo đến Vương phi, lần này ta đến Phòng Châu là phụng thánh dụ, khả năng có một việc muốn hỏi Vương phi, mong bà an bài tận lực phối hợp với việc điều tra của ta.

Lý Trọng Nhuận đương nhiên hiểu được ý tứ của Lý Trân, như vậy cũng tốt, kết quả là giống nhau, nhưng tính chất bất đồng. Bọn họ cũng có thể càng thông dong một chút.

- Ta biết rồi, ta trở về chuyển cáo mẫu thân, để bà an bài. Đêm nay bọn ta đợi Lý Thống lĩnh đến điều tra.

Lý Trọng Nhuận vội vàng cáo từ đi rồi, Lý Trân ngẫm nghĩ một chút, quay sang nói với Triệu Thu Nương:

- Thỉnh cầu Thu Nương đại tỷ lại vất vả một chút, tìm tung tích Tạ đạo cô, xem bà ta có việc gì cần chúng ta trợ giúp không.

- Ty chúc hiểu được.

Lúc này, Địch Yến ở bên cười nói:

- Không bằng ta cùng đi với Đại sư tỷ.

Địch Yến vốn muốn cùng Lý Trân đến Phòng Châu mạo hiểm tra vụ án, tìm kiếm một chút lạc thú, không ngờ sau khi đến Phòng Châu trên cơ bản không có chuyện gì, cả ngày nàng đều ở trong phủ nhàn rỗi, khiến nàng vô cùng buồn chán.

Triệu Thu Nương cũng không dám dễ dàng đáp ứng, nàng nhìn lại Lý Trân. Lý Trân cười gật gật đầu, vô nghệ Địch Yến vô cùng cao cường, nàng có thể giúp Triệu Thu Nương một tay.

Ban đêm, Lý Trân suất lĩnh hơn mười binh sĩ Nội vệ đi tới trước Lư Lăng Vương cung ở bắc thành. Hắn theo quy trình công vụ, mặc quan bào Nội vệ, tay cầm thánh dụ Vô Tắc Thiên giao cho hắn, chậm rãi đi lên bậc thang hoàng cung.

Vài tên thị vệ tiến lên ngăn cản hắn:

- Người là ai?

Lý Trân giơ lên thánh dụ cao giọng nói:

- Phó thống lĩnh Nội vệ Lý Trân, phụng ý chỉ của Thánh Thượng đến Phòng Châu chấp hành công vụ, mời bẩm báo Lư Lăng Vương điện hạ, Lý Trân cầu kiến.

Bọn thị vệ quá sợ hãi, xoay người chạy vào trong cung. Không bao lâu, một hoạn quan trung niên ra đón, cười nói:

- Xin hỏi Lý Thống lĩnh gặp Vương gia có chuyện gì không?

- Hỏi một ít vấn đề đơn giản, chấp hành công vụ thôi.

- Thì ra là thế, chỉ có điều sức khỏe của Vương gia không tốt lắm, không tiện tiếp kiến, nếu Vương phi thay Vương gia có thể chứ?

- Việc này...

Lý Trân làm ra vẻ trầm ngâm một lát, miễn cưỡng gật đầu nói:

- Cũng có thể, thời gian sẽ không quá dài, hỏi mấy vấn đề là được.

- Vậy xin mời Lý Thống lĩnh đi theo ta.

Hoạn quan dẫn theo Lý Trân vội vàng đi vào nội cung. Vài tên võ sĩ Nội vệ đi theo sau, võ sĩ còn lại ở ngoài cung chờ. Không bao lâu, bọn họ đi tới trước một tòa cung điện không lớn, hoạn quan cười nói:

- Vương phi chờ ngay tại điện, chỉ sợ một mình thống lĩnh được đi vào thôi.

Lý Trân dẫn dò hai gã thủ hạ một tiếng, để bọn họ chờ ở ngoài điện, còn hắn đi theo hoạn quan vào trong điện.

Cung điện cũng không lớn, một màn che thật lớn chia cung điện làm hai, ngoại điện ngọn đèn dầu sáng ngời, đứng vài cung nữ, nội điện ngọn đèn dầu hơi chút mờ tối, tràn ngập mùi hoa nhàn nhạt, giống như đang ở

hoa viên ngoài điện, chỉ thấy một quý phụ nhân tóc mây, mặc váy dài màu xanh nhạt đứng ở trong điện, nửa cười nửa không nhìn Lý Trân đi vào nội điện.

Lý Trân lập tức đoán được bà ta chính là Vi vương phi, liền vội vàng tiến lên thi lễ:

- Lý Trân tham kiến Vương phi.

Vi Liên khoát tay, nói với vài cung nữ và hoạn quan:

- Các người lui ra đi.

Cung nữ và hoạn quan đều lui ra, trong điện chỉ còn lại Lý Trân và Vi Liên. Vi Liên thản nhiên cười:

- Người rất thông minh, lấy cớ việc công tới gặp ta, có thể ngăn miệng một ít người tâm thuật bất chính.

- Lý Trân quả thật cũng có việc công trong người.

Vi Liên nhìn hẩn chăm chú:

- Mời ngồi xuống.

Lý Trân ngồi xuống một chiếc tháp bằng ngà voi, Vi Liên ngồi đối diện hẩn. Lúc này Lý Trân mới nhìn rõ dung mạo của bà ta, chỉ thấy bà ta vô cùng mỹ mạo, tuy nhiên cằm rất nhọn, mắt như hoa đào, khiến mỹ mạo của bà ta lại lộ ra một tia yếu mị. Lần đầu tiên gặp mặt, Lý Trân liền cảm giác bà ta là một người phụ nữ cực kỳ khôn khéo.

Lúc này, một thị nữ tâm phúc tiến đến hiến trà cho bọn họ. Lý Trân phát hiện một thân ảnh hiện ra mặt sau màn che. Vi Liên dường như sớm đã biết, liếc Lý Trân một cái, nâng chung trà lên hỏi:

- Lý Thống lĩnh có việc công gì cần hỏi ta?

Lý Trân giờ mới hiểu được vì sao đèn bên ngoài sáng, mà đèn bên trong ám, bởi như vậy, người ở bên trong có thể thấy rất rõ ràng tình huống sau màn che. Vi vương phi này quả thật rất khôn khéo, ở mặt chi tiết xử lý rất khá. Lý Trân liền hỏi:

- Tôi muốn biết, khi tết Nguyên Tiêu, vì sao Vi vương phi mời gia xuyên quan gia Phòng Châu tiến cung xem đèn, điều này dường như trái với quy định.

- Hoá ra là chuyện này, kỳ thật chúng ta cũng không hề làm trái với quy định. Đầu tiên là Vương gia không hề ra mặt, tiếp theo cũng không có ngoại quan tiến cung, chỉ có một ít đại hộ phu nhân và nữ nhi, quan trọng hơn là, ta chỉ là mời họ tiến cung xem đèn, cũng không hề lên gặp họ, cho nên ta cho là mình cũng không hề vi phạm quy định.

- Những điều phu nhân nói có người nào chứng minh không?

- Đương nhiên là có, bất kỳ một cung nữ và nội thị nào trong cung đều có thể chứng minh. Hoặc là Lý Thống lĩnh đi thăm hỏi các gia quyến này, họ cũng sẽ nói cho người biết tình hình thực tế.

Lý Trân gật gật đầu:

- Tôi sẽ viết sự thật ở trong báo cáo. Mặt khác, tôi còn muốn biết, năm ngoái Phòng Châu phát sinh nạn hạn hán, Lư Lăng Vương điện hạ có làm gì đối với nạn dân hay không?

- Chủ yếu là cứu trợ thiên tai, chúng ta vận dụng một ngàn thạch lương thực ở trong huyện Phòng Lăng đặt ba nơi phát cháo, lấy danh nghĩa Vương gia phát cháo cho nạn dân. Tuy nhiên Vương gia cũng không hề lộ diện.

Lúc này, người sau màn che tình cũng chậm chậm lui xuống, trong đại điện thật sự chỉ còn lại có hai người bọn họ. Vi Liên lập tức hạ giọng nói:

- Trong cung có người giám thị chúng ta và ngoại quan gặp mặt, chúng ta nói ngắn gọn, người cần ta làm gì?

- Ta hy vọng mau chóng tiêu trừ hết thủy man mối về tư mộ nạn dân, cho nên gia tướng Vi thị nhất định phải tuyệt đối phục tùng mệnh lệnh của ta.

- Chuyện này người có thể tìm Trọng Nhuận, ta giao cho nó một tấm kim bài rồi.

Lý Trân lắc đầu:

- Kim bài kia không hiệu quả, bọn họ khá chống đối mệnh lệnh của Trưởng công tử, ta không muốn thông qua Trưởng công tử, ta muốn trực tiếp ra lệnh cho bọn họ.

Vi Liên dường như biết sẽ có kết quả này. Huynh đệ Vi thị không nghe chỉ huy của Lý Trọng Nhuận là trong dự liệu của bà, chuyện này liên quan đến ích lợi của Vi gia, không phải một kim bài có thể chỉ huy được.

Lý Trân qua hai ngày điều tra, đã phát hiện một chút manh mối, bất kể Lý Hiển và Lý Trọng Nhuận không tham gia vào việc chiêu mộ võ sĩ trong nạn dân, mà là gia tộc Vi thị gây nên. Đương nhiên, chuyện này dầu gì cũng ảnh hưởng một chút đến Lý Hiển, dù sao Vi thị là Vương phi, kẻ có tâm có thể chỉ trích, Lư Lăng Vương lợi dụng danh nghĩa thê tử để chiêu mộ tư binh.

Vi Liên gặp phải một lựa chọn khó khăn, bà không thể tin nhiệm Lý Trân, giao quyền chỉ huy Vi gia thị vệ cho hắn. Đây chính là một chi võ sĩ tư nhân mà bà hao phí tâm huyết gần mười năm để tạo dựng nên, có hơn ba trăm người, một khi giao bọn họ cho Lý Trân, sẽ có hậu quả gì? Ngay cả con trai của mình bà cũng không tin nhiệm, bà còn có thể tin nhiệm một người ngoài sao?

Nhưng Vi Liên rất rõ nguy cơ trước mắt bà gặp phải, thiên tử đã theo dõi bọn họ, không chỉ có Võ Tam Tư, đám người Lai Tuấn Thần cũng muốn đẩy bọn họ vào chỗ chết, ngay cả Thái Bình công chúa chỉ sợ cũng lòng mang điều ác. Bọn họ hiện tại chỗ dựa bên ngoài duy nhất chính là Thượng Quan Uyển Nhi. Thượng Quan Uyển Nhi phái Lý Trân tới, nếu bà không tin Lý Trân, bà gần như không có ai trợ giúp nữa.

Đương nhiên, võ sĩ do Vi Bá và Vi Tụng chỉ huy, chỉ cần huynh đệ Vi Bá và Vi Tụng chặt chẽ nắm giữ võ sĩ trong tay, nghe mệnh lệnh của Lý Trân kỳ thật cũng không sao.

Vi Liên suy xét xong, quyết định hợp tác với Lý Trân. Khi đã tin tưởng Lý Trân, bà lấy ra một khối ngọc bội, đưa cho Lý Trân nói:

- Kết hợp kim bài và khối ngọc bội này để sử dụng, huynh đệ bọn họ sẽ nghe chỉ huy của người. Về phần kim bài, ta sẽ nói Trọng Nhuận giao nó cho người.

Dừng một chút bà lại nói:

- Long Linh sơn trang ở phía tây nam huyện Phòng Lăng, người có thể tìm được huynh đệ bọn họ.

Lý Trân khê khom người cười nói:

- Đa tạ Vương phi tín nhiệm, tin tưởng sau khi sự việc kết thúc, ta sẽ đem kim bài và ngọc bội trả về chủ cũ.

Vi Liên thản nhiên cười:

- Người không trả cũng không sao cả, ta sẽ đổi một tín vật khác.

Lúc này, Lý Trân ho khan một tiếng, lên giọng nói:

- Vương phi, hạ quan còn có vấn đề cuối cùng muốn hỏi.

226. Chương 226: Cổ Lôu Kịch Chiến

Chung Lôu và Cổ Lôu của huyện Phòng Lăng nằm ở gần cửa Bắc Thành. Mỗi sáng sớm bình minh, tiếng chuông vang lên, cổng thành từ từ mở ra. Còn lúc trời tối, tiếng trống vang cả thành, thì cổng thành lại từ từ đóng lại. Vòng đi vòng lại, ngày qua ngày, năm qua năm.

Nhưng Chung Lâu và Cổ Lâu không phải là hai kiến trúc riêng biệt. Trên thực tế chúng thuộc kiến trúc chùa chiền, ngôi chùa lớn nhất Phòng Châu – Báo Quốc tự đã gọi lên làn sóng Phật giáo càn quét qua Đại Đường, Phòng Châu cũng không ngoại lệ. Trong mấy chục năm gần đây, Phòng Châu từ ba chùa ban đầu đã mở rộng lên mười lăm chùa, tăng nhân xuất gia gần một vạn, mà Báo Quốc tự chính là ngôi chùa lớn nhất trong đó.

Màn đêm bao phủ thị trấn Phòng Lăng, trong khắp ngõ nhỏ phố lớn đã vắng bóng người. Ở bốn phía Cổ Lâu của Báo Quốc tự có hơn hai mươi bóng đèn đang ẩn nấp, bao vây xung quanh Cổ Lâu. Ở trong một phòng ốc trên đỉnh, Võ Phù Dung đang lạnh lùng chăm chú theo dõi động tĩnh trong Cổ Lâu.

Võ Phù Dung suất lĩnh hơn ba mươi võ sĩ Nội vệ hôm qua mới đuổi đến huyện Phòng Lăng, tạm thời đang trong Báo Quốc tự đã. Nửa canh giờ trước, nàng có được tin thăm dò từ trạm gác, có người ẩn trong Báo Quốc tự đang theo dõi động tĩnh của bọn họ. Tin này khiến Võ Phù Dung căm tức, nàng hạ lệnh cho tay sai bao vây bốn phương, không cho chúng chạy trốn.

Đội võ sĩ Nội vệ mà Võ Phù Dung dẫn đến chính là Võ thị gia tướng. Sau khi Võ Thừa Tự bị trục xuất, gia tướng Võ thị còn hơn năm mươi người, lúc sắp giải tán Võ Phù Dung đã đầu quân cho Thái Bình công chúa. Tất cả các gia tướng đã đi theo nàng đầu quân cho phủ Thái Bình. Bọn họ mượn cơ hội Nội vệ tuyển người tất cả đã gia nhập Nội vệ trở thành thuộc hạ của Võ Phù Dung.

Cho nên đối với võ sĩ Nội vệ bọn họ, đội quân gia tướng Võ thị chuyển thành tân Nội vệ sẽ càng lòng lang dạ sói, kinh nghiệm càng phong phú. Bọn họ vừa trấn giữ ở lầu các của Cổ Lâu, mấy người đến bao vây những kẻ đang rình rập trong Cổ Lâu.

- Các người là ai, dám đối đầu với Nội vệ sao?

Một gã võ sĩ Nội vệ đứng trên nóc nhà lớn tiếng quát.

Một lúc lâu có tiếng của một cô gái vọng đến:

- Chúng tôi là thủ hạ của Thượng Quan xá nhân, có thể là hiểu lầm, xin hỏi Võ thống lĩnh có ở đây không?

Võ Phù Dung nghe ngay ra âm thanh này, dường như đó là tiếng của nữ đạo sĩ Tạ Ảnh, hóa ra là người của Thượng Thanh lâu.

Mấy năm nay, võ tăng của Tiết Hoài Nghĩa, Võ tướng đường của Võ Tam Tư, Võ thị gia tướng của Võ Thừa Tự, Hắc lại của Lai Tuấn Thần cùng với Thái bình phủ của Thái Bình công chúa và Thượng Thanh lâu của Thượng Quan Uyển Nhi được gọi là Thần đô Lục ám vệ. Bọn họ đều đấu tranh gay gắt cho lợi ích của mình, cuộc chiến này vẫn không ngừng nghỉ.

Hơn nữa giữa Thái Bình công chúa và Thượng Quan Uyển Nhi có mối thù sâu đậm. Cuộc đấu tranh của hai người phụ nữ này càng thêm gay gắt. Giữa Thượng Thanh lâu và phủ Thái Bình đã bùng nổ mấy lần đổ máu, đã có người chết. Tuy Võ Phù Dung thống lĩnh Nội vệ chứ không phải là võ sĩ phủ Thái Bình, nhưng nàng lại thuộc thế lực của Thái Bình công chúa.

Đương nhiên là Võ Phù Dung biết mối thù hận giữa Thái Bình công chúa và Thượng Quan Uyển Nhi. Thực ra là không chỉ có Thái Bình công chúa hận thù Thượng Quan Uyển Nhi mà Võ Phù Dung cũng hận nàng ta thấu xương. Phụ thân nàng còn không phải bị Thượng Quan Uyển Nhi hãm hại bị lưu đày đi Lĩnh Nam sao?

Không ngờ hôm nay nàng lại gặp Tạ Ảnh của Thượng Thanh lâu, sát khí trong lòng Võ Phù Dung lại nổi lên, cơ hội diệt trừ Thượng Thanh lâu này làm sao nàng có thể bỏ qua.

Võ Phù Dung giả cười một tiếng rồi cũng cao giọng nói:

- Hóa ra là Tạ A Cô, xem ra đúng là hiểu lầm rồi, ta sẽ không làm khó các người nữa, các người cứ việc đi.

Nàng lại nghiêng răng thấp giọng ra lệnh nói:

- Truyền lệnh của ta, chỉ cần bọn họ ra giết không tha.

Trong Cổ Lâu chỉ có năm thành viên của Thượng Thanh lâu, Tạ Ảnh dẫn theo bốn thủ hạ của cô, bọn họ phụng lệnh của Lý Trân tìm kiếm các thế lực khác vào Phòng Châu.

Đám Tạ Ảnh phát hiện ra trong Báo Quốc tự có một đám người không rõ lai lịch. Để điều tra diện mạo của đám người kia, Tạ Ảnh đã dẫn thủ hạ vào Báo Quốc tự, không ngờ lại bị nhốt trong Cổ Lâu.

Trong lòng Tạ Ảnh vô cùng lo lắng, hóa ra đối phương là Võ Phù Dung. Đương nhiên nàng biết thù hận giữa Võ Thừa Tự và chủ nhân, nàng càng ý thức được Võ Phù Dung tuyệt đối sẽ không bỏ qua ình, đêm nay xem ra mình không thể phá vòng vây ra ngoài rồi.

- Đa tạ ý tốt của Võ cô nương, chúng tôi thu dọn một chút rồi sẽ lập tức đi ngay.

Tạ Ảnh vừa nói qua loa, vừa nhanh chóng chuẩn bị, bọn họ dùng dụng cụ tạo lửa thô sơ đốt gỗ và vải mục trên lầu. Cổ Lâu bắt đầu bốc lửa, khói đặc tỏa ra bốn phía.

Võ Phù Dung cả lkinh lập tức ra lệnh:

- Giết.

Hai mươi mấy bóng đen đều nhảy vào đại viện của Cổ Lâu, lao ra từ khắp phía chạy về Cổ Lâu. Lúc bọn họ đến gần Cổ Lâu, có mấy bóng đen chạy ra từ phía tây bắc, kiếm lóe sáng như tia chớp, chỉ trong nháy mắt đã hạ gục hai gã võ sĩ, tiếng kêu thảm thiết vang lên trong đêm.

Tạ Ảnh suất lĩnh năm thuộc hạ phóng về hành lang phía tây bắc, cuối hành lang có một cánh cửa nhỏ, thông với hậu viện của chùa, từ nơi đó có thể thoát khỏi chùa.

Võ Phù Dung giận dữ nhìn bóng lưng của Tạ Ảnh chằm chằm rồi hạ lệnh:

- Không cần lo cho Cổ Lâu, đuổi theo bọn chúng không được để bọn chúng chạy thoát.

Hai mươi mấy võ sĩ quát lớn, rồi chạy đuổi theo năm người.

Phòng xá chiếm phần lớn diện tích của Báo Quốc tự, kết cấu phức tạp. Tạ Ảnh dẫn thủ hạ chạy vào một ngõ nhỏ, cuối ngõ nhỏ có một cửa lớn có khóa là xích sắt, không thể ra ngoài, bất đắc dĩ bọn họ phải quay lại hậu viện.

Vừa mới chạy vào sân, ba võ sĩ mặc áo đen mai phục trên tường đã nhảy xuống, đây là trạm canh gác ngầm mà Võ Phù Dung bố trí, Tạ Ảnh và năm thủ hạ đã bị cản lại.

Tạ Ảnh căng thẳng hô lớn:

- Tiến lên!

- Đã muộn rồi!

Phía sau có tiếng cười lạnh của Võ Phù Dung, gần hai mươi võ sĩ áo đen ngay sau đó đã giết vào trong viện. Bọn họ hung mãnh, chỉ trong nháy mắt đã tách Tạ Ảnh và thủ hạ của cô ra.

Không thể chạy thoát nữa, Tạ Ảnh chỉ có thể liều chết một trận, hai bên chém giết kịch liệt trong hậu viện, cảnh tàn sát khốc liệt, tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang lên.

Một gã võ sĩ Thượng Thanh lâu bị bốn thuộc hạ của Võ Phù Dung bao vây, y ra sức giết chết một người nhưng không đánh nổi ba lưỡi kiếm tấn công, lại bị Võ Phù Dung đâm lên một nhát xuyên qua ngực. Y kêu thảm thiết, chết dưới kiếm của Võ Phù Dung.

Một gã võ sĩ khác của Thượng Thanh lâu trúng mấy mũi kiếm, cả người đầm máu, y liều mạng giết ra khỏi trùng vây nhưng chỉ bước hai bước đã lão đảo rồi mới ngã gục xuống đất, không còn tỉnh lại nữa.

Tạ Ảnh bị bảy võ sĩ thủ hạ của Võ Phù Dung bao vây, cô giơ kiếm tả xung hữu đột, cố gắng vô cùng. Nếu không phải Võ Phù Dung hạ lệnh bắt sống cô thì chỉ e cô đã phơi thây nơi này rồi. Lúc này lại có một gã võ sĩ Thượng Thanh lâu bị giết chết, chỉ trong chốc lát, năm thuộc hạ của Tạ Ảnh chỉ còn lại hai người cùng Tạ Ảnh chống đỡ đau khổ. Gần hai mươi người áo đen bao vây ba người bọn họ. Võ Phù Dung cười lạnh nói:

- Tạ đạo cô, nếu như ngươi quăng kiếm đầu hàng, có lẽ ta sẽ tha cho ngươi một mạng, nếu không vào ngày này sang năm sẽ là ngày giỗ của ngươi.

- Nhổ vào con tiện nữ nhà ngươi, có gan thì giết ta đi.

Võ Phù Dung hung tợn cắn răng nói:

- Nếu rượu mời không uống mà muốn uống rượu phạt, ta đây sẽ cho ngươi toại nguyện. Người muốn chết cũng sẽ không dễ dàng như vậy đâu. Ta sẽ khiến ngươi sống không được mà chết cũng không xong. Hãy giết hai người còn lại trước cho ta.

Nàng ta vừa dứt lời, chỉ cảm thấy sau gáy có một luồng gió lạnh muốn tránh đã không kịp nữa rồi, chỉ cảm thấy một thanh trường kiếm đã đâm vào cổ nàng. Lúc này nàng quay cuồng lăn xa một trượng rồi lập tức cảm thấy tai trái đau nhức khó chịu, tay vừa sờ lên đã đầy máu. Tai trái của nàng ta đã không còn nữa, chỉ còn một miếng thịt nhỏ nối với da, Võ Phù Dung kêu to như bị tâm thần.

Lúc này, không chỉ có Võ Phù Dung kêu thảm thiết mà các thuộc hạ xung quanh cũng kêu thảm thiết. Triệu Thu Nương suất lĩnh hơn mười võ sĩ Nội vệ chạy đến, lúc này khiến Võ Phù Dung và đám thủ hạ không kịp đề phòng, chỉ trong nháy mắt đã giết năm sáu người.

Võ Phù Dung bật lấy lỗ tai lui về sau mấy bước, có một người đàn bà trẻ trung, dáng người thon thả đứng đối diện với nàng ta, mặc sĩ phục màu đen, tay cầm thanh trường kiếm sắc bén, lạnh lùng nhìn nàng ta chăm chú. Đó chính là Dịch Yến oan gia đối đầu với nàng, trên mũi kiếm vẫn còn vành tai của Võ Phù Dung.

Cho dù đây là cơ hội giết Võ Phù Dung nhưng Dịch Yến vẫn chưa hạ thủ. Dù sao Võ Phù Dung cũng là Phó thống lĩnh của Nội vệ triều đình, là huyện chủ của Võ thị. Giết nàng ta tuy là sướng đấy nhưng sẽ liên lụy đến cha mình. Nhưng nếu cứ như vậy mà tha cho nàng ta thì Dịch Yến cũng không cam lòng, đành một kiếm cắt tai của nàng ta.

- Là người!

Trong mắt Võ Phù Dung tỏ ra thù hận, nàng ta hung ác nhìn Dịch Yến chăm chăm rồi chợt quát to đánh kiếm về phía Dịch Yến. Cơ thể Dịch Yến nhẹ nhàng bay lên không trung, rồi từ không trung bổ nhào trường kiếm xuống về phía tai nàng. Rõ ràng là Dịch Yến muốn cắt một tai còn lại của nàng.

Một kiếm của Võ Phù Dung đâm vào không trung, trong lòng biết không ổn, trường kiếm của nàng đâm về phía trước, chỉ thấy một ánh kiếm lóe lên. Mặc dù trường kiếm của Dịch Yến không cắt được tai phải của Võ Phù Dung nhưng cũng chém đứt một túm tóc của nàng ta. Tóc của Võ Phù Dung bay lên từng mảng.

Chỉ hai hiệp, Võ Phù Dung đã chịu thiệt lớn, suýt chết. Rốt cuộc nàng cũng tỉnh táo trở lại, liên tục lui về sau mấy bước, phát hiện ra thuộc hạ của nàng đã tổn thất gần một nửa, nàng liền hô to:

- Rút lui.

Nàng ta xoay người chạy về phía tiền viện, thủ hạ còn lại đều rút lui nhưng vẫn có ba người không thể rút lui khỏi sự ép sát của võ sĩ Nội vệ, bị thuộc hạ của Triệu Thu Nương giết chết. Thi thể ngổn ngang trên đất. Võ Phù Dung dẫn người rút khỏi Báo Quốc tự, nặng nề biến mất trong màn đêm.

Lúc này, bước chân của Tạ Ảnh mềm nhũn suýt nữa thì ngã xuống đất. Triệu Thu Nương liền đỡ nàng dậy, ra lệnh cho thuộc hạ mang thuốc đến. Tạ Ảnh thở hồng hộc nói:

- May mà các người đến cứu viện đúng lúc ta mới thoát chết.

- Là đạo cô Cổ Lâu đúng lúc, báo tín hiệu cho chúng tôi, nếu không thực sự chúng tôi còn không biết mọi người đang ở trong này.

Lúc này có một gã võ sĩ Nội vệ bẩm báo với Triệu Thu Nương nói:

- Bẩm báo Giáo úy, chúng ta tổng cộng giết được mười một người đối phương.

- Chúng ta tổn thất bao nhiêu huynh đệ?

- Chúng ta không tổn thất, nhưng...

Tên võ sĩ thoảng nhìn Tạ Ảnh, do dự một chút rồi thấp giọng nói:

- Huynh đệ của Thượng Thanh lâu tổn thất thế thảm và nghiêm trọng, ba người chết, còn một người trọng thương cũng không biết có thể qua được đêm nay không?

Tạ Ảnh cắn chặt răng, lạnh lùng nói:

- Mỗi thù hôm nay, ta sẽ phải trả cho chúng gấp đôi.

227. Chương 227: Đêm Thăm Dò Sơn Trang

Lý Trân dẫn thủ hạ quay về nơi ở tạm thời tại trấn Bạch Thủy. Vừa mới vào đến cửa Triệu Thu Nương đã bước nhanh về phía trước, thấp giọng nói với Lý Trân:

- Thượng Thanh lâu chạm mặt người của Võ Phù Dung, chúng ta đã đến chậm một bước, bốn người chết, Tạ đạo cô cũng bị trọng thương.

Lý Trân cũng không vào thị trấn, không biết chuyện xảy ra trong huyện thành, trong lòng hấn cả kinh vội hỏi:

- Bây giờ cô ấy ở đâu?

- Chưa thương ở hậu viện, tính mạng tạm thời được bảo đảm, tạm thời không có gì đáng ngại.

Lý Trân thở phào nhẹ nhõm, bước nhanh về phía sân sau, đi vào phòng bệnh chỉ thấy Dịch Yến đang ngồi trước giường lớn, đạo cô Tạ Ảnh đang nằm trên giường, sắc mặt tái nhợt, xem ra bị thương không nhẹ. Một gã võ sĩ Thượng Thanh lâu nằm ở chiếc giường bên trái cách bình phong không xa, chỉ bị thương nhẹ. Nhưng một gã võ sĩ khác may mắn còn sống, vết thương quá nặng mà không điều trị được.

Lý Trân đi lên trước, Dịch Yến vội vàng đứng dậy, khoát tay nhỏ giọng nói:

- Cô ấy vừa mới ngủ.

Lý Trân cúi đầu nhìn Tạ Ảnh rồi xoay người đi ra ngoài. Dịch Yến cũng theo cười nói với Lý Trân:

- Tuy đêm nay Thượng Thanh lâu chết thê thảm và nghiêm trọng nhưng Võ Phù Dung cũng bị thương nặng, chúng ta đánh hạ hai mươi người, Võ Phù Dung cũng bị ta cắt một tai.

- Như vậy không bằng giết nàng ta còn hơn..

Lý Trân lắc đầu cười nói.

- Sao, huynh đồng cảm với ả ta à?

Dịch Yến hung hăng trừng mắt nhìn Lý Trân.

- Ta đồng cảm gì với nàng ta? Nàng là nữ nhân, bị cắt một tai khác nào dung nhan bị hủy hoại, ta chỉ lo lắng nàng ta sẽ không bỏ qua uội mà thôi.

- Ta sợ ả ta sao?

Dịch Yến cười lạnh một tiếng:

- Nếu hôm nay không suy nghĩ đến hậu quả, ta đã một kiếm giết nàng ta rồi, con tiện nhân này sớm muộn gì cũng chết trong tay ta.

Lý Trân vẫn đang suy nghĩ người của Võ Phù Dung bị thương nặng, cứ như vậy rất có thể nàng ta sẽ rời khỏi cuộc chiến tranh Phòng Châu này. Đây cũng là chuyện tốt, hấn suy nghĩ một chút rồi cười nói với Dịch Yến:

- Bây giờ ta phải đến Long Linh sơn trang một chuyến, muội có đi cùng ta không?

- Bây giờ?

Dịch Yến ngạc nhiên nhìn vào màn đêm.

Triệu Thu Nương cũng lên tiếng khuyên nhủ:

- Bên ngoài sát khí khắp nơi, buổi tối tốt nhất là đừng ra ngoài, ngày mai thống lĩnh đi thăm hỏi cũng không muộn.

Lý Trân lại lắc lắc đầu cười nói:

- Ta không đi thăm hỏi bọn họ, ta muốn nhân lúc nửa đêm đi thăm dò động tĩnh của Long Linh sơn trang một chút.

- Có cần ta dẫn đường không?

- Hay là tự đi đi, dẫn thêm mấy tên huộc hạ, ta có tín vật của Vi vương phi, dù bị phát hiện cũng không sao.

Trong lòng Dịch Yến cũng có nhiệt huyết, hóa ra là đến sơn trang dò xét, đương nhiên là nằng đồng ý, nằng vội vàng cười nói:

- Chuyện này không thể thiếu ta, ta đi với huynh.

- Thu dọn một chút, chúng ta lập tức lên đường.

Long Linh sơn trang ở phía tây nam huyện Phòng Lăng, cách thị trấn Bạch Thủy không xa. Vì lưng dựa vào núi nên được gọi là sơn trang lớn nhất ở Phòng Châu, chiếm 100 mẫu đất, của một thương nhân họ Thương nhưng trên thực tế nó là sản nghiệp của gia tộc Vi thị.

Gia tộc Vi thị là vọng tộc ở Trường An, đã có lịch sử hơn một ngàn năm, rất có danh tiếng ở địa khu Quan Trung, cũng chính vì nguyên nhân này mà Võ Tắc Thiên mới lựa chọn một đích nữ trong gia tộc Vi thị làm con dâu của mình. Cho dù Vi vương phi theo chồng bị giáng chức phế truất tới Phòng Châu nhưng gia tộc Vi thị cũng không bị người này làm cho sa sút mà thế lực của họ đã phát triển đến cả Phòng Châu rồi.

Long Linh sơn trang đó là cơ sở của Vi thị ở Phòng Châu, chân núi có một cánh đồng rộng lớn kéo dài hơn mười dặm, trong sơn trang có mấy chục kiến trúc nhưng cửa chính của sơn trang đã đóng nhiều năm, có rất ít người ra vào. Điều này càng khiến cho sơn trang được bao phủ một sắc thái thần bí.

Đã đến canh ba, trời đã lạnh, sương mù đầu xuân phủ kín rừng cây và cả một vùng quê rộng lớn. Màn đêm phủ xuống không trung, khiến tầm mắt trở nên mơ hồ không rõ.

Lý Trân và Dịch Yến dẫn theo ba gã thủ hạ xuyên nhanh vào trong rừng cây, đi đến tường ngoài sơn trang, ở rừng cây bên kia, Triệu Thu Nương suất lĩnh gần hai mươi võ sĩ Nội vệ chuẩn bị tiếp ứng cho bọn họ.

Tuy rằng Vi vương phi đồng ý tạm thời giao quyền chỉ huy võ sĩ Vi gia cho Lý Trân nhưng hấn vẫn không yên tâm. Vi vương phi hiểu được đại cục, biết tình thế bất lợi nhưng hai cháu trai của bà ta chưa chắc đã biết. Nếu bọn họ hai lòng với Vương phi thì hồng đại sự rồi, cũng sẽ liên lụy đến Lý Trân. Cho nên hấn mới quyết định đến sơn trang thăm dò một chút, rốt cuộc sơn trang giấu bao nhiêu võ sĩ?

Mặt khác hấn cũng cần cảnh cáo huynh đệ Vi Thị.

Lý Trân nhẹ nhàng khoát tay chặn lại, Dịch Yến và ba võ sĩ dừng bước. Lý Trân chỉ chỉ lên đỉnh một cây đại thụ, võ sĩ hiểu ý leo lên cây đó nấp trong bóng cây đen quan sát động tĩnh từ bốn phía.

Một lúc lâu sau, võ sĩ bắt chước hú hai tiếng cú vọ, thể hiện không có gì bất thường. Lý Trân lập tức lấy cung tên ra, lắp một mũi tên có buộc dây nhỏ bắn về phía một cái cây đầu tường, tên cắm vào thân gỗ, dây thông xuống. Lý Trân cầm dây buộc cẩn thận rồi bám lấy dây leo lên cây gỗ.

Lúc này, Dịch Yến xông về phía trước giữ chặt dây thừng nhẹ nhàng leo lên tường thành, chỉ trong chớp lát đã bò lên tường cao. Lúc này, phía trong tường có một con chó ngao ngóc đầu bò lên lao về phía trước, nó sủa như con mãnh thú. Dịch Yến ra tay mau lẹ, rút thanh đoản kiếm ra sức mà ném, không đợi con chó ngao phát ra tiếng sủa, nó đã bị đoản kiếm cắm vào đầu, chết lả xuống đất.

Dịch Yến thở phào nhẹ nhõm, chặn Lý Trân lại. Lý Trân cũng nhanh chóng bò lên cao, hai gã võ sĩ khác cũng ở phía sau Lý Trân. Lúc này, Dịch Yến đã nhảy xuống, âm thầm đi về phía sơn trang. Lý Trân lo lắng nằng mất tích liền dặn dò hai gã võ sĩ mấy câu rồi cũng nhảy xuống theo.

Trong sơn trang có đủ các cây đại thụ, làm nơi bí mật cho bọn họ. Xa xa có một đội gia đình đi tuần tra. Lý Trân vội vàng tìm Dịch Yến, lại nghe thấy trên đầu có tiếng của nàng:

- Mau lên đây!

Hắn ngẩng đầu lên, chỉ thấy Dịch Yến đã trốn trên cây đại thụ, hắn cũng vội vàng leo lên ngồi xổm sau lưng nàng. Hắn không tự chủ được liền giơ tay ôm lấy eo nhỏ nhắn của nàng.

Lúc này, mấy tên trinh sát đi theo tên gia đình đi qua gốc cây đại thụ. Dịch Yến không dám giẫy dụa, nhưng trong lòng rất tức giận người này nhân cơ hội sờ soạng mình. Nàng khẽ cắn môi dưới, giơ móng tay lên bóp vào cánh tay của hắn.

Lý Trân bị đau, cũng không dám hé răng, đợi tên gia đình đi xa hắn cười hì hì rồi thấp giọng nói:

- Ta sợ muỗi ngả xuống cây.

- Đồ dỏ lười!

Dịch Yến mắng hắn một câu, rồi nhẹ nhàng buông tay ra vỗ một cái rồi thấp giọng nói:

- Bây giờ không được, đừng hiểu lầm.

Trong lòng Lý Trân mừng rỡ, bây giờ không được, vậy quay về thì được sao? Hắn bỏ tay ôm Dịch Yến ra, Dịch Yến trừng mắt lườm hắn rồi tức giận nói:

- Quay về cũng không được, đừng có nghĩ lung tung.

Lý Trân cười khở một tiếng rồi xoay người nhìn về phía sơn trang, chỉ thấy trong đó có một kiến trúc lớn. Bên phải là một sân luyện tập chiếm khoảng hơn trăm mẫu đất, xuyên qua màn sương trắng như ẩn như hiện. Lờ mờ có thể nhìn thấy cạnh một sân luyện tập có mấy dãy phòng xá rất dài, thoạt nhìn rất giống quân doanh.

Nhưng lúc này, từ phía xa có tiếng chó sủa rất to, ngay sau đó có người hô lên:

- Có người đột nhập sơn trang.

Lý Trân giật mình kinh hãi, bọn họ bị phát hiện rồi sao? Vừa nghĩ thì lại có tiếng la cách đó ít nhất một trăm bước. Còn hai gã thuộc hạ khác của hắn ở bên kia đã không thể chạy sang.

Dịch Yến cũng thấp giọng nói:

- Còn những người khác đột nhập vào sơn trang, chúng ta phải bỏ chạy sao?

Lý Trân gật gật đầu, hai người nhảy xuống cây chạy về phía tường cao nhưng chỉ chạy được mấy chục bước bỗng gã gia đình phía trước xuất hiện, tay cầm trường kiếm cũng đang chạy gấp về phía này.

Lý Trân và Dịch Yến không kịp thu chân, đúng lúc này đối mặt với tên gia đình, tên này sững sờ hết to theo bản năng:

- Người đâu...

Câu tiếp theo chưa kịp hô thì Lý Trân đã nhảy lên, đá y ngã xuống đất, túm lấy trường kiếm trong tay y, lấy cán của trường kiếm gõ lên đầu y, tên gia đình này lập tức bất tỉnh.

- Đi mau, có người đến!

Dịch Yến phát hiện ra có mấy chục người đang cầm đuốc chạy về phía bên này, nàng vội đẩy Lý Trân ra. Lý Trân đánh vào đầu vai tên gia đình rồi nhặt trường kiếm đi theo Dịch Yến nhanh chóng chạy về phía tường. Hai gã thủ hạ lên tiếp ứng, một gã nói:

- Thống lĩnh, vừa rồi cũng có mấy bóng đen trèo tường vào.

Lý Trân gật gật đầu ném tên gia đình đang ngất xỉu cho bọn họ:

- Mang tên này ra ngoài, chúng ta lập tức bỏ chạy.

Mọi người dùng dây thừng leo qua tường, gọi binh lính đang canh gác trên cây cao, năm người chạy nhanh vào rừng cây, biến mất trong màn sương mù dày đặc.

Trong sơn trang đã loạn thành một bầy, hơn một trăm võ sĩ dưới sự dẫn dắt của huynh đệ Vi Bá và Vi Tụng, giờ được điều tra đám người vào sơn trang. Nhưng bọn họ chỉ tìm thấy một cái xác áo đen trên tường, người này bị chó ngao cắn thương không thể trốn thoát được, trước ngực có mũi tên độc, xem ra gã đã bị đồng bọn diệt khẩu.

Một gã võ sĩ tiến lên bẩm báo:

- Khởi bẩm hai vị công tử, người này chỉ mang theo một thanh trường kiếm, trên người không còn gì khác.

Huynh đệ Vi thị nhìn nhau, hai người tỏ ra lo lắng, việc bọn họ ẩn nấp trong sơn trang đã bị bại lộ. Lúc này, lại có hai gã võ sĩ chạy tới bẩm báo:

- Khởi bẩm công tử, ngoài trăm bước cũng phát hiện có dấu vết người lên vào, chúng ta có một huynh đệ bị mất tích.

Huynh đệ Vi thị lập tức ý thức được mức nghiêm trọng của vấn đề, nếu thủ hạ mất tích mà khai ra chi tiết thì chẳng phải bọn họ sẽ bại lộ sao? Trong lòng Vi Bá nóng như lửa đốt, dữ tợn nói:

- Rốt cuộc là mất tích hay trốn mất rồi, lập tức điều tra cho ta.

Lúc Lý Trân quay về thị trấn Bạch Thủy, đã là canh bốn. Dịch Yến không chịu nổi cơn buồn ngủ, đi ngủ trước còn Lý Trân thì đi đi lại lại trong phòng chờ kết quả thẩm vấn.

Tối nay hắn đã tận mắt nhìn thấy nơi dừng chân của võ sĩ Vi gia, nhưng điều khiến hắn lo lắng chính là những người khác cũng phát hiện ra bí mật của Vi gia khiến tình hình trở nên phức tạp, vậy đám người áo đen tối nay là ai? Có thể loại trừ nghi ngờ về Lai Tuấn Thần và Võ Phù Dung, Lai Tuấn Thần tạm thời không liên quan đến võ sĩ Vi gia. Võ Phù Dung bị thương nặng, lẽ nào là người của Võ Tam Tư?

Trực giác nói cho Lý Trân biết, rất có khả năng là Võ Tam Tư bởi vì y luôn theo dõi Lý Hiến. Nếu y không nắm được chứng cứ chắc chắn thì đâu dám mật báo lên Võ Tắc Thiên.

Lúc này, Triệu Thu Nương vội vàng đi vào cửa khom người thi lễ Lý Trân:

- Khởi bẩm Thống lĩnh, thẩm vấn đã xong.

- Nói thế nào?

Lý Trân xoay người hỏi.

- Long Lĩnh sơn trang đúng là cứ điểm bí mật của Vi gia ở Phòng Châu, đóng quân bên trong có ba trăm võ sĩ, hơn tám phần là người địa phương.

Quả nhiên mình đoán trúng, hơn tám phần là người địa phương, vậy trong số này có bao nhiêu người được chiêu mộ từ nạn dân? Hoặc có thể nói là bao nhiêu nạn dân chiêu mộ không ở trong đó. Lý Trân trầm tư một lát lại hỏi:

- Còn khai gì nữa?

- Còn nữa, vốn dĩ hôm qua bọn họ đã chuẩn bị rời Phòng Châu đi Hán Trung, kết quả đi không lâu lại phải quay về, nguyên nhân cụ thể y cũng không biết.

- Tổng cộng chỉ có ba trăm người, hay vẫn chưa đến ba trăm người, trước mắt ba trăm người chỉ là một tốp trong số đó?

Lý Trân lại hỏi.

- Chắc là tổng cộng chỉ có ba trăm người.

- Ta biết rồi.

Lý Trân gật gật đầu cười nói:

- Mọi người hôm nay đều vất vả rồi, người bảo các huynh đệ đi nghỉ đi, sáng mai chúng ta chính thức đi thăm hỏi sơn trang.

- Thống lĩnh có cần đợi Lý Trọng Nhuận đến trước không, không cần lấy kim bài của anh ta sao?

Lý Trân lấy một tấm kim bài ra khẽ cười nói:

- Thật ra, hôm qua Lý Trọng Nhuận đã giao kim bài cho ta, anh ta thông minh hơn ta tưởng nhiều. Thực ra, ta hi vọng Vi vương phi đánh tiếng trước với hai đứa cháu của bà ta ra tiếp đón cho tốt.

228. Chương 228: Lập Tức Rút Lui

Trời mới sáng, Lý Trân đã suất lĩnh hai mươi võ sĩ Nội vệ xuất hiện trước cửa lớn của Long Linh sơn trang, sớm đã có người vào sơn trang bẩm báo, không lâu sau huynh đệ Vi thị đã vội vàng từ trong sơn trang ra tiếp đón.

Vi Bá và Vi Tụng không lâu trước đó có đối kháng với Nội vệ trong đại hội thi đấu mã cầu. Nhưng vì Lý Trọng Nhuận phải về Phòng Châu trước khiến cho đội mã cầu Phòng Châu đại bại, trong trận đấu bóng thua hôm đó khiến họ không vui đến tận bây giờ. Mọi người cãi vã một lúc rồi lập tức giải tán đội bóng ai về nhà nấy.

Hai huynh đệ họ Vi đương nhiên là quen biết Lý Trân, nhưng bọn họ có nằm mơ cũng không ngờ một trong hai thể lực đêm qua đến thăm dò sơn trang chính là Lý Trân. Đêm qua gần như cả đêm họ không ngủ, trong lòng áp lực rất lớn, hai người đều có vẻ vô cùng mệt mỏi.

Vi Bá cười một tiếng:

- Sao Lý thống lĩnh biết chúng tôi ở đây?

Về mặt của y không giấu nổi sự căng thẳng, Long Linh sơn trang của bọn họ vô cùng bí ẩn, sao Lý Trân lại biết nơi này? Nếu hắn biết, chẳng phải là hắn đã hiểu được bọn họ đang bí mật luyện tập cho võ sĩ sao?

Lúc này, Vi Tụng chọc nhẹ huynh trưởng thấp giọng nói:

- Là Lý Trọng Nhuận!

Vi Truyền lập tức tỉnh ngộ, đây đương nhiên là Lý Trọng Nhuận nói cho Lý Trân biết, ngoài Lý Trọng Nhuận ra không có người khác biết nơi này. Trong lòng y thầm cảm tức, sao Lý Trọng Nhuận lại tự tiện nói bí mật của họ ra ngoài.

Lý Trân nghe thấy Vi Tụng nói vậy, hắn cười cười lấy miếng ngọc bội ra, đưa cho hai huynh đệ bọn họ:

- Ngọc bội này là của chủ nhân đưa cho ta, bảo ta đến tìm các người.

Hai huynh đệ cùng nhìn nhau, cùng khom người thi lễ:

- Mời Lý thống lĩnh vào trong sơn trang đàm phán.

Lý Trân đi theo bọn họ vào sơn trang, xa xa có không ít các võ sĩ đang huấn luyện trên thao trường. Lý Trân chú ý từng chi tiết của các võ sĩ đó, ví dụ như trang phục của họ toàn là đồ mới, tiếp theo là huấn luyện bọn họ, cũng đủ nhìn ra võ công còn rất kém, tay chân khá luống cuống.

Đám người này chắc là được chiêu mộ từ đám nạn dân năm ngoái, Lý Trân thầm nghĩ.

Lý Trân đi theo hai huynh đệ vào một tòa kiến trúc rất rộng, đây là trung tâm của sơn trang. Phía trên có một bảng hiệu được khảm giấy mạ vàng rất lớn, họa tiết rồng bay phượng múa, có ba chữ to “Ẩn Long Đường”. Lý Trân nhướn mày, chỉ vào bảng hiệu nói với hai huynh đệ họ:

- Bảng hiệu này sẽ là căn cứ buộc tội Lư Lăng Vương, lập tức bỏ nó đi.

Hai huynh đệ họ Ngây ra một chút, Vi Tụng vội vàng cho người tìm thang leo lên gỡ bảng hiệu ra, Vi Bá lau mồ hôi lạnh trên trán, lúc này mới dẫn Lý Trân mời lên đại sảnh.

Lý Trân ngồi trong sảnh, một thị vệ rót trà cho hắn, hai huynh đệ nhìn nhau. Vi Bá thử dò hỏi:

- Lý thống lĩnh gặp Vương Phi của chúng tôi chưa?

Lý Trân để kim bài và ngọc bội lên bàn rồi thản nhiên nói:

- Vương Phi nói, dựa vào kim bài này còn chưa đủ để điều động võ sĩ sơn trang, chắc phải cần cả ngọc bội của bà ta nữa, ta nghĩ các người chắc phải rất rõ chứ.

Huynh đệ họ Vi cũng không phải ngu, Vi Vương Phi lại giao ngọc bội cho Lý Trân, thể hiện rõ ràng Vương Phi tin tưởng hắn lại càng nói lên thế cục ác liệt. Hơn nữa, tối hôm qua có người đến sơn trang thăm dò, cuối cùng còn bị mất tích một người gây ra áp lực rất lớn cho hai người bọn họ.

Đúng lúc này cho dù Vương phi không trực tiếp chỉ bảo bọn họ, họ cũng đồng ý nghe theo sự điều khiển của Lý Trân. Hai người đứng dậy thi lễ nói:

- Nguyên nghe theo sự sắp xếp của Lý thống lĩnh.

Thái độ của huynh đệ họ Vi khiến Lý Trân khá hài lòng, bọn họ cũng không phải ngu. Lý Trân liền cười nói:

- Không biết gần đây trong sơn trang có tình hình gì bất thường không?

Vi Bá thở dài, lo lắng nói:

- Vốn đang bình thường nhưng đêm qua có người đột nhập sơn trang, còn bắt một huynh đệ của chúng ta đi, bây giờ khiến người ta lo lắng.

- Lo cái gì?

Hai huynh đệ họ lắc đầu, Vi Bá lại nói:

- Không có chút manh mối nào, nhưng bọn họ để lại một xác chết, vì bị thương không trốn thoát, kết quả lại bị chính họ giết người diệt khẩu.

- Xác chết hiện đang ở đâu?

Vi Bá vội vàng ra ngoài dẫn dò. Một lát sau mấy tên võ sĩ khiêng một cái cang lên, xác chết nằm trên cang cứu thương mặt đã thành màu đen. Lý Trân đi lên xem một lát, hắn nhìn kỹ mũi tên ngấn rồi quay đầu hỏi huynh đệ họ Vi:

- Loại tên này ta đã từng thấy.

- Là cái gì?

Hai huynh đệ họ cùng đồng thanh hỏi.

Bọn họ ở Phòng Châu xa xôi, tin tức hạn chế còn Lý Trân là Phó thống lĩnh Nội vệ đương nhiên là kiến thức rộng rãi hơn họ. Cho nên Lý Trân nói câu này, họ rất tin mà không nghi ngờ nhưng họ lại quên Lý Trân đảm nhiệm chức Phó thống lĩnh Nội vệ chưa được bao lâu.

Lý Trân khẽ cười nói:

- Mũi tên này dài chưa đến một thước, chắc là tay nỏ bắn ra, hơn nữa tẩm kịch độc. Mấy thế lực ở Lạc Dương, thủ nỏ là trang bị của nhà Võ tướng gần như ai cũng có. Hơn nữa Võ tướng đường giỏi dùng độc, nếu đoán không sai, người này chắc là võ sĩ của Võ tướng đường.

Hai huynh đệ họ Vi tỏ ra sợ hãi, tối hôm qua đến dò xét sơn trang không ngờ lại là thủ hạ của Võ Tam Tư. Đây chẳng phải là Võ Tam Tư đã nắm rõ tin tình báo của bọn họ rồi sao?

Thực ra Lý Trân cũng chỉ phỏng đoán, hắn không có chứng cứ để chứng minh thân phận của võ sĩ này nhưng suy đoán của hắn lại có căn cứ khiến huynh đệ họ Vi không thể không tin phục.

Lý Trân lại nói:

- Lần này ta được phái đến Phòng Châu là có người tố cáo Lư Lăng Vương chiêu mộ nạn dân ở Phòng Châu vào quân đội, mưu đồ gây rối. Căn cứ vào tin tình báo của ta, chắc là Võ Tam Tư tố cáo, y đã sớm chú ý đến tình hình của Phòng Châu, toàn sơn trang này chắc là y đã biết.

- Chúng ta nên làm gì bây giờ?

Vi Bá vô cùng lo lắng hỏi:

- Các người lập tức rút khỏi sơn trang, nếu đêm qua Võ Tam Tư đã thăm dò sơn trang vậy rất nhanh y sẽ liên hệ với Lai Tuấn Thần, triệu tập quân đội bao vây sơn trang. Một khi các người bị bắt, Lư Lăng Vương và Vương Phi cũng khó thoát khỏi kiếp nạn này.

- Bây giờ rút lui sao?

Lý Trân chậm rãi gật đầu:

- Bây giờ rút đi, thiêu hủy toàn bộ chứng cứ, các người rút lui từ đường nhỏ, không cần vội vã rời khỏi Phòng Châu, trốn trong núi một hai tháng chờ tin tức của ta.

Huynh đệ họ Vi cũng biết tình thế nguy cấp, bọn họ lập tức thu hồi vật phẩm, đốt tư liệu. Lúc này, Triệu Thu Nương vội vã đi vào đại sảnh nói nhỏ với Lý Trân:

- Bên ngoài có hai gã thái giám, đã bị chúng tôi đánh rụng.

Lý Trân mừng rỡ, lập tức nói với Vi Bá:

- Các người đi bây giờ, sơn trang để ta thu dọn.

Một khắc đồng hồ sau, huynh đệ họ Vi nhanh chóng dẫn theo 300 võ sĩ rời khỏi sơn trang đi về đường nhỏ phía nam. Rút khỏi rừng rậm Phòng Châu, không có huyện thành chỉ có rất nhiều thị trấn nhỏ và thôn trang, rất thích hợp để Vi thị cất giấu võ sĩ.

Đợi bọn họ đi xa, Lý Trân lập tức ra lệnh phóng hỏa đốt sơn trang, rất nhanh một ngọn lửa lớn biến Long Lĩnh sơn trang thành khu đất trống. Tất cả những chứng cứ bất lợi cho Lý Hiển đều bị thiêu rụi trong ngọn lửa lớn.

Lúc này, Lai Tuấn Thần cũng không ở huyện Phòng Lăng mà đang ở trong một thị trấn nhỏ cách Phòng Lăng khoảng 30 dặm về phía đông. Gã đang toàn lực chú ý vào Giang Ân Tín. Gã rất tin trong tay Giang Ân Tín có tư liệu bí mật của Hưng Đường Hội, đó mới là vật mà gã muốn. Chỉ cần nắm giữ bí mật của Hưng Đường Hội thì toàn bộ hoàng tộc Lý thị sẽ phải quỳ gối dưới chân của Lai Tuấn Thần.

Nhưng việc tìm kiếm của gã cũng không có hiệu quả, người gã dẫn theo quá ít, một bộ phận đã phải đi hỗ trợ quan viên Đại Lý Tự phục kích. Gã chỉ dẫn theo mười tám thủ hạ tìm kiếm Giang Ân Tín. Tìm tòi hai ngày ở vùng gần sơn trang và các thôn phụ cận, bọn họ vẫn không có thu hoạch gì.

Lai Tuấn Thần rất lo lắng Giang Ân Tín đã trốn khỏi Phòng Châu, vào Lạc Dương báo cáo lên Võ Tam Tư. Nếu vậy, công lao khám phá Hưng Đường Hội sẽ biến thành của Võ Tam Tư mà Lai Tuấn Thần gã lại chẳng thu được gì.

Trong phòng, Lai Tuấn Thần lo lắng đi đi lại lại, gã đang suy nghĩ làm thế nào để bắt tay điều tra bí mật của Hưng Đường Hội, làm sao gã mới có thể đột phá.

Lúc này, có tiếng thủ hạ bẩm báo trong sân:

- Khởi bẩm Trung thừa, bên ngoài có người cầu kiến, cầm kim bài của Lương Vương.

Đây chắc chắn là người của Võ Tam Tư, trong lòng Lai Tuấn Thần chột dạ, chưa biết chừng bọn họ có thể ỉnh chút manh mối hoặc giúp mình một tay.

Nghĩ vậy, Lai Tuấn Thần vội vàng phân phó:

- Mau mời ông ta vào!

Không lâu sau, một gã nam tử dáng người khô ngô bước vào, làn da ngăm đen. Lai Tuấn Thần hơi sửng sốt, người đến là Vạn Quốc Tuấn Phó thống lĩnh Nội vệ:

- Sao lại là huynh?

Lai Tuấn Thần ngạc nhiên hỏi.

Vạn Quốc Tuấn đảm nhiệm Bình sự bộ Hình sớm nhất, quan hệ khá tốt với Lai Tuấn Thần. Sau đó được Thái Bình công chúa điều về Nội vệ cho nên hai người dần dần trở nên xa cách. Không ngờ y lại đầu quân cho Võ Tam Tư, điều này nằm ngoài dự liệu của Lai Tuấn Thần.

Vạn Quốc Tuấn lạnh lùng nói:

- Trung thừa không nên cảm thấy kỳ lạ mới đúng.

Lai Tuấn Thần biết nguyên do trong đó, liền gật đầu cười nói:

- Có thể gặp cố nhân ở Phòng Châu thực khiến ta vui mừng. Vạn huynh chọn cây gỗ lành mà đỗ lại càng đáng ăn mừng, Vạn huynh mời ngồi.

Vạn Quốc Tuấn vào phòng ngồi, y chưa kịp uống trà đã nói ngay vào chuyện chính:

- Xin thứ cho Vạn mỗ vô lễ, Lai Trung thừa đi nhằm hướng rồi.

Lai Tuấn Thần biết y đang nói gì, chỉ cười cười cầm chén trà nóng uống một ngụm, từ tốn nói:

- Vạn huynh biết ta đang điều tra gì sao?

- Huynh đang truy tìm Giang Ân Tín.

- Đúng vậy, lẽ nào các huynh đã tìm thấy y rồi?

Vạn Quốc Tuấn lắc lắc đầu:

- Chúng tôi chưa tìm được người này nhưng ta cho là y hiện tại không ở Phòng Châu nữa hoặc đã chết rồi.

- Có gì mà nói vậy?

Lai Tuấn Thần có vẻ không vui hỏi.

- Rất đơn giản y là do Lương Vương sắp xếp nằm vùng bên cạnh Lư Lăng Vương. Sở dĩ y chạy trốn là vì bị đối phương phát hiện ra thân phận. Bởi vì trong phủ của Lương Vương có người để lộ bí mật, chuyện này một câu khó nói hết. Nói như vậy nếu y còn ở Phòng Châu, y nhất định sẽ đến tìm ta nhờ bảo vệ, nếu y không tới chứng tỏ y đã không còn ở Phòng Châu nữa, hoặc đã chết trong rừng rậm rồi.

Lai Tuấn Thần biết Vạn Quốc Tuấn nói rất có lý, Giang Ân Tín này lại là người của Võ Tam Tư. Y không có lý do gì lại không tìm Vạn Quốc Tuấn nhờ giúp đỡ. Nghe nói người này võ công cao cường, là hoạn quan, lại là thị vệ bên cạnh Lý Hiến, khả năng y chạy trốn là lớn nhất.

Điều này khiến Lai Tuấn Thần cảm thấy thất vọng vô cùng, một lúc lâu sau mới hỏi:

- Vì sao huynh nói ta điều tra nhằm hướng?

- Lúc trước Lương Vương đã nói rất rõ ràng với Trung Thừa. Đến Phòng Châu là điều tra việc mưu phản của Lư Lăng Vương, nhưng Trung Thừa không điều tra chuyện này, ngược lại còn bỏ cái lớn câu cái nhỏ...

Không đợi Vạn Quốc Tuấn nói tiếp, Lai Tuấn Thần đã lạnh lùng ngắt lời y:

- Lai Tuấn Thần ta làm chuyện gì đều có trình tự, không cần người khác đến giáo huấn

229. Chương 229: Cố Ý Hạ Sát Thủ

Lập tức có một gã võ sĩ chạy vào:

- Có ty chức.

- Lập tức thông báo cho các huynh đệ rút về, không tìm kiếm Giang Ân Tín nữa, tất cả đến chỗ ta họp mặt.

Chỗ của Lai Tuấn Thần là một thị trấn nhỏ gọi là trấn Lăng Đông, là con đường từ huyện Phòng Lăng đến Tương Châu. Giang Ân Tín đến trấn Lăng Đông chưa lâu chiến mã đã ngã, y trốn vào rừng cây rậm rạp.

Lai Tuấn Thần cẩn thận hỏi thăm huyện lệnh, phát hiện người truy bắt Giang Ân Tín vẫn ở trong rừng rậm chưa ra. Gã nghi ngờ Giang Ân Tín vẫn ẩn nấp trong rừng rậm hoặc là đã nằm trong miệng của mãnh thú rồi. Nếu như vậy, số công văn Giang Ân Tín mang theo chắc chắn vẫn còn ở trong rừng rậm.

Ôm theo hi vọng này, Lai Tuấn Thần chia thuộc hạ làm năm tổ, ba người một tổ vào rừng rậm tìm kiếm, hi vọng có thể tìm được chút manh mối.

Lúc này trời đã sắp tối, ở trong rừng rậm không an toàn, trong đó có những âm thanh khó hiểu, thỉnh thoảng lại có tiếng động vật đi lại, ba gã võ sĩ đang đi trong rừng rậm. Bọn họ tìm kiếm sâu trong vòng hơn ba mươi dặm vẫn không thu được gì. Một khi màn đêm buông xuống chắc chắn bọn họ phải nhanh chóng rút lui khỏi rừng.

Lúc này, ba người cách ven rừng chỉ còn 6 dặm, ba người tay cầm trường kiếm và cung nỏ dựa lưng vào nhau vừa căng thẳng nhìn xung quanh, vừa chậm rãi rút lui ra ngoài. Bọn họ vừa nghe thấy tiếng gì đó lạ liền lo lắng gặp phải mãnh thú.

Lúc này, cách họ không xa có một đám bóng đen đã lặng lẽ bao vây họ, giờ tên nỏ lên nhắm vào ba gã võ sĩ. Trong bóng đêm, cây đại thụ trên đỉnh đầu lại có người huyết sắc. Hơn 10 mũi tên bắn về phía ba người như tia chớp, họ không kịp để phòng đều bị trúng tên ngã xuống kêu thảm thiết.

Lập tức có bóng đen xông tới, có người hít hít dò xét bọn họ rồi thấp giọng nói:

- Chết hết rồi.

Người dẫn đầu treo đồng bài lên nhánh cây, vung tay nói:

- Đi!

Mọi người đều đi theo sau y.

Một khắc sau, ở một chỗ khác ven rừng hơn 2 dặm, lại một đám võ sĩ Hắc Lại bị phục kích, ba gã võ sĩ bỏ mình tại chỗ rất nhanh. Một chỗ khác trong rừng cũng xảy ra thảm kịch phục kích, ba gã võ sĩ đều bị loạn kiếm chém chết.

Trong một đêm, Lai Tuấn Thần phái 5 tổ đi tìm kiếm có ba tổ bị mưu sát, cuối cùng chỉ còn hai tổ trở về trấn Lăng Đông.

Trời dần sáng, Lai Tuấn Thần đợi cả đêm có cảm giác không ổn. Gã vội vàng dẫn theo 7 người còn lại chạy tới rừng rậm, bọn họ vào rừng không lâu sau thì phát hiện ra thủ hạ của mình bị giết. Cứ ba người chết một chỗ, tìm thấy cả 9 người.

Lai Tuấn Thần gần như chết ngất, ngoài tây thành Phòng Lăng bốn thuộc hạ đã chết, không ngờ đến huyện Đông Lăng này lại chết mất 9 người, gã chưa bao giờ phải nếm vị đắng như vậy.

Lúc đang vô cùng tức giận, gã lại sợ hãi, chỉ còn mấy thuộc hạ ở huyện Đông Lăng này. Nếu như đối phương xuống tay với gã thì người chết hôm qua chính là Lai Tuấn Thần gã rồi.

Lúc này Lai Tuấn Thần lo lắng ột đám huynh đệ chạy đến huyện Vĩnh Thanh, liệu bọn họ có bị phục kích hay không?

- Trung thừa, phát hiện ra rồi!

Một gã thuộc hạ hô to trong rừng cây. Lai Tuấn Thần bước nhanh vào rừng cây, tên thuộc hạ đưa miếng đồng bài cho gã.

- Đây là vật phẩm phát hiện khi chúng tôi phục kích, lấy được nó trên một nhánh cây.

Lai Tuấn Thần cầm miếng đồng bài thoảng nhìn trong lòng bàn tay, gã trừng mắt lên, ba chữ “Hưng Hội Đường” nhảy và trong mắt gã. Gã hưng phấn cầm chặt miếng đồng bài, như thể sợ nó sẽ không cánh mà bay, đây chính là manh mối mà gã tha thiết mong chờ.

Cho dù nhiệm vụ thực sự của Đại Lý Tự cũng là tìm chứng cứ Lư Lăng Vương Lý Hiễn mưu phản. Nhưng trận phục kích ở huyện Vĩnh Thanh đã khiến Đại Lý Tự tổn thương nguyên khí rất lớn, Tôn Lễ sẽ tạm thời bỏ qua việc tiếp tục điều tra Lư Lăng Vương, ngược lại điều tra đại án xảy ra vào mùa hè năm trước, bọn họ sẽ mượn cớ điều tra vụ án này mà đuổi tới Phòng Châu.

Nhưng vụ án này cách đây đã quá lâu rồi, hơn nữa rất nhiều nhân chứng quan trọng đã mất tích ly kì. Tiến triển của bọn họ rất chậm, có thể nói là không có thu hoạch gì.

Tôn Lễ và các thủ hạ của y đang ở trong một tòa đại trạch. Ngoài ra, còn có mấy binh sĩ Nội vệ giúp họ phá án. Trên đại sảnh đường, Tôn Lễ và mấy thủ hạ cùng với Đại Lý Tự Tào Tân đang thảo luận vụ án.

- Tự Thừa, ta cảm thấy mấy tên khám nghiệm tử thi mất tích bí ẩn, là một manh mối. Bọn họ là người duy nhất nhìn thấy thi thể, cũng là người xử lý thi thể. Ta có thể đánh cuộc chắc chắn bọn họ đã phát hiện ra điều gì, cho nên mới bị giết người diệt khẩu.

Tào Tân nói hai chữ “diệt khẩu” rất nặng nề, Tôn Lễ lập tức nhảy dựng lên nhìn ra phía ngoài rồi lập tức hạ giọng nói:

- Lão Tào, xem ra tôi phải cảnh cáo huynh một chút, cơn lốc xoáy Phòng Châu quá sâu, không cẩn thận sẽ rơi vào. Đương nhiên là tôi biết vụ án này có rất nhiều chỗ kỳ quặc nhưng huynh nghĩ mà xem, hai mươi tên đàn ông trai tráng chết ly kì, sợ rằng sau chuyện này là một điều gì đó quá bí hiểm.

Tào Tân cũng không nhịn được rung mình một cái, đương nhiên là y hiểu ý của Tôn Lễ. Tôn Lễ muốn nói cho y biết, vụ án này nên dừng lại thì hơn, không cần điều tra nữa.

Đúng lúc này, có một thuộc hạ chạy xuống, cao giọng nói:

- Tự thừa, Lai Trung thừa ngự sử đài đến.

Anh ta vừa dứt lời thì thấy Lai Tuấn Thần dẫn theo mấy thuộc hạ xông vào sân, hùng hổ đi tới đại sảnh. Dù bàn về chức quan hay quyền thế thì Tôn Lễ đều thua xa Lai Tuấn Thần. Y và Tào Tân vội xuống đón khom người thi lễ:

- Ty chức tham kiến Lai Trung thừa.

Lai Tuấn Thần liếc mắt nhìn y, giả cười nói:

- Trong lòng ta đang có chuyện, hơi thất lễ, Tôn trung thừa chớ trách!

- Ty chức không dám, Lai Trung thừa mời ngồi!

Lai Tuấn Thần cũng không khách sáo, vào thẳng đại sảnh ngồi xuống. Tôn Lễ và Tào Tân cũng không dám ngồi mà đứng bên nói chuyện. Lúc này, có thuộc hạ dâng trà cho Lai Tuấn Thần, gã uống một ngụm rồi mới chậm rãi nói:

- Vụ án năm năm trước, Đại Lý Tự kiểm tra đối chiếu tiến độ đến đâu rồi?

Tôn Lễ cười khổ một tiếng nói:

- Cho đến giờ tạm thời chưa có tiến triển gì.

Lai Tuấn Thần nhướn mày:

- Sao lại thế? Các người làm gì vậy?

- Hôm qua chúng tôi điều tra hài cốt, phát hiện bọn họ đều bị lưỡi dao sắc bén làm bị thương, nhìn các vật chứng khác thì đều không có manh mối gì.

- Mang hồ sơ ra đây cho ta.

Lai Tuấn Thần không chút khách sáo mà nói.

Tôn Lễ nháy mắt cho Tào Tân, Tào Tân hiểu ý vội vàng đi xuống, không lâu sau mang một xấp hồ sơ đặt lên bàn nhỏ.

Lai Tuấn Thần mở một cuộn trong hồ sơ đó ra xem chốc lát rồi hỏi:

- Các người đã thẩm vấn người đầu tiên phát hiện ra thi thể chưa?

- Khởi bẩm Trung thừa, đó là một người bán hàng rong, lúc chúng tôi muốn tìm ông ta, nghe nói ông ta đã về nhà cũ ở đất Thục rồi.

Sắc mặt của Lai Tuấn Thần chìm xuống:

- Án còn chưa phá, sao có thể để nhân chứng tùy ý đi như vậy, còn những nhân chứng khác thì sao?

- Còn khám nghiệm tử thi, tổng cộng có ba người, trong đó hai người đã lần lượt chết bệnh vào năm ngoái, người còn lại cũng bị bệnh nặng đã về quê chữa bệnh. Hồ sơ ba người nghiệm thi đã ghi chép hiện tại cũng không tìm được.

Lai Tuấn Thần là kẻ khôn khéo, tất cả những nhân chứng quan trọng đều mất tích hoặc chết, đây rõ ràng là có người muốn che giấu vụ án này. Nhưng gã không hỏi nữa mà lại mở hồ sơ ra đọc kỹ rồi đóng lại hỏi:

- Ta nghi ngờ trong chuyện này có quan viên không làm tròn trách nhiệm. Từ bây giờ, vụ án này sẽ do Ngự sử đài thụ lý, tất cả chứng cứ phải chuyển cho ta. Đại Lý Tự không cần hỏi tới nữa.

Tôn Lễ kinh hãi, vội la lên:

- Nhưng Lý Tự khanh đã giao vụ án này cho tỵ chức...

Không đợi y nói xong, Lai Tuấn Thần đã khoát tay chặn lại không kiên nhẫn mà nói:

- Triều đình có pháp luật, những quan viên không làm tròn nhiệm vụ đều phải do Ngự sử đài tiếp nhận, Lý Tự khanh bên kia ta sẽ đi giải thích, các người chỉ cần phối hợp phá án với ta.

Tôn Lễ bất đắc dĩ, đành khom người thi lễ:

- Hạ quan tuân mệnh!

230. Chương 230: Thế Lực Thần Bí

Ngay khi Lai Tuấn Thần cướp đi quyền làm chủ vụ án trong tay Đại Lý Tự, một lúc lâu sau, Tôn Lễ dưới sự dẫn dắt của Giáo úy Lã Tấn đã chạy đến thị trấn Bạch Thủy.

Lúc này, trong thị trấn Bạch Thủy, Lý Trọng Nhuận đang nói cho Lý Trân tin tức y vừa mới nghe được.

- Tin tức chắc là đáng tin, là chính miệng Dương thứ sử nói cho ta biết, chín thuộc hạ của Lai Tuấn Thần bị giết ở ba địa điểm cách nhau khoảng 10 dặm, chỉ là không thể chắc chắn đám người có bị giết ở cùng một chỗ hay không?

- Sao Dương thứ sử lại lấy được tin tức này?

Lý Trân trầm tư một lát có hơi không hiểu hỏi:

- Là Lệnh tôn sắp xếp sao?

- Không liên quan đến cha ta.

Lý Trọng Nhuận cười khỏ một tiếng rồi nói:

- Đây trên thực tế là quan viên Đại Đường đề phòng Lai Tuấn Thần, mỗi chỗ gã đến đều có gió tanh mưa máu, cho nên chỉ cần gã dừng lại ở chỗ nào là chỗ đó có sơ hở ngằm trong đám quan viên địa phương. Dương thứ sử cũng không ngoại lệ, trong trấn Lăng Đông chính là cơ sở ngằm mà gã sắp xếp.

- Vậy trấn Bạch Thủy thì sao?

Lý Trân hơi bất mãn hỏi:

- Liệu có loại người nào giống thể đang theo dõi ta không?

Lý Trọng Nhuận cảm thấy là Lý Trân quan tâm đến thủ hạ của Lai Tuấn Thần này bị giết mới đúng, chứ sao hẳn lại cảm thấy hứng thú với nhân vật bé nhỏ như vậy?

Nhưng y lại không thể không trả lời, đành nói vụng về:

- Chuyện này tôi cũng không rõ lắm, tôi nghĩ chắc là không có, dù sao Lý thống lĩnh và Lai Tuấn Thần cũng không giống nhau.

Lúc này, ngoài cửa có võ sĩ bẩm báo:

- Lã giáo úy dẫn theo Tôn Tự Thừa đến rồi, nói đã xảy ra chuyện quan trọng.

- Để bọn họ vào đi.

Lý Trân ra lệnh.

Lý Trọng Nhuận có vẻ đứng ngồi không yên, người của Đại Lý Tự đến rồi, gặp mặt há lại không xấu hổ? Y vội vàng thấp giọng nói:

- Có muốn ta tránh đi một chút không?

- Không cần, Tôn Tự Thừa là người của mình.

Lúc này, cửa mở, Lã Tấn dẫn theo Tôn Lễ bước nhanh vào, vừa vào cửa Tôn Lễ liền vội nói:

- Chuyện không ổn, vừa rồi Lai Tuấn Thần tìm ta, cướp vụ án trong tay ta đi rồi, tất cả do gã điều tra.

Câu này vừa nói ra, Tôn Lễ mới nhìn sang Lý Trọng Nhuận ngồi một bên, không khỏi sửng sốt, sao y cũng ở đây?

Lý Trân cười cười:

- Trưởng công tử là đại diện cho Lư Lăng Vương diện hạ đến phối hợp với chúng ta, Tôn Tự Thừa không cần lo lắng.

Lý Trọng Nhuận vội vàng đứng dậy thi lễ với Tôn Lễ, hỏi:

- Vụ án mà Tôn Tự Thừa nói, lẽ nào là vụ án vào mùa hè năm ngoái đã bị gián đoạn?

Tôn Lễ gật gật đầu:

- Chính là vụ án kia, không biết Lai Tuấn Thần nghe được phong thanh gì mà đến cướp vụ án ấy đi rồi.

Lý Trọng Nhuận lo lắng nhìn về phía Lý Trân, liệu Lai Tuấn Thần có biết chân tướng mà bắt đầu điều tra Hưng Đường Hội hay không? Lý Trân thoáng trầm tư một chút rồi khoát tay cười nói:

- Mời mọi người ngồi nói chuyện.

Mấy người ngồi xuống, Lý Trân nói với Tôn Lễ:

- Vừa rồi, Trưởng công tử đang cùng ta nói chuyện của Lai Tuấn Thần, 9 tên thuộc hạ của Lai Tuấn Thần đã bị giết ở trấn Lăng Đông.

Lã Tấn bên cạnh có kinh nghiệm phong phú, y hơi ngạc nhiên nói:

- Thuộc hạ của Lai Tuấn Thần đều là những người võ công cao cường, chưa bao giờ có chuyện cả 9 người bị giết cùng một lúc, đây là lần đầu tiên ty chức nghe nói.

- Không phải là 9 người bị giết cùng một lúc, là Lai Tuấn Thần sai đi tìm Giang Ân Tín, chia mười lăm thủ hạ ra làm năm đội vào rừng sâu tìm kiếm, mỗi đội chỉ có ba người, kết quả tối hôm qua có ba đội bị phục kích.

Lý Trọng Nhuận tiếp lời:

- Người phục kích vô cùng thần bí, không ai nhìn thấy hình dáng của họ.

Lúc này, trong lòng Tôn Lễ sợ hãi nói:

- Hay chính là đám người phục kích ta ở huyện Vĩnh Thanh.

- Thực ra ta cũng nghĩ như vậy...

Lý Trân chậm rãi nói:

- Sở dĩ đám người đó phục kích quan viên Đại Lý Tự, là hi vọng chúng ta dốc toàn lực chú ý đến Hưng Đường Hội. Nhưng chúng ta không để ý, khiến ý đồ của bọn họ thất bại. Một kẻ không thành lại sinh một kẻ. Lần này trực tiếp mai phục người của Lai Tuấn Thần. Với tính cách của Lai Tuấn Thần, gã sao có thể từ bỏ ý đồ. Nếu là cùng một đám người gây ra, chắc chắn Lai Tuấn Thần sẽ nhặt được thẻ đồng của Hưng Đường Hội.

- Vậy sao Lai Tuấn Thần lại liên hệ Hưng Hội Đường với vụ án gián đoạn năm ngoái kia?

Lý Trọng Nhuận hơi không hiểu liền hỏi.

Lý Trân liếc mắt nhìn Tôn Lễ một cái, hắn chưa từng nói vụ án đó cho Tôn Lễ nghe nhưng bây giờ hắn cảm thấy phải để Tôn Lễ hiểu một chút về vụ án này. Hắn liền nói với Tôn Lễ:

- Tình báo mà chúng ta có được, thực ra vụ án năm ngoái có liên quan đến Võ Tam Tư. Những người bị giết đó đều là võ sĩ của Võ tướng đường. Nếu ta đoán không sai, chắc là người của Võ Tam Tư tìm đến Lai Tuấn Thần, nói chuyện này cho y nghe cho nên hôm nay y mới đến cướp quyền.

Nói đến đây, Lý Trân lại nói với Lý Trọng Nhuận:

- Tuy không có bất kỳ chứng cứ nào cho thấy vụ án năm ngoái là do Hưng Đường Hội gây nên nhưng chắc chắn Lai Tuấn Thần sẽ liên tưởng theo chiều hướng này. Nếu là ta, ta cũng nghĩ như vậy, dù sao đây cũng là manh mối tốt, rất đáng nghi ngờ.

Trong phòng yên tĩnh, dù là Lý Trọng Nhuận hay Tôn Lễ đều bắt đầu lo lắng. Lúc này Tôn Lễ nói:

- Vậy bước tiếp theo ta phải làm gì?

Lý Trân cười nói:

- Vụ án này là công vụ của Đại Lý Tự phái, Tôn Tự Thừa sao có thể chấp tay tặng cho Lai Tuấn Thần. Lai Tuấn Thần điều tra của Lai Tuấn Thần, chúng ta điều tra của chúng ta. Nước sông không phạm nước giếng.

Tôn Lễ gật đầu, Lý Trân nói đúng, nếu y bỏ qua vụ án này trở về cũng không biết giải thích thế nào. Y liền đứng lên nói:

- Ta đi tìm Dương thứ sử trước, bên kia còn một phần hồ sơ, ta đi hỏi y.

Lý Trân nói với Lã Tiến:

- Lã giáo úy còn phải tiếp tục hỗ trợ Tôn Tự Thừa điều tra án, phải chú ý phòng bị.

- Ty chức hiểu rồi, xin thống lĩnh cứ yên tâm.

Lã Cảnh thi lễ rồi vội đi cùng Tôn Lễ ra ngoài, lúc này Lý Trọng Nhuận cúi đầu thở dài một tiếng:

- Lai Tuấn Thần quả nhiên danh bất hư truyền, vô cùng khôn khéo, dò la Hưng Đường Hội đã không còn, đến cả chuyện Vi gia chiêu mộ võ sĩ riêng cũng hỏi đến. Ta thực sự lo lắng gã sẽ điều tra ra gì đó.

Lý Trân cười cười nói:

- Đây chính là chỗ lợi hại của Lai Tuấn Thần. Gã biết rằng võ sĩ tư mộ không thể lung lay được lệnh tôn. Nhiều nhất là Vi thị vẫn tội, thậm chí Vương Phi cũng chưa chắc đã bị ảnh hưởng. Nhưng Hưng Đường Hội không giống lúc trước, hậu quả vô cùng nghiêm trọng, nó có thể đả thương toàn bộ hoàng tộc.

- Nhưng Lý thống lĩnh cũng ý thức được, đúng không?

Lý Trân cũng không phủ nhận liền cười nói:

- Ta mới đến Phòng Châu đã phát hiện có người dùng thẻ bài của Hưng Đường Hội vu oan liên ý thức được Hưng Đường Hội mới là trọng điểm trong hành trình Phòng Châu này. Lai Tuấn Thần sớm muộn gì cũng chú ý đến nó, cho nên ta thả Sách Văn chính là để Lai Tuấn Thần dốc toàn lực chú ý đến Hưng Đường Hội, nhân cơ hội này để huynh đệ Vi thị rời đi.

Lý Trọng Nhuận lắng lẽ gật đầu, bây giờ y mới hiểu vì sao Thượng Quan Uyển Nhi lại coi trọng Lý Trân như vậy. Quả là lợi hại, có thể định liệu trước, thông dong bố trí, cũng may hắn là bạn chứ không phải địch. Có người như vậy trợ giúp, tin chắc rằng phụ thân mình có thể qua được kiếp nạn này.

Lòng tin của Lý Trọng Nhuận tăng lên nhiều, y lại hỏi:

- Vậy bước tiếp theo chúng ta nên làm gì?

Lý Trân thần nhiên cười nói:

- Lai Tuấn Thần điều tra đại án năm ngoái, một chốc sẽ không có kết quả, ta rất muốn xem bộ mặt thật của bọn họ. Nếu có thể, Trưởng công tử có thể để Vương Phi ra tay không? Để bọn thị vệ truy tìm tung tích của đám người bí ẩn này.

Lý Trọng Nhuận đứng lên:

- Ta quay về thương lượng với mẫu thân, cho dù có được hay không ta cũng sẽ cho thống lĩnh một câu trả lời.

Lý Trọng Nhuận cáo từ, Lý Trân lại cúi đầu trầm ngâm một lát suy nghĩ lại tất cả một lần nữa. Chuyện này ngày càng lớn hơn, hơn nữa tin tình báo hắn nắm giữ cũng không hoàn toàn. Hắn có thể khẳng định Lý Hiến vẫn giấu diếm hắn điều gì đó. Một khi hắn không biết sự tồn tại của lỗ hổng mà lại bị Lai Tuấn Thần phát hiện thì hậu quả e là sẽ rất nghiêm trọng.

Suy nghĩ lại, Lý Trân cảm thấy vẫn phải đi chùa Hiếu Ân một chuyến.

Màn đêm lại buông xuống, đường cái tên là Phú Dương nhai xuyên qua phía đông và tây của huyện thành, phân bố rất nhiều gia đình giàu có của Phòng Châu, trong đó có một quan trạch chiếm hơn 10 mẫu đất phía tây. Đó chính là nhà của Tư Mã Phòng Châu - Cố Huyền Cử. Cố Huyền Cử là người Dĩnh Xuyên, khoảng hơn 40 tuổi làm Tư Mã ở Phòng Châu được ba năm. Ông ấy vốn là Huyện lệnh huyện Thượng Dung, đến bộ Lại Cao Bình mới được thăng làm Tư Mã, chịu trách nhiệm trị an Phòng Châu.

Trong thời gian này Cố Huyền Cử có vẻ không yên tâm, mấy thế lực lớn lắng lẽ vào Phòng Châu ông ta cũng biết, nó đã gây ra cho ông ta áp lực rất lớn. Hơn nữa, hai ngày trước phát sinh vụ cháy Cổ Lâu trong chùa Báo Quốc, chuyện này càng khiến ông ta kinh hồn. Nội vệ và Thượng Thanh lâu đã sống mái với nhau, mười mấy người, đến Phó thống lĩnh Nội vệ Võ Phù Dung cũng bị trọng thương.

Nhưng điều khiến ông ta lo lắng vẫn là Lai Tuấn Thần, nghe nói đêm qua người của gã bị phục kích ở trấn Lăng Đông. Mà hai ngày trước Ngụy huyện úy bị giết lại có liên quan đến Lai Tuấn Thần. Nghĩ đến những chuyện nghiêm trọng này, ác quan Lai Tuấn Thần, Lư Lăng Vương Lý Hiến, liên hệ những manh mối này khiến Cố Huyền Cử đến ngủ cũng ngủ không ngon.

Lúc này, có người gõ cửa phòng dồn dập, Cố Huyền Cử hơi mất hứng nói:

- Mời vào.

Cửa mở rồi, thê tử Trương thị có vẻ hoảng hốt đi vào:

- Phu quân, con trai xảy ra chuyện rồi.

Cố Huyền Cử có một trai, một gái. Trưởng nữ đã xuất giá năm ngoái, con trai Cố Thanh mới chỉ 13 tuổi, học ở Châu Học, rất khắc khổ dụng công, được các danh nho Châu Học khen ngợi, cũng là điểm tựa tinh thần cho Cố Huyền Cử.

Nghe nói con gặp chuyện không may, ông ta hoảng sợ:

- Xảy ra chuyện gì?

- Đến giờ nó vẫn chưa về, thiếp bảo quan gia đến Châu Học tìm, Vương Bác Sĩ nói nó đã về từ chiều rồi.

Vì nghĩ con trai còn ít tuổi, cho nên Cố Huyền Cử cho nó học ở Châu Học. Hơn nữa cách nhà rất gần, hầu như ngày nào con trai cũng về nhà, ông ta vội vàng trấn an vợ:

- Đừng vội, có lẽ nó đến nhà bạn tốt nào đó chơi, ta sẽ phái người đi tìm.

Tuy nói như vậy nhưng trong lòng Cố Huyền Cử vẫn hoảng loạn. Ông ta vội vàng đi đến tiền viện tập trung quản gia và người làm bảo tất cả mọi người ra ngoài tìm.

Đúng lúc này, quản gia vội vàng vào bẩm báo:

- Lão gia, bên ngoài có một người đến, nói là quan ở kinh thành, có chuyện quan trọng muốn hỏi thăm lão gia.

Cố Huyền Cử đang bấn loạn đành phải tạm gác chuyện của con trai sang một bên, bước nhanh đến cửa lớn. Chỉ thấy có mấy người đứng ngoài, dẫn đầu là một gã mặc quan phục, đầu đội mũ ô, dáng người tầm trung ánh mắt đầy ý cười gian xảo.

Cố Huyền Cử không biết người này, vội vàng chấp tay hỏi:

- Xin hỏi các hạ là ai?

Người đàn ông khoanh tay thản nhiên cười:

- Tại hạ Lai Tuấn Thần.

231. Chương 231: Thể Hiện Thủ Đoạn

Cố Huyền Cử kinh ngạc, không tự chủ được lui về sau một bước, ánh mắt tỏ ra sợ hãi. Lai Tuấn Thần lại thích nhất vẻ mặt này, gã rất thích nhìn đám quan viên sợ hãi mình, điều này khiến gã cảm giác được thỏa mãn.

- Sao, Cố tư mã không chào đón ta sao?

Cố Huyền Cử từ sợ hãi ban đầu đã bình tĩnh trở lại, ông ta bỗng nhận ra Lai Tuấn Thần này là kẻ bất thiện, ông kiềm chế sự sợ hãi trong lòng ôm quyền nói:

- Trong nhà có chút việc chứ không phải là không chào đón Trung Thừa, xin mời!

Lai Tuấn Thần nhẹ nhàng chấp tay sau lưng đi vào nhà của Cố Huyền Cử. Mấy tên thủ hạ theo sát, đi đến trước cửa mới dừng bước, chỉ có một gã văn chức đi theo gã vào nội đường.

Không hề khách sáo với Cố Huyền Cử, Lai Tuấn Thần đi vào phòng khách nghênh ngang ngồi xuống ghế của chủ nhà, thuộc hạ đứng ở phía sau gã. Mặc dù hành động của Lai Tuấn Thần là cực kỳ vô lễ nhưng lúc này tâm ý của Cố Huyền Cử đang hoảng loạn, căn bản là ông ta không thể để ý được đến chút hành động vô lễ đó.

Ông ta bắt an ngồi xuống ghế của khách, một thị nữ dâng trà lên cho họ. Lai Tuấn Thần cúi đầu uống trà không nói một câu. Cuối cùng chính là Cố Huyền Cử không thể kiên nhẫn được nữa, ông ta nhớ ra con trai mình đang không rõ tung tích. Trong nhà lại thêm một ác quan khiến người ta nghe mà sợ đến mất mật, dù thế nào ông ta cũng không thể bình tĩnh được.

- Xin hỏi...

Cố Huyền Cử cẩn thận châm chước một câu:

- Ta phải giúp đỡ Trung Thừa thế nào?

- Ta quả thực cần sự giúp đỡ của Tư Mã.

Lai Tuấn Thần cười híp mắt để chén trà xuống, nói một câu có vẻ rất bình thường:

- Ta đang điều tra vụ án mùa hè năm ngoái, Cố Tư Mã là người trực tiếp phá án chắc là biết ta đang nói gì?

Cố Huyền Cử lập tức biến sắc, vội la lên:

- Vụ án kia vẫn chưa có kết quả, chúng tôi đã đệ trình nó lên bộ Hình rồi.

- Ta biết, cho nên lần này ta đến Phòng Châu, chính là vì vụ án này.

Lai Tuấn Thần lấy hồ sơ trong tay thuộc hạ ném “bốp” một tiếng trên bàn, không cười nữa mà lạnh lùng nói:

- Ta không biết vụ án này nên bắt đầu từ đâu, cho nên đến thỉnh giáo Cố Ti Mã.

- Chuyện này... quả thực ta cũng không rõ lắm, vụ án này không có chút đầu mối nào.

- Vậy sao? Ta không cho rằng như vậy, Cố Ti Mã nghĩ thêm xem, chưa biết chừng lại nhớ ra cái gì?

Vừa nói, Lai Tuấn Thần vừa lấy miếng ngọc bội trừ tà trong tay thuộc hạ để lên bàn.

Ánh mắt của Cố Huyền Cử bị miếng ngọc bội thu hút, rốt cuộc ông ta cũng không kiềm nổi mà đứng dậy hét lên:

- Người mang con trai ta đi đâu rồi?

Ông ta nhận ra miếng ngọc bội này, chính là ngọc bội trừ tà của con trai mình, từ trước đến giờ nó đều được đeo trên cổ con trai. Cố Huyền Cử bỗng dưng hiểu ra, ông ta nhìn Lai Tuấn Thần chằm chằm. Nếu như nói ánh mắt có thể giết người thì ông ta đã băm Lai Tuấn Thần ra thành mười tám mảnh rồi.

Lai Tuấn Thần cất ngọc bội vào rồi cười lạnh nói:

- Ta không hiểu ông đang nói gì, nếu Cố Tư Mã hôm nay có chuyện, vậy ta đây không quấy rầy nữa.

Nói xong, gã đứng dậy đi. Cố Huyền Cử rốt cuộc cũng không cố được nữa ngã sập xuống đất khóc nói:

- Ta sẽ toàn lực phối hợp với Trung Thừa, xin hãy thả con ta ra.

- Người vốn dĩ nên toàn lực phối hợp với ta, không phải sao?

Trong lòng Lai Tuấn Thần vô cùng đắc ý, gã thích cảm giác đùa giỡn kẻ khác trong lòng bàn tay này, tựa như mèo vờn chuột. Gã từ từ ngồi xuống, giọng nói lạnh lùng như băng:

- Ta tục tĩu quen rồi, ta chỉ cho người một cơ hội, nếu người không làm ta hài lòng, đặt trên bàn sẽ là một bàn tay của nhi tử người, sau đó là hai cái chân, và thứ ba là cái đầu của nó.

Cố Huyền Cử biết mình không còn sự lựa chọn nào nữa đành cúi đầu thật sâu nói:

- Về vụ án kia Trung Thừa muốn biết cái gì?

- Ta muốn biết, vì sao mấy người khám nghiệm tử thi chết, mất tích, bọn họ đã phát hiện ra cái gì?

Cố Huyền Cử thở dài:

- Thật không dám giấu, vụ án này mặc dù là chữ ký của ta nhưng người xử lý lại là Dương thứ sử, lúc đó ông ta phát hiện ra thi thể trong viện liên canh giữ không cho bất cứ kẻ nào vào. Sau đó ta hỏi một gã khám nghiệm tử thi, y nói tìm được trong miệng người chết một thẻ đồng, rồi giao cho Dương thứ sử.

- Thẻ bài đồng, trên đó viết cái gì?

Lai Tuấn Thần truy vấn hỏi.

Cố Huyền Cử lắc lắc đầu:

- Lúc đó ta cũng hỏi gã khám nghiệm nhưng bọn họ không biết chữ, chỉ nói giống một tấm thẻ bài, sau đó ta lại hỏi Dương thứ sử. Ông ta một mực phủ nhận chuyện thẻ bài đồng, nói không có phát hiện gì. Sau đó hai gã khám nghiệm tử thi trúng độc chết, ta không dám hỏi đến chuyện này nữa.

Về mặt của Lai Tuấn Thần tỏ ra thất vọng, nhưng gã biết Cố Huyền Cử nói thật, buổi chiều gã đã đề ra nghi vấn với Trương huyện lệnh. Cách nói của ông ta và Cố Huyền Cử có nét tương đồng, trong ngôi nhà đó chỉ có một mình Dương thứ sử, tất cả quan viên không được vào nhưng Cố Huyền Cử vẫn biết chuyện tấm thẻ đồng.

- Sau đó thì sao? còn có tình hình gì không?

- Còn nữa, những người chết đều có võ công, chuyện này sau đó ta cũng đã lén lút hỏi gã khám nghiệm tử thi, trên ngực những người này đều có vết chai, người nào cũng rất khỏe mạnh nhưng bọn họ lại trúng kịch độc mà chết đến xương cốt cũng đen xì. Ngoài ra còn tìm thấy hai thanh kiếm trên hiện trường nhưng trên thân kiếm không có bất kỳ dấu vết nào.

- Còn gì nữa không?

- Còn nữa, chiều hôm nay Đại Lý Tự Thừa Tôn Lễ đến tìm ta, đã lấy hồ sơ vụ án này đi.

- Không được.

Lai Tuấn Thần không thể nhịn được nữa nói:

- Ta không hài lòng, người nhất định phải nói cho ta những thứ có ích nếu không đừng trách ta không nường tay.

- Nhưng ty chức thực sự...

Cố Huyền Cử thấy Lai Tuấn Thần nháy mắt cho thuộc hạ, tên đó nhanh chóng bước ra ngoài, ông ta sợ đến mức quát to:

- Chờ một chút, ta còn một manh mối.

- Người nói đi.

Lai Tuấn Thần hung tợn nhìn ông ta chằm chằm.

Cố Huyền Cử lau mồ hôi lạnh trên trán, thấy tình hình sắp không xong rồi, ông ta dùng giọng điệu cầu khẩn nói:

- Ta chỉ nghe nói chứ chưa chắc chắn là thật hay giả, còn... còn một tên khám nghiệm tử thi nữa bị Ngụy huyện úy giết đi rồi. Ngụy huyện úy vẫn âm thầm điều tra, nên ông ta biết.

- Nhưng y chết rồi.

Lai Tuấn Thần nắm lấy cổ áo ông ta hét lên nói.

Cố Huyền Cử cũng không nhịn được nữa, trước mắt tối sầm lại, không ngờ ông ta đã ngất đi.

Lai Tuấn Thần đang tâm ý phiền loạn, vốn tưởng rằng sẽ tìm được gì từ miệng Cố Huyền Cử này không ngờ chẳng thu được gì. Duy nhất chỉ là tấm thẻ đồng, nhưng trên thẻ đồng viết gì, lẽ nào chính là Hưng Đường Hội?

Gã trầm tư một lát, xem ra vẫn phải đi tìm Thứ sử Dương Bái, ông ta mới là người thực sự biết chuyện này.

Gã cũng không thèm để ý đến Cố Huyền Cử ngất dưới đất mà xoay người đi, thuộc hạ nhỏ giọng nói:

- Con trai ông ta phải làm sao bây giờ?

Lai Tuấn Thần lạnh lùng nói:

- Giam nó trước, phụ thân nó tự nhiên sẽ phải phối hợp phá án với chúng ta.

Lai Tuấn Thần dẫn thuộc hạ vào thành nam, nhưng cách đó một dặm thì có một gã thủ hạ hấp tấp chạy tới bẩm báo:

- Trung thừa, đại sự không ổn rồi.

- Xảy ra chuyện gì?

Lai Tuấn Thần vội hỏi, trong lòng gã cũng căng thẳng. Cuộc phục kích đêm qua khiến gã trở nên khá nhạy cảm.

- Có quân đội bao vây nhà chúng ta, tất cả huynh đệ đều bị bắt rồi.

Lai Tuấn Thần ngạc nhiên:

- Quân đội nào?

- Là Dương thứ sử dẫn đến...

Lai Tuấn Thần tức giận hét lớn một tiếng rồi giục ngựa về phủ. Gã còn chuẩn bị đi tìm thứ sử Dương Bái thì không ngờ ông ta đã ra tay trước rồi. Lai Tuấn Thần nghĩ đến đứa con trai của Cố Huyền Cử, nhất định là vì chuyện này. Lai Tuấn Thần vừa tức vừa hận, trong phủ của Gã có võ sĩ của Võ Tam Tư, nếu như bị bắt, chỉ e gã khó mà giải thích với Thánh thượng.

Lúc đến trước tòa nhà mà Lai Tuấn Thần thuê, mấy trăm binh lính đã cầm đuốc tụ tập ở đó, đại môn được chiếu sáng như ban ngày. Bọn họ là binh lính Phòng Châu, do thứ sử Dương Bái thống soái, chịu trách nhiệm giữ gìn trị an, gác cửa thành, phục kích thổ phỉ, không có quá nhiều nhân số, cả Phòng Châu chỉ có một ngàn người phân bố ở các huyện, còn huyện Phòng Lăng có 500 người.

Tối nay, Dương Bái đích thân dẫn ba trăm người đến cửa. Phủ của Thứ sử Dương Bái nằm gần nhà Cố Huyền Cử, con trai của Cố Huyền Cử mất tích, Dương Bái cũng đã biết tin này. Lúc Lai Tuấn Thần dùng con trai của Cố Huyền Cử khống chế ông ta, Cố phu nhân đã lặng lẽ đến nhà Dương Bái cầu cứu.

Dương Bái là người quyết đoán, suất lĩnh binh lính bao vây nơi ở của Lai Tuấn Thần, bắt giữ hơn hai mươi người bên trong đồng thời cho lục soát tìm con trai Cố Huyền Cử.

Lúc này, hai mươi người đều quỳ trước cửa lớn, tay bị trói chặt. Thứ sử Dương Bái ngồi trên lưng ngựa lạnh lùng nhìn Lai Tuấn Thần trở về.

Dương Bái đã gần 60 tuổi, dưới cằm có chòm râu dài, ánh mắt trầm tĩnh. Ông ta là người trung thành và tận tâm của Lý phái, kiên quyết ủng hộ Lư Lăng Vương Lý Hiến, là người vô cùng chính trực nhưng về phương diện khác chức vị của ông ta đã làm được hơn 30 năm, đều hiểu các quy tắc ngoài sáng hoặc trong tối của chốn quan trường. Ông ta biết làm thế nào để bảo vệ Lý Hiến, cũng biết làm thế nào để đối phó với kẻ không lương thiện.

Dù là Ngự sử Lai Tuấn Thần hay là Nội vệ Lý Trân cũng là người của Đại Lý Tự. Thậm chí Võ Tam Tư, Võ Phù Dung... Dương Bái cũng mặc, thờ ơ lạnh nhạt, không để ý đến hết thấy hành động của bọn họ. Mãi đến tối nay, Lai Tuấn Thần bắt cóc con trai của Cố Huyền Cử, dùng đứa trẻ để ép ông ta, Dương Bái biết chuyện thì đã không thể bỏ mặc được nữa.

Một lát, Lai Tuấn Thần vội vàng dẫn thủ hạ về phủ, gã thấy người quỳ đầy đất, thậm chí Vạn Quốc Tuấn tay cũng bị trói chặt sau lưng. Gã tức tím mặt xông lên trước quát to Dương Bái:

- Dương Bái, ngươi khinh người quá đáng rồi đấy!

Dương Bái chấp tay thi lễ, ra vẻ khó hiểu nói:

- Ta là vì đảm bảo sự an toàn cho Trung thừa cho nên mới xuất binh tương trợ, sao Trung thừa lại tức giận?

- Người đang nói gì?

Lai Tuấn Thần hung tợn nói.

Dương Bái quay lại chỉ người quỳ dưới đất, không một chút hoang mang mà nói:

- Ta nhận được báo cáo, có người không rõ lai lịch trà trộn vào phủ của Trung thừa. Ta sợ có người sẽ gây bất lợi cho Trung thừa cho nên mới suất quân tới bắt, quả nhiên bắt được những người này.

Bọn chúng tự xưng là thuộc hạ của Lương Vương, ta thấy lạ. Sao người của Lương Vương lại ở cùng chỗ với Trung Thừa? Ta cho rằng, bọn họ nói dối mục đích là đến ám sát Trung thừa.

Lai Tuấn Thần nhìn Dương Bái chăm chăm, ánh mắt đầy hận thù như sắp phun ra lửa, nhưng lại á khẩu không nói được câu gì.

Một lúc lâu sau, Lai Tuấn Thần mới hung ác nói:

- Bọn họ đúng là người của Lương Vương, vì thuộc hạ của ta không đủ nên mới mời họ hỗ trợ, người lập tức thả họ ra.

- Ta lại không hiểu, nếu người của Trung thừa không đủ, có thể tìm ta, là quan địa phương ta nên phối hợp phá án với Trung thừa. Nhưng Trung thừa lại không đến tìm ta mà đi tìm gia đình của Lương Vương. Trung thừa nói cho ta biết xem, gia đình của Lương Vương đến Phòng Châu làm gì?

- Người của Lương Vương đến Phòng Châu làm gì không liên quan đến ta, người đi mà hỏi Lương Vương điện hạ. Nhưng tối hôm qua ta bị người phục kích ở trấn Lăng Đông, chết thê thảm và nghiêm trọng, quan địa phương các người phải chịu trách nhiệm. Dương Bái, tốt nhất là người nghĩ kỹ một chút xem phải giải thích với Thánh thượng thế nào?

Dương Bái lạnh lùng nói:

- Lai Trung thừa đến Đông Lăng gặp xui xẻo, ta rất thông cảm, nhưng nếu nói trách nhiệm, ta nghĩ ta không liên quan. Đầu tiên Lai trung thừa tự mình dẫn Huyện úy đi vốn không chào hỏi ta, hơn nữa đúng lúc ta không biết rõ tình hình ở trấn Đông Lăng, điều tra nhà dân, dân nhục con gái, nếu Thánh thượng hỏi tới ta chỉ có thể tấu lên Thánh thượng.

Tuy Lai Tuấn Thần hung ác xảo hoạt nhưng đứng trước một người tinh thông chốn quan trường, gã không chiếm được thế thượng phong. Là gã vi phạm quy định về điều tra trước, theo lệ thường Ngự sử đến đây tra án nhất định phải thông báo với quan phủ địa phương. Đường nhiên, Ngự sử cũng có thể bí mật phá án, không cần kinh động đến quan địa phương nhưng nếu xảy ra chuyện, thì bọn họ không được đổ trách nhiệm lên đầu quan phủ.

Điều quan trọng hơn là, gã một mình dẫn Huyện úy Phòng Lăng đi khiến Huyện úy tử vong mà vẫn không thông báo cho Thứ sử. Dương Bái thực ra là ám chỉ Lai Tuấn Thần vi phạm quy định. Lai Tuấn Thần tự biết mình đuối lý, gã đành nhin cục tức này ôm quyền nói:

- Đa tạ Dương thứ sử quan tâm đến sự an toàn của ta, những người này quả thực không phải thích khách, chỉ có điều gia đình của Lương Vương được Lương Vương phái đến Phòng Châu mua đặc sản núi rừng, xin Dương thứ sử thả họ ra.

- Hóa ra là thế, xem ra ta đã hiểu lầm rồi, đã có sự đảm bảo của Lai trung thừa, ta tạm tha cho bọn họ.

Dương Bái khoát tay chặn lại:

- Thả bọn họ ra.

Bọn lính cỡi trời, đám người Vạn Quốc Tuấn đứng hết phía sau Lai Tuấn Thần, hơn nữa Vạn Quốc Tuấn cũng là quan viên triều đình, căn bản là y không dám để lộ thân phận của mình. Y tránh sau Lai Tuấn Thần, không nói được một câu.

Dương Bái cũng không nhắc đến con trai Cố Huyền Cử bị bắt cóc mà cười cười nói:

- Nếu Lai trung thừa cần ta trợ giúp thì cứ nói, ta sẽ hết sức tương trợ.

Ông ta quay đầu ra lệnh:

- Về thôi!

Dương Bái dẫn lính trở về phủ trạch của mình. Dương Bái cũng không phải ngu. Ông ta biết Lai Tuấn Thần chịu quả thiệt này chắc chắn sẽ không bỏ qua ỉnh, ông ta cần binh lính bảo vệ người nhà và phủ của mình.

Mãi đến lúc Dương Bái đi xa, Vạn Quốc Tuấn mới nhỏ giọng nói:

- Con trai của Cố Huyền Cử bị ông ta dẫn đi rồi.

Sắc mặt của Lai Tuấn Thần xanh mét, ánh mắt đầy tức giận. Một lúc lâu sau gã nghiêng răng, nghiêng lợi nói:

- Nỗi nhục hôm nay, ta phải trả lại gấp đôi.

232. Chương 232: Gặp Lại Ấn Tăng

Huyện Phòng Lăng ban đêm phát sinh biến cố cũng không ảnh hưởng tới kế hoạch của Lý Trân. Vừa mới sáng sớm, hắn liền dẫn vài tên võ sĩ đi tới Hiếu Âm Tự. Dịch Yến cũng đi theo bên cạnh hắn, nàng cũng không biết thân phận thật của Hoàng Phúc pháp sư.

- Lão Lý, chuyện trong huyện thành đều đã vỡ lở rồi sao huynh còn chạy đến đây, ctòa chùa chiền này rất quan trọng sao?

Địch Yến không hiểu hỏi.

Lý Trân khẽ mỉm cười.

- Để cho Lai Tuấn Thuần và Dương Thứ Sử tranh đấu, chúng ta tạm thời không tham dự. Nếu cần bọn họ sẽ tự tìm tới ta. Nói chung, ta vẫn còn muốn xem náo nhiệt.

Địch Yến vẫn có chút lo lắng, nàng nói nhỏ với Lý Trân:

- Dương thứ sử và cha muội quan hệ rất tốt, năm đó họ cùng nhau thi đỗ minh kinh. Muội thấy trước đây ông ta thường xuyên đến ở trong nhà muội, ông ta đảm nhiệm Thứ sử Phòng Châu là do cha muội đề cử. Muội rất lo lắng ông ta đâu không lại Lai Tuấn Thuần.

Lý Trân liếc mắt nhìn Địch Yến, thấy vẻ mặt nàng ưu tư, liền cười an ủi:

- Muội yên tâm đi, sau lưng Dương Thứ Sử là Hưng Đường Hội. Mà cho dù ông ta có gặp nguy hiểm, ta cũng không khoan tay đứng nhìn, chỉ có điều giờ chưa phải là thời điểm ra tay.

Hai người nói xong liền đi tới trước đại môn Hiếu Âm Tự. Lý Trân xoay người xuống ngựa, nói với Địch Yến:

- Giúp ta cảnh giới ở bốn phía, nếu có người đến gần rình trộm muội lập tức báo cho ta biết.

Địch Yến gật gù đầu quay qua nói với mấy tên võ sĩ:

- Mấy người các người đi theo ta.

Nàng mang theo mấy tên võ sĩ chạy vào rừng trúc chia nhau cảnh giới ở xung quanh chùa chiền. Lý Trân đi lên bậc thang, một khách tăng chạy ra chào đón, chấp tay thi lễ nói:

- Xin hỏi thí chủ tới lễ tạ hay dâng hương?

- Ta muốn gặp trụ trì của người, lão có quen ta.

Lý Trân lấy ra bái thiếp đưa cho khách tăng, gã nhìn thoáng qua, mí mắt hấp háy, vội vàng nói:

- Xin đợi.

Xoay người vội vàng chạy vào bên trong chùa, không bao lâu, gã khách tăng quay ra đón. Sắc mặt đã bình tĩnh rất nhiều, cười nói:

- Lý thống lĩnh xin mời đi theo ta.

Lý Trân đi theo qua lối cửa chính, thẳng tới mặt sau tiểu viện của chủ trì:

- Xin mời, trụ trì đang đợi thống lĩnh.

Đi vào tiểu viện, chỉ thấy Hoằng Phúc pháp sư tay cầm chổi trúc đang quét lá rụng trong thanh viện. Lý Trân tiến lên thì lễ nói:

- Quý rầy đại sư rồi.

Hoằng Phúc pháp sư dường như không thấy hắn, buông chổi xoay người đi vào thiền phòng. Lý Trân cũng đi theo vào, vẫn là gian phòng trước kia tiếp kiến Lý Hiển.

- Mời ngồi.

Hoằng Phúc pháp sư mời Lý Trân ngồi, một gã tiểu hòa thượng dâng trà lên cho hai người. Lý Trân hạ thấp người nói:

- Lần trước vội vàng gặp mặt, không được cùng pháp sư đàm tọa. Lý Trân có rất nhiều điều muốn thỉnh giáo đại sư.

- Sư phụ người sức khỏe có tốt không?

Hoằng Phúc pháp sư thản nhiên hỏi.

- Năm trước khi chúng ta chia tay, sức khỏe của người không được tốt. Ta rất lo lắng người lặn lội đường xa đến Trung Nguyên, nhưng người quyết ý phải đi. Tuy nhiên không lâu ta được tin của sư phụ cho hay, cuộc sống của người hiện nay cũng rất tốt, ngày qua ngày cũng rất bình yên.

- Trong lòng của hắn kì thật không hề bình yên nha.

Ánh mắt Hoằng Phúc pháp sư dừng lại ở bội kiếm của Lý Trân. Lý Trân hiểu ý, tháo kiếm từ hông xuống, đặt lên bàn giao cho lão:

- Đây là vật gia truyền của đại sư, vật nên quy về chủ cũ.

Hoằng Phúc pháp sư nhận trường kiếm, nhẹ nhàng vuốt ve vỏ kiếm rồi đem trả cho Lý Trân.

- Lý Kính Nghiệp đã chết, ân oán giữa ta và hắn đã hết. Thanh kiếm này sư phụ người tặng cho, xin thống lĩnh cất cho kỹ.

Lý Trân yên lặng gật đầu, trầm ngâm một lát lại hỏi:

- Ta hôm nay tìm đến đại sư, thật ra là muốn hỏi một câu về Hưng Đường Hội. Lai Tuấn Thuần đang toàn lực điều tra, ta rất lo lắng...

- Lý Thông lĩnh muốn biết việc gì?

Hoằng Phúc pháp sư khẽ cười nói.

- Ta muốn biết tình hình bên trong Phòng Châu, rốt cuộc có bao nhiêu thành viên Hưng Đường Hội? Còn có lực lượng Hưng Đường Hội nào ẩn nấp hay không?

Hoằng Phúc pháp sư giơ bốn đầu ngón tay.

- Trước mắt chỉ có bốn người, Hiếu Ân Tự chỉ có mình ta, còn có Giang Ân Tín, hắn phụ trách liên lạc, còn có hai người hắn người biết.

- Phải chăng là Dương Thứ Sử và Lư Lăng Vương điện hạ?

Hoằng Phúc pháp sư gật gật đầu:

- Trừ bốn người chúng ta ra, năm trước Võ sĩ Hưng Đường Hội ở phía đông đã rút về Trường An rồi.
- Thái Bình công chúa cũng là thành viên Hưng Đường Hội sao?

Lý Trân lại hỏi.

- Nàng không phải.

Hoàng Phúc pháp sư chậm rãi lắc đầu, ánh mắt thâm sâu nhìn chăm chú Lý Trân.

- Tại sao lại hỏi nàng?
- Gần đây có người lợi dụng danh nghĩa Hưng Đường Hội gây sóng gió.

Lý Trân thuật lại việc quan viên Đại Lý Tự cùng thủ hạ của Lai Tuấn Thuận bị phục kích nói ra một lượt, cuối cùng nói:

- Bọn họ lúc gần đi đều để lại một thẻ bài bằng đồng của Hưng Đường Hội, rõ ràng cho thấy ám chỉ Hưng Đường Hội có tồn tại. Ta đang điều tra bọn này rốt cuộc là người thần bí phương nào?

Về mặt Hoàng Phúc pháp sư trở nên ngưng trọng, trầm tư. Thật lâu sau chậm rãi nói:

- Lý Thống lĩnh không phát hiện bọn họ kỳ thật chỉ là nhắc đến mà thôi? Cũng không thật sự bán đứng Hưng Đường Hội.
- Ta cũng đã nhìn ra, hoặc là bọn họ cũng không biết tình hình thực tế Hưng Đường Hội hoặc bọn họ không muốn bán đứng Hưng Đường Hội. Ta cảm thấy khả năng trước lớn hơn. Tuy nhiên, mục tiêu của bọn họ cũng là Lư Lăng Vương điện hạ. Ở Phòng Châu phát hiện Hưng Đường Hội, Lư Lăng Vương điện hạ khó tránh không bị hiềm nghi.
- Người nói không sai, đám người này đúng là nhắm vào Vương gia, nhưng tại sao lại phải hoài nghi Thái Bình công chúa mà không phải Võ gia hoặc thế lực nào đó.
- Không phải Võ gia, Võ Tam Tư và Lai Tuấn Thuận đều là đồng minh, hắn sẽ không giết người của Lai Tuấn Thuận. Ta sợ dĩ hoài nghi Thái Bình công chúa bởi vì người trong phủ Thái Bình đến nay không xuất hiện. Võ Phù Dung tuy rằng xuất hiện, dẫn dắt nội vệ chính là nàng ta. Ta có một loại trực giác là Thái Bình công chúa tuyệt sẽ không đứng ngoài.

Hoàng Phúc pháp sư khẽ mỉm cười:

- Lý Thống lĩnh, đây chỉ là suy đoán của người, ta cảm thấy Thái Bình công chúa không hy vọng Lư Lăng Vương gặp chuyện không may. Nàng ta tuy rằng với Vi Vương có quan hệ ác liệt, nhưng Lư Lăng Vương dù sao cũng là anh ruột của nàng.
- Có lẽ vậy, ta với nàng ta có một chút ân oán cá nhân, cho nên khó có thể không nghĩ tới nàng ta.
- Kỳ thật Lý Thống Lĩnh cũng không biết, các thế lực của Đại Đường rất đông, không chỉ là mấy chi tại Lạc Dương. Tỷ như Hưng Đường Hội cho đến Phòng Châu. Lý Thống Lĩnh biết chăng?

Lý Trân lắc lắc đầu, Hoàng Phúc pháp sư cười nói:

- Trường An còn có Quan Lũng hội, do Tứ gia quý tộc Quan Lũng kết minh tượng trưng, gia tộc Độc Cô, gia tộc Trương Tôn, gia tộc Đậu Thị, gia tộc Nguyên thị. Bọn họ tài lực hùng hậu, ở Đại Đường ảnh hưởng rất lớn, Hoàng đế Cao Tông và đương kim thiên tử chính vì muốn triều đình không bị bọn họ khống chế mới dời đô đến Lạc Dương.

Đương nhiên, Quan Lũng vẫn như trước đến nay ủng hộ Lý thị hoàng tộc, người thần bí không thể nào là bọn họ. Còn có người Cao Cú Lệ. Sau khi Cao Tông tiêu diệt Cao Cú Lệ, hơn mười vạn người bị dời vào Trung Nguyên, không ít quý tộc Cao Cú Lệ vẫn nuôi ý đồ phục quốc, ở Đại Đường cũng tạo thành một thế lực cường đại, còn có người Oa Quốc....

- Người Oa Quốc?

Lý Trân rất kinh ngạc, chẳng lẽ Nhật Bản cũng có thế lực tại Đại Đường sao?

Hoàng Phúc pháp sư cười cười,

- Ba mươi năm trước trận chiến ở Bạch Giang Khẩu, quân Đường và Tân La đánh bại Oa quốc. Bách Tế liên quân, Oa quốc tuy rằng mặt ngoài thần phục, nhưng bên trong lại mưu đồ ngóc đầu trở lại. Ta nghe Giang Ân Tín nói, hắn mấy năm trước ở Dương Châu gặp được rất nhiều Oa quốc võ sĩ. Oa quốc võ sĩ ở Đại Đường linh hoạt phi thường, chỉ có điều Lý Thống lĩnh chưa có gặp được đó thôi.

Lý Trân sau một lúc lâu không nói gì, cảm thấy hổ thẹn. Quả thật kiến thức của hắn còn chưa đủ đến nỗi một lòng chỉ nghĩ Thái Bình công chúa. Không ngờ bên trong Đại Đường không biết có bao nhiêu thế lực cường thịnh ẩn núp.

Như hắn ở Cao Xương gặp phải người Thổ Phiên, còn có chuyện mất tích kỳ của võ sĩ Thổ Hỏa La. Thậm chí còn có người Khiết Đan, người Đột Quyết, bọn họ đều hy vọng Đại Đường lâm vào hỗn loạn, khiến cho bọn họ có thể đục nước béo cò.

Đúng lúc này, trong viện truyền đến tiếng bước chân dồn dập, Giáo Úy Lã Tấn lên ở cửa bẩm báo:

- Khởi bẩm thống lĩnh, có tình huống khẩn cấp.

Lý Trân đứng lên ra khỏi phòng hỏi:

- Tình huống gì mà khẩn cấp?

- Lai Tuấn Thần sáng sớm hôm nay đã rời Huyện Phòng Lăng rồi.

- Hắn đi nơi nào?

Lý Trân hỏi lại.

- Cụ thể đi về phía nào không rõ, nhưng hắn từ cửa Đông rời đi, hơn nữa mang theo tất cả thuộc hạ.

Lai Tuấn Thần rời đi khiến Lý Trân cảm giác kinh ngạc. Hắn biết rõ cách làm người của Lai Tuấn Thần, tuy rằng giáo hoạt hung tàn, không từ thủ đoạn, nhưng y cũng vô cùng nhẫn nại, trăm phương nghìn kế phải đạt được mục đích. Cứ như việc tối hôm qua y gặp phải rồi suy sụp, nhưng không có khả năng y buông xuôi, trái lại Lai Tuấn Thần sẽ không từ bỏ ý đồ.

Nghĩ vậy, Lý Trân lập tức trở về phòng cáo từ Hoàng Phúc pháp sư. Rời khỏi chùa, Lý Trân thúc ngựa nhanh chóng chạy về thị trấn. Lúc này, Địch Yến đuổi theo hỏi:

- Lão Lý, muội cảm thấy Lai Tuấn Thần có phải là dùng chiêu lật mềm buột chặt không?

- Muội cũng cảm thấy y đi không xa sao?

Lý Trân cười hỏi.

- Từ vụ án của Lam Chấn Ngọc nhìn ra, Lai Tuấn Thần không phải là người dễ dàng từ bỏ. Y ở Phòng Châu không thu hoạch được gì, lại lập tức rời đi, cho nên muội cảm thấy y còn có thể quay trở lại.

- Có tiến bộ nha.

Lý Trân giơ ngón tay cái lên, khen ngợi mà cười nói:

- Theo ta thấy, từ khi đi theo ta muội ngày càng tiến bộ đó.

Địch Yến nhân lúc phía sau không có võ sĩ đi theo, liền hung hăng đập một quyền lên lưng Lý Trân, gất giọng:

- Huynh nói cho rõ ràng, cái gì gọi là đi theo huynh? Ta lúc nào đi theo huynh, ta...ta chỉ là tới tham gia náo nhiệt thôi.

Lý Trân vội vàng giơ tay cười nói:

- Là ta nói chuyện không chính xác, là ta mời Địch cô nương tương trợ, như vậy được rồi chứ!

- Thế còn tạm được.

Địch Yến trừng mắt nhìn hắn:

- Về sau nói chuyện phải cẩn thận, ta là người dễ tính, vạn nhất gặp phải Vương cô nương, Trương cô nương hay ai đó, xem huynh có bị xử lý hay không.

Lý Trân không dám nhiều lời, vẻ mặt đau khổ cười cười. Địch Yến nhìn hẩn liếc mắt một cái, lập tức lại cười hỏi:

- Chẳng lẽ ta phân tích không đúng sao?

- Kỳ thật ta cũng cho chỉ là đòn gió, lấy lui làm tiến, nhưng mục đích thực sự của Lai Tuấn Thần là gì, ta cũng không thể xác định.

- Chúng ta tới thị trấn đó làm gì?

Địch Yến hỏi.

- Gặp Thứ sử Dương, ta hy vọng hẩn có thể hiểu được tình cảnh nguy hiểm của mình, không phải ngồi bó tay chịu chết.

- Huynh cảm thấy Dương Thứ sử sẽ nghe theo lời khuyên của huynh?

- Sẽ không.

Lý Trân lắc đầu.

- Hẩn chắc chắn sẽ không nghe lời khuyên của ta, một chữ cũng không chịu nghe.

Địch Yến càng thêm khó hiểu:

- Một khi đã như vậy, chúng ta đi khuyên hẩn làm gì?

Lý Trân cười ha hả, không trả lời Địch Yến, nhẹ nhàng thúc chiến mã về phía trước. Cách đó không xa vài tên thị vệ đã đuổi gần tới.

- Đợi ta một chút.

Địch Yến cũng nhanh chóng thúc tuấn mã, cùng Lý Trân lao nhanh về hướng bắc.

233. Chương 233: Hộ Vương Hồi Kinh

- Lý Thống Lĩnh hy vọng ta có thể làm gì?

Có lẽ do tuổi tác đã cao, Dương Sung vô cùng cố chấp, đối với sự khuyên bảo tạm lánh mặt của Lý Trân không chút cảm kích. Trên đại sảnh Châu Nha, Dương Sung không hề khách khí kéo dài mặt:

- Ta đường đường là Châu Thứ Sử. Người nói ta như thế nào nhượng bộ? Treo ấn quy ấn hay từ quan mà chạy trốn ư? Lai Tuấn Thần muốn trả thù thì kệ y, ta liền ở đây đợi y, xem y có thể làm gì ta.

Mặc dù Lý Trân không tình nguyện khuyên bảo Dương Sung, nhưng bất luận là đối với Lý Hiển hay đối với Thượng Quan Uyển Nhi, hẩn cần phải thể hiện thái độ. Hẩn đã cố gắng hết sức, chỉ là Dương Sung kiên quyết không chịu chấp nhận.

Lý Trân cũng không để ý, lại cười cười nói:

- Nỗi khổ của Dương Thứ Sử ta cũng có thể hiểu được. Ta cũng không muốn khuyên Dương Thứ Sử rời đi, nhưng ta cảm thấy Dương Thứ Sử nên phòng ngừa rắc rối có thể xuất hiện. Ví như mau tiêu hủy một số văn kiện, thư từ nhạy cảm. Một số nhân chứng, chứng cứ cần nhanh xử lý.

Tóm lại cần tiêu hủy tất cả những gì ảnh hưởng bất lợi với bản thân của mình.

Chẳng lẽ Dương Thứ Sử cũng cảm thấy đề nghị này của ta rất khó chấp nhận sao?

- Đề nghị này của Lý thống lĩnh ta đương nhiên có thể chấp nhận. Trên thực tế ta cũng sẽ làm như vậy. Nhưng ta đề nghị tốt nhất là Lý thống lĩnh cùng Lư Lăng Vương thương lượng trước một chút, xem thái độ của hắn như thế nào?

Dương Sung ý tại ngôn ngoại. Y chính là mong Lý Trân không quản nhiều chuyện của y. Nếu vì việc của Hương Đường Hội có thể đi tìm Lư Lăng Vương Lý Hiển. Lý Trân đương nhiên nghe ra hàm ý của y. Hắn liền đứng dậy, chấp tay cười nói:

- Với mạng lưới quan hệ trên quan trường mấy mươi năm của Dương Thứ Sử mà nói, việc đối phó với tên tiểu tử Lai Tuấn Thần đương nhiên là việc không đáng nói. Xin cáo từ!

- Lý thống lĩnh đi thông thả, ta không tiễn.

Dương Sung mí mắt cũng không thèm nâng, để mặc cho Lý Trân rời đi.

Ra khỏi cửa lớn Châu Nha, Địch Yến lập tức tiến lên đón hắn:

- Y nói như thế nào?

- Nếu ta nói ta thật sự bị đuổi ra ngoài, muội có tin không?

Địch Yến ngạc nhiên:

- Y đuổi huynh ra ngoài?

- Cũng không khác biệt mấy, hắn muốn ta không quản chuyện của hắn.

Địch Yến tức giận đứng lên:

- Y sao có thể cư xử như vậy, người khác rõ ràng có ý tốt nhắc nhở đều không chịu tiếp nhận. Y cũng nên khiêm tốn lắng nghe cho hết, sao có thể như thế này mà tiếp đãi khách. Không được, ta phải đi tìm y.

Địch Yến xoay người tiến vào Châu Nha, Lý Trân kéo cánh tay nàng lại, lắc đầu nói:

- A Yến, thôi bỏ đi.

- Nhưng mà...

Trong mắt Địch Yến tràn đầy vẻ lo lắng:

- Vạn nhất y xảy ra chuyện, phụ thân sẽ rất đau lòng. Dù sao giao tình nhiều nhiều năm như vậy, phụ thân cũng sẽ trách ta.

- Y sẽ đến nhờ vả ta, nhưng không phải bây giờ.

- Vậy chúng ta làm gì bây giờ?

Lý Trân suy nghĩ một chút nói:

- Nếu việc của Châu Phòng đã tạm thời gián đoạn, ta dự định hồi kinh báo cáo sự việc trước. Tóm lại, chúng ta không phát hiện sự việc như trong thư báo.

Địch Yến yên lặng gật đầu:

- Ta cùng huynh trở về.

Đúng lúc này, một chiếc xe ngựa vội vàng chạy đến dừng lại trước mặt Lý Trân. Mành xe mở ra, lộ ra khuôn mặt to lớn đầy vẻ lo lắng của Lý Trọng Nhuận, y nói:

- Lý Thống Lĩnh, phụ thân vừa mới nhận được ý chỉ của thánh thượng, yêu cầu lập tức hồi kinh.

Lư Lăng Vương bị triệu hồi lập tức trở về kinh thành mà không có lý do gì. Cũng không phải đại tể tân niên, hơn nữa đây là lần đầu tiên sau mười một năm bị giáng chức triệu y vào kinh. Điều này làm cho Lý Trân có một cảm giác bất an. Không lẽ kinh thành có biến? Võ Tam Tự tại kinh thành đã tìm ra được chứng cứ gì?

Nhưng lúc này Lý Trân không có thời gian suy xét, hắn gật gù đầu nói với Lý Trọng Nhuận:

- Nếu đã như vậy, chúng ta cũng cùng đi, bảo hộ vương gia vào kinh thành.

- Lão Lý, huynh nói Lai Tuấn Thần suốt đêm rời khỏi Lăng Phường có phải đã biết tin Lư Lăng Vương bị triệu về kinh hay không?

Lý Trân cho ngựa giảm tốc độ, thật ra hắn cũng đang nghĩ về việc này. Lúc trước hắn không thể hiểu vì sao Lai Tuấn Thần đột ngột dừng việc điều tra vụ án mà đi ngay trong đêm. Hắn cũng chỉ có thể như Dịch Yến suy đoán Lai Tuấn Thần dùng chiêu lạt mềm buộc chặt.

Nhưng hiện tại nhận được tin Lư Lăng Vương vào kinh. Như vậy dễ dàng hiểu được động cơ của Lai Tuấn Thần. Y hẳn là đã vào kinh rồi.

- Hẳn là như vậy rồi,

Lý Trân cười khở một tiếng, hắn bắt đầu thấy mình có chút bị động.

Lý Trân trở về trấn Bạch Thủy, vừa mới tiến vào cửa chính nơi ở tạm, Triệu Thu Nương liền chạy ra chào đón, thấp giọng nói:

- Nhận được tin bồ câu khẩn cấp của Thượng Quan xá nhân.

Lý Trân yên lặng gật đầu, lúc này Thượng Quan Uyển Nhi gửi tin khẩn cấp cũng không có gì lạ. Hắn tiếp nhận chim bồ câu, bước nhanh đi vào trong nhà. Triệu Thu Nương không hiểu, kéo Dịch Yến thấp giọng hỏi:

- Tiểu sư muội, hắn làm sao vậy?

Dịch Yến bĩu môi:

- Lư Lăng Vương được triệu hồi kinh rồi, Lai Tuấn Thần cũng đi suốt đêm trở về, cho nên hắn cũng biết chính mình cần phải trở về.

- Ô, thì ra là thế! Ta đang tự hỏi làm sao Thượng Quan Uyển Nhi lại gửi tin bồ câu trở về khẩn cấp?

Lúc này, Lý Trân bước nhanh tới nói với Triệu Thu Nương:

- Lập tức thông báo tất cả huynh đệ thu thập hành lý, chuẩn bị trở về kinh.

- Bọn Lã Tấn cũng trở về sao?

Lý Trân lắc đầu,:

- Bọn họ tiếp tục lưu lại Phòng Châu, chúng ta hộ tống Lư Lăng Vương hồi kinh.

Lần này khẩn cấp bị triệu hồi kinh, ngay cả Lư Lăng Vương Lý Hiển cũng không có dự liệu được. Mặc dù không ai nói cho y biết nguyên do, nhưng y mơ hồ cảm thấy lần vào kinh này có liên quan đến vụ kiện gần đây nhất. Đây không phải là chuyện tốt đẹp gì, điều này làm Lư Lăng Vương vô cùng lo lắng.

Lo lắng vô cùng nhưng Lý Hiển không dám chống lại thánh chỉ. Thánh chỉ đã nói rất rõ, lệnh cho y tức khắc lên đường. Y cùng với Vương phi Vi Thị lập tức thu thập hành trang chuẩn bị lên đường.

Mấy ngày nay Vương phi Vi Liên có vẻ khiêm tốn. Bà là người thông minh. Bà biết rằng nếu đem quyền lực tặng cho Lý Trân, bà liền phải duy trì trầm mặc, tuyệt không nhúng tay vào. Như vậy, huynh đệ Vi Thị mới có thể thành thành thật thật nghe theo sự sắp xếp của Lý Trân, nhờ đó không bị cuốn vào nguy hiểm.

Tuy rằng mối nguy của gia tướng Vi Thị nhờ mệnh lệnh rút lui quyết đoán của Lý Trân mà tạm thời hóa giải. Nhưng mối nguy của Hưng Đường Hội lại yên lặng trôi lên khỏi mặt nước. Năm ngoái Vi Liên đã mơ hồ nghe thấy sự việc của Hưng Đường Hội, vì thế đã hai lần ép hỏi trượng phu. Thế nhưng cả hai lần Lý Hiển đều kiên quyết phủ nhận việc này. Nhưng trong lòng Vi Liên như có tảng đá đè chặt, là một loại áp lực không thể nói ra được.

Mà lần này thiên tử gọi vợ chồng bọn họ vào kinh, Vi Liên cảm thấy ưu tư. Bà phá lệ ngủ cùng phòng với trượng phu. Đương nhiên, không phải khôi phục ân ái vợ chồng, mà là bà muốn biết chân tướng từ trượng phu.

Hai vợ nói chuyện đến nửa đêm, Vi Liên vẫn không thu hoạch được gì. Ngày hôm sau trời còn chưa sáng, bà đã thức dậy chuẩn bị xuất phát.

Lần này vào kinh vô cùng gấp gáp, Lý Hiển chỉ dẫn theo vài tên hoạn quan và cung nữ bên người hầu hạ. Chuẩn bị hai cỗ xe ngựa, người con cả Lý Trọng Nhuận cũng đi cùng. Bên cạnh đó còn có hai mươi thị vệ hộ vệ bọn họ dọc đường đi.

- Vương gia, hộ vệ đi theo chúng ta có phải quá ít hay không?

Trước đại môn hoàng cung, Vi Liên có chút bận tâm nhìn hai mươi thị vệ cưỡi ngựa bên ngoài cửa sổ hỏi.

Lý Hiển ngồi xếp bằng ở trong xe, y nhắm mắt niệm tụng kinh văn, dường như căn bản không có nghe thấy thê tử lo lắng. Vi Liên quay đầu lại nhìn y một cái, trong mắt không che dấu được một tia chán ghét. Y cả ngày niệm tụng kinh văn, có khác gì lão hòa thượng.

Bà không thèm để ý tới trượng phu, vẫy tay với đứa con Lý Trọng Nhuận. Lý Trọng Nhuận vội vàng giục ngựa tiến lên, thi lễ nói:

- Mẫu thân có chuyện gì ạ?

- Ta cảm thấy hộ vệ quá ít, trên đường có thể không an toàn, hay là mang thêm ít thị vệ cùng đi.

- Hồi bẩm mẫu thân, đêm qua, Lý Thống lĩnh phái người đến nói cho con, bọn họ cũng đi theo hộ vệ chúng ta.

Vi Liên vui mừng quá đổi:

- Lý Thống lĩnh cũng muốn cùng đi sao?

- Đúng vậy!

Lý Hiển luôn niệm tụng kinh văn bên cạnh, mí mắt chợt nhảy lên một chút, lập tức lại khôi phục bình tĩnh, dường như không nghe thấy gì.

Lúc này, xa xa truyền đến tiếng vó ngựa dồn dập, thủ lĩnh thị vệ Hàn Chi Kỳ cao giọng hô:

- Nội vệ đến đây!

Chỉ thấy xa xa chạy tới ước chừng ba mươi võ sĩ Nội vệ. Người cầm đầu đúng là Lý Trân. Hắn giục ngựa chạy tới xe ngựa, hướng về Vi Liên khom người thi lễ nói:

- Ty chức nhận được Thánh Thượng khẩu dụ, hộ vệ điện hạ và Vương phi vào kinh

Lo lắng trong lòng Vi Liên lập tức buông xuống, có Lý Trân hộ vệ bọn họ vào kinh, ít nhất trên đường bà sẽ không lo lắng nguy hiểm.

Lý Hiển thủy chung nhắm mắt không nói, hết sức chuyên chú niệm tụng kinh văn. Rất nhanh, hai chi đội tập hợp, hộ tống hai cỗ xe ngựa rời khỏi hoàng cung, đi về phía đông.

Bên trong phủ Lạc Dương Lương Vương, Võ Tam Tư đang nhắm mắt nằm trên giường êm ở thư phòng, hai thị nữ đang ra sức mát xa cho gã phía sau lưng. Từ đầu mùa xuân tới nay, lưng Võ Tam Tư vẫn luôn đau đớn khó chịu, chỉ có mát xa mới có thể giảm bớt đau đớn trong chốc lát.

Lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng thị vệ bẩm báo:

- Khởi bẩm điện hạ, Phòng Châu có tin tức khẩn cấp đưa tới.

- Cho vào!

Võ Tam Tư không mặc quần áo. Thị nữ liền tranh thủ kéo màn lên. Một lúc sau, thị vệ tiến vào gian phòng, quì một gối, đem tin bẩm báo trình lên. Thị nữ tiếp nhận tin đưa cho Võ Tam Tư. Võ Tam Tư mở ra xem trong chốc lát, lập tức ngồi dậy ra lệnh:

-Nhanh đi mời Minh tiên sinh lại đây!

Thị vệ vội vàng lui ra. Võ Tam Tư cũng không còn tâm trí mát xa. Gã đứng dậy mặc xong quần áo, ra lệnh cho hai ả thị nữ:

- Lui xuống trước đi!

Bọn thị nữ thu dọn đồ đạc lui xuống. Lúc này, ngoài cửa truyền đến thanh âm của Minh tiên sinh:

- Điện hạ tìm tôi?

- Mời tiên sinh vào!

Cửa mở, Minh tiên sinh dáng người nhỏ gầy đi vào phòng. Hần hướng về Võ Tam Tư thi lễ:

- Tham kiến điện hạ.

- Mời tiên sinh ngồi!

Võ Tam Tư cực kỳ nể trọng Minh tiên sinh. Đối với đề nghị của y, gần như là nói gì nghe nấy. Mấy năm trước, chính Minh tiên sinh phái người đi ẩn núp tại Phòng Châu. Bây giờ nhìn lại, đề nghị của y hoàn toàn chính xác. Tuy nhiên, điều khiến Võ Tam Tư thất vọng chính là Lai Tuấn Thần không phối hợp với phương án của gã mà từ bỏ võ sĩ Vi Thị chiêu mộ.

Võ Tam Tư tuy rằng vô cùng căm tức Lai Tuấn Thần tự tiện thay đổi kế hoạch. Tuy nhiên Lai Tuấn Thần có thể phá hủy Hưng Đường Hội, Võ Tam Tư sẽ càng vui sướng. So với võ sĩ Vi Thị chiêu mộ, Hưng Đường Hội đương nhiên là một con cá lớn. Cũng chính là do duyên cớ này, gã bắt đầu chuyển biến kế hoạch, toàn lực phối hợp Lai Tuấn Thần điều tra Hưng Đường Hội.

Minh tiên sinh ngồi xuống liền cười hỏi:

- Là điện hạ điều tra ra ai khuyên Thánh Thượng triệu hồi Lư Lăng Vương sao?

Võ Tam Tư lắc đầu nói:

- Cho đến nay ta còn chưa thể điều tra ra, nhưng ta có được một chút tin tức, chỉ sợ việc triệu hồi Lý Hiến lần này có liên quan đến Hưng Đường Hội.

Dừng một chút, Võ Tam Tư lại nói:

- Ta suy nghĩ, có phải là Thượng Quan Uyển Nhi hay không?

Minh tiên sinh mỉm cười:

- Điện hạ, không phải là Thượng Quan Uyển Nhi, nàng ta tuyệt sẽ không đem Lý Hiến liên hệ với Hưng Đường Hội. Lại nói, tình hình trước mắt, Lý Hiến đã rời khỏi Lư Châu cũng không phải là hành động sáng suốt, Cho dù Lý Hiến muốn về kinh tham gia tranh đấu, cũng phải đợi tình hình sáng tỏ sau này hãy nói, lúc này trở về quá nguy hiểm.

Võ Tam Tư trầm tư không nói, thế cục trước mắt quả thật có điểm hỗn loạn. Trong lòng gã có một ý niệm, có thể lợi dụng cục diện hỗn loạn này làm điều gì đó hay không?

Gã chần chờ một chút nói:

- Ta nghĩ... Lý Hiến lần này hồi kinh, có lẽ là cơ hội.

Minh tiên sinh hiểu được ý tứ của Võ Tam Tư, y cũng cho rằng đây đúng là cơ hội. Tuy nhiên, mạo hiểm cũng rất lớn. Y suy nghĩ một chút nói:

- Nếu điện hạ nhất định phải động thủ, cũng không phải là không thể được. Tuy nhiên, việc này không thể do điện hạ làm, nhất định phải mượn tay người khác. Điện hạ không thể có nửa điểm hiềm nghi.

Võ Tam Tư bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, gã vuốt râu cười gian nói:

- Tiên sinh thật đã nhắc nhở ta. Ta nghĩ có người sẽ rất nguyện ý thay ta làm chuyện này.

234. Chương 234: Hiệu Thuốc Bắc Kỳ Quái

Lộ trình từ Phòng Châu đến kinh thành Lạc Dương khoảng hơn ngàn dặm. Chủ yếu đi qua Phòng Châu, Tương Châu, Đặng Châu, sau đó đi về phía bắc đến vùng ngoại ô, cuối cùng mới đến thần đô Lạc Dương. Vợ chồng Lý Hiên đi bằng xe ngựa, ít nhất cũng phải đi mười ngày. Lần này Lư Lăng Vương bí mật tiến kinh, trên đường đi không làm kinh động quan phủ các châu huyện, bọn họ dùng tên giả ở tại khách điểm.

Trời chập choạng tối, Lý Hiên đi thẳng một mạch đã đến Huyện Hưởng Thành Đặng Châu. Nhưng không biết tại sao tin tức lại bị để lộ. Huyện lệnh Hưởng Thành Hoàng Duy Phương nghe nói Lư Lăng Vương đến bốn huyện. Gã không dám chậm trễ, lập tức dẫn dắt huyện thừa và huyện úy ra thị trấn nghênh đón.

Lúc này, bởi vì do đi đường mệt nhọc, Lý Hiên bị cảm nhẹ, đầu vô cùng đau đớn, không thể tiếp kiến các quan địa phương. Vì liên liền cho người nói với Lý Trọng Nhuận:

- Phụ thân con thân thể không khỏe, cần nghỉ ngơi, không thể tiếp kiến bọn họ. Con đi nói chuyện cùng bọn họ một chút, để cho bọn họ trở về. Chúng ta sẽ tự an bài chỗ nghỉ ngơi.

- Hải nhi đã hiểu!

Lý Trọng Nhuận tiến lên thi lễ với một đám quan viên nói:

- Đa tạ Hoàng huyện lệnh và các vị quan viên tiếp đón. Tuy nhiên, gia phụ thân thể bị cảm nhẹ, không thể cùng các vị nói chuyện. Mời các vị trở về, chúng ta sẽ tự tìm khách điểm ở trọ.

Hoàng Duy Phương hoảng sợ. Lư Lăng Vương ngã bệnh gã làm sao dám để Lư Lăng Vương tự tìm khách điểm, vội vàng nói:

- Bốn huyện có dịch quán, tương đối sạch sẽ, hơn nữa lại rộng rãi. Nhờ công tử chuyển lời đến Vương Gia cùng Vương Phi có thể nghỉ lại tại dịch quán.

Lý Trọng Nhuận trở về thương lượng cùng với mẫu thân. Lúc này, Lý Trân chậm rãi giục ngựa tiến lên, nhìn chăm chú huyện lệnh hỏi:

- Hoàng huyện lệnh làm sao biết chúng ta sẽ đến?

Hoàng Duy Phương không biết Lý Trân, chỉ nghĩ là thống lĩnh thị vệ của Lý Hiên. Nhưng dù là thống lĩnh thị vệ cũng không đến lượt một huyện lệnh nhỏ nhỏ như gã có thể trêu chọc được. Gã vội vàng cười nói:

- Hạ quan nghe tin tức từ một thương nhân ở huyện, cho nên mới biết Vương gia đi qua bốn huyện.

Lý Trân trầm ngâm một chút lại hỏi:

- Là thương nhân nào?

Trong lòng Hoàng Duy Phương có chút không vừa ý. Một tên thị vệ nhỏ nhỏ mà cũng có thể quản nhiều như vậy. Gã nhin xuống bất mãn trong lòng, quay đầu hỏi huyện úy:

- Là nghe ai nói vậy?

Huyện úy là một nam tử ba mươi mấy tuổi, khuôn mặt to lớn, bộ dạng có chút uy mãnh. Y vội vàng nói:

- Là Phương chương quỹ của Tế Sinh Đường.

Hoàng Duy Phương lại nói với Lý Trân:

- Là chương quỳ một hiệu thuốc bắc, y hẳn là nghe được tin tức khi đến Nam Dương mua thuốc.

Lúc này, Lý Trọng Nhuận trở lại cười nói:

- Nếu Hoàng huyện lệnh đã chuẩn bị tốt, vậy chúng ta xin quấy rầy. Mời dẫn chúng ta đến dịch quán.

Bọn thị vệ bảo hộ xe ngựa theo Hoàng huyện lệnh đi vào bên trong thành. Lúc này, Dịch Yến giục ngựa đến bên người Lý Trân nói:

- Thật là kì quái, quan phủ làm sao biết chúng ta đến?

Lý Trân nhẹ nhàng gật đầu:

- Ta cũng biết có chút kì quái, tuy nhiên tạm thời không cần vội, đến dịch quán rồi nói sau.
- Có muốn ta tìm hiểu hiệu thuốc bắc kia trước không?

Đề nghị của Dịch Yến cũng chính là ý muốn của Lý Trân. Một hiệu thuốc như Tế Sinh Đường không ngờ lại biết được hành tung của Lư Lăng Vương, thực khiến người ta nghi ngờ. Lý Trân giơ ngón tay cái với nàng, lại thấp giọng cười nói:

- Không cần phải đi một mình, tốt nhất đi cùng với Thu Nương.

Dịch Yến cười một tiếng, thả chậm tốc độ ngựa quay lại tìm Triệu Thu Nương, nói khẽ điều gì đó với nàng ta.

Vào thị trấn liền có thể cảm nhận được không khí náo nhiệt. Huyện Hưởng Thành tuy thuộc vùng núi Phục Ngưu Sơn, bị dãy núi to lớn xuyên qua toàn trấn, khắp nơi có thể thấy được núi non trùng trùng điệp điệp. Nhưng huyện Hưởng Thành cũng chính là con đường huyết mạch từ Kinh Tương đi tới vùng Trung Nguyên. Giao thông, địa lý vô cùng trọng yếu, do đó trong huyện nhân khẩu rất đông, buôn bán phát đạt.

Trên đường cái lớn ở thị trấn, dòng người đông như dật. Hai bên đường đầy đủ mọi loại cửa hàng, hàng hóa chồng chất. Tiếng rao hàng liên tiếp cất lên. Tỉu quán, khách điểm, thanh lâu tùy tiện cũng có thể nhìn thấy. Ngay sát bên cửa thành, một tòa nhà kiến trúc ước chừng hai mươi mấy mẫu hiện ra trước mắt bọn họ.

Cửa chính sơn đen, trên bảng viết ba chữ to “Hưởng Thành Dịch Trạm”. Thì ra đây là dịch trạm. Vi Liên nhìn qua màn xe, liếc mắt đánh giá chỗ nghỉ chân này. Bà có chút vừa lòng, liền phân phó nói:

- Ở lại chỗ này đi.

Trước cửa đã đứng hai gã dịch trạm thừa. Bọn họ vẻ mặt tươi cười, cung kính nghênh đón Lư Lăng Vương vào trong dịch quán.

Bên trong Dịch quán có mười mấy viện. Lý Trân dẫn vài tên thuộc hạ dò xét một vòng, cười hỏi tên dịch trạm thừa đi cùng:

- Một thị trấn nhỏ sao có thể có dịch quán lớn như vậy?

- Lý gia có điều không biết, đi từ Nam đến Bắc đều cần phải qua Huyện Hưởng Thành. Công việc tiếp đãi nặng nề, do vậy dịch quán tuy lớn một chút, kỳ thật hoàn toàn đủ dùng.

- Thì ra là như vậy.

Lý Trân lại cười hỏi:

- Từ nơi này đi Lạc Dương còn mấy ngày nữa?

- Cũng phải xem đi như thế nào nữa, nếu như đi đường lớn bằng phẳng từ Diệp Huyện, Tương Thành thì cần khoảng năm ngày. Nếu như trực tiếp đi về phía Bắc, đi đường Lỗ Dương Quan ngang qua Phục Ngưu Sơn, bốn ngày có thể tới rồi. Nhưng là đường núi không an toàn lại có sơn tặc. Tốt nhất là đi đường cái quan, không ít hơn một ngày.

- Nói rất có đạo lý, huyện Hưởng Sơn của các người có an toàn không?

Dịch trạm thừa mỉm cười:

- Xem Lý gia nói kìa, nơi đâu mà chẳng có trộm cướp hại dân hại nước. Huyện Hưởng Sơn đương nhiên cũng không ngoại lệ. Nhưng cho dù có ăn tìm gấu gan hùm cũng không có ai dám hạ thủ Vương gia. Huống chi còn có mười mấy thị vệ ngày đêm canh giữ, Lý gia quá lo lắng rồi.

Tuy nói như vậy, nhưng điều Lý Trân lo lắng không phải là bọn trộm cướp ban đêm hại dân hại nước. Lúc này, hắn thấy một gã y sĩ mang theo hai gã được đồng dưới sự hướng dẫn của thị vệ vội vàng đi tới. Lý Trân liền bước đến hỏi:

- Là y sĩ nơi nào?

Y sĩ liền vội vàng hành lễ nói:

- Tại hạ là Vương Úc Đức của Tế Sinh Đường. Là huyện lệnh kêu ta đến khám bệnh.

Lại là Tế Sinh Đường. Lý Trân nhướn mày:

- Tế Sinh Đường các người và huyện lệnh quan hệ thế nào?

Dịch trạm thừa đi tới cười nói:

- Tế Sinh Đường là hiệu thuốc bắc lớn nhất huyện này. Vương y sĩ là thầy thuốc chính của Tế Sinh Đường, nổi danh mấy mươi năm. Tại bốn huyện không có người nào là không biết.

Lý Trân liếc nhìn Vương y sĩ một cái. Thấy gã tuổi chừng ngoài sáu mươi, có một chòm râu dê, bộ dáng hết sức thành thật. Hơn nữa, gã là người địa phương. Lý Trân liền gật gật đầu:

- Người đi đi.

Wương y sĩ gật đầu với Lý Trân, bước nhanh theo thị vệ vào hậu viện. Lý Trân chậm rãi đi đến cửa hậu viện, thấy nữ thị vệ Tô Việt thân hình cao lớn đang kiểm tra hòm thuốc trong tay y sĩ. Lý Trân liếc nhìn nàng đầy thâm ý rồi xoay người đi đến tiền viện.

Vừa mới đi đến tiền viện, Triệu Thu Nương cũng đi đến. Lý Trân không thấy Dịch Yến liền hỏi:

- A Yến đâu?

- Nàng còn đang giám thị Tế Sinh Đường. Ta kêu nàng trở về, nàng nhất quyết không chịu.

- Điều tra được điều gì sao? Bối cảnh của Tế Sinh Đường này ra sao?

Triệu Thu Nương cười nói:

- Tiệm thuốc này chính là do huyện úy bốn huyện Bùi Thuận Thanh mở. Đương nhiên là quan hệ với triều đình vô cùng tốt. Chương quỳ Phương Tiếp mới từ Nam Dương trở về. Hôm qua chúng ta ở lại khách điểm Duyệt Lai Nam Dương đã đuổi đi không ít người. Phương Tiếp cũng là người trong số này. Do vậy hẳn biết lại lịch của chúng ta, liền đi suốt đêm về Hương Thành báo cáo. Tự nhiên là có một màn như vừa rồi.

Lý Trân giờ mới hiểu được, xem ra là hắn quá đa tâm rồi, liền cười nói:

- Một khi đã như vậy, để cho A Yến nhanh chóng trở về, không cần phải giám thị nữa.

- Tiểu sư muội kia của ta tính tình bướng bỉnh. Ta có kêu cũng không có tác dụng. Nếu không Lý thống lĩnh tự mình đi tìm nàng ấy đi. Nàng ta ở lầu hai, nhà trọ Thập Phương sát bên hiệu thuốc bắc, là phòng đầu tiên ở phía tây.

Triệu Thu Nương cười cười, bước nhanh vào bên trong viện của mình.

Tế Sinh Đường là khách điểm nổi danh lâu năm tại huyện Hương Thành, cũng là hiệu thuốc bắc lớn nhất Đặng Châu, nằm ở chính giữa huyện thành, rộng khoảng tám mẫu. Có hơn mười danh y chẩn bệnh tại chỗ, cực kỳ có danh tiếng ở Đặng Châu. Mỗi ngày đều có vô số người bệnh từ các nơi đến Đặng Châu xem bệnh. Rất nhiều người bệnh sẽ ở lại hiệu thuốc dưỡng bệnh dài ngày. Vì thế ở một mức độ nào đó, hiệu thuốc bắc này cũng chính là một y viện.

Sắc trời đã dần tối xuống, nhưng bên ngoài hiệu thuốc bắc vẫn là hàng dài người hâm mộ danh tiếng đến để được khám bệnh. Phần lớn nằm trên giường trúc, đắp tấm chăn thật dày, bên cạnh là người nhà của bọn họ.

Lúc này, một chiếc xe ngựa đi đến, dừng lại trước cửa lớn của hiệu thuốc bắc. Vài tên nam tử khiêng giường trúc trên xe ngựa ra ngoài, trên giường có người đang nằm đắp chăn, thấy diện mạo rõ ràng.

Vài tên gia nhân mang trực tiếp giường trúc đến hiệu thuốc bắc. Làm cho những người bệnh đang xếp hàng nổi lên một hồi nghị luận, có người hét lớn:

- Phải xếp hàng!

Nhưng gia nhân không hề để ý đến, trực tiếp tiến vào hiệu thuốc bắc. Bọn họ cũng không dừng lại ở đại sảnh, đi thẳng vào một gian cửa nhỏ, xuyên qua một hành lang dài, đến trước một gian phòng.

Lúc này, đem chăn được xốc lên, lộ ra khuôn mặt trẻ tuổi tuấn lãng. Người này có thân hình cao lớn, khôi ngô, gương mặt hơi dài, mũi cao thẳng, trên môi có hai hàng râu ngắn xinh đẹp. Hắn một thân võ phục trắng, thắt lưng giắt một thanh trường kiếm, nhảy ra khỏi giường trúc, bước nhanh tiến vào phòng.

Ở cửa phòng, một nam tử trung niên quỳ xuống, cung kính thi lễ:

Tham kiến Thiếu tướng quân.

Nam tử trẻ tuổi hừ một tiếng, không thèm nhìn người đàn ông trung niên, đi vào trong phòng, ngồi xuống giường êm:

- Lý Hiên đến Hướng Thành phải không?
- Hồi bẩm thiếu tướng quân, mới đến một canh giờ trước, đã ở tại dịch quán.
- Các người an bài rất tốt, Bùi Huyện Úy đâu rồi?
- Ty chức đã phái người đi gọi, hắn lập tức sẽ đến.

Vừa dứt lời, dáng người khôi ngô của Giáo Úy Bùi Thuận Thanh xuất hiện tại cửa. Gã cũng nhìn thấy nam tử trẻ tuổi, liền vội vàng tiến lên một bước quỳ xuống:

- Tham kiến thiếu tướng quân.

Nam tử trẻ tuổi này tên là Kiếm Đông Hi, là con út của Đại Trường Kim Kiếm Mưu Sầm, hậu duệ cuối cùng của vương quốc Cao Cú Lệ. Ba mươi năm trước, vương quốc Cao Cú Lệ bị đại tướng Tiết Nhân Quý và Tô Định Phương của Đường triều tiêu diệt. Hơn mười vạn hộ quý tộc cùng các gia đình giàu có bị dời đến Đại Đường, phân bố khắp nơi ở Trung Nguyên, Giang Hoài, Ba Thục cùng Quan Lũng.

Nhưng di thần phục quốc Cao Cú Lệ vẫn không bị bỏ dỡ. Bọn họ ở Tân La thành lập Phục Quốc hội, đề cử tướng quân Kiếm Mưu Sầm đảm nhiệm phục quốc Đại Trường Kim, âm thầm liên hệ di thần ở các nơi. Ở các nơi khác của Đại Đường thành lập phục quốc phân hội. Bởi vì Đặng Châu có hơn một ngàn hộ Cao Cú Lệ giàu có, bọn họ ở Hướng Thành huyện lập ra phục quốc phân hội, cầm đầu bởi Huyện úy Bùi Thuận Thanh.

Nhưng Phục Quốc hội chỉ là xưng hô trong nội bộ bọn hắn, đối với bên ngoài là hội người Cao Ly giúp đỡ lẫn nhau. Chủ yếu là trợ giúp những người Cao Cú Lệ di cư đến Đại Đường mau chóng thích ứng cuộc sống tại Đường triều. Đây chính là thỉnh cầu của Cao Cú Lệ Mạt Đại Quốc Vương đối với hoàng đế Đại Đường.

Đường Cao Tông Lý Trị vì trấn an quý tộc Cao Cú Lệ, liền ngầm đồng ý bọn họ thành lập người hội người Cao Ly giúp đỡ lẫn nhau. Đây chính là tiền thân của Cao Ly Phục Quốc Hội.

Thời gian lại qua mấy mươi năm. Dù loại hành vi của bọn họ khiến rất nhiều người Đại Đường đều biết rằng mục đích thực sự của bọn họ. Nhưng không ai cho rằng bọn họ có thể thành công. Theo thời gian chuyển dời, hy vọng xây dựng lại vương quốc Cao Cú Lệ ngày càng trở nên xa vời.

Tế Sinh Đường này chính là phân hội của bọn họ. Công dụng chủ yếu của phục quốc phân hội là liên hệ người trong nước, quyên góp tiền tài. Một khi Cao Cú Lệ phục quốc, bọn họ đều muốn trở về cố quốc. Dù rằng cố quốc đã bị diệt ba mươi năm, người Cao Cú Lệ thủy chung vẫn không từ bỏ.

Kiếm Đông Hi chủ yếu hoạt động tại Lạc Dương. Y cống nạp cho Võ Tam Tư rất nhiều tiền tài. Nhờ đó, Phục Quốc Hội chiếm được sự che chở của Võ Tam Tư. Lần này Kiếm Đông Hi rời Lạc Dương đến đây là chịu sự phò thác của Võ Tam Tư đi ám sát Lư Lăng Viên Lý Hiên.

Kiếm Đông Hi cũng có suy nghĩ của y. Một khi Lý Hiên bị giết, hoàng tộc Lý Thị và gia tộc Võ Thị sẽ không đội trời chung. Hai gia tộc sẽ sống mái với nhau. Đại Đường phát sinh nội loạn chính là cơ hội phục quốc của Cao Cú Lệ bọn họ.

- Bùi Huyện Úy làm Đường quan rất có tư vị nha!

Kiếm Đông Hi không ngờ Bùi Thuận Thanh lại mặc quan phục đến gặp mình, không khỏi lạnh lùng cười.

Nghiêm túc mà nói, Bùi Thuận Thanh chỉ có một nửa là người Cao Cú Lệ mà thôi. Tổ phụ của gã là y sĩ người Hán sinh sống ở Cao Cú Lệ, nguyên quán Đặng Châu. Sau khi Cao Cú Lệ bị diệt quốc, tổ phụ đón gã quay về cố hương Đặng Châu. Từ nhỏ ở Đặng Châu đi học, bốn năm trước đỗ được Minh Kinh Khoa, đảm nhiệm huyện úy Hướng Huyện. Rất nhanh liền bị Kiếm Đông Hi lôi kéo vào Phục Quốc hội.

Bùi Thuận Thanh nghe ra ý tại ngôn ngoại của thiếu tướng quân, sợ tới mức khẽ run rẩy, vội vàng nói:

- Ty chức đang tuần tra ở thị trấn, không dám không mặc quan phục.
- Cũng như vậy rồi, ta không trách người. Ta chỉ muốn biết bên người Lý Hiễn có bao nhiêu hộ vệ, còn có bản đồ chi tiết của dịch quán.
- Hồi bẩm thiếu tướng quân, Lý Hiễn bên người có khoảng năm mươi tên hộ vệ. Trong đó có hai mươi người là thị vệ của Lư Lăng cung, ba mươi người còn lại là nội vệ đặc biệt bảo hộ hần.
- Nội vệ?

Kiếm Đông Hi lập tức cả kinh:

- Lẽ nào Lý Trần cũng ở bên cạnh hần?
- Nghe nói có một Lý thống lĩnh, nhưng không biết có phải là Lý Trần hay không?
- Nói nhảm! Phó thống lĩnh Nội vệ, không phải hần thì là ai?

Kiếm Đông Hi liền cảm thấy có chút tâm phiền ý loạn, khoan tay đi qua đi lại trong phòng. Y không nghĩ tới Lý Trần cũng ở bên cạnh Lý Hiễn. Như vậy quả là khó hơn rất nhiều, chỉ sợ y phải thay đổi kế hoạch.

Bùi Thuận Thanh thật cẩn thận hỏi:

- Thiếu tướng quân dường như rất để ý Lý Trần này?
- Làm sao lại có thể không để ý?

Kiếm Đông Hi vô cùng lo lắng nói:

- Danh tiếng của hần ở Lạc Dương rất lớn, hần trí dũng song toàn, đánh bại Tiết Hoài Nghĩa và Vi Đoàn Nhi. Ngay cả Võ Tam Tư cũng phải kiêng kị hần vài phần. Có hần bảo hộ Lý Hiễn, chỉ sợ sự tình không dễ xử lý.
- Nếu không chờ bọn họ lên đường rồi phục kích bọn họ ở phía sau.

Chương quỳ Phương Tiệp đứng bên cạnh nhỏ giọng đề nghị

- Không được.

Kiếm Đông Hi kiên quyết bác bỏ đề nghị này:

- Ta không biết ngày mai bọn họ có đi Lỗ Dương Quan hay không. Một khi đi qua Lỗ Dương Quan sẽ có quân đội bảo vệ, sẽ không có cơ hội ra tay. Tối nay chính là cơ hội cuối cùng, chúng ta cần phải bắt lấy. Quan trọng là ra tay như thế nào?

Bùi Thuận Thanh do dự một chút, lại nói:

- Thật ra ty chức có một phương án, có lẽ khả thi.
- Phương án gì?

Kiếm Đông Hi mừng rỡ:

- Mau nói cho ta biết

Bùi Thuận Thanh hạ giọng nói vài câu. Kiếm Đông Hi liên tục gật đầu, đây quả thật là biện pháp tốt

235. Chương 234: Hiệu Thuốc Bắc Kỳ Quái

Lộ trình từ Phòng Châu đến kinh thành Lạc Dương khoảng hơn ngàn dặm. Chủ yếu đi qua Phòng Châu, Tương Châu, Đặng Châu, sau đó đi về phía bắc đến vùng ngoại ô, cuối cùng mới đến thần đô Lạc Dương. Vợ chồng Lý Hiên đi bằng xe ngựa, ít nhất cũng phải đi mười ngày. Lần này Lư Lăng Vương bí mật tiến kinh, trên đường đi không làm kinh động quan phủ các châu huyện, bọn họ dùng tên giả ở tại khách điểm.

Trời chập choạng tối, Lý Hiên đi thẳng một mạch đã đến Huyện Hưởng Thành Đặng Châu. Nhưng không biết tại sao tin tức lại bị để lộ. Huyện lệnh Hưởng Thành Hoàng Duy Phương nghe nói Lư Lăng Vương đến bốn huyện. Gã không dám chậm trễ, lập tức dẫn dắt huyện thừa và huyện úy ra thị trấn nghênh đón.

Lúc này, bởi vì đi đường mệt nhọc, Lý Hiên bị cảm nhẹ, đầu vô cùng đau đớn, không thể tiếp kiến các quan địa phương. Vì liên liền cho người nói với Lý Trọng Nhuận:

- Phụ thân con thân thể không khỏe, cần nghỉ ngơi, không thể tiếp kiến bọn họ. Con đi nói chuyện cùng bọn họ một chút, để cho bọn họ trở về. Chúng ta sẽ tự an bài chỗ nghỉ ngơi.

- Hải nhi đã hiểu!

Lý Trọng Nhuận tiến lên thì lễ với một đám quan viên nói:

- Đa tạ Hoàng huyện lệnh và các vị quan viên tiếp đón. Tuy nhiên, gia phụ thân thể bị cảm nhẹ, không thể cùng các vị nói chuyện. Mời các vị trở về, chúng ta sẽ tự tìm khách điểm ở trọ.

Hoàng Duy Phương hoảng sợ. Lư Lăng Vương ngã bệnh gã làm sao dám để Lư Lăng Vương tự tìm khách điểm, vội vàng nói:

- Bốn huyện có dịch quán, tương đối sạch sẽ, hơn nữa lại rộng rãi. Nhờ công tử chuyển lời đến Vương Gia cùng Vương Phi có thể nghỉ lại tại dịch quán.

Lý Trọng Nhuận trở về thương lượng cùng với mẫu thân. Lúc này, Lý Trân chậm rãi giục ngựa tiến lên, nhìn chăm chú huyện lệnh hỏi:

- Hoàng huyện lệnh làm sao biết chúng ta sẽ đến?

Hoàng Duy Phương không biết Lý Trân, chỉ nghĩ là thống lĩnh thị vệ của Lý Hiên. Nhưng dù là thống lĩnh thị vệ cũng không đến lượt một huyện lệnh nhỏ nhỏ như gã có thể trêu chọc được. Gã vội vàng cười nói:

- Hạ quan nghe tin tức từ một thương nhân ở huyện, cho nên mới biết Vương gia đi qua bốn huyện.

Lý Trân trầm ngâm một chút lại hỏi:

- Là thương nhân nào?

Trong lòng Hoàng Duy Phương có chút không vừa ý. Một tên thị vệ nhỏ nhỏ mà cũng có thể quản nhiều như vậy. Gã nhin xuống bất mãn trong lòng, quay đầu hỏi huyện úy:

- Là nghe ai nói vậy?

Huyện úy là một nam tử ba mươi mấy tuổi, khuôn mặt to lớn, bộ dạng có chút uy mãnh. Y vội vàng nói:

- Là Phương chương quỹ của Tế Sinh Đường.

Hoàng Duy Phương lại nói với Lý Trân:

- Là chương quầy một hiệu thuốc bắc, y hẳn là nghe được tin tức khi đến Nam Dương mua thuốc.

Lúc này, Lý Trọng Nhuận trở lại cười nói:

- Nếu Hoàng huyện lệnh đã chuẩn bị tốt, vậy chúng ta xin quấy rầy. Mời dẫn chúng ta đến dịch quán.

Bọn thị vệ bảo hộ xe ngựa theo Hoàng huyện lệnh đi vào bên trong thành. Lúc này, Dịch Yến giục ngựa đến bên người Lý Trân nói:

- Thật là kì quái, quan phủ làm sao biết chúng ta đến?

Lý Trân nhẹ nhàng gật đầu:

- Ta cũng biết có chút kì quái, tuy nhiên tạm thời không cần vội, đến dịch quán rồi nói sau.
- Có muốn ta tìm hiểu hiệu thuốc bắc kia trước không?

Đề nghị của Dịch Yến cũng chính là ý muốn của Lý Trân. Một hiệu thuốc như Tế Sinh Đường không ngờ lại biết được hành tung của Lư Lăng Vương, thực khiến người ta nghi ngờ. Lý Trân giơ ngón tay cái với nàng, lại thấp giọng cười nói:

- Không cần phải đi một mình, tốt nhất đi cùng với Thu Nương.

Dịch Yến cười một tiếng, thả chậm tốc độ ngựa quay lại tìm Triệu Thu Nương, nói khẽ điều gì đó với nàng ta.

Vào thị trấn liền có thể cảm nhận được không khí náo nhiệt. Huyện Hưởng Thành tuy thuộc vùng núi Phục Ngưu Sơn, bị dãy núi to lớn xuyên qua toàn trấn, khắp nơi có thể thấy được núi non trùng trùng điệp điệp. Nhưng huyện Hưởng Thành cũng chính là con đường huyết mạch từ Kinh Tương đi tới vùng Trung Nguyên. Giao thông, địa lý vô cùng trọng yếu, do đó trong huyện nhân khẩu rất đông, buôn bán phát đạt.

Trên đường cái lớn ở thị trấn, dòng người đông như dật. Hai bên đường đầy đủ mọi loại cửa hàng, hàng hóa chông chất. Tiếng rao hàng liên tiếp cất lên. Tỉu quán, khách điểm, thanh lâu tùy tiện cũng có thể nhìn thấy. Ngay sát bên cửa thành, một tòa nhà kiến trúc ước chừng hai mươi mấy mẫu hiện ra trước mắt bọn họ.

Cửa chính sơn đen, trên bảng viết ba chữ to “Hưởng Thành Dịch Trạm”. Thì ra đây là dịch trạm. Vi Liên nhìn qua màn xe, liếc mắt đánh giá chỗ nghỉ chân này. Bà có chút vừa lòng, liền phân phó nói:

- Ở lại chỗ này đi.

Trước cửa đã đứng hai gã dịch trạm thừa. Bọn họ vẻ mặt tươi cười, cung kính nghênh đón Lư Lăng Vương vào trong dịch quán.

Bên trong Dịch quán có mười mấy viện. Lý Trân dẫn vài tên thuộc hạ dò xét một vòng, cười hỏi tên dịch trạm thừa đi cùng:

- Một thị trấn nhỏ sao có thể có dịch quán lớn như vậy?

- Lý gia có điều không biết, Đi từ Nam đến Bắc đều cần phải qua Huyện Hưởng Thành. Công việc tiếp đãi nặng nề, do vậy dịch quán tuy lớn một chút, kỳ thật hoàn toàn đủ dùng.

- Thì ra là như vậy.

Lý Trân lại cười hỏi:

- Từ nơi này đi Lạc Dương còn mấy ngày nữa?

- Cũng phải xem đi như thế nào nữa, nếu như đi đường lớn bằng phẳng từ Diệp Huyện, Tương Thành thì cần khoảng năm ngày. Nếu như trực tiếp đi về phía Bắc, đi đường Lỗ Dương Quan ngang qua Phục Ngưu Sơn, bốn ngày có thể tới rồi. Nhưng là đường núi không an toàn lại có sơn tặc. Tốt nhất là đi đường cái quan, không ít hơn một ngày.

- Nói rất có đạo lý, huyện Hưởng Sơn của các người có an toàn không?

Dịch trạm thừa mỉm cười:

- Xem Lý gia nói kìa, nơi đâu mà chẳng có trộm cướp hại dân hại nước. Huyện Hưởng Sơn đương nhiên cũng không ngoại lệ. Nhưng cho dù có ăn tìm gấu gan hùm cũng không có ai dám hạ thủ Vương gia. Huống chi còn có mười mấy thị vệ ngày đêm canh giữ, Lý gia quá lo lắng rồi.

Tuy nói như vậy, nhưng điều Lý Trân lo lắng không phải là bọn trộm cướp ban đêm hại dân hại nước. Lúc này, hắn thấy một gã y sĩ mang theo hai gã được đồng dưới sự hướng dẫn của thị vệ vội vàng đi tới. Lý Trân liền bước đến hỏi:

- Là y sĩ nơi nào?

Y sĩ liền vội vàng hành lễ nói:

- Tại hạ là Vương Úc Đức của Tế Sinh Đường. Là huyện lệnh kêu ta đến khám bệnh.

Lại là Tế Sinh Đường. Lý Trân nhướn mày:

- Tế Sinh Đường các người và huyện lệnh quan hệ thế nào?

Địch trạm thừa đi tới cười nói:

- Tế Sinh Đường là hiệu thuốc bắc lớn nhất huyện này. Vương y sĩ là thầy thuốc chính của Tế Sinh Đường, nổi danh mấy mươi năm. Tại bốn huyện không có người nào là không biết.

Lý Trân liếc nhìn Vương y sĩ một cái. Thấy gã tuổi chừng ngoài sáu mươi, có một chòm râu dê, bộ dáng hết sức thành thật. Hơn nữa, gã là người địa phương. Lý Trân liền gật gật đầu:

- Người đi đi.

Wương y sĩ gật đầu với Lý Trân, bước nhanh theo thị vệ vào hậu viện. Lý Trân chậm rãi đi đến cửa hậu viện, thấy nữ thị vệ Tô Việt thân hình cao lớn đang kiểm tra hòm thuốc trong tay y sĩ. Lý Trân liếc nhìn nàng đầy thâm ý rồi xoay người đi đến tiền viện.

Vừa mới đi đến tiền viện, Triệu Thu Nương cũng đi đến. Lý Trân không thấy Địch Yến liền hỏi:

- A Yến đâu?

- Nàng còn đang giám thị Tế Sinh Đường. Ta kêu nàng trở về, nàng nhất quyết không chịu.

- Điều tra được điều gì sao? Bối cảnh của Tế Sinh Đường này ra sao?

Triệu Thu Nương cười nói:

- Tiệm thuốc này chính là do huyện úy bốn huyện Bùi Thuận Thanh mở. Đương nhiên là quan hệ với triều đình vô cùng tốt. Chương quây Phương Tiếp mới từ Nam Dương trở về. Hôm qua chúng ta ở lại khách điểm Duyệt Lai Nam Dương đã đuổi đi không ít người. Phương Tiếp cũng là người trong số này. Do vậy hẳn biết lại lịch của chúng ta, liền đi suốt đêm về Hương Thành báo cáo. Tự nhiên là có một màn như vừa rồi.

Lý Trân giờ mới hiểu được, xem ra là hắn quá đa tâm rồi, liền cười nói:

- Một khi đã như vậy, để cho A Yến nhanh chóng trở về, không cần phải giám thị nữa.

- Tiểu sư muội kia của ta tính tình bướng bỉnh. Ta có kêu cũng không có tác dụng. Nếu không Lý thống lĩnh tự mình đi tìm nàng ấy đi. Nàng ta ở lầu hai, nhà trọ Thập Phương sát bên hiệu thuốc bắc, là phòng đầu tiên ở phía tây.

Triệu Thu Nương cười cười, bước nhanh vào bên trong viện của mình.

Tế Sinh Đường là khách điểm nổi danh lâu năm tại huyện Hương Thành, cũng là hiệu thuốc bắc lớn nhất Đặng Châu, nằm ở chính giữa huyện thành, rộng khoảng tám mẫu. Có hơn mười danh y chẩn bệnh tại chỗ, cực kỳ có danh tiếng ở Đặng Châu. Mỗi ngày đều có vô số người bệnh từ các nơi đến Đặng Châu xem bệnh. Rất nhiều người bệnh sẽ ở lại hiệu thuốc dưỡng bệnh dài ngày. Vì thế ở một mức độ nào đó, hiệu thuốc bắc này cũng chính là một y viện.

Sắc trời đã dần tối xuống, nhưng bên ngoài hiệu thuốc bắc vẫn là hàng dài người hâm mộ danh tiếng đến để được khám bệnh. Phần lớn nằm trên giường trúc, đắp tấm chăn thật dày, bên cạnh là người nhà của bọn họ.

Lúc này, một chiếc xe ngựa đi đến, dừng lại trước cửa lớn của hiệu thuốc bắc. Vài tên nam tử khiêng giường trúc trên xe ngựa ra ngoài, trên giường có người đang nằm đắp chăn, thấy diện mạo rõ ràng.

Vài tên gia nhân mang trực tiếp giường trúc đến hiệu thuốc bắc. Làm cho những người bệnh đang xếp hàng nổi lên một hồi nghị luận, có người hét lớn:

- Phải xếp hàng!

Nhưng gia nhân không hề để ý đến, trực tiếp tiến vào hiệu thuốc bắc. Bọn họ cũng không dừng lại ở đại sảnh, đi thẳng vào một gian cửa nhỏ, xuyên qua một hành lang dài, đến trước một gian phòng.

Lúc này, đem chân được xốc lên, lộ ra khuôn mặt trẻ tuổi tuấn lãng. Người này có thân hình cao lớn, khôi ngô, gương mặt hơi dài, mũi cao thẳng, trên môi có hai hàng râu ngắn xinh đẹp. Hắn một thân võ phục trắng, thắt lưng giắt một thanh trường kiếm, nhảy ra khỏi giường trúc, bước nhanh tiến vào phòng.

Ở cửa phòng, một nam tử trung niên quỳ xuống, cung kính thi lễ:

Tham kiến Thiếu tướng quân.

Nam tử trẻ tuổi hừ một tiếng, không thèm nhìn người đàn ông trung niên, đi vào trong phòng, ngồi xuống giường êm:

- Lý Hiên đến Hướng Thành phải không?
- Hồi bẩm thiếu tướng quân, mới đến một canh giờ trước, đã ở tại dịch quán.
- Các người an bài rất tốt, Bùi Huyện Úy đâu rồi?
- Ty chức đã phái người đi gọi, hắn lập tức sẽ đến.

Vừa dứt lời, dáng người khôi ngô của Giáo Úy Bùi Thuận Thanh xuất hiện tại cửa. Gã cũng nhìn thấy nam tử trẻ tuổi, liền vội vàng tiến lên một bước quỳ xuống:

- Tham kiến thiếu tướng quân.

Nam tử trẻ tuổi này tên là Kiếm Đông Hi, là con út của Đại Trường Kim Kiếm Mưu Sầm, hậu duệ cuối cùng của vương quốc Cao Cú Lệ. Ba mươi năm trước, vương quốc Cao Cú Lệ bị đại tướng Tiết Nhân Quý và Tô Định Phương của Đường triều tiêu diệt. Hơn mười vạn hộ quý tộc cùng các gia đình giàu có bị dời đến Đại Đường, phân bố khắp nơi ở Trung Nguyên, Giang Hoài, Ba Thục cùng Quan Lũng.

Nhưng di thần phục quốc Cao Cú Lệ vẫn không bị bỏ dỡ. Bọn họ ở Tân La thành lập Phục Quốc hội, đề cử tướng quân Kiếm Mưu Sầm đảm nhiệm phục quốc Đại Trường Kim, âm thầm liên hệ di thần ở các nơi. Ở các nơi khác của Đại Đường thành lập phục quốc phân hội. Bởi vì Đặng Châu có hơn một ngàn hộ Cao Cú Lệ giàu có, bọn họ ở Hướng Thành huyện lập ra phục quốc phân hội, cầm đầu bởi Huyện úy Bùi Thuận Thanh.

Nhưng Phục Quốc hội chỉ là xưng hô trong nội bộ bọn hắn, đối với bên ngoài là hội người Cao Ly giúp đỡ lẫn nhau. Chủ yếu là trợ giúp những người Cao Cú Lệ di cư đến Đại Đường mau chóng thích ứng cuộc sống tại Đường triều. Đây chính là thỉnh cầu của Cao Cú Lệ Mạt Đại Quốc Vương đối với hoàng đế Đại Đường.

Đường Cao Tông Lý Trị vì trấn an quý tộc Cao Cú Lệ, liền ngầm đồng ý bọn họ thành lập người hội người Cao Ly giúp đỡ lẫn nhau. Đây chính là tiền thân của Cao Ly Phục Quốc Hội.

Thời gian lại qua mấy mươi năm. Dù loại hành vi của bọn họ khiến rất nhiều người Đại Đường đều biết rằng mục đích thực sự của bọn họ. Nhưng không ai cho rằng bọn họ có thể thành công. Theo thời gian chuyển dời, hy vọng xây dựng lại vương quốc Cao Cú Lệ ngày càng trở nên xa vời.

Tế Sinh Đường này chính là phân hội của bọn họ. Công dụng chủ yếu của phục quốc phân hội là liên hệ người trong nước, quyên góp tiền tài. Một khi Cao Cú Lệ phục quốc, bọn họ đều muốn trở về cố quốc. Dù rằng cố quốc đã bị diệt ba mươi năm, người Cao Cú Lệ thủy chung vẫn không từ bỏ.

Kiếm Đông Hi chủ yếu hoạt động tại Lạc Dương. Y cống nạp cho Võ Tam Tư rất nhiều tiền tài. Nhờ đó, Phục Quốc Hội chiếm được sự che chở của Võ Tam Tư. Lần này Kiếm Đông Hi rời Lạc Dương đến đây là chịu sự phò thác của Võ Tam Tư đi ám sát Lư Lăng Viên Lý Hiên.

Kiếm Đông Hi cũng có suy nghĩ của y. Một khi Lý Hiên bị giết, hoàng tộc Lý Thị và gia tộc Võ Thị sẽ không đội trời chung. Hai gia tộc sẽ sống mái với nhau. Đại Đường phát sinh nội loạn chính là cơ hội phục quốc của Cao Cú Lệ bọn họ.

- Bùi Huyện Úy làm Đường quan rất có tư vị nha!

Kiếm Đông Hi không ngờ Bùi Thuận Thanh lại mặc quan phục đến gặp mình, không khỏi lạnh lùng cười.

Nghiêm túc mà nói, Bùi Thuận Thanh chỉ có một nửa là người Cao Cú Lệ mà thôi. Tổ phụ của gã là y sĩ người Hán sinh sống ở Cao Cú Lệ, nguyên quán Đặng Châu. Sau khi Cao Cú Lệ bị diệt quốc, tổ phụ đón gã quay về cố hương Đặng Châu. Từ nhỏ ở Đặng Châu đi học, bốn năm trước đỗ được Minh Kinh Khoa, đảm nhiệm huyện úy Hướng Huyện. Rất nhanh liền bị Kiếm Đông Hi lôi kéo vào Phục Quốc hội.

Bùi Thuận Thanh nghe ra ý tại ngôn ngoại của thiếu tướng quân, sợ tới mức khẽ run rẩy, vội vàng nói:

- Ty chức đang tuần tra ở thị trấn, không dám không mặc quan phục.
- Cũng như vậy rồi, ta không trách người. Ta chỉ muốn biết bên người Lý Hiễn có bao nhiêu hộ vệ, còn có bản đồ chi tiết của dịch quán.
- Hồi bẩm thiếu tướng quân, Lý Hiễn bên người có khoảng năm mươi tên hộ vệ. Trong đó có hai mươi người là thị vệ của Lư Lăng cung, ba mươi người còn lại là nội vệ đặc biệt bảo hộ hần.
- Nội vệ?

Kiếm Đông Hi lập tức cả kinh:

- Lê nào Lý Trần cũng ở bên cạnh hần?
- Nghe nói có một Lý thống lĩnh, nhưng không biết có phải là Lý Trần hay không?
- Nói nhảm! Phó thống lĩnh Nội vệ, không phải hần thì là ai?

Kiếm Đông Hi liền cảm thấy có chút tâm phiền ý loạn, khoan tay đi qua đi lại trong phòng. Y không nghĩ tới Lý Trần cũng ở bên cạnh Lý Hiễn. Như vậy quả là khó hơn rất nhiều, chỉ sợ y phải thay đổi kế hoạch.

Bùi Thuận Thanh thật cẩn thận hỏi:

- Thiếu tướng quân dường như rất để ý Lý Trần này?
- Làm sao lại có thể không để ý?

Kiếm Đông Hi vô cùng lo lắng nói:

- Danh tiếng của hần ở Lạc Dương rất lớn, hần trí dũng song toàn, đánh bại Tiết Hoài Nghĩa và Vi Đoàn Nhi. Ngay cả Võ Tam Tư cũng phải kiêng kị hần vài phần. Có hần bảo hộ Lý Hiễn, chỉ sợ sự tình không dễ xử lý.
- Nếu không chờ bọn họ lên đường rồi phục kích bọn họ ở phía sau.

Chương quỳ Phương Tiệp đứng bên cạnh nhỏ giọng đề nghị

- Không được.

Kiếm Đông Hi kiên quyết bác bỏ đề nghị này:

- Ta không biết ngày mai bọn họ có đi Lỗ Dương Quan hay không. Một khi đi qua Lỗ Dương Quan sẽ có quân đội bảo vệ, sẽ không có cơ hội ra tay. Tối nay chính là cơ hội cuối cùng, chúng ta cần phải bắt lấy. Quan trọng là ra tay như thế nào?

Bùi Thuận Thanh do dự một chút, lại nói:

- Thật ra ty chức có một phương án, có lẽ khả thi.
- Phương án gì?

Kiếm Đông Hi mừng rỡ:

- Mau nói cho ta biết

Bùi Thuận Thanh hạ giọng nói vài câu. Kiếm Đông Hi liên tục gật đầu, đây quả thật là biện pháp tốt

236. Chương 235: Thế Lực Phục Quốc

Ở cạnh phía Nam của Tế Sinh Đường là một khách điểm không nhỏ tên là nhà trọ Thập Phương. Khách hàng chủ yếu của nhà trọ này chính là người bệnh. Làm cho nhà trọ biến thành nơi bệnh nhân tụ tập. Tuy rằng khách hàng có bảo đảm nhưng người bình thường cũng sẽ không tới nơi này ở trọ. Họ đều sợ bị lây nhiễm bệnh tật. Ngay cả tiểu nhị cũng bởi vì được trả gấp đôi tiền công mới bằng lòng ở lại.

Ở tại khách điểm này, gian phòng phía tây đầu tiên trên lầu hai là gian phòng hảo hạng. Dịch Yến bao hết khách phòng của gian phòng này một ngày một đêm, lại không cho tiểu nhị tới quấy rầy. Tuy là Triệu Thu Nương cảm thấy hiệu thuốc bắc Tế Sinh Đường không có vấn đề nên đã quay trở về. Nhưng Dịch Yến tính tình bướng bỉnh, toàn tâm toàn ý giám thị Tế Sinh Đường, không chịu về dịch quán nghỉ ngơi.

Từ căn phòng này, có thể thấy rõ ràng khoảng sân giữa của hiệu thuốc bắc. Trước mắt chỉ thấy trong viện vắng ngắt, không thấy một bóng người.

Dịch Yến sở dĩ chấp nhất là vì trong lúc vô ý, nàng thấy một gã nam tử đeo kiếm từ trong đại viện đi qua, sau lưng có có vài tên hắc y gia nhân. Mặc dù có khả năng là gia quyến, người bệnh, hơn nữa người trẻ tuổi Đại Đường trên cơ bản đều có đeo kiếm, cũng nhìn không ra cái gì bất thường.

Nhưng Dịch Yến dựa vào trực giác của nữ nhân, cảm thấy người nam tử này không giống đến khám bệnh mà giống như đến tìm người. Không lâu sau đó, Huyện Ủy Bùi Thuận Thanh cũng đi vào hiệu thuốc bắc, đi theo phương hướng nam tử trẻ tuổi kia đi vào. Điều này càng làm cho nàng thấy nghi ngờ.

Lúc này, nàng phát hiện tên nam tử trẻ tuổi vừa rời từ trong viện đi ra, vẫn có vài tên hắc y đi theo sau hắn. Bước đi mạnh mẽ ra bên ngoài viện. Không bao lâu, Huyện Ủy Bùi Thuận Thanh cũng đi ra. Trong lòng Dịch Yến bắt đầu nảy dựng lên, nàng đã có thể xác định, nam tử kia chính là tìm đến Bùi Thuận Thanh. Bọn họ chạm mặt ở hiệu thuốc bắc, sau đó phân công nhau rời đi. Hiệu thuốc bắc này nhất định có vấn đề.

Dịch Yến lo lắng trong lòng. Nàng không tiếp tục giám thị hiệu thuốc bắc mà xoay người rời khỏi phòng, bước nhanh đi xuống lầu. Lúc này, phía sau có người cười nói:

- Cô nương phải ra ngoài sao? Đi một mình có thể không an toàn nha.

Dịch Yến cho là tiểu nhị, đang tính mắng chửi. Đột nhiên cảm thấy không đúng, quay người lại chỉ thấy Lý Trân đang đứng phía sau lưng nàng:

- Huynh ở nơi này làm gì?

Dịch Yến ngạc nhiên hỏi.

Lý Trân cười tủm tỉm nói:

- Muội còn không có ăn cơm chiều, ta tìm muội đi tửu quán bên cạnh ngồi một chút.

- Hiện tại không phải là thời điểm uống rượu, huynh đi theo ta.

Dịch Yến dẫn Lý Trân trở về phòng. Nàng chỉ vào hiệu thuốc bắc ngoài cửa sổ nói:

- Vừa rồi ta phát hiện một người trẻ tuổi đeo kiếm bí mật gặp Huyện ủy. Ta nhìn ra được người trẻ tuổi kia võ nghệ không tệ.

- Aaa? Bọn họ bây giờ còn ở hiệu thuốc bắc sao?

- Đã đi rồi, nếu huynh tới trễ một chút, hẳn là có thể gặp được bọn họ trước cửa chính.

Dịch Yến lúc này vô cùng bình tĩnh, nàng nhìn chăm chú Lý Trân một lát, lại hỏi:

- Chẳng lẽ huynh không muốn áp dụng biện pháp nào sao?

- Nếu muội ám chỉ biện pháp là bắt giữ người trong hiệu thuốc bắc, ta cảm thấy không cần thiết.

- Huynh...

Lý Trân đã ngắt lời của nàng:

- Hiệu thuốc bắc này vốn sản nghiệp của Bùi Huyện Úy, hắn ở bên trong hiệu thuốc này, ta cảm thấy rất bình thường. Tuy nhiên, về phần người trẻ tuổi kia, có thể y đến hiệu thuốc bắc tìm Bùi Huyện Úy. Nhưng vì sao muội lại cho là hắn không có ý tốt, muốn gây bất lợi cho Lư Lăng Vương?

- Huynh đi đi

Địch Yến lạnh lùng trả lời hắn:

- Ta cho là cách nghĩ của chúng ta hoàn toàn khác nhau. Huynh không cần ở lại đây, muốn ăn gì ta tự mình giải quyết.

Lý Trân yên lặng nhìn nàng một lát:

- Ta chỉ hi vọng muội không hành sự qua loa, không làm rối loạn kế hoạch của ta.

- Huynh có kế hoạch gì?

Lý Trân cười cười:

- Bây giờ tạm thời không thể nói với muội.

- Cút ra ngoài.

Địch Yến đột nhiên nổi giận. Một tay đẩy Lý Trân ra khỏi cửa phòng. Sau đó đóng mạnh cửa lại.

Địch Yến tức giận đến độ ngực phập phồng kịch liệt. Tên đáng chết không ngờ có kế hoạch mà lại gạt mình ra:

- Ta mới không thèm nghe cái kế hoạch của người. Kế hoạch của người đâu có liên quan gì đến ta.

Địch Yến nghe ngóng bên ngoài, dường như không có động tĩnh. Nàng đột nhiên mở cửa, Lý Trân đã không còn ở đó.

- Huynh...Đừng hòng mơ tưởng ta sẽ lại giúp huynh.

Địch Yến âm ức hung hãn dậm chân. Nước mắt rất nhanh chảy ra.

Lý Trân trở lại dịch quán, tìm Hàn Chi Kỳ thị vệ:

- Hàn Giáo Úy, ta muốn cùng người bàn bạc việc bố trí hộ vệ đêm nay một chút.

Hàn Chi Kỳ đối với Lý Trân vô cùng cảnh giác. Từ sau khi gã phát hiện Vi vương phi rất tín nhiệm Lý Trân. Trong lòng gã đối với Lý Trân vẫn không thoải mái. Gã rất lo lắng Lý Trân cướp đi quyền lực và địa vị của mình.

- Lý thống lĩnh chỉ cần phụ trách trinh sát tuần tra bên ngoài. Thị vệ cho Vương gia và Vương phi ta sẽ an bài, không cần Lý thống lĩnh hao tâm tổn sức.

- Vậy sao? Nhưng mà ta muốn nhắc nhở người, huyện Hướng Thành là con đường giao thông trọng yếu, trong thành có rất nhiều người lai lịch không rõ, các người nên lưu tâm.

- Ta sẽ lưu tâm, Lý thống lĩnh vẫn nên suy nghĩ thật kỹ làm sao an bài thuộc hạ của mình đi.

Hàn Chi Kỳ lạnh lùng bỏ lại một câu, xoay người đi vào nội viện.

Lý Trân nhìn bóng dáng gã đi xa, thản nhiên cười cười, quay về trong viện của mình.

Dịch trạm được chia làm nội viện và ngoại viện. Trong đó nội viện do ba đại viện tạo thành, chủ yếu là nơi ở của khách quý, bố trí hoa lệ, ở đây vô cùng thoải mái. Mặt sau nội viện là một hoa viên nho nhỏ, còn có một ao nước khoảng hai, ba mẫu trồng đủ loại hoa sen.

Vợ chồng Lý Hiến cùng với con cả Lý Trọng Nhuận ở tại nội viện. Hai mươi thị vệ bao quanh chỗ ở chính viện bảo hộ cho họ.

Giữa nội và ngoại viện cách nhau một đạo tường thành. Lý Trân thống lĩnh Nội vệ và các võ sĩ tại ngoại viện, phụ trách bảo hộ an toàn của Lý Hiến ở bên ngoài. Có hai tầng hộ vệ, phụ phụ Lý Hiến căn bản không còn gì phải lo lắng.

Thời gian gần đến canh ba, trong huyện thành một mảnh tối đen, ngọn đèn đã sớm tắt, dường như tất cả mọi người đều đi vào mộng đẹp. Trong dịch quán cũng vô cùng an tĩnh, không có bất cứ tình huống dị thường nào phát sinh. Nhưng tại bốn phía dịch quán, thỉnh thoảng có bóng đen qua lại tuần tra. Đó là các võ sĩ Nội vệ phụ trách tuần tra bên ngoài.

Lý Trân chia ba mươi tên võ sĩ thành hai đội, nửa đêm thay phiên trực. Lý Trân cũng tự mình đi tuần tra bốn phía dịch quán. Đêm nay ánh trăng cũng không tẻ. Ánh trăng sáng tỏ, nhưng trên bầu trời cũng có một đám mây đen lớn, thỉnh thoảng ánh trăng đi qua mây đen làm cho mặt đất lúc sáng lúc tối.

- Thống lĩnh đang nhìn gì thế?

Triệu Thu Nương tươi cười chậm rãi đi tới hỏi.

- Ta đang nhìn tường thành.

Lý Trân nhìn chăm chú vào tường thành cách đó không xa. Phía nam dịch trạm phụ thuộc vào tường thành, thậm chí tường thành trở thành một bộ phận của dịch trạm:

- Nếu có người lên vào dịch quán từ tường thành, là có thể trực tiếp uy hiếp nội viện.

Triệu Thu Nương chăm chú nhìn tường thành trong chốc lát rồi nói:

- Trên tường thành có binh lính trình sát tuần tra, không phải dễ dàng đi lên như vậy. Kỳ thật ta lo lắng hậu viện hơn. Nếu ta là thích khách, ta liền chọn từ phía sau tiến vào nội viện, chỉ cách một hoa viên nhỏ.

- Bên ngoài tường hậu viện là gì?

Lý Trân hỏi.

- Là một nhà dân. Ta đã phái thủ hạ đi kiểm tra rồi, trước mắt không có vấn đề gì.

Nói đến đây, Triệu Thu Nương thấp giọng hỏi:

T- iểu sư muội vẫn chưa về sao?

Lý Trân lắc đầu:

- Có thể nàng ta giận rồi.

- Thống lĩnh, người cảm thấy đêm nay sẽ có thích khách sao?

- Ta cũng không biết. Tuy nhiên, nếu có người muốn hạ thủ với Lư Lăng Vương, đêm nay chính là cơ hội cuối cùng. Ngày mai chúng ta rất có thể đi Lỗ Dương Quan. Lúc đó có quân đội hộ vệ. Bọn họ liền không có cơ hội.

- Nếu đêm nay quan trọng như vậy, chúng ta chỉ dùng một nửa người tuần tra, có phải không sáng suốt hay không?

Lý Trân thần nhiên cười:

- Còn có bọn Hàn Chi Kỳ ở đây, lo lắng cái gì?

Triệu Thu Nương bỗng nhiên hiểu được ý tứ của Lý Trân. Một lúc sau nàng mới nhỏ giọng nói:

- Nhưng...như vậy Lư Lăng Vương mạo hiểm quá lớn.

- Y sẽ không có nguy hiểm gì đâu.

Lý Trân không muốn nói nữa, hần cười cười nói:

- Ta đi khách điểm một chút, nhìn xem Dịch nữ hiệp có thu hoạch gì hay không.

Hần xoay người liền bước nhanh về phía nhà trọ bên ngoài. Triệu Thu Nương vội vàng phân phó hai tên thủ hạ:

- Đi theo thống lĩnh.

Hai gã võ sĩ Nội vệ vội đuổi theo Lý Trân, đi theo hắn ở phía xa xa. Triệu Thu Nương khe khẽ thở dài. Nàng đã hoàn toàn hiểu được ý đồ của Lý Trân. Mặc dù nói phú quý chỉ có thể có từ trong gian khó, nhưng như vậy cũng quá mạo hiểm.

Lý Trân rất nhanh liền tới bên ngoài gian phòng Dịch Yến ở khách điểm Thập Phương. Hắn lắng nghe một lát, bên trong dường như không có chút nào động tĩnh. Nhẹ nhàng gõ cửa lần nữa, trong phòng vẫn không có động tĩnh. Lý Trân lập tức có chút lo lắng. Hắn rút dao găm sắc bén ra, luồn vào khe cửa, dùng sức cạy xuống. Chốt cửa đã bị chặt đứt.

Hắn rút trường kiếm ra, chậm rãi đẩy cửa phòng. Trong phòng không có đốt đèn, chỉ có ánh trăng lúc sáng lúc tối chiếu vào, làm cho trong phòng mơ mơ hồ hồ. Chỉ thấy Dịch Yến ngồi tựa vào bên tường, đầu buông xuống, trường kiếm trong tay rơi trên sàn nhà.

Lý Trân cả kinh, vội vàng bước nhanh đi tới. Thấy được Dịch Yến chỉ là đang ngủ, Lý Trân nhẹ nhàng thở ra, lấy đệm chăn trên giường, cẩn thận đắp cho nàng. Lúc này Dịch Yến thân thể vừa động đã tỉnh lại:

- Bây giờ là lúc nào rồi?

Nàng nhẹ giọng ngái ngủ hỏi.

- Đã canh ba, muộn lên giường ngủ đi, ngủ như thế này sẽ lạnh.

Dịch Yến muốn đứng lên, không ngờ hai chân lại tê dại, Lý Trân vội vàng đỡ cho nàng đứng lên. Dịch Yến chỉ cảm thấy đầu rất đau, quay lại nhìn nhìn hiệu thuốc bắc. Trong hiệu thuốc bắc đã là một mảnh tối đen. Trong lòng nàng ảo não đứng lên, nhất định đã có chuyện gì đó xảy ra, chính nàng lại ngủ quên bỏ lỡ mất rồi.

Lý Trân cẩn thận quan tâm làm cho Dịch Yến một chút tức giận cũng không còn. Nàng day day cái trán đau đớn, hơi ngượng ngùng hỏi han:

- Bên dịch quán như thế nào?

- Trước mắt coi như an tĩnh, nhưng có thể tiếp tục an tĩnh hay không, ta cũng không biết.

Ánh mắt của Dịch Yến lập tức sáng lên, nhìn chăm chú vào Lý Trân cười nói:

- Huynh cũng thừa nhận có người có mưu đồ gây rối sao?

- Ta chỉ là hoài nghi, nhưng không có chứng cứ. Dù vậy ta cũng tăng cường thủ vệ bảo vệ dịch quán. Ta lo lắng vào lúc nửa đêm sẽ có chuyện phát sinh, vì vậy ta đến tìm muội về.

- Chúng ta mau đi.

Dịch Yến vội kéo cánh tay của Lý Trân đi ra ngoài. Nàng quả thực có chút sốt ruột không chịu nổi, sợ mình lại bỏ lỡ cảnh tượng phần khích. Nàng đối với hiệu thuốc bắc đã không còn hứng thú (việc ngủ quên khiến bản thân nàng cảm thấy đã mất đi manh mối quan trọng). Lý Trân thấy nàng tâm tình chuyển biến tốt đẹp, trong lòng hắn cũng vô cùng vui mừng. Hai người một trước một sau, bước nhanh về phía dịch quán.

237. Chương 236: Kinh Hồn Nơi Dịch Quán

Huyện Hướng Thành cũng giống như các huyện lỵ khác, đều có ba trăm châu binh đồn trú. Nhiệm vụ chính của châu binh là bảo vệ trị an, phòng vệ cửa thành. Thông thường mỗi huyện đều có một huyện úy thống lĩnh, thứ sử trực tiếp phụ trách.

Châu binh Huyện Hướng Thành chia ra ba ca, luân phiên trấn giữ cửa thành. Ban đêm có một trăm tên lính phụ trách trấn giữ. Mỗi cửa thành có khoảng chừng hai mươi lăm tên. Nhưng ở huyện Hướng Thành cũng không có chiến trận gì. Ở thời kỳ Đại Đường phồn thịnh và hòa bình, thủ thành thực ra cũng chỉ là một loại công vụ thông lệ. Không có ai thật sự một đêm không ngủ để thủ thành.

Thời gian đã qua canh ba, đại đa số hai mươi mấy tên lính thủ thành đều đã chui vào thành lầu đi ngủ. Chỉ có một số tân binh quần mình trong chăn lông thật dày, ngồi ở chân tường thành ngủ gật. Trên thực tế, cửa thành sau khi đóng lại, ban đêm cũng không có mở ra, trừ khi có công vụ khẩn cấp. Nhưng mà tình huống như vậy cũng cực kỳ hiếm gặp.

Lúc này Huyện Ủy Bùi Thuận Thanh lại xuất hiện trên tầng lầu của tường thành phía nam. Làm quan chủ quản, quản lý trị an của huyện, gã cũng thường xuyên tuần tra cửa thành. Đây là một việc hết sức bình thường.

Gã xuất hiện cũng không làm cho bọn lính cảm thấy ngạc nhiên. Nhưng lại làm cho mấy tân binh sợ tới mức đều đứng lên.

Bùi Thuận Thanh cười tủm tỉm nói:

- Lăn lộn thêm khoảng chừng hai năm nữa là các người sẽ không để ý đến ta đâu, muốn ngủ thì đi vào trong ngủ, nơi đây lưu lại một người là được rồi.

- Đa tạ huyện ủy.

Đợi cho Bùi Thuận Thanh rời khỏi thành, mấy tên lính lặng lẽ kéo nhau chạy vào thành lầu. Ngay cả huyện ủy đều cho phép bọn họ ngủ, bọn họ còn khách khí gì nữa. Chỉ có một người tránh ở nơi khuất gió, dùng chăn lông che kín thân thể.

Lúc này, một đoàn bóng đen xuất hiện bên cạnh tường thành phía Nam. Ước chừng có khoảng một trăm tên. Bọn họ ném mấy cuộn thang dây thừng lên tường thành, kiên nhẫn chờ đợi Bùi Thuận Thanh xuất hiện trên thành.

Người cầm đầu chính là Kiếm Đông Hi. Y dẫn dắt bọn võ sĩ này, tuyệt đại đa số đều là những kẻ liều mạng, dùng giá cao mới thuê được. Kiếm Đông Hi cũng biết rằng bản thân y đang liều lĩnh làm chuyện vô cùng nguy hiểm. Nhưng y cũng không dám không nghe mệnh lệnh của Võ Tam Tư. Sau khi cân nhắc, y quyết định không mang theo võ sĩ Cao Cú Lệ, tránh cho ám sát thất bại lại dẫn đến hậu quả nghiêm trọng.

Lúc này, Bùi Thuận Thanh chậm rãi đi tới, nhặt lên ba sợi thang dây. Lăn lượt mắc một đầu dây vào phần nhô lên trên tường thành, đầu kia quăng xuống bên dưới. Gã lại từ từ đi xa. Gã cũng không muốn bại lộ thân phận của mình, chỉ có thể ngầm giúp đỡ Kiếm Đông Hi và thủ hạ của y.

Kiếm Đông Hi kéo kéo thang dây. Đầu trên đã được treo chắc rồi. Y mừng rỡ trong lòng, vung tay:

- Leo lên.

Một trăm tên hắc y võ sĩ, nhảy lên thang dây, nhanh chóng leo lên phía đầu thành. Rất nhanh đã trèo lên đầu thành. Bọn chúng ngồi xổm trên tường thành. Hai bên vô cùng an tĩnh. Vị trí bọn chúng cách thành lầu khoảng chừng năm mươi bước chân, ở giữa có một tòa lầu. Binh lính bên kia không thể nhìn thấy tình hình ở nơi này.

Kiếm Đông Hi chậm rãi ló đầu nhìn xuống phía dưới. Vị trí bọn chúng hiện tại đúng là nơi y ghi nhận trước đó. Phía dưới chính là nội viện của dịch quán rồi. Chỉ thấy ba tòa đại viện phân bố song song. Hai bên là nơi ở của bọn thị vệ. Mà chính giữa là chủ viện, cũng là nơi ở của Lữ Lăng Vương và Vương phi.

Ánh mắt Kiếm Đông Hi sắc bén chầm chậm mấy gian phòng ở trung tâm. Mục tiêu bọn chúng muốn ám sát trong lúc ngủ say. Y vẫy vẫy tay, bọn hắc y võ sĩ vây đến xung quanh.

Kiếm Đông Hi thấp giọng nói:

- Ta lặp lại một lần nữa, mục tiêu chúng ta ngày hôm nay là một gã quan lớn Đại Đường hơn bốn mươi tuổi. Nơi này chỉ có tuổi hắc là lớn nhất, đáng người mập mập trắng trẻo. Người này ở tại trung viện. Người nào lấy được thủ cấp của hắn, thưởng cho ngàn lượng hoàng kim, tuyệt không nuốt lời.

Những tên võ sĩ này đều là những tên liều mạng vì tiền mà giết người cướp của. Không nói đến việc Kiếm Đông Hi cố ý che giấu thân phận mục tiêu, mà cho dù có cho bọn chúng biết mục tiêu chính là Lữ Lăng Vương Lí Hiến, bọn chúng cũng sẽ không chút do dự mà hạ thủ. Là một ngàn lượng hoàng kim nha, ánh mắt của bọn chúng đều trở nên đỏ rực, không khỏi xấn tay áo, chờ đợi mệnh lệnh xuất kích.

Kiểm Đông Hi lại quan sát một lúc. Tin chắc tình hình giống như y đã tìm hiểu trước đó, Nội vệ đều ở bên ngoài tuần tra, nội viện chỉ có thị vệ. Y không thêm để ý đến đám thị vệ này. Lo lắng duy nhất của y là võ sĩ Nội vệ. Vì vậy Bùi Thuận Thanh mới đề xuất đề nghị này, từ tường thành đi xuống, trực tiếp ám sát bên trong nội viện. Khi Nội vệ đuổi tới thì cũng đã kết liễu xong tính mạng của Lý Hiển.

Kiểm Đông Hi quyết tâm, thấp giọng quát:

- Hành động.

Hơn mười dây thừng dài bỏ xuống tường thành. Từng đoàn hắc y võ sĩ, tay cầm trường kiếm vịn dây thừng nhanh chóng trượt xuống đầu thành. Chân vừa chạm đất liền chạy đến tấn công đại viện trung tâm nơi Lý Hiển ngủ lại.

Đúng lúc này, một tên thị vệ từ trong phòng đi ra, vừa mới ngẩng đầu đã thấy vô số hắc y nhân đánh tới. Gã sợ đến mức quát to lên:

- Có thích khách.

- Có thích.....a...

Thị vệ bị Kiểm Đông Hi hung hăng đâm một kiếm, lập tức cắt đứt cổ họng của gã, chết thảm tại chỗ. Nhưng vài tên thị vệ đánh bạc trong phòng đã bị kinh động, cùng nhau rút kiếm vọt ra. Mười mấy tên thích khách giống như cuồng phong vọt tới, chiến đấu kịch liệt với mấy tên thị vệ.

- Có thích khách, có thích khách.

Vài tên thị vệ vừa lui về phía sau vừa hô to, nhưng rất nhanh đều bị hắc y thích khách tiến đến giết chết liên tiếp. Tiếng la của thị vệ kinh động đến toàn bộ thị vệ xung quanh. Hàn Chi Kỳ vừa sợ vừa giận, lớn tiếng lệnh cho tất cả thị vệ tập trung ở trung viện, rồi ra lệnh thủ hạ:

- Lập tức đi cầu cứu Nội vệ. Nhanh lên!

Hơn mười tên thị vệ phân bố ở nóc nhà và trong viện chiến đấu kịch liệt với trăm tên hắc y thích khách. Dù cho bọn thị vệ võ nghệ cũng không yếu, nhưng bọn họ số lượng quá ít, căn bản chống cự không nổi sự công kích của đối phương. Thị vệ chết thảm không ngừng. Bọn họ chống cự càng ngày càng yếu, sự suy yếu hiện rõ.

Trong phòng, Lý Hiển và Vi vương phi đều bị tiếng kêu thảm thiết và âm thanh cảnh báo đánh thức. Hai vợ chồng sợ tới mức trốn vào bên dưới mặt bàn. Sắc mặt hai người trắng bệch, lạnh run. Vài tên hoạn quan và cung nữ sợ tới mức rút vào góc tường. Tô Việt rút ra trường kiếm đứng trong phòng. Ánh mắt chăm chú nhìn chăm chăm tình hình bốn phía. Nàng đã nghe ra thích khách bên ngoài rất nhiều, thị vệ rất mau sẽ không chống đỡ nổi.

Đúng lúc này, trên đỉnh đầu “Rầm” một tiếng vang thật lớn, nóc nhà bị xóc lên một cái, hai gã hắc y thích khách nhảy xuống. Không đợi hai tên này rơi xuống đất, kiếm quang trong tay Tô Việt chợt lóe, hai cái đầu người bù xù bay lên, máu tươi văng lên tường. Hai cổ thi thể rơi xuống đất. Trong phòng lập tức vang lên tiếng thét chói tai.

Một cái đầu người lăn lông lốc ngay trước mặt của Vương phi Vi Liên. Vi Liên chưa từng thấy qua cảnh tượng đáng sợ như vậy. Ánh mắt người chết còn trong nháy mắt nhìn bà. Bà sợ tới mức hét lên một tiếng, đã hôn mê. Lý Hiển lá gan lớn hơn một chút, vươn chân đá văng đầu người.

Lúc này trên đỉnh đầu truyền đến tiếng kêu thảm thiết, nhưng không có ai từ trên nóc nhà nhảy xuống nữa. Tô Việt lập tức vui sướng. Chắc hẳn viện quân đến rồi. Ngay lúc đó, lại một tiếng nổ lớn. Cửa sổ bị phá, vài tên hắc y thích khách lẫn mình tới.

Bọn chúng võ nghệ cao cường, khê trở thân người, mấy đạo kiếm quang đâm thẳng đến. Tô Việt gấp khí thế hung hãn của đối phương, không khỏi lùi lại một bước, dùng thân thể che chắn bàn có vợ chồng Lý Hiển bên dưới, vung kiếm nghênh chiến kịch liệt với mấy tên hắc y thích khách.

Ba mươi võ sĩ Nội vệ đúng lúc chạy tới. Bọn họ đều có chuẩn bị. Mặc sẵn quần áo mà ngủ, kiếm để bên người. Một khi nội viện có động tĩnh, bọn họ liền có thể chạy đến trợ giúp.

Ba mươi võ sĩ Nội vệ tinh nhuệ này là do Lý Trân tự mình chọn lựa. Mỗi người võ công cao cường, kinh nghiệm phong phú. Bọn họ không chú ý đến hai viện hai bên mà thẳng đến trung viện nơi Lý Hiển ở. Triệu Thu Nương dẫn đầu thủ hạ, trực tiếp tiến vào trong nội viện, chiến đấu kịch liệt với trăm tên hắc y thích khách.

Lý Trân thì đứng ở trên nóc nhà bên ngoài, cách chừng mười bước chân, tay cầm theo cũng tiến. Hắn giắt theo ba túi tên, bắt giữ thích khách trên nóc nhà. Chỉ thấy mũi tên của hắn như sao băng, một mũi tên bắn trúng gã thích khách đang muốn nhảy theo lỗ thủng từ nóc nhà vào. Thích khách kêu thảm một tiếng, từ trên cao rơi xuống. Mũi tên thứ hai, thứ ba liên tiếp như sao chổi phóng tới. Đầu một mũi tên đoạt mạng, mỗi mũi tên đều bắn trúng điểm yếu của thích khách.

Chỉ trong chớp lát, hơn mười tên hắc y thích khách trên nóc nhà không tên nào sống sót. Toàn bộ đều chết dưới mũi tên sắc bén của Lý Trân. Vài tên thị vệ trên nóc nhà bị tài nghệ bắn tên của Lý Trân làm cho giật mình, trợn mắt há hốc mồm. Nhưng bọn họ lại cảm thấy may mắn, chính mình đã tránh được một kiếp. Lúc này, một thân ảnh tím hướng nóc nhà chạy tới, muốn nhảy từ nóc nhà xuống.

Hai gã thị vệ quá sợ hãi, vừa muốn vung kiếm chặn lại, hai mũi tên của Lý Trân lập tức phóng tới. “Đương, đương” hai tiếng giòn vang, kiếm của thị vệ bị bắn bay ra ngoài.

Nhờ có võ sĩ Nội vệ tinh nhuệ gia nhập chiến đấu thế cục nhanh chóng thay đổi. Hắc y thích khách tuy có bất lợi nhưng chiến đấu trong phòng vẫn vô cùng kịch liệt như trước. Tô Việt lấy một địch sáu, dần dần rơi vào thế hạ phong, trở nên khó khăn vô cùng.

Một tên thích khách phát hiện ra sơ hở của Tô Việt. Nàng ta dường như không để ý ở dưới chân. Gã liền quì rạp trên mặt đất, chậm rãi bò tới bên trong bàn. Nhìn vợ chồng Lý Hiển nhe răng cười độc ác.

Lý Hiển tay cầm dao găm, cả người không động đậy nổi. Y đã tuyệt vọng. Đúng lúc này một thân ảnh tím theo lỗ hổng trên nóc nhà đáp xuống. Tô Việt kinh hãi, đang muốn vung kiếm đâm, chỉ nghe thấy thanh âm của Dịch Yến hô to:

- Sư tỷ, là ta.

Thân thể của nàng nhẹ nhàng như chim yến non. Trường kiếm trong không trung vung lên, bức lui một tên thích khách. Lập tức trường kiếm quét xuống phía dưới, như một tia chớp đâm sâu vào tên thích khách đang bò vào bên trong bàn. Lý Hiển nhận ra Dịch Yến chính là cô nương ở cùng với Lý Trân ở Hiếu Ân Tự ngày đó. Y lập tức nhẹ nhàng thở ra, giống như vừa mới gặp qua tử thần. Không khỏi giờ ngón tay cái lên với nàng.

Dịch Yến phi thân lên, trường kiếm vút lên đâm vào hai tên thích khách, giải nguy cho phía bên phải của Tô Việt. Hai sư tỷ muội kề vai chiến đấu. Chông đỡ từng đợt, từng đợt điên cuồng công kích của thích khách. Cùng với sự tiến vào của hai binh sĩ Nội vệ, tình thế nguy hiểm trong phòng rốt cuộc được hóa giải.

Trong lòng Kiếm Đông Hi vừa hận, vừa tức lại không thể làm gì. Nội vệ thực lực quá mạnh, bọn họ căn bản không phải là đối thủ. Mất thấy đại thế đã mất. Nhiệm vụ ám sát Lý Hiển đã không thể hoàn thành. Y lập tức dùng tiếng Cao Cú Lệ hô to:

- Rút lui, rút lui!

Y xoay người chạy ra khỏi bên ngoài dịch quán. Mấy tên võ sĩ Cao Cú Lệ gắt gao theo sát y. Mà mấy tên hắc y thích khách nghe không hiểu tiếng hô của y, cũng không kịp lui lại, trở thành người yếm hõ cho võ sĩ Cao Cú Lệ.

Lý Trân nghe được tiếng quát của Kiếm Đông Hi, trong lòng ngẩn ra. Lẽ nào bọn họ không phải người Đại Đường?

Lúc này, hắn thấy vài tên hắc y bay vút ra ngoài dịch quán. Hắn lập tức giương cung lắp tên, nhắm ngay gã hắc y sau cùng. Dây cung buông lỏng, một mũi Lang Nha tiễn như tia chớp bắn ra, “phốc” mũi tên bắn trúng đùi của tên hắc y sau cùng. Gã lão đảo một cái, té ngã trên đất. Lý Trân lập tức chạy tới.

Nhưng hắn vẫn chậm một bước, hắc y nhân thấy không thể chạy trốn. Phía sau truy binh đã tới, gã rút ra dao găm, hung hăng đâm vào ngực của mình, lập tức mất mạng.

238. Chương 237: Kiên Quyết Phủ Nhận

Quân đóng trong thành nhận được tin tức có thích khách, Giáo Úy Đặng Hoàn lập tức dẫn đầu mấy trăm quân Châu Bình tới chi viện. Tiến vào dịch quán, chỉ còn lại mấy tên nhốn nháo tan tác như chim. Còn mấy tên bên ngoài đều bị bắt giữ. Trăm tên thích khách tử thương hơn nửa, chỉ rất ít trốn chạy ra Huyện Hướng Thành.

Lý Trọng Nhuận đang ở cùng thân mẫu cũng tham gia chiến đấu kịch liệt, nhưng do y không phải mục tiêu ám sát nên may mắn thoát được một mạng. Thích khách đều thối lui, trong đại viện trở lại yên ổn, đâu đâu cũng đầy thi thể và người bị thương. Lý Trọng Nhuận cũng tham gia cứu viện bên trong.

Lúc này, y thấy bên cạnh ngọn giả sơn có gã thị vệ bị thương, vội vàng chạy đến, sắc mặt lập tức âm trầm. Không ngờ người này lại là thủ lĩnh thị vệ Hà Chi Kỳ.

Hàn Chi Kỳ trên người trúng hai kiếm, rên rỉ năn nỉ Lý Trọng Nhuận:

- Công Tử, cứu ta.

Lý Trọng Nhuận lạnh lùng nói:

- Lúc ngươi ức hiếp mẫu thân ta trên giường, có nghĩ tới ngày hôm nay không?

Ánh mắt Hàn Chi Kỳ lộ vẻ sợ hãi:

- Ta... Ta cam đoan....

Không đợi gã nói xong, Lý Trọng Nhuận rút dao găm cắm vào ngực tên thị vệ, đâm xuyên qua tim. Hàn Chi Kỳ Lúc ngay tức thì mất mạng.

- Dùng cái chết mà chuộc tội đi.

Lý Trọng Nhuận thấp giọng nói, chậm rãi đứng lên. Hai tên thị vệ vừa chạy tới, nhìn thấy hành vi đó sợ tới ngây người. Lý Trọng Nhuận thần nhiên nói:

- Hắn đã sống không được, van xin ta giúp hắn cho hắn đỡ đau đớn.

Y xoay người bước nhanh về phòng thân mẫu của mình.

Chiến đấu kịch liệt trong phòng cũng đã chấm dứt, đồ đạc hỗn độn. Sáu thích khách toàn bộ bị giết chết. Trong đó năm tên bị giết, tên còn lại tự sát sau khi bị trọng thương. Vài tên hoạn quan cùng một nửa cung nữ bị chết. Thị vệ diu vợ chồng Lư Lăng Vương đi ra ngoài.

Vợ chồng Lý Hiễn sợ tới mức người run rẩy, Lý Trọng Nhuận bước tới thấy cha mẹ không việc gì thì mới thở phào nhẹ nhõm.

Lý Hiễn run rẩy hỏi y:

- Bên ngoài tình hình thế nào?

- Bọn thị vệ chết thê thảm, ước tính một nửa đã chết. May nhờ Nội vệ chống đỡ, nếu không hôm nay xảy ra đại sự rồi. Có hơn một trăm tên thích khách.

Sắc mặt Lý Hiễn càng thêm trắng bệch, không hỏi nữa. Vương Phi Vi Liên đã bớt hoảng sợ, khôi phục được bình tĩnh, cẩn thận hỏi.

- Thích khách là do ai phái tới?

- Cụ thể con không rõ lắm, con chỉ biết họ theo tường thành lên vào nội viện. Hàn Chi Kỳ ngăn cản không cho Nội vệ tiến vào nội viện nên mới gây ra thương vong nghiêm trọng như vậy, thiếu chút nữa là gây đại họa. Hắn cũng khó tránh khỏi trách nhiệm.

Vi Liên lập tức cả giận nói :

-Hàn Chi Kỳ ở đâu? Mang hần tới gặp ta.

-Mẫu thân, hần đã chết trận.

Lý Trọng Nhuận bình tĩnh nhìn mẫu thân.

Ánh mắt Vi Liên ảm đạm, sau một lúc thấp giọng nói:

- Vậy là đã chết rồi, thôi không cần nói đến trách nhiệm gì nữa.

Lúc này, Lý Trân vội vàng đi đến, quỳ gối bẩm báo:

- Khởi bẩm Vương gia, Vương phi, đã quét sạch thích khách, bên ngoài đã an toàn.

- Lý Thống Lĩnh, là ai làm?

Lý Hiển hỏi nhỏ.

Lý Trân lắc đầu:

- Không có bất kỳ manh mối nào, bọn chúng đều là bọn cướp sông, cướp biển bị quan phủ truy nã. Bọn chúng nhận tiền làm việc, cũng không biết ai là kẻ đứng sau. Chỉ biết là một công tử trẻ tuổi. Tuy nhiên người này đã rút lui ngay lúc đó. Ty chức nghe hần nói không phải khẩu âm Đại Đường, hình như là ngôn ngữ Cao Cú Lệ.

Vi Liên lập tức cá giận nói:

- Hóa ra là đám Cao Cú Lệ một lòng phục quốc, giết chúng ta để khơi mào cho Đại Đường đại loạn sao?

Lý Hiển sắc mặt hết sức khó coi, trong lòng y hiểu người Cao Cú Lệ chẳng qua chỉ là một thanh đao mà thôi, nhưng y cũng không nói gì, chỉ thở dài:

- Chuẩn bị một chút, trời sáng liền lên đường.

Lúc này một gã thị vệ ở cửa bẩm báo:

- Khởi bẩm Vương gia, huyện lệnh, huyện thừa xin vào chịu tội.

Lý Hiển mệt mỏi khoát tay:

- Ta không muốn thấy bọn chúng, nói bọn chúng xử lý hậu sự cho tốt, chuyện này ta không truy cứu bọn chúng.

Địch Yến nhú mày nhẹ, nàng nháy mắt với Lý Trân. Lý Trân liền đi theo nàng ra ngoài phòng. Địch Yến lập tức nhỏ giọng nói:

- Huynh nghe thấy không, chỉ có Huyện lệnh và Huyện thừa nhưng không có Huyện úy, hần đi đâu?

Lý Trân gật đầu, những lời này của Địch Yến như nhắc nhở hần. Quả thật, Bùi huyện úy chạy đi đâu? Hần bước nhanh tới cửa lớn, Địch Yến theo sát phía sau.

Ngoài cửa lớn, Huyện lệnh Hoàng Duy Phương quỳ trên đất cùng Huyện Thừa. Hai người sợ tới mức kinh hồn táng đảm, sắc mặt tái nhợt. Lư Lăng Vương không ngờ nảy sinh biến cố ở huyện Hướng Thành, bọn họ làm sao ăn nói với Thánh Thượng và triều đình. Không chỉ chức quan giữ không được mà mạng nhỏ cũng phải mất.

Lý Trân bước nhanh ra ngoài, nhìn mấy người ngoài cửa lớn một cái. Có huyện lệnh, huyện thừa và chủ bộ. Chỉ không thấy huyện úy Bùi Thuận Thanh, liền hỏi:

- Bùi Huyện Úy ở đâu?

Hoàng Duy Phương ngẩn ra, y cũng vừa mới tới, Bùi huyện úy vì sao đến giờ còn chưa tới?

- Hạ quan đã phái người đi tìm, hạ quan cũng không biết, hần lẽ ra phải tới rồi mới phải.

Lúc này một gã nha dịch chạy tới, trong tay cầm một vật. Chạy lên trước cao giọng nói:

- Khởi bẩm, Bùi huyện úy vứt bỏ áo quan đi rồi, hần đem quan ấn bỏ lại đại sảnh.

Sắc mặt Lý Trân lập tức biến đổi, lập tức nói với Triệu Thu Nương đang đứng phía sau:

- Nhanh đến tiệm thuốc bắc Tế Sinh Đường, một người bên trong cũng không cho chạy thoát.
- Tuân lệnh.

Triệu Thu Nương dạ một tiếng, vung tay lên ra lệnh cho mười mấy tên châu binh bên cạnh:

- Các người cũng đi theo ta.

Binh lính và võ sĩ Nội vệ theo Triệu Thu Nương chạy vào trong thành. Địch Yến cũng vội vàng đi theo. Trong thâm tâm nàng vô cùng hưng phấn, chính là mình không có nhìn lầm, hiệu thuốc quả nhiên có vấn đề.

Hoàng Duy Phương hoảng sợ, vội vàng hỏi:

- Không lẽ Bùi Huyện Úy có liên quan tới vụ ám sát?

Lý Trân lạnh lùng nói:

- Nếu ta đoán không sai, Bùi Huyện Úy chắc hẳn do Cao Cú Lệ bố trí.

Huyện Thừa thấp giọng nói:

- Huyện quân, hình như là thế. Ty chức nghe hẳn nói hẳn từ nhỏ theo phụ thân từ Cao Cú Lệ đây.

Hoàng Duy Phương phản ứng cực nhanh, chẳng lẽ ám sát Lư Lăng Vương do Phục Quốc Hội Cao Cú Lệ sao?

Nhưng bất kể nói thế nào, Bùi huyện úy vứt bỏ quan mà chạy, y có thể đem toàn bộ trách nhiệm đổ lên huyện úy, còn mình được an toàn. Trong lòng Hoàng Duy Phương mừng thầm, lão Bùi lúc này bỏ trốn thật là đúng lúc nha.

- Hạ quan sẽ tra rõ việc này, nhất định sẽ báo thù cho Vương Gia.

Không bao lâu, Địch Yến từ hiệu thuốc trở về, mang theo tin tức làm mọi người đều tiếc nói. Chưởng quầy hiệu thuốc cùng vài tên tiểu nhị đều trốn, chỉ còn lại một đám hoàn toàn không biết gì về y được.

Đúng như dự liệu của Lý Trân, đối phương đã chuẩn bị kỹ, làm sao có thể ngồi chờ chết. Khẳng định có thể chạy trốn đều trốn, trên thực tế, bọn họ không có bất kỳ chứng cứ nào chỉ ra vụ ám sát này do Phục Quốc Cao Cú Lệ hội làm nên.

Tuy nhiên Lý Trân cũng không thềm để ý tìm ra người đứng sau vụ ám sát Lý Hiển là ai. Không phải Võ Tam Tư thì chính là Lai Chính Thần. Lý Trân dù gì cũng nhận ra được, hẳn xuất hiện ngay lúc nguy hiểm, cứu Lý Hiển một mạng, làm cho y nợ mình một ân tình. Không kể đến tương lai Lý Hiển có đăng cơ hay không, đối với bản thân hẳn lưu lại một con đường lui cũng là không tệ.

Sắc trời dần sáng, phu phụ Lý Hiển lên xe ngựa. Lý Trân thống lĩnh Nội vệ và tám gã thị vệ còn lại theo sau bảo hộ rời khỏi Huyện Hướng Thành. Hướng bắc chính là hướng có quân của Thứ Sử Lỗ Dương Quan, bọn họ sẽ được quân đội hộ tống cho đến khi trở về tới Lạc Dương.

Hai ngày sau, Lư Lăng Vương Lý Hiển bị ám sát ở huyện Hướng Thành được báo cáo tới Thượng Quan Uyển Nhi. Thượng quan Uyển Nhi quá sợ hãi, lập tức đến Ngự thư phòng báo cáo Võ Tắc Thiên.

Trong Ngự thư phòng, báo cáo ám sát của Lý Trân làm Võ Tắc Thiên một lúc lâu nói không ra lời. Bà bí mật gọi đứa con Lý Hiển hỏi kinh không phải vì ban thưởng mà là muốn đem y về để tiện giám sát y.

Nhưng bà cũng tuyệt nhiên không hy vọng đứa con trên đường hồi kinh bị ám sát. Một cổ lửa giận toát lên lồng ngực Võ Tắc Thiên, bà đập mạnh ngự án:

- Túc tước triệu Võ Tam Tư tới gấp trăm.

Thượng Quan Uyển Nhi cả kinh, thấp giọng hỏi:

- Bệ hạ cho rằng Võ Tam Tư gây nên sao?

Võ Tắc Thiên lạnh lùng nói:

- Trừ hắn ra, trẫm không thể nghĩ được người khác.

-Nhưng... trong báo cáo của Lý Thống Lĩnh có nhắc tới Phục Quốc Hội của Cao Cú Lệ.

- Hừm... Trẫm gọi Lư Lăng Vương bí mật hồi kinh, biết chuyện này có bao nhiêu người? Trong lòng Trẫm rất rõ, tại sao hắn phải như vậy. Hắn nghĩ diệt trừ Lư Lăng Vương, ngôi vị thái tử chính là của hắn, đúng là si tâm vọng tưởng.

Lúc này, một gã hoạn quan ở ngoài cửa bẩm báo:

-Bệ hạ, Lương Vương điện hạ tới rồi.

- Mang hắn vào đây.

Một lát, Võ Tam Tư nơm nớp lo sợ đi vào Ngự Thư Phòng. Gã đương nhiên nghe được trong giọng nói tức giận của Võ Tắc Thiên, cũng biết vì sao gọi mình tới đây. Võ Tam Tư đêm qua đã nhận được tin ám sát Lý Hiển thất bại.

Điều này làm cho gã thất vọng rất nhiều, trong lòng cũng bắt đầu lo lắng. Gã biết ám sát Lý Hiển sẽ nguy hiểm, tuy nhiên so với lợi ích của việc Lý Hiển bị giết không gì có thể so sánh được, liều mạng chút cũng không tính là gì.

Đêm qua, gã cùng Minh tiên sinh thương lượng đối sách. Rất đơn giản, chỉ cần không có bất cứ chứng cứ nào nói là do Võ Tam Tư gây nên. Một mực kiên quyết phủ nhận, cho dù có đắc tội, thánh thượng không có khả năng nhận ra chính mình bày ra.

Võ Tam Tư vào cửa thi lễ nói:

- Vi thần tham kiến bệ hạ.

- Võ Tam Tư, người làm việc thật tốt.

Võ Tắc Thiên mắng mỏ giận dữ tới mức cả người Võ Tam Tư khê run rẩy.

- Vi thần sẽ tăng nhanh tiến độ, đúng hạn sẽ hoàn thành tốt Minh Đường, xin bệ hạ bớt giận.

Võ Tắc Thiên nhìn chăm chú gã một lúc lâu, lạnh lùng nói:

- Người đừng tưởng giả vờ hồ đồ là có thể gạt được Trẫm. Trẫm biết là người, người rõ ràng còn không thừa nhận.

Võ Tam Tư quỳ xuống, cuống quýt đập đầu nói:

- Vi thần thật sự không biết bệ hạ đang nói cái gì, xin bệ hạ nói rõ.

- Lư Lăng Vương gặp chuyện ở Huyện Hướng Thành, lẽ nào người dám nói không phải do người làm sao?

Võ Tam Tư vẻ mặt kinh ngạc, lập tức đập đầu lia lịa.

- Bệ hạ, oan uổng cho Vi thần. Tuy rằng hạ thần và Lư Lăng Vương không hòa thuận nhưng cũng không cả gan làm loạn đi ám sát hắn.

- Không phải do người khác vu oan sao? Bệ hạ, không phải vi thần gây nên.

Nói xong lời cuối cùng, Võ Tam Tư than thở khóc lóc, đau khổ giải thích. Võ Tắc Thiên cũng có chút nghi ngờ, tuy rằng bà nhận định là Võ Tam Tư nhưng cũng không có chứng cứ. Nhưng nếu như không phải Võ Tam Tư gây ra, còn có ai có động cơ. Hơn nữa ai tiết lộ việc Lư Lăng Vương hồi kinh?

Bên cạnh Thượng Quan Uyển Nhi thờ ơ lạnh nhạt, nàng nhìn ra Võ Tam Tư vừa thành công. Nàng tiến lên thi lễ:

- Bệ hạ, Uyển Nhi cảm thấy còn có một khả năng khác.

- Khả năng khác là gì?

- Bởi vì bệ hạ phái Ngự Sử Đài và Đại Lý Tự đi Phòng Châu phá án, tất nhiên kinh động một số người. Bọn họ nhất định đã chú ý ở Phòng Châu, cho nên khi Lư Lăng Vương rời khỏi Phòng Châu, ngay lập tức biết được tin tức.

Ý tứ của Uyển Nhi là tin tức có lẽ không phải từ kinh thành, mà bị tiết lộ ở Phòng Châu.

Thượng Quan Uyển Nhi nói quả thật có đạo lý, nhiều người như vậy đi Phòng Châu điều tra, người có tâm làm sao có thể không chú ý Phòng Châu. Biết Lý Hiển rời Phòng Châu hồi kinh cũng hợp tình hợp lý.

Ánh mắt Võ Tắc Thiên lạnh lùng liếc Võ Tam Tư nhưng giọng điệu không còn khăng định như vừa rồi:

- Quả thật Trẫm không có chứng cứ nhưng Trẫm sẽ tự mình điều tra việc này. Một khi Trẫm tra ra người âm thầm bày ra vụ này, đừng trách Trẫm không dung tình

239. Chương 238: Biến Cố Bất Ngờ

- Vi thần không dám.

Võ Tam Tư lau mồ hôi lạnh trên trán, nhưng trong lòng âm thầm vui mừng. Thánh Thượng đã dao động, không thể chắc chắn vụ ám sát có phải do mình gây ra hay không.

Võ Tắc Thiên khoát tay:

- Lui ra đi. Hãy mau chóng hoàn thành việc tu sửa Minh Đường. Trẫm hơi sốt ruột rồi.

- Vi thần sẽ dốc hết sức.

Võ Tam Tư đã nhìn thấy hy vọng ở câu nói cuối cùng. Chỉ cần gã mau chóng xây lại Minh Đường, cho dù Thánh Thượng có tra ra chân tướng, thì cũng sẽ nể tình mình xây lại Minh Đường mà tha mạng cho.

Gã thi lễ, chậm rãi lui xuống dưới. Đợi Võ Tam Tư rời khỏi ngự thư phòng, Thượng Quan Uyển Nhi tiến lên phía trước nói:

- Uyển Nhi tiến cử Thị Ngự Sử Từ Hữu Công điều tra việc Lư Lăng Vương bị ám sát.

Võ Tắc Thiên hiểu ý nàng, tốt nhất là nên tránh đồng đảng của Lai Tuấn Thần. Từ Hữu Công quả thật cũng được, công chính, nghiêm minh, là lương lại hiếm có.

Tuy nhiên Võ Tắc Thiên đã có chủ ý. Bà ta trầm tư một lát, cười nói với Thượng Quan Uyển Nhi:

- Việc điều tra, trẫm sẽ sắp xếp người khác. Uyển Nhi cũng không cần tiến cử.

- Vâng, Uyển Nhi đi về trước.

Võ Tắc Thiên gật đầu, chỉ đồng tấu chương bên cạnh. Thượng Quan Uyển Nhi hiểu ý, sai một gã hoạn quan tiến vào ôm lấy tấu chương rồi cáo lui.

Trở lại gian phòng của mình, Thượng Quan Uyển Nhi thật sự cảm thấy không thoải mái. Thật ra Thánh Thượng biết rõ vụ ám sát là do Võ Tam Tư gây nên. Chết vẫn y chẳng qua chỉ là làm trò mà thôi.

Võ Tắc Thiên thật sự đâu muốn xử phạt Võ Tam Tư. Minh đích thân tiến cử Từ Hữu Công đi điều tra, bà lại cự tuyệt. Đây không phải là sợ sẽ tra ra là do Võ Tam Tư gây nên sao?

Thượng Quan Uyển Nhi nhận ra, Thánh Thượng cũng không phải thật sự nâng Lý biếm Võ. Bà vẫn muốn tìm cách cân bằng giữa hai họ Lý - Võ, trong thâm tâm vẫn muốn bảo vệ họ Võ. Thượng Quan Uyển Nhi nghĩ, muốn thực hiện giấc mộng Lý Võ cộng trị Đại Đường của bà, con đường này thật sự là dài lâu mà gian nan.

Lúc này, thị nữ Tiểu Nga ở ngoài cửa bẩm báo:

- Xá nhân, Diêu ngự y đến.

- Cho y vào.

Một lát, Diêu Hi Khoái bước nhanh vào trong phòng, khom người thi lễ nói:

- Ty chúc tham kiến xá nhân.

Thượng Quan Uyển Nhi gật đầu, nàng lấy một phong thư trên bàn cười nói:

- Mời Diêu ngự y đến đây, là muốn nhờ người thay ta đưa một phong thư.

Sau gần tám ngày lặn lội đường xa, đoàn xe của Lư Lăng Vương Lý Hiễn rốt cục đã đến Lạc Dương. Màn đêm vừa buông xuống, bọn họ liền bao hết một quán trọ ở gần Long Môn. Nơi này mặc dù cách thành Lạc Dương chỉ có hai mươi dặm, nhưng khi đến thành Lạc Dương, cửa thành đã đóng, cho nên Lý Hiễn quyết định ở ngoài thành một đêm, sáng hôm sau vào thành.

Phòng của Lý Trân ở lầu hai, một mình hẩn ở một gian, cách vách là Dịch Yến và Triệu Thu Nương cùng ở một gian. Mấy đêm rồi đều ngủ không ngon, hơn nữa đi lại suốt một ngày, quả thật Lý Trân hơi mệt, vừa vào phòng liền nằm xuống giường. Xung quanh nhà trọ có 500 binh sĩ bảo vệ, hẩn cũng không lo sẽ có thích khách.

Lý Trân vừa muốn ngủ, bên ngoài đã có người gõ cửa:

- Lão Lý, có việc gấp.

Là tiếng của Dịch Yến. Lý Trân thống khổ kêu lên một tiếng, đành phải bò dậy, mở cửa phòng ra:

- A Yến, muội không nghỉ ngơi sao?

Lý Trân ngáp một cái thật to.

- Trân ca, là ta.

Đây là giọng của Tiểu Tể. Lý Trân chăm chú nhìn kỹ, chỉ thấy bên cạnh Dịch Yến là một nam tử vóc người gầy nhỏ, chẳng phải là Tiểu Tể sao?

- Diêu ngự y, sao đệ lại đến đây?

Lý Trân không kìm nổi cười hỏi.

- Trân ca, ta có chuyện quan trọng muốn nói cho người biết.

Lý Trân thấy y vẻ mặt lo lắng, liền gật gật đầu:

- Vào trong nói đi.

Diêu Hi đi vào phòng, Dịch Yến cũng theo sau. Nàng rất ngạc nhiên, muốn biết rốt cuộc Diêu Hi có chuyện gì quan trọng?

Diêu Hi vào trong phòng rồi ngồi xuống. Lý Trân cười nói:

- Đệ nên biết chuyện ta quan tâm nhất là gì.

Diêu Hi cười khổ một tiếng nói:

- Không có huynh, chúng ta còn có thể thắng sao? Tuy Đậu Tiên Vân cũng không ra mặt, nhưng chúng ta vẫn thua 3- 5, thực lực đối phương quá mạnh.

Việc thất bại nằm trong dự liệu của Lý Trân. Khoảng cách thực lực rành rành ra đó. Tuy nhiên Lý Trân vẫn ôm một tia ảo tưởng, có lẽ Đậu Tiên Vân không ra mặt sẽ khiến đội Thiên Kỵ doanh biểu hiện thất thường, mà đội của mình sẽ phát huy khả năng, nhưng lời của Diêu Hi đã phá vỡ ảo tưởng của hẩn.

- Thế cũng được rồi.

Lý Trân vui mừng cười nói:

- Không ngờ trúng ba quả, chỉ thua hai quả. Còn khá hơn so với dự đoán của ta. Ít nhất cũng không quá mất mặt.

Quan trọng là tên mập phát huy rất xuất sắc. Ba quả đẩy đều do y đánh. Y còn chặn được hai quả nữa. Sau trận đấu, Thánh Thượng đích thân ngự khen y, thưởng cho y một đôi bạch ngọc và năm trăm quan tiền.

Lý Trân rất kinh ngạc, không ngờ tên mập lại có thể biểu hiện xuất sắc như thế. Hắn không khỏi cười;

- Trận đấu lần này, tiểu tử này đã được một món hời rồi, Lúc về nhất định phải bắt y mời khách.

Lúc này, Địch Yến bưng tới hai chén trà, Diêu Hi uống một hớp trà nóng, rồi lấy phong thư từ trong người ra giao cho Lý Trân:

- Đây là thư mà Thượng Quan xá nhân bảo ta giao cho huynh.

Lý Trân lập tức mở thư ra xem, sắc mặt hơi đổi, lập tức thu hồi thư cười hỏi:

- Còn có chuyện gì không?

Diêu Hi do dự một chút:

- Còn có một việc ta không biết có nên nói không. Sự phụ ta nói cho ta biết, nhưng ta cảm thấy ý của người là muốn để huynh biết.

Lý Trân cười, vỗ vỗ vai y:

- Nếu thấy không tiện thì không cần phải nói.

Diêu Hi ngẫm nghĩ một chút, vẫn hạ giọng nói:

- Về việc Lữ Lăng Vương vào kinh, sự phụ ta bảo, thật ra là Cao Diên Phúc khuyên bảo Thánh Thượng. Lúc ấy người cũng ở đó.

Cao Diên Phúc? Lý Trân nao nao, thật sự hắn không ngờ chính là Cao Diên Phúc. Phải biết rằng lần này Lữ Lăng Vương vào kinh cũng không phải chuyện tốt, đã xảy ra chuyện Vi Thị tự ý chiêu dụ trắng đình và Hưng Đường Hội, Thánh Thượng sẽ càng nghiêm ngặt quản lý Lý Hiến, thậm chí trực tiếp giam lỏng y.

Nhưng sao lại là Cao Diên Phúc? Nếu như là Võ Tam Tư hoặc là Lai Tuấn Thần thì còn hợp tình hợp lý, nhưng là Cao Diên Phúc thì không thể tin nổi.

Lý Trân dường như nghĩ tới điều gì, hắn trầm tư một lát, hỏi Diêu Hi:

- Còn có chuyện gì không?

Diêu Hi lắc đầu:

- Không còn chuyện gì nữa.

Lý Trân cười nói:

- Đêm nay để ở lại chỗ ta đi. Hai huynh đệ chúng ta nói chuyện chút.

- Đêm nay có lẽ không được.

Diêu Hi gãi đầu:

- Đêm nay ta phải trực. Ta còn phải trở về.

- Giờ chắc cửa thành đã đóng rồi.

- Không sao. Ta ra khỏi thành vì công vụ. Có kim bài ngự y, có thể ra vào thành vào ban đêm.

- Vậy được rồi ta sẽ không giữ đệ lại nữa. Đệ đi đường cẩn thận.

Diêu Hi vội vàng cáo từ. Lý Trân tiễn Diêu Hi trở về, phát hiện Địch Yến còn ở phòng của mình, liền cười nói:

- Không ngủ được sao?

- Vốn rất buồn ngủ, nhưng giờ thì hết rồi. Huynh nói cho muội biết, cô ta giao cho huynh thư gì?

Lý Trân biết Địch Yến rất để ý Thượng Quan Uyển Nhi, liền lấy thư ra đưa cho nàng:

- Muội tự xem đi.
- Đây là thư của huynh. Muội xem để làm gì. Muội không thèm.

Tuy mồm nói thế, Địch Yến vẫn miễn cưỡng cầm lấy phong thư:

- Là huynh bảo muội xem đây, muội cũng không muốn xem đâu.

Nàng mở thư ra liếc qua một lượt, nhưng nhanh chóng bị nội dung trong thư thu hút, kinh ngạc hỏi:

- Không thể nào. Lai Tuấn Thần lại phụng chỉ đến Phòng Châu bắt giữ Dương Thứ sử sao?

Lý Trân khẽ thở dài :

- Ta biết Lai Tuấn Thần là một kẻ không đạt được mục đích thì tuyệt đối sẽ không từ bỏ. Y đột nhiên rời khỏi Phòng Châu cũng không phải là vì yếu thế. Ta vốn tưởng rằng là vì Lư Lăng Vương được vời vào kinh, nhưng hiện tại xem ra y vẫn không chịu từ bỏ việc điều tra Hưng Đường Hội, cho nên mới hồi kinh xin được bắt giữ Dương Bái.

- Y mà bắt được Dương Thứ Sử thì sẽ có hậu quả gì?

Địch Yến lo lắng hỏi.

- Ta cũng không biết. Nhưng nếu Dương Bái không chịu được hình, thì có thể gã sẽ khai ra nhiều người, đặc biệt là hoàng tộc. Chỉ sợ sẽ khiến nhiều người cảm thấy bất an.

- Chúng ta nên làm gì bây giờ?

Lý Trân ngẫm nghĩ một chút, đứng lên nói:

- Ta nhất định phải thương lượng với Lư Lăng Vương về chuyện này, nghe ý kiến của người. Ta đi tìm Lý Trọng Nhuận trước.

Hắn bước nhanh ra khỏi phòng. Địch Yến nhìn bóng lưng của hắn, thấy hơi lo lắng.

Sau nửa canh giờ, Lý Trọng Nhuận lại tìm được Lý Trân. Gã đưa một tờ giấy cho Lý Trân:

- Đây là thư phụ thân ta đưa cho người, đọc xong thì hủy đi.

Lý Trân mở ra đọc. Hắn gật đầu, ý của Lý Hiển và hắn hoàn toàn giống nhau. Hắn lập tức thả tờ giấy trên đèn dầu, nhìn nó thiêu thành tro tàn. Lý Trọng Nhuận thì lễ với hắn:

- Mọi việc liên quan đến an nguy của phụ thân ta và hoàng tộc, đều trông cậy vào Lý Thống lĩnh rồi.

Lý Trân yên lặng gật đầu:

- Ta sẽ dốc hết sức.

Lý Trọng Nhuận rời đi, Lý Trân lập tức đứng dậy thu dọn đồ đạc. Lúc này, Địch Yến đứng ở cửa, nàng đã thay võ sĩ phục, trong tay mang một cái bao nhỏ, cười cười đi đến:

- Nếu ta đoán không lầm, huynh định đi suốt đêm, phải không?

Lý Trân cười khỏ một tiếng:

- Muội thật sự hiểu ta. Ta vốn định lát nữa cáo biệt với muội.

- Không cần cáo biệt đâu.

Địch Yến gơ bao nhỏ trong tay lên, đắc ý cười nói:

- Bản cô nương đã thu thập xong. Thật ra huynh nên cáo biệt với Thu Nương đại sư tỷ. Khi nào chúng ta xuất phát?

Lý Trân bất đắc dĩ nhìn nàng. Bây giờ hắn thực không muốn để Địch Yến đi cùng mình. Quá nguy hiểm. Nhưng hắn cũng biết, chỉ sợ mình có nói mỗi mồm cũng vô ích. Hắn đành phải gật đầu:

- Lập tức xuất phát.

Không bao lâu sau, Lý Trân và Dịch Yến dẫn chiến mã từ trong chuồng ngựa đi ra. Hai người trèo lên ngựa, giục ngựa rời khỏi nhà trọ, chạy nhanh về phía nam. Không bao lâu, hai người liền dần biến mất vào trong màn đêm.

Thành Đô là trú địa của chuyên khu giám sát Kiếm Nam đạo. Nơi này có một nhánh cơ cấu của Ngự Sử Đài, cũng là lý do mà Lai Tuấn Thần tới đất Thục trước, rồi mới từ đất Thục tiến vào Phòng Châu.

Trong phòng giam ngầm của Ngự Sử Đài Thành Đô, thi thoảng vang lên tiếng gào thét xé ruột xé gan. Ở trong một phòng thẩm vấn tràn ngập mùi máu, Thứ sử Phòng Châu Dương Bái cả người chồng chất vết thương, bị treo lên một cột sắt. Hai tên cai ngục to lớn cởi trần, thay phiên nhau dùng nung sắt đỏ lửa ấn lên gã. Từng đợt khói nhẹ bốc lên, mùi khét tràn ngập phòng giam. Dương Bái bị giày vò thống khổ, kêu thảm một tiếng, rồi cục ngắt đi.

Lai Tuấn Thần liền đứng trước phòng giam, lạnh lùng nhìn chăm chăm vào Dương Bái. Sau khi gặp chuyện ở Phòng Châu, y biết lực lượng của mình quá yếu, sẽ không tra được vụ án Hưng Đường Hội, liền đi suốt đêm trở lại kinh thành, bí mật xin ý chỉ của thiên tử Võ Tắc Thiên, bắt tay điều tra từ Thứ sử Phòng Châu Dương Bái.

Lai Tuấn Thần cũng có ý muốn trả thù Dương Bái, nhưng đồng thời cũng nghi ngờ Dương Bái có liên quan đến Hưng Đường Hội. Vụ án năm ngoái là do Dương Bái một tay che trời tiến hành điều tra, nhưng Lai Tuấn Thần phát hiện có rất nhiều chỗ kỳ lạ bên trong.

Ví dụ như vài tên ngõ tác mất tích hoặc chết một cách kỳ lạ, hiển nhiên là giết người diệt khẩu. Hay như ngõ tác phát hiện một tấm đồng bài ở ở hiện trường. Lai Tuấn Thần thấy thẻ bài “Võ Tướng Đường” trong số vật chứng. Dựa vào sự hiểu biết của y với Võ Tam Tư, năm ngoái người của Võ Tướng Đường đến Phòng Châu vốn không mang đồng bài. Tấm đồng bài kia chắc chắn là giả. Lai Tuấn Thần ngờ rằng có lẽ là tấm đồng bài của Hưng Đường Hội.

Cho dù Dương Bái có phải người của Hưng Đường Hội hay không, nhưng rất có thể gã có liên quan đến Hưng Đường Hội. Lai Tuấn Thần liền quyết định tìm manh mối từ trên người Dương Bái.

Lúc này, người phụ trách thẩm vấn Dương Bái là Vạn Quốc Tuấn tiến lên thi lễ nói:

- Khởi bẩm Lai trung thừa, gã lại ngắt rồi.

- Dội nước lạnh cho gã tỉnh.

Ào! Một thùng nước lạnh đổ xuống người Dương Bái. Dương Bái dần tỉnh lại. Lúc này, Lai Tuấn Thần đi tới:

- Nếu Dương Thứ sử không khai gì, đừng trách ta phải ra tay.

Dương Bái thấp giọng nói:

- Ta không biết... Hưng Đường Hội. Người bảo ta phải khai gì?

- Được. Ta đây sẽ khiến ngươi thỏa lòng.

Lai Tuấn Thần vung tay lên:

- Đem lò nung lại đây.

Một lát sau, vài võ sĩ hắc lại đem một lò than tới, rồi treo một cái giá lên lò than. Một lò than lớn treo ở trên giá.

- Cho gã vào.

Lai Tuấn Thần vừa ra lệnh, vài võ sĩ thả Dương Bái xuống, ba chân bốn cẳng cho gã vào trong miệng lò, hủ lò dùng vải bố che kín. Lai Tuấn Thần đứng trước lò than cười nói với Dương Bái ở trong:

- Đây là dụng hình mà Chu Hưng phát minh năm đó, chuyên dùng để đối phó với những kẻ kín mồm kín miệng như ngươi. Dội lát nữa đốt lửa lên, nướng chín ngươi chút, xem ngươi khai hay không khai?

Lúc này, trong lò than truyền ra tiếng kêu rên. Lai Tuấn Thần ngẩn ra, lập tức xé lớp vải bố, chỉ thấy trong lò, Dương Bái miệng đầy máu. Không ngờ gã lại cắn lưỡi tự tử. Lai Tuấn Thần vừa vội vừa bực. Y chỉ dùng lò than để hù dọa Dương Bái. Sao có thể thật sự giết gã. Y lập tức ra lệnh:

- Lập tức tìm đại phu tới cứu gã, không được để gã chết.

Vài võ sĩ hắc lại đập nát lò than, kéo Dương Bái trở ra, đặt nằm trên mặt đất, mở miệng gã ra, dùng dây thừng ghim chặt, bôi thuốc tẩy trùng cho gã. Lai Tuấn Thần tức giận đến run người, hung hăng dẫm một cái, xoay người rời khỏi phòng giam.

Nếu Dương Bái không chịu khai, vậy y sẽ dùng thủ đoạn khác. Lúc gã viết khẩu cung, cường ép bắt Dương Bái điền chữ.

- Cứ chữa khỏi cho gã trước. Khi nào thương thế của gã đỡ hơn thì báo cho ta.

240. Chương 239: Do Thám Tìm Đường

Ở trong một con hẻm nhỏ cách Ngự Sử Đài không xa là một nhà trọ ba tầng. Nhà trọ rất nhỏ, tên lại rất khí thế, là nhà trọ “Kim Hoa.”

Lúc này là giữa xuân tháng tư, thời tiết cũng dần ấm lên. Cửa sổ nhà trọ đều được mở ra, bầu không khí ẩm ẩm tràn ngập khắp căn phòng. Tuy nhiên cửa sổ ở gian phòng cuối cùng ở lầu ba lại đóng chặt, có vẻ hơi khác với những gian khác.

Trong phòng, Lý Trân đang cùng Dịch Yến thảo luận chuyện của Dương Bái. Hôm qua hắn mới từ Phòng Châu chạy đến. Giáo Ủy Lã Tấn nói rõ tình hình cho hắn. Thái Thú Dương Bái bị Lai Tuấn Thần dẫn tới Thành Đô. Lý Trân cũng thấy hơi lo lắng. Lai Tuấn Thần đã ở Thành Đô ba ngày. Dương Bái có thể chịu được trọng hình hay đã khai hết rồi.

Nhưng giờ Lý Trân lại không có bất kỳ tin gì về Dương Bái. Bọn họ không có người ở Thành Đô. Tất cả đều phải bắt đầu lại từ đầu.

Lúc này, Lý Trân liền lấy ra một tấm bản đồ Ngự Sử Đài cẩn thận xem xét. Đây là bản đồ Dịch Yến mua được ở chợ đen. Trong ngục giam của Ngự Sử Đài giam giữ một lượng lớn phạm nhân. Phần lớn là thương nhân buôn lậu, ở chợ đen có rất nhiều tin tức liên quan đến Ngự Sử Đài.

- Cho nên muội mới bảo huynh không cần lo lắng. Muội biết chợ đen Thành Đô. Chỉ cần đồng ý trả tiền, cái gì cũng có thể mua được.

Dịch Yến hơi đắc ý nói.

Quả thật Lý Trân rất hài lòng với tấm bản đồ này. Miêu tả vô cùng rõ ràng, đầy đủ mọi thứ, bao gồm cả vị trí trạm gác. Có thể nhận ra là có người bên trong vẽ ra. Hắn cười cười lại hỏi:

- Nếu ta muốn tìm một lao lại hỏi thăm tin tức thì có được không?

- đương nhiên là được. Bên kia có lái buôn chuyên nghiệp, nhiều tin tức, quan hệ rộng. Chỉ cần người đồng ý trả tiền, y sẽ tìm được người phù hợp nhất.

Lý Trân gật đầu:

- Ta cùng đi với muội.

Hắn lấy ra mặt nạ. Đây là mặt nạ lấy được từ tay sư bá của Dịch Yến năm ngoái. Tuy đã lâu không dùng đến nhưng Lý Trân vẫn mang theo trên người. Dịch Yến cười cười nhận lấy mặt nạ, cẩn thận đeo vào mặt hắn. Lý Trân lại trở thành một tên công tử ốm yếu bệnh tật.

Chợ đen Thành Đô nằm ở phía nam thành. Gọi là chợ đen, chỉ bởi vì buôn bán một ít vật phẩm bị quan phủ cấm, ví dụ như vũ khí nổ quân, hoành đao, bản đồ quan phủ vv....

Trên thực tế, nơi này còn buôn bán những thứ hợp pháp. Trong đó buôn bán đất đai là phát đạt nhất. Ai muốn bán nhà bán đất cũng đều tới đây, giao cho lái buôn trung gian chèo kéo, lấy tiền hoa hồng. Đương nhiên, rất nhiều người có mạng lưới quan hệ rộng cũng hay đến đây, cung cấp tin tức cho người nào cần.

Lý Trân đi theo Dịch Yến vào sân sau một tòa miếu thờ thổ địa. Nơi này đất rộng, có trồng rau quả. Ở bên cạnh một cái ao có rất nhiều người rải chiếu ngồi, tiếng cười nói vang vọng, có chút náo nhiệt. Dịch Yến nhỏ giọng nói với Lý Trân :

- Những người này chính là lái buôn, đa phần đều là buôn bán đất đai. Tuy nhiên tốt xấu lẫn lộn, vẫn nên cẩn thận một chút.

- Sao muội biết những điều này?

Lý Trân lấy làm lạ hỏi.

- Năm ngoái muội đến đây với sư phụ. Sư phụ mua một tòa nhà ở đây. Lúc đấy đã hiểu thêm không ít.

Lý Trân yên lặng gật đầu. Hẳn biết Dịch Yến thích bay nhảy khắp nơi, đương nhiên sẽ hiểu biết nhiều hơn hẳn. Hẳn liền không nói gì, đi theo Dịch Yến đến trước một cây liễu lớn. Dưới gốc cây liễu trải một tấm chiếu, có một cái bàn nhỏ, một nam tử trung niên đang ngồi ở trên ghế câu cá, ở trên cái bàn nhỏ bên cạnh bày một ít điểm tâm.

- Đại thúc, ta lại đến rồi.

Dịch Yến cười hì hì ngồi xuống đối diện y. Nam tử trung niên nhận ra Dịch Yến, lập tức mỉm cười:

- Tấm bản đồ cô nương mua buổi sáng dùng được không?

- Còn chưa dùng đến. Chúng ta đến đây là có chuyện khác cần tìm đại thúc.

Nam tử trung niên quay đầu lại nhìn thoáng qua Lý Trân. Dù Lý Trân đang là một công tử tửu sắc quá độ, bệnh tật đầy người, nhưng mặc áo gấm trường bào, dáng người khôi ngô. Hơn nữa hẳn nhìn từ trên cao xuống khiến y cảm thấy vô cùng bí bách. Nam tử trung niên liền gật đầu với Lý Trân:

- Vị công tử này cũng ngồi xuống đi.

Dịch Yến vội vàng kéo Lý Trân ngồi xuống. Nam tử trung niên cũng thu cần câu, mỉm cười nói với Lý Trân :

- Tại hạ họ Vương, ở Thành Đô coi như khá có tiếng. Nếu công tử có chuyện gì cần giúp đỡ, cứ mở miệng, có thể làm được ta sẽ cố hết sức, làm không được ta không lấy một xu, đồng thời cũng sẽ giữ mồm giữ miệng. Ngoài ra còn có thể giới thiệu cho công tử người khác. Tóm lại, xin công tử cứ yên tâm.

Lý Trân cười cười, không nói gì. Dịch Yến vội vàng nói:

- Đương nhiên chúng ta biết Vương đại thúc kiếm tiền dựa vào danh dự. Tìm đại thúc chính là vì tin tưởng người.

Nam tử trung niên đã nhận ra Lý Trân là người có quyền quyết định, chẳng qua là do vị cô nương này mở miệng. Y khẽ vuốt râu, cười nói với Dịch Yến:

- Cô nương có gì cần ta giúp đỡ?

Dịch Yến cười nói:

- Lúc sáng đa tạ tấm bản đồ của Vương đại thúc. Có điều chúng ta vẫn muốn biết tình hình của người nhà ở trong ngục. Ta cứ nói thẳng vậy. Chúng ta muốn tìm một cai ngục để tìm hiểu tình hình.

- Là chuyện này à.

Nam tử trung niên trầm tư một lát rồi nói:

- Ta có quen một lao đầu trong nhà giam Ngự Sử Đài. Y là một người nhiệt tình, nhưng lại khá nhát gan. Tìm hiểu một chút tin tức hẳn là không sao. Nếu như muốn cứu người, chỉ sợ ...

- Chỉ muốn biết một ít tin tức thôi.

- Thế là tốt rồi. Giá cả chỗ ta khá hợp lý, ba quan tiền. Nhưng giá cả bên kia ta không rõ. Các người phải tự đi đàm phán. Hoặc là các người không ra mặt cũng được, đưa ta hai mươi quan tiền, ta sẽ nghe ngóng mọi tin tức. Hai cách tùy cho các người chọn.

Địch Yến nhìn thoáng qua Lý Trân. Lý Trân rốt cục mở miệng nói:

- Tiền không là vấn đề. Chỉ cần tin tức chuẩn xác, đừng nói hai mươi quan tiền, năm mươi quan tiền ta cũng có thể trả. Nhưng tiền của ta không dễ lấy. Dám lừa gạt ta thì sẽ phải trả giá bằng tính mạng, người hiểu không?

Nói xong, Lý Trân lấy ra một thỏi hoàng kim đặt lên bàn. Sắc mặt nam tử trung niên lập tức trở nên phức tạp. Hoàng kim ít nhất trị giá một trăm quan. Nhưng y cũng là người từng trải, lần này chỉ sợ không dễ kiếm tiền. Trong lòng y có chút mâu thuẫn, rốt cục vẫn không chống lại được sức hấp dẫn của hoàng kim, gật đầu đồng ý.

- Không biết công tử muốn ta tìm hiểu chuyện gì?

Lý Trân nhìn Địch Yến. Địch Yến lập tức hạ giọng nói:

- Chúng ta biết, ba ngày trước có một quan viên bị đưa tới nhà lao của Ngự Sử Đài ...

- Sao huynh không cho y biết chúng ta ở đâu?

Trên đường trở về nhà trọ, Địch Yến cười hỏi:

- Có phải sợ y bán rẻ chúng ta hay không?

- Dù sao đối thủ của chúng ta vẫn là Lai Tuấn Thần. Người kia rất lợi hại, gã sẽ đề phòng có người đến cướp ngục. Nếu họ Vương này bị bắt, Lai Tuấn Thần sẽ lợi dụng y để bắt chúng ta. Chúng ta không cần phải hi sinh vì một thái thú không có ích lợi gì ở Thành Đô.

- Nếu không có ích lợi, thì chúng ta mạo hiểm như vậy để làm gì?

Địch Yến như cười như không liếc nhìn hắn một cái.

Lý Trân khẽ cười nói:

- Thật ra ta đang nợ nhân tình. Ta không thể đem tất cả tiền đồ đặt hết lên người của Thượng Quan Uyển Nhi chứ.

- Nói cũng phải.

Địch Yến lập tức phản chấn lên:

- Cha muội cũng đã nói, tương lai không phải Lư Lăng Vương đăng cơ, thì cũng là Tương Vương đăng cơ. Cho dù như thế nào cũng không đến lượt Võ gia. Quả thật huynh nên suy nghĩ cho tiền đồ của mình một chút...

Nói đến đây, Địch Yến lại không kìm nổi lườm hắn một cái:

- Đừng có suốt ngày dính lấy nữ nhân.

Lý Trân kịp thời ngậm miệng lại, không muốn tiếp tục đề tài này.

Hai người cũng không trở về nhà trọ, mà đi thẳng tới một tửu quán đối diện Ngự Sử Đài. Hai người lên lầu hai, tìm một chỗ gần cửa sổ. Từ chỗ của bọn họ có thể dễ dàng nhìn thấy cổng chính của quan sở.

Tiểu nhị tươi cười nói với bọn họ:

- Hai vị khách nhân muốn dùng gì?

- Có những món gì?

Địch Yến cười hỏi.

- Món nổi tiếng nhất tiệm của chúng ta là cá nướng gấm, dùng cá chép Mân Giang, thịt mềm mịn, nướng đến khô vàng thơm nức, có thể coi là số một số hai ở Thành Đô. Ngoài ra còn có thịt dê Bạch Thiết Sơn, nguyên liệu chính là thịt dê Khương chính cống, còn có thịt phiến Mi Châu, chỗ chúng ta làm cực kỳ ngon.

- Mang hết lại đây, thêm ít rau củ trái cây nữa. Ngoài ra còn có rượu gì? Có rượu nho không?

- Có rượu bốn tiệm lấy từ kinh thành. Đúng là rượu ngon, trong cung đều dùng loại rượu này.

Trong lòng Lý Trân thấy hơi kỳ lạ. Chẳng lẽ đại tỷ kinh doanh phát đạt đến thế. Không ngờ lại bán được đến tận Thành Đô. Lúc này, Địch Yến đã chọn món xong, thưởng cho tiểu nhị mấy chục văn tiền. Tiểu nhị vô cùng vui vẻ rời đi. Lúc này Địch Yến mới hạ giọng cười nói với Lý Trân:

- Hay là chúng ta đánh cược đi.

- Đánh cuộc gì?

- Muội cá rượu này là giả, giả danh Hồng Tiến Sĩ. Ai thua mời khách.

Lý Trân dở khóc dở cười, thắng thua đều là mình bỏ tiền. Thế thì có ý nghĩa gì. Nhưng Lý Trân không muốn làm nàng mất hứng, liền cười nói:

- Được rồi. Ta cá rượu này là thật.

Địch Yến đắc ý cười:

- Chắc chắn huynh sẽ thua.

Tiểu nhị bưng lên một bình rượu và hai cái chén. Thấy bình rượu, Lý Trân liền biết mình thua. Bình rượu lại là một cái bình bằng đất. Có khi nào đại tỷ lại dùng bình đất đựng rượu đâu cơ chứ.

- Hai vị khách nhân làm một chén trước. Đồ ăn tới ngay đây.

Địch Yến rót một chén rượu cho Lý Trân, cười tủm tỉm nói:

- Huynh uống trước một ngụm, xem là huynh thua hay là muội thắng?

Lý Trân nâng chén rượu lên uống một ngụm, mảy lập tức nhú lại. Vừa chua vừa chát. Đây nào phải Hồng Tiến Sĩ?

- Được rồi. Coi như ta thua.

Lý Trân vì đỡ nàng vui vẻ nên gơ tay nhận thua. Hắn lại giả bộ nghi hoặc hỏi:

- Làm sao muội biết là giả đấy mà khẳng định như vậy?

- Đúng là ngốc.

Địch Yến khinh thường bĩu môi:

- Không có chút mắt nhìn nào cả. Rượu này có hai trăm văn một bình, còn chưa bằng một nửa ở Lạc Dương. Dương nhiên là giả rồi. Muội vừa thấy giá là biết ngay.

- Nhưng muội luôn cầm thực đơn. Ta còn chưa liếc mắt nhìn, làm sao mà biết được?

Địch Yến vẫy vẫy ngón tay, cười hì hì nói:

- Nam tử hán đại trượng phu thua là thua, đừng có giở trò. Hơn nữa, trên người bản cô nương cũng không có đồng nào. Huynh thắng cũng vô ích.

Suýt chút nữa là Lý Trân nói lấy thân ra mà trả. Nhưng hắn cắn môi, kiềm lại được. Hắn biết nói ra thì sẽ phải chịu hậu quả thế nào. Trong đầu hiện lên hàng chữ: Tuyệt đối không được.

Đúng lúc này, Địch Yến bỗng nhiên kéo tay Lý Trân, liếc mắt một cái. Lý Trân thấy nàng nhìn về phía cầu thang, có vẻ hơi căng thẳng. Hắn nghiêng người, nhìn về phía đấy, âm thầm giật mình kinh hãi.

241. Chương 240: Tâm Tư Ác Quan

Chỉ thấy có mấy người từ thang lầu đi lên, nữ nhân cầm đầu chính là Võ Phù Dung, đi theo sau còn có mấy tên, hẳn lại không quen biết, đoán chừng đều là thuộc hạ của Võ Phù Dung.

Trong lòng của Lý Trân lập tức có ngay một sự hứng thú vô cùng lớn, Võ Phù Dung sao lại cũng đến Thành Đô. Hẳn vốn dĩ tưởng là Võ Phù Dung bị chịu thiệt thòi ở huyện Phòng Lăng, nên đã về lại Lạc Dương rồi, không ngờ nàng lại đột nhiên xuất hiện ở Thành Đô, chẳng lẽ nàng cũng là vì Dương Bái mà đến sao?

Lúc này Võ Phù Dung nhìn lướt một cái, bỗng thấy thích chỗ ngồi của Lý Trân, từ chỗ của bọn hắn có thể dễ dàng thấy được cửa chính của quan thự Ngự Sử Đài, Võ Phù Dung chỉ chỉ về phía Lý Trân, lập tức có hai tên vạm vỡ đi lên, dùng chuôi kiếm đập mạnh lên bàn của bọn Lý Trân:

- Biết điều thì mau mau cút đi, nếu không ông đây sẽ ném người từ trên này xuống đấy.

Lý Trân với Địch Yến đều đang mang mặt nạ, Võ Phù Dung và đám thuộc hạ của nàng tuyệt nhiên đều không nhận ra, Địch Yến vội dụt Lý Trân một cái, ra hiệu cho hắn không được gây chuyện, rồi chỉ chỉ sang chỗ bên cạnh, Lý Trân bèn đứng dậy, lặng lẽ cầm hũ rượu và chén bát dịch sang một bên.

Lúc này tên hầu rượu bỗng nhìn Lý Trân với ánh mắt rất cảm kích, rồi vội vàng lau thật sạch cái bàn, cúi đầu khom lưng mời Võ Phù Dung ngồi. Võ Phù Dung liếc Lý Trân một cái, vì vừa rồi nàng nhìn thấy bóng lưng hắn có chút quen quen, thế nhưng dù nàng có nằm mơ cũng không thể ngờ được, ngay tại một quán rượu ở giữa Thành Đô này, nàng lại có thể bắt gặp tên oan gia đối đầu ở Lạc Dương như thế này.

Lúc này, tên hầu rượu cũng mang đồ ăn lên, Lý Trân và Địch Yến cùng liếc mắt ra hiệu, hai người đều không nói lời nào, chỉ vẫy tay lên nghe cuộc nói chuyện giữa Võ Phù Dung và thuộc hạ. Hai bên chỉ cách nhau một hành lang rất hẹp, nhưng cạnh Lý Trân lại có ngay một hàng giá gỗ để bát đĩa, nên có thể che khuất ánh nhìn của đảng bên kia, Võ Phù Dung và thuộc hạ dù nhìn không rõ Lý Trân và Địch Yến, nhưng mỗi câu mỗi chữ bọn họ nói ra đều truyền lại rất rõ rệt.

- Các người đừng có oán thán gì nữa, ta còn muốn về Lạc Dương đây này, nhưng vì là lệnh của công chúa, ai dám không nghe chứ?

- Thống lĩnh nghĩ liệu Lý Trân có đến không?

Lý Trân đang ở phía sau tấm vách bỗng khẽ giạt mình, Địch Yến vội vàng nắm chặt lấy tay hắn, rồi liếc một cái ra hiệu, Lý Trân cũng bình tĩnh trở lại, coi như không có việc gì mà tiếp tục uống rượu, nhưng mỗi từ Võ Phù Dung nói ra hắn đều nghe không lọt tai.

- Hẳn có lẽ đang bảo vệ Lý Hiển vào kinh rồi, nhưng mà cũng khó dám chắc, cái thứ tiện nhân kia cũng rất có thể sẽ phái hắn tới, sự việc lần này rất quan trọng, chắc hẳn sẽ không bỏ mặc làm ngơ đâu.

Lúc này, một tên thuộc hạ bỗng hạ thấp giọng nói:

- Thống lĩnh, hắn tới rồi!

Lý Trân cũng vô thức quay người lại, chỉ thấy ở đầu thang lầu xuất hiện một gã ba mươi mấy tuổi, trông vẻ ngoài rất thanh tú, mặc dù y phục tầm thường, nhưng lại không che giấu được cái khí chất của bọn quan trường.

Địch Yến kéo tay áo của Lý Trân một cái, dùng đầu ngón tay đã chấm ít rượu viết lên bàn mấy chữ, Lý Trân nhận ra, chỉ thấy trên bàn viết ‘Kẻ chuyên giám sát sai bảo Trương Hằng’, Lý Trân lập tức hiểu ra, Võ Phù Dung thì ra là muốn mượn người này để can thiệp vào vụ của Dương Bái, đoán chừng tên quan này là do Thái Bình công chúa cất nhắc mà phái tới, cho nên hắn mới tới đây gặp Võ Phù Dung.

Tên quan kia nhìn thấy Võ Phù Dung, liền bước nhanh tới, chấp tay lại vừa cười vừa nói:

- Để cho Võ cô nương chờ lâu rồi.

Võ Phù Dung cũng yếu điệu đáp lại hắn:

- Trương Ngự sử, chúng ta cũng lâu không gặp rồi nhỉ.

Giọng làm nũng của nàng làm cho Lý Trân vô cùng khó chịu, lưng nổi hết cả da gà, Địch Yến như là hiểu được cảm giác của hắn, cũng nhin không nổi mà che miệng cười lên.

Võ Phù Dung ngồi đối diện với Trương Hằng, nàng rót cho hắn một chén, cười hỏi:

- Sao ta lại không thấy Trương Ngự sử đi từ quan thự ra nhỉ?

- Trước đó ta có về nhà thay bộ y phục, sau đó mới từ nhà tới đây.

- Ồ!

Võ Phù Dung cười nhẹ một tiếng:

- Ta hiểu rồi.

Lý Trân trầm nghĩ trong lòng, Thái Bình công chúa tại sao lại quan tâm tới vụ Dương Bái, lẽ nào nàng cũng là thành viên của hội Hưng Đường, hay vì nàng là hoàng tộc Lý thị, muốn giúp hoàng tộc không rơi vào cảnh lâm than một lần nữa.

Lúc này, Trương Hằng bỗng quay ra nhìn một lượt khách rượu ở xung quanh, rồi lại liếc mắt nhìn hai người đang ở gần bọn họ nhất là Lý Trân và Địch Yến, rồi hạ giọng nói với Võ Phù Dung:

- Nơi này không phù hợp để nói chuyện, chúng ta đi chỗ khác thôi.

Võ Phù Dung sở dĩ muốn cướp chỗ cạnh cửa sổ này là vì chờ Trương Hằng, bây giờ gã đã đến, chỗ này đối với nàng không có giá trị gì cả, nàng chỉ cái Nhã thất xa xa rồi cười nói:

- Chúng ta vào trong phòng rồi nói.

Hai người đứng dậy rời khỏi chỗ ban đầu, một trước một sau đi vào Nhã thất, mấy tên võ sĩ đứng ngoài cửa, ánh mắt hung dữ nhìn chằm chằm vào các thực khách, làm cho Lý Trân không thể không từ bỏ ý định nghe lén.

Buổi chiều, Địch Yến một mình đi tới khu phía Bắc, từ tên lái buôn họ Vương mà Địch Yến tìm ra đã lấy được toàn bộ những tin tức mà Lý Trân muốn.

- Dương Thái Thú ở trong lao bị khổ hình, nhưng đều chịu đựng được, cũng không khai gì cả, cho tới giờ thì Lai Tuấn Thần vẫn chưa lấy được thứ hắn cần, nhưng dường như hắn cũng không có ý định giết Dương Thái Thú, mấy lần rồi đều dừng khổ hình rất kịp thời.

Lai Tuấn Thần muốn thứ gì, Lý Trân đương nhiên biết rất rõ, y muốn có danh sách của hội Hưng Đường, nhưng trong chuyện này có vấn đề, vì Lai Tuấn Thần hoàn toàn có thể tự bịa ra một danh sách, rồi cho Dương Bái đóng dấu thừa nhận, thế nhưng nếu có như vậy, thì Dương Bái dựa vào đâu mà biết được bí mật của hội Hưng Đường?

Cái này chắc chắn cần phải có chứng cứ, chứng minh Dương Bái chính là người của hội Hưng Đường, thứ mà Lai Tuấn Thần thực sự muốn có chính là chứng cứ, nếu không chỉ bằng lời nói xuông mà muốn bắt gọn hoàng tộc Lý thị, thì e rằng đến Võ Tắc Thiên cũng không có cái gan này.

Lý Trân cũng biết một trong số những chứng cứ, đó chính là trụ trì Hoằng Phúc của Hiếu Ân tự, đó chính là thủ lĩnh Lí Kính Nghiệp đã từng phản lại Võ Tắc Thiên, tin chắc là Dương Bái cũng biết rõ điều này, nên lúc trước khi từ Phòng Châu tới Thành Đô, Lý Trân đã đặc biệt phái Lã Tấn đi gửi thư cho Hoằng Phúc Đại Sư, bảo ông ấy lập tức rời khỏi Phòng Châu.

Tin rằng trụ trì Hoằng Phúc đã rời khỏi Phòng Châu, vậy thì liệu Dương Bái còn có chứng cứ gì được chứ? Lý Chân bản khoản không rõ, có chăng là biết được chỗ ẩn náu bí mật của võ sĩ hội Hưng Đường và nguồn vật tư, nhưng mà Lý Hiến chắc sẽ không khoan tay đứng nhìn, lúc này Lý Trọng Nhuận hẳn đã thông báo cho võ sĩ hội Hưng Đường và nguồn vật tư cũng đã được dời đi.

Lý Trân khoanh tay đi đi lại lại trong phòng, suy tính thật kỹ cái lợi và thiệt của chuyện này, hắn hiểu rõ tâm thái vào thời điểm này của Lai Tuấn Thần, tựa như người đào quặng đột nhiên phát hiện ra mỏ vàng vậy, dã tâm của Lai Tuấn Thần đang bùng lên, không thể áp chế.

Về mặt khác, việc Tiết Hoài Nghĩa bị giết, rõ ràng là ý đồ qua cầu rút ván của Võ Tắc Thiên, như thế, việc đều là tay sai của bà ta, Lai Tuấn Thần sao có thể tránh khỏi cảm giác môi hở răng lạnh? Làm sao để tự bảo vệ mình, làm sao để giữ được của cải và tiền đồ, lại trở thành việc mà hắn ta vô cùng lo lắng.

Cho nên sự xuất hiện của hội Hưng Đường, khiến cho Lai Tuấn Thần như kẻ sắp chết đuối bỗng nhiên nắm được cây cỏ cứu mạng, y nào có thể dễ dàng buông tay chứ, chỉ cần để Võ Tắc Thiên biết đến sự tồn tại của hội, Lai Tuấn Thần y ắt vẫn còn hữu dụng.

Phải nói là ý nghĩ của Lai Tuấn Thần không tệ, Võ Tắc Thiên có lẽ sẽ vì hội Hưng Đường mà tạm thời giữ lại y, nhưng y càng đào sâu hội Hưng Đường, chắc chắn sẽ đắc tội với toàn hoàng tộc Lý thị, Võ Phù Dung xuất hiện ở Thành Đô này chính là lời chú giải chính xác nhất, ngay cả Thái Bình công chúa cũng không thể dung tha, huống chi những người khác?

Những cái lợi và thiệt trong chuyện này Lý Trân đã dần dần hiểu ra một cách rõ ràng, Lai Tuấn Thần tự cho là được lợi, nhưng chẳng phải là đang tự đào cho mình phần mộ chỉ có con đường chết hay sao.

Lúc này, Lý Trân đã biết mình nên làm như thế nào rồi, hắn quay đầu lại cười tủm tỉm nói với Dịch Yến:

- Nghe nói phong cảnh ở Đô Giang Yển không tệ, hay là chúng ta cùng đi du ngoạn một vòng, muội thấy sao?

Dịch Yến liền ngăn cả người, trong thời khắc quan trọng như thế này, cái tên này lại có hứng đi du ngoạn, là sao chứ? Cho dù nghĩ không ra dụng ý của Lý Chân, Dịch Yến vẫn kiên quyết lắc đầu từ chối.

Buổi trưa ngày tiếp đó, bên trong Ngự sử quan thự, Vạn Quốc Tuấn giao cho Lai Tuấn Thần một danh sách, với bộ mặt cười nịnh nói:

- Trung thừa, hắn đã đóng dấu thừa nhận rồi.

Lai Tuấn Thần cầm lấy bản khai, là bản Dương Bái thừa nhận chính mình là thành viên của hội Hưng Đường, bên dưới là bản danh sách của hội được viết lú nhú, dưới cùng là dấu tay in bằng máu tươi của Dương Bái, cái dấu đương nhiên là thật, là bị tên Vạn Quốc Tuấn ép buộc mà ấn lên đó, còn chữ ký thì là tìm người bắt chước, không có một chút sơ hở nào.

Mắt của Lai Tuấn Thần bỗng híp tịt cả lại, bản danh sách này là y hao cả một đêm để bịa ra, bao gồm tất cả những cái lợi mà hắn có thể nghĩ tới, y tin chắc rằng chỉ cần đưa bản danh sách này cho Thánh Thượng, mặc kệ Thánh Thượng có tin hay không, bà ta đều sẽ từng bước từng bước trừ khử hết người của hội Hưng Đường, lần trừ khử này chỉ không biết sẽ mất bao nhiêu năm đây.

Lúc này, Vạn Quốc Tuấn lại dè dặt nói:

- Tên Dương Bái này nếu áp giải hắn vào kinh sợ là hắn sẽ chối hết, ngược lại làm hỏng hết chuyện lớn của Trung Thừa, chi bằng...

Vạn Quốc Tuấn dùng bàn tay làm cái “giết”, Lai Tuấn Thần mỉm cười:

- Điều này ta đã tính trước, người không cần lo lắng.

Lúc này, bỗng có một thằng bé mang lên hai cốc rượu, Lai Tuấn Thần đưa mắt liếc hai cái cốc, chúng hoàn toàn giống nhau, nhưng có một cái trên tay cầm vẽ sẵn một chấm đỏ, y tiện tay bưng lên chiếc không có chấm, cười tủm tỉm nói:

- Nào! Vì sự hợp tác vui vẻ lần này, chúng ta cùng chúc mừng nào.

Vạn Quốc Tuấn thấy được sủng ái nên hơi lo, vội vàng bưng cốc rượu lên, Lai Tuấn Thần nâng chén về phía gã rồi cười cười, một hơi cạn sạch rượu trong cốc. Vạn Quốc Tuấn cũng vội vã uống cạn một hơi, Lai Tuấn Thần lại cười nói:

- Người đi chuẩn bị đi, đêm nay chúng ta sẽ xuất phát.

- Ta đi chuẩn bị ngay đây.

Vạn Quốc Tuấn quay người đi ra cửa, vừa mới đi được vài bước, đột nhiên thấy có gì là lạ, bụng bắt đầu đau dữ dội, gã cúi người chậm chậm xoay người lại, thì chỉ thấy mặt Lai Tuấn Thần đang cười lạnh, ánh

mắt đầy sát khí, Vạn Quốc Tuấn bỗng nhiên hiểu ra, gã vừa gầm lên vừa lao về phía Lai Tuấn Thần, nhưng chỉ xông lên được một bước, đầu đã bổ thẳng xuống đất, người gã co giật vài cái, rồi không bao giờ động dậy được nữa.

Lai Tuấn Thần lật lại cái xác của gã, từ trong ngực gã rút ra một trục cuộn, rồi mở ra xem, đột nhiên lại là một bản danh sách của hội Hưng Đường, bên trên cũng có cả chữ ký và dấu tay của Dương Bái, Lai Tuấn Thần nhổ một phát nước bọt, cắn chặt răng chửi:

- Người nghĩ là ta không hiểu tâm địa của người ư? Muốn vì Võ Tam Tư mà cướp công lao của ta sao, nằm mơ đi.

Y quát lên ra lệnh:

- Người đâu?

Mấy tên võ sĩ tâm phúc liền xuất hiện ngay trước cửa, Lai Tuấn Thần chỉ vào xác của Vạn Quốc Tuấn nói:

- Lôi nó ra ngoài đi, thiêu huỷ kỹ càng, cẩn thận đừng để có người nhìn thấy.

Mấy tên võ sĩ bước tới khiêng xác của Vạn Quốc Tuấn ra. Lai Tuấn Thần lại trầm tư một lát, lúc này, thuộc hạ của y từ bên ngoài tới bẩm báo:

- Trung Thừa, Trương Ngự sử đến rồi.

- Cho hắn vào đi.

Lát sau, thị Ngự sử Trương Hằng bước nhanh vào, khom người hành lễ nói:

- Tham kiến Trung Thừa.

- Nói chuyện với Võ Phù Dung rồi?

Lai Tuấn Thần thản nhiên hỏi.

- Ty chức đã nói chuyện rồi, đúng theo dặn dò của Trung Thừa, đã nói hết vấn đề với nàng ta rồi.

- Nàng ta có ý như thế nào?

Lai Tuấn Thần uống ngụm trà rồi hỏi.

- Ty chức nghe ý của nàng ta, là định sẽ cướp Dương Bái đi, đây chắc cũng là mệnh lệnh của Thái Bình công chúa.

Lai Tuấn Thần nở nụ cười có chút đắc ý, Thái Bình công chúa tưởng rằng Trương Hằng là người của cô ta, nào đâu biết rằng Trương Hằng sớm đã theo mình rồi, y thoả mãn gật gật đầu nói:

- Người lại đi nói với Võ Phù Dung, đêm nay chúng ta sẽ áp giải Dương Bái vào kinh.

Trương Hằng do dự một lát rồi nói:

- Nhưng ty chức không thể dễ dàng mà biết được tin này, nàng ta nhất định sẽ sinh nghi.

- Ta biết chứ, ta sẽ sắp xếp một chút, làm cho người trong lúc vô tình nào đó biết được tin này.

242. Chương 241: Thế Lực Thứ Ba

Vào màn đêm, những trận mưa phùn mịn mù rơi xuống thành đô, những hạt mưa giống như những mũi châm từ trên trời rơi xuống, rồi xuống mặt rồi rơi xuống tay khiến màn đêm của Trọng Xuân trở nên mát lạnh hơn, trên một bức tường bao của một tòa nhà lớn cách cửa lớn của Ngự Sử Đài không xa, Võ Phù Dung dẫn theo hơn sáu chục võ sĩ Nội vệ kiên nhẫn đợi mở cửa sau.

Bỗng nhiên Trương Hằng nhận được tin Dương Bái đã nhận tội rồi, buổi chiều Vạn Quốc Tuấn đã đi trước một bước, Võ Phù Dung lập tức đoán được chắc chắn Lai Tuấn Thần chuẩn bị áp giải Dương Bái về kinh, rất nhanh Trương Hằng lại lệnh cho tâm phúc truyền tin tức tới, đêm nay hậu môn sẽ có động tĩnh.

Võ Phù Dung nhận được lệnh của Thái Bình công chúa phải cướp Dương Bái, không cho Dương Bái hồi kinh. Võ Phù Dung cũng là người của Võ gia, vốn dĩ nàng rất muốn Hưng Đường Hội sẽ bị trừ khử hoàn toàn, khiến Võ gia có thể hoàn toàn thay thế được Lý thị, giữ vững cơ nghiệp ở Đại Đường, nhưng hiện tại nàng đang phải dựa vào Thái Bình công chúa, được Thái Bình công chúa trọng dụng, nàng không dám cũng không thể cãi mệnh lệnh của Thái Bình công chúa.

- Thống lĩnh, có động tĩnh rồi.

Một võ sĩ khẽ nói.

Tinh thần của Võ Phù Dung bỗng dâng cao, hoàn toàn để tâm nhìn vào hậu môn, chỉ một lát sau hậu môn cũng đã mở, hơn chục tên kỵ sĩ hộ giá một chiếc xe ngựa chậm rãi đi qua, tứ phía của xe ngựa được phủ một tấm vải đen, có hai con ngựa phụ trách kéo, Võ Phù Dung thoáng nhìn đã nhận ra, đây chính là xe trở tù nhân, Dương Bái nhất định đang ngồi trong đó.

- Tiến lên.

Võ Phù Dung hô một tiếng lớn, hơn sáu chục võ sĩ nhanh chóng từ trên tường nhảy xuống xông thẳng vào chiếc xe ngựa kia, đột nhiên có phục binh tới chém giết khiến hơn chục tên kỵ sĩ đều hoảng loạn, lúc này bọn chúng ra rời khỏi hậu môn của phủ đệ, nếu muốn quay lại thì cũng không còn kịp nữa rồi, hơn chục tên kỵ sĩ không dám ham chiến, thúc ngựa chạy trong màn đêm, chỉ trong giây lát, hơn chục người như mất hình bỏ lại chiếc xe ngựa lại.

Đoạt được mục đích quá dễ dàng khiến trong lòng Võ Phù Dung có một dự cảm không tốt, nàng xông lên phía trước rút kiếm chém vào tấm vải che trên xe ngựa, một tấm vải che bị chém đứt chỉ thấy bên trong không có một bóng người, làm gì có Dương Bái ở đó cơ chứ.

Võ Phù Dung trợn tròn mắt há hốc miệng, nàng biết rằng mình đã mắc bẫy rồi.

Cũng trong giây phút Võ Phù Dung xông vào chém tấm vải che thì có một chiếc xe ngựa khác đã rời khỏi thành đô, dưới sự hộ vệ của hơn chục tên võ sĩ mặc áo đen chạy theo hướng bắc mà đi, chiếc xe này không phải là xe áp giải tù nhân mà chỉ là một xe ngựa bình thường, Dương Bái phải đeo gông cùm nặng nhọc không thể an nhiên mà nằm trong xe được, hẳn cũng đã quá tuyệt vọng biết rằng lần này về kinh thì hẳn chắc chắn phải chết rồi.

Bên cạnh chiếc xe ngựa, Lai Tuấn Thần mặc một bộ áo đen của một võ sĩ, cùng hòa mình vào đám hơn chục tên võ sĩ áo đen kia, rất khó để nhận ra y, trên khuôn mặt y tỏ vẻ rất đắc ý, đêm nay đã cho Võ Phù Dung một vở kịch ê trề, y nghĩ tới biểu cảm của Võ Phù Dung khi vén tấm vải che lên thì không nhịn được cười toáng lên.

Võ Phù Dung có nằm mơ cũng không thể ngờ được rằng, trong Ngự Sử Đài có một con đường hầm thông với đại môn qua một nhà dân đối diện, ngôi nhà dân kia cũng là tài sản của thành đô Ngự Sử Đài, buổi chiều bọn chúng đã đưa Dương Bái chuyển qua đó, trời bắt đầu tờ mờ tối, bọn họ liền từ phía sau nhà dân kia mà xuất phát.

Nhưng cho dù Võ Phù Dung bị mắc lừa nhưng Lai Tuấn Thần cũng có chút lo lắng, y lo rằng không chỉ có đám Võ Phù Dung là muốn ngăn cản Dương Bái, có thể là Lý Trân nữa, đến hôm nay hẳn vẫn không lộ mặt, lại còn có Hưng Đường Hội, bọn họ có thể đương mặt nhìn Dương Bái bị áp giải về kinh sao?

Tuy bốn ngày thẩm vấn Dương Bái không thu lại bất cứ điều gì, dường như gã cũng biết Lai Tuấn Thần không dám giết mình, nên càng không chịu khai, tuy Lai Tuấn Thần nhận được tờ cung có in dấu tay của Dương Bái nhưng chứng cứ thì Lai Tuấn Thần lại không hề có được, đương nhiên Lai Tuấn Thần sẽ không từ bỏ ý đồ, y muốn áp giải Dương Bái về kinh để tiếp tục thẩm vấn, về tới kinh thành thì y sẽ có cách để Dương Bái phải mở miệng.

Lai Tuấn Thần quan sát hai bên, bọn họ vẫn chưa hoàn toàn đi qua phạm vi thành đô, tứ phía đều là phòng xá, y liền hạ lệnh:

- Tăng tốc độ lên.

Xe ngựa lập tức được tăng tốc, nhanh chóng hướng về phía bắc.

Trên một tòa nhà ba tầng bên cạnh quan đạo Lý Trân và Địch Yến đã chờ ở đó gần một canh giờ rồi, trên quan đạo vẫn không hề thấy một dấu vết của việc áp giải tù nhân, Địch Yến có chút sốt ruột, khẽ nói:

- Rút cuộc huynh nắm chắc bao nhiêu phần thế, Lai Tuấn Thần chắc chắn sẽ tới sao?

- Ta dám chắc tám phần là đêm nay Lai Tuấn Thần sẽ động thân, nhưng chỉ có sáu phần chắc chắn hẳn sẽ đi qua con đường này, cho nên thực tế ta cũng chỉ nắm chắc có năm phần thôi.

- Chỉ nắm chắc có năm phần thôi sao?

Địch Yến không được vui nói:

- Chỉ nắm chắc có năm phần mà huynh bắt ta phải đợi ở đây cả đêm hơn nữa cho dù hẳn có tới thì chúng ta chỉ có hai người thì làm sao dám cứu Dương Bái chứ?

- Tùy cơ ứng biến thôi.

Lý Trân dựa vào thành cửa sổ vẻ uể oải cười nói:

- Chưa chắc chúng ta sẽ cứu người lúc này, có thể đi theo bọn họ, bọn họ cứ đi về hướng bắc sẽ có những lúc sơ hở vậy lúc đó chúng ta sẽ ra tay.

Địch Yến đưa mắt lườm hẳn nói:

- Ta và huynh phải làm biết bao chuyện, chỉ có lần này là không đáng tin cậy gì cả, huynh không có chút kế hoạch nào, chỉ biết ngồi đây mà chờ đợi, nếu sớm biết như vậy thì còn đến thành đô làm gì cơ chứ?

- Sao ta lại không có kế hoạch cơ chứ? Chẳng phải chiều nay ta đã ra ngoài đó thôi, nếu không làm sao ta biết đêm nay bọn chúng sẽ rời khỏi đây?

- Huynh...

Địch Yến lại hiếu kỳ hỏi:

- Chiều nay huynh làm cái gì vậy?

- Thực ra ta đi dò xét động tĩnh của bọn Võ Phù Dung, ta phát hiện bọn họ chuẩn bị đêm nay sẽ phục kích. Ta cũng đoán được rằng bọn họ đã biết được tin tức hôn nay Lai Tuấn Thần sẽ rời khỏi đây, nhưng ta dám chắc rằng bọn họ sẽ không thu được bất cứ thứ gì đâu.

- Sao vậy?

- Lai Tuấn Thần là người như thế nào chứ, làm sao hẳn có thể dễ dàng để cho người khác biết được tin tức, hẳn đã cố tình cho Võ Phù Dung biết được tin giả khiến Võ Phù Dung đêm nay phải về tay không.

Địch Yến bĩu bĩu môi:

- Đây chắc chắn đều là những suy đoán của huynh, hơn nữa làm sao huynh biết rằng đêm nay Võ Phù Dung sẽ phục kích, nhờ đâu người ta chỉ chuẩn bị trước, ngày mai hoặc ngày kia mới phục kích thì sao?

- Những suy đoán của ta thường tương đối chính xác, mọi xem, bọn chúng đến rồi đó.

Lý Trân đưa ánh mắt về phía xa xa cười nói.

Địch Yến quay người lại, cũng nhìn theo ánh mắt của Lý Trân, chỉ thấy phấp phấp xa xa thấp thoáng xuất hiện một đội ngũ.

Trong phòng không bật đèn khiến ánh mắt của hai người họ thích ứng với màn đêm, cho dù ngoài trời đang mưa phùn nhưng Địch Yến vẫn nhìn rất rõ hơn chục tên hộ vệ rất thận trọng hộ tống một chiếc xe ngựa nhanh chóng lao tới.

Bỗng chốc tinh thần của Địch Yến phấn khởi hẳn lên, khẽ nói với Lý Trân:

- Làm sao chúng ta ra tay cứu người đây?

Nhưng Lý Trân lại không trả lời, Dịch Yến thấy lạ nên đưa mắt nhìn hắn, chỉ thấy hắn mím chặt môi lại, đôi mắt sắc bén đang chăm chú nhìn về chiếc xe ngựa đang chậm rãi đi tới, trên tay cung tiễn cũng đã nắm chặt.

Trong lòng Dịch Yến bỗng cảm thấy một điều gì đó bất an, nàng biết rằng Lý Hiến đã đưa cho Lý Trân một mẫu giấy, trên mẫu giấy đó viết những gì thì nàng lại không hề hay biết, lẽ nào.

Dịch Yến đang định muốn hỏi Lý Trân thì đúng lúc này, trên quan đạo bỗng vang lên những tiếng hò hét, Lý Trân và Dịch Yến đều giật mình liền đưa ánh mắt nhìn về phía quan đạo.

Hai bên quan đạo đều là những ngôi nhà dân thưa thớt, cũng có những cửa hàng nếu cứ đi về hướng bắc thì đó đều là núi cao và rừng rậm, nhà trọ nơi Lý Trân và Dịch Yến ở chính là căn nhà cuối cùng của quan đạo.

Lúc này, bên ngoài cách hướng nam của nhà trọ mấy chục bước, vô số những bóng đen từ bốn phương tám hướng ập đến lao vào chém giết đội quân của Lai Tuấn Thần, đôi bên xảy ra cuộc hỗn chiến.

Dịch Yến lo lắng hỏi Lý Trân:

- Lý đại ca, bọn họ có phải là Hưng Đường Hội không vậy?

Lý Trân chậm rãi lắc đầu, hắn biết rằng không thể nào là người của Hưng Đường Hội được, võ sĩ của Hưng Đường Hội đều đã lui về Dương Châu, không thể nào đến kịp được. Lẽ nào là người của Võ Tam Tư, muốn cùng Lai Tuấn Thần tranh đoạt quyền chủ đạo của Hưng Đường Hội, nhưng điều suy nghĩ này cũng hơi miễn cưỡng.

Lúc này, một ý niệm bỗng lóe lên trong đầu Lý Trân: “Ta biết rồi” Lý Trân buột miệng nói:

- Ta biết bọn họ là người nào rồi, nhất định là bọn họ rồi.

- Là người nào thế?

Dịch Yến vội vàng hỏi.

- Chính là đám phục kích Đại Lý Tự ở Phòng Châu, làm đám người giết thủ hạ của Lai Tuấn Thần.

Dịch Yến tròn mắt, đám người này chẳng phải nghĩ ra trăm phương ngàn kế để gây sự chú ý của Lai Tuấn Thần với Hưng Đường Hội sao? Tại sao đang trong thời khắc quan trọng này lại muốn ngăn cản Lai Tuấn Thần điều tra Hưng Đường Hội chứ? Điều này có vẻ hơi mâu thuẫn.

Thực ra Lý Trân cũng cảm thấy có chút mâu thuẫn, nhưng trực giác mách bảo hắn, hung thủ phục kích đám hắc y của Lai Tuấn Thần và phục kích Đại Lý Tự chính là một.

Nhưng lúc này Lý Trân cũng không rảnh để suy nghĩ nhiều, đám hắc y này bất ngờ làm vỡ kế hoạch của hắn, hắn rút một mũi tên dài từ chiếc hộp đựng tên sau lưng.

Trên quan đạo đã trở nên hỗn độn, hai bên lao vào nhau chém giết. Lai Tuấn Thần không thể ngờ được rằng lại có người phục kích ở đây, y vừa tức vừa lo lắng, hét lớn:

- Bảo vệ xe ngựa, không được để bọn chúng cướp người.

Hơn hai mươi tên võ sĩ Hắc Lại vội vàng bảo vệ xe ngựa, liều sống liều chết để chống cự sự tấn công của đám người áo đen. Lai Tuấn Thần biết rằng cách đây chừng năm dặm có một tòa quân doanh, y vội vàng nói với một tên thủ hạ:

- Mau tới quân doanh cầu cứu.

Thủ hạ quay đầu ngựa, phi ngựa như bay hướng về phía tây quân doanh. Lai Tuấn Thần rút ra trường kiếm, thúc ngựa lao vào đám hắc y.

Đám hắc y có chừng ba bốn mươi người, ai nấy võ nghệ cao cường, ra tay hung ác, bọn họ tùm năm tùm ba từ bốn phương tám hướng lao vào chiếc xe ngựa, mục tiêu của bọn chúng cũng rất rõ ràng, chính là muốn cướp Dương Bái đang ngồi trong chiếc xe ngựa kia.

Trong màn đêm những tai sáng phát ra từ đao kiếm, những tiếng kêu gào vang lên, hai bên xe ngựa không ngừng vang lên những tiếng kêu thảm thiết. Lai Tuấn Thần đích thân vùng kiếm ứng chiến, sống chết phải bảo vệ xe ngựa, trong lòng y biết rõ, chỉ cần bọn họ kiên trì khoảng nửa canh giờ nữa thôi thì quân đội sẽ đến cứu viện ngay.

- Cố gắng chiến đấu cho ta.

Lai Tuấn Thần hét lớn, không ngừng cổ vũ thủ hạ sống chết phải chống cự, đám hắc y cũng không thể tấn công vào ngay được, đôi bên giằng co nhau quyết liệt.

Trong xe ngựa, tính thần vốn âm đạm của Dương Bái bỗng kích động hẳn lên, gã bỏ nhào tới cửa sổ xe ngựa, hai bên cửa sổ của xe ngựa đều bị chặn bởi những thanh sắt cố định rồi:

- Là ai? Là ai đến cứu ta vậy?

Dương Bái kích động hết lớn, quay người lại lao sang bên cửa sổ bên kia, dùng sức lắc lư thanh sắt chặn cửa sổ, gã rất muốn thò đầu qua thanh sắt kia để xem rút cuộc ai là người tới cứu gã.

Nhưng điều bất ngờ lại xảy ra lúc này, một mũi tên như tia chớp bắn tới, sức bắn của mũi tên quá mạnh, một tiếng “phập” vang lên, mũi tên bắn trúng trán của Dương Bái. Dương Bái kêu lên một tiếng thảm thiết rồi ngã đầu ngả xuống sàn.

Cảnh tượng này vừa hay Lai Tuấn Thần nhìn thấy, bỗng chốc mắt của y đỏ rực lên, vùng kiếm xông vào đám người rồi thúc ngựa lao tới phía trước xe ngựa, chỉ thấy Dương Bái đang nằm ngửa trong xe ngựa, miệng thì há hốc, những giọt máu ồ ạt chảy ra theo thân mũi tên, ánh mắt của Dương Bái đã không còn sức sống rồi.

Lai Tuấn Thần kêu lên một tiếng, bỗng quay đầu nhìn lại, chiếc mũi tên được bắn ra từ ngôi nhà trọ. Cách đây chừng năm mươi bước, cửa sổ lầu ba của căn nhà trọ đang mở nửa chừng, nhưng lại không nhìn thấy bất kỳ bóng người nào.

243. Chương 242: Không Hẹn Mà Gặp.

Địch Yến thấy Lý Trân giương cung lên, bỗng hiểu ra được ý đồ của Lý Trân, nàng định ngăn cản nhưng trong thời khắc này nàng lại do dự, nàng biết rằng cơ hội này là cơ hội vàng cho Lý Trân nên cuối cùng nàng đã không ngăn cản mà giương mắt nhìn Dương Bái bị mũi tên của Lý Trân bắn chết.

- Huynh... sao huynh lại làm như vậy?

Địch Yến giật mình nhìn hẳn nói.

Lý Trân không có chút biểu cảm gì, hẳn nhanh chóng đem túi da và cung tiễn đeo lên lưng, kéo Địch Yến lên:

- Rời khỏi đây trước đã, lát nữa ta sẽ giải thích cho muội.

Lúc này, phía xa xa vang lên tiếng hét lớn của Lai Tuấn Thần, Địch Yến cắn răng rời nhanh chóng cùng Lý Trân rời khỏi khách trọ qua lối cửa sau, rất nhanh bọn họ đã chạy ra sân sau rồi chui vào rừng cây rồi nhanh chóng đi vào rừng sâu.

Hơn một canh giờ sau, bọn họ cũng đã rời xa chỗ quan đạo bị phục kích, Địch Yến gạt tay Lý Trân ra, vẻ tức giận nói:

- Tạo sao huynh lại giết hẳn?

- Đây là ý của Lý Hiên.

Lý Trân thản nhiên nói:

- Y viết vào mẫu giấy cho ta, bên trong chỉ ghi đúng bốn chữ: Giết người diệt khẩu.

- Nhưng... gã cũng đã chống đỡ được rồi, chẳng phải sao? Cho dù Lai Tuấn Thần có dùng nhục hình thế nào thì gã đều không mở miệng, tại sao huynh lại giết gã chứ.

Địch Yến tức giận đến nỗi nước mắt như muốn chảy ra.

- Ta biết, ta cũng không muốn làm như vậy, nhưng đây chính là đấu tranh quyền lực.

- Đừng nói với ta đấu tranh gì hết.

Địch Yến hất tay của hắn ra, hét lớn:

- Ông ấy là trưởng bối của ta, là bạn thân của phụ thân ta, hồi ta còn nhỏ ông ấy còn bế ta.

Cuối cùng nước mắt của Địch Yến cũng chảy:

- Ta cứ tưởng chúng ta đến để cứu ông ấy, nhưng huynh lại giết ông ấy, huynh có nghĩ đến cái cảm giác của ta chưa?

Địch Yến cúi đầu khóc òa lên, Lý Trân cũng không quấy nhiễu nàng, để cho nàng khóc cho thỏa nỗi buồn, một hồi lâu sau, hắn mới nhẹ nhàng nói:

- Ta biết ông ấy là bạn tốt của phụ thân muội, nếu nói về mặt cảm tình thì khó mà chấp nhận được, nhưng chuyện này có liên hệ tới vận mệnh của Đại Đường, liên hệ tới tính mạng của vô số người. Hơn nữa muội phải hiểu rằng chúng ta không thể nào cứu được ông ấy, thậm chí không được để ông ấy nhìn thấy chúng ta, bởi vì đây là chỉ dụ của Nữ hoàng đế, ta chỉ còn cách giết ông ấy, đây là cách duy nhất, đối với ông ấy đó cũng là cách để giải thoát. Ông ấy đã lọt vào tay của Lai Tuấn Thần thì cũng khó mà sống sót được.

Địch Yến gạt nước mắt đi, sự tức giận trong ánh mắt cũng dần tan biến. Thực ra nàng cũng hiểu được rằng Lý Trân cũng không còn lựa chọn nào khác, tuy về mặt tình cảm thì khó mà chấp nhận được, nhưng nàng cũng chỉ biết đối diện với hiện thực, cuối cùng nàng cũng khẽ thở dài, nhẹ nhàng nói:

- Thôi được rồi, chỉ có điều chuyện này huynh không được nói cho phụ thân ta biết, chúng ta không thể nói được nếu không phụ thân ta sẽ rất buồn.

Lý Trân lặng lẽ gật đầu nói:

- Ta sẽ không nói với ông ấy đâu.

Lúc này, từ xa vọng tới tiếng vó ngựa dồn dập, Lý Trân quay đầu lại, chỉ thấy cách xa vài trăm bước có những ánh lửa bập bùng, điều này có nghĩa là có người đang đuổi tới, lúc này, hắn lại nghe thấy tiếng hô lớn của Lai Tuấn Thần:

- Nhất định phải tóm được bọn chúng, tóm được hung thủ.

Lý Trân kéo Địch Yến nói:

- Chúng ta phải rời khỏi đây, chuyện này để sau nói tiếp.

Hai người chuyển hướng chạy như bay về phía thành đô, càng chạy càng xa dần dần bỏ xa đám binh sĩ truy đuổi.

Trời vừa tờ mờ sáng, Lý Trân và Địch Yến từ tây môn tiến vào thành đô, rồi đi thẳng tới khách trọ nơi bọn họ gửi ngựa ở đó.

Trải qua bao nhiêu ngày bôn ba, khiến bọn họ trong tình trạng kiệt sức, lúc này cuối cùng cũng kết thúc được nhiệm vụ, không cần biết nhiệm vụ có kết quả thế nào, hai người họ đều bình thần chấp nhận, hai người ai nấy đi về phòng của mình, đặt xuống giường là chìm sâu vào giấc ngủ không còn biết trời đất là gì nữa.

Giấc ngủ này kéo dài tới tận chiều, Lý Trân mơ mơ màng màng thấy mũi mình ngứa ngứa, hắn từ từ mở mắt ra, chỉ thấy Địch Yến không còn vẻ buồn thương như hôm qua nữa, dường như chẳng có chuyện gì xảy ra vậy, nàng cười hì hì quàng bím tóc nói:

- Cái đồ lười này, huynh định ngủ đến bao giờ thế?

- Sao muội lại vào đây thế?

Lý Trân chỉ cảm thấy đầu đầu như búa bổ, hần đưa tay lên trán rồi hỏi.

- Ta ngay sát vách với phòng huynh, đương nhiên không cần phải đi từ cửa vào rồi.

Địch Yến chỉ vào cái cửa sổ đang được mở kia, lúc này Lý Trân mới chú ý tới ánh nắng chiều tà đang le lói vào trong phòng. Hần thấy Địch Yến đã hoàn toàn không còn khó chịu về cái chết của Dương Bái nữa, đột nhiên hần lại thấy ánh chiều tà lại đẹp như vậy:

- Ánh nắng chiều quả thật rất đẹp.

Hần cười lẩn lội rồi ngồi dậy hỏi:

- Bây giờ là lúc nào vậy?

- Nhảm nhí, thế huynh không thấy ánh chiều tà kia à?

Địch Yến nghiêng cổ cười nói:

- Buổi chiều ta đã dậy rồi, một mình còn đi dạo một vòng nữa đó.

- Ồ, vậy sao muội không gọi ta dậy chứ?

- Để huynh ngủ thêm một chút nữa chẳng phải tốt hơn sao? Nhưng dường như bụng huynh cũng đã đói lắm rồi, huynh có muốn cùng ta ra ngoài tìm cái gì ăn không?

Địch Yến tươi cười rồi kéo hần dậy:

- Mau dậy đi nào.

Bụng của Lý Trân cũng cảm thấy sôi lên, hần vội vàng đứng dậy cười nói:

- Ra ngoài ăn cái gì đó cũng là ý hay, đợi ta dọn dẹp một lát.

- Huynh mau lên, ta đợi huynh ở ngoài đó.

Địch Yến đứng dậy mở cửa đi ra, nàng đợi bên ngoài một lúc, Lý Trân chuẩn bị xong rồi bước ra ngoài, cười hỏi:

- Chúng ta đi đâu ăn đây?

- Huynh cứ đi theo ta là được.

Hai người đi tới một tửu quán cách nhà trọ không xa, Lý Trân thấy bảng hiệu có phần cũ nát, trong quán dường như cũng không to lắm, hần không khỏi chần chừ giây lát, Địch Yến liền kéo hần đi vào tửu quán cười nói:

- Yên tâm đi, buổi trưa ta đã tới đây rồi, quán này có món thịt dê rất ngon, tuyệt đối không kém những quán lớn đâu, rượu cũng chính tông, không giống như những quán vớ vẩn đâu.

Lý Trân bước vào tửu quán, chỉ thấy trong tửu quán cũng không đông khách lắm, nhưng xem ra đây đều là những khách quen. Tiểu nhị nhận ra Địch Yến vội vàng nhiệt tình mời bọn họ ngồi ở một chiếc bàn gần cửa sổ, vẻ mặt tươi cười hỏi:

- Cô nương vẫn gọi những món giống buổi trưa chứ?

- Ừ, gọi giống buổi trưa ý, nhưng lượng thức ăn thì tăng lên gấp đôi nhé.

- Dạ, lập tức sẽ có ngay.

Tiểu nhị nhìn Lý Trân một cái rồi vội vàng đi vào trong bếp.

Lúc này, Địch Yến khẽ nói với Lý Trân:

- Có muốn biết tin tức của Lai Tuấn Thần không?

- Muội đi nghe ngóng được gì rồi sao?

- Dù gì cũng không có việc gì làm mà.

Địch Yến cười thần bí nói:

- Buổi chiều mới đi dạo một vòng, ta thấy Lai Tuấn Thần dẫn theo mấy chục người về rất tức giận rời khỏi quan phủ, ta lại đi nghe ngóng một chút thì biết rằng bọn họ đã quay trở lại thành Lạc Dương rồi.

Lúc này, tiểu nhị mang rượu thịt tới cho bọn họ, Địch Yến rót cho Lý Trân một chén rượu, cười hỏi:

- Lần này không biết huynh sẽ tính toán thế nào, chẳng nhẽ lại muốn dao du với Lư Lăng Vương sao?

Lúc này Lý Trân mới hiểu ra tại sao tâm trạng của nàng lại chuyển biến tốt như vậy. Nàng cũng nhận thấy mình cùng chí hướng với Lư Lăng Vương, dường như chỉ cần không đi theo Thượng Quan Uyển Nhi thì trong lòng nàng sẽ vui vẻ thôi.

Lý Trân uống một chén rượu, cười hì hì nói:

- Đường lui càng nhiều càng tốt, thực ra cũng không nhất thiết phải theo Lư Lăng Vương, có quan hệ tốt với vương tướng thì cũng là điều tất yếu, thực ra chỉ cần một lời nói, đi con đường của Lý Đường, tránh xa con đường của gia tộc Võ thị càng xa càng tốt.

- Vậy huynh thử nói xem, hôm qua đám phục kích Lai Tuấn Thần là ai vậy? Có lẽ nào là người của Võ Phù Dung phái tới không?

Lý Trân lắc lắc đầu nói:

- Không phải là người của Võ Phù Dung, điều này ta có thể khẳng định, thực ra ta có thể đoán được bọn họ là ai rồi, chính là đám người phục kích Đại Lý Tự, chỉ có điều đằng sau bọn họ là gì thì đến tận bây giờ vẫn là một điều bí ẩn.

Mới nói tới đây, chỉ thấy ngoài quán rượu vang lên những tiếng la hét ầm ĩ:

- Một quán rượu cũ nát như vậy thì làm gì có món nào ngon chứ, đi quán khác đi.

- Cái này thì người không biết rồi, quán này có món thịt dê nướng rất nổi tiếng, khó khăn lắm mới tới thành đô một chuyến, không thưởng thức món này thì quả thật đáng tiếc.

Lý Trân hơi ngần người, hắn nhận ra giọng nói ngoài kia là giọng Lạc Dương. Tiếp theo đó, từ ngoài quán rượu bước vào hơn chục tên nam tử cường tráng, xem ra độ tuổi chừng ba ba mươi tuổi, nhìn bộ dạng ai nấy đều hung tợn, nhìn qua là biết đó không phải là hạng lương thiện.

Dẫn đầu là một nam tử chừng ngoài ba mươi tuổi, beo hồng đeo một thanh trường kiếm, đầu đội khăn quăn, khuôn mặt dài, đôi lông mày rậm, thoạt nhìn qua có chút giống với Lai Tuấn Thần, nhưng nhìn kỹ một chút thì có vẻ rắn chắc cường tráng hơn Lai Tuấn Thần.

Chưởng quầy hoảng hồn, vội vàng tiến lên nghênh tiếp. Tên dẫn đầu đưa mắt nhìn khách trong quán một lát, cho dù y đã nhìn thấy Lý Trân và Địch Yến nhưng do Lý Trân và Địch Yến đeo mặt nạ nên y không thể nhận ra được, y liền chỉ vào một căn phòng trống hỏi:

- Phía bên kia có người không vậy?

- Đã có người đặt trước rồi.

- Đi vào ngồi trong đó.

Tên cầm đầu không thềm để ý tới lời nói của chưởng quầy, dẫn thêm đám thủ hạ đi thẳng tới căn phòng kia. Chưởng quầy không còn cách nào khác chỉ còn biết sai tiểu nhị đến cho bọn họ gọi rượu gọi món.

Lúc này, Lý Trân phát hiện một điểm hay ở quán rượu này, đám người kia đang nói chuyện trong căn phòng kia, với vị trí của hắn thì nghe được rất rõ ràng.

- Đại ca, người phải cứu thì đã bị giết rồi, chúng ta về kinh có phải chịu hình phạt gì không?

- Suyt, đừng nói lung tung ở đây.

Lý Trân và Dịch Yến đưa mắt nhìn nhau, trong ánh mắt của hai người đều lộ vẻ vui mừng, không ngờ lại may mắn như vậy, ở một quán nhỏ này lại gặp được đám người đêm qua.

Lý Trân nâng chén rượu lên, không tỏ vẻ gì lặng lẽ lắng nghe những lời trong căn phòng kia.

- Đại ca, chúng ta đều không biết thế nào, cái vụ làm ăn này không thành, không biết ông chủ có tức giận không, có trừ tiền công của chúng ta không?

- Đúng vậy, chúng đệ đều rất lo lắng.

Đám người mồm năm miệng mười nói.

- Đúng là các người chẳng biết gì. Nói như thế này đi, lần này chúng ta làm không hẳn chỉ là một vụ làm ăn. Hai vụ trước chúng ta đều làm ổn thỏa, tuy vụ thứ ba không thành công nhưng cũng không phải là thất bại, cho nên số tiền chúng ta nhận được sẽ ít bị trừ, nhiều lắm thì chỉ gọi là trừ chút ít thôi. Nhưng ta nghĩ nếu ông chủ còn muốn bọn ta làm việc thì sẽ không màng tới chút tiền này đâu, trái lại ông chủ đã có Trường An đệ nhất phú hộ bảo trợ rồi, ta tin rằng ông ấy sẽ trả đủ số tiền đã thuê chúng ta.

Đám người trong căn phòng kia bỗng hoan hô vui mừng. Lý Trân liền nhắm mắt lại uống cạn chén rượu, dường như hắn đã đoán được điều gì đó, đám người này rút cuộc là ai phải tới rồi.

Đúng vậy, sao mình lại ngu như vậy chứ, sao lại quên được Lý Hiến ngoài Võ Tam Tư ra còn có một đối thủ cạnh tranh nữa mà.

Lương Vương Phủ thành Lạc Dương, Võ Tam Tư đang ngồi trong thư phòng ngoài, ánh mắt trầm lắng đang nghe một tên thủ hạ chạy thoát từ thành đô trở về báo cáo.

- Khởi bẩm Vương gia, Vạn Quốc Tuấn vốn đã có một bản khai của Dương Bái nhưng sau khi hắn gặp Lai Tuấn Thần thì đã không biết biệt tăm ở đâu nữa. Bỉ chức cũng đã hỏi đám thủ hạ của Lai Tuấn Thần, bọn họ đều nói rằng, không ai nhìn thấy Vạn Quốc Tuấn

- Lê nào Vạn Quốc Tuấn một mình trốn chạy rồi sao?

Võ Tam Tư lạnh lùng hỏi.

- Bỉ chức... bỉ chức nghi rằng, Vạn Quốc Tuấn đã chết trong tay của Lai Tuấn Thần rồi.

- Cái gì.

Võ Tam Tư đứng phắt dậy, câu nói này khiến gã cảm thấy kinh hãi. Gã tiến lên một bước, ánh mắt đầy hung tợn nhìn tên thủ hạ nói:

- Người nói vậy có căn cứ gì không?

- Bởi vì vốn dĩ bỉ chức đã hẹn trước với Vạn Quốc Tuấn, bỉ chức đi về kinh trước một bước, đem lời sai dăng lên diện hạ, nên Vạn Quốc Tuấn không có lý do gì để trốn chạy cả, hơn nữa. Bỉ chức còn nghe nói, thủ hạ của Lai Tuấn Thần đã đem thiêu sống một người, rốt cuộc người bị thiêu sống kia là ai? Những tên thủ hạ của Lai Tuấn Thần thì luôn biết giữ mồm giữ miệng.

Võ Tam Tư lại chậm rãi ngồi xuống. Gã tin những lời nói của thủ hạ là sự thực, Vạn Quốc Tuấn đã bị Lai Tuấn Thần sát hại, bởi vì Vạn Quốc Tuấn muốn đem một bản lời khai dăng lên cho bản thân, điều này sẽ làm tổn hại tới lợi ích của Lai Tuấn Thần, vậy thì trong ánh của Lai Tuấn Thần thì lợi ích của bản thân là cái gì chứ?

Trong lòng Võ Tam Tư vô cùng tức giận, nắm tay nắm chặt lại. Mọi người đều nói Lai Tuấn Thần là người vô tình vô nghĩa, bản thân vốn dĩ còn không tin điều này, còn có ý muốn kết làm đồng minh với y, không ngờ cuối cùng y lại hại chết người của bản thân mình, xem ra mình đã bị mờ mắt không ngờ lại tin một người tàn ác như vậy.

- Ta biết rồi, người lui xuống trước đi.

Võ Tam Tư xua xua tay, thủ hạ lập tức rời đi. Trong lòng Võ Tam Tư thấy rồi bởi, gã khoanh tay đi lại một lát, lại dặn dò thủ hạ:

- Mau tới mời Minh tiên sinh tới gặp ta.

Không lâu sau, dáng người gầy nhỏ của Minh tiên sinh xuất hiện trước cửa phòng thư phòng, y hành lễ nói:

- Vương gia tìm ta sao?

- Tiên sinh mời vào.

Minh tiên sinh chậm rãi bước vào. Võ Tam Tư mời y ngồi xuống, rồi sai thị nữ dâng trà lên. Minh tiên sinh cười tủm tỉm nói:

- Đường như Vương gia có nỗi lòng gì sao?

- Ài, là chuyện của Lai Tuấn Thần khiến ta phiền lòng.

Võ Tam Tư lại đem những lời thủ hạ nói với gã mà nói cho Minh tiên sinh một lần, cuối cùng nói:

- Tuy thủ hạ của ta nghi ngờ Lai Tuấn Thần đã giết hại Vạn Quốc Tuấn, nhưng lại thiếu căn cứ, không biết tiên sinh có ý gì trong chuyện này không?

Minh tiên sinh trầm tư một lát rồi nói:

- Vạn Quốc Tuấn không có lý do gì để tự ý rời đi cả, điều nay cơ bản có thể khẳng định hắn đã bị Lai Tuấn Thần giết người diệt khẩu. Còn về nguyên nhân giết người diệt khẩu thì có rất nhiều, nhưng bản thân ta lại nghi ngờ về phán đoán của Vương gia, bản khai kia rõ ràng ảnh hưởng đến lợi ích của Lai Tuấn Thần, chắc chắn vì lý do này mà hắn mới giết người diệt khẩu

Võ Tam Tư tức giận nói:

- Cái đồ khốn Lai Tuấn Thần này, không ngờ hắn lại dám vong ơn bội nghĩa như vậy.

- Trước đây ta đã từng nói với Vương gia rồi, dã tâm của Lai Tuấn Thần rất lớn, trên danh nghĩa hắn là một con chó sai của thánh thượng, nhưng trên thực tế hắn lấy danh nghĩa của thánh thượng để mưu cầu danh lợi cho bản thân, không chỉ vơ vét của cải hơn nữa còn có dã tâm chiếm đoạt quyền lực. Hiện nay trên dưới triều đình ai nấy đều căm ghét hắn tới tận xương tủy. Vương gia kết liên minh với hắn quả thật là không sáng suốt gì.

Võ Tam Tư lặng lẽ gật đầu, gã cũng tự hiểu rằng bản thân mình kết đồng minh với Lai Tuấn Thần có chút thất sách, gã vội vàng hỏi:

- Vậy theo ý của tiên sinh thì ta phải làm thế nào đây?

- Ta kiến nghị Vương gia tố cáo Lai Tuấn Thần.

- Tố cáo thế nào đây?

Minh tiên sinh khẽ mỉm cười nói:

- Trong vụ án Võ Thừa Tự, Lai Tuấn Thần đã dính vào không ít tai tiếng. Ta nghe Võ Đình Tú nói, tòa Lộc Minh sơn trang mà phụ thân hắn thích nhất đã bị Lai Tuấn Thần cuỗm mất, mà đó lại là tài sản do thánh thượng ban thưởng cho Võ Thừa Tự.

Wương gia tố cáo Lai Tuấn Thần vơ vét tài sản của Võ Thừa Tự, như vậy sẽ vớt vát được danh dự của Vương gia trong triều đình, đồng thời cũng gây được thanh thế với gia tộc Võ thị, nhất là đám gia tộc của Võ Thừa Tự. Đồng thời cũng có thể cho Lai Tuấn Thần biết được hậu quả của việc Lai Tuấn Thần đã đắc tội với Vương gia, có thể nói một mũi tên trúng ba đích, hà cớ gì mà Vương gia không làm chứ?

244. Chương 243: Bí Mật Gặp Mặt Ở Tửu Quán

Lần thượng triều sau, Võ Tắc Thiên sẽ cùng đám quần thần thảo luận việc chi tiêu trong năm nay. Do việc trùng tu Minh Đường và Thiên Đường quá lớn, cộng thêm những áp lực của phiên quân Thổ Phiên và Khiển Đan, vấn đề tài chính của Đại Đường có phần nặng gánh. Võ Tắc Thiên liền động viên triều thần thảo luận việc giảm chi tiêu, cùng nhau vượt qua cửa ải khó khăn này.

Nhưng cắt giảm chi tiêu sẽ ảnh hưởng tới vô vàn lợi ích, triều thần thảo luận vô cùng kịch liệt, mấy ngày vẫn chưa đưa ra được định luận cuối cùng.

Bọn họ đã thảo luận ba ngày nay rồi, Võ Tắc Thiên có vẻ mệt mỏi, nhưng bà cũng biết rằng, nếu không quân bình lợi ích của các triều thần thì sẽ để lại hiểm họa sâu ngấm, bà cũng tỏ ra vô cùng kiên nhẫn để nghe những ý kiến của triều thần.

Lúc này cũng đã muộn rồi, cuộc thảo luận hôm nay chắc chắn sẽ không có kết quả gì, triều thần còn phải xử lý công vụ nữa. Võ Tắc Thiên liền ho một tiếng, cao giọng hỏi:

- Các vị ái khanh còn việc gì thảo luận nữa không, nếu không có việc gì thì tạm thời bãi triều.
- Bệ hạ, vi thần có việc muốn bẩm tấu.

Tất cả các đại thần đều quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Lương Vương Võ Tam Tư bước ra khỏi hàng khom người nói:

- Xin bệ hạ cho vi thần nói một lời.

Võ Tắc Thiên còn tưởng rằng gã sẽ đề xuất tăng chi tiêu cho Minh Đường, bà không khỏi chau mày nói:

- Lương vương có chuyện gì sao?

Võ Tam Tư rút ra một phần tấu chương, hai tay dâng lên, không chút hoang mang nói:

- Vi thần buộc tội Ngự sử trung thừa Lai Tuấn Thần ăn hối lộ vợ vét của cải của đại thần.

Lời nói này khiến cả triều thần được một phen xôn xao. Cho dù các văn võ quần thần đều căm hận Lai Tuấn Thần, nhưng không ai ngờ được rằng, người đầu tiên tố cáo Lai Tuấn Thần không ngờ lại là Lương vương Võ Tam Tư.

Thời gian trước còn nghe tin đồn là hai người họ đã kết đồng minh, sao chỉ trong chớp mắt đã khiến Võ Tam Tư tố cáo Lai Tuấn Thần chứ? Điều này quả thật khiến người khác khó hiểu, nhưng cũng khiến không ít người âm thầm phấn kích.

Biểu cảm của Võ Tắc Thiên có chút ngạc nhiên, bà không hiểu tại sao Võ Tam Tư không chờ bãi triều xong sẽ nói riêng với mình chứ, tại sao cứ phải tố cáo Lai Tuấn Thần trước triều thần như vậy.

Trong đại điện yên tĩnh không có tiếng động, vô số ánh mắt đang nhìn vào Võ Tam Tư, kinh ngạc có, khó hiểu có, và có rất nhiều tỏ ra nghi ngờ.

Trong điện tùy tùng của Ngự sử tướng Võ Tam Tư dâng tấu lên cho Võ Tắc Thiên. Võ Tắc Thiên lật ra xem một lát, liền thần nhiên cười nói:

- Chuyện này để Trẫm cần suy nghĩ thêm đã.

Bà không để cho Võ Tam Tư có cơ hội nói, lập tức nói:

- Bãi triều.
- Bãi triều...

Võ Tắc Thiên đứng dậy, được tùy tùng và cung nữ dìu xuống từ hậu điện rời đi, văn võ quan viên ai nấy đều rời khỏi nội điện trở về quan phủ của mình.

Võ Tam Tư dường như là người cuối cùng rời khỏi nội điện. Vừa mới đi ra khỏi đại điện liền nghe thấy có người phía sau lưng gọi gã:

- Lương vương điện hạ.

Võ Tam Tư vừa quay đầu lại, chỉ thấy Tướng quốc Tô Vị Đạo đứng phía sau gọi gã. Gã vội vàng dừng bước, lập tức, Tô Vị Đạo tiến lên cười nói:

- Hôm nay điện hạ quả thật khiến người khác phải nhìn với con mắt khác rồi đó.

Những lời nói này mặc dù có ý khen ngợi, nhưng Võ Tam Tư lại không nghĩ là vậy, cái gì mà gọi là người khác phải nhìn với con mắt khác cơ chứ, lẽ nào trước kia gã và Lai Tuấn Thần cấu kết với nhau làm việc xấu sao?

Gã cười nói:

- Tô tướng quốc quá khen rồi.

- Không biết điện hạ lấy cớ gì để tố cáo Lai Tuấn Thần vậy?

Tô Vị Đạo lại hiểu kỳ hỏi.

- Cái này... thực ra Tô tướng quốc cũng biết, trong tay Lai Tuấn Thần có quá nhiều án oan, những quan viên bị hấn thảm vẫn đều trở nên khuynh gia bại sản, bao gồm cả gia tộc Võ thị cũng không ít người bị hấn hãm hại, khiến người khác vô cùng căm phẫn. Ta định phát động bách quan cùng tố cáo Lai Tuấn Thần, không biết Tô tướng quân có muốn tham gia không?

Nét mặt của Tô Vị Đạo có chút biến sắc, ông ta bỗng ngăn người ra, sao lại thế chứ nhỉ. Ông tỏ vẻ miễn cưỡng cười nói:

- Ha ha, việc này có thể thương lượng... có thể thương lượng mà.

Võ Tam Tư cũng biết rằng ông ta sẽ trả lời như vậy, trong lòng gã cười thầm một tiếng, rồi lại giả bộ cười nói:

- Nếu Tô tướng quốc không có chuyện gì khác vậy ta xin cáo lui.

Lúc này, một tên hoạn quan thở hồng hộc chạy tới, ghé sát tai Võ Tam Tư nói mấy câu gì đó. Trong lòng Võ Tam Tư thấy lo lắng, rồi chấp tay hành lễ với Tô Vị Đạo một cái quay người đi theo tên hoạn quan kia.

Tô Vị Đạo nhìn theo hướng Võ Tam Tư bước đi, ông đoán ra được, nhất định thánh thượng muốn triệu kiến gã.

- Bộp

Võ Tắc Thiên ném mạnh bản tấu chương tố cáo Lai Tuấn Thần của Võ Tam Tư xuống đất, giận dữ mắng hấn:

- Người giải thích rõ ràng cho Trẫm nghe, sao người lại tố cáo vậy?

Võ Tắc Thiên vô cùng tức giận, bà đang dùng Lai Tuấn Thần để thám thính Hưng Đường Hội, thế mà Võ Tam Tư lại chống phá bà, lại dám tố cáo Lai Tuấn Thần trước triều thần điều này khiến bà không biết phải xử trí thế nào.

Võ Tam Tư không thể ngờ được thánh thượng lại nổi cơn thịnh nộ như vậy, gã sợ hãi run rẩy nói:

- Vi thần thấy những việc Lai Tuấn Thần làm với gia tộc Võ thị mà căm hận cho nên mới có tấu trạng tố cáo Lai Tuấn Thần.

Võ Tắc Thiên hơi giật mình. Bà không thể ngờ được Võ Tam Tư lại vì gia tộc Võ thị mà làm vậy, sự tức giận trong lòng bà cũng vơi đi vài phần, một lúc lâu sau mới lạnh lùng nói:

- Lai Tuấn Thần đã làm tổn hại tới lợi ích của gia tộc Võ thị sao?

- Khởi bẩm bệ hạ, Lai Tuấn Thần đã chiếm lấy gia sản của Phụng Tiên hiền đệ, lại còn chiếm đoạt thê thiếp của đệ ấy. Chuyện này cháu họ đã nhận được tin từ Diên Tú, trong lòng vô cùng phẫn nộ, tuy Phụng Tiên hiền đệ bị đẩy đi Lĩnh Nam nhưng người nhà và gia sản của đệ ấy vẫn còn, đứa cháu không thể không quản.

Võ Tắc Thiên cũng đã hiểu rõ, Võ Tam Tư thay mặt Võ Thừa Tự đứng ra, trên danh nghĩa là tố cáo Lai Tuấn Thần vợ vét của cải, nhưng thực tế là muốn lôi kéo Võ Thừa Tự về phe mình để đoàn kết gia tộc Võ thị.

Đây quả thật cũng là kết quả mà Võ Tắc Thiên kỳ vọng nhất, cứ như vậy, thì bà sẽ không quá tức giận chuyện tố cáo này rồi.

Võ Tắc Thiên trầm tư chốc lát rồi nói:

- Thư tố cáo người cứ giữ lấy đi, Trẫm sẽ lệnh cho Lai Tuấn Thần trả lại tài sản cho Võ Thừa Tự, nhưng lúc này là lúc phải dùng người, hi vọng người sẽ không gây phiền não cho Trẫm nữa.

Quả thật Lai Tuấn Thần cũng không hoàn toàn muốn lật đổ Lai Tuấn Thần. Nếu lật đổ được Lai Tuấn Thần để cho bỏ tức thì đương nhiên là tốt lắm rồi, nếu không lật đổ được, thì cũng sẽ xoay chuyển được sự liên minh của gã với Lai Tuấn Thần, đây được coi là một mũi tên trúng ba đích.

Võ Tam Tư thấy thánh thượng không có ý muốn xử lý Lai Tuấn Thần, liền thu lại bản tấu chương rồi cúi rạp người xuống hành lễ nói:

- Vi thần tuân chỉ.

Võ Tam Tư lui xuống. Võ Tắc Thiên trầm tư một lát rồi lại đưa mắt nhìn về Cao Diên Phúc đang đứng ở trong phòng, liền chậm rãi hỏi:

- Phủ quân, người cho rằng Lai Tuấn Thần là người như thế nào?

Cao Diên Phúc cung kính nói:

- Hồi bẩm bệ hạ, Lai Tuấn Thần lòng lang dạ sói, thủ đoạn vô cùng tàn khốc, bị các triều thần căm ghét, đây cũng là nhận xét chung của quần thần. Vi thần cho rằng hắn là một con chó dữ.

Võ Tắc Thiên cười nói:

- Người biết cách nói chuyện đó, cũng rất hiểu ý Trẫm, được lắm. Hắn là một con chó dữ, nếu Trẫm không có một con chó dữ thì rất nhiều chuyện khó có thể làm được.

Lúc này, Võ Tắc Thiên lại hỏi tiếp:

- Hôm qua Trẫm có thấy Tam lang, hắn khen ngợi Cao Lực Sĩ hết lời, Phủ quân vẫn muốn Cao Lực Sĩ giúp Tam lang học sao?

Trong lòng Cao Diên Phúc giật mình, vội vàng nói:

- Vi thần cũng đã cân nhắc để Lực Sĩ ra ngoài, nhưng Lâm Truy Vương điện hạ lại không thể rời xa hắn lúc này được.

Võ Tắc Thiên cười xua xua tay nói:

- Trẫm chỉ tiện hỏi vậy thôi, Phủ quân không phải bận tâm đâu.

Võ Tắc Thiên cũng không nói gì với ông ta nữa, cúi đầu tiếp tục phê duyệt tấu sớ. Cao Diên Phúc không dám làm phiền chậm rãi rời đi. Rời xa thư phòng rất xa, Cao Diên Phúc mới dám đưa tay lau mồ hôi trên trán, trong lòng lão hiểu rất rõ vì sao thánh thượng lại hỏi chuyện Cao Lực Sĩ, nhưng thực tế là đang hỏi việc lão ủng hộ chuyện của Tướng vương.

Chuyện này trong lòng mọi người ai nấy đều hiểu rõ, đương nhiên thánh thượng cũng tường tận, nhưng lúc này lại hỏi như vậy dường như đang ám thị một điều gì đó. Cao Diên Phúc lặng lẽ cảm thấy ám thị của thánh thượng có liên quan đến Hưng Đường Hội, có thể thánh thượng đang cảnh cáo lão, thậm chí thông qua lão để cảnh cáo Lý Đán, đừng để Lai Tuấn Thần nắm lấy nhược điểm.

Những lời của Đế vương chưa bao giờ là rõ ràng cả, chỉ có thể để người khác suy đoán thôi, Cao Diên Phúc rõ ràng rất hiểu Võ Tắc Thiên cho nên lão cũng đoán được ý đồ của Võ Tắc Thiên.

Cao Diên Phúc vừa về đến phòng của mình, một tên tâm phúc hoàn quan vội chạy ra đón, đưa một mẫu giấy đưa cho lão. Cao Diên Phúc nhìn tờ giấy liền hỏi:

- Ta biết rồi, người lui ra đi.

Đợi mãi đến trưa, Cao Diên Phúc lúc này mới ngồi xe ngựa rời khỏi Hoàng thành, rồi trở về phủ đệ của mình, đây cũng là thói quen của lão, cứ buổi trưa là quay trở lại phủ đệ để nghỉ ngơi, nhưng hôm nay có chút đặc biệt, lão cho xe ngựa dừng ở trước một tửu quán cách phủ đệ chừng trăm bước.

Tên của tửu lầu là Phúc Âm Tửu lầu, có diện tích chừng năm mẫu là một cửa hàng do Cao Diên Phúc đầu tư, tửu lầu tương đối xa hoa, trong khu lân cận này rất có tiếng tăm, kinh doanh cũng rất tốt, hàng năm đều mang đến cho Cao Diên Phúc những món lợi nhuận lớn.

Cao Diên Phúc vừa mới đi vào tửu lầu, chương quỳ vội vàng ra nghênh đón, vẻ mặt tươi cười nói:

- Lâu lắm mới thấy Phủ quân tới.

- Ủ, người ta vẫn đang đợi ta chứ?

- Hắn đang ở trên lầu bốn đợi Phủ quân.

Cao Diên Phúc được chương quỳ dẫn lên tầng bốn. Trên lầu bốn chỉ có ba gian phòng được bày trí rất nho nhã, thường chỉ có những cao quan quyền quý mới dám dùng bữa ở những gian phòng này, chương quỳ mở cửa một gian phòng ở giữa, Cao Diên Phúc chậm rãi bước vào, chương quỳ vội vàng đóng cửa lại, chậm rãi lui xuống.

Cao Diên Phúc bước vào bên trong, trưởng tử của Tương vương Lý Đán là Lý Thành Khí vội vàng ra nghênh đón, cúi người hành lễ nói:

- Vãn bối tham kiến Phủ quân.

- Điện hạ không cần phải khách khí, xin mời ngồi.

Cao Diên Phúc ủng hộ Lý Đán, đối với những người có cái mũi nhạy cảm về chính trị mà nói, đây rõ ràng chẳng phải là điều gì bí mật cả, dù sao Cao Lực Sĩ cũng đang dạy Lý Long Cơ học không chỉ có Cao Diên Phúc đồng ý thì cũng phải được Võ Tắc Thiên đồng ý, đây cũng là một chiến thuật mà Võ Tắc Thiên muốn cân đối, cho dù là gia tộc Võ thị hay là Lý đường hoàng tộc, bà không thể nào thiên vị bên nào cả.

Lúc gia tộc Võ thị được mọi người trọng dụng, thì bà cũng phải tìm người ủng hộ Lý Hiễn và Lý Đán, cho nên hai người tâm phúc của bà, Thượng Quan Uyển Nhi thì ủng hộ Lý Hiễn, Cao Diên Phúc thì lại ủng hộ Lý Đán, sự ủng hộ này cũng nằm trong sự kiểm soát của bà.

Đối với những kẻ cô độc như Lý Đán mà nói, sự ủng hộ của Cao Diên Phúc đối với y là vô cùng quý báu. Lý Đán cũng vô cùng coi trọng, y không thể đích thân đến gặp Cao Diên Phúc, nên chỉ sai trưởng tử thay y đến gặp Cao Diên Phúc.

Hai người ngồi xuống, Cao Diên Phúc cười đầy hiền hòa nói:

- Lâu lắm không gặp rồi, phụ thân của người gần đây vẫn khỏe chứ?

- Đa tạ sự quan tâm của Phủ quân, sức khỏe của phụ thân vẫn rất tốt, cũng thường xuyên ra ngoài thành dạo chơi nên sức khỏe rất ổn, người có lời vãn an tới Phủ quân.

Cao Diên Phúc mỉm cười nói:

- Phụ thân của người sai người đến tìm ta, là vì chuyện chiều nay Võ Tam Tư tố cáo Lai Tuấn Thần sao?

245. Chương 244: Nỗi Niềm Của Lý Đán

Mặt của Lý Thành Khí hơi ửng đỏ, trong lòng đang thầm ngạc nhiên, Cao Diên Phúc mắt sáng như đuốc, chỉ liếc qua đã nhìn thấu ý của mình. Cao Diên Phúc coi trọng y, biết rõ sự ngạc nhiên trong lòng y, ông cười nói:

- Người không cần phải cảm thấy kỳ lạ, Võ Tam Tư buộc Lai Tuấn Thần gây sóng to gió lớn cho triều đình. Tất cả mọi người đang bàn luận chuyện này, cho nên ta cũng có thể đoán được ý của người.

- Đúng là như thế, cha ta vô cùng ngạc nhiên, không biết vì sao Võ Tam Tư phải ép Lai Tuấn Thần, có phải giữa họ có mâu thuẫn?

- Mâu thuẫn thì chắc chắn là có một chút, từ trước đến nay Tuấn Thần đều có phong cách độc hưởng lợi ích. Chuyện của Võ Tam Tư ở Hưng Đường hội không có được lợi lộc, y đương nhiên sẽ giận lây sang Lai Tuấn Thần. Cũng có thể nói bọn họ chia của không công bằng mới gây mâu thuẫn, phụ thân người cũng thấy vậy sao?

Cao Diên Phúc cười nói với Lý Thành Khí.

Lý Thành Khí lặng lẽ gật đầu:

- Không dối gì Phủ quân, cha ta cũng nghĩ như vậy. Ông ấy nói Võ Tam Tư tuyệt đối sẽ không đổi tính hướng thiện, bọn họ chẳng qua là chó cắn chó thôi, chỉ là phụ thân muốn biết, lời buộc tội của Võ Tam Tư có hiệu quả không?

Cao Diên Phúc lắc lắc đầu:

- Thánh thượng đã bác bỏ bản buộc tội của Võ Tam Tư rồi, nói thẳng ra là bây giờ cũng không có ai buộc tội được Lai Tuấn Thần.

- Lẽ nào vì Hưng Đường hội sao?

Lý Thành Khí lo lắng hỏi.

Cao Diên Phúc chậm rãi gật đầu:

- Đúng là vì chuyện của Hưng Đường hội. Thánh thượng lệnh cho Lai Tuấn Thần đào sâu việc này, chính là nể trọng Lai Tuấn Thần lắm đó, sao Người có thể động đến Lai Tuấn Thần được. Cho nên Võ Tam Tư đụng phải tường rồi, bị Thánh thượng giận dữ mắng cho một trận.

Lý Thành Khí do dự một chút nói:

- Đêm qua chúng tôi nhận được bồ câu đưa thư, Dương Bái bị người ta ám sát ở Thành Đô rồi.

- Là ai làm?

Cao Diên Phúc ngạc nhiên hỏi.

Lý Thành Khí lắc đầu:

- Là ai thì không biết, là bị bắn tên chết trong đêm, nghe nói tài bắn cung rất cao minh.

Hai người đều trầm mặc một lúc lâu, Lý Thành Khí lại thấp giọng hỏi:

- Phủ Quân, có tin của Lý Trân chưa?

- Các người nghi ngờ là Lý Trân giết?

Cao Diên Phúc hiểu ý của y.

Lý Thành Khí cười khỏ một tiếng rồi nói:

- Chúng tôi cho rằng Lý Trân sẽ cùng bá phụ vào kinh nhưng nghe nói lúc gần vào đến kinh thì hần chợt bỏ đi. Tin chắc là nhất định hần đã có tin của Dương Bái.

- Chắc là hần có lệnh của Thượng Quan Xá Nhân, nhưng không có chứng cứ nói hần bắn chết Dương Bái, không phải sao?

Cao Diên Phúc tỏ ra rất nghiêm túc, ông biết rõ hậu quả bắn chết Dương Bái. Nếu Thánh thượng biết là Lý Trân bắn chết Dương Bái thì Lý Trân này chết là cái chắc. Cho nên câu hỏi này Cao Diên Phúc tuyệt không dám hàm hồ.

Lý Thành Khí đương nhiên cũng hiểu, y vội vàng cười nói:

- Phủ Quân yên tâm, phụ thân cũng không có bất kỳ chứng cứ nào, đừng cho ta suy đoán lung tung. Hơn nữa cũng không ai nhìn thấy Lý Trân xuất hiện ở Thành Đô. Chưa biết chừng là Võ Phù Dung gây nên, đêm hôm đó nghe nói Võ Phù Dung đã chặn Dương Bái lại.

Cao Diên Phúc chỉ cười cười không nói gì thêm. Võ Phù Dung chấp hành lệnh của Thái Bình công chúa, mà Lý Đán và Thái Bình công chúa vô cùng thân thiết. Nếu Võ Phù Dung đi chặn Dương Bái lại, như vậy đây là thể hiện thái độ của Lý Đán, Cao Diên Phúc nghi ngờ Lý Đán cũng ra tay.

Lúc này, Lý Thành Khí lại thấp giọng hỏi:

- Phủ Quân, không biết thái độ của Thánh thượng với bá phụ ta là gì?

Bá phụ của Lý Thánh Khí đương nhiên là Lư Lăng Vương Lý Hiễn. Cao Diên Phúc bỗng hiểu được, đây mới chính là mục đích Lý Đán bảo Trưởng tử tìm mình đến.

Cao Diên Phúc lặng lẽ nhìn Lý Thành Khí, tại Lý Thành Khí đỏ hết lên, y bắt đầu có cảm giác bất an, dường như không nói nổi một câu, tiết lộ bí mật của phụ thân.

Nhưng đây là phụ thân y đã dặn dò, cho dù thế nào cũng không được mở miệng. Y muốn hỏi, y chần chờ một lúc lại hỏi:

- Nếu Phủ Quân đã không trả lời được, cũng không cần nói nhiều nữa, chúng tôi có thể hiểu được.

Cao Diên Phúc khẽ thở dài một cái nói:

- Đây là câu hỏi ta không thể trả lời, thực sự ta cũng không biết, ta đoán có lẽ chính Thánh thượng cũng không biết. Hiện giờ chính là thời kỳ bước ngoặt của Đại Đường. Thánh thượng cũng nói lòng sự không chế với hoàng tộc Lý thị. Nhưng lại muốn truy cứu Hưng Đường hội. Mặt khác lại tha cho Võ Thừa Tự, rồi lại muốn trọng dụng Võ Tam Tư. Vào thời khắc dễ xúc động này, ta đề nghị phụ thân người tốt nhất vẫn nên ở nhà để an phận.

- Văn bối hiểu rồi, lời vàng ngọc của Phủ Quân nhất định văn bối sẽ nói với phụ thân.

Lý Thành Khí thì lễ sâu rồi cáo từ. Cao Diên Phúc không hề động dậy, ông chấp tay đứng trước cửa sổ nhìn về phía xa thật lâu, thực tế ông cũng đoán ra chắc chắn là Lý Trân bắn chết Dương Bái. Đây chắc chắn là ý của Lý Hiễn, lẽ nào Lý Trân đã bắt đầu phụ thuộc Lý Hiễn sao? Trong lòng Cao Diên Phúc có một sự lo lắng.

Lý Thành Khí vội vàng về phủ, vừa về đến trước đại môn phủ thì phát hiện có một cỗ xe ngựa hoa lệ dừng ở đó. Bốn phía có mười mấy thị vệ, Lý Thành Khí nhận ra chiếc xe ngựa này, đây là xe ngựa của Thái Bình công chúa. Trong lòng y do dự, mặc dù phụ thân đã bảo y quay về lập tức vào thư phòng nhưng cô mẫu đến rồi, vật có đợi cô đi rồi sau đó đi gặp phụ thân nữa không?

Y đi vào cửa phủ, quần gia liền ra đón nói khẽ với y:

- Điện hạ, là Thái Bình công chúa đến.

- Ta biết rồi, phụ thân đang ở đâu?

- Vương gia đang ở phòng khách, Vương gia bảo sau khi điện hạ về hãy lập tức đến gặp ông ấy.

- Bây giờ sao?

- Vâng!

Lý Thành Khí suy nghĩ hay là đi gặp phụ thân và cô mẫu trước, không đề cập đến chuyện y gặp Cao Diên Phúc là được rồi, y bước nhanh vào phòng khách.

Trong phòng khách, Lý Đán đang thấp giọng trao đổi chuyện gì đó với muội muội Thái Bình công chúa, trên Thái Bình công chúa có mấy anh ruột, kể cả Lư Lăng Vương Lý Hiễn. Nhưng từ nhỏ nàng thân thiết nhất là với Lý Đán.

Thái Bình công chúa vẫn luôn ủng hộ Lý Đán đăng cơ, nhưng từ sau khi Lý Đán bị phế truất, nàng cũng có hơi bất hòa với huynh trưởng. Nhưng trong thời gian này, mẫu thân đã nói lỏng cho huynh trưởng, nàng lại gần gũi với huynh trưởng.

Hôm nay Thái Bình công chúa cũng vì chuyện Võ Tam Tư buộc tội Lai Tuấn Thần mà đến tìm huynh trưởng. Chuyện này khiến cả vua và dân khiếp sợ, Thái Bình công chúa cũng không ngoại lệ.

Thái Bình công chúa uống một ngụm trà cười nói:

- Muội rất hiểu Võ Tam Tư, lúc Lai Tuấn Thần điều tra Hưng Đường hội, y tuyệt đối sẽ không thực sự buộc tội Lai Tuấn Thần, y chỉ tỏ thái độ thôi, nói với người đời, y cũng không cầu kết với Lai Tuấn Thần. Vậy thì Hưng Đường hội xảy ra chuyện gì cũng không liên quan đến y, y cũng sẽ không lọt vào diện cầm hận người ủng hộ Lý Đường.

- Võ Tam Tư này sao lại trở nên thông minh như vậy?

Lý Đán khinh thường cười lạnh một tiếng.

- Y đâu có trí tuệ này, là bên cạnh y có cao nhân, chắc là chủ ý của Minh tiên sinh, người kia có chút đầu óc, rất biết cân nhắc lợi hại.

- Có lẽ là vậy, nhưng muội cảm thấy Lai Tuấn Thần có thể đào ra bí mật của Hưng Đường Hội sao?

Lý Đán lo lắng hỏi dò.

- Chuyện của Hưng Đường hội là huynh trưởng nói cho Lai Tuấn Thần, sao huynh trưởng lại lo lắng?

Thái Bình công chúa cười mà không nói gì.

Câu này Thái Bình công chúa nói rất thẳng thắn, Lý Đán có vẻ không nhận được nữa, trong lòng y cũng rất ngạc nhiên. Chuyện y phái người đi Phòng Châu vô cùng bí mật, chỉ có y và con trai cả Lý Thành Khí biết, sao muội muội lại biết?

Nhưng Thái Bình công chúa không hề giống đang thử mà là đã tính toán từ trước, xem ra nàng đã có chứng cứ xác thực. Lý Đán không thể phủ nhận được nữa, y cười xấu hổ:

- Trước khác nay khác, ta cũng hy vọng gã điều tra Hưng Đường hội, nhưng lại không hy vọng gã bí mật điều tra Hưng Đường hội, hai chuyện này căn bản là khác nhau.

- Muội có thể hiểu được.

Thái Bình công chúa cười nhạt nói:

- Dù sao ngôi vị hoàng đế cũng chỉ có một, huynh trưởng...

Lý Đán ho khan một tiếng nặng nề, ngắt lời em gái rồi chuyển đề tài nói:

- Chắc tiểu muội biết chuyện Dương Bái bị ám sát rồi chứ!

- Muội nghe nói, trên thực tế muội cũng chính vì chuyện này mà đến tìm huynh trưởng, chắc là huynh trưởng đã hạ thủ?

- Không.

Lý Đán lắc đầu:

- Ta không phủ nhận ta cũng phái người định cướp Dương Bái đi nhưng cuối cùng người giết chết Dương Bái không phải do ta gây nên mà hoàn toàn là một người khác.

- Vậy huynh trưởng cảm thấy sẽ là ai?

Lý Đán trầm ngâm một lát, không đợi y mở miệng, con trai cả Lý Thành Khí đã xuất hiện, khom người thi lễ nói:

- Phụ thân, con trai đã về.

- Tới đúng lúc lắm, cô mẫu con cũng ở đây.

Lý Thành Khí bước nhanh lên đại đường thi lễ với Thái Bình công chúa:

- Cháu trai Thành Khí tham kiến cô mẫu.
- Đại Lang, chúng ta đã lâu không gặp.

Thái Bình công chúa mỉm cười, lại hỏi Lý Đán:

- Còn Tam Lang, sao không thấy nó?
- Hình như nó ra ngoài luyện đánh mã cầu, nó lại bái một sư phụ mã cầu mới, cũng là tôn thất, cháu của Ngô Vương Lý Bô.
- Thì ra là y, đội mã cầu của y đánh cũng hay lắm, xem ra Tam lang muốn lên sân thi đấu mã cầu rồi.

Hai người nói đùa mấy câu, Lý Đán lại hỏi Lý Thành Khí:

- Cao Phủ Quân nói cho con biết tin gì?

Lý Thành Khí do dự lén lút nhìn cô mẫu, con mắt của Thái Bình công chúa sắc bén nhìn thấu tâm tư của y khẽ cười nói:

- Đại lang cứ nói thẳng, phụ thân con có chuyện gì cũng sẽ không giấu ta.

Lý Đán cười nhạt nói:

- Con nói đi!

Lý Thành Khí bất đắc dĩ đành phải khom người nói:

- Hải nhi hỏi chuyện Võ Tam Tư buộc tội Lai Tuấn Thần.
- Cao Phủ Quân nói thế nào?

Thái Bình công chúa có vẻ hứng thú hỏi.

- Ông ta nói Thánh thượng khiển trách Võ Tam Tư một trận, buộc Võ Tam Tư thu hồi lời buộc tội. Thánh thượng nói bây giờ là lúc dùng người, bảo Võ Tam Tư đừng gây thêm phiền toái cho bà nữa.

Hai huynh muội Lý Đán nhìn nhau, ánh mắt của hai người tỏ ra lo lắng. Họ đều hiểu thâm ý của mẫu thân, xem ra bà đã thực sự muốn truy cứu chuyện của Hưng Đường hội, mới xem trọng Lai Tuấn Thần như vậy.

Lý Thành Khí lại tiếp tục nói:

- Cao Phủ Quân còn nói Võ Tam Tư buộc tội Lai Tuấn Thần cũng không phải là thật mà vì mua chuộc danh tiếng, muốn có được lòng người trong gia tộc.

Lý do này nằm trong dự liệu của Thái Bình công chúa, nàng cười lạnh một tiếng rồi tiếp lời:

- Ngoài ra còn có một nguyên nhân nữa, đó chính là giữa hai bọn họ xảy ra nội chiến. Có thể Lai Tuấn Thần không tuân thủ minh ước, xâm phạm lợi ích của Võ Tam Tư. Nếu không Võ Tam Tư cũng không thất thố như vậy.
- Cao Phủ Quân còn nói gì?

Lý Đán dừng lại một chút rồi hỏi:

- Ta nói về hung thủ giết Dương Bái thực sự là ai? Cao Phủ Quân có biết không?

Lý Thành Khí nhẹ lòng, xem ra phụ thân cũng không phải ngốc, để lại chỗ đứng cho mình, phụ thân đang ám hiệu cho mình, chỉ cần nói chuyện ông ấy hỏi chứ đừng nói chuyện khác. Ví dụ như chuyện về Lý Hiến.

Lý Thành Khí cười nói:

- Khởi bẩm phụ thân và cô mẫu, hải nhi cũng đã hỏi chuyện này. Cao Phủ Quân tỏ vẻ hoàn toàn không biết gì cả. Cao Phủ Quân còn cảnh cáo hải nhi, chuyện không có chứng cứ thì đừng nói linh tinh, rõ ràng là ông ta không vui.

Lý Đán cười cười:

- Có thể hiểu được, ông ta vẫn rất che chở cho Lý Trân, biết rõ hậu quả nghiêm trọng hấn bắn chết Dương Bái.

Lý Đán không hỏi nhiều mà khoát tay cười nói:

- Con lui ra trước đi, có chuyện ta lại hỏi con.

- Vâng!

Lý Thành Khí khoanh tay chậm rãi lui xuống, trong lòng Thái Bình công chúa có chút không thoải mái, rõ ràng Lý Thành Khí còn chưa nói hết mà huynh trưởng lại không muốn nói nhiều nữa. Nhưng nàng cũng có thể hiểu được. Nếu không phải nàng đã âm thầm có được tin thì sao có thể biết huynh trưởng phái người đi Phòng Châu? Ít nhất huynh trưởng cũng tuyệt không nói thật với mình.

Nghĩ vậy, Thái Bình công chúa cũng không muốn hỏi gì mà cười nói:

- Huynh trưởng có từng nghĩ, lợi dụng việc Lý Trân bắn chết Dương Bái để đả kích Thượng Quan Uyển Nhi không?

Lý Đán lắc đầu:

- Lý Trân có ơn với ta, ta không muốn làm chuyện này.

Y lại cảnh giác nhìn Thái Bình công chúa:

- Lẽ nào muội định...

Thái Bình công chúa cũng cười:

- Thực ra muội đã sớm biết Lý Trân tuyệt đối không cam tâm làm tay sai cho người đàn bà kia. Từ chuyện lần này đã nhìn ra, hấn đang làm vì tương lai khác của mình.

Đây là chuyện tốt, nói lên có một ngày hấn sẽ làm việc cho ta. Cho nên muội cũng sẽ không dùng một chút chuyện này mà làm khó hấn. Trái lại, muội sẽ còn giúp hấn một tay.

246. Chương 245: Trở Về Thần Đô

Thái Bình công chúa ngồi lại một lúc rồi liền cáo từ, Lý Đán tiễn nàng ra cửa, ngay sau đó gọi con trưởng tới thư phòng.

- Đóng cửa lại.

Lý Đán dặn dò một tiếng, Lý Thành Khí vội vàng đóng cửa lại, y cung kính đứng trước mặt phụ thân. Lý Đán liếc nhìn y một cái rồi cười nói:

- Đường như hôm nay con có vẻ không muốn ở trước mắt cô cô con nói về chuyện Cao Phủ Quân.

- Phụ thân, con chỉ có chút lo lắng.

- Có gì mà lo lắng?

Lý Đán cười nói tiếp:

- Cha con chúng ta có gì mà kiêng kỵ nữa, có chuyện gì con cứ việc nói thẳng, ta không trách con.

- Phụ thân có nghĩ rằng cô thật sự đứng về phía chúng ta sao?

- Con sao lại hỏi như vậy, lẽ nào muội ấy không đứng về phía chúng ta, hay lại đứng về phía bá phụ con ? Cô con từ nhỏ đã không thích bá phụ con, vả lại quan hệ với ta là tốt nhất, dĩ nhiên, nếu như muội ấy đổi ý quay sang ủng hộ bá phụ con, ta cũng chẳng nói được gì, đây là lựa chọn của muội ấy.

- Ý con không phải thế.

Lý Thành Khí cần môi một cái rồi nói :

- Con từng nghe một chút tin đồn rằng cô muốn kế thừa cơ nghiệp của Tổ mẫu (bà nội).

Không đợi con mình nói xong, Lý Đán liền ngửa đầu cười lớn, cười đến mức làm cho Lý Thành Khí đỏ mưng cả khuôn mặt:

- Phụ thân cảm thấy chuyện con nói rất vớ vẩn sao?

Lý Đán thu lại nụ cười, sâu xa nói :

- Ta đương nhiên biết muội ấy có dã tâm kế thừa thống nhất đất nước, từ nhỏ đã có thể nhìn ra, nhưng dã tâm chỉ là dã tâm, Đại Đường chúng ta sẽ không xuất hiện nữ hoàng đế thứ hai. Tổ Mẫu con là nữ hoàng đế có một không hai, Tổ Mẫu con sở dĩ có thể đăng cơ làm nữ đế, một nửa công lao là của Tổ Phụ con, đây là cơ duyên xảo hợp, ta tin rằng Đại Đường sẽ không còn cơ hội như thế nữa đâu.

Lý Thành Khí có phần không quá tàn thành suy đoán của phụ thân, nhưng y cũng không biết phản bác thế nào, chỉ đành âm thầm cười khổ, không dám nhiều lời nữa.

Lý Đán nhìn y một cái, lại nói :

- Cô người với quyền quý rất cứng rắn, nếu như có thể nhận được sự ủng hộ của muội ấy, đối với tương lai của chúng ta có nhiều chỗ tốt, cho nên ta muốn lôi kéo muội ấy, cần phải tỏ ra tin tưởng muội ấy, khiến muội ấy thấy rằng ta đối với muội ấy luôn thẳng thắn, thành khẩn, như vậy muội ấy mới toàn tâm toàn ý ủng hộ ta, cho nên ta mới bảo con nói với muội ấy về chuyện của Cao Diên Phúc, nhưng có một số chuyện nhất định phải giữ lại, như chuyện Cao Diên Phúc có nói với Thánh Thượng tính toán thế nào về việc lập bá phụ con làm Thái Tử ?

Lý Thành Khí im lặng gật đầu, y cảm thấy lời phụ thân nói rất có đạo lý, khiến y sáng tỏ thông suốt, đích thực phải lôi kéo cô cô, để cô cô toàn lực ủng hộ phụ thân.

- Ta đang hỏi con đấy?

Lý Đán lại nhắc nhở con trai.

Lý Thành Khí lúc này mới có phản ứng lại, vội vàng trả lời:

- Cao Phủ Quân nói ông ta không biết, ông ta còn nói chỉ sợ đến cả Thánh Thượng cũng đều không biết. Ông ta nói một, hai năm gần đây là thời gian mấu chốt cho việc lập Thái Tử, bá phụ thân chú ý cẩn thận, khiếm tốn làm việc, nhất thiết đừng để người khác nắm lấy nhược điểm .

- Thật là lời vàng ngọc.

Lý Đán thở dài một tiếng.

Hai ngày sau, Lý Trân và Dịch Yến rốt cục đã trở lại Thần Đô Lạc Dương, lúc này đã là trung tuần tháng tư, đã là cuối xuân và bắt đầu hè, thời tiết dần trở nên oi bức, trong thành Lạc Dương tùy tiện cũng có thể thấy thanh sam (áo xanh), mũ quả dưa, váy đỏ nhiều như biển, nơi nơi có thể thấy những nữ nhân xinh đẹp, làm mọi người thấy vui tai vui mắt.

: Thần Đô-tên gọi khác của Lạc Dương dưới triều đại Võ Tắc Thiên

Khi trận thi đấu mã cầu kết thúc được hơn một tháng, sự hoan nghênh của mọi người từ từ vơi bớt, trong tửu quán cũng dần dần không còn ai nói về chuyện mã cầu nữa làm Lý Trân hơi có cảm giác mất mát.

- Huynh dường như có chút phiền não, đang nghĩ gì vậy?

Ở tả ngạn, trong một tửu quán buôn bán phát đạt, Dịch Yến và Lý Trân ngồi tại vị trí cũ gần cửa sổ trên lầu ba. Dịch Yến nhìn ra Lý Trân có tâm sự, nằn nhấp một ngụm rượu cười nói:

- Có phải chàng thấy không được tham gia trận chung kết mã cầu nên hơi hối hận rồi hả?

- Đúng là có một chút.

Lý Trân cũng mỉm cười:

- Nhưng không quan hệ, năm sau lại tham gia mà.

Lúc này, bên cạnh có một khách uống rượu bắt đầu lớn tiếng gào lên:

- Ta cùng người đánh cược, Hưng Đường Hội nhất định còn, Lý Kính Nghiệp và Lạc Tân Vương đều chưa chết, nhất định là ở một nơi bí mật nào đấy trên Đại Đường, chờ Đông Sơn tái khởi .

- Hưng Đường Hội còn tồn tại ta ngược lại tin người, nhưng ta không dám gật bừa chuyện Đông Sơn tái khởi. Lý kính Nghiệp và Lạc Tân Vương coi như còn sống đi chẳng nữa thì sớm già đến mức không đi được đường rồi.

Trong lòng Lý Trân âm thầm cả kinh, làm thế nào mà ở trong tửu lâu lại công khai đàm luận chuyện Hưng Đường Hội thế này.

Lúc này, tửu bảo bưng rượu và thức ăn đến cho bọn họ, Lý Trần giữ gã lại hỏi :

- Chúng ta vừa đến Lạc Dương, sao lại nghe thấy bọn họ đàm luận về Hưng Đường hội, còn nữa, người của Lạc Tân Vương, Lạc Tân Vương và Lý Kính Nghiệp không phải đã sớm chết rồi ư?

Lý Trân và Dịch Yến đeo lại mặt nạ, tửu bảo không có nhận ra bọn họ, cười khổ một tiếng:

- Hiện tại, ở Đại Đường đều đang bàn luận chuyện này, không biết ai truyền ra tin tức, Lý Kính Nghiệp và Lạc Tân Vương vẫn chưa chết, chuẩn bị Đông Sơn tái khởi. Ban đầu quan phủ còn không cho nghị luận, nhưng người nghị luận càng ngày càng nhiều, quan phủ ngăn không được, đành phải mặc kệ bọn họ thôi.

-Ồ thì ra là vậy, không biết ai truyền ra tin tức này nhỉ ?

- Chuyện này, ta cũng không biết, mời quý khách từ từ dùng bữa.

Tửu bảo thi lễ rồi xoay người bước nhanh đi mất, trong lòng Lý Trân thực cảm thấy kì quái, đây nhất định là có kẻ đứng ra truyền thông tin, tạo ra tin tức về Hưng Đường Hội, bức triều đình và Võ Tắc Thiên không thể không đối mặt với việc này.

Lúc này, Dịch Yến hạ giọng nói:

- Ta cảm thấy chuyện này hoặc do Lai Tuấn Thần gây nên hoặc do Võ Tam Tư. Tóm lại người truyền bá ra là người bụng dạ khó lường, cũng không thật sự là muốn truyền ra tin về Hưng Đường Hội, mà là muốn đưa Hưng Đường Hội vào chỗ chết.

Sau khi ăn xong cơm trưa, Dịch Yến về phủ trước để thăm Tổ Mẫu và mẫu thân, Lý Trân thì trực tiếp về nhà mình.

Tuy nhiên, hắn lại không gặp được đại tỷ Lý Tuyền, quản gia cho hắn biết rằng, phu nhân lại đi trang viên Linh Châu, đã đi mấy ngày rồi, cả hài tử cũng mang theo, chỉ chừa một phong thư cho hắn.

Lý Trân trở lại phòng hắn, nằm trên giường, mở ra thư mà đại tỷ lưu lại cho hắn, đại tỷ thư viết đầy ba trang giấy, đều là nhải về chuyện nhỏ nhặt, nhìn không đến nửa trang Lý Trân liền ngủ quên mất.

Lần này ngủ một phát đến tận xế chiều mới tỉnh, hắn đứng dậy đi vào trong viện, duỗi cái lưng mệt mỏi, chỉ cảm thấy tinh thần hết sức sảng khoái, lúc này, Lâm quản gia vội vàng đến ngoài cửa, cười nói với Lý Trân:

- Công tử, ngoài cửa có người tìm ngài.

Lý Trân đi ra ngoài cổng phủ, chỉ thấy ngoài cửa có một thiếu niên, tầm mười ba mười bốn tuổi, dáng dấp có vẻ thông minh lanh lợi. Lý Trân biết thiếu niên này, gã là tiểu hoạn quan tùy tùng của Thượng Quan Uyển Nhi, tên là Cốc An Khang.

- Là Thượng Quan xá nhân tìm ta ư ?

Lý Trân hỏi.

: chỉ môn khách của những người giàu có xưa hoặc chỉ chức quan từ thời Tần Hán đến đời Minh

Tiểu hoạn quan liền vội vàng tiến lên thi lễ

- Phu nhân sai tiểu nhân đến mời thống lĩnh tiền cung.

Trong lòng Lý Trân thực sự có chút khó hiểu, Thượng Quan Uyển Nhi sao biết mình đã quay lại? Hẳn biết rằng trong phủ cũng có hai gã võ sĩ nội vệ, phụ trách bảo hộ an toàn của đại tỷ, nhưng bọn họ đã cùng đại tỷ đi Linh Châu rồi, kia là ai báo tin? Lẽ nào bên Dịch Yến cũng có thám tử sao?

Lý Trân gật gật đầu:

- Ta biết rồi, sẽ lập tức tiến cung.

Hắn quay lại phòng thay đổi quan phục, lên ngựa, rồi cưỡi về phía hoàng cung.

Trong hoàng cung dị thường náo nhiệt, hơn vạn công tượng đang bận rộn thi công Minh Đường, Võ Tam Tư vì muốn lập quân lệnh trang nên nhất thiết cuối năm phải xây xong Minh Đường, y vì thế cũng hết sức cố gắng, mỗi ngày phần lớn thời gian đều tại công trường tuần tra, đốc thúc công tượng tăng giờ làm thêm, đến cả nữ hoàng Võ Tắc Thiên cũng hay đến thị sát tiến độ xây dựng Minh Đường.

Cũng vừa khéo, Lý Trân vừa mới vào đến Ứng Thiên Môn, liền chạm mặt với nhóm hoạn quan cung nữ vây quanh Võ Tắc Thiên đi tới. Lý Trân vội vàng đứng nép trong đội ngũ thị vệ, cung kính đứng, mặc dù hắn không muốn bị Võ Tắc Thiên nhìn thấy nhưng hắn mặc là nội vệ quan phục nên dĩ nhiên làm người khác chú ý, Võ Tắc Thiên liếc mắt một cái liền nhìn ra hắn.

Võ Tắc Thiên cười cười, kêu cung nữ gọi Lý Trân tiến đến. Lý Trân tiến lên thì quỳ một gối thi lễ

- Vi thần Lý Trân khấu kiến Ngô Hoàng bệ hạ.

- Lý thống lĩnh, dạo này ở đâu vậy?

Võ Tắc Thiên cười hỏi, khỏe mắt liếc nhìn sang bên mặt của Thượng Quan Uyển Nhi.

Thượng Quan Uyển Nhi đứng sau lưng Võ Tắc Thiên, vẻ mặt nàng có chút khấn trương, sợ Lý Trân nói sai gì đó, Lý Trân không chút hoang mang nói:

- Vi thần phụng mệnh làm việc ở Phòng Châu, vừa chấm dứt công vụ, hôm nay mới quay lại Trường An.

- Còn báo cáo đâu?

Võ Tắc Thiên lại hỏi.

- Khởi bẩm bệ hạ, báo cáo ngày mai có thể nộp lên.

- Được rồi, trẫm cũng muốn nhìn một chút báo cáo Phòng Châu của ngươi.

Võ Tắc Thiên nói xong, liền không để ý đến Lý Trân nữa, dời bước về tọa liễn, mười sáu thị vệ nâng tọa liễn lên, mọi người vây trái phải lại, hướng về Trình Quán điện. Thượng Quan Uyển Nhi liếc Lý Chân một cái, khiến hắn đi đến phòng nghỉ trước chờ nàng.

Lý Trân đi đến phòng nghỉ của Thượng Quan Uyển Nhi, ngồi chờ ở gian ngoài, không bao lâu sau, một trận hoàn thân âm thanh truyền đến, ngay sau đó một luồng gió thơm ngát phả vào mặt hắn, Thượng Quan Uyển Nhi đã xuất hiện ở cửa, nàng liếc Lý Trân một cái đầy thâm ý, thản nhiên nói

- Đi theo ta.

Lý Trân đi theo nàng vào phòng nghỉ, Thượng Quan Uyển Nhi rõ ràng không cao hứng lắm, lạnh lùng nói

- Ngươi chuẩn bị báo cáo với Thánh Thượng về kết quả điều tra ở Thánh Châu như thế nào?

Trong lòng Lý Trân sớm đã có chuẩn bị, cười cười nói:

- Thật ra ta đã tra rõ ràng rồi, Lư Lăng Vương cũng không chiêu mộ binh lính, cũng không tư tàng võ sĩ. Tuy Phòng Châu có người đang mộ tập võ sĩ trong nạn dân, nhưng đó là Cao Ly Phục Quốc Hội gây nên, số lượng chừng trăm người, hoàn toàn không có chút liên quan nào với Lư Lăng Vương.

- Ngươi có chứng cứ gì?

Sắc mặt của Thượng Quan Uyển Nhi thoáng dịu đi một chút.

- Huyện úy huyện Hướng Thành Bùi Thuận Thanh chính là chứng cứ, còn có trưởng quầy hiệu thuốc bắc Tề Sinh Đường. Ty chức đã điều tra rõ ràng, bọn chúng đều là người của Cao Ly Phục Quốc Hội, sau khi ám sát Lư Lăng Vương thất bại, bọn chúng đều đã bỏ trốn, hiệu thuốc bắc Tề Sinh Đường lại thu mua được liệu, lấy danh nghĩa là trường kỳ qua lại với Phòng Châu, lén chiêu mộ võ binh là do bọn họ gây nên.

Thượng Quan Uyển Nhi đã được Tạ Ảnh báo cáo, biết rõ chân tướng chuyện Phòng Châu, nàng dự định để Lý Trân đem trách nhiệm chuyện tư mộ võ sĩ cho Vị Thị gia tộc, không ngờ rằng Lý Trân tìm được Cao Ly Phục Quốc Hội, đây là tìm được con cừu thể mạng, mặc dù không có chứng cứ xác thực nhưng cũng có thể miễn cưỡng cho qua.

Thượng Quan Uyển Nhi trầm tư một lát, liền gật đầu

- Được rồi, người trước tiên viết lại một phần báo cáo đưa ta, bao gồm chi tiết chuyện ám sát huyện Hướng Thành, Thánh Thượng càng chú ý Huyện Hướng Thành phát sinh chuyện gì, hiểu chưa?

- Ty chức đã rõ.

Hai người trầm mặc một lát, Thượng Quan Uyển Nhi lại chăm chú nhìn hẩn hỏi :

- Dương Bái là do người bắn chết ư?

- Thượng Quan Xá Nhân tại sao lại nghĩ là do ta?

- Trực giác mách bảo cho ta biết là người.

Lý Trân trước sau đều đã chuẩn bị đầy đủ, thậm trí bao gồm chưởng quầy khách điểm và tiểu nhị đều không biết chuyện bọn hẩn đến và rời đi, bọn hẩn không để lại bất cứ dấu vết gì, cũng không có bất kì người nào thấy bọn hẩn, trừ phi là đoán, cho nên Thượng Quan Uyển Nhi nói đó là trực giác của nàng, cũng đã ở trong dự liệu của Lý Trân.

Tuy rằng Lý Trân hoàn toàn có thể phủ nhận chuyện mình gây nên, nhưng hẩn lại cân nhắc một lần nữa, cảm thấy cánh mình còn xa xa mới đủ cứng cáp, vẫn chưa có tiền vốn để đi đối kháng với Thượng Quan Uyển Nhi, hẩn trầm tư một lát liền gật đầu thừa nhận nói

- Xá Nhân nói không sai, đúng là do ty chức gây nên.

Sắc mặt của Thượng Quan Uyển Nhi rõ ràng hòa hoãn lại, lộ ra mỉm cười. Thái độ của Lý Trân mới là mấu chốt, bất mãn trong lòng của nàng lập tức tiêu tan hơn phân nửa, lại nói :

- Ta kêu Diêu Hi truyền tin cho người, kỳ thật ta hi vọng người có thể cứu Dương Bái trở ra, cũng không hi vọng người giết hẩn, là Lý Hiễn ra lệnh cho người sao?

Lý Trân lắc lắc đầu:

- Lư Lăng Vương không cho ta bất cứ mệnh lệnh gì, ta chỉ chào hỏi với Lý Trọng Nhuận, liền cùng Dịch Yến xuôi nam. Tuy rằng ta muốn cứu bọn họ ra, nhưng ta phát hiện làm không được, lúc ấy cơ hội liền trôi qua, trừ phi giết hẩn, nếu không ta sẽ không còn cơ hội nữa.

Thượng Quan Uyển Nhi thở dài:

- Giết Dương Bái tuy là một biện pháp tốt nhưng Dương Bái là nòng cốt của Hưng Đường Hội, ta lo lắng không còn cách nào cho Lý Hiễn một công đạo. Thôi được rồi, ta cũng chỉ không thừa nhận người giết Dương Bái, mặt khác trừ người và Dịch Yến ra còn có người thứ ba biết người giết Dương Bái không?

- Xá Nhân chính là người thứ ba, ngoài ra không có người thứ tư.

Thượng Quan Uyển Nhi gật gật đầu, nàng khoanh tay đi vài bước, lại nói với Lý Trân:

- Trước đó người đã viết thư nói cho ta, ở Phòng Châu vẫn còn một lực lượng thần bí tập kích quan viên của Đại Lý Tự và thủ hạ của Lai Tuấn Thần, ta kêu Thượng Thanh Lâu cẩn thận điều tra việc này, mặc dù không có chứng cứ xác thực nhưng ta đã biết người nào gây nên, người nghĩ ra không?

- Ty chức hoài nghi là người của Tương Vương.

- Người đoán không sai, Thượng Thanh Lâu điều tra kết quả cũng có liên quan đến Tương Vương, quả thật làm cho không ai tin được.

Hai người lại trầm mặc một lần nữa, qua thật lâu sau, Lý Trân lại hỏi :

- Hôm nay ty chức ở tửu quán nghe nói rất nhiều người nghị luận về chuyện Hưng Đường Hội, chuyện này sẽ là ai truyền bá tin tức?

- Ngoại trừ Võ Tam Tư, còn ai vào đây nữa? Người này hai mặt hai lòng, mấy ngày trước, trên triều cổ làm ra vẻ, công khai buộc tội Lai Tuấn Thần, kết quả lại bị Thánh Thượng trách cứ một phen, hắn không dám tìm Lai Tuấn Thần gây phiền toái lần nữa, nhưng lại đổi hướng đối phó Hưng Đường Hội. Hắn và Lai Tuấn Thần mặc dù có xung đột lợi ích nhưng chuyện đối phó Hưng Đường Hội mục tiêu của hai người là hoàn toàn nhất trí, đều muốn diệt trừ hoàng tộc Lý thị. Xem ra chuyện Hưng Đường Hội càng ngày càng nghiêm trọng rồi.

Thượng Quan Uyển Nhi cúi đầu thở dài một tiếng, không ngờ Thánh Thượng là quan tâm đến Hưng Đường Hội, xem ra bà ta vẫn có lòng muốn dùng Võ Thị thay Lý Thị, nhất thời sẽ không quên được.

Thượng Quan Uyển Nhi thậm chí hoài nghi Thánh Thượng nói lỏng chuyện áp chế với Lý Đán và Lý Hiển thật ra là một sách lược lạt mềm buộc chặt, mục đích đúng là vì Hưng Đường Hội, sau đó một lưới bắt hết Hưng Đường Hội. Trong lòng Thượng Quan Uyển Nhi cảm thấy thật nặng trĩu, nàng cũng không hy vọng Lý Thị bị Võ Thị thay thế.

Nghĩ đến đây, nàng nói với Lý Trân:

- Hưng Đường Hội nước rất sâu, người tạm thời nên bàng quan, ngàn vạn đừng để bị liên lụy, nhất định phải nghe theo sắp xếp của ta, đây là muốn tốt cho người.

Thượng Quan Uyển Nhi dường như thấy nói như vậy không ổn, ngẫm nghĩ lại rồi nói:

- Vụ án Hưng Đường Hội này ta sẽ không đứng ngoài quan sát, nhưng chúng ta cần phải đợi cơ hội ra tay.

- Ty chức đã biết.

Đúng lúc này, thị nữ của Thượng Quan Uyển Nhi là Tiểu Nga bước nhanh vào phòng nghỉ, thì thầm bên tai Thượng Quan Uyển Nhi vài câu, mắt Thượng Quan Uyển Nhi hiện lên một tia kinh ngạc, quay đầu lại nói với Lý Trân:

- Lai Tuấn Thần cũng đã trở lại, đang ở ngoài cung chờ Thánh Thượng triệu kiến.

247. Chương 246: Tìm Kiếm Đột Phá

Trong ngự thư phòng, Lai Tuấn Thần cung kính đứng với vẻ mặt bất an. Y vừa mới quay lại Lạc Dương, không kịp nghỉ ngơi gì mà ngay lập tức tới gặp Võ Tắc Thiên.

Trong lòng y lúc này vô cùng khấn trương, Dương Bái đã chết, y thực sự không lấy ra được càng nhiều chứng cứ, chỉ đành làm bản cung giả để nộp cho Võ Tắc Thiên.

Võ Tắc Thiên ngồi sau ngự án, xem các tấu chương rất cẩn thận. Về mặt bà không có biểu lộ bất cứ gì, có thể thấy được bà đối với bản cung của Lai Tuấn Thần rất không hài lòng.

- Là kẻ nào giết Dương Bái? Đã bắt được hung thủ chưa?

Võ Tắc Thiên lạnh lùng hỏi.

- Khởi bẩm bệ hạ, hung thủ ẩn thân trong khách điểm. Sau khi sự việc xảy ra vi thần đã điều tra khách điểm nhưng bọn họ hoàn toàn không biết gì cả. Vi thần đành bắt lữ, thực sự không biết Dương Bái do ai giết.

- Người làm trăm rất thất vọng.

Võ Tắc Thiên ném bản cung lên trên bàn, cực kì bất mãn nói:

- Chỉ có một phần bản cung này, chẳng có chứng cứ nào khác, người kêu trăm làm sao đây? Dựa theo danh sách bắt người ư? Sau đây trăm biết làm sao nói rõ với người trong thiên hạ?

Võ Tắc Thiên đứng lên, khoanh tay đi qua đi lại trong phòng, vẻ mặt tỏ ra vô cùng bức bối. Lai Tuấn Thần một chút cũng không hiểu rõ thánh ý, thế mà bản thân mình lại coi trọng y.

- Người lẽ nào còn không rõ ư?

Võ Tắc Thiên cảm tức nhìn Lai Tuấn Thần nói:

- Đây không đơn giản chỉ là chuyện bắt các đại thần, mà là đối phó với toàn bộ hoàng tộc, trăm cần chứng cứ xác thực. Dựa theo căn cứ mưu đồ tạo phản chính xác của bọn hần, thậm chí còn cần chứng cứ việc bọn hần tư mộ quân đội, không phải chỉ cần một bản cung mà có thể giải quyết vấn đề này.

Lai Tuấn Thần sợ vã mồ hôi đầy đầu, y vừa vội vừa sợ nói:

- Vi thần đã rõ.

Võ Tắc Thiên đem bản tấu trả lại cho y:

- Đi đi, trăm cho người thêm hai tháng, tra ra một chút manh mối, nếu còn tra không ra vậy thì đừng trách trăm không còn tình cảm gì.

- Dạ, vi thần cáo lui.

Lai Tuấn Thần chậm rãi rời đi. Võ Tắc Thiên đi đến cửa sổ, ngắm ánh chiều tà, lòng bà thực cảm thấy phiền não. Lai Tuấn Thần thực sự làm bà thấy thất vọng, cái chuyện nhỏ bảo vệ Dương Bái mà làm không xong, y thật sự có thể điều tra án của Hưng Đường Hội ư?

Lai Tuấn Thần từ trong cung đi ra, gió lạnh thổi qua, y lập tức có cảm giác lạnh lẽo, lúc này mới phát giác cả người đầy mồ hôi lạnh.

Lần trước y đã tấu với Thánh Thượng chuyện của Hưng Đường Hội, Thánh Thượng cũng không nói gì nhiều, chỉ là kêu y đi bắt Dương Bái, điều tra rõ manh mối về Hưng Đường Hội.

Nhưng y lúc đó vẫn chưa ý thức được mức độ coi trọng chuyện này của Thánh Thượng. Y vẫn nghĩ giống như trước đây, trước lấy được lời khai của nhân chứng sau mới bắt giữ đối tượng liên quan, sau lấy khổ hình bức cung, chiều này y làm chưa bao giờ sai.

Không ngờ lần này lại không được, không ngờ Thánh Thượng lại hỏi y chứng cứ xác thực. Y rốt cục mới ý thức được y đang điều tra một vụ đại án động trời. Nếu vụ này thành công, toàn bộ Lý thị hoàng tộc sẽ một lưới bắt hết, Đại Đường coi như thay đổi triều đại rồi. Nếu vụ án này thất bại, chỉ sợ Lai Tuấn Thần chính là con cừu thế mạng.

Lai Tuấn Thần chỉ cảm thấy hai chân truyền đến từng đợt run rẩy, bước thấp bước cao đi về phía ngoài cung. Đầu óc y trống rỗng, mồ hôi ở lưng chảy ròng ròng, y không biết vụ án này nên bắt đầu từ đâu nữa.

Lai Tuấn Thần trở lại Ngự Sử Đài của mình. Y mới ngồi xuống chỗ ngồi, hai tên thủ hạ tâm phúc, ngự sử Lưu Quang Nghiệp và Vương Đại Trinh cùng tiến vào:

- Trung thừa đã trở lại.

- Ủ gần đây có chuyện gì xảy ra không?

Lai Tuấn Thần thuận miệng hỏi.

Lưu Quang Nghiệp và Vương Đại Trinh nhìn nhau, cũng không dám hé răng gì. Lai Tuấn Thần lập tức cảm giác được cái gì đó, nhướn mày hỏi:

- Xảy ra chuyện gì rồi?

Lưu Quang Nghiệp nơm nớp lo sợ nói:

- Hai ngày trước, Lương Vương buộc tội trung thừa một chuyện, lẽ nào ngài vẫn không biết gì ư?

Việc Võ Tam Tư công khai buộc tội việc y, Lai Tuấn Thần đã nghe nói qua. Y đương nhiên biết nguyên nhân tại sao Võ Tam Tư buộc tội y, chắc là do Vạn Quốc Tuấn bị y giết mà Võ Tam Tư dùng thủ đoạn trả thù y. Lai Tuấn Thần cũng không để trong lòng, hôm nay Thánh Thượng căn bản không đề cập đến việc buộc tội này, có thể nói chuyện này đã bị đè xuống.

- Ngoài trừ chuyện này ra, còn chuyện gì khác không?

- Cái khác thì không có.

Lai Tuấn Thần ngẫm nghĩ rồi hỏi hai người:

- Nếu ta muốn tra một vụ án mà trong tay không có chứng cứ, các người nói ta nên bắt tay từ đâu đây?

Lưu Quang Nghiệp và Vương Đại Trinh đều có kinh nghiệm xử lý các vụ án phong phú, hai người nghe Lai Tuấn Thần nói như người ngoài ngành vậy đều không khỏi mỉm cười:

- Trung thừa đã quên việc dựng lên sổ sách ư?

Lai Tuấn Thần vỗ lên trán thật mạnh một cái, thầm mắng mình hồ đồ. Mấy năm nay y khổ sở bịa ra sổ sách, không phải đã có nhiều công dụng ư?

Cái gọi là bịa ra sổ sách chính là mấy năm nay Lai Tuấn Thần thu thập nhược điểm của các quan viên lại với nhau, tạo ra vài quyển sổ thật dày, phá án có lúc cần dùng đến. Y sẽ đem những nhược điểm này tung ra, dùng chiêu vừa đấm vừa xoa bức bách các quan viên kia nhận tội, lần nào cũng đúng, đây là một trong những vũ khí quý giá của Lai Tuấn Thần.

Bách quan đều hận Lai Tuấn Thần, cũng liên quan đến việc y nắm rõ nhược điểm của mọi người.

Vào tối hôm đó, Lai Tuấn Thần cùng hai người Lưu Quang Nghiệp và Vương Đại Trinh ngồi trong phòng bí mật cẩn thận xem nội dung của sổ sách được bịa đặt. Dưới ánh đèn, ba người hết sức chăm chú lật xem tài liệu.

Lúc này, Lai Tuấn Thần bỗng nhiên bị một tin tình báo bình thường hấp dẫn, y nhìn kĩ ba lần, lại ngửa đầu nhìn nóc nhà trầm tư một lát, y vỗ bàn một cái thật mạnh, khó có thể kiềm chế hưng phấn trong lòng, cười nói với hai người kia:

- Không cần tìm nữa, ta đã tìm được rồi.

Gần chợ nam thành Lạc Dương, nơi chủ yếu là các thanh lâu, lớn nhỏ cũng hơn chục cái, trong đó Lệ Cảnh Lâu là một trong những thanh lâu nổi tiếng nhất. Trong Lạc Dương mười danh kỹ thì có ba cô là ở Lệ Cảnh Lâu tiếp khách.

Vào đêm, Lệ Cảnh Lâu bắt đầu lên đèn, toàn bộ được bao trùm mới ánh đèn, tiếng cười nói khắp nơi, mỹ nhân như ngọc, khách đi như dật cửi, quan lại quyền quý và các phú thương lớn ở Lạc Dương từng nhóm đều vào Lệ Cảnh Lâu tắm hoan.

Lúc này, một chiếc xe ngựa dừng cách cửa chính không xa. Một công tử trẻ tuổi mặc áo bào gấm, đầu đội mũ từ xe ngựa đi ra, y sắc mặt giận dữ, trên thắt lưng đeo trường kiếm, cùng với vài gia đình đùng đùng đi về cửa chính Lệ Cảnh Lâu.

Tú bà đang ở cửa đón khách thì nhìn thấy ánh mắt độc ác, từ xa đã nhìn thấy vị công tử trẻ tuổi này, tú bà mặt liền biến sắc, vội vàng kéo một kỹ nữ lại nói nhỏ vài câu, kỹ nữ xoay người chạy về trong viện.

- Ở đây không phải là Lý công tử sao? Đêm nay sao lại rảnh rỗi đến đây thế?

Tú bà vẻ mặt tươi cười đi ra chào đón.

- Cút.

Công tử trẻ tuổi đẩy tú bà ra, xông vào cửa chính, đi về hướng hậu viện.

Tú bà lòng dạ rối bời, đuổi theo y nói:

- Công tử, nghe ta giải thích đã.

- Ta nghe người giải thích cái rắm.

Công tử trẻ tuổi nắm tóc tú bà, hét lớn với bà ta:

- Ta muốn ngay lập tức chuộc thân cho Như Yên, người lại dám để nàng tiếp khách. Hôm nay ta không thể không hủy thanh lâu của người.

Công tử trẻ tuổi hung hăng tát tú bà một cái, làm tú bà ngã nhào trên mặt đất, nổi giận dưng dưng chạy vào trong viện.

Công tử trẻ tuổi này tên là Tô Thiệu, là đứa con trai thứ ba của công bộ Thượng Thư Tô gia. Y thích danh kỹ La Như Yên của Lệ Cảnh Lâu này, quyết định thay nàng chuộc thân, cũng muốn cưới nàng làm vợ. Dưới áp lực của Tô Thiệu, Lệ Cảnh Lâu không thể không hạ xuống bài tử của La Như Yên, nàng chuẩn bị chuộc thân để gả.

Nhưng chẳng ngờ, vừa rồi Tô Thiệu nhận được tin cầu cứu từ thị nữ của La Như Yên, một tên phú thương từ Ba Thục lại tiêu hai trăm quan tiền, nàng bị Lệ Cảnh Lâu bức bách tiếp khách.

Tô Thiệu giận tím mặt. La Như Yên sắp trở thành tiểu thiếp của y, thậm chí lại có thương nhân khi dễ nàng, quả thực là ăn gan hùm mật gấu rồi. Y lập tức dẫn vài tên gia nhân đến Lệ Cảnh Lâu cướp người.

- Bảo vệ cửa, không cho bất cứ ai bước vào.

Tô Thiệu kêu người làm một câu, liền rút kiếm tiến vào tiểu viện của La Như Yên, chỉ thấy ngọn đèn bên trong gian giữa, y đá một phát văng cửa chính, trong phòng đặt một bàn rượu và thức ăn, chỉ thấy một gã đen béo cường tráng chỉ là quần áo không chỉnh tề, ép La Như Yên tiếp rượu.

Tô Thiệu quả thực giận điên người, y hét lớn một tiếng, rút kiếm nhảy vào phòng, đá ngã cái bàn, chén đĩa rơi vỡ đầy đất, làm La Như Yên sợ hãi hét lên một tiếng, nàng lao đảo chạy trốn. Gã thương nhân đen béo thấy tình thế không ổn, xoay người lao ra ngoài nhưng bị Tô Thiệu một kiếm đâm vào eo trái, gã kêu to một tiếng, ngã trên mặt đất.

Lúc này Tô Thiệu giết đỏ cả mắt, lại hung ác một kiếm đâm vào áo lót của gã đen béo, gã hét thảm một tiếng, ngã xuống đất rồi không cử động gì nữa.

Tô Thiệu lúc này mới từ trong cảm giác tức giận chậm rãi tỉnh táo lại. Trong lòng có chút hoảng hốt, y hung hăng đá gã béo một phát, cứng miệng mắng:

- Một tên chó má thương nhân nho nhỏ, dám động vào nữ nhân của ta?

Y cũng biết nơi này không thể ở lâu, kéo tay La Như Yên:

- Chúng ta đi.

Hai người bước nhanh rời khỏi tiểu viện, chạy ra bên ngoài, nhưng vừa ra khỏi tiểu viện, chỉ thấy mười mấy tên nha dịch đi đến, người cầm đầu là Huyện Ủy Lạc Dương Trương Thiệu. Mười mấy tên nha dịch bao vây Tô Thiệu và gia nhân của y lại. Tô Thiệu giận dữ quát:

- Trương Huyện Ủy, các người đây có ý gì?

Trương Thiệu cười lạnh một tiếng, khoát tay chặn lại, vài tên nha dịch chạy như bay, một lại trở lại bấm báo nói:

- Khởi bẩm Huyện Ủy, tên thương nhân đã tắt thở.

Tô Thiệu sợ tới mức sau lưng toàn bộ là mồ hôi lạnh, y biết chính mình đã gây ra họa, trong lòng y đang tâm hoảng ý loạn, chỉ phải kiên trì nói:

- Ta muốn đi về trước, có chuyện gì các người có thể đi tìm phụ thân ta.

Trương Thiệu hừ lạnh một tiếng:

- Dưới ban ngày ban mặt giết người, người muốn bỏ đi hay sao? Có chuyện gì, kêu phụ thân người đến nha phủ mà nói, đưa đi.

Bọn nha dịch toàn bộ đi lên, ắt Tô Thiệu và gia nhân toàn bộ ngã xuống đất, dùng dây thừng trói lại

- Buông ra.

Tô Thiệu liều mạng giãy dụa, y vừa vội vừa tức, hô lớn:

- Các người to gan lớn mật, phụ thân ta sẽ không bỏ qua cho các người.

- Đưa đi

Bọn nha dịch cường ép Tô Thiệu và gia nhân của y mang đi. Do Lệ Cảnh Lâu đã xảy ra án mạng nên toàn bộ khách nhân đều được khuyên rời đi, các kỹ nữ cũng không được rời khỏi phòng. Lúc này màn đêm đã buông xuống, trong Lệ Cảnh Lâu trở nên vắng ngắt, không thấy một bóng người. Bây giờ, Lai Tuấn Thần trong sự vây quanh của hơn mười tên thủ hạ mới đi xuống, đi tới hiện trường án mạng.

Lai Tuấn Thần kêu toàn bộ thủ hạ chờ ở bên ngoài, y một thân một mình đi vào trong phòng, lại chỉ thấy gã đen béo được coi là đã chết đang ngồi ở trên giường, cởi bỏ thân trên, hai gã hắc võ sĩ đang bôi thuốc chữa thương cho gã.

Gã đen béo này chính là Thị Ngự Sử Vương Đại Trinh đóng giả. Gã khi thấy Lai Tuấn Thần đi vào, lập tức toán giận nói:

- Vì sao không tìm người khác tới làm chuyện này, ta thiếu chút nữa chết trong tay tên khốn kiếp kia.

Lai Tuấn Thần áy náy nói:

- Ta không nghĩ tới hắn thật sự ra tay độc ác như vậy, rất xin lỗi người.

Vương Đại Trinh khoát tay nói:

- Tuy nhiên chịu chút thương tổn này cũng đáng, tên kia đầu óc ngu si, cực kỳ thích hợp với kế hoạch của Trung Thừa.

Lai Tuấn Thần đắc ý cười nói:

- Ta sớm phát hiện Tô thị là một chỗ rất tốt để đột phá, mà y lại có một đứa con trai như vậy, đây đúng là ông trời giúp ta.

248. Chương 247: Tử Chí Thân Cận

Mấy ngày nay Lý Trân không có chuyện gì, ngày ngày trôi qua cũng thoải mái, phần lớn thời gian đều ở Nội vệ công thự, hoặc lượn lờ bên ngoài một chút, hắn đến Lạc Dương đã gần một năm, còn vẫn chưa bình ổn tinh thần đi thăm phần lớn đại đồ.

Hơn nữa hắn còn có nhà ở Phúc Thiện Phường, cách võ quán Triệu Thu Nương chỉ có vài chục bước. Từ sau khi Thượng Quan Uyển Nhi tặng tòa nhà này cho hắn, Lý Trân vẫn chưa có thời gian đến đây. Trưa hôm nay, Lý Trân mới lần đầu đến tòa nhà thuộc về hắn.

Trên thực tế, Lý Trân từng đến thăm tòa nhà này một lần, chỉ có điều các phòng cũ nát, đã nhiều năm không có người ở, hắn không có hứng thú gì cả. Thượng Quan Uyển Nhi cũng biết tòa nhà cũ nát, tặng người khác có chút không tốt cho lắm cho nên trong một hai tháng này vẫn có thợ thủ công đến sửa chữa các phòng một lần nữa.

Lý Trân đi vào cửa chính, vừa khéo gặp Lâm quản gia. Do đại tỷ hắn không ở Lạc Dương, trong nhà cũng không có chuyện gì, Lâm quản gia có thời gian đều đến giúp Lý Trân xem tiến độ sửa chữa tòa nhà của hắn. Dù sao nơi này khoảng cách so với nhà của đại tỷ hắn cũng không xa, Lâm quản gia đến cũng rất tiện.

- Công tử là tới xem phòng ư?

Lâm quân gia từng cười hỏi.

- Hôm nay đúng lúc rảnh rồi, ta đến xem xem, Lâm đại thúc cực khổ rồi.

- Đâu có đâu, ta cũng chỉ cố gắng hết sức mình thôi.

Lâm quân gia đối với Lý Trân rất có thiện cảm. Năm mới năm nay, Lý Trân kín đáo đưa cho Lâm thăm mười quan tiền, lấy lý do cảm tạ bà hỗ trợ chăm sóc đứa nhỏ. Tuy rằng Lý Trân ra tay xa xỉ làm người khác thích nhưng Lâm thúc lại càng cảm kích việc hắn rất tôn trọng mình, cho nên cũng nguyện ý giúp Lý Trân làm chút việc.

Lâm thúc chỉ vào tòa nhà xa xa đã sửa tốt cười nói:

- Tiến độ tu sửa rất nhanh, các phòng về căn bản đã sửa xong rồi, có một chút việc lật vật nữa thôi, ước chừng khoảng một tháng nữa là có thể hoàn thành toàn bộ.

- Nói ra thật hổ thẹn, mặc dù là tòa nhà của ta nhưng ta vẫn còn chưa nhìn tử tế.

- Như vậy sao được.

Lâm thúc có chút kinh ngạc, không ngờ Lý Trân không có đi thăm nhà của mình, y cười nói:

- Nếu công tử không chê, ta nguyện ý dẫn công tử đi xem xem.

- Vậy phiền toái Lâm thúc rồi.

Nhà này của Lý Trân ở trong một cái hẻm, hẻm này tên Phong Hoa Lý, tổng cộng có ba hộ gia đình, đều chiếm ước chừng hơn mười mẫu đất, ba gian phòng xếp hình chữ phẩm (品), nhà của Lý Trân ở đỉnh của chữ phẩm.

Tòa nhà mặc dù không có trên trăm mẫu đất giống Lương Vương phủ, Ngụy Vương phủ nhưng cũng là một tòa nhà không tồi, cũng hơn mười mẫu đất. Trong tòa nhà có một gốc cây già, bóng cây trải rộng, núi giả, hồ cá, còn có không ít đình đài, lầu các tinh xảo.

Tòa nhà chia thành tam tiến, bên ngoài có phòng bếp, phòng chăm sóc ngựa và phòng hạ nhân, ở giữa là phòng của chủ, hai bên có một cái tiểu viện, hậu viện là nơi ở hàng ngày của chủ nhân, bốn phía được bao quanh bởi hoa viên, lúc này hoa xuân đại bộ phận đã héo tàn, đầu cảnh bắt đầu kết quả.

: tam tiến gồm phòng khách, phòng chính và phòng sau

- Công tử, chỗ này là hậu đường.

Lâm thúc chỉ vào một gian đại sảnh đang lát gạch cười nói:

- Vốn dĩ gian này không thể dùng được, một khi mưa là bị dột, hiện tại đang được sửa mới, xà nhà cũng cần đổi, sau ít nhất ba mươi năm cũng không cần sửa lần nữa.

Lý Trân gật gù đầu, cho tới bây giờ, hắn đối với tòa nhà này vô cùng hài lòng, hắn càng hi vọng đại tỷ có thể bán tòa nhà ba mẫu đất nhỏ bé của tỷ đi, cả nhà dời đến đây ở.

Lúc này, một gã gia nhân chạy đến, từ xa đã hô lớn:

- Công tử, bên ngoài có người tìm người.

Lý Trân ngẩn ra, lúc này liệu ai tìm hắn, lẽ nào là Dịch Yến?

Hắn xoay người đi ra ngoài, đi đến tiền viện, chỉ thấy tên mập Tửu Chí lo lắng đứng trước tường phong (tường xây làm bình phong ở cổng), đang nhìn thăm dò xung quanh:

- Lão mập, là người tìm ta à?

Tửu Chí thấy Lý Trân, vội vàng tiến lên lôi kéo hắn nói:

- Lão Lý, ta vừa nhận được tin tức, Lai Tuấn Thần....

Lý Trân nghe được y nhắc đến Lai Tuấn Thần, vội vàng xua tay không cho y nói:

- Nơi này không phải là nơi nói chuyện.

Hắn quay đầu nhìn lại tòa nhà, bên trong có không ít công nhân đang lục đục làm việc, nói chuyện cũng không tiện, nhân tiện nói:

- Chúng ta đi tửu quán bên cạnh.

Hai người ra khỏi tòa nhà, đi vào một tửu quán đối diện hẻm nhỏ, tìm một gian giả phòng ngồi xuống. Lý Trân uống một ngụm rượu cười nói:

- Người nói đi, chuyện gì.

Tửu Chí đã gia nhập Nội vệ, Lý Trân đã phát huy đầy đủ ưu thế linh thông tin tức của y, kêu y làm chủ quản tình báo, thủ hạ có mười tên huynh đệ, coi như là một tiểu đầu mục. Tửu Chí hạ giọng nói:

- Lai Tuấn Thần sáng hôm nay bắt giữ công bộ Tô Thượng Thư, tội danh mưu đồ tạo phản, nghe nói là bị con mình bán rẻ.

- Chuyện đây là sao?

Lý Trân nhướn mày hỏi.

- Ta cũng tìm người việc biết việc này hỏi thăm một chút, nghe nói đứa con Tô thượng thư say đắm một kỹ nữ của Lệ Cảnh Lâu, bởi vì ghen tuông nên lỡ tay giết người, cuối cùng rơi vào tay của Lai Tuấn Thần. Con trai gã vì trốn tội liền cung cấp chứng cứ cho Lai Tuấn Thần, kết quả sáng hôm nay Lai Tuấn Thần liền dẫn người trực tiếp bắt Tô thượng thư làm trong triều chấn động một trận lớn.

Lý Trân trầm tư trong chốc lát nói:

- Tô thượng thư chỉ là một quan văn, nếu y thực sự có mưu đồ tạo phản mà không có ngoại ứng thì sẽ không làm người khác tin phục. Ta nghĩ Lai Tuấn Thần cũng không bắt Tô thượng thư đơn giản như vậy, tất nhiên là còn có mưu đồ khác. Người lại đi hỏi thăm một chút, Tô thượng thư bình thường có quan hệ mật thiết nhất với ai?

- Vậy ta đi đây.

Tửu Chí đứng dậy phải đi, Lý Trân lại gọi y lại cười nói:

- Không cần đi vội vã, ta còn muốn cùng người tâm sự nữa.

Tửu Chí chỉ đành phải ngồi xuống, Lý Trân cười nói:

- Trận đấu mã cầu lần này, người buôn bán lãi không ít đi.

Tửu Chí gãi gãi đầu, ngượng ngùng nói:

- Cũng không tệ lắm, tiền là của Thượng Quan Xá Nhân, về sau còn được thưởng thêm, cộng lại cũng gần ngàn quan tiền rồi, căn nhà phía bắc Lạc Thủy cũng bán mất rồi, định mua căn nhà gần thành nam, tòa nhà ba đến năm mẫu. Cứ như thế, phụ mẫu của A Linh “cửa” này cũng dễ qua rồi.

- Hiện tại người và A Linh thế nào rồi?

- So với trước đây tốt hơn một chút, ta với nàng tình cảm tốt lắm, chủ yếu là phụ mẫu nàng. Tuy nhiên nhờ trận đấu mã cầu, thái độ của Tiểu Diệp với ta bắt đầu thay đổi, nghe A Linh nói, ca ca của nàng nói giúp ta không ít lời tốt đẹp, phụ mẫu nàng cũng không cứng nhắc như trước đây nữa, đặc biệt còn mời ta đến ăn cơm.

Lý Trân biết rằng Tửu mập tuy rằng tương đối háo sắc, nhưng khi yêu cũng rất dốc lòng, một lòng muốn cưới A Linh làm vợ, hết lần này tới lần khác phụ mẫu A Linh lại không đáp ứng. Tuy rằng lý do là Tửu mập trước kia thường đi kỹ viện nhưng lý do này khá gượng ép, lại nói tiếp nhà A Linh địa vị cũng không cao, chỉ là buôn bán da thú, nói cho cùng cũng là ghét bỏ địa vị của Tửu Chí không cao, phụ thân là đồ tể Đôn Hoàng, bản thân Tửu Chí cũng chỉ là thị vệ cung đình.

Trong lòng Lý Trân tuy hiểu được nhưng lời này cũng không thể nói, dù là bạn tốt cũng không thể. Nếu nói thì thực sự phá hủy đi duyên phận của Tử Chí và A Linh. Lý Trân lại cười nói:

- Người chuẩn bị khi nào đi nhà A Linh ăn cơm ?

- Chính là hôm nay.

Tử Chí do dự một chút rồi nói:

- Tiểu Tế và ta cùng đi, ta biết người rất bạn nên....

Không đợi Tử Chí nói xong, Lý Trân liền cười nói:

- Lão béo muốn đi gặp mẹ vợ tương lai, ta sao có thể khoanh tay đứng nhìn, ta cũng cùng người đi.

Tử Chí lập tức mừng rỡ, nếu lão Lý nguyện ý đi cùng mình, việc hôn sự này khả năng thành công tăng rất nhiều rồi. Y sợ Lý Trân đổi ý, vội vàng đứng dậy cười nói:

- Ta đây phải đi hỏi thăm tin tức, ta quen biết một thị vệ, gã có thể biết gốc gác của Tô gia, chậm nhất ngày mai sẽ có câu trả lời.

Tử Chí nhanh như chớp chạy ra xa, từ xa nghe y hô:

- Lão Lý, hôm khác ta mời người uống rượu lần nữa.

Lý Trân nhin không được bật cười, khó có người trước sau vẫn duy trì bản tính, Tử mập này là một trong số đó. Lúc này, hàng lông mày của hắn dần trở nên ngưng trọng, Lai Tuấn Thần không ngờ bắt được công bộ Tô thượng thư. Điều này hiển nhiên đã được Võ Tắc Thiên ngầm đồng ý, hơn nữa Tô Kiên lại là công bộ thượng thư, nếu không có chứng cứ xác thực, Võ Tắc Thiên cũng sẽ không dễ dàng đáp ứng.

Tội danh là mưu đồ tạo phản, Lai Tuấn Thần là muốn bắt đầu đào sâu về Hưng Đường Hội. Tô Kiên chính là cửa khẩu đột phá của y, Tô Kiên tất nhiên sẽ liên hợp với một người nào đó của hoàng tộc. Cho dù lúc này Tô Kiên không phải là người của Hưng Đường Hội, nhưng y có quan hệ với người hoàng tộc kia cũng nhất định là người của Hưng Đường Hội.

Lý Trân lập tức đứng dậy trả tiền rượu, hắn tính toán đi gặp Thượng Quan Uyển Nhi, nghe nói một chút suy đoán của nàng. Nhưng Lý Trân vừa ra khỏi cửa tửu quán thì lại do dự. Hắn đứng ở cửa trầm tư một lát, chuyện này hắn không thể sốt ruột, nhất định cần phải bình tĩnh, tự nhiên sẽ có người đến tìm hắn.

Đúng như phán đoán của Lý Trân, hắn không vội vã đi tìm Thượng Quan Uyển Nhi, Thượng Quan Uyển Nhi cũng không có phái người đi tìm hắn. Thượng Quan Uyển Nhi hiển nhiên cũng giữ thái độ kiên định, im lặng quan sát sự phát triển của việc Tô Kiên bị bắt.

Một buổi chiều, Lý Trân không có nhận được bất cứ tin tức gì, dường như những người có lợi ích liên quan đều im lặng theo dõi kỳ biến.

Khi hoàng hôn, Lý Trân cưỡi ngựa tới nhà của A Linh trong Phường Phúc Thiện. Phụ mẫu của A Linh họ Khương, người Lũng Tây, ở Lạc Dương sinh sống đã hai mươi năm. Trước mắt ở trong thành nam mở một cửa hàng da thú, gia cảnh vô cùng sung túc, từ nhà của bọn họ cũng nhìn ra được.

Nhà A Linh là một tòa diện tích khoảng năm mẫu, một nhà có năm miệng ăn, trừ phụ mẫu, A Linh còn hai người huynh trưởng. Huynh trưởng Khương Lâm theo phụ mẫu bán da thú, tương lai sẽ tiếp nhận cửa hàng đây. Thứ huynh là Khương Diệp cũng là Tiểu Diệp theo Lý Trân chơi mã cầu, y ở trong thi đấu mã cầu biểu hiện xuất sắc, được Võ Du Tự nhìn trúng, đưa y vào Thiên Ngưu Vệ, trở thành tuyển thủ thuộc Thiên Ngưu Vệ.

Lý Trân khi bước vào Khương gia, so với thời gian hẹn bị muộn một chút, Tử Chí và Tiểu Tế cũng đã tới. Lý Trân vừa mới xoay người xuống ngựa, mẫu thân A Linh liền ra đón, lẽ mà đi sau là phụ thân của cô. Phụ mẫu A Linh tuổi tầm bốn mươi, có phần giống phu thê Khang Mịch Đức. Mẫu thân bộ dạng vừa béo vừa cao, phụ thân lại có bộ dạng vừa gầy vừa nhỏ, hoàn toàn bị bóng thê tử che phủ hết.

- Hoan nghênh Lý thống lĩnh.

Mẫu thân A Linh vẻ mặt tươi cười ra đón, giống như Lý Trân mới là con rể tương lai của bà. Trên thực tế, nếu Lý Trân nhìn trúng con gái của bà, bà đã sớm bằng lòng. Nhưng là tên mập mang kia thích con gái bà, phụ thân là đồ tể Đôn Hoàng, bản thân lại là một tên thị vệ quèn, bà thấy thế nào cũng không vừa mắt.

Tuy nhiên nghe nói tên mập mập đã gia nhập Nội vệ, tương đương là một tiểu đầu mục, mẫu thân A Linh có khuynh hướng nói lỏng một chút, có Lý Trân bao che, tên mập mập này chắc cũng không qua kém, miễn cưỡng có thể cân nhắc.

Lý Trân lấy ra một cái hộp vòng cổ trân châu, đưa cho mẫu thân A Linh cười nói:

- Lần đầu tới cửa, đây là chút tâm ý của tôi, xin vui lòng nhận lấy.
- Sao ta không biết xấu hổ để Lý thống lĩnh tốn kém chứ.

Mẫu thân A Linh Diêm thị tiếp nhận hộp gấm, cảm thấy rất có mặt mũi, vội vàng cười nói:

- Lý thống lĩnh mau mau vào đi.

Phụ thân A Linh không thích nói chuyện, khá trầm mặc kiệm lời, chỉ là khi cười thì hướng về Lý Trân gật đầu, đưa hân vào cửa nhà. Bên trong phủ được dọn dẹp không tẻ, vô cùng chỉnh tề sạch sẽ, nhưng tùy tiện cũng có thể nhìn thấy trang trí diêm lệ, có vẻ hơi tầm thường, bọn họ đi thẳng tới phía đại sảnh.

Ở đại sảnh, Tử Chí và Tiểu Tế đang ngồi, đại ca A Linh tiếp chuyện bọn họ. Tiểu Diệp hôm nay phải trực, không ở nhà. A Linh thì hơi thẹn thùng, trốn ở trong phòng không chịu ra.

Lý Trân đi vào đại sảnh, tất cả mọi người đứng lên. Tử Chí nhìn hân một cái cảm kích, Lý Trân để cho y mặt mũi như vậy thì hôm nay việc hôm sự rất có thể sẽ thành công.

- Lý thống lĩnh mới ngồi ở đây.

Diêm thị đem vị trí chủ vị cho Lý Trân. Lý Trân cảm thấy có chút không ổn, cũng không phải hân đến thân cận, hân sao có thể ngồi vị trí chủ vị, đây không phải là giọng khách át chủ hay sao?

- Bá mẫu quá khách khí.

Lý Trân vội vàng xua tay, chỉ vào vị trí bên cạnh Tiểu Tế cười nói:

- Ta ngồi ở bên này được rồi.

Diêm thị làm sao dám để Lý Trân ngồi vị trí cuối này, bà kiên trì mời Lý Trân ngồi vị trí chủ vị, lại từ mình ngồi trên sập nhỏ có phủ đệm. Bà quá mức nhiệt tình làm mọi người hơi lung túng. Đại sảnh lạnh dần, nhưng Diêm thị dường như chưa phát giác, vẫn nhiệt tình hi vọng Lý Trân ngồi vị trí chủ vị.

Lý Trân bắt đắc dĩ, chỉ phải ngậm cười khổ một tiếng, ngồi xuống vị trí chủ vị, Diêm thị lại kêu nha hoàn lần nữa thay trà.

249. Chương 248: Mua Nhà Ở Đâu

- Lý thống lĩnh hình như gần đây không ở ở Lạc Dương.

Diêm thị bưng chén trà cười hỏi.

- Vừa qua có chút công vụ, ta ra ngoài làm việc. Hôm nay vừa lúc rảnh nên cùng huynh đệ ta đến nhà thăm hỏi bá mẫu và bá phụ.

- Ha ha, Lý thống lĩnh quá khách khí rồi, nghe nói đại tỷ của Lý thống lĩnh ở Linh Châu mua một tòa trang viên, đúng không vậy?

Lúc này, phụ thân A Linh ở bên cạnh rốt cục không kìm nổi nữa nhẹ nhàng ho khan một tiếng, cắt đứt tiếng thê tử hỏi, ông cười nói với Tử Chí:

- Nghe A Linh nói, người đem phòng ở khu bắc Lạc Thủy bán rồi?

Hiếu vợ đúng chỉ có chồng, phụ thân A Linh đem câu chuyện chuyển đến nhà cửa, Diêm thị lập tức cảm thấy hứng thú, bà tạm thời bỏ qua cho Lý Trân, ánh mắt sắc bén như cua, nhìn chăm chú vào Tử Chí, dường như muốn đem cả da lẫn xương Tử Chí cạo một lần. Loại ánh mắt này đến con bà Khương Lâm cũng không chịu nổi, cố ý quay đầu cùng Diêu Hi nói chuyện.

Tử Chí đỏ bừng cả khuôn mặt, vừa lo vừa loạn, giống như làm sai một chuyện lớn gì đó. Dưới ánh mắt sắc bén của Diêm thị, lòng y cảm thấy như mọi bí mật đều không giữ nổi nữa. Vô cùng thành thật đem hết thấy cung khai:

- Con, con là mua tòa nhà đấy mất ba trăm quan tiền, bán đi được ba trăm năm mươi quan, trong tay con tổng cộng có 2100 quan tiền, dự định mua một tòa nhà ở phụ cận nam thành.

Diêm thị nghe được Tử Chí trong tay có 2100 quan tiền, ánh mắt thoáng nhu hòa một chút, gật gật đầu nói:

- Phòng ở thành bắc tuy rằng rẻ nhưng khá khó coi, nếu Tiểu Mập muốn mua nhà ở phụ cận thành nam, ta có thể giới thiệu một chỗ, ta có một biểu đệ...

Phụ thân A Linh không kịp được lời của thê tử, nhỏ giọng ngắt lời:

- Tòa nhà này của biểu đệ không thể mua.

- Sao lại không thể mua?

Diêm thị hung hăng trừng mắt nhìn trượng phu:

- Hẳn mượn chúng ta nhiều tiền như vậy, rốt cục trả hay không?

Lúc này, Lý Trân đột nhiên phát giác được hay vấn đề đề tài về mình khéo tốt hơn. Hắn cười nói:

- Lần thi mã cầu này, Tiểu Diệp biểu hiện rất xuất sắc, Võ tướng quân cũng rất yêu thích y, hôm qua vẫn còn cùng ta nói chuyện về Tiểu Diệp.

Lý Trân tuy rằng gặp mặt Diêm thị một thời gian ngắn nhưng hắn đã đụng đến đúng chỗ của bà, nói trắng ra là, bà chỉ quan tâm đến lợi ích của gia đình. Bà trước đây liều mạng lấy lòng hắn, bởi vì tiền đồ làm quan của con bà liên quan đến hắn, quan tâm đến nhà của Tử Chí là vì liên quan đến lợi ích con gái bà, cho nên Lý Trân đem lời nói quay lại lợi ích con trai bà liền xuất hiện hiệu quả ngay lập tức.

Diêm thị ngay lập tức quên luôn chuyện nhà ở của Tử Chí, vội vàng hỏi Lý Trân:

- Võ tướng quân nói như thế nào?

Trong phòng khách, mọi người đều nhẹ nhàng thở ra, Lý Trân cười nói:

- Ta cảm thấy Tiểu Diệp thông minh lanh lợi, muốn điều hắn đến Nội vệ, Võ tướng quân không chịu, nói là ta đang cướp nhân tài của hắn.

- Sau đó thì sao?

Lý Trân cười cười rồi nói tiếp:

- Sau đó ta liền nói với Võ tướng quân, để Tiểu Diệp tự mình quyết định, nếu hắn nguyện ý ở lại Thiên Ngưu Vệ, ta sẽ không miễn cưỡng hắn.

Diêm thị đương nhiên hi vọng con bà có thể tiến vào Nội vệ. Nội vệ đãi ngộ phong phú, địa vị tương đối cao, thanh danh cũng tốt hơn so với Thiên Ngưu Vệ, quan trọng hơn là Lý Trân vì nguyên nhân Tử Chí thì có thể chiếu cố con bà nhiều hơn.

Diêm thị tim bắt đầu đập thành thịch, bà phát hiện kì thật con gái gả cho Tử Chí cũng không tồi, ít nhất con trai sẽ có lợi ích. Đương nhiên, nếu Lý Trân nguyện ý cưới con gái bà, đây không còn gì tốt hơn nữa, nhưng điều này hiển nhiên không thực tế.

Lúc này quản gia ở đài sảnh nói:

- Phu nhân, cơm chiều đã được rồi.

Diêm thị vội vàng cười nói:

- Cơm chiều đã được, chúng ta chuẩn bị ăn thôi.

Mọi người đều đứng dậy, đi theo chủ nhân hướng về phía phòng ăn, Tử Chí nhìn khoảng không một cái, nhỏ giọng hỏi Diêm Hi:

- Tiểu Tể, người nói xem hôm nay ta có hi vọng hay không?

Tiểu Tể chỉ chỉ Lý Trân, nhỏ giọng cười nói:

- Nếu Lý ca đến đây, ta cảm thấy không phải vấn đề lớn.

Đêm nay, Khương gia tiệc rượu cực kỳ thịnh soạn, cao lương mỹ vị xếp tràn một bàn, mọi người khiêm nhường một chút, đều tự mình ngồi xuống. Lần này không cần Lý Trân lại dẫn dắt đề tài, Diêm thị chủ động đem đề tài nói về Tử Chí và A Linh hôn sự.

Bà nâng chén rượu lên cười nói với Lý Trân và Tử Chí:

- Chuyện của Tiểu Mập và A Linh kỳ thật ta cũng không phán đoán, nhưng A Linh nhà ta từ nhỏ là ở “trong hũ mật” lớn lên, chúng ta chỉ sợ nó cưới một người không tốt thì sẽ chịu khổ. Nhưng điều kiện của Tiểu Mập chúng ta quan sát rất lâu rồi, ta về căn bản coi như hài lòng, ta có thể đáp ứng chuyện hôn sự này.

Lúc này, Diêm thị bỗng nhiên nghĩ đến chuyện để mặt mũi cho trượng phu, để ông cũng nói hai câu, bà liền cười nói với trượng phu:

- Ông cũng tỏ chút thái độ đi.

Phụ thân A Linh sau một lúc lâu mới nói:

- Hôn nhân là đại sự trong đời, ta hy vọng cùng phụ mẫu Tử công tử gặp mặt một lần nữa. Nếu mọi người đều vừa lòng, thì quyết định chuyện hôn sự này.

Tử Chí vui như mở hội, mẫu thân A Linh là chướng ngại vật lớn nhất mà bọn họ phải trải qua, chỉ cần bà đồng ý thì mọi thứ đều thuận lợi.

Về phần phụ mẫu y, càng không thành chướng ngại gì, Tử Chí vội vàng nói:

- Hôm nay con trở về sẽ viết thư, mời phụ thân mau chóng đến Lạc Dương, cùng bá phụ bá mẫu gặp mặt một lần.

Diêm thị lại mỉm cười tủm tỉm nói:

- Còn chuyện nhà ở, để chúng ta tìm giúp cháu. Chúng ta nhất định sẽ thay cháu tìm được nhà giá tốt.

Tử Chí lại do dự một chút, y nghe A Linh nói qua, mẫu thân nàng ưa thích những món lời nhỏ, phòng ở cũng không so được với vật khác, rẻ tiền mua phải nhà ma có mà xong đời.

Cho nên chuyện lớn mua nhà này y vẫn hy vọng mình làm chủ, y liền thật cẩn thận nói:

- Thật cảm ơn ý tốt của bá mẫu, bằng hữu của con ở Thiên Ngưu Vệ Tương đối nhiều, bọn họ quen biết rộng, đã có không ít bằng hữu giúp con đề cử vài tòa nhà rồi, con nghĩ mấy ngày nay đi xem một chút.

Diêm thị nghe ra được Tử Chí khéo léo từ chối ý tốt của bà, trong nội tâm bà hơi không cao hứng, sắc mặt cũng trầm xuống. Lý Trân thấy rõ ràng, liền cười bổ sung:

- Ý của Tử Chí muốn nói y tìm mấy tòa rồi nhưng tốt nhất vẫn hy vọng bá mẫu thay hẳn quyết định.

- Ý là như thế.

Lý Trân lại đá Tử Chí một đạp.

Tử Chí lập tức tỉnh ngộ, liền vội vàng gật đầu nói:

- Là thế này, con kinh nghiệm không đủ, vẫn là hy vọng bá mẫu phí nhiều tâm tư, giúp con đưa ra ý kiến.

Sắc mặt Diêm thị thoảng hòa hoãn hơn, tuy rằng phòng ở không do bà tìm, tuy nhiên cuối cùng quyết định vẫn là bà, vẫn còn cho bà đủ mặt mũi.

Tâm tình Diêm thị lại khá hơn, cười khanh khách nói:

- Ta đây thân là mẫu thân đương nhiên sẽ thay con gái suy nghĩ. Yên tâm đi ta ánh mắt xem nhà ở cũng không tồi, nhất định sẽ cho các người vừa lòng.

Trong lòng Tử Chí thầm nghĩ, bà hài lòng thì chưa chắc mình hài lòng. Nhưng thôi, vì có thể lấy được A Linh coi như là hiếu kính với mẹ vợ đi.

Lý Trân ở một bên nhỏ giọng thì thầm:

- Đưa phòng ở mình hài lòng cho bà chọn.

Tử Chí lập tức tỉnh ngộ, chính mình đem cái tốt nhất cho bà thì cửa này không vấn đề rồi, y tâm tình lập tức khá lên, nâng chén rượu lên khom người cười nói:

- Chén rượu này đầu tiên là kính bá mẫu và bá phụ.

Từ nhà A Linh đi ra, trời đã tối rồi. Diêu Hi vội vàng trở về cung, Lý Trân và Tử Chí chậm rãi cười ngửa hướng công sở phường Khuyến Thiện. Lúc này, cảm giác vui sướng khi hôn sự thành công đã trôi qua, tâm tình Tử Chí lại dần trở nên âm u, nghĩ đến mẫu thân A Linh giới nịnh bợ như vậy, tâm tình của y một hồi rối rắm. Tử Chí bỗng nhiên cúi đầu hờn nhỏ:

- Ta không thích bà mẹ vợ này.

Lý Trân rất hiểu tâm tình của Tử Chí, gặp phải bà mẹ vợ như vậy, ai cũng sẽ không vui vẻ gì, hấn vũ vũ bờ vai Tử Chí, cười an ủi y nói:

- Người muốn cưới là A Linh, mẫu thân của nàng có ra sao thì cũng có gì liên quan nào? Dù sao các người cũng không ở cùng một chỗ, chỉ cần người mua nhà mới cách xa nhà bà một chút là được rồi, không cần lo lắng những chuyện nhỏ nhặt này.

Tử Chí nghĩ đến vẻ đẹp diễm đam của A Linh, trong lòng lại thấy thư thái hơn rất nhiều. Đúng vậy, không có chuyện mười phần vẹn mười, có mẹ vợ như vậy, coi như là cưới A Linh trả giá cao đi. Y cúi đầu thở dài một tiếng:

- Ta hiện tại hiếu tại sao Tiểu Diệp một lòng muốn ra ở ngoài rồi.

Nhắc tới Tiểu Diệp, Lý Trân nghĩ tới một chuyện, không khỏi khẽ cười nói:

- Người không phát hiện ra sao? Từ khi ta nói Tiểu Diệp có thể tiến vào Nội vệ, thái độ của mẫu thân A Linh liền thay đổi, ta thấy chuyện hôn sự của bọn người thành hay không là có liên quan đến Tiểu Diệp. Vì để việc hôn sự của người thành công, ta quyết định đi hỏi người với Võ Du Tự, điều Tiểu Diệp tới Nội vệ an bài làm thủ hạ của người.

Trong lòng Tử Chí cảm kích, y thấp giọng nói:

- Chỉ sợ trong Nội vệ thân thích nhiều lắm, ảnh hưởng đến thanh danh của người.

Lý Trân cười ha hả:

- Người đây quá lo lắng rồi, người xem ta Lý Bàn cũng kéo vào Nội vệ, phụ thân gã ban đầu đối xử với ta như thế nào? Bởi vì ta hiện tại đã nghĩ thông suốt, nếu muốn chân chính không chế Nội vệ, còn phải kéo bằng hữu thân thiết vào, ra trận không phải dựa vào phụ tử binh ư?

: phụ tử binh, chỉ sự đoàn kết của quan binh, thân mật không có kẻ hở của đoàn đội.

- Là đạo lý này, bằng hữu nhiều thì giúp nhiều việc. Lão Lý, không nói gạt người, huynh đệ của ta nghe nói ta cần mua nhà đều nhiệt tình giới thiệu giúp ta, trên tay ta chỉ ít có bấy căn có thể chọn lựa, giá cả cũng không đắt, cho nên ta mới không chịu để mẫu thân A Linh giúp ta tìm nhà, lại còn muốn ta mua nhà của biểu đệ bà, đánh chết ta cũng không mua.

- Chuyện tòa nhà kia là có chuyện gì?

- Tòa đó có ma.

Tửu Chí nhìn xung quanh mới hạ giọng nói:

- Tòa đó trong vòng ba mươi năm chết hai chủ nhân, đều đang khỏe mạnh mà bệnh chết, tuy rằng ở phường Tuyền Thiện, chỗ đây không tồi nhưng không ai dám mua, biểu cửu A Linh chỉ tốn tam mươi quan tiền liền mua được nhà này, nhưng không mấy năm thì tử liền bệnh qua đời. Nghe A Linh nói biểu cửu của nàng thiếu nhà bọn họ hai trăm quan tiền, không có khả năng hoàn lại, ta đoán mẹ vợ tương lai của ta muốn ta dùng hai trăm quan tiền mua tòa nhà này, bà ta nghĩ quá tốt rồi, vừa có nhà vừa trả được nợ, nhưng ta mới không điên.

- Mẹ vợ của ngươi khá khôn đấy, về sau cẩn thận một chút.

- Đúng vậy, lần này ta tới cửa, bà liền ám chỉ ta, bà thiếu một đôi vòng vàng, không phải ý kêu ta mua sao?

Lý Trân nhin không được bật cười, Tửu Chí lại thở dài nói:

- Nghĩ tới nghĩ lui vẫn cảm thấy mua nhà còn đảm bảo, phụ thân ta có thể cảm thấy thẹn với ta, cũng muốn thay ta mua một tòa nhà khác, ngươi thấy mua tòa nhà kia có vẻ được không?

Lý Trân ngẫm nghĩ một chút cười nói:

- Không nói gạt ngươi, ta cũng tính toán ở Trường An mua một căn, nữ hoàng đế sau khi qua đời sớm hay muộn vẫn là người Lý thị đăng cơ, ta đoán chừng bọn họ vẫn là dời đô về Trường An, cho nên thừa dịp hiện tại Trường An giá nhà thấp, trước tiên mua một căn ở Trường An. Ước chừng qua thêm mười mấy năm, giá nhà ở Trường An sẽ thay đổi một phen.

Tửu Chí có cảm giác trong mộng mới tỉnh, y cũng hưng phấn nói:

- Ngươi nói đúng, cũng nên ở Trường An mua một căn.

Hai người vừa đi vừa nói, rất nhanh liền tới Nội vệ ngoại công sở, lúc này chủ bộ Dương Tín ra đón, thấp giọng nói với Lý Trân vài câu. Lý Trân hiểu ý, gật gật đầu cười nói:

- Ta đây đi gặp nàng.

250. Chương 249: Tô Ân Mở Rộng

Lý Trân đi nhanh tới quan phòng, bước vào trong phòng, chỉ nhìn thấy một đạo cô, đúng là thủ lĩnh Thượng Thanh Lâu là Tạ Ảnh. Thấy Lý Trân đi vào, Tạ Ảnh vội vàng đứng lên cười nói:

- Muộn như vậy còn tới quấy rầy Lý thống lĩnh, thật xin lỗi.

Lý Trân biết rằng lần này bà đến, nhất định có việc trọng yếu. Hắn liền gật đầu, quan tâm hỏi han:

- A cô thương thế sao rồi?

- Vẫn còn tốt là thương thế không nặng lắm, đều là thương ngoài da, qua một thời gian nữa liền khỏi hẳn.

Hai người ngồi xuống, Tạ Ảnh lúc này mới thấp giọng nói:

- Ta vừa mới từ trong cung qua đây, mới báo cáo với Xá nhân chút chuyện, Xá nhân kêu ta cũng báo cáo chuyện này với ngươi.

- Nhưng có liên quan gì với Lai Tuấn Thần.

Tạ Ảnh gật gật đầu. Lý Trân ngẫm nghĩ một chút, đứng dậy đi ra ngoài cửa, sai người tìm Tửu Chí đến. Một lát, Tửu Chí vội vàng tới:

- Lão Lý tìm ta?

- Ta giới thiệu cho người một người.

Lý Trân cười giới thiệu với y:

- Vị này là a cô Tạ Ảnh, là thủ lĩnh Thượng Thanh Lầu, người chắc cũng biết Thượng Thanh Lầu chứ.

Tửu Chí đương nhiên biết Thượng Thanh Lầu là tổ chức bí mật do Thượng Quan Uyển Nhi sáng lập, cùng với Thái Bình phủ, Vô Tướng đường, Hắc Lại đẳng cấp nổi tiếng ngang nhau. Hóa ra thủ lĩnh của nó lại là một đạo cô, y vội vàng khom mình thi lễ:

- Tửu Chí tham kiến Tạ a cô.

Lý Trân lại nói với Tạ Ảnh:

- Đây là huynh đệ Tửu Chí của ta, trước mắt ở trong nội vệ phụ trách tình báo, nhậm chức phó úy.

Tạ Ảnh khẽ mỉm cười:

- Ta nghe nói Thiên Ngưu Vệ có một “Tửu ca”, nhân duyên tốt, chắc là các hạ rồi.

Tửu Chí đỏ mặt:

- Đây là trước đây được các huynh đệ nâng đỡ, ta hiện tại làm việc cùng lão Lý.

Tạ Ảnh đương nhiên biết, Lý Trân đưa Tửu Chí đến, chính là muốn y tham dự việc về Lai Tuấn Thần, hơn nữa nếu y chủ quản tình báo, như vậy y hẳn cũng có nghe đến.

Ba người lại ngồi xuống, Tạ Ảnh cười nói với Tửu Chí:

- Tửu phó úy chắc biết chuyện xảy ra hôm nay nhỉ, Tô Kiên bị Lai Tuấn Thần bắt giữ.

Tửu Chí gật gật đầu, y không cam lòng rơi phía sau nói:

- Ta biết Tô Kiên bị bắt có phần liên quan đến con gã, trên thực tế ông ta bị con mình bán rẻ.

- Không tồi.

Tạ Ảnh khen:

- Tửu phó úy tin tức quả thật linh thông, Tô Kiên bị bắt quả thật liên quan tới con hắc. Con hắc trúng bẫy của Lai Tuấn Thần, vì bảo mệnh liền bán đứng phụ thân mình.

Lý Trân trầm ngâm một chút hỏi:

- Tô Kiên thật sự có liên quan tới Hưng Đường Hội ư?

Tạ Ảnh gật gật đầu:

- Tô Kiên là thành viên bên ngoài của Hưng Đường Hội, giống Dương Bái, con hắc từ trong thư phòng trộm được một ít thư tín bí mật, thành ra đây là chứng cứ bắt giữ Tô Kiên của Lai Tuấn Thần.

- Thư tín là cùng ai qua lại, a cô biết không?

Lý Trân đã hỏi đến chỗ mấu chốt.

Tạ Ảnh thở dài:

- Là cùng thư tín của Quảng Lăng Vương Lý Nguyên Gia. Lý Nguyên Gia là một trong những nòng cốt của Hưng Đường Hội. Tuy nhiên Tô Kiên lại không phải bởi vì cùng Lý Nguyên Gia qua lại mà hoạch tội, mà là năm đó khi hắn làm Trưởng sử Ngự Châu qua lại thân mật với Lang Gia Vương Lý Xung, Tô Kiên chắc là khi đó đã gia nhập Hưng Đường Hội.

Lý Trân đối với Lý Xung không có hứng thú, đây là chuyện từ rất nhiều năm trước rồi, hắn chỉ quan tâm Quảng Lăng Vương Lý Nguyên Gia, lại hỏi:

- Hiện tại Lý Nguyên gia đang ở đâu?

- Y hiện tại đang ở Dương Châu.

Tạ Ảnh trầm mặc một chút lại nói:

- Vụ án Tô Kiên này có thể không chỉ dính đến một mình Lý Nguyên Gia, thật ra Tô Kiên là người của Thái Bình công chúa, lúc trước là Thái Bình công chúa tích cực đề cử, Tô Kiên mới từ Trưởng sử Ngự Châu thăng làm Lễ bộ thị lang, Sau lại thăng làm Công bộ thượng thư. Mặt khác Tô Kiên cũng là tộc đệ của Tô Vị Đạo, y lại là thông gia với con gái của Môn hạ Thị Lang Thôi Nguyên Tổng. Lai Tuấn Thần chọn y là cửa đột phá cũng thật là tinh mắt. Thượng Quan Xá nhân nói, triều đình chỉ sợ sẽ xuất hiện một cơn bão tố.

- Vậy Thượng Quan Xá nhân muốn ta làm cái gì?

Lý Trân lại hỏi.

- Nàng nói người tự biết mình nên làm gì.

Hai người lại nói thêm vài câu, Tạ Ảnh liền đứng dậy cáo từ, Lý Trân đưa bà ta ra công sở, rồi quay lại phòng mình. Tửu Chỉ vội vàng hỏi:

- Lão Lý, Thượng Quan Xá nhân là có ý gì? Ý ta là chúng ta nên làm cái gì?

Lý Trân rất rõ ràng ý tứ của Thượng Quan Uyển Nhi, hần nhẹ nhàng lắc đầu:

- Chúng ta cái gì cũng không cần làm, yên lặng theo dõi kỳ biến thôi.

- A...

Trong nhà lao của Ngự Sử Đài truyền đến từng đợt tiếng kêu xé ruột thảm thiết. Ở trong một gian phòng tra tấn không bố lạnh lẽo âm u, trên vách tường, bốn phía dán đầy da của hơn trăm người, một gã trung niên bị lột sạch sẽ bị treo trên một móc sắt thật lớn, gã vừa mới bị dùng trọng hình, mười đầu xương ngón chân hoàn toàn bị kẹp vỡ, gã không khỏi đau nhức, bị ngắt đi.

Người này đúng là người đã bị bắt vào đại lao Công bộ Thượng Thư Tô Kiên. Lai Tuấn Thần tra tấn gã đã một canh giờ, mới bắt đầu đã dụng hình. Lai Tuấn Thần đặc biệt tin tưởng đánh tan Tô Kiên hoàn toàn. Khi ở Thành Đô, y không đủ điều kiện, không có khả năng khắc phục Dương Bái, làm y canh cánh trong lòng, nhưng ở kinh đô, y liền không có bất kỳ lo lắng gì nữa rồi.

Chỉ là hình thối này treo đầy da người, cũng đủ phá hủy hoàn toàn ý chí chống cự của phần lớn người. Lai Tuấn Thần thấy Tô Kiên đã ngắt liền ra lệnh:

- Làm hần tỉnh lại.

Ào, một thùng nước đá làm từ tuyết tan được tạt từ đầu đến chân. Tô Kiên bị mãnh liệt kích thích dần dần tỉnh lại. Lai Tuấn Thần dùng một con dao găm lạnh lẽo, sắc bén nhẹ nhàng khoa tay múa chân của Tô Kiên, cười lạnh lạnh nói:

- Người biết bước tiếp theo ta muốn làm gì không? Là lột da, đầu tiên ta cắt da ở chân người rồi dán lên tường.

Lai Tuấn Thần nắm tóc gã, khiến gã nhìn vách tường:

- Có thấy rõ trên vách tường là cái gì chưa?

Một tên đại hán vội vàng đem đèn giơ lên tường, trên tường lập tức hiện lên một mảng bạch quang sáng trong, Lai Tuấn Thần vẽ mặt dữ tợn nói:

- Nhìn rõ chưa, những thứ này là da phụ nữ, da phu nhân nhà người cũng sẽ treo trong này. Về phần người, lột da là quá đơn giản cho người rồi, ta sẽ đem từng miếng từng miếng cắt nát cho chó ăn.

Ánh mắt của Tô Kiên lộ ra vẻ cực kỳ sợ hãi, răng va vào nhau cầm cập. Lai Tuấn Thần thấy rõ ràng, y biết rằng còn thiếu chút nữa là Tô Kiên sẽ sụp đổ hoàn toàn, y dùng dao gõ ở một bên mặt đồng thau hình tròn, sai bảo kẻ dưới:

- Mở nó ra.

Hai gã đại hán đem nắp miếng đồng thau mở ra làm đôi, bên trong là một cửa động đen ngòm. Lai Tuấn Thần cười nói:

- Cái động này sâu năm trượng, bên trong có rắn và bọ cạp, bọn ta gọi nó là cửa địa ngục, quan trọng hơn là nó rất nhỏ, người chui vào thì không thể động đậy. Trước tiên ta đem người bỏ vào động này hai ngày, cho người nếm thử xem miệng địa ngục này mùi vị thế nào, được không?

Lai Tuấn Thần khoát tay:

- Bỏ hán vào.

Vài tên đại hán treo ngược Tô Kiên lên, tay chân trói chặt, đầu hướng xuống, chậm rãi cho vào cửa động nhưng chỉ để vào không đến một trượng, cái cảm giác hắc ám cầm cổ này đưa đến cho Tô Kiên cảm giác cực kỳ khủng bố, làm Tô Kiên hoàn toàn sụp đổ. Gã gào khóc lên:

- Ta khai ta khai.

Lai Tuấn Thần đắc ý mỉm cười, y tổng cộng có hơn trăm loại khổ hình, lúc này mới chỉ là kẹp tay, lột da và giam cầm, mới có ba loại khổ hình mà Tô Kiên đã không chịu nổi rồi, xem ra y đánh giá quá cao gã rồi.

- Kéo hán lên.

Đại hán quay bánh xe, chậm rãi kéo Tô Kiên lên. Tô Kiên nằm trên mặt đất, cả người co giật thành một khối. Lai Tuấn Thần ở trước mặt gã cười nói:

- Người rất thông minh, sớm khai thì chịu khổ ít hơn đi không.

- Người...muốn ta khai cái gì?

Tô Kiên suy yếu hỏi.

- Ta cần tài liệu về Hưng Đường hội.

Lai Tuấn Thần nhìn chăm chú vào gã nói.

- Nhưng ta....biết không nhiều lắm.

- Không sao cả, người biết bao nhiêu khai bấy nhiêu, còn bao nhiêu ta thay người nói.

Lai Tuấn Thần trở lại phủ, y chuẩn bị sửa sang một chút tài liệu tra khảo để nộp cho Võ Tắc Thiên. Lúc này, một tên thủ hạ thì thâm vào tai y vài câu. Lai Tuấn Thần mặt mày lập tức hớn hở, bước nhanh về phía đông tòa nhà.

Viện phía đông là nơi mà Lai Tuấn Thần tuyển chọn ra mỹ nhân đẹp nhất từ các nơi cướp, tất cả mỹ nhân mà y cướp đoạt được đều ở đây, sau khi bị Lai Tuấn Thần tuyển thì bị đưa đi Lộc Ô sơn trang. Khi y rảnh sẽ đi Lộc Ô sơn trang tầm hoan hưởng lạc.

Trong phòng, một mỹ nữ trẻ tuổi đang cúi đầu khóc to. Nàng tên Lưu Bích Châu, là thê tử mới cưới của Hữu Ti lang trung Kiều Tri Chi. Kiều Tri Chi bị Tô Kiên khai ra mà bị bắt, Lai Tuấn Thần dẫn người điều tra phủ đệ của gã, không chỉ lục soát được Bảo Tuyệt ngọc gia truyền Kiều gia hơn nữa Lai Tuấn Thần đã sớm vừa ý thê tử của Kiều Tri Chi là Lưu Bích Châu, mượn cơ hội này nhất định cướp đoạt nàng.

Lưu Bích Châu lo lắng sinh tử của trượng phu, cũng không biết vận mệnh mình ra sao, lúc nàng đang thương tâm nước mắt thì cửa bị mở ra, chỉ thấy nụ cười thâm hiểm của Lai Tuấn Thần, y chậm rãi tiến vào.

Lưu Bích Châu sợ tới mức vội vàng đứng dậy, lui về phía sau vài bước, đụng phải bình phong. Lai Tuấn Thần đánh giá một chút mỹ mạo của nàng, trong lòng vô cùng yêu thích, y liền giả vờ giả vịt nói:

- Chồng người phạm vào tử tội, Thánh Thượng sai ta tử quyết gã, ta rất khó xử lý.

- Nói hươu nói vượn.

Lưu Bích Châu mắng:

- Phu quân ta buổi sáng mới bị bắt, hiện tại sẽ bị xử quyết sao? Thánh Thượng sẽ không hồ đồ đến như vậy, rõ ràng người ỷ hiếp ta.

- Ô, không ngờ người mắng Thánh Thượng ngu ngốc, chắc là phu quân người bình thường dạy người, ta lại lấy thêm được một tội danh, ngày mai lại cố gắng tra khảo hẳn thêm.

- Vô sỉ.

Lai Tuấn Thần lại không thêm để ý chút nào, y biết làm cách nào để đối phó nữ tử kiên cường. Y lấy từ bên trong lòng ra một túi da, bên trong là một ngón tay người, mặt trên còn đeo một chiếc nhẫn. Lai Tuấn Thần lạnh lùng nói:

- Người hẳn là nhận ra cái nhẫn này chứ.

Lưu Bích Châu nhận ra nhẫn này, là ngón tay trượng phu nàng, nàng liền nhào trên bàn bật khóc.

Lai Tuấn Thần lại ném một phần bản cung lên bàn:

- Đây là lời khai của trượng phu người, thừa nhận hẳn gia nhập Hưng Đường hội. Ta có mật chỉ của Thánh Thượng, có thể bất cứ lúc nào xử tử trượng phu người. Bây giờ cho người một ngón tay, nếu người để cho ta mất hứng, lập tức chính là một bàn tay, thậm chí là đầu người, người làm sao thì làm.

- Người...muốn gì?

Lưu Bích Châu chậm rãi cắn răng nói.

- Rất đơn giản, giờ người theo ta, ta sẽ tiêu hủy bản cung khai này, tạm tha trượng phu người một mạng, nếu không, đêm nay gã sẽ nhận hết khổ hình mà chết, đến thi thể cũng không còn.

Lưu Bích Châu chậm rãi nhắm hai mắt lại, không tìm được nước mắt rơi như mưa. Lai Tuấn Thần đắc ý vịn phần, tiến lên ôm lấy nàng, xé vạt áo ngực của nàng.

Ngay lúc Lai Tuấn Thần cúi đầu xuống, Lưu Bích Châu bắt được cơ hội, hung hăng cắn đầu vạt của y một cái. Lai Tuấn Thần đau đớn kêu to một tiếng, y then quá thành giận, rút dao găm ra đâm vào ngực Lưu Bích Châu.

Trong ngực thư phòng, Lai Tuấn Thần nhin xuống đau đớn ở đầu vai, dâng một chồng tài liệu rất dày lên cho Võ Tắc Thiên.

- Khởi bẩm bệ hạ, đây là khẩu cung đầy đủ của Tô Kiên, do hắn tự tay viết và chỉ điểm.

Võ Tắc Thiên tiếp nhận khẩu cung giở một chút, lại từ dưới ngực áo rút ra một túi da, lấy vật trong túi da ném trên bàn, mấy kiện thư và một khối ngân bài của Hưng Đường hội, những chứng cứ này, hơn nữa thêm khẩu cung khá hoàn chỉnh, có thể khiến người khác tin phục.

Võ Tắc Thiên từ trong đó tìm ra một phong thư hỏi:

- Phong thư này mơ hồ có ý rằng Lý Nguyên Gia ở Dương Châu tuyển quân mua ngựa, gã ở trong khẩu cung có hay không?

- Có.

Lai Tuấn Thần vội vàng nói:

- Bệ hạ, ở trang thứ ba, trong khẩu cung viết rất rõ ràng, Quảng Lăng Vương Lý Nguyên Gia ở Dương Châu âm thầm tuyển quân mua ngựa, số lượng hơn ngàn người.

Võ Tắc Thiên lật đến trang khẩu cung thứ ba nhìn nhìn, không khỏi hừ lạnh một tiếng:

- Ánh đom đóm mà đòi so với trăng sáng, không biết tự lượng sức mình là gì.

Bà lại hỏi Lai Tuấn Thần:

- Phong thư này và nội dung bản cung trừ người ra còn có bao nhiêu người biết?

- Khởi bẩm bệ hạ, còn có hai gã ghi chép khẩu cung.

- Chuyện này trừ người ra, không thể cho thêm người nào biết được, người ghi chép cũng không được lưu lại, người hiểu chưa?

- Vi thần đã rõ.

Lai Tuấn Thần hiểu ý tứ của Võ Tắc Thiên, nhất định phải diệt khẩu hai gã ghi chép biết nội dung, không để đánh cỏ động rắn(rút dây động rừng), không thể rò rỉ ra tin tức gì.

Võ Tắc Thiên khoanh tay lại đi vài bước, trầm tư một lát, lại lạnh lùng nói:

- Trầm tin tướng quan lớn Hưng Đường Hội trong triều đình không chỉ có một người là gã, bắt thêm vài người nữa ra.

- Thần tuân chỉ.

Đúng như lo lắng của Lý Trân, vụ án của Tô Kiên dần dần mở rộng. Tô lại cung khai ra hơn mười đồng đảng của Hưng Đường Hội, bao gồm cả tướng quốc Tô Vị Đạo, Môn hạ thị lang Tiết Nguyên Tổng, Trung thư thị lang Chu Doãn Nguyên, Binh bộ thị lang Tôn Nguyên Lý, cùng với mười mấy tên quan viên từ trung tầng trở xuống. Lai Tuấn Thần tróc nã toàn bộ giam vào ngục, nghiêm hình tra khảo.

Y lại tự mình dẫn mấy trăm võ sĩ Hắc Lại đến từng nhà điều tra, trên danh nghĩa là điều tra chứng cứ nhưng thực tế là điều tra tài bảo của nhà bọn họ, đem phần lớn tài bảo định tội là tài sản tạo phản, thu không còn một cái gì. Trong lúc nhất thời trấn động cả dân chúng và triều đình. Khi nhắc đến Lai Tuấn Thần, các đại thần đều hận thấu xương, ác danh của y khiến trẻ con ban đêm cũng không dám khóc lóc.

Thời gian lại qua thêm vài ngày, Tô án chẳng những không hề đình chỉ, ngược lại càng có xu thế nghiêm trọng. Trung thư thị lang Chu Doãn Nguyên chịu không được khổ hình, bệnh chết ở trong ngục. Thậm chí người quyền cao chức trọng như tướng quốc Lý Đức Chiêu cũng bị liên lụy, bị Tô Vị Đạo chỉ ra là đồng đảng, Võ Tắc Thiên lập tức hạ chỉ miễn chức tướng quốc của Lý Đức Chiêu, đem y đi Ngự Sử Đài chịu thẩm vấn.

Trong tửu quán Tả Ngạn, Lý Trân, Địch Yến và Tôn Lễ ngồi trong một nhả gian ở lầu ba thương lượng đối sách. Lý Trân cũng không muốn tham gia đại án Hưng Đường Hội do Lai Tuấn Thần bịa đặt, nhưng phụ thân Tôn Lễ là Tôn Nguyên Lý lại liên lụy mà bị bỏ tù, nếu tội danh thành lập chỉ sợ chức quan ở Đại Lý Tự của Tôn Lễ cũng không giữ nổi.

Tôn Lễ thở dài:

- Ta coi như nhìn không thấu, đương kim thiên tử căn bản không coi đại thần là con người, hôm nay thăng người làm tướng quốc, ngày mai sẽ có thể bắt người hạ ngục, ngay cả Tô Vị Đạo, người khéo đưa đẩy như vậy cũng không tự bảo vệ được mình, càng nói chi đến người khác. Ta đây chức quan thấp kém này có hay không cũng chẳng sao cả, mấu chốt là hi vọng phụ thân có thể bình an vô sự, không cần như Chu Doãn Nguyên khuất tất mà chết trong ngục.

Lý Trân biết rằng Tôn Lễ đây là nghĩ một đằng nói một nẻo, y cực kỳ coi trọng chức quan của bản thân, nhịn nhiều năm như vậy mới có thể lên chức một chút, nào muốn từ chức, chỉ có điều y không còn cách nào khác mới đành nói lời không sao cả này.

Trong lòng Lý Trân biết rõ, lại cũng không tiện nói rõ, chỉ đành an ủi y:

- Chu Doãn Nguyên là người quá mức cương trực, ngày thường lại đắc tội Lai Tuấn Thần nên mới bị Lai Tuấn Thần nhân cơ hội này trả thù, bị khổ hình mà chết, mà lệnh tôn và Lai Tuấn Thần cũng không có đụng chạm gì nhau, ta nghĩ không có chuyện gì đâu.

Lúc này, Địch Yến ở một bên cảm giận nói:

- Quả thực là càn quấy, nghe nói đến ngay cả Lý tướng quốc cũng bị bắt. Ông mặc dù là tôn thất nhưng ông có phải cũng là người của Hưng Đường Hội sao? Còn có Tô ba phải nữa, ai cũng biết y là một con rùa cổ nhưng đến cả y cũng bị nhận định là người của Hưng Đường Hội, vậy cả triều đình văn võ bá quan kia cũng đúng rồi, còn thẩm vấn cái gì, một phát tận diệt cho nhanh.

Tôn Lễ cười khổ một tiếng nói:

- Thật ra Địch cô nương nói đúng, căn bản không phải do Hưng Đường Hội, phụ thân ta rõ ràng thuộc phe của Võ Tam Tư, cũng bị nhận định là người của Hưng Đường Hội. Còn có Lý Đức Chiêu, y bị bắt vì y tướng quyền quá lớn, uy hiếp đến quân quyền. Tô Đạo Vị là vậy cánh tin cậy của Lý Đức Chiêu nên nhất

định phải diệt trừ. Thực ra trong lòng mọi người đều hiểu rõ, Hưng Đường Hội chỉ là một giỏ, cái gì cũng có thể ném vào bên trong.

Lý Trân yên lặng ở một bên không nói gì, hẳn hiện tại có thể hiểu rõ tại sao Thượng Quan Uyển Nhi lại bảo hắn duy trì sự trầm mặc, đây thực ra là lợi dụng việc Hưng Đường Hội tạo phản mà tạo ra một lần thanh lý quan trường. Khó trách Võ Tam Tư buộc tội Lai Tuấn Thần vô ích, cũng là do Lai Tuấn Thần vẫn còn có tác dụng.

Tuy nhiên Lý Trân vẫn cảm thấy Võ Tắc Thiên lợi dụng Hưng Đường Hội để đả kích đám người của Lý Đức Chiêu thực ra là tung hỏa mù, vì che giấu mục đích thật sự của bà ta, mục đích thật sự của bà ta vẫn là Hưng Đường Hội.

- Nói về phụ thân ta đi, người cảm thấy ta còn biện pháp nào cứu ông không?

Tôn Lễ trong mắt tràn đầy chờ mong mà nhìn Lý Trân. Y và Lý Trân đã làm không ít việc, đối với ánh mắt và tư duy của hắn thì y vẫn luôn kính nể, chính y vô kế khả thi nên chỉ có thể cầu cứu Lý Trân.

Lý Trân ngẫm nghĩ một chút rồi hỏi:

- Người có thể gặp được lệnh tôn không?

Tôn Lễ gật gật đầu

- Đêm nay ta muốn đi thăm tù, đưa cho ông ít đồ. Đây là Lai Tuấn Thần cho Đại Lý Tự chúng ta chút mặt mũi mới đáp ứng đấy.

- Nếu như có thể gặp lệnh tôn, người liền khuyên ông không nên cùng Lai Tuấn Thần cứng đối cứng, trước tiên bảo vệ được tính mạng đã, có thể thừa nhận bản thân và Hưng Đường Hội có lui tới.

- Nhưng...phải chỉ điểm người khác nữa, phụ thân ta biết tìm đâu ra người của Hưng Đường hội đây? Cũng không thể tùy tiện oan uổng người khác đi.

Lý Trân khẽ mỉm cười

- Không cần chỉ người lung tung, chỉ cần chỉ ra Quảng Lăng Vương Lý Nguyên Gia là được, ít nhất cái gì mà thừa qua lại, liền nói đã đốt bỏ. Tóm lại về chuyện Lý Nguyên Gia, Lai Tuấn Thần yêu cầu phụ thân người nói cái gì, thì bảo ông khai cái đó, như thế ít nhất có thể giữ được tính mạng, không cần chịu quá nhiều khổ.

- Ta biết rồi, đa tạ lời vàng ngọc của Lý thống lĩnh.

Tôn Lễ nhìn sắc trời một chút, đứng dậy hành lễ:

- Ta phải trở về chuẩn bị trước một chút, đi trước một bước.

- Tôn huynh cứ việc tùy ý.

Tôn Lễ vội vàng thi lễ cáo từ. Bên trong nhà gian chỉ còn lại hai người Lý Trân và Địch Yến, Địch Yến thấp giọng hỏi:

- Huynh cảm thấy chuyện Hưng Đường Hội, chúng ta thực sự có thể không đếm xỉa đến sao?

Lý Trân lắc lắc đầu:

- Ta không biết nên trả lời muội như thế nào, theo ý của ta, đương nhiên không có ý định cuốn vào vụ án này, nhưng lần này không bị cuốn vào rồi ư? Trên thực tế ta thân bất do kỷ, ở Thành Đô giết Dương Bái, chúng ta liền bị cuốn vào vụ án Hưng Đường Hội rồi, hiện tại duy nhất không biết là lúc nào chúng ta lại bị cuốn vào thôi.

Địch Yến cũng thở dài:

- Nữ hoàng để hành hạ như thế, không biết lúc nào mới kết thúc?

Lý Trân cười nói:

- Nói không chừng sau lần gây sức ép này xong, phụ thân muội sẽ được điều trở lại.

- Huynh nhận được tin tức gì ư?

Địch Yến vội hỏi, nhà bọn họ kỳ vọng lớn nhất là có thể đoàn viên cả nhà, phụ thân có thể phục lại chức tước hay không cũng không quan trọng, quan trọng là phụ thân có thể điều về lại kinh thành, bọn họ mỗi ngày trông ngóng. Lý Trân bỗng nhiên nói ra những lời này, chẳng nhẽ không khiến Địch Yến không kích động ư?

- Là Thượng Quan Xá nhân nói cho huynh sao?

Lý Trân cười cười:

- Nàng ta không nói cho ta biết chuyện này, đây chỉ là một loại trực giác của ta.

Địch Yến lập tức trở nên mặt ủ mày chau, tức giận lườm hắn một cái nói:

- Những lời vô căn cứ này tốt nhất đừng nói lung tung, muội ngược lại không sao cả, nhưng sẽ làm mẫu thân và tổ mẫu muội đau lòng, bọn họ mỗi ngày đều mong mỗi phụ thân trở về.

- Thực ra thì cũng không phải không có căn cứ, trước đây Thượng Quan Xá nhân từng nói với ta, nữ hoàng để sớm hay muộn cũng sẽ triệu phụ thân muội trở lại, mấu chốt là lúc nào, nhất định là đợi thời cơ. Hiện tại Lý Đức Chiêu, Tô Vĩ Đạo bị hỏi tội, thời cơ nay đã xuất hiện rồi, vậy thì phụ thân muội có thể không lâu sau sẽ được triệu trở lại?

Lời Lý Trân lại làm Địch Yến có một chút hi vọng, ánh mắt nàng trở lên đặc biệt sáng ngời, giờ khắc này nàng thật hi vọng lời Lý Trân nói trúng.

251. Chương 250: Người Đổi Theo Thời

Lo lắng của Lý Trân rất nhanh đã trở thành sự thật, màn đêm vừa mới buông xuống, trong nhà của Lý Trân có một vị khách trẻ tuổi đến thăm, Lý Trân thay quần áo, đi vào khách đường, một nam tử trẻ tuổi mặc trường bào màu xanh đứng lên, khom người thi lễ nói:

- Lý Thống lĩnh, chúng ta đã lâu không gặp.

Thoảng nhận ra một chút, mới phát hiện người này hóa ra là Lý Trọng Nhuận, Lý Trân thật không ngờ y sẽ tìm đến mình, vội vàng thi lễ đáp lại:

- Đã để trưởng công tử phải đợi lâu.

Hai người phân chủ khách ngồi xuống, Lý Trân cười hỏi:

- Vương gia thân thể có khỏe không?

- Thân thể phụ thân ta không tệ, tuy nhiên chỉ có thể ở trong vương phủ sống qua ngày, không thể ra ngoài, rất nhiều chuyện chỉ có thể để ta truyền lời.

Nói đến đây, Lý Trọng Nhuận hỏi dò:

- Lý Thống lĩnh hắn là nghĩ đến ta sẽ đến đây.

Lý Trân hiểu được ý tứ của y, cười khổ nói:

- Gần đây thời cuộc rất loạn, Lai Tuấn Thần đại hưng lao ngục, khiến cho vua và lòng dân bàng hoàng, trưởng công tử là vì chuyện này tới sao?

- Thằng thần mà nói, ta là vì việc Hưng Đường mà đến.

Lý Trân trầm mặc, hắn đương nhiên biết việc Lý Trọng Nhuận nói đến, hơn nữa lại tìm đến hắn, tất có thâm ý, điều này làm cho hắn chưa biết đối mặt như thế nào? Trầm ngâm một lát, Lý Trân yên lặng gật gật đầu:

- Có chuyện gì, trưởng công tử mời nói thẳng đi.

Lý Trọng Nhuận thật sâu nhìn Lý Trân liếc mắt một cái, chậm rãi nói:

- Thánh Thượng trưa hôm nay đã bí mật hạ ý chỉ, mệnh cho tướng quốc Lâu Sư Đức dẫn ba vạn quân đội đi Dương Châu.

- Sau đó thì sao?

Lý Trân không để lộ thanh sắc lại hỏi.

- Phụ thân ta năm ngày trước đã dùng bồ câu đưa tin cho Quảng Lăng Vương Lý Nguyên Gia, lệnh cho y lập tức giải tán quân đội, nhưng Lý Nguyên Gia đến nay chưa có bất kỳ hồi đáp lại.

- Là tin chưa đưa đến, hay là...

Lý Trọng Nhuận lắc đầu:

- Tin hẳn là đã đưa đến, là Lý Nguyên Gia cự tuyệt trả lời.

Lý Trân hiểu được một chút ý tứ trong lời của y:

- Ý của người là nói, Dương Châu sắp xảy ra chuyện?

Ánh mắt của Lý Trọng Nhuận trở nên vô cùng sầu lo, y khẽ gật đầu một cái:

- Chỉ sợ là có chuyện như vậy.

Y từ trong ngực lấy ra một phong thư, đưa cho Lý Trân:

- Đây là phụ thân ta viết thư cho người, người xem một cái đi.

Lý Trân nhận thư mở ra, chỉ thấy mở đầu liền viết: “Người sáng tỏ tùy tình thế mà thay đổi, người hiểu biết tùy chuyện mà điều chỉnh.”

Hắn lại tiếp tục xem tiếp, trong thư Lý Hiển viết rất hàm súc, nhưng ý tứ lại rất rõ ràng, hy vọng Lý Trân có thể đứng ra trợ giúp Hưng Đường Hội vượt qua nguy nan. Lý Trân đem thư trả lại cho Lý Trọng Nhuận, nhưng Lý Trọng Nhuận lại lắc đầu:

- Phong thư này người có thể giữ, phụ thân ta nói người đáng tin cậy.

Tuy nhiên Lý Trân biết rằng, đây là Lý Hiển cố ý tỏ ra tín nhiệm đối với hắn, suy tính làm lung lạc hắn một chút, nhưng hiện tại ngắc đầu trợ giúp Hưng Đường Hội, chẳng khác nào đối nghịch với Võ Tắc Thiên, đây là một sự nguy hiểm rất lớn, nhưng Lý Trân không có nói ra, chuyện này trong lòng mọi người đều hiểu được. Hắn trầm mặc một lát lại hỏi:

- Vương gia hy vọng ta làm chuyện gì?

- Phụ thân ta hy vọng người có thể đi Dương Châu, ngăn cản Lý Nguyên Gia khởi binh.

Lý Trọng Nhuận trong mắt cực kỳ lo âu nói:

- Lý Nguyên Gia tính cách cực kỳ nóng nảy, một khi gã khởi binh, sẽ mang đến cho hoàng tộc Lý thị một trận gió tanh mưa máu, phụ thân nói, chỉ có người mới có thể ngăn cản gã.

Lý Trân cười khổ một tiếng:

- Vương gia quá coi trọng ta rồi.

- Không, phụ thân ta nói chuyện cũng không khoa trương, ông có một là nói một, ông nói người là người có suy nghĩ và quyết đoán nhất trong những người mà ông đã gặp qua, cũng là người đáng để ông tin cậy.

Lời này khiến Lý Trân cảm thấy có chút không ngờ, hắn nghe trong lời nói của Lý Trọng Nhuận vô cùng thành khẩn, trong lòng lại có chút cảm động, ngẫm nghĩ một chút Lý Trân lại nói:

- Nhưng ta là Thống lĩnh Nội vệ, không được Thánh Thượng phê chuẩn, chỉ sợ ta không thể tự tiện đi tới Dương Châu —— .

- Đây đúng là một vấn đề khó khăn, nhưng phụ thân ta sẽ mời Thượng Quan xá nhân hỗ trợ giải quyết.

Lý Trân cuối cùng gật đầu, hắn biết rằng chính hắn không thể trốn tránh phong ba lần này, hắn cười nói:

-Ta có thể đáp ứng các người, sẽ làm hết sức, nhưng ta có một điều kiện nho nhỏ.

- Người nói đi, chỉ cần nằm trong khả năng của chúng ta.

- Các người có thể làm được, ta cũng muốn gia nhập Hưng Đường Hội.

Lý Trân bình tĩnh nói.

Lý Trọng Nhuận ngây ngẩn cả người, y không nghĩ tới Lý Trân sẽ đề xuất yêu cầu này, trong lòng của y cảm động hết sức, ở trong lúc Hưng Đường Hội nguy nan, Lý Trân không ngờ lại muốn gia nhập, khó trách phụ thân nói hắn có thể tin nhiệm.

Lý Trân lấy ra trường kiếm, nhẹ nhàng vuốt ve vỏ kiếm, cảm thán nói:

- Đây cũng là lời gửi gắm của sư phụ đối với ta, ông hy vọng ta có thể đem hết toàn lực trợ giúp Lý Đường phục hưng, lần trước ta đã muốn đề xuất, chỉ có điều không biết nên mở miệng như thế nào.

- Ta biết rồi, ta trở về nói cho phụ thân, ta tin tưởng phụ thân nhất định sẽ rất vui mừng chấp nhận sự gia nhập của người.

Lý Trọng Nhuận đứng dậy thi lễ, liền cáo từ, Lý Trân đưa y tới cửa, nhưng vào lúc này, xa xa một chiếc xe ngựa hăng hái chạy tới, kết một tiếng, vừa lúc đứng lại trước mặt Lý Trân và Lý Trọng Nhuận. Lý Trân không khỏi lùi lại sau một bước, nắm chặt chuôi kiếm bên hông.

Lúc này, cửa xe mở ra, từ bên trong nhô ra một cái đầu nam tử trẻ tuổi mang mũ sa, đương nhiên đó là Thọ Xuân Vương Lý Thành Khí. Y ngẩng đầu, vừa lúc nhìn thấy Lý Trọng Nhuận, Lý Thành Khí lập tức tỏ sắc mặt tươi cười, y từ cửa sổ xe ngựa nhìn thấy Lý Trân, lại không nghĩ rằng người bên cạnh Lý Trân không ngờ là Lý Trọng Nhuận. Lý Trọng Nhuận cũng ngây dại, y cũng không nghĩ ra Lý Thành Khí sẽ đi qua.

Đây là một cảnh tượng khá xấu hổ, đứa con cả của Lý Hiển gặp đứa con cả của Lý Đán, tuy nhiên sự xấu hổ này lập tức liền phá vỡ, huynh đệ hai người trên mặt đồng thời lộ ra nét tươi cười, ôm chặt lấy nhau, rất nhiều điều không cần nói rõ, mọi người trong lòng đều hiểu được, Lý Thành Khí lúc này tìm đến Lý Trân, khẳng định cũng là vì việc Hưng Đường Hội.

- Các người tiếp tục đi, ta cáo từ trước.

Lý Trọng Nhuận hướng hai người ôm quyền thi lễ, bước nhanh đi đến góc tường đối diện, nơi đó cũng có một chiếc xe ngựa nào đó đang dừng, y lên xe ngựa, kéo nhanh màn xe, xe ngựa khởi động, rất nhanh đã chạy đi xa.

Lý Trân quả thật không nghĩ đến Lý Thành Khí sẽ liên tiếp đến tìm hắn, trong lòng của hắn cười khổ một tiếng, chính hắn không ngờ mình trở thành bánh trái thơm ngon cho Lý Đán và Lý Hiển tranh đoạt. Lý Thành Khí đến lần này, tất nhiên có liên quan đến chuyện phong ba quân thần gần đây.

Lý Thành Khí khẽ cười nói:

- Đã muộn như vậy đến, quấy rầy Lý Thống lĩnh nghỉ ngơi.

- Vẫn tốt cả mà, điện hạ không cần phải khách khí, mời vào.

Lý Thành Khí cũng không khách khí, đi theo Lý Trân đi vào phòng khách. Quản gia Lâm thúc vừa mới dọn dẹp phòng khách xong, hắn cũng không nghĩ đến lại một người khách nữa đến, hắn vội vàng chạy tới sai nha hoàn pha trà.

Lý Trân cười cười nói:

- Đại tỷ ta vừa lúc không ở Lạc Dương, trong phủ trạch chỉ có một mình ta, điện hạ mời ngồi đi.

Lý Thành Khí cười ngồi xuống:

- Ta cũng nghe nói, lệnh tỳ ở Linh Châu mua một tòa trang viên, chuẩn bị gieo trồng cây nho, không thể không nói lệnh tỳ rất tinh mắt, cũng rất có khả năng.

Lý Trân biết rằng bọn họ là từ chỗ Vương Nguyên Bảo lấy được tin tức, Vương gia vẫn dựa vào Tương Vương Lý Đán, là người ủng hộ Lý Đán lớn nhất, hàng năm đều đã xuất ra rất nhiều tiền tài, hẳn thậm chí có chút hoài nghi, đại tỳ có thể mua trang viên Vương gia với giá vô cùng thấp, phương diện này có phải cũng có sự tham gia của Lý Đán hay không?

- Lệnh đệ hiện tại như thế nào? Lý Trân cười hỏi.

”Nó cũng được lắm, đọc sách khắc khổ, có lúc nhàn hạ liền luyện tập cưỡi ngựa bắn cung, hiện tại lại đang cùng Lý Bồ học tập đánh mã cầu, hiền đệ hẳn là quên biết Lý Bồ.

- Đương nhiên, ta cùng y rất thân thuộc, tài mã cầu của y cũng không tệ, đáng tiếc đại hội thi đấu mã cầu lần này không được phát huy.

Nói đến đại hội thi đấu mã cầu, Lý Thành Khí không kìm nổi ha hả cười nói:

- Ai cũng không nghĩ ra, đội mã cầu Nội vệ không ngờ tiến vào trận chung kết, toàn bộ Lạc Dương đều đang đàm luận về hiền đệ, nói hiền đệ cuối cùng không thể tham gia trận đấu, thật sự là đáng tiếc.

- Không có cách nào khác, ta phụng mệnh đi Phòng Châu rồi, điện hạ hẳn là rất rõ ràng mà.

Lý Trân lời nói mang hai ý nghĩa, dường như không có việc gì chỉ ra một chút.

Lý Thành Khí hơi có chút đỏ mặt, y lập tức ý thức được Lý Trân rất có thể đã biết chân tướng, nhưng Lý Trân lập tức lắng đi đề tài khác, hẳn thở dài một tiếng nói:

- Vừa rồi ta cùng Trọng Nhuận công tử nói chuyện thời cuộc trước mắt, đều cảm giác sầu lo sâu sắc, phen này rung chuyển dữ dội, nếu xử lý không tốt, chỉ sợ sẽ ảnh hưởng sâu xa đối với cục diện chính trị Đại Đường.

Lý Thành Khí trầm mặc một lát, hỏi dò:

- Không biết Trọng Nhuận tìm đến Lý Thống lĩnh, là vì ——

- Lư Lăng Vương gia hy vọng ta có thể đi đến Dương Châu một chuyến.

Lý Trân rất thẳng thắn nói.

- Ta cũng nghĩ đến, có lẽ là vì việc của Hưng Đường Hội.

Lý Thành Khí nhẹ nhàng thở dài một tiếng:

- Không giấu gì Lý Thống lĩnh, chúng ta cũng là thành viên Hưng Đường Hội, chỉ có điều không cùng phe phái.

- Hưng Đường Hội còn có phe phái? Lý Trân hơi tò mò hỏi.

- Đương nhiên sẽ có một chút chủ trương bất đồng, Hưng Đường Hội lúc ban đầu do Lý Kính Nghiệp sáng lập, sau khi Lý Kính Nghiệp khởi binh thất bại, Hưng Đường Hội cũng theo đó tiêu vong, nhưng sau khi Việt Vương khởi binh, Hưng Đường Hội lại lần nữa khôi phục, trở thành nơi ràng buộc của hoàng tộc Lý thị diệt Võ hưng Lý.

Tuy nhiên khi khởi binh nội bộ bất đồng, một bộ phận hoàng tộc phản đối dùng vũ lực khởi binh, chủ trương đàm phán với Võ thị, nhưng Việt Vương lại kiên quyết chủ trương dùng vũ lực tiêu diệt Võ thị, cho nên Hưng Đường Hội cũng một phân thành hai, là phái ôn hòa và phái cường bạo, phụ thân ta thuộc phái ôn hòa, mà Trọng Nhuận bọn họ thuộc phái cường bạo, người đã hiểu chưa?

Lý Trân giờ mới hiểu được Lý Hiển và Lý Đán ở trong Hưng Đường Hội khác nhau, hóa ra là chia làm ôn hòa và cường bạo, hẳn ngẫm nghĩ một chút lại hỏi:

- Đương kim thiên tử biết chuyện chia ra phái ôn hòa và phái cường bạo không?

Lý Thành Khí lắc lắc đầu:

- Người hản là không biết, đây là bí mật chỉ trong Hưng Đường Hội biết, Liên Tô cũng không biết, bọn họ là ngoại tộc, bí mật này nếu không là hoàng tộc không thể nói.

Lý Trân lập tức có một loại cảm giác bất an, Lý Thành Khí lại đem bí mật quan trọng như vậy nói cho hản biết, chắc hẳn là có chuyện gì đó phò thác, hản không muốn nghe bí mật hản không nên biết.

- Chuyện đó điện hạ tại sao phải nói cho ta biết?

Lý Trân thấp giọng hỏi.

- Đây là ý của phụ thân ta, hy vọng Lý Thống lĩnh có thể trong lúc Hưng Đường Hội nguy nan ra tay giúp bọn ta.

Nói xong, Lý Thành Khí quỳ xuống, hướng Lý Trân dập đầu một cái, Lý Trân hoảng sợ, vội vàng dìu y đứng lên:

- Điện hạ không nhất thiết phải như thế.

Lý Trân cười khổ một tiếng nói:

- Vừa rồi Trọng Nhuận công tử tới tìm ta, cũng là hy vọng ta có thể trợ giúp Hưng Đường Hội thoát khỏi nguy cơ, chỉ có điều Lý Trân có tài đức gì, không ngờ được đến hai vị Vương gia ưu ái?

- Biểu hiện của Lý Thống lĩnh lúc diệt trừ Vi Đoàn Nhi và Tiết Hoài Nghĩa, chúng ta đều rõ như ban ngày, hơn nữa hành trình Phòng Châu lần này, Lý Thống lĩnh ngăn cơn sóng dữ, thành công trợ giúp Lư Lăng Vương thoát khỏi nguy cơ, phụ thân ta đối với năng lực của Lý Thống lĩnh khen không ngớt lời, hơn nữa Lý Thống lĩnh tay nắm quyền Nội vệ, so với hoàng tộc không quyền không thế như chúng ta mà nói lại là tài nguyên quý giá, xin Lý Thống lĩnh ngàn vạn lần đừng tự coi nhẹ mình.

Lý Trân gật đầu, nói với Lý Thành Khí:

- Trên thực tế, ta vừa rồi đã đáp ứng Trọng Nhuận công tử rồi, ta sẽ đi tới Dương Châu, hết sức ngăn cản Quảng Lăng Vương khởi binh.

Lý Thành Khí mừng rỡ:

- Đây đúng là chuyện phụ thân ta chờ mong.

252. Chương 251: Nhiệm Vụ Kỳ Quái

Lý Trọng Nhuận vội vàng chạy về vương phủ chỗ ở của phụ thân, Lý Hiển trước mắt ở tại bên trong phủ Anh Vương, có năm trăm tên Thiên Ngưu Bị Thân hộ vệ, trên danh nghĩa là bảo hộ, trên thực tế chính là để hạn chế y ra ngoài, giam lỏng y ở trong vương phủ. Võ Tắc Thiên lại phái tới hơn mười hoạn quan hầu hạ y, giám thị nhất cử nhất động của y mọi lúc mọi nơi.

Nhưng Võ Tắc Thiên lại ở một phương diện khác, cho y có chút không gian, nên cho phép đưa con cả y là Lý Trọng Nhuận ra vào vương phủ, trên thực tế chính là ngầm đồng ý cho Lý Hiển và bên ngoài có một chút giao lưu, đương nhiên, Lý Hiển là bị nghiêm cấm qua lại với bất kì ai bên ngoài, bao gồm Vương Phi của y Vi thị.

Vi Liên tuy rằng cũng bị cấm không qua lại với bên ngoài, nhưng nàng cũng có biện pháp ứng đối, chính là thông qua thị nữ bên cạnh nàng Châu nhi, Châu nhi thường đi Nam Thị mua son phấn, trang sức đến vật phẩm, mang đến cho Vi Liên rất nhiều tin tức bên ngoài, cũng lặng lẽ đem thư nhà cho nàng.

Lúc này, ở trong hậu viện của vương phủ, Vương phi Vi Liên đang vô cùng không vui truy vấn trưởng phu việc của Hưng Đường Hội, bởi vì việc Hưng Đường Hội ở Trường An đã truyền đi ồn ào huyên náo, Vi Liên càng ngày càng hoài nghi mọi chuyện ở Hưng Đường Hội trưởng phu đều lén gạt nàng ra.

- Chàng như thế nào lại không biết? Chàng là nhân vật trọng yếu như vậy, người của Hưng Đường Hội sẽ không tới tìm chàng sao? Chàng nói thật cho ta biết, chàng rốt cuộc cùng Hưng Đường Hội có quan hệ như thế nào?

Lý Hiển khép hờ hai mắt, y hết sức chuyên chú tụng kinh niệm Phật, dường như không nghe thấy thê tử nói gì. Vì Liên có chút thẹn quá hóa giận, một phen kéo kinh Phật trong tay y, vén tay áo lên giận dữ hét:

- Nói thật cho ta biết, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Lý Hiển thở dài:

- Hưng Đường Hội đã từng tới tìm ta, nhưng bị ta cự tuyệt, nàng suy nghĩ một chút xem, trong cung có Giang Ân Tín giám thị ta, còn là giám thị bên người, ta làm sao dám tiếp tục qua lại với Hưng Đường Hội, tự nàng cũng biết, mấy năm nay chúng ta sống cuộc sống rất yên lặng.

- Dương Bái kia xảy ra chuyện gì?

Ngữ khí Vi Liên hơi chần chờ một chút, hỏi:

- Bên ngoài đều đang nói gã là người của Hưng Đường Hội?

Lý Hiển cười lạnh một tiếng:

- Lai Tuấn Thần giết nhiều người như vậy, đều nói bọn họ là mưu nghịch tạo phản, nàng tin tưởng sao?

Vi Liên hơi dao động, qua nhiều năm như vậy, nàng biết rằng trượng phu cũng không lui tới bên ngoài, nếu có người của Hưng Đường Hội ra vào hoàng cung, nàng cũng nên biết mới đúng, chẳng lẽ trượng phu thật không biết rõ tình hình?

Lúc này, Lý Trọng Nhuận vội vàng từ bên ngoài đi tới, chợt phát hiện mẫu thân ở đó, cước bộ của y không khỏi chần chờ một chút, Vi Liên lại nhìn thấy y:

- Đại Lang, con tới làm cái gì?

Lý Trọng Nhuận đành phải tiến vào quỳ xuống thi lễ:

- Con bái kiến phụ thân cùng mẫu thân.

Lý Hiển khẽ mỉm cười, hỏi: "Đại Vân Kinh của ta, mua được chưa?"

Lý Trọng Nhuận lập tức hiểu được, vẻ mặt uể oải nói:

- Con chính là đến bẩm báo phụ thân, bên ngoài mua không được Đại Vân Kinh, bên trong chùa chiền cũng không có, Lạc Dương chỉ có Đại Vân Tự và chùa Bạch Mã đều có một bộ cất giữ trong tầng kinh, bọn họ lại không chịu lấy ra.

- Thật sự mua không được coi như bỏ đi, như ta nói đấy, thay ta mang một bộ ở Phòng Châu về đi.

- Con hiểu rồi.

Vi Liên ở bên cạnh nghi ngờ hỏi:

- Con đi mua kinh Phật sao hả?"

- Đúng vậy, phụ thân sai con mua một bộ Đại Vân Kinh, nhưng không mua được.

Lý Trọng Nhuận lại hướng phụ thân nói:

- Con đã nhờ bằng hữu giúp phụ thân lấy một bộ Đại Vân Kinh rồi, hần nói vừa lúc sắp đi Dương Châu, khi trở về thuận tiện qua Phòng Châu, xin phụ thân yên tâm, bằng hữu của con đồng ý giúp.

- Vậy là tốt rồi, ta cũng yên tâm.

Cha con Lý Hiển thay nhau đối đáp, bọn họ cũng đều biết đối phương đang nói cái gì, duy chỉ có Vi Liên nghe được không hiểu ra sao. Lúc này, Lý Trọng Nhuận lại gãi đầu nói:

- Phụ thân, con đêm nay lúc đi tìm bằng hữu, không ngờ gặp Thành Khí.

Lý Hiển thần nhiên cười:

- Ta cũng có mười mấy năm không gặp nó, có hỏi phụ thân nó hiện tại như thế nào không?
- Con có hỏi, tứ thúc hiện tại thân thể cũng không tệ lắm, còn có thể đi ra ngoài thành dạo chơi.

Bên cạnh Vi Liên lập tức cả giận nói:

- Dựa vào cái gì y có thể đi ra ngoài thành dạo chơi, mà chúng ta lại bị cả ngày vây ở trong vương phủ, mẫu thân chàng vì sao bên trọng trọng bên khinh như thế?

Lý Hiển mặt trầm xuống:

- Không cho nói mẫu thân ta như vậy.
- Hừ, chàng cả ngày giống như Bò Tát cung phụng mẫu hậu, nhưng bà ta đối với chúng ta như thế nào?
- Đi ra ngoài ——

Lý Hiển chỉ ra bên ngoài, phần nộ quát.

Lý Hiển tính tình vô cùng tốt, cũng không có nổi giận vô cớ, nhưng nếu có người nói mẫu thân không tốt, y dù hiền lành cũng sẽ nộ khí xung thiên. Vi Liên cũng biết chính mình động đến chỗ ngứa của trượng phu, nàng hung hăng trừng mắt liếc trượng phu một cái, xoay người đi luôn, đi xuống nhà rồi, nàng lại xoay người quát:

- Đại Lang, để phụ thân người nghỉ ngơi, không nên quấy rầy ông ấy.
- Vâng, mẫu thân, con đi ngay.

Lý Trọng Nhuận nhanh chóng đem một tờ giấy điệp nhỏ ném tới bên chân phụ thân, đứng dậy liền vội vàng đi theo mẫu thân. Chờ bọn họ đi xa, Lý Hiển mới nhặt tờ giấy lên, mở ra nhìn nhìn, bên trong chỉ có một câu: “Lý Trân hy vọng gia nhập Hưng Đường Hội.”

Lý Hiển mỉm cười, Lý Trân này thật không làm y thất vọng, đúng là một người có thể tin cậy.

Buổi sáng hôm sau, một gã hoạn quan chạy đến công sở Nội Vệ tìm Lý Trân, Thánh Thượng muốn triệu kiến hắn, điều này làm cho trong lòng Lý Trân hơi ngắc ra, Võ Tắc Thiên muốn triệu kiến hắn, vì sao Thượng Quan Uyển Nhi không tự nói với hắn.

Lý Trân không kịp ngẫm nghĩ nữa, vội vàng thay đổi quan phục vội đi về hướng Thái Sơ cung, hắn ở bên ngoài ngự thư phòng chờ giấy lát, Cao Diên Phúc đi ra cười nói với hắn:

-Thánh Thượng cho người vào.

Lý Trân gật đầu, sửa sang áo mũ lại một chút, bước nhanh đi vào ngự thư phòng. Trong ngự thư phòng không có Thượng Quan Uyển Nhi, chỉ có Nữ Đế Võ Tắc Thiên ngồi sau ngự án, nhưng bên cạnh lại có nam tử đầu mang kim quan, dáng người thấp bé đang đứng, chừng ba mươi tuổi, vẻ mặt có chút ngạo mạn. Lý Trân biết y, người này là Tả Kim Ngô đại tướng quân, quận vương Hà Nội - Võ Ý Tông.

Từ sau khi Võ Thừa Tự bị lưu đầy về, Võ Ý Tông đó là nhân vật số hai gần với Võ Tam Tư trong gia tộc Võ thị, Lý Trân tiến lên quỳ một gối, hướng Võ Tắc Thiên thi lễ:

- Vi thần tham kiến Hoàng Đế Bệ Hạ.

Võ Tắc Thiên khẽ cười nói:

- Hà Nội vương chuẩn bị tới Dương Châu tuyên chỉ, y cần một đội hộ vệ, đặc biệt nêu tên yêu cầu Lý Thống lĩnh Nội vệ hộ tống y, trẫm cũng đồng ý. Lý thống lĩnh về chuẩn bị một chút, sáng mai xuất phát.

Trong lòng Lý Trân ngấy ngấy cả người, hắn tối hôm qua đáp ứng thỉnh cầu của Lý Trọng Nhuận, đi Dương Châu ngăn cản Lý Nguyên Gia khởi binh, nhưng hắn không thể tưởng được Lý Hiển có thể sử dụng biện pháp gì trợ giúp hắn, lại tuyệt đối không ngờ rằng, là Võ Ý Tông chỉ đích danh phái hắn đi, phải biết rằng Võ Ý Tông là phân tử Võ thị gia tộc ngoan cố, cực kỳ thù hận hoàng tộc, Lý Hiển làm sao có thể tìm được quan hệ với y.

Lý Trân không kịp nghĩ lại, liền vội vàng khom người nói:

- Vi thần tuân chỉ.

Võ Ý Tông thấy hần đáp ứng sáng khoái, sắc mặt thoáng dễ nhìn một chút, hướng Lý Trân gật gật đầu:

- Đa tạ Lý Thống lĩnh.

Lý Trân lại thi lễ một cái, chậm rãi lui xuống ra khỏi ngự thư phòng, Cao Diên Phúc đứng ở một cây đại trụ bên cạnh, ông thừa dịp không ai nhìn thấy, nhanh chóng đưa cho Lý Trân một tờ giấy, cười cười, xoay người đi.

Lý Trân cũng bước nhanh ra khỏi đại điện, đi xuống bậc thang. Jấn mở tờ giấy ra, trên đó chỉ có một câu: “Sau khi hạ triều đến phủ của ta.”

Lý Trân trầm ngâm một chút, chuyện này Võ Tắc Thiên không có thông qua Thượng Quan Uyển Nhi, mà trực tiếp tự mình hạ chỉ, hần vẫn phải đi nói chuyện với Thượng Quan Uyển Nhi một chút.

Lý Trân xoay người liền hướng về quan phòng của Thượng Quan Uyển Nhi bước nhanh tới, đi vào trước quan phòng, chờ giây lát, thị nữ Tiểu Nga đi ra hướng hần thi lễ nói:

- Đại nhân đang đợi Thống lĩnh, mời vào đi.

Lý Trân bước nhanh đi vào phòng, chỉ thấy Thượng Quan Uyển Nhi khoanh tay đứng trước cửa sổ, xuất thần nhìn ngoài cửa sổ.

- Ty chức tham kiến Thượng Quan xá nhân.

Lý Trân tiến lên thi lễ nói.

- Người đã đến rồi, mời ngồi.

Thượng Quan Uyển Nhi thản nhiên nói.

Lý Trân cảm nhận được Thượng Quan Uyển Nhi tâm tình trầm trọng, hần yên lặng ngồi xuống, không dám quấy nhiễu trầm tư của nàng.

Một lúc lâu sau, Thượng Quan Uyển Nhi dường như từ trong trầm tư tỉnh táo lại, một lần nữa ngồi trở lại vị trí, nàng cười cười hỏi:

- Gần đây đang bận cái gì?

- Trôi qua rất thanh nhàn, trên cơ bản không có việc gì.

- Ta cảm thấy ——

Thượng Quan Uyển Nhi nhẹ nhàng cười cười nói:

- Người hần là cũng nên nghĩ đến chuyện thành gia lập thất rồi, Địch cô nương không tệ, là mối lương duyên tốt của người.

Lý Trân không biết Thượng Quan Uyển Nhi làm sao bỗng nhiên nói đến việc thành gia lập thất của hần, hần gãi gãi đầu, hơi ngượng ngùng nói:

- Tạm thời còn chưa suy xét đến chung thân đại sự, chừng hai năm nữa đi.

- Đương nhiên, đây là chuyện của mình các người, ta chỉ nói ra đề nghị thôi, vừa rồi Thánh Thượng có phải phái người đi Dương Châu đúng không?

- Đúng vậy, Thánh Thượng để cho ta hộ vệ Hà Nội Vương đi Dương Châu tuyên chỉ.

Lý Trân chần chờ một chút:

- Đây là Xá nhân đề nghị sao?

Thượng Quan Uyển Nhi lắc đầu:

- Ta cũng vậy, vừa mới biết được, việc này không có chút nào quan hệ với ta, đương nhiên, Lý Trọng Nhuận đưa tới cho ta một phong thư, Lý Hiễn hy vọng ta an bài người đi Dương Châu, ta còn đang chưa biết lấy có gì, không ngờ Thánh Thượng đã chủ động an bài, thực là ngoài dự liệu của ta.

- Xá nhân. Người cảm thấy sẽ vì nguyên nhân gì ?

- Ta cũng không biết, hoàn toàn không biết gì cả. A Trân, chuyện này ta rất bị động, người hiểu không?

Lý Trân nghe nàng gọi mình A Trân, lại nghĩ tới cùng nàng bên nhau hàng đêm, trong lòng không khỏi nổi lên một tia dịu dàng, hẩn cúi đầu, không biết nên nói như thế nào mới tốt

Thượng Quan Uyển Nhi xem xét hẩn một lát, lại khẽ cười nói:

- Hai ngày trước, Thánh Thượng thăng chức cho ta, ta có thể thay Người nghị sự ở Chính sự đường, trước kia là dự thỉnh, không thể tham dự quyết sách, hiện tại có thể phát biểu ý kiến rồi.

- Chúc mừng đại nhân.

- Có điều có được tất có mất, ta gia tăng quyền lực rồi, người có biết ta sẽ mất đi cái gì không?

- Ty chức không biết.

- Kỳ thật người đã biết rồi, người suy nghĩ một chút nữa đi?

Lý Trân suy ngẫm một lát, đột nhiên tỉnh ngộ,

- Chẳng lẽ là Nội Vệ —

Thượng Quan Uyển Nhi thở dài, chậm rãi gật đầu:

- Người nói không sai, Thánh Thượng đã đem thu lại quyền trong Nội vệ, không chỉ có quyền trong Nội vệ của ta, quyền trong Nội vệ của Thái Bình công chúa cũng nhất loạt thu hồi, bắt đầu từ bây giờ, người có chuyện gì không cần thông qua ta, cứ trực tiếp bẩm báo với Người là được.

Lý Trân sau một lúc lâu mới thấp giọng nói:

- Có chuyện gì, ta cũng sẽ kịp thời bẩm báo với Thượng Quan xá nhân.

Trong mắt Thượng Quan Uyển Nhi hiện lên một tia cảm động, nàng chậm rãi đi đến trước mặt Lý Trân, ôn nhu vuốt ve khuôn mặt của hẩn, cúi đầu hôn nhẹ lên trán hẩn, ghé vào lỗ tai hẩn dịu dàng nói:

- Người có thể nghĩ như vậy, ta thật sự thật rất vui.

Lý Trân cầm tay nàng, thanh âm trầm thấp nói:

- Bất kể nói thế nào, không có Xá nhân dẫn dắt, đã không có Lý Trân hôm nay. Lý Trân không phải người bạc tình phụ nghĩa, ta biết bản thân nên làm như thế nào.

- Người có biết hiện tại ta rất muốn làm cái gì không?

Giọng nói Thượng Quan Uyển Nhi càng thêm dịu dàng, còn mang theo một tia thương cảm.

Lý Trân trầm mặc một lát, rốt cục chậm rãi gật đầu.

253. Chương 252: Cao Quân Điểm Ngộ

Đang lúc hoàng hôn, Lý Trân đi tới trước phủ Cao Diên Phúc, lại trực diện gặp Cao Lực Sĩ đi ra, Cao Lực Sĩ thấy Lý Trân, lập tức vui mừng nhảy dựng lên:

- Lý đại ca, huynh rốt cuộc đã tới.

Lý Trân ngăn ra:

- Đệ đang ở đây chờ ta?

- Đúng vậy, ta phải đi Tương Vương phủ đưa Lâm Truy Vương đi học, phụ thân nói huynh sắp tới, ta liền muốn chờ huynh đến rồi lại đi sau.

Lý Trân lập tức áy náy nói:

- Thật xin lỗi, để cho đệ phải chờ lâu.

- Không có gì, ta kỳ thật chính là muốn nói cho huynh biết một câu.

- Đệ nói đi ta nghe đây.

Cao Lực Sĩ kề bên tai Lý Trân thấp giọng nói:

- Để ý cái tên Vô Ý Tông kia, đừng cho gã gặp Địch cô nương.

- Vì sao?

- Gã nổi danh là con ma háo sắc, nữ tử có dung mạo một chút bị gã nhìn thấy, đều chạy không khỏi ma chưởng của gã, ta biết rằng Địch cô nương cũng cùng đi theo huynh, ngàn vạn lần đừng để gã thấy, cải nam trang cũng không được.

Lý Trân vô cùng cảm kích sự quan tâm của Cao Lực Sĩ, hắn gật đầu cười nói:

- Đa tạ, ta nhất định sẽ để ý.

- Vậy ta đi trước.

Cao Lực Sĩ thi lễ, chạy xuống bậc, lại hướng hắn phát tay, lên một chiếc xe ngựa. Lý Trân nhìn xe ngựa dần dần đi xa, hắn lúc này mới dưới sự dẫn dắt quản gia đi thẳng tới thư phòng của Cao Diên Phúc.

- Lão gia, Lý Thống lĩnh đã đến.

Quản gia ở cửa bấm báo nói.

- Mời vào.

Phòng trong truyền đến thanh âm của Cao Diên Phúc.

- Lý Thống lĩnh xin mời.

Lý Trân đi vào thư phòng của Cao Diên Phúc, chỉ thấy Cao Diên Phúc mặc một thân thiên y màu trắng ngồi ở trước cửa sổ đọc sách, Lý Trân vội vàng tiến lên khom người thi lễ:

- Văn bối tham kiến phủ quân

- Lý công tử, chúng ta đã lâu không gặp.

Cao Diên Phúc buông sách xuống, ôn hòa cười cười, chỉ vào ghế ngồi nói:

- Ngồi xuống đi.

- Tạ phủ quân.

Lý Trân ngồi xuống, thoáng có vẻ hơi khấn trương, hắn biết rằng Cao Diên Phúc tới tìm mình, tất nhiên có chuyện gì đó quan trọng, hắn suy nghĩ một chút, Cao Diên Phúc tìm hắn sẽ là chuyện quan trọng đây? Lại thủy chung cảm giác mình không có nắm được điểm trọng yếu.

Cao Diên Phúc ngược lại không vội nói vào chuyện chính với hắn, cười hỏi:

- Đã ăn cơm chiều chưa, nếu không đi ăn một chút gì đó trước, sau đó chúng ta lại bàn.

- Đa tạ phủ quân quan tâm, ta đã ăn tại công sở rồi.

Cao Diên Phúc trầm ngâm một chút:

- Tin tưởng người đã gặp Thượng Quan xá nhân, nàng ta hắn là đã nói cho người biết, Quyền Nội vệ đã bị Thánh thượng thu về rồi.

Lý Trân gật đầu:

- Nàng ta đã nói cho ta biết.

- Tiếp đó ta muốn nói cho người biết, Nội vệ phải cải tổ, lập một chính hai phó, giữa người và Võ Phù Dung có một người sẽ trở thành thống lĩnh, mà một gã Phó thống lĩnh khác tạm thời chưa định, có thể sẽ từ trong Lý thị hoàng tộc tuyển một người.

- Nội vệ Thống lĩnh không phải Võ Du Tự kiêm nhiệm sao?

Cao Diên Phúc cười cười:

- Người có lẽ không biết, Võ Du Tự đã từ chức Thiên Ngưu tướng quân đi Chung Nam sơn xuất gia tu tiên rồi.

Lý Trân ngạc nhiên:

- Chuyện này là chuyện xảy ra khi nào, ta vài ngày trước còn hỏi y đòi người mà.

- Y chiều hôm qua đến gặp Thánh thượng xin từ chức, sau đó đều không có về nhà, trực tiếp cưới một con lừa nhanh nhẹn mà đi, chuyện này vẫn chưa tuyên bố, chỉ có ta cùng Thượng Quan xá nhân biết, phỏng chừng những người khác đều không biết được.

- Ai sẽ tiếp nhận chức vụ của y?

Cao Diên Phúc trầm ngâm một chút nói:

- Đây chính là sự tình ta phải nói cho người, Thánh thượng có ý là cho người tiếp nhận chức vụ của Võ Du Tự, để Võ Sùng Huấn kiêm nhiệm Nội vệ Thống lĩnh, nhưng Thượng Quan Uyển Nhi cực lực khuyên bảo Thánh thượng để người ở lại Nội vệ, nếu người muốn đi Thiên Ngưu Vệ, cũng có thể tự mình đề xuất đến Thánh thượng.

Lý Trân lắc đầu:

- Nhưng ta vẫn muốn ở lại Nội vệ, ta nguyện ý cùng Võ Phù Dung cạnh tranh chức Thống lĩnh.

Cao Diên Phúc cười cười, liền không hề nhắc lại việc này, ông chuyển sang đề tài khác, cười nói:

- Người cũng đã biết là ai đề cử người hộ vệ Võ Ý Tông đi Dương Châu?

Lý Trân lập tức tinh thần rung lên, đây là chuyện hắn muốn biết, Thượng Quan xá nhân phủ nhận không phải là nàng ta đề nghị, thì sẽ là ai? Hắn suy nghĩ trăm lần vẫn không lời giải đáp, lúc này, trong lòng Lý Trân vừa chợt tỉnh, vội vàng nói:

- Chẳng lẽ là Phủ quân đề cử sao?

- Ta không có lý do gì để đề cử người, nói cho người biết, chính là Võ Ý Tông yêu cầu hết lần này đến lần khác.

Lý Trân càng thêm không hiểu, hắn và Võ Ý Tông vốn không quen biết, chưa từng có giao tình, Võ Ý Tông làm sao lại tiến cử mình, chẳng lẽ là ý của Võ Tam Tư?

Cao Diên Phúc dường như hiểu được tâm tư của hắn, cười nói:

- Đây quả thật là rất làm cho người khác khó hiểu, nhưng ta phỏng đoán một chút, Võ Ý Tông với người trong Võ thị gia tộc nhân duyên cực kém, nhưng y vẫn cùng biểu đệ Võ Du Kỳ quan hệ thân mật, người nghĩ tới điều gì không?

Lý Trân thốt ra:

- Là Thái Bình công chúa.

Cao Diên Phúc gật đầu cười:

-Ta cũng nghĩ như vậy, tuy nhiên đây chỉ là phỏng đoán, không có bất kỳ chứng cứ nào.

Lý Trân đã hiểu, bảo hẩn đi Dương Châu không phải sắp xếp của Lý Hiễn, thật ra là Lý Đán an bài, Lý Đán nhất định kính nhờ Thái Bình công chúa, sau đó Thái Bình công chúa liền nhờ trạng phu Võ Du Kỳ tìm Võ Ý Tông nhờ cậy, cho nên mới có hôm nay, Võ Tắc Thiên mới sai Nội vệ bảo hộ Võ Ý Tông đi Dương Châu.

Lý Trân cũng biết Cao Diên Phúc kỳ thật cũng không phải phỏng đoán, mà là từ chỗ Lý Đán lấy được tin tức, chỉ có điều Cao Diên Phúc không có nói rõ thôi. Nhưng mà Võ Tắc Thiên không biết chính mình lại thiên vị một bên hay sao?

- Thánh thượng không có hỏi cái gì sao?

Cao Diên Phúc híp mắt mỉm cười:

- Thánh thượng quả thật không có hỏi cái gì, chẳng qua nếu như người bởi vì nàng ta nghĩ bà ấy đã già nên hồ đồ rồi, thì người mười phần sai rồi, ta nói rõ cho người biết, Thánh thượng cho rằng là người bắn chết Dương Bái. Người hỏi qua ta, lúc Dương Bái bị ám sát, người có phải ở thành đô hay không?

Lý Trân cả người chấn động, sợ tới mức tim như ngưng đập, chẳng lẽ Võ Tắc Thiên cái gì cũng biết hay sao? Nhưng... bà ấy rõ ràng còn....

Lý Trân cảm thấy phía sau lưng từng đợt rét run, xem ra Võ Tắc Thiên cũng biết mình có quan hệ với Lý Hiễn rồi.

Cao Diên Phúc thản nhiên cười:

- Thánh thượng là một thân nữ nhân, có thể trở thành đế vương một đời, bà ấy cũng không phải là người đơn giản, ngoại trừ ý chí sắt đá cùng thủ đoạn kinh người, còn có tâm tướng bí hiểm, vĩnh viễn cũng làm cho người khác đoán không ra, ví như bà biết rằng ta cùng Tương Vương Lý Đán quan hệ không tầm thường, bà lại ngầm đồng ý, kỳ thật nói hết rồi cũng rất đơn giản là hai chữ: ‘Cân bằng’. Đây là lòng đế vương tinh tú khó lường, ví như bà đã sớm biết Hưng Đường Hội vẫn còn tồn tại, bà lại thủy chung để nó tồn tại, nếu như không có Hưng Đường Hội, chỉ sợ Võ thị gia tộc sớm khởi binh lật đổ bà rồi.

Lý Trân chậm rãi gật đầu, hẩn đã hiểu một chút.

Cao Diên Phúc lại nói vào trọng tâm:

- Người cho người đi Dương Châu, cũng không phải chỉ hộ vệ Võ Ý Tông, đơn giản như vậy, người hiện tại do bà trực tiếp quản, sẽ thay bà làm việc, nhớ kỹ ta nói cho người hai chữ này ‘Cân bằng’. Người đã biết chính mình nên làm như thế nào rồi.”

Lý Trân rời phủ đệ của Cao Diên Phúc, một bụng tâm sự nặng nề trở về nhà mình, trong đầu còn đang suy nghĩ lời Cao Diên Phúc nói ‘Cân bằng’, hai chữ, vừa đi vào Phúc Thiện phường, lại nghe thấy tiếng la của Dịch Yến:

- Đứng lại.

Lý Trân vừa quay đầu lại, chỉ thấy Dịch Yến vẻ mặt tức giận mà từ võ quán của Triệu Thu Nương đi ra, nàng bước nhanh về phía trước, trừng mắt nhìn chằm chằm hẩn hỏi:

- Huynh ngày mai phải đi Dương Châu, lại không nói cho ta, có phải muốn vứt bỏ ta hay không?

Lý Trân lúc này đây muốn nói để nàng và hẩn cùng đi, không chỉ vì bọn họ đều từ thành đô trở về không lâu, quan trọng hơn là Cao Lực Sĩ nói cho hẩn câu kia, Võ Ý Tông là ác ma háo sắc, khiến trong lòng của hẩn không thật thoải mái, tốt nhất tránh đi là phương pháp xử lý, chính là không muốn Dịch Yến cùng đi.

Lý Trân cười khổ một tiếng, chỉ vào tửu quán nhỏ cách đó không xa:

- Chúng ta qua bên kia ngồi một chút, ta sẽ cẩn thận giải thích cho muội.

- Hừ mặc kệ huynh giải thích thế nào, cũng đừng hòng vứt bỏ ta.

Hai người tiến vào trong tửu quán ngồi xuống, Lý Trân lúc này mới nói nguyên nhân cho nàng biết, Dịch Yến càng mất hứng, cả giận nói:

- Chính là vì lý do này sao? Huynh cho là gã xem trọng ta, ta sẽ mặc gã được như ý?
- Muội đương nhiên sẽ không, chỉ có điều ——
- Đừng nói nữa.

Địch Yến vỗ bàn thật mạnh một cái, cắt đứt lời của hắn:

- Nếu huynh chỉ lấy cớ này cho có lệ, ta còn không tức giận, nhưng nếu huynh là thật sợ gã, vậy huynh quá làm cho ta thất vọng rồi, huynh đường đường là nam tử hán, ta không hy vọng huynh dùng phương pháp trốn tránh này để gã không dám có ý đồ với ta, hiểu chưa?

Địch Yến trừng mắt hắn nói.

Trong lòng Lý Trân cũng hơi hổ thẹn, hắn quả thật suy xét quá nhiều rồi:

- Được rồi.

Hắn đành phải cười khổ đáp ứng nói:

- Nếu như muội muốn đi, vậy ngày mai giờ mao ở công sở bên ngoài của Nội vệ đợi ta, ta sẽ dẫn muội cùng đi tới Dương Châu.

Địch Yến thấy hắn đã đáp ứng, lập tức lại mặt mày hớn hở nói:

- Vậy dù sao ta cũng đã đi qua Dương Châu vài lần, ta tới làm dẫn đường cho huynh.

Vào lúc ban đêm, Lý Trân triệu tập Giáo Úy thủ hạ thảo luận hành trình đi Dương Châu, trước mắt thủ hạ của Lý Trân trong Nội vệ đã đến 250 người, Giáo Úy vốn có Triệu Thu Nương, Lã Tấn, Vương Tông Ý tổng cộng ba người, lại tăng lên Trương Lê và Tử Chí là thêm hai người, Trương Lê hoá ra ở trong Đâu Lư Quân đã là Giáo Úy, cho nên y đảm nhiệm Giáo úy Nội vệ, được Bộ Binh phê chuẩn rất dễ dàng.

Nhưng Tử Chí lại bởi vì lý lịch kinh nghiệm không đủ, thoáng làm khó một chút, nhưng cuối cùng thỏa hiệp được, y được Bộ Binh bổ nhiệm làm phó úy, Lý Trân phát huy đầy đủ ưu thế tin tức nhanh nhẹn của y, bổ nhiệm y làm Chủ quản tình báo, trong phòng ngoài năm người bọn họ ra, còn có chủ bộ Dương Tín, y chủ quản tạp vụ hằng ngày của Nội vệ, rất được Lý Trân tin cậy.

- Các người nên biết nhiệm vụ mới của chúng ta, hộ vệ Hà Nội Vương Võ Ý Tông đi Dương Châu tuyên chỉ, ta nghĩ mọi người với thế cục gần đây có nghe qua, sự tình như thế, lần này hành trình Dương Châu quả thật khá hung hiểm, Quảng Lăng Vương Lý Nguyên Gia rất có thể sẽ khởi binh tạo phản, nếu chúng ta bất hạnh gặp phải, ta không thể bảo đảm an toàn sinh mạng cho các người.

Thanh âm của Lý Trân rất trầm thấp, trong phòng im lặng như tờ, trong ánh mắt mỗi người đều hoặc nhiều hoặc ít có một chút hoang mang, bọn họ đều cảm giác được bản thân bị cuốn vào một hồi bão tố đấu tranh chính trị. Lúc này, Triệu Thu Nương thấp giọng nói:

- Võ Ý Tông là Tả Kim Ngô Vệ Đại Tướng Quân, ông ấy hẳn là có thủ hạ của mình hộ vệ, theo ta được biết, thân binh của ông ta chỉ ít có 200~300 người, vì sao còn cần chúng ta đến hộ vệ?

Lý Trân gật đầu cười nói:

- Những lời này đã hỏi đúng chỗ căn bản, đây cũng là trọng điểm ta cần nói với các người, hộ tống Võ Ý Tông chỉ là nhiệm vụ trên danh nghĩa, nhiệm vụ của chúng ta thực tế là ngăn cản Lý Nguyên Gia tạo phản, tuy rằng Thánh thượng không có nói rõ, nhưng phái Nội vệ chúng ta đi Dương Châu cũng không phải đơn giản hộ vệ Võ Ý Tông như vậy.

Lý Trân lại liếc mắt nhìn mọi người một cái, tiếp tục nói:

- Tiếp theo ta phân phối nhiệm vụ, Trương Lê thương thế chưa lành, lần này sẽ không đi Dương Châu, ở lại trấn thủ công sở, phụ trách truyền tin tức tại kinh thành.

Trương Lê ở trong đại hội thi đấu mã cầu không may nứt xương, đến nay thương thế chưa lành, còn có một cánh tay bị nẹp chặt, y quả thật không thể đi Dương Châu, Trương Lê yên lặng gật đầu, tiếp nhận sắp xếp của Lý Trân.

- Chúng ta còn cần có huynh đệ tiếp ứng, Vương Giáo Ủy dẫn phần lớn huynh đệ tạm trú ở Từ Châu, chuẩn bị bất cứ lúc nào xuôi nam tiếp ứng cho chúng ta rút lui.

Vương Tông Ý đứng dậy thi lễ,:

- Ty chúc tuân lệnh.

Lý Trân vừa cười nói:

- Còn có tiên phong, xin mời Lã Giáo Ủy dẫn các huynh đệ đêm nay xuất phát suốt đêm, đến Dương Châu trước một bước, thăm dò tình thế ở Dương Châu.

- Tuân lệnh.

Lã Tấn đứng dậy thi lễ.

Lý Trân ánh mắt lại rơi trên người Tửu Chí:

- Võ Ý Tông bên kia quả thật không cần chúng ta cận vệ, ông ấy có thân binh của mình hộ vệ, nhưng bên cạnh Võ Ý Tông cần một người trong chúng ta liên lạc.

Không đợi Lý Trân nói xong, Tửu Chí liền tức giận nói:

- Không cần phải nói rồi, chuyện kém thú vị này giao cho Mập gia ta, còn giao cho ai khác nữa.

Tất cả mọi người mỉm cười, Lý Trân cười nói:

- Nếu Lão Trư tự biết mình, ta đây cũng không cần nói nhiều, như vậy lúc này còn có một sự kiện trọng yếu, khả năng khá khẩn cấp.

Lý Trân ánh mắt chuyển hướng đến Triệu Thu Nương:

- Hiện tại ta rất muốn biết, trừ chúng ta ra, còn có ai sẽ đi Dương Châu, nhất là về phía Lai Tuấn Thần, chuyện này phiền Triệu Giáo Ủy rồi, chỉ làm hết sức mà thôi.

254. Chương 253: Trên Đường Hối Kế

Lai Tuấn Thần gần đây đường làm quan rộng mở, có thể nói đây là ngày đắc ý nhất trong cuộc đời gã, ngay cả tướng quốc Lý Đức Chiêu cũng bị gã lật đổ.

Vô số quyền thần bình thường cao ngạo là thế, không ngờ quỳ trước mặt gã cầu xin xót thương tha thứ, điều này thực khiến Lai Tuấn Thần cảm thấy mỹ mãn, đây cũng là việc gã mỗi ngày thích làm nhất, lúc đi vào ở giữa các nhà tù, tận tình đem nhóm quyền thần cao cao tại thượng lúc trước hung hăng làm nhục nhả một phen.

Nhưng hôm nay Lai Tuấn Thần đã có chút mất hứng, gã vừa mới nhận được tin tức, Thánh Thượng phái tướng quốc Lâu Sư Đức suất lĩnh ba vạn quân xuất phát hướng về Dương Châu, lại phái Hà Nội quận Vương Võ Ý Tông đi tới Dương Châu tuyên chỉ, nhưng không có chuyện của Lai Tuấn Thần gã.

Điều này làm cho trong lòng Lai Tuấn Thần cực kỳ bất mãn, gã đương nhiên biết Võ Ý Tông đi Dương Châu mục đích thực sự là cái gì? Chính là đi đào nơi ở của Hưng Đường Hội, còn đối phó với Hưng Đường Hội phải là chuyện của Lai Tuấn Thần gã, Thánh Thượng sao có thể phút chốc thay đổi, đem Hưng Đường Hội ngược lại giao cho Võ Ý Tông, đây rõ ràng là đem Lai Tuấn Thần gã ra đùa giỡn.

Lai Tuấn Thần càng nghĩ càng bất mãn, Lai Tuấn Thần gã không chiếm được gì, người khác cũng đừng hòng có được.

Lai Tuấn Thần khoanh tay đi qua đi lại ở trong quan phòng của Ngự Sử Đài, cân nhắc lại đối sách. Thánh Thượng sẽ không đồng ý cho gã đi Dương Châu, chỉ có thể ở lại Lạc Dương, nhưng gã lại không thể vắng

họp trong thịnh yến ở Dương Châu, gã nhất định phải phái tâm phúc đắc lực nhất đi tới Dương Châu thay gã dự tiệc.

Lúc này, giám sát ngự sử Hầu Tư Chỉ và Vương Đại Trinh hiện đang ở cửa:

- Trung thừa tìm chúng ta sao?

- Các người vào đi.

Lai Tuấn Thần nhìn hai người kêu lên, mời bọn họ ngồi xuống, gã trầm ngâm một chút nói:

- Ta muốn sai hai người các người suất lĩnh trăm tên võ sĩ đi tới Dương Châu, không có vấn đề chứ.

Hầu Tư Chỉ chừng hơn bốn mươi tuổi, dáng người nhỏ gầy, đôi mắt nhỏ ánh sáng mờ mờ, có vẻ cực kỳ giả hoạt khôn khéo, y là người mật báo trứ danh, dựa vào mật báo làm giàu, từng được Võ Tắc Thiên triệu kiến khen ngợi.

Y bởi vì không biết chữ, Võ Tắc Thiên liền hỏi y, không biết chữ làm sao phân biệt gian nịnh? Y lại nói, tỳ hữu không nói một lời, chỉ dùng sừng nhọn để phản kháng lại kẻ địch. Câu luận về tỳ hữu này của y rất được Võ Tắc Thiên thưởng thức, bổ nhiệm y làm Giám Sát Ngự Sử, mấy năm trước hàng loạt án do y xử oan, bị người hận thấu xương, Võ Tắc Thiên dùng hết y rồi, liền đá y sang một góc xó, không hề để ý tới y nữa.

Hầu Tư Chỉ tự biết nghiệp chương quá sâu, e sợ bị thanh toán, liền gắt gao dựa vào Lai Tuấn Thần, đã trở thành chó săn trung thành cho Lai Tuấn Thần. Lai Tuấn Thần cũng nhìn ra y gian xảo, liền quyết định phái y đi Dương Châu.

Hầu Tư Chỉ vội vàng đứng lên nói:

- Trung thừa bảo ta đi hướng đông, chúng ta tuyệt sẽ không đi hướng tây.

Lai Tuấn Thần rất hài lòng thái độ của y, vỗ vỗ bả vai y cười nói:

- Ngồi xuống nói.

Vương Đại Trinh chần chừ một chút hỏi:

- Không biết Trung thừa phái chúng ta đi Dương Châu làm cái gì?

- Người không cần phải gấp gáp, ta sẽ kể lại tỉ mỉ cho các người biết.

Lai Tuấn Thần từ trên bàn lấy ra một trục gấm, lần lượt đưa cho bọn họ:

- Phía trên này có sắp xếp nhiệm vụ ta đã kể lại tỉ mỉ, các người đi rồi chậm rãi nghiên cứu đi.

Dùng một chút, Lai Tuấn Thần lại nói:

- Thời gian khẩn cấp, sáng mai Võ Ý Tông sẽ xuất phát, các người cũng cần xuất phát vào trước hừng đông ngày mai, mặt khác phải cực kỳ để ý Lý Trân, hắn cũng đi Dương Châu.

Hai người cùng nhau khom người thi lễ:

- Ty chức tuân lệnh.

Hai người rời phòng, Lai Tuấn Thần khoanh tay đi đến trước cửa sổ, nhìn ánh chiều tà, ánh nắng chiều màu đỏ chiếu rọi ở trên mặt gã, trong mắt của gã hiện lên một tia hung quang, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Đồ của ta, ai cũng đừng hòng cướp đi.

Trong số các hùng thành khắp Đại Đường, Dương Châu không thể nghi ngờ là một viên minh châu phía đông nam, ở Đại Đường là có một không hai, nói cách khác, ngoại trừ hai tòa đô thành Trường An và Lạc Dương, tòa thành phồn hoa đệ nhất thiên hạ chính là Dương Châu, tiếp theo đó là Thành Đô.

Dương Châu là châu danh, đồng thời cũng là châu trị thành danh, do hai huyện Giang Đô và Giang Dương tạo thành, trong đó huyện Giang Đô có chủ thành là Dương Châu, ở nơi giao giữa Trường Giang và kênh thủy vận, thương nhân giao thông phát đạt mà buôn bán phồn vinh, điều này cũng được nhờ sự giúp đỡ từ

Dương đế Dương Quảng mở sông Đại Vận, xuyên qua nam bắc, khiến kinh tế của Dương Châu có thể phát triển rất mạnh, tới thời Trung Đường, Dương Châu đã phát triển trở thành một trong bốn trung tâm kinh tế lớn nhất của Đại Đường.

Mùa Dương Châu đẹp nhất là ở tháng ba, có câu “Dương Châu tháng ba, hoa xuân ngây ngất”, tuy rằng lúc này đã là tháng năm, thời tiết dần dần nóng bức, đã không có cảnh xuân tươi đẹp, nhưng hai bên bờ sông đường thủy xanh um tươi tốt, giang sơn như vẽ, càng làm cho người ta say mê như đang đi dạo trong bức tranh nào đó.

Lý Trân và Võ Ý Tông một lúc từ Lạc Dương xuất phát, trước tiên theo đường bộ tới huyện Trần Lưu, ở huyện Trần Lưu nên đi đường thủy, đoàn người bao hết hơn mười chiếc thuyền lớn dọc theo bờ sông xuôi nam, đã được năm sáu ngày rồi, dần dần cũng sắp đến thành Dương Châu rồi.

- Lão Lý, ta cảm thấy vẫn là phía nam so với phương bắc cũng có trong lành hơn, người xem núi này nước này, ta quả thực say mê.”

Địch Yến và Lý Trân ngồi ở trên một chiếc thuyền lớn phía sau, thuyền lớn có ba tầng lầu, bọn họ an vị ở tầng thứ ba, có cửa sổ rộng mở, Địch Yến an vị ở trước cửa sổ, vừa uống trà, vừa mê say nhìn cảnh đẹp nơi xa xa.

Thanh sơn như phẩm xanh đen, hai bên bờ sông phân bố ruộng lúa bao la, bên ruộng lúa thỉnh thoảng xuất hiện một đoạn sông nhỏ dài hẹp trong suốt, từng đoàn từng đoàn rừng cây rậm rạp phân bố bên bờ sông nhỏ, bên trong ruộng lúa, bao phủ phong cảnh xinh đẹp tuyệt trần.

Lý Trân ngồi xếp bằng ở trước bàn lớn, cẩn thận xem xét một bức bản đồ, hần nghe thấy Địch Yến cảm khái, liền ngừng đầu cười cười nói:

- Phụ thân muội không phải ở Bành Trạch sao? Chỗ ấy cũng là phía nam, chẳng lẽ phong cảnh không bằng nơi này?

- Bành Trạch mặc dù ở phía nam, nhưng nhân khẩu quá ít, hơn nữa lòng người đối với hai địa phương cũng bất đồng, ở Bành Trạch, chúng ta người một nhà đều muốn phụ thân lúc nào đó thì có thể trở về, chưa có tâm tư thưởng thức ngọn gió cảnh sắc nào.

Địch Yến lườm hần một cái, cao giọng nói:

- Đây người ta hiện tại tâm trí tốt lắm, huynh nói chút gì dễ nghe, hoặc là làm chuyện của mình, đừng nói lời làm mất hứng của người khác được không?

- Được được, ta không nói nữa, chỉ có điều hơi có chút tò mò.

Đúng lúc này, một gã thủ hạ ở ngoài khoang thuyền bấm báo:

-Khởi bẩm thống lĩnh, Võ Tướng quân phái người đến.

Lý Trân gật gật đầu, nói với Địch Yến:

-Ta đi xem.

Nhắc tới Võ Ý Tông, ánh mắt Địch Yến lộ ra một tia chán ghét, ở huyện Trần Lưu khi đổi thuyền, Võ Ý Tông thấy nàng, liền nhìn chăm chăm nàng, nửa ngày thần thờ, giống như quỷ đói, khi biết được nàng và Lý Trân ở cùng nhau, lại là nữ nhi của Địch tướng quốc, gã mới phẫn nộ lên thuyền.

Trên đường đi, Võ Ý Tông bắt quan phủ địa phương hiến cho gã ca kỹ vũ cơ, hàng đêm sênh ca, làm người ta phiền chán cực kỳ, Địch Yến cũng cảm giác Lý Trân nói đúng, đối với tên háo sắc như Võ Ý Tông này, nàng nhất định phải duy trì cảnh giác hoàn toàn.

- Lão Lý.

Địch Yến gọi lại Lý Trân.

- Làm sao vậy?

Lý Trân quay đầu lại cười hỏi.

- Để ý một chút.

Địch Yến thấp giọng dặn hẩn.

Lý Trân cười gật gật đầu, bước nhanh rời đi, Địch Yến ánh mắt lại chuyển hướng ngoài cửa sổ, tâm tình vốn tốt lắm, bị Võ Ý Tông quấy rầy như vậy, phong cảnh phía ngoài cũng trở nên vô vị dần dần rồi.

Lý Trân đi vào lầu một, một gã thân binh của Võ Ý Tông tiến lên hành lễ nói:

- Đại tướng quân mời Lý Thống lĩnh qua đó, có chuyện quan trọng thảo luận.

Lý Trân cũng biết là lập tức muốn tới Dương Châu rồi, quả thật có chút sự tình cùng với Võ Ý Tông thảo luận một chút, hẩn lên một con thuyền nhỏ, thuyền nhỏ như bay, dần dần đuổi theo thuyền Võ Ý Tông ngồi.

Thuyền Võ Ý Tông ngồi là chiếc thuyền lớn nhất trong đội thuyền, ước chừng ba nghìn thạch, có thể chứa mấy trăm người, ngoại trừ ba trăm tên thân binh thị vệ, Võ Ý Tông lại dẫn theo mười mấy cơ thiếp, nhưng gã vẫn thấy chưa đủ, lại cưỡng bức quan phủ ven đường hiến hai mươi mấy vũ cơ nữ cơ và ca nữ cho gã, một đường tận tình hưởng thụ.

Lý Trân và Võ Ý Tông có vài lần giao tiếp, phát hiện gã có vài phần giống Lai Tuấn Thần, mặc dù hạo sắc như mạng, nhưng về phương diện khác lại khôn khéo giả dối, lòng lang dạ sói, là một nhân vật lợi hại.

Một gã thân binh dẫn Lý Trân vào nhà nghị sự lầu hai, vừa vào cửa, chỉ thấy Võ Ý Tông đang ôm hai nữ nhân trẻ tuổi trang điểm nồng đậm và ăn mặc diêm dúa uống rượu mua vui, đặc mùi hương và mùi rượu hòa lẫn trong không khí, xông thẳng lên mũi Lý Trân. Lý Trân không khỏi khê cau mày, tiến lên khom người thi lễ:

- Ty chức Lý Trân tham kiến Đại tướng quân.

Chức quan Lý Trân chỉ tương đương với cấp bậc lang tướng, tước vị cũng rất thấp, so với Đại tướng quân, Hà Nội Vương kém quá xa, có điều hẩn hiện tại trực thuộc quân sự của Thiên tử Võ Tắc Thiên, lại có Thượng Quan Uyển Nhi làm hậu thuẫn, có chức quan tuy thấp, nhưng Võ Ý Tông đối với hẩn cũng coi như khá khách khí.

Võ Ý Tông cũng không vì Lý Trân đã đến mà có điều kiềm chế, gã nheo mắt lại cười nói:

- Lý Thống lĩnh có người đẹp làm bạn, đoạn đường này xuôi nam trôi qua không tệ lắm.

Lý Trân thản nhiên cười: - Ngài cũng vậy.

Võ Ý Tông cười ha hả:

- Tốt, ta thích người thẳng thắn như vậy, không giống sĩ nhân dối trá, mặt ngoài ra vẻ đạo mạo, trong lòng so với ai khác đều ác trá.

Hẩn xoạt một tiếng, cởi quần áo của nữ nhân bên cạnh ra một nửa, lộ ra một thân tuyết trắng, nữ nhân sợ tới mức hét lên một tiếng, vội vàng trốn khỏi sự cưỡng ép kéo trở lại. Võ Ý Tông, cả giận nói:

- Người dám trốn, ta lột sạch toàn thân ngươi, mau mời rượu Lý Thống lĩnh đi.

Nữ tử bất đắc dĩ, phải cởi bỏ áo trên thân, bưng lên một chén rượu quỳ ở trước mặt Lý Trân, nhỏ giọng nói:

- Lý Thống lĩnh. Mời uống rượu.

- Đa tạ.

Lý Trân tiếp nhận chén rượu, dùng ống tay áo che khuất, một chén rượu chảy xuống cánh tay hẩn. Hẩn làm sao có thể uống rượu của Võ Ý Tông, vì để tránh uống lầm rượu trúng độc, Địch Yến làm riêng cho hẩn một cái cánh tay chụp, hút nước rất mạnh, rượu theo cánh tay chảy đi, chỉ cần dùng tay áo che khuất, đối phương căn bản nhìn không ra.

Võ Ý Tông quả nhiên không có nhìn ra thủ đoạn nhỏ của Lý Trân, nữ nhân ngồi ở bên cạnh cũng không có phát hiện, Võ Ý Tông mừng rỡ, nường cảm giác say cười hỏi:

- Lý Thống lĩnh sao không dẫn Địch cô nương cùng tới? Có phải hay không sợ ta —— ha ha.

Lý Trân giận dữ, sắc mặt lập tức trầm xuống, lạnh lùng nói:

- Sắp tới Dương Châu ngay thôi, Đại tướng quân không sợ gặp chuyện gì bất trắc sao?

Võ Ý Tông vẻ tươi cười cứng lại rồi, sau một lúc lâu mới hừ lạnh một tiếng, vung tay lên:

- Các người đều đi xuống đi.

Hai vũ nữ liền vội lui xuống, trong khoang thuyền chỉ còn lại có hai người Võ Ý Tông và Lý Trân. Võ Ý Tông đã không còn ý trêu tức vừa rồi, sắc mặt cũng trở nên âm u lạnh lẽo xuống, nhìn thoáng qua Lý Trân nói:

- Ý của Lý Thống lĩnh là nói Lý Nguyên Gia muốn ám sát ta sao?

- Không chỉ là Lý Nguyên Gia, ngày hôm qua ta nhận được một tin tình báo chuẩn xác, Lai Tuấn Thần cũng phái người xuôi nam rồi.

Võ Ý Tông khuôn mặt ngựa trở nên đỏ bừng, gã đương nhiên hiểu được ý của Lý Trân, mình xuôi nam về Dương Châu, trên thực tế chính là đoạt công lớn của Lai Tuấn Thần, một khi Hưng Đường Hội tan biến, công lao liền về Võ Ý Tông mình, với Lai Tuấn Thần không có nửa chút quan hệ, cho nên Lai Tuấn Thần cũng tuyệt sẽ không từ bỏ ý đồ.

Võ Ý Tông hung hăng trừng mắt nhìn Lý Trân:

- Nếu biết Lai Tuấn Thần phái người xuôi nam, vì sao ngày hôm qua không nói?

Lý Trân không chút khách khí đáp lễ gã một câu:

- Ty chức tối hôm qua bảo Tửu phó úy đến bẩm báo Đại tướng quân, nhưng Đại tướng quân lại không chịu gặp y.

Võ Ý Tông nửa ngày nói không ra lời, nói tiếp nữa là gã sẽ đuối lý, gã chỉ đành hừ một tiếng nói:

- Thánh Thượng cho lệnh người tới bảo hộ ta, nếu ta xảy ra chuyện, mạng nhỏ của người cũng khó bảo toàn.

- Một khi đã như vậy, vì sao Đại tướng quân không nghe theo đề nghị này của ta?

Võ Ý Tông chầm chậm ngồi xuống, sa sầm mặt hỏi: - Theo ý kiến của người, hiện tại chúng ta nên làm gì?

255. Chương 254: Lấy Tĩnh Chế Động

Lý Trân cũng không thêm để ý thái độ của Võ Ý Tông, hẳn đến Dương Châu cũng có nhiệm vụ, Lý Trân trầm ngâm chốc lát nói:

- Ta đề nghị chúng ta tạm thời không cần gấp gấp đến Dương Châu, xem động tĩnh của Dương Châu trước một chút, Đại tướng quân cảm thấy như thế nào?

Võ Ý Tông mặc dù háo sắc như mạng, nhưng trên thực tế gã cũng là người cực kỳ khôn khéo giả dối, gã biết rằng Lý Nguyên Gia rất có thể sẽ khởi binh tạo phản, nếu như quan phủ hai cấp châu huyện đều bị Lý Nguyên Gia khống chế, như vậy mình đến thành Dương Châu, có thể chính là chưa tới cửa đã chết rồi, Lý Trân nói rất đúng, án binh bất động trước đã, tìm hiểu một chút tình hình rồi nói sau.

Sắc mặt gã hòa hoãn rất nhiều, gật đầu nói:

- Lý Thống lĩnh nói đúng, không thể gấp gấp tiến đến thành Dương Châu.

Lý Trân thấy gã đồng ý, lại lập tức nói:

- Ta xem bản đồ, phía trước ngoài hai mươi dặm có một nơi tên là Bạc Yên Đình cách thành Dương Châu ước chừng ba mươi dặm, chúng ta có thể hạ thuyền ở nơi đó.

Võ Ý Tông đi đến trước bàn, xoay một tiếng đem hết thủy chén bình gạt xuống đất, từ trong bình ngọc bên cạnh rút ra một trục bản đồ, mở bản đồ ra nhìn kỹ, hẳn lại nghĩ thật lâu sau, chậm rãi gạt đầu nói:

- Là ở chỗ này hạ thuyền.

Lúc hoàng hôn, đội tàu ở Bạc Yên Đình chậm rãi cập bờ, Võ Ý Tông lập tức phái hơn mười thân binh đi thành Dương Châu tìm hiểu tin tức.

Bạc Yên Đình là một bến tàu nhỏ phía bắc Dương Châu, do ở gần Yên trấn mà được gọi như vậy, nơi này mặc dù là một cái trấn nhỏ, nhưng lại tọa ở một tuyến đường giao thông thủy bộ trọng yếu, khách thương lui tới rất nhiều, thương mại vô cùng phồn vinh, đứng ở trên đầu thuyền, có thể thấy kiến trúc trấn nhỏ san sát được xây dựng ở xa xa.

Trên bến tàu, người dân vùng phụ cận có đội tàu cập bờ, lập tức đưa đến các loại đặc sản địa phương tiến hành rao bán hàng, bến tàu nhất thời trở nên náo nhiệt.

- Lão Lý, người có phát hiện gì không?

Địch Yến nhìn thôn dân trên bến tàu cười nói:

- Trên đường chúng ta cập bờ đều vắng ngắt, nhưng tới Dương Châu này rồi, thôn dân toàn bộ chạy tới bán đồ vật này nọ, người ở đây rất biết làm ăn.

- Đúng vậy nha, Dương Châu buôn bán phát đạt, những thôn dân này cũng rất có đầu óc buôn bán.

Lý Trân cười nói:

- Có muốn chúng ta cùng lên bờ đi xem một cái không?

Địch Yến ngồi vài ngày trên thuyền, sớm đã có chút mệt mỏi rồi, nàng nghe nói có thể lên bờ, lập tức tinh thần phấn chấn lên, cười nói:

- Đây là đề nghị tốt nhất của huynh từ suốt dọc đường đi, chúng ta đi mau.

Địch Yến cầm một túi tiền, kéo Lý Trân bước nhanh rời khỏi thuyền, lúc này mặt trời đã dần lặn, nhưng màn đêm chưa phủ xuống, một vòng sáng nhợt nhạt giống như trăng khuyết đọng lại bầu trời phía đông, màu hoàng hôn mờ lung, nhưng trên bến tàu lại rất náo nhiệt, mười mấy người thôn dân cầm giỏ trúc và cái sọt ở trên bến tàu xếp đặt hai hàng, chất đầy tôm cá và thủy sản, tiếng rao bán hàng không ngừng.

- Đây là cái gì?

Địch Yến ngồi xổm xuống trước quán nhỏ của một thôn dân, nhặt lên một cái màu tím, lại mấy có lớp vỏ rất cứng hỏi:

Lý Trân lại nhận ra thứ này, cười nói:

- Đây là củ ấu, nấu chín ăn rất ngọt.

- Chỉ nói hươu nói vượn.

Địch Yến lơ hẩn đi, hỏi tiểu nương:

- Đây là cái gì?

Tiểu nương dùng tiếng Quan thoại ngọt ngào trong vắt cười nói:

- Vị đại ca kia nói không sai, là củ ấu, củ ấu năm trước, chỉ mười văn tiền một cân.

Địch Yến quay đầu lại kinh ngạc nhìn thoáng qua Lý Trân:

- Huynh làm sao biết được, Đôn Hoàng chỗ các huynh cũng có à?

- Đôn Hoàng không có, tuy nhiên khi sư phụ dạy ta đọc sách từng nói với ta.

- Ô sư phụ huynh đương nhiên biết rồi.

Địch Yến lại chỉ vào trong giỏ xách bên cạnh có hơn mười con cá màu trắng dài nhỏ, hỏi:

- Vậy huynh nói một chút, cái này là loại cá gì vậy?

- Đây là cá đao, đặc sản Trường Giang, ta đã ném qua ở nhà Cao phủ quân.

- Coi như huynh có chút kiến thức.

Địch Yến cười nói với tiểu nương:

- Củ ấu và cá đao của cô ta đều mua.

Tiểu nương cực kỳ vui mừng, vội vàng đưa chiếc giỏ đựng các sản vật cho bọn họ, lúc này, một tràng tiếng cười truyền tới bọn họ:

- Địch cô nương còn có thể làm cá sao?

Hai người quay đầu lại, chỉ thấy Võ Ý Tông đứng ngay ở phía sau bọn họ, bên cạnh đi theo vài nữ tử trẻ tuổi xinh đẹp. Gã không che giấu ánh mắt nóng bỏng chút nào, giống như móc câu nhìn chằm chằm Địch Yến, vẻ ngoài xinh đẹp của Địch Yến đã làm gã thêm chảy nước miếng rồi, nếu không phải là có Lý Trân, gã đã sớm lệnh cho thủ hạ cướp người rồi.

Sắc mặt của Địch Yến lập tức sa sầm xuống, trong nội tâm nàng cực kỳ chán ghét, cũng không thèm nhìn Võ Ý Tông, lấy ra vài văn tiền đưa cho tiểu nương, mang theo rổ quay lại thuyền, Võ Ý Tông không xem thường chút nào, vẫn nhìn chằm chằm bóng lưng của Địch Yến, sau một lúc lâu mới nhẹ nhàng thở dài một tiếng:

- Như hoa sen mới nở, ta càng nhìn càng thương.

Lý Trân thấy gã vô lễ như thế, trong lòng thực sự căm tức, hần lạnh lùng nói:

- Trên bờ không an toàn, Đại tướng quân tốt nhất vẫn là quay lại thuyền đi.

- Nơi này sẽ không an toàn sao?

Võ Ý Tông ngửa mặt lên trời cười to:

- Nực cười, ai dám giết ta.

Vừa dứt lời, chỉ nghe "Két" một tiếng nhỏ vang lên, một mũi tên từ rừng cây đằng xa nhanh như điện phóng tới, tốc độ mũi tên quá nhanh, Lý Trân tuy rằng nhìn thấy, cũng không kịp cứu viện. 'Phốc' một tiếng, tên bắn lên bắn trúng bắp đùi của Võ Ý Tông, Võ Ý Tông kêu thảm một tiếng, té ngã trên đất.

Trên bến tàu lập tức một trận đại loạn, các thôn dân đem theo cái sọt chạy trốn tứ phía, vài nữ nhân xinh đẹp sợ tới mức cuồng loạn hét chói tai, hơn mười thân binh của Võ Ý Tông nhanh chóng xúm lại, Lý Trân thấy rừng cây có bóng người chớp động, hần rút kiếm hướng trong rừng cây chạy gấp.

Cách rừng cây hơn sáu mươi bước, khi hần chạy vội tới rừng cây, thích khách đã không thấy bóng dáng, nghe văng vẳng có tiếng vó ngựa chạy gấp, Lý Trân nhanh chóng tìm một vòng, chỉ thấy trên một cây đại thụ cắm một tờ giấy bằng dao găm, trên tờ giấy viết một hàng chữ: "Cảnh cáo các người mau trở về Lạc Dương, nếu không lần sau hần phải chết."

Lý Trân rút dao găm ra, cầm tờ giấy bước nhanh trở về bến tàu, một quân y đi theo thuyền dùng dao khoét đầu mũi tên từ trên chân Võ Ý Tông ra, Lý Trân hỏi:

- Thương thế như thế nào?

- May mắn mũi tên không độc, chỉ có một chút da thịt bị tổn thương.

- Lý Thống lĩnh, bắt được hung thủ chưa?

Võ Ý Tông hỏi, đau đớn mãnh liệt khiến cho mặt gã biến hình.

- Không có phát hiện bất cứ kẻ nào, chỉ có thứ này.

Lý Trân cầm tờ giấy trong tay đưa cho Võ Ý Tông, Võ Ý Tông xem hết tờ giấy, đem tờ giấy vo thành một cục tròn, nghiêng rằng nghiêng lợi nói:

- Một mũi tên này gây thù với ta, ta chắc trả lại gấp mười lần.

Địch Yến nghe nói Võ Ý Tông bị ám sát, trong nội tâm nàng cảm thấy vui vẻ, cười nói với Lý Trân:

- Thích khách này cũng là ngu dốt, phía trên bôi một chút độc được, một mũi tên bắn chết gã, không phải hết thấy mọi sự đều thuận lợi sao?

- Ta tuy rằng cũng rất chán ghét y, nhưng nếu như y thực sự chết rồi, ta là hộ vệ của y cũng không cách nào giải thích, kỳ thật cho y một bài học cũng rất hợp ý ta.

Lý Trân khẽ cười nói:

- Mọi người nghĩ qua là ai muốn dạy dỗ y không?

- Là Lý Nguyên Gia?

Địch Yến hỏi dò.

Lý Trân lắc đầu, rất khẳng định nói:

- Lý Nguyên Gia kỳ thật cũng muốn biết Võ Ý Tông đến Dương Châu làm cái gì, y sẽ không nói lời như bắt Võ Ý Tông chạy về Lạc Dương, không phải là y.

- Võ Tam Tư? Nghe nói y và Võ Ý Tông không phải cùng phe, hai người mâu thuẫn rất sâu.

Lý Trân vẫn lắc đầu:

- Võ Tam Tư ở trong án Hưng Đường Hội tạm thời là những người đứng xem, y sẽ không dễ dàng ra tay, về phần Thái Bình công chúa, cũng không có khả năng ra tay, Lý Đán và Lý Hiến hiện tại cũng đang chú ý đến ta, nàng ta sẽ không gây thêm phiền toái cho ta.

Lý Trân cũng không có giấu diếm Địch Yến hấn và Lý Hiến cùng Lý Đán có quan hệ, cũng không có giấu diếm mục đích thực sự lần này hấn tới Dương Châu, điểm này khiến Địch Yến rất hài lòng, nàng nguyện ý cùng Lý Trân chung hoạn nạn, nhưng điều kiện tiên quyết là Lý Trân nhất định phải đối với nàng thẳng thắn thành khẩn.

Địch Yến mỉm cười:

- Ta biết rằng huynh nhất định sẽ nói là Lai Tuấn Thần gây nên, Lai Tuấn Thần uy hiếp Võ Ý Tông, không cho gã nhúng tay vào Hưng Đường Hội, có phải hay không?

Lý Trân vừa nãy đúng là có ý nghĩ này, tuy nhiên lúc này hấn hơi chần chờ:

- Mọi người vừa rồi mới nhắc nhở ta, ám sát hôm nay rất giống một vụ vu oan giá họa, bởi vì ta đầu tiên đã nghĩ đến Lai Tuấn Thần, tin tưởng Võ Ý Tông cũng như thế, nói không chừng có người đang cố ý sắp đặt để quan hệ của Võ Ý Tông và Lai Tuấn Thần trở nên gay gắt.

- Vậy huynh chuẩn bị làm sao bây giờ, cùng tên Võ Ý Tông ghê tởm kia phân tích vụ án sao?

Lý Trân lại cười nói:

- Nếu Võ Ý Tông và Lai Tuấn Thần nhân lần này ám sát mà quan hệ trở nên gay gắt, như vậy người nên vui mừng nhất hẳn là ta mới đúng.”

Một lần phong ba ám sát nho nhỏ khiến đội tàu càng có lý do cập bến ở Yên trấn không đi. Trời cũng dần dần tối, đội tàu mọi người đã đi vào giấc ngủ, năm mươi thân binh của Võ Ý Tông và ba mươi võ sĩ Nội vệ ở trên bờ giới nghiêm canh gác, bọn họ phân bố ở hai dặm chiều dài trên bờ, phân công canh gác từng con thuyền, phân biệt rõ ràng, không cho thuyền khác lợi qua.

Lúc này, một bóng đen chậm rãi đến gần phía sau thuyền của Nội vệ, một võ sĩ Nội vệ lập tức phát hiện ra y, nâng cung quát:

- Là ai?

- Là ta, Nhị doanh Hàn Dũng, Lã Giáo Ủy phái ta đến truyền tin.

Triệu Thu Nương mang theo vài tên võ sĩ Nội vệ lập tức vây đến, nàng nhận ra người này, cũng là võ sĩ Nội vệ bọn họ, là thủ hạ của Lã Tấn. Lúc này, Triệu Thu Nương nhìn thoáng qua khuôn mặt nam tử, ngoài hai trăm bước thân binh tuần tra của Võ Ý Tông không có phát hiện động tĩnh bên này, nàng thấp giọng nói:

- Đừng lộ ra, đi theo ta.

Nàng mang theo võ sĩ báo tin đi đến thuyền của Lý Trân, lúc này Lý Trân vẫn chưa đi ngủ, khoang thuyền của hắc đèn vẫn sáng, hắc đang chấp tay sau lưng đi qua đi lại, chờ đợi tin tức của Dương Châu. Lần này xuôi nam về Dương Châu, tuy rằng Lý Hiến và Lý Đán đều đối với hắc ôm lấy kỳ vọng cao, nhưng chính Lý Trân hắc lại không biết nên bắt đầu từ đâu.

Khuyên bảo Lý Nguyên Gia lấy đại cục làm trọng, không cần khởi binh, có thể nào dễ dàng như vậy, ngay cả khuyến cáo của Lý Hiến cũng không có tác dụng gì, Lý Nguyên Gia sẽ nghe ý kiến của hắc sao.

Dụng ý lần này của Võ Tắc Thiên hết sức rõ ràng, phái Võ Ý Tông đi Dương Châu tuyên chỉ gọi Lý Nguyên Gia vào kinh. Nếu Lý Nguyên Gia nguyện ý bó tay chịu trói, đi theo Võ Ý Tông vào kinh, điều đó đương nhiên là tốt nhất, nhưng nếu như Lý Nguyên Gia không cam lòng bó tay chịu trói, ba vạn đại quân tinh nhuệ của Lâu Sư Đức sẽ tiến vào Dương Châu, mấy ngàn đám binh ô hợp của Lý Nguyên Gia có năng lực chống đỡ được bao lâu?

Nhưng điều khiến cho Lý Trân lo lắng là, một khi bùng nổ chiến tranh, giống như Lý Kính Nghiệp và Lý Trinh khởi binh năm đó, Võ Tắc Thiên đã tìm được cơ hội giết hại hoàng tộc Lý thị, hoàn toàn để Võ thị cướp lấy giang sơn Lý Đường, đây là mục đích thực sự bà giam lỏng Lý Hiến trong thành Lạc Dương.

Lợi dụng cơ hội cuộc tranh tài mã cầu, ngoài mặt thả lỏng đối với Lý Đán và khống chế Lý Hiến, sự chấp thuận bọn họ tổ chức và thành lập đội mã cầu tham gia trận đấu, có vẻ hoàng ân mệnh mông cuồn cuộn, trên thực tế là làm tê dại Lý Đán và cảnh giác Lý Hiến, sau đó triệu hồi Lý Hiến về Lạc Dương để giam lỏng, khống chế hai người ở Lạc Dương, trên thực tế chính là để bà chuẩn bị hoàn toàn diệt trừ tận gốc Hưng Đường Hội.

Lý Trân cũng cảm giác thủ đoạn của Võ Tắc Thiên thâm sâu kế hiểm, mưu tính sâu xa, bà thận trọng, dùng Lai Tuấn Thần bắt giữ Lý Đức Chiêu, đám người Tô Vị Đạo ngoài mặt hấp dẫn sự chú ý của các quan lại, phái Võ Ý Tông đi Dương Châu chính là giương đông kích tây, bức Lý Nguyên Gia tạo phản.

Nhưng Cao Diên Phúc lại nói cho Lý Trân, kỳ thật trong lòng Võ Tắc Thiên cũng có một chút mâu thuẫn, không hy vọng tình thế đến mức không thể khống chế được, cho nên mới tình tế lựa chọn phái Lý Trân hắc hộ vệ Võ Ý Tông xuôi nam.

Lúc này, ngoài cửa khoang thuyền đến thanh âm của Triệu Thu Nương:

- Khởi bẩm Thống lĩnh, Lã Giáo Ủy phái người đến.

Lý Trân mừng rỡ, hắc đang đợi Lã Tấn đưa tin tức đến, hắc vội vàng nói:

- Mau mời vào.

Cửa mở, Triệu Thu Nương dẫn võ sĩ truyền tin bước nhanh đi vào khoang thuyền, quì một gối thi lễ:

- Hàn Dũng tham kiến Thống lĩnh.

- Có tình báo gì?

Hàn Dũng lấy ra một phần tình báo, hai tay dâng lên cho Lý Trân:

- Mời Thống lĩnh xem qua.

256. Chương 255: Né Tránh Vấn Đề

Lý Trân xem xong tin nhắn Lã Tấn viết cho hắn, trầm tư một lát lại hỏi:

- Hiện tại trong thành Dương Châu tình hình như thế nào?
- Hồi bẩm thống lĩnh, hiện tại thành Dương Châu bên ngoài giống như rất bình thường, tuy nhiên trên thị trường đã có thương nhân ém hàng rồi, nhưng ảnh hưởng không lớn. Mấu chốt là người Dương Châu cũng không biết quân đội triều đình đã tới gần Dương Châu, chỉ người có tin tức cực kỳ nhanh nhẹn mới biết được.

Lúc này, Địch Yến cũng nhận được tin tức, lặng lẽ đi vào phòng, Triệu Thu Nương cầm tay nàng đứng ở một bên, Lý Trân đi vài bước lại hỏi:

- Người trên đường đến đây, phát hiện tình huống gì dị thường không?

Hàn Dũng lắc đầu:

- Ty chức không có phát hiện bất cứ dị thường nào.
- Khổ cực cho ngươi rồi, Triệu Giáo Ủy dẫn y đi xuống nghỉ ngơi trước.

Triệu Thu Nương đưa Hàn Dũng đi xuống, lúc này Địch Yến hỏi:

- Dương Châu thế nào?
- Dương Châu trước mắt rất bình thường, tuy nhiên Lý Nguyên Gia bây giờ đang ở huyện Giang Dương.

Huyện Giang Dương nằm sát sông Trường Giang, Địch Yến nhướn mày:

- Chẳng lẽ y muốn từ Trường Giang chạy trốn?
- Lý Nguyên Gia trốn hay không trốn đi kỳ thật cũng không quan trọng, ta chỉ quan tâm y chiêu mộ mấy ngàn quân đội bây giờ đang ở đâu? Đây mới là mấu chốt ảnh hưởng toàn bộ đại cục, hiện tại Lã Tấn vẫn chưa thể tìm ra tung tích đội quân này.

Địch Yến thấp giọng nói: - Nếu không thì ta đi xem Trường An một chuyến, Trưởng sử Dương Châu Triệu Văn Sơ là môn sinh của cha ta, từ chỗ của y có lẽ ta có thể được một chút tin tức.

Lý Trân ngẫm nghĩ một chút,

- Ta cùng đi với muội.
- Không cần, ta tự đi một mình là được, không có nguy hiểm gì đâu.

Lý Trân lắc đầu:

- Không riêng gì vấn đề muội gặp nguy hiểm, nếu không nhanh chóng giải trừ tai hoạ ngầm của Dương Châu, ta lo lắng nữ hoàng đế sẽ quyết định lấy Võ thay Lý mất, bà ta sai Võ Ý Tông đi sứ Dương Châu, là ngầm có ý này, ta nhất định phải mau chóng nắm được tình hình quân đội Lý Nguyên Gia.

Địch Yến không phản đối nữa, nàng lại thấp giọng nói:

- Nhưng huynh giải thích với Võ Ý Tông như thế nào?
- Không có gì, ta chỉ nói đi điều tra thích khách, y biết là ta đi Dương Châu, tuy nhiên y cũng phải chấp nhận lý do đó thôi.

Lý Trân cười cười, bước nhanh đi ra ngoài khoang thuyền, vừa lúc gặp Triệu Thu Nương, hắn chỉ bảo Triệu Thu Nương vài câu, lúc này mới rời thuyền đi.

Sự tình so với Lý Trân tưởng tượng còn thuận lợi hơn, hắn không có gặp Võ Ý Tông, nhưng Võ Ý Tông lại đồng ý đáp ứng hắn đi điều tra thích khách, chỉ nghe gã ở trong khoang thuyền thống khổ hô:

- Lý Thống lĩnh, ngươi nhất định phải tra được là ai đấy, ta không thể không lột da hắn.

Một khắc đồng hồ sau, Lý Trân và Địch Yến phi mình lên ngựa, Hàn Dũng dẫn đường cho bọn hắn, ba người cùng cưỡi ngựa hướng thành Dương Châu hăng hái chạy đi.

Khi đến thành Dương Châu, trời dần dần sáng, Lý Trân lại không có lấy ra kim bài Nội vệ, mà là đợi ngoài cửa thành chừng nửa canh giờ, cửa thành rốt cục chậm rãi mở ra, chờ đám nông dân ở ngoài thành mua thức ăn nhất loạt đi vào, ba người Lý Trân cũng dẫn ngựa vào thành.

Hàn Dũng muốn đi đến chỗ Lã Tấn báo cáo, liền cáo từ trước một bước, Lý Trân và Địch Yến dẫn ngựa chậm rãi đi về hướng châu nha.

Lý Trân lần đầu tiên đến Dương Châu, mặc dù hắn biết Dương Châu là tòa thành lớn nhất nhì thiên hạ, buôn bán phát đạt, nhưng thành trì trước mắt vẫn làm hắn mở rộng tầm mắt, chỉ thấy hai bên đường lớn Quảng Lăng, cửa hàng san sát một nhà nối tiếp một nhà, liếc mắt nhìn xa một cái là không thấy đầu, toàn bộ chu vi thành trì chỉ ít phải đến năm mươi dặm, chỉ kém Dương Hòa Trường An một chút.

Dương Châu tuy rằng buôn bán phát đạt, nhưng so với Lạc Dương, vẫn thiếu một chút khí chất vương giả, cửa thành không có vẻ đồ sộ như Thiên Môn Lạc Dương, đường phố cũng không có rộng lớn thẳng tắp như Thiên Phố, nơi nơi cờ bay phấp phới, tràn ngập hơi thở buôn bán của con buôn.

Lúc này trời vừa mới sáng, mặt trời vẫn chưa nhô lên từ phương đông, ánh bình minh nhạt nhòa, người trên đường không nhiều lắm, tuy nhiên rất nhiều cửa hàng đều đang tháo dỡ ván cửa, chuẩn bị mở cửa rồi.

Lý Trân thấy cách đó không xa có một tiệm mì nhỏ đã mở cửa, đã có khách đi vào ăn mì, Lý Trân liền cười nói:

- Chúng ta đi ăn một chút gì đi, phỏng chừng Triệu Trường sử bây giờ còn chưa có tới châu nha đâu.

Địch Yến cũng cảm thấy có hơi đói, liền gật gật đầu, cùng Lý Trân đi vào tiệm mì nhỏ trước mặt, đem ngựa buộc lên cọc ở ngoài cửa, hai người đi vào trong tiệm, tìm một chỗ có thể nhìn thấy ngựa ngồi xuống.

- Hai vị muốn ăn chút gì vậy?

Tiểu nhị thấy hắn không giống người địa phương, liền dùng một tràng tiếng Quan thoại lưu loát nói:

- Tiểu điểm có mì nam bắc, thịt tươi bánh bao Sơn Đông, bánh hành lá thịt dê Quan Trung, thịt rán cháy cạnh Trung Nguyên, còn có canh thịt bản địa, xương lớn nấu súp, vị ngon giá rẻ, hai vị nếm thử không?

Địch Yến đã tới Dương Châu vài lần, khá hiểu biết ẩm thực nơi đây, cười nói:

- Cho hai bàn bánh bao Sơn Đông, còn cho hai chén canh thịt, bát lớn hơn ấy, trong đó một chén thêm gấp hai lần thịt.

- Vâng, xin mời ngồi, lập tức sẽ tới.

Tiểu nhị đi vào phòng bếp, Lý Trân thấp giọng cười hỏi:

- Có phải có chút quá nhiều hay không?

Địch Yến cười cười nói:

- Huynh sẽ biết ngay thôi.

Một lát, tiểu nhị bưng tới cho bọn họ món mì:

- Mỳ của hai vị đây, mời dùng tự nhiên.

Lý Trân lập tức ngậm ngẩn cả người, cái gọi là thịt tươi Sơn Đông bao lớn lớn cỡ trứng gà, một mâm chỉ có bốn, mà chén lớn canh thịt so với bát nhỏ nhất ở Lạc Dương không khác nhau lắm, Địch Yến thấy hắn mở to hai mắt nhìn, hé miệng cười nói:

- Hiểu chưa, nơi này đồ ăn phân lượng rất nhỏ, tuy nhiên hương vị không tồi, được làm rất tinh xảo.

Nàng đem hai đĩa bánh bao giao cho Lý Trân, mình chỉ ăn một chén canh thịt, Lý Trân một đêm chưa ngủ, sớm đã đói cực kỳ, một lát liền đảo qua quét sạch hai đĩa bánh bao, không khỏi khen không dứt lời:

- Hương vị quả thật không tệ, đáng tiếc là quá ít.

Địch Yến vừa cười nói với tiểu nhị:

- Cho hai đĩa súp bánh bao Dương Châu.
- Một lát có ngay.

Tiểu nhị, một lát, lại bưng tới hai đĩa súp bánh bao, so với trứng chim bồ câu lớn hơn không được bao nhiêu, khiến Lý Trân có chút dở khóc dở cười.

- Trước cắn một miếng nhỏ, húp một hơi canh thịt bên trong, sau đó lại ăn, nhưng đối với nàng không sao cả, mở miệng một tiếng là được.

Lý Trân ăn vài cái bánh bao, cảm thấy hương vị không tồi, lại muốn hai đĩa nữa, một lát, Địch Yến đứng dậy cười nói:

- Huynh từ từ ăn, ở đây chờ ta, ta đi tìm hiểu trước tình hình một chút.
- Ủ để ý một chút.

Lý Trân đang ăn bánh trôi nước, hàm hồ đáp lại.

Địch Yến ở trước châu nha chờ trong giây lát, một viên quan tòng sự bước nhanh đi ra cười nói:

- Để cô nương đợi lâu rồi, Trưởng sử của nhà ta mới đến quan phòng, xin mời đi theo ta.
- Đã làm phiền rồi.

Địch Yến đi theo viên quan tòng sự đi vào quan nha, quan nha Dương Châu chiếm đất khá lớn, vòng mấy vòng mới đi đến trước quan phòng Trưởng sử.

Trưởng sử Dương Châu tên là Triệu Văn Sơ, người Thái Nguyên phủ, tiến sĩ xuất thân, tuổi y ước chừng hơn bốn mươi, mười năm trước khoa cử trung học đứng thứ ba, liền luôn luôn làm quan ở Dương Châu địa khu, Triệu Văn Sơ năm đó vào kinh đi thi, vì là quan hệ đồng hương, bá Địch Nhân Kiệt làm thầy, trở thành môn sinh của Địch Nhân Kiệt.

Ở trong quan trường, đây cũng là có chút thể diện, môn sinh của Tướng quốc.

Người khác nghe thấy đều nhìn với cặp mắt khác.

Tuy nhiên từ năm trước Địch Nhân Kiệt bị giáng chức làm Huyện lệnh Bành Trạch, Triệu Văn Sơ cũng không bao giờ tự đề cao mình là môn sinh Địch tướng quốc nữa, điều này cũng rất phù hợp phương châm sống của y: 'Quân tử không dựng ở tường nguy.

Triệu Văn Sơ thật là quan viên chăm chỉ, bắt đầu thời gian đi làm hàng ngày theo như triều đình quy định, giờ Mão một khắc, đúng là thời gian Lạc Dương bắt đầu lâm triều, hắn cũng đúng giờ xuất hiện trong quan phòng của chính mình.

Vừa mới ngồi xuống uống ngụm trà, liền có viên quan tòng sự báo lại, con gái Địch Nhân Kiệt đến thăm, điều này làm cho Triệu Văn Sơ có chút khó khăn, y đương nhiên biết con gái Địch Nhân Kiệt có lẽ là tiểu nữ nhi Địch Yến, trước kia đã tới Dương Châu hai lần, y cũng đã gặp, là một cô nương thích trở thành hiệp nữ ở bên ngoài.

Địch Yến hôm nay tới Dương Châu, nhất định cũng là đi ra du ngoạn. Triệu Văn Sơ cho là như vậy, chỉ có điều gần đây triều đình nhiều biến động, nếu có người thấy Địch Yến tìm đến y, có thể cho là y truyền tin cho Địch Nhân Kiệt hay không?

Tuy rằng có chút khó khăn, nhưng Triệu Văn Sơ biết mình vẫn phải gặp một lần, nếu không đâu còn mặt mũi nào. Đuổi nàng đi sớm một chút là được rồi.

Lúc này, viên quan tòng sự ở cửa bấm báo:

- Sứ quân, Địch cô nương đã đến.
- Mời nàng ta vào.

Một lát Địch Yến bước nhanh đến, vẻ mặt tươi cười thi lễ với Triệu Văn Sơ, duyên dáng nói:

- Địch Yến bái kiến Triệu thúc phụ.

Tuy rằng Triệu Văn Sơ là môn sinh của Địch Nhân Kiệt, trên vai về hẳn là ngang với Địch Yến, nhưng Địch Nhân Kiệt cũng không cho nữ nhi của mình xưng hô bằng vai vế, nhất định để nữ nhi gọi y bằng thúc phụ. Triệu Văn Sơ vài lần đi Lạc Dương bái kiến Địch Nhân Kiệt, Địch Yến đều xưng hô với y là thúc phụ, Triệu Văn Sơ quen rồi.

Y vuốt râu khẽ cười nói:

- A Yến sao lại đến Dương Châu rồi, là tới du ngoạn sao?

Địch Yến lại không muốn trực tiếp nói rõ, liền tiếp theo lời của y, cười hì hì nói:

- Cháu đưa sư tỷ đến Dương Châu, gặp một chút phiền toái, còn cần Triệu thúc phụ giúp đỡ chút.

Triệu Văn Sơ mỉm cười,

- Là có người ức hiếp các cháu phải không, nếu như là ở Dương Châu, ta có thể ra mặt giúp các cháu một chút, hay là lộ phí không đủ? Ta cũng có thể tự giúp đỡ các cháu một chút.

Địch Yến sớm nghĩ kỹ lí do thoái thác, nàng quay đầu lại nhìn nhìn, phía sau không có ai, liền cười nói:

- Sư tỷ của cháu là tới tìm huynh đệ của tỷ ấy, nhưng trong nhà không có người, nghe hàng xóm nói năm trước huynh đệ của tỷ ấy báo danh nhập ngũ rồi, nhưng chúng ta lại không tìm thấy quân đội đóng quân ở đâu?

- Ồ ———

Triệu Văn Sơ giật mình, cười nói:

- Chuyện này ta có thể giúp đỡ chút, nếu như là binh lính của châu huyện, ta có thể tra danh sách xem sao, không biết huynh đệ của sư tỷ cháu tên gọi là gì?

- Huynh đệ của sư tỷ cháu cũng họ Triệu, tên là Triệu Nam, nghe nói là gia nhập quân đội Quảng Lăng Vương.

Địch Yến không chút để ý nói, ánh mắt lại nhìn chăm chú vào từng biến đổi trong vẻ mặt của Triệu Văn Sơ.

Triệu Văn Sơ lập tức biến đổi sắc mặt, trông mất thiếu chút nữa lời cả ra, sau một lúc lâu y mới lắp bắp nói:

- Chuyện này... Chuyện này... Ta không biết, cái gì quân đội Quảng Lăng Vương? Ta chưa từng nghe nói.

Y tâm hoảng ý loạn, đứng lên nói:

- Ta còn có chuyện phải làm, cháu đi về trước đi, qua mấy ngày có thời gian chúng ta bàn lại.

Y lại không thèm nhìn Địch Yến, đứng dậy trực tiếp đi ra, rất nhanh, quan tòng sự tiến vào cười nói:

- Sứ quân gia của ta còn có công vụ phải xử lý, Địch cô nương xin mời.

Địch Yến thấy rõ ràng, Triệu Văn Sơ này nhất định có sự tình, chỉ có điều không muốn tự nói với mình, bất đắc dĩ, Địch Yến đành phải đứng lên, buồn bực không vui rời khỏi châu nha, vừa đi ra cửa chính, liền nghe trong ngõ nhỏ bên cạnh có người đang gọi nàng:

- A Yến, bên này.

Lý Trân dắt hai con ngựa ở cửa ngõ ngoắc nàng, Địch Yến vội vàng đi vào ngõ nhỏ. Lý Trân cười hỏi:

- Như thế nào, y nói sao?

Địch Yến lắc đầu, rất uể oải nói:

- Ta vừa mới mở miệng, y ngay lập tức lấy cớ công vụ bề bộn, đuổi ta ra ngoài.

- Mọi cảm thấy y rất kích động sao?

Địch Yến gật gật đầu:

- Ta nhìn ra được, y nhất định rất kích động.

Lý Trân trầm ngâm chốc lát nói:

- Có lẽ là ở châu nha, y không tiện mở miệng nói chuyện này, chỉ bằng chúng ta buổi tối đến nhà y thăm hỏi.

Địch Yến thở dài:

- Ta cảm thấy loại chuyện này ở nhà nói tương đối tốt.

- Tốt lắm, chúng ta đi tìm Lã Tấn trước, hỏi lại tình hình.

Lã Tấn từ đường bộ trong đêm tối chạy đi, so với bọn họ đến Dương Châu sớm hơn bốn ngày, trước mắt ở tại khách quán gần cửa thành phía tây. Lý Trân và Địch Yến đi vào cửa thành phía Tây, Địch Yến chỉ vào một chiếc đèn lồng màu đỏ thật lớn nói:

- Mau nhìn, chính là chỗ đó.

Chỉ thấy đèn lồng màu đỏ rồng bay phượng múa trên viết bốn màu đen chữ to “Quán trọ Tụ Tiên”. Đây chính là khách quán hần muốn tìm, Lý Trân và Địch Yến đi vào nhà trọ, chỉ thấy nhà trọ khá lớn, giả sơn trì ngư, cây cao bóng cả, phòng xá cũng xây dựng cải tạo vô cùng cầu kỳ, là một nhà trọ tương đối thượng hạng. Lúc này chuông quây ra đón, vẻ mặt cười bồi nói:

- Hai vị ở trọ đúng không?

- Ta tìm một thương nhân họ Lã, từ Lạc Dương đến, y để lại thư cho ta nói ở nơi này.

- Thương nhân họ Lã, từ Lạc Dương đến?

Chuông quây ngưng thần nghĩ chốc lát, bỗng nhiên nhớ ra, luôn miệng nói:

- Có có khách nhân này, ngụ ở hậu viện, xin mời đi theo ta.

257. Chương 256: Ban Đêm Tìm Hiểu Trưởng Sử

Chuông quây vừa mới dẫn hai người đi tới hậu viện, vừa lúc gặp được một võ sĩ Nội Vệ, tên là Chung Như Ý, Chung Như Ý vừa ngẩng đầu nhìn thấy Lý Trân, lập tức hoảng sợ, vội vàng quì một gối ôm quyền thi lễ:

- Ty chức tham kiến Thống lĩnh.

Lý Trân trừng mắt nhìn y:

- Người kêu ta cái gì?

Chung Như Ý lúc này mới phát hiện bên cạnh còn có chuông quây, y đỏ bừng cả khuôn mặt, vội vàng đứng lên nói:

- Hóa ra là Đông chủ đến đây, Lã Quân sự ở bên này, mời đi theo ta.

Lý Trân cười, nói với chuông quây:

- Đây là tiếng địa phương bên kia của chúng ta, Thống lĩnh chính là chỉ Đại Đông chủ, đa tạ chuông quây rồi.

Hần và Địch Yến đi theo Chung Như Ý vào hậu viện, chuông quây vừa rồi nghe được rất rõ ràng, người thanh niên này là Thống lĩnh, còn nói Thống lĩnh chính là chỉ Đại Đông chủ, ông ta trước giờ chưa từng nghe nói tiếng địa phương nào lại gọi Đại Đông chủ là Thống lĩnh, chuông quây không hiểu gãi đầu, rồi xoay người đi.

Lã Tấn đã mời Lý Trân vào phòng, Lý Trân đánh giá phòng một chút cười hỏi:

- Ở nhà trọ này có nhiều nhất bảy tám người, những huynh đệ khác thì sao?

- Hồi bẩm Thống lĩnh, huynh đệ khác đều ở ngoài thành, do cùng ở tại nhà trọ rất khiến người ta chú ý, trên thực tế, chúng ta định thuê một tòa nhà nữa, để tất cả huynh đệ đều chuyển đến, trước mắt đã tìm được quán trọ thích hợp, đang cùng chủ cho thuê nhà trao đổi.

Lý Trân gật gật đầu:

- Chuyện này phải giải quyết nhanh một chút.

Lý Trân chuyển đề tài, lại hỏi:

- Ta muốn biết thái độ của quan phủ Dương Châu, rốt cuộc có bao nhiêu người ủng hộ Lý Nguyên Gia?

Lã Tấn cười khỏ nói:

- Vấn đề này thực khó mà nói, phỏng chừng chỉ có mỗi quan viên tự mình biết rõ, ngay cả người nhà của bọn họ cũng chưa hẳn biết được, căn cứ theo ta biết được, Dương Châu các quan viên từ Thái Thú cho tới Huyện lệnh, đối với việc Lý Nguyên Gia mộ binh giữ kín như bưng, không hề đề cập tới, dường như giống nhau, đều cho là không có chuyện này, nhưng ta tin tưởng, trong lòng bọn họ ai ai cũng hiểu rõ.

- Quân đội của Lý Nguyên Gia, đến nay chưa tra được tung tích bọn họ sao?

Lã Tấn lắc đầu:

- Ty chức đã hỏi rất nhiều người, tung tích quân đội của Lý Nguyên Gia trước mắt vẫn là một điều bí ẩn, dường như căn bản không tồn tại, nhưng rất nhiều người quả thật lại tận mắt thấy bọn họ, ty chức hồ thẹn.

Lý Trân cười cười nói:

- Bây giờ đối với ta, chuyện trọng yếu nhất cũng không phải tra tung tích quân đội Lý Nguyên Gia, mà là muốn ngủ một giấc thật ngon, tối hôm qua một đêm chưa ngủ, đã sớm không chịu nổi rồi.

- Ty chức đi an bài việc này.

- Không cần, Địch cô nương đã tìm giường quây đặt phòng rồi, phỏng chừng đã có, ta đi ngủ trước.

Lý Trân cười xoay người mà đi, đi tới cửa lại nghĩ tới một chuyện, quay đầu lại hỏi:

- Chúng ta ở huyện Giang Dương bên kia có huynh đệ không?

- Ty chức đã an bài mấy huynh đệ đi huyện Giang Dương hỏi thăm tình báo.

Lý Trân bước nhanh rời đi, Lã Tấn cũng lập tức rời nhà trọ, y phải tận lực chứng thực tình hình tòa nhà, để các huynh đệ tạm trú ngoài thành cùng vào ở.

Vào đêm, Địch Yến cùng Lý Trân đến trước phủ đệ hiện tại của Trưởng sử Triệu Văn Sơ, phủ đệ của Triệu Văn Sơ cách quan nha không xa, cách nhau chỉ có hơn hai trăm bước, là một phủ đệ ước chừng mười mẫu đất.

- Lão Lý, huynh nói Triệu Trưởng sử này có thể lấy cớ sinh bệnh linh tinh, không tiếp chúng ta hay không?

Địch Yến thấp giọng hỏi.

- Rất có thể, y đã biết nàng là đến hỏi thăm quân đội của Lý Nguyên Gia, loại chuyện này khó có thể mở miệng. Sự tình tốt nhất là trốn tránh.

- Nếu y thật không đồng ý gặp chúng ta thì phải làm sao bây giờ?

Lý Trân ánh mắt dừng lại ước tính độ cao của tường viện, khẽ cười nói:

- Dùng biện pháp cũ.

Lúc này, quần gia mặt mày nhăn nhó mà từ trong cửa lớn đi ra, tiến lên khom người thi lễ nói:

- Hai vị, thật xin lỗi, lão gia nhà ta bị mắc phong hàn, thân thể không khỏe, không thể gặp khách, mời hôm nào lại đến đi.

Lý Trân và Địch Yến liếc nhau, quả nhiên không ngoài dự tính của bọn họ. Địch Yến lập tức cười nói:

- Một khi đã như vậy, chúng ta đây sẽ không quấy rầy nữa, xin chuyển lời đến Triệu Trưởng sử, ta hôm nào lại tới bái kiến.

Địch Yến kéo Lý Trân một chút, hai người xoay người đi đến phố lớn. Khi thấy bóng dáng bọn họ biến mất, quần gia mới lắc đầu, thở dài, vội vàng hồi phủ.

Ngay lúc quần gia vừa mới trở vào, Địch Yến lại lôi kéo Lý Trân xuất hiện ở góc rẽ ngay gần tường bao, bọn họ đánh giá một chút tường bao, Địch Yến nhẹ nhàng vừa tung người, nhẹ nhàng khéo léo nhảy lên đầu tường, Lý Trân không kìm nổi hô lên một tiếng:

- Hảo thân thủ.

- Ai giống huynh, dần như vậy.

Địch Yến cười đắc ý, nàng nằm ở đầu tường quan sát bốn phía một chút, lại nhảy xuống, thấp giọng nói với Lý Trân:

- Trèo tường về phía hậu viện.

Hai người từ tường vây chạy về hướng hậu viện.

Bên trong nhà, Triệu Văn Sơ ngồi ở trên giường vẽ mặt nhàn nhã uống trà, quần gia vội vàng đi tới bẩm báo:

- Lão gia, bọn họ đã đi rồi, nói ngày khác lại tới bái kiến.

- Người xác nhận bọn họ đã đi rồi sao?

- Tiểu nhân thấy tận mắt bọn họ đi xa.

Triệu Văn Sơ nhẹ nhàng khẽ khàng thở ra, cuối cùng cũng đi rồi, tuy nhiên cái người nam tử trẻ tuổi kia là ai? Trong lòng của y nhiều ít có một chút nghi hoặc.

Lúc này, thê tử của Triệu Văn Sơ là Tưởng thị ở một bên thấp giọng nói:

- Lão gia, dù sao cũng là nữ nhi của Địch tướng quốc, làm như vậy không tốt lắm đâu, về sau cùng Địch tướng quốc gặp mặt nói như thế nào đây.

- Đàn bà biết cái gì?

Triệu Văn Sơ trách cứ thê tử một câu:

- Ông ấy hiện tại đã không phải tướng quốc nữa rồi, ông ấy ủng hộ Tương Vương, Thánh Thượng sao có thể cho phép ông ấy, hơn nữa ông ấy đã tuổi già, còn có thể có thể phục chức sao? Lại nói nàng ta tới tìm ta là hỏi việc quân đội Lý Nguyên Gia, muốn ta trả lời nàng ta thế nào, loại lời này có thể tùy tiện nói ra sao?

Tưởng thị trong lòng âm thầm thở dài một tiếng, trượng phu cũng quá tư lợi một chút, nhưng nàng trời sinh tính yếu đuối, không dám khuyên bảo trượng phu quá nhiều, nàng lại thật cẩn thận hỏi:

- Ta cũng nghe nói thế cục không ổn, phu quân, có cần ta mang đứa nhỏ về với ông bà tránh một thời gian hay không?

Triệu Văn Sơ trầm tư không nói, y cũng không quyết chủ ý, Dương Châu rốt cuộc có thể sẽ bùng nổ binh đao hay không? Y bỗng nhiên một trận tâm phiền ý loạn, mất hứng trách mắng:

- Ta đã đủ phiền, nàng cũng đừng làm ta loạn thêm nữa.

Đúng lúc này, nhà dưới truyền đến một tiếng cười khê:

- Triệu thúc phụ hình như tâm tình không tốt nhỉ.

Chỉ thấy Địch Yến và một nam tử tuổi còn trẻ xuất hiện ở trên bậc thang, Triệu Văn Sơ cả kinh, đứng phắt lên, chỉ vào Địch Yến lắp bắp nói:

- Người... Người vào bằng cách nào?

Địch Yến từ từ đi tới, thi lễ với Tưởng thị cũng đang kinh ngạc không hiểu, cười nói:

- A thăm, đã lâu không gặp.

- Người còn dám trèo tường vào, người... người...

Triệu Văn Sơ tức giận đến cả người phát run, y đời này là lần đầu tiên gặp loại chuyện này, chính mình rõ ràng đã cự tuyệt không chào đón, không ngờ trèo tường vào được, cái đó và đạo tặc có gì khác nhau?

Nghĩ đến đạo tặc, trong lòng Triệu Văn Sơ bỗng nhiên dâng lên một cảm giác không ổn, y lập tức tỉnh táo lại, cảnh giác nhìn thoáng qua Địch Yến và nam tử phía sau nàng:

- Các người muốn làm cái gì?

- Thế thúc thoát nhìn không giống bộ dạng sinh bệnh nhỉ.

Địch Yến vẫn như cũ cười hì hì nói:

- Nếu không có sinh bệnh, vì sao không mời cháu vào nhà? Muốn cháu không mời mà tới.

Triệu Văn Sơ lúc này cũng không thêm để ý Địch Yến rồi, sự chú ý của y tập trung vào trên người Lý Trân, chỉ thấy hần thân hình cao lớn, hông đeo trường kiếm, ánh mắt sắc bén, dường như nhìn thấu nội tâm của y. Triệu Văn Sơ vốn nghĩ Lý Trân là bảo tiêu, nhưng thoát nhìn không hề giống.

Trong lòng y bắt đầu có chút thấp thỏm không yên, quay đầu nói với thê tử:

- Nàng về phòng trước đi, ta đến cùng bọn họ nói chuyện.

Tưởng thị hơi sợ hãi nhìn trượng phu, xoay người vội vàng đi rồi. Trong nội đường chỉ còn lại một mình Triệu Văn Sơ, Địch Yến lúc này mới chậm rãi đi đến, Lý Trân cũng ở sau lưng nàng, Địch Yến cười nói:

- Đã đến rồi thì ngồi xuống, thế thúc vì sao không mời ta ngồi?

Triệu Văn Sơ hung hăng trừng mắt nhìn nàng, ngồi xuống lạnh lùng nói:

- Người nếu có thể trèo tường đi vào, chẳng lẽ còn cần ta mời người ngồi xuống sao?

Địch Yến vui vẻ ngồi xuống, cười nói:

- Thế thúc không nên tức giận, ta đúng là bất đắc dĩ, cam đoan lần sau sẽ không leo tường nữa.

Triệu Văn Sơ ánh mắt lại liếc qua Lý Trân, chần chờ hỏi:

- Vị này chính là ——

Lý Trân lại không có ngồi xuống, mà là khoá kiếm đứng ở phía sau Địch Yến, tựa như bảo tiêu, bọn họ trước đó đã thảo luận, không đến mức bất đắc dĩ, tạm thời sẽ không tiết lộ thân phận thật của Lý Trân.

Địch Yến cười nói:

- Đây là sư huynh của ta, chính là huynh đệ của hần gia nhập quân đội của Lý Nguyên Gia, chúng ta tới Dương Châu chính là muốn tìm được hần.

- Người không cần nói lại việc quân đội cái gì, ta nói qua cho người, ta không biết, thật sự không biết.

Triệu Văn Sơ nói xong, bỗng nhiên tỉnh ngộ lại, vừa liếc nhìn Lý Trân, Công Tôn đại nương thu nhận đều là nữ đệ tử, Địch Yến nào có sư huynh nào, rõ ràng là nói bậy.

- A Yến, hần rốt cuộc là ai?

Lúc này, Lý Trân lạnh lùng nói:

- Triệu Trường sử không cần phải để ý ta là ai, chúng ta tới Dương Châu chính là vì Lý Nguyên Gia mà đến, hy vọng Triệu Trường sử có thể nói cho chúng ta biết lời nói thật.

- Khốn kiếp.

Triệu Văn Sơ sắc mặt sầm xuống, nhưng y là Tứ phẩm Trường sử, một tên mao đầu tiểu tử không ngờ lại dám uy hiếp y, y có chút tức giận, hung hăng trừng mắt Lý Trân nói:

- Người đã không chịu nói thật cho ta biết, dựa vào cái gì ta phải nói thật cho các người biết?

- Được rồi, nếu ông đã nhất định muốn biết.

Lý Trân lấy ra kim bài Nội vệ, bình một tiếng đem kim bài ném ở trên bàn:

- Cho người xem.

Triệu Văn Sơ lần đầu nhìn đã nhận ra trên kim bài Nội vệ đánh dấu con ưng hai đầu, nhìn lần hai vẫn là kim bài, y bị dọa đến sắc mặt đại biến, đứng lên lui ra phía sau hai bước, ngón tay run rẩy chỉ Lý Trân:

- Người là —— người là ——

- Ta là Thống lĩnh Nội Vệ Lý Trân, Triệu Trưởng sử nghe nói qua sao?

Việc Lý Trân lật đổ Tiết Hoài Nghĩa sớm đã truyền khắp thiên hạ, Triệu Văn Sơ sao lại không biết, sắc mặt y trở nên trắng bệch, Nội vệ không ngờ tìm tới y rồi, chẳng lẽ là Thánh Thượng đối với y sinh lòng hoài nghi sao?

Hai chân y bắt đầu run lên, Lý Trân nhìn ra trong lòng của y có sự khiếp đảm, thản nhiên cười nói:

- Triệu Trưởng sử không cần sợ hãi, ta cùng A Yến là bạn tốt, tìm Triệu Trưởng sử bởi vì A Yến và ông có quen biết, không có ý khác.

Triệu Văn Sơ thoáng định tâm, Nội Vệ giống như Ngự Sử Đài, đều thuộc Hoàng đế trực quản. Nội Vệ lại nhờ chấp hành nhiệm vụ bí mật của thiên tử mà nổi tiếng, cho nên y nghe được Thống lĩnh Nội Vệ tìm y, y không khỏi trong lòng run sợ một trận, hiện tại chỉ là bởi vì Dịch Yến, khiến cho y nhẹ nhàng thở ra, lại từ từ ngồi xuống.

Nhưng Lý Trân chỉ có thoáng trấn an y một chút, lại sẽ không bỏ qua cho y, Lý Trân thấy y ngồi xuống, lại thản nhiên nói:

- Nhưng ta phải viết báo cáo cho Thánh Thượng, trên báo cáo sẽ nhắc tới Triệu Trưởng sử, Triệu Trưởng sử hy vọng ta viết như thế nào, chuyện này lại nắm giữ ở trong tay của ông đó.

Triệu Văn Sơ kinh ngạc nhìn kim bài Nội vệ trên bàn, trong lòng loạn hết cả, y đương nhiên hiểu được ý tứ những lời này của Lý Trân, trước mắt đối với y là một lời khiêu chiến, đồng thời cũng là một cơ hội.

Triệu Văn Sơ trên mặt lúc đỏ lúc trắng, cuối cùng y thật dài thở dài nói:

- Không dám dối gạt Lý Thống lĩnh, tình hình của Lý Nguyên Gia ta quả thật biết không nhiều, y đã tới tìm ta, hy vọng ta có thể đi theo y cùng khởi sự, nhưng ta không có đáp ứng, đương nhiên cũng không có cự tuyệt, chỉ mập mờ, ta không muốn tổ thái độ, những quan viên khác cũng giống như vậy, trong lòng mọi người đều rất sợ hãi.

- Vậy ông biết gì thì nói cho ta biết.

Triệu Văn Sơ tự hiểu rõ chính mình không cách nào lảng tránh nữa, chỉ đành thẳng thắn nói:

- Ta biết rằng một tháng trước, quân đội của Lý Nguyên Gia trú đóng ở trên đảo Dương Tử trong Trường Giang, có chừng ba bốn ngàn người, đều là chiêu mộ gần đây một hai năm, dã tâm của Lý Nguyên Gia rất lớn, y không phải đơn giản giữ gìn Hưng Đường Hội như vậy, y thật ra là muốn lật đổ Thánh Thượng, tự mình làm hoàng đế.

- Triệu Trưởng sử làm sao biết?

Triệu Văn Sơ cười lạnh một tiếng:

- Năm trước mùa thu khi đào đường sông, có dân phu từ Thục Cương trong Tây hồ đào ra một khối bia ngọc thạch trắng, trên có một hàng chữ “Vâng mệnh với Trời, Nguyên Gia làm Vương”. Chúng ta đều sợ hãi, suốt đêm đem tấm bia đá này ném xuống Tây Hồ, phong tỏa tin tức, không dám báo cáo triều đình, chúng ta tất cả mọi người đều biết là chuyện gì xảy ra, nhưng Lý Nguyên Gia chính mình lại như mọi sự đều không có phát sinh.

- Tấm bia đá kia bây giờ còn đang trong Tây Hồ sao?

Lý Trân cảm thấy hứng thú hỏi han.

- Hẳn là vẫn còn.

- Các quan viên Dương Châu khác có bao nhiêu đã quy phục Lý Nguyên Gia?

- Chuyện này ta không biết.

Ánh mắt Triệu Văn Sơ lóe ra tia không chắc chắn, sau một lúc lâu mới thấp giọng nói:

- Mọi người đối với chuyện này đều giữ kín như bưng, ai cũng không dám đề cập.

Lý Trân nhìn thoáng qua Địch Yến, cười nói:

- Một khi đã như vậy, chúng ta cáo từ trước, đêm nay quấy rầy Triệu Trưởng sử rồi.

258. Chương 257: Địch Yến Thăm Dò Ban Đêm

- Lão Lý, làm sao vậy? Từ trong phủ Triệu Văn Sơ đi ra, Địch Yến liền hỏi với vẻ mặt nghi ngờ.

- Đừng nóng vội! Để cho chúng ta nhìn lại một chút.

Lý Trân cười thần bí, kéo Địch Yến lách mình vào một góc ngõ nhỏ đối diện, chỉ sau một lúc lâu, thấy Triệu Văn Sơ từ trong phủ đi ra, chui vào một chiếc xe ngựa. Địch Yến kinh ngạc hỏi:

- Huynh làm sao có thể biết được?

- Y lập lờ nói không biết tình hình quan viên khác, ta xem ra y nghĩ một đằng nói một nẻo, y không hoàn toàn nói thật với chúng ta.

Lúc này, xe ngựa Triệu Văn Sơ phía đối diện lái tới, Địch Yến tâm niệm vừa chuyển, nói với Lý Trân:

- Đi về nhà trọ chờ ta!

Không đợi Lý Trân kịp phản ứng, nàng nhẹ nhàng lẩn một vòng trên mặt đất, nhanh chóng vô cùng liền chui vào dưới bụng xe ngựa, Lý Trân ngẩn ngàng không kịp, trơ mắt nhìn xe ngựa chạy nhanh đi xa.

Xe ngựa ước chừng đi được một khắc, xe ngựa ngừng lại phía trước một ngôi nhà dựa vào bờ sông lớn. Địch Yến ở dưới xe ngựa thấy đứng bên cạnh cửa chính có mấy tên lính, lúc này, Triệu Văn Sơ chui từ xe ngựa ra, được hai tên lính mời vào cửa chính, khi mọi người ở đây đều chú ý tới Triệu Văn Sơ, Địch Yến nhẹ nhàng nghiêng người, từ dưới xe ngựa chui ra, ẩn thân sau một cây đại thụ.

- Ta có tình huống khẩn cấp muốn gặp Lâm sứ quân!

- Trưởng sử xin mời đi theo ta.

Cửa lớn mở ra, Triệu Văn Sơ đi vào trong phủ, xuyên qua ánh đèn nhàn nhạt dưới mái hiên, Địch Yến thấy rõ trên tấm bảng ba chữ to: 'Phủ Thái thú' bắt đầu tới nơi này là phủ đệ của Thái Thú Dương Châu Lâm Thanh.

Địch Yến đã biết Triệu Văn Sơ là tới tìm ai rồi, nàng trầm tư một lát, ngẩng đầu nhìn tường vây, nàng nhẹ nhàng vừa tung người, trèo lên trên đại thụ, lại nhanh nhẹn nhảy đến tường vây, thấy bốn phía không người, nhảy vào trong phủ, chạy dọc theo sông nhỏ trong phủ về phía trong tòa nhà.

Phủ Thái thú ước chừng hai mươi mẫu, một sông nhỏ từ nam tới bắc chảy quanh phủ, Địch Yến tuy rằng không biết Triệu Văn Sơ đi đâu? Nhưng nàng biết rằng, thư phòng của Thái Thú Lâm Thanh nhất định có thể nhìn ra sông nhỏ, đám văn nhân nhà sĩ bọn họ đều có một chút hướng thụ.

Nàng theo lùm cây ven bờ sông đã chạy ra hơn một trăm bước, lúc này, nàng bỗng nhiên nghe thấy được giọng của Triệu Văn Sơ,

- Muộn như vậy tới quấy rầy Sứ quân, thật sự là ái ngại, nhưng ta có tình huống khẩn cấp muốn nói.

Thanh âm truyền đến từ một gian tiểu viện, sân bốn phía có tường vây, Dịch Yến lại tìm được một gốc cây hoa quế, thả người trèo lên, nòng núp ở trong lá cây rậm rạp, ánh mắt tinh tường nhìn thấy tình hình trong phòng, chỉ thấy trong phòng đèn đuốc sáng trưng, Triệu Văn Sơ ngồi ở bên cạnh lư hương đang nói gì đó, thanh âm rất thấp, nghe không rõ lắm, và một người nam tử trung niên đang khoanh tay đi qua đi lại trong phòng, phỏng chừng người này chính là Thái Thú Dương Châu Lâm Thanh.

- Ta có được tin tức từ triều đình, Lý Trân chỉ có nhiệm vụ phụ trách hộ vệ Hà Nội Vương an toàn, đáng tiếc hắn đã mất chức rồi.

- Sứ quân, lời này nói như thế nào?

- Người không nên hỏi nhiều, người chỉ phụ trách...

Lâm Thanh nói đến đây, bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, xoay người đóng cửa sổ lại, thanh âm lập tức bị ngăn cách rồi, Dịch Yến đang muốn nhảy vào trong viện, nòng bỗng nhiên cảm giác sau đầu khác thường, vội vàng nghiêng người, 'Tạch...!' Một vết sáng như tuyết, tiểu đao lướt sát qua thân thể của nàng dính trên cành cây.

Dịch Yến chấn động, không đợi đợt sóng thứ hai tập kích đến, nàng vút lên, lật người bổ nhào ra, nhẹ nhàng và khéo léo từ trên cây rơi xuống đất, chỉ thấy hai người áo đen hươu kiếm mãnh liệt vồ lấy nàng, Dịch Yến không kịp suy tư rút đoản kiếm ra, chuôi kiếm này chính là của Thượng Quan Uyển Nhi đưa cho Lý Trân, Dịch Yến biết chuyện này đã tức giận, nhưng nàng ta cuối cùng chấp nhận xuống nước, miễn cưỡng tha thứ cho quan hệ mập mờ giữa Thượng Quan Uyển Nhi và Lý Trân.

Đoản kiếm vừa mỏng lại chỉ dài bằng quyển sách, sắc bén dị thường. Dịch Yến giơ kiếm đón đỡ, chỉ nghe 'Răng rắc!' một tiếng, một thanh kiếm lại bị đoản kiếm của nàng đánh gãy thành hai đoạn, hai gã người áo đen chấn động, lui về phía sau hai bước.

Đúng lúc này, bốn phía lại chạy tới hơn mười người áo đen. Dịch Yến thấy tình thế nguy cấp, nàng bắt được cơ hội lướt qua trong giây lát, thả người về phía sau một phen, chân gác trên cây hoa quế một chút, giống chỉ nhẹ nhàng và khéo léo từ trên cây xuống người vào trong nước, nháy mắt đã không thấy đâu.

Bên trong Phủ Thái thú lập tức loạn cả lên, hơn mười người mang theo đèn lồng tìm kiếm ven sông nhỏ, khắp hai bờ sông nhỏ rộng hơn một trượng cây tường vi rậm rạp, rất dễ ẩn thân, rất nhiều người áo đen dùng trường mâu đâm loạn trong bụi cây tường vi, nhưng đều không thu hoạch được gì.

Lúc này, Thái Thú Lâm Thanh và Trưởng sử Triệu Văn Sơ lần đầu nghe thấy tin tức vội vàng tới, Lâm Thanh giận dữ hỏi:

- Rốt cuộc là ai?

Một gã gia đình đáp:

- Khởi bẩm Sứ quân, chúng tôi không thấy người, nhưng nghe bọn hần nói, hần là một nữ nhân trẻ tuổi.

Triệu Văn Sơ mặt trở nên trắng bệch.

Đêm dần dần tới hai canh rồi, Lý Trân khoanh tay đứng tại vị trước cửa sổ lâu hai chăm chú nhìn đường cái, trong lòng vô cùng lo lắng. Mặc dù hần biết sẽ không có quá nhiều nguy hiểm, nhưng theo thời gian, Dịch Yến sớm nên đã trở lại từ một canh giờ trước, nhưng nàng hiện tại chậm chạp không có trở về, thực tại khiến trong lòng Lý Trân bất an.

'Tạch...!' cửa phòng truyền đến một tiếng vang nhỏ, Lý Trân xoay người vọt tới trước cửa, nhanh chóng mở cửa phòng ra, chỉ thấy Dịch Yến vẻ mặt mệt mỏi đứng ở ngoài cửa. Lý Trân kéo nàng vào gian phòng, gắt gao ôm nàng vào trong ngực.

- Đồ ngốc, ta không sao! Dịch Yến ở trong lòng Lý Trân hạ giọng nói.

Lý Trân buông nàng ra, đánh giá nàng một chút, chỉ thấy đầu tóc và quần áo đều ướt sũng hết:

- Muội rơi xuống nước?

Lý Trân kinh ngạc hỏi han.

Địch Yến cười khở gật đầu:

- Bị người phát hiện, từ trong nước trốn được.

Lý Trân lại đau lòng nghĩ đến mà sợ, thực tại hơi tức giận, nói với Địch Yến:

- Muội lần này quá tùy hứng rồi, lao vào phía dưới xe ngựa, ta khỏi nói muội rồi, làm sao có thể tùy ý xông vào, muội sớm hay muộn cũng sẽ gặp chuyện không may đấy!

Địch Yến le lưỡi một cái, cười nói:

- Về sau huynh quản ta cho tốt là được, có điều ta hiện tại phải về phòng dùng nước nóng tắm gội, đợi lát nữa lại tới tìm huynh.

...

Địch Yến rút cục trở về, Lý Trân tâm hồn treo ngược cũng chậm chậm buông xuống, hần ngồi xuống, thoáng nhắm mắt nghỉ ngơi một lát, trong lòng của hần nhớ kỹ tin tức Địch Yến mang đến, cửa thoáng vừa vang lên, hần lập tức bình tĩnh.

Địch Yến từ bên ngoài đi vào trong phòng, nàng đã thay đổi một thân quần áo, tóc như thác nước rối tung trên đầu vai, đang dùng khăn vải dày rộng lau bọt nước trên tóc, trên người vừa mới tắm rửa xong, tràn đầy mùi thơm ngát thoảng qua. Lý Trân chợt nhớ tới thân thể mềm mại ấm nóng của nàng vừa rồi mình ôm, trái tim không khỏi đập thình thịch.

Địch Yến lại lườm hần một cái, khi ngồi xuống đối diện hần nói:

- Thời gian quá muộn, không cho huynh nghỉ ngơi lung tung, hãy nghe ta nói điểm trọng yếu, sau đó ngủ.

Lý Trân hiểu biết tính tình của Địch Yến, không khỏi cười khở một tiếng, kiềm chế xao động ở trong lòng. Địch Yến thấy hần vừa chú ý lắng nghe, liền hé miệng cười nói:

- Đêm nay thu hoạch rất lớn, huynh đoán Triệu Văn Sơ đi tìm ai?

- Ta đoán là đi tìm Thái Thú Dương Châu.

- Vì sao?

Địch Yến không hiểu hỏi.

- Rất đơn giản, Triệu Văn Sơ là Trưởng sử Dương Châu, y đi ra chỉ có thể là đi thăm hỏi thượng cấp, nếu là hạ cấp chỉ có thể tới báỉ kiến y, mà phía trên y chỉ có hai người Thái Thú và Quảng Lăng Vương, Lý Nguyên Gia ở Giang Dương, đương nhiên đi thăm hỏi Thái Thú rồi.

- Nhìn không ra huynh vẫn là khá thông minh nhé!

Địch Yến cười nói:

- Y đúng là đi báỉ kiến Thái Thú Lâm Thanh, đêm nay thu hoạch rất lớn.

Địch Yến liền đem những gì nàng nghe được kể lại tỉ mỉ cho Lý Trân một lần, Lý Trân mày nhíu chặt:

- Ông ta làm sao biết ta đã không làm tròn bổn phận? Chẳng lẽ người phải đi ám sát Võ Ý Tông với ông ta có liên quan?

- Ta cũng hiểu được ông ta nói lời này rất có thâm ý, nhất định có liên quan đến vụ ám sát Võ Ý Tông, cho dù không phải người của ông ta phải tới, nhưng ông ta cũng là người biết chuyện.

Địch Yến ngẫm nghĩ một chút lại nói:

- Ta còn có hai điểm đáng ngờ, cảm thấy có thể cần nhắc, một là Triệu Văn Sơ và Lâm Thanh hiển nhiên là cùng một phe, vậy bọn họ làm việc cho ai? Là cho Lý Nguyên Gia, hay là một người khác hoàn toàn?

- Không phải Lý Nguyên Gia!

Lý Trân rất khẳng định nói:

- Bọn họ nếu như là người của Lý Nguyên Gia, Triệu Văn Sơ tuyệt đối sẽ không kể tấm bia đá trên Tây Hồ bán đứng Lý Nguyên Gia, cũng sẽ không nói Lý Nguyên Gia có dã tâm soán vị, tất nhiên là một người khác hoàn toàn.

Địch Yến cũng hạ giọng nói:

- Kỳ thật năm trước sau khi cha ta bị giáng chức truất đến Bành Trạch, rất nhiều môn sinh từ trước của ông cũng không lui tới nữa. Triệu Văn Sơ này là một trong số đó, ta đoán y nhất định là khi đó tìm hậu thuẫn khác, hậu thuẫn này tất nhiên là quyền quý trong triều, hoặc là Thái Bình công chúa, hoặc là Võ Tam Tư, cho y thân phận Dương Châu Trưởng sử hẳn là hai người này.

Lý Trân trầm tư một lát, lại hỏi:

- Vừa rồi muội nói có hai điểm đáng ngờ, còn có một cái là cái gì?

- Còn có một điểm đáng ngờ chính là võ sĩ áo đen vây bắt ta lần này, bọn họ đều che mặt, ta còn tưởng là một bọn khác lẻ vào Thái Thú Phủ, kết quả khi ta du xuất ra ngoài phủ Thái thú phát hiện bọn họ và gia đình cùng một chỗ, ta cảm thấy kỳ quái, bọn họ làm chi không hô có thích khách, không ngờ còn che mặt, giống như sợ hãi bị nhận ra, đây là duyên cớ gì?

Nghi ngờ của Địch Yến khiến Lý Trân cũng có một chút hoang mang không hiểu, quả thật rất không hợp với lẽ thường. Nếu là được mời tới bảo hộ phủ Thái thú, bọn họ vì sao phải che mặt, lại không rên một tiếng, phương diện này tất kỳ quái.

Lúc này, Địch Yến tóc cũng không còn ướt rồi, nàng duỗi cái lưng mỏi thật dài, ngã vào trên giường Lý Trân, buồn ngủ mông lung nói:

- Ta cho phép huynh ngủ bên cạnh ta, nhưng không cho vô lễ.

Lý Trân chậm rãi nằm xuống bên cạnh nàng, đắp chăn cho nàng, nhẹ nhàng đem nàng ôm vào trong ngực, nhìn khuôn mặt xinh đẹp của nàng, hẳn không khỏi khe khẽ thở dài, vô tình, chính hắn cũng chìm vào giấc ngủ.

Lý Trân tỉnh lại thì phát hiện người ở bên cạnh đã không thấy, vừa quay đầu lại, sắc trời ngoài cửa sổ đã sáng rõ, hắn chậm rãi ngồi dậy, chỉ cảm thấy cả người tinh thần sảng khoái, đi đến trước cửa sổ dùng sức duỗi người.

Lúc này, cửa mở, Địch Yến bưng một cái mâm gỗ sơn son đi đến, chén đĩa là một chén lớn thịt rán cháy cạnh:

- Đói bụng rồi, ăn một chút gì đi!

Mặc dù rất nhiều binh dân Đại Đường đều không ăn điểm tâm, một ngày hai bữa, nhưng trên thực tế có ít người gia cảnh dư dả buổi sáng đều sẽ ăn một chút gì. Đói bụng cả đêm, Lý Trân cũng thực sự hơi đói bụng, hắn bưng lên chén lớn nóng hổi hấp, bắt đầu ăn miếng lớn.

- Cửa muội đâu rồi, sao muội không ăn?

Lý Trân hàm hồ hỏi.

- Ta đã ăn rồi, ai giống huynh lười như vậy, ngủ đến bây giờ mới thức dậy, nói cho huynh biết, ta còn đi châu nha một chuyến rồi cơ.

- Thế nào, có tin tức sao?

Lý Trân cười hỏi.

- Tòng sự Châu nha nói, Triệu Trưởng sử ngã bệnh, khả năng vài ngày đều không tới được.

Lý Trân cười lạnh nói:

- Y khả năng đoán được tối hôm qua người trong phủ Thái thú là muội, trong lòng sợ hãi, không dám đến châu nha nữa.

- Có khả năng đi!

Địch Yến lại tay lấy ra tờ giấy đưa cho hắn:

- Đây là địa chỉ mới Lã Giáo Ủy cho huynh, bọn họ sáng sớm dọn đi rồi, ta nói cho y biết huynh còn đang ngủ, y liền không quấy rầy.

Lý Trân biểu hiện trên mặt hơi không tự nhiên, tối hôm qua Địch Yến cùng phòng với mình nha! Lã Tấn nhất định cũng đã biết, bọn họ sẽ nghĩ như thế nào? Tuy rằng hắn và Địch Yến chuyện gì cũng không có, nhưng người khác chưa chắc đã cho là như vậy.

Lý Trân buông bát, tiếp nhận tờ giấy nhìn nhìn, khóe mắt liếc qua lén lút nhìn thoáng qua Địch Yến, thấy nàng vẻ mặt tự nhiên, không có bất kỳ bộ dạng mất hứng nào, trong lòng Lý Trân lập tức dâng lên một trận hổ thẹn, ngay cả Địch Yến cũng thản nhiên đối mặt, không thêm để ý cách nhìn của người khác, mình cần gì phải lo được lo mất cái gì?

Tâm tình của hắn lập tức lại khá hơn, cười nói:

- Thương lượng một chút, hôm nay chúng ta làm sao bây giờ?

- Huynh không có ý định về thuyền sao?

Lý Trân lắc lắc đầu, khẽ cười nói:

- Ta muốn tới huyện Giang Dương một chuyến.

259. Chương 258: Nguyên Gia Chi Vương

Huyện Giang Dương là một huyện nhỏ thuộc Dương Châu, cách Dương Châu hơn mười dặm, nó trên thực tế là cửa khẩu từ Dương Châu đi Trường Giang

Huyện Giang Dương có nhiều nhất là kho hàng, từng kho hàng thật lớn liếc mắt một cái không thấy giới hạn, vật tư ở trong này tích trữ rất nhiều gạo, muối ăn, dầu, lá trà, vải vóc đến từ nam bắc, gần hai thành của cái Đại Đường đều trữ hàng ở trong này, Cố Huyện Giang Dương tuy nhỏ, nhưng tại Dương Châu có tác dụng hết sức quan trọng

Đây cũng là nguyên nhân thực sự Võ Tắc Thiên phái Lý Trân cùng Võ Ý Tông đi sứ Dương Châu, bà rất có điểm ném chuột sợ vỡ đồ, cũng không hy vọng Lý Nguyên Gia công khai tạo phản, hoàn toàn hủy Dương Châu.

Cũng đồng dạng là nguyên nhân này, cảm thấy nguy hiểm đã tới, Lý Nguyên Gia lựa chọn Giang Dương nơi vật tư lương thực sự dư thừa, mà không phải Giang Đô nơi thương nhân tắc lộ.

Lý Nguyên Gia có thể nói là đệ nhất Nguyên lão của Lý thị hoàng tộc, bởi vì lão là con trai thứ mười một của Đường Cao Tổ, được sinh vào năm Vũ Đức thứ tư, mặc dù lão năm nay đã có bảy mươi sáu tuổi, nhưng lão bảo dưỡng vô cùng tốt, râu tóc bạc trắng, tiếng như chuông lớn, khi lão trong Hưng Đường Hội thuộc Lý Hiển nhất phái, bởi vì Lý Hiển bị giam lỏng ở Phòng Châu, Lý Nguyên Gia trên thực tế là người lãnh đạo của Hưng Đường Hội

Màn đêm vừa mới buông xuống, Lý Nguyên Gia hiện đang ở vương phủ Quảng Lăng lâu Minh Châu, trong đại viện đèn đuốc sáng trưng, Lý Nguyên Gia đang mở đại yến, trong bữa tiệc khách quý chật nhà, náo nhiệt ồn ào náo động

Mười mấy tên văn sĩ phụ thuộc vào Lý Nguyên Gia ngồi bên trái bên phải lão, không ngừng nâng chén mời rượu. Lý Nguyên Gia tửu lượng vô cùng tốt, gần như kính chén nào uống chén đó, một thị thiếp bên người không ngừng rót rượu cho lão.

Lý Nguyên Gia nhất tay ôm lấy thị thiếp, nâng chén cười to nói:

- Hôm nay các vị đến ủng hộ, tâm tình của ta vô cùng khoái trá, một chén này ta đến kính mọi người, có rượu trước say, có đẹp trước cầm giữ, tận lực hưởng thụ giờ khắc này

Mọi người cùng nhau cười to, đều nâng chén uống thoải mái. Lý Nguyên Gia đem rượu uống một hơi cạn sạch, cảm khái nói:

- Ta năm tuổi học thư pháp, tám tuổi học hội họa, mười tuổi bắt đầu tàng thư, nếu không có Võ Nghịch soạn vị, ta hôm nay như trước say mê thi họa, đắm chìm trong tàng thư của ta. Đáng tiếc xã tắc đem phá, giang sơn Lý Đường ta sao có thể đổi, ta đã vứt bỏ thi họa chỉ bút, khinh thường tàng thư, tuổi già chỉ chưa già, tuổi già cầm lấy đao kiếm, ta muốn khiến Võ Nghịch biết, giang sơn Đại Đường là thiên hạ Lý thị ta như cũ.

Mọi người nghe lão một phen nghịch ngôn, đều sợ tới mức mỗi người sắc mặt đại biến, rụt lại cổ không dám lên tiếng. Trưởng tử của Lý Nguyên Gia là Lý Huân tiến lên thấp giọng khuyên nhủ:

- Phụ thân đi thay quần áo đi

- Tránh ra.

Lý Nguyên Gia đẩy nhi tử, quát:

- Lấy kiếm của ta đến đây.

Một gã gia nhân đang cầm một thanh kiếm từ trong hành lang đi ra, nhưng tứ tử của Lý Nguyên Gia là Lý Kham bước nhanh đi tới, ngăn cản gia nhân đưa kiếm, y ở bên tai phụ thân nói nhỏ vài câu. Lý Nguyên Gia ngẩn ra, lập tức gật đầu nói:

- Dẫn y đi nội đường, ta lập tức sẽ tới.

Lý Nguyên Gia vừa cười nói:

- Các vị từ từ uống rượu, ta đi thay quần áo, rất nhanh liền trở lại.

Lão được thị thiếp dìu đứng dậy đi vào phía trong nhà. Lý Nguyên Gia mới vừa đi, tất cả mọi người đều đứng dậy, đều tự nói trong nhà có việc, đi trước một bước. Trong nháy mắt, tân khách liền tán đi hơn phân nửa.

Lý Nguyên Gia đi vào nội đường, Thái Thú Lâm Thanh đã tại chỗ này chờ đợi, y vội vàng tiến lên khom người thi lễ:

- Tham kiến Vương gia

Lý Nguyên Gia tuy rằng hơi uống nhiều rượu, nhưng ý nghĩ vẫn là rất tỉnh táo, lão chậm rãi ngồi xuống, liếc qua Lâm Thanh hỏi:

- Lâm sứ quân không đến ngồi chiếu, lại chạy đến nội đường gặp ta, có chuyện gì quan trọng hơn sao?

Lâm Thanh vội vàng hạ thấp người nhỏ giọng nói:

- Ta có tin tức quan trọng muốn nói cho Vương gia.

- Tin tức gì?

Lâm Thanh nhìn thoáng qua Lý Huân và Lý Kham đứng ở một bên. Hai huynh đệ hiểu ý, cùng nhau lui xuống. Lâm Thanh lúc này mới hạ thấp giọng nói:

- Võ Ý Tông đến đây, y ngồi thuyền liền bỏ neo ở phía bắc Dương Châu không xa Yên trấn.

Lý Nguyên Gia vuốt râu ngạo nghễ nói:

- Ta biết rằng y muốn tới, không phải là thay Võ Nghịch tuyên chỉ sao? Ta rất hoan nghênh y đã đến, ta vừa lúc thiếu một tể cờ tam sinh, đầu của y phù hợp.

Lâm Thanh âm thầm thở dài, lại nói:

- Vương gia có biết hay không y bị hành thích không?

Lý Nguyên Gia ngẩn ra:

- Là ai làm?

- Cụ thể ta cũng không biết, thủ lĩnh Nội vệ của y tới trước hiện đang ở thành Dương Châu tìm kiếm hung thủ ám sát, chỉ sợ y cũng tới thành Giang Dương rồi.

- Hừ, một thủ lĩnh nội vệ nho nhỏ cũng muốn đến uy hiếp lão phu sao? Lão phu cũng muốn nhìn xem y dài mấy cái đầu, lại dám đến chỉ ra và xác nhận ta? Kỳ thật cho dù là ta ám sát thì thế nào, ta chỉ hận không có một cơ hội bắt lại, nếu không ta định chặt bỏ hai đầu tiểu tặc này, tể quân kỳ của ta.

Lâm Thanh nghe lão nói năng bậy bạ, cảm thấy lão thực uống nhiều quá, chỉ phải đứng dậy cáo từ,

- Ty chức chính là tới truyền tin cho Vương gia, hy vọng Vương gia sớm chuẩn bị sẵn sàng.

Lý Nguyên Gia vung tay lên,

- Người đi đi, trong lòng ta nắm chắc.

Lâm Thanh vội vàng đi rồi. Lúc này, hai đứa con trai bước nhanh đi vào. Hai người bọn họ ở cửa cũng nghe được đối thoại phụ thân cùng lâm Thái Thú, trưởng tử Lý Huân lo lắng lo lắng nói:

- Phụ thân, nữ hoàng đế phái Võ Ý Tông đến, chỉ sợ là tiên lễ hậu binh, kỳ thật con cảm thấy có thể đàm phán.

- Đàm phán cái rắm.

Lý Kham thô lỗ cắt ngang lời nói của huynh trưởng. Lời nói cử chỉ của y không có chút tao nhã lịch sự của hoàng tộc, chẳng khác nào đồ tể phổ phường. Hơn nữa Lý Kham giống phụ thân Lý Nguyên Gia, tính khí táo bạo, dã tâm thật lớn, một lòng hy vọng phụ thân khởi binh.

Y hung hăng trừng mắt nhìn huynh trưởng, nói với phụ thân Lý Nguyên Gia:

- Phụ thân, nữ hoàng đế phái Võ thị tông to tộc lại đây, kỳ thật chính là để làm nhục phụ thân, bức bách phụ thân thần phục. Chúng ta trù bị nhiều năm, sao có thể ở một khắc cuối cùng bị dọa tiểu trong quần chứ.

Giờ khắc này, cảm giác say của Lý Nguyên Gia đã tỉnh bảy tám phần, lão cũng biết sự việc quan hệ trọng đại, tạm thời không thể đưa ra quyết định, lão khoát tay áo:

- Các con không cần ầm ĩ nữa, để cho ta suy nghĩ thêm một chút, nghĩ xem nên làm cái gì bây giờ?

Trong một nhà dân ở Huyện Giang Dương, đội trưởng nội vệ Trương Nhiên đang hồi báo tình huống Huyện Giang Dương với Lý Trân:

- Tuy rằng chúng ta tạm thời không phát hiện trong huyện thành có quân đội hoạt động, nhưng rất nhiều ngư dân cũng xác nhận với chúng ta sự tồn tại của quân đội này. Chúng ta suy đoán, quân đội này hẳn là trú đóng ở trên đảo Dương Tử tại Trường Giang.

Lý Trân tại trên địa đồ tìm được đảo Dương Tử, là một đảo chiếm diện tích thật lớn, so với Huyện Giang Dương còn lớn hơn, mặt trên dường như chỉ có mấy làng chài nhỏ. Hắn trầm ngâm một lát lại hỏi:

- Trên bến tàu Giang Dương không hề có thuyền quân Minh sao?

- Chúng ta đi bến tàu, bên kia không phát hiện thuyền quân dị thường, nhưng quan bến tàu bên kia đề phòng nghiêm khắc, không cho người ngoài tiến vào. Chúng ta hoài nghi chiến thuyền Lý Nguyên Gia ngay tại trên quan bến tàu.

- Bến tàu tuy rằng vào không được, nhưng từ trên mặt sông hẳn là xem tới được chứ.

- Có lẽ vậy nhưng ty chức còn chưa thử.

Lý Trân suy nghĩ một chút nói:

- Giúp ta tìm một con thuyền, ta muốn đi đảo Dương Tử nhìn một cái.

Trương Nhiên không làm hấn thất vọng, lúc xế chiều, Lý Trân và Địch Yến đi lên một con thuyền đánh cá, thuyền đánh cá do hai phụ tử điều khiển, họ Vương, đều là người thành thật bốn phần. Lý Trân và Địch Yến ẩn thân ở trong khoang thuyền, nhờ vào cửa sổ nhỏ hướng trên mặt sông nhìn xung quanh.

Trên mặt sông sóng gió khá lớn, khiến thuyền đánh cá chao đảo vô cùng. Địch Yến rất kinh ngạc địa nói với Lý Trân:

- Thật là kỳ quái, huynh sao không say tàu vậy, rất nhiều người phương bắc căn bản là không thể ngồi thuyền, huống chi sóng gió lớn như vậy

Lý Trân cười nói:

- Kỳ thật chúng ta từ nhỏ đã ngày ngày ở dưới nước. Thành Đôn Hoàng cũng có một con sông, vừa đến mùa hè, tất cả trẻ con đều bơi trên sông, ta cũng không ngoại lệ, lão béo còn suýt nữa thì bị chết đuối, phỏng chừng chính vì vậy mà luyện được kỹ năng bơi rất tốt.

- Không thể nào.

Địch Yến bán tín bán nghi nói:

- Sông nhỏ phương bắc này sao có thể so sánh với Trường Giang, vài huynh trưởng của muội cũng giống như huynh, từ nhỏ đã bơi lội trên sông, nhưng ở Trường Giang thì vẫn chóng mặt. Muội đoán chừng là huynh trời sinh không say thuyền.

- Có lẽ ta có thiên phú bẩm dị.

Lý Trân cười hì hì nói.

- Hừ.

Địch Yến lườm hấn một cái:

- Huynh người một câu, người liền lên trời rồi.

Lúc này, Lý Trân nhẹ tay ôm nhẹ eo thon nhỏ của nàng, ở bên tai nàng thấp giọng nói:

- Hôm nay cũng không cho phép muội mạo hiểm lên đảo.

Địch Yến lúc này đang suy nghĩ lên đảo như thế nào, những lời này của Lý Trân khiến nàng thất vọng, nhưng nghĩ đến sự quan tâm của hấn, trong lòng lại dâng lên một tia ngọt ngào, nhưng cố ý làm bộ như không phát hiện hấn đang ôm mình.

- Ta có thể hoá trang thành một tiểu ngư dân, nếu gặp nguy hiểm, ta liền nhảy xuống nước chạy trốn.

- Không được.

Lý Trân quyết đoán cự tuyệt nàng.

- Không để ý tới huynh nữa.

Địch Yến kéo cái tay ôm eo của mình xuống, cái miệng nhỏ nhắn mất hứng bĩu lên.

- Công tử, phía trước chính là đảo Dương Tử rồi.

Bên ngoài vọng tới tiếng gọi của người đánh cá.

Địch Yến vội vàng từ cửa sổ nhìn ra phía ngoài, Lý Trân cũng cùng nhau đi lên, hai đầu người dựa vào cùng một chỗ, theo cửa sổ nhỏ nhìn lại trên mặt sông, quả nhiên, xa xa hai dặm xuất hiện một đảo lớn, rừng cây xanh um, mơ hồ thấy hơn mười thuyền đánh cá nhỏ bỏ neo ở trên mặt nước.

Lúc này, bên ngoài thuyền truyền đến một tiếng thét kinh hãi:

- Không xong, bọn họ đến đây.

Lý Trân hoảng sợ, lập tức tiến đến bên kia cửa sổ nhỏ, chỉ thấy hai chiếc thuyền đánh cá lái tới tốc độ thuyền bọn họ, trên đầu thuyền đứng hơn mười người áo đen chấp đao, Lý Trân cảm giác bọn họ thấy được mình, vội vàng kéo cửa sổ xuống.

- Nơi này không cho bắt cá.

May mắn đối phương thấy bọn họ chỉ cho đó là một con thuyền đánh cá, cũng không có làm khó. Người đánh cá vội vàng nói:

- Chúng ta đi ngay.

Hai cha con người đánh cá vội vàng chèo thuyền chạy tới hướng bờ bắc. người cầm đầu trình sát tuần tra trên thuyền hô lớn:

-Lúc này là cảnh cáo, nếu còn lần sau sẽ hủy thuyền bắt người, mau rút đi.

Thuyền đánh cá dần dần chạy nhanh xa. Lúc này, Lý Trân theo trong khoang thuyền chui ra, cười nói:

- Bọn họ tựa như cũng không quá phận.

Người đánh cá tuổi trẻ cười nói:

- Công tử có điều không biết, chúng ta là người địa phương, bọn họ đương nhiên phải khách khí một chút, nếu thương thuyền đi ngang qua nơi này, sẽ không tốt như vậy đâu, chắc là sẽ bị bắt lên đảo đó.

- Vậy tuyến đường kia không phải bị chặn đứt sao?

- Việc này thật ra không có, chỉ cần rời xa đảo Dương Tử ba dặm liền không sao. Vừa rồi chúng ta đến gần quá, đã không đến một dặm rồi.

Địch Yến cũng từ trong khoang thuyền đi ra, nói với Lý Trân:

- Ta ở trong nước có thể bơi mười dặm, hãy để cho ta đi xem đi.

Lý Trân quả thật cũng muốn lên đảo đi xem, hấn ngẫm nghĩ một chút cười nói:

- Nếu không ta cùng đi nữa.

- Không được, huynh căn bản chưa từng bơi ở Trường Giang, chỉ làm thêm phiền toái cho ta thôi.

Lúc này, người đánh cá tuổi trẻ vừa cười nói:

- Nếu như là buổi tối, chúng ta có thể đứng ở phía tây đảo Thần Miếu, nơi đó cách đảo Dương Tử chỉ có một dặm, bọn họ không phát hiện được

Lý Trân cảm thấy vấn đề một dặm không lớn, hơn nữa trên đảo bóng cây nồng đậm, lấy thân thủ của Địch Yến quả thật khả thi, liền gật đầu đáp ứng rồi,

- Vậy thì chờ buổi tối nói sau.

Thuyền đánh cá chậm rãi chạy tới hướng tây, không bao lâu, màn đêm dần dần buông xuống, dưới màn đêm yểm hộ, thuyền đánh cá đến gần đảo Thần Miếu. Cái gọi là đảo Thần Miếu, kỳ thật chính là một tòa tiểu Sa Châu chiếm hai ba mẫu đất, vốn là một bộ phận của đảo Dương Tử, ở giữa bị nước sông bao phủ, liền biến thành một hòn đảo đơn độc, trên đảo có một thần miếu bỏ hoang, cho nên mọi người gọi nó là đảo Thần Miếu

Trên đảo Thần Miếu không có trạm gác, thuyền đánh cá giấu sau một khối đá ngầm. Lúc này Địch Yến đã thay đổi một bộ trang phục bó sát người, nàng quay đầu lại cười rất tự nhiên với Lý Trân, rồi nhảy vào trong nước sông, rất nhanh không thấy bóng dáng.

260. Chương 259: Mâu Thuần Trở Nên Gay Gắt

- Kỹ năng bơi tốt.

Cha con người đánh cá không hện mà cùng thấp giọng khen.

Lý Trân đương nhiên biết kỹ năng bơi và khinh công của Dịch Yến đều siêu nhân nhất đẳng, hắn vẫn lo lắng, cũng lấy ra cung tiễn nhảy lên đảo Thần Miếu, người đánh cá tuổi trẻ cũng đi theo hắn lên đảo.

- Yên tâm đi đấy nước bên này có mạch nước ngầm đá ngầm rất nhiều, thuyền của chúng ta không qua được, bọn họ cũng không sẽ đi qua.

Nghe nói phía dưới đều là đá ngầm và mạch nước ngầm, trong lòng Lý Trân càng thêm lo lắng, hắn âm thầm hồi hận, sớm biết rằng nên kiên trì không cho nàng tới. Đúng lúc này, chỉ thấy phía trước trên đảo có đốm lửa lóe lên một cái, một cái chớp mắt liền tắt. Lý Trân lập tức mừng rỡ, đây là tín hiệu ước hẹn bọn hắn, Dịch Yến lên bờ rồi, lòng hắn thoáng buông xuống.

Dịch Yến tuy rằng gặp hai mạch nước ngầm, nhưng nàng có kỹ năng bơi cao cường, lợi dụng thân thể linh hoạt nhanh chóng thoát khỏi mạch nước ngầm, rất nhanh lên bờ. Nàng lấy đá lửa giấu ở bên hông đập ra một chút đốm lửa, liền chạy đi vào chỗ rừng sâu.

Trên đảo vốn có khu rừng cây dài rộng, nhưng bởi vì có quân đội đóng quân, cây đã bị chặt rất nhiều, một ít con hoẵng, cây cỏ lộ, cỏ hoang và động vật nhỏ sống trên đảo bị bắt giết hầu như không còn, chỉ có rất nhiều thủy triều, tuy nhiên Dịch Yến thân thủ mạnh mẽ nhanh nhẹn, lại cực kỳ thông minh, một đường chạy trốn, không ngờ không làm kinh động bất luận con thủy triều nào, dần dần đã đến gần trung tâm đảo.

Đảo Dương Tử chính là Dương Trung của hậu thế, tuy nhiên thời đại Tùy Đường trong Trường Giang bùn cát trầm tích không nhiều lắm, tòa đảo lớn này còn không liên kết với bờ bắc, trở thành một hòn đảo đơn độc ở Trường Giang, ngoại hình giống một cây quạt, phạm vi chừng mười dặm.

Dịch Yến dần dần tiến gần một ngọn núi đồi, bỗng nhiên nàng nghe thấy có tiếng người nói chuyện, dưới tình thế cấp bách, nàng nhảy lên một cành cây đại thụ, thân thể vừa chuyển lên đại thụ, gắt gao bám vào cây, y phục màu đen bó sát người dán sát vào đại thụ hòa làm một thể, nếu không nhìn kỹ, rất khó phát hiện nàng.

Chỉ thấy vài tên binh lính trình sát tuần tra lười nhác đi tới, chỉ nghe một người nói:

- Ngày hôm qua nên phát tiền rồi, như sao một chút động tĩnh đều không có. Biện Lão Ngũ, người và quan trên khá quen thuộc, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

- Ta quen thuộc cái rắm, người hỏi ta, ta đi hỏi ai đây? Dù sao không trả tiền, chúng ta sẽ không sống được, thật sự không được thì về nhà, tham gia quân ngũ một năm kiếm cũng không ít.

- Nói cũng đúng, nghe nói sắp đánh trận rồi, ta nói chúng ta vẫn nên kiếm chế chút đi, vì chút tiền lẻ này bán mệnh đi, không đáng nha.

Mấy tên lính thì thào đi xa, Dịch Yến vẫn chờ bóng dáng bọn hắn biến mất, lúc này mới nhảy từ trên cây xuống, chạy lên sườn núi. Sườn núi cũng lắm chỉ có thể coi là một tòa đất, chỉ cao ba bốn trượng, tuy nhiên dài một dặm, Dịch Yến đứng ở trên đỉnh núi nhìn lại xuống phía dưới, dưới chân núi bỗng nhiên xuất hiện mảng lớn quân doanh, bốn phía bị hàng rào vây quanh, ngay giữa là từng lều lớn chỉnh tề, đủ có mấy trăm đỉnh.

Lý Trân ở đảo Thần Miếu đợi gần một canh giờ rồi, Dịch Yến thủy chung chưa trở về, trong lòng của hắn vô cùng khẩn trương, vẫn nhìn chăm chú đảo Dương Tử tối đen. Người đánh cá tuổi trẻ bên cạnh cũng có chút lo lắng:

- Vị cô nương kia sẽ không xảy ra chuyện gì chứ.

Lý Trân nhẹ nhàng lắc đầu:

- Nếu nàng bị phát hiện, trên đảo sẽ có động tĩnh, hắn là không có chuyện đâu.

Tuy là nói như vậy, trong lòng Lý Trân cũng không yên, đảo Dương Tử quá lớn, cho dù Dịch Yến lỡ bị bắt, hắn ở nơi này cũng không chắc nhìn tới được. Đúng lúc này, cách bờ biển đó không xa bỗng nhiên xuất hiện một bóng đen, tim Lý Trân mạnh nhảy dựng, thấp giọng hỏi:

- A Yến, là muội sao?

- Đồ ngốc, đương nhiên là muội rồi.

Địch Yến hờn dỗi đáp lại.

Lý Trân mừng rỡ, xông tới, tay ôm lấy thân thể nhỏ xinh của Địch Yến vào trong ngực. Địch Yến thấy người đánh cá tuổi trẻ cũng đi theo chạy tới, liền tranh thủ đẩy Lý Trân ra, cười nói:

- Muội không sao, vô cùng thuận lợi, trở về trước rồi hãy nói sau.

Ba người quay trở về thuyền nhỏ, Lý Trân và Địch Yến vào khoang thuyền, cha con người đánh cá chống thuyền chậm rãi rời khỏi đảo Thần Miếu, chạy tới hướng bờ bắc huyện Giang Dương.

Trong khoang thuyền, Địch Yến thấp giọng nói:

- Quay lưng đi.

Lý Trân biết rằng nàng phải thay quần áo, vội vàng quay lưng lại, chỉ nghe phía sau truyền đến thanh âm y thoát sột sột soạt soạt, Địch Yến cởi bỏ quần áo ướt sũng, thay quần áo mới, thấy hân thành thật, không hề nhìn lên mình, liền hài lòng cười nói:

- Được rồi.

Lý Trân xoay người, cầm tay nàng. Địch Yến nhỏ giọng nói:

- Không muốn nghe ta nói nói trên đảo tình huống sao?

Lý Trân lắc đầu, lại một lần ôm nàng vào trong ngực, hôn lên trên trán trơn bóng một cái. Thân thể Địch Yến hơi khê chấn động, nhưng không đẩy ra hẳn. Lý Trân dường như được ám chỉ, liền lấy hết dũng khí, môi chậm rãi trượt xuống, tìm được môi đỏ mọng mềm mại của nàng, không đợi nàng kịp phản ứng, nhẹ nhàng miết lên đôi môi nóng bỏng đó. Địch Yến lập tức đỏ bừng cả khuôn mặt, thẹn thùng vùi đầu vào trong ngực của hắn, nhỏ giọng kháng nghị như muỗi kêu nói:

- Không cho huynh ức hiếp muội.

Lý Trân biết rằng da mặt nàng cực mỏng, không dám tiếp tục có hành vi lỗ mãng lần nữa. Hắn cảm thấy mỹ mãn, ôm nàng vào trong ngực, dùng nhiệt độ cơ thể của mình chậm rãi làm ấm thân thể lạnh lẽo của nàng. Địch Yến không đẩy hắn ra, rúc vào trong lòng của hắn cười nói:

- Khả năng Lý Nguyên Gia khả nhiều rượu rồi, không ngờ quên phát bổng lộc cho bọn lính, tiếng oán than dậy đất, may mắn là ở trên sông, nếu không không biết sẽ chạy trốn bao nhiêu người.

Lý Trân ôm ấp mỹ nhân mềm mại, sớm lòng hươu dạ vượn, làm sao còn quan tâm quân đội của Lý Nguyên Gia, chỉ cần Địch Yến đừng từ trong lòng ngực của hắn chạy trốn là được.

Trước phủ Thứ sử Dương Châu, một chiếc xe ngựa chậm rãi dừng lại, từ bên trong xe đi ra một nam tử tuổi trẻ cao gầy, khuôn mặt tái nhợt, ánh mắt dài nhỏ lóe ra hào quang khiếp người. Người này đúng là Kiềm Đông Hi, thủ lĩnh Cao Lệ Phục Quốc Hội của Đại Đường. Sau khi ám sát Lý Huyền thất bại, bọn họ trốn về Lạc Dương, dưới sự che chở của Võ Tam Tư, bọn họ tránh thoát việc truy tra của triều đình Đại Đường.

Trên thực tế "Phục Quốc Hội", chỉ là xưng hô nội bộ của Cao Cú Lệ, ở Đại Đường, bọn họ công khai danh xưng là hỗ trợ hội người Cao Ly, trên danh nghĩa là trợ giúp Cao Cú Lệ thích ứng cuộc sống của Đại Đường, chiếm được triều đình ngầm đồng ý, miễn cưỡng xem như một tổ chức hợp pháp.

Không chỉ có như thế, Cao Lệ Phục Quốc Hội còn phụ thuộc vào Võ Tam Tư, cam nguyện trở thành tay sai của Võ Tam Tư, bán mạng vì y để đổi lấy che chở, nhưng đồng thời cũng âm thầm vì phục hưng Cao Cú Lệ mà tích cực cố gắng.

Nhiệm vụ của Cao Lệ Phục Quốc Hội chính là khơi mào Đại Đường nội loạn, thừa dịp Đại Đường nội loạn không rảnh bận tâm biên cương mà cơ hội xây dựng lại vương quốc Cao Cú Lệ. Sau khi ám sát Lý Huyền thất bại, Kiềm Đông Hi ở Lạc Dương ẩn núp một thời gian ngắn, theo sự kiện Hưng Đường Hội dần dần mở rộng, Kiềm Đông Hi lại thấy được cơ hội khơi mào Đại Đường nội loạn, chủ động xin Võ Tam Tư đi Dương Châu làm việc.

Võ Tam Tư cũng đúng lúc không muốn phái Võ tướng đường tham dự việc này, Kiếm Đông Hi chủ động xin đi giết giặc tự nguyện chịu thiệt, hai người thống nhất với nhau, do Kiếm Đông Hi suất lĩnh võ sĩ tinh nhuệ theo hướng đông đi Dương Châu làm việc tùy theo hoàn cảnh.

Võ Tam Tư giao cho Kiếm Đông Hi một nhiệm vụ là bức bách Hưng Đường Hội khởi binh tạo phản, cho Võ Tắc Thiên cái cớ để trấn áp hoàng tộc Lý thị trên mọi mặt, điều này cũng không mưu mà hợp với sứ mạng của Cao Lệ Phục Quốc Hội.

Một gã quản gia mang theo Kiếm Đông Hi bước nhanh đi vào phủ Thái thú, đi thẳng tới ngoại thư phòng của Lâm Thanh, quản gia hạ thấp người nói:

- Công tử xin đợi, ta đây đi vào bẩm báo Thái Thú.

Kiếm Đông Hi tò mò đánh giá thư phòng của Lâm Thanh, nơi này chỉ là ngoại thư phòng, chủ yếu dùng cho tiếp đãi khách nhân quan trọng, cũng không có công văn gì cơ mật, y tùy tay từ trên giá sách lấy ra một quyển bản đồ, chậm rãi triển khai, đây là một bức bản đồ buôn bán bình thường Dương Châu, trên bản đồ đánh dấu rất nhiều vị trí cửa hàng quan trọng, loại này ở trên thị trường cũng mua được. Kiếm Đông Hi ngược lại muốn một bức bản đồ quân sự đông nam Đại Đường, có cái loại này vị trí quân doanh và trú binh, đáng tiếc trong thư phòng không có.

Lúc này, phía sau y truyền đến những tiếng ho khan nhẹ nhàng, Kiếm Đông Hi quay đầu lại, chỉ thấy Thái Thú Lâm Thanh hiện ra ở phía sau mình, y vội vàng đem bản đồ trở về tại chỗ, khom người dài thi lễ:

- Văn bối tham kiến Lâm sứ quân.

Lâm Thanh và người Cao Cú Lệ đã giao tế vài lần, y từ trong xương cốt không thích người Cao Cú Lệ, hơn nữa hai ngày trước võ sĩ Cao Cú Lệ tạm thời ở trong phủ y tự tiện rời khỏi trú địa, không ngờ có người xuất hiện tại thư phòng phụ cận của y, mặc dù bọn họ cũng tham dự bắt giữ người lên vào, nhưng vẫn khiến Lâm Thanh cực kỳ bất mãn.

Nếu không phải Võ Tam Tư nghiêm lệnh y hiệp trợ võ sĩ Cao Cú Lệ, y căn bản cũng không sẽ để ý tới bọn họ. Lâm Thanh lãnh đạm nói:

- Công tử mời ngồi.

Lâm Thanh ngồi xuống, Kiếm Đông Hi cũng không khách khí ngồi xuống, y hạ thấp người cười nói:

- Nghe nói mấy ngày hôm trước có thích khách lên vào trong phủ, Thái Thú bị sợ hãi.

Lâm Thanh biết rằng y đang nhắc nhở chính mình, là người của y phát hiện thích khách, bảo vệ mình. Đối với loại tranh công này Lâm Thanh vô cùng phản cảm, y không muốn tiếp đề tài này, uống ngụm trà hỏi:

- Ta nghe nói người của Lai Tuấn Thần đã ở Dương Châu, các người tìm được rồi sao?

- Hồi bẩm Lâm Thái Thú, người của chúng ta ở trong thanh lâu chợ nam Dương Châu phát hiện Hầu Tư Chỉ, ta đã phái người nghiêm mật giám thị y.

Lâm Thanh thấy bọn họ làm việc rất có hiệu suất. Sắc mặt thoáng dịu đi một chút, lại hỏi:

- Còn có Lý Trân nữa, hắn cũng là một người không dễ đối phó, các người cũng phải lưu ý hắn.

Nhắc tới Lý Trân, trong lòng Kiếm Đông Hi liền dâng lên một tia thù hận mãnh liệt. Ở huyện Hướng Thành, người của y chết thê thảm và nghiêm trọng, cũng là bởi vì nội vệ của Lý Trân đúng lúc xuất hiện, tuy nhiên Kiếm Đông Hi là một người vô cùng có lòng dạ, trên mặt y không biểu lộ ra nội tâm thù hận, ra vẻ ngạc nhiên nói:

- Sứ quân nói là nội vệ Lý Trân đúng không, chẳng lẽ hắn đã ở Dương Châu sao?

Lâm Thanh nhướng mắt, sắc bén nhìn Kiếm Đông Hi chăm chú, thản nhiên nói:

- Các người ở bến tàu Yên trấn ám sát Võ Ý Tông, chẳng lẽ không biết Lý Trân cũng có ở ư?

Kiếm Đông Hi sợ hãi vội vàng lắc đầu,

- Ta quả thật không biết, hơn nữa Lương Vương điện hạ cũng không hề nói cho ta biết trước.

Lâm Thanh cười lạnh nói:

- Người đã không chịu thừa nhận, ta đây coi như người không biết Lý Trân trên danh nghĩa là hộ vệ Võ Ý Tông, nhưng trên thực tế hẳn đến Dương Châu là có tính toán khác. Hẳn bây giờ đang ở thành Dương Châu, người tốt nhất nên tìm hẳn. Hơn nữa các người ám sát Võ Ý Tông dường như không có hiệu quả, người định làm như thế nào?

Trong lòng Kiếm Đông Hi sớm có phương án suy tính, y cười cười nói:

- Võ Ý Tông sở dĩ chậm chạp không chịu tiến Dương Châu, là sợ Lý Nguyên Gia sẽ xuống tay với y. Hiện tại y phòng vệ vô cùng nghiêm mật, rất khó lại xuống tay, chúng ta chỉ có thể đổi một phương hướng khác, bức Lý Nguyên Gia động thủ trước, cho nên ta đặc biệt đến xin Lâm Thái Thú giúp đỡ.

Lâm Thanh không muốn trợ giúp người Cao Cú Lệ, nhưng tưởng tượng đến mệnh lệnh của Võ Tam Tư, y chỉ phải nhịn cảm ghét trong lòng xuống, lạnh lùng nói:

- Người hy vọng ta giúp người như thế nào.

- Rất đơn giản, hy vọng Lâm Thái Thú có thể đi huyện Giang Dương, giúp ta đem một phần tình báo đưa cho Lý Nguyên Gia.

Lâm Thanh là Thái Thú tôn quý, làm sao có thể nghe một người Cao Cú Lệ sai phái mình, y khinh thường hừ một tiếng:

- Ta sẽ phái người truyền tin thay người.

261. Chương 260: Thay Đổi Đột Ngột

Thành Dương Châu bố cục không hề giống Lạc Dương và Trường An, kết cấu thành hình bàn cờ, đường phố và thị trường đều là tự nhiên hình thành. Trước mắt thành Dương Châu có hai thị trường quan trọng, một chợ Nam, một chợ Bắc. Hai thị trường này chủ yếu bán sỉ là chính. Trong chợ Bắc bán các loại hàng hóa như lương thực, thiết khí, thịt để ăn, súc vật, vải vóc, dầu, muối và vân vân, mà chợ Nam tập trung tơ lụa, gốm sứ, màu gấm, châu báu và xa xỉ phẩm, cùng với vật tư khác, như là nhạc khí, khí cụ bằng đồng, đồ sơn vân vân, còn có hàng hóa đến từ nước khác và hải ngoại.

Cho nên ở Dương Châu có cách nói Nam quý Bắc bình. Ở phụ cận cửa chính Chợ nam có một nhà trọ có danh tiếng, tên là Thông Đạt nhà trọ, đất chiếm đất bảy tám mẫu, có thể chứa mấy trăm khách nhân ở lại, Hầu Tư Chỉ và Vương Đại Trinh suất lĩnh mười mấy tên võ sĩ Hắc Lại liền ở nơi này. Giống như Lý Trân, mấy ngày nay Hầu Tư Chỉ và Vương Đại Trinh đều đang tìm biết tình thế Dương Châu, tìm kiếm thời cơ lợi dụng.

Lai Tuấn Thần giao nhiệm vụ cho bọn họ là phá hư hành trình Dương Châu của Võ Ý Tông, ngăn cản Võ Ý Tông thành công tiêu diệt Hưng Đường Hội. Vốn Hầu Tư Chỉ tính toán ở thành Dương Châu ám sát Võ Ý Tông, buộc y rút về Lạc Dương, không ngờ đội thuyền của Võ Ý Tông lại bỏ neo ở trấn Yên Đình, không chịu tiến vào thành Dương Châu, liền khiến Hầu Tư Chỉ dừng lại kế hoạch.

Giữa trưa, Hầu Tư Chỉ và Vương Đại Trinh ngồi trong phòng thảo luận bước tiếp hành động theo của bọn họ. Hầu Tư Chỉ dừng thở dài nói:

- Ta hôm nay nhận được tin tức, mấy ngày hôm trước có người ở trấn Yên Đình ám sát Võ Ý Tông.

Vương Đại Trinh cả kinh, vội hỏi:

- Kết quả như thế nào?

Hầu Tư Chỉ lắc đầu, rất uể oải nói:

- Nghe nói Võ Ý Tông chỉ bị thương nhẹ, không có gì trở ngại, nhưng lần ám sát này lại rút dây động rừng, Võ Ý Tông phòng ngự càng thêm nghiêm mật, phỏng chừng chúng ta về sau cũng rất khó xuống tay.

Vương Đại Trinh nhướn mày:

- Đây có phải là có người vu oan cho chúng ta hay không.

Hầu Tư Chỉ ngậy ngần cả người, y chưa bao giờ nghĩ như vậy, y chần chờ một chút nói:

- Không thể nào, ai sẽ biết chúng ta ở Dương Châu, hơn nữa ai có thể nghĩ đến chúng ta cũng muốn ám sát Võ Ý Tông?

Vương Đại Trinh vẫn rất khinh bỉ Hầu Tư Chỉ, xuất thân tiểu quan lại, dựa vào mật báo làm giàu, không có bản lĩnh thật sự, lại lẫn lộn tới chức vị giám sát Ngự Sử, y cười lạnh một tiếng nói:

- Chớ xem thường người khác, ta dám cam đoan Lý Trân biết chúng ta ở Dương Châu.

- Chẳng lẽ là Lý Trân sử dụng khổ nhục kế, cố ý phái người ám sát Võ Ý Tông?

- Chức trách của hần là hộ vệ Võ Ý Tông, đây đối với hần không có lợi, không thể nào là hần.

Vương Đại Trinh rất chán ghét Hầu Tư Chỉ cắt lời của mình, lạnh lùng nói:

- Ta ngược lại hoài nghi là Võ Tam Tư làm, y và Võ Ý Tông mâu thuẫn rất sâu, ám sát Võ Ý Tông giá họa cho Trung thừa.

Hai người đang nói, bên ngoài bỗng nhiên truyền đến những âm thanh chạy vội dồn dập, một gã võ sĩ Hắc Lại chạy vội tiến vào, hô:

- Đại sự không ổn, bên ngoài đến rất nhiều võ sĩ áo đen, có vài trăm người, bao vây khách sạn chúng ta rồi.

Hầu Tư Chỉ và Vương Đại Trinh chấn động, ngơ ngác nhìn nhau. Đúng lúc này, trong viện bộc phát ra một tiếng kêu thảm thiết, võ sĩ áo đen đã công vào viện tử bọn họ ở. Vương Đại Trinh võ nghệ cao cường, y phản ứng cực nhanh, nhảy người lên từ trên tường rút ra kiếm, chuẩn bị từ cửa sau chạy trốn.

Hầu Tư Chỉ sợ tới mức ôm lấy chân của y, cầu khẩn nói:

- Đừng bỏ ta, mang ta cùng đi.

- Cút ngay.

Vương Đại Trinh hung hăng hất lên, ý đồ vứt bỏ, không ngờ Hầu Tư Chỉ lại ôm chặt lấy không chịu buông tay, mắng to:

- Người mơ tưởng bỏ lại ta, muốn chết mọi người cùng nhau chết.

Vương Đại Trinh giận dữ trong lòng, sát khí phát ra, một kiếm chém trên cổ Hầu Tư Chỉ. Một kiếm này lực lượng thật lớn, gần như đánh bay đầu Hầu Tư Chỉ. Hầu Tư Chỉ chết thảm tại chỗ. Vương Đại Trinh một cước đá văng y, từ cửa sổ nhảy ra sau, chạy thẳng về hướng một cửa nhỏ. Y biết rằng đó là cơ hội duy nhất chạy trốn.

Không ngờ vừa mới vọt tới cửa nhỏ, một gã áo đen bịt mặt bỗng nhiên xuất hiện trước mặt y, giơ lên nổ quân nhắm ngay mặt y. Không đợi y kịp phản ứng, một tên nổ liền bắn vào đầu của y. Vương Đại Trinh kêu thảm một tiếng, ngã vào bên cửa nhỏ.

Người áo đen bịt mặt lấy khăn che mặt xuống, lộ ra khuôn mặt tái nhợt của Kiếm Đông Hi. Y cười lạnh một tiếng, lấy ra một quyển mật chỉ nhét vào trong ngực Vương Đại Trinh, xoay người liền từ cửa nhỏ biến mất.

Phát sinh thảm án ở nhà trọ Thông Đạt tại chợ nam Dương Châu nhanh chóng truyền khắp toàn thành, trở thành chủ đề toàn thành nghị luận. Võ sĩ áo đen này là ai cũng không phải bí mật, rất nhiều người đều thấy Lý Kham, con trai Quảng Lăng Vương xuất hiện tại ngoài khách sạn, những người áo đen kia nhất định là quân đội của Quảng Lăng Vương, mấu chốt là kẻ bị giết là ai?

Có người thấy mang ra mấy chục cỗ thi thể, còn áp mười mấy người, đều là võ sĩ dũng mãnh. Đủ loại cách nói lưu truyền phổ phưởng ở Dương Châu, nhưng ai cũng nói không biết điểm mấu chốt, trong lúc nhất thời lời đồn nổi lên bốn phía, có gian thương bắt lương nhân cơ hội rải lời đồn, nói Quảng Lăng Vương muốn làm phản rồi, lập tức lòng người bàng hoàng, giá gạo tăng cao.

Ngay tại buổi chiều cùng ngày phát sinh tại nhà trọ Thông Đạt, Lý Trân và Địch Yến từ huyện Giang Dương trở về Dương Châu. Bọn họ ở cửa thành nghe nói nhà trọ có thảm án, Lý Trân lập tức cảm thấy một tia không ổn, dẫn theo Địch Yến tìm đến tiểu viện của Lã Tấn.

Lúc này Tửu Chí cũng từ trấn Yến Đình tới, hỏi báo tình huống với Lý Trân, đội tàu bên kia hết thấy bình ổn. Lúc này Lý Trân quan tâm là chuyện đã xảy ra ở thành Dương Châu, hẩn ngồi xuống liền hỏi Lã Tấn:

- Thảm án ở nhà trọ là chuyện gì?

- Hồi bẩm thống lĩnh, ty chức cũng muốn báo cáo việc này, hẩn là người của Lai Tuấn Thần bị Lý quân đội Nguyên Gia bao vây toàn diệt. Ty chức đã xác thực tin tức, Vương Đại Trinh và Hầu Tư Chỉ đều chết hết, Hắc Lại mà bọn họ mang đến đã chết một nửa, còn lại hoặc là bị bắt, hoặc là chạy trốn.

Trong lòng Lý Trân thầm giật mình, hẩn đã ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề. Lai Tuấn Thần phái tới hai người, Vương Đại Trinh là Thị Ngự Sử, Hầu Tư Chỉ là giám sát Ngự Sử, mặc kệ Lý Nguyên Gia có phải thật tính toán giết bọn chúng hay không, nhưng hai người này vừa chết, tình thế liền lập tức trở nên nghiêm trọng. Lý Nguyên Gia đã không có đường lui, chỉ có thể khởi binh tạo phản.

Lý Trân khoanh tay đi qua đi lại trong phòng, khẩn cấp suy nghĩ đối sách. Lúc này, Lã Tấn lại thấp giọng nói:

- Lần trước thống lĩnh để cho chúng ta giám thị trường sử Triệu Văn Sơ và Thái Thú Lâm Thanh, chúng ta quả thật có phát hiện.

- Phát hiện cái gì?

Lý Trân quay đầu lại hỏi nói.

- Tối hôm qua có người bí mật thăm hỏi Lâm Thanh, là một người tuổi còn trẻ, nhưng y rất nhanh rời đi phủ Thái thú. Mặt khác, hai ngày trước Lâm Thanh đi Giang Dương, bí mật gặp Lý Nguyên Gia.

Thời gian không đợi người, Lý Trân lập tức đưa ra quyết định, hẩn dặn dò Lã Tấn:

- Có ba chuyện, phải lập tức phái người đi làm. Đầu tiên là phái người tổ chức dân phu mò một tấm bia đá ở trong Tây hồ. Trưởng sử Triệu Văn Sơ biết nó ở đâu, y sẽ giúp đỡ các người.

- Ty chức tuân lệnh

Lý Trân lại nói với Tửu Chí:

- Lão mập, người đi nói cho Triệu Giáo Úy, làm cho nàng báo cho Võ Ý Tông biết khẩn cấp rút quân, rời khỏi Dương Châu.

Tửu Chí hơi mất hứng, nhỏ giọng nói lầm bầm:

- Chút chuyện nhỏ ấy, tùy tiện phái vài huynh đệ đi là được, ta đường đường phó úy...

Tuy rằng trong lòng bất mãn, nhưng y lại không dám không đáp ứng. Tửu Chí đành phải đáp ứng, nhưng Lý Trân lại cải biến chủ ý,

- Được rồi người làm chuyện thứ ba, việc báo tin để Lã Giáo Úy phái người đi làm.

Tửu Chí mừng rỡ,

- Ta làm cái gì?

Lý Trân vỗ vỗ bờ vai của y:

- Chuyện thứ ba quan hệ trọng đại, phiêu lưu cũng lớn nhất. Làm xong, người sẽ thăng quan phát tài, nhưng thất bại, người có thể sẽ mất mạng nhỏ, người nguyện ý không?

Trên mặt Tửu Chí lúc đỏ lúc trắng, cuối cùng y cắn răng nói:

- Chỉ cần có thể thăng quan phát tài, mập gia ta sẽ làm bất cứ giá nào.

Bên ngoài phủ Thái thú, Triệu Văn Sơ vẻ mặt chua xót, trong lòng sầu lo cực kỳ. Y đã ý thức được mình phạm phải sai lầm lớn, làm không tốt sẽ phạm tội tịch thu tài sản giết cả nhà. Ở phía sau y, Lý Trân và Địch Yến thoáng hóa trang, mặc vào công phục, biến thành hai gã tòng sự quan phủ.

Lúc này, Lý Trân thấy quản gia từ bên trong phủ đi ra, liền nói khẽ với Triệu Văn Sơ:

- Đây là cơ hội duy nhất, phối hợp tối với ta, ta có thể ở trong báo cáo nói tốt vài câu cho người, bảo vệ người không chết.

Triệu Văn Sơ thở dài một tiếng:

- Lý Thống lĩnh yên tâm, lòng ta hiểu được.

Quản gia tiến lên phía trước nói:

- Trường sử, Thái Thú tâm tình không tốt lắm, hôm nào hãy đến đi.

Triệu Văn Sơ biết lão sẽ nói như vậy, vội vàng tiến lên thấp giọng nói:

- Là người kinh thành tới, y nhất định phải gặp, nếu không không ai cứu được y.

Quản gia ngây ngốc một chút, lại vội vàng chạy về. Triệu Văn Sơ lại dùng giọng điệu cầu xin nói với Lý Trân:

- Ta nguyện ý hiệp trợ thống lĩnh, chỉ cầu thống lĩnh chỉ cho ta một con đường sống.

- Chỉ cần người phối hợp với ta làm việc thật tốt, ta có thể xin Thượng Quan xá nhân cầu tình thay người.

- Đa tạ thống lĩnh.

Triệu Văn Sơ hổ thẹn trong lòng, không dám nhìn Địch Yến, vội vàng cúi đầu.

Lúc này, quản gia lại đi ra, chấp tay nói với Triệu Văn Sơ:

- Thái Thú ở thư phòng chờ, mời Triệu trưởng sử đi theo ta.

Triệu Văn Sơ mang theo Địch Yến và Lý Trân bước nhanh đi vào phủ Thái thú.

Lúc này, Thái Thú Lâm Thanh giống hệt kiến bò trên chảo nóng, nếu Kiếm Đông Hi ở trước mặt y, y nhất định sẽ rút kiếm ra chém Kiếm Đông Hi thành mảnh vỡ. Trong lòng của y hận Kiếm Đông Hi thấu xương. Kiếm Đông Hi lừa gạt y, cũng không nói cho y biết người mà Lai Tuấn Thần phái tới là Hầu Tư Chỉ và Vương Đại Trinh, y càng không nghĩ đến hai người này sẽ bị giết chết ở nhà trọ.

Y nghĩ Lai Tuấn Thần phái tới chính là Hắc Lại. Hắc Lại bị giết, Lai Tuấn Thần cũng không dám lên tiếng. Nhưng Vương Đại Trinh và Hầu Tư Chỉ lại khác, hai người này một là Thị Ngự Sử, một là giám sát Ngự Sử, bọn họ chết ở nhà trọ Dương Châu, tội danh này quá lớn, Lâm Thanh y thật sự chịu không nổi, lúc này y mới ý thức được.

Lúc này, quản gia ở cửa nói:

- Sứ quân, Triệu trưởng sử đến rồi.

- Mau mời y vào.

Triệu Văn Sơ đi đến, phía sau đi theo hai người. Triệu Văn Sơ thi lễ, lại không yên bất an quay đầu lại nhìn Lý Trân. Lâm Thanh sững sốt, còn tưởng rằng là Võ Tam Tư phái người đến, nhưng dường như lại không quá giống, y chân chờ một chút hỏi:

- Người là ai?

Lý Trân giơ kim bài nội vệ lên:

- Ta là thủ lĩnh nội vệ Lý Trân

Lâm Thanh chân động, sợ tới mức lui ra sau một bước, đang muốn kêu người, Địch Yến tốc độ cực nhanh, rút kiếm ra đặt ở trên cổ y:

- Nếu kêu lên ta sẽ giết người.

Lâm Thanh lập tức ngậm miệng, không dám kêu to lần nữa. Lý Trân cười nói:

- Lâm sứ quân cho ta là tới bắt người sao? Kỳ thật ta tới cứu người. Giám sát Ngự Sử và Thị Ngự Sử chết ở Dương Châu, người giải thích với Thánh Thượng như nào?

Một câu của Lý Trân chọc trúng chỗ yếu hại của y. Lâm Thanh không khỏi suy sụp ngồi xuống, một câu cũng nói không nên lời.

262. Chương 261: Khẩn Cấp Động Viên

Lý Trân đưa mắt liếc Địch Yến một cái. Địch Yến liền bỏ kiếm, Lý Trân cười cười nói:

- Ta tin tưởng bây giờ tình thế nguy cấp, Lâm Thái Thú đều rõ ràng hơn so với ai khác, Lai Tuấn Thần sở dĩ phải giám sát Ngự Sử và Thị Ngự Sử đến Dương Châu, chính là muốn lấy danh nghĩa quan phương giám thị Lý Nguyên Gia. Hiện tại hai người đều chết rồi, Lý Nguyên Gia cũng không có đường lui, tất nhiên sẽ khởi binh tạo phản, Lâm Thái Thú nói làm sao bây giờ?

Lâm Thanh nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Đều là đám cẩu Cao Cú Lệ hại ta.

Lý Trân và Địch Yến nhìn nhau, hai người giống nhau đều hiểu được, hoá ra lại là người Cao Cú Lệ Phục Quốc Hội. Lý Trân lại bỗng nhiên thông suốt, hậu trường của Lâm Thanh và Triệu Văn Sơ là Võ Tam Tư, bọn người Cao Cú Lệ này chính là Võ Tam Tư phái tới, chỉ sợ giết Hầu Tư Chỉ và Vương Đại Trinh chính là bọn họ, mà không phải người của Lý Nguyên Gia.

Lúc này, Triệu Văn Sơ vội la lên:

- Bọn người Cao Ly này ở đâu? Cũng không thể cho bọn họ chạy thoát.

Lâm Thanh lắc lắc đầu:

- Sau khi sự kiện nhà trọ phát sinh, đều không thấy tin tức bọn họ nữa, hẳn là đã chạy mất rồi. Ta bây giờ đi đâu tìm bọn chúng đây?

Lý Trân thần nhiên nói:

- Vì sao Võ Tam Tư không phái võ tướng của mình đến mà lại phái một đám võ sĩ Cao Cú Lệ đến Dương Châu, nguyên nhân trong đó Lâm sứ quân có nghĩ tới không?

Sắc mặt Lâm Thanh trở nên trắng bệch. Y hiểu được ý tứ của Lý Trân, chỉ sợ khi mới bắt đầu Võ Tam Tư đã chuẩn bị không đếm xỉa đến, cho nên mới không chịu phái người của mình đến. Hiện tại hai gã Ngự Sử chết ở Dương Châu, Lý Nguyên Gia đã không có đường lui, sắp khởi binh, Võ Tam Tư càng sẽ không thừa nhận việc ở Dương Châu có liên quan tới mình. Như vậy Lâm Thanh y phải gánh trên lưng tất cả tiếng xấu rồi.

Nghĩ thông suốt điểm này, trên trán Lâm Thanh mồ hôi đầm đìa. Triệu Văn Sơ cũng hiểu được, sợ tới mức cả người run rẩy:

- Sứ quân, chúng ta... nên làm cái gì bây giờ?

Lâm Thanh bỗng nhiên nghĩ đến gì đó, ngẩng đầu nhìn phía Lý Trân, chỉ thấy trên mặt Lý Trân như cười như không, dường như đang chờ đợi. Lâm Thanh vội vàng đứng lên, thi lễ thật sâu, cầu khẩn nói:

- Xin Lý Thống lĩnh cứu ta một mạng.

Lý Trân cười nói:

- Kỳ thật Lâm sứ quân còn có một con đường có thể đi, nhưng phải xem Lâm sứ quân có quyết đoán hay không.

Lâm Thanh cắn răng một cái:

- Chuyện cho tới bây giờ, chỉ cần có thể thoát khỏi nguy cơ lần này, ta có thể trả bất cứ giá nào, Lý Thống lĩnh mời nói.

Lý Trân gật gật đầu nói:

- Lâm Thái Thú và Triệu Trường sử viết một lá thư cho Thánh Thượng, vạch trần Lý Nguyên Gia có dã tâm xưng đế, tấm bia đá thiên triệu kia có thể làm chứng cứ, tốt nhất nên tìm một chút chứng cứ.

Lâm Thanh và Triệu Văn Sơ nhìn nhau. Bọn họ không nghĩ đến Lý Trân thật ra là vì rửa sạch Lý Đán và Lý Hiển, bọn họ còn tưởng rằng là trước tiên rửa sạch mình. Lâm Thanh rất đồng tình,

- Chúng ta lập tức dâng thư.

Lý Trân vừa cười nói:

- Chỉ tỏ thái độ trên thư cũng không được, nhất định phải có hành động. Ta nghe nói trong tay Thái Thú có một ngàn châu binh, có thể đem châu Binh giao cho ta?

Lúc này Lý Trân chính là cây cỏ cứu mạng của Lâm Thanh, Lý Trân nói cái gì y đều phục tùng, hướng chỉ đề nghị của Lý Trân rất đúng, phải dùng hành động thực tế phản kháng Lý Nguyên Gia, lúc này mới được Thánh Thượng công nhận.

Lúc này, Lâm Thanh chợt nhớ tới một chuyện, liền tranh thủ kéo Lý Trân qua một bên, thấp giọng nói:

- Ta có mấy phong thư ở chỗ Lý Nguyên Gia, Lý Thống lĩnh có thể hay không ...

Lý Trân hiểu ý, cười nói:

- Ta sẽ tìm ra trả lại cho Lâm Thái Thú.

Lâm Thanh mừng rỡ, lúc này từ trong rương lấy ra một hộp ngọc, giao cho Lý Trân,

- Đây là lệnh tiễn chỉ huy một ngàn châu binh, ta cùng thống lĩnh đi quân doanh.

Trong Thành Giang Dương, Lý Nguyên Gia nghe nói nhi tử giết chết hai Ngự Sử, lão cả kinh trợn mắt há hốc mồm. Lý Huấn lại gấp đến độ dặm chân, chỉ vào Lý Kham mắng to:

- Người ngu xuẩn, người muốn giết chết chúng ta sao?

Lý Kham giận dữ, rút kiếm ra quát:

- Muốn thành đại sự, tiếc gì hai tên Ngự Sử nho nhỏ. Nếu như người còn dám dao động quân tâm, ta giết người trước.

Lý Huấn vô cùng sợ người đệ đệ này, y vội vàng nói với Lý Nguyên Gia:

- Phụ thân, hiện tại còn kịp, con đi tìm Võ Ý Tông đàm phán.

Lý Nguyên Gia lại không có hé răng, lão đang xem một phần mật chỉ, là mật chỉ của Võ Tắc Thiên lục soát được từ trên người Vương Đại Trinh, trên mật chỉ viết rất rõ ràng, lệnh Vương Đại Trinh và Hầu Tư Chỉ trước tiên ổn định Thái Thú Dương Châu Lâm Thanh, đợi Võ Ý Tông bắt được Lý Nguyên Gia, bí mật đem hai người cùng nhau xử quyết, diệt cả nhà.

Lý Nguyên Gia thở dài thật sâu, đưa mật chỉ cho trưởng tử Lý Huấn, vạ bắt đắc dĩ nói:

- Chỉ sợ ta đã không còn đường để đi rồi.

Lý Huấn xem hết mật chỉ, sau một lúc lâu nói không ra lời. Lúc này Lý Nguyên Gia hạ quyết tâm, nói với Lý Kham:

- Con nhanh đi đảo Dương Tử, đưa toàn bộ binh lính tới Giang Dương, chúng ta trước tiên chiếm lĩnh Dương Châu, sau đó hiệu lệnh thiên hạ thảo phạt Võ tặc.

Lý Kham suất lĩnh hơn mười người tùy tùng đánh ngựa một đường chạy gấp tới rồi bến tàu, y hô lớn với quân sự bến tàu:

- Mau chuẩn bị thuyền cho ta.

Quân sự bến tàu chạy như bay, lúc này, một gã thủ hạ tiến lên phía trước nói:

- Tiểu Vương gia, có một gã thương nhân Đôn Hoàng nguyện ý vì tiểu Vương gia cống hiến sức lực.

- Người ở đâu?

Thủ hạ dẫn một gã mập mạp đi lên, Lý Kham đánh giá y một chút, hỏi:

- Người tên là gì?

- Tại hạ Tửu Tráng, người Đôn Hoàng, từ Đôn Hoàng buôn ngựa đến Dương Châu. Nghe nói Vương gia đang chiêu mộ tráng sĩ, tiểu nhân đặc biệt mang vài tiểu nhị nguyện ý cống hiến vì tiểu Vương gia.

Lý Kham nghe nói là ngựa buôn lậu Hà Tây, trong lòng vừa động, bọn họ vừa lúc cần ngựa, liền hỏi:

- Người có bao nhiêu con ngựa.

Tửu mập vừa quay đầu lại, ngoắc hô to:

- Dắt đi lên.

Vài tên tiểu nhị mặc cát y vải thô dắt hai mươi mấy con ngựa đi tới. Dương Châu bản địa không dưỡng ngựa, ngựa đều phải từ mua thảo nguyên phương bắc, giá cả phần lớn vô cùng đắt tiền. Lý Kham thấy ngựa này tuy rằng không phải quân mã, nhưng đều vô cùng cường tráng, mà mấy tiểu nhị cũng hết sức khỏe mạnh, trong lòng của y vui mừng, cười hỏi:

- Ngựa này ít nhất giá trị hơn một ngàn quán, người bán cho ta không?

Tửu mập gãi đầu nói:

- Tiểu nhân là thương nhân, không cần tiền ...

- Người muốn cái gì?

Lý Kham kỳ quái hỏi.

- Phụ thân của tiểu nhân là đồ tể, một lòng muốn tiểu nhân làm quan, đáng tiếc tiểu nhân chỉ biết vài cái chữ to.

Lý Kham hiểu ngay.

- Người muốn làm quan?

Tên mập lấy ra một chủy thủ được khảm bảo thạch hoàng kim, vẻ mặt tươi cười dâng hai tay,

- Đây là chủy thủ mà tiểu nhân mua được từ trong tay người Túc Đặc, nguyện hiến cho Vương gia.

Lý Kham tiếp nhận chủy thủ rút ra, chỉ thấy lưỡi dao lóng lánh, sắc bén dị thường. Y không khỏi thầm khen tên mập mạp này hiểu được đạo lý đối nhân xử thế, y lập tức thích Tửu mập này, cười nói:

- Muốn làm quan hãy theo ta, ta phong người làm quan dưới trướng của ta. Muốn làm gì nào. Thương Tào Tham Quân, quan thất phẩm, chủ quản quân nhu vật tư, được không?

Tên mập mừng rỡ, quỳ xuống liền dập đầu, rơi lệ nước mắt nói:

- Được vương gia thu nhận sử dụng, tiểu nhân rốt cục hoàn thành tâm nguyện của phụ thân rồi, lại là thất phẩm quan nha.

Lý Kham thấy y có chút thú vị, không khỏi ngửa đầu cười to:

- Ta sẽ khắc cho người một quan ấn, nào đi theo ta.

- Vâng.

Từ mâm đáp ứng một tiếng, vui vẻ đi theo Lý Kham lên thuyền, vài tên tiểu nhị cũng dắt ngựa lên thuyền lớn.

Không khí thành Dương Châu dần dần bắt đầu khẩn trương lên, bốn cửa thành đóng toàn bộ, cửa hàng cũng đều đóng cửa ngừng kinh doanh, trên đường cái người đi đường rất vắng vẻ, mọi nhà đóng cửa, một chút tin tức tốt đến làm cho bọn họ đang chờ đợi không yên bất an trở nên yên tâm hơn. Mười mấy năm trước khi Lý Kính Nghiệp ở Dương Châu đã khởi binh tạo phản từng có một cuộc chiến tranh thảm thiết, tử thương vô số người, trong ký ức rất nhiều người hãy còn mới mẻ về trận chiến kia.

Mất thấy chiến sự tái khởi, sao không làm cho bọn họ kinh hồn táng đảm được cơ chứ, nhưng bọn họ chỉ có thể ở trước mặt Bồ Tát cầu nguyện chiến tranh đừng tới.

Một ngàn châu binh trú đóng ở thành Dương Châu đã được Lý Trân bí mật mang ra ngoài thành. Bên trong thành đang khẩn cấp thu thập trắng đình. Cũng may thành Dương Châu nhân khẩu phần đông, bản địa hộ tịch tính cả thương nhân, dân phu phần đất bên ngoài chừng gần trăm vạn người, điều này là nền tảng kiên cố chiêu mộ trắng đình.

Đầu tiên là các võ quán thành Dương Châu cung cấp hơn năm trăm binh sĩ cường tráng, tiếp theo là châu học và huyện học, cũng chọn lựa ra mấy trăm sĩ tử trẻ tuổi cường tráng.

Mặt khác châu nha và huyện nha nha dịch có hơn một trăm người, đang ở đầu đường công khai chiêu mộ dũng sĩ thủ thành, chiêu mộ được hơn hai ngàn người. Trong thời gian ngắn ngủn nửa ngày, quan phủ Dương Châu đã thu thập hơn ba ngàn trắng đình, tuy nhiên so với năm nghìn trắng đình mà quan phủ kỳ vọng vẫn có một chút khoảng cách.

Trong châu nha, Giáo úy Nội Vệ Triệu Thu Nương và một gã Giáo Úy khác là Lã Tấn vừa mới suất lĩnh năm mươi thủ hạ chạy tới ngồi ở đại sảnh. Lý Trân không ở trong thành Dương Châu, hai người bọn họ liền đại biểu Nội vệ thảo luận đối sách với Thái Thú Lâm Thanh, Trưởng sử Triệu Văn Sơ cùng với đám người Tư mã Ngô Đông Húc.

Trước mắt Nội vệ ở Dương Châu tổng cộng có chín mươi võ sĩ, bọn họ võ nghệ cao cường, huấn luyện có tổ chất, quan phủ Dương Châu kỳ thác kỳ vọng đối với bọn họ thật lớn.

Nhưng bọn họ trong chiêu mộ dân phu có khác ý kiến nhau. Lâm Thanh tính toán từ dân chúng bình thường chiêu mộ hai vạn dân phu, bọn họ có tài lực này chống đỡ, nhưng Triệu Thu Nương và Lã Tấn đều tỏ vẻ phản đối phương án này.

- Lâm Thái Thú, thái độ của chúng ta rất rõ ràng, binh cần tinh không cần nhiều, đối với dân phu cũng giống như vậy, ta cùng Lã Giáo Úy đều không tán thành từ dân chúng bình thường tùy ý chiêu mộ trắng đình. Chúng ta hy vọng có thể chiêu mộ một ít người huấn luyện có tổ chất, như vậy khi thủ thành, bọn họ mới sẽ không sợ hãi mà chạy mất.

Thái độ của Triệu Thu Nương rõ ràng khiến Lâm Thanh vô cùng khó xử. Y và Triệu Văn Sơ nhìn nhau, cười khổ nói:

- Tâm tình của hai vị Giáo Úy chúng ta có thể hiểu được, nhưng hiện tất cả người huấn luyện có tổ chất chúng ta cũng đã tìm rồi, đã chọn được hai ngàn võ thanh cường tráng trong võ quán, châu học, công sở, nhưng nhân số vẫn là quá ít. Ta cũng nắm chắc có thể chiêu mộ đến hai vạn người, lại từ trong bọn họ chọn lựa một số người tham gia huấn luyện, ít nhất cũng có năm sáu ngàn người thủ thành.

- Chúng ta tin tưởng năng lực Lâm Thái Thú, nhưng hiện tại huấn luyện đã không còn kịp rồi, vẫn nên thỉnh cầu Lâm Thái Thú nghĩ biện pháp, tìm một số võ sĩ đã được huấn luyện, tỷ như gia đình gia đình giàu có, không cũng rất tốt sao?

Lã Tấn vừa đề nghị lập tức nhắc nhở vài tên châu quan. Triệu Văn Sơ gật gật đầu cười nói:

- Lã Giáo Úy nói đúng, gia đình gia đình giàu có quả thật có thể dùng, ta phụ trách đi chiêu tập gia đình.

Lúc này, Tư Mã Ngô Đông Húc ở một bên nói:

- Sứ quân, kỳ thật còn có một nhóm người có thể dùng được.

- Người nào?

Lâm Thanh vội hỏi.

Ngô Đông Húc thấp giọng cười nói:

- Sứ quân quên Diêm hội cùng Thuyền hội sao?

Ngô Đông Húc không hổ là Tư Mã phụ trách trị an. Y nghĩ tới một vài tổ chức tự phát của Dương Châu, cũng là kẻ thừa đời trước.

Dương Châu buôn bán phát đạt, các hành đều có hành hội. Ở trong công nhân khổ sở một số nơi công đã xuất hiện hỗ trợ hành hội, nổi danh nhất đó là Diêm công hội, thuyền công hội và Mã đầu công hội. Bọn họ đều tự quản lý trên vạn người, phụ trách điều giải các loại mâu thuẫn của những người khuân vác, bảo hộ ích lợi của họ.

Lâm Thanh lập tức bình tĩnh ngộ, y trở nên phần chấn. Từ trong các hội này ít nhất có thể thu thập được năm sáu ngàn tráng đinh đã được tổ chức huấn luyện, vấn đề tráng đinh thủ thành đã giải quyết xong.

Y lập tức cười nói với Triệu Thu Nương và Lã Tấn:

- Không cần chiêu mộ dân chúng bình thường nữa. Dương Châu có hành hội, chừng trên vạn người, bọn họ đều qua huấn luyện, hoàn toàn có thể tham dự thủ thành.

- Binh khí và khôi giáp thì sao?

Triệu Thu Nương lại truy vấn:

- Bên trong thành có tồn đầy đủ số lượng không?

Lâm Thanh hiểu rõ trong lòng, y cười nói:

- Vũ khí khôi giáp không có vấn đề, Dương Châu mười mấy năm trước phát sinh binh tai, rất nhiều người trong nhà họ đều có giấu vũ khí, có thể để bọn họ quyên ra. Tang Huyện lệnh, chuyện này giao cho huyện nha các người.

Huyện lệnh Giang Đô Tang Hàm gật gật đầu:

- Hạ quan ngay lập tức đi động viên dân chúng hiến binh khí khôi giáp.

Trong lòng Lâm Thanh phần chấn:

- Vậy được rồi chúng ta phải tranh thủ thời gian để hành động.

Có kế hoạch rõ ràng, quan viên châu huyện đều đi làm chuyện của mình, Triệu Thu Nương và Lã Tấn thì phụ trách dẫn dắt các võ sĩ Nội vệ tổ chức tráng đinh, mỗi một gã võ sĩ đều đảm nhiệm đội trưởng lâm thời, đều tự suất lĩnh hơn mười người đến trăm người.

Ngay cả Dịch Yến cũng đã trở thành đội trưởng của hơn năm mươi sĩ tử châu học. Nhưng sĩ tử này nghe nói nàng là con gái của Dịch tướng quốc, cả đám đều ra sức biểu hiện, hận không thể khiến Dịch Yến ghi nhớ tên của mình, dường như Dịch Nhân Kiệt còn làm Tể tướng trong triều đình.

Buổi chiều, bọn nha dịch đem lượng lớn khôi giáp và vũ khí tới, Dịch Yến lấy hơn năm mươi cung tiễn và năm mươi kiện bì giáp.

Nàng chỉ một đồng bì giáp và cung tiễn trên mặt đất, hét to với năm mươi thủ hạ sắp hàng chỉnh tề:

- Bắn là một trong lục nghệ, các người vừa là sĩ tử châu học, đều hẳn đã học qua bắn tên. Bắt đầu từ lúc này, các người chính là cung tiễn binh, bây giờ nghe mệnh lệnh của ta, mặc khôi giáp, cầm lấy cung tiễn.

263. Chương 262: Ngụy Cơ Tới

Ở phía bắc thành Dương Châu khoảng hơn mười dặm có một ngọn núi được rừng cây tươi tốt bao trùm, dưới chân núi là đồng ruộng rộng lớn, vài toà thôn trang nhỏ rải rác phân bố chung quanh ngọn núi. Lúc này Lý Trân đang đứng ở trên đỉnh núi, nhìn thành Dương Châu từ phía xa. Thành Dương Châu cũng không xa lắm, hẳn có thể rõ ràng thấy tường thành cao lớn và cửa thành đóng chặt.

Ở phía sau hẳn là một ngàn quân Dương Châu địa phương, do một Đô úy Thống soái. Bọn họ vốn nhận chỉ huy của Thái Thú Dương Châu Lâm Thanh, nhưng Lâm Thanh đã tạm thời giao quyền tướng quân cho Lý Trân, quân đội này trước mắt do Lý Trân toàn quyền chỉ huy.

Đô úy tên là Trang Văn Thái, người Liêu Đông, khoảng bốn mươi tuổi, ở Dương Châu làm Đô úy đã ba năm, trên khuôn mặt râu ria rậm rạp, dáng người khôi ngô, tướng mạo có chút tục tằn, nhưng trên thực tế y cũng là một người vô cùng tinh tế, thông hiểu văn hóa quan trường.

Dù Trang Văn Thái là võ quan Tứ phẩm, so với Lý Trân quan ngũ phẩm cao hơn một bậc, nhưng trong lòng Trang Văn Thái lại rất rõ ràng, Lý Trân là Thống lĩnh Nội Vệ, do Thánh Thượng trực quản, lại có hai hậu trường là Thượng Quan Uyển Nhi và Cao Diên Phúc. Trong triều đình có người tâm phúc không phải bất cứ lúc nào có thể gặp được, chỉ cần hẳn có thể ở trước mặt Thánh Thượng nói vài lời hay cho mình, hoặc là ở trong báo cáo nói tốt vài câu cho mình, như vậy còn có cơ hội thăng chức.

Cũng chính là xuất phát từ loại suy xét này, Trang Văn Thái hết sức nịnh bợ Lý Trân, chấp hành tuyệt đối mệnh lệnh của hắn.

Lúc này, Lý Trân quay đầu lại cười hỏi:

- Trang Tướng quân đối với quân đội của Lý Nguyên Gia quen thuộc không?

Trên mặt Trang Văn Thái lộ ra vẻ xấu hổ, y sao có thể nói mình quen thuộc quân tạo phản được. Y chần chờ một chút cười nói:

- Chưa nói tới quen thuộc, nhưng có chút nghe nói.

- Trang Tướng quân cảm thấy sức chiến đấu của bọn họ như thế nào?

Lý Trân lại cười hỏi.

Trang Văn Thái suy nghĩ một chút nói:

- Quân đội này sớm nhất là võ sĩ Hưng Đường Hội, khoảng 200~300 người, đại khái bắt đầu từ năm ngoái, Lý Nguyên Gia bắt đầu mở rộng võ sĩ Hưng Đường Hội, từ các nơi chiêu mộ kẻ liều mạng. Người đến gia nhập càng ngày càng nhiều, rất nhiều du côn vô lại ở Dương Châu cũng gia nhập quân đội của lão. Còn có nạn dân vùng Từ Châu, rất nhanh liền bành trướng đến 4000~5000 người. Võ sĩ thành quân đội, dù sao binh lính đông đúc, trong quân đội tam giáo cửu lưu, loại người gì cũng có, vô cùng phức tạp. Bắt đầu từ năm trước mùa thu, bọn họ luôn luôn huấn luyện trên đảo Dương Tử, huấn luyện bọn họ từ một đám đám ô hợp trở thành phản quân, hiện tại có lẽ tốt hơn một chút rồi.

Nói đến đây, Trang Văn Thái lại cẩn thận nói:

- Tuy rằng sức chiến đấu bọn họ yếu nhược, nhưng nhân số đông đúc. Chúng ta chỉ có một ngàn người, đánh bừa với bọn họ cũng vẫn phải hết sức.

Không đợi y nói xong, Lý Trân liền khê cười nói:

- Ta sẽ không đánh bừa cùng bọn họ, thời cơ xuất kích đi.

Nói xong, Lý Trân lại ngẩng đầu nhìn sắc trời, đã là lúc xế chiều rồi, huyện Giang Dương cũng không xa, nếu Lý Nguyên Gia nóng lòng cướp lấy Dương Châu mà nói..., lão hẳn là suất quân chạy tới rồi.

Đúng lúc này, xa xa một gã hắc y dọc theo bờ ruộng hướng núi vội vàng chạy tới bên này. Trang Văn Thái nhận ra người tới, hô lớn:

- Là thám báo của chúng ta.

Lý Trân và những sĩ quan khác tinh thần đều rung lên, thám báo ắt mang đến tin tức của Lý Nguyên Gia.

Một lát, thám báo từ đường núi chạy lên núi đỉnh, y xoay người xuống ngựa, quỳ một gối bẩm báo:

- Khởi bẩm Lý Thống lĩnh, Lý Nguyên Gia suất lĩnh quân đội đang đánh tới thành Dương Châu, cách thành Dương Châu không đến mười dặm.

- Có bao nhiêu người?

Lý Trân lại vội hỏi.

- Ước chừng năm ngàn người.

Trang Văn Thái đứng bên hít một hơi lạnh. Đây là Lý Nguyên Gia đốc toàn lực xuất động, y đảo mắt, thấp giọng nói với Lý Trân:

- Lý Thống lĩnh, Lý Nguyên Gia rất khinh địch, ta cảm thấy huyện Giang Dương nhất định là một tòa thành trống không.

Lý Trân hiểu được ý tứ của y, trầm tư một lát, cười nói:

- Ta ngược lại có một ý nghĩ.

Hắn nói nhỏ với Trang Văn Thái vài câu. Trang Văn Thái lập tức khen:

- Kế sách hay.

Y xoay người vung tay lên:

- Đệ nhất doanh và Đệ nhị doanh đi theo ta.

Trang Văn Thái suất lĩnh năm trăm binh lính theo một lối nhỏ xuống núi, lách đường xa đi huyện Giang Dương. Lý Trân quay đầu lại nhìn năm trăm binh lính còn lại, nhìn lại nhìn thành Dương Châu, trong lòng âm thầm cầu nguyện

- Chỉ mong thành Dương Châu có thể thủ qua đêm nay.

Trên quan đạo huyện Giang Dương thông qua Dương Châu, Lý Nguyên Gia đang đội kim khôi mặc kim giáp, cưỡi ngựa Đại Uyên. Mặc dù lão tuổi tác đã cao, râu tóc bạc trắng, nhưng lão vẫn như trước càng già càng dẻo dai, tay cầm một thanh đại đao, có vẻ uy phong凛凛.

Ở phía sau lão, nhiều đội binh lính đang xếp thành hàng chạy nhanh, tràn đầy kỳ vọng phát tài ở trong thành Dương Châu. Lý Nguyên Gia hiểu rõ nguyện vọng này của quân đội, lão cao giọng hô lớn:

- Giết tới thành Dương Châu, nghỉ ba ngày, nỗ lực lên các huynh đệ, thời cơ phát tài tới rồi.

Sĩ khí quân đội càng thêm phấn chấn, bước chân chạy nhanh hơn. Lý Nguyên Gia quả thật đốc toàn bộ lực lượng suất lĩnh quân đội, trong lòng của lão rất rõ ràng, Lâu Sư Đức suất lĩnh quân đội đang trên đường tiến đến Dương Châu, thời gian của lão không nhiều lắm, nhất định phải đánh hạ Dương Châu, lấy Dương Châu làm căn cứ, sau đó hiệu lệnh thiên hạ khởi binh phản Võ.

Năm đó Lý Kính Nghiệp chính là trước tiên chiếm Dương Châu, khi khởi binh chỉ có mấy ngàn nhân mã, nhưng nửa tháng ngắn ngủn, quân đội liền nhanh chóng mở rộng tăng đến hơn mười vạn người, ở Nhuận Châu một trận chiến đánh bại tiên phong Lý Hiếu Dật.

Lý Nguyên Gia lại nghĩ tới mình, lão tuy rằng chỉ có năm nghìn quân, nhưng nhân khẩu Dương Châu đông, chỉ cần lão chiếm Dương Châu, lấy tiền tài của Dương Châu, chiêu mộ bảy tám vạn quân đội không thành vấn đề. Mà Lâu Sư Đức chỉ có ba vạn người, mình cư thành mà chiến, vô cùng nắm chắc thắng lợi trong tay.

Trang Văn Thái cho rằng Lý Nguyên Gia hơi khinh địch, nhưng Lý Nguyên Gia có thể không phải như vậy, mấu chốt là Thái Thú Dương Châu Lâm Thanh đã trong tới đầu hàng lão, như vậy thành Dương Châu liền lấy dễ như trở bàn tay rồi.

Lúc này cách thành Dương Châu còn có mười dặm, đã có thể mơ hồ thấy tường thành Dương Châu đen nhánh, trong lòng Lý Nguyên Gia càng thêm kích động. Lúc này, trưởng tử Lý Huấn giục ngựa đuổi theo phụ thân nói:

- Phụ thân, con muốn nói suy nghĩ của mình.

Lý Nguyên Gia ghì chặt chiến mã, lão rất không thích đứa con cả này, bần khoản nhiều, khuyết thiếu ý chí quyết đoán. Lão mất hứng hỏi:

- Có chuyện gì?

- Phụ thân, con cảm thấy dốc toàn quân không tốt lắm, huyện Giang Dương gần như vô binh vô tốt, lương thực chúng ta lại không nhiều lắm. Nếu chẳng may bị người ta chặn đường lui, cướp lấy huyện Giang Hương, tình trạng chúng ta có thể rất xấu.

- Ta đương nhiên biết.

Lý Nguyên Gia hung hăng trách cứ con trai:

- Binh lực của chúng ta không nhiều lắm, đương nhiên phải tập trung binh lực đoạt thành, cướp lấy thành Dương Châu rồi quay trở lại Giang Dương, con không cần lại phiền ta.

Phụ thân có thái độ vô cùng nghiêm khắc, Lý Huấn sợ hãi không dám nhiều lời nữa, chỉ đành chậm rãi lui xuống. Đệ đệ Lý Kham từ bên cạnh y chạy quá, khinh thường hừ một tiếng:

- Trước sợ sói, sau sợ hổ, có thể làm đại sự gì?

Những lời này bị Lý Nguyên Gia nghe thấy, lão lớn tiếng khen ngợi:

- Nói rất hay, làm đại sự sao có thể tiếc thân?

Lý Huấn đỏ bừng cả khuôn mặt, quay đầu giục ngựa đi về phía hậu quân. Y vốn là một văn nhược thư sinh, say mê thi họa, hiện tại lại đi theo phụ thân tạo phản, y sao không lo lắng sợ hãi. So sánh phụ thân luôn yêu thương em trai, y càng cảm thấy chán nản, mắt thấy phụ thân khư khư cố chấp, trong lòng của y đành phải thở dài, không muốn nghĩ nhiều nói nhiều thêm nữa.

Lý Nguyên Gia suất lĩnh đại quân trùng trùng điệp điệp đánh tới thành Dương Châu. Lúc này trên đầu thành Dương Châu, Thái Thú Lâm Thanh mang theo mọi người nhìn chỗ xa xa đang bay lên bụi đất, trong lòng của mỗi người đều hết sức trầm trọng, Lý Nguyên Gia rốt cục đánh tới rồi.

- Lâm Thái Thú.

Triệu Thu Nương bước nhanh đi lên trước, nói với y:

- Ta có ý tưởng, có thể trước tiên giả yếu thế, dụ Lý Nguyên Gia vào Ủng thành hay không?

Lâm Thanh không hé răng, y biết rằng nếu muốn dụ Lý Nguyên Gia vào Ủng thành, nhất định bản thân của y phải hạ thành đi nghênh đón, Lý Nguyên Gia mới có thể mắc mưu. Nhưng làm như vậy, phiêu lưu quá lớn, y cũng không muốn lấy thân mạo hiểm.

Triệu Văn Sơ hiểu nỗi khổ tâm riêng của Lâm Thanh, ở một bên nói:

- Triệu Giáo Úy có điều không biết, Lý Nguyên Gia cực kỳ狡 hoạt, nếu muốn khiến y vào thành, nhất định phải một ngàn châu binh trước tiên ra khỏi thành đầu hàng, nếu không y sẽ không mắc mưu. Mà châu binh của chúng ta lại không ở trong thành, cho nên ...

Triệu Thu Nương thấy bọn họ không chịu nhận phương án của mình, không khỏi trong lòng căm tức, lại nói:

- Một khi đã như vậy, chúng ta bày kế không thành, mở cửa nam thành, phái tất cả cung tiễn thủ mai phục tại trên đầu thành, xem y có vào hay không.

Phương án này có thể tiếp nhận, Lâm Thanh liền vui vẻ nói:

- Phương án này khả thi, hết thảy do Triệu Giáo Úy làm chủ.

Y và Ty riệu Văn Sơ đi xuống thành trước. Triệu Thu Nương lập tức ra lệnh:

- Tất cả đại kỳ và binh lính đều ẩn núp đi cho ta, cung tiễn thủ toàn bộ tập trung ở bốn phía Ứng thành.

Nhiều đội binh lính vừa mới được võ trang đều hành động, trống trận dừng lại, chiến kỳ ngã xuống đất, bọn lính đều tránh ở sau lưng tường thành. Địch Yến vừa mới được bổ nhiệm làm thống lĩnh cung tiễn thủ chỉ huy ba nghìn cung tiễn thủ mai phục tại hai bên Ứng thành.

Trong lòng Địch Yến vô cùng khấn trương, nàng vốn chỉ suất lĩnh năm mươi cung tiễn thủ, nhưng bởi vì nàng suất lĩnh cung tiễn thủ biểu hiện xuất sắc, đội ngũ chỉnh tề, sĩ khí ngẩng cao, quan trọng hơn là Lâm Thanh nghe Triệu Văn Sơ nhắc tới phụ thân của nàng chính là Địch Nhân Kiệt, Lâm Thanh liền đề nghị do Địch Yến thống lĩnh ba nghìn cung tiễn thủ, Địch Yến cũng không cự tuyệt, vui vẻ lĩnh mệnh.

Ba nghìn cung tiễn thủ hẳn là phân bố ở phụ cận của bốn cửa thành, nhưng suy xét đến binh lực của Lý Nguyên Gia cũng không nhiều, bọn họ rất có thể tập trung tấn công một cửa thành, có khả năng nhất là nam thành, Địch Yến liền đem ba nghìn cung tiễn thủ toàn bộ tập trung ở nam thành.

Đây là lần đầu tiên nàng suất lĩnh nhiều người như vậy, vừa mới bắt đầu hưng phấn đã không có, hiện tại chỉ còn lại có khấn trương, nàng căn bản không có chút kinh nghiệm, chỉ có thể dựa vào trực giác để lãnh binh. Nàng thấy ba nghìn binh lính đều ngồi xổm tại sau tường thành, liền gọi vài tên mô thủ đến bên cạnh mình, truyền lệnh nói:

- Một đám đem mệnh lệnh của ta truyền xuống, nghe thấy mô thanh mới có thể bắn tên, ai dám bắn tên trước tiên, ta sẽ giết hắn.

Các binh lính từng người tiếp một người mà đem mệnh lệnh của nàng truyền xuống, cuối cùng biến thành bộ dáng gì, nàng cũng không biết.

Địch Yến tay cầm một bộ cung tiễn, cài tên lên dây cung, trong lòng khấn trương tim đập thình thịch. Giờ khắc này nàng vô cùng hy vọng Lý Trân ở bên cạnh mình, làm chỗ dựa cho nàng.

Quân đội của Lý Nguyên Gia rốt cục đi tới dưới nam thành, chỉ thấy trên sông đào bảo vệ thành đã buông cầu treo xuống, cửa thành mở rộng ra, thành môn và trên tường thành lại không có một bóng người.

Trong lòng Lý Nguyên Gia vô cùng nghi hoặc, đây là có chuyện gì? Vừa không giống hoan nghênh mình vào thành, cũng không giống ngăn mình ở ngoài thành, chẳng lẽ quan viên và binh lính thành Dương Châu đều chạy hết rồi sao?

- Phụ thân, chúng ta không có công thành vũ khí, thừa dịp hiện tại cửa thành đã mở, nắm lấy cơ hội giết vào đi thôi.

Lý Kham ở một bên sốt ruột nói.

Lý Nguyên Gia sau một lúc lâu do dự, lão vẫn là không dám mạo hiểm như vậy. Lão quay đầu nói với một gã lang tướng:

- Chu tướng quân, người có thể dẫn bản bộ vào thành trước tiên, nếu hạ được thành trì, ta thưởng người ba ngàn lượng hoàng kim.

Trong lòng người lang tướng này cũng có chút lo lắng, tuy nhiên vì ba ngàn lượng hoàng kim, y quyết định mạo hiểm vào thành. Y quay đầu lại vung chiến đao lên:

- Các huynh đệ, theo ta vào thành.

Một ngàn binh lính mặc khôi giáp, tay cầm trường mâu từ trong đội ngũ chạy đi, chạy theo vị lang tướng này đến cửa thành. Ánh mắt mọi người đều tập trung vào trên đội ngũ ngàn người này, có đoạt được thành Dương Châu hay không, là lần hành động này..

264. Chương 263: Binh Vây Dương Châu

Một ngàn binh lính rời thành môn càng ngày càng gần, tiếng bước chân ở trên ván gỗ cầu treo hết sức chỉnh tề. Trên đầu thành, binh lính nấp sau lỗ châu mai sợ tới mức hai chân như nhũn ra, rất nhiều người trực tiếp té trên mặt đất, căn bản không bò dậy nổi. Giờ khắc này chiến tranh tiến đến, nhân tính yếu đuối lộ rõ.

Hai chân Địch Yến cũng run rẩy, nàng không ngừng cổ vũ mình, nhịn xuống nhịn xuống đợi mọi người vào thành. Nhưng vào lúc này, không ngờ vẫn xảy ra chuyện, hai gã cung tiễn thủ sợ tới mức rớt cục sụp đổ, hô to một tiếng, đứng lên chạy xuống dưới thành.

Một tiếng hô to này kinh động đến phản quân đang đi vào Ứng thành. Lang tướng cầm đầu hơi sững sốt, vùng tay lên:

- Đình chỉ đi tới.

Y kinh ngạc nhìn lại về phía đầu thành, Địch Yến hận chỉ bắn một mũi tên giết người chạy trốn kia, nhưng lúc này nàng chẳng quan tâm truy cứu trách nhiệm, tiếng bước chân dưới thành đã biến mất, nàng lập tức thấp giọng hô:

- Gõ vang mõ.

Vài tên mõ thủ cùng nhau gõ trúc bang, bang bang, thanh âm trong trẻo của mõ lập tức vang vọng đầu thành, ba nghìn cung tiễn thủ đồng thời hiện thân, cùng nhau kéo cung bắn tên vào trong Ứng thành. Lập tức tiến như mưa, tên bắn dày đặc về phía phản quân trong Ứng thành. Phản quân bất ngờ không kịp đề phòng, nhiều người bị bắn ngã chết.

Dù phản quân đều mặc bị giáp chính quy, nhưng đầu thành bắn xuống gần như đều là binh tiễn, loại mũi tên này trầm trọng, đầu mũi tên dài nhỏ sắc bén, thêm trọng lực từ trên bắn xuống phía dưới, khiến lực sát thương của nó rất mạnh, trở thành phá giáp tiễn trứ danh, ngoại trừ Minh quang giáp kiên cố nhất ra, bị giáp bình thường căn bản ngăn cản không nổi loại tên công kích này.

Phản quân lập tức chết thê thảm và nghiêm trọng, lang tướng cầm đầu cả người lẫn ngựa cũng bị loạn tiễn bắn thành con nhím, chết thảm tại chỗ. Binh lính trong Ứng thành tru lên người sau người trước chạy trốn chết ra phía ngoài, giẫm đạp nhau, loạn thành một bầy. Địch Yến bỗng nhiên nghĩ đến gì đó, hô lớn:

- Tiễn thủ mặt Nam diện bắn tên ra ngoài thành.

Nàng rút kiếm ra, phóng tới lôi kéo binh lính, sử dụng kiếm chỉ vào lỗ châu mai hô to:

- Qua bên kia, nhanh bắn tên ra hướng ngoài thành.

Từng nhóm binh lính chạy ra lỗ châu mai, cũng không cần nhắm, cây cung bắn tên ra cầu treo ngoài thành. Ngoài thành mấy trăm binh lính phản quân xông qua cầu treo chạy trốn về hướng nam, nhưng tên trên đầu thành phóng tới lại bắn ngã vô số người. Lúc này trên đầu thành tiếng trống nổ lớn, chiến kỳ múa may, cung tiễn thủ thành công phục kích đã cổ vũ tất cả binh lính, bọn họ hưng phấn la to, chỉ vào Lý Nguyên Gia chửi bới thậm tệ.

Lý Nguyên Gia giật mình trợn mắt há hốc mồm, lão nằm mơ cũng thật không ngờ đầu thành sẽ xuất hiện nhiều binh lính như thế, đông nghìn nghịt đủ có mấy ngàn người, còn có binh lính kêu thảm chạy trốn về, rất nhiều người trên người trúng tên, trong lòng Lý Nguyên Gia có chút dao động rồi.

Lúc này, Lý Kham chạy lên lớn tiếng nói:

- Phụ thân, Dương Châu sẽ không có nhiều quân đội như vậy, bọn họ ắt là dân phu, châu binh tạm thời chiêu mộ, nhiều nhất chỉ hơn ngàn người thôi.

Một câu nhắc nhở Lý Nguyên Gia, lão không thể bởi vì chút ít suy sụp này mà buông tha Dương Châu, toàn bộ kế hoạch của lão sẽ xong đời. Lúc này, binh lính tiên phong đều tất cả trốn trở về, một ngàn người tổn thất gần một nửa, cửa thành Dương Châu âm ỉm đóng cửa, cầu treo cũng kết kẹt kéo lên, trên đầu thành tiếng trống, cái chiêng tiếng nổ lớn, tiếng hoan hô vang vọng đầu thành, tựa như quân đội của Lý Nguyên Gia đã toàn tuyến tan tác.

Quân đội Lý Nguyên Gia tới vô cùng gấp gáp, không mang theo vũ khí công thành, thậm chí ngay cả lều trại đều không mang theo, đối mặt với sông đào bảo vệ thành rộng lớn và tường thành cao ngất, Lý Nguyên Gia chỉ phải hạ lệnh vòng đến bắc môn, xâm chiếm nhà dân bên ngoài Bắc môn làm nơi trú ẩn lâm thời. Lão lại phái ra hơn một ngàn người đi khu rừng phụ cận chặt cây cối, chuẩn bị chế tác thang công thành đơn giản.

Màn đêm đã hơi buông xuống, nhiều nhà dân bên ngoài Bắc môn đã bị mấy ngàn quân đội của Lý Nguyên Gia chiếm lĩnh, tài vật bị vơ vét không còn gì, trong tửu quán ánh đèn sáng tỏ thỉnh thoảng truyền đến tiếng cười to của các quân quan, mấy chục cô gái trẻ tuổi không chạy kịp bị phản quân bắt lấy, lột y phục nhốt vào mấy gian phòng lớn, không ngừng có binh lính thành nhóm đi vào, mơ hồ có thể nghe thấy nữ nhân tiếng la khóc.

Nhưng loại hành vi làm xằng làm bậy này cũng không khiến Lý Nguyên Gia cảm thấy không ổn, lão biết rằng nội tâm bọn lính vô cùng áp lực, cần phóng túng thú tính bọn họ mới có thể để cho bọn họ tiếp tục bán mạng cho mình.

Lý Nguyên Gia khoanh tay đứng ở trước bàn, nhìn chăm chú thật lâu vào bản đồ Dương Châu để ở trên bàn. Lão ở Dương Châu đã mười năm, đối với tòa thành trì Dương Châu này rõ như lòng bàn tay, lão biết rằng lỗ hổng thành Dương Châu ở chỗ nào?

Đó chính là thành Dương Châu quá lớn, không có ba vạn quân đội trở lên, căn bản không thể bảo vệ thành trì được. Lâm Thanh chiêu mộ nhiều dân phu cũng ắt sẽ có phòng thủ lỗ hổng này, điều này cần lão kiên nhẫn tìm kiếm, chỉ cần tìm được lỗ hổng là có thể công thành. Thời gian chờ đợi càng dài lâu, nhưng đánh hạ thành Dương Châu cũng chỉ trong nháy mắt.

Lúc này, trưởng tử Lý Huấn nổi giận đùng đùng đi đến,

- Phụ thân, không thể phóng túng binh lính như vậy, bọn họ quấy nhiễu dân nữ, nhất định phải ngăn cản bọn họ, làm vậy sẽ mất đi dân tâm đấy.

- Nhưng nếu như ngăn cản bọn họ, chúng ta sẽ mất đi quân tâm.

Lý Nguyên Gia lạnh lùng nói:

- Con cho là những binh lính này dựa vào cái gì bán mạng cho chúng ta, không phải là vì phát tài, vì nữ nhân sao? Phải cho bọn hán ngon ngọt, bọn họ mới có thể duy trì sĩ khí, nếu không một đêm sẽ chạy hết, hiểu chưa?

- Nhưng quân đội như vậy thì hiệu lệnh thiên hạ thế nào?

Lý Huấn không thể chấp nhận lời nói của phụ thân, y đỏ bừng cả khuôn mặt tranh cãi:

- Muốn phát tài, về sau cướp được thiên hạ thì cho bọn họ là được, hiện tại thì không được. Hiện tại nhất định phải giữ gìn quân kỷ, người Dương Châu mới có thể nghe theo triệu tập của chúng ta, mới có thể mời chào càng nhiều binh lính hơn.

- Chỉ cần có đầy đủ tiền lương, chiêu mộ binh lính không thành vấn đề, con quá lo lắng rồi.

- Phụ thân, không phải như vậy, dân tâm đó.

- Đủ rồi.

Lý Nguyên Gia rốt cục then quá thành giận, gầm lên một tiếng đã cắt đứt lời nói của Lý Huấn! Về mặt giận dữ nói:

- Nên làm như thế nào trong lòng ta nắm chắc, không cần người dạy ta.

Lý Huấn quỳ xuống, rơi lệ nói:

- Nếu phụ thân không muốn nghe con khuyên bảo, hãy để cho con trở về Giang Dương thủ thành, ít nhất con có thể thủ ở Giang Dương, chúng ta còn có một con đường lui.

Lý Huấn nói hai chữ 'Đường lui' đã nhắc nhở Lý Nguyên Gia, nếu thành Dương Châu chiếm không được, lão nên làm gì bây giờ?

Năm đó khi Lý Kính Nghiệp ở Dương Châu khởi binh, trước tiên là vượt sông đến bờ sông bên kia, cướp lấy Nhuận Châu, chẳng qua là khi Lý Kính Nghiệp một lòng Bắc phạt, không nghe theo sách lược của Lạc Tân Vương, trước cướp lấy Tô Châu và Việt Châu, thành lập cát cứ căn cơ, kết quả bị Lý Hiếu Dật một trận chiến đánh cho toàn quân bị diệt.

Nếu như mình chiếm không được Dương Châu, cũng có thể thối lui đến Nhuận Châu, binh lực sau xuôi nam cướp lấy Tô Châu và Việt Châu, ở Giang Nam thành lập căn cơ, tránh cho đi theo vết xe đổ năm đó của Lý Kính Nghiệp. Nghĩ vậy, Lý Nguyên Gia gật gật đầu:

- Nếu như con muốn quay về Giang Dương, ta có thể cho con 1500 quân đội, nhưng không phải trở lại huyện Giang Dương, mà là chiếm cứ bến tàu Giang Dương, bảo hộ đồ, nếu Dương Châu tình thế không ổn, chúng ta lập tức vượt sông đi Nhuận Châu.

Lý Huấn dập đầu nói:

- Con tuân lệnh.

Lý Nguyên Gia đưa cho y một kim lệnh tiến:

- Mang ba doanh lập tức xuôi nam đi.

Lý Huấn tiếp nhận lệnh tiến liền vội vàng đi. Ngay lúc Lý Huấn đi không lâu, tam tử Lý Kham vọt vào, vội la lên:

- Phụ thân, sao cha lại lệnh đại ca mang binh đi rồi?

- Giang Dương bên kia quá trống trải, hơn nữa thuyền bỏ neo của chúng ta ở trên bến tàu, nếu không bảo vệ tốt, chúng ta vốn không có đường lui.

- Nhưng... quân đội của chúng ta vốn nhân số không nhiều, lại phân chia bộ phận quân đội đi, chúng ta sao cướp lấy Dương Châu được?

- Quân coi giữ Dương Châu đều là đám ô hợp vừa được chiêu mộ, chân chính đánh một trận, bọn họ dễ dàng sụp đổ. Đợi ngày mai chúng ta một mũi lửa đốt nhà của thành bắc, sau đó ra về rút quân, con dẫn theo mấy trăm tinh nhuệ mai phục tại ngoài thành, một khi cửa thành mở ra, con sẽ đi đoạt thành, ta thì sẽ giết trở lại tiếp ứng với con. Tóm lại, ngày mai nếu chúng ta không đoạt được Dương Châu thì vượt sông đi Nhuận Châu.

Lý Nguyên Gia thấy nhi tử còn muốn phản đối nữa, liền không hề cho gã cơ hội nói chuyện, lạnh lùng nói:

- Ta đã quyết định rồi.

Trưởng tử Lý Huấn của Lý Nguyên Gia tuy rằng văn nhược, nhưng cũng không có nghĩa là Lý Nguyên Gia cũng lỗ mãng vô trí giống con út Lý Kham. Nếu không phải lão có dã tâm xưng đế choáng váng đầu óc, lão cũng không chắc sẽ khởi binh. Lão đương nhiên biết Dương Châu đã có chuẩn bị, đánh hạ thành trì phần thắng cũng không cao, quay đầu đi tấn công Nhuận Châu không hề phòng bị mới là thượng sách.

Nếu không phải lão không cam lòng buông tha cho Dương Châu, đêm nay lão có thể trực tiếp vượt sông đánh Nhuận Châu rồi. Lý Kham thấy thái độ phụ thân kiên quyết, trong lòng của gã ảm đạm thất vọng, đành phải thi lễ yên lặng lui xuống.

Phần quân trước tiên chiếm mấy trăm nhà dân ngoài bắc thành, Lý Kham phụ trách tiền quân, thủ hạ có một ngàn người, phụ thân Lý Nguyên Gia trấn thủ trung quân, có hơn hai ngàn người, hậu quân 1500 người được trưởng tử Lý Huấn mang về Giang Dương, phần quân lúc này chỉ còn lại có ba nghìn người.

Trong một nhà dân không lớn, Tửu Chí một thân một mình ngồi ở trước bàn uống rượu. Y dùng tên giả là Tửu Tráng, trở thành Thương Tào Tham Quân dưới trướng Lý Kham, chủ quản quân nhu vật tư, nhưng trên thực tế, quân đội cũng không có gì vật tư cho y chưởng quản, y chỉ là mang một hư chức. Tửu Chí rất giỏi về cùng người kết giao, y hạ thấp mình, nâng lên người khác, làm người hào sảng, nói chuyện lại dễ nghe, chỉ cần nửa ngày y đã làm quen tất cả quan quân dưới trướng Lý Kham, thân thiết với mọi người.

Lúc này, nếu không ở đây đợi tin tức của Lý Trân, y đã sớm chạy tới tửu quán cùng mọi người uống hoa tửu rồi.

Lúc này, ngoài phòng truyền đến tiếng đập cửa,

- Là ai?

Tửu Chí buồn bực hỏi.

- Là ta, Chung Thuận Nhi.

Chung Thuận Nhi và Tửu Chí cùng nhau trà trộn vào đội ngũ của Lý Kham. Gax và vài tên võ sĩ Nội vệ khác giả làm tiểu nhị, bởi vì bọn họ thân hình cao lớn cường tráng, được Lý Kham tuyển làm thân binh hộ vệ.

- Tiến vào đi.

Cửa mở, từ bên ngoài lác mình tiến vào hai người. Người đi trước là Chung Thuận Nhi, người sau là một khuôn mặt xa lạ. Tửu Chí giật mình:

- Y là ai vậy?

Người phía sau tiến lên khom người thi lễ:

- Ty chức Mã Tụng tham kiến phó úy.

Chung Thuận Nhi cười giới thiệu:

- Y là đội chính châu quân, tên là Mã Tụng, người địa phương, là thống lĩnh phái y vội tới truyền tin cho phó úy.

Mã Tụng lấy từ trong ngực ra một phong thư, hai tay dâng lên cho Tửu Chí. Tửu Chí thư mở ra, nhìn một lần, lập tức cả kinh nhảy dựng lên:

- Hiện tại giờ gì?

- Khởi bẩm phó úy, hiện tại chưa tới canh hai.

Tửu Chí thoáng nhẹ nhàng thở ra. Trong thư Lý Trân nói khi canh ba phát động tiến công, bảo y làm tốt nội ứng, cụ thể làm nội ứng như thế nào thì không nói, chỉ dặn y làm việc tùy theo hoàn cảnh.

Tửu Chí lại hỏi:

- Thống lĩnh còn lời nhắn gì cần cho ta biết không?

Mã Tụng lắc đầu:

- Chỉ có phong thư này, không có gì khác.

- Ta biết rồi, người trở về nói cho thống lĩnh, ta bảo đảm chuẩn bị vào canh ba, lấy ánh lửa làm hiệu.

Mã Tụng thi lễ xoay người đi rồi, Tửu Chí lo lắng lo lắng đi qua đi lại trong phòng. Mình nên làm nội ứng như thế nào đây? Con mẹ nó, một không làm, hai không nghĩ, xuống tay độc một chút.

265. Chương 264: Đánh Bại Phản Quân

Quân đội của Lý Nguyên Gia chiếm lĩnh nhà dân ở ngoài bắc thành, đem một ít vật tư theo quân chất đống ở trong một đại trạch. Nhà bếp của quân đội ở trong nhà, canh hai vừa qua, Tửu Chí liền đi vào trong phòng bếp, vài tên lính đầu bếp đang bề bộn nấu cơm, hỏa trưởng họ Vương thấy một tên béo đi tới, liền vội vàng tiến lên ngăn lại, quát:

- Bên này là nhà bếp, không thể tùy tiện vào.

Vừa dứt lời, một khối hoàng kim nặng trĩu nhét vào trong tay y, khoảng chừng mười hai lượng. Hỏa trưởng hơi sững sốt, Tửu Chí cười tủm tỉm nói:

- Đây là chiến lợi phẩm hôm nay đã thu thảo của một gia đình giàu có, đưa cho Vương đại ca uống rượu.

Cái gọi là “Đã thu thảo” chính là ngôn ngữ trong nghề thổ phỉ, hôm nay bọn họ ở một nhà gia đình giàu có đào được tài bảo giấu ở trong hầm ngầm, chủ yếu lấy vàng bạc là chính, đủ có mấy vạn, bị cướp giật không còn, rất nhiều người đều có phần, nhưng vài tên lính đầu bếp này lại không hề mò được gì, bọn họ sớm nhận nhin một bụng tức rồi.

Lúc này, Tử Chí lại lấy ra mấy thỏi vàng nhỏ, ném cho vài tên lính đầu bếp mỗi người một khối, ha hả cười nói:

- Hôm nay ta giành được tương đối nhiều, mọi người cùng nhau phát tài, một chút lòng thành, mọi người cầm uống rượu đi.

Có tài mọi người phát, tên mập như này sao người ta không thích được. Vài tên hỏa đầu lập tức chuyển biến thái độ đối với y, đều xuất ra rượu thịt giấu riêng mời y uống rượu ăn thịt. Tử Chí cũng không khách khí, ngồi xuống cùng mọi người nâng ly cạn chén. Sau vài chén rượu, mọi người đều trở thành thành huynh đệ rồi.

Tử Chí thấy trong nồi sắt lớn đang nấu cháo thịt, liền cười hỏi:

- Đây là điểm tâm ngày mai hả?

- Không phải Vương gia phái một ngàn huynh đệ đi đồn củi gỗ sao? Thùng cháo thịt này chính là chuẩn bị cho bọn họ đấy, còn có hai thùng đã nấu xong rồi, đợi lát nữa bọn họ sẽ đến lấy.

Tử Chí ha hả cười:

- Tùy tiện hỏi hỏi, chúng ta uống rượu nào.

- Lão Tử, người nói chúng ta có thể đánh hạ được thành Dương Châu không?

- Ai biết được? Đánh hạ được thành Dương Châu, chúng ta cùng nhau đoạt con mẹ nó một chuyến, vậy là tuổi già không lo. Không đánh hạ được, chúng ta cũng phải xông pha lấy người, bảo vệ mạng nhỏ quan trọng hơn, các vị đại ca nói có đúng hay không.

Tử Chí nói như vậy rất được lòng của bọn họ, tất cả mọi người cười ha hả, lại uống vào mấy chén. Hỏa trưởng bỗng nhiên nghiêng một cái, té trên mặt đất, mấy người khác cũng đều ngã xuống đất. Tử Chí ra tay mạnh hỏa trưởng hai cái;

- Sao mới uống vài chén gục rồi, tửu lượng yếu quá.

Xác nhận tất cả mọi người đã ngủ, Tử Chí cười đắc ý, lần mò lấy lại mấy khối hoàng kim từ trong người bọn họ, lại thuận tay móc sạch sẽ tiền của bọn họ, y đi tới cửa hô một tiếng, vài tên thủ hạ đều từ trên tường nhảy xuống, cười nói:

- Mập ca xử lý xong bọn chúng rồi ạ?

- Mập gia ta xuất mã, khi nào thì lỡ tay chưa. Đừng nói nhiều, sẽ có người đến bây giờ.

Vài tên thủ hạ vào nhà lột y phục của bọn hỏa đầu mặc vào, Tử Chí cũng đổi cách ăn mặc thành bộ dạng đầu bếp, để cho thủ hạ giết vài tên lính đầu bếp, ném thi thể vào hầm.

Y lúc này mới móc ra mấy gói độc được do Nội vệ đặc chế, tên loại chất độc này là Thập Nhật túy (mười ngày say), vô sắc vô vị, nhưng độc tính rất lớn, sau khi ăn vào sau một khắc đồng hồ (15 phút), có thể khiến người hôn mê ba ngày ba đêm, cho dù số lượng ít nhất cũng phải hôn mê một ngày, chỉ có giải được của Nội vệ mình mới có thể giải được.

Tử Chí rắc thuốc bột vào mấy thùng cháo thịt quấy đều lên, còn thừa lại không ít thuốc, y lại rắc toàn bộ vào trong thùng rượu. Y vẫn có chút lo lắng, lại ném mấy cái con cá hươu vào trong cháo thịt, lập tức phòng đầy mùi hôi thối, y cười nói với thủ hạ:

- Nhất định phải che kín mùi thuốc mê mới được.

Vài tên thủ hạ đều vẻ mặt đau khổ không lên tiếng. Bọn họ đều là võ sĩ Nội vệ, chưa bao giờ làm loại việc hạ lưu này. Bỏ thuốc vào trong cháo, loại chủ ý mục nát này chỉ có Tửu mập mới nghĩ ra.

Lúc này, trong viện truyền đến tiếng bước chân, có người hỏi:

- Chúng ta đã có cơm chưa? Tất cả mọi người đói bụng rồi.

Tửu Chí hoảng sợ, vội vàng xua tay, vài tên thủ hạ đều ngồi chồm hổm trên mặt đất, có thái đồ ăn, có gọt dưa, giả vờ giả vịt bận rộn. Rất nhanh từ bên ngoài đi tới một đám binh lính cường tráng. Người cầm đầu chưa thấy Tửu Chí bao giờ, liền kỳ quái hỏi:

- Lưu Tam đâu?

Tửu Chí bĩu môi, khinh thường nói:

- Cái tên dâm côn kia còn có thể đi làm cái gì, thắng tiền của lão tử, đương nhiên đi tìm nữ nhân tìm niềm vui rồi.

Lời của y tuy rằng thô lỗ, nhưng bọn binh lính lại thấy dễ lọt tai, cũng không khỏi nhếch miệng cười. Người cầm đầu quân đội lòng nghi ngờ biến mất:

- Mặc kệ y, cơm, đồ ăn của chúng ta đâu?

Tửu Chí chỉ chỉ ba thùng cháo thịt lớn:

- Chính là ba thùng cháo thịt kia, là quan trên ra lệnh, đừng trách ta, tự các ngươi khiêng đi đi.

- Con mẹ nó, chúng ta chặt gỗ trở về, ưu đãi không có, nữ nhân không đụng, một đám mệt mỏi như cẩu không ngờ lại chỉ cho chúng ta húp cháo.

Tất cả mọi người phẫn hận lớn tiếng mắng.

Tửu Chí cũng cảm tức nói:

- Đừng không biết tốt xấu, lương thực căn bản không đủ, ngày mai nếu không đánh hạ được Dương Châu, tất cả mọi người đi ăn không khí đi.

Y lại phẫn nộ chỉ mấy thùng rượu bên cạnh nói:

- Lão tử cho các ngươi một ân tình, mấy thùng rượu này các ngươi cũng mang đi đi, lão tử sẽ làm như không nhìn thấy.

Được thêm rượu, mọi người cũng không mắng nữa, bọn họ lại ngửi thấy trong cháo có vị cá ươn, đều ghé tởm phẩy phẩy cái mũi, lăm lăm khiêng cháo thùng và thùng rượu đi.

Tửu Chí thấy bọn họ đi xa, liền vỗ vỗ tay cười nói với thủ hạ:

- Con mẹ nó, chuyện làm xong rồi, chúng ta trở về đi.

Lúc này bọn thuộc hạ đều vô cùng khâm phục cách làm việc bình tĩnh của Tửu Chí, cười cười nói nói đi theo y rời khỏi nhà bếp, rất nhanh liền biến mất trong bóng đêm.

Chưa tới canh ba, Lý Nguyên Gia vừa mới ngủ, lại bị vài tên thân binh đánh thức:

- Vương gia, mau tỉnh lại, đã xảy ra chuyện.

- Đã xảy ra chuyện gì?

Lý Nguyên Gia buồn ngủ mông lung hỏi.

- Các huynh đệ sau khi đi đón củi trở về đều ngất xỉu rồi.

- Cái gì?

Lý Nguyên Gia lập tức ngồi dậy, cơn buồn ngủ biến mất, lão đứng lên phủ thêm khôi giáp, bước nhanh đi ra ngoài, vừa đi vừa nói:

- Là chuyện gì xảy ra?

- Sau khi bọn họ ăn cháo thịt phòng bếp đưa tới, liền ngất xỉu, gọi không tỉnh, dường như không phải thuốc mê bình thường.

- Khốn kiếp.

Lý Nguyên Gia mắng to một tiếng, bước nhanh về phía bài phòng. Hai doanh binh lính đồn củi kia đều ở nơi này, mấy trăm cây gỗ lớn chồng chất trên đất trống, chỉ thấy trước phòng đầy binh lính nằm lung tung, một gã quân y đang lo lắng khám và chữa bệnh cho bọn họ.

- Sao lại thế này, không cứu được sao?

Lý Nguyên Gia đi lên trước giận dữ hỏi.

Quân y lắc đầu:

- Vương gia, không phải thuốc mê, mà là một loại độc dược, bọn họ đều trúng độc, ty chức đang nghĩ biện pháp cứu tỉnh bọn họ.

Lý Nguyên Gia tím mặt, quay đầu lại quát to:

- Đem toàn bộ người bên trong nhà bếp bắt tới đây cho ta.

- Vương gia, vài huynh đệ trong nhà bếp đều đã chết hết, tại hầm phát hiện thi thể của bọn họ.

Lý Nguyên Gia ngây ngốc một chút, bỗng nhiên, mặt sau truyền đến tiếng hô to:

- Cháy cháy rồi.

Lý Nguyên Gia quay mạnh đầu lại, chỉ thấy tòa tử tù lớn nhất dấy lên lửa lớn hùng hục, ánh lửa ngút trời. Bọn lính đều từ trong mộng bừng tỉnh, chạy ra phòng, đại đa số đều quần áo không chỉnh tề, vẻ mặt kinh hoảng.

Đúng lúc này, trong bóng đêm truyền tới thanh âm của mõ, loạn tiễn phía trước bắn ra cùng một lúc, rất nhiều binh lính không kịp đề phòng, đều trúng tên kêu thảm ngã xuống đất. Biến cố tới đột nhiên khiến phản quân đại loạn, ngay sau đó tiếng trống như sấm, tiếng kêu rung trời, từ trong bóng tối vọt tới một đạo nhân mã, cũng không biết có bao nhiêu người, bọn họ tay cầm trường mâu, tiến công sắc bén, sắc bén không thể đỡ, giết phản quân kêu rên một mảnh.

Phản quân có một ngàn người sống chết không rõ, tất cả binh lính trong lòng hoảng loạn, lại đang nửa đêm bị người ta đánh lén, quân tâm lập tức đại loạn, rất nhiều binh lính ngay cả y phục vớ giày đều không mặc, liều mạng ôm đầu chạy trốn. Lý Nguyên Gia phát hiện binh lính đối phương cũng không nhiều, chỉ có vài trăm người, nhưng phô trương thanh thế, cố ý làm như mấy nghìn người.

Lão gấp gáp hô to:

- Chớ hoảng loạn, kết đội tác chiến.

Lúc này, trong bóng đêm mơ hồ truyền đến một tiếng dây cung, Lý Nguyên Gia chỉ cảm thấy cổ họng đau nhức, một Lang Nha tiễn đã bắn trúng cổ của lão. Lão chậm rãi quay đầu lại, chỉ thấy hơn mười bước xuất hiện một đại tướng kỵ binh, tay cầm một đại cung, lại rút ra một mũi tên nhắm ngay lão.

Viên đại tướng này đúng là Lý Trân, hắn thấy một lão già mặc kim khôi kim giáp, hắn lập tức đoán được, đây đích thị là Lý Nguyên Gia. Lý Trân không chút do dự giương cung lắp tên, một mũi tên bắn trúng Lý Nguyên Gia. Hắn không thể để Lý Nguyên Gia sống, lại rút ra một mũi tên, kéo cung như trăng tròn, tiễn như tia chớp vọt tới, một mũi tên cắm giữa cổ họng Lý Nguyên Gia. Lý Nguyên Gia che cổ họng, ngửa mặt ngã xuống đất, tất cả dã tâm để vương đều tan biến tại hai mũi tên này.

Lý Trân giục ngựa xông lên trước, rút ra bảo kiếm, hung hăng chém một kiếm về phía cổ của lão.

- Lý Nguyên Gia đã chết. Lý Nguyên Gia đã chết.

Lý Trân giơ lên đầu của Lý Nguyên Gia phóng ngựa chạy gấp, lớn tiếng hô to. Phản quân càng không có ý chỉ chiến đấu, chạy trốn bốn phía hoặc là quỳ xuống đất đầu hàng. Lý Kham từ trong tòa nhà lao tới, thấy đầu người trong tay Lý Trân, ánh mắt gã đỏ ngầu, khóc lớn:

- Phụ thân.

Nhưng hậu tâm gã lại truyền đến một trận đau nhức, cúi xuống nhìn, chỉ thấy một thanh trường kiếm lộ ra từ trước ngực mình. Lý Kham hét to một tiếng, chết thảm tại chỗ, đến cuối cùng gã đều không biết mình chết ở trên tay người nào.

Tửu Chí từ bên hông y đoạt lại chủy thủ hoàng kim bảo thạch của mình, cười lạnh một tiếng nói:

- Tiểu Vương gia, rất xin lỗi, Mập gia ta muốn phát tài thăng quan, cho mượn đầu người dùng một chút, hôm nào đốt vàng mã cho người.

Y một kiếm lại chém đầu Lý Kham xuống. Lúc này, ánh mắt của Tửu Chí bỗng dưng sáng ngời, y thấy kim khôi kim giáp của Lý Nguyên Gia, đây chính là mấy chục cân hoàng kim tinh khiết, trên mũ giáp còn được khảm một khối bảo thạch quý, giá trị ngàn quan, không ngờ lão Lý tùy tay vứt trên đất, quả thực là lãng phí bảo bối nha.

- Lão Lý, chỗ ta có một đầu người này, tặng cho người

Tửu Chí mang theo đầu Lý Kham chạy tới chỗ Lý Trân, nói chính xác là chạy về phía kim khôi kim giáp kia.

Cha con Lý Nguyên Gia trước sau bị giết, phản quân hoàn toàn bị sụp đổ, bị Lý Trân suất lĩnh năm trăm châu binh đuổi giết, tử thi khắp nơi, người đầu hàng không tính được. Lúc này, Triệu Thu Nương và Lã Tấn cũng suất lĩnh mấy ngàn binh lính chiêu mộ lâm thời từ bên trong thành giết ra, phối hợp quân đội của Lý Trân bao vây tiêu trừ phản quân mọi nơi.

Lúc này, một gã kỵ binh từ phía nam vội vàng chạy tới, tìm được Lý Trân, kỵ binh xoay người xuống ngựa quì một gối bẩm báo:

- Khởi bẩm Lý Thống lĩnh, Trang Tướng quân nửa đường phục kích quân đội Lý Huấn thành công. Lý Huấn đã bị Trang tướng quân giết chết, phản quân đang chạy trốn về hướng bên này. Trang tướng quân thỉnh cầu thống lĩnh chặn lại.

Lý Trân lập tức mừng rỡ, Lý Huấn bị giết, vậy Lý Nguyên Gia tạo phản hoàn toàn bị giết rồi. Lúc này, Lý Trân chợt nhớ tới một chuyện, nói to với Triệu Thu Nương:

- Triệu Giáo Úy, người và Lã Giáo Úy phụ trách thanh lý tàn binh, ta muốn lập tức tiến đến huyện Giang Dương.

- Ty chức tuân lệnh.

Lý Trân quay đầu lại hô:

- Châu binh lập tức theo ta.

Tửu Chí phất tay hô to:

- Mọi người trở về tập hợp.

Lý Trân lòng nóng như lửa đốt, hắn không chờ tất cả châu binh hội tụ, thấy đã tụ họp không ít binh lính, liền cao giọng nói:

- Chúng ta đi trước.

Lúc này, một gã hắc y kỵ sĩ đuổi theo Lý Trân, dáng người mảnh mai, đúng là Dịch Yến cười tươi như hoa. Nàng thấp giọng cười nói:

- Muội biết huynh muốn đi làm cái gì, nhất định phải mang muội cùng đi.

- Đi thôi.

Lý Trân ngửa mặt lên trời cười to, cùng Dịch Yến mang theo ba trăm châu binh chạy tới huyện Giang Dương.

266. Chương 265: Cướp Đoạt Chứng Cớ

Bởi vì Lý Trân phản ứng đúng lúc, hắn chạy tới huyện Giang Dương sớm hơn Đô úy Trang Văn Thái, hắn suất lĩnh mấy trăm binh lính, trời mới vừa sáng đã đuổi đến Bắc môn bên ngoài thị trấn, lúc này cửa thành mở rộng ra, Lý Trân không ngờ phát hiện không ít người đang kinh hoảng từ bên trong thành chạy trốn chết, Tể tướng tiến lên bắt được một gã nam tử, kéo tới trước mặt Lý Trân.

Lý Trân ở trên ngựa cúi đầu hỏi:

- Bên trong thành xảy ra chuyện gì?

Nam tử sợ tới mức cả người phát run, lắp bắp nói:

- Có bại binh... trốn về thị trấn, đang ở trong thành. Cướp bóc.

Lý Trân giận dữ, đây nhất định là quân đội của Lý Nguyên Gia trốn về rồi. Hắn quay đầu lại ra lệnh:

- Theo ta vào thành, gặp được bại binh cướp bóc, giết không luận tội.

Hắn rút trường kiếm ra, suất lĩnh mấy trăm người giết vào thị trấn, trong huyện thành Giang Dương loạn thành một bầy, rất nhiều nhà mang con gái trên đường chạy trốn, đứa nhỏ kinh hãi khóc lớn, thỉnh thoảng truyền đến tiếng gào sợ hãi.

Gần trăm bại binh trốn về Giang Dương huyện, nhân cơ hội cướp bóc cửa hàng và kho hàng trong Giang Dương huyện, một số gia đình giàu có cũng đập cửa, bại binh nhất loạt xông vào.

Lý Trân suất quân vọt vào thị trấn, vừa lúc gặp được hơn mười tên bại binh chuẩn bị ra khỏi thành, bọn họ vẻ mặt rạn rở, thu hoạch phong phú, mang theo bao lớn bao nhỏ, còn khiêng thiếu nữ đang khóc sụt sùi.

Địch Yến tức giận đến nổi trợn mắt, quát to một tiếng, giục ngựa xông tới, nàng ở trên ngựa vừa tung người, quay vòng trên không trung, nhảy vào giữa bọn địch, xuất kiếm như điện, một kiếm đâm chết một gã bại binh khiêng thiếu nữ.

Nàng kéo thiếu nữ từ trên mặt đất lên, đẩy sang bên đường:

- Nhanh về nhà đi.

Thiếu nữ không kịp cảm kích liền thất tha thất thểu chạy, châu binh thủ hạ của Lý Trân đều vọt lên, thấy người là đâm, hơn mười tên bại binh sợ tới mức chạy trốn tứ phía.

Lý Trân gỡ cung tiễn xuống, kéo cung như nguyệt, tiễn vọt tới hàng loạt, mỗi tiễn bắn rớt một người, chỉ trong chốc lát, bảy tám tên lính đào ngũ đều bị hấn bắn ra, binh lính xông lên đâm chết không chút lưu tình.

- Lý Thống lĩnh, là Quảng Lăng vương phủ.

Lúc này một tên binh lính chỉ vào một tòa nhà xanh vàng rực rỡ ở xa xa.

Lý Trân hơi trầm ngâm, liền nói với Địch Yến:

- Muội dẫn một trăm binh lính đi quét sạch bại binh, đợi lát nữa đến vương phủ cùng ta hội hợp.

Địch Yến gật gù đầu, quay đầu lại quát:

- Đội thứ nhất và đội thứ hai đi theo ta.

Nàng mang theo trăm tên lính hướng về phố chính của huyện thành chạy đi, bên kia là nơi tập trung phú hộ, là trọng điểm mà bại binh cướp bóc.

Lý Trân nói với hai trăm binh lính còn lại:

- Đi với ta tới vương phủ.

Mọi người tăng tốc độ, thẳng hướng Quảng Lăng vương phủ chạy tới, Quảng Lăng vương phủ nằm trong huyện thành Giang Dương, là một tòa nhà đất lớn chiếm trăm mẫu, lúc này cửa lớn vương phủ đóng chặt,

ngoại chất của Lý Nguyên Gia là Phòng Thành suất lĩnh mười mấy tên gia đình tay cầm đao kiếm canh giữ ở trong cửa lớn.

Phòng Thành là chất tử của thê tử Lý Nguyên Gia, cũng là tôn tử của danh tướng Sơ Đường Phòng Huyền Linh, con trai của Phòng Di Ái, phụ thân của y tạo phản bị lưu đày ở Lĩnh Nam, năm trước được xá trở về, lại đầu năm tham gia khoa cử, bất hạnh thi rớt.

Y đam mê thi họa, mấy tháng trước đến phủ cô phụ Lý Nguyên Gia học thi họa, không ngờ lại gặp phải trận binh tai này.

Phòng Thành lúc này thực sự bất an không yên, y sớm nghe nói Lý Nguyên Gia có lòng tạo phản, nhưng y say mê thi họa, cũng không có đem những lời đồn này để ở trong lòng, không ngờ lời đồn biến thành sự thật, trong lòng của y lo lắng cực kỳ, mình có thể cũng bị cuốn vào bên trong trận tạo phản này hay không.

Đúng lúc này, một tên binh lính chạy như bay đến, phanh, đập cửa chính vương phủ:

- Mở cửa nhanh.

Trên cửa chính mở một cái cửa sổ nhỏ, bên trong cánh cửa gia đình nơm nớp lo sợ hỏi:

- Là ai?

- Ta là mã đồng Dương Tứ của đại công tử, các người không biết ta sao?

Mọi người nhận ra y, mở cửa chính, lời y vào hỏi:

- Dương Tứ, đã xảy ra chuyện gì rồi?

Mã đồng khóc lớn nói:

- Đại công tử trên đường gặp phải phục kích, bất hạnh bỏ mình, quân đội cũng bị đánh tan rồi.

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, hơi hiểu ra, chỉ sợ quân đội vào thành cướp bóc chính là bại quân của đại công tử, mà không phải quân địch. Lúc này Phòng Thành lại vội hỏi:

- Vương gia tình hình thế nào?

- Vương gia và Kham công tử ở Giang Đô bên kia, tạm thời tình hình không rõ.

Đúng lúc này, cửa chính bỗng nhiên truyền đến nhất thanh trầm đục, chấn động kịch liệt, bên trong cánh cửa hơn mười người đều sợ tới mức mất cả hồn vía, đều lui về phía sau. Phòng Thành trong lòng sợ hãi, cầm kiếm hô to:

- Là ai?

Vừa dứt lời, cửa chính lại là một tiếng vang thật lớn, chốt cửa gãy, cửa chính ầm ầm bị phá thông, chỉ thấy hơn mười người ôm một cây xà gỗ lớn vọt vào, phía sau là binh lính đông đúc, ngay sau đó trên tường cũng xuất hiện vô số binh lính, tay cầm tên nỏ chỉ vào bọn họ.

Lúc này, Lý Trân đi nhanh đến, lớn tiếng quát:

- Hết thấy buông binh khí, nếu không giết chết.

Phòng Thành và bọn gia đình thấy tình thế không ổn, đều buông đao kiếm trong tay xuống, Lý Trân chỉ vào gia đình nói với một gã đội trưởng:

- Dem bọn họ dẫn đi hết, tạm thời không cần giết bọn họ.

Phòng Thành cảm giác bại binh Lý Trân không giống cướp bóc, lấy hết dũng khí tiến lên:

- Xin hỏi... Các người là ai?

Lý Trân đưa ra kim bài Nội vệ:

- Ta là Thống lĩnh Nội vệ, phụng ý chỉ Thánh Thượng biên kê tài sản của Quảng Lăng vương phủ, kẻ dám cả gan phản kháng, đều tử hình ngay tại chỗ.

Phòng Thành sợ tới mức một câu cũng nói không nên lời, lúc này, Tử Chí tiến lên cười nói:

- Để cho ta dẫn các huynh đệ đi điều tra đi.

Lý Trân gật gật đầu:

- Đừng quấy nhiễu gia quyến, điều tra cẩn thận một chút.

Tử Chí vung tay lên:

- Đi theo ta.

Y dẫn dắt nhóm lớn binh lính về phía sau tòa nhà, lúc này, Lý Trân đi lên trước dùng kiếm chỉ vào Phòng Thành hỏi:

- Người và Lý Nguyên Gia quan hệ như thế nào?

Phòng Thành cuống quýt giải thích nói:

- Ta không phải con cháu của Lý Nguyên Gia, ta là người của Phòng gia ở Tề Châu, là cháu ngoại của Phòng phu nhân, ở trong này học tập thi họa.

Dừng một chút, y lại thấp giọng nói:

- Tiểu nhân biết Lý Thống lĩnh phải tìm cái gì, tiểu nhân nguyện ý dẫn Thống lĩnh tới căn phòng bí mật của Lý Nguyên Gia, chỉ cầu Lý Thống lĩnh tha cho tiểu nhân.

- Người biết ta?

Lý Trân cũng chưa báo danh tính của mình, Phòng Thành lại biết mình họ Lý, khiến hắn có chút kỳ quái. Phòng Thành nhẹ nhàng gật đầu:

- Tiểu nhân tham gia khoa cử năm nay, ở kinh thành từng gặp Lý Thống lĩnh, tiểu nhân là cháu của khai quốc Phòng tướng quốc.

Lý Trân nghe nói y biết mình, lại là cháu của Phòng Huyền Linh, liền gật gật đầu:

- Nếu như người có thể lập công, lại quả thật cùng Lý Nguyên Gia tạo phản không quan hệ, ta có thể suy xét tha cho người.

Khi Phòng Thành còn nhỏ, phụ thân tạo phản bị lưu đày Lĩnh Nam, từ nhỏ ở lớn lên Lĩnh Nam, năm trước mới được đặc xá trở về, y cũng không muốn tiếp tục bị cuốn vào chuyện Lý Nguyên Gia tạo phản.

Phòng Thành là một người cực kỳ thông minh, biết Lý Trân đến phủ Lý Nguyên Gia muốn tìm cái gì, y vội vàng nói:

- Mời thống lĩnh đi theo ta.

Lý Trân mang theo vài tên thủ hạ đi theo Phòng Thành vào Minh Châu lâu, lúc này Tử Chí đang dẫn dắt bọn lính lục tung điều tra, tất cả gia quyến nhà hoàn đều bị đuổi tới một gian trong viện, Tử Chí đã phát hiện cửa vào kim khóa ngầm, đang cùng mấy chục tên lính đập đập lối vào cửa đá.

Lý Trân đi theo Phòng Thành vào Minh Châu lâu, Phòng Thành giới thiệu nói:

- Minh châu lâu là nơi Lý Nguyên Gia bắt đầu cuộc sống hàng ngày vẽ tranh, nội thư phòng của y cũng ở nơi đây, có điều ta biết y ở trong này còn có một căn phòng bí mật, tất cả vật phẩm trọng yếu đều nằm trong căn phòng bí mật.

Lý Trân nghe nói có căn phòng bí mật, lập tức tinh thần rung lên, hỏi:

- Căn phòng bí mật ở nơi nào?

- Mời Lý Thống lĩnh đi theo ta.

Phòng Thành dẫn Lý Trân đi vào nội thất của Lý Nguyên Gia, nơi này là nội thư phòng của Lý Nguyên Gia, trên tường treo đầy những bức họa của Lý Nguyên Gia, Phòng Thành tháo một bức tranh trên tường

xuống, mặt sau là vách tường tuyết trắng, nhưng nếu nhìn kỹ, vẫn như cũ nhìn ra được có dấu vết cửa, Phòng Thành vận cơ quan ở dưới bàn sách, trên tường xuất hiện một cái cửa nhỏ.

Lý Trân mừng rỡ, quay đầu nói với thủ hạ:

- Các người ở bên ngoài chờ.

Hắn rút kiếm ra đi vào căn phòng bí mật, Phòng Thành đột sáng đèn lên, trong phòng lập tức đèn đuốc sáng trưng. Tuy rằng trong phòng không có cửa sổ, nhưng thông gió cũng rất tốt, bày đặt giá gỗ dựa vào bốn phía bên tường, chính xác ra, căn phòng bí mật hẳn là phòng giấu tranh vẽ, bốn phía trên kệ đồ đầy những danh họa thư pháp Lý Nguyên Gia cất chứa mấy chục năm qua.

Lúc này, Phòng Thành chỉ chỉ một cái rương lớn ở góc tường nói:

- Cái thùng kia Lý Nguyên Gia không cho bất cứ kẻ nào tới gần, ngay cả con của y cũng không được, phỏng chừng đồ vật Lý Thống lĩnh muốn tìm ngay ở trong rương.

- Ta biết rồi, người lui ra đi.

Phòng Thành biết điều lui ra ngoài, Lý Trân chậm rãi đến gần thùng, này một hòm gỗ vuông, dài rộng chừng năm thước, trên treo một khóa vàng, Lý Trân rút dao găm ra, chặt đứt khóa vàng.

Hắn lập tức lùi lại sau một bước, sử dụng kiếm chậm rãi đẩy hòm gỗ ra, chỉ thấy trong rương phục trang đẹp đẽ, cũng không phải giấu châu báu trang sức, mà là long bào đại miện được khảm bảo thạch, dưới ngọn đèn chiếu rọi xuống rạng rỡ loang loáng.

Lý Trân thật cẩn thận đem vật phẩm bên trong lấy ra hết, bên trong không chỉ có long bào đại miện, còn có bảo ấn để vương cùng với thánh chỉ đại xá thiên hạ, Lý Nguyên Gia thậm chí ngay cả niên hiệu cũng nghĩ kỹ rồi. Lý Trân lắc đầu, những thứ này đều là bằng chứng Lý Nguyên Gia tạo phản xưng đế.

Lúc này, Lý Trân phát hiện một cái hộp ngọc, hắn mở hộp ngọc ra, bên trong là một phần danh sách, trên có ghi “Hưng Đường Hội minh ước thư”, sáu chữ, phía trước là tôn chỉ của Hưng Đường Hội, phần Võ thị, khôi phục Lý Đường, phía dưới là danh sách dày đặc.

Cái đó và danh sách Lai Tuấn Thần tra tấn lấy được không giống nhau, đây là từng thành viên Hưng Đường Hội tự tay viết và kí tên, còn có ấn tay, Lý Trân thấy được Lý Hiến và Lý Đán kí tên, còn có ấn tay của bọn họ, ngay cả Thái Bình công chúa Lý Lệnh Nguyệt cũng kí tên bằng vân tay.

Lý Trân hít một hơi thật dài, đây mới là căn cứ chính xác chân chính của Hưng Đường Hội, hắn đem danh sách đó bỏ vào trong ngực, lại tìm được thư tín thật dày, đều là tôn thất Lý thị và thư tín một số đại thần qua lại với Lý Nguyên Gia.

Lý Trân tìm ra thư của Lâm Thanh và Triệu Văn Sơ, hắn đem thư tín cũng bỏ vào trong ngực, lúc này mới đem long bào và những vật phẩm này thả trở về, một lần nữa tìm một cái khóa khóa hòm gỗ lại, khiêng thùng ra khỏi căn phòng bí mật, giao cho binh lính nói:

- Thùng này cực kỳ quan trọng, trông coi cẩn thận.

Lúc này, Tửu Chí vọt vào, đỏ bừng cả khuôn mặt, kích động đến mức thanh âm đều run rẩy:

- Lão Lý, người mau đến xem.

- Phát hiện cái gì, mà lại khiến người kích động như vậy?

- Người mau đến xem, chúng ta phát tài lớn rồi.

Lý Trân tùy tay cốc đầu y một cái, cười mắng:

- Người mò bộ kia hoàng kim khô giáp ta liền làm bộ như không phát hiện, còn tiền tài thì nghĩ cũng đừng có nghĩ đến.

Lý Trân bước nhanh đi vào hậu trạch, lúc này Dịch Yến cũng đã mang thủ hạ binh lính trở lại, bại binh trong thành trên cơ bản đều đã tiêu diệt, bọn lính từ dưới đất đem từng rương lớn kim khô khiêng ra, rương lớn trong viện đã chồng chất như núi.

Địch Yến mở ra mấy cái thùng sắt lớn, bên trong tất cả đều là thỏi vàng, dù là Địch Yến kiến thức rộng rãi, cũng không khỏi hít một hơi khí lạnh, nằng thảy Lý Trân đi tới, liền tiến lên phía trước nói:

- Quả thực không thể tưởng tượng, Lý Nguyên Gia không ngờ có thể thu được của cải lớn như thế, huynh xem bên này hơn mười rương, bên trong tất cả đều là hoàng kim.
- Dương Châu vốn chính là nơi của cải tụ tập, y có của cải nhiều như vậy cũng chẳng có gì lạ.

Lúc này, Tử Chí lại không kìm nổi nhắc nhở Lý Trân:

- Lần này các huynh đệ châu quân đều lập được công lao, chúng ta cũng không thể keo kiệt, cuối cùng cũng phải khao bọn họ một chút, ý của ta là, lấy một bộ phận tiền tài phân cho mọi người.

Lý Trân cười nói:

- Ta đương nhiên biết, tuy nhiên theo quy củ làm việc, ta sẽ đem một phần tiền tài đưa Lâm Thái Thú, do y đến phân phối khao thưởng, riêng huynh đệ Nội vệ, ta cũng sẽ có thưởng.

Nói đến đây, Lý Trân vỗ vỗ bờ vai của Tử Chí cười tủm tỉm nói:

- Lần này người lập công lớn, ta nói rồi đấy, người sẽ thăng quan phát tài, đừng nóng vội, ta tuyệt đối không quên cho người một chỗ tốt.

Tử Chí ngượng ngùng gãi đầu, hai tai đỏ hồng lên

267. Chương 266: Gió Đổi Chiều

Lý Trân đưa những gì điều tra được về Lâm Thanh và Triệu Văn Sơ cho bọn họ, hai người cảm kích vạn phần, những chứng cứ này không chỉ chứng minh được hai người bọn họ không hề câu kết với Lý Nguyên Gia để tạo phản, ngược lại còn có thể được ban thưởng vì có công bảo vệ Dương Châu.

Đã qua mấy ngày, Lâu Sư Đức và Võ Ý Tông đã dẫn theo ba vạn đại quân đi tới Dương Châu để quét sạch bè lũ tạo phản của Lý Nguyên Gia. Lý Trân sau khi đã bàn giao lại mọi thứ cho bọn họ liền dẫn theo đám thị vệ trở về kinh thành.

Thời gian thấm thoát trôi, đã dần tới tháng sáu, thời tiết cũng ngày một trở nên nóng nực, nhưng đại án triều Đường của Lai Tuấn Thần lại làm cho không khí dường như lạnh đi. Dưới sự bày mưu tính kế của Võ Tắc Thiên, mọi vụ án mà Lai Tuấn Thần điều tra giờ đều đã kết thúc, Lý Đức Chiêu bị giáng chức làm Huyện Ủy Nam Khách, Tô Vị Đạo bị giáng chức vì giao kết với Thái Thú, Tôn Nguyên Lý bị giáng chức xuống làm Thái thú Triệu Châu, Tiết Nguyên Tổng bị giáng chức vì liên đới tới Thái Thú, duy chỉ có Lý Nguyên Gia tạo phản là bị xử tử.

Còn lại những viên quan cấp bậc liêu riu vì không đủ chứng cứ nên được Võ Tắc Thiên hạ chỉ phóng thích, phục hồi lại nguyên chức vị ban đầu, trả lại toàn bộ tiền bạc của cải. Điều này khiến cho bọn họ mừng đến rơi nước mắt, đồng loạt hô vạn tuế, vạn tuế....

Giữa trưa, khi Võ Tắc Thiên vừa mới tỉnh dậy, lại cùng với Ngự Y Thấm Nam Mậu mây mưa một trận, các cung nữ đang hầu hạ tắm rửa cho bà, bà giờ đây được thay một bộ quần áo bằng lụa nhiều màu sắc và khá rộng. Võ Tắc Thiên cảm thấy thật sung sướng về cả mặt thể xác lẫn tâm hồn, bà đưa ánh mắt đầy quyến rũ về phía Thấm Nam Mậu, Thấm Nam Mậu hiểu ý lập tức chạy lại phía sau lưng rồi quì xuống xoa bóp cho Võ Tắc Thiên.

Thấm Nam Mậu đã hơn bốn mươi tuổi, mấy tháng nay vì để thỏa mãn dục vọng cho Võ Tắc Thiên mà giờ đây hao hết tâm lực. Dù cho y cũng chú ý tới việc bồi bổ cho cơ thể nhưng quả thực là không đủ, trong lòng y hiểu rằng, nếu tiếp tục như vậy thì kiểu gì bản thân cũng bị Thánh thượng ép cho đến mức không thể chịu nổi, quan trọng hơn nữa là y còn có vợ hiền con nhỏ nên kiểu gì cũng phải suy nghĩ một chút.

- Bệ hạ, thần có một việc, xin bệ hạ đồng ý.

- Chuyện gì vậy?

Võ Tắc Thiên nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay của y rồi nhẹ nhàng hỏi.

- Thần muốn Tết Trung Nguyên được hồi hương tế tổ, xin bệ hạ đồng ý.

- Người trước giờ có hồi hương bao giờ đâu, giờ sao lại nói tới chuyện hồi hương đối với ta?

Võ Tắc Thiên nhìn vào ánh mắt có chút bối rối của y rồi lại nghĩ tới việc y đã tận lực phục dịch mình lúc trên giường, bà khẽ cười rồi nói:

- Có phải người quá mệt rồi phải không, giờ muốn tìm lý do để có thể nghỉ ngơi một chút?

Thẩm Nam Mậu không ngờ Thánh thượng lại tinh tế vậy, ngay tức khắc đã có thể nhìn thấu tâm can của y, khuôn mặt y trở nên đỏ bừng, Thẩm Nam Mậu quì xuống thỉnh tội:

- Vi thần đáng chết.

- Không có gì, người liên tục vài tháng nay ra sức hầu hạ trẫm, cũng không được chung giường với thê tử của mình, ta nghĩ thế này, cứ ba ngày người lại qua hầu hạ trẫm một lần, còn việc hồi hương thì không cần thiết, ở kinh thành tế tổ cũng được.

Thẩm Nam Mậu rơi lệ, dập đầu nói:

- Vi thần cảm ơn sự quan tâm của bệ hạ.

Lúc này Võ Tắc Thiên liếc nhìn đồng hồ, thời gian tiến hành giải quyết hướng vụ vào buổi chiều nay đã đến rồi, bà gật đầu nói:

- Người lui đi, giờ trẫm phải qua ngự thư phòng rồi.

Hai cung nữ vội vàng bước tới nâng Võ Tắc Thiên dậy. Bà cùng đám cung nữ và thị vệ tới ngự thư phòng.

- Bệ hạ giá lâm.

Tên hoạn quan đang đứng ngoài cửa hô to, đám hoạn quan đang ngồi tán gẫu ở góc đằng kia đều vội vàng đứng cả dậy rồi khoanh tay cúi đầu. Thượng Quan Uyển Nhi đang ở trong ngự thư phòng để sắp xếp lại công văn cũng đứng lên, lúc này Võ Tắc Thiên đã bước vào phòng, Thượng Quan Uyển Nhi vội tiến tới thi lễ:

- Uyển Nhi tham kiến bệ hạ.

- Chiều nay có sắp xếp gì không?

Võ Tắc Thiên ngồi trên ngự án hỏi.

- Hồi bẩm bệ hạ, đợt lát nữa Lai trung thừa sẽ báo có tiến triển việc điều tra vụ án Hưng Đường Hội với bệ hạ.

Thượng Quan Uyển Nhi chần chờ một chút rồi nhẹ nhàng đáp:

- Thưa bệ hạ, báo cáo của Lý Trân đã được đưa đến từ trưa nay, đồng thời còn đưa đến danh sách những kẻ liên quan đến cha con nhà Lý Nguyên Gia.

Võ Tắc Thiên bỗng cảm thấy tinh thần như rung động, đây đúng là tin tức mà bà vẫn hằng mong chờ, bà lập tức ra lệnh:

- Mau đưa cho trẫm.

Thượng Quan Uyển Nhi lấy từ bên hộc bàn ra tờ báo cáo mà Lý Trân đã biên soạn và sai người ngày đêm đưa về rồi đưa cho Võ Tắc Thiên. Xem xong trong lòng Võ Tắc Thiên cảm thấy có chút bất an, phần báo cáo này hồi trưa bà cũng đã xem qua, trong báo cáo Lý Trân có nói chứng cứ quan trọng nhất cũng chính là danh sách Hưng Đường Hội thì không tìm thấy, có lẽ là đã bị Lý Nguyên Gia tiêu hủy, đồng thời thư từ qua lại cũng không tìm thấy.

Thượng Quan Uyển Nhi rất hiểu Lý Trân, nàng nghi ngờ trong việc này có một số điều Lý Trân nói không thật, giờ đây không biết Thánh thượng sẽ suy nghĩ thế nào đây?

Nhưng Võ Tắc Thiên từ đầu đến cuối đều không thấy có biểu hiện gì, thật sự là không thể nhìn ra nội tâm của bà. Xem xong báo cáo của Lý Trân, Võ Tắc Thiên trầm ngâm một lát rồi nói:

- Lấy danh sách điều tra qua đây cho trẫm.

Thượng Quan Uyển Nhi vội vàng đem danh sách điều tra tới cho Võ Tắc Thiên, Võ Tắc Thiên cầm lấy rồi nhìn qua một lượt, trên khuôn mặt bà hiện lên một nụ cười hiểm thấy, điều này thật ngoài dự đoán của Thượng Quan Uyển Nhi, những điều thu được thật khiến người ta phải kinh ngạc. Hơn 9 vạn 2 lượng vàng, 220 ngàn lượng bạc, tiền hơn 300 quan, vải vóc tơ lụa thì chất chồng như núi, đồng vàng bạc của cải này thật may vừa đúng có thể lấy để chữa cháy cho quân phí Liêu Đông, đương nhiên điều này cũng làm Võ Tắc Thiên như mở cờ trong bụng vậy.

Võ Tắc Thiên buông tờ danh sách xuống rồi thở dài:

- Trẫm từ lâu đã nghe nói Lý Nguyên Gia vô cùng giàu có, tài sản của gã chất chồng như núi, những người làm kinh doanh kiếm lời được nhiều nhất ở Dương Châu đều bị gã chiếm đoạt cả, hôm nay quả nhiên mới được mục sở thị.

- Thừa bệ hạ, ở đây còn có bộ sưu tập của Lý Nguyên Gia về tranh chữ của các danh nhân, rõ ràng là còn có “Mười bảy thiếp” của Vương Hữu Quân và bút tích của Hoàng Đình Kinh, đây cũng chính là những vật mà bệ hạ nghĩ đến mà không có được.

Thượng Quan Uyển Nhi không thể không thầm khen Lý Trân về độ linh hoạt, việc nhắc đến tranh chữ của danh nhân thì rõ ràng những vật quý như vậy đã nói rõ sẽ dâng lên Thánh thượng. Võ Tắc Thiên xem hết một lượt danh sách các tranh chữ, trong lòng cảm thấy vô cùng phấn khởi, bà nói:

- Lý Trân định đem những bức tranh này tới biểu cho trẫm sao?

- Bẩm đúng thừa bệ hạ.

Võ Tắc Thiên vui vẻ gật đầu nói:

- Thật khó có được kẻ công tư đều trọn vẹn như vậy, ngoài ra còn rất chu đáo, lần này đưa hấn đi Dương Châu để bình định Lý Nguyên Gia và trị loạn thật là đúng đắn, hấn quả không làm trẫm phải thất vọng.

Thượng Quan Uyển Nhi cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, Lý Trân không hề đưa tới danh sách của Hưng Đường Hội, nhưng Thánh thượng sao lại có thể ngợi khen hấn như vậy. Không lẽ... Thượng Quan Uyển Nhi lúc này mới dần dần ngộ ra rằng, Thánh thượng chưa chắc đã thực sự muốn có danh sách của Hưng Đường Hội.

Lúc này, Võ Tắc Thiên lại hỏi:

- Trong báo cáo của Lý thống lĩnh, hấn còn đưa ra những bằng chứng và những kẻ liên quan tới tội làm phản của cha con nhà Lý Nguyên Gia, chúng ở đâu rồi?

Thượng Quan Uyển Nhi vội vàng đi tới cửa, rồi nói vọng ra ngoài:

- Mang những thứ đó lại đây.

Mấy tên hoạn quan cẩn thận mang một rương gỗ lớn và một tấm bia đá tiến vào rồi đặt trong ngự thư phòng. Võ Tắc Thiên chậm rãi bước tới rồi chỉ vào tấm bia đá có vài chùm nói:

- Mở ra.

Một gã thị vệ bước tới mở tấm vải ra thì thấy phía trên có khắc 8 chữ “Phụng mệnh của Trời, Nguyên Gia làm Vương.” Võ Tắc Thiên xem xong nhếch mép cười nhạt rồi lại chỉ vào hòm gỗ nói:

- Mở cả cái này ra.

Thị vệ mở hòm gỗ ra, chỉ thấy trong thùng đều là long bào, ngọc ấn và vương miện, đồng thời còn có thêm ba cái rương nhỏ, tên thị vệ vội thấp giọng nói:

- Thừa bệ hạ, bên trong ba cái rương này có lẽ là đầu của cha con nhà Lý Nguyên Gia, có cần mở ra không?

- Mở ra.

Trong chiếc rương thứ nhất quả nhiên là đầu của Lý Nguyên Gia, tóc trắng xóa, mắt trợn tròn, dường như y chết không nhắm mắt. Trong báo cáo Lý Trân có nói, cha con Lý Nguyên Gia chết trong đám loạn quân.

Võ Tắc Thiên lắc đầu nói:

- Kẻ đã già như vậy mà còn có dã tâm xưng vương, ta nghĩ có lẽ y già nên hồ đồ rồi.

Thượng Quan Uyển Nhi đứng một bên cúi đầu không nói gì, lúc này Thượng Quan Uyển Nhi đã hoàn toàn hiểu được ý của Thánh thượng, dù cho là hận không thể hốt hết những kẻ của Hưng Đường Hội nhưng bà cũng ý thức được, nếu làm như vậy thì hậu quả vô cùng nghiêm trọng, và không phù hợp với thực tế. Vì vậy trong vụ phản loạn này mọi tội lỗi đều do một tay Lý Nguyên Gia gây nên, Hưng Đường Hội hoàn toàn vô can.

Bà cũng không thêm để ý tới nguyên nhân thực sự mà danh sách những kẻ của Hưng Đường Hội đã bị hủy, chỉ có điều Thượng Quan Uyển Nhi không được hiểu cho lắm đó là Lý Trân sao có thể hiểu thấu được tâm can của Thánh thượng đến vậy, hay là đây chỉ là một sự trùng hợp ngẫu nhiên.

Bọn thị vệ đưa chiếc rương gỗ và tấm bia đá đi, Võ Tắc Thiên trở lại vị trí và ngồi xuống rồi nói với Thượng Quan Uyển Nhi:

- Lần này Lý Trân đã lập nhiều công ở Dương Châu, bảo vệ được Dương Châu, người nói lần này ta nên ban thưởng thế nào cho cậu ta?

Thượng Quan Uyển Nhi mỉm cười rồi nói:

- Bệ hạ không phải là đã có dự tính sẽ để hấn thay thế chức của Võ Du Tự, đảm nhiệm chức vụ thống lĩnh Nội vệ sao? Hấn đã lập được nhiều công lao, thật đúng là nên được thăng chức.

Võ Tắc Thiên gật đầu nói:

- Năng lực của hấn đủ để chứng minh hấn hoàn toàn có thể đảm đương nhiệm vụ này, có thể trăm sẽ để cho hấn đảm nhiệm chức vụ Thống lĩnh Nội vệ, đồng thời trăm cũng dự định sẽ xóa bỏ chức Phó thống lĩnh Nội vệ, để hấn trực tiếp quản hạt tám Giáo Ủy.

Thượng Quan Uyển Nhi thấu hiểu được nỗi khổ tâm trong lòng của Thánh thượng, bà vốn định để cho Võ thị hoặc Lý thị sẽ đảm nhiệm hai chức vụ phó thống lĩnh, nhưng hiện tại xem ra cũng không khả thi cho lắm, vì vậy cách đơn giản nhất là xóa bỏ chức vụ Phó thống lĩnh, trực tiếp do Lý Trân trực quản.

Trên thực tế, Nội vệ vốn không có chức vụ phó thống lĩnh, chỉ là vì Thượng Quan Uyển Nhi và Thái Bình công chúa mỗi người phân nửa quyền lực, do đó mới sinh ra cái chức phó thống lĩnh, bây giờ cũng chỉ là khôi phục lại nguyên trạng thôi.

Thượng Quan Uyển Nhi mỉm cười nói:

- Thần nghĩ hấn sẽ vô cùng cảm kích ân đức của bệ hạ.

Lúc này, một gã hoạn quan từ ngoài cửa bấm báo vào:

- Khởi bẩm bệ hạ, Lai trung thừa đã đến và đang đợi ở ngoài cung.

Võ Tắc Thiên không nói tới chuyện của Lý Trân nữa, bà lạnh lùng nói:

- Cho y vào.

- Bệ hạ có chỉ, tuyên Ngự Sử Trung Thừa Lai Tuấn Thần vào tiến kiến.

Sau khi nghe tiếng thị vệ hô to, Lai Tuấn Thần đang đứng đợi dưới bậc thang ngoài cửa của điện Trinh Quán vội vàng sửa sang lại áo mũ rồi bước nhanh vào phía bên trong. Nếu như nói Lý Trân lần này đã lập công lớn ở Dương Châu thì Lai Tuấn Thần lại là một kẻ thất bại.

Hoàng đế tâm tình luôn biến đổi khôn lường làm người khác không thể nắm bắt được. Lúc mới bắt đầu thì hùng hổ đòi truy ra bằng được Hưng Đường Hội, nhưng những kẻ đi theo Lý Nguyên Gia để tạo phản đều đã bị tiêu diệt, do đó việc truy ra Hưng Đường Hội dần dần cũng nhạt đi.

Hơn nữa phần lớn các quan tằm trung đều được cho là vô tội và đã được phóng thích, phục hồi nguyên chức vị, trả lại tiền bạc của cải, như vậy những gì mà Lai Tuấn Thần cho rằng đã nằm trong túi gã thì giờ đây lại phải móc ra để trả, nhưng đây cũng không phải là việc quá đau đầu, việc đau đầu ở đây là những thế thiệp mà gã chiếm đoạt của những vị quan lại kia thì giờ sẽ tính sao đây?

Lai Tuấn Thần hai ngày hôm nay như ngồi trên đống lửa, mặc dù gã có thể kéo dài thời gian một chút nhưng lại không thể cứ kéo dài mãi như thế này được, xem ra ngoài việc có thể thề thốt để phủ nhận kết quả ra thì chẳng có bất cứ cách nào khác cả.

Lai Tuấn Thần đi vào phía bên ngoài ngự thư phòng, thoáng chờ trong giây lát thì thấy một gã thái giám từ trong thư phòng bước ra rồi nói nhỏ:

- Bệ hạ đang đợi, Lai Tuấn Thần xin mời vào.

Lai Tuấn Thần thấp thỏm không yên tiến vào ngự thư phòng, gã cảm thấy không khí trong này thật lạnh, tìm gã dường như đang đập loạn xạ, gã vội quì xuống thi lễ và nói:

- Thần Lai Tuấn Thần bái kiến Ngô hoàng bệ hạ, bệ hạ vạn tuế vạn tuế vạn tuế.

Gã hô vạn tuế ba lần nghe chừng cũng chẳng có hiệu quả, Võ Tắc Thiên lạnh lùng hỏi:

- Người hãy cho trăm một lời giải thích về việc Hầu Tư Chỉ và Vương Đại Trinh chết ở Dương Châu.

268. Chương 267: Đêm Cầu Cao Tiễn

Lai Tuấn Thần tìm đập thành thịch, quả nhiên là Thánh thượng sẽ hỏi đến chuyện này, tuy nhiên gã cũng đã sớm có sự chuẩn bị, không chút lo sợ, gã nói:

- Khởi bẩm bệ hạ, Hầu Tư Chỉ và Vương Đại Trinh đi tuần tra ở các châu phía đông nam, đây là lệ cũ ở Ngự Sử Đài do vậy thường là phải có hai người cùng đi. Dương Châu là nơi đầu tiên bọn họ đến, sau đó qua Trường Giang để đi Nhuận Châu và Tô Châu, ngoài ra còn có Thăng Châu, Tuyên Châu, Việt Châu và những nơi khác, đây cũng là nhiệm vụ mà đầu năm nay bệ hạ đã giao phó đó ạ.

Lai Tuấn Thần lấy từ trong tay áo ra một quyển sách, rồi đưa cho Võ Tắc Thiên bằng hai tay, gã nói:

- Đây là kế hoạch tuần tra lần này của hai người bọn họ, xin bệ hạ xem qua.

Thượng Quan Uyển Nhi đón lấy quyển sách rồi đưa tới cho Võ Tắc Thiên. Võ Tắc Thiên mở ra nhìn qua một lượt, quả nhiên là một bản kế hoạch tuần tra vô cùng chặt chẽ và chu đáo, bà không thể không bái phục Lai Tuấn Thần về mặt nghĩ cách đối phó. Nếu như Lai Tuấn Thần đã không thừa nhận là chính gã phái Hầu Tư Chỉ và Vương Đại Trinh đi Dương Châu là vì việc của Lý Nguyên Gia thì Võ Tắc Thiên cũng không nhắc lại chuyện này được nữa. Bà đặt cuốn sách sang một bên rồi nói:

- Người mau đứng lên đi.

- Tạ ơn bệ hạ.

Lai Tuấn Thần đứng lên, trong lòng gã có chút đắc ý, gã biết mình đã tự giải thoát thành công cho bản thân, giờ đây đối với việc liên quan đến Hầu Tư Chỉ và Vương Đại Trinh Thánh thượng giờ đây không còn cách nào để làm khó gã được nữa, gã tỏ ra đau buồn nói:

- Chỉ có điều vi thần cũng không ngờ rằng hai người bọn họ đã gặp phải sự tàn khốc của chiến tranh ở Dương Châu nên phải đón nhận cái chết thật thảm thương.

- Chuyện này sẽ để nói sau.

Võ Tắc Thiên chuyển hướng sang vấn đề khác, bà nói:

- Về việc Lý Nguyên Gia tạo phản giờ đây đã điều tra rõ ràng rồi, tạm thời không liên quan đến các hoàng tộc khác. Việc điều tra vụ án Hưng Đường Hội trong tay người cứ tạm thời gác lại, mấy ngày nay cứ để mọi chuyện lắng xuống, bỏ được thì cứ gác lại. Ngoài ra của cải của bọn họ cũng đều phải trả lại, xử lý mọi việc phải thật thỏa đáng, trăm không muốn lại nghe thấy có người phải đi tới Ứng Thiên Môn để kêu oan đâu.

Lai Tuấn Thần trong lòng lại trùng xuống, gãi khe khẽ gật đầu nói:

- Vi thần tuân chỉ.
- Xong rồi, người lui ra đi.

Lai Tuấn Thần thi lễ rồi lui xuống, Vô Tắc Thiên nhìn qua Thượng Quan Uyển Nhi rồi hỏi:

- Khi nào Lý Trần trở về?
- Thưa bệ hạ, chắc là hai ngày nữa sẽ về đến nơi.
- Khi nào hắn trở về lập tức cho gọi đến gặp trăm, trăm muốn ban thưởng thật lớn cho hắn.

Trong phường An Cung ở Lạc Dương có một ngôi nhà nhỏ ước chừng ba mẫu đất, nơi này vừa được lập thành phủ của Đại Lý Tự Ti trực – Cao Tiễn. Kể từ sau khi Thái Bình công chúa si mê Trương Xương Tông, trong lòng nàng đối với tình nhân cũ cũng có chút hổ thẹn, do đó bèn lợi dụng sức ảnh hưởng của nàng để gây áp lực với bộ Lại, Cao Tiễn được điều đến nơi này làm Đại Lý Tự Ti trực, chủ quản về pháp lệnh.

Cao Tiễn tuy rằng công việc bận rộn nhưng mọi việc dường như cũng khá suôn sẻ và Thái Bình công chúa cũng đã hứa với y, năm tới sẽ điều y đến Hình bộ, điều này làm cho Cao Tiễn vô cùng kì vọng vào tương lai của bản thân.

Màn đêm buông xuống, Cao Tiễn đang đọc sách trong ngự thư phòng, vợ y đứng ngoài cửa nói:

- Phu quân, Kiều Lang trung đến rồi.

Cao Tiễn lập tức đứng dậy cười nói:

- Mau mời y vào.

Chẳng bao lâu sau, một vị quan trẻ tuổi tiến vào thư phòng, người này chính là Hữu Tư Lang trung Kiều Tri Chi, trước đây không lâu vừa mới được phóng thích, lại còn được phục nguyên chức. Kiều Tri Chi và Cao Tiễn là hai người bạn thân, người này đỗ khoa cử sớm hơn ba năm so với Cao Tiễn, quan hệ giữa hai người rất tốt.

Kiều Tri Chi chấp tay khách sáo nói:

- Muộn thế này rồi còn đến quấy rầy hiền đệ, thật là ngại quá.
- Đáng lẽ ra là đệ phải đi thăm huynh trước mới đúng, mời ngồi, mời ngồi.

Hai người ngồi xuống, nô gia bưng trà lên, Cao Tiễn mỉm cười nói:

- Chúc mừng Kiều huynh được phóng thích và được phục hồi nguyên quan vị.

Kiều Tri Chi thở dài một tiếng rồi nói:

- Ta làm sao có thể vui được đây.
- Sao lại thế?

Cao Tiễn thấy y tâm trạng nặng nề liền hỏi:

- Hay là trong nhà đã xảy ra chuyện gì rồi?
- Bích Châu đã xảy ra chuyện gì rồi.

Cố thị đứng bên cạnh tỏ ra hoảng sợ:

- Bích Châu không phải là đã về nhà mẹ đẻ rồi sao?

- Ta cũng tưởng nàng ấy đã về nhà mẹ đẻ, kết quả là nàng ấy vốn chưa về, ta có hỏi người trong phủ, có kẻ nói thấy Bích Châu bị người ta cưỡng ép lên một chiếc xe ngựa trong lúc Lai Tuấn Thần cho thuộc hạ của mình lục soát trong phủ, hôm nay ta đi tìm Ngự Sử Đài, bọn họ khẳng khái rằng không hề bắt thê tử của ta, còn nói tất cả của cải đều đã trả lại cho ta, nhưng thực tế đâu có phải như vậy.

Sắc mặt của Cao Tiễn cũng dần dần trở nên chăm chú hơn, y biết thê tử của Kiều Tri Chi là Bích Châu nhan sắc vô cùng xinh đẹp, đã vậy lại rất trẻ, Lai Tuấn Thần thì lại là kẻ từ xưa đến nay có tiếng là tranh quyền đoạt lợi và chiếm đoạt thê tử của người khác. Việc Bích Châu mất tích rất có khả năng là có liên quan đến Lai Tuấn Thần. Kiều Tri Chi đi đến Ngự Sử Đài thì đương nhiên bọn họ không thừa nhận là đúng rồi.

Kiều Tri Chi tức giận nói:

- Ta đã kiểm tra lại những thứ mà bọn họ đem trả lại cho ta thì phát hiện ra Tuyết Ngọc do tổ tông truyền lại đã không còn nữa, Tuyết Ngọc luôn được ta giấu trong thư phòng, kết quả sau khi thư phòng bị bọn chúng lục soát thì Tuyết Ngọc cũng không cánh mà bay, nhất định là Tuyết Ngọc bị bọn họ lấy trộm đi rồi, đây chính là bảo vật được truyền lại từ năm đời nay của gia đình ta.

Cao Tiễn có biết về Tuyết Ngọc của nhà Kiều gia, đó là một khối ngọc trắng như tuyết, thực sự là rất hiếm có, nghe nói viên ngọc này với viên ngọc Hòa Thị Bích thời Chiến quốc cũng tương tự như nhau, không cần phải nói, nhất định đã bị Lai Tuấn Thần hoặc thuộc hạ của gã lấy đi mất rồi, nhưng đối với Tuyết Ngọc, Cao Tiễn lại cảm thấy Bích Châu còn quan trọng hơn nhiều, vì nàng chính là vợ của Kiều Tri Chi mà.

- Kiều huynh, việc này đừng vội, gần đây thế cục trong triều đang có nhiều điều kì quặc, đầu tiên là những vụ tù oan, điều tra Hưng Đường Hội, kết quả là Lý Nguyên Gia khởi binh tạo phản, việc điều tra Hưng Đường Hội cũng đình lại luôn. Ta đoán có lẽ Thánh thượng muốn dừng việc điều tra Hưng Đường Hội chính là vì sợ rằng dẫn đến việc càng nhiều kẻ tạo phản hơn, dù sao thì ta cảm thấy còn nhiều việc sẽ xảy ra đó.

- Nhưng Bích Châu đã mất tích một ngày rồi, thực sự là rất nguy hiểm, đệ muốn ta tiếp tục đợi, vậy phải chờ đến lúc nào nữa đây?

Kiều Tri Chi vẻ mặt lo lắng nói.

- Phu quân, chàng giúp Kiều đại ca đi.

Cổ thị cũng không thể nhẫn nại được nữa, nàng đứng bên cạnh nói với Cao Tiễn

Cao Tiễn không biết phải làm sao, thở dài một tiếng, y biết Kiều Tri Chi đến tìm mình, trên thực tế là muốn mình tới chỗ của Thái Bình công chúa để cầu cứu, nhưng thực sự là y không muốn đi nhờ Thái Bình công chúa nhưng bạn tốt gặp nạn, mình thật sao có thể khoanh tay đứng nhìn được. Cao Tiễn bèn gật đầu nói:

- Được rồi, để ta nghĩ cách.

Đúng lúc này, có tiếng gõ cửa dồn dập vọng tới, Cao Tiễn hoảng sợ vội vàng suy một tiếng rồi bước nhanh ra ngoài sân hỏi:

- Ai vậy?

- Tiên sinh, là ta đây, Trương An của Thái Bình phủ đây.

Hóa ra là quản gia của Thái Bình phủ. Cao Tiễn cảm thấy nhẹ cả người, bèn tiến tới mở cửa:

- Muộn như vậy rồi, có chuyện gì sao Trương quản gia?

Trương An thi lễ rồi nói:

- Công chúa mời Cao tiên sinh tới phủ, có chuyện quan trọng cần bàn.

Thái Bình công chúa vừa mới có được báo cáo của Lý Trân, cẩn thận xem qua hai lần nhưng vẫn còn chưa hết bàng hoàng.

Trong giai đoạn này tâm trí nàng thực sự đang vô cùng lo lắng. Nàng biết rõ những gì nàng đã làm, trong mình ước Hưng Đường có chữ kí của nàng, bút sa gà chết, mình ước này lại nằm trong tay của Lý Nguyên

Gia. Nếu chuyện này mà để mẫu thân biết được thì coi như phần đời còn lại của nàng kể như bước vào u tối. Mẫu thân có thể tha thứ cho huynh trưởng, chứ với nàng thì đừng có hi vọng.

Cũng chính vì nguyên nhân này mà Thái Bình công chúa mới tranh thủ quan hệ của phu quân mình nhằm đưa Lý Trân tới phía nam Dương Châu với danh nghĩa trợ giúp huynh trưởng Lý Đán nhưng thực chất là vì lợi ích cá nhân của nàng. Mặc dù nàng ta rất cảm hận Thượng Quan Uyển Nhi nhưng nàng cuối cùng cũng cho rằng Lý Trân không thể bán đứng nàng với Thượng Quan Uyển Nhi được.

Trong phòng, Thái Bình công chúa đang đứng khoanh tay đi qua đi lại với dáng vẻ vô cùng sốt ruột và bất an. Trương Xương Tông cời trần từ đằng sau chạy tới tóm lấy nàng, luồn tay thò vào trong váy. Nếu là lúc bình thường thì Thái Bình công chúa sẽ nhanh chóng bị làm cho kích thích nhưng lúc này thực sự nàng chẳng có tâm trạng nào mà nghĩ đến mấy chuyện đó. Nàng vỗ mạnh vào tay Trương Xương Tông, như vừa đập chết một con ruồi vậy, nàng tức giận quát:

- Tay hư.

Trương Xương Tông sợ đến mức vội vàng buông nàng ra rồi khoanh tay đứng sang một bên. Thái Bình công chúa lườm gã một cái, bỗng dưng thấy có chút chán ghét Trương Xương Tông. Khuôn mặt đẹp đẽ của cái gã họ Trương kia, ngoài khuôn mặt ra thì vóc dáng của gã chẳng khác nào cái bị thịt, đừng nói đến việc đưa ra kế sách mưu lược, đến việc rũ bỏ muện phiền làm cũng chẳng xong.

- Người về phòng trước đi, hôm nay tâm trạng ta không tốt.

- Vạy Lục Lang xin cáo lui.

Đúng lúc này, quản gia Trương An từ ngoài cửa bẩm báo:

- Điện hạ, Cao tiên sinh đến rồi.

- Mau mời y vào.

Thái Bình công chúa sốt ruột đến mức tưởng như không chịu nổi, giọng nói như run run.

Đến trước cửa, Trương Xương Tông bước đi có phần ngập ngừng, vẻ mặt vô cùng căm giận. Thái Bình công chúa coi mình cứ như con chó không bằng, nghe thấy Cao Tiễn đến nàng cứ như con mèo đến lúc động đực, kích động quá thể. Gã thậm chí nghiêng răng ken két rồi cúi đầu đi ra ngoài.

Trương Xương Tông đi ra khỏi phòng thì vừa đúng lúc gặp Cao Tiễn đang đi tới. Trương Xương Tông cười gằn, lấy bả vai của mình húc vào ngực Cao Tiễn. Cú huých vô cùng hiểm ác, suýt chút nữa làm gãy xương sườn của Cao Tiễn. Cao Tiễn lập tức đau đến mức phải cúi gập người xuống. Trương Xương Tông ra vẻ quan tâm đỡ Cao Tiễn dậy rồi nói:

- Cao huynh, huynh phát bệnh sao?

Cao Tiễn nhin đau trừng mắt nhìn gã rồi hất tay gã ra, đi vào trong phòng. Trương Xương Tông nhìn Cao Tiễn có vẻ không bị mắc lừa thì cúi đầu chửi thề một tiếng rồi phẫn uất bước đi.

Cao Tiễn vừa bước vào trong phòng, Thái Bình công chúa liền chạy đến ôm rồi dúi đầu vào trong lồng ngực y, ôm cổ rồi nói giọng oán trách:

- Cao Tiễn, sao lâu vậy rồi không thấy chàng tới thăm ta?

Cao Tiễn ôm nàng rồi thở dài nói:

- Công việc bận quá, quả thực là không có thời gian, xin Công chúa lượng thứ.

Thái Bình công chúa nhẹ nhàng cắn môi rồi dẫn y vào trong phòng. Cao Tiễn trong lòng biết rất rõ, lừa dục vọng đã bốc lên cao ngút rồi. Cả hai đóng cửa rồi ôm nhau lấy nhau lên giường.

Hai người không biết đã mây mưa bao nhiêu lâu, Cao Tiễn ôm lấy nàng rồi nói:

- Công chúa nói có việc trọng đại cần tìm ta, không phải là vì chuyện này chứ?

Thái Bình công chúa giống như con mèo rúc vào lồng ngực y. nàng nhẹ nhàng giật mình rồi nói nhỏ:

- Chẳng lẽ chuyện này lại không quan trọng sao?

Nàng ngồi dậy rồi từ từ mặc quần áo. Mặc dù cũng đã thỏa mãn những muộn phiền lo lắng vẫn như một hòn đá nặng trĩu đè lên ngực nàng. Nàng lườm Cao Tiễn một cái rồi gắt:

- Người thật sự cho rằng ta cho gọi người đến là vì việc này sao? Còn không mau mặc quần áo vào.

Cao Tiễn mặc lại quần áo rồi cùng nàng ta đi ra phía ngoài, y mỉm cười nói:

- Có lẽ đã đến lúc phát huy vai trò quân sư rồi.

- Câu này chàng nói thì đúng rồi đó.

Thái Bình công chúa lấy ra báo cáo của Lý Trân rồi đưa cho Cao Tiễn:

- Đây là bản sao mà ta vừa lấy được từ trong cung ra, chàng xem đi.

Cao Tiễn cầm lấy văn bản rồi mới phát hiện ra là báo cáo của Lý Trân. Trong lòng y thầm ngạc nhiên, khuôn mặt y trở nên thật nghiêm trọng, chậm chậm đọc một cách tỉ mỉ báo cáo của Lý Trân. Đọc qua hai lần, y gật đầu nói:

- Nếu như những gì hần nói là thật thì kẻ này quả thực là lợi hại, dẫn theo trăm tên thị vệ tới Dương Châu mà có thể làm cho kế hoạch tạo phản mà Lý Nguyên Gia kì công chuẩn bị trong một năm trời bị xóa bỏ.

- Hần là một nhân tài, điều này ta đã biết từ lâu rồi, cũng không đành lòng hạ hần xuống. Chẳng qua lần này ta rất quan tâm đến sự việc liên quan đến Đường Hưng Hội, song trong báo cáo của hần lại nói một cách rất chung chung, chàng có cảm thấy lẽ nào hần lại cố ý che giấu không?

Cao Tiễn trầm ngâm một chút rồi nói:

- Lần trước Công chúa có bảo ta, hần tới Dương Châu chính là vì mang trọng trách của cả Lý Đán và Lý Hiển, ta cảm thấy hần kiểu gì cũng sẽ hoàn thành nhiệm vụ. Chứng cứ về danh sách Hưng Đường Hội có lẽ hần đã nắm rồi, hoặc cũng có thể bị hần tiêu hủy rồi, song trong báo cáo hần lại nói danh sách đó là do Lý Nguyên Gia tiêu hủy, điều này rõ ràng là hần đã lừa gạt Thánh thượng rồi.

- Nhưng dường như Thánh thượng chẳng hề nổi giận gì cả, lại còn chuẩn bị phong hần lên làm Thống Lĩnh Nội Vệ, lại còn trọng thưởng hần, lẽ nào Thánh thượng lại tin lời hần rằng chứng cứ đã bị Lý Nguyên Gia hủy rồi?

Cao Tiễn thở dài nói:

- Công chúa điện hạ lẽ nào không phát hiện ra rằng Thánh thượng không muốn tiếp tục đào sâu hơn nữa sự việc liên quan đến Hưng Đường Hội sao?

Thái Bình công chúa đúng là kẻ trong cuộc bị mê muội, chỉ một câu nói của Cao Tiễn đã khiến cho nàng tỉnh ra. Lần này việc mẫu thân điều tra Hưng Đường Hội được thực hiện đúng kiểu đầu voi đuôi chuột, quả thật là đã buông vụ án này rồi.

Nàng cúi đầu trầm tư một lát, rồi thấy sự việc thật là quá đối phức tạp. Nàng không biết nên nắm chắc mối nào mới tốt, Thái Bình công chúa khẽ thở dài rồi nói:

- Vậy người nói xem, bây giờ ta phải làm sao?

Cao Tiễn thực chỉ chờ nàng hỏi câu này, y thản nhiên cười rồi nói:

- Thực ra cơ hội đang ở ngay trước mắt đó thôi.

- Cơ hội?

Thái Bình công chúa nhìn y đầy nghi ngờ.

- Đúng, đây chính là cơ hội.

Cao Tiễn cân nhắc thời cuộc thật lâu, y cảm thấy bản thân y thực không hề nhìn nhầm, y nhìn Thái Bình công chúa một cách chăm chú rồi nói:

- Công chúa còn nhớ ý kiến mà ta đã từng đưa ra không? Hiện giờ Thánh thượng cần nhất là giết chết ai đó để bình ổn cơn giận của triều thần?

Mắt Thái Bình công chúa sáng rực lên, nàng hiểu ý của Cao Tiễn rồi.

269. Chương 268: Chuyển Tới Ngôi Nhà Mới

Lý Trân thông lĩnh các võ sĩ Nội vệ bắt đầu khởi hành từ lúc hoàng hôn tiến về thành Lạc Dương, đến cửa Hậu Tái thì mọi người tản ra ai về nhà người nấy, đây cũng là việc mà Lý Trân cảm thấy vui nhất khi đồng tiến. Gặp phải một đám quân phiến loạn nhưng thuộc hạ của hắn không một ai hi sinh, chỉ có hai vị huynh đệ là bị thương nhẹ, tất cả anh em huynh đệ đều bình an quay trở về, điều này cũng đủ để gia đình bọn họ phải mở tiệc ăn mừng rồi.

Vào tới trong thành, việc đầu tiên là Lý Trân đưa Dịch Yến vào trong phủ, rồi hắn và Tử Chí mới trở về công sở ngoài của Nội vệ. Do nhà của Tử Chí đã bán rồi nên y và Trương Lê tạm thời ở trong công sở quan nha. Nơi này có rất nhiều phòng còn trống, không chỉ có Tử Chí và Trương Lê ở đây, ngoài hai người ra còn có rất nhiều võ sĩ Nội vệ khác cũng đang tá túc ở nơi này, vì vậy nơi này giờ đây giống như kí túc xá của đám nội vệ vậy.

Trương Lê đã biết bọn họ trở về rồi vì vậy đã mua rất nhiều rượu thịt để mời bọn họ, cũng vừa hay Diêu Hi đang ở đây, mọi người có thể gặp mặt thật thân thiết. Lý Trân nhìn thấy cánh tay của Trương Lê đang đeo một tấm vải bó bèn cười cười rồi hỏi:

- Vết thương của ngươi sao rồi?

Trương Lê hơi vung vẩy cánh tay một chút rồi mỉm cười nói:

- Diêu Hi nói vẫn chưa khỏi hẳn nhưng ta cảm thấy chẳng vấn đề gì nữa rồi.

Diêu Hi nghiêm khắc trừng mắt nhìn y nói:

- Lê nào ta là ngự y còn không biết? Nhà ngươi không muốn khỏi hẳn thì mặc xác nhà ngươi.

Y lại nói với Lý Trân:

- Trương Lê chỉ tạm thời thích ứng được với cuộc sống bình thường thôi, ví dụ như ăn cơm, rửa mặt thì không có vấn đề gì nhưng không thể bê vác đồ vật nặng được, nếu không thì cánh tay vừa liền sẽ lại bị gãy ngay.

Nói xong y lại lớn tiếng nói với Trương Lê:

- Ngươi nghe rõ lời ta nói chưa?

Lý Trân mỉm cười nói:

- Lời của Diêu Hi đại phu ngươi dám không nghe sao?

Tử Chí ngạc nhiên rồi chạy vòng vòng quanh Diêu Hi, y gãi đầu nói:

- Thật là chuyện lạ, mới có một tháng không gặp mặt mà lời nói thật là có khẩu khí, làm cho người ta phải nhìn người với cặp mắt khác đó nha.

Y lấy tay huých huých Diêu Hi rồi cười nhạo nói:

- Có phải khi ngươi chữa bệnh cho nữ vương đã bị bà ta ấy ấy rồi phải không?

Diêu Hi đỏ bừng cả mặt, quay đầu lại hung hãn gõ vào đầu Tử Chí một cái rồi nói:

- Cái tên béo chết dẫm nhà ngươi, ngươi lại còn dám ăn nói hồ đồ à, để ta cho ngươi thêm thuốc vào rượu để ngươi cả đời không cưới được vợ nữa nhé.

Mọi người thấy Diêu Hi ngượng đến mức nổi giận, lập tức cười phá lên rồi đi vào trong phòng. Trong phòng rượu thịt lúc này đã bày biện xong xuôi và có vẻ rất thịnh soạn, Trương Lê mỉm cười nói:

- Ta biết có các vị huynh đệ trở về nên dọn tửu quán mang tới chút rượu và thức ăn, mọi người mau ngồi xuống đi.

Lý Trân ngồi chính giữa, những người còn lại ngồi sang hai bên, tất thấy đều tự rót đầy rượu. Lý Trân nâng chén rồi cười nói:

- Nào, vì sự trở lại thắng lợi của chúng ta, chén này cùng cạn.

Mọi người đều nâng chén và uống một hơi cạn sạch. Diêu Hi mới uống có một chén rượu mà mặt đã đỏ bừng bừng, đến cả cổ cũng đỏ ửng, y giành lấy chén rượu của Lý Trân, rót đầy rồi nói:

- Ta nghe sư phụ nói, lần này chiến tích của huynh ở Dương Châu đã khiến cho hoàng thượng khen không ngớt lời, rồi còn phong thưởng rất lớn, tiểu đệ xin chúc mừng Trân ca.

Lý Trân đã phái người đến Lạc Dương trước, gửi về báo cáo và một số chứng cứ nhưng hần vẫn chưa hề đem mình ước thư và thư tín gửi về, hần biết sẽ có hai hậu quả, hoặc là Võ Tắc Thiên sẽ vô cùng mất hứng, hoặc là bà ấy sẽ thở phào nhẹ nhõm. Đây là điều Cao Diên Phúc trước khi đi đã nói với hần, thực sự trong tâm của Võ Tắc Thiên đang cực kỳ mâu thuẫn, bà chưa chắc đã thật sự muốn tiêu diệt Hưng Đường Hội đâu.

Diêu Hi lập tức thay đổi giọng điệu làm cho Lý Trân cảm thấy tảng đá đè nặng trong lòng như được hạ xuống vậy. Trong lòng hần vô cùng cảm kích Cao Diên Phúc. Nếu không phải là được Cao Diên Phúc ra ám hiệu thì bản thân hần e là rất khó có thể vượt qua cửa ải này. Trong lòng hần cảm thấy thật vui, nâng chén rồi nói với Diêu Hi:

- Cảm ơn Diêu ngự y đã đem đến tin vui cho ta, cuối cùng tối hôm nay có thể kê cao gối mà ngủ rồi, nào ta kính đệ một ly.

Diêu Hi lập tức cảm thấy thật ngại, nói:

- Trân ca, huynh khách sáo quá rồi.

Tửu Chí đứng bên cạnh pha trà nói:

- Tiểu Tể, người thật giống Trường Hồ Tử, có phải giờ người ở trong cung cứ như cá gặp nước rồi không?

Lý Trân lúc này mới phát hiện Diêu Hi quả thực là có hai chòm râu, hơn nữa dường như cơ thể của y cũng đã khỏe khoắn hơn rất nhiều, không yếu ớt giống như trước kia. Lý Trân cảm nhận được sự trưởng thành trong con người của y, Lý Trân bỗng chợt dạ, lẽ nào Tiểu Tể cũng đã có người yêu rồi sao?

Diêu Hi tức đến mức thở phì phì, ngực phập phồng, hung hăng đá Tửu Chí một cái rồi nghiêng răng ken két nói:

- Cầm cái mồm thối của người lại có được không, làm ngự y kiêng kị nhất là việc này, đến lúc già chết đi cũng không được phạm vào. Người thật muốn ném thử chút tư vị đó sao, ngày mai ta sẽ dẫn người vào trong cung khám bệnh, ta xem người làm thế nào để sống mà đi ra.

Tửu Chí lè lưỡi cười lớn rồi nói:

- Tốt xấu thế nào thì ta cũng đã từng làm việc trong cung vài ngày rồi nên sao có thể tự mình đi tìm đường chết được cơ chứ, ta đây còn chưa cưới vợ à nha.

Mọi người được một trận cười vỡ bụng, rồi ai nấy đều lơ tịt chuyện này đi không nói đến nữa. Diêu Hi trong lòng cũng đã dần dần nguôi ngoai. Kì thực Lý Trân đoán không sai, Diêu Hi có người phụ nữ của mình rồi, đó chính là cháu gái của Thẩm Nam Mậu, nàng này lớn hơn y năm tuổi và là một bà quả phụ trẻ tuổi, hiện nay đang tạm thời sống trong nhà của Thẩm Nam Mậu, vì vậy mà lửa gần rơm lâu ngày cũng bén, hai kẻ này đã rơi vào cơn mộng mị của lưới tình mà không thể kiểm chế nổi bản thân.

Hôm nay Diêu Hi tìm đến Trương Lê chính là muốn cùng Trương Lê tán dóc về vấn đề này, muốn nhờ Trương Lê cho ý kiến về chuyện này, vậy mà không ngờ Lý Trân và Tửu Chí đúng lúc này lại quay trở về.

- Trần ca, ta muốn mua một căn nhà ở Lạc Dương.

Diêu Hi đỏ mặt nói nhỏ với Lý Trần:

- Mấy ngày trước đây ta có nhận được thư của sư cô, sư cô rất nhớ ta nên muốn đến Lạc Dương tìm ta, ta phải tìm một nơi để cho sư cô ở, nghĩ tới nghĩ lui thì có lẽ nên mua một căn nhà ở Lạc Dương là chuẩn nhất, huynh có thể giúp ta nghiên cứu qua một chút không?

Lý Trần biết trong tay Diêu Hi có khá nhiều tiền, song y mua nhà không hẳn là để tìm nơi cho sư cô cư ngụ. Lão đạo cô là sư tử của Công Tôn đại nương thì sao có thể không có chỗ để ở cơ chứ. Diêu Hi chỉ giỏi mượn cớ mà thôi, nhưng Lý Trần cũng không muốn nói thẳng ra để phá y, hần mỉm cười nói:

- Gã béo kia cũng đã mua nhà rồi nên vấn đề này y có kinh nghiệm, vậy để y nghĩ cách giúp đệ đi.

Đôi tai Tửu Chí như dựng ngược lên, y lập tức cười tủm tỉm rồi nói:

- Tiểu Tể muốn mua nhà sao, nếu nói sớm thì ta đã bán căn nhà trước mặt cho người rồi, đồng thời còn có thể kiếm được chút đỉnh, đùa chút thôi, ha.. ha ..ha... Đúng lúc ta vừa mua nhà xong, để Mập gia ta cùng đi xem với nhà người.

Diêu Hi bĩu môi ra điều không thèm. Thực ra y cũng hiểu Tửu Chí là cái kẻ nhanh mồm nhanh miệng, ruột để ngoài da chẳng giấu được gì, không giống như Trương Lê giữ mồm giữ miệng, cũng không giống cách ăn nói đúng chừng mực của Lý Trần. Tên mập chết bầm này mà biết ẩn ý của mình thì toàn bộ thị vệ xung quanh ai cũng biết, vì vậy y không thèm không nhờ Tửu Chí mua nhà.

- Thôi khỏi, để ta đi một mình, không cần phiền đến nhà người.

Từ trong công sở ngoài cửa Nội vệ đi ra thì trời cũng đã tối, Tửu Chí muốn đi tìm A Linh bèn cùng với Lý Trần đi tới phường Phúc Thiện. Lý Trần nhìn qua thấy trên mình ngựa Tửu Chí có treo một cái túi lớn, hần biết bên trong cái túi là Hoàng Kim Giáp của Lý Nguyên Gia, có lẽ tên tiểu tử này muốn đem ra khoe với bố mẹ vợ.

Lý Trần cười nói:

- Nếu người muốn bán bộ giáp kia thì tốt nhất là đi tìm bọn người Túc Đặc, họ biết giá trị của bộ giáp này nên có thể sẽ mua với giá tốt đó, người không cần tìm kiếm ở đâu xa đâu, rồi có khi bán lại hớ nữa cũng nên.

Tửu Chí đã tự có tính toán riêng cho bản thân, lần này y lập đại công ở Dương Châu, đã được quan phủ Dương Châu và Lý Trần ban thưởng cho 500 quan tiền, hơn nữa nghe nói triều đình và hoàng thượng cũng sẽ trọng thưởng cho y, có lẽ phần thưởng sẽ không tới 1000 thì chỉ ít cũng được 800 quan.

Cộng với những gì y tích góp bấy lâu nay thì việc mua nhà với cưới vợ đều xong xuôi, vì vậy bây giờ việc bán đi bộ giáp này là không cần thiết, đặc biệt là viên đá quý gắn trên mũ giáp kia. Ở Dương Châu y đã âm thầm tới cửa hàng đá quý để định giá rồi, thật không ngờ đây chính là một viên kim cương vô cùng giá trị, nếu bán đi thì quả thật là rất tiếc.

- Lão Lý, nói thực là bộ giáp này ta không muốn bán, ta muốn giữ lại bộ giáp này cùng với thanh hoàng kim đao làm bảo vật gia truyền, con của ta sẽ truyền lại cho cháu ta, cứ đời trước truyền cho đời sau vậy, sau vài trăm năm nữa lũ cháu chắt của ta có thể nói, "Xem đây, đây chính là bộ Hoàng Kim Giáp mà tổ tiên ta để lại", người nghĩ xem, đó thật là viễn cảnh khiến con người phải mong đợi.

Nói đến đoạn xúc động, Tửu Chí không kìm nổi, đưa tay lên quệt nước mắt rồi ngửa đầu thở dài:

- Tâm nguyện lớn nhất của ta cả đời này chính là cưới được một cô vợ mà mình thương yêu, rồi được bố mẹ chấp nhận, sau này phụng dưỡng tốt cho cha mẹ. Cửa hàng của cha ta thực lòng ta không màng, lão tử không tin dựa vào bản thân lại không kiếm được một chút gia sản?

Trong lòng Lý Trần cũng cảm thấy có chút cảm động, hần vỗ vai Tửu Chí rồi nói:

- Người là tên mập có phúc, người tới thừa với cha mẹ của A Linh về chiến công lần này người lập được ở Dương Châu, chỉ ít thì cũng phải lên được chức Giáo Úy, nếu như Binh Bộ không phê chuẩn thì để ta đi gặp Thánh thượng rồi nói với người một tiếng, đòi lại công bằng cho người.

Tửu Chí nhếch mép cười:

- Người đã nói vậy, tối này ta là thượng khách nhà A Linh rồi.

Chia tay Tửu Chí, Lý Trân thúc ngựa chạy về nhà mình, hấn gõ cửa một lúc lâu sau mới có một gã nô gia lễ mễ chạy tới mở cửa. Nhìn thấy Lý Trân gã lập tức quì xuống nói:

- Hóa ra là công tử về, tiểu nhân thực là không nghe thấy.

Lý Trân nhìn trong phòng không bật đèn, trong nhà là một mảng màu tối thui, hấn nhướn mày hỏi:

- Đại tỷ của ta vẫn chưa về Lạc Dương sao?

- Vài ngày trước phu nhân đã về rồi, song hiện giờ thì không ở đây nữa rồi. Vài ngày trước mới chuyển nhà, nơi này chỉ có một mình tiểu nhân ở đây trông coi thôi.

- Chuyển nhà?

Lý Trân sững sốt hỏi:

- Chuyển đi đâu?

- Ngay gần cổng phường, bên cạnh võ quán, cách đây cũng gần thôi ạ.

- Bên cạnh võ quán ở cổng phường?

Lý Trân suy nghĩ rồi bỗng nhiên chợt nhớ ra, vậy đó không phải là nhà của Lý Trân hấn sao? Thượng Quan Uyển Nhi tặng hấn tòa nhà, đại tỷ giờ đây đã chuyển đến ở rồi sao?

Lý Trân lẳng lặng cười, hấn vội thúc ngựa quay đầu lại rồi đi tới cổng phường, chẳng bao lâu sau đã tới trước cổng căn nhà đã được sửa mới, phía dưới mái hiên trước cửa có treo hai ngọn đèn lồng, ở trên treo một tấm biển hiệu với dòng bốn chữ lớn: Hoàng Tử Tước Phủ.

Lý Trân cảm thấy thật đúng là dở khóc dở cười, hấn đúng là được phong làm Đôn Hoàng Huyện tử tước, nhưng nơi này là thần đô Lạc Dương, vương hầu tương tước khắp nơi, Tử tước của hấn tính là gì, có khi còn bị thiên hạ cười chê cho cũng nên?

Hấn dẫn ngựa lên cửa lớn rồi gõ cửa thật mạnh, lập tức cửa mở, người đang đứng bên trong là quản gia Lâm thúc, ông ta thấy Lý Trân thì lập tức ngạc nhiên vui mừng mà nói:

- Công tử đã về, mời công tử vào.

Lão quản gia vội đón lấy cương ngựa rồi đưa Lý Trân vào trong, song trên khuôn mặt ông dường như có chút ngại ngùng rồi cất tiếng nói nhỏ:

- Công tử, là phu nhân tự mình muốn chuyển đến, lão thực sự không liên quan gì.

- Không sao.

Lý Trân cười rồi khoát tay nói:

- Kì thực đây cũng là ý của ta.

Lý Trân đi vào trong sân, Lý Tuyền nghe được tin tức liền vội vàng ôm đứa nhỏ chạy đến rồi nói với giọng oán giận:

- Đệ đi Dương Châu mà không để lại cho ta chút tin tức gì, ta đi nghe ngóng khắp nơi, cuối cùng hỏi thăm được Trương Lê thì mới biết đệ đi Dương Châu đó.

- Đi gấp quá nên cứ tưởng tỷ cũng chưa có về, do đó không để lại lời nhắn.

Lý Trân nói rồi đưa tay ra đón lấy Tú Nhi từ trong tay của tỷ tỷ, hấn xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của đứa bé rồi nói:

- Tiểu gia hỏa này bao lâu rồi không gặp cậu hả?

Tú Nhi có vẻ sợ Lý Trân, đứa bé khóc toáng lên rồi đưa hai tay ôm lấy mẫu thân của mình. Lý Tuyền đón lấy con rồi đánh giá về ngôi nhà, nàng nói:

- Ngôi nhà này không tệ, thật khang trang và rộng rãi, cây cối cũng nhiều, ta rất thích, đệ không đuổi ta đi đấy chứ.

- Tỷ nói gì vậy, nếu thích ngôi nhà này rồi thì đệ tặng nó cho tỷ.

- Ai dà, đúng là làm quan rồi, khẩu khí thật không giống với trước đây nha.

Lý Tuyền cười đùa, quả thực trong lòng nàng rất thích. Nàng đưa Lý Trân vào đại sảnh rồi sai người mang đồ ăn tới. Lý Trân vội ngăn lại nói:

- A tỷ, đệ ăn rồi, cứ mặc đệ.

- Nếu ăn rồi thì ta không ép, mau ngồi xuống nào.

Lý Trân ngồi xuống rồi cười hỏi:

- A Tỷ, phu quân của tỷ thế nào rồi?

Nét mặt của Lý Tuyền bỗng trùng xuống rồi lạnh lùng nói:

- Đệ hỏi hần làm gì?

270. Chương 269: Gia Nhập Hưng Đường

- A Tỷ, xảy ra chuyện gì rồi?

Lý Trân cẩn thận hỏi.

- Kỳ thật cũng không có gì, sau khi lão ta nhậm chức thì chẳng có thư từ gì cho ta nữa cả, trong khi mẹ y thì y đã gửi tới ba bức. Một ngày trước khi ta về, mẹ chồng của ta đi tìm con trai của bà, cũng giống như nhà người, đến một lời nhắn lại cũng không có, cũng may là có thím Lâm nói cho ta biết.

Nói đến đây, Lý Tuyền tức giận nói:

- Ta không biết là ta sai ở chỗ nào, chẳng qua ta là thương nhân, lão cảm thấy mất mặt, đã như vậy ta lúc đầu định bán quách cái quán rượu này đi, sao y lại không đồng ý? Hà tất phải đối với ta như vậy.

- A Tỷ, chuyện này đâu có liên quan gì đến quán rượu đâu.

- Vấn đề chính là nằm ở chỗ cái quán rượu này đó A Trân, ta đã bán quách cái quán rượu đi rồi.

Lý Tuyền nói với giọng điệu rất bình tĩnh.

Lý Trân ngạc nhiên đến mức đứng bật dậy:

- Đại Tỷ, sao tỷ lại bán quán rượu đi vậy, đó là xương máu tâm huyết của tỉ mà.

- Chẳng còn cách nào khác, ta muốn bảo vệ hôn nhân, ta nghĩ hai kẻ đã không thể ở cùng nhau, vậy bỏ cái quán rượu đó đi thì cũng tốt. Ta có thời gian chăm sóc Tú Nhi, ngoài ra ta còn có trang viên, vậy không tốt sao?

Lý Trân từ từ ngồi xuống, hần thực sự cảm thấy thương đại tỷ, tỷ ấy đã bỏ bao nhiêu mồ hôi công sức cho quán rượu đó, cuối cùng lại vì cái kẻ bạc tình mà bán quán rượu đi. Lý Trân không biết phải nói như thế nào, sau một hồi suy nghĩ hần mới thấp giọng nói:

- A Tỷ, có một việc mà ta vẫn giấu tỷ.

- Là việc của chồng ta và Liên Nhi.

Lý Trân ngăn người, hóa ra đại tỷ biết chuyện rồi, hần nhẹ nhàng gạt đầu:

- Chính là chuyện này, đệ đã từng bắt tận tay bọn chúng, cho nên đệ cùng với tỷ phu mới có sự ngăn cách.

Lý Tuyền cười trong đau khổ, nàng thở dài nói:

- Kì thực ta đã sớm biết, đệ nghĩ rằng ta ngốc sao? Kì thực là giả cảm giả điếc mà thôi. Y luôn miệng nói mình không cần thê thiếp, ta để cho y lấy Liên Nhi làm vợ bé, nếu như ta đoán không sai thì Liên Nhi bây giờ đang ở cùng với lão ta. Y muốn cưới vợ bé, muốn cùng các quan viên khác đi uống hoa tửu, những điều này ta đều nhin. Chê ta là thương nhân, ta đây đã bán cửa hàng rồi, không ảnh hưởng đến y nữa. Chuyện nên làm ta đều làm cả rồi, nếu y vẫn không hài lòng, ta đây cũng không còn cách nào.

- Tỷ biết từ khi nào vậy?

Lý Trân lại hỏi:

- Đệ nói tới việc giữa y và nha hoàn kia.

Lý Tuyền khẽ vỗ về Tú Nhi đang ngủ say giấc trong vòng tay của mình, rồi nhìn con với ánh mắt đầy trìu mến, nàng ngừng đầu nói với Lý Trân:

- Từ lúc y bị con báo vồ lần trước rồi ở nhà trị bệnh, ta đã phát hiện ra y âm thầm lấy tiền để đi mua một căn nhà nhỏ ở ngoại ô của Lạc Dương cho Liên Nhi. Việc Liên Nhi đến Hán Trung để thăm thân thích, cuối cùng đều là nói dối cả. Kì thực ả ta ở lại Lạc Dương, nhưng điều này ta đều biết, chỉ có điều muốn chờ xem đến bao giờ y mới nói cho ta mà thôi, nhưng rốt cuộc y không hề nói với ta về việc của Liên Nhi.

- Đại tỷ, trang viên hiện tại thế nào?

Lý Trân không muốn nhắc tới việc của Tào Văn nên chuyển hướng sang chủ đề khác.

- Không tồi.

Nhắc tới trang viên, Lý Tuyền cảm thấy trong lòng rộn ràng, nàng phấn khởi nói:

- Nho mọc um tùm, hôm nay có thể thu hoạch vụ đầu tiên được rồi, lần này ta và Khinh Ngữ tới trang viên, chủ yếu là để xây dựng hầm rượu, bí kíp của Cao Xương đệ mang tới thật quả là lợi hại, giúp ta rất nhiều vấn đề.

- Tỷ, tỷ vẫn đi cùng Vương cô nương à?

Lý Trân nhú mày hỏi.

- Ai dà, ta vừa nói với đệ rồi còn gì, đừng có mà suốt ngày dính tới cái cô Định gì đó nữa, mặc dù ta thấy cô ấy cũng tốt nhưng so với Khinh Ngữ thì....A Trân à, đệ hãy còn trẻ, Khinh Ngữ mới là người hợp với đệ, xinh đẹp lại còn hiền lành, tính tình dịu dàng, để mà so sánh thì hơn vạn lần cái cô Định nữ hiệp kia, đệ nghe ta một lần đi.

- Tỷ à đừng có nhắc tới chuyện này nữa có được không.

Lý Trân ngắt lời của Lý Tuyền.

Lý Tuyền nhìn hần một lúc rồi mới lắc đầu đứng dậy cười rồi nói:

- Được rồi, hôm nay ta không nói nữa, để ta đưa đệ đi thăm quan một vòng, ta đã sắp xếp xong xuôi rồi, đảm bảo lần này không phải là gác xếp.

- Nói thật, đệ cũng chưa quen thuộc với tòa nhà này lắm.

Lý Trân tủm tủm cười rồi theo chân chị mình đi thăm quan một vòng quanh nhà.

- Tỷ, phòng cũ tính sẽ làm gì, có để lại không?

Lý Tuyền cười nói:

- Ta dự định bán quách đi, ta thích chỗ này, ta nói....đệ đừng có mà đuổi ta đi đó.

Lý Trân dừng bước, hần bỗng dừng nghĩ tới việc Diêu Hi nhờ mình mua nhà bèn nói:

- Tỷ à, vừa hay Tiểu Tế đang muốn mua nhà, để y tới xem đi, nếu như y cảm thấy ưng thì chi bằng bán cho y.

- Vậy thì tốt quá rồi, nếu như Tiểu Tế muốn mua ta nhất định sẽ để giá gốc cho cậu ấy, không ăn lãi một đồng nào. A Trân, hiện tại giá nhà cũng tăng rồi, căn nhà đó bây giờ mà bán thì bớt cũng phải 800 quan, nghe nói năm sau sẽ còn tăng nữa đó.

- Tỷ à, đệ nghĩ mua nhà ở Trường An thì tốt hơn.

- Đệ quả không hổ là em trai ta.

Lý Tuyền hết lời khen ngợi rồi nói:

- Thật là tình tường đó, ta kì thực cũng muốn mua một căn ở Trường An, Khinh Ngữ có giới thiệu cho ta một căn, tiền cho thuê mỗi tháng cũng đủ ăn rồi. Hiện tại giá nhà ở Trường An chỉ bằng một nửa ở Lạc Dương, nếu so với 10 năm trước thì đã giảm đi 6 lần, đây đúng là cơ hội trời cho, chi bằng thế này, dù sao thì tháng sau ta cũng phải đến Trường An để mua một căn, đệ đưa tiền cho ta, ta giúp đệ mua một căn, đảm bảo sẽ chọn cho đệ một căn đẹp nhất.

Lý Trân không nói gì, đại tỷ mặc dù không nói ra nhưng hẳn mơ hồ cảm nhận được rằng đại tỷ đã suy nghĩ tính toán tỉ mỉ đến từng chi tiết xấu nhất rồi.

Đúng lúc này, quản gia Lâm thúc vội chạy tới, thi lễ với Lý Trân rồi đưa cho hắn một mũi tên:

- Vừa rồi có người đến tìm công tử rồi nhờ chuyển mũi tên này cho cậu.

Lý Trân cầm lấy mũi tên, hắn nhìn qua rồi hỏi:

- Vậy người đó đâu rồi?

- Y đi rồi, y nói công tử sẽ biết đây là chuyện gì.

Lý Trân nói với Lý Tuyền:

- Tỷ, đệ có việc phải đi ra ngoài một chút, muộn đệ mới về.

An Nghiệp phường là nơi nổi tiếng gần với Thiên Nhai, sở dĩ có tiếng là bởi vì nơi đây chính là nơi tập trung của giới hoàng tộc, nơi này có tới mười mấy căn nhà lớn nhỏ của hoàng tộc, bao gồm nơi ở của Lư Lăng Vương Lý Hiến.

Giống như rất nhiều phường ở Lạc Dương, ở gần cổng phường bao giờ cũng có một quán rượu nhỏ, tên quán và tên phường cũng giống như nhau vậy, được gọi là An Nghiệp tửu quán. Song quán rượu ở trong một con hẻm nhỏ, đầu hẻm treo một chiếc đèn lồng để thu hút sự chú ý của khách hàng. Nếu như không phải là đã quen thuộc với quán rượu này thì quả thực cũng chẳng biết là trong ngõ lại có quán rượu.

Lúc này, cửa phường vẫn chưa đóng, một cỗ xe ngựa đang dừng tại trước cửa An Nghiệp phường. Lý Trân từ trên xe ngựa bước xuống, đưa cho người phu xe chút tiền rồi nói:

- Đa tạ.

- Công tử có cần tôi đợi không?

- Không cần.

Xe ngựa lập tức rời đi, Lý Trân bước vào trong cửa phường, hắn nhìn sang hai bên, thấy chiếc đèn lồng màu cam, hắn bước vào trong ngõ.

Trong quán không gian thật tĩnh mịch, không có vị khách nào, tên tửu bảo nhiệt tình chạy tới chào đón:

- Công tử đi một mình à?

- Ta và một người bạn đã có hẹn tại phòng Thu Cúc.

- Công tử xin mời theo ta.

Lý Trân đi theo tên tử bảo lên lầu hai, lầu hai có bốn phòng, lần lượt được đặt tên là Xuân Lan, Thu Cúc, Đông Mai, Hạ Hà. Phòng Thu Cúc nằm ở phía trong cùng, Lý Trân đưa cho tên tử bảo ít tiền rồi đẩy cửa bước vào.

Ánh sáng trong phòng thật mờ ảo, đằng sau chiếc bàn lớn hình như có một người đang ngồi, rồi một giọng nói vọng tới:

- Là Lý thống lĩnh phải không?

- Vâng là tại hạ.

Lý Trân bước tới, dưới ánh đèn hiện ra một khuôn mặt to béo, thì ra là Lý Trọng Nhuận, người con trưởng của Lý Hiển. Đây là cách mà y hẹn để gặp mặt. Lý Trân không hi vọng Lý Trọng Nhuận sẽ đến nhà mình, nếu là như vậy thì thật là sẽ rất phiền toái.

Hai người hẹn gặp nhau tại phòng Thu Cúc ở tửu quán, căn phòng này đã được Lý Trọng Nhuận bao trọn gói. Khi Lý Trọng Nhuận phái người bắn cây cung vào trong phủ của Lý Trân, Lý Trân đã biết Lý Trọng Nhuận có việc muốn gặp mình.

Trên thực tế hẳn biết Lý Hiển nhất định sẽ rất muốn gặp mình, chỉ là không ngờ lại gấp gáp đến vậy, mình vừa mới về đến phủ người của y đã đến rồi.

- Lý thống lĩnh xin mời ngồi.

Lý Trân không khách khí, hẳn ngồi xuống đối diện, Lý Trọng Nhuận đứng dậy rót một ly rượu mời hẳn, áy náy nói:

- Thật xin lỗi, cha ta đang nóng lòng đợi tin của Lý thống lĩnh do đó sau khi nội vệ quay trở lại quan thự bên ngoài thì chúng tôi đã biết, vì vậy đã quấy rầy Lý thống lĩnh trong lúc nghỉ ngơi rồi.

Lý Trân biết rất rõ Lý Hiển đang nóng lòng chờ cái gì. Hẳn lấy ra mình ước thư Hưng Đường và mấy bức thư mà Lý Hiển viết cho Lý Nguyên Gia rồi đưa cho Lý Trọng Nhuận, hẳn nói:

- Những thứ mà lệnh tôn cần tất cả đều nằm trong này.

Lý Trọng Nhuận vội vàng cầm lấy, y không vội vàng mở thư ra đọc mà chậm rãi mở cuốn mình ước thư, nhìn thấy chữ kí và dấu vân tay điểm chỉ của phụ thân mình và những gì phụ thân mình viết, trong lòng Lý Trọng Nhuận thực sự xao động. Những thứ này cần phải được thu hồi về thì phụ thân mới thoát khỏi cái tội cùng với Lý Nguyên Gia cấu kết tạo phản.

- Đa tạ Lý thống lĩnh.

Giọng nói của Lý Trọng Nhuận có phần nghẹn lại, y cung kính cúi đầu bái Lý Trân rồi nói:

- Đại ân của Lý thống lĩnh, bọn ta sẽ luôn khắc ghi trong lòng, xin Lý thống lĩnh nhận của tại hạ một lay.

Lý Trân vội vàng đỡ y dậy rồi nói:

- Lễ này của Trương công tử tại hạ không dám nhận, việc làm này của ta cũng chỉ là muốn bảo vệ cho hoàng tộc Lý thị mà thôi.

Lúc này, Lý Trọng Nhuận chợt nghĩ ra một việc, y lấy ra một chiếc hộp, đặt lên bàn rồi đưa cho Lý Trân, y nói:

- Phụ thân ta có gửi tặng ngài chiếc hộp này, xin ngài nhận cho.

Lý Trân mở chiếc hộp ra, bên trong là một tấm kim bài, trên tấm kim bài có viết ba chữ Hưng Đường Hội, dưới ánh đèn ba chữ này sáng lấp lánh. Tấm kim bài này với tấm đồng bài mà hẳn thấy ở Phòng Châu giống nhau như đúc, lật qua phía sau nhìn kĩ thì thấy phía góc dưới cùng bên trái có khắc tên của hẳn, tấm kim bài ở Phòng Châu thì không có chi tiết này.

Hắn chợt thấy có chút khó hiểu, tại sao hẳn lại không tìm thấy tấm kim bài của Hưng Đường Hội trong mật thất của Lý Nguyên Gia. Sau khi tiến hành chôn cất Lý Nguyên Gia, cũng không thấy trên người của Lý

Nguyên Gia có tấm kim bài này. Lý Trân chợt nghĩ tới bộ Hoàng Kim Giáp của Tửu Chí, trong lòng hẳn thâm nghĩ, chẳng lẽ Tửu Chí lại lấy tấm kim bài Hưng Đường Hội của Lý Nguyên Gia sao?

Tạm thời tĩnh tâm lại, hắn nhìn kĩ lại một lần nữa, chàng đương nhiên biết ý nghĩa của tấm kim bài, đây là bằng chứng chứng tỏ mình là người của Hưng Đường Hội. Lý Trân không khỏi tò mò hỏi:

- Không cần phải tổ chức nghi lễ gì sao?

Lý Trọng Nhuận lắc đầu nói:

- Hưng Đường Hội lúc mới thành lập có yêu cầu kí tên và lăn tay trên minh ước thư, nhưng điều này rất nguy hiểm, sau này phát triển thành viên của Hưng Đường Hội chỉ cần có hai tấm kim bài thành viên bảo đảm đề cử là sẽ được ứng cử, có được kim bài của Hưng Đường Hội hoặc ngân bài thì coi như đã được gia nhập hội. Lần này công tử gia nhập Hưng Đường Hội là phụ thân ta và Tương Vương bảo lãnh, vì vậy phá lệ cho công tử một tấm kim bài.

- Vì sao tấm kim bài đưa cho ta lại là ngoại lệ?

Lý Trọng Nhuận cười nói:

- Bởi vì chỉ có hoàng tộc mới có kim bài, giống như rất nhiều đại thần hoặc quan lại mang dòng dõi quý tộc cũng chỉ có ngân bài mà thôi. Ví dụ như trước đây không lâu Tô bị xử tử, gã chính là thành viên của Hưng Đường Hội do Lang Gia Vương Lý Xung và Quảng Lăng Vương Lý Nguyên Gia bảo lãnh, gã cũng chỉ có ngân bài mà thôi.

Lý Trân chần chờ một chút rồi nói:

- Ta tuy họ Lý nhưng lại không mang dòng dõi hoàng tộc, như vậy có phải là đã phá vỡ qui tắc rồi không?

- Ta cũng không biết tại sao, song phụ thân nhìn người rất cẩn thận, ông đã cho huynh kim bài thì ắt là phải có lý do.

Lý Trân yên lặng gật đầu, lúc trước hắn tự mình muốn gia nhập Hưng Đường Hội xong không ngờ bây giờ lại được Lý Hiển và Lý Đán cùng tiến cử, lại càng không ngờ rằng bọn họ lại còn cho mình kim bài. Lý Hiển và Lý Đán đều là người cẩn thận, tuyệt đối sẽ không làm cái việc trọng đại này, điều này thật là khó có thể hiểu được.

Lý Trân không hỏi tiếp nữa, hắn cẩn thận cầm lấy tấm kim bài, Lý Trọng Nhuận nghiêm nghị nói:

- Lý thống lĩnh, ta phải nhắc huynh rằng, gia nhập Hưng Đường Hội là một việc lớn, tấm kim bài này huynh phải giữ gìn cẩn thận, và phải tuyệt đối giữ bí mật, kể cả những người thân nhất cũng tuyệt đối không để cho biết.

Lý Trân chấp tay nói:

- Trưởng công tử xin yên tâm, điều này ta hiểu.

271. Chương 270: Thăng Quan Tiến Chức

Trong phòng, Lý Hiển cẩn thận xem lại tỉ mỉ một lần nữa minh ước thư của Hưng Đường Hội. Y đã chắc chắn rằng đây là bản thật chứ không phải do Lý Trân lừa bịp. Y là một người cực kì cẩn thận, mọi việc liên quan đến việc quan của Đại Đường xã tắc, tất thấy y đều không bỏ qua.

Lý Hiển đi đến trước lư hương, mở nắp rồi lấy minh ước thư và toàn bộ các lá thư có liên quan đến Hưng Đường Hội quẳng vào trong lư hương, sau đó đập nắp lại. Lý Trọng Nhuận đứng bên cạnh kính ngạc hỏi:

- Phụ thân.

Lý Hiển không quan tâm đến y, cứ thế đem cuốn minh ước thư đốt trong lư, đồng thời thiêu thành tro xong mới quay lại rồi ngồi xuống.

- Con không nghĩ là ta nên tiêu hủy nó sao?

Lý Hiển liếc đứa con trai mình rồi lạnh lùng nói.

- Con chỉ cảm thấy cuốn minh ước thư này rất quan trọng, đốt đi như vậy thì thật là có phần đáng tiếc.

Lý Trọng Nhuận ập ứng nói.

- Ý của con là đốt đi thì thật đáng tiếc phải không.

Lý Hiển cười lạnh lùng rồi nói:

- Đây là cách nghĩ của mẫu thân con, bà ta mà có được minh ước thư này thì ta có thể tưởng tượng bà ấy có thể cầm nó làm những gì.

Lý Trọng Nhuận cúi đầu, y biết mẫu thân y sẽ làm gì, nhất định sẽ cầm cuốn minh ước thư này để đi uy hiếp các hoàng tộc khác, dùng nó để khống chế họ, rốt cuộc Lý Trọng Nhuận cũng hiểu được nỗi khổ tâm của phụ thân mình khi phải đem nó đi đốt. Chỉ có đốt đi mới có thể đảm bảo chắc chắn cho Hưng Đường Hội và hoàng tộc.

- Phụ thân, nhi thần biết sai rồi.

Lý Hiển cười gật gật đầu, thấy con trai hiểu mình y thấy trong lòng rất vui, y thở nhẹ rồi nói:

- Bây giờ quả thật cực kì mạo hiểm, một khi Lý Nguyên Gia và Võ Ý Tông thỏa hiệp thì rất có khả năng chúng ta sẽ bị gã bán đứng, gã sẽ đem minh ước thư này giao hết cho Võ Ý Tông, thậm chí gã bị Lâu Sư Đức đánh bại, mấy thứ này cũng sẽ bị thu hồi, thật nguy hiểm vô cùng.

Lý Hiển liên tiếp nhắc tới từ nguy hiểm, điều này chứng tỏ trong lòng ông đang vô cùng lo lắng. Lý Trọng Nhuận rất hiểu tâm trạng của phụ thân mình, y nói nhỏ:

- Phụ thân, lần này may mà có Lý Trân.

- Đúng vậy.

Lý Hiển xúc động nói:

- Lần này may mắn là hần, ân nghĩa này chúng ta phải luôn ghi nhớ, hần thực sự rất có năng lực và sự quyết đoán. Thật không ngờ chỉ nhờ vào sức lực của chính mình mà có thể thay đổi cả cục diện, có thể lấy được minh ước thư trước mũi của Võ Ý Tông và Lâu Sư Đức, hần không những không giữ lại mà còn trao lại cho chúng ta, ta nhận thấy hần đúng là một kẻ trung thành với Đại Đường.

- Nghe nói Lý Nguyên Gia khởi binh và Ngự Sử mà Lai Tuấn Thần cử đi bị gặp nạn là có liên quan đến nhau. Con thấy ý của Lý Trân dường như là Võ Tam Tư cũng có liên quan tới việc đó.

- Những kẻ này đều rất bí ẩn, sẽ không để cho thân phận của mình bị bại lộ đâu, đặc biệt là Võ Tam Tư. Thái Thú Dương Châu Lâm Thanh không phải là người của y sao? Những kẻ mà y có thể lợi dụng được thì rất nhiều, thậm chí kể cả là những người Cao Ly có tư tưởng một lòng phục quốc cũng là những kẻ được y chống lưng. Ở đất Dương Châu này mọi sự việc đều ít nhiều chịu sự ảnh hưởng của y, ta thực sự không hề cảm thấy ngạc nhiên, nếu như không có thì mới là điều lạ.

Lý Trọng Nhuận im lặng gật đầu nói:

- Phụ thân, vậy bước tiếp theo nên làm thế nào?

Lý Hiển cười rồi nói:

- Bước tiếp theo là chẳng làm gì cả, ẩn mình chờ thời cơ.

Sáng sớm ngày hôm sau. Lý Trân đến cung Thái Sơ, hôm nay hần phải vào gặp nữ hoàng Võ Tắc Thiên để báo cáo kết quả công tác.

Đứng đợi trước cửa điện Trình Quán không lâu, một tên hoạn quan vẻ mặt lạnh lùng đang bước nhanh từ trên xuống, gã ngạo mạn nhìn Lý Trân rồi nói:

- Lý thống lĩnh, Thánh Thượng cho gọi người vào tiếp kiến.

Lý Trân sửa sang lại y phục mũ mào rồi theo tên hoạn quan tiến vào bên trong ngự thư phòng rồi đi vào nội điện. Gã hoạn quan nhìn xung quanh không thấy ai bèn nói nhỏ với Lý Trân:

- Cao Phủ Quân nhờ ta chuyển lời tới Lý thống lĩnh, trước mặt Thánh Thượng không cần giấu giếm gì cả.

Lý Trân cảm thấy ngạc nhiên, hẩn vội hạ thấp người xuống rồi nói:

- Đa tạ công công.

Gã hoạn quan lại lấy lại vẻ mặt lạnh lùng của mình rồi bước nhanh tới Ngự Thư Phòng, đến trước cửa, sau khi mấy tên thị vệ cẩn thận khám người Lý Trân, tên hoạn quan mới hô to bẩm báo với Thánh Thượng:

- Bệ hạ, Nội Vệ Phó thống lĩnh Lý Trân đã tới.

- Cho hẩn vào

Giọng nói nhẹ nhàng của Võ Tắc Thiên từ trong phòng truyền tới.

Lý Trân sửa sang lại mũ áo rồi đi vào trong Ngự Thư Phòng. Mặc dù hẩn không ngẩng đầu lên nhưng hẩn vẫn cảm nhận được sự hiện hữu của Thượng Quan Uyển Nhi, Lý Trân tiến đến trước Võ Tắc Thiên thì lễ rồi chấp tay nói:

- Lý Trân tham kiến Ngô Hoàng bệ hạ.

- Lý thống lĩnh, người vất vả rồi.

Võ Tắc Thiên khẽ mỉm cười nói:

- Cho phép người được ngồi.

- Tạ bệ hạ.

- Một cung nữ mang tới một tấm bồ đoàn mềm và mỏng rồi đặt bên cạnh Lý Trân. Lý Trân ngồi xuống tấm bồ đoàn, ánh mắt của hẩn chau lên khi nhìn thấy Thượng Quan Uyển Nhi đang đứng sau lưng Võ Tắc Thiên, nhưng sắc mặt của nàng không hề có chút cảm xúc, trông nàng giờ đây cứ như một tác phẩm nghệ thuật điêu khắc vậy. Đôi mắt nàng vô hồn nhìn ra cửa, cứ như thể giữa nàng và Lý Trân không hề quen biết gì vậy.

Võ Tắc Thiên dường như tâm tình cũng không đến nỗi tệ, bà cầm lấy bản báo cáo đặt trên bàn, đọc qua rồi thản nhiên cười hỏi:

- Trong báo cáo người nói Lý Nguyên Gia chết trong loạn quân, nhưng không miêu tả chi tiết, vậy người nói cho trẫm biết, Lý Nguyên Gia chết như thế nào?

Về vấn đề này, trong báo cáo của Lý Trân mô tả một cách rất chung chung, hẩn tránh không viết Lý Nguyên Gia là do mình bắn chết để tránh việc Võ Tắc Thiên đem lòng nghi ngờ là hẩn giết người diệt khẩu.

Song nghĩ đến những lời nhắc nhở vừa rồi của tên hoạn quan, Lý Trân mới hạ thấp thanh âm và nói:

- Thưa bệ hạ, Lý Nguyên Gia thực sự là do ty chức bắn chết, ty chức chỉ có năm trăm quân còn đối phương có đến hai ngàn người. Lý Nguyên Gia thấy quân của ty chức ít bèn cho quân lính lập đội hình để tấn công, ty chức trong tình thế cấp bách đã dùng cung bắn chết y.

Võ Tắc Thiên mỉm cười rồi gật đầu nói:

- Trẫm cũng cho là như vậy, tuy nhiên lúc người tiến hành hành điều tra phủ đệ của y, dường như đã bỏ sót mất chỗ nào thì phải?

Võ Tắc Thiên giơ bản danh sách lên rồi nói:

- Trẫm nghĩ danh sách này của người vẫn còn thiếu vài thứ?

Lý Trân tim đập thành thịch, hắn đang nghĩ xem những gì sắp tới sẽ xảy ra. Lúc này đến Thượng Quan Uyển Nhi cũng bắt đầu nhìn hắn, ánh mắt nàng dường như cũng có phần căng thẳng.

Lý Trân mãi không nói gì, Võ Tắc Thiên lạnh lùng nhìn hắn:

- Sao rồi, sự việc mới xảy ra không lâu mà giờ này đã không nhớ nổi sao?

- Thừa bệ hạ.

Lý Trân nói:

- Còn có một bộ Hoàng Kim Giáp của Lý Nguyên Gia, bì chức đã đem thưởng cho một thuộc hạ của mình đã lập được nhiều chiến tích trong cuộc binh biến ở Dương Châu, ngoài ra bì chức còn lấy trong ngân khố của Lý Nguyên Gia một vạn quan tiền để thưởng cho châu binh và các võ sĩ Nội vệ dưới trướng. Mấy trăm bức họa do Lý Nguyên Gia vẽ bì chức đều gom tất cả lại rồi đem đốt trước công chúng. Ngoài ba thứ nói trên, những thứ còn lại đều đã ghi đầy đủ trong danh sách rồi ạ.

- Người không lấy gì cho riêng mình sao?

- Bẩm bệ hạ, bì chức một xu cũng không lấy.

Võ Tắc Thiên nhìn hắn chăm chú, ánh mắt của bà cũng dần dịu đi, bà đứng lên rồi nói:

- Được, Trẫm tin tưởng nhà ngươi không lấy những vật đó, hoặc có thể Lý Nguyên Gia vẫn còn tàng trữ một số thứ mà ta chưa phát hiện ra, về điều này trẫm sẽ cho người đi điều tra. Lần này bất luận là thế nào đi nữa thì người cũng đã lập công lớn, ta muốn trọng thưởng cho người.

Võ Tắc Thiên nói to:

- Lý Trân nghe phong.

- Có vi thần.

- Nội vệ Phó thống lĩnh Lý Trân đã lập công lớn trong cuộc binh định ở Dương Châu, nay phong Lý Trân làm Thống lĩnh Nội vệ, phong làm Ninh Viễn tướng quân, ban thưởng Đôn Hoàng Huyện bá, thưởng ba ngàn tấm lụa, năm trăm lượng vàng, năm mươi mẫu ruộng, khâm thử.

Lý Trân vui mừng dập đầu tạ ơn rồi nói:

- Vi thần tạ ơn bệ hạ phong thưởng.

Võ Tắc Thiên lại khẽ cười nói:

- Về phần thuộc hạ của người, trẫm cũng sẽ phong thưởng, sẽ không làm người phải thất vọng.

- Ân nghĩa của bệ hạ cao như núi, vi thần xin khắc cốt ghi tâm.

Lý Trân âm thầm liếc nhìn Thượng Quan Uyển Nhi, vẻ mặt nàng vẫn lạnh lùng, nụ cười không còn xuất hiện trên môi nữa.

Lý Trân rời khỏi Trình Quán Điện, hắn không vội đi mà đứng đợi ở gần quan phòng của Thượng Quan Uyển Nhi. Mặc dù hắn không muốn tới đó nhưng hắn biết, điều này nhất định phải làm, càng trốn tránh thì càng làm cho tình hình thêm nghiêm trọng mà thôi.

Không bao lâu sau, bóng dáng của Thượng Quan Uyển Nhi đã thấp thoáng phía hành lang, xung quanh nàng là mười cung nữ, tất cả đang cùng bước tới phía hắn đang đợi.

Khi đi qua chỗ của Lý Trân, Thượng Quan Uyển Nhi liếc mắt nhìn hắn một cái, Lý Trân hiểu ý, hắn kiên nhẫn chờ nàng bước qua.

Rất nhanh, Lý Trân bước nhanh vào trong phòng của Thượng Quan Uyển Nhi. Lúc này Thượng Quan Uyển Nhi đang sắp xếp giấy tờ, nàng không ngẩng đầu nhìn Lý Trân. Lý Trân thì lễ rồi nói:

- Tham kiến Xá nhân.

Một hồi lâu sau, Thượng Quan Uyển Nhi mới lạnh lùng đáp:

- Người có biết ta muốn hỏi điều gì không?

- Tỳ chức không biết.

Lý Trân không hài lòng với thái độ của nàng, hần đáp lại một câu lạnh lùng.

Ánh mắt của Thượng Quan Uyển Nhi quắc lên, nàng đứng dậy nhìn chăm chăm vào Lý Trân một lúc rồi hừ một tiếng nói:

- Trong danh sách của người đáng ra còn phải có ba thứ nữa, mình ước thư của Hưng Đường Hội, các bức thư qua lại giữa Lý Nguyên Gia và người của Hưng Đường Hội, còn phải kể đến kim bài của Hưng Đường Hội. Cả ba thứ ta vừa nhắc tới đều không có trong bản danh sách, người dám nói là người không cầm sao?

Lý Trân im lặng một lát rồi nói:

- Ngoài kim bài ra, hai thứ còn lại ta thực sự không cầm.

- Vậy những thứ đó ở đâu?

Đôi mắt của Thượng Quan Uyển Nhi càng trở nên sắc lẹm như đôi mắt của chim ưng vậy, nhìn chăm chăm Lý Trân rồi nói:

- Ta muốn biết hiện giờ những thứ đó đang ở đâu?

Ánh mắt sắc lẹm của Thượng Quan Uyển Nhi như ra lệnh làm Lý Trân cảm thấy không thoải mái, hần trầm tư một lát rồi nói:

- Thái Bình công chúa muốn ta đưa cho nàng ấy những thứ này.

Thượng Quan Uyển Nhi nổi giận đùng đùng nói:

- Vậy là người đem cho ả rồi phải không?

Lý Trân nhẹ nhàng lắc đầu nói:

- Ta từ chối yêu cầu của nàng ta nhưng ta đem những đồ vật này cho Lư Lăng Vương.

Một lúc lâu sau, Thượng Quan Uyển Nhi mới nguôi giận bình tâm trở lại. Thật may Lý Trân không làm cái việc khiến người thân phải đau lòng, kẻ thù được sung sướng. Thượng Quan Uyển Nhi dường như không làm chủ được tâm thái của bản thân nữa. Được, đưa cho Lư Lăng Vương thì cũng miễn cưỡng có thể chấp nhận được, nhưng đáng lẽ những thứ này phải đưa cho mình mới đúng chứ, cái tên Lý Trân lại tự tiện làm cái việc như vậy.

- Sao người không đưa những thứ đó cho ta?

Giọng điệu của Thượng Quan Uyển Nhi có chút hòa nhã trở lại, bắt đầu chất vấn Lý Trân.

Lý Trân thi lễ, vẫn với phong thái từ tốn và không hề xu nịnh, hần nói:

- Khởi bẩm Xá nhân, tại hạ đã chuẩn bị một bản sao của mình ước thư cho Xá nhân, nếu như Xá nhân yêu cầu.

Thượng Quan Uyển Nhi chậm rãi ngồi xuống, cuối cùng nàng cũng ý thức được Lý Trân không phải là dạng người có thể để cho người khác dễ dàng khống chế, hần là kẻ rất có năng lực và cũng là kẻ vô cùng quyết đoán, đến Thánh Thượng cũng còn phải khen hần không tiếc lời, kiểu người như vậy hoàn toàn không phải là kẻ dễ cho bản thân trở thành nô lệ của người khác. Quả thực cái tư tưởng muốn bắt hần phải phục dịch cho riêng mình thì thật chẳng thực tế chút nào.

Thượng Quan Uyển Nhi cũng là người cực kỳ thông minh, nàng cũng biết không thể làm việc quá cảm tính, nếu không sẽ ép Lý Trân đến bên Thái Bình công chúa mất.

Tuy rằng Lý Trân không đưa mình ước thư cho mình nhưng hần đều đã nói thật toàn bộ sự việc, đồng thời còn sao lại một bản mình ước thư cho mình, điều này cũng chứng tỏ hần không phải là kẻ tráo trở, nếu như bản thân mình mà bị cơn giận làm cho mù quáng, nảy sinh nghi ngờ thì quả là không sáng suốt.

Trước tiên cách tốt nhất là làm cho hấn bình tâm trở lại rồi dần dần kéo hấn về. Thượng Quan Uyển Nhi thâm nhủ trong lòng, đừng để cảm xúc hủy diệt chút áy náy của Lý Trân đối với nàng.

Thượng Quan Uyển Nhi khẽ gật đầu nói:

- Ta có thể hiểu được tâm tư của người, người đưa Minh ước thư cho Lý Hiễn cũng là điều thỏa đáng, nhưng ta muốn nhắc người rằng Thánh Thượng cũng không dễ bị lừa gạt vậy đâu, lần này là người may mắn vì gặp Thánh Thượng đúng lúc tâm trạng của người đang vui thôi. Ta hi vọng tốt nhất là người dọn dẹp cho tốt những việc ở đằng sau đi, ngộ nhỡ một ngày đẹp trời Người nắm được chứng cứ về việc người lừa dối thì lúc đó coi như đến thần tiên cũng chẳng cứu được người đâu.

- Ty chúc rõ rồi.

- Mau lui đi, nhớ đem bản sao cho ta, những bức thư thì thôi ta không hỏi nhà người nữa, để người đỡ phải khó xử.

Thượng Quan Uyển Nhi mỉm cười, nàng nói:

- Lý Trân, chúc mừng người thăng quan tiến chức nhé.

- Đa tạ Xá nhân.

Lý Trân thi lễ rồi chậm rãi lui xuống. Ra khỏi phòng, hấn nhìn lên bầu trời cao đầy mây trắng rồi thở nhẹ, hấn không hiểu tại sao áp lực khi ở chỗ của Thượng Quan Uyển Nhi còn lớn hơn cả ở ngự thư phòng của Võ Tắc Thiên nữa.

272. Chương 271: Cao Tiễn Tới Thăm

Dù cho Lý Trân phải chịu áp lực lớn gấp bội phần ở chỗ của Thượng Quan Uyển Nhi nhưng hấn cũng phải thừa nhận rằng những lời mà Thượng Quan Uyển Nhi nói là hoàn toàn có lý. Hấn cần phải giải quyết dứt điểm sự việc liên quan đến Minh ước thư, một khi Võ Tắc Thiên nắm giữ được bằng chứng thì coi như hấn chẳng còn chút cơ hội nào cả.

Lý Trân rời khỏi Đoan môn, hấn thông dong lên ngựa rồi từ cầu Thiên Tân chậm rãi bước đi, lúc này Lý Trân cũng chẳng rảnh rang mà thưởng ngoạn phong cảnh hai bên đường, ngược lại những mối nguy hiểm ẩn trên con đường tại Dương Châu làm cho hấn thêm bội phần cảnh giác.

Võ Tắc Thiên nhắc đến ba thứ đó là Minh ước thư, thư tín và kim bài của Hưng Đường Hội, hấn tin là Võ Tắc Thiên sẽ không dễ dàng mà bỏ qua như vậy, cứ cho là tạm thời bà ấy không nghĩ tới Hưng Đường Hội nữa nhưng vận mệnh của Hưng Đường Hội vẫn cứ nằm trong lòng bàn tay của bà ta, đây mới chính là tính cách của nữ hoàng đế Võ Tắc Thiên.

Minh ước thư đã được đưa cho Lý Hiễn, thư tín thì ngoài mấy phong thư của Lý Hiễn ra còn lại đều nằm trong tay của Lý Trân, điều mấu chốt là kim bài, đến tận bây giờ vẫn còn chưa rõ tung tích. Tối qua hấn còn nghĩ tới tính khả năng ở chỗ Tửu Chí, lúc đó hấn đã rất lo lắng rồi, hấn nhất định phải lập tức đi tìm Tửu Chí.

Nhưng ngoài Tửu Chí ra, Lý Trân còn lo lắng một người, đó chính là Phòng Thành. Mặc dù lúc đó bản thân mình lục tìm chứng cứ của Lý Nguyên Gia tại mật phòng, y không ở trong phòng, cũng không biết là mình đã mang đi chưa.

Nhưng Phòng Thành rất có thể đã biết trong chiếc hòm kia có chứa những gì, một khi kẻ này bị Võ Tắc Thiên tìm ra thì kẻ này sẽ trở thành một nhân chứng bất lợi cho mình. Lý Trân trong lòng cảm thấy có chút hối hận, hấn không nên bị cháu của Phòng Huyền Linh mê hoặc, có lẽ cần phải loại bỏ người này đi mới được.

Lý Trân vội cười ngựa tới công sở bên ngoài của Nội vệ, hần xoay người xuống ngựa rồi đi vào trong. Lúc này thông tin về việc hần được thăng quan vẫn chưa truyền đến nơi này, nha môn Nội vệ vẫn yên ắng như trước, tất cả các võ sĩ Nội vệ tham gia vào cuộc bình định binh biến ở Dương Châu đều được nghỉ ba ngày, hầu hết mọi người đều ở nhà nghỉ ngơi.

Đúng lúc Chủ bộ Dương Tín từ trong phòng đi ra nghênh tiếp Lý Trân:

- Lý thống lĩnh không nghỉ ngơi sao?

Dương Tín vội vàng thi lễ.

- Ta vừa mới từ trong cung ra.

Lý Trân vội hỏi:

- Phó úy Tửu Chí có ở đây không?

- Sáng nay cậu ấy có qua một lát nhưng hình như được ai đó mời đi uống rượu ở quán thịt nướng rồi, hình như tên là.....

- Minh Lệ tửu quán.

Lý Trân tiếp lời.

- Đúng rồi, đúng là Minh Lệ tửu quán.

Lý Trân ngẩng đầu nhìn sắc trời, vẫn chưa tới chính Ngọ, Tửu Chí có lẽ vẫn còn ở đó. Hần lập tức lên ngựa rồi rời khỏi công sở. Đi đến cổng, hần lại chợt nhớ ra một việc rồi quay lại nói với Dương Tín:

- Quên mất không dặn người, ta đã được thăng lên làm Thống lĩnh rồi, Nội vệ của Võ Phù Dung cũng bị ta tiếp quản rồi.

Dương Tín mừng rỡ vội nói:

- Chúc mừng, chúc mừng.

- Có lẽ cũng phải chúc mừng Dương Trưởng Sử rồi.

Lý Trân cười lớn rồi tiến nhanh ra ngoài. Dương Tín giờ đây cứ như đang đi trên mây vậy. Dương Trưởng Sử, rõ ràng là Lý Trân đang ám chỉ tới mình, mình cũng được thăng chức lên Trưởng Sử rồi sao, cái tên phản đồ Thôi Thiếu Đình cũng cần phải bị trừng trị. Dương Tín vui mừng đến nỗi cười không khép được miệng.

Lý Trân đã tới Minh Lệ tửu quán, hần tới hỏi chủ quán, chủ quán nghe nhắc tới Tửu Chí thì lập tức dẫn Lý Trân tới một gian phòng, bên trong không ít người, mà hầu hết đều là thị vệ của Thiên Ngưu Vệ. Tửu Chí uống đến mức mặt đỏ như ông mặt trời, y cùng đám thị vệ kia đang chơi trò oẳn tù tì uống rượu, không khí trong phòng thật huyền ảo.

Sự xuất hiện của Lý Trân khiến cho cả căn phòng lập tức yên tĩnh trở lại, mọi người đều đứng dậy thi lễ, Lý Trân cười rồi nói:

- Các vị cứ tiếp tục uống tiếp, ta tìm phó úy Tửu Chí có chút việc, không làm phiền đến mọi người nữa.

Lý Trân đưa mắt liếc Tửu Chí một cái, Tửu Chí không biết là đã xảy ra chuyện gì liền đứng dậy rồi đi theo Lý Trân:

- Lão Lý, có chuyện gì mà tìm ta vậy?

- Người đi theo ta.

Lý Trân đi vào hậu viện, nhìn xung quanh không có ai, lúc này hần mới nói với Tửu Chí:

- Không nên nói nhiều đến Hoàng Kim Giáp, cẩn thận với những điều sắp xảy ra.

Tửu Chí gãi đầu mỉm cười rồi nói:

- Tiền tài không để ra ngoài, chuyện như vậy ta tuyệt đối sẽ giữ kín, kì thực là ta luôn ở trước mặt mọi người mà giả nghèo giả khổ đó chứ.

Lý Trân gật đầu nói:

- Ta tới hỏi người, đáng lẽ trên người của Lý Nguyên Gia phải có một tấm kim bài, khi an tang y ta không thấy tấm kim bài đó đâu, có phải là người đang cất giữ nó không?

- Không hề, không hề, ta không có cầm.

Tửu Chí lắc đầu quây quây phủ nhận.

Lý Trân nhìn chăm chăm y rồi hỏi:

- Đây không phải là vấn đề tiền, tấm kim bài đó có liên quan đến việc đại sự, Thánh thượng đã truy vấn ta rồi, người phải nói sự thật cho ta biết.

Tửu Chí lập tức nổi nóng:

- Lão Lý, ta từ trước tới giờ có khi nào đứng trước mặt người mà nói lời dối trá không, ta thừa nhận lúc ấy có lục soát rất cẩn thận người của gã, còn rút một chiếc nhẫn bằng ngọc bích trên tay gã ra, sau đó bán được năm trăm quan tiền, ta thực sự không có nhìn thấy tấm kim bài, ta khẳng định trên người gã không hề có tấm kim bài như người nói.

Lý Trân thấy y nổi cáu nên cũng tin tưởng những gì y nói là sự thật, tuy nhiên lại nói tới tấm kim bài của Hưng Đường Hội thì Lý Nguyên Gia thực sự không thể mang trên người được, có lẽ tấm kim bài này và Minh ước thư sẽ ở cùng một chỗ, nhưng lúc đó hắn cũng không phát hiện ra rốt cuộc tấm kim bài đó đã được mang đi đâu rồi.

Mặc dù tấm kim bài này cũng chẳng thể chứng minh được điều gì, nhưng sự tồn tại của nó lại chính là một mối nguy hiểm tiềm ẩn, nó rất có thể sẽ gây ra những điều mà mình không thể ngờ tới.

- Lão Lý, vậy rốt cuộc là tấm kim bài gì mà lại quan trọng vậy?

Lý Trân vỗ vỗ vào vai của Tửu Chí nói:

- Người đừng hỏi nữa, nhớ là phải giữ bí mật về bộ hoàng kim giáp là được rồi.

Nói xong Lý Trân xoay người rời khỏi tửu quán.

Khi Lý Trân trở về phủ thì thấy ở phủ đã tập trung rất đông người đang chỉ trở vào cánh cửa rồi thì ào ào bàn tán. Lý Trân tiến lại gần thì thấy có một cái thang, hai vị quan nhân đang đứng trên đó để thay tấm biển hiệu. biển hiệu của Đôn Hoàng Tử Tước phủ đã bị gỡ xuống, thay vào đó là tấm biển có chữ Đôn Hoàng Bá tước phủ, đại tỷ đang đứng ở dưới chỉ trở chỉ đạo:

- Vẫn hơi lệch một chút, bên phải thấp xuống chút nữa.

Lý Trân cảm thấy thật phiền, hắn vội tiến tới rồi cao giọng nói:

- Mau gỡ xuống, không cần treo biển nữa.

Hai gã quan viên ngăn người ra nhìn Lý Tuyền. Lý Tuyền mặt mày hớn hở tiến tới phía trước nói:

- A Trân, đệ được thăng chức tước rồi, còn là Huyện bá, đây chẳng phải là chuyện đại sự sao.

Lý Trân nụ cười méo xệch nói:

- Thăng chức là việc của thăng chức, còn biển hiệu thì không nên treo, nhất định không được treo.

- Sao vậy?

Lý Tuyền không hiểu bèn hỏi lại.

Lý Trân đương nhiên không thể nói toạc móng heo ra được, như vậy sẽ làm cho đại tỷ của mình bị tổn thương, hắn đành phải dựa vào cái cớ:

- Có kẻ oán thù tố cáo ta, nói ta quá kiêu ngạo, việc treo biển chính là cái cớ để họ nói ta như vậy, điều này sẽ làm cho Hoàng Thượng bực tức ta, vì vậy nhất định phải gỡ xuống.

Lý Tuyền lẩm bẩm một lúc rồi nói:

- Người khác có thể treo, tại sao chúng ta không được treo chứ? Ở cái huyện Đôn Hoàng của chúng ta, dù là một huân quan rất nhỏ cũng treo biển, đệ bây giờ tước vị đã đến như vậy rồi, cao hơn họ rất nhiều sao họ có thể dám tố đệ được.

- Tỷ à, đó là địa phương cách xa nơi của Hoàng Thượng nên họ có thể treo biển, đây là kinh thành, lại có một số kẻ thù oán ta, vậy mình cũng nên khiêm tốn chút để chúng không có cớ mà hại mình.

Lý Tuyền đành phải bảo hai tên quan nhân:

- Lại phải phiên hai vị lấy tám biển xuống cho ta rồi.

- Xin hỏi, vậy treo cái gì bây giờ?

Một người trong đó hỏi.

- Treo hai ngọn đèn lồng là được rồi.

Lý Trân nói rồi liền dẫn ngựa vào trong phủ. Lý Tuyền vội vàng đuổi theo rồi nói nhỏ:

- Lần này đệ không chỉ được thăng quan mà còn phát tài rồi nhé, vừa rồi có quan viên tới nói Hoàng Thượng thưởng cho đệ ban ngàn tấm lụa, năm trăm lượng vàng, năm mươi mẫu ruộng.

Lý Trân dừng bước rồi cười tủm tỉm, hần nói:

- Tỷ a, lụa là gấm vóc và tiền vàng ta đều sẽ thưởng hết cho những binh lính của mình, còn mười mẫu vĩnh nghiệp điền, tỷ giúp đệ xử lý chỗ đất đó đi.

Lý Tuyền ngẩn ra một lúc rồi nói:

- Tất cả đều đem cho đám thuộc hạ, A Trân à sao nhiều vậy, chỉ ít thì cũng phải giữ lại một nửa chứ.

- A tỷ ——

- Được rồi, được rồi, ta mặc kệ đệ, dù sao thì đệ cũng để ta quản đám đất đai rồi, để ta xử lý giúp đệ.

Lý Tuyền cười hì hì nói:

- Ta thích nhất là mấy vụ đất đai.

Lúc này, từ ngoài cổng có tiếng người vọng vào:

- Lý hiền đệ, chúc mừng lên chức.

Lý Trân quay đầu lại thấy Tôn Lễ, hần vội tới tiếp đón:

- Chúc mừng Tôn huynh được phục chức .

Tôn Lễ cười ngượng, lúc này Lý Trân mới phát hiện đi theo Tôn Lễ còn có một gã quan viên, dáng người tầm tầm, có chút tuần tú, dường như gặp người này ở đâu rồi nhưng không nhớ ra.

- Vị này chính là?

Tôn Lễ vội vàng nói:

- Vị này chính là thuộc hạ của ta, Cao Tiễn, có lẽ hiền đệ đã gặp qua y rồi.

Lý Trân lúc này đã nhận ra người này là ai rồi, đây chính là kẻ tâm phúc của Thái Bình công chúa, hần vào Cao Tiễn nhìn nhau, trong nụ cười của Cao Tiễn dường như có điều ám chỉ gì đó, Lý Trân đã rõ, việc Cao Tiễn đến đây ắt có liên quan đến Thái Bình công chúa.

Hần mỉm cười nói:

- Hóa ra là Cao huynh, mời vào mời vào.

Cao Tiễn mỉm cười rồi nói:

- Hay là chúng ta ra ngoài làm chén rượu rồi hàn huyên luôn thể, không biết Lý thống lĩnh có rảnh không?
- Từ chối thì bất kính rồi, vậy xin mời.

Ba người kéo nhau tới một tửu quán cách đó không xa, Tôn Lễ biết y trong cuộc nói chuyện này như người thừa vậy, y uống với hai người một ly rượu rồi tìm cơ chuồn thẳng, lúc này trong phòng chỉ còn lại Lý Trân và Cao Tiễn.

Cao Tiễn thản nhiên cười rồi nói:

- Lý hiền đệ có lẽ cũng biết mục đích mà ta đến đây.
- Việc Cao huynh đến có lẽ liên quan đến Thái Bình công chúa.
- Đó chỉ là một nửa thôi.

Cao Tiễn cười rồi nói:

- Lần này hiền đệ lập công lớn ở Dương Châu, được Thánh thượng ban thưởng, công chúa cũng mừng thay cho đệ, nàng vốn dĩ định đích thân đến đây nhưng không hiểu sao hôm nay cơ thể nàng không được khỏe, do đó nhờ ta đến đây thay nàng gửi lời chúc mừng tới đệ, tiện thể cũng đem theo một chút lễ mọn.

Nói xong y lấy ra một cái hộp rồi đặt lên bàn đưa cho Lý Trân. Nhìn chiếc hộp này Lý Trân lại nhớ tới lần đầu tiên Thái Bình công chúa tặng hắc viên ngọc “Sớm tự lập”, bây giờ không biết trong hộp này chứa cái gì?

Cao Tiễn mỉm cười mở hộp ra, bên trong là một tấm giấy điệp vàng, y lại đặt tấm giấy điệp lên bàn. Lý Trân lập tức ngây ngẩn cả người, đây không ngờ lại là một tấm khế đất.

Cao Tiễn cười nói:

- Đây là trang viên ở vùng ngoại ô phía bắc Lạc Dương của công chúa, mặc dù trang viên không lớn, đất chỉ có ba mươi mẫu nhưng phong cảnh thì tuyệt vời, dựa lưng vào Bắc Mang Sơn, đây là món quà chúc mừng của công chúa gửi tới hiền đệ.

Lý Trân sao dám lấy trang viên của Thái Bình công chúa, nếu điều này mà bị Thượng Quan Uyển Nhi biết được thì hắc chẳng khác nào rước họa vào thân, hắc vội từ chối nói:

- Xin Cao huynh chuyển lời tới Công chúa, Lý Trân đa tạ ý tốt của nàng, chỉ có điều không có công không nhận lộc, Lý Trân không dám nhận đâu.

Hắc đem tờ khế đất cất lại vào trong hộp rồi trả lại cho Cao Tiễn. Cao Tiễn dường như đã lường trước được sự việc nên cười nói:

- Hiền đệ sao có thể nói mình không có công trạng gì được, chẳng phải là đệ đã lập nhiều công lớn đó sao?

Cao Tiễn tiếp tục đưa hộp ngọc cho Lý Trân.

Lý Trân biết việc Thái Bình công chúa sinh bệnh chỉ là cái cớ, nàng muốn phái Cao Tiễn đến để dò xét mình, đương nhiên Lý Trân cũng biết nàng muốn cái gì nên trầm ngâm một chút rồi nói:

- Xin Cao huynh chuyển lời của đệ tới công chúa, quyền trục kia ta đã tiêu hủy rồi, còn mấy phong thư nếu nàng muốn thì ta có thể đưa cho nàng, nhưng vật này tuyệt đối ta không thể nhận.

Lý Trân lại đem hộp ngọc trả lại cho Cao Tiễn

273. Chương 272: Âm Tiễn Tập Kích

Cao Tiễn cúi đầu trầm tư suy nghĩ một lát liền nhận lấy hộp ngọc, cười nói:

- Ta hiểu tâm tình của Lý thống lĩnh, ta sẽ chuyển lời đến công chúa. Ngoài ra ta cũng có chuyện riêng muốn nói cùng Lý thống lĩnh.

- Mời Cao huynh nói!

Lý Trân khẽ cười nói.

- Lý thống lĩnh có quen Kiều Tri Chi không?

Lý Trân hơi nghĩ ngợi một chút nói:

- Hình như trong vụ án Tô Nhất, y có bị liên lụy, nhưng ta cũng không quen người này.

- Y chính là bạn học đồng môn của ta, hiện giờ đã khôi phục lại chức quan. Nhưng mà vợ của y lại mất tích. Cùng lúc còn mất một khối ngọc bội gia truyền. Y hỏi thăm tung tích của vợ y khắp nơi. Có người nói cho y biết, vợ của y bị bắt vào phủ của Lai Tuấn Thần. Mà khối ngọc bội gia truyền cũng bị mất tích sau khi Lai Tuấn Thần dẫn người xét nhà.

Lý Trân nâng ly rượu trên bàn uống một hơi cạn sạch, nói với Cao Tiễn:

- Ta rất thông cảm với hoàn cảnh mà người này gặp phải. Nhưng ta không hiểu vì sao Cao huynh lại nói cho ta biết chuyện này. Nếu như Cao huynh muốn giúp y, ta cảm thấy có thể mời công chúa điện hạ hỗ trợ. Lai Tuấn Thần sẽ nể mặt công chúa mà thả người.

Cao Tiễn cười cười nói:

- Ta cũng không phải nhờ Lý Thống lĩnh giúp đỡ. Ta chỉ muốn nói cho Lý Thống lĩnh biết. Nếu có một ngày Lý Thống lĩnh cảm thấy hứng thú với những điểm mờ ám của Lai Tuấn Thần, đừng ngại tìm Kiều Tri Chi tìm hiểu thêm chút tình hình.

Lý Trân lập tức đứng dậy chấp tay nói:

- Đa tạ ý tốt của Cao huynh. Nếu không có chuyện gì nữa, ta cáo từ.

Nói xong, hắn xoay người rời đi. Bước chân không có một ý nào muốn dừng lại, rất nhanh rời khỏi tửu quán. Cao Tiễn nâng chén rượu nhìn bóng dáng Lý Trân đi xa, cười cười. Ý tin tưởng phán đoán của bản thân không sai.

Gần như ngay lúc Cao Tiễn và Lý Trân đang trao đổi tại tửu quán, Lai Tuấn Thần thấp thỏm bất an đi vào ngự thư phòng của Võ Tắc Thiên. Gã không biết có chuyện gì phát sinh mà Thánh Thượng khẩn cấp triệu gã vào cung. Hai ngày này gã thực sự có chút sợ hãi phải tiếp kiến Võ Tắc Thiên. Vụ án Hưng Đường hội, gã giống như bị treo lên giữa không trung, trên không chạm trời, dưới không chạm đất. Làm cho trong lòng gã không có chút nào an ổn.

Nhưng trong ngự thư phòng không có Thượng Quan Uyển Nhi, chỉ có một mình nữ hoàng Võ Tắc Thiên. Điều này làm trong lòng Lai Tuấn Thần lại dấy lên một chút hi vọng. Mỗi lần Thánh Thượng bí mật bố trí nhiệm vụ cho gã, cũng sẽ không có người ngoài. Chẳng lẽ Thánh Thượng lại muốn giao cho mình nhiệm vụ bí mật nào sao?

Lai Tuấn Thần vội vàng tiến lên khom mình thi lễ:

- Vi thần Lai Tuấn Thần tham kiến bệ hạ.

- Lai khanh miễn lễ!

Xưng hô của Võ Tắc Thiên khiến trong lòng Lai Tuấn Thần càng thêm thả lỏng. Gã đã có thể khẳng định, Thánh thượng nhất định có nhiệm vụ gì đó muốn giao cho mình.

Võ Tắc Thiên liếc mắt nhìn gã, thản nhiên cười nói:

- Hôm nay trẫm vừa tiếp kiến Lý Trân, Lai khanh có biết không?

- Vi thần nghe nói, hần đã được nhận thánh quyển của bệ hạ.

Khi nói xong lời này, Lai Tuấn Thần ngữ khí có chút ghen tuông. Lý Trân bước chân vào triều đình tuy mới hơn nửa năm, liền đã đạt được chức vị Bá tước. Mà bản thân gã vì Thánh Thượng đi theo cống hiến sức lực lại không có bất kì tước vị gì. So sánh ra có phải quá bất công hay không?

Nhưng gã không dám biểu lộ nửa điểm trước mặt Võ Tắc Thiên. Trong giọng nói có chút ghen tuông cũng là nhẫn rồi lại nhẫn, đến khi thật sự không nhịn nổi mới biểu hiện ra một chút.

Võ Tắc Thiên lạnh lùng nói:

- Trẫm thưởng cho hần, cũng chỉ là ổn định hần thôi. Nói thật, trẫm đối với hành trình Dương Châu lần này của hần rất không hài lòng. Hần dám lừa gạt trẫm.

Tinh thần Lai Tuấn Thần lập tức rung lên. Gã không thể nào nghĩ tới Thánh Thượng lại đánh giá Lý Trân như vậy. Nhưng lúc này gã cũng không dám nói nhiều, khoanh tay nghe Võ Tắc Thiên nói tiếp.

Võ Tắc Thiên khoanh tay đi đến trước cửa sổ, nhìn mây trắng bên ngoài. Một lúc lâu sau, từ từ nói:

- Trẫm cần ba thứ đồ từ Lý Nguyên Gia: danh sách minh ước, thư từ lui tới của Lý Nguyên Gia và hoàng tộc, còn có kim bài Hưng Đường Hội của Lý Nguyên Gia. Lý Trân thế nhưng lại không có giao những thứ này cho trẫm. Lai khanh, người có hiểu ý của trẫm không?

Lai Tuấn Thần quá đổi vui mừng, liền vội vàng nói:

- Thần liền bắt giữ Lý Trân, buộc hần giao những đồ vật này ra cho Thánh Thượng.

- Không, trẫm không phải là có ý này.

Võ Tắc Thiên quay đầu lại liếc mắt nhìn Lai Tuấn Thần:

- Trẫm vừa mới nói cho người biết, trẫm phong thưởng hần vì muốn ổn định hần. Bởi vì sau lưng của hần còn có rất nhiều người bụng dạ khó lường. Cho nên trẫm muốn đặc biệt triệu kiến người. Người phải bí mật điều tra việc này, không được rút dây động rừng. Phải tìm chính xác ba đồ vật kia, người hiểu ý trẫm rồi chứ?

- Vi thần đã hiểu!

Lai Tuấn Thần hoàn toàn hiểu được ý muốn của Võ Tắc Thiên. Bà thật ra là muốn ba cái chứng cứ mấu chốt kia. Ai nói Hưng Đường Hội đã chấm dứt hoạt động? Đây không phải là Thánh Thượng tự mình muốn tiếp tục điều tra sao?

- Người đi đi. Trẫm hơi mệt rồi, cần phải nghỉ ngơi.

- Vi thần cáo lui.

Lai Tuấn Thần chậm rãi thối lui ra khỏi ngự thư phòng. Lúc này gã vui mừng như muốn nổ tung, hận không thể lao ra khỏi cung la to vài tiếng. Lo lắng đè nặng trong lòng mấy ngày qua bị quét sạch trong nháy mắt. Sức lực của gã mạnh mẽ hơn gấp trăm lần, khôi phục lại thần thái ngày xưa.

Võ Tắc Thiên thủy chung không xoay người. Bà khoanh tay đứng trước cửa sổ. Trên mặt lưu lại một tia cười lạnh tàn khốc.

Trời vừa mới chập choạng tối, Võ Phù Dung đã nổi giận đùng đùng chạy tới phủ Thái Bình công chúa. Nàng ta mới nhận được tin tức Nội vệ tiến hành đại cải tổ. Hai phó thống lĩnh bị triệt tiêu. Nội vệ thống lĩnh trực tiếp quản lý các doanh phía dưới. Mà Nội vệ Thống lĩnh mới nhậm chức lại là oan gia đối đầu của nàng, Lý Trân

Nói cách khác, Võ Phù Dung nàng sắp bị đuổi ra khỏi Nội vệ. Điều này khiến Võ Phù Dung cực kỳ tức giận. Nàng ta mới vừa đảm nhiệm chức Nội vệ thống lĩnh vài tháng lại bị đuổi đi. Đây không phải là đùa giỡn với nàng sao? Nàng nhất định phải có được lời giải thích từ Thái Bình công chúa.

Nàng bước nhanh vọt vào phủ Thái Bình công chúa, quần gia vội vàng ngăn nàng lại:

- Mời Võ Thống lĩnh chờ một chút, ta đi bẩm báo Công chúa.

- Cút ngay.

Võ Phù Dung lửa giận ngút trời, một cước đem quần gia đá ngã lăn trên mặt đất, nàng rút kiếm ra rồi hướng vào phía trong tòa nhà phóng đi.

Lúc này, Thái Bình công chúa đang nghe tâm phúc Cao Tiễn báo cáo. Thái Bình công chúa nhặt hộp ngọc trên bàn lên, có chút không vui nói:

- Vì sao hần không chịu nhận hạ lễ của ta?

- Điện hạ, ta đã nói với điện hạ từ trước. Điện hạ đưa hần châu báu hay là bảo đao các loại, hần còn có thể nhận, nhưng trang viên, đất đai quá lớn, cho dù hần muốn nhận cũng không dám. Dù sao hần cũng không dám chân chính đắc tội với Thượng Quan Uyển Nhi, cho nên hần khéo léo từ chối ý tốt của điện hạ là cũng có tình lý trong đó rồi.

Thái Bình công chúa cười lạnh một tiếng:

- Cũng miễn đi, nếu hần không muốn nhận, ta cũng không cho nữa. Vậy đồ vật mà ta muốn, hần nói như thế nào?

- Hần nói mình ước danh sách đã bị thiêu hủy rồi, trong tay hần chỉ có thư tín của Công chúa, nhưng mà hần không tin ty chức. Hần muốn đích thân giao cho Công chúa điện hạ.

Thái Bình công chúa nhướn mày, thư kiện tự tay giao cho mình nàng có thể lý giải. Tuy nhiên nàng cũng không quá tin tưởng danh sách mình ước đã bị đốt rụi:

- Cao lang, người cảm thấy tất cả những điều hần nói là thật sao?

Cao Tiễn cười cười nói:

- Rất hiển nhiên là hần không muốn đem mình ước danh sách đưa cho Công chúa. Ty chức cảm thấy hần sẽ đưa cho Lữ Lăng Vương hoặc Tương Vương, nhưng hần sẽ không đưa cho Thượng Quan Uyển Nhi.

- Vì sao?

- Như lời công chúa nói, hần cần xây dựng mạng lưới quan hệ khác. Thượng Quan Uyển Nhi và Hưng Đường Hội không có ích lợi. Đưa cho nàng ta cũng không có hiệu quả, nhưng nếu đưa hai vị Vương gia kia, ý nghĩa liền không hề tầm thường rồi.

Trong lòng Thái Bình công chúa càng thêm hồ nghi:

- Ta biết rằng tứ ca không có được mình ước danh sách này, vậy hần nhất định là cho Tam ca rồi, chẳng lẽ hần muốn ủng hộ Tam ca?

- Cái này cũng chưa chắc. Ty chức quan sát qua hần, người này cực kỳ thông minh, cũng rất láu cá, ta nghĩ hần chỉ có thể ủng hộ hoàng tộc Lý thị. Hiện tại hần không có khả năng lựa chọn.

Thái Bình công chúa gật gật đầu. Nàng thừa nhận Cao Tiễn phân tích rất chính xác. Hần là sự việc sẽ như vậy nếu nhìn thấu con người Lý Trần. Nàng ngẫm nghĩ một chút lại hỏi:

- Vậy theo ý kiến của người, ta sẽ tự mình đi gặp hần, nhưng ta lo lắng sẽ bị mẫu thân phát hiện.

- Điện hạ thận trọng như thế ty chức có thể hiểu được. Một khi đã như vậy, ty chức cảm thấy phương thức tình cờ gặp mặt là tốt nhất. Ty chức sẽ an bài chuyện này.

Đúng lúc này, ngoài sân truyền đến tiếng ồn ào, dường như có người đang tức giận la to, trong lòng Thái Bình công chúa cảm thấy kỳ quái, đi tới cửa hỏi:

- Xảy ra chuyện gì?

Lúc này, một gã thị vệ bước nhanh chạy tới, khom người bẩm báo:

- Khởi bẩm điện hạ, là Võ Thống lĩnh, nàng ta đang kích động, cầm kiếm muốn xông tới, bị bọn thị vệ ngăn cản.

Cao Tiễn chậm rãi đi tới cười nói:

- Xem ra nàng biết rằng bản thân sắp mất chức rồi.

Thái Bình công chúa mặt trầm xuống:

- Mất chức là có thể cầm kiếm xông vào phủ của ta sao? Ai cũng có thể như vậy, ta còn có cái gì gọi là an toàn.

- Điện hạ, trấn an nàng một chút đi. Dù sao nàng ta cũng có chỗ hữu dụng.

- Ta nhìn không ra nàng ta có tác dụng gì.

Mấy tháng qua, Thái Bình công chúa chỉ lấy được rất ít tài sản của Võ Thừa Tự từ Võ Phù Dung. Dĩ nhiên là trong lúc này Võ Tam Tư cũng đang cản trở. Nhưng quan trọng hơn là Võ Phù Dung căn bản cũng không muốn đem tài sản hiến cho nàng. Hơn nữa, Võ Phù Dung ở Phòng Châu và thành đô hai lần lỡ tay, khiến Thái Bình công chúa đã sớm bất mãn đối với nàng.

Thái Bình công chúa hừ một tiếng, bước nhanh đi ra ngoài, đi đến ngoài viện, chỉ thấy vài tên thị vệ dè dặt hai tay Võ Phù Dung xuống, kiểm trong tay nàng cũng bị thị vệ cướp đi.

Võ Phù Dung tóc tai bù xù, cảm xúc hết sức kích động, liều mạng giãy dụa, la to nói:

- Buông ta ra, bọn cậu tạp chủng các người, lão nương phải giết một đám các người.

Thái Bình công chúa nghe nàng ta mắng ác độc, sắc mặt càng thêm âm trầm, phần nộ quát:

- Câm mồm! Nơi này không phải là chỗ người giương oai.

Võ Phù Dung thấy Thái Bình công chúa liền trở nên bình tĩnh. Nàng ta nghiêng răng nghiêng lợi hỏi:

- Dựa vào cái gì muốn miễn đi chức Nội vệ của ta?

- Không ai muốn miễn đi chức vụ của người.

Thái Bình công chúa thản nhiên nói:

- Đơn giản là Thánh Thượng muốn cải tổ Nội vệ, người nên biết, Thánh Thượng thu lại quyền kiểm soát Nội vệ, giải tán tả hữu Phó thống lĩnh. Nếu đã không có chức Phó thống lĩnh, người liền tự nhiên chuyển sang chức khác.

- Vậy công chúa muốn cho ta đảm nhận chức vụ gì?

- Bình thường có rất ít nữ tử đảm nhiệm chức quan triều đình. Nhưng mà ta có thể nói với bộ Lại phá lệ một lần. Phủ Công chúa của ta còn thiếu một tả Tào Tham quân, không bằng người liền đảm nhiệm đi.

Võ Phù Dung ánh mắt bỗng dưng trừng lớn, tả Tào Tham quân chỉ là một tiểu quan trong tiểu quan bát phẩm, không có bất kỳ việc gì có thể làm. Nàng đường đường một Nội vệ Phó thống lĩnh không ngờ bị giáng chức thành tiểu quan bát phẩm.

Võ Phù Dung lập tức cảm thấy bị làm nhục, nàng khàn giọng hô lớn:

- Tên kỹ nữ bội bạc này, người lấy dạ minh châu của nhà ta, không ngờ đối với ta như vậy, ta thật sự là mất bị mù.

Thái Bình công chúa lập tức giận tím mặt, liền xông lên trước tát cho nàng một cái thật mạnh:

- Người còn dám mắng một câu nữa, xem ta xé nát miệng của người.

Võ Phù Dung vô cùng oán độc nhìn chằm chằm Thái Bình công chúa, không nói được một lời. Thái Bình công chúa xoay người đi vào trong viện, lạnh lùng bỏ lại một câu:

- Vả miệng ba mươi cái, đuổi ra khỏi phủ.

Võ Phù Dung từ trong kẽ răng thốt ra một câu:

- Ta sẽ không bỏ qua cho người, sẽ không.

Lúc này Thái Bình công chúa đã đi xa, thủ lĩnh thị vệ vung tay lên nói:

- Lôi ra, vả miệng.

Vài tên thị vệ giống như hổ lang kéo Võ Phù Dung đi ra ngoài.

274. Chương 273: Tung Tích Kim Bài

Hôm sau, Lý Trân chính thức nhậm chức Nội vệ thống lĩnh. Tiếp quản bốn doanh thuộc hạ của Võ Phù Dung. Nhưng do Võ Phù Dung thôi chức, Võ thị gia tướng gia nhập Nội vệ cũng rút lui khỏi Nội vệ, biên chế giảm bớt một doanh.

Lý Trân sau khi được Võ Tắc Thiên chuẩn tấu, liền lệnh cho Trương Lê bố cáo chiêu mộ võ sĩ Nội vệ. Tại các phủ Nội vệ công khai chiêu mộ năm mươi võ sĩ Nội vệ. Tin tức truyền đến, võ sĩ các vệ đổ xô đến, liên tiếp trong mấy ngày, trước phủ Nội vệ đông như trẩy hội.

Buổi chiều nọ, trong đại viện công sở Nội vệ, một gã binh lính Võ Lâm Quân múa kiếm như điện, ra sức biểu hiện kiếm pháp. Bên cạnh đó là một bàn dài, năm sáu viên quan Nội vệ đang ngồi. Lý Trân ngồi ở bên trong, hai bên là Triệu Thu Nương và vài tên Giáo Úy.

Tiêu chuẩn Nội vệ tuyển chọn tân võ sĩ cũng giống như các loại vệ binh khác. Thi võ nghệ, bình luận gia thế, trước hết gia thế phải trong sạch, là con cháu của Quan Trung và Lạc Dương sẽ được ưu tiên. Tiếp đến là thi đấu võ, kiếm pháp, cử tạ, cưỡi ngựa bắn cung. Chọn lựa những người ưu tú. Nếu có tài nghệ đặc biệt sẽ có thể được cân nhắc thêm.

Lúc này, một gã võ sĩ Nội vệ bước nhanh đến, nói nhỏ bên tai Lý Trân vài câu. Lý Trân lập tức nói vài câu với Giáo Úy rồi đứng dậy, bước nhanh ra ngoài công sở. Tửu Chỉ đang đợi ở bên ngoài, thấy Lý Trân đi tới, y liền tiến lên nói:

- Lão Lý, có tin tức quan trọng, chúng ta đã phát hiện ra Phòng Thành.

Tin tức này làm cho Lý Trân vô cùng vui mừng. Hắn không nghĩ tới Phòng Thành lại có thể ở tại Lạc Dương. Hắn liền vội vàng hỏi:

- Hiện tại y đang ở nơi nào?

- Ở tại Sùng Văn phường, người của chúng ta đang trông chừng gã.

Lý Trân lập tức quyết đoán nói:

- Ta sẽ đi ngay bây giờ.

Hắn quay vào trong công sở lấy ngựa, mang theo hơn mười võ sĩ Nội vệ, thúc ngựa đi ra phía ngoài của Hoàng Thành. Trên đường, Tửu Chỉ nói với Lý Trân:

- Hôm qua chim bồ câu đến từ Dương Châu báo tin cho ta, nói Phòng Thành mười ngày trước đã rời khỏi Dương Châu đến trường thái học Lạc Dương để đi học. Căn cứ tính toán theo thời gian, y hiện nay đã đến Lạc Dương. Ta sáng sớm hôm nay đã đi trường thái học điều tra, rất thuận lợi tìm ra được tung tích của y. Kết quả giữa trưa phát hiện ra y. Nhưng y không phát hiện ra chúng ta.

Lý Trân sở dĩ muốn tìm Phòng Thành là vì hắn hoài nghi Phòng Thành biết tung tích khối kim bài kia. Mấy ngày nay tuyệt đối không có chuyện gì phát sinh, nhưng trong lòng Lý Trân giống như có một cây gai, hắn nếu không biết tung tích khối kim bài rõ ràng, rất có thể sẽ có hậu họa.

Mọi người ra roi thúc ngựa, xông qua Thiên Tân Kiều, hướng tới Sùng Văn phường chạy gấp mà đi.

Cũng giống như Sùng Văn phường của Trường An, Sùng Văn phường của thần đô Lạc Dương cũng là trường thái học. Có đến mấy ngàn sĩ tử ở nơi này học tập, nghiên cứu. Ký túc xá trong trường thái học có hơi chật chội một chút, mười mấy người trong một gian nhà. Do vậy, sĩ tử có điều kiện tốt hơn một chút đều đi ra bên ngoài thuê phòng.

Lý Trân dẫn theo mọi người đi đến một ngõ nhỏ vắng vẻ trong Sùng Văn phường. Phong Thành tạm thời đang ở tại một ngôi nhà nhỏ trong hẻm vắng. Nơi này là nhà của một người họ hàng thân thích của y.

Một gã võ sĩ Nội vệ tiến lên bấm báo nói:

- Khởi bấm thống lĩnh, người đó đang ở trong nhà, không hề đi ra ngoài.

Lý Trân gật gật đầu, chỉ nói với mọi người vài câu. Hắn đi lên trước gõ cửa. Một lát, bên trong truyền tới một giọng nam tử trẻ tuổi:

- Là ai đó?

Âm thanh này đúng là của Phòng Thành. Lý Trân cười nói:

- Phòng huynh, là ta.

Cửa kêu két két một tiếng, mở lộ ra khuôn mặt của Phòng Thành. Y nhận ra Lý Trân, không khỏi sửng sốt một chút. Lại thấy phía sau còn có rất nhiều võ sĩ lập tức nghi ngờ hỏi:

- Thì ra là Lý Thống lĩnh, các người đây là?

- Ta có chút việc muốn tìm Phòng huynh.

Lý Trân mặc kệ y có nguyên ý hay không, trực tiếp đẩy cửa sân đi vào. Võ sĩ Nội vệ đồng loạt tràn vào trong sân. Phòng Thành cảm giác bọn họ có chút lai giả bất thiện, không khỏi sợ hãi hỏi:

- Lý Thống lĩnh, có chuyện gì không?

- Chúng ta đi vào trong phòng rồi nói.

Lý Trân để cho mọi người chờ ngoài sân. Hắn đi theo Phòng Thành vào phòng. Đây là thư phòng của Phòng Thành, bên trong chất đầy sách. Phòng Thành vội vàng dọn dẹp, áy náy nói:

- Có hơi lộn xộn, thật xin lỗi.

- Không cần dọn dẹp, ta chỉ hỏi mấy câu rồi đi thôi.

Lý Trân ngồi xuống, thản nhiên cười hỏi:

- Ta muốn biết huynh có chuyện giấu ta hay không?

Phòng Thành sửng sốt,

- Lý Thống lĩnh muốn nói về vấn đề gì?

- Về Lý Nguyên Gia.

Phòng Thành lập tức hiểu rõ ý của Lý Trân. Y vừa giận vừa sợ hãi:

- Lý Thống lĩnh là muốn nói ta tham gia phản loạn của Lý Nguyên Gia sao?

- Về điểm này ta có thể khẳng định huynh không có. Nhưng Lý Nguyên Gia có vài món vật phẩm quan trọng, chúng ta không tìm thấy.

Phòng Thành ngơ ngác đứng một lúc lâu, lắc lắc đầu nói:

- Lý Thống lĩnh, ta thật sự không hiểu ý của ngài. Ngài có thể nói rõ, rốt cuộc là vật gì?

- Làm sao huynh biết căn phòng bí mật kia?

- Ta là trong lúc vô tình phát hiện. Bởi vì lúc ta đang vẽ bức tranh cho Lý Nguyên Gia không cẩn thận động vào chốt mở. Kết quả là mở ra căn phòng bí mật. Lúc đó ta mới biết được trong lầu Minh Châu có một gian phòng bí mật. Nhưng ta không có cầm bất cứ đồ vật gì bên trong đó. Ta thậm chí còn không đi vào.

- Huynh dám nói Huynh không hề đi vào?

Lý Trân nhìn gần hỏi.

Phòng Thành lập tức nóng nảy, lớn tiếng nói:

- Ta có thể lấy danh dự phụ thân thề, ta thật sự không có đi vào. Ta biết ta không nên phát hiện ra căn phòng bí mật kia, cho nên ta lập tức đóng nó lại.

Lý Trân không ngờ y dùng danh dự phụ thân để thề, xem ra y quả đúng là không có đi vào. Lý Trân trầm tư chốc lát nói:

- Ta đang tìm một tấm kim bài, mặt trên có khắc tên Lý Nguyên Gia. Huynh có thấy qua chưa?

Phòng Thành chần chờ một lúc nói:

- Có phải là kim bài của Hưng Đường Hội?

Lý Trân nhảy đứng lên, nín chặt vạt áo y, hung hăng nói:

- Nói mau, kim bài ở nơi nào?

- Không, không. Kim bài không ở trong tay ta.

Phòng Thành bị bộ dáng hung hăng của Lý Trân làm cho sợ tới mức hai chân nhũn ra, gần như tê liệt ngã xuống đất.

Lý Trân buông y ra, hít sâu vào một hơi hỏi:

- Vậy huynh nói cho ta biết, huynh thấy kim bài Hưng Đường Hội ở đâu?

Phòng Thành nơm nớp lo sợ nói:

- Quan hệ của ta cùng Lý Huấn vô cùng tốt, cùng y ở chung một phòng. Đêm trước khi Lý Nguyên Gia khởi binh tạo phản, ta nhìn thấy mặt kia kim bài trên bàn. Vừa mới nhặt lên, y đã đoạt mất, thiếu chút nữa trở mặt với ta.

- Lý Huấn.

Lý Trân bỗng nhiên nhận thức được, hẳn không để ý đến manh mối quan trọng nhất, đó phải là hai người con trai của Lý Nguyên Gia.

Lương Vương phủ, vào lúc sự kiện Hưng Đường Hội làm cho triều đình rung chuyển, gió nổi mây vần. Trong con mắt của nhiều người, Võ Tam Tư dường như cách rất xa rối loạn này. Từ sau khi buộc tội Lai Tuấn Thần, y dường như biến mất trong mắt của công chúng, trở nên vô cùng kín tiếng.

Trên thực tế, những người hiểu chuyện đều biết rằng, Võ Tam Tư không hề cách xa. Y cùng nhịp thở với phản loạn Dương Châu. Bản thân y không hề tham dự, thuộc hạ của Võ tướng đường ở Lạc Dương cũng án binh bất động. Y là lợi dụng Cao Ly Phục Quốc Hội tham dự sự kiện tại Dương Châu.

Quả thật, Hưng Đường hội có liên quan đến lợi ích thiết thân của Võ Tam Tư. Nếu như tiêu diệt Hưng Đường Hội, áp chế nghiêm khắc hoàng tộc Lý thị, như vậy ngôi vị hoàng đế Đại Đường liền rất có thể rơi xuống trên người Võ Tam Tư. Nhưng Võ Tam Tư cũng rút ra được bài học. Y không hề trực tiếp tham dự mà chọn phương thức gián tiếp, tránh cho nữ hoàng bất mãn với y.

Trong thư phòng, Võ Tam Tư đang cùng Minh tiên sinh thảo luận thế cuộc trước mắt, cùng hành động tiếp theo của bọn họ. Võ Tam Tư thở dài, ảo não nói:

- Ta thật không nên để người Cao Ly tham dự việc tại Dương Châu, Kiếm Đông Hi làm ta thất vọng rồi. Sau khi khơi mào cho Lý Nguyên Gia tạo phản, không ngờ bọn họ lập tức rút lui khỏi Dương Châu. Chẳng lẽ gã không biết ta muốn thứ đồ gì sao?

Võ Tam Tư nghĩ đến những vật bí mật lại nằm trong tay Lý Trân, trong lòng y liền phần hận vạn phần. Sau khi Lý Nguyên Gia khởi binh, huyện thành Giang Dương trống rỗng. Lý Nguyên Gia vương phủ chỉ còn lại một ít gia đình. Đây là cơ hội tốt như thế nào, Kiếm Đông Hi không ngờ lại bỏ qua. Nếu không danh sách minh ước kia đã rơi vào tay của y rồi. Y cũng có thể một lưới bắt hết hoàng tộc Lý thị.

Minh tiên sinh khuyên nhủ:

- Vương gia cũng không cần quá tức giận. Lúc ấy thế cục hỗn loạn, ở lại Dương Châu vô cùng nguy hiểm. Điều này cũng không trách được Kiếm Đông Hi. Né tránh binh tai cũng là bản năng của con người. Lý

Trần sở dĩ có thể đuổi tới vương phủ trước là bởi vì hắn đang ở trong cuộc, hiểu rất rõ tình huống ở Giang Dương. Hắn biết rằng Lý Nguyên Gia đã thất bại, cho nên mới có thể nắm lấy cơ hội. Nói tóm lại, lần này Kiếm Đông Hi biểu hiện không tệ, ít nhất cũng khơi mào cho Lý Nguyên Gia tạo phản thành công.

Muốn Võ Tam Tư không tức giận là không thể. Nhưng Minh tiên sinh nói rất có đạo lý. Y chỉ có thể đem một bụng khó chịu nhin lại trong lòng, khoanh tay đi hai bước. Võ Tam Tư lại nói:

- Người cảm thấy Lý Trần thật sự chiếm được danh sách minh ước sao?

Minh tiên sinh gật gật đầu:

- Khẳng định bị hấn chiếm được không chỉ có danh sách minh ước mà còn có thư từ lui tới giữa Lý thị hoàng tộc và Lý Nguyên Gia, cùng với kim bài Hưng Đường Hội của Lý Nguyên Gia. Nhất định đều bị Lý Trần giành được, chỉ có điều hấn không chịu giao cho Thánh Thượng.

Võ Tam Tư hừ một tiếng:

- Hấn thật sự là chán sống, còn dám lừa gạt Thánh Thượng.

- Hấn tuy rằng phiêu lưu, nhưng thu hoạch lại rất lớn. Chỉ sợ Lý thị hoàng tộc đó mỗi người đối với hấn đều mang ơn. Tương lai Lý thị chắc chắn, hấn sẽ là công thần thứ nhất rồi.

Võ Tam Tư buồn bực ngồi xuống:

- Ta thật không biết Thánh Thượng nghĩ thế nào. Bà nên biết Lý Trần đang cố ý giấu diếm, rõ ràng còn cho hấn thăng quan tiến chức. Chẳng lẽ bà thật muốn đem ngôi vị Hoàng đế tặng lại cho Lý thị sao?

- Vương gia ngàn vạn lần không nên coi thường thủ đoạn của Thánh Thượng.

Minh tiên sinh cười tủm tỉm nói:

- Ta cho rằng Thánh Thượng kỳ thật chỉ muốn ổn định Lý Trần, không muốn rút dây động rừng. Làm cho Lý thị hoàng tộc cho rằng đã không có chuyện gì, liền buông lỏng cảnh giác. Ta tin tưởng Thánh Thượng nhất định sẽ bí mật bố trí, tiếp tục điều tra Hưng Đường Hội, sẽ không từ bỏ ý đồ như vậy.

Một câu lập tức nhắc nhở Võ Tam Tư, y vội vàng nói:

- Vài ngày trước Thánh Thượng bí mật triệu kiến Lai Tuấn Thần, hay chính là vì việc này?

- Chắc là như vậy, Thánh Thượng đối với năng lực của Lai Tuấn Thần luôn luôn rất coi trọng, hơn nữa Võ Ý Tông trùng tên chưa lành, cho nên bà nhất định sẽ lệnh cho Lai Tuấn Thần bí mật điều tra Lý Trần cùng với Hưng Đường Hội.

Đúng lúc này, ngoài cửa có thị vệ bẩm báo:

- Khởi bẩm Vương gia, có một người bên ngoài phủ, nói là từ Dương Châu đến, hấn có bái thiếp đưa lên.

Võ Tam Tư ngăn ra, lại là từ Dương Châu đến, y lập tức nghĩ tới điều gì, vội vàng phân phó nói:

- Lấy bái thiếp đem vào đây.

Cửa mở, một gã thị vệ bước nhanh vào, đem một tấm bái thiếp trình lên cho Võ Tam Tư. Võ Tam Tư tiếp nhận bái thiếp nhìn nhìn, là Dương Châu Đô úy Trang Văn Thái cầu kiến y. Y đương nhiên biết Trang Văn Thái, gã là một trong số những quan dựa vào y.

Dựa vào quyền thế của Võ Tam Tư trong triều, các quan viên địa phương và triều đình dựa dẫm vào y rất nhiều. Võ Tam Tư cũng chia bọn họ ra làm năm bảy loại.

Như một số quan lớn trong triều và viên quan địa phương, ví dụ như Dương Châu Thái Thú Lâm Thanh là nhất đẳng quan viên. Mà Trang Văn Thái này là người của Lâm Thanh, cũng miễn cưỡng coi như là cùng một đẳng của Võ Tam Tư. Nhưng mà địa vị của y thấp hơn rất nhiều. Thậm chí phải sắp xếp ngoài tam tuyến.

Võ Tam Tư nhìn thoáng qua Minh tiên sinh. Minh tiên sinh gật gật đầu, tỏ vẻ có thể gặp một lần. Võ Tam Tư lập tức ra lệnh:

- Dẫn y tới gặp ta.

275. Chương 274: Cầu Kết Làm Chuyện Xấu

Trong chốc lát, Trang Văn Thái được dẫn vào. Gã vừa vào cửa liền quỳ xuống thi lễ với Võ Tam Tư:

- Ty chúc tham kiến Lương Vương điện hạ.

Võ Tam Tư từng ở Dương Châu mấy năm trước, đã gặp qua Trang Văn Thái một lần. Nhưng khi đó y không để trong lòng. Lúc này nhìn ngoại hình Trang Văn Thái vừa cao vừa khôi ngô, khuôn mặt có râu rậm, tướng mạo uy vũ, không ngờ lại khúm núm quỳ lạy mình, làm cho lòng hư vinh của Võ Tam Tư cảm thấy được thỏa mãn. Y ngồi xuống cười nói:

- Trang Đô úy xin đứng lên.

- Tạ ơn điện hạ.

Trang Văn Thái đứng lên, khoanh tay mà đứng. Võ Tam Tư vừa cười nói:

- Nghe nói Trang Đô úy ở Dương Châu lập được nhiều công trạng, biểu hiện không tệ, rất đáng khen ngợi.

Một câu nói trúng tâm sự Trang Văn Thái. Gã lần này vào kinh kỳ thật cũng không phải tới tìm Võ Tam Tư. Gã ở đây phục kích Lý Huấn, sau lại tập kích doanh trại hậu cần phản quân, chặn được mấy vạn quan tiền và vô số lương thực. Gã lên tham ô một ngàn lượng hoàng kim trong đó. Vì được thăng chức, gã liền mang theo hoàng kim đi vào kinh thành, ý đồ chuẩn bị tới Bình bộ.

Không ngờ hôm nay gã nhận được tin tức, Thánh Thượng đối với việc gã để cho phản quân Lý Nguyên Gia phát triển an toàn hết sức bất mãn. Gã chẳng những không có công lao, còn có thể sẽ bị trị tội. Trang Văn Thái lập tức tâm hoảng ý loạn. Bởi vì gã là người của Võ Tam Tư, cho nên gã lập tức tới cầu Võ Tam Tư thay mình biện hộ.

Trang Văn Thái mặt mày nhăn nhó nói:

- Ty chúc hôm nay nhận được tin tức, Thánh Thượng cho rằng ty chúc thả cho phản quân Lý Nguyên Gia, sắp trị tội ty chúc. Kỳ thật ty chúc thật sự rất oan uổng.

- Ô, còn có loại chuyện này, người oan uổng như thế nào?

- Điện hạ, Lý Nguyên Gia từ Giang Nam chiêu mộ huấn luyện tử sĩ vô lại. Ty chúc đương nhiên cũng có nghe thấy, nhưng đội ngũ của y là đặt ở trên đảo Dương Tử. Dương Châu đảo không thuộc về phạm vi Dương Châu quản hạt, mà là do Nhuận Châu quản hạt, là quan phủ Nhuận Châu không làm đúng chức trách, sao có thể đổ tội lên đầu ty chúc.

Võ Tam Tư ha hả cười:

- Có thể quan phủ Nhuận Châu cũng sẽ nói, Lý Nguyên Gia là Quảng Lăng Vương, trú tại Dương Châu, quân đội không có quan hệ gì với bọn họ, hẳn là chuyện của Dương Châu các người.

- Chính là vấn đề này. Triều đình không cho phép ta tiêu diệt bên ngoài ranh giới nhưng xảy ra vấn đề ta lại phải gánh vác. Việc này thật sự không công bằng.

Võ Tam Tư thật ra không quan tâm cái gì công bằng hay không. Y chỉ quan tâm Trang Văn Thái có thể mang đến cho y ích lợi gì. Hơn nữa Trang Văn Thái tham dự chiến đấu, bình diệt Lý Nguyên Gia. Theo lời nói của Minh tiên sinh chính là người trong cuộc, gã có lẽ biết không ít tin tức.

- Ta rất muốn trợ giúp Trang Đô úy.

Võ Tam Tư rất dối trá cười nói:

- Nhưng Trang Đô Úy phải đưa ra được lý do, vì sao không tiêu diệt quân đội của Lý Nguyên Gia.

- Ty chức mới vừa nói, đó là Nhuận Châu...

Không đợi Trang Văn Thái nói xong, Võ Tam Tư không chút hững thú cắt đứt lời nói của gã:

- Lý do này không được. Thánh Thượng sẽ không tiếp nhận loại giải thích như vậy. Chỉ cho rằng người muốn trốn tránh trách nhiệm.

- Vậy cần lý do thế nào?

Trang Văn Thái chán nản hỏi.

Võ Tam Tư cười cười hướng dẫn gã:

- Ví dụ như người phát hiện Lý Nguyên Gia muốn tạo phản nhưng không muốn rút dây động rừng. Vì vậy vẫn quan sát động tĩnh của y. Sau đó người lấy thêm ra một ít chứng cứ. Ta nghĩ sẽ có thể giải thích với Thánh thượng.

- Chứng cứ?

Trang Văn Thái mặt mày nhăn nhó. Gã nào có chứng cứ gì. Trừ phi gã tố giác Thái Thú Lâm Thanh cầu kết cùng Lý Nguyên Gia. Lúc này, Trang Văn Thái chợt nhớ tới một vật, hai tay dâng lên đưa cho Võ Tam Tư:

- Điện hạ, cái này làm chứng cứ có được không?

Ánh mắt Võ Tam Tư bỗng dừng tròng lòn. Chỉ thấy trong tay Trang Văn Thái là một kim bài. Bên trên có khắc ba chữ nhỏ: Hưng Đường Hội, Võ Tam Tư cuống quýt tiếp nhận kim bài. Y lật đến mặt sau, dưới góc phải có khắc tên của Lý Nguyên Gia. Thanh âm y có chút run rẩy, kêu lên:

- Minh tiên sinh, tiên sinh...

Minh tiên sinh đang núp ở bên trong phòng nghe Trang Văn Thái báo cáo. Y cũng không nhìn thấy kim bài. Không đợi Võ Tam Tư gọi lần nữa, y cũng vội vàng đi ra, tiếp nhận kim bài trong tay Võ Tam Tư. Y lặp lại mấy lần, lẩm bẩm nói:

- Chính là nó, chính là nó.

Minh tiên sinh lập tức hỏi:

- Xin hỏi Trang Đô úy, kim bài này là từ đâu đến?

Trang Văn Thái không nghĩ tới trong phòng còn cất giấu một người. Gã sợ nhảy dựng lên, lắp bắp nói:

- Là ty chức giết chết Lý Huấn, tìm được trên người hắn.

Kim bài của Lý Nguyên Gia Hưng Đường Hội không ngờ lại nằm trên người Lý Huấn. Điều này thực làm cho người ta không tưởng tượng được. Minh tiên sinh lại hỏi:

- Ngoài trừ kim bài này, người còn chiếm được cái gì nữa không? Ví dụ như một quyển sổ có rất nhiều tên hay là thư tín lui tới của Lý Nguyên Gia?

Trang Văn Thái không biết ý nghĩa thật sự, gã lắc lắc đầu:

- Lý Huấn không có hành lý, trong túi hắn chỉ có một chứng minh hộ tịch giả Dương Châu. Còn có một số trang sức và mấy khối vàng. Trên người chỉ có kim bài này, không nhìn thấy danh sách gì.

- Vậy trong doanh trại hậu cần có công văn linh tinh không?

Minh tiên sinh tiếp tục hỏi.

- Cái này...thật ra có không ít. Nhưng trong lúc hỗn loạn, có thể bị binh sĩ đốt rụi rồi.

Trang Văn Thái khiếp đảm trả lời. Gã cảm thấy bản thân có thể gây ra tai họa gì đó.

Sắc mặt Minh tiên sinh lộ ra vẻ thất vọng, nói với Võ Tam Tư:

- Vương gia, Trang tướng quân tốt nhất cần ở lại trong vương phủ, bảo vệ thích đáng.

Võ Tam Tư gật gật đầu, lập tức ra lệnh:

- Người đâu.

Trang Văn Thái hoảng sợ, bảo vệ mình? Đây không phải là giam lỏng mình sao? Gã vội vàng hỏi:

- Điện hạ, đây là nguyên nhân gì?

- Bởi vì kim bài này.

Võ Tam Tư giờ kim bài lên nói:

- Kim bài này là việc quan trọng, nếu tin tức bị tiết lộ, người tất nhiên sẽ bị người khác làm hại. Bảo vệ người vì muốn tốt cho người.

Y lập tức nói với vài tên thị vệ:

- Đưa Trang Đô úy đi xuống nghỉ ngơi, cho hạ nhân hầu hạ thật tốt.

Trang Văn Thái bất đắc dĩ đành phải theo vài tên thị vệ đi xuống. Đợi tất cả mọi người lui ra, Võ Tam Tư lại nhặt kim bài lên nhìn kỹ. Kỳ thật y cũng không biết rằng kim bài này có tác dụng gì. Y không khỏi cười một tiếng, hỏi Minh tiên sinh:

- Tiên sinh cảm thấy kim bài này có công dụng gì sao?

Minh tiên sinh cười giải thích:

- Kim bài này vô cùng quan trọng. Nó chứng minh Lý Nguyên Gia là thành viên trung tâm của Hưng Đường Hội. Như vậy Lý Nguyên Gia tạo phản cũng không phải là việc một mình y mà do Hưng Đường Hội bày mưu. Sự việc Lý Nguyên Gia mưu phản nên sửa thành sự việc Hưng Đường Hội mưu phản. Vương gia hiểu được ý tứ của ta không?

Võ Tam Tư bừng tỉnh đại ngộ, y lập tức nói:

- Ta đây phải đi bẩm báo với Thánh Thượng.

- Không thể.

Minh tiên sinh vội vàng ngăn y lại:

- Chuyện này Vương gia nhất định không được đem xỉa đến, xin nghe đề nghị của ta, đem kim bài này đưa cho Lai Tuấn Thần. Trang Văn Thái cũng chuyển giao cho gã.

Võ Tam Tư vô cùng không tình nguyện, y lạnh lùng nói:

- Giữa ta cùng Lai Tuấn Thần còn có chút nợ cũ chưa tính. Cùng gã giải hòa, mặt mũi của ta để đi đâu?

- Vương gia, nợ có thể để tương lai từ từ tính. Nhưng lật đổ Hưng Đường Hội ta càng có lợi thế. Nhất là Vương gia, thật sự là có lợi lớn.

Võ Tam Tư bị Minh tiên sinh thuyết phục, y do dự một chút lại thở dài nói:

- Nhưng để ta đến nhà tìm Lai Tuấn Thần, chỉ sợ ta cất mặt không nổi.

Minh tiên sinh khẽ mỉm cười:

- Ta có thể thay Vương gia ra mặt thuyết phục Lai Tuấn Thần

Lai Tuấn Thần từ sau khi nhận mặt chỉ của Thánh Thượng, đã năm ngày trôi qua. Năm ngày rồi gã không thu hoạch được gì. Tuy rằng gã đã phái đặc lực đi Dương Châu, nhưng người phái đi cũng không có tin tức gì truyền về. Điều này làm cho trong lòng Lai Tuấn Thần nôn nóng bất an.

Dựa theo dẫn dò của Thánh Thượng, gã nhất định phải tìm được danh sách minh ước, thư và kim bài. Nhưng ba thứ đồ vật trên nên đi nơi nào tìm kiếm, gã tạm thời không có chút nào rõ ràng.

Mặc dù gã cũng hoài nghi Lý Trân lấy được ba đồ vật này. Nhưng có một loại khả năng là Lý Trân quả thật không có nói sai. Ba đồ vật này cũng không ở trong phủ Lý Nguyên Gia, mà là bị Lý Nguyên Gia giấu ở nơi khác.

Gã tình nguyện để tâm theo hướng này. Ít nhất gã còn có một ít hy vọng. Quan trọng hơn là, Thánh Thượng không cho gã rút dây động rừng. Gã cũng chỉ có thể tạm thời không đi gây sự với Lý Trân.

Lúc này, trong lòng Lai Tuấn Thần âm thầm hồi hận. Gã không nên sớm như vậy xử tử Tô, bởi vì Tô chính là thành viên Hưng Đường Hội, nói không chừng hẳn biết một chút bí mật của Lý Nguyên Gia.

Đêm xuống, trong thư phòng, Lai Tuấn Thần tâm phiền ý loạn đi qua đi lại, đau khổ suy tư về manh mối bị gã bỏ qua. Lúc này, quản gia ở cửa bấm báo nói:

- Lão gia, có người tới bái phỏng, y nói lão gia nhất định sẽ gặp y.

- Là ai?

Lai Tuấn Thần chau mày, thuận tay tiến lên nhận lấy bái thiếp, tùy ý liếc qua. Trong lòng của gã lập tức ngẩn ra, trên đó viết Thiệu Minh bái kiến, Thiệu Minh là ai?

Quản gia lại nói:

- Y nói là phụ tá của Lương Vương, Minh tiên sinh.

- Khốn khiếp, sao lại không nói sớm.

Lai Tuấn Thần hung hăng mắng một câu. Đẩy quản gia ra, chạy gấp ra cửa chính. Gã đương nhiên biết Minh tiên sinh là ai. Đây chính là quân sư của Võ Tam Tư. Y tìm đến mình có nghĩa là Võ Tam Tư muốn tìm mình.

Lai Tuấn Thần dĩ nhiên muốn có được sự trợ giúp của Võ Tam Tư. Tiêu diệt Hưng Đường Hội, Võ Tam Tư chính là người được ích lợi lớn nhất. Dựa vào cái gì chính mình khổ cực, Võ Tam Tư cuối cùng lại đến hưởng thụ. Hơn nữa Lai Tuấn Thần cũng biết, một khi Lý thị hoàng tộc kế thừa sự nghiệp thống nhất đất nước, tuyệt sẽ không bỏ qua cho Lai Tuấn Thần gã. Chỉ có Võ Tam Tư đăng cơ, gã mới có một cơ hội.

Cũng chính là căn cứ vào suy xét như vậy, Lai Tuấn Thần mới không để ý Võ Tam Tư đã từng buộc tội gã. Ngược lại, nếu Võ Tam Tư hồi tâm chuyển ý, gã liền cảm ơn trời đất rồi.

Lai Tuấn Thần chạy vội tới cửa chính, chỉ thấy ở cửa lớn một chiếc xe ngựa. Thấy gã đi đến, cửa xe mở, một người đàn ông trung niên dáng người thấp bé từ bên trong đi ra. Lai Tuấn Thần từng gặp qua Minh tiên sinh ở nơi ở của Võ Thừa Tự, ấn tượng sâu sắc với dáng người thấp bé của y.

Lai Tuấn Thần vội vàng tiến lên thi lễ:

- Hoan nghênh Minh tiên sinh tới chơi.

Minh tiên sinh dáng người tựa như một đứa hài đồng tám tuổi, vừa gầy lại vừa nhỏ. So với dáng người bậc trung như Lai Tuấn Thần còn thấp hơn một cái đầu. Năm đó cũng là bởi vì thân thể y xấu xí, tuy rằng thi đậu khoa cử, cũng không được bộ Lại trọng dụng, không thể không đi làm phụ tá cho người khác. Có điều y cùng là quân sư của Võ Thừa Tự và Võ Tam Tư, không người nào dám khinh thị y.

Minh tiên sinh cười tủm tỉm đáp lễ nói:

- Có chuyện cần tìm Lại trung thừa, quấy rầy rồi.

- Đâu có, đâu có, tiên sinh có thể tới là vinh dự cho kẻ hèn này, tiên sinh mời.

Minh tiên sinh gật gật đầu:

- Lại trung thừa mời!

Hai người tới ngoại thư phòng, Lai Tuấn Thần ra lệnh cho thị nữ dâng trà. Minh tiên sinh uống ngụm trà cười nói:

- Ta lần này chịu sự nhờ vả của Vương gia đến, chủ yếu có hai chuyện. Một là Vương gia muốn tỏ ý xin lỗi Trung thừa, lần trước ông ấy buộc tội Lai trung thừa chỉ là tình cảm nhất thời, cũng bởi vì việc của Vạn Quốc Tuấn. Tuy nhiên Vương gia tỉnh táo lại, cũng hiểu được không cần phải vì một Vạn Quốc Tuấn nhỏ bé mà đối lập với Lai trung thừa. Hơn nữa ông ấy cảm thấy việc này rất kì quái.

Minh tiên sinh rất biết cách ăn nói. Dem việc buộc tội miêu tả sơ lược làm cho nhẹ đi, lại cho Lai Tuấn Thần một bậc thang. Vạn Quốc Tuấn nói không chừng có cử chỉ không thích đáng mới bị Lai Tuấn Thần giết chết

276. Chương 275: Ân Tình Của Công Chúa

Lai Tuấn Thần là người cực kỳ khôn khéo, đương nhiên nghe ra lời Minh tiên sinh là ý tại ngôn ngoại, gã nhẹ nhàng gật đầu nói:

- Ta mãi không có cơ hội giải thích, trên thực tế, ta phát hiện Vạn Quốc Tuấn và Võ Phù Dung có cấu kết, gã tiết lộ với Võ Phù Dung kế hoạch rời khỏi Thành Đô của ta, lúc ấy để đảm bảo an toàn của Dương Bái, ta chỉ có thể giết Vạn Quốc Tuấn. Tuy đây là hạ sách nhưng tình thế lúc ấy nguy cấp, ta cũng chỉ đành chọn lựa như vậy.

Vạn Quốc Tuấn chính là bị Võ Phù Dung thay thế làm Phó thống lĩnh Nội vệ, vẫn hận nàng thấu xương, làm sao có thể để lộ bí mật cho nàng, tuy nhiên Minh tiên sinh muốn thì cũng chỉ là một lý do, y khẽ cười nói:

- Nếu đã như vậy, ta đây tin tưởng vương gia nhất định có thể hiểu cho rồi.

Vạn Quốc Tuấn vì Võ Tam Tư trộm lấy tin tình báo mà mất mạng, cuối cùng cứ như vậy mà nhẹ nhàng bị bắn đứng, nếu gã ở dưới hoàng tuyền có biết cũng không biết sẽ có cảm nghĩ thế nào.

Hai người ngầm hiểu lẫn nhau, mỉm cười, Lai Tuấn Thần cũng nhẹ nhàng thở ra, gã thật sự không muốn đối nghịch cùng Võ Tam Tư, gã vẫn hy vọng có được sự ủng hộ của Võ Tam Tư.

Lúc này, Minh tiên sinh từ trong lòng ngực lấy ra một khối kim bài, đặt lên bàn, giao cho Lai Tuấn Thần cười nói:

- Ta nghĩ khối kim bài này đối với Trung Thừa có lúc sẽ có chút tác dụng.

Lai Tuấn Thần ngây ngẩn cả người, gã chậm rãi nhặt kim bài lên, nhìn trái nhìn phải, tay của gã dần trở nên run rẩy, đây là một trong ba vật phẩm mà Thánh Thượng đã nói, kim bài Hưng Đường Hội của Lý Nguyên Gia, vậy danh sách minh ước và thư tín liệu có hay không đây?

Minh tiên sinh hiểu được ý tứ của gã, áy náy nói:

- Chỉ có kim bài này, đây là hôm nay mới lấy được.

Gã đem việc Trang Văn Thái đưa kim bài gián lược nói một lần, cuối cùng nói:

- Tuy rằng Trang Văn Thái là người của Lương Vương điện hạ, nhưng vì suy xét đại cục, Lương Vương điện hạ vẫn quyết định đem nó giao cho Trung Thừa, hy vọng có thể cố gắng hết sức lấy lễ đổi dãi, nếu thực sự có chuyện bất đắc dĩ, Lương Vương điện hạ cũng có thể hiểu được.

Lai Tuấn Thần mừng rỡ, có kim bài và Trang Văn Thái, gã còn có chỗ để đột phá, gã vội vàng đứng dậy thi lễ với Minh tiên sinh một cái thật trang trọng:

- Xin Minh tiên sinh chuyển lời với Lương Vương điện hạ, Lai Tuấn Thần đem ân đức này của ngài ghi sâu trong lòng.

Minh tiên sinh hí mắt cười:

- Đừng ngại, nếu Minh tiên sinh còn có yêu cầu gì với chúng ta, xin cứ việc thẳng thắn đề xuất, Lương Vương điện hạ nhất định sẽ tận lực hỗ trợ.

Lai Tuấn Thần tiễn Minh tiên sinh đi, gã trong phòng khoanh tay đi qua đi lại, suy tư đối sách bước tiếp theo. Rất rõ ràng, nếu Trang Văn Thái có thể từ trên người của Lý Huấn lấy được kim bài của Hưng Đường Hội, như vậy mình ước thư và thư từ qua lại cũng không thể giấu ở nơi khác, nhất định bị Lý Trần chiếm được, Lý Trần liệu để những thứ đấy ở đâu? Là đưa Lý Hiễn hay Lý Đán, hay giấu đi rồi?

Nghĩ đến đây, Lai Tuấn Thần đi tới cửa, ra lệnh:

- Kêu Sách Văn đến gặp ta.

Không bao lâu sau, Sách Văn vội vàng tới, gã hiện tại đã được thăng làm phó đầu lĩnh Hắc Lại võ sĩ dưới trướng của Lai Tuấn Thần, huynh đệ của gã Sách Anh cũng nhận được sự trọng dụng của Lai Tuấn Thần, thay Lai Tuấn Thần phụ trách việc quản lý Lộc Ô sơn trang, huynh đệ Sách thị đường làm quan rộng mở, cực kỳ dốc sức vì Lai Tuấn Thần.

- Ty chức tham kiến Trung Thừa.

Lai Tuấn Thần quay đầu lại nhìn gã một cái, cười nói:

- Ta nhớ ngươi từng nói với ta, ngươi và vài tên thủ hạ của Lý Trần quan hệ cũng không tệ.

Sách Văn không biết tại sao Lai Tuấn Thần hỏi chuyện này, trong lòng gã có điểm bất an, chỉ đành kiên trì nói:

- Tất cả mọi người đều là đồng hương, lúc ở Đôn Hoàng quan hệ không tệ, như Lý Bàn, Trương Lê và ty chức đều đã quan hệ nhiều đời.

- Một khi đã như vậy, ta muốn ngươi tìm biện pháp qua lại với vài người đồng hương thế giao, ta cần tìm được tin tức từ chỗ bọn họ.

Dừng lại một chút, Lai Tuấn Thần lại nói:

- Mặt khác ta còn vài chuyện cần đi làm, nhất thiết phải giúp ta làm xong.

- Ty chức... tuân mệnh.

Hai ngày trước, Lý Trần gặp được Lý Thành Khí, đưa thư qua lại của Lý Đán và Lý Nguyên Gia cho y, đồng thời cũng đem một phần thư từ của hoàng tộc cho y, nói thẳng với Lý Thành Khí rằng danh sách minh ước đã đưa cho Lý Hiễn. Đối với việc này, Lý Thành Khí cũng không cảm thấy bất ngờ, phụ thân cũng đã nói, phần minh ước thư kia Lý Trần nhất định sẽ đưa cho huynh trưởng mình, suy cho cùng phải nghĩ tới Thượng Quan Uyển Nhi.

Ngoại trừ đem bức thư trả lại cho nguyên chủ, Lý Trần lại phái người đi Dương Châu, tìm kiếm Trang Văn Thái kia hỏi thăm về tung tích của kim bài, lúc này Lý Trần cũng không biết Trang Văn Thái đã bí mật tới kinh đô, hơn nữa đã đem kim bài giao cho Võ Tam Tư.

Vài ngày liên tiếp, Lý Trần đều đang bận rộn về việc chiêu mộ Nội vệ mới, năm mươi người võ sĩ mới về cơ bản đã chiêu mộ đủ, chuyện tổ chức lại Nội vệ tiến hành khá thuận lợi, Binh bộ và Lại bộ đều đồng ý với phương án của hắn, điều Thôi Thiệu Dĩnh đi, thăng nhiệm Chủ bộ Dương Tín làm Trưởng sử Nội vệ.

Mặt khác, hóa ra thủ hạ của Võ Phù Dung là ba gã Nội vệ Giáo úy cũng đã bị điều đi, Binh bộ đồng ý đề cử của Lý Trần, lần lượt bổ nhiệm Từ Chí, Bùi Khoan, Trương Nhiên, Lý Bàn bốn người bọn họ làm Giáo Úy mới, cứ như vậy, Trưởng sử và tám gã giáo úy toàn bộ đều là tâm phúc của Lý Trần, hắn không chế chặt chẽ Nội vệ trong tay mình.

Chiều hôm đó, Lý Trần đặc biệt đề xuất việc một canh giờ đi tới Nội vệ ngoại công sở, tuy rằng sau khi hủy bỏ tả hữu phó thống lĩnh, Nội vệ ngoại công sở vốn dĩ không còn tồn tại, nhưng suy xét đến tính đặc thù của nội công sở, ngoại công sở vẫn còn cần phải tồn tại, là nơi võ sĩ bọn họ làm ký túc xá và chỗ tập hợp nghỉ ngơi.

Ở trên cầu Thiên Tân, Lý Trân cưỡi ngựa chậm rãi đi, lúc này, phía đối diện đi đến một chiếc xe ngựa, hơn mười người thị vệ cưỡi ngựa bảo hộ chung quanh, Lý Trân cũng thả chậm tốc độ ngựa, hần xoay người xuống ngựa đứng ở một bên. Lúc này, xe ngựa ở trước mặt hần chậm rãi dừng lại, màn xe kéo ra, lộ ra Thái Bình công chúa với gương mặt đầy thịt.

- Lý thống lĩnh, chúc mừng người thắng quan.

- Đa tạ lời tốt của Công chúa, cũng rất cảm ơn Công chúa đã khoan dung.

Lý Trân nói khoan dung là ý chỉ Thái Bình công chúa đã rất thoải mái mà giao ra quyền nắm Nội vệ, không có một chút nào làm khó hần, khiến cho hần có thể thuận lợi chinh đồn lại toàn bộ tổ chức, nếu công chúa chỉ ra một ám chỉ, Binh bộ chưa chắc sẽ phê chuẩn phương án của hần, trong lòng Lý Trân quả thực có chút cảm kích.

- Người không cần cảm ơn ta, đây là phần thưởng người đáng được hưởng.

Thái Bình công chúa hí mắt cười, trong ánh mắt mang theo một chút ám chỉ.

Lý Trân hiểu được ý tứ của nàng, hần nhanh chóng lấy từ trong lòng bốn phong thư, dâng cho Thái Bình công chúa. Thái Bình công chúa nhận lấy thư xem một chút, quả nhiên là bốn bức thư bản thân mình viết cho Lý Nguyên Gia, nàng lập tức đem bốn bức thư xé thành từng mảnh, đem mảnh vụn nhẹ nhàng cho vào trong hộp, trong lòng thả lỏng.

Nàng lại thản nhiên nói với Lý Trân:

- Người đã không nhận lễ vật của ta vậy ta cho người biết một tin, kim bài của Lý Nguyên Gia đã nằm trong tay Võ Tam Tư, tuy nhiên đêm qua, Minh tiên sinh đi báỉ phỏng Lai Tuấn Thần, ta nghĩ người hần biết Trang Văn Thái, gã đã bị đưa đến Lộc Ô sơn trang của Lai Tuấn Thần, nói như vậy Lai Tuấn Thần và Võ Tam Tư đã bắt đầu xuống tay sau lưng người, nếu người cần sự trợ giúp, ta rất sẵn lòng giúp người.

Nói xong, nàng dặn dò một câu:

- Đi thôi.

Xe ngựa chậm rãi chạy, hướng phía Đoan Môn Hoàng Thành đi tiếp. Lý Trân đứng trên cầu Thiên Tân, nhìn xe ngựa của Thái Bình công chúa đi xa, trong lòng hần rối như tơ vò, Thái Bình công chúa mang đến cho hần tin tức không tốt, kim bài kia đã ở trong tay Võ Tam Tư và Lai Tuấn Thần, nếu Thái Bình công chúa biết Trang Văn Thái, vậy nàng không phải đang lừa mình rồi.

Bởi vì Lý Trân cũng biết, kim bài cực có thể cũng trong tay Trang Văn Thái, không ngờ bị Võ Tam Tư và Lai Tuấn Thần đoạt trước một bước.

Lý Trân trầm ngâm một lát, hần trở mình lên ngựa, giục ngựa về phía phủ Cao Diên Phúc.

Giữa trưa, Cao Diên Phúc giống như những ngày khác, hồi phủ nghỉ trưa, ông vừa tiến vào cửa phủ, quản gia liền tiến lên bẩm báo nói:

- Lão gia, Lý thống lĩnh đến đây, đã ở trong phòng khách quý đợi hơn nửa canh giờ rồi.

- Ồ...

Cao Diên Phúc cũng không lấy làm lạ, gật đầu nói:

- Mời hần đến thư phòng của ta.

Cao Diên Phúc trở lại thư phòng, vừa mới thay đổi y phục, cửa liền truyền đến tiếng đập cửa của quản gia:

- Lão gia, Lý thống lĩnh đã dẫn đến rồi.

- Mời vào.

Cửa mở, Lý Trân bước nhanh đến, khom người thi lễ nói:

- Vãn bối tham kiến phủ quân.

- Không cần phải khách khí, mời ngồi.

Cao Diên Phúc tủm tủm cười mời Lý Trân ngồi xuống, lại bảo quản gia đưa một chút rượu và thức ăn lại, ông ngồi xuống cười nói:

- Không ăn cơm trưa thì ngồi cùng ta uống một chén đi.

Lý Trân yên lặng gặt đầu, một lát, quản gia đem rượu và thức ăn tới, Cao Diên Phúc rót một chén cho Lý Trân cười nói:

- Thăng quan tiến chức đây là chuyện tốt mà sao lại rất không cao hứng thế?

Lý Trân cười khỏ một tiếng nói:

- Phủ quân, Thánh Thượng rõ là phong thưởng cho ta, nhưng lại ngầm kêu Lai Tuấn Thần điều tra ta, tâm tình thật sự không tốt lên nổi.

- Thánh Thượng sao lại cần điều tra người?

Cao Diên Phúc vẫn cười nói.

- Bởi vì...

Lý Trân thở dài:

- Bởi vì ta dâng bản liệt kê cho bà thiếu ba món là danh sách minh ước, thư qua lại và kim bài của Lý Nguyên Gia, Thánh Thượng chắc cho là ta đang lừa gạt bà đi.

Cao Diên Phúc mỉm cười:

- Thánh Thượng là nữ hoàng đế trước nay chưa từng có, thủ đoạn như sét đánh của bà làm không ít đại thần suốt đời khắc ghi, bà nếu cảm thấy người lừa dối bà, ngay tại chỗ đã giết người, tuyệt đối sẽ không cho người thăng quan, người càng không có cơ hội ngồi trước mặt ta thế này.

- Nhưng...Ta đúng là lừa gạt bà, thêm cả lời Thượng Quan xá nhân nữa, Thánh Thượng có thể không biết ư?

- Người vẫn là không hiểu ý của ta rồi, nếu Thánh Thượng căn bản không muốn ba món đồ kia, hoặc là nói, ý định thật sự của bà là đem danh sách minh ước kia hủy đi, mà người lại nói không có phát hiện ra, trong lòng bà biết rõ, đây coi như là lừa gạt bà sao?

- Phủ quân, ta vẫn có chút hồ đồ rồi, cho dù là ta hủy đi danh sách minh ước, ta cũng nên nói cho bà biết sự thật, đây mới không gọi là lừa gạt.

Cao Diên Phúc nhẹ nhàng khoát tay:

- Người thật sự không rõ lòng Đế Vương, kỳ thật trước đây ta đã nói cho người rồi, đời này đối thủ cường đại nhất của bà không phải là người phản đối bà, mà là bản thân bà, ta biết điều này rất khó lý giải, tuy nhiên người yên tâm đi, bà không nghĩ là người đang lừa gạt, không cần nghĩ quá nhiều.

Lý Trân thoáng nhẹ thở ra, Cao Diên Phúc là hoạn quan tâm phúc của Võ Tắc Thiên, ông ấy có thể nói như vậy nhất định có đạo lý của ông ấy, có chút không thể nghĩ ra, nhưng Lý Trân tin tưởng Cao Diên Phúc thật tâm trợ giúp mình, không giống Thượng Quan Uyển Nhi lắm.

Từ trong phủ Cao Diên Phúc đi ra, Lý Trân đi đến ngoại công sở Nội vệ ở Khuyển Thiện phường, mới đến cửa lớn, chỉ thấy tên mập Tữu Chí như một trận gió chạy tới:

- Lão Lý, người mau trở về, trong nhà người hình như xảy ra chuyện gì đó rồi.

Lý Trân hoảng sợ, vội la lên:

- Đại tỷ ta xảy ra chuyện gì?

Tữu Chí gãi đầu:

- Lão tỷ người không có việc gì, chỉ là nàng vừa kêu gia nhân đến tìm người, bảo người lập tức trở về.

Nghe được đại tỷ không việc gì, Lý Trân nhẹ nhàng thở ra, chỉ cần đại tỷ không sao thì vấn đề không lớn. Hắn lập tức quay đầu ngựa lại về hướng Phúc Thiện phường.

277. Chương 276: Chiến Tranh Không Ngại Dối Lừa

Triệu Thu Nương đã dẫn hơn mười võ sĩ Nội vệ chạy đến phủ Lý Trân trước một bước, tạm thời tập trung người trong phủ đến một gian phòng ở hậu viện, Triệu Thu Nương gọi một nữ võ sĩ Nội vệ trong phủ đến hỏi tình hình.

Để đảm bảo sự an toàn của người nhà Lý Trân, Thượng Quan Uyển Nhi đặc biệt an bài hai tên võ sĩ Nội vệ ở lại trong phủ Lý Trân, hai gã đều là ẩn vệ, một người ban đầu là tẩu bảo của tẩu quán Tả Ngạn, tên là Lương Hưng, hiện tại trong phủ Lý Trân làm tên đánh xe, một người khác là nữ tử, tên là Hàn Quyên Nhi, vốn là một trong những nữ đệ tử ghi danh của Công Tôn đại nương, xuất thân nghèo hèn, hiện tại là cận vệ bên người Lý Tuyền.

Lúc này, Lý Trân chạy nhanh từ ngoài phủ đến, Triệu Thu Nương vội vàng dẫn theo Hàn Quyên Nhi ra đón:

- Phát sinh chuyện gì?

Lý Trân vội hỏi.

Triệu Thu Nương nói với Hàn Quyên Nhi:

- Quyên Nhi, nói với Thống lĩnh đi.

Hàn Quyên Nhi tuổi chừng trên dưới mười lăm mười sáu, làn da thô đen, dáng người lộ ra chút mập lùn, nhìn tựa như một nha đầu nhóm lửa, mẫu thân cô là quản lý vũ cơ, lúc Hàn Quyên Nhi sáu tuổi bệnh mà mất, cô trở thành cô nhi.

Hàn Quyên Nhi may mắn gặp Công Tôn đại nương, được bà nuôi dưỡng, làm nha đầu trong phòng thuốc của Công Tôn đại nương, am hiểu kiếm pháp và phối dược, sau lại được Triệu Thu Nương chiêu mộ vào Nội vệ, lúc ở Dương Châu, thuốc tề đặc thù Tử Chí sử dụng là do cô tự tay phối chế.

Hàn Quyên Nhi thi lễ với Lý Trân nói:

- Khi thuộc hạ cùng với phu nhân đi tới hậu viện, nghe thấy trong viện của công tử có động tĩnh, khi thuộc hạ bố trí ổn thỏa phu nhân rồi đi vào trong viện, phát hiện ba hắc y nhân, bọn họ võ nghệ đều vô cùng cao cường, nhưng bọn họ cũng không ham chiến, nhanh chóng trèo tường trốn thoát, bọn họ dường như đang tìm kiếm gì đó.

Lý Trân lập tức hiểu được, hắn xoay người đi vào trong viện của mình, cửa sân đứng vài tên Nội vệ võ sĩ, phong tỏa viện tử của hắn lại, không cho bất cứ người nào đi vào. Lý Trân mặt không chút cảm xúc bước nhanh vào viện của mình.

Lý Trân không có nha hoàn hầu hạ bên người, viện tử của hắn cũng không cho ai tùy ý tiến vào, chỉ có đại tỷ Lý Tuyền thì thoảng đi vào giúp hắn thu dọn một chút. Trong viện có bốn gian phòng, hai gian phòng khách, phòng ngủ và thư phòng của hắn. Lúc này bốn gian phòng đều trở nên lộn xộn, đồ đạc đều đảo loạn, trong thư phòng khắp nơi là giấy vụn, đệm trong phòng ngủ và phòng khách đều bị lưỡi dao sắc bén cắt, các sợi bông rơi đầy trên mặt đất.

Tử sắt lớn mà Lý Trân dùng để cất tiền bị bỏ dôi ra, tiền đồng lẫn đầy mặt đất, nhưng đối phương dường như đối với tiền bạc không có hứng thú, năm sáu rương đựng kim tệ cũng không bị lấy đi, chỉ có điều nắp rương bị mở ra, trong rương kim quang của kim tệ long lánh, kể cả cái chặn giấy bằng ngọc do Vô Tắc Thiên ban thưởng và tước ấn của hắn trong tủ cũng không tổn hao gì, mục tiêu của đối phương cực kỳ rõ ràng.

Lúc này, phía sau truyền đến tiếng bước chân, Lý Trân quay đầu lại chỉ thấy Địch Yến đang đi đến, nhìn thấy đông hỗn độn đầy đất làm mày nàg cũng nhúu lại thành đoàn, nàg chậm rãi đi đến bên cạnh Lý Trân, thấp giọng hỏi:

- Là ai làm vậy?

Lý Trân trầm giọng nói:

- Không phải Lai Tuấn Thần thì là Võ Tam Tư, chỉ có hai người bọn họ có hiềm nghi lớn nhất.

- Bọn họ đã lấy được chưa?

Địch Yến lại hỏi.

Lý Trân liếc qua góc tường của thư phòng, nhẹ nhàng lắc đầu, lập tức nói:

- Đóng cửa lại.

Địch Yến đóng cửa lại, Lý Trân rút dao găm ra, bước nhanh tới góc tường, hẩn sờ sờ vào viên gạch, dùng dao găm nhẹ nhàng nạy ra, rút một mảnh gạch ra, hẩn đem viên gạch đặt lên bàn, Địch Yến lúc này mới phát hiện, viên gạch không có lõi, Lý Trân từ trong viên gạch lấy ra một mảnh vải dầu vừa dài vừa mỏng, chậm rãi mở mảnh vải dầu ra, bên trong là một đôi ngọc bội và một quyển trục nhỏ.

Ngọc bội là lúc trước Thượng Quan Uyển Nhi bảo Tạ Ảnh đưa làm lễ vật cho hẩn, Lý Trân rất coi trọng nó, vẫn coi là vật trân quý, còn quyển trục là bản sao danh sách minh ước, đồ vật mà đối phương cần tìm chính là nó, thư tín đều trả lại cho nguyên chủ, bốn phong thư cuối cùng sáng hôm nay hẩn cũng đã trả lại cho Thái Bình công chúa.

Lý Trân nhặt quyển trục lên mở ra nhìn nhìn, trên thực tế, hẩn cũng đã nhớ kỹ toàn bộ tên, có nó hay không cũng không sao cả, hẩn lấy ra đá lửa và chất dẫn trên bàn, gõ hai cái, ngọn lửa từ tay hẩn nhóm lên, Lý Trân đốt quyển trục đi, chỉ trong chốc lát, quyển trục đã bị đốt thành tro, chỉ còn lại một cái mộc trục.

Địch Yến cũng nhẹ nhàng thở ra, cười nói:

- Huynh thật không nên lưu nó lại, may mắn được Hàn sư tỷ đúng lúc phát hiện, nếu không viên gạch này bị bọn họ tìm được, hậu họa vô cùng rồi.

- Có qua mà không có lại là vô lễ rồi.

Lý Trân lạnh lùng nói:

- Y một khi đã “trọng nghĩa” như vậy, ta sao lại không trả lại cho y một cái ân tình.

- Huynh chuẩn bị làm như thế nào?

Địch Yến thấp giọng hỏi hẩn.

Lý Trân đã tỉnh táo lại, hẩn trầm tư chốc lát nói:

- Ta cũng cần chuẩn bị một chút, lúc này không vội.

Ở trong Trạch Thiện phường tại nam thành phía tây, có một tửu quán quy mô bậc trung, tên là Sa Châu tửu tự, nghe nói tửu quán này là Đôn Hoàng thế gia Sách thị mở, chuyên môn kinh doanh món ăn Tây Vực, kinh doanh rất khá, mỗi ngày khách hàng đầy cửa, đem đến cho tửu điếm tài nguyên liên tục không dứt.

Lúc này trong tửu quán, ở một nhĩ gian tầng hai, Sách Văn đang mời bạn tốt ngày xưa Lý Bàn dùng cơm, Lý Bàn là con trai trưởng của Đôn Hoàng Lý thị, mấy năm trước giống như Sách Văn, ở Đôn Hoàng phò tướng, đem oai của Lý thị gia tộc ra dọa người, bị người ở Đôn Hoàng gọi là “Bàn Dương công tử”, ý là sừng trên đầu y quá bắt mắt rồi.

Tuy nhiên, càng lớn Lý Bàn càng trở nên thành thực hơn rất nhiều, sự kiêu ngạo trên người y ngày xưa hoàn toàn đã biến mất, trái lại, y trở nên khiêm tốn kiềm chế, ở Lạc Dương y chưa bao giờ nhắc đến gia thế của mình, thậm chí Nội vệ võ sĩ bọn họ cũng không biết quan hệ của y và Lý Trân, chỉ cho là bọn họ cùng quê.

Vốn Lý Bàn và Trương Lê cùng đi Lạc Dương tham gia võ cử, Trương Lê thi qua võ cử, nhưng y lại thi rớt, tuy nhiên được Trương Lê cực lực đề cử, Lý Bàn cũng gia nhập Nội vệ. Lý Trân không tính toán hiểm khích ngày xưa, đối với y trọng dụng, giống như Tử Chí đảm nhiệm chức phó úy, từ hôm qua, y chính thức được Binh bộ đặc biệt bổ nhiệm chức giáo úy.

- Nghe nói Bàn huynh chuẩn bị sang năm lại tham gia võ cử?

Sách Văn rót một chén rượu cho Lý Bàn cười hỏi.

Lý Bàn nâng chén rượu lên cười nói:

- Người là nghe từ Trịnh Lâm đó sao.

Trịnh Lâm cũng là con cháu của Đôn Hoàng đại thế gia Trịnh thị, cùng với Sách Văn, Lý Bàn quan hệ đều rất tốt, trước mắt ở Lạc Dương kinh doanh thuộc da, lẫn lộn cũng rất không tồi.

Sách Văn mỉm cười:

- Người đừng trách y nói lộ ra miệng, y là uống say mới bị ta moi ra.

- Kỳ thật cũng không sao, rất nhiều người đều biết.

Lý Bàn thở dài:

- Dù sao không phải xuất thân chính quy, chức Giáo Úy này làm không có nắm chắc, cũng rất khó thăng quan tiến, giống Đậu Tiên Vân, làm chức Trung Lang tướng mười mấy năm, năm nay võ cử cao trung cấp ba, kết quả được thăng làm tướng quân, ta cũng vì tiền đồ mà cân nhắc thôi.

- Có Lý Trân bảo kê người, ta cảm thấy vấn đề thăng quan không lớn.

Sách Văn dò hỏi.

Lý Bàn lắc lắc đầu, ánh mắt hiện lên một chút ảm đạm nói:

- Người mà Lý Trân chân chính tín nhiệm chỉ có Tửu mập, kể cả Trương Lê cũng chỉ vì cảm kích phụ thân y, đối với ta thì chỉ do mặt mũi tộc nhân của ta, ta biết rằng hắn vẫn ghi hận phụ thân ta.

Sách Văn chậm rãi gật đầu nói:

- Người nói không sai, hắn chính là một người có thù tất báo, lúc trước là do ta và hắn lúc đấu kiếm động chút tay chân, hắn lại vẫn đối với ta hận thấu xương, lần trước ở Phòng Châu huynh đệ của ta đều thiếu chút nữa bị hắn giết rồi.

Lý Bàn cười khổ một tiếng, đem rượu trong chén uống một hơi cạn sạch:

- Ta cảm thấy hay là về Đôn Hoàng thì tốt hơn, làm việc dưới tay hắn bên ngoài thì mở mày mở mặt, bên trong thì khinh thường, thật làm ta thấy khó chịu.

Sách Văn cảm thấy thời cơ đã đến, gã hạ giọng nói với Lý Bàn:

- Người nghe ta nói, Thánh Thượng phong thưởng cho hắn chỉ vì ổn định hắn, trên thực tế Thánh Thượng đã hạ mật chỉ, mệnh lệnh cho Lai Trung Thừa âm thầm điều tra toàn bộ hành động của hắn ở Dương Châu, hắn rất có thể dính vào trong án Lý Nguyên Gia tạo phản mưu nghịch, ta nhớ đến giao tình trước đây, mới có ý nhắc nhở người, ngàn vạn lần đừng bị hắn liên lụy.

Lý Bàn giật mình kinh hãi:

- Lời ấy của người là thật sao?

- Ta đương nhiên sẽ không lừa người, hắn lén lút giấu đi vài chứng cứ quan trọng, khiến Thánh Thượng tức giận, nhưng vì dính đến Tương Vương và Lư Lăng Vương cho nên Thánh Thượng mới không có biểu hiện ra ngoài, thật ra người cũng nên biết rằng, danh sách minh ước của Hưng Đường Hội, thư tín qua lại của hoàng tộc và Lý Nguyên Gia, còn có kim bài Hưng Đường Hội của Lý Nguyên Gia không phải đều trong tay hắn sao?

Nói xong, Sách Văn tỉ mỉ nhìn biểu tình biến hóa của Lý Bàn, mục đích thật sự là lôi kéo Lý Bàn, từ trong miệng Lý Bàn moi ra tung tích của ba món vật phẩm kia.

Lý Bàn trầm tư trong chốc lát nói:

- Hẳn sau khi trở về quả thật hành tung có chút quỷ dị, ta nghe nói hình như có một bảo tàng bí mật nào đó.

- Ở nơi nào?

Sách Văn khấn trương hỏi.

Lý Bàn lắc đầu:

- Loại chuyện này hẳn đương nhiên sẽ không nói, hẳn chỉ có một lần uống nhiều rượu, có nhắc qua với Tửu mậ một lần.

- Vậy Tửu mậ có biết không?

Lý Bàn vẫn lắc đầu một cái:

- Y cũng không biết, tên gia hỏa kia luôn không giấu được bí mật, nếu như y biết nhất định sẽ nói ra.

Nói đến đây, Lý Bàn bỗng nhiên cảnh giác liếc mắt nhìn Sách Văn một cái:

- Ta nói cho người biết, loại chuyện này chỉ có huynh đệ chúng ta tùy ý nói một chút, nhưng dù sao cũng không thể truyền ra, nếu không ta cũng không thể gánh nổi.

Sách Văn hí mắt mỉm cười:

- Đương nhiên, ta cũng chỉ là tùy tiện hỏi thôi, kỳ thật không có quan hệ gì với ta.

- Thôi không nói nữa, uống rượu.

- Uống.

Hai người nâng chén rượu uống một hơi cạn sạch, đều ngẫm hiểu ý nhau, cười lớn.

Sau nửa canh giờ, Lý Bàn xuất hiện trong quan phòng Lý Trân, cười nói với Lý Trân:

- Tên gia hỏa kia vẫn ngu ngốc như hồi xưa, ta nói với gã vài câu oán giận, gã liền tin là thật rồi, nhìn ra được gã muốn liều mạng lôi kéo ta, muốn từ chỗ ta mở ra một lỗ hổng.

Lý Trân khẽ cười nói:

- Vậy người nói cho gã biết, ta có một bảo tàng bí mật khác sao?

- Ta nói, gã cảm thấy vô cùng hứng thú, đoán chừng gã nghĩ đến mấy thứ đồ kia đang ở trong bảo tàng bí mật, ta nghĩ gã nhất định vội vã báo cáo với Lai Tuấn Thần.

Lý Trân trầm tư một lát nói:

- Lai Tuấn Thần là một người cực kỳ khôn khéo, gã chưa chắc sẽ tin tưởng ta có một chỗ gọi là bảo tàng bí mật.

Lý Trân lại nhin không được nói:

- Nói không chừng ta cũng thực sự phải làm một cái bảo tàng bí mật như vậy, đem tiền bạc đều giấu đi, giống y như Vi Đoàn Nhi lúc trước vậy.

Lý Bàn không nói gì, y không nghĩ rằng Lý Trân đối với mình tín nhiệm như vậy, vô tư như thế, trong lòng y đặc biệt cảm động nhưng tình cảm nội tâm của y ở trên mặt không có biểu lộ gì cả, chỉ yên lặng gật gật đầu.

Đúng như Lý Bàn phán đoán, Sách Văn từ tửu quán bước ra, liền vội vàng chạy đến phủ đệ của Lai Tuấn Thần. Sách Văn được Lai Tuấn Thần trọng dụng, với năng lực của gã không có quan hệ gì cả, mà là Sách

gia đặt cược lớn trên người Lai Tuấn Thần, hứa trong mười năm mỗi năm đều đưa Lai Tuấn Thần kinh phí một vạn quan tiền, hơn nữa đã đưa hai vạn quan tiền.

Chính là nhìn vào phần tiền đó, Lai Tuấn Thần mới đề bạt huynh đệ Sách thị, hơn nữa đã hứa hẹn với Sách Văn, chỉ cần gã lật đổ được Hưng Đường Hội và Lý Trân, thì sẽ cho Sách Văn tiếp nhận vị trí hiện tại của Lý Trân.

Sách Văn trong lòng tràn đầy chờ mong, cũng cực kỳ ra sức, gã ở ngoài thư phòng của Lai Tuấn Thần lo lắng đi qua đi lại, lúc này, một tên thị vệ tiến lên phía trước nói:

- Trung thừa kêu người vào, mời đi theo ta.

Sách Văn tinh thần rung lên, liền vội vàng theo thị vệ đi vào thư phòng của Lai Tuấn Thần.

278. Chương 277: Làm Lại Kế Cũ

Ty chúc Sách Văn tham kiến Trung Thừa.

Sách Văn bước vào gian phòng liền thi lễ thật sâu.

Lai Tuấn Thần đi đến bên cạnh gã, vỗ nhẹ bờ vai của gã, cười nói:

- Sách lão đệ cực khổ rồi.

Lai Tuấn Thần dường như lơ đãng nói một tiếng lão đệ, Sách Văn được sủng ái mà lo sợ, dáng người gã vốn cao hơn Lai Tuấn Thần, nhưng đầu gối gã mềm nhũn, cho nên so với Lai Tuấn Thần thấp đi một chút, âm thanh run rẩy nói:

- Cảm tạ Trung Thừa ưu ái.

Lai Tuấn Thần hài lòng gật gật đầu, lại ngồi xuống, cười nói:

- Hôm nay gặp Lý Bàn thấy thế nào?

Sách Văn vội vàng nói:

- Chúng ta nói chuyện phiếm vài câu, tuy nhiên y cũng tiết lộ một ít tin tức hữu dụng.

- Hả, tin tức gì?

- Y trong lúc vô tình nhắc tới rằng, Lý Trân có thể có một nơi để bảo tàng bí mật.

Lai Tuấn Thần nhướn mày, có chút không tin lại hỏi:

- Y nói với người như thế nào?

Sách Văn nhìn ra Lai Tuấn Thần không tin tưởng lắm, trong lòng của gã lập tức lo lắng, nếu hôm nay chính mình lại thất bại, chỉ sợ sẽ ảnh hưởng tới tiền đồ của bản thân, Sách Văn nghĩ đến tương lai của mình, không tự chủ thêm một chút dự đoán.

- Hồi bẩm Trung Thừa, Lý Bàn hôm nay tâm tình không tốt lắm, y nói Lý Trân lần này ở Dương Châu thanh tra và tịch thu tài sản phủ đệ của Lý Nguyên Gia, thu được không ít báu vật, là Tửu Bàn Tử sau khi uống nhiều rượu đã tiết lộ, báu vật này hẳn không để trong nhà, mà là giấu ở nơi khác, bọn họ lên suy đoán, Lý Trân có một chỗ cất giấu bảo tàng bí mật.

Lai Tuấn Thần khoanh tay trong phòng đi qua đi lại, trong tàng khố của Thiếu Phủ Tự gã đã nhìn qua danh sách kê biên tài sản do Lý Trân nộp lên, châu báu, đồ quý giá thật sự không nhiều, hơn nữa Lai Tuấn Thần biết Lý Nguyên Gia còn giấu mấy bức thư pháp do chính tay Vương Hi Chi viết, nhưng trên danh sách không có, rất có thể bị Lý Trân âm thầm nuốt riêng.

Hơn nữa hôm nay gã phái cao thủ vào trong phủ Lý Trân tìm kiếm danh sách minh ước, mặc dù không có tìm được danh sách nhưng của cải của Lý Trân dường như cũng không nhiều, chỉ có một rương tiền đồng và tiền vàng Túc Đặc, năm trăm lượng hoàng kim Thánh Thượng thưởng cho hắn cũng không thấy, nói chi đến châu báu quý giá càng không có gì.

Lai Tuấn Thần không quá tin tưởng, Lý Trân đã phá các vụ án của Vi Đoàn Nhi, Tiết Hoài Nghĩa và Lý Nguyên Gia mà những người này đều giàu ngang một nước, Lý Trân làm sao có thể hoàn toàn không đạt được bất cứ điều gì cả? Tựa như đem một khối thịt béo hiển ra, bất kể như thế nào, trong tay hắn đều dính vào một chút nước lước.

Chẳng nhẽ Lý Trân thực sự có chỗ giấu bảo tàng khác, nếu như là như vậy, danh sách minh ước và thư tín qua lại rất có thể đều bị Lý Trân giấu trong chỗ cất kho báu kia, Lai Tuấn Thần trước sau không tin Lý Trân đem danh sách minh ước giao cho Lý Hiến hay Lý Đán, theo gã, loại vật này chỉ nằm trong tay mình mới có thể đạt được lợi ích lớn nhất.

Tuy nhiên, Lai Tuấn Thần là người cực kỳ đa nghi, Sách Văn chỉ nói vài câu gã sẽ không tin tưởng, gã trầm tư một lát lại hỏi:

- Lý Bàn là người như thế nào?

Sách Văn lập tức cười nói:

- Ty chức đối với y rất có lòng tin, y không chỉ là hảo hữu thế giao mà hơn nữa ty chức còn biết, phụ thân y Lý Trạch và Lý Trân từng có một mối hận sâu từ xưa, Lý Trân chẳng qua chỉ là cho gia tộc mặt mũi mới không thể không đề bạt y, Lý Bàn tự mình cũng thừa nhận y bên ngoài vẻ vang nhưng thật ra mỗi ngày trôi qua rất khó khăn.

Lai Tuấn Thần cũng có thêm vài phần hào hứng, liền cười nói:

- Lý Trân và phụ thân y có mối thù cũ gì?

Sách Văn liền kể lại việc phát sinh năm ngoái, Lý Trân và Lý Trạch tranh đoạt hang đá Mạc Cao, cuối cùng cười nói:

- Vì chuyện này, Lý Trân thiếu chút nữa trở mặt với gia tộc, hắn và Lý Trạch cũng bắt đầu trở thành thâm cừu, hắn rời khỏi Đôn Hoàng lý do chủ yếu là từ chuyện này mà ra.

Lai Tuấn Thần vui vẻ gật đầu nói:

- Hóa ra còn có một chuyện xưa như vậy, xem ra Lý Bàn cũng là một người đáng lôi kéo, người nói cho y biết chuyện Thánh Thượng đang điều tra Lý Trân chưa?

- Ty chức đã nói cho y.

- Biểu hiện của y ra sao?

- Y rất giật mình, trong mắt hết sức lo lắng, sau đó đều biểu hiện ra tâm sự nặng nề, ty chức nhìn ra được, y bị dọa sợ.

Lai Tuấn Thần đi lại vài bước, cười nói:

- Người chờ chút, ta đi lấy một vật rồi quay lại.

Lai Tuấn Thần đi ra ngoài, Sách Văn nhẹ nhàng thở ra, trong lòng cũng âm thầm cao hứng, gã nhìn ra Lai Tuấn Thần đối với mình rất hài lòng, chỉ là mình nói hơi thổi phồng một chút, có thể bị bại lộ hay không? Nhưng nghĩ lại một chút, nếu Lý Bàn nói Lý Trân có một bảo tàng khác, vậy ở Dương Châu Lý Trân nhất định giấu không ít bảo bối, bản thân mình cũng không nói sai.

Lúc này, Lai Tuấn Thần lại đi đến, trong tay cầm một quyển trục, gã đem quyển trục giao cho Sách Văn:

- Mai một tìm một cơ hội đưa bức tranh chữ này cho Lý Bàn, kêu y thay người đưa cho Lý Trân, người cứ nói là Sách gia bồi tội với Lý Trân, nhưng đừng kêu y nói là người tặng, tùy ý bịa ra một lý do gì đấy đi.

Sách Văn không rõ ý của Lai Tuấn Thần, nhưng Lai Tuấn Thần cũng không muốn giải thích nữa, vỗ vỗ bả vai gã, nheo mắt lại cười nói:

- Thật ra nói là người đưa cũng không sao, người cũng phải vì bản thân tìm một đường lui thôi.

Sách Văn hoảng sợ:

- Ty chúc đối với Trung Thừa trung thành tận tâm.

- Ta biết, chỉ là nói đùa một chút thôi mà.

Sách Văn nhận lấy quyển trục rồi thi lễ đi ra ngoài, Lai Tuấn Thần nhìn gã đi xa, không khỏi lạnh lùng cười:

- Người có thể thật sự lưu lại đường lui cho mình hay không đây?

Thời gian lại qua thêm hai ngày, thành Lạc Dương cũng hoàn toàn an bình trở lại, nghị luận về vụ án Lý Nguyên Gia tạo phản cũng dần dần biến mất, trong thành Lạc Dương không còn điểm nóng nữa, dân thường lại bắt đầu bàn luận về đông gia dài tây gia ngắn, nữ nhi của Trương gia gả cho Vương gia, ví dụ như thế.

Hữu ti trung lang Kiều Tri Chi từ sau khi thê tử mất tích, tìm kiếm khắp nơi, nhưng từ đầu đến cuối không có bất cứ tin tức gì của thê tử, y cũng dần dần trở nên tuyệt vọng, y chỉ có thể chìm trong chính sự nặng nề mà quên đi đau xót việc thê tử mất tích.

Tối hôm đó, Kiều Tri Chi kết thúc một ngày công việc nặng nhọc, như mọi ngày cưỡi ngựa ra khỏi Hoàng thành, về hướng phủ mình mà đi. Kiều Tri Chi chỉ là quan lại trung tầng, bọn họ bình thường không có xe ngựa của bản thân, phần lớn là cưỡi ngựa thay đi bộ.

Nhà Kiều Tri Chi ở Bình Dương phường, phía bờ nam Lạc Thủy, y vừa mới đi vào cửa phường, một chiếc xe ngựa từ phía sau chạy nhanh đến, tốc độ cực nhanh, Kiều Tri Chi vội vàng thúc ngựa vọt vào bên đường, chờ xe ngựa đi qua.

Không ngờ xe ngựa lại “kít” một tiếng đứng ở bên cạnh y, cửa xe mở ra, một hắc y nhân trong xe nói:

- Là Kiều trung lang sao?

Kiều Tri Chi cảnh giác nhìn gã một cái:

- Người là ai?

Hắc y nhân lấy ra một đồng bài làm mất Kiều Tri Chi nháy lên một cái, Kiều Tri Chi nhìn thấy dấu hiệu ưng hai đầu trên đồng bài, y bị hoảng sợ một chút, tay vội vàng cầm chuỗi kiếm:

- Người là Nội vệ?

- Chính là thống lĩnh nhà ta mời Kiều trung lang.

Kiều Tri Chi lắc lắc đầu:

- Ta cùng Lý thống lĩnh không có giao tình, tại sao ta phải đi?

- Nếu như có liên quan đến việc thê tử của ngài mất tích?

Kiều Tri Chi ngập ngừng cả người, sau một lúc lâu một câu cũng không thể nói ra, hắc y nhân lại nói:

- Nếu Kiều trung lang nguyện ý hợp tác với chúng ta, mời lên xe ngựa.

Kiều Tri Chi do dự một chút:

- Vậy ngựa của ta thì làm sao bây giờ?

- Chúng ta có người sẽ giúp Kiều trung lang dắt trở về.

Trong lòng Kiều Tri Chi bỗng nhiên dâng lên một cảm giác tưởng niệm thê tử mãnh liệt, y không chần chờ nữa, xoay người xuống ngựa chui vào xe ngựa, từ bên trong một tiểu điếm một người chạy ra, dắt ngựa vào ngõ nhỏ, xe ngựa nhanh chóng quay đầu, đi về phía Khuyển Thiện phường.

Nhưng xe ngựa cũng không đi đến ngoại công sở Nội vệ, mà dừng lại tại một tửu điểm cách đó không xa. Kiều Tri Chi xuống xe ngựa, lập tức lên tầng ba tửu quán, dừng lại trước một nhà gian. Lúc này, một tên võ sĩ Nội vệ đi ra cười nói:

- Kiều trung lang xin mời, Thống lĩnh chúng ta trong phòng đợi đã lâu.

Kiều Tri Chi hít một hơi thật sâu, đẩy cửa đi vào phòng, ánh sáng trong phòng không quá sáng sủa cho lắm, chỉ có một cái bàn nhỏ, có một người khoanh tay đứng trước cửa sổ, đúng là Lý Trân, hắn đã tới trước một lúc lâu, do bốn phía ngoại công sở Nội vệ phát hiện người lai lịch bất minh, Lý Trân liền đề cao cảnh giác, không gặp Kiều Tri Chi trong ngoại công sở Nội vệ, mà sửa địa điểm thành tửu quán cách ngoại công sở Nội vệ khoảng hai trăm bước này.

Lý Trân xoay người cười nói:

- Cảm tạ sự tín nhiệm của Kiều trung lang.

Kiều Tri Chi yên lặng gật đầu, lại nhìn chăm chú Lý Trân hỏi:

- Là Cao Tiễn nói cho người ư?

- Kiều trung lang mời ngồi trước đã.

Lý Trân mời Kiều Tri Chi ngồi xuống, lại kêu võ sĩ Nội vệ đem trà lên cho bọn họ, chỉ hai bên cười nói:

- Tầng lầu này đều được ta bao hết, Kiều trung lang không cần lo lắng tai vách mạch rừng.

- Nhưng Lý thống lĩnh vẫn chưa trả lời ta, có phải Cao Tiễn nói cho người chuyện của thê tử ta hay không.

Lý Trân gật gù đầu:

- Y nói cho ta biết vài ngày rồi, hi vọng ta có thể trợ giúp người, nói thật trước đây ta không muốn trở mặt với Lai Tuấn Thần, cho nên vẫn giữ sự trầm mặc, nhưng hiện tại ta cảm thấy nhất định phải cùng Kiều trung lang nói một chút.

- Người nói là Lai Tuấn Thần?

Lý Trân nhìn chăm chú vào y cười nói:

- Kiều trung lang cảm thấy không liên quan gì tới Lai Tuấn Thần sao?

Kiều Tri Chi thở dài:

- Ta biết rằng là gã, nhưng ta không có chứng cứ, không có một chút chứng cứ nào, mỗi lần ta nhìn thấy gã liền hận không thể xông lên giết gã, nhưng mà...Ta thật sự vô dụng.

Kiều Tri Chi bỗng nhiên lấy tay che mặt, cúi đầu thất thanh khóc rống lên, y “bịch” một tiếng quỳ trước mắt Lý Trân, mặt đầy nước mắt nói:

- Ta biết rằng Lý thống lĩnh là người có bản lĩnh, khẩn cầu Lý thống lĩnh giúp ta tìm lại thê tử, ta nguyện làm trâu làm ngựa báo đáp Lý thống lĩnh.

Lý Trân vội vàng nâng y dậy:

- Kiều trung lang xin đứng lên, không cần như vậy.

Lý Trân dìu y ngồi xuống, chờ cảm xúc của y bình tĩnh trở lại, lúc này mới nói:

- Ta cũng không giấu diếm Kiều trung lang, Lai Tuấn Thần đã đang âm thầm đối phó ta, để tự bảo vệ mình, ta nhất định phải phản kích, ta lại suy xét thấy vụ án thê tử Kiều trung lang mất tích, có lẽ chính là một nhát cắt tốt nhất, xin Kiều trung lang nén bi thương, thê tử người rất có thể đã bị Lai Tuấn Thần hại chết.

Kiều trung lang vừa mới bình tĩnh trở lại, câu nói sau cùng của Lý Trân lại lần nữa làm y lả chã rơi lệ, y nước mắt ròng ròng nói:

- Ta biết...ta biết, nàng đã báo mộng cho ta rồi, kêu ta báo thù cho nàng.

Lý Trân vỗ vỗ bả vai y, xoay người đi đến trước cửa sổ, kiên nhẫn chờ đợi y bình tĩnh trở lại, một lát sau, Kiều Tri Chi dừng khóc, y hít sâu một hơi nói:

- Lý thống lĩnh mời nói ra xem ta cần làm gì?

Lý Trân quay đầu lại nhìn chăm chú y:

- Ta cần người cung cấp toàn bộ chi tiết về thê tử ngươi, bao gồm hình dáng, đặc điểm của nàng, tốt nhất là có nhân chứng, có thể chỉ ra thê tử ngươi bị Lai Tuấn Thần bắt đi, ta còn nghe nói ngươi có một khối ngọc gia truyền cũng bị mất tích, ta cũng cần người nói cụ thể hình dạng đặc điểm khối ngọc kia cho ta biết.

Kiều Tri Chi gật gật đầu:

- Ta sẽ đem tất cả những gì ta biết đều kể lại tỉ mỉ cho Lý thống lĩnh.

Kiều Tri Chi được võ sĩ Nội vệ tiễn đi, trong phòng Lý Trân khoanh tay đi qua đi lại, hần hiện tại càng ngày càng khâm phục Cao Tiễn, người này không hổ là phụ tá tâm phúc được Thái Bình công chúa coi trọng, quả thật rất tinh mắt, từ rất sớm đã nhìn ra bản thân mình và Lai Tuấn Thần nhất thiết phải có một trận chiến, đúng lúc nói tin tức của Kiều Tri Chi cho mình.

Tuy rằng Cao Tiễn đề xuất nguyện ý trợ giúp mình, nhưng Lý Trân biết rằng, cái gọi là Cao Tiễn trợ giúp mình, thực ra là Thái Bình công chúa giúp mình một tay, dựa theo ý định của hần, hần nguyện ý nhận trợ giúp của Thái Bình công chúa, đạt được ủng hộ của Thái Bình công chúa, đối phó với Lai Tuấn Thần.

Đương nhiên, Thái Bình công chúa cũng không phải coi trọng gì mình, càng không phải là vì cảm tạ mình, mà là vì Lai Tuấn Thần điều tra Hưng Đường Hội uy hiếp sự an toàn của Thái Bình công chúa, nhưng đối với Lý Trân, hợp tác với Thái Bình công chúa còn hơn dính đến Thượng Quan Uyển Nhi.

Nếu hần không hòa hảo với Thượng Quan Uyển Nhi mà hợp tác với Thái Bình công chúa sẽ phát sinh hậu quả gì? Trong lòng Lý Trân biết rõ, quan hệ với Thái Bình công chúa là giới hạn mà Thượng Quan Uyển Nhi vẫn tha thứ, giới hạn này hần tốt nhất vẫn không cần đột phá thì hơn.

Nhưng hần có thể báo cáo với Thượng Quan Uyển Nhi việc này, nghe một chút đề nghị của nàng.

Lúc này, ngoài cửa truyền đến âm thanh của Lý Bàn:

- Khởi bẩm Thống lĩnh, ty chức có chuyện quan trọng cần bẩm báo.

Lý Trân gật gật đầu:

- Vào đi.

Hần biết rằng Lý Bàn đêm nay lại đáp ứng lời mời của Sách Văn đi uống rượu, Sách Văn tất nhiên lại có ý đồ gì rồi.

Lý Bàn bước nhanh đến, khom người thi lễ nói:

- Tham kiến Thống lĩnh.

Lý Trân thấy trong tay y cầm một quyển trục, cười cười nói:

- Sách Văn lại khuyên ngươi rồi hả?

- Hồi bẩm Thống lĩnh, đây là lễ vật Sách Văn kêu ty chức đưa cho Thống lĩnh, nói là Sách gia dâng lễ vật bồi tội.

- Thế à?

Lý Trân cười lạnh một tiếng, nhận lấy quyển trục, hần chậm rãi mở ra trên bàn, quyển trục này không ngờ là bút tích của thư pháp gia Ngu Thế Nam đời Tùy, phong cách viết xung hòa mà không mất đi khí chất mạnh mẽ, Lý Trân mỉm cười, hỏi Lý Bàn:

- Ngươi đoán xem gã tặng thư pháp danh gia là có ý gì?

- Ty chức nghĩ, hần là ý của Lai Tuấn Thần.

Lý Trân gật gật đầu:

- Đây là ý của Lai Tuấn Thần, thử dò xét xem phòng bí mật của ta ở đâu, nhưng Sách Văn này thật làm người ta thất vọng, không ngờ không hiểu dụng ý của chủ nhân, Lai Tuấn Thần trọng dụng gã chỉ sợ sẽ thành một nét bút thất bại.

279. Chương 278: Chim Sẻ Đẳng Sau(1)

Vào canh hai, một bóng đen từ trong cửa sau phủ đệ Lý Trân đi ra, gã mặc một bộ dạ y, sau lưng có một bao vải, bao vải dài dài, dường như là hình một quyển trục, hắc y nhân cực kỳ cảnh giác quan sát bốn phía một lát, bước chân dần nhanh hơn, cuối cùng biến thành một đường chạy gấp, thoắt mái phi qua tường của phường, chạy về hướng tây.

Khi bóng dáng hắc y nhân vừa biến mất, trong một hẻm nhỏ đối diện phủ đệ Lý Trân cũng lóe ra mấy cái bóng đen, bọn họ rất nhanh đuổi theo, cũng bay qua tường của phường, đuổi theo về hướng hắc y nhân biến mất.

Trời còn chưa sáng rõ, xe ngựa của Lai Tuấn Thần đã ra khỏi cửa phủ, chạy về hướng Hoàng thành, càng xe treo một đèn lồng màu vỏ quýt, trên có năm chữ đen to “Ngự sử Trung thừa Lai”, trên ánh đèn sáng ngời cực kỳ rõ ràng.

Trên đường cũng có vài chiếc xe ngựa của đại thần đi về phía Hoàng Thành để dự triều sớm, nhưng bọn họ dường như vô cùng sợ hãi Lai Tuấn Thần, thấy xe ngựa của Lai Tuấn Thần liền từ xa đã tránh, sợ như rắn rết. Trong xe ngựa, xuyên qua cửa sổ Lai Tuấn Thần lạnh lùng nhìn mấy cỗ xe ngựa thấy xe gã liền tránh né, đối với cảm giác sợ hãi này gã từ sớm đã quen thuộc, cũng cực kỳ thích loại cảm giác này, gã thích người khác sợ mình.

Khi còn nhỏ, phụ thân đối với gã đã khắc nghiệt, gia bạo, tạo thành tính cách gã vận vẹo rất nhiều, gã quên không được những lần khủng bố gã đã trải qua trong căn hầm hắc ám, hạt giống khủng bố này ở trong lòng gã dần mọc rễ nảy mầm, cuối cùng kết thành một loại quả bạo lực, làm trong lòng gã hoàn toàn là sự lẳng nhục, lột da, rút gân, móc mắt, từ trong nội tâm muốn cưỡng gian rồi giết chết, đủ loại khổ hình tàn ác, gã cảm thấy như vậy là rất đẹp.

Tuy nhiên sau khi tiêu diệt và phá hủy vô số gia đình, gã cũng biết tội ác của mình chồng chất, như vậy thì mới bảo vệ được bản thân mình, không trở thành tay sai bị nấu trong đỉnh của nữ hoàng đế, đó là trước mắt gã đã vắt hết óc suy nghĩ mọi việc.

Gã đã phát hiện một đường ra, đó là Võ Tam Tư, chỉ cần có thể ôm chặt bắp đùi của Võ Tam Tư, đưa y lên ngôi vị Hoàng đế, như vậy gã giữ được công lập quốc, trở thành khai quốc công thần, nếu không thì cũng sẽ không bị thanh toán, hơn nữa gã sẽ càng thêm huy hoàng, con đường làm quan rộng mở.

Hiện tại Võ Tam Tư đã cùng gã hòa giải, song phương bắt đầu liên kết đối phó Hưng Đường Hội, nếu đào ra được bí mật của Lý Trân, nắm được chứng cứ của Hưng Đường Hội, hoàn toàn có thể lật đổ được huynh đệ Lý Hiển và Lý Đán, sẽ trở thành lần khiêu chiến lớn nhất đời này của Lai Tuấn Thần.

Lúc này, Sách Văn mặc hắc y phóng ngựa đuổi theo, gia nhập vào bên trong hộ vệ của Lai Tuấn Thần, gã từ bên ngoài cửa sổ nhỏ giọng nói:

- Trung thừa, có tin tình báo cần báo cáo.

- Nói đi, tra được cái gì?

Lai Tuấn Thần lạnh lùng hỏi.

- Là về Lý Trân.

Lai Tuấn Thần tinh thần lập tức rung lên, liền vội vàng hỏi:

- Nói mau, có tin tức gì?

- Huynh đệ chúng ta tối qua phát hiện hắc lưc canh hai rời khỏi phủ, lưng đeo một quyển trục.

- Sau đó thì sao? Nói trọng điểm, hắc đi đâu?

Lai Tuấn Thần không kiên nhẫn cắt đứt lời Sách Văn đông dài báo cáo.

Sách Văn vội vàng nơm nớp lo sợ nói:

- Hắc biết mất trong chùa Tịnh Thổ, ước chừng sau nửa canh giờ hắc mới đi ra, nhưng trên người không còn cái bọc nữa.

- Chùa Tịnh Thổ!

Lai Tuấn Thần mày nhăn chặt lại, chẳng lẽ bảo tàng bí mật của Lý Trân ở trong Tịnh Thổ Tự ư?

Lai Tuấn Thần biết rằng bảo tàng để đặt ở gần Lâm Chỉ Tự, nhưng sau khi truy sát Tiết Hoài Nghĩa, Lâm Chỉ Tự đã bị san thành bình địa, địa cung đều bị lấp kín, không nghĩ tới Lý Trân lựa chọn Tịnh Thổ Tự, gã trầm ngâm thật lâu sau lại hỏi:

- Có thể khẳng định người kia là Lý Trân sao?

- Có thể khẳng định, hắc không che mặt, hắc từ trong phủ đi ra, huynh đệ chúng tôi thấy rõ khuôn mặt của hắc.

Lai Tuấn Thần có chút đắc ý mỉm cười, gã tuy rằng tổn thất một bức bút tích của Ngu Thế Nam nhưng lại tra được hang ổ bí mật của Lý Trân, đây cũng coi như thả con tép bắt con tôm đi (thả con săn sắt bắt con cá rô).

- Làm không tồi.

Lai Tuấn Thần khen.

Sách Văn được khích lệ, trong lòng gã hết sức kích động, cảm thấy cần biểu hiện tốt một lần, gã lại thấp giọng nói:

- Cần thuộc hạ dẫn người đi điều tra Tịnh Thổ Tự, đào ra sào huyệt của hắc hay không?

Lai Tuấn Thần ngẫm nghĩ một chút, vẫn lắc đầu nói:

- Trước khi tìm được vị trí chính xác thì tạm thời đừng rút dây động rừng, có thể bắt tay vào điều tra từ tầng nhân trong chùa, bọn họ nhất định có người biết sào huyệt của Lý Trân ở đâu, người trước tiên cần tìm người biết sự tình.

- Ty chức đã rõ.

Lai Tuấn Thần lại nói:

- Mặt khác bảo huynh đệ người đem Trang Văn Thái chuyển đến Đại Lý Tự, gắng sức làm bí mật một chút, tên đó là một nhân chứng trọng yếu, không được có gì sơ xuất.

- Ty chức đã rõ.

Sách Văn thi lễ, liền quay đầu ngựa đi mất, Lai Tuấn Thần chậm rãi nhắm mắt lại, gã cảm giác không nên chỉ đem mục tiêu đặt trên người Lý Trân, nhất định phải đồng thời tìm ra nhược điểm của Lý Đán hoặc Lý Hiển, cuối cùng để bọn họ với Lý Trân liên hệ với nhau, chỉ có như vậy, về sau lật đổ Lý Trân, Lý Đán và Lý Hiển cũng ngã theo.

Thông qua gã quan sát thời gian này, Lý Hiển bị Thánh Thượng giám thị kín đáo, Lý Hiển cũng không ra khỏi cửa một bước, dường như vô cùng đáng tiếc, ngược lại Lý Đán vô cùng tự do, rõ ràng còn có thể đi ra ngoài thành chơi, như vậy y có thể lợi dụng cơ hội này, âm thầm lui tới với triều thần không?

Lai Tuấn Thần lại nghĩ tới Thánh Thượng trước sau bãi miễn Địch Nhân Kiệt và Lý Đức Chiêu là hai tướng quốc, không phải chính là vì bọn họ trước đây có quan hệ mật thiết với Lý Đán ư? Điều này nói rõ Thánh Thượng càng kiêng kỵ Lý Đán hơn, bà thả lỏng giám thị đối với Lý Đán, chính là nói bà có thâm ý khác, trong lòng Lai Tuấn Thần nhanh chóng tạo ra một kế hoạch tỉ mỉ cẩn thận nhắm vào Lý Đán.

Lộc Ô sơn trang của Lai Tuấn Thần là từ trong tay Võ Thừa Tự đạt được, nó ở chân núi Bắc Mang Sơn phía đông bắc Lạc Dương rộng khoảng năm mươi khoảnh (1 khoảnh = 100 mẫu TQ= 6,6667 hecta), thảo nguyên rộng lớn, rừng rậm tươi tốt, còn có một phần là hồ nước ánh sáng dập dờn, bốn phía hồ nước kiến tạo mấy trăm tòa đình đài lầu các lớn nhỏ, là một trong những trang viện có phong cảnh đẹp nhất ở Lạc Dương.

Tòa trang viên ẩn giấu phần lớn tiền tài do Lai Tuấn Thần cướp đoạt và mười mấy tuyệt đại giai nhân, còn có trên trăm thị nữ và gia nhân. Để bảo hộ tài bảo và giai nhân của mình, Lai Tuấn Thần riêng ở trong trang viên bố trí hai trăm tên võ sĩ Hắc Lại, bốn phía được cải tạo thành tường cao và tháp canh, phòng ngự vô cùng nghiêm mật.

Trước mắt, Lộc Ô sơn trang do đệ của Sách Văn là Sách Anh quản lý, tuy nhiên võ sĩ Hắc Lại lại do cháu của Lai Tuấn Thần là Giáo úy Lai Phong tới phụ trách, hai bên có trách nhiệm khác nhau, không can thiệp chuyện của nhau, tuy nhiên buổi chiều hôm đó, Sách Anh tìm Giáo úy Tạ Phong, đem một tờ mệnh lệnh đưa cho y, lạnh lùng nói:

- Đây là mệnh lệnh của Lai Trung Thừa, người tự mình xem rồi xử lý đi.

Tuy rằng Sách Anh và Lai Phong có phạm vi phụ trách bất đồng nhưng quan hệ hai người lại không tốt lắm, nguyên nhân là vì một nữ nhân. Sách Anh nhìn trúng một thị nữ xinh đẹp trong hoa viên, hai người quan hệ khá thân thiết, nhưng không ngờ một tháng trước Lai Phong thừa cơ hội Sách Anh không ở trang viên mà cưỡng đoạt thị nữ xinh đẹp này, chọc giận Sách Anh.

Mặc dù Lai Tuấn Thần đã hòa giải mối quan hệ hai người, cũng trấn an Sách Anh nhưng gã trước sau thiên vị tộc cháu mình, cũng không kêu cháu mình đem thị nữ kia trả lại cho Sách Anh, trong lòng Sách Anh cực kỳ bất mãn, hai người mặt dù cùng trang viên, gặp mặt cũng không nói câu gì.

280. Chương 279: Lần Thứ Hai Hội Ngộ

Trang Văn Thái hai mắt bị che kín, gã cũng không biết mình bị đem tới nơi nào, nhưng gã biết rằng, võ sĩ của Lai Tuấn Thần áp giải mình trên đường bị người chặn giết, mặt khác gã lại bị một nhóm người khác cướp đi, rốt cục cũng thoát khỏi ma chướng của Lai Tuấn Thần, trong lòng của gã vừa không yên vừa chờ mong, đồng thời cũng có một chút sợ hãi.

Lúc này, gã cảm giác mình bị đẩy mạnh vào một gian phòng, có người lấy miếng vải đen che trên mắt gã xuống, trước mắt đột nhiên sáng lên, sau một lúc lâu, ánh mắt của gã mới chậm rãi thích ứng, chỉ thấy bốn phía đứng hơn mười tên đại hán cường tráng, ở trước mặt gã có một người ngồi, lạnh lùng nhìn gã, Trang Văn Thái nhận ra người này, chính là người ở Dương Châu kẻ vai chiến đấu với gã, Lý Trân.

- Là người?

Trang Văn Thái thất thanh kêu lên, hóa ra là Lý Trân chặn giết võ sĩ của Lai Tuấn Thần.

- Cởi bỏ dây thừng cho gã.

Một tên võ sĩ Nội vệ dùng dao cắt đứt dây thừng trên tay Trang Văn Thái, Trang Văn Thái xoa nhẹ cổ tay bị tê của mình, trong lòng cực kỳ hổ thẹn, gã biết rằng chính mình đem kim bài cho Võ Tam Tư, tạo thành tai họa rồi.

- Trang đô úy mời ngồi.

Lý Trân tuy rằng cắt dây cho gã, lại mời gã ngồi xuống, nhưng giọng điệu hết sức lãnh đạm. Trang Văn Thái thở dài nói:

- Lý thống lĩnh, ta thực sự không muốn bán đứng người, ta chỉ là...muốn dứt lốt để tiến vào kinh đô, muốn mở một con đường, không ngờ ở Binh bộ nghe nói Thánh Thượng bất mãn với ta, ta liền đi cầu Võ Tam Tư...

Lý Trân khoát tay cắt ngang lời nói của gã:

- Thánh Thượng đối với người bất mãn, là vì bà không biết công lao bình định của người, báo cáo chi tiết của Lâm thái thú vẫn còn chưa đưa đến Binh bộ, nhưng Thánh Thượng đã xem báo cáo của ta, tin tưởng bà sẽ không xử phạt người, còn có thể khen ngợi người, Trang đô úy đã vội vã rồi.

- Ai, ta quá sợ hãi, cũng quá tin tưởng Võ Tam Tư, kết quả...

Trang Văn Thái cực kỳ đau khổ trong lòng, không nói được gì nữa.

Lý Trân nhìn chăm chú gã một lúc lâu, nháy mắt với võ sĩ xung quanh, để bọn họ đều đi xuống, trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ, Lý Trân lúc này mới chậm rãi nói:

- Người cung khai thế nào với Lai Tuấn Thần?

Trang Văn Thái cuống quýt xua tay:

- Ta không có nói với y gì cả, y...y vẫn chưa kịp thẩm vấn ta, đáng ra là hôm nay... Trên thực tế, ta không biết gì cả, ta một lòng chỉ muốn đánh chiếm doanh trại hậu cần của Lý Nguyên Gia, không biết Thống lĩnh đã chiếm lĩnh huyện Giang Dương rồi.

- Nhưng người lại đưa kim bài của Lý Nguyên Gia cho Võ Tam Tư.

Trang Văn Thái sắc mặt lộ ra vẻ hối hận, thở dài nói:

- Ta không biết ý nghĩa của kim bài, nếu biết ta sẽ không đưa cho Võ Tam Tư dễ dàng như thế rồi, mạng của ta thiếu chút nữa đã mất vì khối kim bài kia, hận quá.

Lý Trân cũng biết Trang Văn Thái không biết chuyện gì cả, gã chỉ vô tình lấy được kim bài, nhưng Lý Trân biết rất rõ ràng sự trọng yếu của Trang Văn Thái đối với Lai Tuấn Thần. Lai Tuấn Thần có thể lợi dụng Trang Văn Thái bịa ra tội danh, bóp méo sự thật, liên hệ mình với kim bài.

Thậm chí Lai Tuấn Thần còn có thể dựa vào Trang Văn Thái vu cáo Lý Hiến hoặc Lý Đán và Lý Nguyên Gia âm thầm qua lại, dù sao Trang Văn Thái là đô úy Dương Châu, lại tham dự bình định loạn Lý Nguyên Gia, căn cứ chính xác của gã còn tương đối có tính thuyết phục.

Lý Trân trầm tư chốc lát nói:

- Trang đô úy, ta tuy rằng tức giận người, nhưng Lý Trân ta là người ân oán phân minh, ta sẽ không quên người ở Dương Châu từng giúp ta một lần, cho nên ta mới cứu người từ trong tay Lai Tuấn Thần, hiện tại ta tìm một nơi đem người giấu đi, sau khi chuyện này kết thúc, ta sẽ thả người về Dương Châu.

Trong lòng Trang Văn Thái âm thầm cảm kích, gã cúi người bái lễ nói:

- Ân cứu mạng của Lý thống lĩnh, Trang Văn Thái khắc trong tâm khảm.

Lý Trân ngay sau đó lệnh cho võ sĩ dẫn Trang Văn Thái đi.

Lúc này, Trương Lê đi đến, chính là võ sĩ Trương Lê suất lĩnh thừa dịp loạn đoạt Trang Văn Thái trở về, cũng là y bắn tên từ trong bụi cỏ giết chết Lai Phong.

Trương Lê cười nói:

- Ta còn tưởng rằng Thống lĩnh muốn giết người diệt khẩu, không nghĩ tới Thống lĩnh là vì cứu gã.

Lý Trân cười nói:

- Ban đầu ở Thành Đô, ta nếu có thể cứu Dương Bái, cũng quyết không giết y, dù sao bọn họ cũng là quan to một phương, tùy ý giết chóc hậu quả rất nghiêm trọng.

Đương nhiên, ta cũng có thể giết Trang Văn Thái diệt khẩu, tuy nhiên nếu như thế, ta hoàn toàn trở mặt với quan viên Dương Châu, nhưng chúng ta cứu Trang Văn Thái cũng có thể kéo Lâm Thanh từ bên người Võ Tam Tư qua, trong chuyện này được mất ra sao, trong lòng ta cũng tính toán rõ ràng rồi.

Trương Lê giơ ngón tay cái lên khen:

- Thống lĩnh nhìn xa trông rộng, cứu Trang Văn Thái cũng lôi kéo được Lâm Thanh, đây đúng là cuộc mua bán tốt, ty chúc khâm phục.
- Người đừng rót mê canh cho ta.

Lý Trân cười nói:

- Ty chúc cũng không phải là nói ngoa, hôm nay Thống lĩnh tính tới kế dụ binh của Lai Tuấn Thần, đến cuối cùng là bọ ngựa bắt ve, chim sẻ đằng sau, quả là cao tay hơn Lai Tuấn Thần một bậc, tuy nhiên ty chúc lo lắng kế tiếp Lai Tuấn Thần sẽ không từ thủ đoạn, gây bất lợi với thống lĩnh.

Lý Trân gật gật đầu:

- Điểm này ta đã nghĩ tới, Lai Tuấn Thần bắt đầu tập trung vào phủ đệ của ta, khăng định cũng tập trung vào đại tỷ ta, cho nên ta đưa nàng đi Minh Tú sơn trang tạm lánh, như vậy ta cũng không còn nỗi lo về sau.

Lý Trân khoanh tay đi về phía cửa sổ, ngửa mặt nhìn lên bầu trời từ từ nói:

- Chúng ta liền buông tay ra đánh với Lai Tuấn Thần một trận, xem rốt cục ai mới là người cười cuối cùng.

Trong phủ Thái Bình công chúa, phó thống lĩnh của Thái Bình phủ Trương Thuyên nửa quỳ trên mặt đất, hồi báo tỉ mỉ với Thái Bình công chúa chuyện họ cướp đoạt Trang Văn Thái thất bại, cuối cùng khóc không ra tiếng nói:

- Ty chúc vô năng, chẳng những không thể hoàn thành nhiệm vụ điện hạ giao cho, còn tổn thất mười chín huynh đệ, xin Công chúa điện hạ trừng phạt.

Thái Bình công chúa nửa ngày không nói một câu, không ngờ trúng kế dụ binh của Lai Tuấn Thần, tuy rằng Trương Thuyên quả thật vô năng, nhưng quyết định này do nàng làm ra, nàng mặc dù giữ lửa giận rất sâu trong lòng, rồi lại nhất thời không phát tác ra ngoài.

Lúc này, Cao Tiễn ở bên cạnh hỏi:

- Trương huynh mới nói là do xuất hiện tình huống đặc biệt, phân tán lực chú ý của Lai Tuấn Thần, mới khiến các người có thể thành công phá vây, vậy tình huống đặc biệt là cái gì?

Trương Thuyên suy nghĩ một chút rồi nói:

- Ty chúc không có nhìn rõ, nhưng có huynh đệ nhìn thấy hình như là Trang Văn Thái được người khác cướp đi, Lai Tuấn Thần ở bên xe ngựa kêu gào.

- Được người khác cướp đi?

Cao Tiễn nhướn mày:

- Người khăng định như thế?
- Chắc có lẽ không sai, ty chúc hỏi nhiều huynh đệ, bọn họ đều nhìn thấy.

Cao Tiễn và Thái Bình công chúa nhìn nhau, bọn họ gần như đồng thời hiểu ra, chắc là Lý Trân ra tay, cướp đi Trang Văn Thái rồi.

Thái Bình công chúa không khỏi có chút căm tức, chính mình tổn binh hao tướng, cuối cùng không ngờ lại tiện nghi cho Lý Trân, hấn vì sao không giúp mình?

Cao Tiễn dường như hiểu được bất mãn của Thái Bình công chúa, liền khẽ cười nói:

- Lý Trân cũng không biết rằng Công chúa điện hạ cũng nhúng tay vào chuyện của Hưng Đường Hội, nếu trước đây công chúa có thể tiết lộ cho hấn một chút, có lẽ hấn liền thay đổi kế hoạch, phối hợp với hành động của công chúa.

Thái Bình công chúa phát tay, kêu Trương Thuyên lui xuống, Trương Thuyên như đạt được sự giải thoát, vội vàng thi lễ, chậm rãi lui xuống. Vừa đi đến cửa, Thái Bình công chúa lại lạnh lùng nói với gã:

- Người làm việc bất lợi, đừng cho là ta sẽ bỏ qua cho người, ta sẽ tính sổ với người sau.

Trương Thuyên trái tim vừa thả lỏng lại căng lên, trong lòng gã ngẫm cười khổ, Thái Bình công chúa khi truy cứu trách nhiệm thì vô tình, gã sao có thể cho rằng nàng buông tha mình?

Gã vận bất đắc dĩ, chỉ đành phải đáp ứng một tiếng, lui xuống.

Cao Tiễn cũng không dám khuyên Thái Bình công chúa, đã chết gần hai mươi huynh đệ, cuối cùng cũng phải có người chịu trách nhiệm, coi như công chúa dũng cảm gánh chịu, người phía dưới cũng đừng mơ tránh được, huống chi nàng cho tới bây giờ cũng không phải là người tự trách.

Thái Bình công chúa khoanh tay đi đến trước cửa sổ, trầm tư thật lâu mới chậm rãi nói:

- Cao lang, người có biết vì sao ta nhất định phải tham dự vào vụ án này không?

Cao Tiễn lắc lắc đầu:

- Ty chức không biết.

- Bởi vì ba năm trước đây ta đi qua Dương Châu một lần, trên danh sách minh ước của Hưng Đường Hội có chữ kí của ta, cũng có dấu tay của ta ấn lên, hiện tại Lai Tuấn Thần bên ngoài dường như là đối phó Lý Trân, nhưng trong lòng ta hiểu rõ, mục tiêu căn bản của gã là muốn đối phó Hưng Đường Hội, chỉ có lợi dụng án Hưng Đường Hội mới hoàn toàn lật đổ được hoàng tộc Lý thị, Võ Tam Tư mới có cơ hội thượng vị, Lai Tuấn Thần gã cũng có thể tránh khỏi bị thanh toán.

Thái Bình công chúa quay đầu lại nhìn chăm chú Cao Tiễn:

- Ta cũng là hoàng tộc Lý thị, ta sao có thể cho phép một tên tiểu nhân tiện không kiêng nể gì như thế kia làm nhục vinh dự của hoàng tộc Đại Đường.

Cao Tiễn bình tĩnh nói:

- Công chúa nói đúng, Lai Tuấn Thần chính là một tên chó điên phát rồ, gã khiến bao nhiêu người phải của tan nhà nát, ty chức hoàn toàn ủng hộ Công chúa ra tay với Lai Tuấn Thần.

Thái Bình công chúa trầm ngâm một lát, lại nói:

- Ta cũng rất muốn lợi dụng cơ hội lần này lôi kéo Lý Trân, người cho rằng khả năng khoảng bao nhiêu?

- Ty chức cảm thấy... thăng thấn mà nói, hắn cũng có chỗ khó, khả năng cũng không quá lớn, tuy nhiên có thể thử một lần.

Nói đến đây, Cao Tiễn khẽ cười nói:

- Ty chức nguyện ý vì công chúa nói chuyện với hắn một lần nữa.

Vào đêm, trong một tửu điểm nhỏ ở Phúc Thiện phường, Lý Trân lại gặp Cao Tiễn một lần nữa. Hai người ngồi xuống, Lý Trân rót đầy một chén rượu cho Cao Tiễn cười nói:

- Mấy ngày nay trong nhà chỉ có mình ta, trên cơ bản mỗi ngày đều ăn cơm bên ngoài, cũng rất ít khi về nhà, cũng vừa khéo, ta hôm nay vừa có chút việc trở về liền gặp Cao huynh.

- Xem ra vận khí của ta không tệ.

Cao Tiễn nâng chén rượu lên cười nói:

- Ta ngày hôm qua gặp Kiều trung lang, y rất cảm kích Lý thống lĩnh nguyện ý trợ giúp y.

Dừng một chút, Cao Tiễn lại nói:

- Lý thống lĩnh không nên trách y, ta cùng y mười năm bạn tốt cùng trường, giữa chúng ta không có gì giấu nhau, trừ ta ra, y không nói cho bất cứ kẻ nào nữa, hơn nữa ta cũng là người miệng kín như bưng.

Lý Trân cười lạnh một tiếng nói:

- Cũng bao gồm cả Thái Bình công chúa sao?

Cao Tiễn chậm rãi gật đầu:

- Cũng bao gồm cả nàng, chuyện này ta căn bản vốn không có nói cho nàng biết, Lý thống lĩnh, cũng không phải mọi chuyện ta đều nói cho nàng biết.

Cao Tiễn giải thích làm trong lòng Lý Trân hơi thư thái một chút:

- Ta hiểu được, đa tạ Cao huynh thẳng thắn thành khẩn đối đãi, tuy nhiên án thê tử Kiều trung lang mất tích ta tạm thời vẫn chưa có manh mối, xin Cao huynh nói lại với y, kêu y an tâm một chút chờ đợi.

- Ta biết, ta sẽ nói lại cho y.

Cao Tiễn trầm ngâm một chút lại nói:

- Hôm nay ta tìm đến Lý thống lĩnh vì chuyện của Thái Bình công chúa, buổi trưa hôm nay trên quan đạo hướng đến Bắc Mang Sơn có một trận chiến đấu kịch liệt, Lý thống lĩnh chắc cũng biết nhỉ.

Lý Trân đương nhiên biết Cao Tiễn tìm đến mình là vì việc buổi trưa, hẳn cùng với Trương Lê sau khi nói chuyện mới ý thức tới những hắc y võ sĩ ý đồ chặn xe ngựa là người của Thái Bình công chúa, Lý Trân cũng biết Thái Bình công chúa sẽ tới tìm mình, cho nên hẳn tối nay mới về nhà để chờ.

Lý Trân cười cười nói:

- Việc buổi trưa hôm nay là chuyện ngoài ý muốn, ta phái Trương Lê tìm thời cơ chặn Trang Văn Thái lại, không biết việc các người cũng muốn ra tay, cho nên ta liền không có nêu chỉ thị chi tiết cho Trương Lê, hết thấy do y toàn bộ quyết định, hy vọng Cao huynh nói lại với Thái Bình công chúa, mong nàng có thể hiểu được.

- Ta cũng khuyên nàng như vậy, kỳ thật cũng là bởi vì các người xuất hiện, mới giúp Trương Thuyên có thể phá trùng vây, toàn quân không có bị diệt, lại nói tiếp nàng còn nên cảm tạ Lý thống lĩnh, tin rằng nàng có thể hiểu được, tuy nhiên nàng càng muốn hợp tác với Lý thống lĩnh, cùng nhau đối phó Lai Tuấn Thần hơn, không biết ý của Lý thống lĩnh như thế nào?

Cao Tiễn thử thăm dò Lý Trân hỏi.

Lý Trân nửa ngày không nói gì, hẳn trầm mặc thật lâu sau nói:

- Lai Tuấn Thần đã uy hiếp nghiêm trọng hoàng tộc Lý thị, ta tin tưởng Thái Bình công chúa điện hạ sẽ không thể không đếm xỉa đến, các người thẳng thắn thành khẩn ta cực kỳ cảm tạ, ta cũng nguyện ý lấy thành tâm đối đãi, bản ý của ta thật ra là muốn cùng Công chúa điện hạ hợp tác, nhưng ta có chỗ khó, tin tưởng trong lòng Thái Bình công chúa và Cao huynh hiểu được.

- Lý thống lĩnh là cần đạt được sự đồng ý của Thượng Quan xá nhân ư?

Lý Trân yên lặng gật gật đầu, Cao Tiễn cảm thấy rất bất đắc dĩ, cho dù kết quả này cũng trong dự liệu của y, nhưng Lý Trân rõ ràng tỏ thái độ vẫn làm cho y có một nỗi thất vọng, y trầm ngâm một lát rồi nói:

- Lý thống lĩnh có từng hỏi qua Thượng Quan xá nhân không?

- Ta chưa đi hỏi nàng, nhưng ta tin tưởng nàng thấy rất rõ ràng, nếu nàng cảm thấy cần cùng với Thái Bình công chúa hợp tác, nàng nhất định sẽ cho ta ám chỉ nào đó, cho nên không cần phải đến hỏi nàng, nếu hỏi ngược lại sẽ làm cho nàng đối với ta sinh ra cảm giác không tín nhiệm, tuy nhiên...

Lý Trân cố ý dừng lại câu chuyện, trên mặt hiện ra nét mỉm cười:

- Dựa vào tài trí của Cao huynh, nên biết ta muốn nói cái gì tiếp theo chứ.

Cao Tiễn cũng mỉm cười:

- Lý thống lĩnh là muốn nói, có chút hợp tác không cần biểu hiện ra ngoài, cũng sẽ không khiến Lý thống lĩnh cảm thấy khó khăn, là ý này phải không?

Lý Trân giơ ngón tay cái lên khen:

- Không hổ là người đứng đầu nhiều mưu trí của Thái Bình công chúa, làm ta không thể không cảm thấy kính nể sâu sắc.

Cao Tiễn khẽ khom người, cảm tạ lời khen của Lý Trân, nhưng y cũng không biểu hiện ra quá nhiều khiêm tốn, đây vốn là sự thật, Cao Tiễn lại khẽ cười nói:

- Vậy Lý thống lĩnh có thể nói cho ta biết, người chuẩn bị bắt đầu đối phó với Lai Tuấn Thần từ đâu?

Lý Trân trầm tư thật sâu nói:

- Về vấn đề này ta đã suy xét qua, ta quyết định vẫn là từ án thê tử của Kiều Tri Chi mất tích làm cửa khẩu đột phá.

- Ta hiểu rồi.

Cao Tiễn đứng dậy chấp tay nói:

- Đa tạ Lý thống lĩnh thẳng thắn thành khẩn, ta sẽ truyền lại lời cho công chúa, xin nàng hết sức phối hợp với Lý thống lĩnh.

281. Chương 280: Tương Vương Bị Âm Sát

Trong Lộc Minh sơn trang, vài tên đại hán đem Sách Anh cột lên bánh xe. Lai Tuấn Thần nổi trận lôi đình, chỉ vào Sách Anh rống to:

- Đánh cho ta, đánh cho đến chết.

Sách Anh tay chân đều bị buộc chặt, trong miệng nhét vải rách, gã sợ tới mức mặt không còn chút máu ‘ô, ô’ hô to, ánh mắt hướng về phía đại ca Sách Văn cầu xin.

Sách Văn lại lảng tránh ánh mắt của gã, xoay đầu qua một bên, xe ngựa áp tải Trang Văn Thái bị chặn lại, Trang Văn Thái bị người đoạt đi, đối phương rõ ràng nắm giữ hướng đi của bọn họ, trong trang viên không có gian tế là không thể nào.

Ngay lúc Lai Tuấn Thần ở trong trang viên truy ra nội ứng, có người tố giác huynh đệ Sách Anh của hắn ta, nói gã chính miệng từng nói với mọi người, đoàn xe sẽ bị chặn lại, làm Lai Tuấn Thần giận tím mặt.

Sách Văn trong lòng cũng hiểu được, đệ đệ của gã luôn tùy tiện, rất nhiều quy củ đều không xem ra gì, quan trọng hơn là, gã và Lai Phong thù hận sâu đậm, nếu như đối phương lấy điều kiện giết chết Lai Phong để lôi kéo gã, khó đảm bảo gã sẽ không nhất thời hồ đồ.

Lúc này, một gã đại hán xé toang quần áo Sách Anh một phát, phía sau lưng toàn bộ lộ ra, đại hán vùng vẫy trước tiên, hung hăng từng phát hướng phía lưng Sách Anh mà đánh, Sách Anh hét lên một tiếng khó chịu, thiếu chút nữa đau đến hôn mê.

Lai Tuấn Thần sắc mặt xanh mét, cho dù Sách Anh không thừa nhận chuyện để lộ tin tức, nhưng lửa giận khi Trang Văn Thái bị cướp đi và sự đau lòng khi cháu trai bị bắn chết khiến cho y đem tất cả hận ý đều trút lên người Sách Anh.

Lúc này, có võ sĩ chạy tới bẩm báo:

- Khởi bẩm Trung Thừa, Lưu ngự sử từ kinh thành đã tới, nói có chuyện quan trọng cần báo cáo.

- Dẫn y tới ngoại thư phòng của ta.

Lai Tuấn Thần chỉ phân phó với thủ hạ một tiếng, lại chỉ vào Sách Anh hung hăng mắng:

- Đánh cho ta.

Gã xoay người đi về hướng ngoại thư phòng, đợi lúc Lai Tuấn Thần đi xa, Sách Văn lúc này mới hướng vài tên hành hình chấp tay cầu xin:

- Mong huynh đài hạ thủ lưu tình.

Vài tên hành hình thật ra cũng biết, nếu Trung Thừa không có trực tiếp giết chết Sách Anh, chính là nói Trung thừa còn không muốn mạng của gã, bọn họ đương nhiên sẽ không thật sự giết chết.

Tên hành hình cầm đầu gật gật đầu, lại bắt đầu đánh về hướng Sách Anh, nhưng xuống tay cũng giảm đi sức lực.

Lai Tuấn Thần đi về phía ngoại thư phòng, thì không lâu sau, Thị ngự sử Lưu Quang Nghiệp vội vàng đi đến, khom người thì lễ nói:

- Ty chúc tham kiến Trung thừa.

- Phát sinh chuyện gì?

Lai Tuấn Thần thấy hơi kì lạ, Lưu Quang Nghiệp không ngờ từ Lạc Dương chạy đến tìm mình, nhất định đã phát sinh chuyện gì đó?

Lưu Quang Nghiệp tay lấy ra một tờ giấy đưa cho Lai Tuấn Thần:

- Đây là Lương Vương nhắn lại cho Trung Thừa, y nói rất quan trọng, kêu ta lập tức giao cho Trung Thừa.

Lai Tuấn Thần vội vàng tiếp nhận tờ giấy, lập tức bị dọa một phát, trong tờ giấy Võ Tam Tư chỉ nói một câu:

- Tương Vương bị ám sát.

Lai Tuấn Thần ngây ngẩn cả người, sau một lúc lâu gã hỏi Lưu Quang Nghiệp:

- Người ở Lạc Dương nghe nói Lý Đán bị ám sát sao?

Lưu Quang Nghiệp lắc đầu, nhưng rồi lại gật gật đầu, Lai Tuấn Thần nhướn mày:

- Người đây là ý gì?

- Hồi bẩm Trung Thừa, ty chúc quả thật nghe nói Lý Đán đã xảy ra chuyện, nhưng cụ thể xảy ra chuyện gì ty chúc lại không biết, chỉ có điều nghe nói hần vẫn chưa chết.

Lai Tuấn Thần lại lâm vào trầm tư, sở dĩ gã rất để ý chuyện Lý Đán bị ám sát, là bởi vì gã chuẩn bị khai đao từ Lý Đán, trong khoảng thời gian này gã phải người thu thập tin tức từ chung quanh Lý Đán, ngay cả Võ Tam Tư cũng phải võ sĩ đến trợ giúp gã.

Mà lúc này truyền ra tin tức Lý Đán bị ám sát, hậu quả trực tiếp nhất chính là gã hao thời gian tổn sức lực, sự cố gắng trả giá của gã đều uổng phí, Lai Tuấn Thần quả thực hoài nghi Lý Đán dùng khổ nhục kế để thoát khỏi điều tra của gã.

Lai Tuấn Thần ngẩng đầu nhìn sắc trời, màn đêm vừa mới buông xuống, thời gian còn kịp, gã lập tức quyết đoán nói:

- Lập tức trở về Lạc Dương.

Trong một gian phòng nhỏ bên hồ ở Lộc Minh sơn trang, nằm ở trên giường là Sách Anh với máu thịt mơ hồ, sau lưng máu tươi đầm đìa, vết thương cực kỳ khủng bố, gã bị đánh năm mươi roi, nếu không phải người hành hình hạ thủ lưu tình, mạng nhỏ của gã cũng khó bảo toàn.

Một thị nữ đang bôi thuốc trị thương ở sau lưng gã, đau đớn mãnh liệt làm gã không kìm lòng nổi kêu to, xoay tay lại chính là một cái tát, thị nữ sợ tới mức che mặt đứng lên, không dám bôi thuốc cho gã lần nữa. Sách Anh hung tợn ra lệnh :

- Tiếp tục bôi thuốc, không cho dừng lại.

Lúc này cửa được mở ra, Sách Văn từ bên ngoài đi vào, huynh đệ nhiều năm làm cho Sách Anh cực kỳ quen thuộc tiếng bước chân của huynh trưởng, gã lạnh lùng hỏi:

- Huynh sao không về Lạc Dương?

- Trung thừa kêu huynh mai mới trở về, ngài nói tha cho đệ một mạng, kêu huynh chiều cố đệ.

- Tha đệ một mạng?

Sách Anh cười lạnh một tiếng nói:

- Gã là sợ mất đi mỗi năm một vạn quan tiền ủng hộ của Sách gia thì có.

Sách Văn thở dài, nói với thị nữ:

- Người lui xuống trước đi.

Thị nữ thi lễ, liền vội vàng lui xuống. Sách Văn ngồi xuống bên cạnh đệ đệ, nhặt thuốc mỡ lên tiếp tục bôi cho gã:

- Đệ nói cho huynh biết lời thật lòng, đến cùng có phải đệ không?

- Huynh cũng không tin đệ ư?

Sách Anh gấp đến mức nhảy dựng lên, lập tức phía sau lưng đau nhức, cơn đau làm gã hô to một tiếng, rồi lại nằm gục xuống, gã hận đến nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Bọn họ bị phục kích liên quan gì đến đệ, đến Lai Tuấn Thần cũng biết không phải đệ, gã chỉ lấy đệ ra trút giận thôi, hiện tại ngay cả huynh cũng hoài nghi đệ,

- Không phải huynh hoài nghi đệ, bởi vì huynh hiểu rất rõ đệ, đệ từ nhỏ làm theo ý mình, không nói đến quy tắc.

- Huynh không cần nói nữa.

Sách Anh cực kỳ mất hứng, ngắt lời huynh trưởng:

- Đệ đã bị đánh như vậy, huynh nếu không giúp đệ nói chuyện, còn tới hoài nghi đệ, thôi đi, huynh đi đi.

Sách Văn khắc chế sự bất mãn trong lòng nói:

- Huynh không phải hoài nghi đệ, huynh là đang nhắc nhở đệ, hiện tại Lai trung thừa và đám người Lý Trần đấu tranh đến mức người chết ta sống, đệ ngàn vạn lần đừng làm chuyện điên rồ, làm phiền hà gia tộc.

Sách Anh sau một lúc lâu mới lạnh lùng nói:

- Đệ biết rằng huynh muốn thay thế Lý Trần, huynh yên tâm, đệ cho dù bị đánh chết cũng không để liên lụy đến tiền đồ của huynh, được rồi, đệ muốn nghỉ ngơi, mời huynh.

Sách Anh nhắm mắt lại không nói thêm một câu nào nữa. Sách Văn biết đệ đệ bất mãn với mình không thay gã biện hộ, nhưng trong lòng hắn ta cũng thực căm tức Sách Anh tùy hứng làm vậy, sớm hay muộn sẽ hại chính mình, hắn ta rốt cục không kìm nổi, hừ một tiếng, buông thuốc mỡ rồi nhanh chóng rời đi.

Đợi khi Sách Văn đi xa, Sách Anh mới chậm rãi mở mắt, trong mắt lóe ra hung quang, thấp giọng lầm bầm:

- Thù này không báo, ta thề không làm người.

Trong Tương Vương phủ ở Lạc Dương, canh phòng nghiêm ngặt, mấy ngàn binh lính Võ Lâm Quân bao vây toàn bộ vương phủ lại, trước bậc thang cửa chính, một đám quan viên của Tương Vương phủ lo lắng đi qua đi lại, mỗi người đều sầu lo vạn phần, bọn họ như thế nào cũng không nghĩ ra Tương Vương lại có thể bị ám sát.

Lúc này, xa xa có một đám kỵ binh Thiên Ngưu Vệ chạy gấp tới, ở giữa một tên hoạn quan được bảo vệ, chính là Nội thị Cao Diên Phúc. Tương Vương bị ám sát làm cho Thánh Thượng tức giận, lệnh cho ông đến xem xét tình hình, về mặt Cao Diên Phúc vô cùng ác liệt, sự kiện Tương Vương gặp chuyện rất có thể sẽ quấy rối thời cuộc vừa mới bình ổn, cũng có thể sẽ tổn hại tới lợi ích của ông ta, dù sao ông ta đã áp Tương Vương vào một bậc.

Một đám quan viên sớm đã nhìn thấy Cao Diên Phúc, ông vừa mới xuống ngựa, bọn quan viên liền xông tới, mồm năm miệng mười nói:

- Phủ quân, xin hỏi Thánh Thượng nói sao rồi?

Bọn họ ngày càng lo lắng cho mình không biết có bị liên lụy không. Cao Diên Phúc khoát tay:

- Ta hiện tại không biết gì cả, dù sao Thánh Thượng rất tức giận, nói sau đi.

Gã tách mọi người ra, bước nhanh vào vương phủ, trong vương phủ lại đề phòng nghiêm ngặt, ba bước một trạm gác, năm bước một trạm canh, đứng đầy thị vệ đeo đao. Cao Diên Phúc đi đến phòng chính, Lý Thành Khí nghe được liền ra đón, không đợi Lý Thành Khí mở miệng, Cao Diên Phúc đã hỏi trước:

- Vương gia hiện tại sao rồi?

- Phụ thân thương thế vẫn còn ổn định, chỉ là cảm xúc không tốt lắm.

Cao Diên Phúc dừng bước, có chút bất mãn nói:

- Đến tột cùng là chuyện gì xảy ra? Hiện tại đã có ba cách nói rồi, rốt cục chân tướng ra sao?

Lý Thành Khí thở dài:

- Sự tình phát sinh vào xế chiều hôm nay, lúc phụ thân đi tản bộ ở hậu hoa viên, kết quả là từ trong rừng cây nhảy ra hai gã thích khách mặc lục y, phụ thân không kịp đề phòng, vai trái bị đâm một đao, ba tên thị vệ liều chết bảo hộ mới bảo vệ được một mạng của phụ thân, nhưng ba tên thị vệ một chết hai bị thương.

- Thích khách kia đâu?

Cao Diên Phúc hỏi tiếp:

- Có bắt được không?

- Một thích khách chạy thoát, một tên thích khách khác bị các thị vệ vây quanh, kết quả uống thuốc độc tự sát, trước mắt tạm thời không có manh mối gì.

Lý Thành Khí thở dài.

Cao Diên Phúc liếc qua thị vệ hai bên, cũng không nói gì, khi bọn họ đi vào một hành lang dài, hành lang dài không có thị vệ, Cao Diên Phúc lúc này mới thấp giọng hỏi:

- Người nói thật cho ta biết, lần bị ám sát này là do các người tự biên tự diễn....

Lý Thành Khí sợ tới mức vội vàng xua tay:

- Không dám giấu diếm Phủ quân, lần này thật sự không phải, thực sự có thích khách.

Trong lòng Cao Diên Phúc thoáng nhẹ nhàng thở ra, lúc ban đầu ông còn tưởng rằng là Lý Đán tự mình thiết kế vụ ám sát, khiến cho trong lòng ông vô cùng lo lắng, nếu thật là giả ám sát, một khi bị Thánh Thượng phát hiện, hậu quả không thể tưởng tượng được, nhưng hiện tại thật sự là bị ám sát, vậy chính là một chuyện khác, nói không chừng sẽ là gặp họa được phúc.

- Trước tiên đi xem phụ thân người đi.

Hai người đi qua một hành lang dài, vào một tòa nhà, nơi này là phòng bệnh của Tương Vương Lý Đán, trong viện đứng đầy thị vệ, vài thị nữ và ngự y đứng trước cửa chờ triệu kiến, lúc này, ngự y Vương Xuân Hòa vừa từ trong viện đi ra, vừa lúc nhìn thấy Cao Diên Phúc, vội vàng tiến lên bái kiến:

- Tham kiến phủ quân.

- Tương Vương điện hạ thương thế như thế nào rồi?

- Hồi bẩm Phủ quân, đã không còn gì đáng ngại, nghỉ ngơi mấy tháng có thể khôi phục, tuy nhiên...

- Tuy nhiên cái gì?

Cao Diên Phúc có chút khẩn trương hỏi han.

Vương Xuân Hòa mời Cao Diên Phúc sang một bên, thấp giọng nói:

- Lần ám sát này cực kỳ ác độc, trên đao bôi kịch độc, may mắn đúng lúc có tuyết cấp hoàn của Công Tôn đại nương, mới có thể giải được kịch độc, nhưng kinh mạch vai trái bị tổn hại, khả năng sau khi bình phục sẽ ảnh hưởng đến tay trái của ngài ấy.

Cao Diên Phúc mặt dài ra:

- Người chỉ nói là có khả năng ảnh hưởng tới tay trái, đúng là thế, nhưng cũng có khả năng không có ảnh hưởng gì cả, chẳng nhẽ không phải sao?

Vương Xuân Hòa cũng là người khôn khéo, lập tức hiểu được ý tứ của Cao Diên Phúc, vội vàng nói:

- Phủ quân nói đúng, ty chức chỉ đoán như vậy, việc phỏng đoán dĩ nhiên không viết ở trong báo cáo rồi.

Cao Diên Phúc vẫn không yên tâm lắm, lại nói:

- Người viết xong báo cáo về thương thế phải cho ta xem xem, đã nghe rõ chưa?

- Ty chức đã rõ.

Cao Diên Phúc vô cùng lo lắng cho thương thế của Lý Đán, một khi Lý Đán bị thương tật gì đó, Thánh Thượng liền không suy xét lập y kế tự rồi, vậy hy vọng đặt trên người y liền trôi theo dòng nước mắt.

Gã lại dặn dò Vương Xuân Hòa vài câu, lúc này mới đi vào phòng bệnh của Lý Đán, trong phòng bệnh tràn ngập mùi thuốc đông y, gian ngoài tám tên thị vệ đứng mãnh đứng đó. Nhìn thấy Cao Diên Phúc tiến vào, tám tên này liền vội vàng khom người thi lễ, Cao Diên Phúc gật gật đầu, trực tiếp tiến vào gian trong, trong phòng màn cửa đóng chặt, ánh sáng vô cùng mờ昧, hai thị thiếp một trái một phải ngồi ở đầu giường Lý Đán, cẩn thận hầu hạ y uống thuốc.

Lý Đán sắc mặt trắng bệch, trong ánh sáng mờ昧 cực kỳ nổi bật, tuy nhiên tinh thần dường như tạm ổn, không uể oải như Cao Diên Phúc tưởng tượng, Lý Đán thấy Cao Diên Phúc tiến vào, vội vàng kêu hai thị thiếp lui ra.

- Điện hạ thật làm cho người khác lo lắng.

Cao Diên Phúc tiến lên phía trước thở dài nói.

Lý Đán cười khổ một tiếng

- Làm Cao phủ quân thêm phiền thoái rồi.

- Cũng không phiền toái gì cả, chỉ có điều Thánh Thượng rất quan tâm đến tình hình của điện hạ, bảo ta tới thăm một chút.

Cao Diên Phúc thân thiết hỏi han:

- Điện hạ cảm thấy mình thế nào, thương thế có nghiêm trọng không?

- Lúc mới thì không tốt, ta lần này nghĩ là mình nhất định không qua được, nhưng sau khi giải độc hoàn toàn, lại cảm thấy tốt hơn nhiều, tuyết cấp hoàn của Công Tôn đại nương thật là linh đan diệu dược.

Dừng lại một chút, Lý Đán lại thấp giọng nói:

- Mẫu thân ta có thái độ thế nào?

- Bà rất tức giận, có thể nói là nổi trận lôi đình, chuyện này bà sẽ không từ bỏ ý đồ, nhất định tra ra thật chứ.

Lý Đán trầm mặc, một lát y lại hỏi:

- Quyết định do ai đến điều tra việc này chưa?

- Việc này vẫn chưa, Thánh Thượng đang đợi ta tới hồi báo, sau đó mới quyết định do ai tới điều tra.

Lý Đán dần trở nên lo lắng, y rất sợ do Lai Tuấn Thần hay người của Võ Ý Tông tới điều tra án này, như vậy kết luận cuối cùng nhất định là bản thân mình tạo khổ nhục kế, mẫu thân liền tuyệt không tha cho mình rồi.

- Phủ quân, có thể thuyết phục mẫu thân ta hay không, để Nội vệ tới điều tra án này?

Cao Diên Phúc hiểu được tâm tư của y, nhưng đây không phải là chuyện ông có thể quyết định, ông cười cười nói:

- Ta không thể khẳng định, chỉ có thể cố gắng hết sức khuyên bảo Thánh Thượng đồng ý do Lý Trân đến điều tra án này.

282. Chương 281: Cùng Một Lập Trường

Sáng sớm ngày hôm sau, tin tức Tương Vương bị ám sát đã truyền khắp nơi, trong lúc nhất thời đều nghị luận, bối cảnh thích khách cùng với nguyên nhân ám sát dần trở thành tiêu điểm bàn tán của chúng thần, các loại phán đoán đều có.

Nhưng lúc lâm triều lại không có đề cập đến chuyện này, Võ Tắc Thiên tâm tình có vẻ không tốt lắm, liền tan triều từ sớm, trở về ngự thư phòng của mình.

Trong ngự thư phòng, Võ Tắc Thiên khép hờ hai mắt, một cung nữ đang quỳ sau lưng bà, cố gắng bóp vai cho bà. Võ Tam Tư khoanh tay đứng một bên, thật cẩn thận nói:

- Vì thần đề nghị án ám sát Tương Vương này vẫn là để Ngự Sử Đài điều tra thì tốt hơn, Tương Vương phòng ngự nghiêm mật như vậy, rõ ràng còn gặp ám sát, vì thần hoài nghi bối cảnh của thích khách không phải nhỏ, Ngự Sử Đài ở phương diện này kinh nghiệm phong phú, bọn họ nắm giữ manh mối càng nhiều hơn, tin tưởng Lai trung thừa sẽ rất nhanh trình lên Thánh Thượng một công đạo.

Võ Tắc Thiên mắt phượng hơi mở, cũng không để ý Võ Tam Tư, mà là hỏi người bên cạnh đang sửa sang lại công văn Thượng Quan Uyển Nhi:

- Uyển Nhi, người cảm thấy giao cho Ngự Sử Đài thích hợp không?

Thượng Quan Uyển Nhi ở trong ngự thư phòng của Võ Tắc Thiên dĩ nhiên không có chỗ ngồi, tuy nhiên nàng cần ghi chép một cuốn tấu chương, cho nên cũng có một cái bàn tạm thời, lúc này nàng chỉ hết sức chăm chú ghi chép tấu chương, dường như không có chú ý tới đề nghị của Võ Tam Tư.

Tuy nhiên Thượng Quan Uyển Nhi là người cực kỳ thông minh, nàng biết rằng chính mình không thể gạt được Thánh Thượng, nếu Thánh Thượng hỏi nàng, nàng không thể giả vờ như không nghe thấy gì cả. Thượng Quan Uyển Nhi cười cười nói:

- Đây không phải chuyện quan viên nào đó ăn hối lộ phạm pháp, mà là chuyện ám sát, Uyển Nhi ngược lại thấy đưa cho Đại Lý Tự thích hợp hơn một chút, hoặc là Kinh Đô Doãn tới điều tra, không đến mức phải kinh động tới Ngự Sử Đài, bọn họ vốn ít người, còn cần phải đi các châu huyện tuần tra, làm sao có tinh lực điều tra án ám sát nữa.

Võ Tắc Thiên gật gật đầu, nói với Võ Tam Tư:

- Nghe rõ chưa? Đây cũng là cách nghĩ của trẫm, Ngự Sử Đài không nên tham gia án ám sát, trẫm cũng hiểu được Đại Lý Tự thích hợp hơn một chút.

Trong lòng Võ Tam Tư thầm mừng Thượng Quan Uyển Nhi, nhưng ông ta lại không thể làm gì, chỉ phải lại đề nghị:

- Bệ hạ, Đại Lý Tự điều tra vụ án bình thường còn có thể, nhưng điều tra án Tương Vương bị ám sát, dường như có vẻ sức lực đơn bạc, quyền thế hơi yếu, không bằng để Đại Lý Tự và Ngự Sử Đài liên hợp điều tra, do Ngự Sử Đài đến bù đắp một mặt bạc nhược của Đại Lý Tự, bệ hạ nghĩ sao?

Võ Tắc Thiên mỉm cười:

- Người quan tâm việc này như vậy, cũng là ngoài dự liệu của trẫm, như vậy đi! Để trẫm nghĩ một chút trước đã, sau đó lại quyết định.

Võ Tam Tư biết rằng không thể cưỡng cầu Thánh Thượng lập tức đồng ý, tuy nhiên Thánh Thượng đồng ý suy xét, còn có một chút hy vọng, y vội vàng khom người nói:

- Vi thần cáo lui.

Võ Tắc Thiên vẫn đợi Võ Tam Tư thoái lui, lúc này mới lại hỏi:

- Uyển Nhi, người cảm thấy đề nghị thứ hai của y thế nào?

Thượng Quan Uyển Nhi cười cười nói:

- Uyển Nhi không rõ việc này lắm, bệ hạ không bằng hỏi thử Cao Diên Phúc xem.

Một câu đã nhắc nhở Võ Tắc Thiên, bà còn chưa kịp hỏi Cao Diên Phúc tình huống thăm viếng, bà vội vàng nói với hoạn quan đứng cửa:

- Nhanh đi tìm Cao phủ quân tới gặp trẫm.

Không bao lâu sau, Cao Diên Phúc vội vàng chạy tới ngự thư phòng của Võ Tắc Thiên. Cao Diên Phúc tới hôm qua sau khi từ phủ Tương Vương trở về, Võ Tắc Thiên đã sớm nghỉ ngơi, Cao Diên Phúc nhất thời không kịp báo cáo, không ngờ sáng sớm hôm nay ông bị một ít chuyện rườm rà làm chậm trễ, bị Võ Tam Tư đoạt trước, hiện tại khiến Cao Diên Phúc cảm thấy hơi buồn bực.

- Lão nô tham kiến bệ hạ.

- Phủ quân đi thăm Tương Vương, sao không báo cáo lại với trẫm?

Võ Tắc Thiên cười hỏi.

- Hồi bẩm bệ hạ, ngự y phòng có vài tên tiểu hoạn quan say khướt, hủy đi không ít đồ, lão nô phải đi xử lý, khiến bệ hạ đợi lâu.

- Ồ.

Võ Tắc Thiên tuy rằng không nói gì thêm, nhưng ngữ khí hơi có chút bất mãn, Cao Diên Phúc sao có thể chủ thứ chẳng phân biệt được, đi quản tiểu hoạn quan đánh nhau, cũng không báo cáo chuyện Tương Vương với mình. Dựa vào Cao Diên Phúc mười mấy năm sống trong cung đình, ông ta sẽ tuyệt đối không phạm phải lỗi này, làm Võ Tắc Thiên không thể không hoài nghi ông ta có dụng tâm kín đáo hay không?

Cao Diên Phúc cũng nghe được sự bất mãn của Thánh Thượng, vội vàng giải thích:

- Là Thảm ngự y bị vài hoạn quan khác khi dễ.

Võ Tắc Thiên nghe nói là Thảm Nam Mậu bị hoạn quan khi dễ, lập tức giận tím mặt:

- Là tên cầu nô tài nào ăn gan hùm mật gấu dám khi dễ ngự y của trẫm?

- Bệ hạ bớt giận.

Cao Diên Phúc cuống quýt nói:

- Lão nô đã nghiêm trị vài tên phạm tội rồi, phạt nặng một trăm côn, đuổi bọn hần ra khỏi hoàng cung.

- Người vì sao không giết bọn họ?

Võ Tắc Thiên cả giận nói:

- Chẳng lẽ ngự y của trẫm thấp kém như vậy, có thể để mặc người khác khi dễ.

Cao Diên Phúc lau lau mồ hôi trên trán:

- Lão nô giờ đi xử lý chuyện này.

- Chờ một chút.

Võ Tắc Thiên dài mặt ra, lạnh lùng nhìn chăm chú vào Cao Diên Phúc, sau một lúc lâu mới hừ một tiếng nói:

- Cao phủ quân, người gần đây hay tiến thoái lưỡng nan, trầm cảm thấy rất kì quái, người có phải có tâm sự hay không?

Cao Diên Phúc ngậm thở dài, cũng không dám nói thêm cái gì. Lúc này, Thượng Quan Uyển Nhi thấp giọng nói:

- Bệ hạ, Dương nội thị và Chu nội thị một người sinh bệnh, một người cáo lão hồi hương, bốn người nội thị mất đi hai người, Cao phủ quân trong thời gian này mỗi ngày đều bận đến đêm khuya, trời chưa sáng đã phải rời giường, đã gần một tháng không được nghỉ ngơi, ông ấy thật sự đã rất mệt rồi.

- Thì ra là thế.

Sắc mặt của Võ Tắc Thiên hòa hoãn xuống, gật đầu nói:

- Là trầm trách nhầm người.

- Lão nô quả thật xử lý không thỏa đáng.

Võ Tắc Thiên khoát tay:

- Chúng ta không đề cập chuyện này nữa, nói chuyện Tương Vương đi, tình hình của y như thế nào?

Cao Diên Phúc âm thầm cảm kích Thượng Quan Uyển Nhi đúng lúc thay mình biện hộ, ông ta một mặt đương nhiên do mệt mỏi, nhưng một mặt khác cũng là do Tương Vương Lý Đán bị thương, làm ông ta lo lắng không yên, làm việc cũng bị phân tâm. Ông ta thu lại tâm trạng một chút, đưa báo cáo hôm qua ông ta vừa viết trình lên, lại khom người nói:

- Khởi bẩm bệ hạ, lúc Vương điện hạ ở hậu hoa viên tản bộ thì gặp thích khách, chỉ bị thương nhẹ, lão nô lúc đi thăm ngài ấy, tinh thần cũng không tệ lắm, Vương ngự y nói đã không còn gì đáng ngại, nghỉ ngơi mấy tháng sau là có thể bình phục.

Võ Tắc Thiên nhìn báo cáo một lần, lại trầm tư một chút rồi hỏi:

- Không có chút manh mối gì về thích khách ư?

- Cho tới bây giờ, tạm thời vẫn chưa có manh mối, một tên chạy thoát, một tên đã tự sát mà chết, chủ yếu là do Tương Vương phủ tướng vây hơi thấp, bên ngoài có mấy cây đại thụ, mới để thích khách nhân cơ hội.

Cao Diên Phúc nói rất uyển chuyển, thật ra ông ta muốn ám chỉ việc thị vệ ở Tương Vương phủ quá ít, Võ Tắc Thiên sao có thể không hiểu ý của ông ta, bà hừ lạnh một tiếng nói:

- Cư nhiên có người gan to hơn trời, dám ám sát hoàng tử, trầm ngược lại muốn biết là ai ở sau lưng ra lệnh? Chuyện này nhất định phải tra cho ra manh mối.

Thượng Quan Uyển Nhi ở bên cạnh trong lòng nhảy dựng lên, nàng lo lắng Thánh Thượng sẽ tiếp thu phương án của Võ Tam Tư rồi sai Lai Tuấn Thần tra án này, cuối cùng kết luận đương nhiên là Tương Vương bày đặt ám sát giả, tuy rằng nàng không ủng hộ Lý Đán mà ủng hộ Lý Hiền, nhưng môi hở răng lạnh, Lý Đán gặp chuyện không may, Lý Hiền cũng khó thoát một kiếp.

Thượng Quan Uyển Nhi cười nói:

- Bệ hạ vẫn định để Ngự Sử Đài tra án này sao?

Trong lòng Cao Diên Phúc căm kinh, sai Ngự Sử Đài đến tra án này sao được? Nhưng ông ta là người cẩn thận, hơn nữa ông ta là nội thị, trong chính vụ quan trọng ông ta không được nói nhiều, đây là nguyên tắc của ông ta, trong lòng ông ta sôi ruột nhưng lại không có cách nào khác, đúng lúc này, một tên hoạn quan ở ngoài cửa bấm báo:

- Bệ hạ, Thái Bình công chúa điện hạ cầu kiến.

Võ Tắc Thiên cũng biết nữ nhi là vì chuyện huynh trưởng bị ám sát mà đến, vốn không muốn gặp nàng, nhưng lại do dự một chút, Võ Tắc Thiên vẫn quyết định gặp nàng:

- Tuyên nàng vào đi.

Chốc lát sau, Thái Bình công chúa như một trận gió tiến vào, huynh trưởng Lý Đán bị ám sát, mẫu thân lại chậm chạp không có phản ứng, trong lòng nàng vừa phẫn hận, vừa nôn nóng, hơn nữa ngay vừa rồi, nàng nghe thấy Võ Tam Tư định sai Lai Tuấn Thần đến tra án này, sự phẫn hận và lo lắng của nàng biến thành trách nhiệm, nàng biết rõ hậu quả khi Lai Tuấn Thần đến tra án này.

- Nữ nhi tham kiến mẫu thân.

Thái Bình công chúa vừa vào trong phòng liền hành lễ với mẫu thân, nàng nhìn thấy Thượng Quan Uyển Nhi cũng ở đây, trên mặt lập tức cho chút không tự nhiên. Thượng Quan Uyển Nhi cũng nhìn theo ánh mắt của nàng, cúi đầu tiếp tục sao chép. Võ Tắc Thiên thân thiết hỏi han:

- Lệnh Nguyệt, con đi thăm huynh trưởng chưa?

- Nữ nhi đã đi thăm rồi, huynh trưởng tinh thần cũng không tệ lắm, thương thế cũng không nghiêm trọng, tuy nhiên nữ nhi cảm thấy án ám sát này cực kì ác liệt, nếu không nghiêm khắc điều tra, tất nhiên sẽ có lần thứ hai, thứ ba phát sinh, không thể nhân nhượng được.

- Việc này trăm biết, trăm chính đang suy nghĩ nên để ai đi tra án này. Lệnh Nguyệt, con có đề nghị gì không?

Thái Bình công chúa ngẫm nghĩ một chút, thật cẩn thận nói:

- Bệ hạ vì sao không để Nội vệ đến tra án này? Dựa vào sự khôn khéo của Lý thống lĩnh có thể làm được, tin rằng hần rất nhanh có thể tra ra một chút manh mối.

Võ Tắc Thiên đương nhiên cũng đã suy xét qua để Nội vệ đến điều tra, nhưng để Ngự Sử Đài đến tra án cũng không tệ, khiến bà nhất thời do dự không quyết. Bà lại liếc qua Thượng Quan Uyển Nhi, cười hỏi:

- Người cảm thấy để Ngự Sử Đài đến điều tra không ổn sao?

Trong lòng Thượng Quan Uyển Nhi kinh ngạc, Thái Bình công chúa không ngờ đề nghị sai Lý Trân điều tra án này, việc này làm cho trong lòng nàng có chút không vui, tuy rằng cô biết Thái Bình công chúa cũng sợ hãi Lai Tuấn Thần tiếp nhận án này, tuy nhiên xuất phát từ bản năng của nữ nhân, trong nội tâm nàng vẫn có chút mất hứng.

Nhưng Thượng Quan Uyển Nhi dù sao cũng được sự tu dưỡng chính trị cực cao, nàng sẽ không dễ bị cảm xúc thao túng, nàng biết rằng đã đến thời khắc mấu chốt nhất, nếu nàng không có lập trường kiên định, rất có thể sẽ thất bại trong gang tấc.

Thượng Quan Uyển Nhi đứng dậy hành lễ nói:

- Hồi bẩm bệ hạ, nếu chỉ cân nhắc về năng lực phá án thì Ngự Sử Đài cũng không phải không được, tuy nhiên Uyển Nhi nghĩ đến để Ngự Sử Đài tra án, sẽ dẫn đến vài suy đoán không cần thiết, đối với sự ổn định của triều đình không có lợi, bệ hạ cần phải thận trọng suy xét.

Võ Tắc Thiên gật gật đầu, lời Thượng Quan Uyển Nhi đã nói được lời trong tâm khảm bà, bà cũng cảm thấy để Ngự Sử Đài nhúng tay vào chuyện của Tương Vương sẽ là dối vua lừa dân, không bằng bán ân tình cho nữ nhi.

Nghĩ đến đây, Võ Tắc Thiên cười nói với Thái Bình công chúa:

- Khó có được một lần con đề xuất kiến nghị, được rồi! Trăm liền nghe theo đề nghị của con, do Nội vệ và Đại Lý Tự liên hợp điều tra án Tương Vương bị ám sát.

Cao Diên Phúc lập tức nhẹ nhàng thở ra một hơi dài, trong lòng ông ta có một loại cảm giác kì quái, Thượng Quan Uyển Nhi và Thái Bình công chúa hôm nay không ngờ lần đầu tiên cùng đứng trên một lập trường với nhau, đây có phải có ý là hai người muốn liên thủ đối phó với Lai Tuấn Thần?

Võ Tắc Thiên lập tức ra lệnh:

- Mau triệu Nội vệ Thống lĩnh Lý Trân tới gặp trẫm.
- Bệ hạ có chỉ, tuyên Nội vệ thống lĩnh Lý Trân yết kiến.
- Bệ hạ có chỉ...

Từng tiếng la lên, âm thanh truyền ra ngoài, sớm có hoạn quan chạy về phía công sở Nội vệ

283. Chương 282: Tìm Kiếm Manh Mối

Lý Trân không ngờ rằng vụ án Tương Vương bị ám sát đến cuối cùng lại đổ lên đầu mình, mặc dù nói là Nội vệ và Đại Lý Tự liên hợp điều tra, nhưng trên thực tế vẫn là do Nội vệ làm chủ, Đại Lý Tự chỉ có tác dụng phụ trợ. Nói ngắn gọn, nếu cuối cùng tra không được bối cảnh thích khách, trách nhiệm cũng là do Lý Trân hần gánh vác.

Điều này làm cho Lý Trân cảm thấy căng thẳng, đồng thời cũng không thể tránh được, việc âm thầm tra Lai Tuấn Thần cũng đành phải giao cho cấp dưới, nhưng Lai Tuấn Thần đối với sự điều tra của hắn từ đầu đến cuối không có thả lỏng, đây làm cho Lý Trân cảm thấy một áp lực vô hình.

Trước khi đến phủ Tương Vương, Lý Trân đang đi đến chỗ Triệu Thu Nương dặn dò các hạng mục cần chú ý của chuyện điều tra thê tử của Kiều Tri Chi mất tích:

- Án này nhất định phải điều tra bí mật, tuyệt đối không để Lai Tuấn Thần phát hiện chúng ta đang để ý đến gã, về phía Kiều Tri Chi ta đã cùng y nói qua rồi, y sẽ tiếp tục giữ im lặng.

Triệu Thu Nương yên lặng gật gật đầu, lại nói:

- Thống lĩnh có thể kêu Tử Chí cùng ta hợp tác hay không, tin tức của y khá linh thông, đối với việc điều tra của ta có thể có sự trợ giúp.

Tử Chí đã thăng làm Giáo Úy, cùng cấp với Triệu Thu Nương, cho nên Triệu Thu Nương không thể tùy ý điều động y, chỉ có thể nhờ Lý Trân an bài. Lý Trân cười cười nói:

- Để ta nói cho y, kêu y hiệp trợ điều tra với người, ta vẫn là câu nói kia, nhất định phải điều tra bí mật, đây là điều cực kì quan trọng.
- Mong thống lĩnh yên tâm, ta hiểu được.

Triệu Thu Nương suất lĩnh vài tên thủ hạ rời khỏi đội ngũ, Lý Trân lập tức dẫn dắt hơn mười Nội vệ tinh nhuệ cưỡi ngựa vào Minh Nghĩa phường, Tương Vương phủ chính là nằm trong Minh Nghĩa phường. Lúc này, Đại Lý Tự thừa Tôn Lễ cùng với Tì trực Cao Tiễn đã dẫn người của Đại Lý Tự tới Tương Vương phủ trước.

: tì trực, chức quan có nhiệm vụ là thanh tra các quan trong triều, cũng coi là quan giám sát.

Lý Trân không ngờ được tới Tương Vương phủ lại gặp được Cao Tiễn, hắn lập tức ý thức được, đây là thế lực của Thái Bình công chúa chọc một chân vào, Thái Bình công chúa không thể không đếm xỉa đến nội dung điều tra, cho nên Cao Tiễn làm Tì trực của Đại Lý Tự, chính là hợp tình hợp lý mà xuất hiện.

- Hóa ra là Cao huynh cũng ở đây.

Lý Trân xoay người xuống ngựa, chấp tay cười nói:

- Có tài trí của Cao huynh, tin rằng vụ án ám sát này trong vài ngày có thể phá được.

Cao Tiễn vội vàng đáp lễ:

- Lý thống lĩnh quá khách khí rồi, vẫn nên gọi chức danh của ta thì tốt hơn.

- Vậy được, ta cung kính không bằng tuân lệnh, hy vọng có thể vui vẻ hợp tác với Cao ti trực.

Hai người liếc nhau, đều ngẫm hiểu với nhau rồi cười lên. Lúc này, Tôn Lễ với Lý Thành Khí từ trong phủ đi ra, hai người nhìn thấy Lý Trân, vội vàng tiến lên thi lễ, Lý Thành Khí vui sướng nói:

- Lý thống lĩnh tự mình điều tra án này, chúng ta vô cùng cảm kích.

Lý Trân biết rằng Lý Thành Khí nói vô cùng cảm kích là có ý khác, liền cười nói:

- Vương gia tình trạng hiện tại tốt chứ?

- Gia phụ tinh thần vẫn tốt, Thống lĩnh cần gặp một chút không?

Lý Trân gật gật đầu:

- Nếu đến để điều tra việc ám sát, đương nhiên cần gặp mặt nói đến chuyện ám sát một chút.

- Không thành vấn đề, để ta sắp xếp.

Lý Thành Khi nói với quần gia hai câu, quần gia lập tức chạy vào trong phủ, Lý Thành Khí lại cười nói:

- Ta cùng Tôn Tự thừa đi hậu hoa viên điều tra, đợi một chút quần gia sẽ dẫn Lý thống lĩnh đi gặp gia phụ, ta không đi cùng rồi.

- Công tử cứ làm việc của mình đi.

Tôn Lễ và Lý Trân lại thảo luận vài câu, đoàn người Đại Lý Tự và thủ hạ của Lý Trân đều đi cùng Lý Thành Khí đến hậu hoa viên. lát sau, quần gia chạy ra, khom người với Lý Trân nói:

- Vương gia cho mời, Lý thống lĩnh xin mời đi theo nô tài.

Lý Trân đi theo quần gia bước nhanh vào vương phủ, xuyên qua một hành lang dài, tới chỗ Lý Đán đang dưỡng bệnh, quần gia ở ngoài cửa bấm báo:

- Vương gia, Lý thống lĩnh đã đến.

Trong phòng một thị nữ đi ra :

- Vương gia mời Lý thống lĩnh vào.

Lý Trân đi vào phòng, chỉ thấy Lý Đán nằm nửa người trên giường bệnh, ngồi bên cạnh là con thứ hai Lý Thành Nghĩa và con thứ ba Lý Long Cơ, Lý Thành Nghĩa năm nay mười sáu tuổi, y là thứ xuất, mẫu thân là cung nữ Liễu thị, qua đời từ sớm, Lý Thành Nghĩa liền do Lưu vương phi nuôi nấng mà lớn lên.

So sánh với sự khôn khéo của đại ca Lý Thành Khí, y có vẻ khá ngại ngùng, so ra kém với sự thông minh, cường tráng của tam đệ Lý Long Cơ, có chút văn nhược (nhỏ nhả yếu đuối), y thân thể không tốt lắm, trên mặt vô cùng tái nhợt, dáng người nhỏ nhắn như một cây cột.

Tuy rằng bất luận tính cách hay ngoại hình y đều không thể so sánh với đại ca và tam đệ, nhưng Lý Đán hiển nhiên cũng rất thương yêu đứa con này, mỗi riêng đại nho dạy y đọc sách, khiến Lý Thành Nghĩa làm văn viết thơ rất tốt, tài văn chương ở trong hoàng tộc cũng rất nổi danh.

Nhưng Lý Trân chỉ nhìn qua y một cái, ánh mắt lại chuyển đến trên người Lý Long Cơ. Mấy tháng không nhìn thấy Lý Long Cơ, Lý Trân cảm thấy khí chất của cậu lại khác đi rồi, ánh mắt của cậu càng trở nên bình tĩnh sâu lắng, lời nói tuy rằng không nhiều lắm, chỉ là hành lễ một cái, nhưng Lý Trân lại có thể cảm giác Lý Long Cơ có điều muốn nói với mình.

Lý Trân tiến lên khom mình thi lễ với Lý Đán:

- Ty chúc tham kiến Vương gia.

- Lý thống lĩnh không cần khách khí như vậy.

Lý Đán khẽ cười nói:

- Mời ngồi xuống nói chuyện.

Lý Long Cơ lập tức ở bên cạnh phụ thân lấy đệm mềm cho Lý Trân, Lý Đán cười khen nhi tử, nói:

- Ta cùng Lý thống lĩnh có lời cần nói, các con ra ngoài trước đi.

Lý Long Cơ và Lý Thành Nghĩa đều đi ra, chỉ thấy Lý Long Cơ ở ngoài phòng nói với thị vệ:

- Vương gia có công vụ quan trọng muốn nói, tất cả các người lui xuống đi.

Lý Trân nhin không được bật cười:

- Ba nhi tử của điện hạ đều tài học phi phàm, nhưng tam lang làm việc mạnh bạo, cũng có phong phạm của vương giả.

Lý Đán khẽ mỉm cười:

- Trong mắt của ta, nó vẫn còn là con nít, hơi biết điều một chút thôi. Lý thống lĩnh từng dạy nó tiền pháp, nó vẫn nhớ mãi không quên, có rảnh rỗi, còn thỉnh cầu Lý thống lĩnh lại chỉ điểm cho nó một chút.

Trước đây là Lý Đán ngăn cản nhi tử Lý Long Cơ học tiền với Lý Trân, nhưng bây giờ chủ động đề xuất chuyện mời Lý Trân dạy con y bắn tên, từ đó cũng có thể thấy được sự biến đổi tinh tế trong thái độ của Lý Đán.

Từ sau khi Lý Trân bình định được tạo phản của Lý Nguyên Gia, thái độ của Đại Đường hoàng tộc với Lý Trân có biến hóa rất lớn, trở nên thân mật và thân thiện, một mặt là do Lý Trân đúng lúc đem thư từ trả lại cho bọn họ, giúp bọn họ tránh được khỏi liên lụy, bọn họ đối với Lý Trân có lòng cảm kích.

Ở một mặt khác cũng là vì Lý Trân gia nhập Hưng Đường Hội, trở thành một phần tử trung gian của bọn họ, dĩ nhiên đối với Lý Đán còn do một tầng nhân tố mơ hồ khác ở bên trong, y hy vọng Lý Trân có thể gia nhập phe phái của mình, nhưng mà chuyện này nói sau.

Lý Trân cười nói:

- Điện hạ có yêu cầu gì, Lý Trân lễ ra nên tuân mệnh.

Dừng lại một chút, Lý Trân lại quan tâm hỏi:

- Điện hạ trước mắt cảm thấy thương thế như thế nào?

- Ta không tệ lắm, so với hôm qua tốt hơn nhiều, chỉ là không thể động, hơi động một tý, miệng vết thương liền đau nhức, chỉ sợ về mặt điều tra thích khách, ta không thể cung cấp được quá nhiều trợ giúp.

Lý Trân khẽ mỉm cười:

- Ta chỉ là tới hỏi thăm điện hạ một chút, không phải là để điều tra.

Lý Trân lại đứng dậy thi lễ:

- Ta sẽ không quấy rầy Vương gia dưỡng thương, có rảnh lại đến thăm điện hạ, xin cáo từ trước.

Lý Đán cũng gật gật đầu, y biết rằng xung quanh mình có người mà mẫu thân phái tới giám thị, Lý Trân đến một thời gian quá dài, sẽ khiến mẫu thân hoài nghi, y cũng không giữ lại, cười nhìn theo Lý Trân ra ngoài.

Hậu hoa viên đã bị Đại Lý Tự và sĩ binh Nội vệ phong tỏa, gia nhân và thị nữ của Lý Đán đều rời rất xa hoa viên, từ trong đình của một tòa núi giả, Tôn Lễ và Cao Tiễn đang hỏi vài tên thị vệ trực lúc đó. Lúc này Lý Trân đi vào đình, mấy người vội vàng đứng dậy thi lễ.

Lý Trân khoát tay, ra hiệu bọn họ tiếp tục, Tôn Lễ lại tiếp tục hỏi:

- Ta muốn biết, rốt cục có mấy tên thích khách, các người có người thì thấy hai tên, nhưng cũng có người thấy ba tên, dường như ý kiến không thống nhất.

Cao Tiễn đi đến chỗ Lý Trân, chỉ vào một người đang bị thương, nam tử trẻ tuổi tóc hoa râm thấp giọng nói:

- Người này tên Hoắc Tri Thiện, là một trong hai người thị vệ thiếp thân bên cạnh Tương Vương, người còn lại đã bị giết, tên này chỉ bị thương nhẹ.

- Tên này bị thương không có trúng độc sao?

Lý Trân hơi kì quái hỏi.

- Vấn đề này chúng ta cũng hỏi qua rồi, gã nói trong hai tên thích khách thì chỉ có một người bôi độc lên đao, đâm gã bị thương là tên thích khách không có độc trên đao, chúng ta đã kiểm tra chi tiết, tên thị vệ bị giết là trúng độc mà chết, độc tính với độc của Tương Vương hoàn toàn giống nhau, nói cách khác, hai người bọn họ mỗi người chận một tên, đây là vận khí của Hoắc Tri Thiện không tồi, đúng lúc gặp phải tên thích khách không bôi độc.

Lý Trân ngẫm nghĩ một chút, cảm thấy có chút nghi vấn, nói chung, nên là hai tên thích khách đều bôi độc mới đúng, không nhất thiết hạ thủ lưu tình với riêng thị vệ, hơn nữa hai người đều mang đao độc, mới càng có hy vọng hành thích thành công.

Tuy nhiên Lý Trân cũng không nói gì thêm, hắn vẫn chưa rõ tình huống, không thể vô đoán ra kết luận, lại hỏi:

- Còn gì nữa không?

Cao Tiễn cười nói:

- Ta nhìn không ra cái gì, nhưng mà chúng ta có cao nhân.

Cao Tiễn ngoắc gọi một người đàn ông trung niên tầm năm mươi tuổi đến, giới thiệu với Lý Trân:

- Vị này là Bình sự của Đại Lý Tự chúng ta, tên là Vương Kiến Tự, ở Đại Lý Tự tham gia phá án đã ba mươi năm, lúc trước cũng là trợ thủ đắc lực của Tướng Quốc, kinh nghiệm phong phú.

Bình sự, người thẩm tra các án kiện.

Wang Jian Tu vợ vàng khom người thi lễ:

- Ty chức tham kiến Lý thống lĩnh.

Lý Trân nghe nói y từng là trợ thủ đắc lực của Địch Nhân Kiệt, không khỏi đối với y sinh chút thiện cảm, vợ vàng đáp lễ cười nói:

- Hóa ra là Vương bình sự, nghe danh đã lâu.

Trong lòng Lý Trân có chút kì quái, nếu là trợ thủ đắc lực của Địch Nhân Kiệt, sao bây giờ mới làm tiểu quan bát phẩm. Hắn cũng không muốn hỏi nhiều, liền cười nói:

- Có thể xin Vương bình sự phân tích cho ta một chút về vụ án hay không?

- Mời Lý thống lĩnh đi theo ta.

Wang Jian Tu dẫn Lý Trân đi về phía tường vây, nói với Lý Trân:

- Tuy rằng từ bề ngoài cho thấy, lần ám sát này không có dấu vết gì, thích khách cũng một chết một chạy, nhưng nhìn kĩ lại thì cũng có không ít thu hoạch.

Wang Jian Tu đi đến góc tường, chỉ vào mấy tảng bong tróc của tường, thấp giọng nói:

- Vết sơn tường đó là hôm qua mới bong, cực kỳ mới, thích khách là do từ chỗ này mà chạy đi, các thị vệ đều không đuổi đến chỗ này, cho nên sơn tường đều rất mới, không bị giẫm vỡ, nhưng ta nhìn thấy hai vết chân người ở đây.

Wang Jian Tu dùng cây gậy chỉ vào hai vết chân lớn nhỏ không giống nhau nói:

- Rõ ràng là hai người trèo qua tường, Lý thống lĩnh nghĩ đến gì chưa?

- Thì có ba tên thích khách.

Lý Trân lập tức phản ứng lại.

Vương Kiến Tự khẽ mỉm cười:

- Chính xác ra, là có bốn tên thích khách, trên tường còn một tên tiếp ứng, dùng dây thừng kéo bọn họ lên.

Vương Kiến Tự lấy ra một đoạn dây thừng vụn nói:

- Dây cũng là ở bên tường tìm được, nhưng đầu tường không có bất kỳ chỗ nào có thể buộc dây thừng, cho nên ta suy đoán trên tường còn một tên kéo dây thừng tiếp ứng.

Lý Trân không khỏi âm thầm bội phục, Vương Kiến Tự quả nhiên lợi hại, suy luận chặt chẽ, hợp tình hợp lý. Hắn trầm tư một lát lại hỏi:

- Ta vừa rồi cảm thấy hơi kì quái, thị vệ bị thương không ngờ không trúng độc, mà Tương Vương với thị vệ bị chết đều trúng kịch độc, Vương bình sự cảm thấy tên thị vệ này có vấn đề không?

Vương Kiến Tự mỉm cười:

- Lý thống lĩnh suy xét vấn đề quả nhiên chu đáo, ta vừa rồi thật ra cũng nghĩ đến vấn đề này, còn cùng Cao ti trực thương lượng qua, nhưng mà cuối cùng ta cho rằng tên thị vệ này đại khái không có vấn đề gì cả.

- Vì sao?

Lý Trân tò mò hỏi.

- Rất đơn giản, ba tên thích khách đều có phân công với nhau, hai tên phụ trách truy sát Tương Vương, mà người còn lại tiềm phục trên cây.

Vương Kiến Tự chỉ chỉ trên ngọn cây, tiềm phục ngay tại chỗ này, hai gã thị vệ thiếp thân cản thích khách lại, nhưng tên thích khách thứ ba trốn trên cây từ phía sau đánh lên, đâm bị thương một người, chính là Hoắc Tri Thiện, tên thích khách thứ ba không bôi độc, ta phân tích qua mặt cắt, phía trên không có dấu vết bôi độc, cho nên ta đoán là tên thích khách thứ ba không có bôi độc, thêm nữa hoàn toàn ăn khớp với vết thương ở sau lưng Hoắc Tri Thiện.

- Chờ một chút, vì sao lại nói là đại khái không có vấn đề gì?

Lý Trân bỗng nhiên nghe được lời y nói có vấn đề.

- Bởi vì còn có một loại khả năng, ví dụ như...

Lúc này, Tôn Lễ từ phía xa vẫy tay với Lý Trân:

- Lý thống lĩnh, bên này có tình hình quan trọng.

- Được rồi, chúng ta đợi chút nói sau.

Lý Trân bước nhanh tới hướng đình, Vương Kiến Tự cũng cùng đi qua, vài tên thị vệ đã đi xuống, trong đình chỉ có hai người Tôn Lễ và Cao Tiễn, thấy Lý Trân đi tới, Tôn Lễ vội vàng tiến đến, đem một cái hộp đưa cho Lý Trân:

- Trong hộp là một tên thị vệ nhặt được trên đất, chúng ta đã xác nhận, không phải vật của vương phủ.

Lý Trân nhận hộp rồi mở ra, bên trong không ngờ là một khuôn tai trần châu, trần châu to chừng quả nho, được khảm trên một chiếc vòng vàng, Lý Trân nhún mày, đây rõ ràng là đồ vật của nữ nhân, lẽ nào trong đám thích khách có nữ nhân sao?

Lý Trân đang muốn cầm lấy nhìn kỹ, bên cạnh Vương Kiến Tự vội vàng nói:

- Lý thống lĩnh cẩn thận, phía trên có kịch độc.

Lý Trân hoảng sợ, hắn thật cẩn thận giơ trần châu lên, soi vào ánh nắng, phát hiện trần châu quả nhiên là rỗng ruột, bên trong có bột phấn gì đó, hắn cười với Vương Kiến Tự:

- Vương bình sự, sao phát hiện bên trong giấu thuốc độc?

- Nguyên nhân rất đơn giản, một tên thích khách bình thường đều nghiêm cấm mang theo bất cứ vật gì tiết lộ thân phận của bọn chúng, nếu đem theo trang sức nhỏ thì tuyệt đại bộ phận là vì để độc được, ty chức theo kinh nghiệm phán đoán, trong viên trân châu này có lẽ có điều huyền bí.

Lý Trân gật gật đầu, đem trân châu đưa cho y:

- Vương bình sự có thể phát hiện gì không?

Vương Kiến Tự hí mắt nhìn rồi nói với Lý Trân:

- Loại trân châu lớn này không phải sản xuất từ Đại Đường chúng ta, có lẽ là đặc sản Uy Quốc (Nhật Bản), mặt khác phẩm chất viên trân châu này rất tốt, giá ít nhất trên trăm quan, hơn nữa khắc nó thành rồng ruột, công nghệ này tiệm bình thường không có, ta cảm thấy chúng ta nên đi La Châu Đường ở thành nam hải xem, bọn họ chuyên mua trân châu quý hiếm, cũng am hiểu về điều khắc trân châu.

Lý Trân gật gật đầu:

- Ta đi La Châu Đường hải thăm một chút, các người tiếp tục tìm kiếm manh mối.

Cao Tiễn tiếp lời cười nói:

- Chi bằng ta cũng đi cùng Lý thống lĩnh.

284. Chương 283: Thất Diệp Trân Châu

- Cao Ti trực, ta thấy hơi lạ, Vương Kiến Tự giàu kinh nghiệm, lý lịch cũng đầy đủ, sao y mới chỉ là một tiểu quan bát phẩm?

Đi trên đường của Bắc thị, Lý Trân không kìm nổi hỏi ngang, hắn rất tò mò về Vương Kiến Tự.

Cao Tiễn khẽ thở dài:

- Nói ra cũng khó nói hết, tuy y không phải là xuất thân từ khoa cử nhưng từng có vị trí làm tại Đại Lý Tự. Mười mấy năm trước Lý Kính Nghiệp khởi binh ở Dương Châu, huynh đệ của y cũng tham gia vào quân đội của Lý Kính Nghiệp. Sau đó Vương Kiến Tự bị triều đình thanh toán, phải vào tù, Dịch tướng quốc đã biện hộ giúp y tránh khỏi tội chết. Nhưng chức quan đã mất, phá vỡ số vụ án, qua nhiều năm như vậy cũng chỉ lên đến Bát phẩm Bình sự, có lẽ y đã đến đỉnh rồi.

- Quả là có điều đáng tiếc.

Lý Trân cũng cảm thán một tiếng, bản lĩnh phát hiện từng manh mối rất nhỏ của Vương Kiến Tự khiến hắn khắc sâu vào ấn tượng.

Lúc nói chuyện, hai người đã vào nam thị, nam thị vẫn hời hợt như bình thường, người đông như dật cửi. Lý Trân đã rất lâu chưa vào nam thị, trước kia vì đại tỷ của hắn có quán rượu ở nam thị, bây giờ hắn mới chợt nhớ tới đại tỷ đã chuyển nhượng quán rượu, sau đó nam thị đã không còn liên quan gì đến hắn nữa.

Không bao lâu, bọn họ đã đi tới một cửa hàng châu báu nằm ở một con phố không rộng, có trang sức đơn giản, các mặt hàng trang sức khá bình dân, cũng có một số đồ xa hoa chỉ có ở cửa hàng quý tộc.

La Châu Đường mà bọn Lý Trân muốn tìm là một cửa hàng châu báu hạng trung nhưng nó rất đặc biệt, chỉ bán các loại minh châu, trân châu. Lý Trân từ lâu đã nhìn thấy minh châu giả, to bằng quả bí đỏ nhỏ treo trên tấm biển hiệu.

- Chính là chỗ này.

Cao Tiễn chỉ vào viên minh châu giả trên đỉnh đầu cười nói.

Lý Trân nhìn cửa hàng này một chút, nó rất nhỏ, giống như chen giữa hai tòa nhà cao. Tuy cũng có ba tầng, nhưng có vẻ rất hạn hẹp, trên cửa có treo biển hiệu, viền vàng đáy đen, có ba con rồng bay phượng múa uốn thành ba chữ thật to màu bạc: “La Châu Đường”.

Lúc này, hai gã tiểu nhị vẻ mặt tươi cười đón đả:

- Hoan nghênh các vị đến tiểu điểm.

Một gã võ sĩ Nội vệ cầm thẻ đồng song đầu ưng giơ lên trước mặt nói:

- Nội vệ phá án!

Hai gã tiểu nhị nghe nói đến Nội vệ sắc mặt đại biến, liền xoay người chạy vào trong điểm. Một lát sau có một người đàn ông rất béo chạy từ trong điểm ra. Y tên là La Thịnh, là đông chủ của La Châu Đường, đồng thời cũng là đại chủ quỹ quỳ, y căng thẳng trong lòng, liên tục vỗ tay nói:

- Tiểu nhân La Thịnh hoan nghênh các vị đại nhân.

Lý Châu xoay người xuống ngựa, không để ý gì đến y mà đi thẳng vào trong quán. Hơn mười võ sĩ Nội vệ cũng nối đuôi nhau vào, Cao Tiễn trầm lắc đầu vội kéo La Thịnh lại thấp giọng nói:

- Vị vừa rồi kia là Lý thống lĩnh Nội vệ, chắc ông nghe qua rồi chứ?

- Biết, biết!

Đại danh của Lý Trân ở Lạc Dương có ai mà không biết, đương nhiên là La Thịnh biết, tim y đập thình thịch. Thống lĩnh Nội vệ đến quán mình phá án, y đã phạm phải chuyện gì?

La Thịnh dẫn Lý Trân lên phòng khách tầng hai, sai người dâng trà ngon. Lý Trân và Cao Tiễn ngồi bên cạnh bàn nhỏ, La Thịnh khoanh tay đứng ở bên có vẻ rất căng thẳng, Cao Tiễn cười nói:

- Chúng tôi chỉ là đến hỏi thăm chút chuyện, La chủ quỹ không cần căng thẳng, mời ngồi!

La Thịnh nghe nói bọn họ chỉ đến hỏi thăm chút chuyện, liền thở phào, lại liếc nhìn Lý Trân, không có sự đồng ý của Lý Trân y cũng không dám ngồi. Lý Trân gật đầu:

- Ngồi đi!

Lúc này La Thịnh vừa ngồi xuống, Lý Trân vẫy tay một cái, một gã thủ hạ cầm hộp gấm đến, hẩn mở hộp gấm ra, bên trong chính là chiếc khuyên tai trân châu. Lý Trân giao hộp cho La Thịnh:

- La chủ quỹ mời xem viên trân châu này.

La chủ quỹ đã mơ hồ hiểu ra ý đồ của họ, trong lòng càng yên tĩnh lại. Y vội vàng tập trung tinh thần, cẩn thận nhìn kỹ viên trân châu này, y lập tức nhận ra sợ hãi nói:

- Đây là Thất Diệp hải châu của Oa quốc, là vật từ đảo Thất Diệp của Oa Quốc, chính là hạt châu do tiểu điểm bán ra.

- Sao ông có thể khẳng định như vậy?

Lý Trân không hiểu hỏi.

- Lý thống lĩnh có điểm chưa biết, viên trân châu này rất giá trị, có thể nói là châu trong ngọc sáng, ở Oa quốc là vô cùng hiếm thấy, một gã thương nhân Oa quốc đã buôn bán số trân châu này đến Dương Châu, tổng cộng có ba trăm viên, dẫn tới chấn động ở Dương Châu, Hàng Châu. Lúc đó cha ta chạy tới Dương Châu, mua tất cả ba trăm viên mỗi viên với giá năm mươi quan tiền.

Cao Tiễn không kìm nổi cười nói:

- Không ngờ một viên hải châu bán được năm mươi quan tiền, phụ thân người rất quyết đoán đấy.

La Thịnh có vẻ đắc ý nói:

- Lúc đó một viên hải châu thượng phẩm giá trị nhiều nhất là một xâu tiền, cha ta dùng năm mươi quan tiền mua một viên, rất nhiều người trong nghề nói ông ấy điên. Nhưng sự thật chứng minh, từ đó về sau

chưa từng có hải châu chất lượng tốt như vậy xuất hiện nữa. Một viên hải châu như bây giờ, ít nhất phải bán hai trăm năm mươi quan tiền.

- Sao ông có thể thẳng định sau này cũng không có nữa?

- Sau chuyện Thất Diệp hải châu lần đó, tiếng tăm của cha ta càng được truyền xa, La Châu Đường cũng thành nhân hiệu đệ nhất về minh châu, có tất cả hạt châu tốt. Những người bán đều đưa đến La Châu Đường giám định, cho nên chúng tôi rất rõ về thị trường hải châu mới có thể khẳng định như vậy.

Lý Trân nghe nói thấy rất có lý, lại chỉ vào hộp hải châu nói:

- Vậy ông xem hạt này một chút, xem có ấn tượng gì không?

La Thịnh lấy khăn tay ra, bọc lấy ngón tay béo của mình nhặt hạt châu lên. Y lập tức nhún mày, Lý Trân biết y đã nhìn ra điều gì đó liền nói:

- Hạt châu này đã bị chạm rỗng, bên trong chứa kịch độc.

La Thịnh nghe nói bên trong có kịch độc, sợ đến mức tay khê run, hạt châu rơi xuống đất, y lại vội nhặt hạt châu bỏ vào hộp lắc lắc đầu nói:

- Thật đáng tiếc, hạt châu tốt như vậy mà không ngờ bị chạm rỗng, quả là đáng tiếc.

Nói đến đây, y như chợt nhớ ra cái gì đó liền vội vàng nói với Lý Trân:

- Hình như ta có chút ấn tượng, mấy năm trước chúng ta có chạm rỗng một viên Thất Diệp hải châu, có phải viên này không thì ta không nhớ, ta đi tìm thầy đến đây.

Lý Trân gật gật đầu:

- Đi đi!

Y cố bò dậy vội vàng đi ra ngoài, lúc này Cao Tiến thấp giọng nói với Lý Trân:

- Tất cả thị vệ đều nói trong số thích khách không có nữ nhân nhưng lại tìm thấy một khuyên tai trên châu của nữ nhân trên hiện trường. Ta nghĩ, điều này có phải hơi lạ hay không?

Lý Trân ngậy ra:

- Ý của người nói, đây là có người cố tình làm rơi để đánh lạc hướng phán đoán của chúng ta.

- Cũng chưa chắc, ta chỉ là cảm thấy hơi lạ, chờ bọn họ giám định xong rồi nói.

Rất nhanh La Thịnh đã dắt một lão thợ thủ công tóc hoa râu, khoảng sáu mươi tuổi, mặt đầy nếp nhăn. La Thịnh giới thiệu nói:

- Đây là thợ thủ công già nhất trong cửa hàng chúng tôi, lão Quách, tay nghề của ông ấy là số một ở Đại Đường, viên Thất Diệp hải châu mà ta nói chính là sản phẩm của ông ấy.

Quách lão đi lên quỳ xuống dập đầu:

- Tiểu dân bái kiến Lý thống lĩnh.

- Không cần khách sáo, lão tượng mời ngồi.

La Thịnh và Quách lão đều ngồi xuống, Lý Trân giao hộp gắm lại cho ông ta, La Thịnh thấp giọng nói:

- Ông nhất định phải coi chừng một chút, bên trong có kịch độc.

Lão Quách gật gật đầu, ông ta đeo đôi găng tay da cá mập cực mỏng, từ từ nhặt viên trên châu lên cười giải thích với Lý Trân:

- Không giống với trên châu khác, loại Thất Diệp hải châu này thích lạnh sợ nóng, cố gắng đừng đụng tay vào, nhiệt độ trên tay sẽ làm độ sáng bóng của nó mờ đi. Trên thực tế, chúng tôi cũng không định chế nó làm vòng cổ.

- Không làm trang sức, vậy nó có lợi ích gì?

La Thịnh ở bên cạnh thấp giọng nói:

- Bình thường dùng nó để làm minh khí, ngậm trong miệng, cho nên nó tên là Định Nhan Châu, nghe nói có thể phòng cho xác chết không mục.

Lý Trân và Cao Tiễn nhìn nhau, không ngờ viên trân châu này là minh khí, quả là khiến bọn họ bất ngờ.

Lúc này, con người của lão Quách híp lại dùng hoa sen đồng kẹp lấy trân châu. Lại lấy một cây ngân châm dài năm tấc từ chỗ dụng cụ chậm rãi tách viên kim hoàn trên đầu viên trân châu ra, viên trân châu lập tức lộ ra một lỗ trống bằng hạt đậu xanh.

Lão Quách thắm độc bên trong vào một chiếc khăn tơ mỏng, phần độc lại là mảy vàng khiến Lý Trân run lên, hần nghĩ đến xích luyện kim. Xích luyện kim ở trạng thái không màu, không vị nhưng sau khi đốt thành tro bụi thì lại biến thành màu vàng.

Lúc này, Cao Tiễn giơ khăn tay mỏng, Lý Trân nhanh lẹ bắt lấy cổ tay y:

- Đừng đụng vào nó.

Người xung quanh giật mình, không khỏi lui về sau, dường như phần vàng kia giống như nọc rắn. Lý Trân đã đeo găng tay cẩn thận gói bột lại, rồi lại dùng túi dày bọc lại cất nó vào trong túi da.

Hắn để cho đông chủ La Thịnh mang viên trân châu đi tráng nước, đảm bảo không còn chút thuốc bột nào. Lúc này mới trả lại cho lão Quách. Lão Quách nhìn kĩ viên trân châu một lát, lúc này mới thở dài nói:

- Đây chính là viên Thất Diệp trân châu ta chạm rồng ba năm về trước, là sản phẩm của ta, ta nhận ra nó.

Lý Trân sôi nổi hần lên rồi vội vàng nói:

- Ông còn nhớ ai nhờ ông chạm viên trân châu này không?

Lão Quách liếc mắt nhìn đông chủ một cái, ông ta chỉ làm việc còn khách là ai thì không biết.

La Thịnh trầm tư một lát rồi chậm rãi nói:

- Nếu quả thật là Thất Diệp trân châu ba năm về trước, ta vẫn còn một chút ấn tượng. Nói chính xác, ta nhớ rất rõ ràng là Hoàng quân gia của Ngụy Vương mang đến, nói là thiệp của Ngụy vương muốn chạm rồng viên trân châu này.

“Vô Thừa Tự”, trong lòng Lý Trân như mở ra cánh cửa sổ. Hắn nghĩ đến Xích luyện kim rất giống thuốc bột màu vàng này lại liên quan đến Vô Thừa Tự. Vụ ám sát này dần trở nên rõ ràng, lẽ nào là Vô thị gia tướng của Vô Thừa Tự gây ra sao?

Tuy Lý Trân biết Vô Thừa Tự trên danh nghĩa đã bị lưu đày đi Lĩnh Nam nhưng y sống một cuộc sống vương hầu kiêu sa ở Quảng Châu, không kém Lạc Dương chút nào, thậm chí còn được làm theo ý mình hơn cả khi ở Lạc Dương. Rất có thể đã điều khiển Vô Phù Dung ám sát Lý Đán.

Đúng lúc này, có tiếng bước chân dồn dập bên ngoài truyền đến, chỉ nghe có người la lên:

- Ta là tông sự Đại Lý Tự tìm Cao Ti trực có việc gấp.

Lý Trân lập tức sai bảo:

- Để y vào đi.

Một gã tông sự Đại Lý Tự nhanh chân bước vào nói nhỏ vào tai Cao Tiễn mấy câu, Cao Tiễn không khỏi ngần ra. Lý Trân thấy vậy trong lòng nghi ngờ liền hỏi:

- Xảy ra chuyện gì?

Cao Tiễn cười khổ nói:

- Tên võ sĩ bên cạnh Tương Vương may mắn còn sống kia trốn mất rồi.

285. Chương 283: Thất Diệp Trân Châu

- Cao Ti trực, ta thấy hơi lạ, Vương Kiến Tự giàu kinh nghiệm, lý lịch cũng đầy đủ, sao y mới chỉ là một tiểu quan bát phẩm?

Đi trên đường của Bắc thị, Lý Trân không kìm nổi hỏi ngang, hắn rất tò mò về Vương Kiến Tự.

Cao Tiễn khẽ thở dài:

- Nói ra cũng khó nói hết, tuy y không phải là xuất thân từ khoa cử nhưng từng có vị trí làm tại Đại Lý Tự. Mười mấy năm trước Lý Kính Nghiệp khởi binh ở Dương Châu, huynh đệ của y cũng tham gia vào quân đội của Lý Kính Nghiệp. Sau đó Vương Kiến Tự bị triều đình thanh toán, phải vào tù, Dịch tướng quốc đã biện hộ giúp y tránh khỏi tội chết. Nhưng chức quan đã mất, phá vỡ số vụ án, qua nhiều năm như vậy cũng chỉ lên đến Bát phẩm Bình sự, có lẽ y đã đến đỉnh rồi.

- Quả là có điều đáng tiếc.

Lý Trân cũng cảm thán một tiếng, bản lĩnh phát hiện từng manh mối rất nhỏ của Vương Kiến Tự khiến hắn khắc sâu vào ấn tượng.

Lúc nói chuyện, hai người đã vào nam thị, nam thị vẫn hời hợt như bình thường, người đông như dật cửi. Lý Trân đã rất lâu chưa vào nam thị, trước kia vì đại tỷ của hắn có quán rượu ở nam thị, bây giờ hắn mới chợt nhớ tới đại tỷ đã chuyển nhượng quán rượu, sau đó nam thị đã không còn liên quan gì đến hắn nữa.

Không bao lâu, bọn họ đã đi tới một cửa hàng châu báu nằm ở một con phố không rộng, có trang sức đơn giản, các mặt hàng trang sức khá bình dân, cũng có một số đồ xa hoa chỉ có ở cửa hàng quý tộc.

La Châu Đường mà bọn Lý Trân muốn tìm là một cửa hàng châu báu thuộc hạng trung nhưng nó rất đặc biệt, chỉ bán các loại minh châu, trân châu. Lý Châu từ lâu đã nhìn thấy minh châu giả, to bằng quả bí đỏ nhỏ treo trên tấm biển hiệu.

- Chính là chỗ này.

Cao Tiễn chỉ vào viên minh châu giả trên đỉnh đầu cười nói.

Lý Trân nhìn cửa hàng này một chút, nó rất nhỏ, giống như chen giữa hai tòa nhà cao. Tuy cũng có ba tầng, nhưng có vẻ rất hạn hẹp, trên cửa có treo biển hiệu, viền vàng đáy đen, có ba con rồng bay phượng múa uốn thành ba chữ thật to màu bạc: “La Châu Đường”.

Lúc này, hai gã tiểu nhị vẻ mặt tươi cười đón đỡ:

- Hoan nghênh các vị đến tiểu điểm.

Một gã võ sĩ Nội vệ cầm thẻ đồng song đầu ứng giờ lên trước mặt nói:

- Nội vệ phá án!

Hai gã tiểu nhị nghe nói đến Nội vệ sắc mặt đại biến, liền xoay người chạy vào trong điểm. Một lát sau có một người đàn ông rất béo chạy từ trong điểm ra. Y tên là La Thịnh, là đông chủ của La Châu Đường, đồng thời cũng là đại chương quầy, y căng thẳng trong lòng, liên tục chấp tay nói:

- Tiểu nhân La Thịnh hoan nghênh các vị đại nhân.

Lý Châu xoay người xuống ngựa, không để ý gì đến y mà đi thẳng vào trong quán. Hơn mười võ sĩ Nội vệ cũng nối đuôi nhau vào, Cao Tiễn thềm lắc đầu vội kéo La Thịnh lại thấp giọng nói:

- Vị vừa rồi kia là Lý thống lĩnh Nội vệ, chắc ông nghe qua rồi chứ?

- Biết, biết!

Đại danh của Lý Trân ở Lạc Dương có ai mà không biết, đương nhiên là La Thịnh biết, tim y đập thình thịch. Thống lĩnh Nội vệ đến quán mình phá án, y đã phạm phải chuyện gì?

La Thịnh dẫn Lý Trân lên phòng khách tầng hai, sai người dâng trà ngon. Lý Trân và Cao Tiễn ngồi bên cạnh bàn nhỏ, La Thịnh khoanh tay đứng ở bên có vẻ rất căng thẳng, Cao Tiễn cười nói:

- Chúng tôi chỉ là đến hỏi thăm chút chuyện, La chương quỹ không cần căng thẳng, mời ngồi!

La Thịnh nghe nói bọn họ chỉ đến hỏi thăm chút chuyện, liền thở phào, lại liếc nhìn Lý Trân, không có sự đồng ý của Lý Trân y cũng không dám ngồi. Lý Trân gật đầu:

- Ngồi đi!

Lúc này La Thịnh vừa ngồi xuống, Lý Trân vẫy tay một cái, một gã thủ hạ cầm hộp gấm đến, hẩn mở hộp gấm ra, bên trong chính là chiếc khuyên tai trân châu. Lý Trân giao hộp cho La Thịnh:

- La chương quỹ mời xem viên trân châu này.

La chương quỹ đã mơ hồ hiểu ra ý đồ của họ, trong lòng càng yên tĩnh lại. Y vội vàng tập trung tinh thần, cẩn thận nhìn kỹ viên trân châu này, y lập tức nhận ra sợ hãi nói:

- Đây là Thất Diệp hải châu của Oa quốc, là vật từ đảo Thất Diệp của Oa Quốc, chính là hạt châu do tiểu điểm bán ra.

- Sao ông có thể khẳng định như vậy?

Lý Trân không hiểu hỏi.

- Lý thống lĩnh có điểm chưa biết, viên trân châu này rất giá trị, có thể nói là châu trong ngọc sáng, ở Oa quốc là vô cùng hiếm thấy, một gã thương nhân Oa quốc đã buôn bán số trân châu này đến Dương Châu, tổng cộng có ba trăm viên, dẫn tới chấn động ở Dương Châu, Hàng Châu. Lúc đó cha ta chạy tới Dương Châu, mua tất cả ba trăm viên mỗi viên với giá năm mươi quan tiền.

Cao Tiễn không kìm nổi cười nói:

- Không ngờ một viên hải châu bán được năm mươi quan tiền, phụ thân người rất quyết đoán đấy.

La Thịnh có vẻ đắc ý nói:

- Lúc đó một viên hải châu thượng phẩm giá trị nhiều nhất là một xâu tiền, cha ta dùng năm mươi quan tiền mua một viên, rất nhiều người trong nghề nói ông ấy điên. Nhưng sự thật chứng minh, từ đó về sau chưa từng có hải châu chất lượng tốt như vậy xuất hiện nữa. Một viên hải châu như bây giờ, ít nhất phải bán hai trăm năm mươi quan tiền.

- Sao ông có thể thẳng định sau này cũng không có nữa?

- Sau chuyện Thất Diệp hải châu lần đó, tiếng tăm của cha ta càng được truyền xa, La Châu Đường cũng thành nhãn hiệu đệ nhất về明珠, có tất cả hạt châu tốt. Những người bán đều đưa đến La Châu Đường giám định, cho nên chúng tôi rất rõ về thị trường hải châu mới có thể khẳng định như vậy.

Lý Trân nghe nói thấy rất có lý, lại chỉ vào hộp hải châu nói:

- Vậy ông xem hạt này một chút, xem có ấn tượng gì không?

La Thịnh lấy khăn tay ra, bọc lấy ngón tay béo của mình nhặt hạt châu lên. Y lập tức nhún mày, Lý Trân biết y đã nhìn ra điều gì đó liền nói:

- Hạt châu này đã bị chạm rỗng, bên trong chứa kịch độc.

La Thịnh nghe nói bên trong có kịch độc, sợ đến mức tay khẽ run, hạt châu rơi xuống đất, y lại vội nhặt hạt châu bỏ vào hộp lắc lắc đầu nói:

- Thật đáng tiếc, hạt châu tốt như vậy mà không ngờ bị chạm rỗng, quả là đáng tiếc.

Nói đến đây, y như chợt nhớ ra cái gì đó liền vội vàng nói với Lý Trân:

- Hình như ta có chút ấn tượng, mấy năm trước chúng ta có chạm rỗng một viên Thất Diệp hải châu, có phải viên này không thì ta không nhớ, ta đi tìm thầy đến đây.

Lý Trân gật đầu:

- Đi đi!

Y cổ bò dậy vội vàng đi ra ngoài, lúc này Cao Tiển thấp giọng nói với Lý Trân:

- Tất cả thị vệ đều nói trong số thích khách không có nữ nhân nhưng lại tìm thấy một khuyên tai trên châu của nữ nhân trên hiện trường. Ta nghĩ, điều này có phải hơi lạ hay không?

Lý Trân ngậy ra:

- Ý của người nói, đây là có người cố tình làm rơi để đánh lạc hướng phán đoán của chúng ta.

- Cũng chưa chắc, ta chỉ là cảm thấy hơi lạ, chờ bọn họ giám định xong rồi nói.

Rất nhanh La Thịnh đã dắt một lão thợ thủ công tóc hoa râu, khoảng sáu mươi tuổi, mặt đầy nếp nhăn. La Thịnh giới thiệu nói:

- Đây là thợ thủ công già nhất trong cửa hàng chúng tôi, lão Quách, tay nghề của ông ấy là số một ở Đại Đường, viên Thất Diệp hải châu mà ta nói chính là sản phẩm của ông ấy.

Quách lão đi lên quỳ xuống dập đầu:

- Tiểu dân bái kiến Lý thống lĩnh.

- Không cần khách sáo, lão tượng mời ngồi.

La Thịnh và Quách lão đều ngồi xuống, Lý Trân giao hộp gấm lại cho ông ta, La Thịnh thấp giọng nói:

- Ông nhất định phải coi chừng một chút, bên trong có kịch độc.

Lão Quách gật gù đầu, ông ta đeo đôi găng tay da cá mập cực mỏng, từ từ nhặt viên trên châu lên cười giải thích với Lý Trân:

- Không giống với trên châu khác, loại Thất Diệp hải châu này thích lạnh sợ nóng, cố gắng đừng đụng tay vào, nhiệt độ trên tay sẽ làm độ sáng bóng của nó mờ đi. Trên thực tế, chúng tôi cũng không định chế nó làm vòng cổ.

- Không làm trang sức, vậy nó có lợi ích gì?

La Thịnh ở bên cạnh thấp giọng nói:

- Bình thường dùng nó để làm minh khí, ngâm trong miệng, cho nên nó tên là Định Nhan Châu, nghe nói có thể phòng cho xác chết không mục.

Lý Trân và Cao Tiển nhìn nhau, không ngờ viên trên châu này là minh khí, quả là khiến bọn họ bất ngờ.

Lúc này, con người của lão Quách híp lại dùng hoa sen đồng kẹp lấy trên châu. Lại lấy một cây ngân châm dài năm tấc từ chỗ dụng cụ chậm rãi tách viên kim hoàn trên đầu viên trên châu ra, viên trên châu lập tức lộ ra một lỗ trống bằng hạt đậu xanh.

Lão Quách thấm độc bên trong vào một chiếc khăn tơ mỏng, phần độc lại là mảy vàng khiến Lý Trân run lên, hắn nghĩ đến xích luyện kim. Xích luyện kim ở trạng thái không màu, không vị nhưng sau khi đốt thành tro bụi thì lại biến thành màu vàng.

Lúc này, Cao Tiển giơ khăn tay mỏng, Lý Trân nhanh lẹ bắt lấy cổ tay y:

- Đừng đụng vào nó.

Người xung quanh giật mình, không khỏi lui về sau, dường như phần vàng kia giống như nọc rắn. Lý Trân đã đeo găng tay cẩn thận gói bột lại, rồi lại dùng túi dày bọc lại cất nó vào trong túi da.

Hắn để cho đông chủ La Thịnh mang viên trên châu đi tráng nước, đảm bảo không còn chút thuốc bột nào. Lúc này mới trả lại cho lão Quách. Lão Quách nhìn kĩ viên trên châu một lát, lúc này mới thở dài nói:

- Đây chính là viên Thất Diệp trên châu ta chạm rồng ba năm về trước, là sản phẩm của ta, ta nhận ra nó.

Lý Trân sôi nổi hẳn lên rồi vội vàng nói:

- Ông còn nhớ ai nhờ ông chạm viên trên châu này không?

Lão Quách liếc mắt nhìn đông chủ một cái, ông ta chỉ làm việc còn khách là ai thì không biết.

La Thịnh trầm tư một lát rồi chậm rãi nói:

- Nếu quả thật là Thất Diệp trên châu ba năm về trước, ta vẫn còn một chút ấn tượng. Nói chính xác, ta nhớ rất rõ ràng là Hoàng quân gia của Ngụy Vương mang đến, nói là thiếp của Ngụy vương muốn chạm rỗng viên trên châu này.

“Võ Thừa Tự”, trong lòng Lý Trân như mở ra cánh cửa sổ. Hắn nghĩ đến Xích luyện kim rất giống thuốc bột màu vàng này lại liên quan đến Võ Thừa Tự. Vụ ám sát này dần trở nên rõ ràng, lẽ nào là Võ thị gia tướng của Võ Thừa Tự gây ra sao?

Tuy Lý Trân biết Võ Thừa Tự trên danh nghĩa đã bị lưu đầy đi Lĩnh Nam nhưng y sống một cuộc sống vương hầu kiêu sa ở Quảng Châu, không kém Lạc Dương chút nào, thậm chí còn được làm theo ý mình hơn cả khi ở Lạc Dương. Rất có thể đã điều khiển Võ Phù Dung ám sát Lý Đán.

Đúng lúc này, có tiếng bước chân dồn dập bên ngoài truyền đến, chỉ nghe có người la lên:

- Ta là tông sự Đại Lý Tự tìm Cao Ti trực có việc gấp.

Lý Trân lập tức sai bảo:

- Để y vào đi.

Một gã tông sự Đại Lý Tự nhanh chân bước vào nói nhỏ vào tai Cao Tiễn mấy câu, Cao Tiễn không khỏi ngần ra. Lý Trân thấy vậy trong lòng nghi ngờ liền hỏi:

- Xảy ra chuyện gì?

Cao Tiễn cười khổ nói:

- Tên võ sĩ bên cạnh Tương Vương may mắn còn sống kia trốn mất rồi.

286. Chương 284: Có Ẩn Tình Khác

Lý Trân và Cao Tiễn lại vội vàng chạy về phủ Tương Vương, điều này thực sự khiến hắn ngạc nhiên. Tên thị vệ kia không ngờ lại chạy trốn, lẽ nào điều hắn mới bắt đầu nghi ngờ đã trở thành sự thật. Tên thị vệ kia bị thương nhưng lại không trúng độc, thực sự có vấn đề sao? Nếu là như vậy, thì sao lại không dùng tên thị vệ này ám sát Lý Đán, chẳng phải sẽ dễ dàng hơn sao?

Đang suy nghĩ như vậy, Lý Trân mới cho rằng tên thị vệ kia không thể nào là nội ứng, nhưng bây giờ gã đã trốn thoát, tình huống lại trở nên khó bề phân biệt.

Trong phòng thị vệ của Vương phủ ở tây viện. Trong phòng của Hoắc Tri Thiện lộn xộn, Bình sự Vương Kiến Tự dẫn theo mấy tên quan viên Đại Lý Tự cẩn thận điều tra hiện trường, Tôn Lễ thở dài nói với Lý Trân:

- Chúng tôi chuẩn bị dẫn những người này về lấy khẩu cung, y nói phải về phòng lấy một số vật chứng, tôi bảo để hai người nữa cùng về với y. Võ công của y cao cường, sau khi vào nhà đã đánh hai người kia ngất xỉu, sau đó trốn đi bằng cửa sổ.

Tôn Lễ chỉ vào cái cửa bị nát, Lý Trân đi lên trước nhìn nhìn, ngoài cửa sổ là tiểu viện có trồng một cây đào, không có nhà cửa, bốn phía đều là tường:

- Ngoài tường là đâu?

Lý Trân nhìn tường viện hỏi.

- Ngoài tường là một ngõ nhỏ, chúng tôi đã thăm dò rồi, trên tường có dấu người leo, tên thị vệ kia chắc là đã bay qua tường.

Lúc này, Vương Kiến Tự thấp giọng hô:

- Chỗ này có bất thường.

Lý Trân vội vàng đi tới, chỉ thấy Vương Kiến Tự đang dùng một cây gậy nhỏ gõ vào vách tường:

- Lý thống lĩnh mời nghe.

Trên tường phát ra tiếng vang, bức tường này rõ ràng là rỗng, Lý Trân lập tức ra lệnh:

- Mở nó ra.

Hai gã võ sĩ Nội vệ dùng lưỡi dao sắc bén cạy vách tường ra, bên trong lộ ra một đường sáng mờ mờ. Võ sĩ Nội vệ thò tay vào thì móc ra mười hai thỏi vàng, mỗi thỏi nặng ít nhất là năm mươi lượng.

- Còn gì không?

Lý Trân âm trầm hỏi.

Võ sĩ lại thò tay vào lục lọi một lát rồi lấy ra chiếc bình sứ màu lam tinh xảo. Vương Kiến Tự nhận lấy cái bình, mở nắp ra hít hít, sắc mặt lập tức thay đổi nói với Lý Trân và Tôn Lễ:

- Đây là Hạc Đỉnh Hồng kịch độc, uống vào chỉ một tuần trà là chết chắc.

Tôn Lễ nhìn nhìn thỏi vàng, lại nhìn chiếc bình độc, y có vẻ hoang mang hỏi Lý Trân:

- Chúng ta nên làm gì bây giờ?

- Xin Đại Lý Tự phát lệnh truy nã, treo giải thưởng một ngàn quan tiền cho tên thị vệ này.

Lý Trân ra lệnh, không biết tại sao hần chột nhớ tới Lam Chấn Ngọc. Lẽ nào Hoắc Tri Thiện lại muốn trở thành Lam Chấn Ngọc thứ hai sao?

Tôn Lễ quay về Đại Lý Tự xử lý chuyện Hoắc Tri Thiện, Cao Tiển và Vương Kiến Tự thì theo Lý Trân quay về công sở Nội vệ. Lý Trân mời hai người họ vào quan phòng của mình ngồi, rồi lệnh cho tiểu đồng dâng trà. Cao Tiển uống một ngụm trà, rồi tò mò hỏi:

- Số bột màu vàng chúng ta phát hiện ra ở La Châu Đường là cái gì? Hình như Lý thống lĩnh rất quen thuộc?

Lý Trân gật đầu:

- Ta cảm thấy hình như đã nhìn thấy loại độc dược này, chúng ta không ngại thì thí nghiệm một chút.

Lý Trân mở bọc nhỏ ra, lấy một ly uống rượu, đổ nửa ly, dùng thìa bạc múc bột này bỏ vào ly cho tan chảy. Tuy là thuốc bột màu vàng nhưng sau khi pha vào rượu nó lại biến thành không màu, không vị rồi lại trở về màu sắc ban đầu.

Lý Trân lập tức ra lệnh cho thủ hạ:

- Đi bắt một con chó đến đây, cạo lông nó đi.

Không lâu sau, mấy tên võ sĩ Nội vệ dẫn một con chó lạc đến, dùng thùng buộc chặt, cạo hết lông. Thị vệ mở miệng con chó ra, Lý Trân đổ rượu vào miệng nó, rồi lập tức ra lệnh:

- Mọi người tản ra.

Các võ sĩ đều tản ra, chỉ trong chốc lát con chó co giật mấy cái rồi trúng độc chết, cơ thể dần biến thành màu vàng. Vương Kiến Tự sợ đến mức thất thanh nói:

- Đây là Xích luyện kim.

Cao Tiển chưa từng nhìn thấy Xích luyện kim bao giờ nhưng biết đến độc kinh án, sắc mặt đại biến. Lúc trước Lý Đán cũng vì độc kinh án mà bị phế chức hoàng tự, lẽ nào chuyện này lại gây sóng sao?

Sắc mặt của Lý Trân càng trở nên âm trầm, chỉ vào các võ sĩ nói:

- Con chó này có kịch độc, mang nó đi đốt, đừng động vào nó.

Lý Trân trở về phòng, lúc này Vương Kiến Tự lẩm bẩm:

- Thật là lạ!
- Lạ chỗ nào?

Lý Trân hỏi.

Về mặt của Vương Kiến Tự hoang mang nói:

- Trong vụ án ám sát xuất hiện ba loại thuốc độc. Đầu tiên là thuốc độc bôi trên lưỡi dao, rồi lại phát hiện ra Hạc Đỉnh Hồng, rồi lại xuất hiện Xích luyện kim. Tình huống này lần đầu tiên ta thấy.
- Vấn đề chính là ở chỗ này.

Cao Tiễn tiếp lời nói:

- Nếu trong tay đối phương có Xích luyện kim thì vì sao không trực tiếp bôi nó lên lưỡi dao, nếu vậy Tương Vương kia chết chắc không cần phải nghi ngờ. Còn tên thị vệ bên cạnh kia, nếu gã bảo vệ Tương Vương vậy muốn giết tướng quốc sẽ dễ như trở bàn tay, vì sao gã không động thủ?

Lý Trân trầm tư một lúc lâu sau rồi chậm rãi nói:

- Ta đoán, có lẽ Hoắc Tri Thiện cũng không muốn giết Tương Vương cho nên mới trì hoãn không động thủ. Đối phương mới tự mình ra tay. còn mục tiêu của tên thích khách thứ ba là muốn giết Hoắc Tri Thiện diệt khẩu, nhưng chỉ sát thương gã, gã đã tránh được một kiếp.
- Nếu đã như vậy, y phải chạy trốn ngay trong đêm mới đúng, tại sao phải đợi sau khi chúng ta đến mới trốn?

Cao Tiễn vẫn còn có chút khó hiểu.

Lý Trân thở dài một tiếng nói:

- Nếu gã chạy trốn ngay tối hôm qua, vậy gã sẽ là người hiềm nghi đầu tiên, cho nên phải gặp chúng ta rồi mới chạy trốn.

Lý Trân khoanh tay đi mấy bước:

- Điểm mấu chốt phá vụ án này chính là ở Hoắc Tri Thiện này, gã chắc chắn biết ai mua chuộc gã.

Cao Tiễn và Vương Kiến Tự cáo từ, trong phòng chỉ còn lại một mình Lý Trân. Hắn khoanh tay đi đi lại lại trong phòng, ánh chiều rọi vào cửa sổ nhuộm cả phòng thành màu đỏ. Lúc Võ Tắc Thiên triệu kiến hắn, chỉ cho hắn thời gian ba ngày, nhưng ba ngày sao có thể phá được vụ án này. Hắn cần ít nhất là nửa tháng mới được.

Cho dù hôm nay thu hoạch cũng khá, tìm được một kẻ nội ứng, lại tìm ra manh mối từ La Châu Đường, vụ ám sát này rất có khả năng liên quan đến Võ Thừa Tự. Cho dù là như thế nhưng Lý Trân vẫn có một sự nghi hoặc khó hiểu. Chính là câu nói kia của Cao Tiễn “Nếu trong tay đối phương có Xích luyện kim thì vì sao không trực tiếp bôi Xích luyện kim lên lưỡi dao, vậy thì Tương Vương kia chết là cái chắc”.

Đúng vậy, đối phương có Xích luyện kim thì vì sao không trực tiếp dùng nó để giết Lý Đán? Theo hắn biết, Công Tôn đại nương đến giờ vẫn chưa chế ra được thuốc giải Xích luyện kim.

Đúng lúc này, bên ngoài có âm thanh quen thuộc vọng vào:

- Nếu không cho ta vào, vậy mau đi bẩm báo, nói ta có chuyện gặp tìm huynh ấy.

Đây là tiếng của Dịch Yến, Lý Trân mỉm cười, chắc chắn là nàng đã nghe được tin tức gì. Lý Trân đi ra cửa phòng, chỉ thấy Dịch Yến đứng chờ sẵn ở cửa viện, đang trừng mắt nhìn mấy võ sĩ ngăn cản nàng.

Dịch Yến thấy Lý Trân vội vàng tới, cười hì hì nói:

- Lý đại ca, có phải lại đi mua bán gì không?
- Không mua bán gì cả, là khổ sai, vào nhà rồi nói.

Lý Trân bảo Dịch Yến vào quan phòng, Dịch Yến lấy một phần lệnh truy nã trải lên bàn cười nói:

- Treo giải thưởng một ngàn quan tiền, người biết chuyện có thể báo cáo lên Đại Lý Tự hoặc Nội vệ, cho nên muội biết huynh có vụ mua bán gì rồi.

Đây là lệnh truy nã Hoắc Tri Thiện, nhân vật bên trên vẽ dữ tợn như vậy hoàn toàn không giống thật, Dịch Yến hỏi:

- Tên Hoắc Tri Thiện này là ai?

- Gã là thị vệ bên cạnh Tương Vương, gặp chuyện bị trúng thương, kết quả chúng ta phát hiện gã có vấn đề, gã đã nắm cơ hội chạy thoát rồi.

- Thị vệ bên cạnh có vấn đề sao?

Vẻ mặt của Dịch Yến mờ mịt:

- Nếu thị vệ bên cạnh có vấn đề, vậy tính mạng của Tương Vương có còn được hay không?

- Đây chính là vấn đề, tóm lại là khá phức tạp.

Lý Trân nhìn sắc trời rồi cười hỏi:

- Chi bằng chúng ta đi uống một ly, muội ăn cơm tối chưa?

Dịch Yến lắc đầu, Lý Trân cười nói:

- Đúng lúc ta cũng chưa ăn, cùng đi chứ?

Trong một quán rượu nhỏ cách công sở Nội vệ không xa, Lý Trân chọn mấy món, gọi một bình rượu nho tốt nhất. Thời gian này, hầu như ngày nào hắn cũng ở đây dùng cơm bữa trưa, tiểu nhị và chủ quầy đều biết hắn, nên rất nhiệt tình với hắn.

- Lý thống lĩnh, ngài nếm thử món Tiễn sĩ đỏ mới này xem có phải đậm đà hơn món Tiễn sĩ đỏ cũ không?

Tiểu nhị mang bình rượu nho lên nhiệt tình cười nói:

- Đây là Tiễn sĩ đỏ của Vương gia, ngon hơn Tiễn sĩ đỏ cũ nhiều. Nghe nói Tiễn sĩ đỏ đã đổi chủ rồi, phẩm chất kém hơn nhiều, thật đáng tiếc.

- Đa tạ, để tự chúng tôi!

Lý Trân nhận lấy bình rượu nho rót cho mình và Dịch Yến, Dịch Yến thấp giọng nói:

- Sao lại thế này, sau khi đại tỷ huynh chuyển nhượng quán rượu, chất lượng rượu lập tức không ổn à?

- Vốn dĩ quán rượu của tỷ ấy là rượu Cao Xương của vương gia cung ứng vì giá cả tương đối cao. Chỉ dựa vào số lãi tiêu thụ ít ỏi. Ông chỉ mới cảm thấy lợi nhuận quá thấp liền thay đổi tửu phường, hàng mới giá cả chỉ bằng một nửa. Tuy lợi nhuận thu nhiều nhưng rõ ràng chất lượng rượu giảm xuống kém xa Tiễn sĩ đỏ. Kết quả chưa đến một tháng, tám biển Tiễn sĩ đỏ đã bị đập vỡ. Vương gia nhân cơ hội này đổi Tiễn sĩ đỏ mới, dần dần thay thế Tiễn sĩ đỏ cũ vốn có, ngay cả hàng nhập trong cung cũng bị Vương gia cướp đi rồi.

- Vậy quán rượu Nhã Cư Sĩ kia phải làm sao?

Lý Trân lắc đầu:

- Nghe nói đông chủ cũng chuyển nhượng rồi, Nhã cư sĩ chỉ có đại tỷ ta mới có thể kinh doanh tiếp được. Ông ta nghĩ vấn đề quá đơn giản.

- Đại tỷ huynh hiện giờ thế nào?

Dịch Yến lại hỏi.

- Tỷ ấy vẫn khỏe, còn nuôi một đứa trẻ ở sơn trang Minh Tú, chờ thêm một thời gian nữa tỷ ấy lại về nhà.

Lời phiêu lưu của Lý Trân này là chỉ sự điều tra của Lai Tuấn Thần đối với mình. Bây giờ hắn cũng không biết Lai Tuấn Thần điều tra mình đến đâu rồi, có lẽ vẫn còn đang bí mật. Lý Trân thầm cười lạnh một tiếng, hắn rất hy vọng Lai Tuấn Thần có thể tìm được bảo tàng của mình ở Tịnh Thổ Tự, để mình cũng được nếm thử mùi vị giàu sang ngang một nước.

Hai người uống mấy chén rượu, Lý Trân thấy xung quanh không có người liền kể lại tỉ mỉ tình hình hôm nay điều tra cho Dịch Yến nghe. Dịch Yến nghe nói Xích luyện kim lại xuất hiện, hơn nữa Thất Diệp trên châu kia chính là đồ của Võ Thừa Tự, không khỏi nhướn mày nói:

- Đây thật lạ, Xích luyện kim trong cung và Xích luyện kim của Võ Thừa Tự đều nằm trong tay sư phụ ta. Sao lại có loại thuốc độc này xuất hiện? Lẽ nào có người chạy tới Thổ Hỏa La?

Lý Trân lắc đầu nói:

- Vấn đề này ta vẫn luôn suy nghĩ, mới đầu ta nghi ngờ Võ Thừa Tự nhưng càng nghĩ càng thấy không đúng. Đối phương lại không dùng Xích luyện kim giết Tương Vương, vậy nó thể hiện ý nghĩa gì? Ta lập tức nghĩ tới Võ Thừa Tự, còn cả Thất Diệp trên châu đến từ phủ Ngụy vương kia. Hai chứng cứ lớn này đều chỉ đến Võ Thừa Tự. Tới dễ dàng như vậy, thậm chí có thể giao lên Thánh thượng rồi.

Dịch Yến nghe hiểu ý của Lý Trân:

- Ý huynh nói là, có người vu oan cho Võ Thừa Tự?

- Chỉ có khả năng này, cũng không loại trừ là thủ hạ của Võ Thừa Tự gây ra, chỉ là bọn họ nhất thời sơ sẩy, để lại nhược điểm.

- Vậy Xích luyện kim phải giải thích thế nào?

- Hỏi rất hay!

Lý Trân cười nói:

- Ta cũng không tin Xích luyện kim trong phủ của Võ Thừa Tự đều bị thu hết rồi, chắc chắn phải có chỗ giấu một chút.

Dịch Yến gật gật đầu:

- Quan trọng là phải tìm được tên thị vệ tên là Hoắc Tri Thiện kia, sao ta lại cảm giác có một Lam Chấn Ngọc nữa đến nhỉ?

Nghĩ đến cuộc đấu trí, so đúng với Lâm Chấn Ngọc năm ngoái, trong lòng Lý Trân lại có một hoài niệm khó nói thành lời.

287. Chương 285: Cường Ép Lục Soát Chùa

Tịnh Thổ Tự là ngôi chùa lớn thứ hai gần với chùa Bạch Mã của thần đô Lạc Dương, vì pháp sư Huyền Trang nổi tiếng đã xuất gia tại đây. Ban đêm, ngoài cửa đông của Tịnh Thổ Tự có mấy trăm võ sĩ mặc áo đen do Lai Tuấn Thần đích thân suất lĩnh.

Trải qua mười ngày bí mật điều tra, cuối cùng thủ hạ của Lai Tuấn Thần cũng phát hiện ra trong chùa Tịnh Thổ có một gian mật thất dưới lòng đất. Đây là tin tức mà Lai Tuấn Thần phải bắt giữ bảy tám tầng nhân của chùa Tịnh Thổ thẩm vấn mới tra ra được. Nhưng rốt cuộc căn mật thất này thuộc về ai, thì không ai biết.

Lai Tuấn Thần đã rất nhanh mất hết kiên nhẫn, mấy ngày nay gã điều tra Lý Trân, trừ Võ Tam Tự cho gã một kim bài của Hưng Đường Hội thì gần như không có thu hoạch gì.

Tối ngày hôm qua, phạm nhân quan trọng lại bị người ta cướp đi mất. Mặc dù Lai Tuấn Thần biết là do Lý Trân gây ra nhưng gã không có chứng cứ. Tình hình vô cùng bất lợi cho Lai Tuấn Thần, sau khi gã suy

nghe lại liền quyết định nhân cơ hội Lý Trân bị vụ án ám sát Tương Vương làm cho vướng chân, đã chủ động xuất kích cưỡng ép điều tra chùa Tịnh Thổ.

Tùng tùng, sau một lúc lâu gõ cửa chùa Tịnh Thổ, một tăng nhân mở cửa phụ kêu kéo kệt, nhìn xung quanh thăm dò. Người này phát hiện bên ngoài người đông nghìn nghịt liền sợ đến mức vội vàng đóng cửa nhưng bị các võ sĩ giữ lại, ép đẩy cửa phụ ra.

Các võ sĩ đồng loạt đi vào, mười mấy tăng nhân trong chùa sợ đến mức ngã lão đảo chạy về phía hậu viện. Lai Tuấn Thần nhảy vào cửa chính, gã thăm dò chùa một chút rồi sai đám võ sĩ bao vây chùa. Gã bước nhanh về phía hậu viện, bảo các võ sĩ châm đuốc chiếu sáng chỗ này như ban ngày.

Bọn họ đi đến trước sân công đường của chùa, lúc này chủ trì Quảng Hoàng đại sư của chùa đã nhận được tin, liền dẫn đám tăng nhân ra ngoài đón.

Chùa Tịnh Thổ có hơn hai ngàn tăng nhân, tăng nhân đứng đông đúc trước quảng trường, khí thế rất lớn hoàn toàn lấn át hơn trăm võ sĩ. Nhưng Lai Tuấn Thần đích thân xuất mã khiến Quảng Hoàng đại sư vô cùng lo lắng.

Ông ta tiến lên khom người thi lễ nói:

- A Di Đà Phật, không biết Lai trung thừa đêm nay đến đây có gì sai bảo?

Lai Tuấn Thần lấy kim bài Ngự sử giơ lên cao, lạnh lùng nói:

- Ta nhận được tin, trong chùa Tịnh Thổ có giấu kẻ phản nghịch, nên đặc biệt đến điều tra.

Kim bài Ngự sử của Lai Tuấn Thần là do Võ Tắc Thiên ban tặng, nhìn thấy kim bài như nhìn thấy vua, không dễ dàng mà lấy ra. Nhưng hôm nay để điều tra ra mật tàng của Lý Trân, nên Lai Tuấn Thần bất cứ giá nào cũng phải lấy ra.

Quảng Hoàng đại sư và mười mấy cao tăng nhìn thấy kim bài Ngự sử, sợ đến mức quỳ hết xuống, Quảng Hoàng đại sư trầm giọng nói:

- Khởi bẩm Lai trung thừa, chùa Tịnh Thổ là nơi hướng Phật, không liên quan đến tranh đua của triều đình, càng không cất giấu kẻ phản nghịch, chỉ sợ là Lai Trung thừa đã nghe nhầm rồi.

Lai Tuấn Thần cười lạnh một tiếng:

- Hòa thượng chùa Bạch Mã cũng nói bọn họ một lòng hướng Phật, kết quả thì sao chứ? Lại muốn đánh vào hoàng cung, lão ni Hà Nội tự xưng là Như Lai chuyển thế nhưng bà ta lừa biết bao nhiêu là tiền. Thời đại này, hòa thượng, ni cô cũng không thể tin tưởng được.

Quảng Hoàng đại sư đau đớn nhất là có người đánh đồng ông ta với Tiết Hoài Nghĩa và lão ni Hà Nội, đó là điều làm nhục lớn nhất đến danh dự của ông ta, ông ta oán hận nói:

- Tiết Hoài Nghĩa vốn dĩ không phải là tăng nhân, lão ni Hà Nội càng là yêu nghiệt, bị con cháu Phật môn căm hận, sao Lai Trung thừa có thể đánh đồng chùa Tịnh Thổ với hai người này được.

- Nói nhầm ít thôi.

Lai Tuấn Thần đã có vẻ mất kiên nhẫn, gã hung tợn nói với đám tăng nhân:

- Mở căn phòng bí mật dưới tháp Phật ra, nếu không ta sẽ dùng một mối lửa đốt chùa của các người.

Lúc này Quảng Hoàng đại sư mới phản ứng, hóa ra những tăng nhân mất tích mấy ngày nay là bị Lai Tuấn Thần bắt đi. Nếu không làm sao gã biết dưới tháp Phật có căn phòng bí mật. Đây chính là bí mật của chùa Tịnh Thổ, chỉ có rất ít tăng nhân biết được.

Quảng Hoàng đại sư làm sao có thể đồng ý để Lai Tuấn Thần phá hỏng căn phòng bí mật, ông ta cắn răng nói:

- Bần tăng không biết vì sao Lai Trung thừa muốn vào căn phòng bí mật kia, đó là chỗ an táng của nhiều thế hệ trụ trì chùa Tịnh Thổ, là thánh địa của chùa Tịnh Thổ đã hơn hai mươi năm nay không mở, xin thứ cho bần tăng không thể tuân lệnh.

Lai Tuấn Thần đâu có tin lời ông ta nói... Gã thấy Quảng Hoàng đại sư khước từ thì giận đến tím mặt, giật mạnh áo cà sa của ông ta vung về phía sau. Mấy tên võ sĩ bắt lấy cường ép ông ta đi mở cửa.

Các tăng nhân thấy trụ trì bị bắt, lập tức sôi trào lớn tiếng quá:

- Thả trụ trì ra.

Bọn họ xông lên từ tứ phía, bao vây Lai Tuấn Thần và đám người kia lại. Mười mấy võ tăng hộ viện cầm côn đuổi về phía trụ trì bị bắt đi, chỉ trong chốc lát đã cứu Quảng Hoàng đại sư trở về.

Lai Tuấn Thần thấy đối phương người đông thế mạnh, gã vừa tức vừa vội cao giọng hô to với Quảng Hoàng đại sư:

- Lão hòa thượng, ta chỉ phụng lệnh Thánh thượng đến chùa Tịnh Thổ điều tra án, các người lại kháng chỉ bao vây đại thần của triều đình là muốn tạo phản sao?

Quảng Hoàng đại sư cũng biết không thể cứng đầu với Lai Tuấn Thần được, tên ác quan này có thể làm bất cứ chuyện gì. Nếu chọc giận rất có thể chùa Tịnh Thổ sẽ bị hủy hoại, ông ta liền thỏa hiệp với gã:

- Lai trung thừa, căn phòng bí mật dưới tháp Phật ta không thể mở để các người xông vào phá hỏng, ta chỉ có thể dẫn mấy người các người vào xem mà thôi.

Lai Tuấn Thần cười âm hiểm:

- Ta có thể đồng ý với điều kiện của người.

- Chúng ta nói lời giữ lời, mời Lai trung thừa dẫn mấy thủ hạ theo ta.

Quảng Hoàng đại sư vô cùng khôn khéo, chỉ đồng ý dẫn theo mấy người, ông ta biết để cả đám võ sĩ vào tháp Phật chắc chắn Lai Tuấn Thần sẽ không giữ lời hứa. Kết quả sẽ là cả đám võ sĩ xông vào, sẽ hủy hoại pháp thân của nhiều thế hệ trụ trì, lúc đó ông ta sẽ là tội nhân của chùa Tịnh Thổ.

Lai Tuấn Thần cũng thấy ông ta vô cùng khôn khéo, cũng khâm phục. Gã liền dẫn theo mấy thủ hạ đi về phía sau tháp Phật.

Tháp Phật của chùa Tịnh Thổ làm bằng cẩm thạch, cao khoảng tám trượng, chia làm chín tầng chủ yếu để cúng bái pháp khí các thế hệ cao tăng chùa Tịnh Thổ.

Cũng giống như tất cả các ngôi chùa của Đại Đường, tháp Phật của chùa Tịnh Thổ cũng xây dựng có địa cung, qua nhiều thế hệ trụ trì chùa viên tịch, pháp thân sẽ được đưa vào trong tháp Phật để thờ cúng. Hơn một trăm năm qua, đã có tám đời trụ trì được chôn cất bên trong địa cung tháp Phật.

Quảng Hoàng đại sư dâng hương cầu nguyện, lại đọc kinh chuộc tội, lúc này mới bảo mấy đệ tử tâm phúc mở địa cung ra. Chỉ nghe thấy tiếng vang ầm ầm, tảng đá lớn chậm rãi dời ra hé lộ một khoảng đen rộng lớn, trước động có bậc thang nối thẳng với địa cung.

Quảng Hoàng đại sư khoát tay chặn lại:

- Lai trung thừa xin mời.

Lai Tuấn Thần đâu đồng ý để mình xuống địa cung, gã liếc mắt ra hiệu cho Lưu Quang Nghiệp, Lưu Quang Nghiệp bắt đầu đi phải dẫn theo mấy tùy tùng kiên trì đi theo Quảng Hoàng đại sư vào địa cung.

Lúc này, Lai Tuấn Thần đã có một cảm giác không ổn, nhìn tình hình từ trong cửa lớn địa cung, e là chỗ này thực sự là đã mấy chục năm chưa mở. Lý Trần đương nhiên là không thể đem dấu tích của Ngu Thế Nam giấu ở chỗ này. Nhưng thủ hạ của gã đã tận mắt nhìn thấy Lý Trần công quyền trực vào chùa rồi lại tay không đi ra. Lẽ nào trong chùa còn chỗ cất giấu khác.

Nghĩ thấy cũng có lý, chỗ cất bí mật của Lý Trần, hẳn sao có thể để cho đám hòa thượng này biết được?

Qua khoảng một nén nhang, Lưu Quang Nghiệp bịt mũi từ trong địa cung chạy ra, thấp giọng nói với Lai Tuấn Thần:

- Ngoài mấy bộ hài cốt, thực sự không còn thứ gì khác.

- Bên trong có phòng tối gì không?

Lưu Quang Nghiệp lắc đầu:

- Ty chức đã điều tra cẩn thận, không có phòng tối.

Lúc này, Quảng Hoàng đại sư đi ra cuối cùng, trong lòng vừa tức vừa hận, nói với Lai Tuấn Thần:

- Lai trung thừa bây giờ chắc là không còn gì để nói chứ?

Gã lạnh lùng nói:

- Thánh thượng có khẩu dụ, chùa Tịnh Thổ giấu vật của phản tặc, đặc biệt lệnh cho Ngự sử trung thừa Lai Tuấn Thần điều tra chùa toàn diện. Bất cứ kẻ nào cũng không được cãi lời, nếu không sẽ bị luận đại tội phản nghịch.

Lai Tuấn Thần bịa ra khẩu dụ của Võ Tắc Thiên, đây là chuyện gã am hiểu nhất. Quảng Hoàng đại sư há mồm trợn mắt. Lúc này Lai Tuấn Thần ra lệnh:

- Truyền lệnh của ta, điều tra tất cả chùa, không được bỏ qua một góc nào.

Điều tra chùa Tịnh Thổ cuối cùng đến giờ trưa ngày hôm sau cũng kết thúc. Điều khiến Lai Tuấn Thần vô cùng thất vọng chính là bọn chúng không thu hoạch được gì, thậm chí thanh xà ngang trên chùa cũng tìm nhưng căn bản không phát hiện ra bất kỳ kỳ tàng vật nào.

Lúc này, niềm tin của gã có hơi dao động, gã khoanh tay đi trong thiện phòng, lẽ nào mình sập bẫy Lý Trân. Căn bản không có bảo tàng gì cả, tin mà Lý Bàn cung cấp cho Sách Văn là giả? Lai Tuấn Thần biết Lý Trân vô cùng giáo hoạt, với sự ngu xuẩn của Sách Văn, bị Lý Bàn lừa cũng là điều rất có thể xảy ra.

Nhưng việc điều tra của Lai Tuấn Thần trong thời gian này vẫn xoay quanh những cơ sở giấu đồ của Lý Trân. Nếu điều này không có kết quả gì, vật mấy ngày nay gã điều tra đã uống phí, cả thời gian và tinh lực đều lãng phí vô ích.

Lai Tuấn Thần đầu cam lòng như vậy, gã thuyết phục chính mình Lý Trân quả thực đã giấu danh sách mình ước đi rồi. Còn chưa nghe nói hấn thiêu hủy, càng không giống như lời hấn đã nói với Thánh thượng, căn bản là không phát hiện ra danh sách mình ước nào hết.

Lai Tuấn Thần tin chắc Lý Trân lấy được danh sách, kim bài của Trang Văn Thái là minh chứng tốt nhất, chứng minh Lý Nguyên Gia cũng không đem danh sách và kim bài đi cất giấu ở nơi khác. Nếu kim bài ở trên người Lý Huấn kia, vậy chắc chắn danh sách mình ước cũng sẽ nằm ngay trong căn phòng bí mật của Lý Nguyên Gia. Mà Lý Trân là người đầu tiên tìm căn phòng bí mật này thì sao danh sách lại không ở trong tay Lý Trân?

Lúc này, Lưu Quang Nghiệp đi đến với vẻ mặt chán nản. Lai Tuấn Thần lập tức hỏi y:

- Lại có phát hiện gì sao?

Lưu Quang Nghiệp lắc đầu, tỏ vẻ không thu hoạch được gì, y thở dài nói:

- Trung thừa, đã điều tra ba lần không có phát hiện gì. Trong chùa Tịnh Thổ chắc là không có bí tàng gì.

- Vậy lạ thật, rốt cuộc là giấu ở đâu?

Lai Tuấn Thần lẩm bẩm.

Đúng lúc này, có một gã võ sĩ từ ngoài cửa chạy vào bẩm báo nói:

- Khởi bẩm Trung thừa, Lương Vương phái người đến đưa tin cho Trung thừa.

Lai Tuấn Thần ngay người ra lập tức ra lệnh:

- Dẫn y vào.

Rất nhanh, một gã tâm phúc của Võ Tam Tư bước nhanh vào, khom người thi lễ nói:

- Lai trung thừa, Lương Vương điện hạ có chuyện quan trọng muốn thương lượng với Trung thừa, mời Trung thừa đi nhanh đến phủ Lương Vương.

- Chuyện gì?

- Ty chức không biết, chỉ có những lời này, mời Trung thừa đi nhanh đến phủ Lương Vương.

Lai Tuấn Thần thấy hơi lạ, rốt cuộc Võ Tam Tư có chuyện gì gấp muốn tìm mình?

Gã trầm tư một lát rồi xoay người nói với Lưu Quang Nghiệp:

- Nếu không lục soát thấy gì vậy cũng không cần điều tra nữa, mau truyền lệnh của ta, tạm thời dừng việc điều tra lại, mọi người rút khỏi chùa Tịnh Thổ.

288. Chương 286: Lời Mời Của Lương Vương

Trong sự tranh quyền điều tra vụ Tương Vương bị ám sát, cuối cùng Võ Tam Tư cũng phải bỏ cuộc, không thể không nói lần này Thượng Quan Uyển Nhi và Thái Bình công chúa có một sự ăn ý hiếm thấy. Cuối cùng do Nội vệ liên thủ với Đại Lý Tự điều tra vụ án Tương Vương.

Điều này khiến Võ Tam Tư định dùng vụ án Tương Dương bị ám sát để làm văn chương đã tan thành mây khói. Nhưng Võ Tam Tư còn có một lo lắng khác, một khi Lý Trân điều tra ra chân tướng vụ án thì phải làm gì bây giờ?

Võ Tam Tư ngồi trước bàn nhỏ trong thư phòng, neho mắt chăm chú nhìn vào một cái bình nhỏ màu vàng đặt trên bàn. Cái bình rất nhỏ, nhiều nhất cũng chỉ chứa được nửa lít rượu nhưng đựng trong bình không phải rượu mà là Xích luyện kim mà từ trước đến nay cả vua và dân của Lạc Dương nghe thấy đều biến sắc.

Đây là chút Xích luyện kim cuối cùng lấy được từ trong tay Võ Diên Tú đã thành bột phấn, đáng tiếc là số lượng quá ít. Chỉ nửa non bình, số Xích luyện kim này được Võ Tam Tư quý như bảo vật, không phải lúc quan trọng y sẽ không lấy ra.

Mình tiên sinh ngồi một bên không quấy rầy tâm trạng của Võ Tam Tư. Mình tiên sư hiểu rất rõ tâm trạng của y, từ khi y liên thủ với Thượng Quan Uyển Nhi lật đổ Võ Thừa Tự, ngoài đối thủ cạnh tranh lớn nhất, đã tâm thống nhất đất nước của Võ Tam Tư càng thêm mãnh liệt.

Trong gia tộc không có kẻ địch, núi lớn cản đường phía trước chỉ có Tương Vương Lý Đán và Lư Lăng Vương Lý Hiển. Hai người này đều là con trai ruột của Thánh thượng, muốn có được thắng lợi ngôi vị hoàng đế cuối cùng mà không lách qua được hai ngọn núi này thì nhất định phải kê họ dưới chân.

Võ Tam Tư vì tranh đoạt đế vị thậm chí không từ thủ đoạn, làm việc có thể nói là ti tiện, điều này khiến Minh tiên sinh ít nhiều cũng có sự lo lắng. Có lúc sau khi dùng âm mưu sẽ bị cắn lại, nhưng Minh tiên sinh cũng không dám khuyên nhiều. Rất nhiều lúc phải theo tâm trạng của Võ Tam Tư, cố gắng giữ cho thủ đoạn ti tiện của y bí mật một chút.

- Ta đang nghĩ...

Võ Tam Tư thở dài, vẻ mặt tỏ ra hối hận:

- Sớm biết Lý Đán có Tuyệt cấp hoàn đã trực tiếp dùng Xích luyện kim rồi, đều tại ta nghĩ quá nhiều.

- Điện hạ, chuyện đã đến nước này cũng đừng tự trách mình nữa. Bây giờ phải nghĩ cách xử lý hậu quả cho tốt, sau đó đợi cơ hội là được rồi.

Võ Tam Tư gật đầu, bây giờ hối hận cũng không có tác dụng gì, nhưng xử lý hậu quả cho tốt cũng không dễ dàng như vậy. Y trầm tư một chút rồi nói:

- Ta vừa nhận được tin mới nhất, buổi chiều Lý Trân đến La Châu Đường. Ta nghĩ chắc là hắn đã bắt đầu nghi ngờ viên trăn châu kia rồi.

Minh tiên sinh khẽ mỉm cười nói:

- Hẳn là người vô cùng khôn khéo, hiểu biết rất sâu về Xích luyện kim. Chắc chắn là hẳn sẽ tra ra bí mật viên trân châu kia cùng với một số điều tra mà điện hạ sắp xếp, cuối cùng sẽ đuổi cùng giết tận người Lĩnh Nam kia.

Ánh mắt của Võ Tam Tư tỏ ra đắc ý, nếu Lý Trân thực sự bức tử Võ Thừa Tự thì khoản nợ này lại phải đổ lên đầu hoàng tộc Lý thị, kích động sự hận thù của Võ thị, có lợi cho việc cuối cùng thống nhất gia tộc Võ thị của mình, có thể nói là một mũi tên trúng hai đích.

- Đây là sách lược cao minh của tiên sinh.

Võ Tam Tư khen ngợi một câu.

Minh tiên sinh vuốt râu suy nghĩ một chút lại nói:

- Tuy Lý Trân bị viên trân châu kia thu hút nhưng Hoắc Tri Thiện cũng là một tai họa ngầm. Điện hạ phải nhanh chóng tìm và diệt trừ gã.

- Tiên sinh nói không sai, mặc dù Hoắc Tri Thiện cũng không biết người đứng đằng sau là ta, nhưng trân châu là gã cố tình vứt bỏ. Gã sẽ nói cho Lý Trân, trân châu là假冒, sẽ hỏng đại sự của ta. Quả thực là không thể giữ gã lại được nữa rồi.

Lúc này, ngoài cửa có thị vệ bấm báo:

- Khởi bẩm Vương gia, Lai trung thừa cầu kiến.

Võ Tam Tư gật gù đầu, Lai Tuấn Thần đến thật nhanh, y liền dặn dò:

- Mời y đến thư phòng chờ ta một lúc.

Võ Tam Tư cười nói với Minh tiên sinh:

- Hay là tiên sinh đi cùng ta?

- Không cần ta đi, tránh cho Lai Tuấn Thần đa nghi.

Minh tiên sinh cười cười nói:

- Lai Tuấn Thần là một lưỡi dao tốt, Vương gia cần phải lợi dụng y.

Lai Tuấn Thần được mời đến ngoài thư phòng, gã vừa ngồi xuống thì ngoài cửa đã có tiếng của Võ Tam Tư:

- Đến đón Lai trung thừa chậm trễ, rất xin lỗi!

Lai Tuấn Thần cuống quýt đứng lên, chỉ thấy Võ Tam Tư vẻ mặt tươi cười đi đến, Lai Tuấn Thần vội vàng khom người thi lễ:

- Ty chúc tham kiến Lương Vương điện hạ.

- Lai trung thừa khách sáo quá rồi!

Võ Tam Tư tiến lên giữ chặt tay Lai Tuấn Thần, nhiệt tình cười nói:

- Có thể mời được Lai trung thừa đến đây cũng là vinh hạnh của ta.

Võ Tam Tư cười nhiệt tình, giọng điệu chân thành khiến người ra khó tưởng tượng hơn một tháng trước chính y lại là người buộc tội Lai Tuấn Thần khiến cả triều ồ lên. Ngay cả Lai Tuấn Thần cũng có phần không chịu nổi sự nhiệt tình của Võ Tam Tư. Cảm giác bị y nắm tay quả thực rất không thoải mái.

Lai Tuấn Thần rút tay ra miễn cưỡng cười nói:

- Ty chúc cũng rất vinh hạnh.

- Nào ngồi đi!

Võ Tam Tư mời Lai Tuấn Thần ngồi xuống, lệnh cho thị nữ dâng trà lên. Lúc này Võ Tam Tư mới thân thiết hỏi han:

- Nghe nói tối hôm qua Lai trung thừa đến chùa Tịnh Thổ, có phát hiện gì không?

Lai Tuấn Thần giật mình, không ngờ tin tức của y lại nhanh như vậy, vẻ mặt gã hơi xấu hổ thở dài nói:

- Xem ra tình báo có sai, chỗ bí mật của Lý Trân không ở chùa Tịnh Thổ.

Võ Tam Tư trầm ngâm một chút nói:

- Lai trung thừa có cho rằng danh sách minh ước kia còn ở trong tay Lý Trân không?

Lai Tuấn Thần gật đầu:

- Ta cho là chắc chắn hắn đã lấy được, chỉ có hai khả năng. Hoặc là hắn đã giao cho Lý Đán hoặc Lý Hiễn. Hoặc là vẫn còn ở trong tay hắn. Cá nhân ta thấy ở khả năng sau, chỉ có điều vấn đề là chỗ cất giấu ở đâu?

- Có thể coi là danh sách ở trong tay hắn, Lai trung thừa điều tra chùa Tịnh Thổ trên quy mô lớn, đây chẳng phải là nhắc nhở hắn sao? Hắn còn có thể lại đến tìm Lai trung thừa ư?

Lai Tuấn Thần trầm mặc, đây đúng là chuyện mà gã lo lắng, việc mình điều tra chùa Tịnh Thổ chắc chắn sẽ bị Lý Trân biết được. Đây khác nào nói cho Lý Trân mình đang tìm bí tàng của hắn. Vậy thì bí mật của hắn đâu còn cách nào mà điều tra tiếp?

Võ Tam Tư uống ngụm trà rồi từ từ nói tiếp:

- Ta cũng có được một số tin, nhưng sẽ khiến Lai trung thừa thất vọng.

- Xin điện hạ cứ nói.

- Ta nghe nói Lý Trân đã trả lại tất cả thư từ cho các hoàng tộc. Đương nhiên, đây chỉ là suy đoán của ta, chính là Lý Trân đã mang thư qua lại của Thái Bình công chúa và Lý Nguyên Gia cho Thái Bình công chúa rồi.

- Sao điện hạ biết?

Lai Tuấn Thần nghi ngờ hỏi.

- Chuyện này người đừng hỏi, là có người nói cho ta biết nhưng ta phải nhắc nhở Lai trung thừa. Nếu hắn đã đem thư đi rồi, người cảm thấy hắn còn có thể giữ danh sách trong tay sao? Hoặc là nói, bọn Lý Đán, Lý Hiễn sẽ cho phép Lý Trân giữ lại danh sách kia sao?

Tâm trạng của Lai Tuấn Thần lập tức chìm vào vực sâu, đây là kết quả phát sinh mà gã lo lắng nhất. Nếu thư và danh sách không còn nữa, bảo gã phải giải thích thế nào với Thánh thượng đây? Gã còn điều tra chuyện của Hưng Đường Hội thế nào đây?

Lai Tuấn Thần chỉ cảm thấy tâm phiền ý loạn, một lúc lâu sau mới cắn răng nói:

- Nếu Hưng Đường Hội bắt diệt, điện hạ có thể yên tâm kế thừa sự nghiệp thống nhất đất nước sao?

Những lời này rất rõ ràng, Võ Tam Tư biến sắc, y hừ lạnh một tiếng:

- Ta muốn kế thừa sự nghiệp thống nhất đất nước khi nào hả? Xin Lai trung thừa hãy ăn nói đúng mực.

- Thật xin lỗi, ty chúc hồ đồ rồi, nói chuyện không nghĩ, xin điện hạ thứ tội.

Lai Tuấn Thần tự biết lỗi, liền vội vàng xin lỗi.

Võ Tam Tư không tức thực sự mà chỉ giả bộ thanh cao. Y nhìn ra sự lo lắng và thất vọng của Lai Tuấn Thần liền nói lời thăm thía:

- Nếu Lai trung thừa muốn diệt Hưng Đường Hội thì không nhất thiết cứ phải nhắm vào Lý Trân. Người này sẽ không để lại nhược điểm gì đâu, vì sao không đổi mục tiêu? Ví dụ như một hoàng tộc nào đó, nếu Lý Nguyên Gia có kim bài của Hưng Đường Hội thì tìm một hoàng tộc có kim bài Hưng Đường Hội nữa. Giữa hai người này chẳng phải sẽ có mối quan hệ sao?

Đây đương nhiên không phải là sách lược của Võ Tam Tư, mà là đề nghị của Minh tiên sinh. Câu này lập tức nhắc nhở Lai Tuấn Thần, đúng vậy, gã có kim bài Hưng Đường Hội của Lý Nguyên Gia, vì sao lại không

sử dụng? Trước mắt Lai Tuấn Thần như được mở ra một cánh cửa mới, khiến lòng gã rộng mở, gã vội đứng lên thì lễ nói:

- Đa tạ điện hạ nói lời vàng ngọc, ty chức cảm kích vạn phần.
- Lai trung thừa nếu thực sự cảm kích ta thì hãy giúp ta một chuyện nhỏ.

Võ Tam Tư cười tủm tỉm nói.

- Mời điện hạ nói, ty chức làm được tuyệt đối không chối từ.
- Là thế này, ta nghi ngờ Võ Thừa Tự ám sát Lý Đán, chỉ có điều là y ám sát thất bại. Lý Đán có một thị vệ bên cạnh tên là Hoắc Tri Thiện, người này là nhân vật quan trọng. Ta đã phái người đi tìm kiếm, mà Nội vệ và Đại Lý Tự đang dốc sức điều tra người này, có thể mời Lai Tuấn Thần cũng giúp đỡ không?

Lai Tuấn Thần đã hiểu liền nói ngay:

- Ty chức đã sắp xếp thủ hạ đặc lực, điều tra Hoắc Tri Thiện rồi.

Phía bắc cách huyện thành Huỳnh Dương khoảng mười dặm có một thôn trang nhỏ, tên là thôn Hồ Lao, vì có Hồ Lao quan mà có tên gọi như vậy, chỉ có từ năm mươi, sáu mươi gia đình. Ở đầu thôn có một khu nhà chiếm hơn mười mẫu đất, đây chính là nhà của tộc trưởng Hoắc Giản của Hoắc thị.

Hoắc Giản đã qua tuổi sáu mươi, sức khỏe ngày càng sa sút rất ít khi xuất hiện. Vị trí tộc trưởng cũng để cho con trai cả kế nhiệm. Cả đời Hoắc Giản có ba người vợ, mỗi bà đều để cho ông ta một người con trai. Con trai cả Hoắc Tri Chúc ở cùng cha, chuẩn bị kế thừa gia nghiệp. Con thứ là Hoắc Tri Phúc mở một tửu quán ở huyện thành, công việc kinh doanh khá tốt.

Con trai út Hoắc Tri Thiện là niềm tự hào nhất của Hoắc Giản. Từ nhỏ đã báii sư học võ, thân cao cường tráng, hiện đang làm thị vệ trong hoàng cung. Nghe nói là cận vệ của Tương Vương, ai tới kinh thành Hoắc Giản Tự cũng đều nhờ người đưa thư cho con trai. Thư là giả, khoe địa vị của con trai mới là thật.

Tuy sức khỏe của Hoắc Giản không tốt, rất ít khi ra ngoài nhưng những ngày trời đẹp mọi người thường nhìn thấy ông ta ngồi nghỉ ngơi dưới gốc cây hòe gần cửa lớn. Nhưng gần đây có vẻ không đúng, một số người trong thôn hay để ý phát hiện ra đã một thời gian ngắn không nhìn thấy ông ta. Thậm chí cả đứa cháu ông ta cũng không ra ngoài chơi đùa, khiến bạn bè, hàng xóm không khỏi có những nghi ngờ vô căn cứ.

Đêm hôm nay, mây gió mịt mù, trăng sao cũng bị che khuất, bóng đêm đen đặc. Có một bóng người lặng lẽ đến gần Hoắc gia, bóng đen đó không gõ cửa mà nhảy qua tường vào trong đứng sau gốc cây hòe già. Trên cành cây lại có một bóng đen khác, gã bám chặt lấy cây chăm chú theo dõi động tĩnh trong sân.

Đúng lúc này, trong viện có một tiếng kêu dài thẳm thiết, ngay sau đó có người khóc hô:

- Tha cho ta, ta không phải là Hoắc Tri Thiện.

289. Chương 287: Thị Vệ Sa Lưới

Bóng đen núp sau gốc cây hòe giật mình kinh hãi rồi lập tức xoay người chạy như điên về phía rừng cây phía xa. Không lâu sau thì chui vào rừng cây.

Trong đại viện Hoắc phủ có mười mấy tên áo đen từ chỗ nấp xông ra, bọn họ đều cầm đuốc chiếu sáng cả sân như ban ngày. Người cầm đầu chính là Giáo úy Nội vệ Trương Lê, Nội vệ đã điều tra ra nhà của Hoắc Tri Thiện. Trương Lê liền suất lĩnh đám võ sĩ Nội vệ này ngày đêm chạy tới Huỳnh Dương.

Mấy tên võ sĩ áp tải một tên áo đen vào sân, trên đùi người này trúng một mũi tên, nằm trên đất có vẻ đau khổ, không ngừng xin tha:

- Ta không phải Hoắc Tri Thiện, tha mạng cho ta.

Trương Lê túm lấy vạt áo của y:

- Người là ai? Vì sao tối lại trèo tường vào?

- Tiểu nhân tên là Dương Bình, là hàng xóm, vừa rồi Hoắc Tri Thiện tìm tiểu nhân, bảo tiểu nhân trèo tường giúp anh ta mở cửa, tôi liền đồng ý...

- Hoắc Tri Thiện đang ở đâu?

Trương Lê vội hỏi.

Dương Bình chỉ ra ngoài cửa lớn:

- Chắc là ở bên ngoài.

Trương Liên ném y xuống rồi lao ra bên ngoài, mười mấy tên Nội vệ lao theo anh ta. Bên ngoài phủ không nhìn thấy bất cứ ai, Trương Lê chạy về phía cây hòe già, chỉ thấy một bóng đen ở rừng cây xa trăm bước, Hoắc Tri Thiện chắc chắn đã chạy vào rừng rồi.

Trong lòng Trương Lê vô cùng hối hận, vốn có thể bắt được tên Hoắc Tri Thiện này không ngờ lại bị gã bốn cọt. Y không cam lòng vung tay lên:

- Theo ta vào rừng điều tra.

Mười mấy tên Nội vệ theo Trương Lê vào rừng cây, lúc này Hoắc Tri Thiện đã chạy xa mấy dặm. Gã dựa vào một cây đại thụ thở hồng hộc, thầm thấy mình may mắn thoát được một mạng.

Hoắc Tri Thiện hai mươi tuổi, dáng người tầm trung, khuôn mặt thanh tú, gã học võ từ năm lên bảy tuổi. Được danh sư truyền thụ, luyện được võ công cao cường, lại dựa vào gia thế trong sạch đã được tuyển vào Thiên Ngưu Vệ trở thành thị vệ thân cận của Hoàng tự Lý Đán.

Nhưng vụ án ám sát mấy ngày trước khiến gã trở thành tội phạm quan trọng của Đại Lý Tự và Nội vệ. Hoắc Tri Thiện than thở cũng không biết mình nên làm gì bây giờ? Nhưng gã cần một khoản tiền để cao chạy xa bay đi phương nam. Gã vốn định trước khi đi về thăm cha, không ngờ trong nhà lại có mai phục.

Hoắc Tri Thiện trầm tư một lát rồi chạy gấp về phía thị trấn.

Hai canh giờ, Hoắc Tri Thiện đi đến một tửu quán trong Đông thành của huyện Huỳnh Dương. Đây chính là quán rượu của nhị ca gã. Tuy bọn họ cùng cha khác mẹ, lại hơn kém nhau mười tuổi nhưng tình cảm huynh đệ rất tốt, Hoắc Tri Thiện tin rằng Nhị ca sẽ giúp mình một tay.

Gã ở ngoài tửu quán xem xét thật lâu, chắc chắn bên trong không có mai phục liều gõ cửa. Một lúc lâu sau trong sân vọng ra tiếng của Nhị ca:

- Ai đó?

- Nhị ca, là đệ, Tri Thiện.

Tiếng của Hoắc Tri Phúc căng thẳng vang lên:

- Đệ chờ một chút.

Một lát sau, anh ta mới ra mở cửa, nhìn hai bên rồi kéo tay đệ đệ vào sân. Nhìn Hoắc Tri Phúc và đệ đệ không giống nhau chút nào, Hoắc Tri Thiện mặt gầy cao dáng người cân xứng, cường tráng còn Hoắc Tri Phúc lại mặt tròn, béo lùn, mắt nhỏ lộ ra vẻ giảo hoạt của một thương nhân.

Nhưng lúc này sắc mặt của y tỏ ra lo lắng, y khoát tay ra hiệu cho đệ đệ không cần nói rồi lôi đệ đệ vào một phòng nhỏ để đây chờ. Hoắc Tri Phúc đóng cửa lại, thắp một ngọn đèn nhỏ, ra sức ăn đệ đệ ngồi xuống, vô cùng căng thẳng nói:

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, khắp thành đều là bố cáo truy nã đệ. Hôm nay Huyện úy còn dẫn người đến quán rượu của ta điều tra đây.

Hoắc Tri Thiện cười khỏ một tiếng nói:

- Một lời khó nói hết, nhưng có chút gì cho đệ ăn không, đệ đói lắm.

- Đợi chút!

Hoắc Tri Phúc đi ra ngoài, một lát sau y bưng một đĩa bánh nướng to, còn cả một bình rượu gạo đến:

- Nguội hết rồi, không còn cách nào, đệ ăn trước đi.

Hoắc Tri Thiện sớm đã đói bụng, ăn ngấu nghiến, chỉ một lúc đã ăn hết đĩa bánh nướng và uống cạn sạch bình rượu gạo, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy mỹ mãn.

Hoắc Tri Phúc nhìn đệ đệ chăm chăm, chờ gã ăn xong mới nói:

- Bây giờ có thể nói rõ cuộc đã xảy ra chuyện gì chưa?

- Nhị ca, có người muốn ám sát Tương Vương, ba thị vệ chúng đệ đã chết hai, đệ mạng lớn chỉ bị thương nhẹ tránh được một kiếp.

- Vậy đệ chạy trốn cái gì, còn bị Đại Lý Tự truy nã, lẽ nào đệ có liên quan đến thích khách?

Hoắc Tri Phúc không hổ là một thương nhân, một câu đã đánh trúng tim đen.

Hoắc Tri Thiện tỏ ra xấu hổ, khẽ gật đầu:

- Đệ nhất thời hồ đồ, không chống nổi sức hấp dẫn của hoàng kim cho nên đã đồng ý hợp tác với họ. Nhưng đệ kiên quyết không động thủ, bọn họ lùi một bước, muốn đệ cung cấp tình báo chính xác. Đệ nói cho họ thói quen sinh hoạt của Tương Vương, kết quả là Tương Vương bị đâm ở hậu viện.

- Tương Vương chết rồi sao?

Hoắc Tri Phúc sợ quá hỏi.

- Ông ta rất may mắn, cũng chỉ bị thương tránh được một kiếp nhưng lúc Đại Lý Tự và Nội vệ điều tra, phát hiện sơ hở của đệ. Đệ chỉ nhân lúc họ chưa chuẩn bị bỏ trốn thôi.

Nói đến đây, Hoắc Tri Thiện thở dài, tuy gã bị thương nhưng không trúng độc. Mặc dù đã giải thích nhưng vẫn bị Đại Lý Tự nghi ngờ, chuẩn bị mang gã ra thẩm vấn. Ngoài việc chạy trốn ra, gã không có lựa chọn thứ hai, thậm chí không dám ở lại kinh thành, như vậy chắc chắn sẽ bị đối phương giết người diệt khẩu.

Hoắc Tri Phúc ngây ra, một lúc lâu sau, y biết đệ đệ gây ra đại họa, làm không tốt sẽ ảnh hưởng đến tính mạng. Y run run nói:

- Vậy đệ định thế nào?

Hoắc Tri Thiện muốn nói nhưng cảm thấy có điều không đúng liền thôi tắt đèn nhưng đã muộn. Chỉ nghe thấy ầm một tiếng thật to, tấm ván gỗ bị đập đổ, một gã mặc áo đen xông vào, trong tay cầm đại chùy nặng hơn mười cân giáng đến, thế tấn công vô cùng hung hãn.

Hoắc Tri Thiện vô cùng nhanh nhẹn, nhảy một cái ra ngoài thoát được nhất búa trí mạng, tên áo đen lực lưỡng cũng rất linh hoạt. Y đập búa không trúng, liền đi đến gần, vật lộn một hồi Hoắc Tri Thiện căn bản không còn chỗ trốn.

Đúng lúc này, Hoắc Tri Phúc chạy lên ôm cổ tên áo đen hô to:

- Tam lang, đệ chạy đi mau.

Tên áo đen giận dữ giáng một nhát đại chùy chính mặt Hoắc Tri Phúc, chỉ nghe thấy một tiếng hét thảm, đầu lâu vỡ vụn. Óc của Hoắc Tri Phúc văng ra tung tóe, chết thảm dưới đại chùy.

Hoắc Tri Thiện nhìn thấy huynh trưởng chết thảm, mắt đỏ ngầu nhưng gã không có vũ khí. Gã nắm cơ hội huynh trưởng đã mở đường cho mình, ra sức kéo đồng bàn cũ, hơn mười cái bàn đổ xuống đè lên tên áo đen. Tên này bò ra ngoài, Hoắc Tri Thiện nhảy ra khỏi đồng gỗ đổ nát, trong sân có bốn, năm tên áo đen, bọn chúng mai phục xung quanh, cùng cầm kiếm đánh về phía Hoắc Tri Thiện.

Hoắc Tri Thiện đập cái bàn ra liên tục văng chặn mấy đường kiếm, so với tên cầm đại chùy, võ công của mấy tên cầm kiếm này có kém hơn. Tuy Hoắc Tri Thiện bị thương nhưng lấy một địch ba gã cũng vẫn không rơi vào thế hạ phong.

Tên áo đen kia đá văng chiếc bàn ra, đại chùy múa may đánh về phía Hoắc Tri Thiện. Võ công của y rất cao cường, mấy chiêu đại chùy liên hoàn đánh tới như tia chớp. Hoắc Tri Thiện biết rất nguy hiểm, chỉ nghe rằng rắc một tiếng, chân bàn trong tay gã đã bị đập nát.

Đúng lúc này, trên tường viện có người hô to:

- Nội vệ đến rồi, mau chạy đi.

Tiếng bước chân từ khắp phía truyền đến, tên cầm chùy thấy sắp bắt được Hoắc Tri Thiện lại phải bỏ qua, trong lòng không cam hết lớn một tiếng, nện hơn mười nhát đại chùy liên tiếp, Hoắc Tri Thiện chạy quanh cây đại thụ tránh được hơn mười cái búa nện. Tên cầm chùy không làm gì được đối phương, đành phải rút lui.

Mấy tên áo đen chạy vào trong tửu quán nhưng tên cầm chùy không biết, vừa rồi một búa đập nát chân bàn kia khiến miệng vết thương của Hoắc Tri Thiện vỡ ra, máu chảy ròng ròng. Đã duy trì không nổi nữa rồi. Nếu kiên trì thêm một lát y có thể giết được Hoắc Tri Thiện rồi, đáng tiếc y lại thất bại trong gang tấc.

Hoắc Tri Thiện không muốn bị Nội vệ bắt được, nhìn thấy võ sĩ cầm kiếm đã ở trên tường thành liền cản rằng chạy trốn. Nhưng chỉ chạy được mấy bước, trước mặt đã tối sầm lại rồi ngã xuống đất.

Lúc gã tỉnh lại thì đã phát hiện mình đang nằm trên chiếc xe ngựa. Tứ chi bị trói, cơ thể lung lay theo thùng xe, hình như vết thương trên người được băng bó rất kỹ. Nhưng cơ thể gã yếu ớt mệt mỏi nói không nên lời.

Mắt gã hơi chuyển, phát hiện ra ba gã võ sĩ đang ngồi bên đầu lạnh lùng nhìn mình. Hoắc Tri Thiện nhớ đến Nhị ca bị mình liên lụy mà chết, không kìm nổi đau buồn, nước mắt tuôn ra, đau khổ rồi nhắm mắt lại.

Lúc Hoắc Tri Thiện tỉnh lại lần nữa thì phát hiện mình không ở trên xe ngựa mà đang nằm trong phòng, hai tay có thể hoạt động nhưng chân bị xích. Gã từ từ ngồi dậy, toàn thân đau đớn, dùng sức kéo xích kêu loảng xoảng.

Lúc này, phía sau gã có tiếng:

- Nếu ta là người, ta sẽ không làm chuyện vô dụng này.

Hoắc Tri Thiện vừa quay đầu lại thì nhìn thấy một người trẻ tuổi thân hình cao lớn ngoài cửa sổ:

- Người là... Lý Trân?

Lý Trân khẽ mỉm cười:

- Trong Thiên Ngưu Vệ gần như không ai mà không biết ta.

- Các người giết huynh đệ của ta rồi?

Hoắc Tri Thiện nghiêng răng nghiêng lợi nói:

Lý Trân dừng bước trước mặt gã, nhìn gã bình tĩnh nói:

- Vốn ta tưởng người là kẻ thông minh không ngờ cũng chỉ là tên hồ đồ, là chúng ta giết Nhị ca của người ư?

Hoắc Tri Thiện chậm rãi cúi đầu, gã tức giận nhưng biết tên cầm chùy kia chính là một trong những kẻ đã mua chuộc mình, gã thở dài:

- Lý thống lĩnh, ta thật xin lỗi, ta không biết ai muốn ám sát Tương Vương, bọn họ chỉ có hai người liên hệ với ta, ta không biết bọn họ.

Lý Trân lấy Thất Diệp trên châu, để lên tay hỏi:

- Người biết nó chứ?

Hoắc Tri Thiện nhìn viên trân châu một lúc mới bắt đầu gật đầu:

- Là bọn họ cho ta, để ta ném ở hiện trường.

- Người cũng biết, sao người lại để lộ sơ hở không?

Lý Trân thản nhiên hỏi.

- Ta không biết, có lẽ vì ta không trúng độc.

- Thực ra không phải lý do đó, mà vì người đâm người bị thương quả thực không dùng dao độc. Sơ hở thực sự nằm ở viên trân châu này, sau khi xảy ra vụ ám sát, đám thị vệ đã cẩn thận kiểm tra hậu hoa viên, lục soát khắp chỗ hẻo lánh cũng không phát hiện ra khuyết tật tại trân châu. Nhưng khi chúng ta đi thì lại phát hiện ra rõ ràng nó để bên cạnh đình, mà trừ người ra thì không có thị vệ nào khác đến gần tòa đình này.

290. Chương 288: Chùy Là Manh Mối

Hoắc Tri Thiện cười khổ một tiếng nói:

- Nếu vậy thì phải làm thế nào đây, bắt ta lại cũng không có ý nghĩa, ta không biết hung thủ là ai.

- Việc này cũng không quan trọng.

Lý Trân lắc đầu cười nói:

- Quan trọng là... người xác nhận suy đoán của ta, viên trân châu này là một cạm bẫy, là cố ý nói dối để ta đi lạc hướng, ít nhất ta không cần đi Lĩnh Nam bắt người nữa.

Hoắc Tri Thiện lại thấp giọng hỏi:

- Ta sẽ bị xử tử sao?

Lý Trân trầm tư một lát nói:

- Ngày hôm qua ta lại gặp Tương Vương, y thay người cầu tình với ta, nói người không có tâm muốn giết y, hơn nữa ở thời khắc mấu chốt người đã chặn thích khách thứ ba, kéo dài thời gian để thị vệ của y tới nơi, bảo vệ tính mạng của y, y hy vọng ta có thể tha cho người một mạng.

Hoắc Tri Thiện thở dài một tiếng,

- Tương Vương hậu đãi ta như thế, ta lại phản bội y, ta còn có mặt mũi nào để sống. Lý Thống lĩnh, ta nguyện nhận lấy cái chết, chỉ xin bỏ qua cho phụ thân ta và huynh trưởng, bọn họ không có quan hệ gì.

Lý Trân cười cười:

- Kỳ thật ta quả thật có thể tha cho người một mạng, tuy nhiên ít nhất người phải nói cho ta biết một chút manh mối, để cho ta có lý do tha cho người.

Hoắc Tri Thiện tuy rằng trong lòng xấu hổ muốn chết, nhưng nếu như có cơ hội sống, y không thể không động tâm. Y ngẫm nghĩ một chút, liền cắn chặt môi nói:

- Trong đám thích khách có một người chùy pháp vô cùng cao minh, cực kỳ lợi hại, ta cũng đã gặp y một lần, người này đáng người không cao, mặt em bé, không chịu dễ dàng mở miệng, ta nghĩ, người dùng chùy vốn đã rất ít, người có chùy pháp lợi hại càng không có mấy người. Lý Thống lĩnh có thể theo phương hướng này tra tìm, thì có thể tìm được người ám sát Tương Vương.

Lý Trân hơi hiểu được, gật đầu nói:

- Đó là một đề nghị hay, tin tưởng nhất định sẽ có thu hoạch.

Lý Trân xoay người liền bước nhanh đi, ngoài cửa truyền đến mệnh lệnh y cấp cho võ sĩ:

- Cởi trói cho gã, chữa thương thật tốt.

Tuy rằng Hoắc Tri Thiện đề nghị nghe có vài phần có lý, dựa vào manh mối người dùng thiết chùy để tiến hành điều tra, nhưng khi bắt đầu truy xét, Lý Trân mới phát hiện sự thật không phải đơn giản như vậy.

Hắn hỏi rất nhiều người, bao gồm các Giáo Ủy Nội vệ, cùng với địa đầu và vùng nam thị, tất cả mọi người chưa từng nghe nói tới người lấy thiết chùy làm vũ khí.

Điều này làm cho Lý Trân rất thất vọng, nhưng các võ sĩ Nội vệ đi bắt Hoắc Tri Thiện nói cho hắn biết, bọn họ đứng là tại Huỳnh Dương thấy được một gã người áo đen sử dụng chùy, Hoắc Tri Thiện cũng không có nói dối.

Lầu ba Giang Tả tửu quán, Lý Trân có chút rầu rĩ không vui, bưng chén chậm rãi uống rượu, nửa ngày cũng không có nói câu nào. Dịch Yến hiểu được tâm sự của hắn, nàng thấp giọng nói:

- Huynh có đi tìm Tửu mậ hay không, để y đi Thiên Ngưu Vệ hỏi thăm một chút, ta cảm thấy Thiên Ngưu Vệ tin tức rộng, bọn họ khẳng định biết kẻ dùng chùy này.

Lý Trân thở dài, đem rượu trong chén uống một hơi cạn sạch, cười khổ nói:

- Ta cũng biết có thể tìm Thiên Ngưu Vệ hỏi thăm, nhưng chuyện này khá bí ẩn, nếu tin tức truyền đi rộng, cho dù không ai biết người này, y cũng sẽ lập tức mất tích, muội hiểu ý của ta không?

Dịch Yến yên lặng gật đầu, nàng hiểu được nỗi khổ tâm riêng của Lý Trân, vừa muốn tìm nhiều người hỏi thăm tin tức, vừa muốn giữ bí mật, quả thật rất khó làm được.

Dịch Yến ngẫm nghĩ một chút, bỗng nhiên lại cười nói:

- Hay là chúng ta đi cửa hàng binh khí hỏi thăm một chút, ta biết ngay tại Nam thị có một cửa hàng binh khí lớn nhất, các loại binh khí đều có, có lẽ bọn họ biết.

Một câu nhắc nhở Lý Trân, hắn lập tức đứng lên nói:

- Chúng ta đi.

Hắn bước nhanh đi xuống lầu, Dịch Yến thấy hắn lòng nóng như lửa đốt, ngay cả ăn cơm cũng không để ý, không khỏi lắc lắc đầu, nói với tửu bảo bên cạnh:

- Đợi lát nữa bọn ta sẽ quay lại.

Tửu bảo cực kỳ quen thuộc bọn họ, cười nói:

- Cô nương mau đi đi, ta sẽ sắp xếp ổn thỏa.

Dịch Yến vội vàng đuổi theo:

- Đây chờ ta một chút.

Liên tục chạy đến cửa lớn Nam thị, Dịch Yến mới đuổi kịp Lý Trân, nàng tức giận nói:

- Huynh ấy, ý vào chân của mình dài mà ức hiếp ta sao? Nam thị có hơn mười cửa hàng binh khí, huynh có biết ta nói nhà ai không?

- Không phải Võ Đức Đường sao?

Lý Trân có chút áy náy nói.

- Đúng vậy, là Võ Đức Đường, nhưng huynh đường đường là Thống lĩnh Nội vệ đi hỏi, huynh cảm thấy bọn họ sẽ nói thật không?

Dịch Yến ho khan một tiếng, làm bộ như thanh âm của Lý Trân, khàn khàn nói:

- Chủ quán, ta muốn biết các người đem thiết chùy bán cho người nào?

Nàng lại thay đổi giọng nói, như thể là chưởng quầy trong tiệm:

- Lý Thống lĩnh nói chỗ nào, đừng hù dọa tiểu dân a tiểu điểm tuân theo pháp luật, buôn bán nhỏ, làm sao dám bán loại chùy sắt hàng cấm này, tuyệt đối không bán.

Lý Trân nhin không được bật cười, hắn hơi sơ sót, quên mất thiết chùy là hàng cấm, bình thường cửa hàng không dám công khai mua bán, bản thân hắn một thủ lĩnh Nội vệ đi hỏi, bọn họ càng sẽ không thừa nhận.

- Ta đây ở bên ngoài chờ muội, muội đi hỏi?

- Nay cũng không cần, chương quỳ Võ Đức Đường ta có quen, có ta ở đây, vấn đề không lớn, đi theo ta.

Địch Yến lườm hần một cái, bước nhanh hướng Nam thị đi đến, Lý Trân lần này không hề giành đi trước, đi sau lưng Địch Yến.

Vũ khí nằm ở góc Tây Bắc Nam thị, do hơn mười cửa hàng tạo thành, Đại Đường đối với hoành đao, áo giáp, tên nỏ và binh khí dài giới hạn, không cho tư nhân mua bán, có điều đối với đao kiếm, cung tiễn và bì giáp, dao găm binh thường và binh khí tầm thường thì không có gì hạn chế, hơn nữa trường kiếm, ai cũng đeo bên mình.

Võ Đức Đường là một cửa hàng binh khí lớn nhất con đường này. Sắc trời đã gần xế chiều, trong tiệm rất an tĩnh, không có khách nhân, một gã tiểu nhị chạy ra đón chào, vẻ mặt tươi cười nói:

- Hai vị muốn mua binh khí sao?

- Ta muốn gặp Mễ chương quỳ, người đi tìm y đến.

- Cô nương chờ nhé, ta đây đi ngay.

Tiểu nhị bước nhanh đi, Lý Trân khoanh tay đánh giá cửa hàng binh khí này, chỉ thấy chính giữa bày đầy từng dãy kiếm, mặt trên đặt các loại trường kiếm, phần lớn không có vỏ kiếm, hàn quang lóng lánh, nhưng nhìn kỹ lại hết sức bình thường, thuộc loại trường kiếm cấp nhập môn, mặt khác trên tường cũng đeo đầy trường kiếm, phẩm chất so với kiếm trên kệ hơi tốt hơn một chút, tuy nhiên cũng không khá hơn chút nào.

Lúc này, Lý Trân thấy trong góc phòng có một loạt giá kiếm, mặt trên đặt bảy tám trường kiếm, không giống nơi khác, nơi này kiếm đều có vỏ, Lý Trân lập tức có vài phần hứng thú, khoanh tay đi tới trước giá kiếm, bên cạnh một gã tiểu nhị cười nói:

- Công tử rất có nhãn lực, tám chuôi kiếm này đều là thợ thủ công nổi tiếng tạo ra, so với những kiếm khác tốt hơn nhiều.

- Vậy sao?

Lý Trân tùy tay cầm lên một thanh kiếm, chỉ thấy vỏ kiếm là da cá mập, có thêu tơ vàng ngân tuyến, chuôi kiếm cũng là kim mộc thượng hạng, còn khảm hai viên hồng ngọc, thoát nhìn có chút hoa lệ, hần chậm rãi rút kiếm ra, trong mắt lập tức lộ ra vẻ thất vọng, so với kiếm trên tường tốt một chút, nhưng cái gọi là thợ thủ công nổi tiếng tạo ra, phỏng chừng cũng là hư danh nói chơi, hần thật sự không để vào mắt.

Hần thả thanh kiếm trở về, khinh thường hừ một tiếng:

- Võ Đức Đường cũng chỉ bán loại kiếm này sao?

Tiểu nhị thấy Lý Trân chương mắt kiếm trong sảnh lớn, liền khom người cười nói:

- Những kiếm này đều là trường kiếm bình thường, bán cho người bình thường, nếu thật sự là người luyện võ, hay giống công tử là người biết hàng, đương nhiên không thể xem mấy thứ này là kiếm, nội đường còn có một số kiếm, tin tưởng công tử sẽ không thất vọng, muốn tiểu nhân dẫn ngài hay không đi.

- Đợi lát nữa rồi nói sau.

Lý Trân thoáng nhìn, gặp một nam tử trung niên vội vàng đi ra, Địch Yến nghênh đón cười nói:

- Mễ Tứ thúc, đã lâu không gặp.

- Hóa ra là A Yến cô nương, quả thật đã lâu không gặp, hôm nay đến xem kiếm sao?

Chương quỳ thoát nhìn có chút quen biết với Địch Yến, tươi cười vô cùng thân thiết.

Địch Yến tiến lên thấp giọng nói với y hai câu, vừa chỉ chỉ Lý Trân, Mễ chương quỳ mới phát hiện nơi này còn có một nhân vật không bình thường, y lập tức hoảng sợ, liền vội vàng tiến lên thi lễ:

- Hóa ra là Lý Thống lĩnh, tiểu nhân Mễ Nam, là chương quỳ của bốn điểm, thất kính.

Tiểu nhị cũng sợ tới mức không dám hé răng lần nữa, Lý Trân thản nhiên cười:

- Ta chỉ là bồi Dịch cô nương tới đây một chút, không có công sự gì.

Địch Yến lại nói với y hai câu, chưởng quầy trên mặt lộ ra vẻ khó xử, nhưng cuối cùng vẫn đáp ứng:

- Mời Dịch cô nương và Lý Thống lĩnh đi theo ta.

Y dẫn Lý Trân và Dịch Yến tới hậu đường, mời bọn họ ngồi xuống. Lý Trân phát hiện hậu đường cũng có mấy hàng kiếm, rõ ràng so với kiếm ở tiền đường tốt hơn nhiều, hẳn hôm nay không phải đến xem kiếm, cũng không cố ý đi bình phẩm kiếm, không bao lâu, chưởng quầy mang theo một quyển đồ trục thật dày lại đây.

Ngồi xuống bàn đối diện Lý Trân và Dịch Yến, y đem đồ trục đưa cho Lý Trân cười nói:

- Bỏn điểm quả thật không vi phạm lệnh bán binh khí cấm, tuy nhiên một số khách nhân nếu có chút yêu cầu đặc thù, chúng ta có thể giúp y tìm danh gia đỉnh chế, không liên quan đến tiểu điểm, tiểu điểm chỉ lấy một chút phí trung gian thôi.

Ngụ ý, cửa hàng binh khí không vi phạm lệnh mua bán vũ khí cấm, nhưng có thể đáp cầu đắt mồi, nhưng cái gọi là phí trung gian kỳ thật chính là lợi nhuận bán binh khí, chỉ là đánh bóng sát biên mà thôi.

Lý Trân mở đồ trục ra nhìn kỹ, chỉ thấy trong đồ sách các loại binh khí đều có, đao thương kiếm kích, mười tám món binh khí mọi thứ đều đủ, thậm chí còn có hoành đao, nổ quân, áo giáp Minh quang và vũ khí nghiêm cấm, Lý Trân đối với mấy cái này không cảm thấy hứng thú, trực tiếp tìm được chùy, ước chừng có hơn mười loại chùy, như chùy dưa hấu, chùy bát giác, chùy bát lăng tử kim, chùy lôi cổ úng kim, chùy sao băng...

Lý Trân chỉ vào chùy bát giác cười nói:

- Ta đối với chùy bát giác này lại cảm thấy rất hứng thú, không biết Lạc Dương có ai mua loại chùy này hay không, ước chừng nặng ba mươi cân, chỉ có một cán chùy, Mễ chưởng quỹ có ấn tượng không?

Mễ chưởng quỹ lập tức hiểu được, Lý Trân không phải đến mua vũ khí cấm, mà là tra người sử dụng loại chùy bát giác, y vô cùng khó xử nói:

- Ta tuy rằng có bản ghi chép, nhưng cửa hàng có quy định, không tiết lộ bí mật của khách, xin Lý Thống lĩnh thứ lỗi.

Lý Trân cười lạnh:

- Xem ra Mễ chưởng quỹ không biết rõ, ta hiện tại chỉ hỏi một sự kiện, hơn nữa phải hỏi rõ, nếu Mễ chưởng quỹ không chịu phối hợp, vậy cũng không sao, sau nửa canh giờ ta sẽ dẫn nhóm lớn nội vệ tiến đến tra án, khi đó tất cả người mua bán vũ khí cấm, đều sẽ bị Nội vệ truy xét, Võ Đức Đường nguyện ý chịu đựng loại phiêu lưu này sao?

Mễ chưởng quỹ lập tức sắc mặt trắng bệch, nếu thật là như vậy, vậy thanh danh Võ Đức Đường bị tổn hại hầu như không còn, chỉ sợ đông chủ cũng sẽ có phiền toái lớn, chính chưởng quầy như y cũng đừng mong làm nữa, trong lòng của y sợ run, chỉ đành đứng lên nói:

- Xin công tử chờ, ta đi tra một chút.

Chưởng quầy bước nhanh đi, Dịch Yến thấp giọng oán giận nói:

- Người chưởng quỹ này là bà con xa của nhà ta, huynh lại uy hiếp y?

-Ồ —— ta thật không biết.

- Ta nói rồi ta tới hỏi, huynh cố tình muốn cướp cái gì?

Lúc này, Mễ chưởng quỹ vội vàng đi ra, trên tay cầm lấy một bản ghi chép rất dày, biểu hiện trên mặt y vô cùng cổ quái, ập a ập ứng nói với Dịch Yến:

- Loại đơn cán chùy bát giác này ở chỗ ta chỉ có một bản ghi chép, A Yến, là sư phụ cháu mua vào ba năm trước.

291. Chương 289: Người Sử Dụng Chùy

Địch Yến và Lý Trân nhìn nhau, Địch Yến không thể tin được điều mình nghe được, chùy bát giác này không ngờ là sự phụ của mình mua, nàng hơi vội la lên:

- Mẽ tứ thúc, thúc không có nhớ sai chứ.

Mẽ chuồng quỹ lắc đầu:

- Vốn là có rất ít người mua chùy, ở đây ta chỉ có bản ghi chép này, đồng chùy bát giác, nặng hai mươi lăm cân, nhưng có phải là thanh các cháu muốn tìm hay không, ta cũng không biết.”

- Ngoại trừ Võ Đức Đường, cửa hàng khác cũng bán chùy sao?

Lý Trân cũng tiếp miệng hỏi.

- Không thể bán chùy, tất cả mọi người không bán, chúng ta cũng không bán, chỉ giúp người khác liên lạc một chút thôi.

Mẽ chuồng quỹ cười nói:

- Cùng nghề là oan gia, kỳ thật làm ngành này, tất cả mọi người giấu diếm đối phương không nổi, trong lòng đều có số, các binh khí khác, có lẽ người ta cũng làm, nhưng chùy khá đặc thù, theo ta được biết, mấy năm này cũng chỉ có một thanh ta mới vừa nói.

Từ Võ Đức Đường đi ra, tâm tình của Địch Yến lập tức trở nên ảm đạm hẳn xuống, có chút rầu rĩ không vui. Nàng rất lo lắng cho sự phụ mình cuối cùng bị tra ra là hung thủ ám sát Tương Vương, Lý Trân lý giải tâm tình của nàng, an ủi nàng:

- Không có bất kỳ chứng cứ nào chứng minh người sử dụng chùy và sự phụ của muội có liên quan, có lẽ là chùy cũ vài thập niên trước lưu lại, chúng ta nghĩ nhiều quá rồi.

Lời Lý Trân nói khiến trong lòng Địch Yến thoáng cảm thấy trấn an, quả thật không thể nói chùy thích khách dùng chính là thanh sự phụ mua kia được, nàng suy nghĩ một chút nói:

- Ta cảm thấy hay là đi tìm sự phụ một chút, hỏi rõ ràng tình hình, miễn cho ta nghĩ ngợi lung tung.

Lý Trân mặc dù là an ủi Địch Yến như vậy, nhưng hẳn còn có một chi tiết không nói cho Địch Yến, chính là Tuyết Cáp Hoàn của Công Tôn đại nương vừa vặn có thể khắc độc của Lý Đán, bởi vì bất luận thuốc giải độc nhiều gì, hoặc ít hoặc nhiều cũng có một chút di chứng, trừ phi là đúng bệnh hốt thuốc.

Mà Tuyết Cáp Hoàn tiêu trừ sạch sẽ độc của Lý Đán, đều không phải hoàn toàn là bởi vì Tuyết Cáp Hoàn thần kỳ, mà là giữa Tuyết Cáp Hoàn và độc dược tồn tại sự ăn ý nào đó.

Lý Trân lúc trước thì hơi hoài nghi, nhưng hẳn cảm thấy liên hệ Công Tôn đại nương với án ám sát, không thể tưởng tượng được, có điều hôm nay bắt giác đồng chùy xuất hiện, khiến Lý Trân cảm thấy, quả thật cần phải cùng Công Tôn đại nương nói chuyện một chút.

Có lẽ là Lý Trân đã từng trợ giúp Công Tôn đại nương rất lớn, Lý Trân ở trong tang vật của lão ni Hà Nội tìm được một lọ nhân ngư cao quý báu, hoàn toàn là phối liệu quan trọng chế tác Tuyết Cáp Hoàn, Lý Trân đem nhân ngư cao cho Công Tôn đại nương, khiến Công Tôn đại nương nợ hẳn một nhân tình.

Cho nên khi Địch Yến dẫn theo Lý Trân đi vào chỗ ở của Công Tôn đại nương, Công Tôn đại nương đối với Lý Trân có chút khách khí, tự mình ra đón:

- Khó có dịp Lý Thống lĩnh hạ cố đến chơi căn nhà nhỏ bé, hoan nghênh đã đến.

- Hôm nay mạo muội tới quấy rầy tiền bối rồi.

Địch Yến thấy sự phụ đối với Lý Trân rất khách khí, trong lòng cũng có chút cao hứng, tiến lên ôm lấy cánh tay sự phụ làm nũng. Công Tôn đại nương gõ đầu của nàng một cái cười nói:

- Lâu như vậy cũng không tới thăm sư phụ một chút, trong khoảng thời gian này người đã đi nơi nào?
- Con không phải đã đến thăm sư phụ đây sao?
- Người đâu phải tới thăm sư phụ, là tới có việc phải không?

Công Tôn đại nương cực kỳ khôn khéo, bà biết rằng Lý Trân không có việc sẽ không đến nhà, nhất định là tìm mình có chuyện, bà liền mời Lý Trân vào khách đường, lại lệnh cho nha hoàn dâng cho Lý Trân trà, Địch Yến ngại tham dự vào việc hỏi sư phụ, liền tìm lý do chạy ra ngoài, đi tìm sư tỷ của nàng nói chuyện phiếm.

- Nhân ngư cao lần trước, đa tạ Lý Thống lĩnh.
- Tiện tay mà thôi, không đáng nhắc đến, tiền bối không cần phải khách khí.

Công Tôn đại nương cũng biết ngoài miệng nói là không có thành ý, bà từ hòm thuốc bên người lấy ra ba hộp ngọc nhỏ, đặt lên bàn giao cho Lý Trân:

- Đây là ba viên Tuyết Cáp Hoàn, đưa cho Lý Thống lĩnh, xin nhận lấy.

Lý Trân mừng rỡ, Tuyết Cáp Hoàn của Công Tôn đại nương là thuốc tiên giải độc, cực kỳ hiếm có, là bảo vật có thể gặp được mà không thể cầu được, hẳn cũng không khách khí, ôm quyền thi lễ, nhận ba hộp ngọc.

Công Tôn đại nương thở dài nói:

- Tuyết Cáp Hoàn rất khó luyện chế, ta chuẩn bị ba năm, mới luyện ra một lò ba mươi viên, Thánh Thượng muốn mười viên, mặt khác còn có mười viên cho hoàng tộc và các thân vương, chính mình chỉ chừa lại mười viên, vốn định cho Lý Thống lĩnh nhiều một chút, nhưng lực không đủ.

Lý Trân nghe nói bà từ mười viên chia cho mình ba viên, trong lòng của hắn càng thêm cảm kích, vội vàng nói:

- Thành ý của tiền bối, Lý Trân vô cùng cảm kích.

Công Tôn đại nương cười cười, uống ngụm trà lại hỏi:

- Lý Thống lĩnh hôm nay tới nhất định có chuyện nhỉ.
- Ta quả thật có hai chuyện tìm đến tiền bối, một là việc tư, hai là việc công, không bằng trước tiên là nói về việc tư, là về giải được xích luyện kim, tiền bối nghiên chế ra sao?

Lý Trân quả thật rất quan tâm vấn đề này, từ khi hắn phát hiện xích luyện kim xuất hiện, trong lòng của hắn thực có chút khẩn trương, loại chất độc này không có thuốc nào chữa được, dính da tất chết, làm người ta khó lòng phòng bị, hắn cũng không muốn chết dưới loại độc được này.

Công Tôn đại nương thở dài nói:

- Ta nghiên cứu hơn nửa năm, thí nghiệm vô số lần, cũng thất bại vô số lần, phát hiện Tuyết Cáp Hoàn cũng không cách nào khắc chế loại chất độc này, lần trước Lý Thống lĩnh nói cho ta biết, loại chất độc này là nọc của một loại rắn độc Thổ Hỏa La, ta nghĩ, trong vòng bảy bước rắn độc thường lui tới, tất có giải được, cho nên ta đã phái hai đồ đệ hai tháng trước đi Thổ Hỏa La tìm thuốc giải, nếu vẫn không thu hoạch được gì, ta đây cũng thật không có cách nào.

Nói đến đây, Công Tôn đại nương nhướn mày:

- Như thế nào, loại độc được này lại xuất hiện sao?

Lý Trân gật gật đầu:

- Ở hiện trường ám sát tướng quốc, chúng ta lại phát hiện loại chất độc này, vạn hạnh chính là, tướng quốc cũng không trúng loại độc chất này, mới tránh được một kiếp.
- Thật sự là kì quái, theo lý, tất cả xích luyện kim hẳn là đều ở trong tay ta, sao lại xuất hiện được?
- Việc này không khó lý giải, từ trước Võ Thừa Tự phái người từ A Hoãn thành mua được xích luyện kim, nếu lại có người mua được, cũng là hợp tình hợp lý.

- Tuy nói như vậy, nhưng ta cũng hỏi qua người Thổ Hỏa La ở Lạc Dương, bọn họ cũng nói loại chất độc này chính là ở Thổ Hỏa La cũng cực kỳ hiếm thấy, có tiền cũng chưa chắc mua được, lần trước người của Võ Thừa Tự có thể mua được, chỉ có thể nói vận khí cũng không tệ lắm, có lẽ, độc được của Võ Thừa Tự vẫn chưa bị tịch thu hết, y vẫn còn giấu một ít.”

Công Tôn đại nương vừa chuyển đề tài, lại hỏi:

- Nếu việc tư là về xích luyện kim, vậy việc công là cái gì?”

Lý Trân trầm ngâm một lát, cảm thấy vẫn là gọn gàng dứt khoát tương đối hay hơn, hần liền hỏi:

- Chúng ta tra được tiền bối ba năm trước đây từng mua một thanh đồng chùy bát giác, không biết chuôi đồng chùy còn ở bên người tiền bối hay không?

Công Tôn đại nương lập tức biến sắc, sau một lúc lâu mới lạnh lùng nói:

- Người vi phạm lệnh cấm mua bán vũ khí rất nhiều, tại sao phải tập trung vào ta?

- Không không.

Lý Trân vội vàng xoa tay:

- Cái đó và lệnh cấm mua binh khí không quan hệ, chỉ là bởi vì ở trong vụ án ám sát Tương Vương phát hiện có người dùng đồng chùy bát giác, cho nên chúng ta đang tra xét.

Sắc mặt của Công Tôn đại nương càng thêm âm u lạnh lẽo:

- Thiên hạ Đại Đường rộng lớn, người dùng đồng chùy bát giác rất nhiều, lấy gì chứng minh chính là ta mua thanh chùy ấy? Hơn nữa chuôi đồng chùy này đã hư hao từ hai năm trước, bị ta nung chảy rồi, không thể xuất hiện được nữa.”

Lúc này, phía sau Lý Trân truyền tới một thanh âm nhu hòa:

- A la vì sao bây giờ còn phải che chở y?

Lý Trân vừa quay đầu lại, chỉ thấy trong cửa hông một lão đạo cô đi ra, đúng là sư bá của Dịch Yến, ở Chung Nam Sơn thu nhận và giúp đỡ Tiểu Tế, Lý Trân nghe Tiểu Tế nói tỉ mỉ, gần đây bà từ Chung Nam Sơn tới, không ngờ lại gặp bà ở chỗ này. Lý Trân vội vàng đứng dậy thi lễ:

- A cô, đã lâu không gặp.

Lão đạo cô cười tủm tỉm nói với Lý Trân:

- Công tử rất có tiền đồ, lần trước nghèo túng đến nơi đó của ta, không nghĩ tới chưa đến một năm đã lên làm Nội vệ Thống lĩnh, còn là dựa vào bản lãnh của mình, không dễ dàng nhỉ.

Công Tôn đại nương cũng không nghĩ đến sư tỷ sẽ chọc thêm một gậy, bà vô cùng mất hứng nói:

- Sư tỷ, nơi này không có chuyện của tỷ, tỷ trở về phòng đi thôi.

Lão đạo cô thở dài:

- Y đã gây không ít tai họa rồi, lần này không ngờ dính đến ám sát Tương Vương, muội lại che chở y, y sớm hay muộn cũng sẽ hại chết muội.

Lý Trân nghe được manh mối, quay đầu lại nhìn chăm chú vào Công Tôn đại nương nói:

- Tiền bối, vụ án này không phải là nhỏ, là Thánh Thượng đích thân điều tra, do Nội vệ thay Người ra mặt, cái gọi là Đại Lý Tự cũng chỉ là hiệp tra, ta sợ dĩ tra được nơi này của tiền bối, cũng không phải tra một thanh đồng chùy đơn giản như vậy, Tương Vương trúng độc chỉ sợ liên quan tới tiền bối, hôm nay ta đến, chính là không hy vọng sự phụ của A Yến cũng cuốn vào trong vụ án lớn này.

Sắc mặt của Công Tôn đại nương lúc đỏ lúc trắng, qua một hồi lâu mới nói:

- Việc này quả thật không có quan hệ gì với ta, thiên hạ người dùng độc cũng không chỉ một mình ta, nếu Lý Thống lĩnh nhất định phải điều tra chuyện đồng chùy, ta có thể nói cho người biết, đồng chùy cho sư diệt ta.

- Sư diệt?

Lý Trân quay đầu lại liếc mắt nghi ngờ nhìn lão đạo cô một cái, lão đạo cô lắc lắc đầu, đi lên phía trước nói:

- Không phải đồ đệ của ta, chuyện này nói rất dài dòng.

Lão đạo cô ngồi xuống, hỏi Công Tôn đại nương nói:

- Muội nói hay là ta nói?

- Tỷ nói đi.

Công Tôn đại nương lạnh lùng nói.

Lão đạo cô ngẫm nghĩ một chút nói:

- Sư phụ chỉ có hai đồ đệ chúng ta, tuy nhiên bà có một người cháu, phụ mẫu đều mất, từ nhỏ cùng ở bên cạnh bà, so với chúng ta đều lớn hơn vài tuổi, chúng ta cũng gọi sư huynh, cũng là một gã đạo sĩ xuất gia, đạo hạnh rất sâu, mười mấy năm trước huynh ấy thu một gã đồ đệ, tên tục ta đã quên rồi, đạo hiệu Thanh Huyền, luyện một thân võ nghệ cao cường, hơn nữa giỏi về dùng chùy, ba năm trước đây sư muội mời cao nhân làm cho y một thanh đồng chùy bát giác.

- Thanh Huyền có phải khoảng hai mươi tuổi, mặt con nít, dáng người không cao, còn có chút hơi gầy, không thích nói chuyện hay không?

Lý Trân lại truy vấn.

Công Tôn đại nương không cách nào trầm mặc được nữa, đặc điểm Lý Trân nói hoàn toàn phù hợp với sư diệt của bà, trong lòng bà có hơi lo lắng, thấp giọng nói:

- Y không phải không thích nói chuyện, bởi vì y là người Cao Ly, tiếng Hán nói không lưu loát, ta biết rằng y mấy năm này kỳ thật vẫn ở Lạc Dương, y lại vẫn trốn tránh ta.

Lý Trân đại khái đã hiểu, hần chậm rãi nói:

- Công Tôn tiền bối, nếu ta không đoán sai, cháu của sư phụ người là thành viên Cao Ly Phục Quốc Hội, đương nhiên, bọn họ ở Lạc Dương mang tên Hội giúp đỡ người Cao Ly, ta nói không sai chứ?

Công Tôn đại nương gật gật đầu:

- Hình như là thế.

Lý Trân hoàn toàn có thể khẳng định, sư diệt của Công Tôn đại nương chính là người dùng chùy mình phải truy tra, ánh mắt của hần lợi hại nhìn chăm chú vào Công Tôn đại nương:

- Như vậy, xin Công Tôn tiền bối nói cho ta biết, ta có thể tìm được người này ở đâu?

292. Chương 290: Ra Quân Như Sấm Sét

Người Cao Ly sinh sống ở Lạc Dương ước chừng ba vạn, trong đó mấy ngàn quý tộc ở tại phía nam Lạc Thủy, phân tán trong vài chục tòa phường, còn phần lớn bình dân và thợ thủ công thì tập trung ở trong hơn mười tòa phường bần dân phía bắc Lạc Thủy, trong đó Tư Cung phường nhân số nhiều nhất, ở trong này có mấy ngàn bình dân Cao Ly sinh sống, rất nhiều người đều buôn bán tại bắc thị, hoặc là dựa vào người Cao Ly mở cửa hàng, tửu quán, nhà trọ, thanh lâu để sinh sống, phần lớn cuộc sống nghèo khó, địa vị thấp.

Trong Tư Cung phường có một tòa thanh lâu, tên là Bắc Ngọc Mỹ Nhân viện, chiếm khoảng năm sáu mẫu đất, ở Lạc Dương không có danh tiếng gì, nhưng đối với người Cao Ly lại rất nổi tiếng, bên trong nữ tử hầu hạ và tiểu tư trẻ tuổi tuyệt đại bộ phận đều là Cao Ly, ngay cả khách nhân cũng phần lớn là đồng hương.

Rất nhiều người Cao Ly mất đi đất nước, tâm tình sa sút là lúc tới nơi này tìm kiếm sự an ủi, tuy nhiên các quý tộc cũng rất ít tới nơi này, khiến ở thanh lâu này khách hàng là cấp thấp là chủ yếu, thanh lâu cấp bậc cũng không cao.

Tại hậu viện tòa thanh lâu có một gian hậu viện hơi có vẻ độc đáo, tường viện rất cao, từ bốn phía đều không thể nhìn trộm trong viện, quanh năm cửa lớn đóng chặt, tuy nhiên rất nhiều khách quen đều biết rằng gian phòng này bị người bao trong nhiều năm, người đang ở bên trong nghe nói cũng là người Cao Ly.

Đêm dần khuya, trong Bắc Ngọc Mỹ Nhân viện cũng dần dần an tĩnh lại, khách nhân ở trong này qua đêm phần lớn đã đi vào giấc ngủ, trước đại môn trở nên vắng ngắt, chỉ ngẫu nhiên có khách nhân uống rượu dầm dúi nhau rời đi. Lúc này ở trong một gian đại viện phía tây thanh lâu, gần trăm võ sĩ Nội vệ đã chuẩn bị sắp xếp, bất cứ lúc nào có thể xuất kích, Lý Trân mặc khôi giáp Nội vệ đứng ở trên bậc thang đại sảnh, tay cầm trường kiếm, kiên nhẫn chờ đợi tin tức truyền đến, căn cứ vào tin tức Công Tôn đại nương cung cấp, tên dùng chùy người Cao Ly đã ẩn thân trong thanh lâu này.

Lý Trân liên tục hai ngày tiến hành bố trí, tạm thời thuê đại viện này, các võ sĩ Nội vệ cũng giả dạng thành người đi đường bình thường lục tục vào ở tòa nhà này, chỉ trong thời gian hai ngày, trăm tên võ sĩ đã bố trí xong.

Lúc này, từ trong thanh lâu một gã nam tử đi ra, dường như uống rượu quá nhiều, đi đường cũng có chút lảo đảo, tú bà đang chuẩn bị đóng cửa nhướn mày, vội vàng tiếp đón:

- Vị gia này, cửa phường cũng đóng rồi, hay là ở tiểu điểm đi.

- Không được.

Nam tử nói lầm bầm:

- Nếu nương tử biết thì nguy, trong phường có bằng hữu.

Tú bà cười một tiếng:

- Vậy đi thông thả.

Nam tử vịn tường chậm rãi đi xa, tú bà thấy không có khách nhân, liền sai bảo một tiếng, hai gã người tiểu tư trẻ tuổi “Két kẹt” một tiếng, đóng cửa lớn lại rồi.

Tên nam tử kia thấy thanh lâu đã đóng cửa, lập tức chuyển mình, vào bên cạnh một tòa nhà lớn, sớm có võ sĩ Nội vệ đón y vào, nam tử nói:

- Ta muốn lập tức gặp Thống lĩnh.

Lúc này Lý Trân cũng đã đi tới:

- Thế nào, đã nghe được gì chưa?

Nam tử vội vàng bấm báo nói:

- Ty chức nghe được rồi, ở giữa trong viện đại khái có năm người ở, bọn họ trưa hôm nay vừa mới trở về, tối nay đã ở qua đêm.

Lý Trân mừng rỡ, quay đầu nói với thủ hạ:

- Tất cả huynh đệ đều chuẩn bị tốt rồi, lập tức hành động.

Phía ngoài tường đông của thanh lâu nằm sát chỗ Nội vệ, giữa hai bên là một ngõ nhỏ hẹp, độ rộng không đủ một trượng, hai bên tường đều trồng đại thụ tươi tốt, sĩ binh Nội vệ ở sau tòa nhà đặt cây thang trên tường viện, nơi này có vị trí cách mục tiêu khoảng cách ngắn nhất, cách nhau chỉ có hơn ba mươi bước.

Vài tên võ sĩ Nội vệ đã từ cây thang đột nhập vào hậu viện thanh lâu, một lát, bên kia phát ra tín hiệu, không có phát hiện dị thường, gần trăm võ sĩ Nội vệ dọc theo ba cây thang tiến vào thanh lâu, bọn họ không ngừng lại chút nào, dựa theo phương án trước đó bố trí, từ bốn phương tám chạy gấp tới mục tiêu.

Sư diệt của Công Tôn đại nương là một gã cô nhi Cao Ly, y vốn xuất thân quý tộc, khi sáu tuổi cha mẹ lần lượt chết bệnh, y được sư huynh của Công Tôn đại nương thu dưỡng, đã trở thành một gã tiểu đạo sĩ Thanh Dương, đạo hiệu Thanh Huyền, y ở phương diện ngôn ngữ vô cùng chậm chạp, từ nhỏ trầm mặc ít lời, nhưng phương diện luyện võ có thiên phú cực cao, mười mấy năm, y luyện một thân võ nghệ cao cường.

Ba năm trước đây y đến Lạc Dương gia nhập Cao Ly Phục Quốc Hội, khôi phục tên tục gia Triệu Đông Minh, dùng một đồng chùy bát giác nặng hơn hai mươi cân, là đệ nhất cao thủ của Cao Ly Phục Quốc Hội.

Triệu Đông Minh đối với nữ nhân có một loại ham mê đặc thù, để thỏa mãn yêu cầu đặc thù của y, Cao Ly Phục Quốc Hội thuê cho y một viện tử nằm trong thanh lâu do người Cao Ly mở, cũng cấp cho y bốn gã thủ hạ.

Lúc này, Triệu Đông Minh đang ngồi trong phòng, sinh ra hờn dỗi, y giữa trưa mới từ Huỳnh Dương trở về gấp, sáng mai phải báo cáo kết quả hành trình đi Huỳnh Dương cho Kiếm Đông Hi, hành trình Huỳnh Dương lần này cực kỳ không thuận lợi, thậm chí có thể nói là đã thất bại, y không thể giết chết hộ vệ Hoắc Tri Thiện, lại bị Nội vệ cướp đi.

Lúc ấy y vốn muốn cướp Hoắc Tri Thiện về, nhưng Kiếm Đông Hi có nghiêm lệnh, tuyệt không cho phép bọn họ và Nội vệ có xung đột chính diện để tránh bọn họ bị võ sĩ Nội vệ nhận ra, nghiêm lệnh này khiến Triệu Đông Minh tâm tình cực kỳ không tốt, ngày hôm qua là lần đầu tiên y thất thủ.

Một gã thủ hạ thật cẩn thận nói với Triệu Đông Minh:

- Ngày mai chúng ta nói tình hình thực tế đi, chúng ta kỳ thật có thể giết chết gã, nhưng chính là mệnh lệnh kia khiến cho chúng ta mất đi cơ hội.

- Mệnh lệnh ngu ngốc!

Triệu Đông Minh thấp giọng mắng một câu.

- Thuận cơ sao còn chưa tới?

Triệu Đông Minh quay đầu lại hung tợn hỏi một gã thủ hạ khác.

- Ty chức đi hỏi ngay.

Thủ hạ cuống quýt chạy ra phía ngoài viện, nhưng y vừa mới chạy vội ra khỏi viện, bỗng nhiên hô to một tiếng:

- Người nào?

Lập tức truyền đến một tiếng hét thảm.

Triệu Đông Minh chấn động, thuận tay cầm đồng chùy đặt ở góc tường lên, một búa đập nát cửa sau, chỉ thấy vô số bóng đen từ sau tường tiến vào, y biết rằng tiền viện cũng giống như vậy, y hô lớn với vài tên thủ hạ:

- Phá vây từ hậu viện.

Vài tên thủ hạ hươu kiếm hướng hậu viện chạy đi, Triệu Đông Minh lại cười lạnh một tiếng, hung hăng một búa nện lên thành Đông, chỉ nghe trầm đục thật lớn, tường đất bị y một búa đập ra một cái động lớn, y lại một búa, đập ra khe hở cao năm thước, rộng hai thước, có thể chứa một tên thiếu niên leo ra.

Lúc này, hậu viện truyền đến tiếng chém giết kịch liệt, thủ hạ của y và võ sĩ Nội vệ chiến đấu kịch liệt cùng một chỗ, gian ngoài cửa bị người một cước đá vỡ ra, vài tên võ sĩ áo đen vọt vào gian ngoài, Triệu Đông Minh nghiêng thân, từ trong cổng tò vò xông ra ngoài.

Nhưng y vừa mới lao ra khỏi khe hở, ba gã võ sĩ Nội vệ lập tức hiện lên hình tam giác hướng y vùng dao đánh tới, Triệu Đông Minh chùy nhanh như sấm chớp, một búa ném một gã võ sĩ Nội vệ đi xa một trượng,

lập tức lắc mình tránh thoát trường kiếm của võ sĩ Nội vệ, đánh lại một búa, võ sĩ bên trái bị y một búa nện trên cánh tay, lập tức xương vỡ vụn, quát to một tiếng, xoay người ngã xuống đất.

Tên võ sĩ thứ hai thấy y chùy pháp hung ác, vội vàng hướng phía sau phát ra vài tiếng hô lớn:

- Y ở trong này.

Mười mấy tên võ sĩ Nội vệ từ bốn phương tám hướng vây quanh đây, Triệu Đông Minh thấy tình thế nguy cấp, không dám ham chiến, chạy vài chục bước ra ngoài thành đông, bảy tám võ sĩ Nội vệ xông lên trước ngăn y lại, Triệu Đông Minh đã tính đại phát, y rống lớn, dùng chùy đập loạn, liên tiếp đập năm sáu người, vọt tới tường vây.

Y nhảy bám ở một cây đại thụ, trong nháy mắt ngay khi y đang muốn nhảy lên tường viện, một mũi Lang Nha tiễn tựa như tia chớp phóng tới, tiễn lực vô cùng mạnh mẽ. Triệu Đông Minh trốn tránh không kịp, bị một mũi tên bắn trúng cánh tay phải, cánh tay phải một trận đau nhức, thân thể cũng nhện không được nữa, từ trên cây té xuống, một mũi tên này cướp đi cơ hội y chạy trốn, hơn mười người võ sĩ Nội vệ đồng loạt xông lên, dè chặt y trên mặt đất, đồng chùy cũng bị cướp đi.

Triệu Đông Minh quay đầu lại nhìn thấy người bắn y, thân hình cao lớn, mặc giáp trụ khôi giáp, tay cầm một bộ cung tiễn, đang lạnh lùng nhìn y. Triệu Đông Minh vô lực cúi đầu, y nhận ra người nọ, chính là Nội vệ Thống lĩnh Lý Trân, được xưng là Thần đô đệ nhất tiễn.

Lý Trân chậm rãi đi lên trước, nhặt đồng chùy lên nhìn nhìn, cười lạnh một tiếng nói:

- Muốn làm sát thủ, thế mà còn dùng chùy, nếu như ngươi không bị bắt, thật sự là thiên lý bất dung.

Lý Trân vung tay lên:

- Mang đi.

Triệu Đông Minh ngay cả cơ hội tự sát cũng không có, sĩ binh Nội vệ dùng dây thừng thô ghì chặt cái miệng của y, còn lại vài tên thủ hạ toàn bộ bị võ sĩ Nội vệ bắt được, nhanh chóng bắt lại đem ra ngoài, nơi này là nơi tụ tập của người Cao Ly, bọn họ không thể ở lâu, nhất định phải lập tức rời khỏi.

Hơn trăm võ sĩ Nội vệ mang đồng bạn tử thương, nhanh chóng từ sườn đông cửa rời khỏi thanh lâu, quay trở lại bờ nam Lạc Thủy.

Đêm nay nhất định là một đêm không ngủ, cũng là một đêm hiệu suất đáng được chú ý, khi Lý Trân biết thích khách dùng chùy là người Cao Ly, hẳn đã biết hung thủ thực sự của vụ ám sát, chính là Cao Ly Phục Quốc Hội, bọn họ ở Hướng Thành huyện ám sát Lý Hiến thất bại, bởi vì không có chứng cứ, được Võ Tam Tư che chở, giúp cho bọn hắn tránh được một kiếp.

Nhưng lúc này đây bọn họ ám sát Tương Vương Lý Đán, Lý Trân sẽ không cho bọn hắn cơ hội chạy thoát nữa, ngoại trừ đi bờ bắc Lạc Thủy bắt trăm tên võ sĩ ra, mặt khác bốn trăm võ sĩ Nội vệ đã chuẩn bị sắp xếp ở công sở ngoài, bất cứ lúc nào cũng có thể xuất kích.

Nhưng Lý Trân cần phải biết nơi ở của Phục Quốc Hội ở đâu? Bốn gã võ sĩ Cao Ly bị bắt không thể nghi ngờ sẽ cho bọn hắn tin tình báo, ngay khi Lý Trân vừa mới đi qua Lạc Thủy, liền có võ sĩ đến bẩm báo:

- Khởi bẩm thống lĩnh, bọn họ đều khai báo, Cao Ly Phục Quốc Hội ở Quy Nhân phường.

- Có tách ra thẩm vấn hay không?

- Là tách ra thẩm vấn, bọn họ chịu không được nghiêm hình, đều tự khai báo, câu trả lời cơ bản đều nhất trí.

- Tốt.

Lý Trân thập phần hưng phấn, hẳn không thể kéo dài qua đêm nay, một khi Cao Ly nhận được tin tức, bọn họ tất nhiên sẽ lập tức rút lui, nhất định phải hành động suốt đêm, Lý Trân lúc này lệnh:

- Tất cả Giáo Ủy đều dẫn huynh đệ đi, chúng ta lập tức hành động.

Đây là hành động lớn nhất từ khi Lý Trân đảm nhiệm Nội vệ thống lĩnh tới nay, tất cả năm trăm võ sĩ Nội vệ đều tập trung lại, lúc này, canh ba vẫn chưa tới, năm trăm võ sĩ Nội vệ xếp thành hàng chạy gấp trên đường cái trống trải, bọn họ mặc giáp mang nón trụ, tay cầm các loại vũ khí, tiếng vó ngựa gõ mặt đất, không khí càng ngày càng khẩn trương.

Quy Nhân phường ở bên cạnh cửa Kiến Xuân của Lạc Dương, nơi này cách xa Thiên Nhai, chỉ là nhai phường phổ thông, bình thường không được người coi trọng, nếu không phải là có kẻ cung cấp khẩu cung, Lý Trân cũng sẽ không tin tưởng nơi ở của Phục Quốc Hội sẽ là một nhai phường phổ thông.

Không bao lâu, năm trăm sĩ binh Nội vệ đã chạy tới Quy Nhân phường, người gác đêm bị đánh thức, từ cái cửa sổ nhỏ thăm dò xem xét tình hình, một gã sĩ binh Nội vệ lớn tiếng quát:

- Nội vệ tra án, mau mở cửa.

Người gác đêm bị võ sĩ Nội vệ đông nghìn nghịt làm sợ hãi, vội vàng mở cửa, năm trăm võ sĩ Nội vệ nhất loạt tiến vào, chạy về phía một tòa nhà lớn.

Tòa nhà lớn này chiếm khoảng mười mẫu, là một trong ba tòa nhà lớn tại Quy Nhân phường, nghe nói là của một người thương nhân họ Tưởng, nhưng ai cũng không nghĩ ra, nơi này lại là nơi ở của Cao Ly Phục Quốc Hội.

Các võ sĩ cách tòa nhà lớn còn có mấy chục bước thì dừng lại, Lý Trân triệu tập tám gã Giáo Úy, nói với bọn họ:

- Hành động lần này quan hệ trọng đại, không thể có nửa điểm khoan dung, không cần bắt tù binh, có chống cự cứ giết chết, đã nghe rõ chưa?

Tám gã Giáo Úy cùng nhau thi lễ,

- Tuân lệnh.

Lý Trân khoát tay ra hiệu, Giáo Úy đều dẫn dắt thủ hạ bao vây tòa nhà họ Tưởng.

293. Chương 291: Bắt Giữ Trong Đêm

Năm mươi võ sĩ Nội vệ ôm một cây gỗ thật lớn, cái này tìm được từ người gác cửa phường, từng là xà nhà của đại trạch, hiện tại đã trở thành dụng cụ để võ sĩ Nội vệ phá cửa, năm mươi võ sĩ ôm gỗ lớn chờ đợi mệnh lệnh của Lý Trân.

Lý Trân nhìn nhìn hai bên võ sĩ, tất cả mọi người đã chuẩn bị sắp xếp, hẩn gật gật đầu lệnh:

- Xô cửa.

Năm mươi võ sĩ cùng nhau chạy về phía trước, chỉ nghe một tiếng nổ nặng nề, cây gỗ lớn tập trung sức lực mấy ngàn cân phá tung cửa chính, hai trăm võ sĩ chờ đợi ở hai bên cửa chính cùng nhau vọt vào trong tòa nhà.

Thanh âm xô cửa làm mười mấy thành viên Cao Ly Phục Quốc Hội ngủ say từ trong mộng bừng tỉnh, bọn họ không biết xảy ra chuyện gì, đều từ trong phòng đi ra, Kiếm Đông Hi mắt còn mơ màng mà đi ra trụ phòng, cao giọng hỏi:

- Chuyện gì xảy ra?

Chỉ thấy một gã thủ hạ nghiêng ngã lao đảo chạy vào sân, hô lớn:

- Công tử đi mau, có người đánh vào, a ——

Thủ hạ hét thảm một tiếng, ngã xuống đất, sau lưng cắm một mũi tên.

Kiểm Đông Hi sắc mặt đại biến, trở về phòng, từ trên tường rút kiếm ra rồi chạy về phía hậu viện, lúc này, hai trăm năm mươi võ sĩ Nội vệ đã giết vào trong tòa nhà, không ít thành viên Phục Quốc Hội không cam lòng bó tay chịu trời, rút kiếm dựa vào nơi hiểm yếu chống lại, đều bị loạn kiếm đâm chết, võ sĩ Nội vệ tuân theo mệnh lệnh của Lý Trân, xuống tay không dung tình chút nào, chỉ trong chốc lát, đã có hơn hai mươi người bị các võ sĩ giết chết.

Thành viên còn lại của Phục Quốc Hội trốn đông trốn tây, hoặc muốn treo tường chạy trốn, nhưng đã không trốn thoát vòng vây của các võ sĩ Nội vệ. Trong vòng nửa canh giờ ngắn ngủn, hơn mười người nòng cốt của Phục Quốc Hội hoặc chết hoặc bị bắt, lại không ai có thể chạy trốn.

Trước cửa lớn của nhà họ Tưởng đốt lên trên trăm cây đuốc, chiếu sáng cửa lớn như ban ngày, cư dân phụ cận cũng đã bị đánh thức, nhất gan người thì từ khe cửa bên cửa sổ vụng trộm hướng bên này nhìn xung quanh, một ít người gan lớn thì chạy đến, đứng ở cách đó không xa bàng quan, người càng tụ càng nhiều, rất nhanh liền đã có hơn ngàn người vây xem.

Lúc này, sĩ binh Nội vệ bắt lấy hơn hai mươi người áp giải qua, Trương Lê chấp tay nói:

- Khởi bẩm Thống lĩnh, tổng cộng bốn mươi lăm người, giết chết hai mươi một người, còn lại hai mươi bốn người toàn bộ đã bị bắt, mặt khác còn có chín tên vú già cũng bắt được, không có một người nào chạy trốn.
- Huynh đệ chúng ta thương vong bao nhiêu?

Lý Trân quan tâm nhất là thủ hạ hấn chết, một canh giờ trước bọn họ bắt giữ Triệu Đông Minh đã chết một người, trọng thương ba người, khiến Lý Trân thực cảm tức, hấn không muốn nghe tin tức tử trận nữa...

Trương Lê vội vàng nói:

- Bắt giữ rất thuận lợi, chỉ có ba huynh đệ bị chút vết thương nhẹ, không có ai tử trận.

Lý Trân hơi hơi nhẹ nhàng thở ra, hấn thấy một gã nam tử trẻ tuổi bị trói hai tay, vẻ mặt phần nộ đang nhìn mình, chỉ thấy y tóc tai bù xù, trên mặt và trên tay đều có máu đen, Lý Trân lập tức đoán được, chỉ sợ người này chính là thủ lĩnh Cao Ly Phục Quốc Hội. Lúc này, Lã Tấn tiến lên thấp giọng nói với Lý Trân:

- Người này chính là thủ lĩnh Cao Ly Phục Quốc Hội, Kiểm Đông Hi.
- Hóa ra là y.

Lý Trân chậm rãi đi lên trước cười lạnh một tiếng nói:

- Chúng ta hấn là ở Hương Thành huyện đã từng quen biết, không phải sao?

Kiểm Đông Hi hừ một tiếng:

- Không riêng Hương Thành huyện, Dương Châu chúng ta đã từng quen biết rồi.
- Ta biết.

Lý Trân nhướn mày nói:

- Mũi tên nhắm vào Võ Ý Tông kia chính là các người đánh lén, muốn giá họa cho Lai Tuấn Thần, không chỉ có như thế, hai gã Ngự sử của Lai Tuấn Thần cũng hấn là các người giết chết, ta nói không sai chứ.
- Đây đều là suy đoán của người, người cũng không có chứng cứ, ta cũng sẽ không thừa nhận.

Kiểm Đông Hi liếc qua Lý Trân, khinh thường nói:

- Lý Thống lĩnh, chúng ta là Hội giúp đỡ người Cao Ly đã tiên đề phê chuẩn, tuân thủ luật pháp Đại Đường, tối nay người vô duyên vô cớ giết người của ta, Cố Vương chúng ta nhất định sẽ gặp Hoàng đế các người đòi lại công bằng.

Lý Trân mỉm cười:

- Muốn chứng cứ còn không dễ dàng sao? Chỉ cần ta nguyện ý, hiện tại ta có thể từ trong phủ người tìm ra lượng lớn vũ khí vi phạm Lệnh cấm binh khí, đúng vậy, là ta vu oan, giống như người nói, ta sẽ không thừa nhận, người cũng không có chứng cứ nói ta vu oan.

- Đê tiện.

- Người đê tiện là người, mà không phải ta. Các người ám sát Tương Vương, gây ra đại họa ngập trời, ta xem Cổ Vương các người giải thích thế nào?

Lý Trân vung tay lên:

- Dẫn tất cả đi.

Các võ sĩ Nội vệ đẩy hai mươi mấy kẻ nòng cốt của Phục Quốc Hội đi, giữ lại bộ phận võ sĩ bắt đầu cẩn thận điều tra tòa nhà, một lát, một gã võ sĩ đi lên trước, thấp giọng nói với Lý Trân vài câu, Lý Trân ngần ra, vội vàng bước nhanh vào trong tòa nhà.

Điều tra phủ trách có chút thu hoạch phong phú, bọn lính ở trong hầm ngầm tìm được rất nhiều đồng tiền thời vàng, vô số đồ chơi quý giá, còn có hơn một ngàn cung nỏ và bì giáp, về phần đao thương thì chồng chất như ngọn núi nhỏ.

Lý Trân không khỏi cười lạnh, còn không vu oan y, bên này liền có nhiều vật cấm như vậy, cái gọi là tuân theo luật pháp Đại Đường của Kiếm Đông Hi, hiển nhiên là ăn nói lung tung.

Nhưng Lý Trân đối với mấy cái vật cấm vi phạm này cũng không có hứng thú, hắn bước nhanh đi tới tiểu viện nơi Kiếm Đông Hi ở, trực tiếp đi vào thư phòng, nói chung, thư phòng của nhân vật đầu não phần lớn có giấu vật phẩm quan trọng, lúc này trong thư phòng ánh đèn sáng choang, vài tên sĩ binh Nội vệ đang lục soát thư phòng.

Bọn họ cạy mở một tấm ván gỗ dưới bàn, từ bên trong lấy ra một cái hộp sắt, Lý Trân mở hộp sắt ra, bên trong là một ít thư tín và công văn quan trọng của Phục Quốc Hội, đồng dạng bao gồm một phần danh sách minh ước, bên trên có chữ ký và dấu tay của thành viên trọng yếu nòng cốt.

Lúc này, Lý Trân từ trong một đồng công văn tìm được hai phong thư, hắn phát hiện hai phong thư này không ngờ là Võ Tam Tư tự tay viết, điều này thực ngoài dự liệu của Lý Trân.

Hắn biết rằng Võ Tam Tư bao che cho Cao Ly Phục Quốc Hội, nhưng Lý Trân không thể tưởng được, Võ Tam Tư sẽ tự tay viết thư cho bọn hắn, cái này để lại nhược điểm.

Lý Trân mở thư ra nhìn một lần, không ngờ là đề nghị Cao Ly Phục Quốc Hội mai phục ở Hướng Thành huyện, mặc dù không có nói mục tiêu là ai, nhưng có ngày tháng làm chứng, ai cũng có thể nhìn ra mục tiêu của y là Lữ Lăng Vương Lý Hiến.

Mà đối thành một phong thư là một tờ mệnh lệnh, yêu cầu Cao Ly Phục Quốc Hội cung cấp tám mươi võ sĩ tinh nhuệ, nhưng cũng không có nói mục đích là cái gì?

Lý Trân trầm tư một lát, liền đem thư của Võ Tam Tư bỏ vào trong lòng ngực, hắn lại bảo vài tên võ sĩ:

- Cẩn thận điều tra lại lần nữa, không bỏ qua bất kỳ một cái góc nào.

Lúc này, Triệu Thu Nương bước nhanh đến:

- Khởi bẩm Thống lĩnh, hậu viện phát hiện một cũi chim bồ câu, bên trong có hơn mười bồ câu đưa thư.

Lý Trân đương nhiên biết Cao Ly Phục Quốc Hội còn có mấy trăm võ sĩ, trong phủ trách lục soát có bồ câu đưa thư, đã nói lên những võ sĩ ẩn thân này sẽ không ở trong thành Lạc Dương, nhưng cũng sẽ không quá xa, nhiều khả năng ở vùng ngoại ô Lạc Dương.

Hắn trầm tư một lát lại hỏi:

- Bọn họ có thả bồ câu đưa thư ra hay không?

- Hắn là không có, cũi chim bồ câu bị khóa, không mở ra.

Lý Trân lúc này nói với Triệu Thu Nương:

- Ta còn phải lập tức tiến cung, xin Thánh Thượng phát binh bắt giữ võ sĩ Cao Ly Phục Quốc Hội, người dẫn các huynh đệ cẩn thận điều tra phủ đệ này, lập sổ ghi chép, chú ý đừng cho bất cứ kẻ nào tiếp quản nơi này.

- Ty chúc hiệu.

Lý Trân lại phân phó vài câu, lúc này mới vội vàng rời khỏi phủ trạch, dẫn theo vài tên võ sĩ đi về phía hoàng cung.

Một gã hoạn quan bước nhanh đi đến phòng ngủ của Võ Tắc Thiên, nói nhỏ vài câu với một cung nữ, ánh mắt cung nữ lộ ra vẻ khó xử, nàng chỉ chỉ cửa sổ, ý là hiện tại trời còn chưa sáng, hoạn quan lại nói với nàng hai câu, cung nữ bất đắc dĩ, chỉ đành đi vào ngủ phòng, nàng quỳ gối trước giường phù dung của Võ Tắc Thiên thấp giọng hô:

- Bệ hạ, bệ hạ!

Thẩm Nam Mậu ngủ ở bên ngoài bị đánh thức trước, y đẩy Võ Tắc Thiên bên cạnh:

- Bệ hạ.

- Làm sao vậy?

Võ Tắc Thiên giấc ngủ không sâu, lập tức tỉnh lại, bà nhéo nhéo cái trán đau đớn:

- Là sắp thượng triều sao?

Cung nữ nghe thấy bà tỉnh lại, vội vàng thấp giọng nói:

- Nội vệ Lý Thống lĩnh có tình huống khẩn cấp muốn bẩm báo bệ hạ.

- Ồ —— hiện tại giờ?

- Bệ hạ, sắp canh năm rồi.

- Sự tình gì vội vã như vậy, quấy rầy trẫm nghỉ ngơi.

Võ Tắc Thiên có chút mất hứng nói.

Thẩm Nam Mậu nghe nói là Lý Trân có chuyện quan trọng, liền thấp giọng nói:

- Nhất định có chuyện gì quan trọng, nếu không hần sẽ không nửa đêm đến quấy nhiễu bệ hạ, bệ hạ gặp hần một lần đi.

- Được rồi, trẫm gặp hần.

Vài cung nữ liền vội vàng tiến lên nâng bà dậy, phủ cho bà thêm váy ngoài, Võ Tắc Thiên thở dốc một hơi nói:

- Dẫn hần tới gian phòng bên ngoài.

Không bao lâu, hai gã hoạn quan dẫn Lý Trân vào tấm cung của Võ Tắc Thiên, ở bên ngoài gian phòng thấp giọng bẩm báo:

- Bệ hạ, hần đến rồi.

- Tuyên hần tiến vào.

Lý Trân vội vàng sửa sang lại áo mũ một chút, đi vào phòng, trong phòng tràn ngập hương khí, chỉ thấy gian phòng rộng rãi bày một tấm bình phong bạch ngọc, mỗi bên có một cung nữ đứng. Lý Trân vội vàng tiến lên quì một gối:

- Vi thần khấu kiến Ngô hoàng bệ hạ.

- Lý Thống lĩnh, nửa đêm quấy nhiễu giấc ngủ của trẫm, mấy năm qua, đây là lần đầu tiên.

Sau tấm bình phong truyền đến tiếng Võ Tắc Thiên thoáng buồn ngủ.

- Vi thần quấy rầy bệ hạ, thật sự là bất đắc dĩ, xin bệ hạ thứ lỗi.

- Nói đi chuyện gì?

- Bệ hạ, vi thần đã tìm ra người ám sát Tương Vương.

- Hả?

Võ Tắc Thiên lập tức có tinh thần, bà vội vàng hỏi:

- Là ai ám sát Tương Vương?

- Bệ hạ, là Cao Ly Phục Quốc Hội.

Võ Tắc Thiên lập tức lại trầm mặc, một hồi lâu mới lạnh lùng hỏi:

- Có chứng cứ không?

- Có chứng cứ xác thực.

Lý Trân quay đầu lại, một gã hoạn quan liền vội vàng tiến lên, đem một cái thùng sắt nhỏ dâng lên cho Võ Tắc Thiên. Võ Tắc Thiên mở thùng ra, bên trong đều là các loại công văn trọng yếu của Cao Ly Phục Quốc Hội, trong đó phần đầu công văn chính là kế hoạch ám sát Tương Vương, đây là Lý Trân tìm được từ trong thư phòng của Kiểm Đông Hi.

Võ Tắc Thiên kìm nén không được lửa giận trong lòng, hừ thật mạnh một tiếng, lại nói:

- Xem ra người đã bắt được bọn họ, phải không?

- Nòng cốt quan trọng ty chức đều đã bắt được.

- Một khi đã như vậy, ngày mai nói sau không được sao, lại phải nửa đêm tìm đến trẫm?

- Bệ hạ, nòng cốt quan trọng của Cao Ly Phục Quốc Hội tuy rằng đều đã bắt giữ, nhưng bọn họ còn có mấy trăm võ sĩ đóng quân ngoài thành Lạc Dương, Nội vệ của ty chức thế đơn lực cô, chỉ sợ khó có thể tiêu diệt, nếu đợi đến hừng đông, vi thần sợ bọn họ nhận được tin tức chạy trốn mất.

Võ Tắc Thiên giờ mới hiểu được ý tứ của hần:

- Người muốn xin trẫm phái quân đội hiệp trợ người sao?

- Vi thần đúng là ý này, nhất định trước khi trời sáng phải vây bắt bọn họ.

Võ Tắc Thiên lại nhìn một chút các loại chứng cứ Lý Trân trình lên, bà đã sớm nghe nói tới Cao Ly Phục Quốc Hội, đối với ý đồ bọn họ phục hưng Cao Ly rất là bất mãn, chỉ có điều bà không có chứng cứ, đồng thời cũng lo lắng đối với bọn họ quá mức cứng rắn, mạnh mẽ, sẽ dẫn phát người Cao Ly bạo loạn, cho nên Võ Tắc Thiên vẫn ẩn nhẫn không phát.

Hôm nay Lý Trân tìm được căn cứ chính xác bọn họ phục quốc rồi, cũng tìm được căn cứ chứng tỏ bọn họ có ý đồ ám sát thân vương Đại Đường, Võ Tắc Thiên cũng hiểu được phải giáo huấn bọn họ một chút, bà gật gật đầu, nói với cung nữ bên cạnh:

- Chuẩn bị bút mực.

Vài cung nữ liền tranh thủ cầm bút mực, trang giấy mang qua, Võ Tắc Thiên vung bút viết một đạo chỉ thị viết tay, lại lấy ra một kim bài, bảo cung nữ đưa cho Lý Trân, Võ Tắc Thiên nói:

- Kim bài là kim bài điều binh của trẫm, có thể điều động tất cả đình thị vệ cung, chỉ thị viết tay là nhân số điều động cụ thể, người mau đi bắt giữ phản nghịch ngoài thành đi

Lý Trân mừng rỡ, khom người thi lễ:

- Vi thần tạ ơn bệ hạ.

294. Chương 292: Tâm Phiền Ý Loạn

Võ Tắc Thiên đứng dậy quay lại phòng ngủ, một hoạn quan tiến Lý Trân ra tắm cung, Lý Trân cầm kim bài trầm ngâm một lát, hỏi một gã Giáo Ủy đang trực:

- Hôm nay Thiên ký doanh bên kia là ai đang trực?
- Hình như là Đẩu tướng quân.

Lý Trân lập tức xuống bậc thang, bước nhanh tới Thượng Thanh Môn, Lý Trân sợ dĩ không muốn tìm Thiên Ngưu Vệ là vì đêm nay tướng quân đang trực Thiên Ngưu Vệ là Võ Sùng Huấn, trưởng tử của Võ Tam Tư, mà Võ Tam Tư là người đứng sau Cao Ly Phục Quốc Hội, vô cùng có khả năng việc ám sát Tương Vương chính là do y sai khiến Cao Ly Phục Quốc Hội làm.

Hơn nữa Võ Tắc Thiên dường như cũng suy xét đến việc này một chút, cũng không có chỉ định nhánh quân đội này trợ giúp hẳn, như vậy Lý Trân đương nhiên muốn tìm người tin cậy xuất binh.

Lý Trân bước nhanh đi đến trước Thượng Thanh Môn, nơi dừng chân của Thiên ký doanh trong Tây Uyển ngoài Thượng Thanh Môn, Lý Trân có kim bài điều binh, binh lính canh Thượng Thanh Môn không dám ngăn trở, để hắn ra khỏi cửa thành, không bao lâu, Lý Trân đã đi tới trước đại môn nơi Thiên ký doanh đóng quân, thật xa liền có binh lính hô to:

- Đứng lại, là ai?
- Ta là Nội vệ Thống lĩnh Lý Trân, phụng ý chỉ bệ hạ tới gặp Đẩu tướng quân, mau thay ta thông báo.

Sớm có binh lính chạy vào trong doanh, không bao lâu, Đẩu Tiên Vân toàn thân mặc giáp trụ khôi giáp đi nhanh ra, hôm nay đúng lúc y đang trực, buổi tối không thể ngủ được, đợi mệnh bất cứ lúc nào.

- Lý Thống lĩnh, chúng ta đã lâu không gặp.

Đẩu Tiên Vân cười lớn đi tới:

- Nghe binh lính nói, ngươi có ý chỉ của Thánh Thượng?

Lý Trân giơ kim bài điều binh lên, Đẩu Tiên Vân giật mình kinh hãi, đây chính là kim bài điều binh của Thánh Thượng, gặp bài như vua đích thân tới, y vội vàng quì một gối:

- Vi thần Đẩu Tiên Vân đợi lệnh.

Lý Trân lại lấy ra chỉ thị Võ Tắc Thiên viết tay, đưa cho Đẩu Tiên Vân:

- Tình thế nguy cấp, xin Đẩu tướng quân lập tức xuất binh giúp ta.

Đẩu Tiên Vân nhìn nhìn chỉ thị viết tay, đúng là lệnh Thánh Thượng tự tay viết, bên trên có viết hạn mức xuất binh cao nhất là ba nghìn người, Đẩu Tiên Vân gật gật đầu:

- Đã có kim bài và chỉ thị viết tay, ta lập tức xuất binh, không biết Lý Thống lĩnh cần xuất binh bao nhiêu người?
- Ba nghìn người có thể chứ?
- Đương nhiên có thể, xin Lý Thống lĩnh chờ một chút, ta lập tức chỉnh đốn quân đội.

Ba nghìn người đúng lúc đêm nay nhân số hợp lý, chỉ không đến một khắc đồng hồ, ba ngàn binh lính Thiên ký doanh đã chuẩn bị sắp xếp, bọn họ đều là kỵ binh, đều trở mình lên ngựa. Lý Trân cũng lên ngựa của mình, nói với Đẩu Tiên Vân:

- Mục tiêu là Đông Giao Hàn Tuyền sơn trang Lạc Dương.

Đẩu Tiên Vân gật gật đầu, quay đầu lại ra lệnh:

- Xuất phát.

Ba nghìn kỵ binh theo sau tướng quân Đẩu Tiên Vân và Lý Trân, trùng trùng điệp điệp chạy ra khỏi quân doanh, dọc theo một quan đạo hẹp hướng phía đông Lạc Dương chạy đi.

Trú doanh của Thiên kỵ doanh cách Hàn Tuyền sơn trang ước chừng ba mươi dặm, khi ba nghìn kỵ binh đuổi tới sơn trang, sắc trời đã tờ mờ sáng, trên quan đạo đã có người bán hàng rong bận rộn mua bán, một nhóm nông dân đem giỏ đồ ăn nặng trĩu đi về phía trong thành, Lý Trân chỉ vào một đoạn tường vây xuất hiện xa xa:

- Chính là chỗ đó.

Hàn Tuyền sơn trang là một sơn trang nhỏ, chiếm tám trăm mẫu đất, nghe nói là trang viên của Trung thư thị lang Tiết Nguyên Siêu, trong trang viên rừng cây rậm rạp, sông nhỏ róc rách, phong cảnh thanh tú xinh đẹp, là một chỗ tu thân dưỡng tính rất tốt, trong sơn trang tới gần bờ sông có kiến trúc lớn, căn cứ khẩu cung Lý Trân lấy được, ở đây ước chừng có bốn trăm võ sĩ Cao Ly Phục Quốc Hội.

- Hiện tại động thủ sao?

Đậu Tiên Vân thấp giọng hỏi.

Lý Trân nhìn sắc trời một chút, gật đầu nói:

- Lập tức động thủ.

Đậu Tiên Vân lập tức quay đầu lại lệnh:

- Bắt giữ tất cả mọi người trong trang viên, kẻ nào chống lại giết chết không tha.

Hơn mười người kỵ binh Thiên kỵ doanh dùng dây thừng bao lấy tường vây, dùng sức kéo túm lại, chỉ nghe “Oanh” một tiếng, tường vây sụp xuống một đoạn thật dài, ba nghìn kỵ binh chen chúc mà vào, hoành đao ra khỏi vỏ, tiếng chân như sấm, ba nghìn kỵ binh như một dòng nước lũ, trùng trùng điệp điệp chạy gấp về phía tòa kiến trúc nơi xa.

Cao Ly Phục Quốc Hội mười mấy năm vất vả gây dựng trong một đêm bị Nội vệ và Thiên kỵ doanh liên kết tiêu diệt, bao gồm thủ lĩnh Đại Đường Kiếm Đông Hi, gần năm mươi thành viên nòng cốt cùng với hơn bốn trăm võ sĩ bị một lưới bắt hết.

Mặc dù tin tức Nội vệ hành động bị phong tỏa nghiêm mật, nhưng vẫn có một chút tin tức từ các con đường để lộ ra, lâm triều đại thần đều nghị luận, đều hỏi thăm lẫn nhau, không biết tối hôm qua chuyện gì xảy ra.

Võ Tam Tư cũng đi tới Thái Sơ cung trên quảng trường, y gặp các đại thần túm năm tụm ba, đang nghị luận gì đó, trong lòng không khỏi có chút kinh ngạc, lúc này, y thấy Điền Quy Đạo trong điện, vội vàng hô:

- Điền sứ quân, mời tới đây một chút.

Điền Quy Đạo là một trong những tâm phúc của Võ Tam Tư, y vội vàng tiến lên hành lễ:

- Vương gia cũng tới.

- Ta hỏi người, lũ triều thần đều đang nghị luận cái gì?

- Tối hôm qua hình như đã xảy ra chuyện gì đó, Nội vệ ở trong thành bắt người, tất cả mọi người đang suy đoán chuyện gì xảy ra?

- Nội vệ?

Võ Tam Tư nhướn mày:

- Bắt người nào?

- Cũng không biết, đủ loại tin đồn đều có, nhưng không có một cái nào chính xác.

Võ Tam Tư suy nghĩ một chút, y biết Lý Trân gần đây đang tra vụ án Tương Vương gặp chuyện, chẳng lẽ hần phát hiện đầu mối gì sao?

Y lại truy vấn:

- Bắt người ở đâu?

- Hình như là Quy Nhân phường, có quan viên tận mắt nhìn thấy tại Quy Nhân phường, Nội vệ gần như toàn bộ xuất động.

Võ Tam Tư cả kinh, tim thiếu chút nữa ngừng đập, y đương nhiên biết trong Quy Nhân phường có cái gì, nơi đó là nơi ở của Phục Quốc Hội mà, chẳng lẽ Lý Trân đã biết vụ án ám sát là Cao Ly Phục Quốc Hội gây nên?

Võ Tam Tư cảm thấy một trận sợ run, đám khốn kiếp kia sẽ không khai mình ra chứ?

Lúc này y không còn tâm trạng thượng triều, vội vàng nói với Điền Quy Đạo:

- Thân thể của ta hơi không thoải mái, nếu Thánh Thượng hỏi tới, người nói ta ngã bệnh, ta hiện tại phải về phủ nghỉ ngơi.

- Vậy vi thần đưa Vương gia trở về?

- Không cần, tự ta trở về.

Trong lòng Võ Tam Tư bức bối, hung tợn bỏ lại một câu, xoay người đi mất. Điền Quy Đạo ngậy ngấn cả người, Lương Vương bỗng nhiên trở nên khác thường như thế, chẳng lẽ việc tối hôm qua và hắn có quan hệ gì sao?

Võ Tam Tư vội vàng chạy về phủ trách, trên đường y liền phái vài tên thị vệ tới Quy Nhân phường hỏi thăm tin tức. Vừa đi vào cửa phủ, đã thấy trưởng tử Võ Sùng Huấn đang hoảng sợ, vội vàng thi lễ:

- Phụ thân không phải đi lâm triều sao?

- Thân thể của ta không khỏe, xin phép về rồi.

Võ Tam Tư đánh giá nhi tử, nhướn mày hỏi:

- Người hôm nay không tới hoàng cung hả?

- Hồi bẩm phụ thân, con đã trực tối hôm qua, hôm nay vừa lúc được nghỉ.

Nghe nói nhi tử tối hôm qua trực, Võ Tam Tư vội vàng kéo Võ Sùng Huấn qua một bên, thấp giọng hỏi:

- Hôm qua trong cung có chuyện gì phát sinh không?

- Phụ thân chỉ phương diện nào?

Võ Sùng Huấn vẫn chưa nghe nói tới chuyện hôm qua Nội vệ điều tra, y bị phụ thân hỏi cũng không hiểu ra sao.

- Việc có quan hệ tới Lý Trân.

Võ Sùng Huấn gật gật đầu:

- Nghe nói hần tối hôm qua khi sắp canh bốn cầu kiến Thánh Thượng, Thánh Thượng lại còn gặp hần.

- Sau đó thì sao?

Võ Tam Tư khẩn trương truy vấn.

- Sau đó hình như hần đi Thượng Thanh môn, hần là tìm Thiên kỵ doanh, cụ thể con cũng không rõ lắm, phụ thân, chuyện gì xảy ra?

Võ Tam Tư thở dài một tiếng:

- Nội vệ tối hôm qua điều tra Quy Nhân phường, khả năng đã bắt giữ toàn bộ đám người Cao Ly kia rồi.

- A.

Võ Sùng Huấn ngây ngốc một chút, y cũng biết quan hệ của phụ thân và Cao Ly Phục Quốc Hội, nhưng Võ Sùng Huấn lại không biết chuyện ám sát Tương Vương. Võ Sùng Huấn nói:

- Bằng không con dẫn huynh đệ Thiên Ngưu Vệ đi tiếp quản Quy Nhân phường, tìm hết những chứng cứ bất lợi cho phụ thân trở về.

- Chớ làm loạn.

Võ Tam Tư mắng nhi tử một câu:

- Hắn nếu tối hôm qua đã diện thánh, người cũng đừng có gây chuyện.

Dừng một chút, Võ Tam Tư lại nói:

- Con hôm nay nếu nghỉ thì dẫn gia tướng đi hỏi thăm tin tức, các loại tin tức, càng tỉ mỉ càng tốt.

- Con hiểu rồi.

Võ Sùng Huấn thi lễ, liền vội vàng rời đi.

Võ Tam Tư tâm hoảng ý loạn, phân phó gia đình:

- Mau mời Minh tiên sinh đến nội thư phòng gặp ta, nhanh đi.

Y đi tới nội thư phòng, đem bình trà lạnh một hơi uống hết, tâm tình căng thẳng chậm rãi bình tĩnh trở lại, lúc này, Minh tiên sinh vội vàng tới rồi:

- Vương gia tìm ta sao?

Võ Tam Tư thở dài:

- Tiên sinh, chỉ sợ xảy ra chuyện lớn rồi.

- Vương gia, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Võ Tam Tư ngồi xuống, cười khổ nói:

- Vừa rồi khi ta vào triều nghe được một tin tức, buổi tối hôm qua, Lý Trân dẫn Nội vệ bao vây Quý Nhân phường, đoán chừng là diệt hết Cao Ly Phục Quốc Hội rồi, vừa rồi Đại lang nói cho ta biết, Lý Trân tối hôm qua canh bốn khấn cấp diện thánh, điều động Thiên kỵ doanh, ta đoán hẳn là đi bắt võ sĩ Phục Quốc Hội, trong một đêm, tình thế nghịch chuyển rồi.

Minh tiên sinh nghe được liền trợn mắt há hốc mồm, y cũng không nghĩ ra trong một đêm sẽ phát sinh nhiều chuyện như vậy, y ngây người, sau một lúc lâu mới thấp giọng hỏi:

- Vương gia sẽ không bởi vì chuyện này mà không vào triều sớm chứ?

- Ta hiện tại thật sự hoảng hốt, không có tâm tư thượng triều.

Minh tiên sinh thở dài trong lòng, đây không phải là nói cho Thánh Thượng, y có tật giết mình sao? Nhưng Võ Tam Tư đã trở về, nói lời này cũng vô dụng, chỉ biết càng thêm chọc giận y. Minh tiên sinh lại trầm tư một lát, nói:

- Ta đoán Hoắc Tri Thiện bị Lý Trân tìm được rồi, Hoắc Tri Thiện từ trước đến nay là người liên hệ với phía Cao Ly.

- Nhưng Hoắc Tri Thiện cũng không biết đối phương là ai? Kiếm Đông Hi luôn luôn cẩn thận, y không có khả năng để Hoắc Tri Thiện biết chi tiết về mình, cho dù bắt được Hoắc Tri Thiện, nhiều nhất biết xích luyện kim là gã ném thôi.

Minh tiên sinh chậm rãi nói:

- Vương gia vẫn xem thường Lý Trân rồi, chỉ cần hắn bắt được Hoắc Tri Thiện, hắn liền nhất định sẽ từ trong miệng người này phát hiện đầu mối gì đó, cho dù Kiếm Đông Hi cẩn thận đi nữa, khó tránh khỏi cẩn thận mấy cũng có sai sót.

Võ Tam Tư trầm mặc, y biết Minh tiên sinh nói đúng, Lý Trân đúng là nhân vật lợi hại, bắt luận người nào xem thường hắn đều gặp nhiều thua thiệt, Võ Thừa Tự, Vi Đoàn Nhi, Tiết Hoài Nghĩa, không phải đều là thế này sao?

- Vậy hiện tại ta nên làm cái gì?

- Vương gia cũng không phải lo âu.

Minh tiên sinh an ủi y:

- Hiện tại Thánh Thượng còn chưa tìm Vương gia, điều đó nói lên trong tay Lý Trân vẫn chưa có lấy được chứng cứ bất lợi cho Vương gia, nếu không có chứng cứ, Vương gia hết thấy đều có thể không thừa nhận, Thánh Thượng cho dù tức giận, cũng sẽ không trừng phạt Vương gia quá mức.

Võ Tam Tư gật gật đầu:

- Chỉ mong Kiếm Đông Hi có thể kịp thời thiêu hủy thư của ta.

Đúng lúc này, ngoài cửa có thị vệ bẩm báo:

- Khởi bẩm Vương gia, Nội vệ Thống lĩnh Lý Trân nói có chuyện quan trọng cầu kiến Vương gia.

Võ Tam Tư ngây ngẩn cả người, Lý Trân tại sao muốn gặp mình, hơn nữa hắn làm sao biết mình không có vào triều? Hắn nhìn nhìn Minh tiên sinh, Minh tiên sinh gật gật đầu:

- Vương gia không ngại gặp hắn một lần.

- Mời hắn tới quý khách đường ngồi tạm, ta lập tức đến liền.

Lý Trân vừa mới nhận được tin tức, Võ Tam Tư không có vào triều, lại từ Hoàng thành hồi phủ rồi, Lý Trân một chút cũng không thấy lạ về biểu hiện của Võ Tam Tư, nói lên y có tật giết mình, trong lòng sợ hãi, như vậy không còn gì tốt hơn.

Lý Trân uống ngụm trà, chỉ nghe dưới nhà truyền đến tiếng bước chân vội vã, Lý Trân nghe tiếng bước chân này, liền biết tâm tình Võ Tam Tư lúc này cực kỳ không ổn, chỉ thấy Võ Tam Tư vội vàng đi vào quý khách đường.

Lý Trân vội vàng đứng dậy cười nói:

- Sớm như vậy đã đến, quấy rầy Vương gia nghỉ ngơi.

Võ Tam Tư cho cười hai tiếng:

- Lý Thống lĩnh đây là lần đầu tiên đến quý phủ ta đó.

295. Chương 293: Điều Kiện Trao Đổi

- Quả thật là lần đầu tiên.

Lý Trân đánh giá một chút bài trí xa hoa trong phòng, chỉ vào một cái bình phong thanh ngọc bên cạnh cười nói:

- Riêng bình phong này, đã bằng tất cả gia sản của ta rồi.

- Lý Thống lĩnh thích bình phong này, thì tặng cho người.

- Vương gia nói đùa, ta có thể nào đoạt vật mà người ta yêu thích.

- Một cái bình phong nho nhỏ có đáng gì, chỉ cần Lý Thống lĩnh thích, trong phủ ta bất kỳ vật gì cũng có thể lấy đi.

Hai người khiêm tốn hai câu, không khí dần dần trầm tĩnh lại. Võ Tam Tư mời Lý Trân ngồi xuống, một thị nữ xinh đẹp tiến lên dâng trà cho bọn hắn, Võ Tam Tư thử hỏi:

- Ta nghe nói Lý Thống lĩnh dường như tối hôm qua bề bộn nhiều việc, giống như bắt người nào?

Lý Trân cười gật gật đầu:

- Tối hôm qua là bắt một nhóm người, là Cao Ly Phục Quốc Hội, Vương gia hắn là nghe nói qua.

- Không phải là Hội hỗ trợ người Cao Ly sao? Lạc Dương ai không biết, cũng có người nói bọn họ một lòng phục quốc, nhưng dù sao chỉ là nghe đồn, mặc dù có người mượn loại lời đồn này buộc tội người Cao Ly, nhưng theo ta được biết, Thánh Thượng chưa từng coi trọng lời đồn này.

Võ Tam Tư mặc dù không có nói rõ, nhưng kỳ thật y chính là ám chỉ Lý Trân, lần trước vụ án ám sát ở Hướng Thành, Lý Trân cho rằng là Cao Ly Phục Quốc Hội gây nên, nhưng cuối cùng lại không giải quyết được gì, Thánh Thượng sẽ không dễ dàng tin tưởng.

Lý Trân cười cười:

- Ta đã lấy được chứng cứ xác thực, tối hôm qua đưa lên cho Thánh Thượng xem, Thánh Thượng mới đáp ứng xuất binh bắt giữ võ sĩ Phục Quốc Hội, hiện tại đã không phải đồn đại rồi.

- Ồ ——

Võ Tam Tư trên mặt có chút mất tự nhiên, lại hỏi:

- Không biết Cao Ly Phục Quốc Hội cùng ta có quan hệ gì?

- Chính là vấn đề này a, Kiếm Đông Hi thú nhận bọn họ ám sát Tương Vương là bị Vương gia sai khiến, ta rất phẫn nộ, bắt y viết lời khai một lần nữa, việc ám sát Tương Vương sao có thể là Vương gia sai khiến, quả thực là nói hươu nói vượn.

Võ Tam Tư trên mặt lúc đỏ lúc trắng, chuyện này bảo y trả lời thế nào đây? Sau một lúc lâu, y âm thầm cắn răng nói:

- Lý Thống lĩnh nói đúng, việc ám sát Tương Vương, làm sao có thể có liên quan đến ta, chỉ bằng giao người này cho ta, để cho ta tới hỏi y một câu.

Lý Trân khẽ mỉm cười:

- Tuy rằng ta cảm thấy rất vớ vẩn, nhưng thế thì sao chứ? Ta trong thư phòng của Kiếm Đông Hi tìm được một vài món đồ, mời Vương gia xem qua.

Nói xong, hắn lấy ra hai phong thư đặt lên bàn, giao cho Võ Tam Tư. Võ Tam Tư lập tức ánh mắt trừng lớn, gắt gao nhìn chằm chằm hai phong thư này, tay y run rẩy muốn lấy đi hai phong thư này, Lý Trân lại nhặt thư lên đưa cho y:

- Dù sao đây chỉ là bản sao, không phải bản chính, Vương gia cứ việc cầm đi.

- Người rốt cuộc muốn làm gì?

Võ Tam Tư trên trán hiện lên gân xanh, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi.

- Vương gia, ta nói rõ luôn.

Lý Trân thản nhiên nói:

- Thư trong tay ta, tất cả căn cứ chính xác có liên quan tới Vương gia đều ở trong tay ta, trả lại cho Vương gia cũng không phải là không thể được, nhưng ta có một điều kiện.

- Điều kiện?

Trong lòng Võ Tam Tư lại dâng lên một tia hy vọng, ánh mắt nửa màu xám không chớp mắt nhìn chằm chằm Lý Trân hỏi:

- Người nói xem, người muốn điều kiện gì?

Lý Trân cúi đầu nói với y một câu, Võ Tam Tư lập tức biến sắc.

- Không được.

Y quả quyết từ chối.

Lý Trân lại không có lên tiếng, vẫn như cũ không chút hoang mang uống trà, sắc mặt của Võ Tam Tư lại từ từ trở nên trắng bệch, sau một lúc lâu mới nói:

- Việc này... Để ta suy nghĩ xem.

- Đương nhiên sẽ cho Vương gia một thời gian suy tính, như vậy đi, nếu Vương gia suy xét xong, phái người đưa lời nhắn cho ta là được rồi, nhưng mà ta cảnh cáo trước, thư ở trên tay của ta, sau khi mọi chuyện kết thúc ta mới có thể trả lại cho Vương gia.

Nói xong, Lý Trần đứng dậy chấp tay nói:

- Cáo từ trước.

Hắn xoay người nghênh ngang rời đi, Võ Tam Tư nhìn bóng lưng hắn đi xa, một hồi lâu, tay y mới run rẩy mở thư ra.

Võ Tam Tư tâm sự nặng nề trở về nội thư phòng, một lát, Minh tiên sinh cũng vội vàng tới:

- Vương gia, như thế nào rồi?

Y vừa vào cửa liền hỏi.

Võ Tam Tư khoanh tay đứng ở trước cửa sổ, sau một lúc lâu mới thấp giọng nói:

- Chuyện ta lo lắng nhất đã xảy ra, hắn lấy được thư và mệnh lệnh ta viết cho Kiếm Đông Hi rồi.

- Vậy hắn nói sao?

Võ Tam Tư thở dài:

- Hắn đưa cho ta bản sao, ở trên bàn đó, bản chính còn trong tay hắn.

Minh tiên sinh nhìn thấy thư trên bàn, y tiến lên đem thư mở ra, vội vàng nhìn một lần, trong lòng âm thầm kêu khổ. Lương Vương thật sự là hồ đồ, nội dung quan trọng như vậy sao có thể viết thành thư, cho dù Lý Trần không có lấy được, nhưng đối với người Cao Ly cũng là một nhược điểm.

Nhưng việc đã đến nước này, y cũng không có thể nói thêm cái gì, y trầm ngâm một chút hỏi:

- Lý Trần có ý gì?

- Hắn bàn điều kiện với ta, nguyện ý đem hết thấy chúng có đều trả lại cho ta, nhưng điều kiện là bảo ta trợ giúp hắn lật đổ Lai Tuấn Thần.

Minh tiên sinh gật gật đầu:

- Giống với dự đoán của ta, sách lược cao minh.

- Tiên sinh cảm thấy hắn cao minh?

- Hắn biết rõ, tuy rằng Thánh Thượng sẽ giận dữ, cuối cùng vẫn sẽ không thật sự nghiêm trị Vương gia, nhiều nhất làm đáng một chút, hắn biết sẽ có kết quả này, cho nên hắn mới đến tìm Vương gia làm giao dịch.

Võ Tam Tư lạnh lùng nói:

- Hắn sẽ không sợ ta nói cho Thánh Thượng, nói hắn khi quân phạm thượng sao?

- Vương gia sẽ nói sao?

Võ Tam Tư lắc lắc đầu, y mệt mỏi ngồi xuống, dùng ngón tay trở nhẹ nhàng xoa nắn huyệt Thái Dương, qua một hồi lâu, y mới thấp giọng hỏi:

- Tiên sinh cảm thấy ta có thể làm giao dịch với hắn không?

- Vương gia phải đưa ra quyết định, ta chỉ có thể thoáng phân tích một chút, ta nghĩ chuyện này vừa có lợi vừa có hại, tuy rằng Thánh Thượng sẽ không thật sự xử phạt Vương gia, nhưng nếu cái chuỗi cán này bị Thượng Quan Uyển Nhi nắm được, chỉ sợ lại là một chuyện khác, hoặc sự tình truyền ra, Vương gia cũng sẽ trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích, nhưng nếu đáp ứng điều kiện của hắn, trợ giúp hắn lật đổ Lai Tuấn Thần, khả năng việc Hưng Đường Hội sẽ không giải quyết được gì, Vương gia cũng mất đi một liên minh đắc lực, cho nên ta cũng không biết rốt cuộc có nên đáp ứng hay không.

- Được rồi, chuyện này để cho ta suy nghĩ thật kỹ một chút.

Trong lòng Võ Tam Tư vô cùng thất vọng, y khoát tay:

- Tiên sinh lui ra đi.

Minh tiên sinh thi lễ, chậm rãi lui xuống, Võ Tam Tư lại khoanh tay đi đến trước cửa sổ, đứng thật lâu nơi bầu trời xa xăm.

Đến trưa, Đại Đường Hoàng đế Võ Tắc Thiên tiếp kiến Cao Ly mặt đại quốc vương Cao Tàng bị giam lỏng ở Lạc Dương, nghiêm khắc chất vấn chuyện Cao Ly Phục Quốc Hội, Cao Tàng trong sự sợ hãi phủ nhận hết thảy, y cái gì cũng không biết, đồng thời cũng tỏ thái độ, nguyện ý chấp nhận mọi quyết định của nữ hoàng bệ hạ.

Võ Tắc Thiên hạ chỉ đem Kiếm Đông Hi cùng với hơn hai mươi nòng cốt Cao Ly Phục Quốc Hội toàn bộ xử tử, mấy trăm võ sĩ bị bắt cũng toàn bộ sung quân Tây Vực.

Cho đến lúc này, tin tức mới bắt đầu truyền bá ở trong thành Lạc Dương, mọi người đã biết hoá ra thích khách ám sát Tương Vương, không ngờ là người Cao Ly, tửu quán, thanh lâu, giáo phường, trà lâu, khắp nơi đều đang nghị luận việc này, có các loại đồn đoán hoang đường, tỷ như Tương Vương giấu giếm Vương phi Cao Ly, vân vân...

Nhưng chủ yếu suy đoán lại cơ bản giống nhau, trên cơ bản đều cho rằng người Cao Ly muốn khơi mào trong nội chiến Đại Đường để bọn họ nhân cơ hội phục quốc.

Mà người Cao Ly sống ở Lạc Dương chỉ biết cúi đầu mà đi, đi lại vội vàng, sợ mình trở thành mục tiêu giận chó đánh mèo của dân chúng Lạc Dương.

Ngoại công sở của Nội vệ, Lý Trân như trước hoàn thành tất cả thủ tục, hán một đêm chưa ngủ, lại bận rộn hơn nửa ngày, thực sự hơi kiệt sức, phòng rất an tĩnh, Lý Trân nằm ở trên bàn nặng nề mà ngủ.

Lúc này, Trương Lê bước nhanh đi tới, đứng ở cửa thở dài một tiếng, chỉ chỉ phòng, thấp giọng nói:

- Thống lĩnh mới vừa ngủ.

- Kêu hán dậy, nói ta có chuyện quan trọng.

- Là Trương Lê hả?

Trong phòng truyền đến thanh âm của Lý Trân:

- Vào đi.

Trương Lê bước nhanh đi vào phòng, áy náy nói:

- Quấy rầy Thống lĩnh nghỉ ngơi.

Lý Trân cười cười:

- Không sao, có chuyện gì quan trọng?

- Võ Tam Tư phái người đến, Thống lĩnh muốn gặp y không?

Lý Trân gật gật đầu:

- Dẫn y tới gặp ta.

Trương Lê đi ra ngoài, một lát, một gã nam tử dáng người khôi ngô đi theo Trương Lê vào, y tiến lên thi lễ:

- Tại hạ Liễu Anh, tham kiến Lý Thống lĩnh.

Lý Trân nghe nói qua người này, là một trong những thủ lĩnh của Võ tướng đường, liền cười nói:

- Lương Vương điện hạ bảo người nói cái gì, có thư không?

- Chỉ có lời nhắn, Vương gia bảo ta chuyển cáo cho Lý Thống lĩnh, y hoàn toàn đồng ý điều kiện của Lý Thống lĩnh.

Ở thành Lạc Dương truyền đi ồn ào huyền ảo vụ án Cao Ly ám sát Tương Vương, đối với Lai Tuấn Thần ảnh hưởng cũng không lớn, tuy rằng gã đáp ứng giúp Võ Tam Tư tìm kiếm Hoắc Tri Thiện, nhưng gã cũng không ố hết sức, chỉ phái ra hơn mười người tới các tửu quán, nhà trọ ở Lạc Dương hỏi thăm tin tức, ngay cả Hoắc Tri Thiện đã bị bắt cũng hoàn toàn không biết gì cả.

Đối với Lai Tuấn Thần mà nói, tìm kiếm căn cứ chính xác của Hưng Đường Hội mới là nhiệm vụ cấp bách của gã, Thánh Thượng chỉ cho gã thời gian một tháng, nhưng gã lại lãng phí nửa tháng trên người Lý Trân, vẫn không thu hoạch được gì. Lai Tuấn Thần lúc này mới ý thức được, chính mình đi nhằm phương hướng, từ trên người Lý Trân truy xét Hưng Đường Hội, chắc chắn sẽ không có thu hoạch, nhưng nếu gã từ Hưng Đường Hội truy xét Lý Trân, có lẽ đã phát hiện sơ hở.

Mấy ngày nay, Lai Tuấn Thần nhìn chăm chú vào Nghĩa Phong Vương Lý Quang Thuận, gã phát hiện từ trên người Lý Quang Thuận có thể tìm được đột phá.

Lý Quang Thuận là con trai của Thái Tử trước Lý Hiền, chừng hai mươi mấy tuổi, bộ dạng phong thần tuấn lãng, xinh đẹp tuyệt trần dị thường, Lý Quang Thuận còn đam mê âm nhạc, y không chỉ có am hiểu đánh đàn thổi sáo, nuôi không ít nhạc sĩ và ca cơ, ngay cả cơ thiếp y yêu mến nhất cũng là tỳ bà nữ trứ danh xuất thân từ Giáo phường.

Trưa hôm nay, một gã nam tử trẻ tuổi bị kích động từ trong đại môn vương phủ đi ra, nam tử trẻ tuổi dáng người không cao, hai má gầy, bộ dạng hơi có điểm hoảng đầu chuột não, hai gã gia đình trông cửa thấy y đi ra, vội vàng cười bồi nói:

- Du quán sự đi ra ngoài ư?

- Hôm nay có chút việc, mau dắt ngựa của ta qua.

Một gã gia đình chạy như bay về phía chuồng ngựa, một lát dắt tới một hồng mã, nam tử trẻ tuổi trở mình lên ngựa, giục ngựa đi về phía cửa phường, người nam tử trẻ tuổi này tên là Du Minh, là huynh trưởng ái thiếp của Lý Quang Thuận. Muội muội được Vương gia sủng ái, Du Minh cũng thơm lây, trở thành Tam quán gia của vương phủ, chuyên môn quản lý nhạc sư, vũ nữ và ca cơ.

Muội muội Du Minh xuất thân giáo phường, đánh đàn tỳ bà vô cùng hay, được xưng là đệ nhất tỳ bà nữ, cũng bởi vậy được Lý Quang Thuận đam mê âm nhạc mà coi trọng, thay nàng chuộc thân từ Giáo phường, còn cưới làm tiểu thiếp. Du Minh bắt đầu vốn cũng là một chân tiểu tư của Giáo phường, con buôn vô cùng khôn khéo, cả ngày tính kế có thể mò được ít nhiều chút nước lוע từ muội muội.

Hôm nay gã may mắn, Lý Quang Thuận phái gả đi Cầm hành mua ba mươi tỳ bà tốt nhất, Du Minh từ trước đã từng cùng quán sự giáo phường đi mua nhạc khí, gã biết rằng bên trong béo bở, quan trọng hơn là gã hiểu Lý Quang Thuận, chính là một tên gốc mê nhạc, cả ngày sa vào âm nhạc, không hỏi tực sự, mình dù có dùng giá gấp ba để mua nhạc khí, y cũng không biết.

Du Minh cười ngựa đi tới nhạc hành nam thị, gã quen biết chủ quầy một cửa hàng nhạc khí, trực tiếp vào cửa hàng:

- Mã chương quỹ có ở đây không?

- O, đây không phải Du đại quán gia sao? Khách hiếm có đây.

Mã chương quỹ rất biết nói chuyện, tùy tay vỗ mông ngựa, Du Minh lập tức liên lã rồi, trở thành đại quán gia đương nhiên là giấc mộng của gã, có thể kiếm chút tiền lẻ từ nhạc khí, còn có thể chuồng quán tất cả các khoản thu chi trong vương phủ, món béo bở trong đó có thể mập chết người mất, đáng tiếc đại quán gia là phụ thân Lý Quang Thuận giữ lại, y không thể bị lay động được.

- Không nói nhiều lời, ta đến mua ba mươi tỳ bà, muốn tỳ bà tốt, có hàng hay không?

- Có có, xin mời Du quán gia đi theo ta.

Kỳ thật điều Du Minh quan tâm hơn là giá, liên quan đến món béo bở hậu hĩnh này, gã vẫn phải mua được tỳ bà tốt mới được. Lý Quang Thuận là người lành nghề, tỳ bà tốt xấu không thể gạt được y, chỉ cần chất lượng thượng thừa, mọi chuyện giá cả đều dễ nói.

Du Minh bị kích động đi theo chuông quây vào một gian phòng, gã tưởng nơi này là kho hàng, không ngờ vào phòng mới phát hiện trong phòng ở có bảy tám đại hán đứng, đều chấp tay trước ngực, một đám vẻ mặt dữ tợn, tướng mạo hung ác, ở giữa là một viên quan ba mươi mấy tuổi đang ngồi, chỉ cười như không cười nhìn gã.

Gã giật mình kinh hãi, vội vàng xoay người đi ra ngoài, lại bị một gã đại hán tóm trở về như bắt gà con, ấn gã quỳ gối trước mặt quan viên. Du Minh sợ tới mức nơm nớp hỏi:

- Các người là... kẻ nào?

Quan viên cười tủm tỉm tự giới thiệu mình:

- Ta là Lai Tuấn Thần, ở đây chờ đợi Du đại quân gia đến.

Du minh nghe nói người này chính là Lai Tuấn Thần, sợ tới mức y kém đến rớt hồn, chân mềm nhũn, tê liệt ngồi dưới đất,

- Người... người muốn làm gì?

- Ta có chút việc nhỏ muốn làm phiền Du đại quân gia hỗ trợ, đương nhiên, ta cũng sẽ không để người giúp không công, không phải người đang tìm kiếm một chỗ tốt sao, giúp ta làm việc, cam đoan nằm mơ người cũng sẽ cười.

Có lẽ là Lai Tuấn Thần xem thường lời nói nhỏ nhẹ, càng có lẽ là Lai Tuấn Thần dùng lợi ích để thuyết phục, Du Minh lại chậm rãi quên Lai Tuấn Thần đáng sợ, thấp giọng hỏi:

- Không biết cần ta làm cái gì?

Lai Tuấn Thần nói khế với gã hai câu, Du Minh sợ tới mức lắc đầu liên tục, Lai Tuấn Thần mặt lập tức chìm xuống, đưa mắt liếc vài tên đại hán ra ý qua một cái, một gã đại hán nhéo gáy gã, xách gã lên.

Một gã đại hán khác rút ra một con dao găm sắc bén, chậm rãi cố định hạ thân Du Minh, Lai Tuấn Thần lạnh lùng nói:

- Người nói một từ 'Không' nữa, ta liền thiến người ngay.

296. Chương 294: Khiến Người Ta Nghi Ngờ

Ánh mắt tàn khốc của Lai Tuấn Thần khiến Du Minh nháy mắt thấy không xong rồi, gã sợ tới mức thất thanh khóc rống lên:

- Ta làm ta đáp ứng.

Lai Tuấn Thần cười lạnh một tiếng, gã gặp các loại người nhiều đếm không xuể, loại tiểu nhân vật giống Du Minh này, đối với gã mà nói tựa như con kiến, nếu không phải là vì nắm thóp Lý Quang Thuận, không cần gã tự thân xuất mã?

- Vậy là được rồi.

Lai Tuấn Thần vỗ vỗ bả vai gã, cười tủm tỉm nói:

- Mỗi người đều nói ta Lai Tuấn Thần lòng lang dạ sói, nhưng đối với người đồng ý phối hợp với ta, ta cũng sẽ trọng thưởng không keo kiệt.

Gã quay đầu lại vung tay lên:

- Bưng lên.

Một gã thủ hạ bưng lên một mâm hoàng kim, hai mươi lạng một thỏi, khoảng chừng mười thỏi. Lai Tuấn Thần hí mắt cười nói:

- Hai trăm lượng hoàng kim này chỉ là một chút tiền vặt vãi, sau khi chuyện thành công, ta ít nhất sẽ trọng thưởng gấp đôi, người thay ta làm việc, ta tuyệt sẽ không bạc đãi.

Hoàng kim loang loáng chiếu vào ánh mắt gã, gã nuốt nước miếng, trong mắt bắn ra vẻ tham lam, đây chính là hai trăm lượng hoàng kim a tương đương với hai ngàn quan tiền, sau này còn ban cho gấp bội, gã quả thực không dám nghĩ tiếp nữa, giờ khắc này, tình huynh muội cái gì, nghĩa chủ tớ cái gì, hết thấy bị gã ném ra sau đầu. Lai Tuấn Thần vừa đầm vừa xoa, hoàn toàn đã thu phục gã.

Lai Tuấn Thần nhìn ra trong mắt của gã tham lam, trong lòng không kìm nổi một trận cười lạnh, dám nhận hoàng kim của Lai Tuấn Thần gã, quả thực là chán sống, trước hết cứ để gã làm việc cho tốt, xong việc rồi trừng trị gã sau.

Lai Tuấn Thần lại để cho gã ngồi xuống, lời nói nhỏ nhẹ hỏi:

- Người rất quen thuộc tình hình vương phủ, người nói cho ta biết, khi nào thì có thể làm tốt chuyện mà ta nói?

Du Minh cúi đầu nghĩ chốc lát, nói:

- Ta tìm muội muội thương lượng một chút, bảo nàng giết dây Vương gia đi trang viên, ta phỏng chừng khả năng phải mất mấy ngày đi.

Lai Tuấn Thần làm sao còn có thể chờ được vài ngày, gã liền nói ngay:

- Hai ngày này trời trong nắng ấm, chậm nhất ngày mốt, Lý Quang Thuận nhất định phải tới trang viên.

Du Minh trong lòng chua xót vạn phần, trang viên không phải gã phụ trách, cần đại quân gia đến an bài, tên khốn kia khôn khéo vô cùng, nào có dễ dàng như vậy, nhưng gã lại không dám không đáp ứng, chỉ đành bất đắc dĩ gật đầu nói:

- Tiểu nhân sẽ làm tốt việc này.

Lai Tuấn Thần am hiểu nhất một chiêu tên là 'Nói bóng nói gió'. Chính là trước tiên tìm kiếm kẻ bên cạnh mục tiêu để ra tay, tìm được rồi tiến hành uy hiếp lợi dụng, sau đó lợi dụng người này tìm nhược điểm hoặc là lỗ hổng của mục tiêu, một lần đánh tan.

Một chiều này Lai Tuấn Thần lần nào cũng làm được, chưa bao giờ lỡ tay, gã cũng tin tưởng, có Du Minh làm nội ứng, gã nhất định có thể từ Lý Quang Thuận nơi này mở ra chỗ hổng của Hưng Đường Hội.

Sở dĩ lựa chọn Lý Quang Thuận, là vì Lai Tuấn Thần nhận được mật báo, ngày thứ ba sau khi Lý Trân từ Dương Châu trở về, đã từng thấy qua Lý Quang Thuận một lần, mãi sau gã mới phát hiện ra, nhất định là Lý Trân đem thư tín lấy được từ Lý Nguyên Gia nơi đó trả lại cho Lý Quang Thuận, như vậy Lý Quang Thuận là con cháu hoàng tộc, khẳng định cũng là nhân vật quan trọng của Hưng Đường Hội.

Có lẽ là bởi vì Thái Tử trước Lý Hiền vô tội chết thảm, sau khi Võ Tắc Thiên ngồi ổn ngôi vị Hoàng đế, trong lòng đối với người con trai này cũng vô cùng áy náy, vì bồi thường người con mà bà từng thương yêu nhất, bà liền cho con trai của Lý Hiền Lý Quang Thuận vinh hoa phú quý vô tận, thực ấp năm trăm hộ, ruộng tốt năm nghìn mẫu, còn có vàng bạc châu báu không đếm được, khiến Lý Quang Thuận trở thành một trong những người giàu có nhất trong hoàng tộc.

Lý Quang Thuận có ba trang viên lớn, một tòa ở Bắc đô Thái Nguyên, một tòa ở Quan Trung, một tòa khác ở ngay gần núi Y Khuyết Long Môn ở Lạc Dương, hàng năm mùa hè, Lý Quang Thuận đều sẽ dẫn theo thê nhi đi Long Môn sơn trang nghỉ hè.

Lúc này đã là tháng sáu, đã bước vào giữa hè, thời tiết mỗi ngày một nóng hơn. Dựa theo kế hoạch, cả nhà Lý Quang Thuận mười ngày sau tới Long Môn trang viên, tuy nhiên tiểu thiếp Du thị mà Lý Quang Thuận sủng ái nhất lần nữa yêu cầu xuất phát sớm, Lý Quang Thuận nghe bùi tai chỉ đành nghe theo yêu cầu của tiểu thiếp, hai ngày sau xuất phát.

Kế hoạch tuy rằng thay đổi, nhưng cả nhà cũng không phản đối, dù sao thời tiết quá nóng, mỗi người đều mong sớm ngày đi mất mẻ Long Môn Sơn, chỉ khổ đại quân gia, sớm như vậy đi tới núi Long Môn, y căn bản là không kịp.

Đại quản gia của vương phủ tên là Lưu Trường Khánh, tuổi chừng ngoài năm mươi tuổi, ông ta vốn là quản gia của Thái tử trước Lý Hiền, đối với Lý Hiền trung thành và tận tâm, vả lại khôn khéo có thừa, Lý Hiền mười một năm trước bị bắt tự sát, gửi gắm trưởng tử Lý Quang Thuận cho Lưu Trường Khánh, Lưu Trường Khánh từ đó về sau tận tâm tận lực chiếu cố Lý Quang Thuận, trở thành đại quản gia của vương phủ, Lý Quang Thuận cũng cực kỳ tín nhiệm ông ta, đem tất cả gia sản đều giao cho ông ta xử lý.

Tuy nhiên Lưu Trường Khánh cực kỳ chán ghét tam quản gia Du Minh mới tới. Du Minh xuất thân dê tiện, là người dê tiện giả dối, tham lam ích kỷ, Lưu Trường Khánh đã nắm giữ không ít căn cứ chính xác chứng minh Du Minh tư tàng tiền vật của vương phủ, bao gồm ba mươi tỳ bà hai ngày trước gã mua, giá cả lại đắt gấp năm lần tỳ bà tốt nhất, quả thực là tham lam cực kỳ.

Chỉ có điều Vương gia cực kỳ sủng ái Du thị, căn bản không thèm nhìn đến lời lên án của Lưu Trường Khánh, khiến trong lòng Lưu Trường Khánh vô cùng buồn bực, mắt thấy ngày mai cả nhà Vương gia sẽ đi trang viên nghỉ hè, Lưu Trường Khánh lại loay hoay chân không chạm đất, ngay cả thời gian oán giận cũng không có.

Ông đã bảo Nhị quản gia mang theo hơn mười người gia đình đi trang viên dọn dẹp trước, chính ông thì phụ trách việc chuẩn bị xuất phát trong phủ. Trong viện, Lưu Trường Khánh đang chỉ huy mười mấy nha hoàn thu thập hành lý, lúc này, một gã tiểu tư vội vàng chạy tới, kề bên tai Lưu Trường Khánh nói nhỏ vài câu, Lưu Trường Khánh nhướn mày:

- Loại chuyện này không thể nói lung tung, nhưng có phải thật vậy hay không?

- Nhất định là thật, chúng ta đều tận mắt nhìn thấy, mười thỏi hoàng kim vàng óng, chừng hai trăm lượng, gã còn khoe với mọi người, y rất nhanh lại nhận được một trăm thỏi vàng nữa.

Lưu Trường Khánh trong lòng hết sức kinh ngạc, tuy ông biết rằng Du Minh rất tham lam, mấy tháng mò không ít tiền, nhưng cũng không có thể có hai trăm lượng hoàng kim nhiều như vậy, hơn nữa cho dù là Vương gia ban cho, cũng nhất định phải trải qua tay của mình, mấu chốt là, dựa vào tính cách khoe khoang của Du Minh, này đó hoàng kim nhất định là vừa mới có được.

Vả lại Vương gia cũng chỉ cho Du thị không ít trang sức châu báu, này đó châu báu ông vừa mới thấy ở chỗ Du thị, như vậy Du Minh là từ đâu làm ra nhiều tiền như vậy? Còn sắp được một trăm thỏi hoàng kim, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Lưu Trường Khánh là một người cực kỳ khôn khéo, hơn nữa rất có trách nhiệm, ông cảm thấy bên trong khẳng định có vấn đề. Du thị lần nữa yêu cầu Vương gia tới trang viên, Du Minh lại đạt được lượng lớn hoàng kim, hai cái này có quan hệ gì hay không?

Ông trầm tư một lát, liền bước nhanh đi vào hậu viện, sai người gọi nha hoàn Xuân Diệp bên cạnh Du thị tới, nha hoàn này là con nuôi của thê tử Lưu Trường Khánh, gần như chính là ông một tay nuôi lớn, xem ông như phụ thân. Một lát, Xuân Diệp vội vàng chạy tới, cười nói:

- Cha, tìm con có việc sao?

- Xuân Diệp, ta hỏi con một chuyện. Du phu nhân sao nhất định muốn Vương gia ngày mai đi trang viên, con có biết nguyên nhân không?

Xuân Diệp miệng nhếch lên:

- Còn không phải Du Tam liều mạng giật dây sao? Phu nhân là người thành thật, làm gì có loại yêu cầu đó, nhưng Du Tam quần phu nhân nửa ngày, nghe gã nói không đi thì cả nhà chết hết, Du phu nhân không có biện pháp, mới đáp ứng gã.

Lưu Trường Khánh giật mình, ông cảm thấy Du phu nhân gần đây tương đối kín tiếng, làm sao có khả năng yêu cầu như vậy, quả nhiên là Du Minh giật dây phu nhân.

Lưu Trường Khánh ý thức được phương diện này có vấn đề, Du Minh liều mạng cổ động lão gia đi trang viên nghỉ hè, vì thế còn lấy được hai trăm lượng hoàng kim, phương diện này khẳng định ẩn giấu dã tâm gì đó.

Lưu Trường Khánh lòng nóng như lửa đốt tiến đến tìm Vương gia, không ngờ, người nhà nói cho ông biết, Vương gia đi Diệu Âm nhạc phường rồi, khả năng phải buổi tối mới có thể trở về, Lưu Trường Khánh làm sao còn có thể chờ đến buổi tối, lập tức lên một chiếc xe ngựa của vương phủ, đi đến Diệu Âm nhạc phường.

Diệu âm phường cũng ở gần nam thị, là một trong ba nhạc phường nổi danh nhất ở Lạc Dương, trong phường nhạc sư thợ thủ công nổi tiếng rất đông, luôn luôn là nơi vương công quyền quý yêu tha thiết, ngay cả hoạt động long trọng cung đình tổ chức cũng muốn mời bọn họ đi tới trợ hứng.

Lưu Trường Khánh lo lắng ở ngoài nhạc phường đảo quanh, thân phận của ông không thể tùy ý tiến vào nhạc phường, chỉ có thể bỏ tiền mời tiểu tư của nhạc phường vào thông tri chủ nhân.

Đợi khoảng chừng nửa canh giờ, mới rốt cục thấy một chiếc xe ngựa đi ra, xe ngựa dừng lại trước mặt Lưu Trường Khánh, hai người chỉ thấy ngồi trên xe, một người là chủ nhân của ông, người còn lại cũng là trưởng công tử của Lư Lăng Vương, Lý Trọng Nhuận.

- Đại quân gia, vội vã tìm ta như vậy làm cái gì?

Lý Quang Thuận cười hỏi.

- Hồi bẩm chủ nhân, trong phủ có một chút chuyện, có thể hay không?

Lưu Trường Khánh nhìn thoáng qua Lý Trọng Nhuận, nhỏ giọng nói.

- Không sao đâu, đây là huynh trưởng của ta, có việc gì cứ nói thẳng.

Lưu Trường Khánh bắt đầu đi, chỉ đành thấp giọng nói:

- Không biết ai cho Du Minh hai trăm lượng hoàng kim, bảo gã giật dây chủ nhân lập tức đi trang viên nghỉ hè, ta cảm thấy bên trong có vấn đề, chỉ sợ có người muốn gây bất lợi cho chủ nhân.

- Ai có thể gây bất lợi cho ta?

Lý Quang Thuận cười nói:

- Người quá đa nghi rồi, ta vốn là muốn đi trang viên nghỉ hè, không có quan hệ gì với y.

- Nhưng ——

Lưu Trường Khánh còn muốn nói tiếp, nhưng Lý Quang Thuận đã không muốn nghe tiếp nữa, có chút chuyện này cũng đến tìm mình, làm hứng thú của mình bay biến hết, quả thực ngạc nhiên, y có chút mất hứng, lạnh lùng nói:

- Ngày mai sẽ xuất phát, còn không mau quay về thu dọn.

- Vậy ta đây trở về.

Lưu Trường Khánh chỉ đành thở dài, xoay người muốn đi, Lý Trọng Nhuận lại gọi ông lại:

- Lưu quân gia chờ đã.

Lưu Trường Khánh quay lại thì lễ nói:

- Trưởng công tử có việc xin phân phó.

Lý Trọng Nhuận gần đây đã trải qua không ít chuyện, nếu so với Lý Quang Thuận thuận buồm xuôi gió thì cảnh giác nhiều lắm, y hỏi Lý Quang Thuận:

- Du Minh là ai?

- Là huynh trưởng ái thiếp của ta, người cũng không tệ lắm, thông minh có thừa, có chút thích tham món lời nhỏ, kỳ thật cũng không sao.

- Hiền đệ, không phải ta nhiều chuyện, nếu quả thật như Lưu quân gia nói, không ngờ có thể được đến hai trăm lượng hoàng kim, ta cảm thấy phương diện này còn có điểm không bình thường, tốt nhất hay hỏi xem, đừng để ai gây bất lợi cho hiền đệ.

Lý Quang Thuận ngẫm nghĩ một chút, vẫn lắc đầu nói:

- Nếu như là người bình thường thì thôi, đằng này lại là huynh trưởng ái thiếp của ta, bảo ta làm sao mở miệng hỏi y? Trừ phi có chứng cứ gì, hơn nữa ta đi trang viên của mình, sẽ có vấn đề gì chứ, ta cảm thấy Lưu quản gia là nghĩ quá nhiều rồi.

Lưu Trường Khánh sốt ruột thay chủ, nhin không được nói:

- Không bằng như vậy, ta đi điều tra một chút, nếu quả thật có vấn đề gì, ta lại đến báo cáo.

Lý Quang Thuận trong lòng rất phiền, khoát tay:

- Vậy người hãy đi đi.

Lý Quang Thuận chỉ bảo một tiếng, xe ngựa đi tiếp, rất nhanh đã đi xa. Lưu Trường Khánh chỉ đành thở dài, vội vàng đi về phía xe ngựa đối diện.

297. Chương 295: Mảnh Cũ Thắt Thủ

Sau khi Cao Ly Phục Quốc Hội hoàn toàn bị tiêu diệt, Lý Trân lại bị Võ Tắc Thiên triệu kiến riêng, Võ Tắc Thiên khen hần không hổ là thủ lĩnh Nội vệ, có năng lực và cực kỳ quyết đoán, còn ban cho hần một đôi bạch ngọc.

Dù Lý Trân nhờ chuyện này đã nhận được sự đánh giá cao trong triều, nhưng Lý Trân lại cảm nhận được một số ý trong lời nói. Đầu tiên là Thượng Quan Uyển Nhi thủy chung vẫn giữ im lặng, không đánh giá gì về việc của Cao Ly Phục Quốc Hội, tiếp theo, Võ Tắc Thiên cũng không triệu kiến Võ Tam Tư, dường như Võ Tam Tư không liên quan gì đến việc này.

Này đó nhìn như chuyện bình thường, nhưng lại ẩn giấu những tâm cơ khó nói nên lời, chỉ có trong lòng đương sự không ngao mới nhận ra được.

Tuy nhiên, Lý Trân lúc này cũng không có tinh lực cẩn thận thưởng thức Võ Tắc Thiên hay tâm cơ của Thượng Quan Uyển Nhi, một chuyện không tưởng nữa bỗng nhiên xuất hiện trước mặt hần.

Trong Tả Ngạn tửu quán, Lý Trân và Trương Lê ngồi ở trong một gian nhà sĩ, bọn họ cũng không ăn cơm, dù trên bàn đặt một ít rượu và thức ăn, nhưng hai người biểu hiện lại một trời một vực, chỉ thấy Lý Trân thần nhiên uống rượu, cẩn thận thưởng thức tư vị rượu ngon, mà Trương Lê có vẻ hơi tâm thần không yên, y đứng cạnh tường kẻ sát tai vào vách tường, dường như muốn nghe cách vách nói chuyện.

Cách vách cũng là một gian nhà phòng, trong phòng có ba người ngồi. Tửu Chí hết sức chăm chú, thể cho nên rượu trong tay cũng quên uống, mà Lý Bàn thì vẻ mặt thông cảm. Ngồi đối diện hai người bọn họ là một gã nam tử hơi gầy, mặc áo đuôi ngắn bằng vải thô, đầu đội khăn cũ, nhìn từ xa tựa như một hương nông vào thành bán đồ ăn. Nhưng nếu Lai Tuấn Thần ở trong này, nhất định sẽ cả kinh nhảy dựng lên, người này chính là Sách Anh thiếu chút nữa đã bị gã đánh chết.

Nguyên nhân cuối cùng thúc đẩy Sách Anh ngồi ở chỗ này, là sự kiện phát sinh khuya ngày hôm trước, nữ nhân y yêu mến vừa đoạt được từ tay Lai Phong đã bị Lai Tuấn Thần đưa cho Lưu Quang Nghiệp.

Trong lúc đang phần hận cực độ, cũng làm cho y hiểu một sự kiện, Lai Tuấn Thần căn bản cũng không để huynh đệ bọn họ trong lòng. Lai Tuấn Thần không phải không biết quan hệ giữa Tiểu Vân và y, lại không chút do dự đem nàng đưa cho Lưu Quang Nghiệp, chỉ sợ ở trong mắt Lai Tuấn Thần, huynh đệ Sách thị bọn họ chỉ là hai cây cầu.

Chính vì hoàn toàn tuyệt vọng, y rốt cục quyết định trả thù Lai Tuấn Thần, ngay giữa trưa, y giả dạng thành hương nông đến Lạc Dương tìm được Lý Bàn.

Nội vệ là thiên hạ của Đôn Hoàng bọn họ, mấy Giáo Úy đều xuất thân Đôn Hoàng, huynh đệ Sách thị và Lý Bàn quan hệ vô cùng tốt, tuy rằng Lý Bàn giúp Lý Trân hung hăng bắt Lai Tuấn Thần, nhưng Sách Anh cũng không biết, so với huynh trưởng, y và Lý Bàn quan hệ còn tốt hơn một chút.

Nhưng đêm nay tụ hội lại thêm một Tử Chí, đây cũng là yêu cầu của Sách Anh, y biết quan hệ giữa Tử Chí và Lý Trân, bởi vì y tạm thời không muốn cùng Lý Trân trực tiếp đối mặt, mời Tử Chí đến, cũng là một nhíp cầu không tệ, hơn nữa ở Đôn Hoàng, y và Tử Chí cùng nhau lớn lên, hai người tuy rằng chưa thể nói là quan hệ tốt, nhưng là hiểu rõ lẫn nhau, hết sức quen thuộc.

Sách Anh đem rượu trong chén uống một hơi cạn sạch, oán hận nói:

- Ta Sách Anh đời này chỉ thích một nữ nhân, nhưng y trước dung túng cháu trai cướp nàng đi, hiện tại nàng rất vất vả mới trở lại bên cạnh ta, y liền đưa nàng cho Lưu Quang Nghiệp, đây là nỗi nhục nhã của ta, thù này Sách Anh ta nhất định phải báo.

Tử Chí nghe được hơi không nhịn được nói:

- Ta nói Nhị Lang, người muốn báo thù, tâm trạng đó ta có thể hiểu được, các huynh đệ Đôn Hoàng chúng ta cũng nguyện ý giúp người, nhưng người nói cho ta biết, chúng ta giúp người thế nào? Là muốn ám sát Lai Tuấn Thần, hay là trực tiếp đi đoạt lại nữ nhân của người?

- Đa tạ Bàn ca trượng nghĩa.

Sách Anh thở dài:

- Lai Tuấn Thần sao dễ dàng đối phó như thế được, ta biết Lai Tuấn Thần đang âm thầm điều tra Lý Thống lĩnh, kỳ thật ta cũng biết một chút bí mật của Lai Tuấn Thần, ta nguyện giúp các người một tay, chỉ cần Lý Thống lĩnh lật đổ Lai Tuấn Thần, không riêng gì đại thù của ta được báo, Sách gia chúng ta cũng có thể thoát khỏi ma chướng của Lai Tuấn Thần.

- Ồ ——

Tử Chí ồ một tiếng thật dài, đứng lên nói:

- Các người tán gẫu trước đi, ta đi nhà xí một chuyến.

Y xoay người mở cửa đi ra ngoài, Sách Anh nói với Lý Bàn:

- Bàn ca, huynh cảm thấy Lý Trân có bỏ qua cho huynh đệ chúng ta không?

- Cái này phải xem đã, hẳn là người ân oán rõ ràng, nếu các người có thành ý, hơn nữa quả thật chiếu cố giúp hắn, ta nghĩ hắn sẽ suy xét.

Sách Anh yên lặng gật đầu, lại thở dài nói:

- Vậy phải xem ta có thể giúp hắn cái gì.

Tử Chí lại không có đi nhà xí gì hết, nhanh như chớp chui vào phòng cách vách, hưng phấn nói:

- Lão Lý, tiểu tử Sách Anh này muốn tạo phản rồi, là một cơ hội đấy.

Lý Trân bình tĩnh như không nói:

- Tạo sao y phản lại Lai Tuấn Thần?

Tử Chí liền đem việc Lai Tuấn Thần lấy việc Trang Văn Thái bị cướp đi trút giận sang Sách Anh, đem nữ nhân y yêu mến đưa cho Lưu Quang Nghiệp, đầu đuôi gốc ngọn nói một lần, cuối cùng nói:

- Lão Lý, Sách Anh từ nhỏ tính tình thế nào ta hiểu rõ, nếu trông cậy vào y trung thành và tận tâm đối với Lai Tuấn Thần, quả thực là nằm mơ, ta cảm thấy y là sự thật muốn phản bội Lai Tuấn Thần, không giả đâu.

Lý Trân trầm tư chốc lát nói:

- Người trở về nói cho y biết, phải đợi về báo cáo với ta rồi mới biết được có thể để y làm gì, các người lại hẹn buổi khác, chuyện này đừng nóng vội, ta muốn điều tra một chút.

Tử Chí vội vàng nói:

- Phải điều tra cái gì giao cho ta đi, tin tức ta rộng, chiêu số nhiều, có thể tra ra lời y nói có phải là thật hay không.

- Người đi về bàn với y trước, trở về ta sẽ nói cho người biết cần điều tra cái gì?

Tửu Chí đáp ứng một tiếng, vội vàng đi về, lúc này Trương Lê nói với Lý Trân:

- Ta lại cảm thấy Sách Anh thật sự bất mãn với Lai Tuấn Thần, y tuy rằng làm người ta chán ghét, nhưng không tâm cơ như Sách Văn, là một người thẳng tính, y rất khó ngụy trang.

Lý Trân cười nói:

- Kỳ thật lòng ta cũng hiểu được, tuy nhiên chuyện này vẫn cẩn thận một chút thì tốt hơn, nhất định phải điều tra rõ ràng, ta không thể dễ dàng tiết lộ mục tiêu của ta cho y được.

- Thống lĩnh định điều tra y theo hướng nào?

Lý Trân ngẫm nghĩ một chút nói:

- Ta nghĩ nên bắt tay vào điều tra từ nữ nhân kia của Sách Anh.

Lý Trân trong khoảng thời gian này đều không có về phủ của mình, từ sau khi đại tỷ bị đưa đi Minh Tú sơn trang, hẳn liền ở tại ngoại thự của Nội vệ. Rồi khỏi Tả Ngạn tửu quán, Lý Trân và Trương Lê cùng nhau quay trở về ngoại thự của Nội vệ.

Hai người mới đến cửa lớn, một tên binh lính chạy vội ra, hạ giọng nói hai câu với Lý Trân, Lý Trân nhướn mày:

- Y đến đã bao lâu rồi?

- Khoảng một khắc đồng hồ rồi.

Lý Trân quay đầu nói với Trương Lê:

- Đoán chừng là có tình huống mới, người cũng cùng đi đi.

Lý Trân bước nhanh đi đến nội đường, Lý Trọng Nhuận đang ngồi ở công đường uống trà vội vàng đứng lên, bên cạnh còn có một nam tử trung niên ngồi đó, y có vẻ rất khẩn trương.

- Để trưởng công tử đợi lâu.

Lý Trân cười đi vào nội đường, hẳn thấy người đàn ông trung niên, cảm thấy chưa bao giờ gặp qua, liền hỏi:

- Vị này chính là?

Người đàn ông trung niên liền vội vàng khom người thi lễ:

- Tại hạ là quản gia trong Nghĩa Phong vương phủ, họ Lưu, tên là Lưu Trường Khánh, tham kiến Lý Thống lĩnh.

- Là ... Lý Quang Thuận?

Lý Trân chần chờ một chút hỏi.

- Đúng vậy.

Bên cạnh Lý Trọng Nhuận nói:

- Vừa rồi Lưu quản gia tới tìm ta, nói cho ta biết một chuyện, ta cảm thấy có điểm gì là lạ, cho nên ta dẫn y tìm đến Thống lĩnh, xem có phải ta quá lo lắng hay không."

- Mời ngồi rồi nói sau.

Lý Trân mời hai người bọn họ ngồi xuống, bảo Trương Lê ngồi bên cạnh mình, lại lệnh cho võ sĩ dâng trà lễ. Lý Trân lúc này mới hỏi Lưu Trường Khánh:

- Đến tột cùng xảy ra chuyện kỳ quái gì?

Lưu Trường Khánh tìm lại nỗi sợ trong lòng, vội vàng nói:

- Là như thế này, ái thiếp của Vương gia nhà ta có một huynh trưởng, tên là Du Minh ——

Lưu Trường Khánh liền đem chuyện buổi sáng hôm nay phát hiện Du Minh được đến hai trăm lượng hoàng kim, kể lại tỉ mỉ một lần, cuối cùng nói:

- Ta lại đi điều tra, tìm được cửa tiệm mà y mua tỳ bà, nhưng phát hiện cửa hàng đã đóng cửa, thấy cửa hàng không có người, ta lại tìm người ở cửa hàng cách vách hỏi thăm, bọn họ nói hôm qua có một người áo đen tới, dẫn cả Mã chưởng quỹ và mấy tên tiểu nhị đi cả rồi.

- Những người áo đen kia là ai?

Lý Trân lại truy vấn.

Lưu Trường Khánh chần chừ một chút nói:

- Ta không thể xác định, cửa hàng cách vách nói một người trong đó có chút giống... giống Lai Tuấn Thần.

Lý Trân và Trương Lê nhìn nhau, hai người bọn họ đồng thời ý thức được một tia không ổn, chỉ sợ Lai Tuấn Thần đã nhắm vào Lý Quang Thuận rồi, Lý Trân biết rằng thiên hạ không ai không biết Lai Tuấn Thần, người Lạc Dương đại bộ phận đều biết gã, tuy rằng Lưu Trường Khánh nói không thể xác định, nhưng đây chẳng qua là e sợ nên nói vậy, nhất định là Lai Tuấn Thần.

- Chuyện này người nói cho Nghĩa Phong Vương điện hạ sao?

Lý Trân lại hỏi.

- Ta vốn định nói cho y biết, nhưng Vương gia hôm nay đang giận ta, nói ta cả ngày nghĩ ngợi lung tung, nhưng một người làm sao có thể vô duyên vô cớ được đến hai trăm lượng hoàng kim, ta cảm thấy phương diện này nhất định có vấn đề.

- Cho nên người đã tìm trưởng công tử?

- Vâng, ta cảm thấy Trưởng công tử không hề đồ giống Vương gia nhà ta.

Lý Trân trầm ngâm một chút lại hỏi:

- Vậy Du Minh muốn làm cái gì?

- Gã muốn Vương gia ngày mai sẽ đi trang viên nghỉ hè, vốn quyết định mười ngày sau xuất hành, nhưng Vương gia bị ái thiếp Du thị thuyết phục, ngày mai sẽ phải xuất phát, ta lo lắng trên đường sẽ có người gây bất lợi cho Vương gia.

Lý Trân trầm tư không nói, hẳn biết rằng thời gian của Lai Tuấn Thần không còn nhiều nữa, không có khả năng đợi mười ngày, có lẽ thật sự muốn trên đường chặn Lý Quang Thuận lại, lúc này, Lý Trân chợt nhớ tới một chuyện, nói với Lý Trọng Nhuận:

- Trưởng công tử, mời qua bên này có việc cần nói.

Lý Trân mời Lý Trọng Nhuận qua một bên, không đợi Lý Trân mở miệng, Lý Trọng Nhuận cười khổ nói:

- Lý Quang Nhuận là trưởng tử của Thái Tử trước, y cũng là kim bài.

- Trưởng công tử biết ta muốn hỏi điều gì?

Lý Trọng Nhuận gật gật đầu:

- Kỳ thật ta cũng rất lo lắng chuyện này, cho nên mới dẫn Lưu quản gia tìm đến Thống lĩnh.

Lý Trân suy nghĩ một chút nói:

- Trưởng công tử ở lại Nội vệ lâu cũng không ổn, dẫn Lưu quản gia trở về trước, ta suy xét một chút nên ứng phó với chuyện này thế nào.

Lý Trọng Nhuận cáo từ rồi đi, Trương Lê cười nói:

- Ta nghe thấy rồi, để ta đi hộ vệ Lý Quang Thuận này.

Lý Trân cười nói:

- Đương nhiên có thể, nhưng phải âm thầm hộ vệ, tốt nhất đừng làm cho Lý Quang Thuận và Lai Tuấn Thần biết sự hiện hữu của các người.

- Ta đi an bài một chút.

Trương Lê cũng đi xuống. Lý Trân khoanh tay đi vài bước, hần cảm thấy còn cần một người khinh công cao cường, lúc này, hần lập tức nghĩ tới Dịch Yến.

Ngày kế, trời chưa sáng, cửa của Nghĩa Phong vương phủ trong phường Tu Hành đã mở rộng, hơn mười chiếc xe ngựa chở đầy bao lớn bao nhỏ từ trong phủ chạy nhanh ra, mười mấy tên hộ vệ vương phủ đi theo hai bên trái phải, bảo hộ Lý Quang Thuận và gia quyến của y đi tới trang viên nghỉ hè.

Trang viên kỳ thật cũng không xa, nằm ở huyện Long Môn Y Khuyết, cách nam thị của Lạc Dương khoảng hai mươi dặm, giữa trưa là có thể đến nơi, bởi vì nghỉ hè phải tới sau lập thu mới trở về, cho nên đại bộ phận người làm và thị nữ cũng đi theo cùng.

Chỉ có Lưu Trường Khánh ở lại trông giữ vương phủ, nhưng năm nay Tam quân gia Du Minh chủ động xin ở lại, Lý Quang Thuận đáp ứng yêu cầu của gã, khiến Lưu Trường Khánh cũng đi trang viên, để Du Minh lưu lại trông tòa nhà, dù Lưu Trường Khánh muôn vàn không muốn, nhưng cũng không thể tránh được, chỉ đành đi theo Lý xe ngựa Quang Thuận rời khỏi Lạc Dương.

Trên bậc thang, Du Minh nhìn đoàn xe ngựa dần dần đi xa, trên mặt gã dâng lên một tia đắc ý khó có thể che giấu, gã đã sắp hoàn thành nhiệm vụ Lai Tuấn Thần giao cho gã rồi, còn thiếu một bước cuối cùng, sau đó gã sẽ có thể hưởng thụ vinh hoa phú quý tuổi già.

Trong phủ trạch ngoại trừ Du Minh ra, còn có hơn mười người gia đình đang đóng giữ. Du Minh quay đầu lại vô cùng nghiêm nghị nói với một đám gia đình:

- Ta không biết từ trước quy củ thế nào, nhưng bắt đầu từ bây giờ, nhất định phải chấp hành quy củ của ta, nhất định phải phân rõ cao thấp tôn ti, lúc không có chủ nhân, hậu trạch khóa lại, không cho bất cứ kẻ nào tiến vào, các người nghe thấy hay không?

298. Chương 296: Chứng Cớ Đột Phá

Hậu trạch của Lý Quang Thuận ước chừng có khoảng ba mươi mẫu. Bao gồm một hồ lớn khoảng chừng hai mươi mẫu. Bốn phía xung quanh hồ là các tòa nhà tinh xảo thanh nhã nối tiếp nhau, bao gồm Thính Phong các, Miên Tuyết lầu, thuyền Tiên Âm, Vọng Thu đình,.. Bình thường người sống ở đây không nhiều lắm. Trừ Lý Quang Thuận và hơn mười người thê thiếp cùng con cái ra chỉ có khoảng hơn hai mươi nha hoàn tỳ nữ.

Nhưng hiện tại Lý Quang Thuận cùng thê thiếp, nha hoàn đều đi nghỉ mát ở sơn trang. Toàn bộ hậu trạch liền trở nên vắng lặng. Tất cả cửa đều bị khóa, cửa sổ cũng đóng kín. Không có một bóng người.

Lúc này, có tiếng bước chân rất nhẹ từ xa truyền tới. Chỉ thấy Du Minh đang lén lút đi vào trong Miên Tuyết lầu. Lúc này chỉ cách lúc Lý Quang Thuận rời nhà khoảng một canh giờ, Du Minh đã cảm thấy sốt ruột không chịu nổi.

Miên Tuyết lầu là nội thư phòng của Lý Quang Thuận. Cũng là nơi riêng tư nhất của Lý Quang Thuận. Bình thường ai cũng không được tự ý tiến vào. Du Minh cũng chưa từng vào. Nhưng hôm nay Lý Quang Thuận không ở đây, hậu trạch đã là thiên hạ của Du Minh, gã muốn đi đâu liền đi nơi đó. Ai cũng không cản được gã.

Du Minh nhanh chóng bước vào sân, rất nhanh mò đến cửa sổ nội thư phòng. Cửa lớn đã bị khóa bởi một ổ khóa đồng, nhưng cửa sổ lại vô cùng lỏng lẻo. Du Minh lấy ra một cây dao găm sắc bén, đâm vào dọc theo mép cửa sổ, nhẹ nhàng nạy ra. Chỉ nghe “két” một tiếng, một bên cửa sổ đã bị hấn mở ra. Hấn nhảy lộn vòng vào bên trong thư phòng.

Nội thư phòng của Lý Quang Thuận cực kỳ sạch sẽ, bố trí cũng rất đơn giản. Chính giữa là một cái bàn lớn, trên mặt bàn không có bất cứ vật gì. Bên cạnh là một cái rương nhỏ. Góc tường có một bát hương hình con thú đang ngồi xổm bằng đồng thau. Sát tường là một loạt giá sách, bày trên đó là từng cuốn từng cuốn sách lựa. Trong ô vuông nhỏ nhỏ trưng bày vài món đồ sứ cổ danh tiếng.

Du Minh nhặt lên một cặp đồ sứ. Trong ánh mắt lộ vẻ tham lam. Gã nghe người ta nói, cặp sứ Thanh Bình này vô cùng quý báu, có giá đến năm nghìn quan tiền. Gã nuốt nước miếng một cái, tạm thời để Thanh Bình xuống. Gã lại lên đến bên cạnh bàn, ánh mắt nhìn đến cái rương đồng nhỏ khoảng chừng ba thước vuông. Gã nghe muội muội nói qua, Lý Quang Thuận không cho bất luận cái gì chạm vào rương kia. Vậy bí mật của y nhất định ở trong cái rương đó.

Gã ngồi xổm trước cái rương, nhẹ nhàng sờ vào. Cái rương được tạo thành bởi đồng thau, vô cùng nặng nề. Trên bề mặt có treo một khóa vàng tinh xảo đẹp đẽ. Du Minh lại lấy dao găm ra. Cây dao găm này là của Lai Tuấn Thần đưa cho gã, chém sắt như chém bùn, có thể dễ dàng chặt đứt ổ khóa.

Du Minh hít một hơi thật sâu. Gã biết chỉ cần một dao cắt xuống, bản thân sẽ bại lộ ngay. Nhưng lúc này, dục vọng phát tài mãnh liệt chiếm lấy đầu óc của gã. Gã cắn bản không để ý tới hậu quả, dùng con dao găm nhắm ngay ổ khóa, dùng lực đè xuống. Chỉ nghe “Răng rắc” một tiếng, ổ khóa đã bị dao găm sắc bén chẻ thành hai đoạn. Một đoạn rơi trên mặt đất, một đoạn vẫn treo trên rương như cũ.

Du Minh mở rương ra. Bên trong rương có rất nhiều quyển trục, dường như là các bản nhạc của những người nổi tiếng. Còn có vài khối kim ẩn, chính là kim ẩn Vương hầu của Lý Quang Thuận. Nhưng Lai Tuấn Thần đã nhấn nhủ mục tiêu rất rõ ràng, muốn gã tìm ra tất cả những thư tín quan trọng cùng với miếng kim bài của Hưng Đường Hội.

Nhưng Du Minh lấy hết cuốn trục cuối cùng ra ngoài vẫn không tìm thấy kim bài nào cả. Trong rương đã trở nên trống rỗng. Gã ngây ngẩn cả người. Thư và kim bài đều không có. Đây là cơ sự gì? Lẽ nào đồ vật này đã bị Lý Quang Thuận mang đi rồi sao?

Nếu như muốn mang đi, hẳn là cả cái rương nhỏ này cũng mang đi cùng mới đúng nha. Cái rương đồng này rất nhỏ, rất dễ mang theo. Du Minh đứng dậy, di chuyển cái rương một chút. Rương đồng thế nhưng lại nặng tựa ngàn cân. Dù cho gã dùng nhiều lực thế nào, rương vẫn không hề động đậy như cũ.

Gã lúc này mới tỉnh ngộ ra. Cái rương này nhất định là được cố định trên mặt đất. Du Minh đang muốn bỏ đồ vật lại nhưng vô tình phát hiện đáy rương có một tay cầm rất nhỏ, chỉ lớn hơn hạt đậu tương một chút. Gã đưa tay nắm lấy tay cầm bằng đồng, nhẹ nhàng vặn cái ẩn một chút. Không có động tĩnh. Gã dùng sức kéo mạnh lên trên, cái đáy bằng đồng thế mà lại bị gã kéo lên.

Du Minh kích động muốn hét ra tiếng. Gã cuối cùng cũng phát hiện ra bí mật của Lý Quang Thuận. Chỉ thấy bên dưới đáy ẩn giấu một hộp tối. Gã đưa tay sờ soạng, từ bên trong lấy ra một hộp ngọc, không có bất cứ đồ vật nào khác, văn kiện cũng không có. Gã chậm rãi mở hộp ngọc ra. Bên trong quả nhiên có một khối kim bài sáng loáng.

Gã nhặt kim bài lên, bên trên quả nhiên có khắc ba chữ lớn Hưng Đường Hội. Nhưng cũng lúc này, Du Minh chỉ cảm thấy sau gáy đau nhức, trước mắt tối sầm, lập tức hôn mê bất tỉnh.

Chỉ chốc lát, gã từ từ tỉnh lại, sợ đến mức nhìn quanh bốn phía. Thế nhưng không thấy bất cứ điều gì thường nào. Kim bài vẫn còn trên đùi gã. Hộp ngọc cũng tán lạc một bên, rương, quyển trục và mọi đồ vật đều như trước. Du Minh cảm thấy kỳ quái, sao mình lại ngất đi?

Nhưng lúc này trong lòng gã vô cùng khẩn trương, không rảnh nghĩ lại, bỏ kim bài vào lại trong hộp ngọc rồi cho vào trong ngực. Nhét quyển trục lung tung lại vào trong rương. Gã đứng dậy, buông nắp rương, đang muốn đi bỗng nhiên nhớ tới cái gì liền bước nhanh đến trước giá sách, tham lam lấy hai bình sứ năm nghìn quan bỏ vào trong ngực.

Trong lòng gã thầm nghĩ, có thể làm một đôi bình sứ giả đặt lại. Gã lại quên mất, khóa vàng đã bị cắt đứt, Lý Quang Thuận làm sao không biết đôi bình sứ là giả?

Vào lúc Du Minh nhảy ra khỏi thư phòng, vôi vàng rời đi, phía sau gã không xa, một bóng đen mảnh khảnh hiện lên trong rừng trúc, lạnh lùng nhìn bóng lưng gã đi xa.

Trong phòng, Lai Tuấn Thần hí húp đánh giá kim bài trong tay và kim bài Lý Nguyên Gia bên cạnh giống nhau như đúc. Điểm không giống nhau chính là tên của hai người. Kim bài này khắc là Phong Vương Lý Quang Thuận, đánh số cũng không giống nhau, Lý Nguyên Gia là số bảy, mà kim bài của Lý Quang Thuận là số mười tám.

Lai Tuấn Thần thực sự vui như mở cờ trong bụng. Gã đã lấy được kim bài của Hưng Đường hội, bước tiếp theo gã đã có thể trực tiếp bắt giữ Lý Quang Thuận rồi. Nhưng mà Lý Quang Thuận dù sao cũng là hoàng tộc, gã cần phải có được sự đồng ý của Thánh Thượng.

Gã lập tức ra lệnh cho thuộc hạ:

- Nhanh chóng nói với Lưu Quang Nghiệp theo dõi sát Lý Quang Thuận, đừng để phạm nhân chạy thoát.

- Tuân lệnh,

Thuộc hạ ôm quyền thi lễ, xoay người vôi vàng rời đi.

Du Minh đứng ở bên cạnh đã không kìm nén nổi sự chờ mong. Gã thấy Lai Tuấn Thần rốt cuộc không nhắc đến việc thưởng cho mình, cuối cùng nhịn không nổi mới thấp giọng nhắc nhở Lai Tuấn Thần:

- Lai trung thừa, tiền thưởng... tiền thưởng của ta?

Lai Tuấn Thần mặt lập tức sa sầm xuống. Thế mà lại có người dám hỏi gã tiền thưởng? Nhưng nghĩ đến tên này còn có chút hữu dụng, mặt của gã mới hòa hoãn lại, cười tủm tỉm nói:

- Yên tâm đi, tiền thưởng của ngươi không thể thiếu. Nhưng mà việc ta giao cho ngươi còn chưa có làm xong. Sau khi làm xong ta nhất định sẽ đưa hết cho ngươi. Lai Tuấn Thần ta nhất ngôn cửu đỉnh, tuyệt không nuốt lời.

Du Minh lập tức la lên:

- Lai trung thừa, tiểu nhân không có tìm thấy thư tín. Y có thể đã mang theo thư tín hoặc hủy đi rồi.

- Ta không nói đến việc thư tín.

Tim không thấy thư tín đương nhiên làm cho Lai Tuấn Thần thất vọng. Nhưng có kim bài rồi, không có thư tín cũng không sao. Gã đi lên trước, vỗ vỗ vào vai của Du Minh:

- Ngươi là anh vợ của Lai Tuấn Thần. Nhất cử nhất động của y, ngươi đương nhiên biết rõ. Ta muốn ngươi làm nhân chứng, chứng minh y làm những sự việc kia, bí mật gặp những người kia. Đây là việc nhỏ, đối với ngươi hẳn là không có vấn đề gì.

- Nhưng tiểu nhân...thật sự không biết.

- Ta đương nhiên biết ngươi cái gì cũng không biết. Nhưng ta sẽ dạy ngươi, dạy ngươi rõ ràng rành mạch. Ngươi chính là vì đại nghĩa diệt thân, ngươi hiểu chưa?

Du Minh cuối cùng đã hiểu rõ, đây chính là muốn gã tự mình vu cáo Lý Quang Thuận. Làm việc này cũng không phải là không thể. Nhưng gã có lợi lộc gì?

- Lai trung thừa, ta có thể đáp ứng, vậy còn việc ban thưởng của ta thì sao.

Lai Tuấn Thần thấy Du Minh nhớ mãi không quên việc ban thưởng, trong lòng vô cùng cảm kích. Gã khắc chế tức giận, lạnh lùng nói:

- Lời của Lai Tuấn Thần ta nói lại làm cho ngươi ta không tin như vậy sao?

Du Minh cảm thấy lửa giận của Lai Tuấn Thần, sợ tới mức không dám nhiều lời nữa, cúi đầu thật thấp. Lai Tuấn Thần gật gật đầu, lập tức cho người dẫn Du Minh đi nghỉ ngơi. Còn gã thì vội vàng đến ngự thư phòng của Võ Tắc Thiên.

Lai Tuấn Thần ở trước ngự thư phòng chờ giây lát, một tên hoạn quan đi ra nói:

- Lai trung thừa, Thánh thượng cho truyền ngài vào.

Lai Tuấn Thần vội vàng đi theo tên hoạn quan vào bên trong ngự thư phòng. Trong ngự thư phòng không thấy Thượng Quan Uyển Nhi làm cho Lai Tuấn Thần nhẹ nhàng thở ra. Thượng Quan Uyển Nhi không ở đây, sự tình liền dễ dàng đi nhiều. Hắn vội vàng tiến lên khom người thi lễ:

- Vi thần tham kiến bệ hạ.

Võ Tắc Thiên đang xem báo cáo của Lai Tuấn Thần trình lên, liên quan đến việc bước đầu điều tra Hưng Đường Hội. Lai Tuấn Thần vì tránh để cho Võ Tam Tư bị cuốn vào mà giấu chuyện lấy đi kim bài từ tay Trang Văn Trọng, chỉ nói là gã phái thủ hạ ở Dương Châu điều tra ra kim bài Hưng Đường hội của Lý Nguyên Gia bị thất lạc trong chiến loạn.

Võ Tắc Thiên gật gật đầu:

- Lai trung thừa chỉ trong thời gian mười hai ngày đã điều tra ra được nhiều thứ như vậy thực làm cho trẫm thấy vui mừng. Trẫm cũng muốn biết, người làm sao biết Nghĩa Phong Vương cũng là thành viên Hưng Đường Hội?

Lai Tuấn Thần đã sớm chuẩn bị tốt lý do thoái thác, không chút hoang mang nói:

- Vi thần theo trong thư báo được biết, có người giả mạo hoàng thân ở vùng Nam thị đe dọa các cửa hàng. Vi thần liền cho người đi điều tra, không ngờ bắt được anh vợ của Nghĩa Phong Vương, tên là Du Minh. Hắn vốn là một gã sai vặt ở giáo phường, bởi vì muội muội gã được Nghĩa Phong Vương sủng ái mà thăng chức lên làm quản gia thứ ba của vương phủ. Vi thần từ chỗ gã tìm thấy kim bài của Hưng Đường hội.

Lai Tuấn Thần quay đầu lại, một tên hoạn quan liền nhanh chóng dâng kim bài lên cho Võ Tắc Thiên. Võ Tắc Thiên nhặt kim bài của Lý Quang Thuận lên nhìn nhìn, hừ lạnh một tiếng, tiếp tục hỏi:

- Sau đó thì sao?

- Sau đó vi thần cảm thấy kinh ngạc liền cẩn thận thẩm vấn người này mới biết được gã lên lấy kim bài từ trong thư phòng của Nghĩa Phong Vương. Nhưng gã không biết được ý nghĩa của kim bài này, chỉ là nhìn thấy một khối vàng. Gã còn nói Nghĩa Phong Vương và Tương Vương âm thầm qua lại, cùng Thọ Xuân Vương trong thư phòng bí mật thảo luận. Thời gian trước, Lý Trân cũng vài lần bái phỏng Nghĩa Phong Vương lúc đêm khuya.

Lai Tuấn Thần đã tính được ăn cả, ngã về không. Mục tiêu của gã nhắm ngay Tương Vương Lý Đán và Lý Trân. Chỉ cần kết luận là hai người này trước thì Lư Lăng Vương Lý Hiến cũng rất dễ dàng kéo vào trong lưới. Võ Tắc Thiên trầm tư thật lâu, bà nhìn nhìn Lai Tuấn Thần, thâm trường ý vị nói:

- Có thể bắt đầu điều tra Nghĩa Thân Vương trước, lưu ý phải có chừng mực.

Trong lòng Lai Tuấn Thần mừng rỡ, Thánh Thượng cuối cùng không kiên trì nữa rồi. Gã liền khom người nói:

- Vi thần tuyệt sẽ không làm cho bệ hạ thất vọng.

Gã chậm rãi thối lui ra khỏi thư phòng. Võ Tắc Thiên nhìn gã đi xa, lại nhìn nhìn hai khối kim bài Hưng Đường Hội trên bàn. Bà nhẹ nhàng hừ lạnh một tiếng, đem kim bài bỏ vào bên trong cái rương nhỏ bên cạnh.

Bên trong phủ viện của Lai Tuấn Thần, hơn toàn bộ hai trăm võ sĩ Hắc Lại đã tập hợp xong. Lai Tuấn Thần tâm tình hết sức kích động, nhưng trong ý nghĩ vẫn duy trì bình tĩnh như cũ. Gã biết bên người Lý Quang Thuận có vài chục tên thị vệ, cũng không phải là dễ dàng bắt giữ. Lưu Quang Nghiệp dẫn đầu hơn trăm tên thuộc hạ còn không đủ lực lượng. Vì muốn chắc chắn có thể bắt Lý Quang Thuận, gã quyết định tự thân xuất mã, mang theo tất cả võ sĩ Hắc Lại.

Lai Tuấn Thần nhìn nhìn sắc trời. Màn đêm đã dần dần phủ xuống. Gã không thể quá huênh hoang dẫn võ sĩ Hắc Lại qua phố ra khỏi thành. Gã cần phải đợi đến khi trời tối, đúng vào lúc nửa đêm mới có thể nắm chắc hơn việc bắt giữ Lý Quang Thuận.

Màn đêm cuối cùng cũng đã bao phủ hoàn toàn, Lai Tuấn Thần vung tay lên nói:

- Xuất phát.

Hai trăm võ sĩ Hắc Lại xếp thành hàng chạy ra ngoài cửa phủ, theo sau Lai Tuấn Thần đi về phía Hậu Tái Môn Lạc Dương.

Vào lúc Lai Tuấn Thần rời khỏi Hậu Tái Môn, Lý Trân đã ở ngoại thự của Nội vệ tiếp kiến Sách Anh rồi. Lý Trân cười nói:

- Tất cả mọi người đều là đồng hương, hơn nữa đều cùng nhau lớn lên, có mâu thuẫn gì mà lại không thể giải quyết? Có thể ở Lạc Dương gặp được bạn đồng hương thời thơ ấu, loại tình cảm đồng hương này rất khó có thể dứt bỏ. Nhị Lang yên tâm, ta sẽ không để tâm chuyện trước mắt, hơn nữa ta cũng cam đoan không truy cứu quan hệ của Sách gia và Lai Tuấn Thần.

Điều mà Sách Anh muốn chính là cam đoan của Lý Trân. Y hiểu rất rõ Lý Trân, ân oán phân minh, chỉ cần bản thân giúp hắn đại ân, ân tình này hắn sẽ không bao giờ quên.

Sách Anh liền thấp giọng nói:

- Ta cùng quân sự trừ phòng trong phủ Lai Tuấn Thần quan hệ vô cùng tốt. Sáng hôm nay ta với y nói tới việc của thê tử Kiều Tri Chi. Y nói với ta thê tử của Kiều Tri Chi đã bị Lai Tuấn Thần giết chết, thi thể chôn dưới một gốc cây hoa quế ở hậu viện. Y cũng có tham gia chôn cất thi thể.

- Vì sao y lại nói cho người biết chuyện này?

Lý Trân lại hỏi.

Sách Anh cười lạnh một cái:

- Lai Tuấn Thần làm nhiều việc ác, sao lại có thiện báo được chứ? Mỗi người đều phải suy xét đường lui cho chính mình. Tên quân sự này nói y có thể hỗ trợ nếu như ta muốn đi điều tra cổ thi thể này.

Lý Trân trầm tư một lát, lại hỏi:

- Người này hiện đang ở đâu?

- Y đang ở trong phủ Lai Tuấn Thần, nếu như Thống lĩnh muốn gặp y, ta có thể hẹn y ra ngoài.

Lý Trân cũng biết không còn nhiều thời gian, không thể tiếp tục kéo dài thêm nữa. Y lập tức quyết đoán nói:

- Chúng ta sẽ đi ngay bây giờ.

Sau nửa canh giờ, trong một tửu quán bên cạnh phủ của Lai Tuấn Thần, Lý Trân gặp được người quân sự nguyện ý giúp đỡ bọn hắn. Người này tên là Vương Hiến, khoảng chừng bốn mươi tuổi, là quân sự phòng bếp trong phủ của Lai Tuấn Thần. Y có một con trai và một con gái, trong lòng y sợ bị Lai Tuấn Thần liên lụy. Dưới sự khuyên bảo của Sách Anh, y quyết định làm việc cho Lý Trân.

- Tiểu nhân bây giờ còn nhớ rõ nơi chôn thi thể. Nếu Thống lĩnh muốn đi kiểm tra, tiểu nhân nguyện ý dẫn đường.

Lý Trân khoanh tay đi vài bước. Hiện tại hắn quả thật rất cần xác nhận nơi chôn cất thi thể. Nhưng hắn có chút lo lắng, nếu Lai Tuấn Thần biết việc này sẽ lập tức hủy thi thể. Chứng cứ quý giá này sẽ bị thủ tiêu, do vậy hắn chần chừ không quyết, cần phải suy xét một kế sách vẹn toàn.

Lúc này, Vương Hiến cẩn thận nói:

- Khởi bẩm Thống lĩnh, nếu như bây giờ đi khám nghiệm tử thi, ta cảm thấy đây là một cơ hội rất tốt.

- Vì sao?

- Thống lĩnh không biết sao? Lai Tuấn Thần đã đem theo tất cả võ sĩ Hắc Lại ra ngoài thành. Trong phủ bây giờ chỉ còn có vài tên nha hoàn, hạ nhân, không có thị vệ.

Tin tức này làm Lý Trân ngẩn ra. Hắn lập tức đi ra ngoài cửa nói với Tửu Chí:

- Nhanh đi hỏi thăm một chút, Lai Tuấn Thần có phải đã ra khỏi thành rồi hay không?

299. Chương 297: Tranh Đấu Lẫn Nhau

Chỉ sau một lúc, Tửu Chí trở về bẩm báo:

- Quả thật Lai Tuấn Thần đã rời khỏi thành, chỉ huy đại đội võ sĩ đi về phía thành nam.

Trương Lê bên cạnh vội la lên:

- Nhất định là đi bắt Lý Quang Thuận rồi.

Lý Trân vẫn không hề lên tiếng, như trước khoanh tay dạo bước trong phòng. Tất cả ánh mắt mọi người bên cạnh chăm chú nhìn vào hắn, chờ hắn đưa ra chủ ý. Lý Trân trong lòng nhanh chóng phán đoán thời gian và hành động. Một khi Lai Tuấn Thần bắt được Lý Quang Thuận thì sẽ mở rộng phạm vi. Trong phạm vi này sẽ bao gồm cả bản thân hắn.

Lý Trân cẩn thận suy xét. Dựa vào lực lượng của bản thân mà đấu với Lai Tuấn Thần thì vẫn còn kém một chút. Hắn cần phải có được sự ủng hộ của những người khác. Nhưng mà việc cấp bách vẫn là nắm được nhược điểm của Lai Tuấn Thần.

Nghĩ vậy, Lý Trân liền vẫy vẫy tay với Triệu Thu Nương. Triệu Thu Nương đi lên phía trước. Lý Trân thấp giọng nói với nàng:

- Người dẫn theo A Yến cùng đi, việc tìm thấy thi thể của thê tử Kiều Tri Chi là vô cùng quan trọng. Việc này sự tình trọng đại, ngàn vạn lần không thể bị người của Lai Tuấn Thần phát hiện.

- Thống lĩnh yên tâm, sẽ không có vấn đề gì.

Triệu Thu Nương thi lễ, bước nhanh đi. Tửu Chí thấy không có việc của mình liền gấp gấp hỏi:

- Vậy ta có thể làm việc gì?

Lý Trân khẽ mỉm cười:

- Ta phải viết mấy phong thư, vẫn còn cần người thay ta đưa đi.

Phụ cận Long Môn có vài chục tòa trang viên quyền quý, phần lớn đều là nơi nghỉ hè của các bậc quyền quý thành Lạc Dương. Trang viên Lý Quang Thuận ở phía tây bắc của núi Long Môn. Xây dựng theo thể lưng dựa núi, bên cạnh là nước. Phong cảnh vô cùng thanh tú và xinh đẹp. Chỉ là trang viên không lớn lắm, ước chừng chỉ khoảng một ngàn mẫu. Trang viên không có đồng ruộng gì, chỉ xây dựng vài tòa kiến trúc. Các loại đình đài lầu các đều thấp thoáng trong rừng cây, dưới cái nóng bức mùa hạ đều vô cùng mát mẻ.

Lý Quang Thuận và người nhà giữa trưa mới đến trang viên. Vô số rương lớn, rương nhỏ còn chưa bố trí xong. Mọi người đi đường mệt mỏi đều chuẩn bị nghỉ ngơi sớm.

Lúc này Lý Quang Thuận đang ngồi trong thư phòng đọc sách. Đối với y mà nói, đây là một ngày hết sức bình thường. Mỗi ngày đều bình thản trôi đi như vậy.

Tuy rằng y nổi tiếng đam mê âm nhạc, nhưng những người hiểu rõ y đều biết, mười mấy năm trước Lý Quang Thuận căn bản là không thích âm nhạc. Ngược lại, y chán ghét tất cả các loại hình giải trí. Khi đó, phụ thân y còn là Hoàng Thái Tử, y là Hoàng Thái Tôn. Mỗi ngày y đều đắm chìm lo lắng sau ngày đăng cơ sẽ cai trị thiên hạ như thế nào. Y có niềm hứng thú đặc biệt đối với quyền lực.

Nhưng từ khi phụ thân bị phế, sau đó ôm nỗi hận tự sát, y cũng bị tước đoạt ngôi vị Hoàng Thái Tôn. Trong một đêm, giấc mộng và quyền lực đều đã cách y rất xa. Y cảm thấy được tính mạng của mình bị đe dọa. Cũng chính vào lúc đó, y bỗng nhiên đắm chìm trong âm nhạc, để âm nhạc xoa dịu bản thân y, trốn tránh thực tại, tạo cho mình một hình tượng đắm mê âm nhạc đối với những kẻ vẫn đang không yên tâm về y.

Nhưng tận trong xương tủy, Lý Quang Thuận vẫn luôn chờ đợi quyền lực và vương vị.

Đêm đã rất khuya rồi. Lý Quang Thuận cảm thấy có hơi buồn ngủ. Y buông sách, đứng dậy duỗi lưng một cái thật dài, chuẩn bị đi tìm ái thiếp Du thị. Y vừa mới rời khỏi thư phòng, bên ngoài bỗng nhiên truyền đến tiếng bước chân dồn dập. Chỉ nghe một gã thị vệ khẩn trương hô:

- Điện hạ, không hay rồi.

Lý Quang Thuận mở cửa, chỉ thấy vẻ mặt thị vệ kinh hoàng đứng trước cửa. Mặt y trầm xuống, rất không vui hỏi:

- Đã xảy ra chuyện gì?

- Điện hạ, bên ngoài có rất nhiều hắc y nhân, đều mang theo đao kiếm bao vây chúng ta.

Lý Quang Thuận cả kinh. Không lẽ là sơn tặc xâm nhập vào? Nghĩ kỹ lại thì không có khả năng. Nơi đây là Long Môn, ngoại ô thành nam. Làm gì có cái gọi là sơn tặc? Trong lòng y kỳ quái, lại hỏi:

- Là ai?

- Ty chức cũng không biết.

Đến lúc này, có một tên thị vệ vội vàng, chạy tới bẩm báo:

- Điện hạ, Lai Tuấn Thần xâm nhập trang viên, đang ở đại sảnh bên ngoài, mời điện hạ ra đó.

- Lai Tuấn Thần?

Lý Quang Thuận sợ tới mức ngây ngẩn cả người. Lai Tuấn Thần tìm đến mình làm gì? Lúc này, đại quản gia Lưu Trường Khánh vội vàng chạy tới:

- Vương gia, có người đưa tới một phong thư.

Trong lòng Lý Quang Thuận loạn thành một đoàn, mờ mịt tiếp nhận thư, lại hỏi:

- Là ai đưa tới?

- Không biết, chỉ vừa mới đưa đến. Một tên hắc y nhân đưa thư cho thị nữ, sau đó liền chạy đi mất.

Lý Quang Thuận mở thư ra nhìn nhìn. Trong lòng từ từ thả lỏng. Lập tức xé thư ra thành từng mảnh ném vào bên trong lư hương. Y nói với Lưu Trường Khánh:

- Lai Tuấn Thần vì muốn bắt ta mà đến. Quản gia chăm sóc cho cả nhà của ta thật tốt. Mấy ngày nữa ta sẽ trở về.

Lý Quang Thuận nhìn bức thư lần nữa. Trong lòng y yên ổn lại, lập tức bước nhanh ra phía đại sảnh bên ngoài. Lưu Trường Khánh biết lá thư này là ai đưa tới. Ông còn đang do dự có nói cho chủ nhân biết việc mình từng gặp Lý Trân hay không nhưng ông cuối cùng cũng nhịn được, thở dài một tiếng, lắc đầu bước nhanh vào hậu viện.

Lý Quang Thuận đi ra đại sảnh, chỉ thấy sân bên dưới sảnh võ sĩ đứng đông nghìn nghịt, tay cầm đuốc chiếu bậc thang sáng như ban ngày. Người cầm đầu đúng thật là Ngự sử trung thừa Lai Tuấn Thần. Bên cạnh gã là Thị Ngự sử Lưu Quang Nghiệp. Lý Quang Thuận đứng trên bậc thang khoanh tay lạnh lùng nói:

- Lai trung thừa không mời mà tới. Đây là đạo làm khách của người sao?

Lai Tuấn Thần chậm rãi đi lên trước, cười một tiếng nói:

- Ta cũng không phải đến đây làm khách. Ta phụng ý chỉ Thánh Thượng dẫn điện hạ hồi kinh. Có một chuyện cần đối chất cùng điện hạ, mong điện hạ phối hợp.

- Làm càn.

Lý Quang Thuận hừ một tiếng thật mạnh nói:

- Ta là hoàng tôn của Thánh Thượng, ngươi muốn bắt ta, đưa ý chỉ của Thánh Thượng ra đây.

Lai Tuấn Thần quả thật không có ý chỉ của Võ Tắc Thiên, nhưng gã vẫn có biện pháp đối phó Lý Quang Thuận. Gã lấy ra Ngự Sử kim bài giờ lên cao:

- Đây là kim bài Thánh Thượng ban tặng, thấy bài như diện Thánh, diện hạ muốn kháng chỉ bất tuân sao?

Ngự Sử kim bài là đòn sát thủ của Lai Tuấn Thần. Gã không biết bao nhiêu lần lợi dụng Ngự Sử kim bài để giả truyền thánh chỉ, chưa bao giờ lỡ tay. Gã tin tưởng Lý Quang Thuận cũng phải thành thật cúi đầu. Lý Quang Thuận biết khó trốn được cả đời, đành phải đi nhanh xuống bậc thang đến xe ngựa phía xa.

Lai Tuấn Thần mừng rỡ cao giọng nói:

- Hộ vệ diện hạ hồi kinh.

Mấy trăm người tầng tầng lớp lớp vây xung quanh xe ngựa rời đi.

Hôm nay là ngày nghỉ trong tuần. Triều thần nghỉ ngơi ở nhà một ngày, cũng là ngày các đại thần trong triều mong chờ nhất. Thời tiết nóng bức, mọi người có được một ngày rảnh rỗi đều ở trong nhà tránh nóng. Nhưng đối với bọn người tướng quốc mà nói, ngày nghỉ trong tuần cũng rất khó ở trong nhà nghỉ ngơi, cũng phải vào triều xử lý chính vụ, tham dự nghị sự trong chính sự đường.

Thượng Quan Uyển Nhi cũng giống như bọn người tướng quốc, chính vụ nặng nề làm cho nàng khó có được một chút thư nhàn. Ngày nghỉ này phải ở nội phủ sửa sang lại tấu chương các châu báo tới, phân rõ nặng nhẹ, nhất là ghi danh mục lục.

Lúc này, thị nữ Tiểu Nga ở cửa bấm báo:

- Chủ nhân, Lý Thống lĩnh cầu kiến.

Thượng Quan Uyển Nhi dừng bút lại, nàng trầm tư một lát, gật đầu nói:

- Để cho hắn vào.

Một lúc sau, Lý Trân bước nhanh vào trong phòng, khom người thi lễ:

- Tham kiến Xá nhân.

- Ngươi tìm ta có chuyện gì?

Thượng Quan Uyển Nhi giả bộ lạnh giọng hỏi.

- Khởi bẩm Xá nhân, Lai Tuấn Thần tối hôm qua đã bắt giữ Nghĩa Phong Vương Lý Quang Thuận.

Tay Thượng Quan Uyển Nhi run lên, suýt chút nữa viết sai. Nàng nhú đôi mi thanh tú:

- Tại sao gã lại bắt Lý Quang Thuận?

- Khởi bẩm Xá nhân, gã muốn mở ra lỗ hổng từ chỗ Lý Quang Thuận, bao vây diệt trừ Hưng Đường Hội. Lý Quang Thuận chỉ là bắt đầu, mục tiêu đích thực của gã chính là Tương Vương và Lư Lăng Vương. Đương nhiên do tư oán cá nhân, gã cũng sẽ đồng thời diệt trừ ta.

Thượng Quan Uyển Nhi sau một lúc lâu mới thở dài nói:

- Chiều hôm qua, Lai Tuấn Thần cầu kiến Thánh Thượng. Lúc ấy ta không ở đó. Ta nghe nói Lai Tuấn Thần dâng hai khối kim bài Hưng Đường Hội lên cho Thánh Thượng. Xem ra Thánh Thượng đã bị Lai Tuấn Thần thuyết phục rồi.

Lý Trân gật gật đầu:

- Hai khối kim bài Hưng Đường Hội, một khối của Lý Nguyên Gia, một khối chính là của Lý Quang Thuận. Lai Tuấn Thần thông qua hai khối kim bài này buộc hai người vào với nhau. Lý Quang Thuận trở thành đồng mưu phản nghịch của Lý Nguyên Gia.

- Vậy người tìm ta là có ý gì? Người không lẽ muốn ta đi cứu Lý Quang Thuận sao? Thượng Quan Uyển Nhi dùng ánh mắt lợi hại nhìn chăm chăm Lý Trân, lạnh lùng hỏi.

- Ta không có ý này, ta đoán hôm nay Lai Tuấn Thần sẽ bắt ta. Nhưng ta có một phần tấu chương buộc tội Lai Tuấn Thần muốn dâng lên cho bệ hạ. Ta muốn nhờ Xá nhân thay ta đưa lên.

Thượng Quan Uyển Nhi nhìn chăm chú vào Lý Trân, ánh mắt dần dần trở nên dịu dàng. Nàng biết rằng Lý Trân hoàn toàn có thể trực tiếp giao cho Thánh Thượng, nhưng hấn vẫn nhờ mình hỗ trợ. Như vậy hấn vẫn hy vọng mình có thể giúp hấn.

Tuy rằng Thượng Quan Uyển Nhi vô cùng bất mãn Lý Trân chuyện của Cao Ly Phục Quốc Hội. Nhưng xem xét tình cảm trong quá khứ, nàng quyết định sẽ giúp hấn một lần.

- Tấu chương ở đâu?

Lý Trân từ trong lòng lấy báo cáo buộc tội Lai Tuấn Thần, hai tay dâng lên cho Thượng Quan Uyển Nhi. Thượng Quan Uyển Nhi nhận lấy chậm rãi mở ra. Nhìn thấy độ dài không quá mấy nghìn từ liền gật đầu nói:

- Ta xem xem một chút, sau đó dâng lên Thánh Thượng. Nếu Lai Tuấn Thần muốn bắt người, người tạm thời chờ ở chỗ này của ta, đợi Thánh Thượng triệu kiến.

- Đa tạ Xá nhân.

Lý Trân dừng một chút lại nói:

- Có chuyện này, ty chức muốn bẩm báo Xá nhân.

- Chuyện gì?

- Là chuyện về Võ Tam Tư.

Sắc mặt Thượng Quan Uyển Nhi có chút không tự nhiên. Nàng chính là đang giận chuyện này. Ám sát Tương Vương chính là do Võ Tam Tư sắp xếp, thế nhưng tất cả trách nhiệm đều đổ lên trên người Cao Ly Phục Quốc Hội, Võ Tam Tư lại không có chuyện gì. Thượng Quan Uyển Nhi không tin Lý Trân không có căn cứ chính xác của Võ Tam Tư. Thế nhưng cuối cùng hấn lại không giao ra. Về mặt này, Thượng Quan Uyển Nhi cũng mơ hồ đoán được nguyên nhân.

- Người nói đi. Võ Tam Tư đã xảy ra chuyện gì?

Lý Trân biết việc kia không thể gạt được Thượng Quan Uyển Nhi. Hấn vẫn không muốn nói cho Thượng Quan Uyển Nhi biết nhưng trong lòng hấn hiểu được, nếu hiện tại không nói, một khi Võ Tam Tư thổi gió, chuyển hướng vào chính mình, rất có thể sẽ chọc giận Thượng Quan Uyển Nhi, lại phá hư đại sự. Nghĩ tới nghĩ lui, nhất định phải thông qua với Thượng Quan Uyển Nhi trước một chút.

- Ty chức làm một giao dịch với Võ Tam Tư.

- Giao dịch?

Thượng Quan Uyển Nhi hừ lạnh một tiếng:

- Người trả lại cho Võ Tam Tư các loại thư từ của y?

- Ty chức cũng không có đưa thư từ cho y.

Lý Trân lại lấy từ trong lòng ra hai phong thư của Võ Tam Tư:

- Thư ở trong này, nếu y nguyện ý giúp ta lật đổ Lai Tuấn Thần, ty chức sẽ đem trả lại cho y. Tuy nhiên nếu Xá nhân muốn hai phong thư này, ty chức cũng nguyện ý thất tín.

Thượng Quan Uyển Nhi có chút kinh ngạc. Nàng không ngờ tới Lý Trân sẽ đem hai phong thư này giao cho mình. Nàng nhìn chăm chú thư một lát, lắc đầu:

- Hai phong thư này người lấy về đi. Nhược điểm của y ta có rất nhiều. Không cần hai phong thư này. Người đã đáp ứng rồi, vậy nên trả lại thư cho y. Người này người không đắc tội nổi.

Nói đến đây, Thượng Quan Uyển Nhi thở dài:

- Ta biết rằng ngươi là người có đầu óc, không cam lòng thành tượng gỗ của người khác. Nam tử hán đại trượng phu đều có khát vọng như vậy. Ta cũng hy vọng ngươi có thể sớm ngày trở thành trụ cột triều đình. Chuyện này ngươi làm rất đúng, Thánh Thượng sẽ không xử phạt Lương Vương. Cùng giao dịch với y là hành động sáng suốt. Ngươi có thể nói chuyện này cho ta biết, ta rất vui.

- Đa tạ Xá nhân thấu hiểu.

Thượng Quan Uyển Nhi lại cười cười nói:

- Ta tin tưởng ngươi đối phó Lai Tuấn Thần tuyệt sẽ không chỉ có tấu chương này. Ngươi đương nhiên đã tìm được chứng cứ, ta sẽ không hỏi ngươi. Để xem tình hình, nếu tình thế gây bất lợi cho ngươi, ta sẽ giúp ngươi một tay.

Lý Trân yên lặng gật đầu, lại thi lễ thật sâu:

- Ty chúc ở bên ngoài chờ.

- Đi đi, đợi ta xem xong tấu chương. Ta sẽ đi tìm Thánh Thượng.

Lý Trân chậm rãi lui xuống, Thượng Quan Uyển Nhi mở tấu chương buộc tội của Lý Trân ra, xem xét cẩn thận.

Ngoại công sở Nội vệ. Lai Tuấn Thần dẫn mười mấy tên võ sĩ Hắc Lại vọt vào trong cửa chính. Gã cao giọng hô lớn:

- Lý Trân đâu?

Đêm qua, Lý Quang Thuận đã khai báo hoàn toàn việc y và Lý Nguyên Gia câu kết, đồng thời cũng thừa nhận quan hệ giữa Lý Trân và Lý Nguyên Gia. Y cũng đã ký tên trên bản cung. Điều này làm Lai Tuấn Thần cực kỳ đắc ý. Gã đã có lý do bắt giữ Lý Trân rồi.

Gã không thấy ai trả lời, lớn tiếng quát:

- Ta phụng chỉ đến, Lý Trân mau đến tiếp chỉ.

Sau một lúc lâu, chỉ thấy Trưởng sử Dương Tín mới nhậm chức chậm rãi đi ra, khom người thi lễ nói:

- Hóa ra là Lai trung thừa, hạ quan thất kính.

- Hừ.

Lai Tuấn Thần hừ một tiếng:

- Thống lĩnh các người ở đâu? Kêu hẳn ra tiếp chỉ.

- Lý thống lĩnh của chúng ta sáng sớm hình như đã đi nội sở ở hoàng thành rồi. Ngài cần ta phái người đi tìm y không?

Lai Tuấn Thần sững sốt, trong lòng liền có cảm giác không ổn. Lý Trân rất ít khi vào nội sở. Hôm nay lại tới đó, chẳng lẽ hẳn nghe được tin tức gì sao?

Lai Tuấn Thần không nhìn Dương Tín, xoay người dẫn thủ hạ lập tức chạy vào hoàng thành. Gã phải bắt giữ Lý Trân trước, sau đó buộc hẳn cung khai. Có lời khai của Lý Trân và Lý Quang Thuận, gã có thể đề xuất Thánh Thượng thẩm tra Tương Vương.

Lai Tuấn Thần chạy nhanh một mạch, không bao lâu đã tới quan nha Nội vệ hoàng thành. Nhưng vừa khéo khi gã mới đến đã nghe xa xa có tiếng người hô:

- Lai trung thừa!

Chỉ thấy hai gã hoạn quan đang chạy tới, thở hồng hộc nói:

- Chúng ta đang tìm Trung thừa khắp nơi. Bây giờ có thể tìm được rồi. Mau, mau theo chúng ta tiến cung. Thánh Thượng triệu kiến Trung thừa.

Lai Tuấn Thần hoảng sợ:

- Hai vị công công, đã xảy ra chuyện gì?

- Cụ thể là gì chúng ta cũng không biết nhưng Nội vệ Lý thống lĩnh đã ở chỗ của Thánh Thượng. Đường như có chuyện muốn cùng Trung thừa đối chất.

Trong đầu Lai Tuấn Thần “ong” một tiếng. Gã bỗng nhiên ý thức được Lý Trân bắt đầu phản kích. Nhất định việc gã điều tra Tịnh Thổ tự khiến Lý Trân phát hiện ra nguy hiểm. Hắn đương nhiên sẽ không bó tay chịu trôi.

Trong lòng Lai Tuấn Thần bất an, không biết Lý Trân muốn cùng mình đối chất cái gì. Không có thời gian cho gã tiếp tục suy xét, gã đành phải theo hai gã hoạn quan đi đến Trinh Quán điện.

Không bao lâu, Lai Tuấn Thần đi tới ngự thư phòng, hoạn quan bấm báo:

- Bệ hạ, Lai trung thừa tới rồi.

- Truyền hắn vào.

Lai Tuấn Thần nghe ra giọng Thánh Thượng có chút không vui, trong lòng của gã càng thêm bất an, đành phải kiên trì đi vào ngự thư phòng. Chỉ thấy trong ngự thư phòng Võ Tắc Thiên mặt âm trầm, Lý Trân khoanh tay đứng bên cạnh. Thượng Quan Uyển Nhi thì đứng ở phía sau Võ Tắc Thiên.

Lai Tuấn Thần vội vàng tiến lên thi lễ:

- Vi thần Lai Tuấn Thần tham kiến bệ hạ.

- Lai Tuấn Thần!

Võ Tắc Thiên nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Người thật to gan, dám khi quân phạm thượng.

300. Chương 298: Một Chiêu Thất Thủ

Lai Tuấn Thần sợ tới mức cả người khẽ run rẩy. Khi quân phạm thượng, những lời này do thiên tử nói ra, ý nghĩa liền không giống với lúc trước. Gã chân mềm nhũn, lập tức quỳ xuống, dập đầu bình bịch:

- Vi thần tuyệt không dám có tâm tư khi quân, xin bệ hạ minh giám.

- Người dám nói tâm của mình không khi quân?

Võ Tắc Thiên cười lạnh một tiếng, đem kim bài Hưng Đường Hội của Lý Quang Thuận đặt trước mặt gã:

- Mở mắt chó của ngươi xem thật kỹ, dám lấy một mặt kim bài giả đến lừa gạt trẫm.

Lai Tuấn Thần cả kinh hai chân run rẩy. Tay run run nhặt kim bài lên. Gã xem xét lại thật cẩn thận nhưng cũng không có phát hiện điều gì dị thường. So với kim bài của Lý Nguyên Gia cũng không có gì khác nhau. Trong lòng của gã loạn cả lên, không biết nên làm thế nào mới tốt.

Võ Tắc Thiên hừ một tiếng:

- Ngươi xem một chút ngày phía bên dưới đi.

Lai Tuấn Thần lúc này mới chú ý tới góc dưới bên trái có khắc một hàng ngày: “Thủy Cung tháng năm năm thứ tư khắc”.

Nói cách khác, kim bài này là chế thành bảy năm trước. Hàng chữ này lúc đó Lai Tuấn Thần cũng nhìn thấy, chỉ có điều nó khắc thật sự nhỏ, cộng thêm việc hưng phấn khi lấy được kim bài, Lai Tuấn Thần không để tâm đến.

Lúc này, Lai Tuấn Thần chợt nhớ tới một chuyện, lật qua xem mặt bên kia, chỉ thấy mặt kia khắc quan tước có Nghĩa Phong Vương Lý Quang Thuận. Trong đầu Lai Tuấn Thần “ong” một tiếng. Gã biết rằng vấn đề ở đâu rồi. Lý Quang Thuận hai năm sau năm Thiên Thụ Nguyên mới phong Nghĩa Phong Vương. Thời điểm khắc kim bài làm sao có thể biết tước phong vương của y. Rõ ràng kim bài này chế tác sau, lỗ hổng rõ ràng. Gã không ngờ lại không chú ý.

Từng giọt mồ hôi lớn rơi đầm đìa trên trán Lai Tuấn Thần. Gã nhỏ giọng giải thích:

- Có lẽ là kim bài mới làm sau này, nhưng vì người chế tác kim bài nhất thời hồ đồ..

- Làm cần.

Võ Tắc Thiên đứng dậy, cả người phát run, chỉ vào Lai Tuấn Thần mắng:

- Người cho là có thể tùy ý lừa gạt trẫm hay sao? Đây rõ ràng là kim bài vừa mới làm ra không bao lâu. Người dám vu cáo hãm hại tôn tử của trẫm?

Lai Tuấn Thần sợ tới mức hô to:

- Bệ hạ, vi thần không có lừa gạt bệ hạ. Nghĩa Phong Vương đã cung khai thừa nhận y gia nhập Hưng Đường hội. Hơn nữa, thần tuyệt không có dùng hình với y. Thần có bản cung trình lên bệ hạ.

Một gã hoạn quan tiến lên, mang tấu chương Lai Tuấn Thần chuẩn bị dâng lên cho Võ Tắc Thiên. Võ Tắc Thiên khắc chế hết lửa giận, chậm rãi mở bản cung của Nghĩa Phong Vương ra. Quả thật có Nghĩa Phong Vương ký tên đồng ý bên dưới. Võ Tắc Thiên không khỏi nhìn thoáng qua Lý Trân, chính Lý Trân vừa rồi đã phát hiện ra sơ hở của kim bài.

Lý Trân lập tức khom người nói:

- Bản cung này là thật hay giả, bệ hạ có thể gọi Nghĩa Phong Vương đến hỏi sẽ biết ngay.

Võ Tắc Thiên gật gật đầu, nói với tên hoạn quan đừng ở đối diện cửa:

- Nhanh tới Ngự Sử Đài gọi Nghĩa Phong Vương tới gặp trẫm.

Hoạn quan chạy như bay, bà lại nói với Lai Tuấn Thần:

- Người trước hãy bình thân.

Lai Tuấn Thần chậm rãi đứng lên, khoanh tay đứng ở một bên. Lúc này gã đã hiểu, mặt kim bài này nhất định là Lý Trân giả trò quỷ, nếu không Thánh Thượng làm sao phát hiện ra vấn đề. Chỉ có Lý Trân làm giả mới có thể rõ ràng như vậy. Lai Tuấn Thần hận đến hàm răng cắn chặt. Thù này không báo, Lai Tuấn Thần gã tuyệt không từ bỏ.

Không bao lâu, vài tên hoạn quan dẫn Lý Quang Thuận vào ngự thư phòng. Y tiến lên quỳ xuống thi lễ:

- Cháu bái kiến hoàng tổ mẫu, hoàng tổ mẫu vạn tuế vạn tuế vạn tuế.

Võ Tắc Thiên thấy động tác của y tự nhiên, không giống bộ dạng chịu trọng hình, liền lạnh lùng hỏi:

- Người vì sao phải gia nhập Hưng Đường Hội mà cấu kết với Lý Nguyên Gia?

- Hồi bẩm hoàng tổ mẫu, cháu không gia nhập Hưng Đường Hội, cũng không cấu kết với Lý Nguyên Gia.

Võ Tắc Thiên đem bản cung ném đến trước mặt y:

- Đây là chữ ký đồng ý của người, lẽ nào là giả sao?

Lý Quang Thuận dập đầu rưng rưng nói:

- Lai Tuấn Thần dùng hình tàn khốc cả thiên hạ đều biết. Gã đem cháu vào một gian hình phòng treo đầy da người. Gã uy hiếp cháu nếu không cung khai, gã sẽ cắt da thê tử của cháu treo ở trong này. Cháu biết lòng gã độc ác, vì bảo vệ tính mạng thê tử, cháu không thể không cung khai trái lương tâm.

Võ Tắc Thiên căm tức quay đầu lại nhìn Lai Tuấn Thần:

- Đây là sự thực?

Trong lòng Lai Tuấn Thần thầm mắng, đành phải kiên trì phủ nhận:

- Vi thần tuyệt không nói lời này.
- Nói bậy.

Lý Quang Thuận quay đầu lại phần nộ hỏi gã:

- Cả phòng da người chẳng lẽ là ta giả tạo nên sao? Người dùng kim bài Ngự Sử truyền ý chỉ Thánh Thượng không chế thê tử của ta. Người lại đem đứa con năm tuổi đưa tới hình phòng, không để ý nó khóc cầu xin, cưỡng ép cởi quần áo nó, cạo sạch tóc của nó, uy hiếp ta sẽ lột da nó, chẳng lẽ cũng là ta giả tạo nên sao?
- Có thể có việc này sao?

Võ Tắc Thiên lại một lần nữa căm tức nhìn Lai Tuấn Thần.

- Cái này...

Lai Tuấn Thần vốn không muốn thừa nhận, nhưng gã nghĩ đến con trai của Lý Quang Thuận còn ở đại lao trong Ngự Sử Đài. Chỉ cần một khi điều tra là bại lộ ngay. Gã đành miễn cưỡng thừa nhận:

- Cái này chỉ là một loại thủ đoạn thẩm vấn. Vi thần cũng không có ý nghĩ này.
- Đủ rồi.

Võ Tắc Thiên rốt cuộc không thể nhịn được nữa, giận dữ mắng Lai Tuấn Thần:

- Người nguỵ tạo chứng cứ giả để lừa gạt trẫm, lại dùng thủ đoạn ti tiện cưỡng bức cháu trẫm cung khai. Đây là công đạo người cho trẫm sao?

Lai Tuấn Thần lòng tràn đầy phẫn uất mà lại không thể nào giải thích, chỉ đành cúi đầu không dám lên tiếng, Võ Tắc Thiên cắn răng nói:

- Như vậy thanh danh của Ngự Sử Trung Thừa đã hỏng rồi. Truyền ý chỉ của trẫm, miễn đi chức Ngự Sử Trung Thừa của Lai Tuấn Thần, tước đi kim bài Ngự Sử, giáng làm Đồng Châu Tham quân.

Tin Lai Tuấn Thần bị giáng chức làm Đồng Châu Tham quân lập tức truyền khắp mọi nơi. Các đại thần đều chúc mừng nhau, không đến một khắc đều hoan hô. Lai Tuấn Thần tội ác chồng chất rốt cục bị xét xử rồi.

Tuy nhiên cũng có quan viên bình tĩnh chỉ ra, Lai Tuấn Thần nhất thời nóng vội lỡ tay, mới chọc giận tới Thánh Thượng, nhưng căn bản cũng không có biến động gì. Một khi Thánh Thượng lại cần gã, gã sẽ lập tức phục chức ngay. Thực tại không thể quá lạc quan.

Mặc dù có không ít quan viên điềm tĩnh như vậy nhưng các tửu quán phụ cận hoàng thành lại kinh doanh vô cùng tốt. Mọi nhà chật ních. Bọn quan viên tụ tập uống rượu chúc mừng nhau, ăn mừng Lai Tuấn Thần bị giáng chức.

Trong quan phòng Ngự Sử Đài, Lai Tuấn Thần vô cùng chán nản thu thập đồ đạc của mình. Xa xa mơ hồ truyền đến tiếng Du Minh khóc thét:

- Tha cho ta đi, van cầu tha ta một mạng.

Nhưng tiếng khóc của Du Minh dần dần biến mất. Dưới cơn bóng của võ sĩ Ngự Sử Đài, nếu gã không bị đánh chết cũng không có con đường thứ hai nào. Dù có đánh chết một tên khốn kiếp đáng chết cũng khó có thể tiêu trừ sự phẫn hận của Lai Tuấn Thần. Lai Tuấn Thần biết tình cảnh này của mình là do một tay Lý Trân mang tới.

Nói cho cùng là do gã sơ ý. Khi điều tra Tịnh Thổ tự không thu hoạch được gì gã nên tỉnh ngộ. Lý Trân cơ bản cũng không có gì bí mật, hẳn là cố ý tạo ra bí mật để kéo dài thời gian của mình. Từ đó trở đi, hẳn liền giám thị nhất cử nhất động của mình. Cho nên hẳn sao có thể không biết mình đang điều tra án của Lý Quang Thuận. Du Minh đến lấy kim bài giả có khả năng chính là cạm bẫy do Lý Trân cố ý bày ra.

Kỳ thật Lai Tuấn Thần cũng không biết rằng, Du Minh thật sự đã tìm được kim bài lại bị Dịch Yến đánh nát xiu đổi đi.

Tuy nhiên Lai Tuấn Thần uể oải vì bị giáng chức, nhưng về phương diện khác lại âm thầm cảm thấy may mắn. Thánh chỉ chỉ có giáng chức gã đi Đồng Châu làm Tham quân. Thật ra đây là một loại bảo hộ, tạm thời bình ổn một chút cơn giận của hoàng tộc đối với vụ án Lý Quang Thuận. Sau khi sự việc qua đi gã nhất định sẽ được trọng dụng lần nữa. Thánh Thượng vẫn là cần ác quan đắc lực như mình vậy.

Lúc này, Thị Ngự Sử Lưu Quang Nghiệp vội vàng đi đến, khom người nói:

- Trung thừa, tỵ chức đã xử tử gã rồi.

- Không cần gọi ta là Trung thừa nữa. Ta không có quan hệ gì với Ngự Sử Trung Thừa rồi. Gọi ta là Tham quân, Lai Tham quân đi. Hừ, tên chính thức này không tồi.

Lưu Quang Nghiệp ngậy ngốc một chút, lại thấp giọng hỏi:

- Sứ quân chuẩn bị khi nào xuất phát nhậm chức?

Lai Tuấn Thần không có hé răng. Gã cơ bản không có nghĩ tới đi Đồng Châu nhậm chức. Kẻ thù của gã nhiều như vậy, gã có thể bình an đến Đồng Châu sao? Cho dù tới Đồng Châu, gã cũng sẽ bị người hại chết. Nếu muốn giữ được tính mạng, không nên đi Đồng Châu.

- Ta bây giờ còn chưa có nghĩ xong.

Lai Tuấn Thần thở dài:

- Sức khỏe của ta không tốt lắm, thân thể nhiều bệnh tật. Trước hết ta cần dưỡng bệnh sau đó hãy nói.

- Nhưng... Nói với Thánh Thượng thế nào đây?

Lai Tuấn Thần bỗng nhiên cảnh giác nhìn y một cái, lạnh lùng hỏi:

- Người vì sao vội vã thúc giục ta nhậm chức như thế, hay là người có mục đích gì?

Lưu Quang Nghiệp hoảng sợ, vội vàng nói:

- Tỵ chức là quan tâm sứ quân, không có ý tứ gì khác!

Lai Tuấn Thần hừ một tiếng thật mạnh:

- Cho dù ta bị miễn chức, chức Ngự Sử Trung Thừa này cũng không tới phiên người.

Gã không thèm nhìn Lưu Quang Nghiệp, mang theo rương bước nhanh rời đi. Lưu Quang Nghiệp mặt lúc đỏ lúc trắng, câu nói sau cùng của Lai Tuấn Thần chọc trúng tâm bệnh của y.

Công trình Minh đường của Võ Tam Tư đã đến kỳ kết thúc. Mất thấy phát minh thật to lớn sắp khánh thành, Võ Tam Tư cũng khẩn trương hơn bình thường. Liên tiếp vài ngày đều ăn ở công trường, sợ cuối cùng kết thúc xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. Thánh Thượng từng ám chỉ y, nếu Minh đường có thể thuận lợi hoàn thành sẽ cho y chức cao.

Điều khiến Võ Tam Tư hưng phấn hơn chính là, trước mắt năm tướng quốc chỉ có ba vị, còn có hai chỗ trống. Như vậy chức cao theo lời Thánh Thượng rất có khả năng chính là tướng quốc.

Tuy rằng Minh đường thuận lợi hoàn thành không chậm trễ, nhưng khiến Võ Tam Tư lo lắng là trong tay Lý Trân còn nắm giữ nhược điểm của mình. Tin tức y trao đổi với Cao Ly nằm trong tay Lý Trân. Một khi bị vạch trần, cho dù Thánh Thượng không muốn theo đuổi, nhưng dưới áp lực của triều thần, cũng nhất định sẽ không cho mình đảm nhiệm tướng quốc nữa.

Tại họa ngầm làm cho Võ Tam Tư vô cùng lo lắng, từ đấu pháp của Lý Trân và Lai Tuấn Thần liền nhìn ra, Lý Trân mưu lược hơn Lai Tuấn Thần một bậc, dùng kế gây ông đập lưng ông mà Lai Tuấn Thần am hiểu nhất, quá nửa mới đánh, làm thất bại kế hoạch tiêu diệt Hưng Đường Hội.

Như vậy Lý Trân có thể không thủ tín, đem thư của mình giao cho Thánh Thượng hoặc Thượng Quan Uyển Nhi hay không?

Võ Tam Tư bất an khoanh tay trong thư phòng đi qua đi lại. Y cảm thấy cần phải cùng Lý Trân nói chuyện một chút, bảo hắn trả thư lại cho mình.

Đúng lúc này, quản gia ở cửa bấm báo:

- Lão gia, Lai Tuấn Thần cầu kiến.

Trong lòng Võ Tam Tư nhảy dựng, Lai Tuấn Thần quả nhiên đến tìm mình, y trầm ngâm một lát, liền trả lời:

- Mời gã vào sảnh khách quý ngồi đợi một lát. Nói là ta lập tức tới ngay.

Võ Tam Tư cũng không có lập tức tiến đến sảnh khách quý gặp Lai Tuấn Thần mà tới đông viện trước. Vừa lúc ở cửa đông viện gặp Minh tiên sinh, Võ Tam Tư vội vàng kéo y qua một bên, thấp giọng nói:

- Lai Tuấn Thần tới tìm ta, tiên sinh cảm thấy ta nên ứng phó như thế nào?

Minh tiên sinh cười nói:

- Lai Tuấn Thần bị giáng chức tới Đồng Châu làm Tham quân. Gã sao có thể cam tâm đồng ý. Nhất định là hy vọng Vương gia làm đồng minh trợ giúp gã, thay gã trước mặt Thánh Thượng năn nỉ một chút.

- Ta đây nên trả lời gã như thế nào?

Vương gia không phải đã lựa chọn rồi sao?

Minh tiên sinh thản nhiên cười nói.

Lời của Minh tiên sinh như lời cảnh tỉnh, Võ Tam Tư lập tức tỉnh ngộ. Nếu y đã đáp ứng Lý Trân, còn có cái gì có thể lựa chọn. Y biết mình nên đối phó với Lai Tuấn Thần như thế nào rồi.

301. Chương 299: Ném Đá Xuống Giếng

Trong nội đường khách quý, Lai Tuấn Thần bắt an uống trà và đợi Võ Tam Tư, gã tự mình cảm giác thời gian chờ đợi quá dài, từ thời gian chờ đợi là có thể nhìn ra thái độ của Võ Tam Tư đối với gã, lúc trước Võ Tam Tư vì cầu gã lật đổ Hưng Đường Hội, không tiếc phái Minh tiên sinh tới bái kiến gã, thái độ rất chỉ thành khẩn làm gã không thể không cảm động.

Nhưng mới hai mươi ngày ngắn ngủn trôi qua, Võ Tam Tư liền để mặc gã ở khách đường hơn một khắc đồng hồ, thái độ trước cung kính sau ngạo mạn, khiến Lai Tuấn Thần cảm thán vạn phần.

Mặc dù trong lòng bất mãn hết sức, nhưng hiện tại Lai Tuấn Thần muốn cầu cạnh Võ Tam Tư, chỉ có thể nhẫn nhịn không vui ở trong lòng. Lai Tuấn Thần tự biết kẻ thù nhiều lắm, nếu đi Đồng Châu nhậm chức, gã nhất định sẽ bị người làm hại, hơn nữa nếu gã không ở kinh thành, cửa cải của gã, mỹ nữ và tổng số trăm võ sĩ Hắc lại nên làm cái gì bây giờ?

Lai Tuấn Thần lại suy xét, biện pháp duy nhất chính là lấy cớ chữa bệnh ở lại kinh thành, nhưng nếu muốn khiến Thánh Thượng đồng ý, chỉ có thể cầu Võ Tam Tư hỗ trợ.

Lúc này, nhà dưới truyền đến tiếng bước chân, chỉ thấy Võ Tam Tư chậm rãi từ từ đi đến, Lai Tuấn Thần vội vàng đứng dậy nghênh đón, khom người thi lễ:

- Tham kiến điện hạ.

- Lai Tham quân, chúng ta đã lâu không gặp?

Lai Tuấn Thần nghe trong giọng nói của y có ý khắc nghiệt, trong lòng thầm mắng, chỉ đành nén giận nói:

- Ty chức không thể thay điện hạ tiêu diệt Hưng Đường Hội, thật sự cảm thấy hổ thẹn sâu sắc.

- Hưng Đường Hội không có gì uy hiếp đối với ta, “thay ta”, hai chữ từ đâu mà nói như vậy, nhưng Lai Tham quân không ngờ thua trong tay một thiếu niên trẻ tuổi, thực tại làm người ta kinh ngạc, ngay cả ta cũng cảm thấy tiếc hận thay Lai Tham quân rồi.

Lời này của Võ Tam Tư cực kỳ khắc nghiệt, khiến Lai Tuấn Thần thực sự không xuống đài không được, sau một lúc lâu nói không nên lời. Võ Tam Tư vừa cười nói:

- Đương nhiên sự tình không có đơn giản như vậy, cũng không thể nói Lai Tham quân vô năng, mời ngồi đi.

Lai Tuấn Thần yên lặng ngồi xuống, một thị nữ bước vào dâng trà cho bọn hắn, Võ Tam Tư cười hỏi:

- Lai Tham quân chuẩn bị khi nào thì đi Đồng Châu nhậm chức?

Lai Tuấn Thần muốn nói chính là lời này, tiếc rằng Võ Tam Tư nói rất tùy ý, khiến gã không thể mở miệng, sau một lúc lâu gã mới thấp giọng nói:

- Thân thể của ta không tốt, bách bệnh quần thân, muốn ở kinh thành dưỡng bệnh, để cơ thể bình phục rồi lại đi Đồng Châu sau, không biết Vương gia cảm thấy như thế nào?

Võ Tam Tư ha hả cười:

- Đây là chuyện thường tình của con người thôi, ta đương nhiên không có ý kiến, nhưng ta nói cũng không ích gì, phải Thánh Thượng đồng ý mới được.

- Ty chức muốn mời Vương gia ở trước mặt Thánh Thượng thay ty chức năn nỉ một chút, đồng ý để ty chức ở lại Lạc Dương dưỡng bệnh.

Võ Tam Tư trầm mặc, bưng trà lên chậm rãi uống vào hai phần, cũng không tiếp lời của gã. Lai Tuấn Thần biết rằng Võ Tam Tư luôn luôn bạc tình phụ nghĩa, chưa chắc đồng ý giúp mình, nhưng Thánh Thượng không chịu triệu kiến gã nữa, lúc này ngoại trừ cầu Võ Tam Tư hỗ trợ, Lai Tuấn Thần thật đúng là tìm không thấy những người khác.

Gã vội vàng lại nói:

- Thánh Thượng cách chức ty chức làm Đồng Châu Tham quân, cũng không có ý hối tội, rất rõ ràng chỉ có tính xử phạt tượng trưng một chút, tin tưởng không bao lâu nữa sẽ phục quan nguyên chức, khi đó, ty chức sẽ tận tâm tận lực thay Vương gia làm việc.

Nếu một tháng trước Lai Tuấn Thần nói những lời này, nói không chừng Võ Tam Tư còn có thể động tâm suy xét một chút, nhưng hiện tại Lý TrânTrân nắm nhược điểm của y, rõ ràng đưa ra điều kiện đối với y, y làm sao có thể đồng ý trợ giúp Lai Tuấn Thần.

Võ Tam Tư gật đầu cười nói:

- Lai tham quân yên tâm, Võ Tam Tư ta cũng là người nhớ ân tình cũ, sẽ không trở mặt vô tình, ta nhất định sẽ thay ngươi ở trước mặt Thánh Thượng năn nỉ một chút, cho ngươi lưu lại kinh thành dưỡng bệnh.

Lai Tuấn Thần mừng rỡ, có Võ Tam Tư thay mình biện hộ cho, gã ở lại Lạc Dương liền có hi vọng rồi, gã vội vàng cảm tạ nói:

- Ân đức của Vương gia, Lai Tuấn Thần tất sẽ khắc ghi trong lòng.

- Không cần khách khí. Võ Tam Tư đối trá cười, lại bưng trà lên hỏi:

- Lai Tham quân còn có chuyện gì không?

- Kỳ thật không có gì, đây là một chút tâm ý của ty chức, xin Vương gia vui lòng nhận cho.

Gã đem một cái hộp nhỏ đặt lên bàn, khiêm tốn thi lễ, liền cáo từ rời đi. Võ Tam Tư sai con thứ Võ Kế Thực tiễn Lai Tuấn Thần đi ra.

Chờ Lai Tuấn Thần đi xa, Võ Tam Tư mới nhặt hộp gắm lên mở ra, chỉ thấy trong hộp gắm không ngờ là một khối mỹ ngọc màu trắng, khối ngọc này kích cỡ như bướm bướm, trong suốt sáng trong, không có một tia tạp chất, là một khối mỹ ngọc cực phẩm, nắm trong tay có thể cảm thấy hàn ý nhẹ nhẹ.

Võ Tam Tư lập tức ý thức được, đây là khối băng ngọc tổ truyền của nhà kia rồi, loại băng ngọc này vô cùng quý báu, tồn thế cực nhỏ, trong cung có một cái gói băng ngọc, Thái Bình công chúa cũng có một chuỗi vòng tay băng ngọc.

Tuy nhiên Võ Tam Tư biết rằng, Lai Tuấn Thần hẳn là còn có một viên dạ minh châu lớn như trứng chim bồ câu, là một trong ba viên dạ minh châu của Võ Thừa Tự, Lai Tuấn Thần không ngờ không chịu đem dạ minh châu hiến cho mình, Võ Tam Tư không khỏi tức giận hừ một tiếng.

Lúc này, Võ Kế Thực vội vàng trở về, khom người thi lễ nói:

- Phụ thân, gã đã đi rồi.

- Ừ.

Võ Tam Tư ngẫm nghĩ một chút lại nói:

- Con lại đi Ngự Sử Đài một chuyến, tìm Lưu Quang Nghiệp đến cho ta.

Thị Ngự Sử Lưu Quang Nghiệp buổi chiều đưa tới một tấm thiệp, khẩn cầu bá kiến y, Võ Tam Tư đương nhiên biết Lưu Quang Nghiệp là muốn kế thừa chức vụ Ngự Sử Trung thừa của Lai Tuấn Thần, Võ Tam Tư cũng suy đi tính lại, nếu Lưu Quang Nghiệp có thể thành một con chó của mình, như vậy để y thay thế được Lai Tuấn Thần, chẳng phải đối với chính Võ Tam Tư y có rất nhiều lợi ích hay sao?

Vả lại hiện tại xem thành ý của Lưu Quang Nghiệp như thế nào?

Ngay lúc Lưu Quang Nghiệp tiến đến thăm hỏi Võ Tam Tư, ở bên trong một tửu quán nhỏ ngoài ngoại công sở của Nội vệ, Lý Trân đang cùng Cao Tiễn ngồi đối diện uống rượu.

Cao Tiễn uống một ngụm rượu cười hỏi:

- Ta không hiểu rõ, nếu Lý Thống lĩnh đã nắm giữ chứng cứ chính xác từ thê tử của Kiều Tri Chi, sao không thừa thắng xông lên, một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm lật đổ Lai Tuấn Thần luôn?"

Lý Trân lắc đầu nói:

- Thánh Thượng giáng chức Lai Tuấn Thần đi Đồng Châu, hiển nhiên chỉ là làm cho có lệ thôi, nhìn ra được bà còn có chút do dự, không muốn đuổi cùng giết tận Lai Tuấn Thần, có lẽ là bà ấy muốn đem Lai Tuấn Thần giấu đi, có một ngày cần, lại sẽ dùng Lai Tuấn Thần, lúc này ta nói chuyện Kiều Tri Chi ra, cùng lắm cũng chỉ là cách chức làm thường dân, vẫn không thể hoàn toàn diệt trừ Lai Tuấn Thần, cho nên ta nghĩ lại chờ một chút.

- Chẳng lẽ Lý Thống lĩnh còn có chuẩn bị gì sao?

Cao Tiễn hỏi dò.

Lý Trân khẽ mỉm cười:

- Ta nào có chuẩn bị gì, đơn giản là Lai Tuấn Thần kẻ thù nhiều lắm, nhất định sẽ có rất nhiều người đang thu thập chứng cứ tội trạng của gã, hoặc là trình thư yêu cầu Thánh Thượng xử tử Lai Tuấn Thần. Khi áp lực dư luận đầy đủ, ta lại ra tay cũng không muộn.

Cao Tiễn vỗ tay cười to:

- Đúng vậy, đây là sự chuẩn bị đằng sau cái không chuẩn bị.

Lý Trân cố nhiên là đang chờ đợi áp lực dư luận, nhưng hẳn càng hy vọng Võ Tam Tư và Thái Bình công chúa có thể liên hợp cùng ra tay, đám người đó không thể đặt hết hy vọng lật đổ Lai Tuấn Thần lên người hắn, còn bọn họ lại khoanh tay đứng nhìn.

Lý Trân lại cười hỏi:

- Thái Bình công chúa không có biện pháp sao?

Cao Tiễn lắc đầu:

- Ta quả thật không rõ lắm, tuy rằng lần này Lai Tuấn Thần là muốn đối phó Lý Đán, Thái Bình công chúa quả thật rất bất mãn, tuy nhiên tâm tư của phụ nữ cũng rất khó nắm bắt, ta không biết nàng đang suy nghĩ gì, tuy nhiên... Ta có thể thử một lần, khuyên nàng cũng trợ giúp Lý Thống lĩnh một tay.

- Vậy cảm ơn nhé.

Cao Tiễn lại uống vào hai chén rượu, liền vội vàng cáo từ. Cao Tiễn vừa mới rời đi, sớm đã chờ ở bên ngoài, Tửu Chí liền cấp bách khó nhịn nổi vọt vào:

- Người này cuối cùng cũng đi rồi, lão Lý, ta có việc gấp muốn bẩm báo.

- Không cần phải gấp, ngồi xuống nói chuyện.

Lý Trân cười tủm tỉm mời Tửu Chí ngồi xuống, lại sai tửu bảo đổi cho hắn một bộ chén đĩa.

- Nghe nói người đã đánh hôn rồi, khi nào thì mời chúng ta uống rượu mừng?

- Cái này... Phải chờ phụ thân ta đến mới có thể quyết định.

Tửu Chí gãi đầu vội la lên:

- Bây giờ không phải là thời điểm nói chuyện này, ta có tình báo quan trọng.

- Người nói đi, tình báo quan trọng gì?

Lý Trân như trước không chút hoang mang cười nói.

Tửu Chí lập tức mặt mày hớn hở nói:

- Là như thế này, vừa rồi huynh đệ giám sát phủ Võ Tam Tư hồi báo, Lai Tuấn Thần đi bá kiến Võ Tam Tư, ước chừng đi vào nửa canh giờ, sau đó Võ Kế Thực tiễn Lai Tuấn Thần đi ra, Lai Tuấn Thần về mặt mày đen, sắc mặt không có chút vui mừng nào, đoán chừng là đâm phải cái đinh rồi.

- Sau đó thì sao?

Lý Trân cắt ngang lời của y, hỏi.

- Sau đó... sau đó ngay vừa rồi, Võ Kế Thực dẫn Lưu Quang Nghiệp vào Lương Vương phủ.

Tin tức này đưa đến ngoài dự liệu của Lý Trân, Lưu Quang Nghiệp không ngờ vào Lương Vương phủ, Lý Trân biết rằng Lưu Quang Nghiệp cũng là một trong ác quan, là tâm phúc đáng tin của Lai Tuấn Thần, tâm phúc đáng tin như vậy, lại quay đầu làm môn hạ của Võ Tam Tư rồi.

Xem ra Võ Tam Tư không chỉ vì hứa hẹn với hắn mới đổi phó Lai Tuấn Thần, đồng thời cũng muốn khi Lai Tuấn Thần bị vứt bỏ kiếm một chén canh, giúp Lưu Quang Nghiệp đến thay thế Lai Tuấn Thần, tên khốn khiếp này thật ra giỏi tính toán đây.

Lý Trân trầm ngâm một lát, liền hỏi tửu bảo cầm tờ giấy bút, viết một tờ giấy, đưa cho Tửu Chí nói:

- Cao Tiễn vừa rồi ở trong này, phỏng chừng y hiện tại là đi đến phủ Thái Bình công chúa rồi, người tận lực đuổi theo, đem tờ giấy này giao cho y.

- Ta biết rồi.

Tửu Chí nhận tờ giấy, lại uống rượu trong chén một hơi cạn sạch, lau miệng một chút, đứng dậy chạy như bay. Lý Trân lại uống hai chén rượu vào, vừa trầm ngâm suy nghĩ một lát, liền đứng dậy vén màn, rời khỏi tửu quán.

Năm đó từ sau khi Lý Kính Nghiệp bại binh, Võ Tắc Thiên vì củng cố thống trị, diệt trừ dị kỷ, chọn phương án dùng Thị Ngự Sử Ngự Bảo Gia, hạ lệnh dùng đồng tước lớn, thiết lập tổ chức mật báo.

Loại tổ chức này mở có bốn khẩu, đồng khẩu tên là “Diên Ân”: cứ hễ là hiền phú, người cầu sĩ đều có thể gia nhập; mà nam khẩu tên là “Chiêu Gián”: người nói triều chính được mật có thể báo tới; tây khẩu tên là “Giải Qan”: người có oan ức báo tới; bắc khẩu tên là “Thông Huyền”: người nói hiện tượng thiên văn tai biến kịp việc quân cơ bí mật có thể báo tới.

Loại tổ chức này phân ra giống như bưu cục thư tín đời sau, chia làm kinh thành và các châu trong thiên hạ, sử dụng biện pháp chia ra cho có lợi để phân khu, có thể trung thành báo cáo tin tức và thư từ cho một địa khu nhất định, không thể không nói là một loại sáng kiến. Những người chuyên thức ngực đưa tin này được phong làm quan, tốc độ cực nhanh, quả thực rất tiện lợi.

Lúc ấy còn quy định: 'Người có mật báo, hạ thần không được hỏi, đều giao cho dịch mã, cung cấp ẩm thực tương đương chức quan ngũ phẩm, đây cũng là đãi ngộ vô cùng hậu đãi. Sau khi tổ chức xuất hiện, lập tức người thiên hạ mật báo chen chúc nổi lên, khiến cho vô số người cửa nát nhà tan, bao gồm Lai Tuấn Thần cũng chính là từ người mật báo mà lập nghiệp.

Và về sau Võ Tắc Thiên ngồi vững vàng ngôi vị Hoàng đế rồi, bà cũng biết loại tin mật báo này phần lớn là vu cáo, liền hạ chỉ bỏ tổ chức mật báo các nơi, chỉ ở Thiên Tân Kiều kinh thành giữ lại bên cạnh một tổ chức, chủ yếu dùng cho thu nạp người tài trong thiên hạ, bởi vì mật thư đồng quỹ được chọn dùng càng ngày càng ít, chỗ tốt trong mật báo cũng cơ bản không có rồi, dân chúng Đại Đường cũng dần dần đối với nó mất đi hứng thú, người mật báo cũng từ từ rất thưa thớt.

Tuy nhiên mấy ngày nay, người cáo trạng nhiều một cách khác thường, trên cơ bản đều là báo với tây khẩu Giải Oan. Giữa trưa, bên ngoài tây xếp hàng thật dài, có số hơn trăm người, vốn chỉ có hai tên lính trông coi tổ chức, bởi vì quá nhiều người, quân coi giữ cũng gia tăng đến tám người.

Người cáo trạng trên cơ bản đều là cáo trạng Lai Tuấn Thần, nhiều năm qua, Lai Tuấn Thần xử ra vô số án oan, khiến mấy ngàn gia đình nhà tan cửa nát, nhưng bởi vì Lai Tuấn Thần quyền thế quá lớn, lại chường quản tổ chức, cho nên không người nào dám đến tố cáo gã.

Hiện tại Lai Tuấn Thần bị giáng chức, giúp cho vô số người thấy được hy vọng, đều tới tổ chức gửi thư khiếu nại, trong ba ngày ngắn ngủi, đồng quỹ đã mở ra ba lượt, lấy được hơn một ngàn phong thư cáo trạng giải oan.

Không chỉ có gửi thư khiếu nại ở Đồng quỹ, các quan phủ kinh thành, Đại Lý Tự, Hình Bộ, thậm chí trước ngoại công sở Nội vệ cũng đều chật ních người cáo trạng.

302. Chương 300: Quân Chúng Phần Nộ

Tin tức Lai Tuấn Thần bởi vì Nội vệ Thống lĩnh Lý Trân tố giác mà bị giáng chức sớm đã truyền khắp Lạc Dương, nhất thời, Lý Trân đã trở thành hy vọng của vô số người giải oan, mấy ngàn người giải oan quỳ đầy trước ngoại công sở Nội vệ ở phường Khuyến Thiện, yêu cầu Lý Trân giúp đỡ bọn họ trình bày chi tiết oan tình.

Nhưng Lý Trân lại không có ra mặt, hấn sai Nội vệ Trưởng sử vừa mới thăng chức Dương Tín đi ra trấn an mọi người, cũng lệnh cho võ sĩ Nội vệ nhận thư khiếu nại người giải oan gửi, trên quảng trường, Dương Tín cao giọng nói với đám người đông nghìn nghịt:

- Các vị gửi thư khiếu nại chúng ta đã nhận, Lý Thống lĩnh sẽ sửa sang lại sau rồi cấp báo cho Thánh Thượng, tất cả mọi người trở về đi, tin tưởng lưới trời tuy thưa, nhưng khó lọt, kẻ làm chuyện ác nhất định sẽ bị nghiêm trị.

Lúc Dương Tín và chúng Giáo Ủy khuyên bảo lần nữa, mấy ngàn người giải oan đều lệ rơi rời đi, vài Nội vệ mang giỏ lớn làm bằng trúc chắt đầy thư khiếu nại nói:

- Trưởng sử, nhiều thư khiếu nại như vậy, nên làm cái gì bây giờ?

Dương Tín thấy trong giỏ làm bằng trúc có chừng hơn một ngàn phong thư khiếu nại, không khỏi lắc đầu, thở dài nói:

- Trước mang vào trong đi đã.

Lúc này, Dương Tín thấy hơn mười người thị vệ cưỡi ngựa hộ vệ một chiếc xe ngựa nào đó chạy nhanh đến, dừng lại trước ngoại công sở Nội vệ, y vội vàng tiếp đón, chỉ thấy bên trong xe ngựa một cụ già đi ra, Dương Tín nhận ra, đó là Nội thị Cao Diên Phúc, y vội vàng tiến lên thi lễ:

- Tham kiến Phủ quân.

Cao Diên Phúc cười tủm tỉm hỏi:

- Lý Thống lĩnh có ở trong không?
- Thống lĩnh có, mời Phủ quân đi theo ta.

Cao Diên Phúc lại thấy vài tên võ sĩ Nội vệ mang giỏ lớn làm bằng trúc, không khỏi tò mò hỏi:

- Trong này là cái gì?
- Đây là thư khiếu nại vừa rồi người giải oan gửi, cầu Thống lĩnh của bọn ta thay bọn họ làm chủ.

Cao Diên Phúc mỉm cười:

- Nếu Lai Tuấn Thần bị lật đổ, chỉ sợ Thống lĩnh của người sẽ trở thành ân công của vô số người, trở thành anh hùng của người dân Lạc Dương, cũng không biết hẳn có chuẩn bị tâm lý này hay không.
- Thống lĩnh của ta cũng đã rất phiền não rồi, Phủ quân mời vào đi.

Hai người đi vào công sở, đi tới trước quan phòng của Lý Trân, chỉ thấy cửa quan phòng mở, bên trong có lộ ra ngọn đèn lớn, Dương Tín cao giọng nói:

- Lý Thống lĩnh, Cao phủ quân đến.
- Một lát, Lý Trân ra đón, vội vàng thi lễ nói:
- Phủ quân sao lại đích thân đến đây, thật không dám nhận.
 - Không có gì, ta vừa lúc có chuyện, thuận tiện tới thăm người một chút.
 - Phủ quân mời vào.

Lý Trân vội vàng mời Cao Diên Phúc vào quan phòng, lúc này, Dương Tín thấp giọng nói:

- Thống lĩnh, bên này còn có ——
- Lý Trân thấy giỏ lớn tràn đầy thư khiếu nại, không khỏi cười khổ một tiếng, nói với Dương Tín nói:
- Thỉnh cầu Trưởng sử thay ta sửa sang lại một chút, sau đó ta đi giao cho Đại Lý Tự.
 - Ty chức hiểu rồi.

Dương Tín vung tay lên, cùng dẫn theo mọi người đi về hướng quan phòng của mình. Lý Trân lúc này mới đi vào phòng, Cao Diên Phúc khẽ cười nói:

- Người xử trí rất tốt, thư khiếu nại giải oan đó người có thể nhận lấy, nhưng người không có quyền hỏi đến, giao cho Đại Lý Tự là hành động sáng suốt.

Lý Trân thở dài:

- Không nghĩ tới một Lai Tuấn Thần nho nhỏ nhưng lại khiến dư luận xôn xao, Thánh Thượng biết chuyện này không?

Cao Diên Phúc gật gật đầu:

- Có tả hữu Thập di đã bẩm báo cho Người rồi, tuy nhiên Thánh Thượng cũng không có tỏ thái độ gì.
- Hai người ngồi xuống, trà cùng dâng lên cho bọn họ, Cao Diên Phúc lúc này mới chậm rãi nói:
- Ta kỳ thật nhận lệnh Thánh Thượng tới tìm người.

Lý Trân cả kinh, liền vội vàng hỏi:

- Thánh Thượng nói như thế nào?
- Thánh Thượng nói, người đứng là rất có năng lực, có thể trở thành trụ cột Đại Đường, tuy nhiên Người hy vọng người chú ý nhiều hơn con đường trước mắt.

Lý Trân đã trầm mặc một lát, lại hỏi:

- Phủ quân có thể nói thẳng?

Cao Diên Phúc cười nói: - Thánh Thượng cũng không có nói rõ, Người nói như vậy, nhưng hiểu được lời nói đó đã rất hiếm thấy, năm đó bà hy vọng Thái Bình công chúa có thể trở thành người cân bằng giữa người Lý thị và Võ thị, nhưng bà cũng không nói, hơn nữa lại gả Thái Bình công chúa cho Võ Du Kỳ, khiến Thái Bình công chúa tự mình lĩnh ngộ, Thánh Thượng để cho ta tới nói cho người biết, cũng là bởi vì bà biết quan hệ của ta và người khá đặc biệt.

Lý Trân trầm tư chốc lát nói:

- Thánh Thượng là khuyên nhủ ta không nên quá thân cận đi lại với Lý thị.

Cao Diên Phúc mỉm cười:

- Người rất thông minh, Thánh Thượng chính là có ý tứ này, kỳ thật bà đã sớm biết mặt kim bài kia là giả, bà cũng biết kim bài của Lý Quang Thuận đích thực ở chỗ người, bà chỉ giả bộ hồ đồ không biết thôi.

Lý Trân ngạc nhiên:

- Thế là sao?

- Ta không phải đã nói qua cho người rồi sao? BÀ muốn chính là cân bằng, vừa không thể Lý cường Võ yếu, cũng không thể một lưới bắt hết Lý thị, Võ Thừa Tự bị lưu đầy, cũng đã định trước Lý Nguyên Gia khó lòng thoát chết, kỳ thật diệt trừ Lý Nguyên Gia cũng đã cân bằng, chỉ có điều Lai Tuấn Thần rất ngu xuẩn, không thể lĩnh hội ý tứ thật sự của Thánh Thượng, kết quả một lòng một dạ phải đào bằng được Hưng Đường Hội, có thể nào không khiến Thánh Thượng căm tức?

- Nhưng Thánh Thượng cũng chỉ là hơi thi hành trừng phạt thôi, cách chức Lai Tuấn Thần làm Đồng Châu Tham quân, ta nhìn không ra bà căm tức như thế nào?

Cao Diên Phúc có thể hiểu được bất mãn của Lý Trân, cười nói:

- Bà là đế vương, chắc hẳn sẽ không suy xét cái gì thiện ác, bà sẽ chỉ xem xét năng lực hạ thần có trung thành và tận tâm đối với bà hay không. Lai Tuấn Thần đã làm nhiều chuyện sai trái, nhưng gã đối với Thánh Thượng đều trung thành và tận tâm, đồng thời cũng vô cùng có năng lực, chính là vì hai điểm này, Thánh Thượng mới phát giác được gã còn có thể có chỗ hữu dụng.

Lý Trân rất bất đắc dĩ nói:

- Phủ quân là có ý nói, ta rất khó lật đổ Lai Tuấn Thần, đúng không?

- Chuyện này không nhất định, nếu cả triều đều lên tiếng kêu giết, Thánh Thượng cũng sẽ không vì một người đắc tội văn võ cả triều đình.

Lý Trân gật đầu:

- Chúng ta nói chuyện này sau, nếu Thánh Thượng không hy vọng ta cùng Lý thị đi lại quá thân cận, ta đây nên làm gì bây giờ? Phủ quân có thể dạy ta không?

Cao Diên Phúc lấy một cái lọ sáp đưa cho hắn:

- Cái này người nhận lấy trước, đừng vội xem, và có một ngày ta bị giáng chức rời khỏi hoàng cung, người hãy mở nó, liền biết mình nên làm như thế nào rồi.

Lý Trân giật mình kinh hãi:

- Phủ quân phạm phải chuyện gì sao?

Cao Diên Phúc lắc đầu, cười khổ nói:

- Kỳ thật ta giống như người, cùng Lý thị đi lại quá gần, có nhân tất có quả, ta đưa Lục Sĩ đi bồi Lâm Truy Vương đọc sách, chỉ biết sẽ có một ngày như vậy, vậy cũng là ta nên trả giá cao thôi.

Lạc Dương phường Đại Đồng có một tòa nhà lớn ước chừng ba mươi mẫu đất, nơi này là phủ trạch của Đại Lý Tự khanh Lý Nguyên Tổ, Lý Nguyên Tổ là đệ đệ của Tướng quốc Trung thư lệnh Lý Kính Huyền,

là người ngay thẳng chính trực, lúc Lai Tuấn Thần khởi xướng án Lý Nguyên Gia thông đồng lén lút, ông cũng bị vu cáo hãm hại, bị bỏ tù, đã chịu khổ hình của Lai Tuấn Thần, nhưng rất nhanh ông liền được Võ Tắc Thiên hạ chỉ thả ra, phục nguyên chức quan.

Bởi vì ở trong ngục bị thương, trong khoảng thời gian này Lý Nguyên Tổ luôn luôn ở trong nhà tĩnh dưỡng, không vào triều, Lý Nguyên Tổ hai ngày trước cũng nghe nói Lai Tuấn Thần vì một chuyện bị giáng chức làm Đồng Châu Tham quân, ông rất là hưng phấn, uống đến say mềm để ăn mừng.

Lúc này, Lý Nguyên Tổ đang ngồi trong phòng đọc sách, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân dồn dập, chỉ nghe con thứ Lý Bình ở ngoài cửa nói:

- Phụ thân, Binh quan Tôn Thị lang đến.

Lý Nguyên Tổ ngẩng ra, đây là Binh bộ Thị lang Tôn Nguyên Hanh đến đây, ông và Tôn Nguyên Hanh giao tình cũng không sâu, hơn nữa Tôn Nguyên Hanh trước đó cũng không có hẹn trước, sao lại bỗng nhiên tới cửa thăm hỏi, tất nhiên là có chuyện gì, ông vội vàng phân phó nói:

- Mời y đến ngoại thư phòng của ta ngồi tạm, ta lập tức đến ngay.

Lý Nguyên Tổ thay đổi một bộ quần áo, lúc này mới không chút hoang mang hướng ra phía ngoại thư phòng đi đến, vào cửa thư phòng, Lý Nguyên Tổ cười nói:

- Đã khiến Tôn Thị lang đợi lâu.

Tôn Nguyên Hanh vội vàng đứng dậy thi lễ:

- Là ta đường đột tới cửa thăm hỏi, có thất lễ, mong rằng Lý Tự Khanh rộng lượng tha thứ.

- Không cần phải khách khí, mời ngồi.

Lý Nguyên Tổ mời Tôn Nguyên Hanh ngồi xuống, lại sai thị nữ dâng trà, Tôn Nguyên Hanh thân thiết hỏi han:

- Lý Tự Khanh sức khỏe như thế nào, có tốt hay không?

- Đa tạ đã quan tâm, ta đã hoàn toàn bình phục, chuẩn bị mai kia bắt đầu vào triều.

- Bình phục là tốt rồi, ai cũng thương Lý tướng quốc và Tô tướng quốc bị Lai Tuấn Thần vu cáo hãm hại, nghe nói Lý tướng quốc bị giáng chức làm Nam khách Huyện Ủy, về sau, Thánh Thượng lại hạ chỉ sửa phong ông ấy làm Giám sát Ngự Sử, nhưng ông ấy tuổi tác đã cao, nửa đường ngã bệnh, cũng không biết có thể sống qua kiếp nạn này hay không.

Lý Nguyên Tổ biết Tôn Nguyên Hanh luôn bất hòa với Lý Đức Chiêu, hôm nay nói lời này chưa chắc là thật tâm, ông chỉ cười cười, không nói gì.

Lúc này, Tôn Nguyên Hanh lấy ra một cuốn trục, thấp giọng nói:

- Lâu tướng quốc cho rằng Lai Tuấn Thần khi quân phạm thượng, vu cáo hãm hại hoàng tộc, lại chỉ bị giáng chức truất Đồng Châu, tội xử quá nhẹ, không đủ để răn đe quan lại, liền muốn khởi xướng các quan lại thỉnh nguyện, yêu cầu Thánh Thượng truy cứu tội trạng Lai Tuấn Thần, chấn chỉnh triều cương, đây là thỉnh nguyện thư, đã có hơn một trăm quan viên kí tên.

Lý Nguyên Tổ lập tức thấy hứng thú, vội vàng tiếp nhận quyển trục, chậm rãi mở ra, quả nhiên là tướng quốc Lâu Sư Đức khởi xướng thỉnh nguyện thư truy cứu tội trạng Lai Tuấn Thần, trên có ký đầy tên các quan viên, đầu tiên chính là Lâu Sư Đức, tiếp theo là Tông Sở Khách.

Nhìn đến một đồng chữ viết mạnh mẽ, đều là không chút do dự ký tên, Lý Nguyên Tổ trong lòng cảm động hết sức, ông không hỏi nhiều cái gì, lập tức cầm bút kí tên mình.

- Tôn Thị lang còn muốn tìm những đại thần khác sao?

- Sẽ tìm một số, gom đủ hai trăm trọng thần dâng lên Thánh Thượng được rồi.

Lý Nguyên Tổ gật gù đầu, thành khẩn nói với Tôn Nguyên Hanh:

- Thật sự là vất vả cho Thị lang rồi.

Tôn Nguyên Hanh thu hồi quyển trục, đứng dậy chấp tay cười nói:

- Ta còn muốn đi đến nhà những đại thần khác, sẽ không quấy rầy Lý Tự Khanh, hôm nào lại tới bái phỏng Lý Tự Khanh.

Lúc này đây, Lý Nguyên Tổ tự mình tiễn y ra cửa phủ, đứng nhìn xe ngựa của y đi xa, Lý Nguyên Tổ thở dài, không biết các đại thần thỉnh cầu như thế, Thánh Thượng có thể sửa dây cung để đứt hay không.

Bên trong phủ Thái Bình công chúa, Cao Tiễn ở bên ngoài thư phòng chờ giấy lát, chỉ thấy trạng phu của Thái Bình công chúa Võ Du Kỵ cáo từ đi ra, hai người vừa lúc mặt đối mặt, Cao Tiễn lập tức có chút xấu hổ, hấn và Thái Bình công chúa quan hệ mập mờ cả phủ đều biết, nói vậy Võ Du Kỵ cũng biết, chỉ có điều mọi người chưa bao giờ gặp mặt, nên cũng không có cảm nhận trực tiếp.

Nhưng hôm nay ở trước thư phòng tình cờ gặp, thực tại khiến Cao Tiễn từng đợt mặt đỏ, kỳ thật Cao Tiễn cũng chỉ muốn thoát khỏi loại quan hệ này với Thái Bình công chúa, nhưng Thái Bình công chúa nắm bắt tiền đồ của hấn, khiến cho hấn không thể không cúi đầu.

- Ty chúc tham kiến Phò mã.

Cao Tiễn vội vàng thi lễ, cũng cúi đầu, không dám đối diện với Võ Du Kỵ.

Thê tử chứa có nhiều nhân tình Võ Du Kỵ đương nhiên biết, chỉ có điều hấn trời sinh tính yếu đuối, sợ hãi chọc giận tới Thánh Thượng, cho nên tận lực giả bộ hồ đồ thôi.

Hơn nữa chính hấn cũng có ái thiếp, mọi người đều không thấy đó là chuyện lạ, không xâm phạm lẫn nhau, ở bên trong phủ thê tử chứa nhiều tình nhân ở, Võ Du Kỵ duy chỉ có đối với Cao Tiễn để mắt, ít nhất Cao Tiễn không có nông cạn thô lỗ như vậy, coi như biết lễ hiểu chuyện.

Võ Du Kỵ cũng không nói thêm gì, vỗ vỗ bả vai Cao Tiễn, bước nhanh đi rồi, Cao Tiễn nhìn Võ Du Kỵ đi xa bối cảnh, trong lòng của hấn bỗng nhiên phát lên một trận loại tình cảm áy náy mãnh liệt, hấn âm thầm báo cho chính mình, không thể lại cùng Thái Bình công chúa có bất kỳ quan hệ nào.

303. Chương 301: Dư Luận Tạo Áp Lực

Một lát, chỉ nghe trong phòng truyền đến thanh âm lười biếng của Thái Bình công chúa:

- Cao lang vào đi.

Cao Tiễn không muốn nghe nàng gọi mình là Cao lang, trong lòng của y cầu khẩn một chút, bước nhanh đi vào thư phòng, trong thư phòng ngọn đèn vô cùng sáng ngời, tràn ngập mùi hương hoa nhài nồng đậm, chỉ thấy Thái Bình công chúa thay đổi một thân cung váy đỏ tươi, tóc rối tung trên đầu vai, lười biếng nằm trên nệm lót mềm mại, trước ngực lộ ra một vùng da thịt đầy đặn trắng nõn.

Cao Tiễn lúc này mới nhớ tới Thái Bình công chúa lại có bầu, hình như ba bốn tháng rồi, trong lòng của y thoáng thở phào, hôm nay nàng sẽ không tìm y rồi.

- Đến ngồi bên cạnh ta đi.

Thái Bình công chúa vỗ nhè nhẹ khoảng không giường bên người, dùng giọng điệu không để cho kháng cự ra lệnh.

Cao Tiễn bất đắc dĩ, chỉ có thể đến bên cạnh nàng, Thái Bình công chúa đôi mi thanh tú nhìn lại:

- Chàng không ôm ta sao?

Cao Tiễn lại đưa tay xuyên qua từ phía sau nàng, ôm bờ vai của nàng, Thái Bình công chúa gổi lên trước ngực y, cảm thấy mỹ mãn mà cười nói:

- Thế này là được rồi, vừa rồi Phò mã bước vào xem đứa nhỏ, ta cũng không có cho y ôm ta, chàng hẳn là phải được yêu mà sợ mới đúng.

Thái Bình công chúa thấy y không có hé răng, không khỏi lườm y một cái:

- Như thế nào, gặp y trong lòng chàng không thoải mái? Nhưng y là trượng phu của ta.

- Ta không có.

Cao Tiễn cười khỏ nói:

- Ta đang nghĩ đứa con trong bụng nàng ——

Không đợi Cao Tiễn nói xong, Thái Bình công chúa liền quyết đoán nói:

- Con của ta họ Võ, là cốt nhục của trượng phu ta, chàng không nên suy nghĩ bậy bạ.

Cao Tiễn cảm giác nàng hơi tức giận, vội vàng đứng dậy thi lễ:

- Ty chúc tuyệt không có ý đó, chỉ quan tâm đến thân thể Công chúa.

Thái Bình công chúa trừng mắt nhìn y một lát, lông mày nhỏ nhắn dựng đứng mới chậm rãi trầm tĩnh lại, lạnh lùng hỏi:

- Tìm ta có chuyện gì?

Cao Tiễn vừa mới lấy được tờ giấy Tửu Chỉ đưa tới, y biết mình nên nói như thế nào mới có thể tác động đến Thái Bình công chúa, y trầm ngâm một chút nói:

- Ta vừa rồi đi gặp Lý Trân.

- Ta biết, các người nói chuyện gì?

Cao Tiễn biết Thái Bình công chúa phái người giám thị Lý Trân, nói vậy cũng nhìn thấy y, y thấp giọng nói:

- Lý Trân nói cho ta biết một tình báo, Lưu Quang Nghiệp đầu phục Võ Tam Tư rồi.

- Cái gì?

Thái Bình công chúa lập tức ngồi dậy, giật mình hỏi han:

- Lời ấy của người là thật?

Cao Tiễn gật gật đầu:

- Nội vệ luôn luôn giám sát Võ Tam Tư, nếu Lý Trân nói cho ta biết, ta nghĩ nhất định là sự thật.

Về mặt lười biếng trên mặt Thái Bình công chúa trở thành hư không, lông mày nàng dần dần nhăn lại, sắc mặt cũng âm trầm nghiêm túc, nàng không nghĩ đến Võ Tam Tư lại âm thầm lôi kéo Lưu Quang Nghiệp. Lưu Quang Nghiệp cố nhiên là tâm phúc của Lai Tuấn Thần, nhưng ở bên trong Ngự Sử Đài kinh nghiệm lý lịch thâm hậu, vô cùng có khả năng thay thế được vị trí của Lai Tuấn Thần.

Rất rõ ràng, Võ Tam Tư muốn mượn cơ hội diệt trừ Lai Tuấn Thần, nắm trong tay Ngự Sử Đài, đó đúng là một ý kiến hay. Tuy rằng Thái Bình công chúa đối với Võ Tam Tư vô cùng khinh bỉ, nhưng nàng không thừa nhận cũng không được, Võ Tam Tư xuống tay chuẩn xác, làm không tốt Lưu Quang Nghiệp thật sự sẽ thay thế được Lai Tuấn Thần.

Thái Bình công chúa khoanh tay đi đến phía trước cửa sổ, cúi đầu không nói, có vẻ tâm sự nặng nề, bên cạnh Cao Tiễn lại hiểu rất rõ ý nghĩ của Thái Bình công chúa, nàng muốn đem Minh Đường úy Cát Húc đẩy lên Ngự Sử Đài, thay thế được vị trí Lai Tuấn Thần, mỗi người đều đối với quyền lực thật lớn của Ngự Sử Trung Thừa như hổ rình mồi.

Cao Tiễn thấp giọng nói: - Ty chúc không chỉ một lần khuyên Công chúa, thỏ khôn chết, chó săn bị nấu, ngôi vị Hoàng đế của Thánh Thượng đã ngồi vững vàng, như vậy bà ấy cũng không cần ác quan này, người mật báo, năm kia Thánh Thượng bỏ đồng quỹ các châu, đầu năm lại diệt trừ Tiết Hoài Nghĩa, rất rõ ràng,

bước tiếp theo chính là diệt trừ đám ác quan như Lai Tuấn Thần, cho nên tỵ chức khuyen Công chúa nắm giữ thể chủ động, diệt trừ Lai Tuấn Thần, có thể nắm quyền lực chính trị thật lớn cho bản thân.

Sau một lúc lâu, Thái Bình công chúa mới hạ giọng nói:

- Người cảm thấy mẫu thân thật sự muốn diệt trừ Lai Tuấn Thần sao? Sao ta cảm giác bà vẫn muốn bảo vệ Lai Tuấn Thần, nếu không bà đã trực tiếp giết Lai Tuấn Thần, mà không phải giáng chức gã làm Đồng Châu Tham quân.

Đây là nguyên nhân khiến Thái Bình công chúa vẫn do dự, nàng cảm giác mẫu thân vẫn muốn bảo vệ Lai Tuấn Thần, dưới tình huống như vậy đi khuyen bảo mẫu thân giết Lai Tuấn Thần, có thể mất nhiều hơn được hay không?

Cao Tiễn hiểu rất rõ tâm tính lo được lo mất của Thái Bình công chúa, lại khuyen như:

- Thánh Thượng quả thật còn do dự, nhưng Người đã có lòng giết Lai Tuấn Thần, có người nói, Thánh Thượng sẽ nhớ ân tình cũ, không đành lòng xuống tay với Lai Tuấn Thần, đây quả thực là nói bậy, Thánh Thượng lần này không có giết gã, chỉ vì tạm thời không tìm thấy người thích hợp thay thế Lai Tuấn Thần thôi.

Cao Tiễn nhìn ra Thái Bình công chúa đã động tâm, lại khuyen nàng:

- Lai Tuấn Thần tội ác chồng chất, đã ảnh hưởng nghiêm trọng đến danh dự của Thánh Thượng, chỉ có điều Thánh Thượng còn nhất thời nhìn không thấu điểm này, một khi bà tỉnh ngộ, bà sẽ không chút do dự giết chết Lai Tuấn Thần, hiện tại bên ngoài làn sóng cáo trạng giải oan càng ngày càng nghiêm trọng, đủ loại quan lại cũng bắt đầu cùng thỉnh cầu giết Lai Tuấn Thần, nếu bị Võ Tam Tư lợi dụng áp lực đó, thuyết phục Thánh Thượng giết chết Lai Tuấn Thần, như vậy lúc ghi công y chính là người công lao lớn nhất, Công chúa điện hạ lại bỏ mất cơ hội sao.

Thái Bình công chúa thở thật dài một tiếng:

- Nhưng ta cảm thấy được ta đã mất đi cơ hội, Lý Trân cướp được công lao, người được lợi chắc chắn là tiện nhân kia.

- Công chúa điện hạ nếu vì thế mà không làm, quả thật sẽ không có lợi lộc, nhưng nếu tích cực tham dự, ít nhất còn có thể kiếm một chén canh.

Thái Bình công chúa đi qua đi lại trong phòng, Cao Tiễn nói cũng có lý, nếu nàng tích cực tham dự, ít nhất còn có thể kiếm một chén canh.

Nhưng mẫu thân rõ ràng cho thấy đang che chở Lai Tuấn Thần, nàng vẫn hết sức lo lắng sẽ làm mẫu thân tức giận, sau khi suy đi tính lại, nàng quyết định chuyện này cần thận trọng xử lý, không thể bốc đồng phiêu lưu, tình lực của nàng chỉ có thể đưa Cát Húc lên tranh đoạt chức Ngự Sử Trung Thừa.

Thái Bình công chúa chậm rãi gật đầu:

- Được rồi, ta sẽ làm việc tùy theo hoàn cảnh, nếu cần thiết, ta cũng sẽ khuyen bảo mẫu thân truy cứu tội trạng của Lai Tuấn Thần.

Cao Tiễn trong lòng bất đắc dĩ thở dài một tiếng, Thái Bình công chúa vẫn băn khoăn nhiều lắm, lo được lo mất, như vậy sẽ vượt thời cơ và cơ hội mất.

Sáng hôm sau, trên triều đình đã xảy ra một đại sự làm khiếp sợ văn võ cả triều, Thị Ngự Sử Lưu Quang Nghiệp lên lớp giảng bài cho nữ hoàng Võ Tắc Thiên, tố giác Lai Tuấn Thần ăn hối lộ trái pháp luật, bao năm qua đến vợ vét tiền tài không dưới hơn mười bạc triệu, đều giấu kín trong Lộc Minh sơn trang.

Hành động này của Lưu Quang Nghiệp khiến vua và quần thần một mảnh xôn xao, phải biết rằng Lưu Quang Nghiệp là tâm phúc đệ nhất của Lai Tuấn Thần, cũng là ác quan nổi danh, không ngờ y lại phản bội Lai Tuấn Thần, điều này làm cho rất nhiều người đều cho rằng Lưu Quang Nghiệp vì tự bảo vệ mình, bắt đầu đối với Lai Tuấn Thần ném đá xuống giếng rồi.

Nhưng có một số người hiểu chuyện biết việc này có liên quan tới Võ Tam Tư, có nghe đồn nói, Lưu Quang Nghiệp đã bí mật đầu phục Võ Tam Tư, chuyện này tất nhiên là do Võ Tam Tư sai khiến, không ít đại thần

đều ý thức được, đây cũng không phải đơn giản là tổ giác Lai Tuấn Thần như vậy, mà là bắt đầu tranh đoạt vị trí Ngự Sử Trung Thừa.

Ngồi trên ngai vị hoàng đế cao cao, Võ Tắc Thiên mặt không chút cảm xúc lật xem thư tổ giác của Lưu Quang Nghiệp, bà tiện tay ném thư tổ giác qua một bên, thản nhiên nói:

- Chuyện này trẫm đã biết, Lưu Ngự sử lui xuống trước đi.

Lưu Quang Nghiệp dẫn đầu một đoàn đánh đường như không có phát ra nổi tác dụng, Thánh Thượng không ngờ không tức giận chút nào, điều này làm cho trong đại điện bắt đầu tràn ngập nảy sinh một tia bất an, không khí trở nên khẩn trương lên. Lưu Quang Nghiệp vốn đang chuẩn bị rất nhiều lí do thoái thác, Thánh Thượng cũng không cho y cơ hội biểu đạt, y có một loại cảm giác đánh hụt một quyền, trong lòng không khỏi sợ hãi, chậm rãi lui ra, lén lút nhìn thoáng qua Võ Tam Tư.

Chỉ thấy Võ Tam Tư cũng là vẻ mặt nghi hoặc, vốn Võ Tam Tư cũng muốn nhân cơ hội dâng tấu một phen, chủ động mời chào việc cần đi thăm dò Lộc Minh sơn trang, nhưng hiện tại thái độ của Thánh Thượng không rõ, y lại không dám hành động thiếu suy nghĩ rồi.

Trong đại điện, Lý Nguyên Tổ và hơn mười người đại thần đều vung trộm nhìn lại về phía tướng quốc Lâu Sư Đức, thỉnh nguyện thư bọn họ đã chuẩn bị xong, bắt đầu định hôm nay lâm triều đưa cho Thánh Thượng, nhưng Lưu Quang Nghiệp vấp phải trắc trở khiến các đại thần lại bắt đầu thấp thỏm không yên.

Lúc này, Lâu Sư Đức đưa mắt liếc Thị Ngự Sử Từ Hữu Công trong điện ra ý một cái, Từ Hữu Công làm việc vốn cương trực không có thủ đoạn, chủ trương diệt cỏ tận gốc, chính y lại khuyên bảo Lâu Sư Đức, mới khiến Lâu Sư Đức quyết định khởi xướng liên danh thỉnh nguyện thư, y hiểu được ý tứ của Lâu Sư Đức, hít sâu một hơi, cao giọng nói:

- Bệ hạ, vi thần có chuyện muốn tấu.

Mấy ngàn con mắt trên đại điện đều nhìn về phía Từ Hữu Công. Võ Tắc Thiên chậm rãi gật đầu:

- Từ Ái khanh có chuyện gì muốn tấu?

Từ Hữu Công không chút hoang mang đi ra khỏi hàng, cất cao giọng nói:

- Vi thần vâng mệnh tiếp quản đồng quỹ, cẩn trọng, không dám buông thả, gần đây người gửi thư khiếu nại rất nhiều, vi thần không muốn quấy rầy bệ hạ, nhưng không dám không báo, còn có nghi ngại lừa gạt quân thượng, cho nên vi thần vẫn phải bẩm báo chi tiết với Thánh Thượng.

Y lấy ra một cuốn công văn, giơ cao trình lên:

- Đây là mục lục thư khiếu nại thần đã sửa sang, mời bệ hạ xem qua.

Có hoạn quan đi xuống bậc thềm ngọc, tiếp nhận quyển trục mang cho Võ Tắc Thiên. Võ Tắc Thiên từ từ mở quyển trục ra, toàn bộ đều là lên án Lai Tuấn Thần ăn hối lộ trái pháp luật, giết hại vô tội, huyết lệ đoạt vợ người khác trình bày chi tiết, từng hàng từng hàng, mỗi hàng chữ đều đầy đủ căn cứ, chừng hơn một ngàn hàng, làm người ta nhìn thấy ghê người.

Võ Tắc Thiên bây giờ nhìn không nổi nữa, vừa thu lại quyển trục, lạnh lùng nói:

- Ngự Sử phá án phải có thủ đoạn tra hình, ngộ thương chắc chắn sẽ có lúc khó tránh khỏi, không thể bởi vì một vài oan khuất đã phủ nhận thành tựu của Ngự Sử, đầu nặng đầu nhẹ, mời Từ Ngự sử phân rõ trọng yếu và thứ yếu.

- Bệ hạ, từ xưa Ngự Sử phá án đều đã đắc tội với người, thần rất rõ, nhưng nếu một Ngự Sử trong lòng không phải muốn xã tắc an ổn, không phân biệt đúng sai công chính, mà là vì tham lộ tiền tài, đoạt vợ người khác, vì báo tư oán tức thù, như vậy Ngự Sử còn có đáng nói công chính không? Lai Tuấn Thần chính là gian thần như vậy, gã nói tất xưng thánh ý, dựa vào danh nghĩa Thánh Thượng không có việc tán tận lương tâm nào là không làm, hủy gia diệt hộ, lột da khoét mắt, bao nhiêu người lâm vào cảnh cửa nát nhà tan, bao nhiêu người lâm vào cảnh vợ con ly tán, bệ hạ, tiếng kêu ai oán sôi trào.

- Bệ hạ.

Mấy trăm triệu thần đều quỳ xuống, Lâu Sư Đức giờ lên cao thỉnh nguyện thư của các quan lại, vô cùng đau đớn nói:

- Bệ hạ, triều đình các quan lại sở dĩ thừa nhận Ngự Sử Đài, cũng là bởi vì nó công chính, nghiêm khắc, nhưng những gì Lai Tuấn Thần đã làm, lại làm hoen ố Ngự Sử Đài thần thánh, làm phụ lòng tín nhiệm của Thánh Thượng đối với gã, ở đây có hơn hai trăm triệu thần thỉnh nguyện, yêu cầu nghiêm trị Lai Tuấn Thần, lấy lại triều cương.

Trong đại điện dường như bão táp tới trong đêm, căng thẳng, áp lực, mấy trăm triệu thần thực hiện áp lực cực lớn, đây là lần đầu tiên từ lúc Võ Tắc Thiên đăng cơ tới nay, Võ Tắc Thiên tức giận đến ngực phập phồng kịch liệt, mắt thấy đây ngập lửa giận hết sức căng thẳng. Lúc này, Thượng Quan Uyển Nhi bên cạnh Võ Tắc Thiên thấp giọng nhắc nhở:

- Bệ hạ, trước tan triều đi.

- Tan triều.

Võ Tắc Thiên hừ một tiếng thật mạnh, đứng dậy theo sườn điện bước nhanh rời đi. Cả triều đại thần ngơ ngác nhìn nhau, trong mắt đều lộ ra vẻ trầm trọng, muốn thuyết phục Thánh Thượng truy cứu tội trạng Lai Tuấn Thần, xem ra thật sự là khó càng thêm khó.

304. Chương 302: Một Kịch Cuối Cùng

Long liễn ở trên đường lớn trong cung chậm rãi mà đi, bên trong màn lụa long liễn, Võ Tắc Thiên sắc mặt cực kỳ âm trầm, bà thế nào cũng không nghĩ ra các quan lại không ngờ cho bà thấy áp lực lớn như thế, khiến trong nội tâm bà buồn bực không chịu nổi.

Bà kỳ thật cũng không phải một lòng muốn bảo vệ Lai Tuấn Thần, mà là vì giết Lai Tuấn Thần chẳng khác nào thừa nhận Lai Tuấn Thần xử lý án tử không công chính, phải biết rằng vụ án này đều là bà đứng ra sai Lai Tuấn Thần, điều bà phải bảo vệ, kỳ thật là thể diện của mình.

Lúc này, một cung nữ nhỏ giọng nói:

- Bệ hạ, Công chúa đến.

Võ Tắc Thiên cũng nhìn thấy cách đó không xa, con gái đứng ở dưới bậc thang bị một đám cung nữ vây quanh, bà vội vàng lệnh:

- Dừng kiệu!

Long liễn chậm rãi ngừng lại, Thái Bình công chúa đã đợi trong chốc lát rồi, nàng thấy long liễn của mẫu thân dừng lại, vội vàng cùng hai cung nữ nâng tay chậm rãi đi lên trước.

- Con tham kiến mẫu thân đại nhân!

- Mau đứng lên đây.

Võ Tắc Thiên biết rằng nữ nhi lại có thai, bà cũng thương tiếc hơn ngày thường, lệnh cho cung nữ đỡ nữ nhi ngồi xuống bên cạnh bà, cười hỏi:

- Phản ứng rất nghiêm trọng sao?

- Vẫn tốt, gần đây không có phản ứng, có thể đi đi lại lại một chút, liền muốn đến thăm mẫu thân.

- Trời nóng như vậy, không có việc gì cũng đừng có đi lại nhiều.

Mẹ con hai người nói xong, long liễn liền vào Thái Sơ cung. Võ Tắc Thiên thấy long liễn đi về hướng ngự thư phòng, vội vàng lệnh:

- Tới ngự hoa viên!

Long liền thay đổi phương hướng, đi về ngự hoa viên hướng tây bắc, Võ Tắc Thiên cười nói:

- Chúng ta cùng đi đi, con theo hầu ta trò chuyện.

Trong lòng Thái Bình công chúa mừng thầm, nàng chính là muốn tìm cơ hội cùng mẫu thân nói chuyện một chút. Một lát, long liền đi tới ngự hoa viên, nơi này chỉ chiếm một góc đất vụn khoảnh trong lâm viên hoàng gia, Võ Tắc Thiên trời sinh tính không thích du ngoạn chung quanh, càng không thích đi săn, năm trước là bởi vì Tiết Hoài Nghĩa lần nữa thỉnh cầu mới đáp ứng cử hành thú thú.

Hoa viên tên là Hải Đường Viên, bởi vì ở cửa có hạn hai gốc hải đường quý báu mà được gọi như vậy. Còn trên thực tế, lâm viên này đủ loại hoa sen Võ Tắc Thiên thích nhất, mẹ con hai người dọc theo đường nhỏ có bóng cây mát mẻ khoan tay chậm rãi mà đi, hai bên là lá sen rợp trời, xen kẽ trong lá sen hoa sen ẩn hiện, nụ hoa xòe nở, mặt sau xa xa theo sau nhóm lớn cung nữ và thị vệ.

- Con nghe nói triều hội hôm nay tất cả quan lại thỉnh cầu, tâm tình mẫu thân nhất định rất không tốt rồi.

Thái Bình công chúa thật cẩn thận hỏi.

Võ Tắc Thiên thản nhiên cười:

- Vẫn tốt, lúc ấy rất tức giận, sau ngấm lại, nếu một đám đại thần đều khúm núm, như vậy giang sơn cũng không ổn, các đại thần có tính cách, có chủ ý, xã tắc mới có sức sống, cho nên cũng đã nguôi giận rồi.

- Mẫu thân rộng lượng, nữ nhi mặc cảm, nếu như có người chọc giận con, con nhất định sẽ ghi hận thật lâu, có khi biết rất rõ ràng người khác muốn tốt cho con, nhưng không kìm nổi hận hấn.

Võ Tắc Thiên mỉm cười, vỗ nhẹ bàn tay của nữ nhi:

- Con có thể thẳng thắn như vậy, trăm rất lấy làm vui, Lệnh Nguyệt, mỗi người có hoàn cảnh khác nhau, tâm tính cũng sẽ không giống nhau, tương lai con ở vào vị trí này của trăm, con liền sẽ hiểu sự khó xử của trăm.

Võ Tắc Thiên nói rất vô tư, nhưng Thái Bình công chúa lại tìm đập thành thịch, mẫu thân đây là ý gì, chẳng lẽ là ám chỉ mình sao?

Trong nội tâm nàng trở nên căng thẳng hẳn lên, bắt đầu miên man bất định, yên lặng đi tiếp. Chỉ chốc lát, Võ Tắc Thiên thở dài nói:

- Lệnh Nguyệt, con cảm thấy trăm hẳn là nên chấp nhận đề nghị của bọn họ phải không?

- Mẫu thân đang nói đến thỉnh nguyện của các đại thần?

Võ Tắc Thiên gật gật đầu, Thái Bình công chúa gấp thời cơ chín muồi, liền vào vấn đề:

- Mẫu thân và phụ hoàng từ nhỏ giáo dục nữ nhi, ‘quân tử không đứng dưới bức tường sắp đổ’, nữ nhi vẫn khắc trong tâm khảm. Lai Tuấn Thần hiện tại kỳ thật chính là một bức tường nguy hiểm, gã hại quá nhiều người chết, oan hồn khắp nơi, nữ nhi nghe nói tiền gã tham ô tài chồng chất như núi, cướp vợ người khác nhiều không đếm xuể, phạm tội ác tội lỗi chồng chất, hiện tại đủ loại quan lại và lê dân đều cho rằng mẫu thân bị Lai Tuấn Thần lừa gạt, nhưng bây giờ tất cả mọi người đều tố giác tội ác của Lai Tuấn Thần, đến trẻ con ba tuổi đều biết, mẫu thân vẫn còn làm như không thấy, chỉ sợ mọi người sẽ cho rằng tội ác của Lai Tuấn Thần có liên quan đến mẫu thân ——

Võ Tắc Thiên yên lặng không nói gì, lời của người khác bà nghe thì chói tai, nhưng nữ nhi nói lại là những câu đả động lòng bà, ‘quân tử không đứng dưới bức tường sắp đổ’, quyết tâm bảo vệ Lai Tuấn Thần của bà rốt cục bắt đầu dao động rồi.

Trở lại ngự thư phòng, Võ Tắc Thiên trầm tư một lát, hỏi Thượng Quan Uyển Nhi:

- Nếu trăm phải diệt trừ Lai Tuấn Thần, nên bắt tay vào làm từ đâu?

Thượng Quan Uyển Nhi biết rằng Thánh Thượng đã không chịu nổi áp lực, quyết định động thủ đối với Lai Tuấn Thần, nhưng nàng hiểu rất rõ tâm tư của Võ Tắc Thiên, liền chú ý cẩn thận nói:

- Bệ hạ cần phải tách rời việc làm trong quá khứ của Lai Tuấn Thần và tội của gã hiện tại, trước đây tuy rằng gã thủ đoạn quá kích, nhưng kết quả không ổn, mà tội ác của gã và việc xử lý vụ án không liên quan đến nhau.

Thượng Quan Uyển Nhi nói ra được tiếng lòng của Võ Tắc Thiên, dựa vào điểm này, tội ác Lai Tuấn Thần phạm phải không liên quan gì đến bà. Bà vui mừng mà cười nói:

- Uyển Nhi nói rất khá, sau đó thì sao?

- Uyển Nhi cảm thấy không thể hàm hồ xử quyết Lai Tuấn Thần, nhất định phải tìm được hành vi phạm tội cụ thể của gã, nhất định phải lấy hành vi phạm tội cụ thể để luận tội, không thể nói gã đã từng giết ai? Dò xét nhà ai? Cứ như vậy hàm hồ định tội là không thể được.

- Nói rất hay, nói tiếp đi.

Thượng Quan Uyển Nhi suy nghĩ một chút nói:

- Hai ngày trước, Uyển Nhi nghe Lý Trân nói một chuyện, về việc Lai Tuấn Thần chiếm đoạt thê tử của đại thần, giống như Lý Trân nắm giữ chứng cứ gì, bệ hạ chỉ bằng hỏi gã một chút.

Võ Tắc Thiên ngẫm nghĩ một chút, lập tức hạ chỉ nói:

- Truyền ý chỉ của trẫm, truyền Nội vệ Lý Trân nhanh chóng tới gặp trẫm.

Ý chỉ truyền xuống, Võ Tắc Thiên mặt không chút cảm xúc lật xem tấu chương Lưu Quang Nghiệp tố giác Lai Tuấn Thần tham ô lấy tang vật, mắt phượng của bà dần dần híp lại, hơn mười vạn quan tiền tài, không phải vấn đề quân phí Liêu Đông bà nghĩ chút đầu mẻ trán sẽ giải quyết xong sao?

Không bao lâu, hoạn quan ở bên ngoài bẩm báo:

- Bệ hạ, Lý Thống lĩnh bên ngoài đợi gặp.

- Tuyên hấn vào.

- Bệ hạ có chỉ, tuyên Nội vệ Lý Trân yết kiến.

Lý Trân vội vàng đi vào ngự thư phòng, hần hôm nay chờ ngay tại công sở Hoàng thành Nội vệ, hôm nay sẽ phát sinh sự kiện đại thần thỉnh cầu kịch liệt, hần liền biết thời cơ đã dần dần tới, hần tiến lên khom người thi lễ:

- Vi thần Lý Trân, tham kiến Ngô hoàng bệ hạ.

- Lý Thống lĩnh, trẫm nghe Thượng Quan xá nhân nói, trong tay ngươi có căn cứ chính xác việc Lai Tuấn Thần phạm tội, có thực hay không?

- Hồi bẩm bệ hạ, vi thần trong lúc điều tra vụ án Tương Vương gặp chuyện, vô ý biết được Lai Tuấn Thần cưỡng đoạt thê tử của Hữu ti Lang trung Kiều Tri Chi, hơn nữa biết được Lai Tuấn Thần ý đồ bắt thành, đã giết chết Kiều thị, chôn thi thể ở hậu hoa viên.

- Ngươi có thể xác định?

Lý Trân gật đầu:

- Vào đêm hôm đó Lai Tuấn Thần đi bắt Nghĩa Phong Vương, vi thần đã phái đặc lực lên vào trong phủ tìm kiếm, quả nhiên phát hiện thi thể nữ nhân, tuy nhiên vi thần cũng không rút dây động rừng. Nếu bệ hạ cần, vi thần có thể cung cấp nhân chứng vật chứng.

Võ Tắc Thiên trên mặt lộ ra ý cười đã hiểu, mình muốn cái gì, Lý Trân này có thể cung cấp cái đó, rất là tri kỷ.

Bà gật đầu nói:

- Các đại thần đều muốn cầu trẫm xử tử Lai Tuấn Thần, nhưng trẫm cảm thấy Lai Tuấn Thần có công với nước, giết y như vậy không thể phục chúng, chẳng qua nếu như y quả thật phạm vào tử tội, trẫm cũng sẽ không nuông chiều. Lý Thống lĩnh, trẫm cần giao cho ngươi hai việc, ngươi phải thay trẫm hoàn thành đó.

- Xin bệ hạ phân phó.

Võ Tắc Thiên khoanh tay đi vài bước, chậm rãi nói:

- Thứ nhất, cần chứng có phạm tội xác thực của Lai Tuấn Thần, nhân chứng vật chứng đều cần, nguyên cáo cũng cần; thứ hai, trầm cần toàn bộ tài sản Lai Tuấn Thần sung công làm quân phí, chuyện này không thể lộ ra, phải bí mật hoàn thành.

- Vi thần tuân chỉ.

Dừng một chút, Lý Trân lại nói:

- Đối phó tên tội phạm Lai Tuấn Thần, lực lượng Nội vệ không đủ, vi thần khẩn xin bệ hạ trợ giúp.

Võ Tắc Thiên lấy ra kim bài Điều Binh, đưa cho Lý Trân cười nói:

- Mặt kim bài này ngươi sẽ cần phải dùng, trầm sẽ lại viết một đạo chỉ thị viết tay nữa.

Trong nghị sự đường của ngoại công sở Nội vệ, Lý Trân và tám Giáo Úy cùng với Trưởng sử Dương Tín và tân chủ Bạc Trương Trị cùng thảo luận về hành động đêm nay, trên thực tế màn đêm đã lặng yên buông xuống, chậm nhất một lúc lâu sau bọn họ nhất định phải hành động.

]Bởi vì sự tình trọng đại, Lý Trân e sợ để lộ tin tức, vẫn kéo dài thời gian bắt đầu hành động trước mới bắt đầu bố trí.

- Hành động đêm nay là Thánh Thượng tự mình an bài, thuộc loại hành động tuyệt mật, hy vọng mọi người đang ngồi đây kín miệng một chút, không thể được tiết lộ dù chỉ một chút.

Lý Trân ánh mắt nghiêm khắc nhìn thoáng qua Tửu Chí, lại tiếp tục nói:

- Đêm nay vẫn là do Thiên kỵ doanh hiệp trợ bọn ta, chúng ta chia hai đường, một đường cùng với Thiên kỵ doanh lao thẳng tới Minh Lộc sơn trang, từ tình báo tin cậy, hiện tại Lai Tuấn Thần và mấy trăm tên Hắc Lại đều ở nơi đó, nơi đó đêm nay sẽ có một phen ác chiến, võ sĩ Nội vệ để ta tự mình suất lĩnh.

Ánh mắt Lý Trân lại rời đến Triệu Thu Nương:

- Còn phủ đệ của Lai Tuấn Thần ở kinh thành cũng không có bao nhiêu người, do hai người Triệu Giáo Úy và Tửu Chí phụ trách bắt giữ.

Triệu Thu Nương bỗng đứng lên, Tửu Chí thấy thế, cũng sợ hãi vội vàng đứng lên theo. Lý Trân dặn dò hai người:

- Đêm nay Đại Lý Tự cùng các người phá án, chủ yếu là đào thi thể, khống chế nhân chứng, phải nhớ kỹ lời ta nói, đào thi thể là chuyện do Đại Lý Tự làm, bọn họ có chuyên môn khám nghiệm tử thi, chúng ta không cần nhúng tay, chúng ta chỉ phụ trách khống chế nhân chứng cùng với bảo vệ an toàn của Đại Lý Tự.

Triệu Thu Nương yên lặng gật đầu:

- Ty chức vâng lệnh.

Lý Trân lại nói với Tửu Chí:

- Người còn có một nhiệm vụ, bắt đầu từ ngày mai, cần đem án mạng thê tử Kiều Tri Chi loan truyền ra ngoài, nhất định phải để toàn thành đều biết việc Lai Tuấn Thần giết người, chi phí cần thiết đến xin Dương trưởng sử đi.

Tất cả mọi người biết đêm nay chính là một kích cuối cùng với Lai Tuấn Thần, đều khẩn trương, nóng lòng muốn hành động. Lý Trân thấy gần tới giờ, lập tức hạ lệnh:

- Mọi người đi chuẩn bị đi, đúng một khắc sau xuất phát, Triệu Giáo Úy và Tửu Chí nhất định phải đợi tới giờ Hợi mới có thể động thủ.

Lý Trân nhất nhất an bài thỏa đáng, mọi người đều đi tìm đội ngũ của mình, chuẩn bị hành động.

Đúng một khắc sau, Lý Trân suất lĩnh bốn trăm người võ sĩ Nội vệ cưỡi ngựa rời khỏi thành Lạc Dương, ở ngoài Đông thành hội hợp cùng hai ngàn kỵ binh Thiên kỵ doanh, đại đội nhân mã còn lại đi vòng qua

quan đạo phía Bắc hướng Lộc Minh sơn trang Lai Tuấn Thần mà đi, từ thời gian tính trước, bọn họ tới giờ Hợi là đến sơn trang.

Thời gian từng chút trôi qua, đã sắp đến giờ Hợi, ở xung quanh phủ đệ Lai Tuấn Thần xuất hiện nhóm lớn võ sĩ áo đen, ngoại trừ Triệu Thu Nương và Tửu Chí suất lĩnh trăm tên võ sĩ Nội vệ tinh nhuệ, còn có Tôn Lễ và Cao Tiên suất lĩnh năm mươi người nha dịch tinh thông của Đại Lý Tự, thậm chí ngay cả Hữu ti lang trung Kiều Tri Chi cũng ở trong đó.

Kiều Tri Chi đã dựa theo lời Lý Trân dặn, chính thức trình đơn kiện với Đại Lý Tự, Tôn Lễ cũng đem chuyện vợ y mất tích lập án, đêm nay chính là cần phải tìm chứng cứ và nhân chứng.

Cao Tiên thấy Kiều Tri Chi thần tình ảm đạm, biết trong lòng của y rất đau khổ, liền vỗ vỗ bả vai y, thấp giọng an ủi:

- Người chết không thể sống lại, chúng ta chỉ cần báo thù cho đệ muội, nàng ở dưới cửu tuyền cũng có thể nhắm mắt.

Kiều Tri Chi thở dài:

- Chỉ sợ Thánh Thượng không chịu xử tử gã, triều hội hôm nay đủ loại quan lại nguyên ý giết chết Lai Tuấn Thần, bà cũng không để ý, ta thật sự rất lo lắng.

Cao Tiên khẽ mỉm cười:

- Người cứ yên tâm đi, Lý Thống lĩnh chính là đang thi hành mệnh lệnh của Thánh Thượng, nếu không bọn họ làm sao có thể hành động?

Kiều Tri Chi lập tức tỉnh ngộ, Nội vệ trực thuộc dưới quyền Thánh Thượng, nếu như không có Thánh Thượng đồng ý, Nội vệ làm sao có thể xuất động bắt giữ Lai Tuấn Thần. Trong lòng của y lại dấy lên một tia hy vọng, chỉ mong đại thù của thê tử được báo.

Lúc này, một tên võ sĩ Nội vệ chạy tới, thấp giọng nói:

- Canh giờ đã đến, Đại Lý Tự có thể từ cửa sau đột nhập vào phủ.

Tôn Lễ lập tức ra lệnh:

- Đi theo ta.

Năm mươi nha dịch của Đại Lý Tự theo sau Tôn Lễ hướng về phủ trạch của Lai Tuấn Thần chạy đi, lúc này, trăm tên võ sĩ Nội vệ theo bốn phương tám hướng vòng vào phủ đệ của Lai Tuấn Thần, trong phủ truyền đến một tiếng hét chói tai, Lai Tuấn Thần không ở trong phủ, trong phủ chỉ có hơn mười tên võ sĩ hộ vệ Hắc Lại. phụ thân cùng vợ con của gã.

Võ sĩ Nội vệ đầu tiên đã khống chế hậu hoa viên, lập tức tiến vào nội trạch và tiền viện, vài tên võ sĩ ra sức chống cự, nhưng rất nhanh đã bị nhóm lớn võ sĩ Nội vệ chém chết, phơi thây đầy đất. Chỉ trong chốc lát, phụ thân của Lai Tuấn Thần và thê tử Vương thị đều bị các võ sĩ Nội vệ bắt giữ, kéo vào trong viện trói lại.

Trong hậu viện, Tôn Lễ suất lĩnh mấy chục nha dịch Đại Lý Tự thật cẩn thận đào thi thể, quản sự phòng bếp và vài tên gia nhân tham dự chôn thi thể chỉ cho bọn hắc địa điểm, vài tên khám nghiệm tử thi kinh nghiệm phong phú, bọn họ rất nhanh tìm được thi thể, tính cả xung quanh cùng nhau đào ra.

Kiều Tri Chi không dám tiến đến đối mặt với thi thể của thê tử, làm Tôn Lễ phải đem chiếc trâm Kim Phượng đặt ở trong chậu đồng để y phân biệt, y lập tức gào khóc lên, đó chính là

trang sức y mua cho thê tử.

Một gã khám nghiệm tử thi tiến lên nói với Tôn Lễ:

- Khởi bẩm Tự thừa, người chết là nữ tử tuổi chừng hai mươi, phục sức bảo tồn cơ bản hoàn hảo, có thể xác định được thân phận.

Tôn Lễ gật đầu:

- Đem thi thể và mọi vật chứng chứng nhận mang hết về Đại Lý Tự.

305. Chương 303: Bắt Sống Ác Quan

Lý Trân sở dĩ lệnh cho Triệu Thu Nương và Tửu Chí giờ Hợi mới có thể hành động, là lo lắng hành động quá sớm, đối phương dùng chim bồ câu đưa thư thông báo cho Lộc Minh sơn trang, báo cho Lai Tuấn Thần lần trốn.

]Tuy nhiên lo lắng của Lý Trân cũng không phát sinh, lúc này ở bốn phía Lộc Minh sơn trang đã hiện đầy gần trăm người cơ sở ngầm, giám sát từng con đường nhỏ đi thông bên ngoài sơn trang, theo tình hình trước mắt mà xem, Lai Tuấn Thần cũng không có phát hiện gã đã nằm trong nguy cảnh.

Lúc này, võ sĩ Nội vệ dẫn theo một gã người áo đen hướng tới chỗ Lý Trân, vội vàng chạy tới nơi chỉ huy lâm thời, lúc này Lý Trân đang cùng Đẩu Tiên Vân ở bên cạnh một tảng đá lớn thảo luận cụ thể phương án tiến công.

Đẩu Tiên Vân từ lần trước trợ giúp Lý Trân tiêu diệt Cao Ly Phục Quốc Hội, được Võ Tắc Thiên tiếp kiến ngợi khen, sự hưng phấn của y chưa biến mất, Lý Trân lại tìm tới y, cho y thêm một nhiệm vụ động tâm hơn, hiệp trợ Nội vệ bắt giữ Lai Tuấn Thần.

Đẩu Tiên Vân đương nhiên biết nhiệm vụ này rất quan trọng, được Thánh Thượng ngợi khen nhưng thật ra tiếp đó, mấu chốt là y có thể đạt được mạng lưới quan hệ rộng lớn trên quan trường, tham dự bắt giữ Lai Tuấn Thần lần này y trải qua, tin rằng tất cả mọi người sẽ cho y vài phần mặt mũi.

Bởi vậy Đẩu Tiên Vân đặc biệt chờ mong hành động lần này, y vô cùng cảm kích Lý Trân liên tục cho y cơ hội, y đương nhiên biết Lý Trân là muốn kết giao với người bạn như y, Đẩu Tiên Vân cũng nguyện ý có một huynh đệ túc trí đa mưu như vậy.

- Đêm nay bắt giữ Lai Tuấn Thần mấu chốt là phải bắt sống gã, Thánh Thượng nói rõ ràng cho ta biết, phải bắt một Lai Tuấn Thần còn sống, sau đó Đại Tam Ti hội thẩm, lấy chứng cứ xác thực phán gã phạm tội chết, Đẩu huynh nhất định hiểu được điểm này, điều này rất quan trọng.

Đẩu Tiên Vân trầm ngâm một chút nói:

- Nếu kỵ binh của ta xông vào, chỉ sợ cũng rất khó khống chế được thế cục, không bằng như vậy đi, Lý Thống lĩnh dẫn thủ hạ đi vào trước, vây quanh chỗ ở của Lai Tuấn Thần, ta suất quân theo sau tới tiếp ứng, phụ trách giải quyết võ sĩ Hắc lại của Lai Tuấn Thần.

Lý Trân cảm giác y nói rất có lý, liền cười nói:

- Vậy lấy dốt lửa làm hiệu, Đẩu huynh thấy lửa cháy, có thể lập tức suất quân tiến công vào.

Hai người đang nói, một gã võ sĩ Nội vệ tiến lên bẩm báo:

- Thống lĩnh, có người cầu kiến, y nói y họ Sách.

Lý Trân biết đây là Sách Anh đến, liền cười nói:

- Dẫn y đi lên.

Một lát, Sách Anh được đưa đến, y quì một gối thi lễ:

- Tham kiến Lý Thống lĩnh, tham kiến Đẩu tướng quân.

Đẩu Tiên Vân nhìn y một cái, thấy y mặc áo bào Hắc lại võ sĩ của Lai Tuấn Thần, liền hỏi:

- Y là người phương nào?

- Y là đồng hương của ta.

Lý Trân cười nói:

- Cũng là ta xếp vào ở sơn trang làm nội ứng.

Sách Anh đối với giờ khắc này cũng chờ mong đã lâu, y sốt ruột muốn lập công chuộc tội, vội vàng lấy ra một bức bản đồ, hai tay trình lên:

- Khởi bẩm Thống lĩnh, đây là bản đồ sơn trang ty chức vừa mới vẽ lại, phân bố nhân lực đều ở trong đó.

Lý Trân mừng rỡ, vội vàng tiếp nhận bản đồ đặt trên tảng đá lớn mở ra, sáng tỏ dưới ánh trăng, bản đồ nhìn đặc biệt rõ ràng. Sách Anh đứng lên trước, chỉ vào một tòa kiến trúc hình tròn nói:

- Nơi này là Lộc Minh Đường, cũng là trung tâm của cả sơn trang. Lai Tuấn Thần ở đây, nội đường có hơn năm mươi thủ hạ hộ vệ, còn lại võ sĩ Hắc lại ở tại Bào mã doanh.

Sách Anh lại chỉ vào một phiên doanh hướng tây bắc mà nói:

- Nơi này là nơi huấn luyện của sơn trang, đại bộ phận Hắc lại võ sĩ đều ở nơi này, chúng ta có thể lên vào từ phụ cận Tây Môn, ta vừa rời từ nơi ấy đi ra, chỉ có mấy người thủ vệ.

Lý Trân và Đậu Tiên Vân nhìn nhau, tình báo này quả thực tới rất đúng lúc rồi.

- Sách Văn đâu?

Lý Trân lại hỏi:

- Y bây giờ đang ở làm gì?

- Huynh ấy dẫn theo hơn mười thủ hạ đi xuống Đồng Châu, Lai Tuấn Thần chuẩn bị hai ngày nữa đi Đồng Châu nhậm chức rồi, phái huynh ấy đi làm tiền trạm, an bài phủ trách ăn ngủ.

Lý Trân gật gật đầu:

- Đợi lát nữa xung đột nổi lên, đao kiếm có thể không có mất, người cũng đừng có trở về, ở lại đây đi.

Sách Anh vui mừng khác thường, kỳ thật y còn có một ý tưởng, gia nhập Nội vệ, tương lai cũng giống Lý Bàn, Trương Lê trở thành Nội vệ Giáo úy như vậy, phải xem Lý Trân có chịu thu dụng y hay không rồi, theo tình hình trước mắt mà xem, Lý Trân đối với y đã có chút vừa lòng.

Y lại nghĩ tới một chuyện, thấp giọng nói với Lý Trân:

- Thống lĩnh, về kho báu bí mật của Lai Tuấn Thần ở sơn trang, ta muốn nhắc nhở Thống lĩnh, nhất định phải bảo vệ một người tên là Bùi Tấn Nguyên, gã là người mà ngoại trừ bản thân Lai Tuấn Thần, là người duy nhất biết cơ quan bố trí thế nào.

Lý Trân hiểu được tâm ý của y, liền cười vỗ vỗ bờ vai y:

- Yên tâm đi, người bị Lưu Quang Nghiệp cướp đi nữ nhân, ta phụ trách giúp người lấy trở về, đi trước đổi một bộ quần áo, đợi lát nữa giúp ta tìm được Bùi Tấn Nguyên này.

Sách Anh trong lòng âm thầm cảm kích, thi lễ rồi lui xuống. Đậu Tiên Vân nhìn y đi xa, liền cười nói:

- Ta nhớ ra rồi, khi ở Vô Cử từng gặp y, người này hình như cũng là con cháu quý tộc Đôn Hoàng nhỉ.

- Y là con cháu Sách gia Đôn Hoàng, từ nhỏ không làm việc đàng hoàng, cùng huynh trưởng được xưng là Song hiệp ruồi muỗi, ta hy vọng y có thể cải tà quy chính, đừng khiến gia tộc của y mất mặt.

Lý Trân cười cười nói:

- Không nói những thứ này nữa, đến giờ rồi, chúng ta bắt đầu đi.

Đậu Tiên Vân sắc mặt nghiêm nghị, hướng Lý Trân chấp tay, xoay người bước nhanh rời đi. Lý Trân lập tức hạ lệnh:

- Báo tin cho tất cả huynh đệ, chuẩn bị hành động.

Bên ngoài Tây Môn của sơn trang là khoảng rừng cây lớn, Lý Trân suất lĩnh mấy trăm võ sĩ Nội vệ phục sẵn trong rừng cây, nhìn chăm chú vào hơn mười bước bên ngoài Tây Môn. Tây Môn đóng chặt, bên trong cánh cửa có một tòa tháp canh cao ba trượng, nhưng nhìn không thấy lính gác, đoán chừng là ngồi xổm tại góc sáng sửa tháp canh để ngủ.

- Có chó săn không?

Lý Trân thấp giọng hỏi.

Sách Anh lắc đầu:

- Cửa Nam Môn và Bắc Môn có, nhưng Tây Môn bên này không có.

Lý Trân vung tay lên, hơn mười người võ sĩ Nội vệ đều chạy về phía tường cao, bọn họ ném dây thừng lên, nhanh nhẹn trèo lên tường, lộn vòng vào trong trang viên. Một gã võ sĩ hiện lên ở tháp canh, một đao giết chết lính gác đang ngủ say bên trong, phất phất tay, cửa chính lập tức chậm rãi mở ra, mấy trăm võ sĩ đồng loạt mà vào, vài tên lính gác Hắc lại đang ngủ cũng bị các võ sĩ Nội vệ tập sát, phía tây không tiếp tục phòng ngự, Lý Trân suất lĩnh mấy trăm người chạy về phía Lộc Minh Đường cách đó nửa dặm.

Lúc này, Lai Tuấn Thần đang ở trong hành lang lâu ba Lộc Minh Đường, trong hành lang đèn đuốc sáng trưng, hơn mười người nữ tử trẻ tuổi xinh đẹp đang nhảy múa, Lai Tuấn Thần nằm trên một tấm giường ngà voi, trong kim bồn ngọc trên bàn nhỏ bày đầy dưa và trái cây, rượu ngon, bên cạnh gã nằm sáu cơ thiếp vây quanh, rót rượu cho gã, đút cho gã ăn dưa và trái cây, nắn chân đấm lưng cho gã, Lai Tuấn Thần hưởng thụ cuộc sống đế vương xa xỉ bình thường của gã.

Nhưng tâm tình của Lai Tuấn Thần lại cực kỳ không ổn, gã đã nhận được tin tức, hôm nay lâm triều, mấy trăm trọng thần triều đình liên danh thỉnh nguyện giết chết gã, những người này muốn giết gã cũng thể mà thôi.

Nhưng càng làm cho Lai Tuấn Thần thất vọng đau khổ chính là, Lưu Quang Nghiệp không ngờ buộc tội gã tham ô tang vật, phải biết rằng Lưu Quang Nghiệp vốn chỉ là tiểu quan lại huyện nha, được gã tử tử mĩ bồi dưỡng, từng bước thăng làm Thị Ngự Sử.

Chính gã cho y vô số vinh hoa phú quý, cho bao nhiêu nữ nhân xinh đẹp, cuối cùng y lại phản bội chính gã, đòn này đã cho Lai Tuấn Thần một cú cực kỳ trầm trọng.

Hiện tại Lai Tuấn Thần đã không dám lẫn nữa lưu lại kinh thành rồi, gã cảm giác kinh thành cũng không an toàn, thừa dịp Thánh Thượng còn có thể bảo vệ gã, gã muốn đi Đồng Châu nhậm chức, chờ đợi tương lai Đông Sơn tái khởi.

Duy nhất khiến Lai Tuấn Thần vui mừng chính là, Thánh Thượng đứng vững trước áp lực quần thần, không đáp ứng thỉnh nguyện của bọn họ, chứng tỏ Thánh Thượng vẫn muốn dùng đến gã.

Hừ, đến tương lai gã khi trở về, lại thu thập một đám ném đá xuống giếng khôn khéo đó, khiến bọn họ biết hậu quả đắc tội Lai Tuấn Thần gã.

Đúng lúc này, hơn mười người vũ cơ lại bất ngờ ngừng khiêu vũ, tiếng nhạc cũng kết một tiếng dừng lại, lập tức làm Lai Tuấn Thần từ trong trầm tư bừng tỉnh, gã cả giận nói:

- Chuyện gì xảy ra?

Chỉ thấy tất cả vũ cơ đều hướng về phía cửa nhìn lại, Lai Tuấn Thần cũng nhìn qua, bắt gặp một gã thị vệ đứng ở cửa, y dường như muốn bấm báo cái gì, nhưng cảnh xuân vô hạn ở nội đường khiến cho y không biết làm sao.

- Chuyện gì?

Lai Tuấn Thần hung tợn hỏi.

- Khởi bẩm chủ nhân, các huynh đệ phát hiện bên ngoài có dị thường.

- Dị thường?

Lai Tuấn Thần sững sờ:

- Cái gì dị thường?

- Ty chức nói không rõ được, giống như có người xâm nhập.

Lai Tuấn Thần lập tức khẩn trương tới xem, gã lo lắng nhất có người gây bất lợi cho mình, không chỉ là sợ Thánh Thượng thay đổi, đồng thời gã cũng rất lo lắng kẻ thù tìm tới cửa. Lai Tuấn Thần lập tức từ đệm sau rút ra một cây trường kiếm sắc bén, nhảy dựng lên, đi nhanh ra ngoài.

Xuyên qua một đường hành lang mờ tối, Lai Tuấn Thần đi tới trên hành lang, cảnh vật trên hành lang dần hiện lên. Xung quanh Lộc Minh Đường, hơn mười võ sĩ Hắc Lại đang nhìn ra ngoài cửa sổ thăm dò, bọn họ phát hiện dị thường, đang khẩn trương nhìn chăm chú, xem xét tình hình bên ngoài.

- Có tình huống như thế nào?

Lai Tuấn Thần bước nhanh đi lên trước hỏi.

Hắc lại phó thủ lĩnh Trương Bình nói:

- Khởi bẩm chủ nhân, vừa rồi có mấy người huynh đệ phát hiện bên ngoài xuất hiện nhóm lớn bóng đen, chúng ta đang xác nhận.

Lai Tuấn Thần giận dữ, tiến lên tát cho một cái, nổi giận mắg:

- Nếu phát hiện dị thường, vì sao không điều võ sĩ tiến đến, còn xác nhận cái rắm.

Trương Bình sợ tới mức vội vàng phái người đi chiêu võ sĩ tiến đến hộ vệ, nhưng vào lúc này, Tả Phụng Các bỗng nhiên bùng lên ngọn lửa, thế lửa nhanh chóng lan tràn, ngay sau đó dưới Đường liên tiếp truyền đến tiếng kêu thảm thiết, khiến tất cả mọi người đều sợ ngây người, chỉ thấy một gã võ sĩ nghiêng ngã lao đảo chạy như điên đến, hô lớn:

- Chủ nhân, phía dưới có người đánh tới rồi, các huynh đệ ngăn cản không nổi.

Lai Tuấn Thần sợ tới mức hồn bay phách lạc, vội hỏi:

- Là ai?

- Không biết, đều là võ sĩ áo đen.

Lúc này, Trương Bình vội la lên:

- Chủ nhân, xin rút lui từ phía sau.

Không cần y đề nghị, Lai Tuấn Thần xoay người chạy ra phía cửa sau, hơn mười người võ sĩ trong lòng sợ hãi, chạy trốn theo Lai Tuấn Thần, trong hành lang tiếng thét nữ nhân chói tai, tiếng la khóc vang thành một mảnh, nhóm lớn nữ nhân trẻ tuổi từ trước cửa cướp đường mà chạy, lại vừa lúc gặp phải Trương Lê suất lĩnh hơn một trăm võ sĩ vọt lên, các nữ nhân sợ tới mức đều quỳ xuống, cầu xin tha mạng.

- Lai Tuấn Thần đi đâu rồi?

Trương Lê cao giọng hỏi.

Một cô gái rụt rè chỉ vào xa xa nói:

- Hắn là chạy từ cửa sau.

Trương Lê bảo vài tên thủ hạ mang những nữ nhân này ra ngoài, y thì suất lĩnh võ sĩ còn lại đuổi về phía cửa sau.

Lúc này trong sơn trang đã loạn thành một bầy, Tả Phụng Các châm lửa chính là tín hiệu hành động, hai ngàn kỵ binh Thiên kỵ doanh từ cửa nam vọt vào sơn trang, tiếng vó ngựa như sấm, hai ngàn kỵ binh như gió bay điện chớp hướng quân doanh góc tây bắc đánh tới, vừa lúc tổng số trăm tên võ sĩ Hắc Lại chuẩn bị chạy tới Lộc Minh Đường lại gặp Đẩu Tiên Vân, y hô to một tiếng:

- Giết!

Kỵ binh múa may chiến đao đánh về phía mấy trăm võ sĩ Hắc Lại đang hỗn loạn hoảng sợ.

Lai Tuấn Thần từ cửa sau Lộc Minh Đường vọt ra, cửa sau hơn mười người thủ hạ lại vừa lặn vừa bò, mắt thấy Trương Lê suất lĩnh hơn một trăm võ sĩ Nội vệ đã mau đuổi theo sau bọn họ, khiến cho bọn hắn hoảng

sợ như chó nhà có tang. Đúng lúc này, trong rừng cây phía trước nhảy ra nhóm lớn võ sĩ Nội vệ cản đường đi của đám người Lai Tuấn Thần.

Lai Tuấn Thần sợ tới mức quay đầu bỏ chạy, mà Trương Lê suất lĩnh các võ sĩ cũng giết đến, cắt đứt đường lui của bọn họ. Mấy trăm võ sĩ trước sau giáp kích, khiến Lai Tuấn Thần và đoàn hơn mười người của gã bị bao vây, lúc này, trong đội ngũ một tướng lĩnh cưỡi ngựa đi ra, đang mặc khôi giáp Nội vệ, đầu đội nón trụ màu bạc, tay cầm một thanh trường kiếm sắc bén.

- Hoá ra... là người”

Lai Tuấn Thần nhận ra tướng lĩnh cưỡi ngựa, là đối thủ Lý Trân của gã. Lai Tuấn Thần lập tức hiểu ra, hóa ra là Nội vệ đột nhập vào sơn trang.

- Lý Trân, người đây là đang gây hấn báo thù riêng.

Lai Tuấn Thần chột dạ hết lớn:

- Ta muốn đến trước mặt Thánh Thượng tố cáo người.

Lý Trân cười lạnh một tiếng nói:

- Phụng ý chỉ của Thánh Thượng, tróc nã nghi phạm giết người Lai Tuấn Thần, bắt lại cho ta.

Mười mấy tên võ sĩ Nội vệ đồng loạt xông lên, ấn Lai Tuấn Thần trên mặt đất, trói chặt gã lại. Lai Tuấn Thần bị đè xuống đất, ánh mắt lại gắt gao nhìn chăm chăm Lý Trân, ánh mắt cừu hận dường như biến thành ngọn lửa dữ dội thiêu đốt.

Lý Trân giục ngựa tiến lên, nhìn chăm chú vào gã thản nhiên nói:

- Lai Tuấn Thần, giờ chết của người tới rồi.

306. Chương 304: Chém Đầu Lai Tặc

Lai Tuấn Thần bị các võ sĩ Nội vệ áp vào lồng sắt xe ngựa, có bốn võ sĩ ngồi ở bên cạnh gã, phòng ngừa gã tự sát, xa xa cuộc chiến của Thiên kỵ doanh cũng kết thúc, Đâu Tiên Vân phóng ngựa chạy tới, thật xa đã cười nói với Lý Trân:

- Một đám ô hợp, toàn bộ đã giải quyết xong, Lý Thống lĩnh còn cần ta làm cái gì?

Lý Trân cười nói:

- Ta còn cần thanh lý trang viên, thỉnh cầu Đâu tướng quân áp giải Lai Tuấn Thần hồi kinh, giao cho Đại Lý Tự giam giữ.

Đâu Tiên Vân biết rằng Lý Trân còn chấp hành mật chỉ của Thánh Thượng, liền gật đầu nói:

- Tốt lắm, ta đi trước một bước rồi.

Y lập tức lệnh cho thủ hạ tập hợp, áp giải trang bị xe ngựa của Lai Tuấn Thần và bắt võ sĩ Hắc lại trở về Lạc Dương, hai ngàn kỵ binh trùng trùng điệp điệp hướng về phía kinh thành mà đi.

Đội Đâu Tiên Vân đi xa, Lý Trân lập tức hạ lệnh đem nữ nhân và nha hoàn người hầu trong trang viên đều tập trung ở Quan Ngự lầu, trong trang viên chỉ còn lại có bốn trăm võ sĩ Nội vệ. Lúc này, Sách Anh bắt một gã quân sự lên, giới thiệu cho Lý Trân nói:

- Thống lĩnh, đây là Bùi Tấn Nguyên.

Bùi Tấn Nguyên liền vội vàng tiến lên dập đầu:

- Tiểu nhân Bùi Tấn Nguyên, khấu kiến Lý Thống lĩnh.

Lý Trân thấy y tuổi chừng bốn mươi, hào hoa phong nhã, tuy nhiên dáng người nhỏ gầy, xét qua vài phần diện mạo giống Diêu Hỉ, liền cười nói:

- Bùi tiên sinh mời đứng lên.

Lúc này, Lã Tấn tiến lên thấp giọng nói với Lý Trân:

- Người này là đại sư về cơ quan nổi danh kinh thành, rất nhiều căn phòng bí mật của vương công quý tộc đều do y kiến tạo, nằm trước đây nghe nói người này mất tích, không nghĩ tới cũng ở Lộc Minh sơn trang.

Lý Trân gật đầu, đi lên trước cười nói với Bùi Tấn Nguyên:

- Chúng ta phụng chỉ đào bảo tàng của Lai Tuấn Thần, kính xin Bùi tiên sinh chỉ giáo nhiều hơn.

Bùi Tấn Nguyên nằm trước thay Lai Tuấn Thần kiến tạo kho báu, không ngờ Lai Tuấn Thần lại muốn giết y, cũng may cơ quan kho báu quá nhiều, Lai Tuấn Thần thiếu chút nữa lỡ tay, mới lưu lại cho y một mạng, đưa y giam lỏng ở trong trang viên. Bùi Tấn Nguyên nghe nói Lai Tuấn Thần đã bị bắt, trong lòng cũng như trút được gánh nặng, y vui vẻ nói:

- Mời Lý Thống lĩnh đi theo ta.

Kho báu của Lai Tuấn Thần ở dưới đáy hồ, do tảng đá lớn xây thành, cùng sở hữu mười ba đạo cơ quan, trong đó một đạo cơ quan cuối cùng cực kỳ hung hiểm, chỉ cần hơi có sai lầm, toàn bộ hồ nước sẽ rót vào bên trong kho báu, đem kho báu hoàn toàn nuốt hết, trừ phi hút cạn hồ nước, nếu không sẽ rất khó để nhìn thấy mặt trời.

Mười mấy tên võ sĩ Nội vệ đi theo Bùi Tấn Nguyên thật cẩn thận phá giải từng đạo cơ quan, mãi cho đến khi trời sắp sáng mới hoàn toàn phá giải cơ quan. Các võ sĩ bắt đầu vận chuyển ra bên ngoài, lượng lớn tài sản của Lai Tuấn Thần trong vòng mười năm đều bị tịch thu.

Từng ruộng hoàng kim bạch ngân, các loại châu báu trang sức vô giá, chồng chất tiền đồng như núi, còn có hơn mười gốc san hô cao hơn một trượng, còn có hơn vạn khế đất khoảnh ruộng tốt, khiến cho mọi người nghen hòng nhìn trần trời. Lý Trân bước đầu tính ra, quang hoàng kim châu báu liền giá trị hơn ba mươi bạc triệu, lại càng không cần phải nói hơn vạn khoảnh ruộng tốt có giá trị, quả thực chính là giàu ngang một nước.

Lý Trân không kìm nổi nhẹ nhàng thở dài một tiếng, Lai Tuấn Thần mò nhiều của cải như vậy, cuối cùng lại cống hiến cho Võ Tắc Thiên, có lẽ Võ Tắc Thiên chỉ chờ đợi khoảnh khắc này.

Ngày mới vừa sáng, chuyện Lai Tuấn Thần phạm phải trọng tội giết người, cũng bị Nội vệ bắt giữ bắt đầu từ từ quán phụ cận nam thị truyền đi, tin tức này giống hệt một hồi bão tố, một buổi sáng ngắn ngủi đã thổi quét toàn thành Lạc Dương, trở thành tiêu điểm vạn dân chúng chú ý, vô số người hoan hô nhảy nhót, vô số người khóc lóc quỳ xuống đất cảm tạ trời thương mở mắt.

Thậm chí bên ngoài nội triều đường cũng đều truyền tin đến, các đại thần đã không có tâm tư xử lý triều vụ, tụ lại một chỗ xì xào bàn tán, ai ai cũng hưng phấn không thôi, rất nhanh Hình Bộ truyền ra tin tức, Lai Tuấn Thần đã bị áp giải tới thiên lao Đại Lý Tự rồi, tin đồn rất cực được chứng thực, bên ngoài nội triều đường một mảnh hoan hô.

Đại Lý Tự khanh Lý Nguyên Tổ bước nhanh đi tới trước quan phòng của tướng quốc Lâu Sư Đức, vừa lúc gặp Lâu Sư Đức ở trong viện thanh quét lá rụng, Lý Nguyên Tổ cười nói:

- Lâu tướng quốc sao còn có tâm tư thanh quét lá rụng?

Lâu Sư Đức tuổi chừng sáu mươi, trải qua thời gian dài nhậm chức ở Tây Vực làm cho ông làn da ngăm đen, nhưng thân hình ông cao lớn, tinh thần cực kỳ quắc thước. Lâu Sư Đức buông cái chổi ha hả cười:

- Quét rác có thể khiến ta bình tĩnh trở lại, miễn cho ta quên hết tất cả.

- Khó có được việc vui như thế, phóng đảng một lần thì làm sao?

Lý Nguyên Tổ từ trong lòng lấy ra một lọ rượu nho tốt nhất, nháy mắt với Lâu Sư Đức mấy cái, Lâu Sư Đức cười to:

- Lý Tự Khanh xin mời.

Hai người đi vào quan phòng, Lâu Sư Đức gọi trà đồng đưa tới cái chén nhỏ, Lý Nguyên Tổ rót đầy hai chén rượu, nâng chén rượu lên cười nói:

- Vì tin vui hôm nay, chúng ta cạn chén này.

Lâu Sư Đức nâng chén cộng ly với y một cái, hai người uống một hơi cạn sạch. Lý Nguyên Tổ trong lòng còn có một tia lo lắng, lại hỏi:

- Lâu tướng quốc cảm thấy Lai Tuấn Thần có thể được Thánh Thượng đặc xá không?

Lâu Sư Đức cười tủm tỉm nói:

- Nếu Lai Tuấn Thần là bị Đại Lý Tự bắt giữ, có lẽ còn có loại khả năng này, nhưng gã là bị Nội vệ bắt giữ, Lý Tự Khanh cảm thấy là ý chỉ của ai vậy?

Lý Nguyên Tổ gật đầu, kỳ thật y cũng nghĩ đến, Nội vệ ra tay tất nhiên là ý chỉ của Thánh Thượng, y thở dài một tiếng nói:

- Chỉ là chuyện tốt tới quá đột ngột, làm người ta không thể tin được, ngày hôm qua lâm triều Thánh Thượng còn tức giận vì thỉnh nguyện của chúng ta mà.

Lâu Sư Đức lại rót đầy chén rượu, cười nói:

- Ngày hôm qua rất nhiều chuyện phát sinh, khi lâm triều Thánh Thượng kỳ thật đã dao động rồi, nhưng Người cuối cùng quyết định cũng là do Thái Bình công chúa và Thượng Quan xá nhân thay nhau khuyên bảo, hơn nữa Lý Trân bắt được nhược điểm của Lai Tuấn Thần, khiến Lai Tuấn Thần có thể được định tội một cách cụ thể, Thánh Thượng lúc này mới quyết định diệt trừ Lai Tuấn Thần.

- Có thể là vụ án thê tử của Kiều Tri Chi bị giết?

Lâu Sư Đức gật gật đầu, cảm khái nói:

- Lai Tuấn Thần không biết đã dâm nhục bao nhiêu thê nữ của quan viên, nhưng này đó đều không thể đưa gã ra định tội, dù sao những cô gái này cuối cùng đều sợ hãi mà theo gã, nhưng thê tử của Kiều Tri Chi lại cương liệt vô cùng, thà chết không theo, bị Lai Tuấn Thần tự tay giết chết, chôn thi thể ở hậu hoa viên. Lý Trân liền bắt được nhược điểm này, theo đuổi không bỏ, nhân chứng vật chứng đều đủ, cuối cùng khiến Lai Tuấn Thần bị nắm lấy tội giết người, Thánh Thượng cũng có lối thoát.

Lý Nguyên Tổ trầm ngâm một chút nói:

- Ta lo lắng một việc, chính là Võ Tam Tư là đồng minh của Lai Tuấn Thần, y có thể ra mặt bảo vệ Lai Tuấn Thần hay không?

Lâu Sư Đức cười ha hả:

- Lý Tự Khanh chẳng lẽ không nhìn ra? Lưu Quang Nghiệp tố giác Lai Tuấn Thần, không phải là Võ Tam Tư ở sau lưng ra tay sao?

Lý Nguyên Tổ giật mình kinh hãi, lập tức đỏ mặt lên, cười khổ nói:

- Ty chúc quả thật không ngờ ——

- Kỳ thật vừa mới bắt đầu ta cũng thật không ngờ, nhưng hôm nay Võ Tam Tư đề cử Lưu Quang Nghiệp đảm nhiệm Ngự Sử Trung Thừa với Thánh Thượng, ta mới bừng tỉnh ngộ, Võ Tam Tư từ bỏ Lai Tuấn Thần, chuẩn bị đến đỡ Lưu Quang Nghiệp rồi.

Nụ cười của Lâu Sư Đức biến mất, trên mặt lộ ra vẻ sầu lo:

- Lưu Quang Nghiệp cũng là ác quan nổi danh, ta lo lắng một Lai Tuấn Thần đi, lại sẽ có một Lai Tuấn Thần khác đến, chỉ sợ sẽ họa càng dữ dội hơn.

- Vậy phải làm thế nào?

Lâu Sư Đức ánh mắt dần dần trở nên ác liệt lên, ông bưng chén rượu, không biết đang suy nghĩ sự tình gì.

Lý Nguyên Tổ thật cẩn thận hỏi:

- Nghe nói tướng quốc chuẩn bị đề cử Từ Hữu Công làm Ngự Sử Trung Thừa?

Lâu Sư Đức sau một lúc lâu mới thở dài nói:

- Từ Hữu Công là Địch tướng quốc một tay cất nhắc, ngay thẳng nghiêm minh, quang minh lỗi lạc, hẳn làm Ngự Sử Trung Thừa, là phúc của quan lại và xã tắc, chúng ta nhất định phải thuyết phục Thánh Thượng, chỉ định Từ Hữu Công làm Ngự Sử Trung Thừa.

Tuy là nói như vậy, nhưng Lâu Sư Đức nghĩ đến quyền thế của Võ Tam Tư, lại nghĩ tới Minh Đường sắp tới sẽ hoàn công, Võ Tam Tư chắc chắn sẽ được thánh sủng, tình thế đối với bọn họ vô cùng bất lợi, thực tại làm ông cảm thấy lo lắng.

Thẩm vấn Lai Tuấn Thần có thể nói là thần tốc, ngày mới mới vừa sáng, liền do Đại Lý Tự, Hình Bộ và Ngự Sử Đài tạo thành Tam Ti Đường hoàn thành thẩm vấn lần đầu tiên, cứ việc Lai Tuấn Thần kiên quyết không chịu thừa nhận bản thân giết người, nhưng với chứng cứ và nhân chứng lớn trước mặt, Lai Tuấn Thần không thể nào biện giải, chỉ đành miễn cưỡng thừa nhận tội tử của Kiều Tri Chi là chết do tự sát, cũng không phải gã cố ý giết người.

Lúc xế chiều Tam Ti hội thẩm ở bên trong, vài tên quan chủ thẩm cùng nhau nhất trí ý kiến, hai hạng tội danh thân phụ của Đồng Châu Tham quân Lai Tuấn Thần bắt cóc mệnh phụ triều đình cùng với cố ý giết người, ứng với phán xử cực hình, các Tướng quốc Chính sự đường lập tức hội thẩm thông qua, đem tấu chương thỉnh cầu xử trảm Lai Tuấn Thần đưa vào hoàng cung.

Trong ngự thư phòng, Võ Tắc Thiên nhìn tấu chương thỉnh cầu xử trảm Lai Tuấn Thần mấy lần, bút son thủy chung không thể đặt xuống, lúc này, bà để bút xuống hỏi:

- Nội vệ Thống lĩnh Lý Trân trở lại chưa?

Một gã hoạn quan khom người nói:

- Hồi bẩm bệ hạ, vừa rồi tiền cung báo lại, Lý Trân đã trở về, ở ngoài cung chờ bệ hạ triệu kiến.

Võ Tắc Thiên ngẩn ra, có chút bất mãn nói:

- Vì sao không sớm thông báo một chút, nhanh chóng gọi hắn đến tiến kiến.

Hoạn quan sợ tới mức chạy như bay, không bao lâu ở bên ngoài bẩm báo:

- Bệ hạ, Lý Trân đã đưa tới.

- Tuyên hắn vào.

- Bệ hạ có chỉ, tuyên Lý Trân tiến kiến ——

Chỉ nghe một trận tiếng bước chân dồn dập, Lý Trân bước nhanh đến, khom người thi lễ nói:

- Thần Lý Trân, hướng bệ hạ giao chỉ.

- Lý ái khanh khổ cực rồi.

Võ Tắc Thiên tươi cười rạng rỡ, mắt phượng thấy được trong tay hoạn quan nâng mâm vàng, hoạn quan lập tức đem mâm vàng trình lên, trong mâm là kim bài điều binh của bà và bản ghi chép kê biên tài sản của Lộc Minh sơn trang. Võ Tắc Thiên thu kim bài, lại lật lên quyển trục chậm rãi mở ra, trên đó tràn ngập tài sản được kê biên chi tiết rõ ràng, hoàng kim năm mươi lăm ngàn hai, bạc trắng bốn mươi bảy ngàn hai, tiền năm mươi ba ngàn quan, ruộng tốt vạn khoảnh, các loại báu vật nhiều vô số.

Võ Tắc Thiên cười đến nheo mắt lại, dù cho của cải Lai Tuấn Thần nhiều ngoài dự liệu của bà, như vậy cùng với tiền tài của tài phú khách xù Lý Nguyên Gia lúc trước, liền hoàn toàn giải quyết xong chỗ hỏng quân phí rất lớn. Bà thu hồi danh sách hỏi:

- Đều ở nơi này sao?

- Hồi bẩm bệ hạ, toàn bộ đều ở trong đây, tiền tài đã đưa vào kho, vi thần và thủ hạ không tự ý lấy một đồng tiền nào.

- Làm tốt lắm.

Võ Tắc Thiên lòng tràn đầy khen ngợi nói với Lý Trân:

- Lý Thống lĩnh thật sự là phúc tướng của trẫm vậy. Trẫm ban thưởng cho người thế nào mới tốt?

- Vì bệ hạ tận lực là bổn phận của vi thần, thần không dám và cũng không nên cầu thưởng.

Võ Tắc Thiên gật gật đầu:

- Lý khanh là tướng tài của trẫm, vì trẫm nhiều lần lập công lớn, mặc dù có người ta nói người kinh nghiệm lý lịch hơi nông, nhưng trẫm lại thà rằng có thể dùng đoản thần, cũng không dùng trường thần ngu ngốc, người đi xuống trước nghỉ ngơi đi, trẫm sẽ có phong thưởng.

- Đa tạ bệ hạ.

Lý Trân lui xuống, Võ Tắc Thiên trầm ngâm một lát, cầm bút lên vẽ một vòng tròn trên tấu chương xử trảm Lai Tuấn Thần.

Trời dần tối, bên trong Tả Ngạn tửu quán ồn ào sôi động náo nhiệt, tân khách ngồi đầy, gần như tất cả mọi người đang nghị luận về vụ án của Lai Tuấn Thần, một lão già nói:

- Nghe nói Lai Tuấn Thần đã bị định tử tội, không biết Thánh Thượng có phê chuẩn hay không.

- Hẳn là không có vấn đề gì, người trong thiên hạ đều lên tiếng kêu giết Lai Tuấn Thần, Thánh Thượng sẽ không thể vì ác quan này mà đánh mất lòng dân thiên hạ đi.

- Lưu lão đệ, đạo lý này ai cũng biết, nhưng Thánh Thượng sống trong thâm cung, bà ấy chưa chắc hiểu biết dân tình.

Mọi người mồm năm miệng mười, có người hô:

- Cho dù không suy xét ý tiểu dân như chúng ta, đủ loại quan lại ở trong triều đình thì sao? Ý kiến của bọn họ Thánh Thượng cuối cùng cũng phải suy nghĩ một chút chứ.

Mọi người đang nghị luận, bỗng nhiên một gã tửu bảo giống như một trận gió chạy như điên vào, hưng phấn hô lớn:

- Tin tức mới nhất, Lai Tuấn Thần đã bị treo cổ ở ngoài Đoan môn.

Bên trong tửu quán lập tức sôi trào, tiếng đập bàn hô to, tiếng quảng chén đập đĩa, tiếng khóc. Một lão già ngửa mặt lên trời khóc thảm thiết:

- Đại thù con ta được báo, trời tốt cực đã mở mắt rồi.

Bên trong một nhà gian ở lầu ba, Lý Trân và Địch Yến đang ngồi đối diện uống rượu, nghe thấy bên ngoài truyền đến một trận sôi trào giống như tiếng gào thét, Địch Yến hé miệng cười nói:

- Người đoán thử coi chuyện gì xảy ra?

Lý Trân thần nhiên cười: - Nếu ta không đoán sai, hẳn là tin tức Lai Tuấn Thần bị giết đã truyền đến.

- Lần này huynh có thể trở thành anh hùng trong lòng người dân Lạc Dương rồi, nào, tiểu nữ tử kính huynh một ly.

Địch Yến cười dài nâng chén nói.

Lý Trân nhướn mày, từ từ nói:

- Đâu chỉ là người anh hùng trong lòng người dân Lạc Dương, hẳn là người anh hùng trong lòng thiên hạ mới đúng.

- Huynh da mặt thật dày, phạt huynh ba chén.

Lý Trân rót ba chén rượu, một ngụm một ly uống cạn, cười ha hả nói:

- Rượu mời của người khác huynh không uống, lại muốn uống rượu phạt của muội, chuyện này không phải là rượu mời không uống muốn uống rượu phạt sao?

Địch Yến che miệng cười, lòng tràn đầy vui mừng nói:

- Nếu giống như cha ta, ông khẳng định cũng muốn mời huynh một chén rượu, ngay cả mẫu thân ta cũng khen huynh có thể đến chơi, chừng nào thì huynh đi gặp bà?

Địch Yến sóng mắt lưu chuyển, đầy cỏi lòng chờ mong nhìn hẩn hỏi.

Lý Trân mừng rỡ, liền vội vàng hỏi:

- Ta khi nào đi thì thuận tiện?

- Bà nội ta ngày mai không có nhà, nếu không ngày mốt đi, sau khi trời tối tới nhà ta ăn cơm.”

- Ta đây nên mua chút gì làm lễ gặp mặt nhỉ? Nếu không cứ mua một tấm tơ lụa tốt nhất đi được không?

Lý Trân vừa cười hỏi.

Địch Yến mặt lập tức trở nên đỏ bừng, theo phong tục Lạc Dương, tương lai con rể lần đầu tiên tới cửa cần tặng một tấm tơ lụa cho nhạc mẫu, tuy nhiên trong nội tâm nàng cũng rất vui mừng, cúi đầu nhỏ giọng nói:

- Huynh nếu muốn đưa thì tùy huynh đi.

Trong lòng Lý Trân nhảy loạn, hẩn chậm rãi thay đổi vị trí, đến gần Địch Yến, đang muốn ôm bả vai Địch Yến, nhưng vào lúc này, cửa bỗng nhiên bị đẩy ra, chỉ thấy đại chương quỹ của tửu quán vẻ mặt kích động đi đến, quỳ xuống dập đầu với Lý Trân:

- Lý Thống lĩnh diệt trừ Lai Tuấn Thần, xin nhận của tiểu nhân một lạy.

Lý Trân vội vàng đi tới cửa nâng ông ta dậy, cười hỏi:

- Chẳng lẽ Lai Tuấn Thần làm việc thương thiên hại lý gì với chương quỹ sao?

Vương chương quỹ thở dài nói:

- Năm trước Lai Tuấn Thần đi tuần tra theo lệnh thiên tử, ở tiểu điểm bắt đi mấy người, bắt luôn cả tiểu nhân vào đại lao ngồi mấy ngày. Đông chủ nhà ta tìm hai trăm quan tiền chuộc được ta ra, ta tận mắt nhìn thấy bọn họ giết hại người vô tội như thế nào, mặc dù ta không có lọt vào khổ hình, nhưng có thể nghe thấy Lai Tuấn Thần bị giết, cũng cảm kích Lý Thống lĩnh vạn phần.

307. Chương 305: Bí Mật Giao Dịch

Lý Trân cười nói:

- Một khi đã như vậy, riêng tiền rượu hôm nay của ta có thể miễn không nhỉ?

Địch Yến vừa bực mình vừa buồn cười, liếc mắt Lý Trân một cái, người này sao lại không có tiền đồ như vậy, lại bắt chương quỹ miễn tiền, Vương chương quỹ vội vàng nói:

- Đương nhiên miễn phí, đông chủ nhà ta nói, chỉ cần Lý Thống lĩnh tới nơi này uống rượu, miễn phí hết.

Lý Trân ha hả cười:

- Ta chỉ đùa một chút, nếu thật miễn phí về sau ta sẽ không tới nữa.

Chương quỹ hoảng sợ, liền vội vàng khoát tay nói:

- Lý Thống lĩnh sao có thể không đến, về sau tiểu điểm chỉ lấy tiền vốn, như vậy có thể chứ.

- Như vậy còn được.

Đúng lúc này, bên ngoài lại truyền tới một trận quát to, ngay sau đó chỉ nghe tiếng bước chân chạy trốn, dường như tất cả khách uống rượu đều chạy xuống lầu. Lý Trân ngăn ra, bên ngoài lại xảy ra chuyện gì?

- Chương quỳ.

Một gã tiểu nhị chạy vội vào, kích động vạn phần nói:

- Thi thể của Lai Tuấn Thần chuyển đến Nam thị đại môn thị chúng rồi.

Chương quỳ lại âm thầm kêu khổ, tất cả mọi người chạy như vậy, tiền rượu làm sao bây giờ?

Lý Trân đưa mắt liếc Dịch Yến ra ý một cái, bỏ lại một cọc tiền, hai người cùng bước nhanh rời khỏi tửu quán, hướng Nam thị đại môn đi đến.

Lúc này, trên quảng trường Nam thị đại môn người ta đã tấp nập chạy đến, mấy vạn dân chúng Lạc Dương nghe nói từ bốn phương tám hướng đổ tới, mấy chục nha dịch mang trang bị giá gỗ để thi thể Lai Tuấn Thần chậm rãi đến gần đám người.

- Đến đây.

Không biết ai hô to một tiếng, đám người lập tức mãnh liệt, vô số người nghiêng rằng nghiêng lợi xông lên, bọn họ có người cầm dao làm bếp, có người trực tiếp dùng răng nanh cắn, phía sau tiếp phía trước ăn thịt Lai Tuấn Thần.

Bọn nha dịch ngăn không ngăn được, chỉ đành bỏ lại thi thể của Lai Tuấn Thần rút lui khỏi, chỉ khoảng nửa khắc liền đoạt ăn thịt Lai Tuấn Thần cho sạch sẽ, móc con ngươi, lột da mặt, mổ bụng moi tim, giã lên thành bùn, ngay cả xương cốt cũng bị dân chúng tức giận giã lên thành bột mịn.

Tin tức lọt vào trong cung, Võ Tắc Thiên giờ mới ý thức tới người trong thiên hạ oán hận Lai Tuấn Thần cỡ nào, bà lập tức hạ chiếu chỉ trích tội ác của Lai Tuấn Thần, cũng tru sát cả nhà, thủ hạ bị bắt đều đến Lĩnh Nam sung quân.

Đêm đến, một chiếc xe ngựa lái vào Khuyển Thiện phường, bên trong xe ngựa, tướng quốc Lâu Sư Đức có vẻ vô cùng sầu lo, xế chiều hôm nay ông đưa tấu chương đề nghị Từ Hữu Công ra đảm nhiệm Ngự Sử Trung Thừa bị Thánh Thượng bác bỏ, nói cách khác, trong việc tranh đoạt vị trí Ngự Sử Trung Thừa này, đảng tướng quốc đã bị gạt sang một bên rồi.

Còn lại có hai gã hầu tuyền giả, một người là Thị Ngự Sử Lưu Quang Nghiệp do Võ Tam Tư đề cử, người còn lại là do Thái Bình công chúa đề cử, Minh Đường Uy Cát Húc. Còn Thượng Quan Uyển Nhi trong lần tranh đoạt vị trí Ngự sử Trung thừa này không ngờ vẫn giữ im lặng.

Điều làm cho Lâu Sư Đức cảm thấy phần nộ và bất an chính là, Lưu Quang Nghiệp rõ ràng là tâm phúc đáng tin của Lai Tuấn Thần, lại bởi vì tố giác Lai Tuấn Thần tham ăn hối lộ mà có thể tha tội, hiển nhiên là Võ Tam Tư một tay che trời, bảo vệ tên ác quan trên tay dính đầy máu tươi của người vô tội này.

Như thế nào mới có thể ngăn chặn Lưu Quang Nghiệp làm chủ vị trí Ngự Sử Trung Thừa, khiến Lâu Sư Đức lo âu vạn phần. Chuyện này không chỉ có Lâu Sư Đức làm, đủ loại quan lại đứng đầu, có câu làm việc nghĩa đứng ra ngăn cản, đồng thời, Lâu Sư Đức cũng có ích lợi cá nhân của ông ta trong đó.

Mất thấy Minh Đường sắp hoàn thành, một khi Võ Tam Tư được thăng làm Tướng quốc, như vậy y sẽ lợi dụng con chó Lưu Quang Nghiệp này thay y diệt trừ đối thủ, cướp lấy quyền lực, mà Lâu Sư Đức sẽ đứng mũi chịu sào, sao có thể không khiến ông ta cảm thấy tâm phiền ý loạn.

Lúc này, xe ngựa chạy chậm lại, xuyên qua cửa kính xe, Lâu Sư Đức thấy một đám người dâng hương quỳ lạy trên bậc thang trước cửa ngoại công sở Nội vệ, rồi lập tức rời đi. Nội vệ võ sĩ lập tức chạy xuống bậc thang, đem lư hương bỏ chạy.

Lâu Sư Đức không khỏi âm thầm cảm thán, năm trước Lý Trân lật đổ Tiết Hoài Nghĩa, vua và dân chúng chỉ cảm thấy khâm phục đối với năng lực của hắn, nhưng lần này diệt trừ Lai Tuấn Thần, Lý Trân liền trở thành người anh hùng trong lòng vô số người dân Lạc Dương, bao nhiêu gia đình bị Lai Tuấn Thần hãm

hại mang lòng cảm kích đối với hần, đến chính ông đường đường là tướng quốc một nước cũng không khỏi không đến cầu hần.

Xe ngựa chậm rãi dừng lại trước bậc thang, một gã tòng sự tiến lên hỏi thủ vệ võ sĩ:

- Xin hỏi Lý Thống lĩnh có ở công sở không?
- Lý Thống lĩnh đang xử lý công vụ, không tiếp khách, mời trở về đi.

Thủ vệ võ sĩ hiển nhiên đã được dặn dò, khéo léo cự tuyệt.

Viên tòng sự lấy ra bái thiếp, đưa cho gã nói:

- Là Lâu tướng quốc tới chơi, thỉnh cầu chuyển cáo một tiếng, nếu Lý Thống lĩnh vẫn không rảnh, chúng ta sẽ đi ngay.

Thủ vệ võ sĩ nghe nói là Lâu tướng quốc, vội vàng tiếp nhận bái thiếp chạy vội vào, một lát, Lý Trân bước nhanh ra đón, Lâu Sư Đức cũng đẩy cửa xe ra, đi xuống cười nói:

- Không mời mà tới, quấy rầy Lý Thống lĩnh rồi.
- Đâu có đâu có, là Lý Trân chậm trễ đón tướng quốc, mời vào.

Tuy rằng Lý Trân không thuộc về hệ thống quan văn, nhưng hần vẫn vô cùng khách khí như trước, cung kính mời Lâu Sư Đức vào quan phòng của mình, Lâu Sư Đức rất có mặt mũi, ngầm khen Lý Trân biết đối nhân xử sự.

Hai người vào quan phòng ngồi xuống, Lý Trân bảo trà đồng dâng trà, trong lòng hần hiểu rất rõ, không có việc không lên diện tam bảo, Lâu Sư Đức và hần làm việc không có liên quan đến nhau, đêm nay không ngờ tới chơi, nhất định là có chuyện gì quan trọng.

Lâu Sư Đức khẽ mỉm cười nói:

- Ta hôm nay đại diện cho các vị đồng nghiệp trong triều, đến cảm tạ Lý Thống lĩnh diệt trừ ác tặc Lai Tuấn Thần, làm trong sạch triều đình.
- Lâu tướng quốc nói quá lời rồi.

Lý Trân vội vàng hạ thấp người nói:

- Diệt trừ Lai Tuấn Thần là quyết định của Thánh Thượng, Lý Trân chỉ là chấp hành thánh ý, nào dám kể công. Lâu tướng quốc nên cảm tạ Thánh Thượng sáng suốt mới đúng.”
- Thánh thượng đương nhiên phải cảm tạ, nhưng nếu không phải Lý Thống lĩnh ở trong án Hưng Đường Hội đánh bại Lai Tuấn Thần, gã cũng không sẽ bị miễn quan bãi chức, công đạo vốn ở lòng người, kể cả những người ở bên ngoài công sở bái tạ Lý Thống lĩnh, trong lòng mọi người cũng không hồ đồ, Lý Thống lĩnh cũng đừng có quá khiêm nhường.

Lý Trân thấy ông ta nhận định công lao của mình, cũng không muốn tranh cãi nữa, liền cười cười nói:

- Lâu tướng quốc đêm nay đến, sẽ không chỉ đơn giản vì cảm tạ tỵ chức như vậy chứ?

Lâu Sư Đức thấy hần thẳng thắn, liền gật đầu nói:

- Đêm nay đến, kỳ thật còn có một việc khác muốn nhờ.
- Tướng quốc mời nói.

Lâu Sư Đức trầm ngâm một chút nói:

- Là về chức vụ Ngự Sử Trung Thừa, Lai Tuấn Thần bị giết, chức vị này liền bỏ trống, triều thần đều hy vọng do Từ Hữu Công cương trực công chính đảm nhiệm, nhưng Thánh Thượng cũng rất không đồng ý, hiện tại ngoại trừ Từ Hữu Công ra, còn có Lưu Quang Nghiệp do Võ Tam Tư đề cử, cùng với Cát Húc do Thái Bình công chúa đề cử. Lý Thống lĩnh chắc cũng biết, Lưu Quang Nghiệp từng là tâm phúc của Lai Tuấn Thần, thủ đoạn độc ác tàn khốc, nếu y đạt được Ngự Sử quyền to, chỉ sợ so với Lai Tuấn Thần chỉ có

hơn chứ không kém, ta khẩn cầu Lý Thống lĩnh có thể giúp bọn ta một tay, ngăn cản Lưu Quang Nghiệp thượng vị.

Lý Trân sau một lúc lâu không nói gì, hắn không ngờ tới Lâu Sư Đức đề xuất yêu cầu này, dường như hơi vớ vẩn, mình và bọn họ công việc vô cùng không liên quan, Lưu Quang Nghiệp và hắn cũng không có đụng chạm, tại sao hắn phải thay bọn họ mạo hiểm?

Nhưng Lý Trân lại không tỏ thái độ cự tuyệt rõ rệt, dù sao Lâu Sư Đức là tướng quốc nắm trong tay quyền cao, Lý Trân cũng không muốn đắc tội với ông ta, hắn cười khổ một tiếng nói:

- Cảm tạ Lâu tướng quốc tín nhiệm Lý Trân, nếu Lý Trân có khả năng nói, nhất định sẽ thay tướng quốc ra mặt, chỉ có điều Lý Trân vị trí thấp kém, trong tay cũng không có thực quyền, chỉ sợ lực bất tòng tâm.

Lâu Sư Đức hí mắt cười nói:

- Lý Thống lĩnh quá khiêm nhường, nếu ta không đoán sai, Lý Trân trong tay hắn là có nhược điểm của Võ Tam Tư, cho nên Võ Tam Tư mới có thể khiến Lưu Quang Nghiệp tổ giác Lai Tuấn Thần, ta không có nói sai chứ.

Lý Trân thầm mắng Lâu Sư Đức là lão hồ ly, không ngờ có thể đoán được chính hắn có nhược điểm của Võ Tam Tư, tuy nhiên hai phong thư của Võ Tam Tư kia, xé chiều Lý Trân đã trả lại cho Võ Tam Tư, nhược điểm đã không còn rồi.

Cho dù nhược điểm ở trong tay hắn, hắn làm sao có thể lợi dụng nhược điểm này đến uy hiếp Võ Tam Tư từ bỏ việc tranh đoạt Ngự Sử Trung Thừa?

Hắn và Lâu Sư Đức cũng không có giao tình này. Lý Trân nâng chung trà lên, thản nhiên nói:

- Lâu tướng quốc thực biết nói giỡn, ty chức làm sao có thể có nhược điểm của Lương Vương, quả thực làm người ta không thể tưởng tượng.

Lâu Sư Đức đương nhiên biết mình và Lý Trân không có giao tình gì, Lý Trân làm sao có thể dễ dàng đáp ứng ông ta, ông ta trầm tư chốc lát nói:

- Ta đương nhiên sẽ không để cho Lý Thống lĩnh công khai ra mặt, nếu Lý Thống lĩnh đồng ý đáp ứng giúp ta lúc này, ta phụ trách khuyên bảo Thánh Thượng triệu hồi Dịch tướng quốc, ta có thể nắm chắc thuyết phục được Thánh Thượng.

Lý Trân đặt chén trà xuống hỏi:

- Nếu Lâu tướng quốc làm không được thì sao nào?

Lâu Sư Đức nghiêm nghị nói:

- Ta Lâu Sư Đức cũng là người nhất ngôn cửu đỉnh, nếu Lý Thống lĩnh chịu giúp ta việc này, ân tình này ta thiếu, đợi một thời gian, ta nhất định sẽ báo đáp Lý Thống lĩnh.

Lý Trân trầm ngâm một chút lại hỏi:

- Việc này trừ ông và ta, còn có ai biết?

- Ta hôm nay có cảm thán một chút với Lý Nguyên Tổ, có lẽ y có thể đoán được một chút, nhưng thứ nhất y không có chứng cứ, thứ hai y cũng là người chính trực, tin tưởng y tuyệt sẽ không bán đứng Lý Thống lĩnh.

Lý Trân vừa trầm suy nghĩ một lát, rốt cục gật gật đầu:

- Được rồi, ta làm hết sức.

Lâu Sư Đức mừng rỡ, đứng dậy cáo từ nói:

- Ta đây chờ tin tốt của Lý Thống lĩnh.

Lâu Sư Đức cáo từ, Lý Trân khoanh tay trong phòng đi qua đi lại, hắn sở dĩ cuối cùng đáp ứng Lâu Sư Đức, là vì lời hứa của Lâu Sư Đức khiến hắn nhớ tới Cao Diên Phúc từng nói với hắn, trong triều phải tận lực thành lập mạng lưới quan hệ của mình, cơ hội có được ân tình này, hắn sao có thể dễ dàng buông tha?

Quan trọng hơn là, Thái Bình công chúa cũng đang cất lực đề cử Cát Húc ra đảm nhiệm chức Ngự Sử Trung Thừa.

Nghĩ vậy, Lý Trân lúc này lệnh:

- Nhanh chóng mời Triệu thống lĩnh tới gặp ta.

Sắc trời tối hẳn, tiếng trống đóng cửa phường ầm ầm vang lên, Lưu Quang Nghiệp mới ngồi xe ngựa trở về phủ đệ của mình, hai mươi mấy võ sĩ Võ Tam Tư phái tới bảo hộ Lưu Quang Nghiệp cưỡi ngựa đi theo ở hai bên xe ngựa.

Hai ngày này Lưu Quang Nghiệp đặc biệt cố gắng, thời gian ngắn ngủn hai ngày y đã bày ra tội ác của bọn vây cánh Lai Tuấn Thần thành sách, đương nhiên, phương diện này tuyệt đối với Lưu Quang Nghiệp y không có chút quan hệ nào, cũng không liên quan gì đến thủ hạ tâm phúc của y.

Lưu Quang Nghiệp ra sức như thế, mục đích cũng rất rõ ràng, chính là để thay thế được Lai Tuấn Thần, trở thành Ngự thư trung thừa mới, vốn Ngự Sử Trung Thừa nên bổ nhiệm vào hôm nay, không ngờ bất ngờ nhảy ra Từ Hữu Công và Cát Húc hai người cạnh tranh này, khiến bổ nhiệm bị lùi lại rồi. Tuy nhiên Từ Hữu Công ngày hôm qua đã bị Thánh Thượng phủ quyết, đó là người tướng quốc Lâu Sư Đức đề cử, đối với y uy hiếp không lớn.

Mấu chốt là Cát Húc, đây chính là người Thái Bình công chúa giới thiệu, đảm nhiệm Minh Đường Ủy thời gian dài, rất được Thánh Thượng tín nhiệm, gã mới là người cạnh tranh mạnh nhất, khiến trong lòng Lưu Quang Nghiệp hiện tại phiền não không thôi.

Mặc dù y có sự ủng hộ của Võ Tam Tư, nhưng lực ảnh hưởng của Võ Tam Tư có thể so sánh với Thái Bình công chúa được sao? Nghe nói Thánh Thượng cũng là bởi vì nghe xong lời khuyên của Thái Bình công chúa, mới quyết định giết Lai Tuấn Thần, không biết Võ Tam Tư có chịu thay Lưu Quang Nghiệp y bỏ ra thêm chút tiền vốn hay không.

Ngay tại lúc Lưu Quang Nghiệp trầm tư, xe ngựa lái vào Đạo Hóa phường, cách giờ cửa phường đóng chỉ còn lại có một trăm nhót tiếng trống thôi, tiểu quan quản lý cửa phường lại cũng từ phòng đi ra, chuẩn bị tiếng trống chấm dứt sẽ đóng cửa phường.

Xe ngựa ở trước bậc thang chậm rãi dừng lại, hai mươi mấy hộ vệ cũng đều xuống ngựa, chuẩn bị dẫn ngựa vào phủ. Lưu Quang Nghiệp từ xe ngựa đi ra, bước nhanh lên bậc thang, đi về phía cửa phủ, lúc này, một con ngựa chạy theo bên cạnh, có người lập tức hô to:

- Lưu Ngự sử xin dừng bước, Lương Vương có tin.

Lưu Quang Nghiệp ngăn ra, vội vàng xoay người, Lương Vương có tin đưa tới, y không dám chậm trễ, ngay một khắc khi y vừa mới xoay người, trong đêm đen hai mũi tên nổ bắn nhanh tới, mũi tên được ngọn đèn chiếu rọi xuống lóe ra tia sáng xanh dị thường, Lưu Quang Nghiệp tránh không kịp, hai cây tiễn ở giữa ngực trái phải của y, người cưỡi ngựa đã chạy gấp mà đi, trong nháy mắt khi cửa phường đóng lại đã qua khỏi đại môn.

Lúc này tiếng trống đóng cửa phường đã dừng, những trang giấy bay lả tả trong không trung, trong đó một tờ giấy bay xuống bên cạnh Lưu Quang Nghiệp, trên viết nhất hàng chữ lớn: ‘Kết cục của kẻ phản bội’

Trước cửa phủ một trận đại loạn, bọn thị vệ sợ tới mức đều chạy lên trước xem xét, hai mũi tên ở giữa trái tim Lưu Quang Nghiệp, không đợi được phát tác, y đã khí tuyệt bỏ mình, bọn thị vệ rống to:

- Mau đuổi theo!

Bọn họ trở mình lên ngựa, mau chóng đuổi theo ra ngoài cửa phường, trong lúc bối rối, bọn thị vệ thậm chí nghĩ đến người cưỡi ngựa là thích khách, nhưng không chú ý tới Lưu Quang Nghiệp thân trúng hai mũi tên, ngay trên nóc nhà ngoài năm mươi bước, hai gã áo đen nhanh chóng rút lui dọc theo mái hiên.

308. Chương 306: Không Đội Trời Chung

Sau nửa canh giờ, Lương Vương Võ Tam Tư nghe hỏi chạy tới phủ đệ Lưu Quang Nghiệp, lúc này, trong Lưu phủ đã là một mảnh tiếng khóc, hai đứa con trai của Lưu Quang Nghiệp nhìn về Võ Tam Tư khóc cầu:

- Cha ta bị chết rất thảm, Vương gia phải thay chúng ta làm chủ.

Võ Tam Tư bị khóc đến tâm phiền ý loạn, hét lớn một tiếng:

- Đừng khóc nữa.

Người nhà của Lưu Quang Nghiệp sợ tới mức không dám khóc nữa, Võ Tam Tư bước nhanh đi vào đại sảnh, chỉ thấy thi thể của Lưu Quang Nghiệp đã được đặt ở trong hành lang, trên thi thể bao trùm bởi một tấm vải bố trắng, vài tên thị vệ đỡ đỡ đứng ở bên, Võ Tam Tư đi nhanh đến, trong lòng của y vừa tức vừa hận, Lưu Quang Nghiệp là nhân vật mấu chốt giúp y cướp lấy quyền lực ở Ngự Sử Đài, không ngờ sắp tới được nhận mệnh đã bị người ám sát rồi.

- Nhưng thật ra là chết như thế nào?

Võ Tam Tư nổi giận dùng dũa hỏi.

Thủ lĩnh thị vệ được Võ Tam Tư phái tới bảo hộ Lưu Quang Nghiệp nơm nớp lo sợ nói:

- Hồi bẩm Vương gia, thích khách chọn thời cơ cực kỳ khéo léo, ngay lúc Lưu Ngự sử chuẩn bị vào cửa, bọn thị vệ bình thường dẫn ngựa từ cửa hông đi vào, không đi theo phía sau y, thích khách đúng lúc này hạ thủ, chỉ dùng tên nổ, trên bồi kịch độc.

- Thích khách kia bắt được chưa?

Võ Tam Tư hét lớn.

Tất cả thị vệ đều sợ tới mức quỳ xuống, sợ hãi cúi đầu, thủ lĩnh thị vệ run giọng nói:

- Thích khách cưỡi ngựa chạy mất, vừa lúc đóng cửa phường rồi, chúng ta kêu mở cửa phường ra, khi đi ra ngoài, thích khách đã không thấy bóng dáng —— ”

- Một đám rác rưởi!

Võ Tam Tư không đợi gã nói xong, liền một cước đá gã ngã lăn:

- Cút ra ngoài.

Mọi người sợ tới mức muốn dời đi, Tư Minh tiên sinh cùng đi theo Võ Tam lại hô một tiếng:

- Chờ một chút.

Bọn thị vệ sợ tới mức đứng lại, Minh tiên sinh xốc vải bố lên nhìn nhìn thi thể, nhướn mày hỏi:

- Có mấy tên cưỡi ngựa?

- Hồi bẩm tiên sinh, chỉ có một người.

- Nếu chỉ có một người, Lưu Ngự sử làm sao có thể trúng hai mũi tên?

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, biết không thể gạt được, lại đồng loạt quỳ xuống, một người trong đó nói:

- Thích khách hẳn là một người hoàn toàn khác, mai phục tại trên nóc nhà đối diện, người cưỡi ngựa chỉ hấp dẫn lực chú ý của Lưu Ngự sử, còn thích khách chân chính nắm tận dụng cơ hội bắn tên trúng Lưu Ngự sử?

- Vậy các người không phát hiện ra sao?

Mọi người sợ hãi vội vàng lắc đầu:

- Lúc ấy rất hỗn loạn, chúng ta không biết Lưu Ngự sử trúng mấy tiễn, một lòng muốn bắt người cưỡi ngựa, kết quả không để ý đến thích khách trên nóc nhà.

Võ Tam Tư nổi trận lôi đình:

- Cút hết cho ta.

Bọn thị vệ sợ tới mức vừa lẩn vừa bò mà chạy, lúc này, Minh tiên sinh nhặt lên một mảnh giấy thích khách lưu lại, nhìn nhìn câu viết trên đó, không khỏi cười lạnh một tiếng.

- Tiên sinh thấy việc này thế nào?

Võ Tam Tư hỏi.

- Nhìn từ bên ngoài, hẳn là dư đảng Lai Tuấn Thần gây nên, trả thù Lưu Quang Nghiệp phản bội, nhưng ta cho rằng đây chỉ là kế đối phương lừa gạt, cố ý tạo thành ảo giác cho chúng ta.

Võ Tam Tư cũng hiểu được có lý, dư đảng của Lai Tuấn Thần trên cơ bản đều bị một lưới bắt hết, người ngẫu nhiên lọt lưới, chạy trốn còn không kịp, làm sao còn có thể nghĩ tới báo thù.

Y hít một hơi khí lạnh:

- Chuyện này có thể là do ai làm?

Minh tiên sinh chậm rãi nói:

- Vương gia chỉ cần suy nghĩ một chút, Lưu Quang Nghiệp này vừa chết, ai là người được lợi lớn nhất?

Võ Tam Tư lập tức tỉnh ngộ, y chậm rãi cắn chặt răng máng:

- Tiệp nhân, ta cùng với nàng ta không đội trời chung.

Lưu Quang Nghiệp đến chết cũng không được bao nhiêu người thông cảm, người hận y phần đông giống nhau, tất cả mọi người đều mua rượu mua thịt, lại ăn mừng một phen, cảm tạ trời xanh có mắt, thừa nhưng khó lọt.

Võ Tắc Thiên biết được Lưu Quang Nghiệp bị dư đảng Lai Tuấn Thần ám sát, hiện giờ giận dữ, hạ chỉ lệnh cho Đại Lý Tự tiếp tục truy sát dư đảng Lai Tuấn Thần, một người cũng không cho bỏ sót.

Lý Nguyên Tổ ngầm hiểu, nghiêm khắc chấp hành thánh chỉ, lệnh cho quan viên Đại Lý Tự bắt giữ toàn bộ tâm phúc của Lưu Quang Nghiệp, nguyên nhân rất đơn giản, những người này cũng giống dư đảng Lai Tuấn Thần, chỉ có điều được Lưu Quang Nghiệp bao che mới có thể may mắn thoát khỏi, hiện giờ Lưu Quang Nghiệp vừa chết, mười mấy người này cũng sa lưới theo.

Nhưng cái chết của Lưu Quang Nghiệp lại dẫn đến kết quả làm người ta không ngờ được. Ngự Sử Trung Thừa bổ nhiệm đã không có tranh chấp, buổi sáng cùng ngày, Võ Tắc Thiên hạ chỉ, bổ nhiệm Minh Đường Ủy Cát Húc đảm nhiệm làm tân Ngự Sử Trung Thừa, kết quả này khiến rất nhiều người đều hiểu cái gì? Chỉ sợ án ám sát Lưu Quang Nghiệp sẽ không giải quyết được gì.

Vụ án ám sát này ngoại trừ Võ Tam Tư gà bay trứng vỡ, không thu hoạch được gì, Thái Bình công chúa cũng có chút cảm tức, rất rõ ràng, tất cả mọi người cho rằng nàng phải người ám sát Lưu Quang Nghiệp, Thái Bình công chúa có lẽ có lòng này, nhưng nàng cũng không có làm như vậy, hoặc là nói nàng vẫn chưa chuẩn bị tốt, đã có người thay nàng cho Lưu Quang Nghiệp rớt, cũng để nàng vô duyên vô cớ công theo một tiếng xấu.

- Chuyện này bảo ta giải thích thế nào với mẫu thân?

Trong thư phòng, Thái Bình công chúa giận dữ, mẫu thân truy tra dư đảng Lai Tuấn Thần, rõ ràng đã cho là nàng phải người ám sát Lưu Quang Nghiệp, cố tình làm Thái Bình công chúa không có cách nào khác giải thích với mẫu thân. Nàng tức giận vỗ bàn máng chửi Cao Tiễn:

- Người nói, chuyện này có phải người gạt ta tự tiện gây nên không?

Cao Tiễn cười khổ lắc đầu nói:

- Rõ ràng không phải công chúa gây nên, vì sao Công chúa ngay cả mình cũng không tin như vậy?

Thái Bình công chúa tức giận đến nửa ngày nói không ra lời, nàng nhịn xuống cơn giận, phẫn uất nói:

- Chuyện này có thể là ai làm, vu oan cho ta?

- Điện hạ, phương diện này rất sâu xa, nói không chừng là Thánh Thượng bí mật phái người gây nên, cũng nói không chừng là cừu gia của Lưu Quang Nghiệp gây nên, cũng có thể là có người muốn cố ý châm ngòi nội đấu giữa Công chúa và Võ Tam Tư?

Thái Bình công chúa đương nhiên không tin là mẫu thân phái người gây nên, lấy thân phận đế mẫu thân đế vương làm sao có thể làm loại chuyện này, tuy nhiên câu nói sau cùng của Cao Tiển nhắc nhở nàng, nàng bỗng nhiên ý thức được gì đó.

Thái Bình công chúa khoanh tay đi vài bước, lại nhìn nóc nhà ngưng thần suy tư một lát, càng nghĩ càng cảm thấy là phong cách làm việc của nàng ta, chính mình không đếm xỉa đến, lại âm thầm châm ngòi mâu thuẫn hai phái, Xá Lợi án không phải chính là như vậy sao?

Trong lòng Thái Bình công chúa âm thầm căm tức, không kìm nổi lửa bầm:

- Ám sát Lưu Quang chắc chắn là Thượng Thanh lâu gây nên.

Lực ảnh hưởng từ cái chết của Lưu Quang Nghiệp còn lâu mới có thể so sánh với Lai Tuấn Thần, chỉ truyền bá trong phạm vi cực nhỏ, rất nhanh liền mất đi, lại không thấy lưu danh thiên cổ, cũng không thể để tiếng xấu muôn đời, tuy nhiên Lưu Quang Nghiệp chết đi, lại thành toàn cho Cát Húc, ngay ngày hôm sau khi y chết đi, tân Ngự Sử Trung Thừa chính thức nhậm chức ở Ngự Sử Đài rồi, Thái Bình công chúa thành người thắng lớn nhất, mà Võ Tam Tư lại gà bay trứng vỡ, không thu hoạch được gì.

Toàn thành Lạc Dương vẫn đắm chìm trong vui sướng vì Lai Tuấn Thần bị tru sát, Lý Trân và bọn thuộc hạ Nội vệ của hắn cũng tạm thời chiếm được hai ngày nghỉ ngơi, đều bận rộn việc riêng của mình. Giữa trưa, bên trong Tả Ngạn tửu quán, Lý Trân và Tửu Chí ngồi ở một bàn nhỏ gần cửa sổ lầu hai.

Lý Trân thấy Tửu Chí hơi không yên lòng, liền rót cho y một chén rượu cười hỏi:

- Có phải việc đính hôn lại xảy ra điều gì khúc mắc hay không?

- Khúc mắc thật không có, buổi chiều ta muốn bồi cha mẹ A Linh đi xem căn nhà ta mua, ta lo lắng bọn họ sẽ ngại căn nhà quá nhỏ, trong lòng có chút căng thẳng.

Tửu Chí lo lắng nói.

Lý Trân biết Tửu Chí mua một tòa nhà nhỏ ở phụ cận Nam thị ước chừng hai mẫu, đoạn đường cực kỳ tốt, nường tựa nam thị, lại yên tĩnh, phòng ở cũng sửa cũ thành mới, Lý Trân mặc dù chưa nhìn quá, tuy nhiên hắn cũng cảm thấy diện tích có phần quá nhỏ, không thích hợp lắm, liền cười nói:

- Tiểu tử ngươi không phải không có tiền, vì sao mua cái phòng nhỏ như vậy?

Tửu Chí gãi đầu, vẻ mặt đau khổ nói:

- Gần đây giá cả phòng ở leo thang rất khủng khiếp, lần trước ta xem một tòa nhà năm mẫu, vốn chào giá là sáu trăm quan, ta ngại nó quá cũ, còn muốn trả giá nữa, không ngờ người ta trực tiếp tăng tới tám trăm quan, bị một phú thương mua đi rồi, nhà tuy nhỏ nhưng vẫn là ta nhanh tay, bốn trăm quan, kéo dài mấy ngày nữa, chỉ sợ cũng phải tăng tới năm trăm quan rồi.

Lý Trân ngẩn ra, gần đây giá hàng cũng không có tăng, sao giá nhà leo cao nhanh như vậy, chuyện này là vì sao?

Tửu Chí thở dài:

- Ta nghe một nhóm thị vệ nói, gần đây người mua phòng ốc, đều là nhà quyền quý cự phú các châu, Lạc Dương dù sao cũng là kinh thành, nhu cầu nhiều lắm, đất thì hữu hạn, cho nên giá nhà lập tức tăng, hiện tại chỉ là vừa bắt đầu thôi, đến sang năm chỉ sợ phải lên gấp đôi."

- Tiểu Tể kia cũng mua sao?

- Y cũng mua, ở Đường Huyền Châu bên cạnh phường Từ Tuệ, tòa nhà tám mẫu giá tám trăm quan, ta nói y mua đắt, y lại nói Dương lão đạo cô thích nơi đó, tiểu tử này thật hiểu thảo.

Hai người lại uống vào hai chén rượu, Tửu Chí nhớ tới một sự kiện, vội vàng nói:

- Cha ta hai ngày nữa sẽ đến, nghe nói gia chủ Lý thị các người cũng đang đến, hình như là vì người mà đặc biệt đến kinh thành.

Quan niệm gia tộc của Lý Trân rất nhạt, đối với tộc trưởng Lý thị đến thực tại không có gì hứng thú, hắn đem rượu trong chén uống một hơi cạn sạch, cười nói:

- Ngoài ra ta sẽ nói cho người biết một tin tức tốt, Thánh Thượng rất hài lòng đối với biểu hiện của chúng ta Nội vệ, bà quyết định sẽ mở rộng Nội vệ.

Tửu Chí khó hiểu, hỏi:

- Mở rộng đối với ta có chỗ gì tốt sao?

- Ngu ngốc, Nội vệ chúng ta bây giờ cấp bậc rất thấp, cũng là bởi vì nhân số quá ít, một khi mở rộng đến một ngàn người, như vậy cấp bậc Nội vệ sẽ thăng liền một cấp, chính thức biên vào quân chế, Giáo Ủy như người này có khả năng sẽ được thăng làm Lang tướng rồi.

Tửu Chí mắt bỗng trừng lớn, hưng phấn đến mức cái mũi cũng dựng đứng lên:

- Việc này có thật không vậy?

- Là Thượng Quan xá nhân nói cho ta biết, hẳn là sự thật, nguyên nhân chủ yếu là hai lần ta điều tạm Thiên kỵ doanh, Thánh Thượng cảm thấy thực lực Nội vệ hơi yếu, vẫn không thể độc chiếm một mặt, cho nên mới quyết định mở rộng, chính vào tháng này sẽ có tin tức.

Tửu Chí quát to một tiếng, nhảy dựng lên, tất cả mọi người trong quán rượu quay lại nhìn y, Lý Trân vội vàng khoát tay, bảo y ngồi xuống.

Tửu Chí le lưỡi một cái, vội vàng ngồi xuống, y hưng phấn dùng nắm tay đập thẳng xuống cái bàn, phải biết rằng Nội vệ tuy rằng quyền lực rất lớn, nhưng chức quan lại tương đối thấp, Giáo Ủy thuộc loại quan quân cấp thấp, một khi thăng làm lang tướng, thì sẽ là quan quân trung cấp rồi, đây là một bước tiến vượt bậc, thuộc loại cấp bậc tướng lĩnh, y trong hai tháng ngắn ngủn thậm chí thăng liền hai cấp, sao có thể khiến y không hưng phấn cho được.

Lý Trân uống một ngụm, từ từ nói:

- Tuy nhiên nói gì thì nói, tám Giáo Ủy, không phải mỗi người đều có thể thăng lang tướng, nhiều nhất chỉ có thể thăng ba người, cho nên ta chỉ nói là người có khả năng.

Tửu Chí lập tức nóng nảy, một phát bắt lấy cánh tay Lý Trân nói:

- Lão Lý, hai chúng ta tin tưởng nhau như vậy, ta đi theo người vào sinh ra tử nhiều năm, người cũng đừng một mình thăng chức, bỏ rơi anh em kết nghĩa như ta chứ."

Lý Trân cũng thật khó khăn, hắn đương nhiên hy vọng thăng Tửu Chí lên đi, thành tâm phúc của mình, nhưng Tửu Chí kinh nghiệm lý lịch quá nhỏ bé, lập công lại không đủ, nếu thăng y, chỉ sợ không thể phục chúng, Binh bộ bên kia chỉ sợ cũng chưa chắc thông qua được.

Ba chức lang tướng, Lý Trân trước tiên nghĩ đến Triệu Thu Nương và Trương Lê, Triệu Thu Nương kinh nghiệm lý lịch cũng đủ, lập công cũng nhiều, mà Trương Lê phụ thân là Đậu Lư Quân sử, Binh bộ bên kia vấn đề cũng không lớn, còn có một danh ngạch, theo lý hắn là phải cho Lã Tấn hoặc là Vương Tông Ý, hai người bọn họ là Giáo Ủy kì cựu, mình đã đặc biệt đề bạt Trương Lê, nếu lại cho Tửu Chí, nhất định sẽ khiến mọi người không phục, cho nên Lý Trân cảm thấy thật khó khăn.

Lúc này, Tửu Chí cũng dần dần tỉnh táo lại, tuy rằng y khát vọng thăng chức, nhưng trong lòng y cũng hiểu được, chính mình kinh nghiệm lý lịch còn chưa đủ, y lại xịu xuống, buồn bã ỉu xìu nói:

- Lão Lý, trong lòng ta biết rõ, người không nên làm khó mình.

Lý Trân trầm tư một lát cười nói:

- Rồi sẽ có cách, đừng nóng vội, chúng ta từ từ mà tiến.

309. Chương 307: Lại Vào Địch Phủ

Buổi chiều, Lý Trân ở trong thành nam mua một cuộn tơ lụa đẹp, giục ngựa đi tới Địch phủ ở An Nghiệp phường, vừa đi vào cửa phường gặp ngay Địch Yến từ trong phường đi ra.

- Nàng sao hiện tại mới đến?

Địch Yến hơi oán hận trả lời hắn:

- Ta đang muốn đi tìm chàng.

Lý Trân nhìn sắc trời một chút:

- Ta cho là hiện tại còn sớm, phải chạng vạng mới...

- Chàng cho là chỉ đến ăn bữa cơm thôi sao?

Địch Yến ngoài miệng là oán hận nhưng lại liếc mắt lên nhìn trộm túi trên ngựa của Lý Trân, trên thực tế nàng lo lắng Lý Trân nhất thời thay đổi chủ ý, lại không mua tơ lụa, cho nên mới cần đi nhắc nhở hắn, nàng thấy trong túi trên ngựa của Lý Trân quả nhiên có một gói đẹp là tơ lụa, trong lòng lập tức vui mừng, một chút oán hận lúc này cũng biến mất không thấy tăm hơi gì.

- Đi nhanh thôi, tổ mẫu vừa nãy còn hỏi chàng đấy.

- Lão nhân gia thân thể thế nào?

- Bà đi Tung Sơn dâng hương, hôm qua mới về, thân thể có chút mệt mỏi, nhưng mà tinh thần rất tốt, bà vẫn cảm thấy đáng tiếc, tại sao chúng kết đại hội thi đấu mã cầu không thấy chàng?

- Nàng giải thích cho bà thế nào?

Địch Yến cười hì hì nói:

- Ta cũng không ở đấy, bà chắc sẽ hiểu được.

Hai người rất nhanh bước vào cửa Địch phủ, hai người xoay người xuống ngựa. Lý Trân có chút căng thẳng, nhỏ giọng nói:

- A Yến, mẫu thân nàng...

Địch Yến cười rộ lên:

- Yên tâm đi, chàng diệt trừ được Lai Tuấn Thần, mẫu thân không biết cảm kích chàng bao nhiêu đâu, mau đi theo ta.

Gia nhân trong phủ dắt ngựa cho bọn họ, hai người bước nhanh vào phủ. Lý Trân cùng Địch Yến đi vào nội đường, chỉ thấy Địch lão nhân gia ngồi bên trong, hai bên vài nha hoàn và thị nữ vây quanh, ngồi ở thủ tọa là một vị phu nhân, tuổi ước chừng năm mươi, gương mặt thanh tú, nụ cười nhu hòa, thoạt nhìn vô cùng hiền lương dịu dàng, Lý Trân biết bà chính là phu nhân Trương thị của Địch Nhân Kiệt.

Địch Yến cười đi vào nội đường, tiến lên kéo tay tổ mẫu cười hì hì nói:

- Lão tổ mẫu, tuyển thủ mã cầu mà bà thích nhất đến rồi.

- Đứa nhỏ này, không hiểu lễ phép gì cả.

Lão thái thái oán giận cháu gái một câu, tươi cười rạng rỡ nhìn về phía Lý Trân, Lý Trân vội vàng quỳ xuống bái lễ:

- Văn bối Lý Trân, tham kiến lão phu nhân, tham kiến phu nhân.

Lão thái thái tuy rằng rất thích mã cầu, nhưng bà cũng không hồ đồ, Lý Trân so với tuyển thủ mã cầu càng quan trọng hơn, sắp thành cháu rể của bà rồi, bà cười không ngậm nổi miệng, luôn miệng nói:

- Hải tử ngoan, mau đứng lên, mau đứng lên.

Lý Trân đứng lên, lại hướng về phía mẫu thân Dịch Yến thi lễ một cái, Trương thị so với trượng phu Dịch Nhân Kiệt nhỏ hơn mười tuổi, bà không phải là vợ đầu, người vợ đầu của Dịch Nhân Kiệt sớm qua đời, Trương thị là thê tử thứ hai của Dịch Nhân Kiệt, tuy nhiên gả cho Dịch Nhân Kiệt cũng gần ba mươi năm, sinh cho trượng phu đứa con thứ ba là Dịch Cảnh Huy.

Tuy rằng Dịch Yến không phải con đẻ bà, nhưng cũng là bà một tay nuôi lớn, coi như con ruột, yêu thương vô cùng. Bà từ sớm đã nghe về sự tích của Lý Trân, lại thấy vẻ ngoài của Lý Trân trông tuấn tú đẹp trai, trong lòng càng ưa thích, nên nói với thị nữ bên người:

- Trải chỗ ngồi cho Lý công tử.

Hai thị nữ nâng lên một chiếc ghế, trải thêm cái đệm, Trương thị dịu dàng nói:

- Lý công tử mời ngồi.

Lão thái thái thấy Lý Trân do dự, liền khoát tay cười:

- Người tuy là văn bối, nhưng cũng là khách nhân, ngồi xuống đi.

- Vậy văn bối từ chối là bất kính rồi.

Lý Trân thi lễ rồi ngồi xuống, một thị nữ đem tơ lụa lên, Lý Trân vội vàng nói với Trương thị:

- Đây là chút lễ mọn văn bối tặng cho bá mẫu, mong bá mẫu vui lòng nhận cho.

Trương thị nhận tơ lụa, trong lòng bà cũng hiểu, ánh mắt thâm ý nhìn nữ nhi mình một cái, khuôn mặt xinh đẹp của Dịch Yến lập tức trở nên đỏ bừng, lúc này, Dịch Yến chợt nhớ tới một chuyện, hồng rồi, nàng quên mất bảo Lý Trân mua quà cho lão tổ mẫu, cái này không được rồi, trong nội tâm nàng lập tức hoảng loạn.

Chỉ thấy từ trong lòng mình Lý Trân lấy ra một cái hộp, chấp tay đưa cho lão thái thái:

- Đây là tâm ý của văn bối hiếu kính tổ mẫu.

Trong lòng Dịch Yến mừng rỡ, người này cũng không ngốc, không ngờ tự mình đã nghĩ tới, nàng vội vàng tiếp nhận cái hộp, trộm nhìn lên bên trong, liếc mắt một cái, trong lòng cả kinh, sao lại tặng nó cho tổ mẫu? Lão thái thái thấy Lý Trân còn nghĩ tới mình, càng thích hơn, cười ha hả nhận lấy:

- Đây là cái gì?

Bà mở hộp ra, ánh mắt lập tức sáng ngời, từ bên trong lấy ra một khối ngọc bài, đây là huy chương của cuộc thi mã cầu, đệ nhất là kim bài, tiếp đấy là ngọc bài, sau đấy nữa là ngân bài, ngọc bài này là ngọc bài của đội mã cầu Nội vệ của Lý Trân đứng thứ hai, dĩ nhiên mỗi người có một cái, Lý Trân tuy không tham gia trận đấu chung kết cuối cùng nhưng hẳn là đội trưởng kiêm chủ lực, dĩ nhiên cũng có một cái.

Lý Trân cười nói:

- Văn bối lần trước nhìn thấy bảo vật sư tâm của lão tổ mẫu, hình như còn thiếu một miếng ngọc bài, cho nên văn bối tặng lão tổ mẫu để bổ khuyết.

Lão thái thái đâu chỉ thiếu mỗi ngọc bài, kim ngọc, ngân bà đều không có, lão phu nhân biết người bình thường không nỡ đem loại vinh hạnh này lấy ra, Lý Trân không ngờ lại tặng cho mình.

Trong nội tâm bà cảm động, gật gật đầu nói:

- Hải tử ngoan, cảm ơn tâm ý của cháu, đây là lễ vật tốt nhất năm nay ta nhận được, ngoại trừ việc phụ thân của A Yến có thể trở lại Lạc Dương.

Lão thái thái một câu lại nhắc nhở Lý Trân, hẳn vội vàng nói:

- Nói đến Dịch tướng quốc, ta hôm nay gặp Lâu tướng quốc, ông ấy nói với văn bối là ông ấy đã đề xuất phương án với Thánh Thượng, hủy bỏ việc cách chức của tướng quốc.

- Kết quả như thế nào?

Mẫu thân Dịch Yến khẩn trương hỏi han, bà quan tâm trạng phụ khi nào có thể được điều trở lại hơn bất kì ai.

- Ta nghe Cao phủ quân nói, Thánh Thượng đã hòa hoãn chút rồi, chuẩn bị triệu một số lão thần hồi kinh, mặc dù không chỉ ra cụ thể là ai, nhưng ta đoán chừng trong đó có Dịch tướng quốc.

Hôm qua, Lý Trân có trời mới biết mình bị Lâu Sư Đức lừa, rõ ràng là Võ Tắc Thiên chủ động đề xuất thả một số lão thần hồi kinh, Lâu Sư Đức lại coi đây là điều kiện trao đổi với mình, tuy nhiên mặc dù biết bị Lâu Sư Đức lừa, Lý Trân vẫn thực hiện lời hứa, ám sát Lưu Quang Nghiệp, ân tình này Lâu Sư Đức mơ tưởng có thể dễ dàng đạt được như thế.

Tin tức này của Lý Trân khiến toàn bộ mọi người trong nội đường đều vui mừng quá đỗi, lão thái thái càng vui mừng vạn phần, nhanh chóng phân phó với thị nữ:

- Nhanh đi treo đèn lồng, càng thêm vui.

Lão thái thái và Lý Trân nói chuyện phiếm một lát, người có chút mệt mỏi, thị nữ đỡ bà trở về phòng nghỉ ngơi, Dịch phu nhân lại thu xếp tiệc rượu, Dịch Yến dẫn Lý Trân đi vào hậu hoa viên. Dịch Yến đi vào một lương đình, ngồi xuống cười nói:

- Bên ngoài quá nóng, chàng ngồi xuống nghỉ ngơi chút đi.

Dịch Yến tâm tình tốt lắm, biểu hiện vừa rồi của Lý Trân làm nàng cực kỳ hài lòng, hơn nữa Lý Trân đem ngọc bài của thi đấu mã cầu tặng cho tổ mẫu, chuyện này càng khiến trong lòng Dịch Yến cảm động, nàng có thể cảm nhận được thành ý của Lý Trân.

Lý Trân ở trong lương đình ngồi xuống, ngoài đình hóng mát là mặt hồ bảy tám mẫu, ánh mặt trời chiếu trên mặt nước, có gợn sóng lăn tăn, phản chiếu xung quanh chói mắt, lúc này một cơn gió mát thổi tới, Lý Trân lập tức cảm thấy vui vẻ thoải mái, cười nói:

- Việc ta không kể chuyện về phụ thân nàng trước, nàng sẽ không trách ta chứ?

Dịch Yến lắc lắc đầu:

- Ta biết chàng mấy ngày nay bề bộn nhiều việc, hơn nữa không có danh sách rõ ràng, nếu có danh sách, ta nghĩ chàng nhất định sẽ báo cho ta đầu tiên.

- Đây là dĩ nhiên, hai ngày nay có nhiều chuyện lắm, ta cũng không biết mình đang gấp gáp gì nữa?

Dịch Yến lại cười nói:

- Ta hai ngày nay không ra ngoài, không biết gì cả, xảy ra chuyện gì à?

- Chủ yếu là chuyện Nội vệ đang mở rộng.

Lý Trân đem kế hoạch mở rộng Nội vệ kể lại tỉ mỉ cho Dịch Yến, cuối cùng cười nói:

- Nội vệ mở rộng tới một ngàn người, nghe ý của Thánh Thượng, không định điều người đến Nội vệ, trừ ta ra, bên dưới thiết lập thêm ba lang tướng, phụ trách ẩn vệ, minh vệ và điều tra đối ngoại, trong ba lang tướng ta đã xác định là Triệu đại tể và Trương Lê, còn một thì ban đầu ta định để Tữu Chí đảm nhiệm nhưng lại cảm thấy không ổn.

- Tữu mập nhất định không được.

Dịch Yến không chút do dự nói:

- Y mặc dù là tâm phúc của chàng, nhưng y là người khá tùy tiện, làm Giáo Úy đã khiến nhiều người không phục, nếu y lại được thăng làm lang tướng, vậy danh tiếng của chàng sẽ bị hủy trên tay y, ta cảm thấy hay là chàng nên suy xét đến Lã Tấn, y là người chính trực, làm được việc, đối với chàng cũng rất trung thành, hơn nữa tư lịch của y còn lâu hơn Triệu đại tể, nên thăng chức cho y mới phải.

Lý Trân gật gật đầu:

- Triệu đại tể cũng khuyên ta như thế, có lẽ là ta cân nhắc quá vội vàng rồi.

- Vậy còn chàng?

Địch Yến cười nói:

- Nếu được thăng một cấp, chàng vẫn làm thống lĩnh sao?

Lý Trân cũng cười nói:

- Ta chính là thấy kì lạ, vì sao các vệ khác cũng gọi là tướng quân, đại tướng quân, duy nhất Nội vệ lại gọi là Thống lĩnh, về sau ta mới biết là, do Nội vệ cấp bậc khá thấp, nếu thủ lĩnh kêu Trung lang tướng, có vẻ quyền uy khá thấp, cho nên sửa lại gọi là Thống lĩnh, sau lần mở rộng này, Nội vệ sẽ thăng một cấp, cách gọi Thống lĩnh này sẽ không có nữa, về sau nàng có thể gọi ta là Lý tướng quân.

- Không ngờ tự xưng tướng quân, quả thực là da mặt dày.

Tuy nói là như vậy nhưng Lý Trân thăng làm tướng quân, trong lòng Địch Yến cũng hết sức cao hứng, ai không hy vọng người yêu của mình là người ngày một thăng chức? Nàng lại thấp giọng nói:

- Đây là tướng thưởng chàng trong việc diệt trừ Lai Tuấn Thần ư?

- Chắc là thế, dù sao lần trước vì bình định phản loạn Lý Nguyên Gia mới thăng chức một lần, nếu lại tăng nữa thì có vẻ quá nhanh, cho nên Thánh Thượng liền dùng cách mở rộng biên chế để thưởng cho ta, tuy rằng bà không có nói rõ, nhưng ta cảm thấy chính là ý tứ này.

Đang nói, một nha hoàn bước nhanh tới, ở ngoài đình thi lễ nói:

- Cô nương, phu nhân bảo người cùng Lý công tử tới Văn Hương lầu.

- Biết rồi.

Địch Yến cười nói:

- Đi thôi, gia yến của nhà chúng ta bắt đầu rồi, chàng cứ tùy ý một chút, nhưng uống ít rượu thôi.

Lý Trân đứng dậy đi theo Địch Yến về hướng trung viện.

Gia yến Địch phủ kỳ thật rất đơn giản, ba người con trai của Địch Nhân Kiệt đều không ở nhà, đứa con cả Địch Quang Tự giữ chức Thứ sử Bối Châu, con thứ Địch Quang Viễn đi theo phụ thân ở Bành Trạch huyện, đứa thứ ba Địch Cảnh Huy cũng ở bên ngoài giữ chức Huyện úy, trong nhà chỉ còn lão thái thái, phu nhân Trương thị và nữ nhi Địch Yến, cho nên mời Lý Trân ăn cơm cũng không phô trương, giống như mọi ngày, kêu gia nhân chuẩn bị đồ ăn trong Văn Hương lầu.

Tiệc rượu của người Đường lấy việc chia cơm làm chính, cho dù ngồi chung một cái bàn dài, cũng là mỗi người một phần cơm, việc cùng dùng cơm ở đời Tống Nguyên về sau mới dần dần xuất hiện, hơn nữa chỗ ngồi cũng phải chú ý, như hôm nay về chỗ ngồi, chân thả ở dưới, đây gọi là hồ tọa, cũng chính là do mượn dáng ngồi của người Hồ, ở thời Trung Đường đã tương đối lưu hành, chủ yếu là ở tửu quán, bằng hữu lúc dùng cơm, hay các gia đình nhỏ ăn cơm.

Nhưng ở những trường hợp chính thức, vẫn phải chú ý lễ nghi, nhất định phải ngồi đúng cách, cũng là ngồi xổm. Địch gia là môn đệ thư hương, cực kỳ chú ý lễ nghi, cho nên Lý Trân ở Địch phủ dùng cơm cũng phải ngồi theo quy củ, trước mặt đặt một cái bàn nhỏ, trên bàn có rượu và đồ ăn, lão thái thái và Địch phu nhân cũng giống vậy.

Mặc dù là mời cơm nhưng trên thực tế vẫn nói chuyện là chính, bữa tối ở Địch phủ chú ý thanh đạm ít thức ăn, cho dù là mời khách cũng không quá phong phú, tuy nhiên thức ăn làm vô cùng tinh xảo, đồ ăn cũng là món nổi tiếng.

Lão thái thái ăn cơm rất chuyên chú, trên cơ bản không nói gì, chủ yếu là Địch phu nhân đang hỏi Lý Trân.

- Nghe nói Lý công tử là người Đôn Hoàng, ở Đôn Hoàng còn có người nhà không?

- Cha mẹ vẫn bồi mất sớm, vẫn là tổ phụ nuôi chúng tỳ đệ lớn lên, sau khi tổ phụ qua đời chỉ còn lại hai người tỳ đệ chúng ta, hiện tại đại tỳ đã ở Lạc Dương, ở Đôn Hoàng chỉ còn một vài tộc nhân.

-Ồ...

Địch phu nhân hơi có chút áy náy:

- Ta không nên nhắc đến chuyện buồn của công tử.
- Không có gì, đã là chuyện cũ từ nhiều năm trước rồi.

Trong lòng Lý Trân có chút kì quái, Địch phu nhân rõ ràng còn muốn hỏi vài chuyện nhỏ nhặt, chẳng nhẽ Địch Yến từ trước đến nay chưa nói gì với mẫu thân? Hắn vụng trộm nhìn về hướng Địch Yến, chỉ thấy khuôn mặt Địch Yến đỏ bừng, không nói tiếng nào, cúi đầu ăn cơm.

Kỳ thật Địch phu nhân chỉ muốn hỏi Lý Trân còn thúc bá bề trên gì không, dù sao cũng là nói chuyện cười gả, cần bề trên đến nói chuyện. Địch Yến hiểu ý tứ của mẫu thân nhưng Lý Trân không biết gì cả.

310. Chương 308: Tiểu Nhân Hèn Hạ

Lý Trân cáo từ rồi đi, Địch phu nhân bảo Địch Yến về phòng mình, trong nội đường chỉ còn lại hai người Trương thị và lão phu nhân.

- Con cảm thấy tên tiểu tử này như thế nào?

Địch lão phu nhân cười hỏi.

Trương thị cười cười nói:

- Hồi bẩm mẫu thân, cảm thấy hắn cũng không tồi, bộ dạng tuấn tú lịch sự, trông rất thông minh, cũng rất lanh lợi, nhưng không biết nhân phẩm thế nào?
- Người trẻ tuổi này rất rộng rãi, ta và hắn tiếp xúc với nhau nhiều lần, hơn nữa cũng âm thầm hỏi thăm qua, ta tin nhân phẩm của hắn cũng không có vấn đề gì.

Trương thị yên lặng gật đầu, người có thể cùng Lai Tuấn Thần đối chọi gay gắt, hắn không phải nịnh thần, bà thở dài nói:

- Tuy nhiên chuyện này còn phải để lão gia quyết định, con tuy rằng hài lòng nhưng lại không thể làm chủ được.
- Chuyện này ta làm chủ là được rồi.

Lão thái thái hơi mất hứng nói:

- Thanh niên tốt như thế, không biết bao nhiêu người muốn cướp hắn về làm rể, các con do do dự dự như vậy, sớm bị người khác cướp mất thôi, cũng may hắn và A Yến tình cảm không tệ, nếu không từ sớm đã không thấy nữa rồi.

Trương thị cười khổ một tiếng, bà biết tính tình lão thái thái, nhưng chuyện này cần được sự đồng ý của trượng phu, nào có đạo lý chuyện con gái bàn chuyện cưới gả, phụ thân lại không biết gì cả.

Từ sau khi Lai Tuấn Thần bị tử hình, Lý Trân liền về lại phủ đệ của mình, đại tỷ Lý Tuyền mang theo nữ nhi cũng từ Minh Tú sơn trang về theo, sự lạnh lẽo trong nhà hồi phục trở lại náo nhiệt như ngày xưa, khi tiếng gõ đóng cổng phường vang lên, Lý Trân cười ngựa đi vào cổng của Phúc Thiện phường.

Vừa tới cửa nhà, Lâm quản gia liền vội vàng hấp tấp chạy đến:

- Công tử, người trở lại rồi, phu nhân...ra khỏi thành rồi.

Lý Trân sửng sốt, muộn như vậy đại tỷ sao còn ra khỏi thành? Hắn thấy quản gia có chút kích động, liền hỏi:

- Đã xảy ra chuyện gì?

- Buổi chiều lão gia trở lại, nói với phu nhân mấy câu, kết quả hai người cãi vã, phu nhân khóc đến trưa, vừa rồi Triệu quán chủ đi cùng nàng ra khỏi thành.

Lý Trân đại khái đã hiểu ý của Lâm thúc, tỷ phu Tào Văn đã trở lại, âm ỉ với đại tỷ một trận, Triệu Thu Nương lại cùng đại tỷ ra khỏi thành, nhưng vấn đề là các nàng ra khỏi thành là đi đâu? Hẳn nhướn mày:

- Đại tỷ có để lại cho ta mảnh giấy nào không?

- Không có lưu, tuy nhiên phu nhân nói, nếu người có thể trở về nhanh, có thể đi trấn Long Môn gặp nàng.

Nghe đến ba chữ “trấn Long Môn” Lý Trân lập tức hiểu ra, liền trở mình lên ngựa:

- Ta đây phải đi tìm tỷ ấy.

Hắn thúc chiến mã, chạy về phía cửa Hậu Tái.

Từ nửa năm trước, Lý Trân từ Triệu Thu Nương biết được tỷ phu Tào Văn ở trấn Long Môn có một căn nhà nhỏ, trên thực tế mùa thu năm trước, Tào Văn đã thuê một tòa nhà nhỏ ở trấn Long Môn, hóa ra là để cho thị nữ Liên Nhi ở lại. Từ sau khi gian tình của Tào Văn và Liên Nhi bị Lý Trân phá hủy, gã bề ngoài là nhận sai, đồng ý đuổi Liên Nhi về nhà thân thích ở Hán Trung nhưng trên thực tế, Liên Nhi vẫn ở Lạc Dương.

Về phần Tào Văn có cùng Liên Nhi tiếp tục tư thông hay không, hay là tính toán cưới cô ta làm thiếp, Lý Trân đã không còn quá quan tâm, hắn nhìn thấu cách làm người của Tào Văn, thực sự là một tên tiểu nhân vô sỉ lòng dạ hiểm độc.

Người này có thể chung hoạn nạn lại không thể cùng phú quý, thoát nhìn giống như là người thành thật, nhưng khi thi đậu khoa cử, hoặc là có chỗ dựa vững chắc, khuôn mặt xấu xí lập tức bộc lộ ra, Lý Trân thực cảm thấy không đáng thay đại tỷ, không ngờ lại gả cho một kẻ tiểu nhân xảo trá dễ tiện.

Lý Trân ra khỏi cửa thành, dọc theo quan đạo tiếp tục chạy nhanh về hướng nam, mặc dù rời khỏi thành Lạc Dương, nhưng hai bên quan đạo cửa hàng san sát như trước, buôn bán phồn hoa, vô cùng náo nhiệt, ước chừng chạy hơn mười dặm, đã đi tới trấn Long Môn.

Long Môn trấn có khoảng mấy trăm hộ gia đình, là một trấn nhỏ buôn bán vô cùng phồn vinh. Lý Trân nhớ rõ Triệu Thu Nương từng nói với hắn, Tào Văn thuê phòng ở phía đông tiểu trấn, Lý Trân giục ngựa đi vào cửa trấn đông, dưới ánh trăng sáng tỏ, hắn liếc mắt một cái nhìn thấy hai nữ đồ đệ của Triệu Thu Nương, một người tên Vu Tuệ Văn, một người là Thương Mẫn Nhi, hai bọn họ đang dắt ngựa, đang nghiêng cổ nhìn vào bên trong cánh cửa.

- Hai người các người.

Lý Trân hô một tiếng, hai nữ đồ đệ quay đầu nhìn lại là Lý Trân, lập tức vừa mừng vừa sợ, hai người liền vội vàng tiến lên vây quanh Lý Trân nói:

- Lý thống lĩnh rốt cuộc đã tới, mau đi xem Tuyền đại tỷ một chút.

- Hai người bọn họ đâu?

Thương Mẫn Nhi chỉ chỉ vào cánh cửa đang mở, nhỏ giọng nói:

- Vừa rồi cãi nhau một trận, còn nghe thấy tiếng khóc của Tuyền đại tỷ.

Trong lòng Lý Trân khẩn trương, đem dây cương ném cho các cô:

- Thay ta trông ngựa.

Hắn bước vào cửa viện, đây là một căn nhà có bố cục rất nhỏ hẹp, tiến vào cổng là một tiểu viện, chính giữa là phòng khách, hai bên là phòng bếp và phòng hạ nhân, đằng sau là nội viện của chủ nhân, cộng lại cũng năm sáu gian phòng, chiếm khoảng trên dưới nửa mẫu.

Trong sân có một tiểu nha đầu đang ngồi, dường như là sợ hãi, trốn ở góc phòng, bên trong chính đường có một tia sáng đèn, nhưng ánh sáng là từ hậu hoa viên truyền đến. Lý Trân đi qua một cái cửa nhỏ, đi tới hậu viện, chỉ thấy trong hậu đường đèn đuốc sáng trưng, bên trong có ba bốn người, một gã nam tử mặc

quan phục có vẻ mặt tức giận, khoanh tay ở giữa phòng đi qua đi lại, đúng là người mới trở thành huyện lệnh có nửa năm Tào Văn.

Ngồi bên cạnh là một lão phu nhân xiêm y ngăn nắp, gầy gò với bộ mặt khắc khổ, đúng là mẹ chồng của đại tể vẫn cầm hận mình, Mạnh thị, bà ta đang cần nhân, quở trách nhi tử gì đó, nghe loáng thoáng hình như là chịu uất ức gì đó.

Ngồi bên cạnh bà là một thiếu phụ trẻ tuổi, Lý Trân còn tưởng là đại tể Lý Tuyền, nhìn kỹ lại dáng người không giống đại tể, so với đại tể cao hơn, bộ dạng vừa mịn màng lại có thân hình như uyển chuyển, mặc một cái váy dài đỏ tươi, tóc búi cao.

Lý Trân lập tức nhận ra nữ tử này, chính là người mà lúc trước đại tể có lòng tốt thu nhận và giúp đỡ, thị nữ Liên Nhi. Lúc này cô ta quần áo lộng lẫy, đầu đầy châu ngọc, giống hệt một quý phu nhân, hơn nữa càng làm Lý Trân kinh ngạc là trong lòng cô ta hình như đang ôm một bọc tơ lót.

Trong nội đường không thấy đại tể và Triệu Thu Nương, Lý Trân nhìn xung quanh một chút, chỉ thấy bên cạnh có một gian phòng còn sáng đèn, hần bước nhanh đến trước phòng nhẹ nhàng đẩy cửa ra.

Đại tể Lý Tuyền và Triệu Thu Nương quả nhiên đều ở trong này, Lý Tuyền ngồi trên một tấm phản, đang cúi đầu gạt lệ khóc, Triệu Thu Nương ở một bên thấp giọng khuyên nài.

Lý Tuyền có chút thương cảm, quay đầu thấy đệ đệ đến rồi, nàng lập tức lại khóc lên, đứng lên vùi đầu vào ngực Lý Trân, Lý Trân vội vàng an ủi đại tể, đỡ nàng ngồi xuống, lại thấp giọng hỏi:

- Xảy ra chuyện gì?

Lý Tuyền chỉ khóc, chứ không có lên tiếng. Triệu Thu Nương thở dài nói:

- Tào Văn hôm trước đã trở lại, chiều hôm nay đến tìm đại tể của đệ, báo cho nàng một tin, gã ta đã cưới Liên Nhi làm bình thê ở trong huyện, hơn nữa còn sinh ra một đứa con trai.

- Gã ta là muốn chuyện đã rồi, mong đại tể chấp nhận cô ta sao?

Lý Trân lạnh lùng hỏi.

- Nào có đơn giản như vậy.

Triệu Thu Nương phẫn hận nói:

- Ta chưa bao giờ thấy một tên nam nhân vô tình vô nghĩa đến vậy, hần ta kêu đại tể người gọi Liên Nhi kia là tể, cũng chính là bắt đại tể người nguyện ý làm thiếp, nữ nhân kia lên làm thê, lý do là nữ nhân kia sinh được con trai, mẹ nhờ phúc con.

- Cái gì?

Lý Trân lập tức giận tím mặt, xoay người liền đi về phía cách vách, Lý Tuyền khẩn trương, đứng dậy kéo cánh tay Lý Trân lại:

- A Trân, đệ đừng đi.

- A Tể, buông ra, xem đệ hôm nay làm thế nào làm thết tên cầu tặc này.

Lý Tuyền mắt thấy kéo không được đệ đệ, lập tức lại khóc lên:

- Hần ta là tên không có lương tâm khốn kiếp, chết cũng đáng, nhưng đệ là đệ đệ ta, đệ không thể giết người.

Triệu Thu Nương cũng vội vàng tiến lên giữ chặt Lý Trân:

- A Trân, đây là chuyện nhà, người bình tĩnh một chút đi.

Lý Trân khắc chế lại sự phẫn nộ trong lòng nói:

- Đệ không giết hần ta, đệ đi cùng hần nói lý lẽ, đệ cũng không tin hần ta đường đường là một mệnh quan triều đình, dám vứt bỏ thê tử kết tóc với mình.

Lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng của Tào Văn:

- Ta không có muốn vứt bỏ đại tỷ ngươi, ta chỉ tùy việc mà xét.

Lý Trân tránh thoát khỏi đại tỷ và Triệu Thu Nương, bước nhanh đi ra khỏi cửa phòng, chỉ thấy Tào Văn đứng ở trong sân, cửa nội đường đã đóng lại, hiển nhiên Tào Văn phát hiện Lý Trân đã đến, sợ Lý Trân động võ với Liên Nhi, liền bước trước đi ra tìm hấn.

Lý Trân tức giận vô cùng ngược lại cười:

- Cái gì gọi là tùy việc mà xét, ta ngược lại là lần đầu nghe thấy, Tào huyện lệnh không ngại nói nghe một chút, để ta nhìn xem ngươi rốt cục là người đề tiện tới trình độ nào.

Mặt Tào Văn lúc đỏ lúc trắng, hấn ta dường như cũng có chút sợ hãi Lý Trân, lùi lại sau một bước nói:

- Bất hiếu có ba việc, không con nổi dõ là lớn nhất, ta và đại tỷ ngươi thành hôn nhiều năm như vậy, nàng từ đầu đến cuối không sinh con, ta tưởng vấn đề ở ta, cho nên cũng cam chịu, nhưng sự thật chứng minh, ta có thể sinh con, hơn nữa ta hiện tại đã có con trai, tên là Tào Lương Tự, lẽ nào muốn nhi tử độc nhất của ta trở thành thứ xuất sao?

Lý Trân lắc lắc đầu, lạnh lùng nói:

- Loại chuyện này trước nay rất nhiều, cũng rất dễ giải quyết, đem con giao cho đại tỷ ta, đại tỷ ta chính là mẫu thân đứa nhỏ, đứa bé chính là con trai trưởng rồi, lẽ nào người khác không giải quyết như thế sao?

- Nói hươu nói vượn.

Tào Văn sắc mặt xanh mét, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Mẹ đẻ của con trai ta vẫn còn ở đây, tại sao lại cướp đoạt nhi tử của nàng, ta đã quyết định, đại tỷ ngươi không con, ta nghĩ đến tình cảm nhiều năm sẽ không bỏ nàng, nhưng nàng chỉ là thiếp, Liên Nhi làm chính thê, nếu như nàng không đồng ý, vậy thì việc hôn nhân này cũng chấm dứt đi.

Lý Trân cười lạnh:

- Tào Văn à, về chút tư tâm này cũng chỉ lừa được đại tỷ ta, sao có thể lừa gạt ta được? Ngươi từ trước khoa cử trăm phương ngàn kế muốn ly hôn với đại tỷ ta, nhưng lại sợ mang tiếng là ghét bỏ vợ con, cho nên mới ẩn nhẫn nửa năm, nay có nhi tử làm cớ, vậy đây thật sự là nhi tử ngươi à? Ta thấy chưa chắc, Tào Văn, trong lòng ngươi tự mình hiểu rõ.

Tào Văn cả kinh lùi vài bước, thanh âm run rẩy nói:

- Ngươi nói linh tinh gì đấy?

Ánh mắt Lý Trân lộ ra vẻ cực kỳ chán ghét, lắc lắc đầu nói:

- Trở thành con rể của Võ Tam Tư nhất định là tiền đồ vô lượng, đại tỷ ta chỉ là nữ thương nhân thật sự không xứng với ngươi, hơn nữa làm chậm trễ kế hoạch của ngươi rồi, không phải sao?

Lúc này, cửa phía sau Lý Trân mở ra, Lý Tuyên từ trong phòng đi ra, nàng đã không khóc nữa, lạnh lùng nhìn chăm chú vào Tào Văn nói:

- Tào Văn, ta bây giờ mới hiểu được, ngươi có phải muốn cưới Võ Đình Hương làm thê tử hay không?

Tào Văn nửa ngày không nói được một câu, lúc này, Liên Nhi khóc từ trong phòng chạy ra, liều mạng cào mặt Tào Văn, vừa hô vừa mắng to:

- Ngươi là tên khốn khiếp không có lương tâm, ngươi không phải nói lấy ta làm thê tử sao? Ngươi là tên đại lừa gạt, ta liều mạng với ngươi.

Trên mặt Tào Văn bị cào ra vài vết máu, hấn ta thẹn quá hóa giận, một tát đánh ngã cô ta, chỉ tay về phía cô ta nổi giận mắng:

- Đồ đĩ, ngươi xuất thân là gì, còn muốn làm thê tử của Tào Văn ta, ngươi cũng không soi mặt mình vào nước tiểu xem xem.

Lý Tuyền nhìn hấn ta một lúc lâu, cuối cùng thở dài ra:

- Ta Lý Tuyền thật sự là mất bị mù, không ngờ gả cho tên tiểu nhân hèn hạ, Tào Văn, dù cho người không muốn bỏ ta, ta cũng sẽ bỏ người, bắt đầu từ bây giờ, Lý Tuyền ta không còn là con dâu của Tào gia nhà người, cũng không còn là thê tử của người, người đi làm con rể của Lương Vương đi, ta ngược lại muốn coi tương lai người có kết cục tốt gì?

- A Trân, Thu Nương, chúng ta đi.

Lý Tuyền xoay người đi về phía cửa chính, Triệu Thu Nương vội vàng vượt qua nàng thấp giọng nói:

- A Tuyền, không sao chứ?

- Ta không sao, ta sẽ viết một bức hưu phu, người tìm người thay ta đưa cho hấn ta, ta không muốn gặp lại hấn ta nữa.

Lúc này, Lý Trân bỗng nhiên hung hăng nện một quyền vào sống mũi Tào Văn, Tào Văn hét thảm một tiếng, ngã ra hơn một trượng, bụm mặt trên mặt đất lăn lộn, xương mũi hấn ta bị Lý Trân mạnh mẽ đâm vỡ.

Mạnh thị chạy đến, đỡ lấy nhi tử vội hỏi:

- Con ơi con thế nào rồi?

Trong nội tâm bà ta cực hận Lý Trân, chỉ vào hấn mắng to:

- Người là tên khốn khiếp đang chết, người sao không đi chết đi?

Lý Trân cười lạnh một tiếng nói:

- Không đánh con bà quyền này, lòng ta thật sự không thoải mái, cuối cùng khuyên bà một câu, cổ mà trông nhi tử bà, khuyên hấn ta làm quan thanh liêm một chút, cũng đừng giống như Lai Tuấn Thần bị chết trong tay ta.

Lý Trân xoay người bước nhanh rời đi, Mạnh thị bị câu sau cùng của Lý Trân làm sợ tới mức cả người run rẩy, bà ta không tự chủ được nhéo vào dây chuyền vàng trên cổ mình, cả người dường như tiến vào hầm băng vậy.

311. Chương 309: Điểm Cuối Của Hôn Nhân

Sáng sớm ngày kế, Lý Trân chậm rãi đi tới đông phòng của đại tỷ, chỉ thấy đại tỷ ngồi bên cạnh cửa sổ, ánh mắt chuyên chú nhìn vào một gốc cây cảnh lá tươi tốt ngoài cửa sổ, cảm xúc nàng lộ vẻ vô cùng sa sút, khuôn mặt tiêu tụy, có thể thấy được nàng một đêm không ngủ.

- A Tỷ.

Lý Trân cúi đầu gọi nàng một tiếng, đi đến trước mặt nàng ngồi xuống, Lý Tuyền thở dài, miễn cưỡng cười nói:

- Không cần lo lắng cái gì, ta sớm đã có chuẩn bị tâm lý rồi, chỉ là ta hận chính mình mất bị mù, không ngờ gả cho một nam nhân ti tiện như vậy, trong lòng mới khổ sở.

- Có lẽ là bởi vì quan trường làm hấn ta thay đổi.

Lý Trân an ủi đại tỷ nói.

Lý Tuyền lắc đầu:

- Hấn ta là người lòng dạ rất sâu, không ngờ lại đeo mặt nạ với thê tử của mình nhiều năm như vậy, thật ra năm trước chúng ta tới Lạc Dương, hấn ta đã bắt đầu biểu hiện ra một mặt háo sắc, mỗi ngày cùng đồng hương đi thanh lâu uống rượu, tỷ còn tưởng rằng đồng hương làm hỏng hấn ta, cho nên lúc hấn ta kết giao

với đám người Hạ Tri Chương, kết quả người ta căn bản là lừa hắc ta đi, hắc ta lại nói lý do là do tỷ là thương nhân, đem trách nhiệm đổ hết cho tỷ, lòng tỷ kỳ thật rất hiểu, tâm hắc ta nặng vì công danh lợi lộc, đầu phục Võ Tam Tư, bị bọn Hạ Tri Chương cầm hận.

Lý Trân yên lặng không nói gì, hắc vốn cho rằng đại tỷ bận chuyện kinh doanh, mơ hồ về việc của Tào Văn, không nghĩ tới trong lòng đại tỷ lại sáng như gương. Lý Trân nghĩ đến việc mình đưa Tào Văn vào phủ Cao Diên Phúc, kết quả vài ngày Tào Văn lại đến chỗ Võ Tam Tư, làm Cao Diên Phúc rất thất vọng, lại không biết nói rõ với mình thế nào.

Hắc lại nghĩ tới chuyện về nha hoàn Liên Nhi, lúc ấy hắc nên nói rõ cho đại tỷ mới đúng, không nên giấu diếm, càng nghĩ trong lòng Lý Trân càng áy náy, hắc thấp giọng nói với Lý Tuyền:

- Có lẽ chuyện về nha hoàn kia đệ cũng có trách nhiệm, đệ không nên buộc hắc ta đuổi nha hoàn kia đi.

- Đệ đừng nói như vậy.

Lý Tuyền trách cứ liếc mắt nhìn đệ đệ một cái:

- Một người làm kẻ trộm sao có thể trách người khác báo quan? Đệ cho là hắc ta thực thích nha hoàn kia sao? Cô ta chỉ là bị người nọ lợi dụng để thoát khỏi tỷ mà thôi, khi đó, hắc ta cũng đã có ý định với nữ nhi của Võ Tam Tư rồi. Đệ đã quên rồi sao? Hắc ta bị báo vồ nên bị thương, là ai đưa hắc ta về?

Lý Trân cũng nghĩ ra rồi, đúng là Võ Đình Hương đưa Tào Văn trở về, cho thấy rõ là khi đó Võ Đình Hương có ý với Tào Văn rồi, lấy sự khôn khéo của Tào Văn, hắc ta sao có thể nhìn không ra, cho nên trong lúc dưỡng thương lại cùng nha hoàn Liên Nhi cấu kết, rất có thể hắc ta cũng đã tính toán tốt kế hoạch, lợi dụng nhược điểm đại tỷ không có con cái để thực hiện mưu đồ của hắc ta.

- Người này quả nhiên là giỏi về tâm kế, khó trách Võ Tam Tư coi trọng hắc ta.

Lý Trân cũng nhin không được cảm khái nói.

- Chúng ta không nói về hắc ta nữa.

Lý Tuyền nói chuyện với đệ đệ một lúc, tâm tình có chút tốt lên, nàng cười nói:

- Không có hắc ta cũng tốt, tỷ có thể chú tâm vào buôn bán, đệ sẽ không ngại lão tỷ là một thương nhân đầu nhĩ.

Lý Trân lắc đầu:

- Làm sao như vậy được?

Lý Tuyền xoay người vào trong tủ quần áo lấy ra một phong thư, đưa cho Lý Trân nói:

- Đây là thư hai ngày trước Kinh Ngữ viết cho tỷ, mời tỷ đi Trường An với nàng, cùng nhau kinh doanh hồ phẩn (một loại dược liệu), tỷ còn có chút do dự, hiện tại đúng lúc giải thoát rồi, tỷ chuẩn bị mai xuất phát đi Trường An.

Lý Trân nhướn mày:

- A tỷ vì sao nhất định phải đi Trường An, ở Lạc Dương không tốt sao?

Lý Tuyền nhẹ nhàng vuốt ve đầu của hắc, ánh mắt có vẻ ươn ướt:

- A tỷ cũng không muốn rời xa đệ, nhưng... tỷ muốn quên đi chuyện thương tâm.

- Đừng nói nữa, đệ biết rồi, mai đệ tiễn A Tỷ đi Trường An.

Lý Tuyền cười cười:

- Không cần, đệ hiện tại công vụ bề bộn, tỷ tự mình đi, tỷ còn muốn đi Linh Châu trang viên một lần, xem nho của tỷ, đại tỷ của đệ không có vô dụng như đệ nghĩ đâu.

Nói xong, Lý Tuyền đắm đắm vào chân đang bị tê, đứng lên nói:

- Tỷ đi xem đứa nhỏ, thuận tiện thu xếp một chút.

Giữa trưa, Triệu Thu Nương đưa tới một phong thư, thư là Tào Văn viết cho Lý Tuyền, trong phòng, Lý Tuyền mở quyển trục, chỉ thấy trên giấy dày viết: ‘Là vợ chồng phạm trần, kết duyên từ ba kiếp, kiếp này nên duyên vợ chồng, nay vợ chồng không hợp, so làm oan gia, hai người không cùng lòng, khó thành một ý, trở về như ngày trước, tên về như cũ.

Nguyễn sau khi cùng nương tử chia tay, lược đẹp chải tóc mai, đôi mày xinh đẹp, hiện ra vẻ đẹp yếu điệu, tuyền thành quan lớn, giải thích oán hận, càng đừng ghét nhau, mọi người đều vui mừng.”

Lý Tuyền cười lạnh một tiếng, thư ly hôn cũng còn muốn ba hoa chích chòe như vậy, viết dù tốt cũng không che giấu được bản tính ghê tởm của hắn ta.

Một bên Triệu Thu Nương lo lắng nhìn Lý Tuyền, không biết là nàng có thể tiếp nhận được đả kích như vậy hay không, không ngờ Lý Tuyền lại cực kỳ bình tĩnh hỏi:

- Thu Nương, ta nên làm như thế nào?

Triệu Thu Nương chỉ vào hai phần thư ly hôn nói:

- Người chỉ cần ký tên ở phía trên kia, lại ấn tay vào, tự mình giữ một phần, một phần đưa trả lại hắn ta, sự tình liền kết thúc.

- Tốt, ta đây liền ký tên đồng ý.

Lý Tuyền chăm chăm bút, ký xuống tên của mình, lại ấn tay mình trên thư ly hôn, ngay khi ấn tay mình lên, nước mắt bỗng nhiên trào ra từ trong mắt nàng, rơi xuống, Lý Tuyền xoay người liền chạy vào trong phòng.

Triệu Thu Nương vội vàng đứng dậy đuổi theo, Lý Trân lại kéo lại, lắc lắc đầu nói:

- Để cho tỷ đi, khóc cho đã một hồi thì tốt rồi.

Triệu Thu Nương thở dài, lại từ từ ngồi xuống thấp giọng nói với Lý Trân:

- Là quản gia của Võ Tam Tư đưa thư ly hôn tới, xem ra đệ nói đúng rồi, Tào Văn đúng là muốn kết hôn với nữ nhi của Võ Tam Tư.

Lý Trân cười lạnh một tiếng:

- Hắn ta cũng không chắc thích Võ Đình Hương, hắn ta chỉ thích công danh lợi lộc, thích hậu trường của Võ Tam Tư.

- Đúng vậy, đại tỷ của đệ ngày hôm qua nói cho ta biết, nàng nói nàng đã sớm biết có một ngày như vậy, nàng dùng hết sức để cứu lại cuộc hôn nhân này mới bán quán rượu đi, chỉ đáng tiếc quán rượu là nàng cực khổ lắm mới làm được.

- Tái ông thất mã, họa phúc khôn lường, đại tỷ ta thật ra là người có thể làm việc được, đã không còn trói buộc của Tào Văn này, ta tin tưởng tỷ ấy sẽ làm càng tốt hơn, ta cũng sẽ toàn lực giúp tỷ ấy.

Lý Trân cũng âm thầm quyết định, hắn phải dùng toàn lực trợ giúp đại tỷ thoát khỏi bóng ma ly hôn.

- Cái gì, đại tỷ người và tỷ phu ly hôn?

Khi Lý Trân rất bình tĩnh nói cho Địch Yến tin tức này, nàng vẫn bị giật mình trợn mắt há hốc mồm:

- Không có khả năng, tại sao có thể như vậy? Hắn ta vừa mới xuất sĩ không đến nửa năm mà.

Lý Trân rót cho nàng chén rượu:

- Loại chuyện này ta có gì cần phải lừa nàng, không nên giật mình, người kia rất nhanh sẽ trở thành rể hiền của Võ Tam Tư.

Địch Yến lúc này mới từ trong khiếp sợ cực độ tỉnh táo lại, tuy nói người Đường ly hôn là rất bình thường, nhưng trong cuộc sống của nàng cũng rất ít nghe nói đến tình huống ly hôn của vợ chồng, hơn nữa nàng biết Tuyền đại tỷ, cho dù Lý Tuyền không thích mình mà canh cánh trong lòng nhưng vào lúc này trong nội tâm nàng lại tràn đầy cảm thông với Lý Tuyền.

Nàng cảm giận nói:

- Vì trời càn cao nên tên cặn bã đó từ bỏ vợ mình, loại nam nhân này thật sự quá đê tiện vô sỉ, hy vọng hần ta ác nhân có ác báo.

Lý Trân giơ chén rượu lên uống một hơi cạn sạch, hơi có chút thương cảm nói:

- Đại tỷ ta sáng sớm hôm nay đi Trường An rồi, không biết khi nào mới có thể gặp lại tỷ ấy?

Địch Yến không biết phải an ủi hần như thế nào, nàng rót cho Lý Trân một chén rượu, dịu dàng nói:

- Trường An thật ra cũng không xa, khi nào chàng đi Trường An chấp hành nhiệm vụ, không phải có cơ hội nhìn thấy đại tỷ rồi sao?

- Đây cũng đúng.

Lý Trân cười nói:

- Tỷ ấy đi Trường An buôn bán một lần nữa, ta tin tưởng tỷ ấy có thể làm một phen đại sự, hy vọng có một ngày sự nghiệp của tỷ ấy càng làm càng lớn, lại về lại Lạc Dương.

- Chuyện của chàng hiện tại thế nào, ta nói là chuyện mở rộng Nội vệ?

Địch Yến không muốn để Lý Trân càng thương cảm, liền chuyển hướng đề tài.

Lý Trân gật gật đầu:

- Hôm nay thánh chỉ đã hạ, Binh bộ đang phác thảo phương án cụ thể, đoán chừng qua hai ba ngày nữa, có thể chính thức áp dụng, ta còn quyết định nghe theo khuyến cáo của mọi người, đề cử Lã Tấn làm lang tướng, Tửu mạo kinh nghiệm không đủ, lại đợi đi.

Hai người đang nói, chỉ nghe thấy cầu thang bên kia truyền đến tiếng bước chân gấp gáp, Lý Trân quay đầu lại, chỉ thấy Tửu Chí mồ hôi đổ đầy đầu chạy tới, hết nhìn đông đến nhìn tây tìm cái gì đấy.

- Ở trong này?

Lý Trân mạnh mẽ phát tay về phía gã.

Tửu Chí thấy bọn họ, vội vàng chạy tới, cười nói:

- Hóa ra Địch cô nương cũng ở đây, thật là ngại quá.

- Có chuyện gì?

Lý Trân hỏi y.

Tửu Chí vội vàng thấp giọng nói:

- Cha ta đến đây, gia chủ của các người cũng tới, ông ta nói có chuyện quan trọng tìm người.

Đôn Hoàng gia chủ của Lý thị là Lý Tân, Lý Trân giao tiếp với ông ta không nhiều lắm, đối với hần tuy rằng không nói là ác cảm nhưng cũng không có hảo cảm gì, tuy nhiên Lý Tân mới đến lại vội vàng gặp mình, cũng không biết có chuyện quan trọng gì?

- Lý Bàn đâu? Y có đi gặp gia chủ không?

- Y ở đây tiếp chuyện gia chủ, chỉ bằng...ta nói cho ông ta là người hiện tại có việc, hôm khác nói sau?

Tửu Chí chần chờ nói.

Lúc này, Địch Yến lại nói:

- Lý đại ca, nếu là gia chủ đến đây, hay là vẫn không nên thất lễ, chàng đi gặp ông ta đi, hôm khác ta lại đến tìm chàng.

Lý Trân hiện tại không muốn đi gặp cái gì mà gia chủ, hần vốn dĩ quan niệm về gia chủ cũng rất nhạt, hiện tại việc của đại tỷ làm cho hần tâm phiền ý loạn, hần nào còn tâm tư gì nữa? Nhưng ngấm lại một chút,

cũng hiểu được Dịch Yến nói không sai, cho dù xuất phát từ lễ tiết cũng nên đi gặp ông ta, nghe một chút Lý Tân có chuyện quan trọng gì.

- Được rồi.

Lý Trân đem rượu trong chén uống một hơi cạn sạch, hẹn Dịch Yến thời gian lần sau gặp mặt, liền đứng dậy cùng Tửu Chí xuống lầu.

Phụ thân của Tửu Chí và gia chủ Lý Tân tạm thời ở trong một căn nhà nhỏ mà Tửu Chí mới mua, Lý thị gia tộc ở Trường An có nhà nhưng ở Lạc Dương không có, tuy nhiên Lý thị Lũng Tây ở Lạc Dương có một tòa nhà chiếm mười mẫu đất, chính là chuyên môn dành cho tộc nhân khi đến Lạc Dương làm việc ở lại, Đôn Hoàng Lý thị là một chi của Lũng Tây Lý thị, Lý Tân cũng hoàn toàn có thể đến ở trong phủ Lý thị kia.

Chỉ có điều Lý Tân vội vã muốn gặp Lý Trân mới tạm thời ở trong phủ của Tửu Chí, trong đại sảnh, Lý Tân đang cùng phụ thân của Tửu Chí là Tửu Viễn Chính nói chuyện phiếm, Lý Bàn cũng ngồi một bên.

Tửu Viễn Chính và nhi tử Tửu Chí bộ dạng rất giống nhau, tuy nhiên so với Tửu Chí càng thêm ngăm đen trắng kiện hơn một chút, ông năm nay đã tầm bốn mươi, là đồ tể nổi danh ở Đôn Hoàng, ở thời Hán Đường, đồ tể phần lớn là người giàu có, giống đầu thời Hán là Phàn Khoái, cuối thời Hán là Trương Phi, cùng với trong tiểu thuyết là Trần Quan Tây, vân vân, đều là xuất thân từ đồ tể.

Tửu Viễn Chính gia cảnh đương nhiên cũng không tệ, nhưng ông khá thiên vị tiểu nhi tử, đại bộ phận tài sản đều để lại cho tiểu nhi tử, thì ra là đệ đệ của Tửu Chí, đối với đứa trưởng tử Tửu Chí lại tương đối hà khắc, Tửu Chí trên cơ bản đều không có gia sản gì cả, hoàn toàn dựa vào chính mình dốc sức kiếm tiền, cũng đạt được một chút tiền đồ không tồi.

Điều này làm cho Tửu Viễn Chính âm thầm có chút hối hận, ông vẫn cho rằng con trưởng không bằng con thứ, nhưng hiện tại xem ra, trưởng tử nếu so với tiểu nhi tử giết heo làm thịt dê thì tiền đồ nhiều hơn, rõ ràng còn thắng làm giáo úy Nội vệ, hiện tại làm ông cảm thấy càng thêm kiêu ngạo.

Cũng vì duyên cơ này, Tửu Viễn Chính nói chuyện với người ở địa vị cao hơn là Lý Tân, sống lưng cũng thẳng lên rất nhiều.

- Gia chủ hiếm khi đến kinh thành một chuyến, sao không ở thêm vài ngày? Mai lại đi, thế này thì vội quá.

- Ta lần này chủ yếu là đi Lũng Tây tham gia Trung Nguyên đại tộc tế, đến Lạc Dương chỉ vì gặp A Trân, nếu lại ở thêm vài ngày, chỉ sợ không đến được tộc tế, chỉ có thể lần sau có thời gian lại đến Lạc Dương.

- A Trân không tệ, từ nhỏ liền không giống người thường, người ta bốn tuổi lớn lên, câu này nói không sai, khi hán ba tuổi ta đã nói chuyện cùng tổ phụ hần, lúc ấy ta nói, tôn tử của người tướng mạo phi phàm, tương lai tiền đồ không thể đo lường được, hiện tại xem ra, ta hoàn toàn không có nhìn nhầm người, ha ha.

Tửu Viễn Chính sang sảng cười to, Lý Tân đã có chút xấu hổ, đây chẳng phải là nói gia tộc Lý thị nhìn lầm người sao? Ông ta chỉ đành miễn cưỡng cười cười, không có hé răng.

Lúc này, Tửu Chí và Lý Trân một trước một sau đi đến, Tửu Viễn Chính cười to nói:

- Bọn nó đến rồi.

312. Chương 310: Thân Thế Bí Ẩn

- Tửu đại thúc, lâu rồi không gặp, vẫn nhanh nhẹn như hồi nào.

Lý Trân từ trong sân đã nghe thấy tiếng cười sang sảng của phụ thân Tửu Chí, lập tức làm hần nhớ tới cuộc sống khi còn ở Đôn Hoàng, trong lòng cảm thấy thân thiết, Tửu đại thúc tính cách thô lỗ hào sảng, rượu ngon thịt tươi, không câu nệ lễ tiết, khi vui thì lôi bọn họ cùng uống rượu, không vui thì lúc đánh Tửu Chí cũng lôi bọn họ ra cùng đánh.

- Tiểu tử thôi làm quan rồi, sao không có bộ dáng làm quan gì nhỉ.

Tửu Viễn Chinh cười lớn chạy ra đón hấn, vỗ vỗ thật mạnh vai Lý Trân:

- Về sau phải chiều cổ huynh đệ mập của ngươi, nếu nó mà chọc giận ngươi, ngươi cứ việc ra sức đánh là được, đừng đánh chết là được rồi.

- Tửu đại thúc cứ yên tâm đi.

Lý Trân khẽ cười nói.

- Cha lại uống nhiều rồi.

Tửu Chí mắt húng oán hận phụ thân nói:

- Không thể nói ít đi vài câu sao.

- Tiểu tử thôi, ngươi dám nói lão tử?

Tửu Viễn Chinh trở nên tức giận, giơ tay muốn đánh, Lý Bàn vội vàng tiến lên ngăn lại.

Lúc này, Lý Trân thấy đứng ở trong nội đường là gia chủ Lý Tân, ông ta vẫn như ngày xưa, trên cơ bản không thay đổi gì cả, vẫn tao nhã như thế, tướng mạo gầy gò, so với mặt mũi râu ria rậm rạp của Tửu đại thúc tạo thành sự tương phản rõ rệt.

Lý Trân tiến lên khom người thi lễ:

- Tham kiến gia chủ.

Theo lý, Lý Trân là văn bối của gia tộc, nhìn thấy gia chủ thì nên quỳ xuống hành đại lễ, nhưng Lý Trân lại không muốn quỳ xuống trước mặt ông ta, thậm chí khom người lễ cũng có chút miễn cưỡng.

Lý Tân cũng lơ đãng, cười nói:

- A Trân, ta nghe Tiểu Bàn nói ngươi sắp được thăng làm tướng quân rồi, chúc mừng ngươi.

- Vẫn chỉ là tin đồn, không thể nghĩ là thật.

Lý Trân thuận miệng khiêm tốn hai câu, lại hỏi:

- Gia chủ ở Lạc Dương định ở mấy ngày?

- Thì hôm nay một ngày, sáng mai ta đi sớm.

- Ngày mai đã đi, tại sao không ở lại thêm vài ngày?

Lý Trân ân cần nói:

- Ở thêm vài ngày, có thể kêu Bàn Nhị ca dẫn gia chủ đi ra ngoài thăm thú.

- Lần sau đi, ta còn muốn đi Lũng Tây tham gia đại tế Trung Nguyên của dòng họ Lý thị, không còn thời gian nữa rồi.

Trong lòng Lý Trân có chút kỳ quái, gia chủ ngàn dặm xa xôi tới Lạc Dương, chỉ là muốn gặp mình một chút, rốt cục có chuyện quan trọng gì?

Lý Tân dường như hiểu được tâm tư của Lý Trân, liền cười nói:

- Nếu không ngươi đi cùng ta ra ngoài một chút, chúng ta nói chuyện.

- Mời gia chủ.

Lý Trân và gia chủ Lý Tân đi ra ngoài phủ của Tửu Chí, cách đó không xa là một tửu quán nhỏ, Lý Tân vừa chỉ vừa cười nói:

- Chúng ta ra kia ngồi một chút, buổi trưa nay ta ngồi trong ăn cơm đó, rất yên tĩnh, cảm giác không tồi.

Lý Trân yên lặng gật đầu, đi theo ông ta về phía tửu quán, lúc này đã qua giờ cơm trưa, trong tửu quán không có khách, cực kỳ yên tĩnh, bọn họ tìm chỗ trong góc ngồi xuống, Lý Trân chọn một bầu rượu, lại chọn vài món nhắm rượu.

- Đại tỷ người thế nào rồi? Nghe nói tỷ phu người đậu tiến sĩ, không tồi nhỉ.

- Hẳn ta đã không còn là tỷ phu của ta nữa rồi.

Lý Tân cả kinh, vội vàng hỏi:

- Chuyện gì đã xảy ra?

Lý Trân thản nhiên nói:

- Cũng không có gì, hẳn ta chuẩn bị rước nữ nhi của Vô Tam Tư về, không có quan hệ gì với đại tỷ ta nữa.

Lý Tân chậm rãi gật đầu:

- Thì ra là thế, ai da, nhân tình ấm lạnh, tạo hóa trêu người.

Lúc này, tửu bảo bưng lên rượu và thức ăn cho bọn họ, Lý Trân lấy ra một miếng tiền vàng Túc Đặc thưởng cho gã, tửu bảo thiên ân vạn tạ rồi đi. Lý Tân cầm bầu rượu lên rót cho Lý Trân một chén, cười cười nói:

- Hai tháng trước, Lư Lăng Vương phái một tên tâm phúc đến Đôn Hoàng tìm ta, người có biết chuyện này không?

Lý Trân ngẩn ra, lắc lắc đầu nói:

- Ta không biết.

- Người đến tên là Giang Ân Tín, gã cầm kim bài của Lư Lăng Vương tìm được ta, nhưng thật ra là vì chuyện của người mà đến.

Lý Trân đương nhiên biết Giang Ân Tín này, vốn là thái giám Vô Tam Tư phái đi giám thị Lư Lăng Vương, kết quả bị Lý Hiến cảm hóa, trở thành tâm phúc của Lý Hiến, cũng gia nhập Hưng Đường Hội, là một trong những người liên lạc của Hưng Đường Hội.

Lần trước Giang Ân Tín cố ý mang theo thư của Lư Lăng Vương chạy trốn, kết quả phân tán được lực chú ý của Lai Tuấn Thần, làm cho võ sĩ Vi gia có thể thuận lợi trốn thoát, Lý Trân còn tưởng rằng gã đã chết, không nghĩ tới gã còn sống mà làm việc cho Lý Hiến.

Tuy nhiên, Lý Hiến không ngờ phái Giang Ân Tín đi Đôn Hoàng điều tra mình, điều này thực khiến Lý Trân khó hiểu, Lý Hiến làm như vậy có mục đích gì.

Lý Tân uống một chén, lại cười cười nói:

- Người còn nhớ rõ việc khôi thạch bích kia không? Lý Trạch vì cướp nó đi, rồi nói tổ phụ người không phải là Đôn Hoàng Lý thị, kết quả vụ kiện ấy khiến gã thất bại ê chề.

Lý Trân gật gật đầu:

- Là do Lý thái thú trợ giúp ta một tay.

- Đúng vậy, lúc ấy nếu Lý thái thú không giúp người, nói không chừng Lý Trạch sẽ thắng vụ ấy, bởi vì tổ phụ người quả thật không phải là Đôn Hoàng Lý thị, ông không nên có được tổ nghiệp của Đôn Hoàng Lý thị.

Lý Trân không nói gì, hẳn mơ hồ cảm thấy Lý Tân có chuyện gì quan trọng cần nói với mình.

Lúc trước hẳn cũng hoài nghi tổ phụ không phải là Đôn Hoàng Lý thị, còn đi hỏi riêng đại tỷ, kết quả không thu hoạch được gì, chuyện này hẳn cũng dần quên mất, hẳn đối với Đôn Hoàng Lý thị không có hứng thú, tự nhiên cũng không tìm hiểu tới thân phận thực sự của tổ phụ, nhưng Lý Tân ngàn dặm xa xôi chạy tới tự nhiên nói với mình chuyện này, khiến trong lòng hẳn có một tia hứng thú.

Lý Tân thở dài lại nói:

- Tổ phụ người Lý Đan Bình bốn mươi năm trước đến Đôn Hoàng, lúc ấy gia chủ Lý thị vẫn là phụ thân ta, khi ấy ta mới mười tuổi, nhưng ta nhớ rõ lời tổ phụ người nói, ông là từ Toái Diệp tới đây.

- Toái Diệp?

Lý Trân một trận kinh ngạc, tổ phụ là từ Toái Diệp đến đây.

- Bí mật này ở trong gia phả bị sửa rồi, đổi thành tổ phụ người là từ Lũng Tây tới, thuộc Lũng Tây Lý thị.

- Có thể Toái Diệp cũng có một chi thuộc Lũng Tây Lý thị, đời sau của Lương Vũ Chiêu Vương Lý Lượng, không phải sao?

Lý Tân sau một lúc lâu không nói gì, trong mắt có vẻ lo lắng, Lý Trân cũng cảm thấy hơi không đúng, hiển nhiên sự tình cũng không phải đơn giản như hắn nghĩ vậy, lại liên tưởng đến Lư Lăng Vương phái người đi điều tra, hắn ngập ngừng một chút hỏi:

- Lẽ nào Lư Lăng Vương phái người đi Đôn Hoàng, là đi điều tra tổ phụ ta sao?

Lý Tân chậm rãi gật đầu:

- Lư Lăng Vương đối với cuộc đời của tổ phụ người cảm thấy hứng thú, người tới hỏi vài vấn đề, lại là bí mật phụ thân ta che giấu nhiều năm.

Nói đến đây, Lý Tân từ trong lòng lấy ra một bọc gấm nhỏ, đặt lên bàn giao cho Lý Trân:

- Đây là tổ phụ người lưu lại cho hai tỷ đệ các người, nhưng trước khi lâm chung ông giao cho ta, kêu ta tiếp tục thay ông bảo vệ bí mật này.

Lý Trân nhận bọc gấm nhỏ từ từ mở ra, bên trong không ngờ là một đôi ngọc bội long phượng, chất ngọc nhẵn nhụi ấm áp, không có một chút tỳ vết nào, phẩm chất so với ngọc bội mà Thượng Quan Uyển Nhi đưa cho cao hơn một bậc.

- Ngọc bội này có ý nghĩa gì?

Lý Trân mờ mịt không hiểu hỏi.

Lý Tân cười khổ lắc đầu:

- Ta đã thề với phụ thân và tổ phụ người, tuyệt đối không lộ ra lời nào với bất kỳ ai, cho nên ta cái gì cũng không thể nói, vốn dĩ ngọc bội kia cũng không thể đưa người, nhưng nếu Lư Lăng Vương cũng biết về đôi ngọc bội, vậy chỉ có thể đưa nó trả lại cho các người thôi.

Lý Trân lập tức vội la lên:

- Nhưng...ông nói cái gì đó với Giang Ân Tín, có thể nói lại cho ta biết lời mà ông nói với gã, nói lại lần nữa cho ta được không?

- Ta hiện tại là đang nói cho người, gã hỏi ta là cần đôi ngọc bội, ta cái gì cũng không nói, chỉ đôi ngọc bội này cho gã xem, sau đó gã liền đi mất, lập tức rời khỏi Đôn Hoàng.

- Gã không lấy đi đôi ngọc bội này?

- Không có, nhưng ta hiểu được ý của gã, Lư Lăng Vương hy vọng ta đem đôi ngọc bội này trả lại cho các người.

Lý Trân hiện tại cảm thấy hoang mang, không nói đến đôi ngọc bội này đại biểu ý nghĩa đặc thù gì, mấu chốt là Lư Lăng Vương Lý Hiến làm sao biết tổ phụ hắn có đôi ngọc bội này?

- Gia chủ, ông có thể tiết lộ một chút ra chân tướng cho ta không?

Lý Trân cầu khẩn với Lý Tân.

Lý Tân không chút do dự lắc đầu:

- Ta đem ngọc bội cho ngươi, là đã tiết lộ bí mật lớn nhất rồi, ta không thể nói thêm nữa, nếu không tương lai ta không thể đi gặp phụ thân ta, cũng không có mặt mũi nào đi gặp tổ phụ ngươi, ngươi tự mình bảo trọng đi.

Lý Tân thở dài, đứng dậy rời khỏi tử quán. Lý Trân tâm niệm vừa động, bỗng nhiên lớn tiếng hỏi:

- Sư phụ ta biết bí mật này không?

- Ta nghĩ là ông ấy chắc biết.

Tiếng nói của Lý Tân từ cửa lớn truyền lại, ông ta tăng tốc, rất mau đã đi xa.

Lý Trân ở trước Thái Sơ Cung chờ giây lát, một tên thái giám đi ra, cười nói với Lý Trân:

- Lý tướng quân vận khí không tệ, Thánh Thượng tuyên ngươi vào.

- Đa tạ công công.

Lý Trân tiến lên phía trước, lặng lẽ đưa cho gã một cái túi nhỏ nặng trĩu, bên trong chứa hai mươi miếng tiền vàng Túc Đặc, cười nói:

- Tặng công công uống trà.

Thái giám vẻ mặt nhất thời tươi cười, đem túi to cho vào trong tay áo, gã dẫn Lý Trân vào ngự thư phòng, sắp tới cửa, gã thấp giọng nói:

- Thánh Thượng tâm tình không tệ, vừa mới khích lệ Lương Vương, ngàn vạn lần không được nói Lương Vương không tốt.

- Ta đã biết, đa tạ công công.

Một lát, một gã thái giám từ trong ngự thư phòng đi ra, nói với Lý Trân:

- Thánh Thượng tuyên ngài vào.

Lý Trân sửa sang áo mũ mũ một chút, bước nhanh về phía ngự thư phòng, trong phòng Võ Tắc Thiên vẻ mặt vui sướng, tâm tình bà quả thật không tệ, Minh Đường mới tháng sau là hoàn thành rồi, dự tính ban đầu là tám chín tháng, không nghĩ tới cuối cùng chỉ dùng có nửa năm, sớm được ba tháng, hiện tại khiến bà mở cở trong bụng, bà tán dương Võ Tam Tư rất nhiều.

Minh Đường là tượng trưng cho Đế Vương Võ Tắc Thiên, không ngờ bị tên điên Tiết Hoài Nghĩa thiêu hủy, Võ Tắc Thiên vẫn vì chuyện này mà buồn bực không vui, mắt thấy Minh Đường mới sắp khánh thành, buồn bực trong lòng mấy tháng qua cũng trở thành hư không.

Lý Trân bước nhanh tới, khom người thi lễ nói:

- Vi thần tham kiến bệ hạ.

Võ Tắc Thiên buông bút, cười tủm tỉm với hần nói:

- Trẫm nên gọi ngươi là Lý tướng quân, hay vẫn gọi là Lý thống lĩnh nhỉ? Cũng vậy, trẫm với tướng quân cũng có chút tình chung, liền gọi ngươi là Lý tướng quân đi.

- Đa tạ bệ hạ hậu ái vi thần.

Võ Tắc Thiên gật gật đầu:

- Lý tướng quân vì chuyện gì mà tới gặp trẫm?

- Hồi bẩm bệ hạ, vi thần là vì một chuyện của Dương Châu đô úy Trang Văn Thái mà đến.

Lai Tuấn Thần tuy rằng đã bị đền tội nhưng Trang Văn Thái lại không được đặc xá, y tạm thời vẫn ở trạng thái có tội mà tạm thời cách chức, Binh bộ không có văn bản rõ ràng, y cũng không dám rời khỏi Lạc Dương, một mực đợi kết luận cuối cùng.

Võ Tắc Thiên lấy ra chiến báo Dương Châu của Lý Trân nhìn nhìn, lại hỏi Lý Trân:

- Lý tướng quân mặc dù trong chiến báo có khen ngợi khích lệ y, cũng biểu hiện ra công lao của y nhưng y cuối cùng có cầu kết với Lý Nguyên Gia hay không, Lý Nguyên Gia ở Dương Châu chiêu binh mãi mã, y tại sao không báo cáo lên? Trong lòng Trầm vẫn nghi ngờ khó hiểu, vậy tuyệt đối không dễ dàng tha cho y.

- Hồi bẩm bệ hạ, vi thần từng tự mình tra xét tình luyện binh của hình Lý Nguyên Gia, Lý Nguyên Gia luyện binh trên đảo Dương Tử ở Trường Giang, mà đảo Dương Tử một phần thuộc Nhuận Châu, không thuộc về quản hạt của Dương Châu, Trang Văn Thái mặc dù có nghe đến nhưng từ đầu đến cuối không có chứng cứ, cũng không thể nào báo cáo được.

Hơn nữa trong chuyện tiêu diệt Lý Nguyên Gia tạo phản, ít nhiều có sự giúp đỡ của một ngàn châu binh của Trang Văn Thái, càng quan trọng hơn là nếu y và Lý Nguyên Gia có cầu kết, y hoàn toàn có thể phái người đi mật báo, chúng ta cũng không thể toàn diệt quân đội của Lý Nguyên Gia, huống chi trưởng tử của Lý Nguyên Gia là bị chính Trang Văn Thái giết chết, bọn họ làm sao có thể cầu kết?

- Người là đang bảo vệ y sao?

Võ Tắc Thiên nhìn chăm chú vào Lý Trân hỏi.

313. Chương 311: Quay Lại Dương Châu

- Hồi bẩm bệ hạ, nếu như không có Trang Văn Thái toàn lực phối hợp, chỉ dựa vào sức một mình vi thần thì không cách nào tiêu diệt được tên phản nghịch Lý Nguyên Gia, hậu quả không thể tưởng tượng nổi, vi thần khẩn cầu bệ hạ thứ lỗi cho y.

[Võ Tắc Thiên yên lặng trầm tư một lát, rốt cục gật gật đầu:

- Đã vậy, người muốn xin tha cho y như thế, trẫm liền tin y trung tâm với trẫm, chuẩn cho y phục chức ban đầu.

- Vi thần tạ ơn ân điển của bệ hạ, ngoài ra vi thần còn có một chuyện cần bẩm báo với bệ hạ.

- Chuyện gì?

Là liên quan đến Cao Ly Phục Quốc Hội, tuy rằng vi thần đã toàn diệt Cao Ly Phục Quốc Hội ở Lạc Dương, nhưng bọn họ ở Dương Châu còn một chi phân hội, ước chừng trăm người, do huyện úy Hướng Thành là Bùi Thuận Thanh thống lĩnh, Hà Nội Vương bị đâm là do bọn họ gây nên, nếu không nhờ có tận gốc bọn họ sẽ còn ngóc đầu lên được, thậm chí sẽ uy hiếp trăm trọng đến sự an toàn về sinh mạng của trọng thần triều đình, vi thần nguyện ý dẫn Nội vệ đi Dương Châu, đem dư nghiệt chém tận giết tuyệt, khấu cần bệ hạ ân chuẩn.

- Nhưng chuyện mở rộng biên chế thì làm sao bây giờ?

- Vi thần sau khi trở về, lập tức bắt tay vào việc mở rộng.

Võ Tắc Thiên đương nhiên lý giải được tâm tình của Lý Trân, nếu Cao Ly Phục Quốc Hội báo thù, Lý Trân sẽ đứng mũi chịu sào, việc mở rộng cũng không phải đang gấp, bà liền vui vẻ cười nói:

- Trẫm cũng không hy vọng người gặp bất trắc gì, có thể, chuẩn lời khẩn cầu của người.

Lý Trân mừng rỡ:

- Đa tạ bệ hạ.

Từ hoàng cung đi ra, Lý Trân đi vào Dịch phủ ở An Nghiệp phường, hẩn ở ngoài cửa lớn chờ giây lát, chỉ thấy Dịch Yến cười hì hì từ trong phủ đi ra:

- Nhanh như vậy đến tìm ta, chàng nhất định có chuyện gì rồi phải không?

Lý Trân bắt đầu dĩ cười nói:

- Nàng thật sự là con giun trong bụng ta, đúng vậy, ta còn muốn đi Dương Châu xem, phải xuất phát từ đêm.

- Chàng lại đi Dương Châu làm cái gì?

Lý Trân kéo nàng sang một bên, thấp giọng nói:

- Ta nói với Thánh Thượng là đi tiêu diệt dư孽 của Cao Ly Phục Quốc Hội, trên thực tế là muốn đi gặp sư phụ một lần.

Địch Yến ngẩn ra, Lý Trân lần trước đi Dương Châu không ngờ gặp được sư phụ, như thế nào bây giờ bỗng nhiên vội vàng muốn đi, nàng kỳ quái hỏi han:

- Xảy ra chuyện gì?

- Một lời khó nói hết, trên đường ta nói lại cẩn thận cho nàng sau.

Địch Yến nhìn thoáng qua sắc trời, sắp đến hoàng hôn rồi, nàng gật gật đầu:

- Được rồi, ta trở lại thu dọn một chút, đợi lát nữa ta tới công sở tìm chàng.

Lý Trân và Địch Yến cáo từ, lại quay người đi đến ngoại công sở Nội vệ, lệnh cho Triệu Thu Nương và Lã Tấn lĩnh trăm người chuẩn bị theo hắc xuôi nam về Dương Châu. Vào đêm, Lý Trân suất lĩnh hai trăm võ sĩ Nội vệ rời Lạc Dương, cưỡi ngựa chạy về hướng Dương Châu.

Tuy rằng lấy cớ tiêu diệt dư孽 của Cao Ly Phục Quốc Hội, nhưng hắc cũng không thể không thu hoạch được gì khi hồi kinh, hắc cũng không cách nào hồi báo với Võ Tắc Thiên. Cao Ly Phục Quốc Hội quả thật còn một bộ phận dư孽 hoạt động ở vùng Giang Nam, nếu không chém tận giết tuyệt, bọn họ sớm hay muộn sẽ ngóc đầu trở lại.

Trang Văn Thái theo Lý Trân cùng nhau về Dương Châu, Lý Trân ở trước mặt Thánh Thượng xin tha cho y, giúp y rốt cục tránh được một kiếp, nghĩ đến Võ Tam Tư vô tình vô nghĩa, lại nghĩ đến đại ân cứu mạng của Lý Trân, trong lòng y tràn đầy cảm kích với Lý Trân, tuy nhiên đại ân không lời nào cảm tạ hết được, y không nói thêm gì, mà đem phần ân đức này khắc sâu trong tâm khảm.

Vì không để người khác chăm chú nhìn, trăm tên võ sĩ Nội vệ chia làm ba đợt đi, năm ngày sau, Lý Trân suất lĩnh nhóm đầu tiên ba mươi võ sĩ Nội vệ đã tới Dương Châu.

Lúc này cách Lý Nguyên Gia tạo phản đã gần hai tháng, Dương Châu vốn không bị tấn công, hiện tại càng không có dấu vết gì về phản loạn, mọi người cũng dần dần quên chuyện Lý Nguyên Gia.

Bọn họ theo cửa tây tiến vào thành Dương Châu, Trang Văn Thái nói với Lý Trân:

- Lý tướng quân, bằng không ta đi gặp Lâm thái thú trước, nói rõ tình huống một chút, người thấy thế nào?

Lý Trân gật gật đầu cười nói:

- Cũng tốt, chúng ta dừng chân ngay ở Thuận Phong khách điểm tại phụ cận cửa tây, người lúc đó phái người đến thông báo chúng ta.

Hai người chia tay, Trang Văn Thái mang theo hai gã tùy tùng đi trước về châu nha, Lý Trân và Địch Yến cũng mang theo ba mươi huynh đệ dừng chân ở Thuận Phong khách điểm.

- Chàng hiện tại cuối cùng có thể nói rồi chứ?

Địch Yến đi vào trong phòng Lý Trân cười hì hì hỏi.

Trên đường đi, bọn họ không có cơ hội một mình ở chung, Lý Trân cũng không có biện pháp nói nguyên nhân cho nàng biết, Lý Trân gật gật đầu, đứng dậy đóng cửa lại, lúc này mới đem chuyện gia chủ nói cho hắc biết kể tỉ mỉ một lần nữa cho Địch Yến, cuối cùng hắc lấy ra đôi ngọc bội trong lòng, đặt lên bàn nói:

- Ta thực sự không hiểu tại sao, ta hoài nghi thân phận của tổ phụ không tầm thường, nhưng gia chủ thế nào cũng không chịu nói, cho nên ta chỉ có thể đến hỏi sư phụ, chuyện này không biết rõ ràng, tim ta sẽ mãi treo lơ lửng giữa không trung mất.

Địch Yến đem đôi ngọc bội đặt trong lòng bàn tay, đưa mắt nhìn một lát, nàng chần chờ một chút nói:

- Lý đại ca, ta có một ý nghĩ, có thể hoang đường một chút, chàng muốn nghe hay không?

- Nàng nói đi.

- Ta cảm thấy... tổ phụ chàng có phải thuộc hoàng thất Đại Đường hay không, chàng cảm thấy có thể không?

Lý Trân không có hé răng, kỳ thật hắn cũng có loại cảm giác này, hắn nghĩ tới kim bài Hưng Đường Hội của chính mình, Lý Hiển và Lý Đán tại sao lại cho hắn kim bài chỉ thuộc về hoàng tộc, luôn là có nguyên nhân, lẽ nào là nguyên nhân này?

Đây cũng chính là nguyên nhân Lý Trân vội vã phải biết chân tướng, nếu sư phụ hắn là người biết chuyện, vì sao không đến hỏi sư phụ?

- Thế nào, chàng cảm thấy ý kiến này của ta rất vớ vẩn sao?

Địch Yến quay đầu lại nhìn hắn hỏi.

- Nàng tại sao lại nghĩ như vậy?

- Bởi vì đôi ngọc bội này, tuy rằng trang sức long phượng đối với đám dân chúng là rất tầm thường, nhưng ở quý tộc hoặc trọng thần cũng rất ít thấy, đây là kiêng kị rất lớn, mà đôi ngọc bội này hiển nhiên không phải người tầm thường có thể có được, ta liền nghĩ, ai có được ngọc bội long phượng này? Chỉ có thể là hoàng đế ban tặng.

- Có lẽ có khả năng này.

Lý Trân thở dài một tiếng:

- Hiện tại hết thấy đều là suy đoán, ta chỉ có thể sau khi gặp sư phụ mới hiểu được chân tướng.

Địch Yến gật gật đầu, lại hỏi:

- Vậy chàng đi gặp sư phụ thế nào, ông ấy có thể ở Vụ Châu mà.

Lý Trân thần nhiên vươn vai, cười nói:

- Ta tính trước tìm một chút manh mối về Cao Ly Phục Quốc Hội, sau đó giao cho Thu Nương và Lã Tấn tiếp tục điều tra, ta với nàng đến Vụ Châu, coi như bên kia cũng có manh mối đi.

Địch Yến mỉm cười:

- Khó trách chàng phải kéo ta cùng đi, hóa ra muốn cho ta làm hộ vệ cho chàng.

Lúc này, trong viện truyền đến tiếng hét của thủ hạ:

- Khởi bẩm tướng quân, Lâm thái thú đến thăm.

Lý Trân còn định chuẩn bị đến thăm hỏi Lâm Thanh trước, không ngờ tới ông ấy lại chủ động tới cửa. Lý Trân bước nhanh tới đại sảnh, chỉ thấy thái thú Lâm Thanh khoanh tay đứng trước cửa, phía sau còn đi theo là trưởng sử Triệu Văn Sơ, cùng với đô úy Trang Văn Thái, trưởng quầy khách điểm sợ tới mức mặt như màu đất, đứng một bên không biết làm sao.

Lý Trân đi ra, chấp tay cười nói:

- Sao còn phiền thái thú đích thân đến, đợi lát nữa Lý Trân tiến đến thăm hỏi là được mà.

Lâm Thanh hồi lễ, khẽ cười nói:

- Lý tướng quân là khách quý, sao có thể để khách quý ở khách điểm, quán dịch đã dọn dẹp xong, ta đặc biệt đến mời Lý tướng quân dọn đến quán dịch.

Khách điểm cũng là chỗ Lý Trân tạm thời đặt chân nghỉ ngơi, nếu hai trăm thủ hạ của hắn đều đến thì khách điểm nhỏ này sao có thể ở được. Lý Trân cũng không khách khí, vui vẻ gật đầu nói:

- Nếu Thái thú có thành ý mời như vậy, Lý Trân mà từ chối liền bất kính rồi.

Hắn lập tức quay đầu nói với thủ hạ:

- Kêu mọi người thu dọn một chút, chuẩn bị dọn đến quán dịch ở.

Vài tên thủ hạ chạy như bay, Lý Trân cười nói với Lâm Thanh:

- Chuyển nhà cần có thời gian, không bằng Lâm thái thú và Triệu trưởng sử đến đây ngồi một chút đi.

Lâm Thanh và Triệu Văn Sơ nhìn nhau, đều mỉm cười:

- Vậy quấy rầy rồi.

Chưởng quầy từ sớm đã đi chuẩn bị tiếp đón, mấy người vào trong khách điểm ngồi xuống, chưởng quầy đem trà lên rồi biết điều lui ra. Lâm Thanh vừa rời từ Trang Văn Thái đã hiểu được tình huống, Trang Văn Thái là tâm phúc của Thái thú Lâm Thanh, bị Võ Tam Tư bán đứng, lại được Lý Trân toàn lực giúp đỡ, trong lòng Lâm Thanh cũng vô cùng cảm kích.

Ông hạ thấp người về phía Lý Trân, vô cùng thành khẩn nói:

- Lần trước Lý Nguyên Gia phản loạn, thiệt thòi nhiều cho Lý tướng quân đã ngăn cơn sóng dữ, mới cứu vãn được Dương Châu, cũng cứu lại được chúng ta, lúc này, chúng ta một lần nữa cảm tạ Lý tướng quân sâu sắc.

Trong lời của Lâm Thanh có thâm ý, bọn họ và Lý Nguyên Gia đều âm thầm lui tới, nếu không phải là do Lý Trân, chỉ sợ sau khi Lý Nguyên Gia khởi binh, bọn họ cũng sẽ bị bức bách mà phản loạn, cuối cùng tất nhiên là chỉ có đường chết. Đúng là nhờ có sự trợ giúp của Lý Trân, mới giúp bọn họ bảo vệ được mũ quan, không bị liên lụy, cũng bảo vệ được tính mạng của người nhà. Lâm Thanh và một đám quan viên Dương Châu dĩ nhiên là cực kì cảm kích Lý Trân.

- Lâm thái thú không cần khách khí như vậy, nếu không phải được Lâm thái thú và Triệu trưởng sử toàn lực tương trợ, Lý Trân cũng không chắc có thể đánh bại được Lý Nguyên Gia, chúng ta là giúp đỡ cho nhau, cùng vượt qua được cửa ải khó khăn.

- Nói rất hay.

Lâm Thanh khen ngợi nói:

- Giúp đỡ cho nhau, cùng nhau vượt qua cửa ải khó khăn, Lý tướng quân lòng dạ thật là người khác kính nể.

Đôi bên lại hàn huyên vài câu, Lý Trân liền chuyển đề tài đến mục đích của hắn trong chuyến đi này, hắn trầm ngâm một chút nói:

- Nói vậy Trang đô úy đã nói cho Lâm thái thú, ta lúc này đến Dương Châu chủ yếu là tiêu diệt dư孽 Cao Ly Phục Quốc Hội, Lâm thái thú có thể cung cấp cho ta một chút tình báo về phương diện này không?

Lâm Thanh trên mặt hơi nóng lên, lúc trước vì quan hệ của Võ Tam Tư, ông và Cao Ly Phục Quốc Hội vẫn âm thầm lui tới, đối với tình huống của người Cao Ly cũng khá là hiểu rõ. Lý Trân mặc dù không có ý này, nhưng Lâm Thanh có một chút chột dạ, ông quay đầu lại nhìn thoáng qua Triệu Văn Sơ, ý là kêu Triệu Văn Sơ đến nói chuyện này.

Triệu Văn Sơ hiểu ý của Thái thú, vội vàng tiếp lời nói:

- Năm đó Đường quân tiêu diệt Cao Ly, đem phần lớn người Cao Ly di chuyển đến các nơi của Đại Đường, Dương Châu cũng là một trong những khu trọng điểm, kỳ thật trước khi Cao Ly diệt quốc, Dương Châu có không ít thương nhân Cao Ly ở đây buôn bán, ở lại. Về sau lại di dân tới hơn vạn người Cao Ly, có quý tộc cũng có bình dân, bọn họ dễ thích ứng với cuộc sống ở Dương Châu, tự phát tổ chức vào thành lập hội người Cao Ly giúp nhau, cũng đã nhận được sự chấp thuận của triều đình, ai cũng không thể ngờ, hội người Cao Ly giúp nhau lại biến thành Cao Ly Phục Quốc Hội, làm cho người ta thấy tiếc nuối.

- Vậy hiện tại thì sao?

Lý Trân hỏi tiếp:

- Hội người Cao Ly giúp nhau này có còn tồn tại ở Dương Châu không?

Triệu Văn Sơ lắc đầu:

- Căn cứ vào tin tức mới mà ta nhận được, từ sau khi Cao Ly Phục Quốc Hội bị diệt trừ ở kinh thành, hội người Cao Ly giúp nhau cũng giống như trong một đêm biến mất, nhưng ta cho rằng bọn họ vẫn chưa giải tán, mà là giấu kín đi, hoặc là tạm thời không hề hoạt động.

- Nếu chúng ta muốn bắt nhóm người này, quan phủ Dương Châu có giúp đỡ không, ý ta là, địa chỉ trước mắt của bọn họ và chỗ bí mật, quan phủ Dương Châu có nắm giữ hay không?

Lâm Thanh trầm tư chốc lát nói:

- Kỳ thật từ sau khi Thánh Thượng hạ chỉ tuyên bố hội người Cao Ly giúp nhau là phản nghịch, người của chúng ta cũng bắt đầu điều tra người Cao Ly, bọn họ quả thật trốn đi, nhưng thật ra chúng ta có chút manh mối, biết chỗ ẩn thân của vài người, hơn nữa không rút dây động rừng, Lý tướng quân cần chúng ta lập tức động thủ không?

Lý Trân ngẫm nghĩ một chút cười nói:

- Trước không vội, thủ hạ của ta mai kia đến đông đủ đã rồi động thủ cũng không muộn, nhưng mà vẫn phải giám thị chỗ ở của bọn họ, để tránh bọn họ nghe tin chạy mất.

314. Chương 312: Chia Binh Xuôi Nam

Tuy rằng sau khi nước Cao Ly diệt vong, người Cao Ly chuyển vào Dương Châu có gần hơn vạn người nhưng đối với trăm vạn nhân khẩu thành Dương Châu, người Cao Ly vẫn không tính là cái gì, đại bộ phận người Cao Ly đều là bình dân phổ thông, hoặc ở nông thôn làm nghề làm ruộng, hoặc là ở thành thị buôn bán nhỏ, làm tiểu nhị, tửu bảo, vân vân...

Trải qua hơn hai mươi năm cuộc đời, đời thứ hai của người Cao Ly đều sinh trưởng ở địa, lời nói và phong tục trên cơ bản so với người địa phương không khác gì nhau lắm, rất nhiều người trẻ tuổi cũng không cho rằng mình là người nước khác, đều coi mình là một thành viên của Đại Đường.

Tuy nhiên, cũng không phải toàn bộ người Cao Ly đều hờ hững với cố quốc, vẫn có một bộ phận có lòng phục hưng cố quốc Cao Ly, bọn họ phần lớn là quý tộc Cao Ly, địa vị khi ở Đại Đường giảm xuống, càng khiến cho bọn họ hoài niệm về cuộc sống cố quốc.

Dương Châu là một trong những nơi mà Cao Ly Phục Quốc Hội hoạt động mạnh mẽ nhất, hội những người Cao Ly giúp nhau từ sớm là do những người thương nhân Cao Ly ở Dương Châu thành lập nên.

Cao Ly Phục Quốc Hội ở Dương Châu quy mô gần bằng với Lạc Dương và Trường An, có hơn một trăm vị trí nòng cốt, chủ yếu lấy việc kinh thương làm chính, phú thương Cao Ly ở Dương Châu rất nhiều, cũng là nơi cung cấp phần kinh phí quan trọng cho Cao Ly Phục Quốc Hội.

Tuy nhiên từ sau việc ám sát Tương Vương Lý Đán làm cho Cao Ly Phục Quốc Hội ở Lạc Dương hoàn toàn phá hủy, Cao Ly Phục Quốc Hội ở Dương Châu cũng trong một đêm yên lặng, ngay cả thủ lĩnh của Cao Ly Phục Quốc Hội ở Dương Châu Bùi Thuận Thanh cũng không rõ tung tích.

Trong hàng thuốc ở thành nam Dương Châu, có một cửa hàng chuyên bán nhân sâm, tên là Bắc Sâm Vương, cửa hàng này năm mươi năm trước do một thương nhân bán dược Cao Ly mở, kinh doanh thuốc đã năm mươi năm, nó đã thành một trong hai tiệm bán đại sâm của Đại Đường, một cửa hàng khác là Tiên Thảo Đường ở Trường An.

Chủ nhân tiệm thuốc tên là Tuyền Trọng Hi, năm nay tầm ba mươi tuổi, là trưởng tôn của người Cao Ly mở tiệm thuốc, nhưng trong phần lớn thời gian, y đều dùng tên Hán là Trương Toàn, bao gồm cả trong đăng ký với quan phủ.

Tuyền Trọng Hi cũng là một người hoạt động mạnh mẽ trong Cao Ly Phục Quốc Hội, tổ phụ của y khi mới bắt đầu mở tiệm thuốc Bắc Sâm Vương cũng là người thành lập hội người Cao Ly giúp nhau, nhưng ông ta cũng không ngờ đến sau mười năm, hội này trở thành nơi yếm hộ cho Cao Ly Phục Quốc Hội, tôn tử ông ta lại là người tích cực khởi xướng việc phục quốc.

Tuyền Trọng Hi từng là thủ lĩnh của Cao Ly Phục Quốc Hội ở Dương Châu, nhưng từ khi Kiếm Đông Hi nắm giữ trọng quyền của Phục Quốc Hội, liền đem tâm phúc là Bùi Thuận Thanh sắp xếp làm thủ lĩnh ở Dương Châu, Tuyền Trọng Hi ngược lại trở thành phó thủ lĩnh, điều này làm tâm tình y cực kỳ khó chịu.

Tuy nhiên Kiếm Đông Hi không lâu trước bị giết, Bùi Thuận Thanh chạy trốn chết, lại làm cho tâm tình của Tuyền Trọng Hi tốt hơn, y đợi sau khi phong ba qua đi, y lại làm thủ lĩnh của Cao Ly Phục Quốc Hội ở Dương Châu.

Mấy ngày nay Tuyền Trọng Hi cực kỳ khiêm tốn, trên cơ bản không hề ra ngoài, tất cả thành viên của Cao Ly Phục Quốc Hội cũng đều giấu mình ở đầu đường cuối ngõ, làm những việc của người bình thường, Cao Ly Phục Quốc Hội ở Dương Châu dường như biến mất như không khí.

Trưa hôm ấy, một thiếu phụ trẻ tuổi dẫn theo vài tên tùy tùng tới tiệm thuốc Bắc Sâm Vương, một gã tiểu nhị như thường lệ nhiệt tình chạy ra đón chào:

- Phu nhân tới mua sâm sao? Trong tiệm chúng tôi các loại sâm quý đều có, cam đoan phu nhân vừa lòng.

Thiếu phụ này là Triệu Thu Nương giả dạng, cô đi vào trong tiệm ngồi xuống, mở hộp đang cầm trong tay ra, bên trong đều là vàng thoi óng ánh, làm ánh mắt của tiểu nhị đều dõi theo, gã lắp bắp hỏi:

- Phu nhân, muốn mua... mua gì?

- Ta muốn mười cây nhân sâm ngàn năm.

Tiểu nhị cười toe toét cả nửa ngày, đối phương lại muốn nhân sâm ngàn năm, hơn nữa cần mười cây, đây cũng không phải là việc mà một tên tiểu nhị có thể làm chủ, gã vội vàng chạy đi tìm chủ quầy, một lát chủ quầy vội vàng chạy tới, chủ quầy là một người trung niên hơn bốn mươi tuổi, cũng là người Cao Ly, bộ dạng có chút cao lớn, nhưng ông ta một mặt đều là nụ cười, cho dù người muốn bắt bẻ mà thấy ông ta đều sinh lòng hảo cảm.

- Người là chủ quầy của cửa hàng?

Triệu Thu Nương lạnh lùng hỏi.

Chủ quầy vẽ mặt cười cười nói:

- Tiểu nhân chính là chủ quầy trong tiệm, phu nhân hẳn là lần đầu tiên đến mua nhân sâm nhỉ.

Chủ quầy của cửa hàng nói rất hàm súc, thật ra nói Triệu Thu Nương không hiểu cách làm, nhân sâm trăm năm đã là cực phẩm rồi, nhân sâm ngàn năm càng hiếm thấy, bình thường chỉ trong cung đình mới có, cho dù có nhiều tiền hơn nữa cũng không mua được, càng không nói mua mười cây nhân sâm ngàn năm.

Tuy nhiên chủ quầy nghe ra khẩu âm của đối phương là từ kinh thành, nên cũng không dám đắc tội, bình thường khách hàng từ kinh thành phần lớn là không quyền cũng quý, ông ta không dám khinh thường, lại cười nói:

- Nhân sâm ngàn năm là vật quý mà khó gặp, bình thường trên thị trường rất khó nhìn thấy.

Triệu Thu Nương hừ một tiếng:

- Ta ở Tiên Thảo Đường mua được ba cây nhân sâm ngàn năm, muốn ở chỗ các người cũng mua thêm vài cây, nếu cửa hàng các người không có thì nói thẳng, đừng lấy cớ.

Chủ quầy ngẩng ngăn cả người, đối phương nói Trường An Tiên Thảo Đường ra, xem ra cũng không phải là không hiểu việc, chẳng lẽ lại tới đập bằng hiệu (làm loạn)? Trong lòng ông ta có chút bất an, suy nghĩ một chút nói:

- Tiểu điểm thật ra có hai ba cây, nhưng cửa hàng có quy định, tiểu nhị bình thường chỉ có thể bán nhân sâm phổ thông, ta phụ trách bán nhân sâm trăm năm, nếu muốn mua nhân sâm ngàn năm, vậy nhất định phải xem chủ nhân nhà ta có đồng ý không.

- Chủ nhân nhà các người có ở đây không?

- Có, đương nhiên có, mời phu nhân ngồi tạm, ta đi bẩm báo chủ nhân.

Chưởng quầy vội vàng đi về phía hậu viên, mục đích của Triệu Thu Nương chính là đến dò xét xem Tuyền Trọng Hi có trong tiệm không, cô thấy chưởng quầy đi bẩm báo rồi lập tức quay đầu nháy mắt với tên thuộc hạ, tên thuộc hạ hiểu ý, xoay người đi ra ngoài.

Tuyền Trọng Hi trong nội đường ở hậu viên, hắn ta đang phẩm một chén trà sâm, lúc này chưởng quầy vội vàng đi tới, ở cửa nói:

- Chủ nhân, có một nữ nhân đến cần mua nhân sâm ngàn năm.

- Nhân sâm ngàn năm?

Tuyền Trọng Hi cười lạnh một tiếng:

- Việc này còn phải bẩm báo với ta sao? Việc có người cố tình gây sự thế này, đuổi đi là được.

- Nhưng cô ta nói ở Trường An Tiên Thảo Đường mua được ba cây nhân sâm ngàn năm.

- Cái gì?

Tuyền Trọng Hi ngẩn ra, hắn ta không thể tin được lắm đâu:

- Không thể nào, Tiên Thảo Đường chỉ có một cây làm bảo bối áp hòm, sao có thể bán cho cô ta, chứ đừng nói là ba cây.

- Lai lịch của cô ta là gì?

Tuyền Trọng Hi lại hỏi.

Nhưng hắn ta vừa dứt lời, liền nghe ‘Oanh’ một tiếng vang thật lớn, từ sau cửa sổ và cửa trước đồng thời nhảy vào ba bốn tên hắc y võ sĩ, bọn họ nhanh như chớp, mạnh mẽ đem Tuyền Trọng Hi chưa kịp phản ứng ném trên mặt đất, rồi nhanh chóng bịt miệng hắn ta bằng miếng vải rách, đem tay chân hắn ta trói lại.

Chưởng quầy bên cạnh sợ tới mức trợn mắt há hốc mồm, trợn mắt nhìn chủ nhân bị trói lại không nói được một câu nên lời, lúc này, một trường kiếm sáng như tuyết chặn ngang cổ của ông ta.

Chưởng quầy sợ tới mức ngã quỵ xuống đất, cuống quýt dập đầu cầu xin tha thứ, lúc này, Triệu Thu Nương chậm rãi đi đến, lạnh lùng nói với chưởng quầy:

-Tiệm thuốc vẫn cứ buôn bán bình thường, nếu có người hỏi chủ nhân, nói hắn ta đi ra ngoài giục hàng rồi, hiểu chưa?

Chưởng quầy ngơ ngác nhìn Triệu Thu Nương, lúc này rốt cục mới hiểu được, không có cái gì mà nhân sâm ngàn năm, ông ta hiểu được ý của người nữ nhân này.

Tuyền Trọng Hi bị bí mật bắt giữ, không thể nghi ngờ mở một lỗ hổng to lớn cho Cao Ly Phục Quốc Hội ở Dương Châu, dưới sự nghiêm hình tra tấn của Nội vệ, Tuyền Trọng Hi rốt cục chịu không được trọng hình, bắt đầu khai ra chỗ ẩn nấp của từng thành viên Phục Quốc Hội.

Vào đêm hôm đó, dưới sự hiệp trợ của một ngàn châu binh Dương Châu, hai trăm võ sĩ Nội vệ phân thành mười nhánh đội nhỏ, bắt đầu phân công nhau bắt giữ thành viên của Cao Ly Phục Quốc Hội.

Trong một cửa tiệm hải sản ở nam thị, năm mươi châu binh bao vây toàn tiểu điểm, chấp cung đáp nỏ nhắm ngay từng người có thể chạy trốn, mười tên võ sĩ Nội vệ một cước đá vỡ cửa chính, vọt vào, trong tiểu điểm lập tức vang lên một vùng gào thét.

Trong một gian phòng của một nhà giàu có, vài tên quý tộc Cao Ly thấp thỏm lo lắng, ngồi trên sảnh đường không dám động dậy một chút nào, châu binh và võ sĩ Nội vệ thì trong các gian nhà tìm kiếm, “Ở trong

này!", ở trong tủ gỗ của phòng bếp một tên võ sĩ Nội vệ phát hiện ra một cửa mật đạo, bọn họ nhấc ván gỗ lên, ném mấy cây đuốc xuống, chiếu sáng dưới hầm.

Lúc này một bóng đen từ trong hầm ngằm xông tới, có ý đồ cưỡng ép thoát đi, trong viện, vài tên võ sĩ Nội vệ cùng nhau nâng nỏ bắn tên, bóng đen liền trúng bốn năm tiễn, kêu thảm thiết ngã xuống đất, bị bắn chết tại chỗ.

Cũng việc bắt giữ như thế cùng nhau xảy ra ở các phường trong thành Dương Châu, trong một đêm, nòng cốt của Cao Ly Phục Quốc Hội bị bắt đến hơn năm mươi người, mặt khác còn có hơn mười người cố tình chống đối bị giết tại chỗ.

Quan phủ Dương Châu cũng gấp gáp phối hợp với Nội vệ để thẩm vấn, bọn họ đặc biệt đem nhà giam chuyên môn dùng để giam giữ thành viên của Cao Ly Phục Quốc Hội bị bắt, do Lã Tấn suốt đêm tiến hành thẩm vấn, mấu chốt việc thẩm vấn là phải đạt được một phần danh sách tỉ mỉ cùng với thu thập toàn bộ chứng cứ quan trọng, hơn nữa phải lấy được tin tức của những thành viên chưa bị bắt.

Nội vệ võ sĩ trong hình thất thay nhau tra khảo, vài tên châu nha được điều động đang nhanh chóng ghi chép khẩu cung, sau đó lại không ngừng so sánh, phát hiện khẩu cung có chỗ mâu thuẫn, lại tiếp tục thẩm vấn xác minh.

Trong phòng, Lý Trân còn chưa có nghỉ ngơi, tuy rằng bắt giữ Cao Ly Phục Quốc Hội là nhiệm vụ chính thức của hắn, nhưng mục đích chủ yếu là muốn đi thăm sư phụ, còn hỏi về bí ẩn thân phận của mình, việc bắt giữ Cao Ly Phục Quốc Hội không thể nghi ngờ đã cung cấp cho hắn cơ hội tốt nhất.

Lúc này, một tên võ sĩ nói:

- Tướng quân, Lã giáo úy và Triệu giáo úy đến rồi.

Lý Trân nhìn nhìn đồng hồ ở góc tường, đã là canh bốn rồi.

- Khởi bẩm Tướng quân, khẩu cung đầy đủ và danh sách cuối cùng đã sửa sang lại.

Lã Tấn cười nói đem một quyển danh sách thật dày đưa tới tay người vẫn đang đợi là Lý Trân.

Lý Trân chậm rãi lật xem danh sách dày này, Cao Ly Phục Quốc Hội ở Dương Châu tổng cộng có một trăm mười sáu người, bị bắt giết có bảy mươi tư người, nói cách khác còn có bốn mươi hai người chưa bị bắt, bao gồm cả thủ lĩnh của chúng là Bùi Thuận Thanh.

Lã Tấn giải thích:

- Thành viên Phục Quốc Hội ở Dương Châu trên cơ bản đều đã bị bắt, người không bị bắt đều phân tán ở khắp Giang Nam, nhưng chỗ ẩn thân của bọn chúng thì chúng ta đều đã biết, ty chức định là chúng ta phân nhau hành động, đi các châu các huyện ở Giang Nam bắt giữ dư nghiệt, thừa dịp tin tức còn chưa có truyền ra, đem bọn chúng một lưới bắt hết.

Lý Trân gật gật đầu, lại hỏi người bên cạnh là Triệu Thu Nương:

- Ý của Triệu giáo úy thì sao?

Lã Tấn và Triệu Thu Nương tuy rằng được Lý Trân cho làm lang tướng, nhưng Binh bộ vẫn chưa có phê chuẩn, nên hai người tạm thời vẫn là giáo úy, Triệu Thu Nương vội vàng nói:

- Ty chức đồng ý với đề nghị của Lã giáo úy, đem hai trăm người chia thành từng tốp, phân phó các nơi bắt phạm nhân, tận lực không cho tên nào trốn thoát.

Lý Trân khoanh tay đi đến bản đồ trên tường, nhìn chăm chú bản đồ, chốc lát nói:

- Chúng ta chia làm ba đội, Triệu giáo úy phụ trách Dương Châu, Nhuận Châu và Thăng Châu, Lã giáo úy phụ trách Tô Châu, Hồ Châu và Thường Châu, ta dẫn một bộ phận huynh đệ xuôi nam đi Hàng Châu và Việt Châu, nhớ kỹ, không kể sống chết, cần phải đem bọn chúng chém tận giết tuyệt ủ không?

Lý Trân ngẫm nghĩ một chút cười nói:

- Trước không vội, thủ hạ của ta mai kia đến đông đủ đã rồi động thủ cũng không muộn, nhưng mà vẫn phải giám thị chỗ ở của bọn họ, để tránh bọn họ nghe tin chạy mất.

315. Chương 313: Gặp Lại Sư Phụ

Ngày nay Vụ Châu gọi là Kim Hoa, vùng Nghĩa Ô, vùng này đồi núi nhấp nhô, rất nhiều nhánh sông, ruộng nương phì nhiêu, người dân chất phác. Giờ là trung tuần tháng bảy, đúng vào lúc Trung Nguyên bát tế, nhà nhà đều bát tế tổ tiên, ban đêm trên sông thả âm đăng, làm cho trên sông ánh sáng như hoa, rực rỡ lóa mắt.

Tối hôm đó, Lý Trân và Dịch Yến mang theo ba mươi mấy tên Nội vệ võ sĩ đi vào huyện Nghĩa Ô, bọn họ muốn đi Việt Châu để điều tra thành viên lẩn trốn của Cao Ly Phục Quốc Hội, bởi vì thời gian không còn sớm, Lý Trân hạ lệnh dừng chân trong một khách điểm một đêm.

Khách điểm khá lớn, chũng quây kiến thức rộng rãi, có thể nói lưu loát tiếng quan thoại, mặc dù Lý Trân vì che giấu thân phận, hẩn và thuộc hạ cũng không có mặc giáp của Nội vệ võ sĩ, mà là giả dạng thành thương nhân, mang theo một ít hương liệu đi Việt Châu buôn bán.

Nhưng chũng quây vẫn nhìn ra đám người Lý Trân không phải là thương nhân bình thường, vội vàng lệnh cho vài tên tiểu nhị sắp xếp việc ăn ngủ cho bọn họ, hầu hạ cẩn thận. Trong lòng chũng quây vô cùng không yên, không biết mình có nên thông báo cho quan phủ hay không, nếu chẳng may những người này là đại nhân vật đi ngang qua, hoặc là phường trộm cướp, nếu mình trễ nải báo cáo, quan phủ về sau liệu có trách mình hay không?

Lúc này, một tên võ sĩ bước nhanh tới, nói với chũng quây:

- Chủ nhân nhà ta kêu người đến hỏi vài câu.

Chũng quây nghe ra khẩu âm Lạc Dương của đối phương, trong lòng của gã càng thêm giật mình, liền đi theo võ sĩ đến nhà ăn. Lúc này, Lý Trân và nhóm võ sĩ đều tụ tập trong nhà ăn ăn cơm, chũng quây liền khom người thi lễ nói:

- Lý chủ nhân tìm ta có việc gì sao?

- Chũng quây mời ngồi xuống rồi nói chuyện.

Chũng quây trong lòng bất an, ngồi xuống, Lý Trân lại cười hỏi:

- Ta nên xưng hô với chũng quây thế nào?

- Tại hạ...họ Vương.

Chũng quây khấn trương đáp.

- Hóa ra là Vương chũng quây.

Lý Trân nhìn ra được nội tâm khấn trương của chũng quây, hẩn liếc nhìn thủ hạ một cái, thấy gã ta đằng đằng sát khí, đầu có nửa điểm bộ dạng của thương nhân, trong lòng Lý Trân thoải mái, lại khẽ cười nói:

- Vương chũng quây không cần sợ hãi, chúng ta thật ra là võ sĩ thuộc Long Môn võ quán kinh thành, trợ giúp quan phủ áp tải vật phẩm đi Việt Châu, đi ngang qua nơi này, không phải kẻ xấu.

Wương chũng quây lại trộm nhìn thoáng qua thủ hạ của Lý Trân, hóa ra bọn họ là võ sĩ của võ quán, khó trách mỗi người lại lộ vẻ dũng mãnh, lòng y thoáng buông lỏng, cười nói:

- Không biết ta có thể giúp Lý chủ nhân trợ giúp gì?

- Chũng quây kiến thức rộng rãi, ta chỉ muốn hỏi chút, Nghĩa Ô có người Cao Ly sinh sống hay không?

Wương chũng quây lắc đầu:

- Nghĩa Ô không có, theo ta được biết, Kim Hoa cũng có mấy chục hộ, tuy nhiên bọn họ sớm đã Hán hóa, rất khó tìm được bọn họ, muốn tìm người Cao Cú Lệ chỉ có thể đi Việt Châu hoặc Hàng Châu, chỗ đó tương đối nhiều.

Lý Trân tuy chỉ thuận miệng hỏi một chút, trong tay hắn có tình báo rõ ràng, biết nên đi chỗ nào bắt người, hắn lại chuyển đề tài hỏi:

- Nghĩa Ô có chùa chiền nào nổi danh không?

- Đương nhiên là có, đông thành có Bảo Lâm Tự, ở Nghĩa Ô chúng ta là chùa lớn nhất, còn nam thành có Song Lâm Thiện Tự, lịch sử lâu đời, danh khí ở vùng Giang Nam rất lớn.

Lý Trân hỏi chính là Song Lâm Thiện Tự, hắn vội vàng hỏi tiếp:

- Song Lâm Thiện Tự có cao tăng gì không?

- Nói thế nào nhỉ? Trụ trì Minh Phong pháp sư là đệ tử của Thần Tú đại sư ở kinh thành, Phật hiệu cao thâm, rất được tín đồ kính trọng và ngưỡng mộ, mà Vong Trần pháp sư tuy rằng đến Nghĩa Ô chưa lâu, nhưng ông mở rộng thư viện, thu con cháu bản nông dạy học, đồng thời làm người khác tôn trọng.

Lý Trân nghe được tên sư phụ, trong lòng âm thầm kích động, lại hỏi:

- Song Lâm Thiện Tự đi như thế nào?

Vương chương quỹ cười nói:

- Song Lâm Thiện Tự ở Nghĩa Ô không ai không biết, Lý chủ nhân ra cửa nam, đi thẳng theo quan đạo, ước chừng mười dặm, lúc đến Lâm Khê trấn thì ở phía tả nam quan đạo là có thể nhìn thấy đỉnh và tường chùa, cực kỳ bắt mắt.

- Đa tạ chương quỹ rồi.

Sáng sớm ngày tiếp theo, Lý Trân lệnh cho mấy tên thủ hạ tiếp tục ở trong khách điểm nghỉ ngơi và chỉnh đốn, hắn thì cùng Dịch Yến cưỡi ngựa đi về phía cửa nam, hai bên quan đạo là ruộng lúa mênh mông bát ngát, lúa nước xanh um tươi tốt, tựa như một bức thảm xanh lục bao trùm cả vùng đất, xa xa là dãy núi nhấp nhô, rừng cây tươi tốt, hai bên bờ sông là từng vùng thôn xóm nhỏ, trời xanh mây trắng, phong cảnh vô cùng thanh tú xinh đẹp.

Sáng sớm thời tiết mát mẻ, tinh thần Dịch Yến cũng cực kỳ sung mãn, hơn nữa nàng thích phong cảnh xinh đẹp ven đường, hiện tại chỉ có hai người nàng và Lý Trân, nàng có vẻ càng thêm hưng trí dào dạt:

- Lý đại ca, chàng có phát hiện hay không, khí hậu nơi này so với Dương Châu còn thoải mái hơn, mặc dù là giữa hè cũng không nóng bức quá.

- Ừ.

Lý Trân không yên lòng trả lời một tiếng.

Dịch Yến thấy tinh thần hắn không yên, biết hắn đang suy nghĩ gì, liền hé miệng cười nói:

- Chàng là vì sắp biết thân thể của mình mà khẩn trương, hay là bởi vì sắp được gặp sư phụ mà kích động?

- Đều có một chút.

- Thực ra ta lại thấy thân thể cũng không quan trọng, nói không chừng còn là trách nhiệm của chàng, bây giờ không phải cũng rất tốt ư?

Lý Trân cười khổ một tiếng nói:

- Chỉ là muốn biết, cũng không có ý gì khác, dù sao kết hợp lại trong lòng cũng cảm thấy khó chịu.

Dịch Yến cũng không nói thêm gì nữa, hai người cưỡi ngựa một đường đi nhanh, ước chừng đi khoảng bảy tám dặm, Dịch Yến ghim chặt dây cương, chỉ vào một ngọn đồi cách đó không xa nói:

- Chàng xem, có phải chỗ đó không?

Lý Trân cũng vội ghì chặt chiến mã, tay cũng chụm lại nhìn ra xa, chỉ thấy ngoài vải dậm một mảnh đồi hiện ra, xuất hiện một bước tường đỏ ngói vàng, một bảo tháp cao cao thực lớn đứng sừng sững, dưới ánh mặt trời lóe ra kim quang.

Lý Trân gật gật đầu:

- Chắc là nó rồi.

Hắn mãnh liệt giục chiến mã, đi về phía đồi đỏ, Địch Yến cũng gắt gao chạy theo sau.

Chân núi đặc biệt náo nhiệt, các khách hành hương đến từ các nơi ở Giang Nam nối liền không dứt, nam nữ già trẻ đều có, mỗi người đều có sắc mặt thành kính, dọc theo bậc thang mà đi lên. Chân núi có một sơn môn phong cách cổ xưa, trên thạch bài có khắc Song Lâm Thiện Tự, bốn chữ to, nơi này chính là nơi sư phụ Vong Trần đại sư của Lý Trân dừng chân rồi.

Lý Trân và Địch Yến đem ngựa gửi trong một khách điếm ở chân núi, hai người cũng theo phần đông khách hành hương, đi về phía trên núi.

Hai người đi đến trước cửa chùa, một người tiếp các khách tăng chạy ra đón chào, chấp tay thi lễ nói:

- Hai vị thí chủ là tới cầu nguyện hay là tạ lễ?

Lý Trân hồi lễ cười nói:

- Chúng ta là từ Đôn Hoàng Đại Vân Tự mà đến, có mang theo lời nhắn của Linh Ẩn đại sư, đặc biệt đến cầu kiến Vong Trần pháp sư.

Người tiếp đón khách tăng nghe bọn họ từ thánh địa Phật Giáo Đôn Hoàng mà đến, lập tức kính nể hơn, vội vàng nói:

- Hai vị mời đi theo ta.

Lý Trân và Địch Yến đi theo y vào trong chùa, đi thẳng tới trước một tòa thiện phòng trong hậu viện, người tiếp khách tăng nói với bọn họ:

- Hai vị thí chủ xin đợi, ta đi bẩm báo một chút.

Người tiếp khách tăng đi nhanh vào trong phòng, một lát một lão tăng đi ra, Lý Trân tưởng Vong Trần đại sư, vội vàng tiến lên, nhìn kỹ cũng không phải, trong lòng hắn một trận thất vọng, không khỏi lùi sau một bước. Người tiếp khách tăng thấp giọng nói với Lý Trân:

- Ông ấy là trụ trì Minh Phong pháp sư của chúng ta.

Lý Trân vội vàng chấp tay thi lễ nói:

- Tham kiến đại sư.

Minh Phong pháp sư khẽ mỉm cười:

- Thí chủ là từ Đôn Hoàng Đại Vân Tự đến sao?

Lý Trân gật gật đầu:

- Tại hạ Lý Trân, từ nhỏ ở Đôn Hoàng Đại Vân Tự đọc sách, là đệ tử của Vong Trần đại sư.

- A di đà phật, hóa ra là Lý thống lĩnh tới rồi, bản tăng thất kính.

Lý Trân không nghĩ tới một ngôi chùa nhỏ ở Nghĩa Ô không ngờ cũng biết mình, trong lòng của hắn vừa động, dò hỏi:

- Đại sư từng đi qua Hiếu Ân Tự ở Phòng Châu sao?

Minh Phong trụ trì mỉm cười:

- Ở Phòng trụ trì Châu Hiếu Ân Tự là Hoắc Phúc pháp sư tuy rằng đã đi qua nơi này, nhưng thanh danh của Lý thống lĩnh thì thiên hạ đều biết, bản tăng tuy là người xuất gia, nhưng cũng có nghe thấy.

Quả nhiên mình không có đoán sai, Lý Kính Nghiệp cũng tới nơi này tìm sư phụ. Lý Trân biết rằng bọn họ tuy xuất gia làm sư nhưng lòng về Hưng Đường vẫn bất diệt, bao gồm cả sư phụ cũng giống như vậy, đây là chí hướng suốt đời của bọn họ, xuất gia chỉ vì tránh né sự truy bắt.

Trong lòng của hắn có chút khẩn trương lại hỏi:

- Có thể xin đại sư thay ta bẩm báo cho sư phụ không?

Minh Phong trụ trì gật đầu:

- Lý thống lĩnh chờ một chút, ta đi hỏi xem.

Minh Phong trụ trì xuyên qua một cái cửa hông, đi về một tòa tiểu viện khác, Lý Trân lúc này mới phát hiện, bên cạnh ở trong tiểu viện còn có một tòa thiền viện nho nhỏ khác.

Không bao lâu, Minh Phong pháp sư đi ra, chậm rãi gật đầu với Lý Trân. Lý Trân quay đầu lại nháy mắt với Dịch Yến, kêu nàng đợi hắn ở chỗ này, hắn bước nhanh vào trong tiểu viện.

Hắn chậm rãi đi vào thiền phòng, chỉ thấy một lão tăng ngồi xếp bằng ở trên bồ đoàn, mặt mũi hiền lành, vẻ mặt tươi cười, đúng là sư phụ của hắn Vong Trần đại sư, cái mũi Lý Trân chưa xót, bịch một tiếng quỳ xuống, đi đến trước mặt sư phụ thất thanh khóc rống lên.

Ánh mắt Vong Trần đại sư cũng có chút ướt ướt, nhẹ nhàng vuốt đầu hắn cười nói:

- Thằng nhóc ngốc nghếch, không nghĩ tới chúng ta còn có thể gặp lại.

Lý Trân kích động vạn phần, mặt đầy nước mắt nói:

- Xin sư phụ trở lại kinh thành cùng đồ nhi, đồ nhi nguyện cung phụng sư phụ.

- Thật là đứa nhỏ ngốc mà.

Vong Trần đại sư khẽ cười nói:

- Nơi này là gia hương của sư phụ, lá rụng về cội, khi tuổi già có thể về lại cố hương, cuộc đời sư phụ không còn tiếc nuối, hảo ý của con sư phụ nhận, hơn nữa con cũng không phụ lòng nhắc nhở của sư phụ, tiếp tục hoàn thành tâm nguyện suốt đời của sư phụ, sư phụ cũng đủ thanh thản rồi.

Lý Trân lau đi nước mắt trên mặt, yên lặng gật đầu. Vong Trần đại sư cười nói:

- Không lâu trước đây, Hoằng Phúc pháp sư tới nơi này tìm được ta, ông ấy nói là người cung cấp tin cho ông ấy, xem lão hữu còn ở nhân gian không, trong nội tâm ta cũng là một chút tiếc nuối.

- Hoằng Phúc pháp sư đi rồi sao?

Vong Trần đại sư gật đầu:

- Ông ấy đến kinh thành, ta cảm thấy con chắc có gặp ông ấy.

Lý Trân đương nhiên biết, Hoằng Phúc pháp sư là người liên lạc chính của Hưng Đường Hội, ông ấy đi kinh thành, tất nhiên là để thành lập điểm liên lạc mới.

Nhưng lúc này hắn càng quan tâm đến thân thể của mình hơn, hắn hơi trầm mặc một chút nói:

- Lần này con đến Nghĩa Ô, một là thăm sư phụ, tiếp theo là muốn hỏi thăm sư phụ một sự kiện, không lâu trước gia chủ nhà con đến kinh thành tìm con, nói cho con biết một tin tức, Lư Lăng Vương không ngờ phái tâm phúc đi Đôn Hoàng tìm ông ta, hỏi ông ta về tình hình tổ phụ.

Nụ cười của Vong Trần đại sư có chút cứng ngắc lại, ông đứng lên đi qua đi lại trong phòng, cuối cùng ông nhìn bầu trời thở dài một tiếng:

- Đây là thiên ý rồi.

- Nếu sư phụ cảm thấy khó xử, có thể không cần nói cho con.

Vong Trần đại sư lắc đầu:

- Ta chỉ là đã đồng ý với tổ phụ con, tâm lực không nói cho con biết, nhưng nếu Lư Lăng Vương đã tìm được Lý Tân, ta cũng không có cái gì có thể giấu được nữa, chỉ là chuyện này nói ra rất dài dòng, ta đi Đôn Hoàng là vì lời mời của trụ trì Linh Ẩn, nhưng trụ trì Linh Ẩn vào bốn mươi năm trước là thị vệ của tổ phụ con, bao gồm cả phụ thân con cũng là thị vệ của tổ phụ con.

Lý Trân không dám cắt ngang, kiên nhẫn nghe sư phụ chậm rãi nói ra. Vong Trần than thở nhẹ một tiếng:

- Đây là một bí mật bị phủ đầy bụi gần bảy mươi năm, đồng thời cũng là bí ẩn lớn nhất Đại Đường.

Bọn chúng chém tận giết tuyệt như thế có đủ không?

Lý Trân ngẫm nghĩ một chút cười nói:

- Trước không vội, thủ hạ của ta mai kia đến đông đủ đã rồi động thủ cũng không muộn, nhưng mà vẫn phải giám thị chỗ ở của bọn họ, để tránh bọn họ nghe tin chạy mất.

316. Chương 314: Tiết Lộ Chân Tướng

Vong Trần đại sư chậm rãi đi về phía cửa sổ, trong mắt tràn đầy hồi ức về lịch sử:

- Bảy mươi năm trước năm Vô Đức thứ chín, Huyền Vũ môn ở đại nội hoàng cung của Trường An đã xảy ra một lần chính biến, hoàn toàn thay đổi lịch sử Đại Đường. Thái tử Kiến Thành và Tề Vương bỏ mình, người nhà của họ cũng bị nhổ cỏ tận gốc, nhưng rất nhiều chuyện không như mọi người nghĩ, Linh Ẩn trụ trì nói cho ta biết, Trịnh vương phi biết kể cả tử tôn của Kiến Thành cũng khó mà tránh thoát, liền bí mật lệnh cho mười tám tên gia tướng hộ vệ đem thiếp của Kiến Thành là Dương thị cả đêm chạy đi, lúc ấy Dương thị trong bụng đã có cốt nhục của thái tử Kiến Thành, mà rất ít người biết được. bọn họ chạy tới Toái Diệp mới ổn định lại, không lâu sau Dương thị sinh hạ một đứa con, tên là Lý Đan Bình.

- Đó là...tổ phụ con.

Trong mắt Lý Trân vô cùng khiếp sợ, hần như thế nào cũng không ngờ rằng tổ phụ mình là đứa con mồ côi từ trong bụng mẹ của thái tử Kiến Thành, như vậy mình...

Lúc này hần rốt cục hiểu được tại sao Lý Đán và Lý Hiên lại cho hần một kim bài của Hưng Đường Hội rồi, như vậy bọn họ nhất định biết bí mật này. Lý Trân cảm giác trên đầu một hồi như nhũn ra, vô lực mà ngồi xuống mặt đất.

Vong Trần đại sư dường như hiểu được tâm tư của hần, lại nói:

- Việc này trong hoàng thất Đại Đường cũng không tính là bí mật, năm đó Cao Tông lên ngôi không lâu, Khả Hãn Đột Quyết liền phái sứ giả vào kinh, đem bí mật này nói cho Cao Tông hoàng đế, chỉ có điều hai bên đều hẹn ngầm với nhau, Cao Tông hoàng đế bí mật làm quen với sự tồn tại của tổ phụ con, tổ phụ con cũng không mưu cầu đế vị, chỉ khẩn cầu có thể trở về cố hương nhưng Cao Tông hoàng đế cũng không hoàn toàn đáp ứng, cuối cùng đồng ý cho ông ở lại Đôn Hoàng, đây là nguyên nhân tổ phụ con từ Toái Diệp chuyển đến Đôn Hoàng.

- Vậy sư phụ...làm sao mà biết?

Lý Trân thanh âm hơi khàn khàn hỏi.

- Là Lý Kính Nghiệp nói cho ta, y từ chỗ Lư Lăng Vương biết được, sau khi việc phản nghịch thất bại, ta bỏ chạy đến Đôn Hoàng, tìm được Linh Ẩn đại sư và tổ phụ con, nhưng tổ phụ con kiên quyết không đồng ý cho con đặt chân vào hoàng tộc nữa, cho nên ông không để cho bất cứ người nào đem bí mật này nói cho tỷ đệ các con, nhưng ông vẫn đồng ý để ta dạy con đọc sách, luyện võ.

Vong Trần đại sư cười khổ một tiếng:

- Nhưng ta cuối cùng vẫn vi phạm di nguyện của tổ phụ con, ta thật sự rất hổ thẹn với ông.

- Nhưng sư phụ không cảm thấy trong vận mệnh tối tăm có một loại an bài, để cho con trong lúc vô tình cuốn vào Xá Lợi án, chỉ từng bước từng bước đi đến ngày hôm nay, thời gian ngắn ngủi một năm, con đã lên chức Nội vệ tướng quân, lẽ nào nữ hoàng để biết được thân phận của con, mới cố ý đề bạt con?

- Bà khẳng định không biết, trong hoàng tộc cũng chỉ có Lý Hiến và Lý Đán biết, sau đó là ta, gia chủ Lý Tân cùng với Linh Ẩn đại sư năm người này biết được, có thể nói là vận mệnh an bài, cũng là một loại thiên ý.

Vong Trần đại sư quay đầu lại, nhìn chăm chú vào Lý Trân:

- Vì sư sở dĩ nói bí mật này ra cho con chính là hy vọng con có thể khắc ghi trong lòng cội nguồn của mình, lật đổ Võ thị, khôi phục lại Đại Đường, cho dù vi sư sau này viên tịch, cũng có thể nhắm mắt dưới cửu tuyền rồi.

Lý Trân cắn chặt môi, sau một lúc lâu hắn mới chậm rãi gật đầu, hắn quỳ xuống, dập đầu thật mạnh với sư phụ ba cái, lần này từ biệt chẳng biết lúc nào mới có thể gặp lại.

Lúc rời khỏi Song Lâm Thiện Tự, một đường Lý Trân trầm mặc không nói, Dịch Yến cũng không có hỏi nhiều, yên lặng đi cùng hắn quay trở lại Nghi Ô trấn. Bọn họ vừa mới trở lại nhà trọ, một tên thủ hạ chào đón rồi bẩm báo với Lý Trân:

- Khởi bẩm tướng quân, Triệu giáo úy phái người đưa tin tức.

Lý Trân gật gật đầu:

- Mang đến cho ta.

Hắn trở lại gian phòng của mình, không bao lâu, võ sĩ mà Triệu Thu Nương phái tới truyền tin quỳ một gối xuống bẩm báo:

- Khởi bẩm thống lĩnh, chúng ta ở Tô Châu tra được tung tích của Bùi Thuận Thanh.

- Y hiện tại ở đâu?

Võ sĩ thở dài nói:

- Chúng ta bắt được tám thành viên của Cao Ly Phục Quốc Hội, nhưng Bùi Thuận Thanh một tháng trước theo thuyền trở về Tân La rồi, dẫn theo mười mấy tên thủ hạ.

Kết quả này cũng nằm trong dự liệu của Lý Trân, Bùi Thuận Thanh thực sự không phải do Kiếm Đông Hi bị bắt mới chạy, mà là mâu thuẫn giữa y và Toàn Trọng Hi trở nên gay gắt, không thể ở lại Dương Châu thêm, mới đem người rời đi, trở về Tân La cũng rất bình thường. Lúc này tâm tư Lý Trân đã không hề đặt lên Cao Ly Phục Quốc Hội, hắn gật gật đầu:

- Ta đã biết, trở về nói với Triệu giáo úy, bảo giáo úy về Dương Châu trước, ta đi Việt Châu đã rồi mới trở về Dương Châu cùng nàng hội họp.

- Tuân lệnh.

Võ sĩ báo tin thì lễ, rồi lui xuống. Trong lòng Lý Trân hỗn loạn, khoanh tay đi qua đi lại trong phòng, cuối cùng hắn đi đến trước cửa sổ, kinh ngạc nhìn ra ngoài cửa sổ, cảm xúc phập phồng. Mặc dù hắn mơ hồ cảm giác mình có lẽ xuất thân trong hoàng tộc nhưng hắn nằm mơ cũng không nghĩ ra, chính mình lại là hậu duệ của Kiến Thành, quả thực làm hắn chấn kinh rồi, nhưng đây cũng không nói rõ được gì cả? Chẳng nhẽ hắn còn muốn đi tranh đoạt thiên hạ cùng con cháu của Lý Thế Dân sao?

Máu chốt là hắn phải bảo vệ bí mật này, kể cả đại tỷ cũng không thể nói. Một khi bị Võ Tắc Thiên biết được, hắn chắc chắn chết không thể nghi ngờ.

Lúc này, Lý Trân có chút cảm giác, vừa quay đầu lại, chỉ thấy Dịch Yến đứng phía sau cách hắn không xa, lặng yên nhìn chăm chú hắn, cũng không quấy rầy hắn. Lý Trân trầm thở dài, hắn không muốn giấu diếm với Dịch Yến nhưng lại không hy vọng Dịch Yến biết được, trong lòng hắn có chút mâu thuẫn.

Trầm tư thật lâu sau, hắn trầm giọng nói:

- Sư phụ nói, ta có thể là xuất thân hoàng tộc.

Địch Yến chậm rãi đi lên phía trước, rúc vào trong lồng ngực của hắn, hạ giọng nói:

- Ta có thể hiểu được, chàng không cần nói với ta, giữ lại bí mật này trong lòng mình đi.

Lý Trân nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của nàng, cười khổ nói:

- Cám ơn nàng đã hiểu cho ta.

- Chúng ta còn cần phải đi Việt Châu không?

Địch Yến lại hỏi.

Lý Trân gật gật đầu:

- Vừa rồi Triệu Thu Nương phái người báo lại, đám người Bùi Thuận Thanh đã trốn về Tân La rồi, chắc rằng hành trình chúng ta đi Việt Châu không có thu hoạch gì, nhưng ta vẫn muốn đi xem cho tới nơi tới chốn.

- Vậy khi nào xuất phát?

Lý Trân nhìn sắc trời, cười nói:

- Giờ còn sớm, chúng ta bây giờ xuất phát luôn.

Ngay lúc Lý Trân đi Dương Châu tiêu diệt dư đảng của Cao Ly Phục Quốc Hội, trước đó quân Đường ở Doanh Châu đi tiêu diệt quân tạo phản Khiết Đan đã đại bại, ba vạn quân Đường toàn quân bị diệt, tin tức khi vào tay triều đình làm cho cả triều khiếp sợ, đại quân Khiết Đan thế như chẻ tre, hướng Đan Châu tiến quân.

Cùng lúc đó, Khả Hãn của Đột Quyết nghe nói quân Đường ở đông bắc bại trận, lập tức xuất binh đi Hà Tây, đánh bại quân Đường ở Lương Châu, cũng bắt đô đốc Lương Châu Hứa Khâm Minh, dân chúng Hà Tây đều sợ hãi, chạy trốn vào Lũng Hữu để trốn sự xâm nhập của quân Đột Quyết.

Ngay khi quân Đại Đường tây bắc và đông bắc gặp phải Đột Quyết và Khiết Đan hai mặt tập kích, sứ giả Thổ Phiên cũng tới Lạc Dương, đề xuất với Đại Đường hai nước hòa hảo, điều kiện là Đại Đường rút quân đội khỏi bốn phía An Tây, cũng đem mười phần thổ địa Đột Quyết An Tây giao cho Thổ Phiên, đây không thể nghi ngờ là biến thành yêu cầu Đại Đường cắt nhường An Tây tứ trấn cho Thổ Phiên.

Đại Đường ba mặt thụ địch, Võ Tắc Thiên lo lắng, không còn lòng dạ cơm nước, đêm không an giấc.

Trong ngự thư phòng, Võ Tắc Thiên khoanh tay trong phòng đi qua đi lại, cân nhắc đối sách. Lúc này, một tên thái giám ở cửa bẩm báo nói:

- Khởi bẩm bệ hạ, Lâu tướng quốc cầu kiến.

Võ Tắc Thiên vội vàng nói:

- Kêu ông ấy vào.

Không bao lâu sau, Lâu Sư Đức đi nhanh đến, khom người thi lễ:

- Lão thần tham kiến bệ hạ.

Võ Tắc Thiên thở dài:

- Lâu tướng quốc, Đại Đường hai mặt thụ địch, tình thế có thể trở nên xấu đi.

Lâu Sư Đức khẽ cười nói:

- Bệ hạ không cần phiền lòng, vi thần đã có đối sách, có thể giải tỏa âu lo của người.

Võ Tắc Thiên mừng rỡ:

- Lâu tướng quốc mời nói, có đối sách gì?

- Bệ hạ, người Đột Quyết tuy rằng tập kích quấy rối ở Hà Tây, nhưng bọn họ cũng không có chuẩn bị đầy đủ, chỉ lợi dụng cơ hội quân Đường bị Khiết Đan kiềm chế, bắt người cướp của dân ở Hà Tây, vì thần đề nghị Vương Hiếu Kiệt làm chủ tướng phía Hà Tây, người Đột Quyết nghe thấy y đến tất nhiên không dám xâm chiếm Hà Tây lần nữa.

Vương Hiếu Kiệt mùa thu năm trước vì chiến với Thổ Phiên bại trận mà bị miễn chức, trước mắt nhàn rỗi ở nhà. Võ Tắc Thiên đương nhiên biết y từng mấy lần đánh bại Đột Quyết, người Đột Quyết đối với y sợ hãi sâu sắc, chính mình lại quên mất y, Võ Tắc Thiên liền vui vẻ gật đầu nói:

- Vậy theo ý tướng quốc nói, trăm bổ nhiệm Vương Hiếu Kiệt làm tổng quản phía Hà Tây, thống lĩnh quân Hà Tây đối kháng với Đột Quyết.

Lâu Sư Đức thấy Thánh Thượng tiếp nhận phương án của mình liền cười nói:

- Thật ra đối phó với Thổ Phiên càng dễ dàng hơn, hiện tại dân chúng Thổ Phiên cuộc sống khổn khổ, cũng không nguyện ý xâm lược Đại Đường, quan trọng hơn là hư danh của Tán Phổ, trước mắt đại quyền trong quân đều nằm trong tay tướng quân Luận Khâm Lăng, chỉ cần bệ hạ phái một tên sứ giả đến La Ta thành, cùng với Tán Phổ bọn họ nói một chút việc liên minh, thần nghĩ Luận Khâm Lăng cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ rồi.

- Nói rất hay.

Võ Tắc Thiên cực kỳ khen ngợi phương án này, lợi dụng sự biến hóa của mâu thuẫn bên trong Thổ Phiên, đây quả là sách lược cực cao minh, bà cười nói:

- Không biết phái ai đi sứ Thổ Phiên là thích hợp nhất?

- Vì thần đề cử phái Võ vệ trụ tham quân Quách Nguyên Chấn đi, y từng vài lần đi sứ Thổ Phiên, tin rằng y tuyệt sẽ không làm nhục phó thác của bệ hạ.

Võ Tắc Thiên gật đầu:

- Đề cử của Lâu tướng quốc, Trăm tán thành, không biết bên Khiết Đan có đối sách gì?

Vấn đề bên Khiết Đan làm Võ Tắc Thiên nhức đầu nhất, Khiết Đan tuy là dân tộc du mục nhưng sức chiến đấu rất mạnh, đánh không lại quân Đường thì thoái lui, để quân Đường thoảng thả lỏng thì lập tức khởi binh xâm lược.

Quan trọng hơn Liêu Đông lại là một trong những khu trọng điểm của Đại Đường, một khi Khiết Đan chặn đứt hành lang Liêu Đông, Cao Ly có thể sẽ tro tàn lại cháy, lại trở thành cái họa của Đại Đường, cho nên giải quyết vấn đề Khiết Đan như thế nào vẫn là tâm bệnh của Võ Tắc Thiên.

Lui địch Khiết Đan như thế nào cũng là Lâu Sư Đức tính toán bàn bạc kỹ lưỡng với Võ Tắc Thiên cho nên ông ta mới đề đến cuối, Lâu Sư Đức trầm ngâm một chút nói:

- Khiết Đan cần văn võ kết hợp mới hoàn toàn đánh bại đối phương, quân Đường tuy có võ tướng dũng mãnh nhưng không có trọng thần đến ổn định đại cục, cái gọi là đầu nặng gốc nhẹ (cơ sở không vững) đánh không được lâu dài, vì thần đề nghị phái một trọng thần có thể chặn trụ Khiết Đan đi tới Hà Bắc trấn thủ, làm cho Khiết Đan không dám xâm nhập nội địa Hà Bắc.

Võ Tắc Thiên dường như nghĩ tới điều gì, bà trầm mặc một lát hỏi:

- Không biết Lâu tướng quốc đề cử trọng thần nào?

- Vì thần là chỉ Bành Trạch lệnh Địch Nhân Kiệt.

Võ Tắc Thiên khoanh tay đi đến trước cửa sổ, trầm tư thật lâu. Bà đương nhiên biết mục đích thật sự của Lâu Sư Đức là khuyên mình một lần nữa dùng Địch Nhân Kiệt, hai năm qua triều cương hỗn loạn, đại án nhiều lần phát sinh, quyền lực tướng quốc có xu thế lỏng lẻo, cần một lão thần đức cao vọng trọng đến trấn thủ triều cương. Lý Đức Chiêu đã bệnh chết, dựa vào một mình Lâu Sư Đức quả thật hơi yếu.

Trầm ngâm thật lâu sau, Võ Tắc Thiên chậm rãi hỏi:

- Lâu tướng quốc và Địch Nhân Kiệt không phải có hiềm khích sao? Sao lại muốn đề cử ông ta?

Lâu Sư Đức tự cho là biết chịu nhẫn nhục, cho dù bị người khác làm nhục cũng không tức giận ghi hận. Bị Địch Nhân Kiệt mắng không có khí phách, hai người từng mỗi lần gặp không để ý lẫn nhau, Võ Tắc Thiên biết việc này, liền thay bọn họ hòa giải, cho nên Lâu Sư Đức tiến cử Địch Nhân Kiệt làm cho Võ Tắc Thiên thoáng thấy khó hiểu.

Lâu Sư Đức khom người nói:

- Vi thần và Địch Nhân Kiệt chỉ là tư oán, nhưng vi thần đề cử ông ta lại là vì xã tắc Đại Đường, vi thần sao có thể vì tư oán mà không chú ý đến lợi ích chung?

Võ Tắc Thiên khẽ thở dài một cái:

- Lâu tướng quân còn có thể vì xã tắc mà quên tư oán, trẫm sao có thể không theo cho được, trẫm đồng ý lời đề cử của tướng quốc, để Địch Nhân Kiệt đảm nhiệm chức Hà Bắc đạo quan quân Dung sử, thay trẫm trấn thủ Hà Bắc.

Lâu Sư Đức mừng rỡ, bèn rên sất khi còn nóng nói:

- Để đảm bảo sự an toàn của Địch Nhân Kiệt, vi thần đề cử Nội vệ tướng quân Lý Trân hộ vệ cho Địch tướng quốc đi về phía Bắc.

Võ Tắc Thiên cười nói:

- Nói vậy hẳn rất nguyện ý cống hiến sức lực, tuy nhiên kêu một người đường đường là Nội vệ tướng quân chỉ làm một hộ vệ, hơi ủy khuất, trẫm sẽ có an bài khác.

Đại Đường Thiên sách vạn tuế nguyên niên tháng bảy, Võ Tắc Thiên hạ chỉ bổ nhiệm Thứ sử Đồng Châu Kiến An Vương Võ Du Nghi làm Hữu Võ Uy Vệ đại tướng quân, thống soái đại quân một trăm ngàn tấn công Khiết Đan, đồng thời bổ nhiệm Bành Trạch lệnh Địch Nhân Kiệt làm Hà Bắc đạo quan quân Dung sử kiêm Thứ sử Doanh Châu, hiệp trợ Võ Du Nghi tiến công Khiết Đan.

317. Chương 315: Hộ Tổng Địch Tướng

Dịch trạm thành Dương Châu, Lý Trân hoàn thành nhiệm vụ đi về phía đông lần này, bắt đầu thu thập hành lý trở lại kinh thành. Lần này về bắc họ còn chuẩn bị trên trăm chiếc xe tù, áp giải gần trăm thành viên Cao Ly Phục Quốc Hội bị bắt ở đông nam, để cho quân lính các châu ven đường nghiêm mật bảo hộ họ trở lại kinh thành.

Trong đại viện, tất cả võ sĩ đều đã thu dọn xong, xe chở tù cũng đỗ khắp nơi ngoài dịch trạm, chờ quân lính Dương Châu đến hội hợp. Đúng lúc này, thái thú Dương Châu Lâm Thanh vội vàng đi tới, đi vào cửa chính vội hỏi:

- Lý tướng quân có đây không?

Lý Trân từ trong phòng đi ra, cười hỏi:

- Lâm thái thú đến tiền ta sao?

Lâm Thanh vội vàng đi lên trước, lấy ra một phần công văn nói với Lý Trân:

- Vừa mới nhận được thủ dụ khẩn cấp của bộ hạ, là cho Lý tướng quân.

Lý Trân ngăn ra, vội vàng tiếp nhận thủ dụ nhìn xem, trong mắt lập tức hiện lên niềm vui bất ngờ. Dịch Yến tiến đến hỏi:

- Lý đại ca, xảy ra chuyện gì?

- Có liên quan đến phụ thân nàng, Thánh thượng đã phong phụ thân nàng làm Đạo quan quân dung sử Hà Bắc, lệnh cho ta hỏa tốc chạy tới Bành Trạch, hộ tống ông ấy bắc thượng U Châu.

Địch Yến vừa mừng vừa sợ, phụ thân rốt cuộc được trọng dụng lần nữa, nàng không kìm nén được kích động trong lòng, vội vàng la lên:

- Chúng ta đi Bành Trạch ngay bây giờ sao?

Lâm Thanh ở bên cạnh cười nói:

- Nghe nói Hà Bắc quân tình khẩn cấp, Địch tướng quốc nhất định sẽ lập tức đi ngay, phỏng chừng ngài đã lên phía bắc rồi, không bằng Lý tướng quân đuổi tới Thọ Xuân trước, muốn bắc thượng ắt phải đi qua nơi đó, Lý tướng quân có thể hội hợp với ngài ấy ở nơi đó.

Lý Trân nghe y nói rất có lý, liền đến nói với Triệu Thu Nương và Lã Tấn:

- Hai người các người phụ trách đem áp giải phạm nhân trở lại kinh thành, giao cho Đại Lý Tự, ta phải đến Thọ Xuân, hộ tống Địch tướng quốc bắc thượng, nếu cần các người đến Hà Bắc, ta sẽ viết thư báo cho các người biết.

Triệu Thu Nương và Lã Tấn nhìn nhau, cùng khom người thi lễ:

- Tuân lệnh.

Lý Trân lại chỉ bảo vài câu, rồi mới quay sang Thái thú Lâm Thanh nói:

- Việc châu binh hộ vệ, phải nhờ đến Lâm thái thú rồi.

- Yên tâm đi, ta sẽ an bài tốt, không có nửa điểm sơ suất.

Lý Trân dẫn theo Địch Yến cùng với ba mươi mấy tên thủ hạ, rời khỏi Dương Châu trước một bước, ra roi thúc ngựa gấp rút tới thành Thọ Xuân.

Thọ Xuân ở bắc bộ Thọ Châu, tiếp giáp sông Hoài, nối liền Giang Hoài và Trung Nguyên, từ xưa chính là trọng trấn Giang Hoài, buôn bán phát đạt, nhân khẩu đông đúc, cũng là địa phương nhất định phải đi qua nếu muốn từ phía nam qua Hoài bắc thượng.

Từ Dương Châu đến Thọ Xuân cũng không xa, đoàn người Lý Trân ngày đêm đi gấp, chỉ dùng thời gian ba ngày đã đến thành Thọ Xuân.

Sau khi bọn họ đến Thọ Xuân chuyện đầu tiên là phải xác định Địch Nhân Kiệt đã qua sông Hoài hay chưa, dù sao chiến sự Hà Bắc căng thẳng, Địch Nhân Kiệt cũng sẽ khẩn cấp bắc thượng. Cùng lúc đó, Lý Trân lại phái ra vài tên lính thủ hạ đi Bành Trạch, Thư Châu, Hào Châu, Hợp Phì và những nơi khác, hỏi thăm tin tức của Địch Nhân Kiệt.

Lý Trân suất lĩnh thủ hạ vừa mới nghỉ chân ở dịch trạm, huyện lệnh Thọ Xuân đã nghe tin chạy đến bái kiến, huyện lệnh Thọ Xuân họ Cố, xuất thân tiền sĩ, có chút năng lực, quản lý huyện Thọ Xuân gọn gàng ngăn nắp, hai lần được Lại bộ bầu là tốt nhất, rất có thể năm tới sẽ thăng chức thêm một bước.

Cho nên Cố huyện lệnh cực kỳ coi trọng quan lớn kinh thành hoặc là quan viên cấp trên đến Thọ Xuân, y đều sẽ thiết đãi mười phần nhiệt tình. Lý Trân tuy rằng không thuộc về hệ thống quan văn, nhưng hần ở Nội vệ quyền thế rất lớn, ác quan nổi tiếng thiên hạ Lai Tuấn Thần cũng bị hần diệt trừ, khiến quan viên các nơi trong thiên hạ đối với hần vừa kính vừa sợ. Cố huyện lệnh nghe nói hần đã đến Thọ Xuân, trong lòng y cũng khẩn trương như vậy.

Lý Trân đang ở trong phòng cùng Địch Yến thảo luận lộ tuyến Địch Nhân Kiệt có khả năng đi qua, khả năng đi qua Thọ Xuân tuy rằng lớn nhất, nhưng cũng có thể đi Hào Châu qua Hoài, thậm chí có thể là đi qua huyện Lâm Hoài bắc thượng. Địch Yến suy nghĩ một chút nói:

- Ta nhớ khi đi theo phụ thân đến Bành Trạch nhậm chức, đúng là đi qua Thọ Xuân, tuy rằng lúc ấy không nghỉ ngơi ở thị trấn, nhưng đúng là từ bến tàu Thọ Xuân qua sông Hoài, tuyến đường này bọn ta tương đối quen thuộc, ta cảm thấy ông ấy sẽ không đi đường khác.

Lý Trân nhìn bản đồ trăm tư thật lâu sau nói:

- Kỳ thật ta lo lắng chính là vấn đề an toàn của ông ấy trên đường. Phụ thân nàng kiên định ủng hộ hoàng tộc Lý thị, tất nhiên sẽ bị gia tộc Võ thị thù ghét, ở Bành Trạch có lẽ bọn họ không dám tùy tiện động

thủ, nhưng nếu như ở ven đường bắc thượng, gia tộc Võ thị rất có thể sẽ lợi dụng trộm cướp ven đường đến xuống tay với phụ thân nàng, tạo thành chuyện ngoài ý muốn, trên thực tế, Thánh Thượng sai Nội vệ đến hộ tống phụ thân nàng bắc thượng, là bà đã lo lắng sẽ phát sinh loại sự tình này.

Trong lòng Dịch Yến càng thêm khẩn trương:

- Lý đại ca, chúng ta không đến được Bành Trạch, bọn họ sẽ xuống tay với cha ta trên đường sao?

Lý Trân cười cười nói:

- Từ Bành Trạch đến nơi này cũng mất mấy trăm dặm đường, bởi vì thời gian bổ nhiệm cực kỳ gấp gáp, đối phương cho dù muốn ra tay với phụ thân nàng, cũng nhất thời không kịp an bài, cho nên ta phỏng chừng trước khi qua sông Hoài hẳn không có gì bất ngờ, nhưng sau khi qua sông Hoài thì khó nói rồi, hơn nữa trên đường đi qua Trung Nguyên, ta cảm thấy rất không an toàn, cho nên phải cực kỳ chú ý.

Tuy là nói như vậy, nhưng Dịch Yến vẫn lo lắng như cũ, một năm nay nàng đi theo Lý Trân đã trải qua quá nhiều âm mưu ám sát, đối với quan trường hiểm ác cũng có hiểu biết nhất định. Nếu Võ Tam Tư hoặc là tộc nhân Võ thị khác muốn cướp lấy xã tắc Đại Đường, phụ thân chính là một chướng ngại vật trước mặt họ, bọn họ nhất định sẽ không dễ dàng buông tha cho phụ thân.

- Lý đại ca, hay là chúng ta xuôi nam đến Bành Trạch nghênh đón phụ thân.

- Trước tiên cứ chờ một chút, chúng ta từ quan phủ xác nhận ông ấy đã đi qua Thọ Xuân hay chưa, sau đó lại xuôi nam cũng không muộn.

Lý Trân mới nói đến đó, ngoài cửa liền có thủ hạ bẩm báo:

- Khởi bẩm tướng quân, Cố huyện lệnh của Thọ Xuân cầu kiến ở bên ngoài.

Lý Trân cười nói:

- Đang muốn tìm bọn họ, bọn họ đã tới rồi.

Hắn xoay người đi ra khỏi phòng, hướng cửa chính đi đến, Dịch Yến cũng đi sau theo sát Lý Trân. Ngoài cửa lớn, Cố huyện lệnh dẫn theo huyện thừa, huyện úy, chủ bộ và quan viên đang kiên nhẫn chờ đợi Lý Trân triệu kiến, lúc này, bọn họ chỉ thấy một gã võ tướng trẻ tuổi bước nhanh tới.

Cố huyện lệnh mặc dù chưa gặp Lý Trân, nhưng y lại biết Dịch Yến. Năm trước Dịch Yến từng cùng bà nội đi Bành Trạch thăm phụ thân, đi ngang qua huyện Thọ Xuân, được Cố huyện lệnh chiêu cố rất tốt.

Nếu Dịch cô nương đi theo sau người võ tướng trẻ tuổi này, như vậy người này nhất định là tướng quân Nội vệ Lý Trân rồi, y vội vàng tiến lên khom người thi lễ:

- Hạ quan là huyện lệnh Thọ Xuân Cố Đức Minh, hoan nghênh Lý tướng quân đến huyện Thọ Xuân.

Lý Trân khẽ cười nói:

- Cố huyện lệnh nhiệt tình như vậy làm cho Lý Trân vô cùng cảm động, lần này ta phụng lệnh Thánh thượng đi hộ tống Dịch tướng quốc bắc thượng, chuẩn bị cùng ông ấy hội hợp ở Thọ Xuân, không biết ông ấy đã tới Thọ Xuân hay chưa?

Cố huyện lệnh nghe nói Dịch Nhân Kiệt cũng sắp tới Thọ Xuân, không khỏi vừa mừng vừa sợ, vội vàng nói:

- Hạ quan vẫn chưa nghe được tin Dịch tướng quốc đã đến, nếu có tin tức, nhất định sẽ lập tức báo cho Tướng quân.

Lý Trân trầm suy nghĩ, Dịch Nhân Kiệt nhất định cũng biết tin mình đến hộ tống ông ấy, cho dù ông ấy vội vã bắc thượng, cũng sẽ lưu lại lời nhắn cho mình ở Thọ Xuân, nếu huyện lệnh không biết, chứng tỏ Dịch Nhân Kiệt còn chưa tới Thọ Xuân.

- Đa tạ tin tức của Cố huyện lệnh.

Trầm ngâm một chút, Lý Trân lại nói:

- Nói như vậy, ta lập tức chuẩn bị xuôi nam, nếu đi đường khác với Định tướng quốc, xin nhờ Cố huyện lệnh chuyển lời đến Định tướng quốc, mời ông ấy ở lại Thọ Xuân chờ ta trở về hội hợp.

- Nhất định nhất định.

Cố huyện lệnh lại cùng Lý Trân hàn huyên vài câu, liền cáo từ. Lúc này Lý Trân nói với Định Yến:

- Phụ thân nàng còn chưa tới Thọ Xuân, vậy bây giờ chúng ta có thể xuôi nam nghênh đón ông ấy.

Định Yến mừng rỡ, vội vàng về phòng thu dọn một chút, lại đi theo Lý Trân rời khỏi Thọ Xuân xuôi nam.

Đoàn người bọn họ dọc theo quan đạo xuôi nam, giữa trưa ngày kế tiếp, bọn họ đã tới một tiểu trấn gọi là Quy Dương. Vừa mới tiến vào thôn trấn, liền chạm mặt Định Nhân Kiệt và vài tên tùy tùng của ông, đang dắt ngựa nhìn quanh trong trấn nhỏ, Định Yến hét lớn một tiếng:

- Phụ thân.

Nàng xoay người xuống ngựa, chạy vội tới, nàng kích động vạn phần, kéo tay phụ thân vừa chạy vừa cười. Định Nhân Kiệt cũng nhận được thánh chỉ khẩn cấp đến huyện Bành Trạch, phong ông làm Hà Bắc quan quân dung sử kiêm Doanh Châu thái thú, đối phó với phản loạn Khiết Đan xâm nhập phía nam.

Định Nhân Kiệt cũng biết tình thế khẩn cấp, liền bàn mọi việc với huyện thừa trong huyện, lập tức khởi hành bắc thượng. Ông cũng biết Lý Trân sẽ đến hộ tống mình bắc thượng, đoán chừng sẽ hội hợp ở Thọ Xuân, thật không ngờ lại gặp con gái ở trấn nhỏ này.

Định Nhân Kiệt vui vẻ cười toe toét, kéo tay con gái hỏi:

- A Yến, sao con lại ở đây, sức khỏe bà nội con thế nào?

Định Yến không biết nên giải thích thế nào chuyện nàng và Lý Trân, liền quay đầu lại hung hăng trừng mắt nhìn Lý Trân, oán giận hắn sao còn chưa lên chào. Lý Trân cũng liền vội vàng xoay người xuống ngựa, tiến lên vài bước, quì một gối nói:

- Văn bối Lý Trân, bái kiến Định bá phụ.

Định Nhân Kiệt đương nhiên cũng nghe nói đến sự tích của Lý Trân, ông đối với việc ngăn ngừa một năm Lý Trân liền thăng làm Thống lĩnh Nội vệ cũng không kinh ngạc. Thời đại nữ hoàng, quan viên một đêm thăng chức chỗ nào cũng có, tuy nhiên không ngờ Lý Trân có thể vận ngã Võ Thừa Tự, Tiết Hoài Nghĩa và Lai Tuần Thần, chuyện này khiến Định Nhân Kiệt không thể không nhìn hắn với cặp mắt khác xưa.

Hơn nữa trong thư của phu nhân gửi, cũng mơ hồ để lộ một chút ra quan hệ của con gái với Lý Trân, lúc này ông lại thấy con gái đi cùng với Lý Trân, trong lòng liền biết rõ. Định Nhân Kiệt vội vàng nâng Lý Trân dậy cười nói:

- Làm phiên hiền chất, ta mới bị người ám hại trong ngục, hiện giờ nghĩ lại còn hơi sợ, lần này ta phụng chỉ bắc thượng, phỏng chừng sẽ làm cho người khác không thoải mái, còn phải nhờ hiền chất phí tâm nhiều hơn.

- Xin bá phụ yên tâm, văn bối nhất định sẽ toàn lực ứng phó, hộ tống bá phụ an toàn.

Định Yến ôm cánh tay phụ thân làm nũng nói:

- Có Yến nhi ở đây, ai dám có ác ý với phụ thân?

Định Nhân Kiệt yêu thương gõ đầu con gái một cái, cười nói:

- Con đúng là con mèo gây họa, phụ thân còn sợ con gặp chuyện không may đây này.

- Con gây họa lúc nào, phụ thân sao có thể nói Yến nhi như vậy?

Định Yến quơ cánh tay phụ thân không bỏ qua, ánh mắt lại vụng trộm liếc nhìn Lý Trân, nàng cũng không muốn Lý Trân biết biệt danh ở nhà của nàng, nàng vội vàng chuyển đề tài nói:

- Phụ thân đi đường có bình an không? Có gặp người nào khả nghi hay không?

Đây cũng là việc Lý Trân quan tâm, hẳn cũng nhìn về phía Địch Nhân Kiệt hỏi, Địch Nhân Kiệt khẽ mỉm cười:

- Tạm thời vẫn chưa có, cho dù có người muốn gây bất lợi cho ta, cũng sẽ không nhanh như vậy.

Địch Nhân Kiệt thấy Lý Trân, có ba mươi mấy người nội vệ bảo hộ, trong lòng ông cũng yên tâm hơn, nhớ tới chiến sự Bắc Hà, Địch Nhân Kiệt chỉ bảo mọi người lên ngựa, đoàn người tăng nhanh mã tốc, chạy nhanh về phương bắc.

318. Chương 316: Lại Mượn Một Dao

Võ Tam Tư rút cuộc giao lại Minh Đường cho Thánh thượng, y cũng đã được sắc phong làm tướng quốc như ý nguyện, đảm nhiệm chức thượng thư Lễ bộ, Đồng trung thư môn hạ Bình Chương Sự, gần với Lâu Sư Đức và Tông Sở Khách. Tuy nhiên nghe nói Tô Vị Đạo lại phục hồi nguyên chức rồi, thậm chí Địch Nhân Kiệt cũng một lần nữa được trọng dụng.

Y không thềm để ý đến Tô Vị Đạo, tuy rằng năng lực không tệ, nhưng nhất gan sợ phiền phức, là người bảo sao nghe vậy. Nhưng Võ Tam Tư lại hết sức kiêng kỵ Địch Nhân Kiệt, thậm chí là thù hận sâu sắc. Mặc dù lần trước Địch Nhân Kiệt cực lực phản đối việc lập Võ Thừa Tự làm thái tử, nhưng Võ Tam Tư biết rằng, một khi y muốn trở thành thái tử, Địch Nhân Kiệt cũng sẽ phản đối như vậy. Hết lần này đến lần khác Thánh thượng rất tin tưởng Địch Nhân Kiệt, điều này làm cho trong lòng Võ Tam Tư vừa lo lắng vừa tức giận, nhưng y lại không làm được gì.

Ban đêm, Võ Tam Tư quay về phủ, tiến vào thư phòng, y liền gấp gấp không nhin được cho người đi mời Minh tiên sinh đến. lát sau, Minh tiên sinh bước nhanh vào thư phòng của Võ Tam Tư, khom người thi lễ nói:

- Tham kiến vương gia.

- Ngồi đi, sao lại đa lễ như vậy?

Võ Tam Tư không kiên nhẫn khoát tay.

Minh tiên sinh kinh ngạc nhìn Võ Tam Tư. Thực tế y hiểu rất rõ Võ Tam Tư, chỉ khi y tâm phiền ý loạn mới có thể vội vàng xao động như vậy. Hơi suy nghĩ một chút, Minh tiên sinh liền hiểu được, y ngồi xuống cười nói:

- Hôm nay tâm tình vương gia có vẻ không tốt lắm.

Sao lại chỉ có không tốt lắm, Võ Tam Tư quả thực là phiền lòng cực độ. Y khoanh tay đi qua đi lại trong phòng, một lúc lâu sau, y oán hận nói:

- Chính sự đường còn thiếu một danh ngạch quốc sư, Tông Sở Khách đề cử Thái thú Kinh Châu Lưu Bình Tự đảm nhiệm, nhưng Thánh thượng lại công khai nói, vị trí tướng quốc này chỉ có thể do Địch Nhân Kiệt đảm nhiệm, hơn nữa còn là Trung thư lệnh.

Minh tiên sinh cũng cả kinh, Trung thư lệnh chính là tướng quốc đứng đầu, y vội hỏi:

- Trung thư lệnh không phải có Lâu Sư Đức rồi sao?

- Lâu Sư Đức bị chuyển công tác đến Nội sử, tiếp nhận chức vụ trước đó của Lý Đức Chiêu.

Võ Tam Tư khoanh tay đi lại vài bước, y bỗng nhiên cắn răng nói:

- Ta quyết định thừa dịp Địch Nhân Kiệt đi Bắc Hà nhậm chức, phái người nửa đường ám sát ông ta. Tiên sinh cảm thấy có khả thi không?

Minh tiên sinh biết đây là nguyên nhân Võ Tam Tư tâm phiền ý loạn, y đã động sát cơ, nhưng còn có chút lo lắng. Minh tiên sinh biết Võ Tam Tư đã hạ quyết tâm, liền nói:

- Nếu vương gia nhất định phải động thủ, cũng không phải là không được, nhưng tốt nhất vẫn là mượn đao giết người, không cần tự mình động thủ.

- Mượn đao của ai?

Cõi lòng Võ Tam Tư tràn đầy chờ mong nhìn Minh tiên sinh.

Minh tiên sinh trầm tư chốc lát nói:

- Kỳ thật có một người, vương gia có thể lợi dụng được.

Y nói nhỏ vài câu, Võ Tam Tư lập tức tỉnh ngộ, lại nhướn mày nói:

- Nhưng ta đi tìm y, hình như không thỏa đáng lắm.

Minh tiên sinh thần nhiên cười:

- Không ngại, ta có một kế nhỏ, khiến y phải đến tạ tội với vương gia.

Lần này Võ Tắc Thiên điều đại quân tiến đến bình định loạn Khiết Đan, có thất vọng nhất chính là Võ Ý Tông. Y thân là Hà Nội Quận vương, tử Kim Ngô Đại tướng quân, bất kể kinh nghiệm hay là mạng lưới quan hệ với quân đội, y đều mạnh hơn so với Võ Du Nghi, nhưng cuối cùng Thánh thượng không phái y suất quân, mà là phái tộc đệ Võ Du Nghi mà bình thường y xem thường lãnh binh suất chinh, thật sự làm cho y buồn bực vạn phần.

Võ Ý Tông đương nhiên cũng biết nguyên nhân, đó chính là bởi vì Võ Du Nghi được Võ Tam Tư đề cử, mà mình lại thuộc phe phái Võ thị khác, bị Võ Tam Tư chèn ép.

Trong khoảng thời gian này, Võ Ý Tông thật sự sống rất buồn bực, từ khi đi đến Dương Châu y gặp chuyện mà phải nửa đường trở về, công lao đều quy hết cho Lý Trân. Thánh thượng đối với y cũng vô cùng thất vọng, chẳng hề quan tâm đến thương thế của y, khiến cho y có một loại cảm giác rét lạnh không ổn.

Trưa hôm nay, Võ Ý Tông một thân một mình ngồi trong phòng uống rượu, lúc này, ngoài cửa truyền đến thanh âm của quần gia:

- Vương gia, Dương nội thị đến.

Tinh thần Võ Ý Tông lập tức rung lên, vội vàng nói:

- Mau mời ông ta đến ngoại thư phòng của ta.

Trong lòng Võ Ý Tông dâng lên một tia hi vọng, Dương Thiện Ninh đến phủ đệ của mình, tất nhiên là có thâm ý, y vội vàng thay một bộ quần áo, đi vội về phía ngoại thư phòng.

Dương Thiện Ninh cũng là một trong tứ đại nội thị của Nội thị tỉnh, tuổi chừng hơn bốn mươi, làn da rất trắng, có một đôi mắt dài híp nhỏ, tất cả làm cho người ta cảm thấy ông ta đang suy nghĩ cái gì đó. Mấy tháng gần đây ông ta nhờ cẩn tuân thánh ý mà nhiều lần được sủng ái, đã hơi có xu thế thay thế được Cao Diên Phúc.

Dương Thiện Ninh ngồi trong thư phòng từ từ uống trà. Hôm nay ông ta đến tìm Võ Ý Tông đương nhiên là có thâm ý. Ông ta là nội ứng tâm phúc trong cung của Võ Tam Tư, bởi vì Lai Tuấn Thần bị giết, hơn nữa Thái Bình công chúa ủng hộ Cát Húc thắng được chức vị Ngự sử trung thừa, khiến cho Võ Tam Tư bị cô lập.

Mà gần đây lại có một đại sự phát sinh, đối thủ cũ với Võ Tam Tư là Dịch Nhân Kiệt lại bắt đầu được trọng dụng, khiến cho Võ Tam Tư có một loại cảm giác nguy cơ mãnh liệt. Được Minh tiên sinh khuyên bảo, Võ Tam Tư quyết định lùi bước mà kết lưới, trước hết thống nhất bên trong nội bộ Võ thị, mà mấu chốt thống nhất bên trong nội bộ Võ thị chính là ở trên người Võ Ý Tông, mà hiện tại Võ Ý Tông bị Thánh thượng lạnh nhạt, khiến cho Võ Tam Tư thấy được cơ hội.

Lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân dồn dập. Dương Thiện Ninh là một hoạn quan cực giỏi về phán đoán lòng người, từ tiếng bước chân vội vàng của Võ Ý Tông, ông ta liền biết trong nội tâm Võ Ý Tông đang gấp gáp. Ông ta đắc ý cười thầm, biết phải đối phó Võ Ý Tông như thế nào rồi.

Võ Ý Tông xông thẳng vào phòng, Dương Thiện Ninh liền đứng dậy cười tủm tỉm hành lễ nói:

- Lão nô tham kiến Quận vương.
- Công công không cần đa lễ, mời ngồi.

Võ Ý Tông mời Dương Thiện Ninh ngồi xuống, lại để cho thị nữ dâng trà lên lần nữa, trong lòng y có chút lo lắng, hỏi:

- Hôm nay công công đến đây có việc gì?
- Vừa lúc có chuyện đi ra ngoài, liền thuận tiện đến thăm Quận vương.

Võ Ý Tông nghe thấy không phải là phụng chỉ mà đến, trong lòng y lập tức mất mát một trận, ánh mắt không không chế nổi vẻ thất vọng. Dương Thiện Ninh nhìn thấy, lại ra vẻ thân thiết hỏi han:

- Thương thế trên đùi Quận vương đã tốt hơn chưa?
- Đã sớm tốt rồi.

Võ Ý Tông tức giận nói:

- Ta còn tưởng là Thánh thượng quan tâm đến thương thế của ta, xem ra cho dù ta bỏ mạng mười năm, Thánh thượng cũng chưa chắc đã biết.

Dương Thiện Ninh cười một tiếng nói:

- Quận vương cũng không cần bi quan như thế. Ban đầu Thánh thượng vốn rất coi trọng ngài, Quận vương quên rồi sao? Còn phong ngài là Kim Ngô vệ đại tướng quân, người bình thường cũng không có vinh hạnh đặc biệt như vậy.

Võ Ý Tông buồn bực thở dài:

- Nhưng ta không biết vì sao trong khoảng thời gian này Thánh thượng đối đãi lạnh nhạt với ta như vậy, chẳng lẽ bởi vì ta đi Dương Châu làm việc không được như ý, nhưng việc đó cũng không thể trách ta. Ta làm sao biết được nửa đường sẽ có người ám sát?

Dương Thiện Ninh biết thời cơ đã chín muồi, ông ta có thể đi một bước hướng dẫn Võ Ý Tông rồi, bèn lắc đầu nói:

- Kỳ thật chuyện này Thánh thượng lúc rảnh rỗi đã từng nói qua, Thánh thượng quả thật rất có ý kiến với Quận vương, thậm chí đối với Quận vương hết sức bất mãn. Nhưng nguyên nhân không phải là chuyện đi Dương Châu, mà là vì Quận vương làm hỏng đại sự của người.

Võ Ý Tông chấn động, vội hỏi:

- Ta sao lại làm hỏng đại sự của Thánh thượng, xin công công nhất định phải nói cho ta biết. Ta thực sự không biết chút nào.

Dương Thiện Ninh quay đầu nhìn thoáng qua hai thị nữ. Võ Ý Tông hiểu ý, lập tức hung hăng trừng mắt liếc thị nữ một cái:

- Các người lui ra.

Hai thị nữ vội vàng lui xuống. Dương Thiện Ninh lại đứng dậy đóng cửa phòng lại, lúc này mới đến gần Võ Ý Tông thấp giọng nói:

- Ta không nói Quận vương hẳn cũng đã biết, mục tiêu suốt đời của Thánh thượng là lấy Võ thay Đường, thành lập thiên hạ của Võ thị.

Võ Ý Tông gật gật đầu. Y đương nhiên biết mục tiêu này của Thánh thượng, chỉ có điều...

Y thở dài nói:

- Võ thị ta và Thánh thượng đều nhất trí mục tiêu đó. Chỉ là ta không biết rõ Thánh thượng vì sao lại do dự như vậy, rõ ràng đã tìm ra Hưng Đường Hội, đơn giản chỉ cần thả lưới bắt hết, diệt sạch hoàng tộc Lý

thị, cũng sẽ không có nhiều phiền toái như vậy, nhưng nhìn trước ngó sau, cuối cùng lại làm thịt Lai Tuấn Thần một lòng diệt trừ Hưng Đường Hội, quả thực là làm người thân đau đớn mà kẻ thù sung sướng, làm lòng người buồn bực.

- Sự tình không đơn giản như vậy, dù sao người trong thiên hạ vẫn một lòng với Lý Đường, nếu như làm qua loa, sẽ dẫn đến phản kháng kịch liệt, năm đó Lý Kính Nghiệp tạo phản, Quận vương quên rồi sao?

Võ Ý Tông cũng thở dài, chán nản cúi đầu. Kỳ thật y cũng không phải quá quan tâm đến vấn đề này, ngược lại, y càng quan tâm việc phải làm thế nào mới thay đổi sự lạnh nhạt của Thánh thượng đối với mình. Dương Thiện Ninh nhìn y một cái thật sâu, ông ta biết Võ Ý Tông đã mắc câu, hiện tại đã tới thời khắc có thể ngoéo tay rồi.

Ông ta lại thông thả nói:

- Để làm cho Võ thị thay thế được Lý Đường, Thánh thượng đã phong vương cho nhiều người trong Võ thị, nhưng cần có nhiều thời gian hơn. Tuy nhiên hiện tại Võ thị nội đấu khiến người vô cùng bị động, rất nhiều kế hoạch đều không thể thực thi. Vì bù đắp mâu thuẫn trong Võ thị, Thánh thượng thậm chí không tiếc đem Võ Thừa Tự dày đến Linh Nam.

Nói đến đây, Dương Thiện Ninh dừng lại câu chuyện, trên mặt Võ Ý Tông lộ ra vẻ bình tĩnh đại ngộ, vẻ mặt này chứng tỏ y đã mắc câu rồi, y lắm bả:

- Hóa ra Thánh thượng lưu dày tam thúc là vì phải bù đắp mâu thuẫn trong gia tộc.

Đối với giải thích này Võ Ý Tông rất tin tưởng, không hề nghi ngờ, bởi vì y rõ chuyện Võ Thừa Tự và Võ Tam Tự nội đấu.

Lúc này, Võ Ý Tông bỗng nhiên hiểu được, y chần chờ hỏi:

- Công công nói ta làm hỏng đại sự của Thánh thượng, chính là chỉ mâu thuẫn giữa ta và tứ thúc?

Dương Thiện Ninh chậm rãi gật đầu:

- Cũng vì mâu thuẫn giữa Quận vương và Lương vương, làm cho ý đồ lưu dày Võ Thừa Tự của Thánh thượng không thực hiện được, làm cố gắng bù đắp mâu thuẫn bên trong Võ thị của người thất bại, mơ hồ ảnh hưởng nghiêm trọng đến đại sự lấy Võ thay Đường. Cho nên Thánh thượng vô cùng bất mãn đối với Quận vương. Không gạt điện hạ, Thánh thượng đúng là đã động sát cơ đối với điện hạ.

- A.

Võ Ý Tông sợ tới mức kêu lên một tiếng sợ hãi. Y lập tức kinh hãi đứng lên, vội vàng khom người hành lễ nói:

- Khẩn cầu công công chỉ điểm cho ta một con đường.

Dương Thiện Ninh biết mình không thể nói. Nếu như ông ta nói ra lập tức sẽ bị Võ Ý Tông nhìn ra động cơ của ông ta, nhất định phải để tự bản thân Võ Ý Tông lĩnh ngộ.

Ông ta ra vẻ tiếc nuối thở dài:

- Ta chỉ là xem trọng giao tình nhiều năm mới đến nhắc nhở Quận vương, ta không đành lòng thấy Quận vương dẫm vào vết xe đổ của Lai Tuấn Thần. Lai Tuấn Thần cũng vì không để ý tới ý đồ của Thánh thượng, một lòng muốn lật đổ Tương Vương và Lư Lăng Vương, làm Thánh thượng không thể không diệt trừ y, Quận vương, ngài ngàn vạn lần không thể đánh giá thấp ý chí của Thánh thượng. Bất luận ai dám phá hỏng đại sự của người, người đều diệt trừ không chút do dự. Xin Quận vương tự mình nghĩ phải làm thế nào, ta nói đến thế thôi, Quận vương tự giải quyết cho tốt đi.

Nói xong, Dương Thiện Ninh đứng dậy cáo từ. Võ Ý Tông vội lấy ba trăm lượng vàng kiên quyết đưa cho Dương Thiện Ninh. Y biết cần dùng cái gì để duy trì “giao tình” giữa bọn họ. Dương Thiện Ninh giả vờ giả vệt từ chối hai cái, liền lấy vàng nghênh ngang rời đi.

Dương Thiện Ninh đi rồi, Võ Ý Tông lại tâm phiền ý loạn đi đi lại lại trong phòng, suy nghĩ chuyện mình làm sao tránh được Thánh thượng diệt trừ, buổi nói chuyện với Dương Thiện Ninh làm cho y như mới tỉnh sau giấc mộng.

Hơn nữa, kết cục của Lai Tuần Thần càng làm cho lòng y kinh sợ khiếp đảm, y cũng không ngu dốt, rất rõ ràng việc mà Dương Thiện Ninh không nói ra miệng chính là chìa khóa giải quyết nguy cơ của mình, đó chính là Võ Tam Tư.

Võ Ý Tông cũng biết Võ Tam Tư đã tu sửa xong Minh Đường, chắc chắn sẽ càng được Thánh thượng quyền sủng. Nếu như mình không cúi đầu, chỉ sợ không đơn giản là không được xuất đầu như vậy, cực kỳ có khả năng ngay cả tính mạng cũng phải vứt bỏ.

Rốt cục Võ Ý Tông cắn răng một cái, cũng thế cả, khi nên cúi đầu thì cúi đầu đi.

319. Chương 317: Khúc Phụ Kinh Hồn

Sau khi Lý Trân tiếp ứng Dịch Nhân Kiệt, liền một đường hộ tống ông bắc thượng. Trong lòng Dịch Nhân Kiệt lo lắng cho chiến sự Hà Bắc, hoàn toàn không để ý đến tuổi già, cùng bọn họ ngày đêm đi liên tục, cũng không có tâm tư dừng lại thưởng thức phong cảnh và di tích trên đường. Chiều hôm đó, bọn họ đã tới Khúc Phụ.

Chỗ khác có thể không đi, nhưng Dịch Nhân Kiệt chìm đắm sâu sắc vào tư tưởng Nho gia làm sao có thể không đi Khổng miếu bái kiến thánh nhân. Ông phá lệ mang theo mọi người đến một tòa miếu thờ ở vùng ngoại ô Khúc Phụ nghỉ ngơi. Đây cũng là tác phong trước sau như một của Dịch Nhân Kiệt, tận lực không làm phiền đến quan phủ địa phương. Tỷ như khi ông đến Thọ Xuân, sẽ không làm kinh động huyện nha, lặng yên qua sông Hoài bắc thượng, khiến cho Cố huyện lệnh tiếc nuối thật lâu.

- Ta cũng không muốn thiếu ân tình của người khác, nếu không sau này sẽ không tốt.

Đây là giải thích ông ta nói cho Lý Trân sau đó. Lý Trân cũng chỉ cười, hắn cho là mình không mềm lòng như Dịch Nhân Kiệt, đối với việc quan phủ địa phương ân cần tiếp đãi, hắn cũng không để trong lòng.

Bố trí ổn thỏa trong chùa xong, Dịch Nhân Kiệt liền dẫn Lý Trân tới văn miếu Khúc Phụ bái kiến tượng thánh thượng, cũng không đi cùng với con gái. Trong lòng Dịch Yến mặc dù không vui, nhưng cũng không có cách nào. Nàng không sợ trời không sợ đất, duy nhất chỉ sợ phụ thân.

Trên đường đi tới văn miếu, Dịch Nhân Kiệt và Lý Trân vừa đi vừa cười:

- Mấy tháng trước ta nhận được thư của mẫu thân gửi, mới biết hiền chất chơi mã cầu cũng không tồi.

- Khiến bá phụ chê cười rồi. Văn bồi từ nhỏ đã thích chơi mã cầu, chỉ có thể nói là am hiểu sơ sơ, so sánh với cao thủ môn mã cầu như Đậu Văn Tiên, văn bồi còn kém xa lắm.

Dịch Nhân Kiệt cười ha hả:

- Hiền chất quá khiêm nhường, có thể tiến vào trận chung kết môn mã cầu trong đại hội thi đấu cũng không phải là am hiểu sơ sơ đâu.

Dịch Nhân Kiệt bảo Lý Trân cùng ông đến văn miếu dĩ nhiên có thâm ý. Ông đã sớm nhận ra Lý Trân cùng con gái tình nghĩa sâu đậm, mà con gái lại liễu lĩnh theo hắn bốn ba khắp nơi, cũng nhìn ra được tình cảm sâu sắc của con gái với Lý Trân.

Tuy rằng Dịch Nhân Kiệt lòng dạ rộng rãi, nhưng ông cũng không hi vọng con gái chưa gả đã ở bên cạnh Lý Trân. Chuyện này hoặc nhiều hoặc ít sẽ ảnh hưởng đến thanh danh của Dịch Nhân Kiệt, nói ông ta thiếu quân thức đối với con gái.

Dịch Nhân Kiệt cũng biết Lý Trân là người ỷ trọng, có lý trí, ông cảm thấy cần thiết phải tìm cơ hội nhắc nhở Lý Trân một chút.

- Hiền chất, bà nội Yến nhi đã già, bà thương yêu nhất là Yến nhi. Ta định để cho Yến nhi đến ở cùng bà nội, chắc là con không có ý kiến gì chứ?

Mặc dù Dịch Nhân Kiệt nói rất hời hợt, nhưng Lý Trân lập tức hiểu được ý tứ trong lời nói của ông. Trong lòng Lý Trân không khỏi cười khổ một tiếng, Dịch Yến luôn luôn không thích bị trói buộc, làm sao có thể nghe theo sắp xếp của mình. Nhưng hắn cũng hiểu được tấm lòng muốn bảo vệ con gái của Dịch Nhân Kiệt, liền gật đầu nói:

- Con thường xuyên phải đi chấp hành nhiệm vụ nguy hiểm, nàng đi cùng con quả thật có điểm không an toàn, hơn nữa lần này bắc thượng Hà Bắc, càng có khả năng chiến đấu kịch liệt với Khiết Đan, con cũng không hi vọng nàng xuất hiện trên chiến trường, chỉ có điều...con lo lắng nàng không chịu nghe theo lời khuyên của con.

- Ta sẽ khuyên bảo nó về nhà.

Dịch Nhân Kiệt rất hài lòng đối với thái độ của Lý Trân, ông cảm thấy cần thiết phải trấn an Lý Trân một chút, lại khẽ cười nói:

- Lúc nào mời đại tỷ con đến phủ ta chơi một chuyến, phu nhân của ta rất muốn gặp nàng.

- Đa tạ ý tốt của bá phụ, chỉ là đại tỷ con hiện đang ở Trường An, chờ lúc tỷ ấy quay về, con sẽ sắp xếp đưa tỷ đi thăm hỏi bá mẫu.

- Như vậy cũng tốt, bên kia chính là miếu thánh nhân rồi.

Dịch Nhân Kiệt chỉ vào một tòa kiến trúc khí thế khoáng đạt, lập tức nhẹ nhàng chuyển hướng đề tài, nói chuyện đến điểm là dừng, nói thêm nữa ắt sẽ lộ ra dấu vết.

Lý Trân cũng không nhiều lời nữa, hắn cười cười, quất ngựa đi theo Dịch Nhân Kiệt chạy gấp tới Khổng miếu.

Quả nhiên, lúc Dịch Nhân Kiệt khuyên con gái về nhà liền bị Dịch Yến chống đối kịch liệt. Trong phòng, cha con hai người cãi vã hết sức căng thẳng, mặt Dịch Yến đầy nước mắt, ngồi trước cửa sổ không nói lời nào, đầu hướng ra ngoài cửa sổ, không thèm để ý phụ thân khuyên bảo.

Dịch Nhân Kiệt thấy con gái không nghe khuyên bảo, cũng có chút nổi giận. Nhưng lúc này là ban đêm, ông không muốn để quá nhiều người biết ông đang tức giận, ông xanh mặt, thanh âm trầm giọng nói:

- Con là tiểu cô nương mười bốn mười lăm tuổi, lại đi theo Lý Trân chạy loạn khắp nơi, còn ra thể thống gì, sẽ làm cho người ta chê cười Dịch Nhân Kiệt ta không có gia giáo.

Dịch Yến tức giận đến mức lồng ngực phập phồng, rưng rưng phản bác phụ thân nói:

- Con cùng Lý đại ca thanh bạch, từ trước tới giờ đều là lấy lễ đối đãi. Chúng con không then với lương tâm, quan tâm người khác nói cái gì. Vả lại nam nữ Đại Đường kết giao cũng rất bình thường, con gái quan lại ước hẹn đi đáp thanh thu du chỗ nào cũng có, vì sao cha mẹ người khác cho phép, chỉ có cha là cảm thấy không có thể thống gì?

- Chuyện này không giống.

Dịch Nhân Kiệt hơi then quá hóa giận, thanh âm cũng lớn hơn:

- Con nếu là ngẫu nhiên ra ngoài dạo chơi, ta sẽ không đồng ý sao? Con lại theo hắn chạy khắp nơi, ngày đêm ở cùng một chỗ, chẳng lẽ người khác không thấy? Con cho là thánh thượng vì sao lại cử Lý Trân đến hộ tống ta? Không phải cũng bởi vì quan hệ của con với hắn sao? Nếu cuối cùng con gả cho hắn cũng thôi, chẳng may hắn cưới người khác, con làm sao bây giờ? Con còn có thể gả ra ngoài sao?

Thanh âm Dịch Yến bỗng nhiên nghẹn ngào:

- Nếu hắn cưới người khác, con sẽ đi chết.

Dịch Nhân Kiệt ngây ngẩn cả người, thật lâu sau, trong lòng ông thở dài, chậm rãi đi lên trước, dịu dàng nói với con gái:

- Hôm nay ta đã mời đại tỷ hân đến nhà làm khách, đi gặp mẫu thân con, phụ thân cũng không phải là người chỉ lo tới thanh danh của mình, ta càng quan tâm đến chung thân đại sự của con gái. Ta nhìn thấy tình thâm ý trọng của các con, ta cũng đồng ý để hân thành con rể ta, nhưng con phải hiểu tâm tình của phụ mẫu một chút.

- Phụ thân.

Trong lòng Dịch Yến cảm động, nhào vào lòng phụ thân khóc òa lên. Dịch Nhân Kiệt nhẹ nhàng vuốt tóc con gái, trong lòng cũng có chút thương cảm, dù sao con gái đã lớn, ông lén lau nước mắt trên khóe mắt, cười nói:

- Các con đều còn trẻ, về sau thời gian ở cùng nhau còn rất dài, cũng không cần gấp gáp nhất thời, con phải thông cảm với tâm tình của phụ thân một chút, thay phụ thân về chăm sóc bà nội. Đợi chiến sự Hà Bắc lần này chấm dứt, phụ thân sẽ trở lại Lạc Dương, mời đại tỷ của hân tới nhà nói chuyện một chút. Yến nhi, như vậy có được không?

Dịch Yến cũng là người cực kỳ hiếu thuận với cha mẹ, tuy rằng nàng không muốn hồi kinh, nhưng nghĩ đến phụ thân tuổi đã già, cũng không nhẫn tâm để phụ thân hao tâm vì nàng, liền khẽ gật đầu một cái:

- Yến nhi biết rồi.

- Thật sự là con ngoan.

Trong lòng Dịch Nhân Kiệt vui vẻ trở lại, cười nói:

- Con đi thu dọn hành lý một chút, cáo biệt với Lý Trân, sáng mai lập tức trở lại kinh thành.

Dịch Yến ôm phụ thân một chút, xoay người rời khỏi phòng, từ từ đến trong viện tử của Lý Trân, chỉ thấy Lý Trân đang đứng trong viện tử, mỉm cười nhìn nàng. Dịch Yến rốt cuộc không kìm nổi ủy khuất, lập tức nhào vào lồng ngực Lý Trân khóc òa lên. Lý Trân dịu dàng cười nói:

- Phỏng chừng ta cũng sẽ không ở Hà Bắc lâu lắm, chờ ta trở lại, người đầu tiên ta gặp nhất định là muội.

Dịch Yến ngượng ngùng lau nước mắt, gạt đầu nói:

- Huynh không được lừa gạt muội.

- Ta làm sao lại gạt muội chứ? Ta vào kinh thành khẳng định sẽ đi qua An Nghiệp phường, báo với muội một tiếng, sau đó mới tiến cung giao chỉ. Sau khi xuất cung tìm muội ăn cơm, không phải là luận lý thành chương sao?

Dịch Yến nín khóc mỉm cười:

- Vậy được rồi, muội đi thu dọn đồ đạc, sáng mai muội phải trở lại kinh thành rồi.

Dịch Yến không dám nhìn vào mắt Lý Trân, xoay người chạy về viện tử của mình. Lý Trân nhìn bóng dáng của nàng chạy xa, tảng đá lớn trong lòng cũng buông xuống. Kỳ thật hân cũng không hi vọng Dịch Yến đi theo mình ra trận, dù sao đó cũng là chiến tranh, không phải là xử án bình thường.

Cũng may Dịch Nhân Kiệt thuyết phục được con gái, trong lòng Lý Trân cũng nhẹ nhàng hơn. Hân xoay người đi đến gian phòng của mình, nhưng vừa mới tới cửa, một tên binh lính chạy vào sân, thấp giọng nói:

- Tướng quân, khả năng có tình huống dị thường.

Lý Trân ngăn ra:

- Tình huống dị thường gì?

- Vừa rồi trụ trì của chùa nói cho bọn ty chức biết, xế chiều hôm nay, có một tăng nhân nấu nước mất tích.

Tâm niệm Lý Trân vội chuyển, tăng nhân sao có thể vô duyên vô cớ mất tích, vô cùng có khả năng là bị người ta bắt rồi. Xem ra việc hân lo lắng suốt dọc đường không thể tránh được rồi.

Ngôi chùa Định Nhân Kiệt tạm thời dùng chân này tên là Bắc Giác Tự, đã có trăm năm lịch sử, diện tích cũng khá lớn, chừng năm mươi mẫu, tọa lạc tại chân núi bên trong một tòa đồi núi hẹp dài, bên trong chùa có năm sáu trăm tăng nhân, cũng là một trong những ngôi chùa nổi danh nhất Khúc Phụ.

Bởi vì Định Nhân Kiệt vang danh thiên hạ đến đây, trụ trì tự viện dành riêng cho bọn họ ở trong hai tòa viện tử, phòng ốc mấy chục tầng nhân đang ở, trong đó Định Nhân Kiệt và con gái ở bên trong tiểu viện phía đông. Lý Trân mang theo phần đông binh sĩ Nội vệ thì ở tại một tòa khác trong đại viện.

Thời gian dần dần đến canh hai, đèn dầu trong tự viện đều đã tắt hết, tất cả mọi người đã đi vào giấc ngủ, lúc này, ở khu rừng phía bắc tự viện truyền đến vài tiếng cú vọ kêu to, chỉ thấy hơn mười bóng đen từ bốn phương tám hướng xúm lại vây quanh một cây đại thụ.

Dưới đại thụ một gã nam tử dáng người khôi ngô đang đứng, người này họ Vương, tên là Vương Bách Thắng, tuổi chừng ba mươi lăm ba mươi sáu. Y vốn là cướp sông cướp biển ở Quan Trung, bị quan phủ truy nã mà chạy đến vùng Thanh Châu, chiếm núi làm vua, đánh cướp mà sống, vì thường mặc áo xanh, được người ta gọi là Thanh Y Vương.

Hai ngày trước, Vương Bách Thắng được một người trung gian tìm đến, có người nguyện dùng ngàn lượng vàng để y đi lấy đầu Định Nhân Kiệt, trước tiên tạm chi năm trăm lượng vàng, sau khi xong chuyện, lấy đầu Định Nhân Kiệt đổi năm trăm lượng vàng còn lại. Tuy rằng Vương Bách Thắng đã nghe đến thanh danh của Định Nhân Kiệt, nhưng y là đạo tặc cùng hung cực ác, chỉ nhận tiền không nhận người, ngàn lượng vàng đối với y cũng là số tiền lớn, y làm sao có thể từ chối vụ mua bán này.

Đồng thời người trung gian cũng cho y một manh mối, để y chờ ở vùng Khúc Phụ. Định Nhân Kiệt bắc thượng đương nhiên sẽ đi bái tế Khổng miếu. Quả nhiên không ngoài sở liệu, trưa hôm nay, bọn chúng cuối cùng đã phát hiện hành tung của Định Nhân Kiệt.

Wương Bách Thắng cũng không biết Định Nhân Kiệt được Lý Trân dẫn theo Nội vệ bảo hộ. Tuy nhiên y cũng nhìn ra được, hộ vệ của Định Nhân Kiệt vô cùng tinh hãn, không phải dạng người dễ đối phó, y liền quyết định ban đêm hành động, thừa dịp lúc hộ vệ đi ngủ, tốc chiến tốc thắng, chặt đầu Định Nhân Kiệt rồi trốn đi xa.

- Tình huống thế nào?

Wương Bách Thắng hỏi một gã thủ hạ đi tra xét trở về.

Tên thủ hạ gật gật đầu:

- Hiện tại bọn chúng đã đi ngủ, tự viện chỉ còn lầu chuông vẫn còn chong đèn.

Wương Bách Thắng dùng dao vẽ một bản đồ bố cục đơn giản trên mặt đất, ban ngày thủ hạ của y đã bắt một hòa thượng nấu nước, biết được tình huống của Định Nhân Kiệt và tự viện. Định Nhân Kiệt cùng thủ hạ của ông ở đông viện, tổng cộng hai viện tử, một lớn một nhỏ. Định Nhân Kiệt ở tại tiểu viện, những hộ vệ kia ở tại đại viện.

Wương Bách Thắng đã hiểu rất rõ bố cục tự viện, y trầm tư một lát, hỏi lại lần nữa:

- Chủ điện tắt đèn chưa?

Thủ hạ gật gật đầu:

- Đã tắt.

Wương Bách Thắng mừng rỡ, chủ điện tắt đèn, nghĩa là văn khóa (khóa muộn) của các hòa thượng đã kết thúc, y lập tức nói với bọn thủ hạ:

- Nghe hiệu lệnh của ta, mọi người tốc chiến tốc thắng, không thể tham công.

Y khoát tay, xách dao chạy về bức tường phía bắc tự viện. Mười mấy tên lâu la theo sát phía sau y, thân hình mỗi người cực nhanh, rất nhanh bọn họ đã chạy tới bên ngoài bức tường phía bắc, đứng sát dưới chân tường.

Vương Bách Thắng nháy mắt với một tên thủ hạ, tên thủ hạ ném một cái móc câu lên tường, tung người trèo lên, nằm ở đầu tường quan sát một lát, xoay người gật đầu với Vương Bách Thắng, tỏ vẻ hết thấy bình thường.

320. Chương 318: Ân Bình Bất Động

Vương Bách Thắng mừng rỡ, chuyện này đã nằm trong dự liệu của y. Người của Dịch Nhân Kiệt một đường bắc thượng, cho dù có cảnh giác cũng đã sớm buông lỏng rồi, y thấp giọng ra lệnh:

- Lên!

Mười mấy tên thủ hạ đều lấy móc câu ném lên tường, leo lên, lại nhảy vào tự viện, dọc theo một ngõ nhỏ chạy đến đông viện. Vương Bách Thắng từ miệng hòa thượng biết được, từ tường đông vào nhất định phải vượt qua đại viện của hộ vệ, nhưng từ tường bắc đi vào có thể trực tiếp đến tiểu viện phía đông của Dịch Nhân Kiệt.

Không lâu sau, bọn chúng chạy tới trước một bức tường viện. Vương Bách Thắng khoát tay chặn lại, thủ hạ đều dừng lại, áp sát vào góc tường. Trong lòng y tính toán bố cục tự viện, chỗ này hẳn là tiểu viện phía đông của Dịch Nhân Kiệt đang ở rồi, y thấp giọng hạ lệnh:

- Cùng nhau giết vào, động tác phải nhanh, mặc kệ là ai đều phải chặt đầu.

Mọi người đều gật đầu. Vương Bách Thắng chậm rãi tới gần cửa nhỏ, đem hoành đao sắc bén luôn qua khe cửa, dùng sức chặt xuống, đưa đi đưa lại mấy cái, cái chốt cửa cũ kỹ liền bị y chặt đứt. Y nhẹ nhàng đẩy cửa ra, trước mắt xuất hiện một tòa tiểu viện an tĩnh, mặt bắc hướng nam có một loạt căn phòng, trước phòng là một dãy hành lang, đèn trong phòng đều tắt hết, xem ra đều đã đi ngủ.

Vương Bách Thắng dẫn theo thủ hạ tiến vào tiểu viện. Động tác của y nhanh chóng, dẫn đầu chạy vội tới trước nhà chính, dùng dao găm khoét một cái lỗ trên cửa sổ bằng vải bố, y hí mắt nhìn vào trong phòng, chỉ thấy trên giường có một người đang ngủ. Trong lòng y mừng thầm, gật đầu với mấy tên thủ hạ đang đứng ở mấy cửa gian phòng, mười mấy tên hăn phỉ đồng thời đá văng cửa nhảy vào trong phòng.

Vương Bách Thắng lập tức vung đao chém tới người trên giường, chỉ nghe một tiếng giong vang, tay của y bị chấn động run lên. Lúc này y mới thấy rõ, hóa ra trên giường là một khúc gỗ, lồng quần áo vào mà thôi.

- Không hay rồi.

Vương Bách Thắng quát to một tiếng:

- Trúng kẻ rồi.

Đúng lúc này, ngoài viện truyền đến một loạt tiếng kêu thảm thiết, mấy mũi tên phá không bay vào, bắn lướt qua đỉnh đầu Vương Bách Thắng. Y sợ tới mức hồn bay phách lạc, cũng mặc kệ thủ hạ, phá thông cửa sau chạy trốn. Nhưng y mới đến hậu viện, một mũi tên dài linh hoạt sắc bén từ đối diện bay tới, nhanh như sấm chớp, y tránh không kịp, bị mũi tên bắn trúng hõm vai phải. Vương Bách Thắng kêu thảm một tiếng, đao trong tay leng keng rơi xuống đất, vài tên võ sĩ Nội vệ bên cạnh nhào tới, đánh ngã y xuống đất. Lý Trần ở cách đó không xa hô to:

- Không được giết gã, lưu lại người sống.

Mấy tên lính dè y xuống, dùng dây thừng trói chặt lại. Lý Trần chậm rãi đến trước mặt y, dùng chân đá vào mặt y một cái, lạnh lùng nói:

- Người biết ta là ai không? Lại dám ám sát trước mặt ta, chán sống rồi à?

- Người... người là người phương nào?

Vương Bách Thắng hoảng sợ hỏi.

Lý Trân giờ kim bài Nội vệ thoáng qua trước mặt y một cái:

- Biết cái này không?

Vương Bách Thắng nhận ra kim bài, ánh mắt lập tức trợn tròn. Y biết người này là ai rồi, trong lòng nảy sinh hồi hận, mình sao lại gặp ma đầu này?

Trận ám sát ngoài ý muốn này không có bất cứ nguy hiểm gì. Lý Trân biết ý đồ của đối phương, phản kích ngược lại, bày ra một cái bẫy, khiến Vương Bách Thắng và thủ hạ của y bị một lưới bắt hết. Trận chiến rất nhanh đã kết thúc, mười mấy tên thủ hạ của Vương Bách Thắng kẻ chết kẻ bị bắt, không có người nào chạy thoát, kể cả hai tên canh gác bên ngoài cũng bị binh sĩ Nội vệ giết chết.

Trong phòng, Vương Bách Thắng bị mấy tên lính đẩy lên, binh lính đá mạnh vào gối y một cái. Vương Bách Thắng bụm một tiếng quỳ xuống, y lập tức hung tính đại phát, cứng cổ rống to:

- Muốn giết cứ giết, bỏ không biết gì cả, dù biết cũng không nói.

Lý Trân nhướn mày, người này hung tàn như vậy. Hắn liền chậm rãi đi lên trước, đánh giá y một chút, nói:

- Thủ hạ của ngươi đã cung khai rồi, ngươi được xưng là Thanh Y Đạo Vương Bách Thắng, từng ở Quan Trung, tội ác chồng chất, bỏ chạy đến Thanh Châu. Kỳ thật cho dù ngươi cung khai, ta cũng không tha mạng cho ngươi, chỉ có điều sẽ cho ngươi chết thống khoái. Nếu ngươi không chịu nói, ta sẽ đem thi thể của ngươi ném vào bầy chó hoang, cho ngươi chết không có đất chôn.

Vương Bách Thắng từng nghe nói qua chuyện Lai Tuấn Thần, y biết thủ đoạn của Lý Trân, y cũng sợ chết, tưởng tượng đến việc mình chết không có đất chôn, trong lòng y ít nhiều có hơi kiêng kị. Sau một lúc lâu, y lạnh lùng nói:

- Ngươi đơn giản là muốn biết ai phái ta tới giết Địch Nhân Kiệt, ta có thể nói cho ngươi biết, ta không biết, là một người trung gian đến bảo ta làm, trả giá một ngàn lượng vàng.

Lúc này, ở cửa truyền đến thanh âm của Địch Nhân Kiệt:

- Hiền chất, không cần hỏi già, ta biết là ai rồi. Trong thiên hạ người muốn giết Địch Nhân Kiệt ta, chỉ có vài tên, mà dùng thủ đoạn ti tiện như vậy, cũng chỉ có thể là người một lòng muốn làm Thái tử kia.

Địch Nhân Kiệt đi đến, ông chán ghét nhìn Vương Bách Thắng một cái:

- Tên đạo phỉ này tội ác tày trời, xử lý sớm một chút, không cần chậm trễ hành trình ngày mai.

Lý Trân biết rằng Địch Nhân Kiệt muốn nói chính là Võ Tam Tư. Quả thật như thế, cho dù Lý Hiển bất mãn đối với việc Địch Nhân Kiệt ủng hộ Lý Đán, nhưng y cũng sẽ không tự loạn trận cước vào lúc này, để tiện nghi cho dòng họ Võ thị một cách vô ích. Hơn nữa bởi vì chuyện mình gia nhập Hưng Đường Hội, Lý Đán và Lý Hiển đã tạm thời giải hòa rồi.

Lý Trân biết từ miệng Vương Bách Thắng không hỏi ra tin tình báo có giá trị nào, hắn lập tức mất hết hứng thú, khoát tay áo, nói với binh sĩ:

- Mọi người đem bọn chúng chém hết, chôn ngay tại chỗ.

Sắc mặt Vương Bách Thắng đại biến, y lại muốn cầu xin tha thứ, nhưng đã không kịp. Mấy tên lính kéo y xuống, mờ hồ truyền đến thanh âm hô to tha mạng.

Địch Nhân Kiệt đối với thủ đoạn sấm sét của Lý Trân có chút thưởng thức, thần nhiên nói:

- Ta vẫn cho rằng trừ ác chính là dương thiện, xem ra con so với ta còn quyết đoán hơn.

- Bá phụ quá khen, con không phải là người thích giết chóc, chỉ là bọn chúng trộm cướp giết hại dân chúng đã lâu, trừng phạt đúng tội, con tuyệt sẽ không khoan dung với bọn chúng.

Địch Nhân Kiệt lại cười hỏi:

- Hiền chất cảm thấy lần này đối phương ám sát không thành công, còn có hành động khác không?

Lý Trân lắc đầu nói:

- Chắc có lẽ là không, từ việc đối phương tìm người trung gian đến an bài việc này, có thể nhìn ra bọn họ cực kỳ cẩn thận. Nếu con đoán không sai, người trung gian này cũng đã bị diệt khẩu, đối phương sẽ không để lại bất cứ nhược điểm gì, hơn nữa cho dù bọn họ muốn động thủ lần nữa, thời gian còn lại cũng không kịp nữa rồi.

- Phân tích không tồi.

Địch Nhân Kiệt khen ngợi cười nói:

- A Yến nói con rất có đầu óc, hơn nữa am hiểu sách lược, từ biểu hiện của con, xem ra nó cũng không nói quá.

- Đa tạ bá phụ khích lệ.

Sáng ngày kế tiếp, Địch Yến chia tay Lý Trân và phụ thân. Nàng không cần Lý Trân an bài thủ hạ, một mình quay về Lạc Dương. Lý Trân vừa tiễn nàng đi, lập tức cùng mọi người thu thập hành lý, lại tiếp tục lên ngựa bắc thượng.

Lúc này đại tù trưởng Khiết Đan Lý Tận Trung đã tự xưng là Vô Thượng Khả Hãn. Y chiếm cứ Doanh Châu, lệnh cho Tôn Vạn Vinh làm tiên phong, dẫn mấy vạn đại quân tiến công Đan Châu. Phó tổng quản Thanh Biên tiên quân Trương Cửu Tiết suất lĩnh một vạn quân tử thủ Đan Châu, Tôn Vạn Vinh tấn công hơn mười ngày, vẫn không thể công phá được thành Đan Châu. Mà lúc này, tin tức Vô Tắc Thiên bổ nhiệm Vô Du Nghi làm đại tướng quân, Địch Nhân Kiệt làm quan quân dung sử đã truyền đến Doanh Châu.

Lý Tận Trung tuy rằng không đem Vô Du Nghi nhe nhỡ để vào mắt, nhưng y vẫn hơi e ngại Địch Nhân Kiệt, liền hạ lệnh cho quân đội tấn công đang Đan Châu tạm thời rút lui về phía bắc. Quân đội Khiết Đan ở Doanh Châu chỉnh đốn binh mã, lại chiêu mộ các dũng sĩ Khiết Đan nhập ngũ, hứa lấy tiền tài mỹ nữ làm phần thưởng, rất nhanh liền chiêu mộ được hơn hai vạn võ sĩ Khiết Đan từ các bộ lạc. Đại quân tụ tập ở Doanh Châu, tích cực huấn luyện, chuẩn bị quyết một trận tử chiến với quân Đường.

Vô Du Nghi dẫn theo mười vạn đại quân xuất phát từ kinh thành, một đường trùng trùng điệp điệp đi lên phía bắc. Sau tám tháng di chuyển, đại quân đã tới U Châu. Vô Du Nghi lại hạ lệnh đại quân đóng quân tại chỗ, ba quân nghỉ ngơi và chỉnh đốn, liền tiếp năm sáu ngày, quân đội không có ý đồ bắc thượng.

Trưa hôm nay, tham quân Trần Tử Ngang đến trước viện tử dưới trướng Vô Du Nghi, nói với vài tên thị vệ:

- Xin thay ta bẩm báo với đại tướng quân, ta có việc gấp cầu kiến.

Trong lòng Trần Tử Ngang cực kỳ buồn bực. Thành Đan Châu và thành An Đông liên tiếp đưa mười phong thư cầu cứu, tiền tuyến cứu binh như cứu hỏa, Vô Du Nghi lại án binh bất động, không phải là làm hỏng thời cơ chiến đấu sao?

Hơn nữa, hành lang Liêu Tây rất trọng yếu, một khi quân Khiết Đan cướp lấy hành lang Liêu Tây, toàn bộ Hà Bắc liền mở rộng cửa dưới móng sắt của người Khiết Đan, sao có thể không củng cố phòng ngự hành lang Liêu Tây trước được?

Chờ trong giây lát, thị vệ từ trong viện tử đi ra, cười khổ nói:

- Đại tướng quân đang dùng cơm trưa, xin Tham quân chờ một lát.

Trong lòng Trần Tử Ngang thâm bực, lại không thể làm gì, chỉ đành kiên nhẫn đứng chờ bên ngoài. Ước chừng nửa canh giờ sau, lúc này, một gã thị vệ mới đi ra nói với Trần Tử Ngang:

- Trần tham quân, đại tướng quân mời ngài vào.

Trần Tử Ngang nén giận trong lòng, bước nhanh vào quan phòng của Vô Du Nghi.

Vô Du Nghi đã ăn xong cơm trưa, đang từ từ uống một chén trà nóng, năm nay ước chừng ba mươi tuổi, bộ dạng hơi trắng, tính cách cũng xem là ôn hòa, trong dòng họ Vô thị có chút nhân duyên, hơn nữa quan hệ không tồi với Vô Tam Tư.

So sánh với Võ Ý Tông giả dối, tàn bạo, Võ Du Nghi chỉ có thể coi là một thư sinh mặt trắng, tay trời gà không chặt, thận trọng có thừa mà trí tuệ không đủ, càng thiếu khuyết sự quyết đoán và dũng khí của đại tướng quân.

Sở dĩ Võ Tắc Thiên lựa chọn y làm chủ soái, cố nhiên là vì Võ Tam Tư đề cử, nhưng quan trọng hơn là y khá nghe lời, có thể chấp hành đúng y như ý chỉ của mình.

Lúc này, Tham quân Trần Tử Ngang bước nhanh đến, khom người thi lễ nói:

- Ty chức tham kiến Đại tướng quân.

Võ Du Nghi quả thật rất không ưa tên tham mưu quân sự này, luôn luôn tự cho mình là đúng, làm người không đủ khiêm tốn. Tuy nhiên Võ Du Nghi cũng không có ý định tránh mặt gã, y uống một ngụm trà, thản nhiên hỏi:

- Trần tham quân có việc gì quan trọng?

Trần Tử Ngang bị Võ Du Nghi bắt đợi nửa canh giờ, trong lòng y cũng biết được có khả năng Võ Du Nghi bất mãn đối với mình, nếu như nói thẳng, sẽ khó có thể thuyết phục vị đại tướng quân này.

Y uyển chuyển hỏi han:

- Chúng ta đóng quân ở U Châu đã sáu ngày, không biết đại tướng quân chuẩn bị khi nào thì xuất binh đi Liêu Đông?

Võ Du Nghi cười cười:

- Có một số việc Trần tham quân có lẽ không biết, vài ngày trước thánh thượng đã hạ chỉ, dù là tù phạm hay gia nô trong thiên hạ cũng có người dũng lực, quan phủ trả thù lao chuộc ra, đưa đến tiền tuyến tiến công Khiết Đan. Ta tính toán đợi khi các châu ở Hà Bắc thiết lập binh đoàn võ kỵ, sau mấy tháng trù bị, sẽ toàn lực tấn công Khiết Đan.

- Mấy tháng?

Trần Tử Ngang lập tức ngậy dại, y lại vội hỏi:

- Đại tướng quân muốn đóng trú binh ở U Châu mấy tháng sao?

- Đây không phải là ta muốn, mà là thánh thượng muốn.

Võ Du Nghi có chút không vui nói.

Trần Tử Ngang vội la lên:

- Thánh thượng hạ chỉ đặc xá tù phạm và gia nô chỉ là kế sách khẩn cấp, mà không phải là nguồn mộ lính của thiên tử. Hơn nữa, mấy năm nay hình ngục xét xử công bằng, tội phạm giảm bớt, mà đa số gia nô đều yếu đuối, không có thói quen hành quân đánh giặc, cho dù chiêu mộ cũng không chắc có thể sử dụng, huống chi trung thần nghĩa sĩ trong thiên hạ còn chưa đủ để dùng sao? Mối họa nho nhỏ Khiết Đan, mười vạn đại quân đã đủ để bình định, không cần phải dùng gia nô sung quân, chuyện này sẽ tổn hại đến thể diện Đại Đường.

- Câm mồm!

Võ Du Nghi rốt cục không nhịn được nữa, giận dữ nói:

- Người dám ngông cuồng nghị luận thánh chỉ, nếu không nể ngươi là tham quân, hôm nay ta không giết ngươi không được. Người đâu, đem ra dùng loạn côn đánh cho ta, cách chức tham quân, không cho thương nghị quân vụ nữa.

Trần Tử Ngang bị loạn côn đánh ngoài viện tử, y nghĩ đến mình vì lo lắng việc nước, lại bị cách chức cấm ngôn, trong lòng không khỏi cực kỳ bi phẫn. Y chậm rãi ra khỏi quân nha, rưng rưng ngửa mặt lên trời thở dài:

- Trước không thấy cổ nhân, sau không thấy người tới, nghĩ lo lắng cho người trong thiên hạ, tự mình bị thương mà nước mất rơi.

321. Chương 319: Uy Hiếp Bức Bách

Sáng sớm hôm sau, Địch Nhân Kiệt dưới sự hộ tống của Lý Trần đã đến đại doanh Đại Đường ở U Châu. Đại doanh quân Đường ở ngoại thành U Châu chiếm khoảng mấy ngàn mẫu đất với mấy ngàn đại tướng như vô tận, thanh thế vô cùng hùng tráng. Địch Nhân Kiệt từ xa xa nhìn đại doanh khê cay mảy, quay đầu lại nói với Lý Trần:

- Ta tưởng rằng quân lực của quân Đường phải ở Đan Châu hoặc giả ở Bình Châu, không nghĩ rằng vẫn ở U Châu. Không lẽ người Khiết Đan đã lui binh giảng hòa rồi sao?

Lý Trần lắc đầu:

- Tình hình cụ thể chúng ta cũng không biết được, chỉ có thể đợi khi nào gặp được Võ Du Nghi mới biết. Cháu nghĩ y đem đại quân đóng ở U Châu thì tất nhiên là có điều lo lắng.

- Chỉ mong là hành động sáng suốt.

Địch Nhân Kiệt giục ngựa chạy nhanh hơn. Không bao lâu mọi người đã đến trước cửa quân doanh. Ông cao giọng nói:

- Ta là Địch Nhân Kiệt từ phía nam tới, xin nhanh chóng thông báo cho Võ đại tướng quân.

Quân giữ cửa nghe Địch Nhân Kiệt đến vội vàng chạy đi bẩm báo với Võ Du Nghi. Đúng lúc hôm nay Võ Du Nghi đang ở trong quân doanh nên ngay lập tức y suất lĩnh các tướng ra đón. Địch Nhân Kiệt được phong là Quan Quân Dung Sử kiêm Thái Thú Doanh Châu, thực tế tương đương với giám quân do Thánh Thượng phái đi, quyền lực rất lớn. Hơn nữa mấy chục năm nay danh vọng của ông ấy rất lớn nên Võ Du Nghi và các tướng không dám mấy may khinh suất.

- Địch tướng quốc rốt cuộc đã tới!

Võ Du Nghi vẻ mặt tươi cười ra nghinh đón, khom mình thi lễ nói:

- Tôi vốn lo Địch tướng quốc đuổi theo không kịp chứ!

Địch Nhân Kiệt cười ha hả nói:

- Hay là Võ đại tướng quân chê ta già không được việc rồi chứ gì?

- Không dám! Không dám! Địch tướng quốc vững vàng có thể nắm đại cục trong tay. Có Địch tướng quốc ở đây tôi rất cực có thể ngủ yên rồi.

Võ Du Nghi tăng tốc Địch Nhân Kiệt vài câu rồi nhường cho các tướng tiến lên ra mắt Địch Nhân Kiệt. Lúc này y chuyển ánh mắt một lượt liền nhìn thấy phía sau Địch Nhân Kiệt là Lý Trần. Võ Du Nghi mặc dù không trực tiếp làm việc với Lý Trần nhưng y biết rõ sự lợi hại của Lý Trần. Hơn nữa là Nội vệ tướng quân thì quyền thế rất lớn. Dù rằng nếu so về chức vụ thì hẳn nhỏ hơn nhưng với cái quyền giám thị trăm quan thì phải cần hấn nâng đỡ.

Võ Du Nghi tiến lên mỉm cười nói với Lý Trần:

- Không nghĩ rằng Lý tướng quân cũng hộ tống Địch tướng quốc đến. Bây giờ chúng ta binh hùng tướng mạnh thì còn sợ gì bọn man di Khiết Đan.

Lý Trần trên lưng ngựa hướng y chấp tay thi lễ:

- Xin thứ cho ty chức khôi giáp trên người nên không thể hành lễ với Đại tướng quân.

- Cần chi hành lễ, chúng ta là đồng僚, cũng không cần phân cao thấp, Lý tướng quân chớ khách khí.

Mọi người nghe nói người đi cùng Địch Nhân Kiệt chính là vị tướng quân trẻ tuổi với tiếng tăm lừng lẫy Lý Trần thì đều tiến lên làm lễ. Mọi người chào hỏi vài câu rồi cùng tiến vào đại doanh.

Địch Nhân Kiệt và Lý Trân ngồi ở đại tướng trung quân. Võ Du Nghi lệnh binh lính dâng trà. Lúc này Địch Nhân Kiệt hỏi:

- Không biết tình hình gần đây của quân phản loạn Khiết Đan thế nào?

- Bọn chúng đã rút quân ở Đan Châu và Bình Châu, hiện giờ đang ở Doanh Châu luyện binh. Tôi cũng phụng chỉ đóng quân ở U Châu, chuẩn bị tụ tập binh ở các châu xa tiến hành huấn luyện. Lần này đối với cuộc chiến với quân Khiết Đan thì Thánh Thượng có ý tính chuyện lâu dài hơn.

Sự lão luyện của Địch Nhân Kiệt so với Trần Tử Ngang thì từng trải hơn nhiều. Y nghe Võ Du Nghi mở miệng nói thánh chỉ, ngậm miệng thì nói Thánh Thượng, dùng Thánh Thượng để dọa mình thì không thêm nhiều lời nữa, chỉ khẽ mỉm cười nói:

- Vậy thì vất vả cho Đại tướng quân rồi!

Võ Du Nghi vốn tưởng rằng Địch Nhân Kiệt phải cùng mình tranh luận một phen, không ngờ ông ấy nói hơi hợt làm y cũng cảm thấy bất ngờ. Tuy nhiên kết quả này quả là không còn gì tốt hơn, y vội vàng cười nói:

- Địch tướng quốc đi đường vất vả, xin mời nghỉ ngơi trước. Tôi đã chuẩn bị xong doanh trưởng, Lý tướng quân cũng xin mời.

Địch Nhân Kiệt đứng dậy cười nói:

- Đúng là có chút mệt mỏi rồi, ta xuống dưới thu xếp trước rồi sẽ cùng tướng quân nói chuyện.

Ông nháy mắt Lý Trân, Lý Trân hiểu ý nên cũng cáo từ Võ Du Nghi.

Võ Du Nghi chuẩn bị cho bọn họ doanh trưởng quả thật không tệ. Các loại vật phẩm đều đầy đủ, có binh lính bảo hộ riêng. Lý Trân vào lều lớn, cười nói với Địch Nhân Kiệt:

- Bá phụ sao không đề xuất gì về việc xuất binh vậy?

Địch Nhân Kiệt thản nhiên cười nói:

- Chúng ta vừa mới đến, tình hình như thế nào đều không biết thì sao biết làm thế nào sẽ tốt cho việc quân mà dám quơ tay múa chân. Hơn nữa, người không thấy Võ Du Nghi căn bản không tính việc với Liêu Đông mà cho huấn luyện binh ở xa. Việc dùng một trăm ngàn người đến để huấn luyện binh ở xa không phải là rất hoạt kê hay sao? Lại luôn miệng nói là thánh chỉ, Thánh Thượng cũng không có ý này. Nếu phải huấn luyện binh ở xa thì sao lại cho y tới một trăm ngàn đại quân?

- Bá phụ nói đúng. Con cũng cảm thấy Võ Du Nghi này hơi nhát gan, mọi chuyện đều lấy Thánh Thượng ra làm lá chắn, không có chút gan dạ nào. Vậy bá phụ chuẩn bị ứng phó như thế nào?

- Ta ít nhất phải nắm một chút thông tin thì ta mới thực sự có cách hành xử. Đừng xem nhẹ quân của Võ Du Nghi nhe, ta định ngày mai trước tiên đi Đan Châu xem tình hình bên đó thế nào?

Lúc này, một tên lính ở cửa tướng bẩm báo:

- Khởi bẩm tướng quốc, Tham quân Trần Tử Ngang cầu kiến.

Địch Nhân Kiệt hơi kinh ngạc, hoá ra Trần Tử Ngang cũng ở trong quân, y vội vàng nói:

- Mau mau mời y vào!

Lý Trân cười hỏi:

- Bá phụ biết người này?

- Văn thơ của y rất hay. Năm đó ta làm quan chủ khảo, cho y đỗ tiến sĩ, đối với y ấn tượng rất sâu.

Lát sau, Trần Tử Ngang bước nhanh vào, quỳ xuống hành đại lễ nói:

- Đệ tử bái kiến ân sư!

Địch Nhân Kiệt vội vàng đỡ y dậy:

- Không cần như thế, Trần tham quân mau đứng lên!

Trần Tử Ngang vô cùng kích động nói:

- Ân sư đến, Liêu Đông rốt cục được cứu rồi.

Địch Nhân Kiệt nghe trong lời y nói biết có chuyện nhưng không vội hỏi mà cười giới thiệu Lý Trân với y trước:

- Vị này chính là Nội vệ Lý tướng quân, Trần tham quân chắc là đã nghe nói qua.

Trần Tử Ngang nghe nói vị tướng lĩnh trẻ tuổi này là đại danh鼎鼎 Lý Trân, lập tức kính nể, thi lễ nói:

- Nghe qua đại danh Lý tướng quân đã lâu.

- Tôi cũng thế!

Lý Trân khẽ mỉm cười, đáp lễ nói:

- Tài danh của Trần tham quân tôi cũng có nghe từ lâu, hôm nay gặp mặt, Lý Trân rất hân hạnh.

Địch Nhân Kiệt mời Trần Tử Ngang ngồi xuống, lúc này mới hỏi:

- Trần tham quân với quân tình nắm được thế nào?

Trần Tử Ngang thở dài nói:

- Đệ tử hiện tại đã không phải là tham quân gì hết, hôm qua đã bị Võ Du Nghi cách chức rồi.

Địch Nhân Kiệt và Lý Trân nhìn nhau, kinh ngạc hỏi:

- Đã xảy ra chuyện gì rồi, Võ Tướng quân vì sao phải cách chức người?

Trần Tử Ngang cảm phẫn nói:

- Cũng bởi đệ tử phê bình y không chịu xuất binh đánh Liêu Đông. Y liền thẹn quá hóa giận nói đệ tử chỉ trích thánh ý nên cách chức.

Địch Nhân Kiệt trầm ngâm một chút lại hỏi:

- Hiện tại tình hình Liêu Đông nghiêm trọng vậy sao?

- Thời gian trước Đan Châu mỗi ngày có vài lá thư cầu cứu, thêm nữa quân trấn giữ Du Quan chết thê thảm, nhu cầu chi viện vô cùng cấp bách. Vài lần phái người đến cầu viện, y lơ đi. Đệ tử quả thực không hiểu, nếu y không muốn cùng Khiết Đan tác chiến thì cần gì phải nắm giữ ấn soái đến đây?

Địch Nhân Kiệt ý thức được vấn đề hơi nghiêm trọng, rất có thể bị Lý Trân nói trúng. Võ Du Nghi sợ cùng Khiết Đan tác chiến, nên dùng phương pháp trì hoãn.

Lúc này, Trần Tử Ngang lại vội nói:

- Điều quan trọng là người Khiết Đan cho rằng y sẽ toàn lực tấn công cho nên mới lui binh lên phía bắc. Nhưng nếu Lý Tận Trung phát hiện y không có ý tác chiến, rất có thể sẽ kéo quân trở lại. Đệ tử lo lắng nhất chính là Du Quan, một khi Du Quan thất thủ thì Hà Bắc khó mà giữ được.

Địch Nhân Kiệt khoanh tay đi qua đi lại trong đại trường. Ông cũng biết chuyện quá khẩn cấp, không có thời gian rộng rãi để ông sắp xếp, nhất định phải lập tức mang một đội quân tới Du Quan cứu viện.

Nhưng binh quyền ở trong tay Võ Du Nghi. Ông chỉ có thể đưa ra kiến nghị. Nếu Võ Du Nghi không theo, chỉ có thể nhờ Thánh Thượng phán quyết, nhưng hiện không có thời gian.

Sau khi suy nghĩ một lúc lâu, Địch Nhân Kiệt nói với Lý Trân:

- Trong ý chỉ Thánh Thượng cho ta nói rằng người không chỉ là hộ vệ ta đi lên phía bắc mà sau khi đến Hà Bắc người sẽ có sự phân công khác. Ta đoán mệnh thư bổ nhiệm của người đã đến, đang trong tay Võ Du Nghi. Người đã có kim bài Nội vệ sao không ép y thử xem sao.

Lý Trân hiểu ý của Địch Nhân Kiệt, vui vẻ đứng dậy nói:

- Đây đúng là sở trường của con, con đi một chút sẽ trở lại.

Lý Trân mang theo hơn mười thủ hạ rời khỏi đại tướng, lại hướng đại tướng trung quân mà đi.

Nội vệ lúc mới thành lập thì chức trách là giám sát bảo vệ trong cung, trên thực tế là quân cảnh, sau này thì chức trách dần dần thay đổi. Võ Tắc Thiên dùng nó để thi hành một vài nhiệm vụ bí mật, hoặc là điều tra đại án. Cũng chính vì lý do này mà kim bài Nội vệ có tác dụng như Hoàng đế đích thân tới, nó và kim bài Ngự Sử, cùng với kim bài Điều Binh trở thành Tam Đại Kim bài khâm ban của Võ Tắc Thiên.

Lý Trân bình thường cũng không tùy tiện sử dụng Nội vệ kim bài, chỉ khi ra khỏi thành vào ban đêm hoặc cần yêu cầu quan phủ địa phương khi tình hình khẩn cấp mới đưa kim bài ra. Hôm nay vì sự an nguy của Du Quan nên Lý Trân quyết định phá lệ sử dụng Nội vệ kim bài.

Hắn bước nhanh vào đại tướng trung quân, nói với binh lính canh phòng:

- Ta có chuyện khẩn cấp muốn gặp Võ đại tướng quân.

Binh sĩ lập tức chạy vào bẩm báo, một lát sau Võ Du Nghi tự mình ra đón, cười nói:

- Lý tướng quân đối với việc ăn ngủ cảm thấy bất mãn, đến đây hỏi tội sao?

- Không phải.

Lý Trân cũng thản nhiên cười nói:

- Ta phụng chỉ đến Hà Bắc chi viện không chỉ có nhiệm vụ hộ vệ Địch tướng quốc thôi. Hiện tại việc hộ vệ Địch tướng quốc đã hoàn thành. Ta chuẩn bị chấp hành sự sắp xếp khác của Thánh Thượng, hy vọng Võ Tướng quân có thể đem nhiệm vụ của Thánh Thượng giao cho ta.

- Cái này... Ta dường như vẫn chưa nghe nói.

- Vậy sao? Nếu là như vậy, ta đây đành phải tạm thời điều tra một vụ án trước, hy vọng Võ đại tướng quân có thể toàn lực phối hợp.

Võ Du Nghi ngẩn ra:

- Lý tướng quân có ý gì?

- Chúng tôi đến Hà Bắc được nửa đường, bị người lén lút ám sát. Căn cứ vào lời khai của kẻ ám sát thì vụ án này có thể có liên quan tới Võ đại tướng quân ...

- Nói bậy.

Võ Du Nghi phần nộ hô to:

- Ta khi nào phái người ám sát Địch tướng quốc? Quả thực là nói bậy nói bạ.

Lý Trân lấy Nội vệ kim bài từ trong ngực ra, giơ lên cao:

- Chắc hẳn là Võ đại tướng quân nhận ra kim bài này, ta vừa là thủ lĩnh Nội vệ vừa có quyền điều tra án này, mời Võ đại tướng quân phối hợp điều tra.

Võ Du Nghi đương nhiên biết Nội vệ kim bài. Y kỳ thật trong lòng hiểu rõ nhất định là Võ Tam Tư phái người ám sát Địch Nhân Kiệt. Võ Tam Tư từng lộ ra ý này. Trong lòng y buồn bực liền phần nộ nói:

- Chẳng lẽ Lý tướng quân thực sự nghĩ rằng ta phái người ám sát Địch tướng quốc sao?

Lý Trân lắc đầu:

- Tuy rằng thích khách nói Đại tướng quân vì muốn độc lĩnh quân quyền, mới nảy sinh ý ám sát Địch tướng quốc nhưng thẳng thắn mà nói ta cũng không cho rằng Đại tướng quân làm. Tuy nhiên với lời khai của thích khách ta không thể không làm theo thông lệ được.

a người, người đầu diệt trừ không chút do dự. Xin Quận vương tự mình nghĩ phải làm thế nào, ta nói đến thể thôi, Quận vương tự giải quyết cho tốt đi.

Nói xong, Dương Thiện Ninh đứng dậy cáo từ. Võ Ý Tông vội lấy ba trăm lượng vàng kiên quyết đưa cho Dương Thiện Ninh. Ý biết cần dùng cái gì để duy trì “giao tình” giữa bọn họ. Dương Thiện Ninh giả vờ giả vệt từ chối hai cái, liền lấy vàng nghênh ngang rời đi.

Dương Thiện Ninh đi rồi, Võ Ý Tông lại tâm phiền ý loạn đi đi lại lại trong phòng, suy nghĩ chuyện mình làm sao tránh được Thánh thượng diệt trừ, buổi nói chuyện với Dương Thiện Ninh làm cho y như mới tỉnh sau giấc mộng.

Hơn nữa, kết cục của Lai Tuân Thần càng làm cho lòng y kinh sợ khiếp đảm, y cũng không ngu dốt, rất rõ ràng việc mà Dương Thiện Ninh không nói ra miệng chính là chìa khóa giải quyết nguy cơ của mình, đó chính là Võ Tam Tư.

Võ Ý Tông cũng biết Võ Tam Tư đã tu sửa xong Minh Đường, chắc chắn sẽ càng được Thánh thượng quý sủng. Nếu như mình không cúi đầu, chỉ sợ không đơn giản là không được xuất đầu như vậy, cực kỳ có khả năng ngay cả tính mạng cũng phải vứt bỏ.

Rốt cục Võ Ý Tông cắn răng một cái, cũng thế cả, khi nên cúi đầu thì cúi đầu đi.

322. Chương 320: Tàn Binh Lư Long

Võ Du Nghi bồng hiểu, Lý Trân lấy vụ án ám sát để uy hiếp mình, căn bản cũng không có lời khai gì, đương nhiên thích khách ở trong tay hắn, nếu như hắn đồng ý, bất cứ lúc nào hắn cũng có thể bịa lời khai. Mục đích thực sự của Lý Trân vẫn là muốn ép mình chuyển nhiệm vụ Thánh thượng giao cho hắn.

Quản thực là thánh chỉ của Thánh thượng trong tay y, lệnh cho Lý Trân thống lĩnh Lư Long quân nhưng Võ Du Nghi không muốn phân tán quân quyền, cho nên tuyệt miệng không đề cập đến chuyện này. Nhưng bây giờ Lý Trân dùng kim bài của Nội vệ và vụ án ám sát để dọa y. Rõ ràng là muốn y giao quyền cho hắn, đây chắc chắn là ý của Địch Nhân Kiệt.

Võ Du Nghi nghe nói đến thủ đoạn Lý Trân đối phó với Tiết Hoài Nghĩa và Lai Tuân Thần, ngay cả Võ Tam Tư cũng có phần e ngại về người này, tốt nhất là mình vẫn đừng đối đầu với người này.

Cuối cùng Võ Du Nghi cũng không chịu được áp lực của Lý Trân, y đành phải làm bộ nói:

- Ta nhớ, sáng sớm hôm nay Thánh thượng phái người đưa tới mấy chỉ thị viết tay. Ta còn chưa kịp đọc, có lẽ đã có Lý tướng quân sắp xếp, đợi một lát ta đi tìm xem.

Y không bảo Lý Trân vào trường, tự mình vội vàng quay về trường. Lý Trân hơi cười lạnh, cái này gọi là rượu mời không muốn uống lại muốn uống rượu phạt, muốn mình ép y y mới bằng lòng lấy những thứ đó ra.

Một lát, Võ Du Nghi mang một phần thánh chỉ ra áy náy nói:

- Thật xin lỗi, thực sự lệnh bổ nhiệm Lý tướng quân mới đến, ta chưa nhìn thấy.

Lý Trân cầm thánh chỉ mở ra, trên đó bổ nhiệm hắn làm Thống lĩnh Lư Long quân, trợ giúp cho Địch Nhân Kiệt khôi phục trật tự Doanh Châu. Điều này thực sự nằm ngoài dự liệu của Lý Trân. Bên cạnh hắn có một chiếc bàn nhỏ, hắn để thánh chỉ lên đó, quỳ gối thì lễ:

- Vi thần Lý Trân, tuân ý chỉ của bệ hạ.

Hắn đứng lên, cầm thánh chỉ nói với Võ Du Nghi:

- Nếu Thánh thượng có sắp xếp khác cho ta, như vậy vụ án ám sát tạm thời gác lại, sau này điều tra tiếp. Bây giờ chúng ta nên lấy quân vụ làm trọng.

Trong lòng Võ Du Nghi thầm mắng, lại không thể làm gì đành phải giao quân phù cho Lý Trân rồi nói với hắn:

- Kỵ binh đóng ở phía tây nam đại doanh, ta sẽ cùng Lý tướng quân đi tiếp quản quân quyền.

Mười vạn quân Đường của thống soái Võ Du Nghi thực tế là do mấy đội quân tạo thành, bao gồm cả quân đồn Hà Bắc ban đầu, quân đô hộ An Đông và mấy vạn vệ quân Kinh kỳ.

Lư Long quân thuộc An Đông đô hộ phủ, vốn trú đóng ở một tuyến Bình Châu, có khoảng hơn sáu ngàn người, cũng là một đội quân độc lập, do tướng quân Tông Hoài Xương thống soái. Nhưng Tông Hoài Xương bị trúng kế bao vây của đại quân Khiết Đan, Lư Long quân chịu tổn thất nặng nề mất gần một nửa quân. Tông Hoài Xương cũng bất hạnh phải bỏ mạng.

Trước mắt ba ngàn bại quân Lư Long trốn ra được do Võ Du Nghi quản lý. Y vốn định mang giải tán số ba ngàn quân này, chia cho các quân nhưng không ngờ Thánh thượng lại để cho Lý Trân tiếp quản số bại binh này.

Nhưng Võ Du Nghi nghĩ đi nghĩ lại, như vậy cũng tốt, ném số tàn binh này cho Lý Trân coi như gỡ bỏ được một gánh nặng. Để hấn xử trí, thảm bại cuối cùng đâu có liên quan đến mình?

Chỗ đóng trại của Lư Long quân ở góc phía tây nam đại doanh. Lúc này lòng quân đã tan rã, sĩ khí ê mê, thất bại vô cùng thảm thiết. Không chỉ có Tổng quản Tông Hoài Xương tử chiến mà sáu Đô úy cũng phải bỏ mạng mất năm người. Một Đô úy còn lại bị trọng thương, cảm xúc của đám lính đang tổn thương nghiêm trọng, họ đang tím tím ba bàn luận, phỏng đoán về số mạng của họ.

Lúc này, một đội binh sĩ bảo vệ Đại tướng quân Võ Du Nghi đi vào chỗ đóng quân của họ. Đám lính đứng hết lên, bất an nhìn Võ Du Nghi chằm chằm.

Trong đại tướng có hơn mười giáo úy, sau khi Võ Du Nghi tuyên bố bổ nhiệm xong thì vội vàng dời đi, đẩy cả đám hỗn loạn cho Lý Trân.

Hơn mười Giáo úy nhìn Lý Trân chằm chằm, ánh mắt họ tràn đầy hi vọng. Trước đó bọn họ nhận được tin, Võ Du Nghi chuẩn bị chia rẽ bọn họ, chia cho các quân. Lúc đó bọn họ sẽ trở thành tán quân không chính hiệu, địa vị thấp, cuối cùng sẽ trở thành con ma chết thay cho kẻ khác.

Nhưng bây giờ bọn họ lại đón quân sử mới đến, hơn nữa còn là tướng quân Lý Trân nổi tiếng Nội vệ, cũng có nghĩa là Lư Long quân tiếp tục được duy trì. Đây sao có thể khiến họ không cảm kích cho được, bọn họ bỗng nhiên cùng nhau quỳ gối, ôm quyền cao giọng nói:

- Tham kiến Lý tướng quân.

Lý Trân gật gù đầu cười nói:

- Các vị tướng quân xin miễn lễ, bắt đầu từ bây giờ, ta sẽ đến đảm nhiệm Lư Long quân sử. Đây là chỉ định đặc biệt của Thánh thượng. Nói cách khác, ta sẽ xây dựng lại Lư Long quân.

Lý Trân từ từ nhìn mọi người một lượt, lại nói:

- Ta nghe nói sáu Đô úy bỏ mạng gần hết, một người trọng thương. Cho nên cần bổ nhiệm một Đô úy nữa, nhưng Đô úy mới ta muốn đề bạt trong chiến tranh, các vị cũng có thể được thăng chức, dựa theo chiến công để thăng chức.

Mọi người lặng im gật đầu, tuy mỗi người đều có khát vọng thăng chức nhưng bọn họ cũng biết trong ba ngàn quân đội nhiều nhất chỉ có ba Đô úy. Phương án của Lý Trân khiến tất cả mọi người đều có thể chấp nhận, lấy chiến công để quyết định thăng thưởng.

- Được rồi.

Lý Trân không nói gì với nhóm Giáo úy nữa mà lập tức nói:

- Mọi người đi tập hợp binh lính đi, chúng ta sẽ giáo huấn binh lính.

Đám Giáo úy nhao nhao, tự tập hợp thuộc hạ. Một lát sau, ba ngàn binh lính xếp thành hàng. Lý Trân đứng trên bàn lớn, cao giọng nói với mọi người:

- Tất cả huynh đệ nghe đây, từ bây giờ trở đi, ta chính là chủ tướng của các ngươi. Ta sẽ dẫn dắt mọi người xây dựng lại Lư Long quân, xây dựng lại vinh quang thuộc về các ngươi.

Ba ngàn tàn binh không một tiếng động, họ ngơ ngác nhìn nhau, rất nhiều người rơi lệ. Lý Trân hít một hơi thật sâu, lại cao giọng nói:

- Có người nói các ngươi là tàn binh bại tướng, không chịu nổi một kích, thậm chí có người đề nghị giải tán Lư Long quân. Nhưng thực tế là như vậy sao? Ta cho rằng không phải giáp khẩu bại binh mà là chủ tướng khinh địch, gặp phải mai phục. Các ngươi đối mặt với mấy vạn quân Khiết Đan, không ai đầu hàng, giết khỏi trùng vây. Các ngươi không phải là tàn binh bại tướng, các ngươi là anh hùng phải có được vinh dự, chứ không phải là bị kỳ thị.

Đã có binh lính không kìm nổi lòng mình mà khóc nức lên, hầu như ai cũng khóc, đó là nước mắt khuất phục, trong ánh mắt của Lý Trân cũng có dòng lệ, hắn lau nước mắt cao giọng hô:

- Vinh dự không phải đến dựa vào khăn cầu, mà nhất định phải đến từ trong máu và lửa chiến đấu. Chúng ta là anh hùng, không phải kẻ bại, chúng ta muốn dùng sự thực để chứng minh, dùng máu tươi để tìm lại sự tôn nghiêm của chúng ta, dùng máu tươi để bảo vệ sự tôn nghiêm của Lư Long quân.

Nhiệt huyết của mọi người bắt đầu sôi trào, nước mắt xúc động, đám lính vung tay hô to. Bọn họ hô đến khàn cả giọng, lẫn át cả tiếng hô khích lệ của Lý Trân, tinh thần sa sút đã bị quét sạch. Mỗi người đều có khát vọng chiến tranh, khát vọng giết địch. Bọn họ muốn dùng máu tươi để có được sự tôn nghiêm của mình.

Một lúc lâu sau, Địch Nhân Kiệt dưới sự bảo vệ của Lý Trân và Lư Long quân đã trùng điệp tiến về Bình Châu.

Bình Châu chính là đảo Tần Hoàng ngày nay, lúc đó còn chưa xuất hiện Sơn Hải quan nhưng có Du Quan nổi tiếng. Du Quan trấn giữ hành lang Liêu Tây là con đường từ Liêu Đông vào Hà Bắc. Trước đó quân Khiết Đan chia làm hai đường. Một do Tôn Vạn Vinh suất lĩnh tấn công huyện Đan Châu, Mật Vân. Một đường khác do đại tướng quân Lạc Vu dẫn hai vạn quân men theo hành lang Liêu Tây xuôi nam, chuẩn bị phá Du Quan, từ tuyến đông vào Hà Bắc.

Sau khi có được tin Võ Du Nghi dẫn một trăm ngàn đại quân lên bắc, hai đường quân Khiết Đan đông tây đều hốt hoảng rút lui lên bắc. Nhưng đúng như sự lo lắng của Trần Tử Ngang, Võ Du Nghi đem đại quân đóng ở U Châu không muốn tiến thêm, nỗi lo của người Khiết Đan cũng tan biến.

Lý Tận Trung lại phái đại tướng Tôn Vạn Vinh suất mười lăm ngàn quân tấn công Du Quan, ý đồ là cướp chỗ này để có cửa vào Hà Bắc.

Quân đóng giữ ở Du Quan chỉ có hơn tám trăm người, do quân Long Sơn của Doanh Châu được Phó sứ Hứa Khâm Tịch suất lĩnh. Y đã liên tục cầu cứu Võ Du Nghi, nhưng viện quân mãi vẫn chưa đến.

Công thành đã đánh được ba ngày ba đêm, hơn một vạn quân Khiết Đan tấn công điên cuồng, quân thủ thành đã chết hơn một nửa. Thấy quân thủ thành sức chiến đấu càng lúc càng yếu đi, tình thế Du Quan đang vô cùng nguy hiểm.

- Tùng, tùng!

Lúc xế chiều, quân Khiết Đan lại một lần nữa phát động tấn công Du Quan, đội quân rợp trời đánh về phía Du Quan. Bọn họ khiêng thang công thành, giơ cao tấm chắn, tay cầm chiến đao và trường mâu, hô lên rung trời.

Đám binh lính trên đầu thành đã rơi vào tình trạng kiệt sức, nhưng trong thời điểm sinh tồn, mỗi người đành phải làm cho tinh thần phấn chấn, giương cung nỏ lên để chống cự bước cuối cùng.

- Ngô giáo úy, người dẫn theo mười huynh đệ đi phòng ngự ở lỗ hồng thành Đông.

Chủ tướng Hứa Khâm Tịch chỉ huy phòng ngự trên đầu thành, hai mắt đỏ ngầu, tiếng cũng đã khàn đi. Đối mặt với người Khiết Đan tấn công không ngừng, y chỉ có thể được ăn cả ngã về không, tử chiến với quân địch.

- Chuẩn bị cung nỏ!

Y hô to một tiếng, hơn hai trăm tiễn thủ nhắm vào hơn một ngàn quân địch phía trước, Hứa Khâm Tịch thấy quân địch sắp bắn nổ liền hô lớn:

- Bắn tên!

Hơn hai trăm mũi tên từ đầu thành trở xuống mạnh mẽ bắn về phía quân Khiết Đan, áo giáp của quân Khiết Đan không thể chống nổi mũi tên của quân Đường, hơn mười kẻ ở phía trước đều ngã thảm thiết.

Ngay sau đó quân Đường lại bắn đợt nổ lần thứ hai, Tôn Vạn Vinh ở phía sau giận dữ ra lệnh:

- Bắn tên chặn chúng lại.

Hai ngàn cung thủ Khiết Đan cũng bắn tên lên đầu thành, mũi tên dày đặc như mây đen bắn về phía đầu thành, một gã Giáo úy quân Đường rống to:

- Nằm xuống!

Binh lính quân Đường nằm hết xuống, nhưng vẫn có hơn mười người không kịp cúi đầu bị tên bắn trúng ngã xuống thành kêu thảm thiết.

Tôn Vạn Vinh thấy bắn tên có hiệu quả lại hô lớn:

- Tên yểm hộ, bắc thang công thành.

Mũi tên như mưa bão bắn về phía đầu thành, chặn quân Đường lại, không thể ngẩng đầu lên được. Quân Khiết Đan lập tức nổi trống, mấy ngàn binh lính khiêng thang đã gần đến tường thành rồi.

Từng cái thang được dựng lên, binh lính Khiết Đan bò lên tường thành như lũ kiến. Cùng lúc đó, cung tên của Khiết Đan cũng thôi không bắn nữa.

Hứa Khâm Tịch hô to:

- Dùng đá đập, đập lui chúng đi.

Mấy trăm lính Đường bê từng tảng đá lớn ném vào thang, đá rơi xuống nện vỡ đầu lính Khiết Đan, thang cũng bổ nhào xuống.

Hơn mười quân lính Đường dùng xiên thép đẩy thang xuống, ra sức đẩy ra phía ngoài, thang dần dần rời khỏi tường thành, ngã lật ra phía ngoài. Mười mấy tên lính Khiết Đan đang bò trên thang cùng ngã xuống la hét thê thảm.

Giáo úy Ngô Hiếu Minh dẫn theo mười tên lính chắn giữ lỗ hổng phía Đông. Tình thế chỗ này nguy cấp. Trong cuộc chiến hôm qua một đoạn tường thành bị đổ sập xuống, xuất hiện một lỗ hổng dài hai trượng.

Mấy trăm binh lính Khiết Đan tấn công vào lỗ hổng này, mười mấy tên Khiết Đan hung hãn xông lên tường thành, quân Đường liều chết chống cự, chết vô cùng thê thảm và nghiêm trọng.

Giáo úy Ngô Hiếu Minh một đao bổ vào quân địch, nhưng lại có một mũi mâu sắc bén bất thành lình đâm tới, hung hăng cắm vào bụng Ngô Hiếu Minh. Y kêu lên thảm thiết, trong lúc sắp chết, y đã dùng sức lực cuối cùng ôm lấy quân địch để mũi mâu đâm cả vào gã, rồi cùng nhau ngã từ trên tường thành cao cao xuống.

Thấy quân Đường không thể cầm cự nổi nữa rồi. Đúng lúc này có một tên lính chạy vội tới, cao giọng nói với Hứa Khâm Tịch:

- Khởi bẩm Hứa tướng quân, viện quân của chúng ta đã đến ngoài hai mươi dặm, xin tướng quân kiên trì thêm lát nữa.

- Hai mươi dặm.

Hứa Khâm Tịch cười thầm một tiếng, viện quân rốt cuộc đã đến, nhưng còn hai mươi dặm nữa, ít nhất phải một canh giờ, nhưng tình hình hiện giờ, bọn họ sao có thể thủ thành được nữa.

Có lẽ cuộc chiến tranh thảm thiết quá đã làm trời xanh cảm động, một tên lính chỉ tay về phía bắc hô to:

- Mau nhìn xem!

Chỉ thấy bầu trời phía bắc trở nên mờ nhạt, gió thổi mạnh hơn, kèm theo cả đất cát đập vào má. Một trận bão cát lớn từ phía Du Quan đang cuộn cuộn lao về phía này.

Tôn Vạn Vinh thấy tình huống không ổn liền hô lớn:

- Lập tức rút quân!

“Keng, keng, keng” tiếng chuông vang lên, đại quân Khiết Đan rút lui như thủy triều, chạy như điên về phía ngoài đại doanh hai dặm.

Lúc này quân Đường cũng không reo hò mà đều ghé vào đầu thành, cùng đợi bão cát đến.

323. Chương 321: Trận Mở Màn Ở Du Quan

Xuân thu chính là hai mùa bão cát của phía bắc U Châu, nhưng bão cát của vùng Du Quan cũng không có nhiều, nhưng không ngờ lại xảy ra hôm nay.

Người Khiết Đan chịu đủ đau khổ vì bão cát, mỗi một lần bão cát đến lại gây ra tổn thất lớn về dê, bò khiến bọn họ sợ hãi về bão cát. Cho nên khi bị bão cát tấn công, dù nhìn thấy thắng lợi trong tầm tay nhưng cũng đành phải bỏ Du Quan để rút về đại doanh.

Trong chốc lát, bầu trời đã từ từ sẫm tối, một mảnh đen kịt, bão cát mạnh mẽ một lần nữa đánh về phía tường thành. Vừa này vẫn còn một cảnh chiến đấu đầy uy hiếp không ngờ bây giờ đã phải hành quân lặng lẽ rồi.

Trận bão cát này đến tận lúc hoàng hôn mới dịu xuống. Lúc này, Lý Trân suất lĩnh ba ngàn Lữ Long quân rút cuộc cũng đã tới Du Quan.

Hứa Khâm Tịch nghe nói Địch tướng quốc đã đến cùng viện quân, y vô cùng cảm kích, không để ý đến cát bụi trong không trung mà đích thân ra đón:

- Cảm tạ Địch tướng quốc đã cứu viện, quả thực còn quý báu hơn cả mang than đến sưởi trong ngày tuyết rơi.

Địch Nhân Kiệt dùng vải che mũi, chỉ cát trong không trung cười nói:

- Bọn chúng mới là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi.

Hứa Khâm Tịch ngăn ngó rồi lập tức cười ha hả:

- Nói đúng lắm, đây chính là thiên ý, là ông trời phù hộ Du Quan.

Ông ta vội vàng dẫn Địch Nhân Kiệt, Lý Trân cùng ba ngàn binh lính vào trong thành, vào phòng không có cát bụi. Lý Trân và Địch Nhân Kiệt rửa mặt xong, lúc này mới thở phào, Địch Nhân Kiệt cười nói:

- Cuộc đời của ta, chỉ gặp ba trận bão cát, nhưng hôm nay đây là trận bão cát mạnh nhất.

Lý Trân dường như thoáng suy nghĩ, hần và Hứa Khâm Tịch kiến lễ rồi hỏi:

- Quân Khiết Đan đã rút về Liêu Đông chưa?

Hứa Khâm Tịch lắc đầu:

- Bọn họ đối với tình hình Du Quan là bất buộc, không thể vì một trận bão cát mà lui binh. Sau khi bão cát tan, bọn họ sẽ lại tấn công Du Quan, nhưng bọn họ không biết mọi người đến.

- Đây là cơ hội phá địch!

Địch Nhân Kiệt ở bên cạnh cười nói:

- Chính vì bọn họ không biết chúng ta đã đến, cho nên phòng ngự sẽ lỏng, chúng ta phải nắm cơ hội này phá địch.

Hứa Khâm Tịch cũng đồng ý với ý kiến của Địch Nhân Kiệt, y phát hiện chỉ có ba ngàn viện quân, ít như vậy không đủ để bảo vệ Du Quan. Nếu không thêm kỵ binh bọn họ căn bản không thể có cơ hội thắng cuộc:

- Nếu phải lợi dụng thời tiết phá địch... như vậy thì cơ hội là tối nay rồi.

Hai người cùng nhìn Lý Trân, hần trầm tư một lát rồi chậm rãi gật đầu:

- Đây cũng là suy nghĩ của ta.

Đêm càng về khuya, bão cát cũng dần ngừng lại, trên mặt đất đã mờ mờ thấy dấu chân, nhưng gió vẫn rất lớn, thổi bụi trên mặt đất lên khiến không khí một cảnh hỗn loạn. Trong thiên hạ mọi âm thanh đều yên tĩnh, bụi vàng mờ mịt, ngoài hơn mười bước chân đã không nhìn rõ tình hình.

Đại doanh Khiết Đan đóng ở phía bắc ngoài Du Quan hai trăm dặm, chiếm hơn một ngàn mẫu đất, có hàng rào vây quanh. Mặc dù quân Khiết Đan là dân tộc du mục nhưng vẫn chịu ảnh hưởng rất lớn của chủ tướng Tôn Vạn Vinh, hạ trại theo phương thức của quân Đường.

Mặc dù Tôn Vạn Vinh thiếu mưu lược nhưng lại rất có sự nghiêm túc của một Thống soái quân đội. Hơn một vạn quân hàng ngũ chỉnh tề, cung thủ cắm trại bên ngoài, bốn phía dựng thẳng cao hai trượng, hàng rào doanh trại như những bàn tay thô, bên ngoài hàng rào có chiến hào, sừng hươu mai phục, thậm chí trước doanh trại còn có cả cầu treo kéo. Tám tháp quan sát phân bố xung quanh đại doanh biến tuyến phòng ngự đại doanh như một cái thùng sắt.

Nhưng sau trận bão cát lại làm cho tuyến phòng ngự của đại doanh xuất hiện một lỗ hổng, tám tòa quan sát trở thành đồ trang trí, quân lính trên tháp canh không thể nhìn rõ tình hình cách xa hơn 10 bước.

Trong đại doanh vô cùng yên tĩnh, bây giờ đã là canh một, cũng là lúc bọn lính Khiết Đan đang chìm vào giấc ngủ say. Cho dù Tôn Vạn Vinh có thói quen trị quân cẩn thận, nghiêm túc nhưng thủ quân lại không nghĩ là quân Đường sẽ đánh lén. Trên đầu thành chỉ có mấy trăm người, nếu không có trận bão cát hôm nay, bọn họ đã phá thành rồi. Quân Đường có lẽ sẽ chạy trốn, nhưng đánh lén thì không thể.

Đám lính canh cửa đều tự tìm cho mình một chỗ ngủ, cát bụi lớn như vậy, không nhìn thấy gì thì giữ cửa cũng đâu còn ý nghĩa.

Lúc này, ngoài quân doanh một trăm bước có hai mươi điểm bụi nhỏ, dưới sự yểm hộ của đám bụi vàng họ đã nhanh chóng tiến gần về phía góc tây bắc của đại doanh. Hai mươi người này chính là hai mươi võ sĩ Nội vệ do Lý Trân dẫn đến, bọn họ ai cũng võ nghệ cao cường, thân thủ mạnh mẽ chia làm 2 đội một trái một phải hướng về phía đại doanh Khiết Đan.

Bóng đêm vào không khí tràn đầy cát bụi đã yểm hộ có lợi nhất cho bọn họ. Bọn họ mặc áo bào màu vàng nhạt, căn bản là không cần sợ bị lính trên lầu canh phát hiện. Thời gian trôi qua, bọn họ cách tháp canh chưa đến 30 bước sẽ lập tức lọt vào tầm mắt của đám lính trên lầu canh.

Các võ sĩ Nội vệ rất có kinh nghiệm về đánh lén hoặc phục kích. Từ chạy chậm đổi thành bò sát, quỳ rạp trên mặt đất lê về phía trước, say lưng mỗi người đều có tấm áo da nặng từ từ bò về phía trước. Bọn họ chủ yếu là lo lắng sẽ giẫm phải chông sắt trong bụi cỏ.

Quá tốt, đối phương không bày chông sắt, có lẽ người Khiết Đan cũng cho rằng đại đội kỵ binh sẽ không đến tập kích, hai đội võ sĩ Nội vệ đến gần hàng rào doanh trại. Phía trước là chiến hào, chiến hào cũng không quá rộng, chưa đến một trượng. Bọn họ mang một tấm ván gỗ đến, ván gỗ cũng rất chắc chắn hai đầu đều có đinh dài để dễ dàng ghim vào đất, để tấm gỗ cố định trên chiến hào.

Bò qua chiến hào, phía trước là hành rào thô ráp, bọn họ cần vượt qua hàng rào để tiến vào đại doanh, chỗ vượt qua phải vô cùng chú ý. Căn cứ vào sự quan sát của các võ sĩ, hai tòa tháp quan sát cách nhau 80 bước, cát bụi trong đêm tầm nhìn nhiều nhất cũng chỉ được khoảng 30 bước.

Tầm nhìn giữa hai tòa tháp canh, xuất hiện trong điểm mù 20 bước, đây chính là cơ hội để họ tiến vào đại doanh.

Lúc này, các võ sĩ tràn đầy kinh nghiệm đã xuất hiện, trong lòng họ hiểu đối phương cũng sẽ nghĩ phòng thủ chỗ trống này. Đối phương sẽ phái người tăng cường phòng thủ ở đây, nếu gấp gáp vượt qua chắc chắn sẽ bị phát hiện, các võ sĩ ghé vào hàng rào doanh trại vẫn không nhúc nhích mà kiên nhẫn chờ đợi.

Gió thu thét gào, cuồng phong lần lượt từ phương bắc cuốn tới, từng đám bụi vàng nổi lên cuộn cuộn, đập vào mặt các võ sĩ khiến mắt họ không mở ra nổi. Bọn họ phủ phục khoảng một khắc đồng hồ, nhìn khắp ngõ ngách trong hàng rào khiến họ giật mình, quả nhiên là có người đang cuộn mình, y hùng hổ đứng dậy đi tiểu vào hàng rào doanh trại.

Một gã võ sĩ từ từ giương nỏ nhắm vào tên lính này, cách bọn họ chỉ có 5 bước, mũi tên này vô cùng quan trọng, một mũi tên độc không tiếng động bắn về phía tên lính Khiết Đan. Tên lính này run lên, trong nháy mắt, mũi tên đã bắn vào cổ họng, y muốn hô cũng không hô nổi, cổ họng ứ ứ hai tiếng rồi từ từ ngã xuống đất.

Cơ hội đến rồi, hai võ sĩ lao nhanh như khỉ qua hàng rào, nhảy vào, một lát sau có tiếng kêu buồn bã, tên lính say ngủ sau đại trưởng cũng bị ngã.

Hai gã võ sĩ vẫy tay, 18 võ sĩ còn lại cùng nhảy vào, tiến sâu vào đại doanh quân Khiết Đan, rồi nhanh chóng mất hút, chỉ thấy một đám bóng đen lù lù nhanh giữa đại trưởng. Bọn họ tháo túi da sau lưng xuống, chất dần dần trong túi da phun khắp vào nóc các đại trưởng. Một lát sau, hơn mười nóc lều đều bị tưới dầu.

“Phụt phụt”, từng ngọn lửa dần xuất hiện trong bóng đêm.

Cách đại doanh Khiết Đan 100 bước về phía đông, ba ngàn quân Lữ Long đã chuẩn bị xong xuôi, 2500 binh lính trong đó, còn có 500 kỵ binh, ba ngàn quân đội đang rất nóng lòng chờ đợi một trận chiến báo thù cho bọn họ. Có dùng máu để rửa được nỗi sỉ nhục hay không, có thắng trong danh dự hay không chính là trông vào cuộc chiến đêm nay.

Trong lòng Lý Trân cũng vô cùng căng thẳng, đây cũng là lần đầu tiên hắn dẫn binh đánh giặc. Bọn họ không có kinh nghiệm, đối phương có hơn một vạn đại quân. Một khi bị chúng phát hiện, lấy một địch bốn, bọn họ có thể đánh thắng quân Khiết Đan không?

Lý Trân cười ngửa lên phía trước nhất, hắn nhìn vào đại doanh quân địch với ánh mắt bình tĩnh. Lúc này, hắn đã hoàn toàn tỉnh táo trở lại, hắn tự nhủ mình phải tin tưởng vào các võ sĩ Nội vệ. Bọn họ chắc chắn sẽ hoàn thành nhiệm vụ.

Đúng lúc này, trong không trung chợt có ánh chớp lóe lên, dường như là một đốm lửa, Lý Trân lập tức đứng thẳng người, nhìn chăm chăm vào đốm lửa này. Chỉ thấy cách đó không xa lại xuất hiện một đốm lửa nữa, ngay sau đó là ba đốm lửa, ánh lửa ngày càng nhiều, càng lúc càng lan rộng, trong đại doanh đã bắt đầu có tiếng gào thét.

Lúc này, ba ngàn binh lính Đường hưng phấn, ánh lửa cháy rực trong mắt họ, đốt lên dũng khí trong lòng họ. Ai cũng sốt ruột không chịu nổi, chiến mã đã đạp chân, mũi xì xì. Các kỵ binh đã cầm trường mâu, tay ghim chặt chiến mã, ánh mắt hưng phấn nhìn chăm chăm vào đại doanh.

Lúc này, ngọn lửa đã cháy ngập trời trong doanh trại quân Khiết Đan, đầu tiên là ở góc tây bắc, gió bắc thổi ngọn lửa nhanh chóng lan đến hơn một nửa quân doanh, lửa cháy ngập trời, ngựa hí lên hoảng sợ. Từng ngọn lửa hung hãn như rồng phun lửa, bốc cháy, hơn một vạn binh lính khóc lóc gọi mẹ kêu cha, chạy trốn tứ tung, đại đa số đều không mặc áo giáp, ba chân bốn cẳng chạy trốn.

Xuất phát từ bản năng, họ chạy trốn về phía đông bắc đại doanh, tất cả phía nam và phía tây đều đã bị lửa thiêu, đại hỏa vẫn lan tràn như cũ, quân doanh đã bị đốt cháy mất sáu phần.

Lúc này, phía bắc đại môn đã bị phá thông, mấy ngàn binh lính chen chúc mà ra, phía sau nối tiếp phía trước mà chạy, giẫm đạp lên nhau, kêu la thảm thiết, tiếng khóc lóc, van xin dõng vào bầu trời đêm.

Thời cơ chiến đấu đã đến, dưới ánh lửa, binh lính chạy từng bầy cũng có thể lơ mơ nhìn thấy được, Lý Trân hét lớn một tiếng:

- Giết.

Hắn phóng ngựa xông về phía trước, máu trong mỗi người đang sục sôi lên rồi. “Giết!”, bọn họ hô to, cầm trường mâu và chiến đao, 500 kỵ binh xông lên từ trong đất cát, bộ binh theo sát phía sau, ba ngàn quân đội lao xuống núi như mãnh hổ, lao nhanh đến trước mặt quân địch.

Đã có gần tám ngàn người chạy thoát khỏi biển lửa, bọn họ nhếch nhác, không mặc áo giáp, tay không binh khí, thậm chí hơn một nửa còn không đi giày, chân đất đứng trên cát.

Nhưng có không ít người mang theo túi vải, đó là đồ tùy thân của họ, trước lúc nguy hiểm chết cháy, cái gì mà trách nhiệm của binh sĩ, cái gì mà quy tắc trong quân, đồ thống gấp quỳ, chạy trốn và bảo vệ mình mới là điều quan trọng nhất.

Không ít binh lính không kịp mang đồ, nhìn ngọn lửa lớn mà hậm hực giậm chân đấm ngực, còn người kịp cầm đồ thì thậm chí thấy may mắn, nhưng bọn họ cũng không thể ngờ, tử thần đang đánh họ từ phía sau.

Đột nhiên có 500 kỵ binh xông tới, sắc bén, thể tấn công như gió lốc, bọn họ lao vào đám người, chiến đao chém giết, trường mâu đâm, tiếng chiến mã giẫm chân, trong nháy mắt đã mở một đường máu, khiến đám binh lính Khiết Đan sợ đến mức hồn bay phách lạc.

Binh lính Khiết Đan hô to một tiếng, chạy trốn về hai phía nhưng bọn họ bị bộ binh chặn lại. Binh lính quân Đường bổ lưới lê, lập tức chết thành từng mảng. Vô số người quỳ xuống cầu xin tha mạng, hơn tám ngàn binh lính Khiết Đan mặc dù lần này bị đánh lén, nhưng bọn họ tay không tác sát, lại không có tướng lĩnh chỉ huy, lòng người hoang mang, ngoài chạy trốn ra thì còn ai muốn ham chiến nữa?

Bọn họ như bầy cừu rơi vào đàn sói, ngoài chạy trốn thì chỉ biết gھn cổ đợi chết, khắp nơi binh lính bị giết từng bầy, thân ngổ ngang, máu chảy thành sông. Từ sau khi Lý Trần đảm nhiệm Thống lĩnh Nội vệ, chưa bao giờ được giết người sáng khoái như hôm nay.

Tay hấn nhấc đại đao, phóng ngựa giết vào đám người. Đại đao vung qua là đầu người bay tới, lại một đao chặt đứt hai cái đầu, nội tạng chất đầy đất.

Dã tính giết người của Lý Trần bùng bùng, hấn rống to:

- Ba quân nghe đây, lấy đầu lập công.

Giết chóc càng thêm điên cuồng, binh lính Khiết Đan quỳ xuống đầu hàng cũng vô dụng, đám binh lính quân Đường được lệnh lấy đầu lập công liền sớt ruột, máu tươi nhuộm đỏ cả một vùng quê. Binh lính Khiết Đan bị dọa chạy trốn, mà ngay sau bọn họ là binh lính quân Đường truy giết không tha, bọn lính la to:

- Mang thân chạy trốn, để đầu lại!

Trận chiến này, có hơn bốn ngàn quân Khiết Đan chết cháy, sáu ngàn người bị chém chết, ngoài chủ tướng Tôn Vạn Vinh dẫn theo hơn một ngàn binh lính phá khỏi vòng vây, mười lăm ngàn quân lính Khiết Đan tiên phong gần như đã bị tiêu diệt hoàn toàn.

324. Chương 322: Khiết Đan Cầu Hòa

Đêm đã dần khuya, trong ngự thư phòng của Võ Tắc Thiên đèn vẫn sáng, có hai gã hoạn quan đang ngáp trộm một cái, không chịu được cơn buồn ngủ nữa:

- Giờ gì rồi?

Một gã hoạn quan thấp giọng hỏi.

Một gã hoạn quan khác giơ thẳng một ngón tay lên, thể hiện đã là canh một nửa đêm, trong mắt hai người đều tỏ ra kinh ngạc. Mấy ngày nay Thánh thượng đã xảy ra chuyện gì? Ngày nào cũng sau canh một mới quay về.

Lúc này, tiếng bước chân vọng lại cách đó không xa, chỉ thấy Thượng Quan Uyển Nhi bước nhanh về phía này, mấy tên hoạn quan đều đứng lên, Thượng Quan Uyển Nhi chỉ chỉ vào Ngự thư phòng, nhỏ giọng hỏi han:

- Bệ hạ vẫn chưa nghỉ sao?

Tên hoạn quan cầm đầu lắc lắc đầu:

- Hình như tâm trạng bệ hạ không được tốt lắm, chúng tôi cũng không dám khuyên can.

Thượng Quan Uyển Nhi suy nghĩ một chút rồi nói:

- Được rồi, để ta khuyên người!

Trong phòng, Võ Tắc Thiên đang khoanh tay đứng trước cửa sổ nhìn trời đêm rất lâu. Tâm trạng của bà mấy ngày nay quả thực không vui, biên giới Đại Đường không yên, Đột Quyết, Thổ Phiên và Khiết Đan đang làm khó Đại Đường, bắt người, cướp tài sản, hủy hoại đồng ruộng, khiến các khu Hà Tây, Hà Hoàng và Liêu Đông đều bị chà đạp. Là tôn sư của một quốc gia lại không thể bảo vệ thần dân của mình, Võ Tắc Thiên vô cùng khó chịu.

Tuy từ sau khi Vương Hiệt xuất binh Lương Châu, đại quân Đột Quyết đã lui, Thổ Phiên dường như cũng không cứng rắn như trước nữa nhưng điều thực sự khiến Võ Tắc Thiên lo lắng chính là Khiết Đan quấy nhiễu. Khu đông bắc vẫn luôn thuộc vương triều Trung Nguyên. Từ thời đại Tùy Dương đế, quân đội Trung Nguyên cũng nhiều lần đụng binh với Cao Ly, tổn mất gần 2 năm của vương triều cuối cùng mới tiêu diệt được Cao Ly, thành lập An Đông Đô Hộ Phủ.

Mà Khiết Đan phản loạn chính là đã tấn công vào sự an toàn của Liêu Đông, khiến khu đông bắc của Đại Đường thống trị bị dao động, ảnh hưởng đến nền tảng lập quốc của Đại Đường, một khi bị mất Liêu Đông, Cao Ly sẽ phục quốc, tâm huyết cả trăm năm của vương triều Trung Nguyên phải bỏ mặc. Võ Tắc Thiên không thể không lo lắng cho thế cục của Liêu Đông.

Nhưng điều khiến bà lo lắng hơn chính là, hôm nay bộ Binh thị lang Vi An Thạch đã dâng tấu buộc tội Hữu Uy Vệ Đại tướng quân Võ Du Nghi án binh bất động ở U Châu, để mất thời cơ chiến đấu.

Võ Tắc Thiên cũng chú ý đến hành động của Võ Du Nghi không hợp với lễ thường, không ngờ gần 10 ngày trú binh ở U Châu, không đi cứu Du Quan, cũng không tấn công Khiết Đan ở Liêu Đông, mà ông ta giải thích là phải quán triệt ý chỉ của mình, huấn luyện xã dừng Hà Bắc, điều này khiến cho Võ Tắc Thiên nhất thời không thể phản bác được.

Lúc trước, bà quả thực đã hạ chỉ phóng thích tội phạm, phóng thích gia nô, sắp xếp quân đội đi Liêu Đông tác chiến nhưng rất nhanh bà ý thức được mình hơi lẫn lộn đầu đuôi. Đại Đường có gần một trăm vạn quân đội, không đánh tội phạm nữa, chú ý vào gia nô?

Hơn nữa, thời gian huấn luyện của bọn họ lâu dài, đợi lúc bọn họ có thể đánh giặc e rằng Liêu Đông, Hà Bắc đã rơi vào tay giặc, Võ Tắc Thiên không nhắc lại chuyện này nữa. Không ngờ, Võ Du Nghi lại coi lời của bà là thật, có được 10 vạn đại quân, lại muốn huấn luyện xã dừng, nghe cũng cảm thấy hoang đường.

Võ Du Nghi tuân theo thánh ý, nhưng thực tế là một loại vô dụng. Làm Đại tướng quân, giữ gìn đất đai, đẩy lùi quân địch là chức trách hàng đầu. Biết rõ ý tưởng là bất hợp lý, lại không khuyên bảo thêm, một mặt chấp hành, thế nên mới làm ra hành động hoang đường.

Đây là người bà đã khôn khéo chọn ra từ gia tộc Võ thị, biểu hiện lại vô dụng như vậy khiến bà thậm chí là cả gia tộc đều có cảm thấy thất vọng sâu sắc về Võ Du Nghi. Căn bản là trong gia tộc của bà không có nhân tài tuần kiệt nào, hoặc chỉ là kẻ ăn chơi trác táng, hoặc là yếu đuối vô dụng, hoặc là hung ác, tàn bạo. Gia tộc như vậy sao có thể thay thế được Lý thị thành lập vương triều mới đây?

Lúc này, ngoài cửa có tiếng của Thượng Quan Uyển Nhi:

- Bệ hạ, thời gian không còn sớm nữa, nghỉ ngơi thôi!

Võ Tắc Thiên khẽ thở dài:

- Uyển Nhi, thế cục Liêu Đông khiến trẫm khó tránh khỏi lo lắng.

Thượng Quan Uyển Nhi rất hiểu Võ Tắc Thiên, nỗi lo của bà là dùng sai người, không nên bỏ nhiệm Võ Du Nghi làm Đại tướng quân. Thượng Quan Uyển Nhi lại thấp giọng khuyên nhủ:

- Bệ hạ, Dịch Nhân Kiệt chắc đã lên Hà Bắc rồi, tin chắc là ông ấy sẽ suy nghĩ cho đại cục mà đưa ra quyết định sáng suốt.

Nhắc tới Dịch Nhân Kiệt, nỗi lo trong lòng Võ Tắc Thiên như thoáng vơi đi, bà cũng gật gật đầu nói:

- Khanh nói không sai, Võ Du Nghi còn quá non nớt, dù là kinh nghiệm hay mưu lược đều thua xa. Nhưng có Dịch Nhân Kiệt, ông ta sẽ giải quyết nỗi sầu của trẫm, ông ta lại có phụ tá Lý Trân, tin chắc ông ta sẽ không ngồi chờ Du Quan thất thủ.

Võ Tắc Thiên vừa nói đến đây, bỗng bên ngoài có tiếng bước chân dồn dập, có hoạn quan ngoài cửa bẩm báo:

- Bệ hạ có chiến báo đến từ Hà Bắc cách 800 dặm.

Võ Tắc Thiên kinh ngạc, vội vàng nói:

- Chiến báo ở đâu, mau đưa cho trẫm.

Không lâu sau, bộ Binh thị lang Vi An Thạch nhanh chóng bước vào Ngự thư phòng, tay cầm một quyển chiến báo. Thượng Quan Uyển Nhi nhận ra chữ trên phong chiến báo là bút tích của Lý Trân, trong lòng nàng thấy lạ: “Lẽ nào là chiến báo của Lý Trân đưa tới?”

Vi An Thạch thi lễ trước, không kìm nổi kích động:

- Bệ hạ, tin chiến thắng của mặt trận đến rồi.

Trong lòng Võ Tắc Thiên càng như lửa đốt, thúc giục hỏi:

- Nói mau, Hà Bắc xảy ra chuyện gì?

- Khởi bẩm bệ hạ, Du Quan đại thắng, Lý tướng quân Nội vệ dẫn bốn ngàn quân Lư Long tập kích quân Khiết Đan ở Du Quan trong đêm, diệt hơn một vạn tên địch, tiền quân Khiết Đan ở Du Quan đã bị tiêu diệt hoàn toàn.

Nói xong, y giờ chiến báo lên cao dâng cho Võ Tắc Thiên. Tin tức này khiến Võ Tắc Thiên quá đổi vui mừng, bà vội vàng cầm chiến báo mở ra đọc kỹ. Chiến báo là Lý Trân viết, kể lại tỉ mỉ bọn Khiết Đan thất bại ở Du Quan. Phía dưới còn có chữ ký của Dịch Nhân Kiệt, thể hiện chiến báo của Lý Trân là thật.

Tin thắng lợi này khiến tâm trạng buồn phiền mấy ngày qua của Võ Tắc Thiên tan biến, bà không kìm nổi vui sướng trong lòng nói với Thượng Quan Uyển Nhi:

- Trẫm đã biết, hắn không làm trẫm thất vọng mà.

Thượng Quan Uyển Nhi cười nói:

- Chỉ dựa vào sức của mình hắn, e rằng khó mà có được cơ hội này, trong chuyện này chắc chắn có công lao của Dịch Các lão.

Võ Tắc Thiên hiểu được ý của Thượng Quan Uyển Nhi, nếu như không có sự ủng hộ của Dịch Nhân Kiệt, chưa chắc Lý Trân đã có được quân đội, hơn nữa chiến báo này chắc là Võ Du Nghi đưa tới. Xem ra sách lược của mình không sai, dùng người của tộc Võ thị làm chủ tướng nhưng không hoàn toàn dựa vào người tộc họ Võ.

Lúc này, Vi An Thạch lại nhắc nhở Võ Tắc Thiên:

- Khiết Đan ở Du Quan đại bại, chắc chắn lòng quân dao động lớn, Lý Tận Diệt sao có thể từ bỏ ý đồ, một khi gã phát hiện ra binh lực quân Đường ở Du Quan quá ít, chắc chắn sẽ tấn công quy mô vào Du Quan, cướp lấy quan ải làm lòng quân phần chấn. Thần khẩn cầu bệ hạ chỉ cho Võ Du Nghi dẫn đại quân hỏa tốc trợ giúp Du Quan, để tránh kiểm củi ba năm thiêu một giờ.

Võ Tắc Thiên gật gật đầu:

- Vi ái khanh nói rất có lý, trẫm sẽ hạ chỉ.

Lúc này bà nói với Thượng Quan Uyển Nhi:

- Nhanh chóng ra sắc lệnh cho trẫm, lệnh cho Võ Du Nghi lập tức xuất binh tới Du Quan nghênh chiến với quân đội Khiết Đan.

Trầm tư một lát, Võ Tắc Thiên lại nói:

- Thêm nữa phong cho Lý Trân là đô đốc Bình Châu, cũng không phải chịu sự tiết chế của Tổng quản, khen ngợi công đại thắng của Du Quan, thưởng gấm màu 5 ngàn tấm, 10 viên minh châu, thêm tước Khai Quốc Hầu.

Thượng Quan Uyển Nhi thở dài trong lòng, Thảng thượng là người tinh tế, bà biết Lý Trân tự tiện báo tin chiến thắng chắc chắn sẽ khiến Võ Du Nghi bất mãn, xử lý không hay sẽ phát sinh nội chiến cho nên mới đề xuất Lý Trân không chịu sự tiết chế của Võ Du Nghi. Xem ra lòng Thánh thượng như gương sáng vậy.

Nhưng Thượng Quan Uyển Nhi không nói thêm nữa, cầm bút viết sắc lệnh, cũng đóng bảo ấn để vương lên!

Đúng như sự lo lắng của Vi An Thạch, đại tù trưởng Khiết Đan Lý Tận Trung biết Tôn Vạn Vinh bị quân Đường đánh bại ở Du Quan, toàn quân gần như bị tiêu diệt hoàn toàn, hạ lệnh chém đầu Tôn Vạn Vinh răn chúng. Ngoài đại trưởng, Tôn Vạn Vinh bị ấn ngã xuống, nhìn thấy sắp bị giết, y gào lên:

- Đối đầu kẻ mạnh, tù trưởng không nghĩ kế phá địch, lại vội vã muốn giết đại tướng trước, hà cớ kẻ dưới phục tùng?

Lý Tận Trung bước ra doanh trường mắng chửi:

- Người tấn công Đàn Châu không thành, hao tổn binh tướng, lại thảm bại ở Du Quan, toàn quân gần như bị diệt hoàn toàn, người còn gì để nói?

Tôn Vạn Vinh cao giọng giải thích:

- Tấn công Đàn Châu bất lợi là vì không đủ vũ khí công thành, Đại tù trưởng hãn là giết rồi sẽ lập chủ tướng mới. Du Quan thảm bại là do bão cát từ trên trời giáng xuống, ý trời như vậy, liên quan gì đến ta? Ta muốn hiến kế sách có thể toàn diệt quân Đường, nếu lại thất bại nữa, ta chết 10 lần là được chứ gì?

Lý Tận Trung cũng biết giết Tôn Vạn Vinh rồi chỉ sợ bộ tộc của y sẽ làm loạn, không nhin được sự tức giận:

- Đẩy y vào!

Mấy tên thị vệ đẩy Tôn Vạn Vinh vào, Lý Tận Trung vẻ mặt tức giận:

- Mau nói, người có kế sách gì có thể phá quân Đường?

Tôn Vạn Vinh khom người nói:

- Thành Du Quan chắc chắn có chỗ hiểm yếu, chỉ cần quân Đường tử thủ Du Quan, chúng ta sẽ rất khó công phá. Chi bằng dùng kế dụ địch, chúng ta giả vờ làm Đột Quyết tấn công từ phía sau, rút lui khỏi phía bắc Doanh Châu, quân Đường chắc chắn lên bắc, lúc đó chúng ta lại xuất một đội kỵ binh cướp lấy Du Quan, bao vây quân Đường chủ lực ở Liêu Đông, sau đó mới tiêu diệt.

Lý Tận Trung suy nghĩ một chút, hiểu được kế sách của y cũng khá có lý lại hỏi:

- Người cảm thấy quân chủ lực của bọn họ sẽ lên Bắc sao?

Tôn Vạn Vinh cười nói:

- Ta nghe nói lần này quân đội tấn công Du Quan là do Lý Trân suất lĩnh, hãn và Võ thị vẫn luôn bất hòa, quan hệ với Võ Du Nghi cũng không tốt. Lần này hãn lập được đại công, Võ Du Nghi sao có thể cam tâm, y nhất định sẽ dẫn đại quân lên bắc chiếm Doanh Châu cướp lại công lao.

Không đợi cho Tôn Vạn Vinh nói xong, Lý Tận Trung đã ngầm hiểu, y mừng thầm cười nói:

- Cái đầu của người luôn mất tỉnh táo sao lại nghĩ ra kế sách này?

- Đây là kế sách của muội phu Ất Oan Vũ của ta.

Lý Tận Trung nghĩ đến mình có thể độc chiếm Liêu Đông và Cao Ly, trong lòng vô vùng vui mừng, tinh thần uể oải đã sớm tiêu tan. Lúc này y vui vẻ nói:

- Được, lần này cứ theo lời người nói!

Tôn Vạn Vinh lại nói nhỏ mấy câu, Lý Tận Trung gật đầu liên tục:

- Cách này khá hay, cứ làm như thế?

Trong cuộc chiến Khiết Đan phá được Doanh Châu sao đó lại tác chiến với Đại Đường, trước sau bắt được gần một vạn binh lính Đường. Người Khiết Đan buộc họ phải lao động cường bức, cũng phái sĩ binh người Hề và người Tiêu phụ trách trông coi bọn họ.

Ngoài Doanh Châu, trước cánh rừng có mấy chục tháp canh bằng gỗ, năm sáu trăm quân Đại Đường bị bắt làm binh lính đi đồn củi cho Khiết Đan. Hằng ngày cứ mặt trời mọc thì đi làm, mặt trời lặn thì về. Cường độ lao động vất vả, hơn nữa thức ăn quá đạm bạc, đại đa số gầy guộc chỉ còn da bọc xương, vô cùng thâm.

Những tù binh quân Đường đó bị binh sĩ người Tiêu quản thúc, chúng là những kẻ vô cùng tàn bạo, động một tí là thượng cẳng chân hạ cẳng tay. Có không ít binh lính quân Đường bị tra tấn mà chết, thủ lĩnh của binh sĩ người Tiêu là một Bác Phu Trưởng tính tình hung ác, xác xược cả ngày mang theo roi da tuần tra trong quân Đường, thấy ai không vừa mắt là vung thẳng roi da mà đánh.

Tối hôm đó, đám binh lính quân Đường cả ngày lao động mệt nhọc chỉ được uống cháo loãng không chịu nổi đã nằm xuống, theo lẽ thường đại đa số mọi người sẽ chìm vào giấc ngủ say rất nhanh. Nhưng đêm nay không khí có vẻ bất thường. Đám tù binh đợi lính trông coi dời đi liền lập tức bàn tán xôn xao.

- Hôm nay mọi người nghe thấy bọn chúng nói chuyện không?

Một gã Giáo úy quân Đường hiểu tiếng Khiết Đan khẽ nói với mọi người, đám tù binh đều nhồm dậy hỏi:

- Bọn chúng nói gì?

- Nghe nói quân Khiết Đan thất bại thảm hại ở Du Quan, toàn quân bị tiêu diệt hơn một vạn người.

Đám lính Đường hưng phấn, có người thấp giọng mắng:

- Giết hay lắm, đám chó đẻ này.

- Có phải viện quân của chúng ta đến không?

Đây là chuyện mà đám lính Đường hi vọng nhất, bọn họ ngày đêm trông ngóng quân Đường đến giải cứu mình, họ lại liến thoắng hỏi:

- Chu giáo úy, còn có gì nữa?

- Còn nữa, hình như hậu phương của bọn chúng xảy ra chuyện, các người không thấy tên đầu sỏ lợn rừng kia chiều nay tâm sự nặng nề sao?

Câu nhắc nhở này khiến tất cả mọi người cảm thấy như tên Bách phu trưởng kia có điều là lạ. Lúc này, cửa phòng bỗng bị đẩy ra, mọi người lập tức yên lặng, chỉ nghe một gã binh sĩ người Tiêu quát:

- Từ Giáo úy quan quân trở lên đi ra, có việc cần thảo luận.

Hai gã Giáo úy quân Đường đứng lên, đi ra khỏi phòng, thấy trời tối mịt, các tù binh khác cũng đi ra theo mấy Giáo úy quân Đường. Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, không biết đã xảy ra chuyện gì?

Bọn họ bị đưa đến phòng của Bách phu trưởng người Tiêu, chỉ thấy bình thường tên này hung ác thì hôm nay lại tiếp đón bọn họ ngồi xuống, lấy mấy cái bát rót cho mỗi người một bát rượu rồi tùm tùm nói:

- Thời gian này vất vả cho các vị rồi, chúng ta đều bị người Khiết Đan bắt làm nô dịch, không muốn bán mạng cho bọn chúng, thực sự không có cách nào, mới không thể không phục tùng.

Giáo úy họ Chu hiểu tiếng Khiết Đan, y phiên dịch cho mọi người. Tất cả đều không biết đã xảy ra chuyện gì, trong lòng đều thấy ngạc nhiên nhưng bọn họ không có cách nào để từ chối sự hấp dẫn của rượu, đều bưng bát rượu lên uống một hơi cạn sạch.

Bách phu trưởng gật gật đầu nói:

- Thực ra chúng tôi không cần gõ gạc gì cả, nuôi các người lãng phí lương thực, giết các người lại cảm thấy các người đáng thương. Cho nên ta nghĩ đi nghĩ lại, quyết định hay là thả các người.

Mọi người nghe thấy được thả đều không thể tin nổi, Chu giáo úy hỏi:

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Bách phu trưởng cười khổ một tiếng nói:

- Thực sự không dám giấu, người Đột Quyết tập kích quê hương của chúng tôi, rất nhiều thê nữ, dê bò bị bắt đi. Cho nên ra quyết tâm tối nay mang các huynh đệ về nhà, không thể bán mạng cho người Khiết Đan. Nghe nói rất nhiều người Khiết Đan cũng tự trốn về nhà, đại chiến này có lẽ không thể đánh tiếp nữa rồi.

Nói đến đây, Bách phu trưởng lại phát phát tay:

- Được rồi, các người quay về thu dọn một chút, ngày mai các người biết rồi đấy.

Trong lòng các Giáo úy tràn đầy nghi ngờ, đám tù binh quân Đường gần như cả đêm không ngủ, bất an chờ sáng sớm ngày mai.

Hôm sau, trời mới tờ mờ sáng bên ngoài đã có người quát to. Mấy trăm tù binh quân Đường lao ra khỏi phòng gỗ, chỉ thấy bên ngoài trống không, không thấy bóng dáng những tên binh sĩ người Tiêu hung ác hàng ngày đâu cả. Đám lính quân Đường lập tức hoan hô, ôm nhau xúc động, rốt cuộc bọn họ đã có được tự do.

Mấy Giáo úy quân Đường bàn bạc một chút, cho dù binh sĩ người Tiêu đã trốn hết nhưng trước mắt bọn họ vẫn còn ở Doanh Châu, tình cảnh vẫn vô cùng nguy hiểm, nhất định phải trốn về Du Quan mới có thể an toàn. Mọi người mang mấy chục túi cốc lương mà binh sĩ người Tiêu để lại làm hành trang lên đường, lại làm mấy chục bộ cung tên, để dọc đường có thể săn bắn kiếm đồ ăn. Mấy trăm tù binh lúc này mới dời khỏi một trại trốn về phương nam.

Rất nhanh, tin quân đội Đột Quyết đánh hậu phương đã như gió không gói được lửa lan truyền trong quân đội. Quân đội Khiết Đan từ trên xuống dưới đều bàng hoàng, yêu cầu về nhà cứu viện. Lý Tận Trung bèn hạ lệnh rút lui khỏi phía bắc Doanh Châu, đồng thời phái người đi tìm Võ Du Nghi thể hiện ý muốn nghị hòa với quân Đường.

325. Chương 323: Không Chịu Tỉnh Ngộ

Cho dù quân Đường đã đánh bại quân Khiết Đan nhưng Địch Nhân Kiệt cũng không dám có nửa điểm sơ hở. Một mặt ông cùng lúc phái người từ Bình Châu và Đan Châu tìm thợ đá đến sửa chữa quan ải, mặt khác ông nghe theo đề nghị của Lý Trân, chiêu mộ mấy ngàn thanh niên cường tráng ở Bình Châu, huấn luyện để bọn họ tham gia thủ thành.

Sáng sớm hôm nay, Địch Nhân Kiệt như thường lệ đi đến trạm nghỉ chân quân đội ở phía sau quan ải. Chỉ nhìn trong giáo trường mấy trăm mẫu đất, bốn ngàn cường tráng vừa mới chiêu mộ chia thành 10 phương trận, đang được Giáo úy Lư Long quân huấn luyện.

Lúc này, Địch Nhân Kiệt đã nhìn thấy Lý Trân ở bên cạnh sân đấu phía xa xa, ông không hề hoang mang mà đi tới. Lý Trân nhìn rất chăm chú vào đám binh lính đang huấn luyện, cũng không để ý Địch Nhân Kiệt đi đến phía sau. Địch Nhân Kiệt ở phía sau khẽ mỉm cười chào hỏi hân:

- Lý tướng quân, chào buổi sáng!

Lý Trân quay đầu lại mới nhìn thấy Địch Nhân Kiệt, liền vội vàng tiến lên thi lễ:

- Tướng quốc đến sớm vậy sao?

- Ta dậy từ sớm, người lớn tuổi rồi đêm ngủ không ngon, buổi sáng đi dạo một chút, trưa lại nghỉ ngơi một chút, tinh thần của một ngày mới phục hồi lại.

- Tướng quốc lớn tuổi như vậy vẫn còn quan tâm đến mặt trận, thật không dễ dàng.

Địch Nhân Kiệt cười cười:

- Ta nghe nói Thánh thượng đã ban thưởng gấm màu cho người, người đều thưởng cho thủ hạ hết phải không ạ?

Lý Trân lặng im gật gật đầu:

- Đám lính cố gắng đánh giặc, nên được ban thưởng. Ta đến, sĩ khí tăng vọt lòng tin được khôi phục, đây chính là phần thưởng lớn nhất mà đám lính ban cho ta.

- Thế là rất tốt, kể công không ngạo, được thưởng không lấy làm riêng, đây mới là đáng vẻ mang binh đánh trận.

Địch Nhân Kiệt khen ngợi Lý Trân rồi lại chuyển đề tài chỉ về phía đám dân phòng cường tráng đang huấn luyện phía xa uy lực như hổ, cười nói:

- Cậu thực sự định bổ sung bọn họ cho Lư Long quân?

Lý Trân bị Địch Nhân Kiệt nói trúng tâm tư, hắn cũng không phủ nhận mà vui vẻ nói:

- Quả là như thế, Lư Long quân đủ quân số phải là 6 ngàn người, bây giờ chỉ có một nửa, nhân cơ hội này bổ sung số binh lực còn thiếu.

- Đúng vậy.

Địch Nhân Kiệt khẽ cười:

- Lòng quân phấn chấn, Lư Long quân khôi phục nguyên khí, Lư Long quân này người cũng có thể báo cáo lên Thánh thượng rồi.

Trong lòng Lý Trân vừa động, hắn vẫn âm thầm đau buồn cho tiền đồ của mình. Hơn nữa Thánh thượng để hắn đảm nhiệm Lư Long quân sử này, rốt cuộc là có mục đích gì? Trong lòng hắn nghi ngờ, khó hiểu, đúng lúc Địch Nhân Kiệt nói tới chuyện này, hắn liền hỏi dò:

- Tướng quốc cảm thấy ty chức chỉ là tạm thời đảm nhiệm Lư Long quân sử?

- Chắc là thế!

Địch Nhân Kiệt hiểu sự lo lắng của Lý Trân, ông cười thẳng thắn nói:

- Dù sao, bây giờ cậu vẫn là tướng quân Nội vệ, ta cảm thấy ý đồ của Thánh thượng sắp xếp cậu đến Hà Bắc chính là hi vọng lão già ta có thể có một trợ thủ đắc lực. Sau đó nghĩ đến trong tay ta một chút binh cũng không có, cho nên lại bổ nhiệm tướng quân làm Lư Long quân sử. Chỉ cần nhiệm vụ của ta kết thúc, cậu cũng có thể hồi kinh. Nhưng...

Nói đến đây, Địch Nhân Kiệt lại cười đầy thâm ý:

- Lần này Du Quan đại thắng nằm ngoài dự kiến của Thánh thượng, có lẽ Người sẽ thay đổi sắp xếp đối với cậu. Dựa vào việc cậu được phong Khai Quốc Hầu, chứng tỏ Thánh thượng vô cùng xem trọng Du Quan đại thắng lần này.

Lý Trân im lặng gật gật đầu, giải thích của Địch Nhân Kiệt đã chạm vào ngưỡng trên trong lòng hắn, hắn trầm tư một lát rồi hỏi:

- Tướng quốc cảm thấy thánh thượng có để ta ở lại Liêu Đông không?

Địch Nhân Kiệt lắc đầu:

- Ta không biết, thánh ý khó dò nhưng rất nhanh thôi cậu sẽ biết ý đồ thực sự của Thánh thượng.

- Sao lại nói vậy?

Lý Trân nghe ra trong câu nói của Địch Nhân Kiệt có chuyện gì đó.

Địch Nhân Kiệt thần nhiên cười:

- Sở dĩ ta đến tìm tướng quân là vì ta mới nghe được một tin. Khiết Đan từ Doanh Châu đã lui binh rồi, cậu biết chưa?

Tin này khiến Lý Trân vô cùng kinh ngạc, vốn cho rằng Khiết Đan sẽ tấn công quy mô lớn vào Du Quan, không ngờ bọn chúng đã rút quân rồi, đây là vì sao?

- Tướng quốc biết nguyên nhân không?

- Nghe nói là vì Đột Quyết đánh lên nơi ở của họ, Lý Tận Trung không dám ở Liêu Đông lâu, đã rút khỏi Doanh Châu rồi.

- Đây có phải một cái bẫy?

Lý Trân trầm ngâm một chút hỏi.

- Rất có thể!

Địch Nhân Kiệt lại khẽ thở dài:

- Thực ra điều ta lo lắng hơn chính là Võ Du Nghi, cho dù là bẫy y cũng sẽ không do dự mà nhảy vào.

Lý Trân hiểu ý của Địch Nhân Kiệt, Võ Du Nghi này sốt ruột lập công, miếng mồi này chắc chắn y sẽ nuốt.

Sau 6 ngày đại thắng ở Du Quan, rốt cuộc Võ Du Nghi cũng thiếu kiên nhẫn, cũng đã dẫn 100 ngàn đại quân tới Du Quan. Đối với Võ Du Nghi mà nói, đại thắng Du Quan không thể hiện mưu lược quân sự của y. Ngược lại nó thể hiện sự vô dụng của y.

Y dẫn theo 100 ngàn đại quân đóng hơn 10 ngày ở U Châu. Nhưng Địch Nhân Kiệt và Lý Trân ngày hôm sau mới dẫn quân đến Du Quan lấy yếu chống mạnh. Lực lượng chỉ có 3 ngàn bại binh, lại vừa mới tiêu diệt hơn 1 vạn quân Khiết Đan. Điều này khiến Võ Du Nghi cảm thấy mất mát.

Một trăm ngàn đại quân trùng trùng điệp điệp hướng về Du Quan, tinh kỳ phấp phới, đội quân vô biên vô hạn. Võ Du Nghi cười ngửa đi trước đội quân, sắc mặt của y vô cùng âm trầm, ánh mắt mơ hồ lóe lên lửa giận.

Theo lý, lần này Võ Du Nghi y là chủ tướng tấn công Khiết Đan, rõ ràng là tổng quân. Quân Đường đại thắng ở Du Quan, nên báo trước cho y rồi mới cấp báo lên Thánh thượng. Không ngờ, Lý Trân lại tự tiện vượt cấp báo lên, cướp công phá địch, đưa Võ Du Nghi y vào chỗ bất nghĩa.

Đương nhiên Võ Du Nghi biết đây là Địch Nhân Kiệt ở sau lưng sai khiến, nếu không Lý Trân đâu có dám làm như vậy. Nhưng điều khiến y khó có thể chấp nhận được chính là không ngờ Thánh thượng sau đó phong cho Lý Trân làm đô đốc Bình Châu, chuẩn cho hắn không chịu quyền tiết chế của mình nữa. Đây rõ ràng là cho Lý Trân chỗ dựa, quả thực khiến y tức đến nổ phổi.

Nhưng tối hôm qua Võ Du Nghi đã nhận được tin cầu hòa của tù trưởng Khiết Đan Lý Tận Trung. Trong lòng y đã thoải mái hơn một chút, ít nhất người Khiết Đan còn biết mình mới là chủ tướng quân Đường chứ không mang tin cầu hòa giao cho Địch Nhân Kiệt.

Mặc dù Võ Du Nghi là đang bị thánh chỉ của Võ Tắc Thiên bức bách mới không thể không khởi binh đến Du Quan, nhưng lúc này trong lòng y thâm thấy may mắn, y may mắn khởi binh đúng lúc mới có hi vọng có được thắng lợi cuối cùng, nếu không đã bị Địch Nhân Kiệt cướp đi thắng lợi thực sự rồi.

Võ Du Nghi quay đầu lại quát to:

- Tăng tốc lên!

Một trăm ngàn đại quân tăng tốc trùng trùng điệp điệp hướng về Du Quan.

Sáng ngày hôm sau, 100 ngàn quân Đường chủ lực cuối cùng cũng đến Du Quan. Quân đội cắm trại ngoài Du Quan, trong đại tướng, Võ Du Nghi tiếp kiến mấy Giáo úy trốn về từ Doanh Châu. Mấy giáo úy này kể lại tỉ mỉ cho chủ tướng nghe về quá trình mình chạy trốn. Cuối cùng Chu giáo úy nói:

- Người Tiêu không muốn bán mạng cho người Khiết Đan, lại lo lắng người nhà gặp nguy hiểm, đã chạy trốn trong đêm, chúng tôi mới được thoát thân. Trên đường trở về, phát hiện quân đội Khiết Đan rút lui về phía sau, sĩ khí phần lớn đang đề mê.

Võ Du Nghi trầm tư một chút hỏi:

- Bình thường mối quan hệ giữa người Tiêu và người Hề với người Khiết Đan thế nào?

- Khởi bẩm Đại tướng quân, bình thường người Hề và người Tiêu cũng bị người Khiết Đan ức hiếp. Nhưng sau khi bọn họ được lợi thì cùng người Khiết Đan vẽ đường cho hươu chạy. Lúc đối phó với người Hán càng tàn bạo hơn, nhưng lúc tác chiến không như ý, bọn họ lại rút lui nhanh hơn người Khiết Đan.

Một gã Giáo úy bên cạnh bổ sung:

- Bọn chúng chính là hai con chó chần chừ.

Mọi người lập tức cười, lúc này có một tên lính ngoài trưởng bẩm báo:

- Khởi bẩm Đại tướng quân, Địch tướng quốc và Lý tướng quân đến rồi.

Sắc mặt của Võ Du Nghi lập tức trầm xuống, khoát tay nói với mấy tên Giáo úy:

- Các người lui xuống trước đi.

Mấy tên Giáo úy nhận lệnh đi ra ngoài, lúc này Võ Du Nghi mới hạ lệnh:

- Mời bọn họ vào!

Một lát sau, Địch Nhân Kiệt và Lý Trân đi vào đại tướng, khẽ cười nói với Địch Nhân Kiệt:

- Đại tướng quân dẫn quân đến đúng lúc là hạnh phúc của quân Đường.

So sáng với sự nhiệt tình trong lần đầu tiên gặp mặt, dường như lần này Võ Du Nghi đã đổi thành một người khác. Y không ra ngoài đại tướng đón, cũng không tươi cười với bọn họ, y miễn cưỡng mời bọn họ ngồi xuống, mặt lạnh lùng nói:

- Ta vốn không muốn đến cướp công lao của các người, tiếc là có người âm thầm tố cáo lên Thánh thượng. Ta đành bị ép đến, xin Địch tướng quốc và Lý tướng quân cứ yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không cướp công lao của hai người đâu.

Nói đến đây, y lại liếc mắt nhìn Lý Trân hừ một tiếng.

Lý Trân làm như không nhìn thấy gì, hẩn ngồi một bên bình thản uống trà, không nói câu nào để cho Địch Nhân Kiệt và Võ Du Nghi đối thoại.

Địch Nhân Kiệt thấy Võ Du Nghi không chịu nổi sắp phát hỏa, liền biết người này lòng dạ hẹp hòi. Ông ta cũng không buồn mà vẫn tươi cười:

- Nghe đồn ỏ Khiết Đan bị Đột Quyết xâm nhập, Khiết Đan không thể không lui binh cầu hòa, không biết Đại tướng quân thấy chuyện này thế nào?

Trong lòng Võ Du Nghi lập tức cảnh giác, Địch Nhân Kiệt đang thử dò xét mình với chuyện vô cùng nhạy cảm này. Rất rõ ràng, Địch Nhân Kiệt và Lý Trân đã thắng lợi Du Quan vẫn cảm thấy chưa đủ. Bọn họ còn phải chiếm được nhiều lợi ích nữa. Võ Du Nghi cười lạnh trong lòng rồi nhướn mày nói:

- Đúng là ta nhận được tin cầu hòa của Lý Tận Trung nhưng ta đã phái người báo cáo lên Thánh thượng, có nhận cầu hòa hay không phải do Thánh thượng quyết định. Nhưng làm tổng quản Thanh Biên ta có trách nhiệm suất quân thu phục Liêu Đông.

Nói đến đây, y quay đầu lại nói với Lý Trân:

- Nếu Thánh thượng bổ nhiệm Lý tướng quân làm đô đốc Bình Châu, ta hi vọng Lý tướng quân có thể tuân thủ nghiêm ngặt chức trách, không được tự ý rời khỏi cương vị công tác. Nếu không quân kỷ khó tha, tuy ta không xử phạt được người nhưng tin chắc Thánh thượng sẽ không thiên vị một kẻ phạm thượng, tướng lĩnh làm theo ý mình.

Lời của Võ Du Nghi rất nặng nề, chính là cảnh báo Lý Trân không được cướp đoạt công lao của y, ở lại Bình Châu, không cho hắn ra khỏi Du Quan vào Liêu Đông.

Lúc này Lý Trân cười nói:

- Ta không định cướp công lao của Đại tướng quân, ta chỉ muốn nhắc nhở Đại tướng quân, rất có thể Khiết Đan sẽ dùng kế dụ địch, dụ quân Đường lên bắc gập. Ta tin là Lý Tận Trung không có ý đồ đầu hàng.

- Người tin?

Võ Du Nghi coi thường không thèm để ý đến lời nhắc nhở của Lý Trân, y cười lạnh vài tiếng nói:

- Người dựa vào cái gì mà nói những lời này? Lẽ nào bên cạnh Lý Tận Trung có thám tử của người nằm vùng? Cho nên người mới biết những điều chi tiết như vậy? Lý tướng quân ta khuyên người hãy mau thu hồi suy nghĩ muốn tranh công chủ tướng của ta đi tấn công Khiết Đan, đừng cho rằng mình đánh một lần là thắng, cái đuôi sẽ vểnh lên tận trời đấy.

Lúc này Địch Nhân Kiệt ở bên cạnh khuyên nhủ:

- Lý tướng quân thực sự không phải muốn tranh công gì cả, tin người Đột Quyết tấn công Khiết Đan quả thực đáng nghi. Không phải ta nói là Đột Quyết không thể làm như vậy, người Đột Quyết có lẽ sẽ nghĩ như vậy nhưng chắc chắn bọn họ sẽ phái sứ giả đi liên hệ với triều đình trước. Nếu y muốn cướp tài sản của người Khiết Đan thì cũng phải có được ân tình của Đại Đường. Đây mới là tác phong làm việc trước sau như một của người Đột Quyết chứ không phải vô duyên vô cớ mà tập kích người Khiết Đan. Cho nên, trong này chắc chắn có ẩn tình khác.

Võ Du Nghi đâu chịu nghe Địch Nhân Kiệt giải thích, y không kiên nhẫn được nữa lập tức đứng lên hạ lệnh đuổi khách:

- Được rồi, ta còn quân vụ phải xử lý, không có thời gian nói chuyện với hai vị, hai vị xin mời.

Địch Nhân Kiệt và Lý Trân liếc nhìn nhau, đều âm thầm lắc đầu, kết quả này nằm trong dự liệu của họ. Võ Du Nghi cứ khăng khăng một mực. Xem ra y nhất định phải dẫn quân tiến binh Liêu Đông rồi.

326. Chương 324: Bám Theo Quân Tiến Công

Lý Trân và Địch Nhân Kiệt cuối cùng cũng không thể thuyết phục được Võ Du Nghi. Đêm hôm đó, Võ Du Nghi liền suất lĩnh 100 ngàn đại quân ra khỏi Du Quan, trùng trùng điệp điệp đánh về phía Doanh Châu.

Trong phòng, Địch Nhân Kiệt khoanh tay đi đi lại lại, trong lòng ông vô cùng âu lo, lần này triều đình xuất binh quá ít. Võ Du Nghi mang tất cả quân đội đi Liêu Đông, Hà Bắc trống không. Một khi quân Đường đại bại ở Liêu Đông, e rằng thiết kỵ của người Khiết Đan sẽ quét qua Hà Bắc, hậu quả thực sự là không thể tưởng tượng nổi.

Mà ông thì không ngăn được Võ Du Nghi suất quân lên bắc, bây giờ e rằng chỉ có thánh chỉ mới có thể ngăn cản được sự mạo hiểm của Võ Du Nghi. Nhưng ông có chuyển phát nhanh cho Thánh thượng thì ít nhất cũng phải gửi từ hai ngày trước, thánh chỉ ít nhất phải bốn ngày sau mới đến nơi, lúc đó còn kịp không?

Lúc này, Địch Nhân Kiệt có cảm giác, vừa quay đầu lại thì thấy Lý Trân đứng ở cửa. Ông cười hỏi:

- Muộn như vậy người vẫn chưa đi nghỉ sao?

Lý Trân đi vào hỏi:

- Sau khi suy nghĩ rất lâu, tốt nhất ta vẫn suất quân lên bắc, tiếp ứng quân Đường.

Địch Nhân Kiệt không trực tiếp trả lời Lý Trân, ông bảo hấn ngồi xuống rồi sai binh lính dâng hai chén trà lên. Địch Nhân Kiệt uống một ngụm trà nóng, lúc này mới chậm rãi nói:

- Ta hiểu tâm trạng của ngươi, nhưng chuyện không đơn giản như ngươi nghĩ. Thực ra Võ Du Nghi nói không sai, sở dĩ Thánh thượng phong ngươi làm Đô đốc Bình Châu chính là hi vọng ngươi bảo vệ cho Bình Châu, giao chiến sự của Liêu Đông cho Võ Du Nghi.

Dừng lại một chút, Địch Nhân Kiệt lại cười nhạt nói:

- Đây cũng là thuật cân bằng của đế vương. Tuy người không hi vọng Võ Du Nghi dùng quân quyền để dọa người cho nên mới chuẩn cho người không chịu quyền tiết chế của y, nhưng người cũng phải suy nghĩ đến cảm nhận của Võ Du Nghi. Hơn nữa, Võ Du Nghi vẫn là thống soái chủ lực, nếu như người cướp công lao của y, thì cả gia tộc Võ thị sẽ coi ngươi là kẻ địch.

Lý Trân lắc lắc đầu:

- Nhưng đây không phải là vấn đề cướp công, mà là hậu quả nghiêm trọng của 100 ngàn quân Đường sẽ bị Khiết Đan tiêu diệt, chúng ta có thể ngồi mà không quản sao?

Địch Nhân Kiệt mỉm cười, Lý Trân can đảm khiến ông ta nghĩ đến thời còn trẻ của mình, lúc đó ông ta cũng giống Lý Trân, huyết khí phương cương, dám làm dám chịu.

- Trên thực tế, chúng ta không thể xác định Khiết Đan có dùng kế dụ binh hay không, chúng ta cũng chỉ phỏng đoán. Nếu người Đột Quyết thực sự tập kích hạm ố Khiết Đan, như vậy Lý Tận Trung đúng là thực sự muốn nghị hòa với quân Đường rồi. Hơn nữa, Du Quan không thể không có người trấn thủ, người dẫn quân đi thì Du Quan phải làm sao?

Lý Trân không phản bác được, một lúc lâu sau trầm giọng nói:

- Chúng ta cứ trở mắt như vậy nhìn 100 ngàn quân Đường bị diệt sao?

- Không!

Địch Nhân Kiệt không chút do dự phủ nhận lo lắng của Lý Trân, điều này khiến hấn ngạc nhiên. Vừa rồi Địch Nhân Kiệt còn khuyên mình bình tĩnh, không được xuất binh. Nhưng bây giờ lại phủ nhận, ông có ý gì? Lý Trân nhìn Địch Nhân Kiệt không hiểu.

Địch Nhân Kiệt thần nhiên nói:

- Vừa rồi không phải là ta khuyên ngươi không cần xuất binh, ta chỉ hi vọng ngươi có thể hiểu được hậu quả của việc xuất binh, hi vọng ngươi có thể hiểu được thâm ý của Thánh thượng khi phong ngươi làm Đô đốc Bình Châu. Nếu ngươi hiểu vậy thì có thể xuất binh rồi.

- Nhưng...

Lý Trân lại hoang mang nói:

- Ta vẫn không hiểu, nếu xuất binh gây ra nhiều hậu quả, vậy trách nhiệm xuất binh của ta...

- Tất cả hậu quả của việc ngươi xuất binh để ta gánh vác.

Lúc này Lý Trân mới hiểu được sự khổ tâm của Địch Nhân Kiệt. Trong lòng hấn cảm động, hấn cúi đầu rồi lại lắc đầu:

- Có lẽ chúng ta chờ thêm chút nữa đã.

- Ngươi không cần lo lắng.

Địch Nhân Kiệt hiểu được sự lo lắng của Lý Trân liền cười nói:

- Chuyện chưa đến mức xấu như ngươi nghĩ, ta là Quan quân dung sử, ta có quyền điều chỉnh một số chuyện không hợp lý. Hơn nữa ta là Thái thú Doanh Châu, xuất binh Doanh Châu không phải là điều đương nhiên sao?

Địch Nhân Kiệt vỗ vỗ nhẹ vào vai Lý Trân cười nói:

- Đi đi, Du Quan để ta làm chủ, ta đã viết thư cho Trương Cửu Lễ Đan Châu, điều một ít quân từ chỗ ông ta đến đây, có thể ngày mai sẽ đến, ta tin có thể thủ vững Du Quan.

Lý Trân im lặng gật đầu, đứng dậy thi lễ, bước nhanh ra khỏi phòng. Địch Nhân Kiệt khoanh tay nhìn bóng lưng của hắn đi xa, vui mừng gật gật đầu. Người thanh niên này quan tâm Đại Đường, có dũng khí, có trách nhiệm. Nếu có thể làm con rể mình thì cũng là cái phúc của ông.

Trời mới sáng, Lý Trân để lại hai ngàn quân đội cho Địch Nhân Kiệt, hân suất lĩnh 5 ngàn quân lên phía bắc Doanh Châu. Ngay chiều hôm Lý Trân đi, Thái thú Đan Châu Trương Cửu Lễ suất lĩnh 3 ngàn quân đến Du Quan, tăng cường phòng ngự cho Du Quan.

Lý Trân suất lĩnh 5 ngàn quân đội thẳng đường lên bắc, đội quân này được tạo thành từ 3 ngàn Lư Long quân và 2 ngàn tân binh. Mặt khác khi toàn quân Khiết Đan bị diệt lại thu được mấy ngàn con chiến mã, Lý Trân chọn 3 ngàn con khỏe mạnh nhất để vận chuyển vũ khí, lương thực để binh lính có thể tiết kiệm sức lực, hành quân nhanh chóng. Buổi chiều cùng ngày, bọn họ đã dần dần vượt qua hậu quân của Võ Du Nghi.

Nhưng Lý Trân suất lĩnh một đội quân đi theo con đường khác, lên bắc song song với quân Đường chủ lực. Hai bên cách nhau khoảng 20 dặm, đêm đến quân đội của Lý Trân nghỉ ngơi ở trong một sơn cốc. Đám lính không mang theo lều trại, mỗi người một tấm chăn bông, ngủ lộ thiên. Hành quân cả ngày, đám lính đã vô cùng mệt mỏi, họ đang chìm sâu vào giấc ngủ.

Dựa vào một gốc cây đại thụ cành lá sum sê, quân Đường dựng một quân trường đơn giản, trong đại trường ngọn đèn lơ mờ sáng. Lý Trân đang cùng nhóm Giáo úy thảo luận kế sách lên bắc.

Lý Trân để tám bản đồ lên một cọc gỗ nói với nhóm Giáo úy:

- Nếu người Khiết Đan dùng kế dụ địch, khả năng lớn nhất là tập kích vào quân nhu hậu cần của quân Đường. Đã không có lương thảo cung cấp, 100 ngàn đại quân không cầm cự được lâu.

Lý Trân lại dùng cây gỗ chỉ vào bản đồ phía Du Quan nói:

- Nếu ta đoán không sai, sau khi cướp được Du Quan cũng chính là lúc Khiết Đan tấn công quân Đường vô cùng nghiêm trọng.

Một gã Giáo úy tiếp lời nói:

- Nhưng người Khiết Đan cũng có thể sẽ tấn công Đan Châu, công phá Đan Châu. Bọn họ cũng có thể từ Vân Nam xuống U Châu. Một tháng trước, bọn họ đã xuất trọng binh tấn công Đan Châu.

Lý Trân cười tiếp tục nói:

- Dù là tấn công Đan Châu hay Du Quan thì đều phải xuất trọng binh. Một tháng trước, người Khiết Đan sở dĩ đánh Đan Châu mà không đánh Du Quan là bởi vì binh lực của bọn chúng không đủ. Tin chắc lần này không giống như vậy. Mà chiến lược của Khiết Đan chính là để tiêu diệt hoàn toàn quân Đường. Cho nên chắc chắn là tấn công Du Quan, tạm thời không quan tâm đến Đan Châu.

- Xin hỏi tướng quân, chúng ta nên đáp trả thế nào?

Một gã Giáo úy khác hỏi.

- Chúng ta đợi tình báo trước, quan trọng là phải bảo vệ quân nhu hậu cần cho quân Đường. Cho nên chúng ta không thể dời xa hậu cần quân nhu quá xa, nhất định lúc nào cũng phải cảnh giác.

Lần này, trong quá trình Lý Trân dẫn quân tiến Liêu Đông, võ sĩ Nội vệ lên bắc cùng hắn biến thành thám báo tạm thời. Bọn họ cứ 5 người thành 1 đội, từng bước lên bắc tra xét quân tình của Khiết Đan.

Cách Du Quan khoảng 200 dặm, là một ngọn núi lớn hùng vĩ, tên là núi Bạch Lang. Thực tế chỗ này là dư mạch của Yên Sơn. Trải quan ngàn vạn năm mưa gió, xói mòn, trong núi Bạch Lang tạo thành một khe sâu tên là Bạch Lang cốc.

Bạch Lang cốc dài hơn 50 lý, có chỗ rộng lên đến hơn 10 dặm, chỗ hẹp nhất cũng 2-3 dặm. Giữa khe còn có vô số khe nhỏ khác bị rừng cây bao trùm.

Mặc dù Bạch Lang cốc này có vị trí vô cùng quan trọng, nhưng cũng không phải là đường phải qua khi lên phía bắc Doanh Châu, thậm chí đường lối cũng không có. Vì chỗ này là đường vòng, ít nhất so với đi thẳng từ phía đông đại sơn cũng phải xa hơn 40 dặm. Đối với thương lữ lặn lội đường xa mà nói vẫn có thể giảm đi hơn 40 dặm, khá là hấp dẫn.

Quan trọng hơn là, trong cả sơn cốc không có thôn xóm hoặc trạm nghỉ chân nào để bổ sung lương thực. Hơn nữa, dã thú hoành hành, người đi đường lại rất vắng vẻ.

Lúc trời sẩm tối, trong Bạch Lang cốc có một nham động, 5 tên thám báo Nội vệ quân Đường đang nghỉ ngơi, ăn cơm trong động. Hang khá rộng, như một cung điện làm bằng đá. Sâu trong động, có không ít xương động vật, có lẽ chỗ này là một hang ổ của mãnh thú. Nhưng hiện tại đã bị thám báo Nội vệ tạm thời chiếm lĩnh.

Võ sĩ Nội vệ tuy không phải là quân chính quy nhưng bọn họ dũng mãnh hơn binh lính quân đội. Ai cũng có võ công cao cường, kinh nghiệm đối phó với mãnh thú rất phong phú, có thể nói là tinh nhuệ trong tinh nhuệ. Lúc bọn họ đóng vai thám báo tạm thời trong quân đội, thì cũng không hề thua kém thám báo chân chính.

Năm tên võ sĩ Nội vệ do một Đội trưởng suất lĩnh, đội trưởng tên là Dương Hồng Liệt, người Quan Trung, chưa đến 30 tuổi, nhập ngũ vào Nội vệ đã được 7 năm.

Vì Nội vệ sắp mở rộng quy mô, người có kinh nghiệm lâu năm như Dương Hồng Liệt có khả năng sẽ được thăng làm Giáo úy, cũng chính vì nguyên nhân này mà y rất cố gắng, chủ động xin dẫn thủ hạ đi tra xét tình hình quân địch.

- Dương đội chính, nếu quân Khiết Đan không có vấn đề gì thì sao?

Một gã thuộc hạ hỏi.

- Đúng vậy, nghe nói người Khiết Đan muốn nghị hòa với quân Đường. Bọn họ đã rút quân lên bắc, sao có thể xuôi nam?

Một gã võ sĩ khác bổ sung.

- Nghị cái đầu người ấy?

Dương Hồng Liệt cười mắng một câu, lại nhặt một nhánh cây lên gõ hai người một chút nói:

- Thời gian các người đi theo tướng quân cũng không phải là ngắn nữa, nên biết thủ đoạn của tướng quân. Lẽ nào đầu óc của hãn còn không bằng hai cái đầu heo các người sao?

- Dương đội chính nói đúng, nếu tướng quân bảo chúng ta ra ngoài tuần tra, chắc chắn sẽ có biến cố.

- Lão Trương nói không sai, hai cái đầu heo các người nghe ta đây, lần này nhất định ta phải lập công mới có thể được thăng làm Giáo úy. Các người phải dốc sức, nếu không đừng trách ta không khách sáo với các người.

Hai gã thủ hạ sợ đến mức cúi đầu, không dám hé răng nửa lời. Lúc này, võ sĩ Nội vệ họ Trương lại cười nói:

- Tôi thấy hơi lạ, vì sao chúng ta không tra xét quan đạo? Quân Đường chủ lực cũng sẽ không đến chỗ này, nếu quân Khiết Đan muốn phục kích quân Đường, chắc là phải phục kích trên quan đạo mới đúng chứ.

Dương Hồng Liệt hừ một tiếng, rồi tức giận nói:

- Người cho rằng ta không muốn đi tra xét quan đạo sao? Năm đội thám báo rút thăm, ta rút ngẫu nhiên vào Bạch Lang cốc, các người hiểu chưa?

Mọi người bưng tỉnh ngộ, hóa ra Dương đội chính ngẫu nhiên rút được Bạch Lang cốc, chẳng trách dọc đường y luôn bức tức, mình không may mắn, chẳng trách?

Đúng lúc này, binh lính canh gác trên cây đại thụ vội chạy vào nói gấp:

- Đội trưởng, phía trước có tình hình.
- Tình hình thế nào?
- Hình như có quân đội đến.

Mọi người kinh hãi, vội vàng chạy ra ngoài động, chạy tới cửa Dương Hồng Liệt nằm phục trên một tảng đá quan sát, mơ hồ nhìn thấy mấy chục tên lính Khiết Đan đang chậm rãi đi về phía này, đi đường dò xét hai bên rừng cây và bụi cây, đây chắc chắn là thám báo tiền quân Khiết Đan, bọn họ chắc chắn sẽ điều tra sơn động này.

Dương Hồng Liệt nhìn xung quanh chỉ thấy chỗ cách đó không xa khá thấp, có thể leo lên núi được, y lập tức nói với mấy tên thuộc hạ:

- Đi theo ta.

Y dẫn theo 4 gã thuộc hạ nhanh chóng leo lên núi, không lâu sau đã bò lên tảng đá to, chui đầu vào bụi cỏ tươi tốt.

nh khác.

Vô Du Nghi đâu chịu nghe Địch Nhân Kiệt giải thích, y không kiên nhẫn được nữa lập tức đứng lên hạ lệnh đuổi khách:

- Được rồi, ta còn quân vụ phải xử lý, không có thời gian nói chuyện với hai vị, hai vị xin mời.

Địch Nhân Kiệt và Lý Trân liếc nhìn nhau, đều âm thầm lắc đầu, kết quả này nằm trong dự liệu của họ. Vô Du Nghi cứ khăng khăng một mực. Xem ra y nhất định phải dẫn quân tiến binh Liêu Đông rồi.

327. Chương 325: Chim Sẻ Núp Phía Sau

Đội trinh sát tiền trạm của người Khiết Đan tuần tra không lâu, một đội quân Khiết Đan mấy ngàn người trùng trùng điệp điệp mở ra từ phương bắc. Đây chính là đội quân tinh nhuệ được chọn từ trong mấy vạn quân Khiết Đan, có khoảng 5 ngàn người, do tù trưởng Khiết Đan Lý Tận Trung đích thân thống soái.

Cái cạm bẫy này được Lý Tận Trung bố trí tỉ mỉ để dụ quân Đường chủ lực lên bắc, sau đó tập kích hậu cần quân nhu của quân Đường. Một trăm ngàn đại quân đã không được tiếp viện lương thảo, duy trì chưa được 3 ngày, hơn nửa hậu cần quân nhu bị tập kích. Quân tâm của quân Đường chắc chắn sẽ loạn, đây chính là tạo cơ hội để thiết kỵ Khiết Đan công kích quân Đường.

Lý Tận Trung thấy trời đã tối liền hạ lệnh:

- Truyền lệnh quân đội nghỉ ngơi tại chỗ!

Năm ngàn quân Khiết Đan nghỉ ngơi tại chỗ, có nước uống, có thịt dê ăn. Lý Tận Trung đứng trên tảng đá lớn nhìn chăm chú vào bản đồ được chế đơn giản. Chỗ này là trung tâm của Bạch Lang cốc, cách đường phía đông khoảng 30 dặm, bị ngăn bởi một ngọn núi lớn, đi về phía trước hơn 10 dặm sẽ có một thạch cốc bí mật hẹp dài, có thể đi ngang qua phía đông đại sơn, nối thẳng với quan đạo.

Bọn chúng muốn tập kích hậu cần của quân Đường, chỉ có thể xuyên qua con đường thạch cốc dài chừng 10 dặm kia. Vấn đề quan trọng bây giờ là phải biết hành tung của quân Đường, mới có thể nắm chắc đánh vào hậu cần quân Đường thành công.

Lý Tận Trung trầm tư, nhưng không phát hiện ra trên nóc nhà phía xa cách mấy trăm bước có 5 tên thám báo quân Đường đang chăm chú theo dõi nhất cử nhất động của họ. Dương Hồng Liệt nói nhỏ với hai gã thuộc hạ:

- Ta tiếp tục theo dõi bọn chúng, hai người lập tức quay về bẩm báo với tướng quân. Trên đường phải cẩn thận, đừng để lính trinh sát của đối phương bắt được.

Hai gã thuộc hạ trả lời rồi nhanh chóng đứng dậy, Dương Hồng Liệt tiếp tục theo dõi Lý Tận Trung, tuyệt đối không dám lơ là.

Ngay lúc mấy thám báo quân Đường từng bước lên bắc thì 5 ngàn quân đội của Lý Trân cũng đã tới Bạch Lang cốc, trước mắt tạm thời dừng ở phía nam miệng cốc.

Lần này Lý Trân suất lĩnh quân đội vòng lên bắc, 5 ngàn binh lính ban ngày ngủ đêm hành quân, không đi quan đạo mà chọn đường hẻo lánh. Chỉ hai ngày sau, đại quân đã đến một khe núi cách cửa Bạch Lang cốc 30 dặm.

Vùng này là đồi núi, hang động nhiều, rừng núi rậm rạp, con đường gần nhất cũng ngoài 20 dặm, vị trí vô vùng hẻo lánh. Nhưng cách họ không xa, lại có một thôn trang nhỏ hơn 10 nóc nhà, là thôn Bạch Lang, người trong thôn chủ yếu sống bằng nghề hái thuốc và săn thú.

Lúc này trời đã sắp sáng, Lý Trân liền hạ lệnh cho 5 ngàn quân đóng ở chỗ này, sau đó phái mấy trinh sát đi tuần tra xung quanh. Chỗ này cách khá gần quân Đường chủ lực, một khi Võ Du Nghi biết mình lên bắc, chắc chắn y sẽ gây phiền toái cho mình.

Đi trong quân trưởng, Lý Trân ngồi trước quân đồ, cẩn thận nghiên cứu đường lối tiến quân, phương án hành động lần này hoàn toàn do hắn đề xuất, có được sự ủng hộ của Dịch Nhân Kiệt.

Sau khi nhận được tin Khiết Đan cầu hòa, Lý Trân đã cẩn thận nghiên cứu Lý Tận Trung và Tôn Vạn Vinh từ cuộc giao tiếp của mấy tên Trưởng kỳ và quân Khiết Đan. Tuy hai người này đều là tù trưởng Khiết Đan nhưng Trưởng Kỳ và quân Đường giao lưu, tác phong tác chiến của họ đã tiếp thu từ quân Đường, giỏi về sách lược vận dụng, hơn nữa hai người lật lọng, không hề có lòng tin.

Nhưng Lý Trân chú ý hơn đến nhược điểm của bọn họ, nhược điểm của họ cũng rất rõ ràng, bọn họ là dân tộc du mục, giỏi về tác chiến kỵ binh, trên cơ bản không có kinh nghiệm chiến đấu ở vùng núi và trận địa.

Thứ nữa, con người của Lý Tận Trung khá tự phụ, y luôn khinh thường tướng lĩnh biên quan Liêu Đông, năm đó mừng thọ Vương Hiếu Kiệt, hầu như tất cả đều đi chúc mừng, duy chỉ có Lý Tận Trung này là phái một gã thuộc hạ đi xã giao, tỏ ra rất vô lễ.

Còn những kinh nghiệm phong phú của đại tướng Vương Hiếu Kiệt cũng bị Lý Tận Trung xem thường, huống chi mình mới chỉ xuất đạo một năm. Đây là nhược điểm của Lý Tận Trung, y nhất định không để ý mình, cơ hội này phải nắm vững.

Lúc này, thám báo có lẽ đã có được chút tin rồi, Lý Quang Bất kiên nhẫn chờ thám báo trở về. Mấy tên lính dẫn thôn trưởng thôn Bạch Lang vào.

Trưởng thôn họ Trần, khoảng 50 tuổi, rất thật thà chất phác, ông ta vừa vào đã quỳ xuống nói:

- Tiểu nhân Trần Tam Lang khấu kiến tướng quân.
- Trần Trưởng thôn, xin hãy đứng dậy.

Lý Trân cười ha ha nâng ông ta dậy nói:

- Trưởng thôn, trước hết xin hãy yên tâm. Quân Đường chúng tôi luôn kỷ luật nghiêm minh, tuyệt đối không gây tai họa cho dân chúng.
- Tiểu dân tin, quân đội trú đóng ở thôn bên, không mấy may mớ hào gì của chúng tôi.

Lý Trân cười cười lại hỏi:

- Vậy các ông sinh nhai bằng gì? Người ngoài có hay đến không?
- Khởi bẩm tướng quân, chỗ này của chúng tôi tên là Bạch Lang cốc, cốc sâu rừng rậm, có nhiều dược liệu, nhiều dã thú. Người trong thôn chúng tôi dựa vào hái thuốc, săn thú mà sống, cứ 10 ngày sẽ đi Doanh Châu bán thuốc, lông, da tiện mua những vật dụng cần thiết. Bình thường người ngoài rất ít khi đến chỗ chúng tôi, chỉ thỉnh thoảng có người buôn thuốc và người bán hàng rong đến.
- Vậy quân Đường và quân Khiết Đan có đến không?

Lý Quang Bật hỏi.

- Quân Đường đã nhiều năm không tới, mấy tháng trước quân Khiết Đan mới tới, nhưng bọn họ cũng không xuôi nam, tháng trước vẫn là lần đầu tiên gặp họ.

Lý Trân gật gật đầu, hần trầm tư một lát rồi hỏi:

- Từ chỗ này đi Doanh Châu, các ông đi thế nào?

Trưởng thôn nói:

- Bình thường chúng tôi đi con đường phía nam, gần đường đi Doanh Châu. Tuy là đi vòng một chút nhưng con đường bằng phẳng, hóa ra lại thành nhanh. Nhiều nhất chỉ ba, bốn ngày là đến. Nếu không muốn đi con đường phía nam, cũng có thể đi con đường nhỏ trước mặt. Nhưng đường đi không dễ, cũng không an toàn lắm.

Lý Trân nghe nói có con đường nhỏ, trong lòng hiểu ra vội vàng truy vấn:

- Đường nhỏ có đường nối không?

- Đường nhiên là có, tôi chính là đi từ đường nhỏ đến, chỉ có điều xuyên qua thung lũng hẹp gần 10 dặm.

Lý Trân suy nghĩ một chút rồi nói với trưởng thôn:

- Trưởng thôn có thể tìm cho chúng tôi một người dẫn đường, chúng tôi định đi từ con đường nhỏ trong thung lũng ra quan đạo, ta sẽ hậu tạ các ông.

- Không có vấn đề gì, con trai ta thường đi đường nhỏ đến Doanh Châu, để nó dẫn tướng quân đi.

Năm ngàn quân Đường nghỉ ngơi và chỉnh đốn một ngày ở thôn Bạch Lang. Trời sắp sáng, quân Đường dưới sự dẫn dắt của người hướng dẫn, nhanh chóng khởi hành xuất phát từ trong Bạch Lang cốc.

Đây là đêm đầu thu, trên trời hiện ra đầy đám mây màu tím, nhưng trời không mưa, mặt đất hơi ẩm ướt nhưng không lầy lội. Năm ngàn binh lính trong thung lũng lặng lẽ khởi hành. Chỉ thỉnh thoảng mới nghe thấy tiếng trường mâu và hoành đao đụng vào nhau kêu leng keng.

Đám lính không được nói chuyện với nhau, không được ra khỏi đơn vị đi tiểu, cố gắng không cho chiến mã phát ra tiếng xiiiiii..... Hành quân một phần bí ẩn sẽ có nhiều thêm một phần thẳng.

Từ cửa cốc đến mật đạo mà Lý Trân muốn đi khoảng 10 dặm, 5 ngàn quân Đường đi con đường nhỏ trong rừng rậm. Gần như hành quân trong rừng rậm tươi tốt, thỉnh thoảng lại qua một đầm lầy lớn, bọn họ phải cẩn thận dẫn ngựa men qua đầm lầy.

Xa xa là từng ngọn núi lẫn trong mảnh rừng tối đen như mực, thỉnh thoảng có tiếng dã thú gào rít phía xa, ở trong rừng cây âm u vô cùng sợ hãi.

Quân Đường không dừng lại trong rừng rậm nữa, ngược lại họ tăng tốc, mặt trời xuyên vào rừng cây chiếu xuống, xua tan vẻ âm u, 5 ngàn binh lính như thiết long, khiến động vật xa xa nhìn lén cảm thấy từng cơn sợ hãi,

Lúc cách mật đạo sơn cốc khoảng 10 dặm, bọn họ vào một ngọn đồi, chỗ này là chỗ rộng nhất của Bạch Lang cốc, hai bên rộng năm, sáu dặm. Rừng cây càng thêm tươi tốt, lúc này quân Đường đã hành quân từ từ.

Lý Trân giục ngựa, xông lên một gò đất nhỏ, từ chỗ này có thể nhìn thấy thung lũng phía xa, chỉ nhìn thấy có một ngọn núi to lớn hiểm trở trên Sơn Lĩnh phía xa, dường như ngọn núi cao này là cả chục tên khổng lồ xếp thành hàng đợi lệnh.

Lý Trân chuyển mắt nhìn sang phía tây ngọn núi, chỗ đó mới là mục tiêu hành quân của hắn, có một mật đạo sơn cốc đi thông quan quan đạo. Chỉ thấy mật đạo tối đen, không được ánh mặt trời chiếu sáng, có vẻ hơi âm trầm.

Lý Trân nhanh chóng tính toán vị trí hiện tại của 100 ngàn quân Đường chủ lực. Lúc này mây xanh của buổi sáng sớm đã tan biến, thời tiết vô cùng sáng sủa, thích hợp để mình hành quân. Với tốc độ của 100 ngàn đại quân, bây giờ chắc đã qua vị trí của Bạch Lang cốc, hậu quân cách chỗ này không xa.

Nếu quân đội Khiết Đan mai phục trên đường, vẫn sẽ bị binh lính phát hiện. Cho dù Võ Du Nghi có vô dụng thì quân đội của y vẫn có thể gấp gáp tổ chức chống cự.

Nói cách khác, nếu quân Khiết Đan muốn động thủ với quân Đường thì chắc là bọn họ sẽ ra tay ở Bạch Lang cốc, lợi dụng có sự yểm hộ của địa hình. Lý Trân một lần nữa lại nhìn về phía thung lũng tối đen như mực kia.

Lúc này, Lý Trân nhìn thấy có hai bóng người chạy vội từ phía bắc tới. Hắn biết đây là thám báo mà hắn phái đi, hắn liền lập tức ra lệnh:

- Dẫn thám báo tới đây!

Một lát sau, tên đội trưởng thám báo được dẫn đến bên cạnh Lý Trân, y khom người thi lễ nói:

- Tham kiến tướng quân!

- Nói đi, đã phát hiện ra điều gì?

- Khởi bẩm tướng quân, chúng tôi chỉ phát hiện ra một đội quân Khiết Đan, ước chừng năm ngàn người, cách ngay phía trước chưa đến 300 dặm, đang nghỉ ngơi.

Năm ngàn người, đúng làm quân số tốt nhất để tập kích hậu cần của quân Đường. Đây chắc chắn là đội quân tinh nhuệ của người Khiết Đan, Lý Trân lại hỏi:

- Bọn chúng có phát hiện ra các người không?

Dương đội chính dẫn 4 người ty chức lặn lội quan sát ngoài 300 dặm, phát hiện quân địch không có phòng bị, người Khiết Đan hình như không biết chúng ta sẽ đến.

- Đối phương có bao nhiêu kỵ binh? Còn nữa, đối phương có binh lính tuần tra vùng phụ cận không?

- Khởi bẩm tướng quân, tất cả là bộ binh, không có kỵ binh, trang bị toàn là chiến đao và trường mâu, mặc áo giáp Minh Quang của quân Đường, nhưng mũ lại là mũ đầu sói, trong bị rất hoàn chỉnh. Về phần binh lính Khiết Đan, chúng tôi cũng phát hiện nhưng bọn họ chỉ tuần tra trong vòng 10 dặm, chưa đến phía nam.

Lý Trân gật gù đầu, ánh mắt nhìn về khe núi đen phía xa, dưới ánh trời chiếu sáng nhìn vào cửa sơn cốc rất rõ. Giống như dự kiến của hắn, người Khiết Đan cũng muốn đột phá từ sơn cốc, tập kích vào quân nhu hậu cần của quân Đường.

Mà thung lũng này sẽ trở thành điểm quan trọng để hắn đánh Khiết Đan. Nếu như có thể giết chết hết quân Khiết Đan trong thung lũng này, thì đây là kết quả tốt nhất. Nhưng trên thực tế, quân Đường rất khó làm được, nếu như hắn vào sơn cốc trước một bước thì chắc chắn sẽ kinh động đến quân Khiết Đan.

Nếu hắn phái người truyền tin cho đội quân nhu quân Đường, chưa chắc đối phương đã tin, hơn nữa e là thời gian cũng không còn kịp nữa rồi.

Nhưng có thể thử xem, Lý Trân lập tức phái hai gã thám báo vừa rồi lập tức trèo qua Bạch Lang cốc truyền tin cho hậu cần quân Đường bên kia.

Nhìn hai gã thám báo chạy xa, Lý Trân lại chậm rãi hạ lệnh:

- Truyền lệnh của ta, toàn quân ẩn nấp trong rừng, không được để lộ động tĩnh.

Theo lệnh của Lý Trân, 5 ngàn quân bắt đầu lặng lẽ vào rừng rậm, rất nhanh biến mất trong Bạch Lang cốc.

Một trăm tên thám báo Lý Tận Trung phái đi đã vào khe thung lũng trước một bước. Khe thung lũng này có thể nói là tác phẩm của quỷ phủ thần công. Chiều rộng thung lũng chỉ có bảy, tám trượng, hai bên là vách núi đá trông như bị rìu lớn bổ ra, dốc đứng đứng, âm u ẩm ướt, là nơi sinh sống của nhiều loài bò sát.

Thung lũng chỉ dài 14-15 dặm, qua thung lũng phía sau chính là rừng rậm tươi tốt, ở bên kia rừng rậm mới là quan đạo của hàng lang phía tây.

Lúc này, đội hậu cần của quân Đường đã dần dần đến gần miệng Bạch Lang cốc, bên đó đúng lúc có hơn ngàn mẫu đất bằng phẳng. Đội hậu cần quân Đường liền cắm đại doanh trên chỗ đất bằng phẳng đó.

Giữa bốn tòa đại doanh xây dựng một tòa tháp canh cao ba trượng, có 2 gã lính gác đang trên tháp canh nhìn về phía xa.

Lính gác chủ yếu là quan sát, ban ngày tầm nhìn có thể đạt tới hơn 10 dặm, còn ban đêm trăng chiều mờ, tầm nhìn cũng được khoảng 3 dặm, là công cụ phòng ngự lợi hại nhất cho đại doanh.

Cho nên quân Khiết Đan muốn lên tập kích đại doanh quân Đường cũng không dễ dàng như vậy. Trừ phi ông trời không cho trăng sao có ánh sáng, hoặc là xảy ra một trận bão cát. Nếu không đội quân đánh lên cũng không thể vượt qua tầm mắt của canh sát trên trạm canh gác.

328. Chương 326: Đoạn Kỳ Hậu Lộ

Chủ tướng của hậu cần quân Đường tên là Lý Đa Tộ đảm nhiệm Hữu uy vệ tướng quân, đi cùng với Võ Du Nghi từ kinh thành. Võ Du Nghi vốn là thứ sử Đồng Châu, vì lần này bắc chinh Khiết Đan mà được tạm thời bổ nhiệm làm Hữu Uy vương đại tướng quân. Ở trong quân, y không có tay sai, cũng không có kinh nghiệm lĩnh binh đánh giặc, đối mặt với những đại tướng có nhiều kinh nghiệm, Võ Du Nghi chỉ có thể dựa vào gia tộc Võ thị mạnh mẽ, cứng rắn để áp bức các tướng lĩnh phải phục tùng.

Lý Đa Tộ khoảng 50 tuổi, nhập ngũ năm 30 tuổi, cũng từng tham gia vô số chiến dịch, có kinh nghiệm chiến tranh phong phú. Nhưng trong chiến dịch Liêu Đông lần này, y và các đại tướng khác đều không ai bảo ai, tất cả đều trầm mặc, bất kể trước kia Võ Du Nghi án binh bất động hay bây giờ liều lĩnh vào Liêu Đông thì Lý Đa Tộ cũng không tỏ bất kỳ thái độ gì.

Trên thực tế, Võ Du Nghi cũng không cho y có cơ hội bày tỏ thái độ, chứ khư khư lệnh cho quân đội phải lên bắc. Cho dù Lý Đa Nghi không có bất kỳ phản đối gì nhưng sâu thẳm trong lòng y vẫn nghi ngờ sự nghị hòa của người Khiết Đan. Phải biết rằng người Khiết Đan nghị hòa thực tế là đầu hàng. Một khi quân Đường đã chiếm được Doanh Châu thì người Khiết Đan sẽ có bao nhiêu tiền vốn để mà nghị hòa?

Nếu quả thực muốn nghị hòa, vậy chắc là sau khi tán thành nhượng xuất Doanh Châu. Đương nhiên, có lẽ đúng như chính người Khiết Đan nói, người Đột Quyết tập kích hang ổ của bọn họ, chỉ có như vậy, bọn họ cũng không nên tuyên dương, mà phải lên lút chia binh đi cứu viện. Sau đó giữ lại một bộ phận quân đội đóng quân ở Doanh Châu đàm phán với quân Đường. Như vậy mới có được lợi ích cao nhất.

Còn bây giờ, tất cả quân đội đều lui khỏi phía bắc, chờ quân Đường đến chiếm Doanh Châu. Hoặc là người Khiết Đan vô cùng ngu xuẩn, hoặc chính là một cạm bẫy. Lý Đa Tộ nghĩ đến sự giải đãi của Lý Tận Trung, y vẫn cảm thấy khả năng thứ hai vẫn cao hơn, vì vậy mà càng thêm lo lắng. Y cố gắng giảm tốc độ hành quân, đợi tin quân chủ lực tiến vào thành Doanh Châu.

Lúc này, từ đại tướng có tiếng của Tử Ngang vọng vào:

- Lý tướng quân, tôi có thể vào không?

- Tham quân mời vào!

Vén rèm lên, Trần Tử Ngang đi vào, vì Địch Nhân Kiệt biện hộ cho, y được phục nguyên chức quan. Nhưng quả thực Võ Du Nghi không muốn gặp y liền phái y đến hậu quân, đảm nhiệm tham mưu hậu quân cho Lý Đa Tộ.

- Lý tướng quân, ta có chút nghi ngờ, muốn nói với tướng quân một chút.

Trần Tử Ngang trước sau thẳng thắn, đi thẳng vào vấn đề.

- Tham quân mời ngồi xuống nói.

Lý Đa Tộ mời y ngồi xuống, lệnh cho thân binh dâng trà, lúc này mới cười cười nói:

- Tham quân mời nói!

- Tướng quân, lần này Khiết Đan nghị hòa chắc chắn có sự lừa dối.

Trần Tử Ngang sốt ruột nói.

- Sao biết?

- Tướng quân không nghĩ tới sao? Võ đại tướng quân phụ trách quân sự, tác chiến với quân Khiết Đan còn Địch tướng quốc phụ trách quân chính và can thiệp với Khiết Đan. Chuyện nghị hòa này chắc là do Địch tướng quốc toàn quyền phụ trách. Lý Tận Trung và triều đình giao tiếp đã lâu, lẽ nào y không biết điều này? Y cố tình phái sứ giả nghị hòa không đi liên hệ với Địch tướng quốc. Đây rõ ràng là không hợp nguyên tắc, nếu Khiết Đan thực sự có thành ý nghị hòa, bọn họ sẽ không phạm phải sai lầm này. Cho nên mục đích thực sự của bọn họ chính là về mặt quân sự, chắc chắn đây là cái bẫy, dụ quân Đường lên bẫy.

Lý Đa Tộ gật gù đầu, Trần Tử Ngang phát hiện ra một lỗ hổng khác của người Khiết Đan, y thở dài nói:

- Thực ra ta cũng có cảm giác người Khiết Đan không có thành ý nhưng Võ Du Nghi luôn cố chấp, căn bản không nghe người khác khuyên bảo. Nghe nói ngay cả Địch tướng quốc khuyên bảo cũng không nghe, ta có thể làm gì?

- Nhưng Lý tướng quân có từng nghĩ, nếu người Khiết Đan phục kích quân Đường, đầu tiên sẽ tấn công vào quân nhu lương thảo của quân Đường, chúng ta đứng mũi chịu sào rồi.

Lý Đa Tộ cúi đầu không nói, sao y lại không ngờ đến chứ, nhưng quân lệnh như sơn, y cũng không thể quay đầu xuôi nam, đặc tội với Võ Du Nghi là đặc tội với cả gia tộc Võ thị. Hậu quả này y đảm đương không nổi.

- Tướng quân không ngại thì liên lạc với Địch tướng quốc một chút, nghe đề nghị của ông ấy?

Trần Tử Ngang dường như hiểu được sự khó xử của Lý Đa Tộ lại khuyên thêm một bước nữa.

Lý Đa Tộ lắc đầu, cười khổ nói:

- Chuyện này để ta suy nghĩ một chút.

Đúng lúc này, ngoài cửa có tiếng bấm báo của thân binh:

- Tướng quân, Lý tướng quân Nội vệ phái người đến có việc cấp báo.

Lý Đa Tộ ngây ra, đây là chuyện gì? Y lập tức ra lệnh:

- Mời người báo tin vào!

Một lát sau, có thám báo đi nhanh vào đại tướng quì một gối thi lễ:

- Phụng lệnh tướng quân nhà ta, mang đến một tin tình báo cấp bách.

Người báo tin đưa thư lên, Lý Đa Tộ vội vàng nhận lấy, cũng chưa vội mở ra mà hỏi:

- Xin hỏi, tướng quân nhà người đang ở đâu?

- Tướng quân của chúng tôi hiện đang ở trong Bạch Lang cốc.

Trong lòng Lý Đa Tộ càng ngạc nhiên hơn, y lập tức mở thư ra đọc rồi chấn động, không khỏi đứng lên. Đây sao có thể chứ?

Màn đêm buông xuống, Lý Trân suất lĩnh 500 quân tinh nhuệ bắt đầu lặng lẽ đến gần thung lũng, đề phòng kinh động đến đối phương, đại bộ phận đang lặng lẽ đi theo ngoài 3 dặm.

- Tướng quân, quân Khiết Đan đã vào thung lũng hơn 1 canh giờ rồi.

Đội trưởng thám báo Dương Hồng Liệt đang nhỏ giọng nói với Lý Trân.

Lý Trân gật gù đầu, dưới ánh trăng hắt nhìn thấy rất rõ, đối phương đã để lại 300 người thủ ở cửa cốc, trong đó có một gã đứng gác trên tảng đá lớn, cách họ khoảng hơn 300 bước.

Lý Trân lại nhìn đến một hang đá tự nhiên ở bên cạnh thung lũng dài hơn 70 bước. Nếu quân Khiết Đan dựa vào hang đá này chống cự cũng sẽ khiến cho quân Đường tổn thất lớn. Chắc chắn phải cướp được hang đá này trước khi quân địch phát hiện ra quân Đường.

Lý Trân lại nhìn ba gã lính gác trên tảng đá lớn, Ba gã lính gác này biến thành rất nặng nề, hắt trâm từ một lát rồi thấp giọng gọi ba thần tiễn thủ của Nội vệ đến.

Ba người này là võ sĩ có tài bắn cung giỏi nhất của Nội vệ. Tuy không thể cưỡi ngựa, bắn cung bằng Lý Trân nhưng có thể bách phát bách trúng, xác định điểm bắn chưa từng lỡ tay.

Lý Trân dẫn dò ba người mấy câu, họ hiểu ý, mỗi người mang theo một bộ cung tên. Từ từ bò đến gần miệng cốc, lại nấp trong bụi cây, dần dần đã đến gần ba gã lính gác kia.

Ba tiễn thủ đối phó với một tên lính gác, lúc cách 3 tên lính gác khoảng 30 bước, ba gã tiễn thủ quân Đường nhắm 3 hướng trên tháp canh chính nam, chính đông và chính tây. Ba gã tiễn thủ này, bất kỳ người nào bị phát hiện cũng sẽ dẫn đến sự cảnh giác của quân Khiết Đan.

Trong ba gã lính gác, thì gã lính gác ở giữa là khó xử lý nhất. Y không chỉ ngồi trên tảng đá lớn, hơn nữa cách gã không xa còn có mười tên lính khác đang nghỉ ngơi, nói chuyện, chỉ cần bị bất kỳ gã lính nào phát hiện cũng sẽ thất bại trong gang tấc.

Người cần tỉnh chứ không cần nhiều, ba người này là tỉnh nhuệ nhất trong Nội vệ. Người cầm đầu là một đội trưởng, tên là Mạc Đình Tông, người Lạc Dương, định vị tiễn pháp đứng đầu trong Võ Lâm Quân, các loại cung nỏ khác có thể nói là bách chiến bách thắng, cách hơn 100 bước có thể nói là một mũi tên là mất mạng, gần như đã đuổi kịp tài bắn cung của tướng quân Lý Trân. Lúc trước vì chiêu mộ anh ta mà Lý Trân đã tốn rất nhiều võ mồm mới thuyết phục được Võ Lâm Quân thả người.

Năm tiễn thủ như âm hồn chậm rãi hướng về thung lũng, bọn họ rất cẩn thận, lợi dụng tất cả những gì mà địa hình có. Sau khi chạy được 50 bước, bọn họ đã nhảy vào một cống thoát nước, nhanh chóng chạy về phía thung lũng.

Cống thoát nước sâu khoảng 5 thước, rộng khoảng 3 thước, vẫn thông với cửa thung lũng. Dựa vào chiến hào này ba gã tiễn thủ có thể nhanh chóng đến gần chỗ lính gác quân địch. Ba người dừng lại cách chỗ lính gác khoảng 69 bước, lại đi về phía trước, rất có thể sẽ bị phát hiện.

Mạc Đình Tông sau khi quan sát trạm canh gác cách sau lưng không xa, trên thực tế họ vừa có thể chạy vừa có thể quan sát. Bây giờ y mới phát hiện ra một điểm đặc biệt nho nhỏ, hình như sau lưng hai gã lính gác khác không có binh lính. Y cẩn thận nhìn một lát, rốt cuộc cũng không nhìn ra manh mối gì mà bọn lính còn lại đang cuộn mình ngủ trong một góc.

Điều này cũng khó trách được, đến chủ tướng của họ cũng còn không biết quân Đường sẽ đến từ phía nam thì huống chi là những binh lính này.

Mạc Đình Tông lại quan sát một chút, chỉ thấy hai gã lính Khiết Đan đứng dậy đi tiểu, miệng thung lũng yên tĩnh, nhìn không một bóng người. Chỉ có binh lính trong cốc hình như đang nhỏ giọng nói chuyện phiếm.

Lúc này y lại nhìn về phía ba gã lính gác, tên lính gác ở giữa hình như đang buồn ngủ, dựa lưng vào tảng đá lớn ngủ gật còn tên lính gác ở bên trái thì dựa vào tảng đá về mặt vô thần. Trên đỉnh đầu gã có treo một cái chuông. Lúc phát hiện ra địch, y sẽ gõ chuông để báo động.

Mạc Đình Tông quan sát một lát rồi hướng về phía hai gã tiễn thủ quân Đường khác chỉ vào cổ họng của mình. Lại chỉ vào mũi tên, chính là đang hỏi họ: “Cách hơn 60 bước bắn thủng cổ họng của y, có thể làm được không?”

Hai gã thuộc hạ gật đầu, Mạc Đình Tông so thử thể, ý là cùng bắn tên.

Ba người cầm cung nỏ lên, cung nỏ của họ đều do Nội vệ đặc chế rất nhẹ, dễ mang nhưng lực lại rất mạnh, một mũi tên có thể bắn ngoài 250 bước.

Hơn nữa tên nổ cũng rất đặc biệt, chỉ có một nửa tên nổ là bình thường, mũi tên có rãnh máu chảy, trong rãnh có tẩm kịch độc. Loại kịch độc này là của Công Tôn đại nương. Chỉ cần một chút vào cơ thể là sẽ mất mạng trong nháy mắt.

Lúc này, cung tên của ba người đã chậm rãi hướng về phía binh sĩ trên tầng đá lớn, Mạc Đình Tông kêu tiếng con cú vọ, đây là tín hiệu ba người đồng thời giương cung. “Ken két” một tiếng, ba tiếng vang nhỏ, ba mũi tên độc nhanh như tia chớp bắn về phía tên lính gác.

Tên lính gác ở giữa bị tiếng kêu cú vọ làm cho bình tĩnh, vừa ngáp một cái còn chưa kịp phản ứng thì mũi tên độc đã cắm trúng cổ họng của y. Y đau đớn bóp chặt yết hầu, muốn hô mà không hô ra tiếng, giờ tay quơ quơ rồi từ từ tê liệt ngã xuống.

Cùng lúc đó, hai gã lính gác khác cũng bị mũi tên bắn trúng yết hầu không kêu lên được.

Mạc Đình Tông mừng rỡ, quay đầu nhìn về phía quân Đường xa xa vẫy tay, y dẫn hai gã quân Đường dẫn đầu xông vào hang đá. Mấy chục tên quân sĩ Khiết Đan lúc này đang chìm vào giấc ngủ say.

Bọn họ lặn lội đường xa đã vô cùng mệt mỏi. Ba gã lính gác đã bị giết vẫn không làm họ tỉnh lại, càng không làm kinh động đến binh lính ngoài cửa động.

Lý Trân vẫn đang nhìn chăm chú vào ba gã lính gác Khiết Đan ở cửa thung lũng, hần thấy ba gã này đã đồng thời ngã xuống thì biết ba thuộc hạ đã thành công, hần mỉm cười lập tức quay đầu hạ lệnh:

- Xông lên!

Năm trăm binh lính tuốt đao ra khỏi vỏ, trường mâu xông lên chạy gấp về phía hang đá cách đó 300 bước.

ng có thể thử xem, Lý Trân lập tức phái hai gã thám báo vừa rồi lập tức trèo qua Bạch Lang cốc truyền tin cho hậu cần quân Đường bên kia.

Nhìn hai gã thám báo chạy xa, Lý Trân lại chậm rãi hạ lệnh:

- Truyền lệnh của ta, toàn quân ẩn nấp trong rừng, không được để lộ động tĩnh.

Theo lệnh của Lý Trân, 5 ngàn quân bắt đầu lặng lẽ vào rừng rậm, rất nhanh biến mất trong Bạch Lang cốc.

Một trăm tên thám báo Lý Tận Trung phái đi đã vào khe thung lũng trước một bước. Khe thung lũng này có thể nói là tác phẩm của quỷ phủ thần công. Chiều rộng thung lũng chỉ có bảy, tám trượng, hai bên là vách núi đá trông như bị rìu lớn bổ ra, dốc dựng đứng, âm u ẩm ướt, là nơi sinh sống của nhiều loài bò sát.

Thung lũng chỉ dài 14-15 dặm, qua thung lũng phía sau chính là rừng rậm tươi tốt, ở bên kia rừng rậm mới là quan đạo của hàng lang phía tây.

Lúc này, đội hậu cần của quân Đường đã dần dần đến gần miệng Bạch Lang cốc, bên đó đúng lúc có hơn ngàn mẫu đất bằng phẳng. Đội hậu cần quân Đường liền cắm đại doanh trên chỗ đất bằng phẳng đó.

Giữa bốn tòa đại doanh xây dựng một tòa tháp canh cao ba trượng, có 2 gã lính gác đang trên tháp canh nhìn về phía xa.

Lính gác chủ yếu là quan sát, ban ngày tầm nhìn có thể đạt tới hơn 10 dặm, còn ban đêm trăng chiều mờ, tầm nhìn cũng được khoảng 3 dặm, là công cụ phòng ngự lợi hại nhất cho đại doanh.

Cho nên quân Khiết Đan muốn lén tập kích đại doanh quân Đường cũng không dễ dàng như vậy. Trừ phi ông trời không cho trăng sao có ánh sáng, hoặc là xảy ra một trận bão cát. Nếu không đội quân đánh lén cũng không thể vượt qua tầm mắt của canh sát trên trạm canh gác.

329. Chương 327: Võ Thị Tranh Công

Lý Tận Trung thường có một giấc mơ giống nhau, y mơ thấy chính mình đã chiếm toàn bộ lãnh thổ Hà Bắc, thống lĩnh mấy chục vạn đại quân bày binh bố trận ở bờ bắc sông Hoàng Hà.

[Quân Đường có mấy ngàn thuyền chiến, buồm che kín cả trời đất, trùng trùng điệp điệp từ bờ nam sông Hoàng Hà đánh tới, bỗng nhiên mây đen che lấp bầu trời, cuồng phong gào thét, những cuộn sóng dâng cao ngút, những thuyền chiến của Quân Đường bị rung chuyển dữ dội, từng chiếc thuyền bị lật úp xuống, Quân Đường dương cờ trắng lên xin hàng, Đường triều hoàng đế sẽ xin quy hàng y, đồng ý nhường bờ bắc sông Hoàng Hà cho y, để y lập vương triều Khiết Đan.

Rất lâu sau Lý Tận Trung từ trong giấc mơ tỉnh lại, y vẫn không chịu mở mắt, cứ muốn giấc mộng này kéo dài mãi, tới nay giấc mộng đó cũng không xa với y nữa rồi.

Chỉ cần y có thể đánh bại hoàn toàn Quân Đường bắc thượng này, thì thiết kỵ Khiết Đan của y sẽ quét bay Hà Bắc, khi đó Đột Quyết ở Tây Bắc, Thổ Phiên ở Tây Nam cũng sẽ hưởng ứng, với cái cơ phụ hưng Lý thị, sẽ cùng nhau tiến công Đại Đường.

Đến lúc đó Đường triều loạn trong giặc ngoài, bọn chúng chỉ có thể khuất phục trước gót sắt của chính mình thôi. Y có thể không cần toàn bộ Hà Bắc, nhưng phải để U Châu và Liêu Đông dâng cho mình. Quan trọng nhất vẫn là U Châu, chỉ cần quân Khiết Đan chiếm lĩnh được U Châu, thì y sẽ có căn cứ để quét quân Đại Đường phương bắc, chiếm lĩnh bờ bắc sông Hoàng Hà là việc sớm hay muộn mà thôi.

Lúc này Lý Tận Trung thống lĩnh năm ngàn quân Khiết Đan cũng đã ra khỏi thung lũng. Dựa vào những gì thám tử thu thập được tin tức, đại doanh quân nhu đoàn quân hậu cần của Đại Đường đang đóng ở một quan đạo trong rừng rậm, bọn chúng cũng không thêm dựng lũy hàng rào, rõ ràng là không hề ý thức được đội quân của Lý Tận Trung đang tiến tới.

Lý Tận Trung quả thực sắp không kìm nén được sự mừng rỡ và kích động trong lòng, y khẽ lệnh:

- Tăng tốc lên, lập tức ra khỏi sơn cốc.

Quân đội của y đã có một nửa là rời khỏi thung lũng, đúng lúc này, từ trong thung lũng vang lên những tiếng kêu thét, Lý Tận Trung vô vùng hoảng hốt, vội vàng hỏi:

- Những tiếng chém giết kêu từ đâu đấy?

Lúc đó những tiếng kêu thét cách chỗ y đứng không còn xa nữa, những thân binh của Lý Tận Trung vội vàng đẩy và lôi y chạy. Lúc đó, Lý Tận Trung cũng đã hiểu ra, y vùng tay đẩy đám thân binh ra, thúc ngựa tiến vào trong thung lũng, chỉ thấy bên ngoài thung lũng lóe lên những ngọn lửa ngút trời, không biết bao nhiêu cây lớn đã bị thiêu đốt rồi, toàn bộ khu vực đó trở nên sáng trưng và nóng đỏ.

Nhiều đội Quân Đường từ tám phương bốn hướng nhanh chóng đánh tới, những ánh đao lóe sáng, những tiếng hô vang long trời. Binh sĩ của y không có bất kỳ một trận hình nào, vũ khí trong tay cũng đã vứt bỏ, cởi bỏ áo giáp, có những tên quỳ xuống xin hàng, cũng có những tên chạy loạn tứ phía đi chạy trốn, trong đại doanh lúc này thành một mớ hỗn độn.

Một số ít binh lính Khiết Đan không cam lòng chịu phục, lao lên giao tranh với binh sĩ Đại Đường. Bọn họ không có cách nào có thể đối kháng được với quân Đại Đường đã mai phục từ trước, Lý Đa Tộ tay cầm một thanh đại đao vẽ rất hung hăng, y giống như một con mãnh hổ xuất núi, ánh đao lóe sáng, những chiếc đầu rơi xuống như bão táp.

Lý Tận Trung bị tình hình thảm liệt ở ngoài thung lũng cảm thấy rất kinh hãi, được đám thân binh lôi y chạy trốn về phía sau nhưng hẳn không hề có một chút kháng cự nào. Trong đầu y trở nên trống rỗng, tại sao Quân Đường lại biết được kế hoạch của y chứ.

Chẳng phải Võ Du Nghi đã thống lĩnh đại quân đi Doanh Châu rồi sao? Tại sao đám Quân Đường này lại như từ trên trời rơi xuống vậy?

Lúc này, Lý Tận Trung cuối cùng cũng hiểu được, y giãy dụa muốn thoát ra, kêu lên:

- Mau buông ta ra.

Đám thân binh cũng chẳng thèm quan tâm tới sự phản kháng của y, ba chân bốn cẳng bắt y mặc một bộ áo giáp của binh sĩ, rồi đẩy y lên một chiến mã. Chiến mã lập tức chạy như bay về phía tây thung lũng.

Trong thung lũng như một đồng hoang loạn, đám thân binh của Lý Tận Trung dùng đao vung chém loạn xạ, chém giết tất cả những kẻ dám chặn đường bao gồm cả binh lính Khiết Đan, tạo nên một con đường huyết. Mấy chục tên kỵ binh vây quanh Lý Tận Trung rồi nhanh chóng chạy về phía tây thung lũng.

Nhưng lúc bọn chúng vừa chạy khỏi thung lũng chừng hơn chục bước, chỉ thấy ánh lửa rực sáng, tứ phía đều hò hét, hơn ngàn binh sĩ Đại Đường từ tứ phía vây quanh bọn chúng, giương cung lắp tên, trường mâu sắc bén, những mũi tên đầu mâu đều nhắm chuẩn xác vào Lý Tận Trung và đám thân binh của y.

Tên cầm đầu đám thân binh vội vàng kêu lên một tiếng, thúc ngựa phá vòng vây, chỉ thấy một loạt mũi tên được phóng ra, hơn chục tên binh sĩ đều bị bắn chết tại trận.

Lý Tận Trung vội vàng kêu lên một tiếng:

- Toàn bộ ngừng tay.

Những thân binh còn lại kia không dám phá vòng vây nữa, chỉ vây lấy Lý Tận Trung để bảo vệ. Lúc này, Lý Trân xuất hiện trước mặt bọn chúng.

Lý Trân từ đám tù binh nên biết rõ sự việc, không ngờ đại tù trưởng Lý Tận Trung lại đích thân thống lĩnh quân đội đến để cướp đồ quân nhu hậu cần Đại Đường, hẳn liền thay đổi chủ ý, nếu có thể bắt sống Lý Tận Trung thì lợi ích chính trị càng lớn.

Lý Trân thấy tất cả đám binh sĩ Khiết Đan đều vây quanh bảo vệ một người, cho dù người đó mặc một bộ quân phục của một binh sĩ, nhưng Lý Trân vẫn đoán được người đó chính là đại tộc trưởng Lý Tận Trung của Khiết Đan.

Lý Trân nhìn y thản nhiên cười nói:

- Lý Tận Trung, người cho rằng bản thân người có thể chạy thoát được sao?

Lý Tận Trung quay đầu ngựa một vòng, hơn ngàn đám quân binh Đại Đường vây quanh bọn chúng như thể một giọt nước cũng không thể thoát ra ngoài được, hơn chục tên thân binh của y không kim nổi hết lớn một tiếng đang chuẩn bị xông lên phá vây, Lý Tận Trung liền hô một tiếng:

- Tất cả không ai được phép manh động.

- Người là ai vậy?

Y nhìn đánh giá Lý Trân rồi hỏi.

- Tại hạ là Nội vệ Lý Trân.

- Hóa ra là người.

Lý Tận Trung run sợ lùi lại mấy bước. Y không thể ngờ được người tiêu diệt toàn bộ quân bị của bọn chúng ở Du Quan lại là một tướng lĩnh trẻ tuổi như vậy.

Hắn biết rằng bản thân không thể nào chạy thoát được, trong lòng thầm thở dài một tiếng. Đúng lúc này, phía sau vang lên những tiếng vang lớn khiến chiến mã của Lý Tận Trung hí lên sợ hãi.

Chỉ thấy Quân Đường đem hàng chục viên đá lớn từ đỉnh núi đẩy xuống, bịt kín đường thoát thân của thung lũng. Lúc này, phía xa xa lại vang lên tiếng động của những tảng đá lớn, tiếp đó là những tiếng kêu la sợ hãi của đám binh sĩ Khiết Đan.

Lý Tận Trung lập tức hiểu được rằng, Lý Trân đã hoàn toàn bao vây đám binh sĩ của y trong một đoạn thung lũng rất ngắn này, nếu dùng hỏa công thì toàn bộ mấy ngàn người sẽ bị thiêu rụi hết.

Y cởi bỏ bộ áo giáp trên người xuống, rồi chấp tay nói với Lý Trân:

- Ta chết không có gì đáng tiếc, chỉ mong Lý tướng quân tha cho đám binh sĩ của ta.

Y chỉ vào trong thung lũng, lúc này mấy ngàn binh sĩ Khiết Đan bị nhốt ở trong thung lũng, nếu có những kẻ nào muốn trèo lên tảng đá để thoát ra ngoài thì đều bị những mũi tên bắn chết ngay tại chỗ, trong thung lũng lập tức vang lên những tiếng khóc thét vang trời.

Lý Trân gật đầu. Lý Tận Trung này là một kẻ tiểu nhân thay đổi thất thường, nhưng y lại thương cảm binh lính của mình, điều này cũng thật hiếm có, liền nói:

- Được thôi, người ra lệnh cho binh sĩ đầu hàng, ta sẽ tha mạng cho bọn chúng.

Lý Tận Trung quay đầu ngựa lớn tiếng hô lớn:

- Các binh sĩ nghe đây, toàn bộ nghe lệnh của ta đầu hàng, toàn bộ đầu hàng.

Những tiếng hô của Lý Tận Trung khiến những binh sĩ trong thung lũng không còn khóc thét nữa, có không ít binh sĩ đang chuẩn bị liều chết với Quân Đường đều ngẩn người ra đứng như bất động, không biết phải làm sao. Những tiếng leng keng vang lên, đã có không ít người đã bỏ đao kiếm xuống, càng ngày càng nhiều binh sĩ đã hạ vũ khí xuống.

Lúc này, Quân Đường hô lớn:

- Ném binh khí ra ngoài.

Đám binh sĩ Khiết Đan ném vô số đao khiên, cung tên qua những viên đá lớn. Binh sĩ Đại Đường tiến tới kiểm kê, trong giây lát có người tiến lên phía trước nói với Lý Trân:

- Đa số binh khí đều đã vứt ra ngoài hết rồi.

Lý Trân gật đầu ra lệnh:

- Đẩy những tảng đá kia ra.

Cùng với những tảng đá lớn được đẩy ra, từng đoàn binh sĩ Khiết Đan giơ tay lên từ thung lũng bước ra, một đội binh lính Đại Đường chạy tới chỗ bọn chúng, lớn tiếng hô:

- Những kẻ đầu hàng thì giơ tay quá đầu, tập trung ở chỗ đất trống phía trước.

Không lâu sau, từng đoàn binh sĩ Khiết Đan giơ tay qua đầu tập trung thành đội ngũ đi về phía đất trống cách đó không xa. Lý Tận Trung thấy đám binh sĩ của mình chỉ còn lại hơn hai ngàn người, còn những binh sĩ khác thì đã bị giết hại ở một nơi khác của thung lũng rồi, y không khỏi thở dài rồi nói với Lý Trân:

- Thôi được rồi, người có thể xử trí ta thế nào là tùy người, ta cam tâm chịu phạt.

Nói xong, y liền nhắm mắt lại, giơ cổ của mình ra. Lý Trân cũng không thêm đếm xỉa tới y, lạnh lùng ra mệnh lệnh cho binh sĩ đang bao vây:

- Bắt hẩn đem đi giao cho Địch tướng quốc xử trí.

Một đội kỵ binh áp giải Lý Tận Trung đi. Lý Trân chậm rãi tiến lên phía trước, nhìn cảnh hỗn loạn trước cửa thung lũng, trong lòng thấy nhẹ nhõm hẳn. Quân đội của Lý Tận Trung hoàn toàn bị tiêu diệt, lần này người Khiết Đan sẽ không gây sóng gió gì nữa rồi.

Giữa chiến tranh và chính trị có một mối quan hệ rất chặt chẽ và tế nhị, chiến tranh chính là sự kéo dài của chính trị, là người phục vụ cho chính phủ, điều này không cần phải nghi ngờ gì. Nhưng kết cục của chiến tranh lại đem tới cho chính trị những ảnh hưởng tương đối tế nhị. Ví dụ Lý Tận Trung thống lĩnh đoàn quân tinh nhuệ của Khiết Đan phục kích đội quân nhu hậu cần của Đại Đường, nếu thành công thì sẽ khiến tinh thần của binh sĩ Khiết Đan thêm phấn kích.

Nếu thất bại, thì cũng tương tự sẽ làm suy yếu nhuệ khí của binh sĩ Khiết Đan. Đây đúng như kiểu thắng thì làm vui thua thì làm giặc. Càng quan trọng hơn, nếu Lý Tận Trung chết trận, thì Tôn Vạn Vinh sẽ trở thành tân chủ của Khiết Đan, gã sẽ lấy cớ phục thù cho Lý Tận Trung mà toàn lực tấn công Quân Đường, do đó gã sẽ nắm quân quyền của Khiết Đan.

Còn nếu Lý Tận Trung không chết, sẽ khiến Tôn Vạn Vinh không dám hành động thiếu suy nghĩ, những kỵ binh Khiết Đan đang muốn chuẩn bị toàn lực để tập tích Quân Đường đều không thể không lui, vốn chỉ là kẻ sách hòa hoãn nhưng nay đã biến thành sự đàm phán thật sự rồi.

Đầu tháng chín, Võ Du Nghi thống lĩnh đại quân tiến vào chiếm giữ Doanh Châu. Cùng lúc đó, Tôn Vạn Vinh phái em rể là Ất Oan Vũ lập tức đến Liễu Thành để thương lượng nghị hòa với Võ Du Nghi.

Đến tận lúc này, Võ Du Nghi mới nhận được tin hậu quân đại tướng Lý Đa Tộ của y và Lý Trân đã liên thủ đánh bại sự tập kích của Lý Tận Trung và còn bắt sống được Lý Tận Trung.

Đây quả là một cú bạt tai đối với Võ Du Nghi, một lần nữa chứng minh sự thất sách của y bắc thượng Liêu Đông, điều này khiến Võ Du Nghi cảm thấy phiền loạn. Trong đại tướng, Võ Du Nghi khoanh tay trước ngực đi đi lại lại, đang đắn đo không biết phải giải thích vụ này với thánh thượng như thế nào đây. Hai lần y đều bị thất sách, điều này chẳng phải khiến thánh thượng vô cùng thất vọng đối với y rồi sao?

Lúc này, Chủ bộ Lưu Hiếu Mẫn đang đứng một bên khẽ nói:

- Thực ra đại tướng quân cũng không nên quá phiền não. Dù sao người Khiết Đan đến cầu hòa với đại tướng quân thì cứ để người Khiết Đan giải thích.

Đây cũng là một cách, Võ Du Nghi thở dài một tiếng rồi nói:

- Chỉ sợ thánh thượng không tin mà thôi.

Lưu Hiếu Mẫn vốn là Hình tào tham quân Đồng Châu, là một tâm phúc của Võ Du Nghi. Lần này Võ Du Nghi phụng mệnh thống lĩnh quân xuất chinh, y mang theo không nhiều người, Lưu Hiếu Mẫn là một trong số đó, quản lý tam quân văn thư rất có thực quyền. Gã là người vô cùng khôn khéo, rất nhiều chuyện gã thay Võ Du Nghi bày mưu tính kế. Gã biết sự khó khăn của Võ Du Nghi, liền cười nói:

- Bỏ chức cho rằng một ngàn chuyện thì sẽ có một ngàn cách giải quyết. Đại tướng quân không chiến mà quy phục được binh sĩ, điều này chứng tỏ kẻ sách của đại tướng quân vô cùng cao minh, có dự kiến từ trước. Ai dám nói đại tướng quân liều lĩnh chứ?

- Nhưng chuyện Lý Tận Trung chuẩn bị tập kích hậu quân của ta thì phải giải thích thế nào đây?

Lưu Hiếu Mẫn mỉm cười nói:

- Diệt toàn quân của Lý Tận Trung không phải chỉ có một mình Lý Trân. Quan trọng còn có Lý Đại Tộ xuất chiến, hẳn chính là bộ hạ của đại tướng quân, dựa vào cái gì mà công lao của hắn lại được trao cho Lý Trân chứ?

Võ Du Nghi đột nhiên hiểu ra. Y của Lưu Hiếu Mẫn chính là đem công lao của Lý Đa Tộ chiếm lĩnh về mình, điều này sẽ giải quyết vấn đề xuất binh liều lĩnh của y. Trầm tư một lúc lâu, Võ Du Nghi hỏi:

- Lý Đa Tộ đã tới chưa vậy?

- Tối qua hắn đã tới rồi, đang ở trong đại doanh. Ngoài ra, quân đội của Lý Trân cũng đã hạ trại cách đây chừng hai mươi dặm. Đại tướng quân muốn gặp Lý Trân không?

Hóa ra Lý Trân cũng tới. Võ Du Nghi nghĩ một lát rồi nói với Lưu Hiếu Mẫn:

- Người thay ta đi tìm Lý Đa Tộ, nói ý của ta cho hắn nghe, để hắn viết một bản báo cáo khác.

- Bỏ chức phải nói thế nào đây?

- Cứ nói là ta đã sớm dự đoán được người Khiết Đan sẽ đánh lên hậu quân cho nên đã tương kế tựu kế. Cứ bảo Lý Đa Tộ viết bản báo cáo có ý kiến của ta như vậy là được.

- Bỏ chức hiểu rồi.

Lưu Hiếu Mẫn hành lễ rồi vội vàng rời đi. Võ Du Nghi lập tức ra lệnh:

- Truyền lệnh của ta, ta phải tới doanh trại của Lý Trân.

(Trong lịch sử, Võ Du Nghi là một người yếu đuối sợ chiến, ngay cả sau này Võ Ý Tông cũng như vậy. Vốn dĩ Võ Tắc Thiên muốn thông qua chiến dịch ở Liêu Đông để Võ thị nắm quân quyền, nhưng biểu hiện của con cháu Võ thị khiến bà thấy thất vọng, cuối cùng khiến suy nghĩ của bà thất bại. Sau này việc Đường Trung Tông Lý Hiển có thể quay trở lại vị trí Thái tử cũng có liên quan tới chiến dịch ở Liêu Đông, trên lịch sử chiến dịch Liêu Đông diễn ra trong khoảng từ năm 66 đến năm 67).

330. Chương 328: Nhường Một Bước

Quân đội của Lý Trân đóng doanh trại tại một thị trấn nhỏ tên là Minh Bảo cách phía nam Liêu Thành hai mươi dặm. Đây cũng là đường phải qua của Doanh Châu nam hạ Du quan, nằm ở khu vực vô cùng trọng yếu.

Sau khi làm thất bại mưu đồ của người Khiết Đan, khiến người Khiết Đan không thể không cầu hòa Quân Đường, vậy thì những mâu thuẫn trong nội bộ Quân Đường cũng cần phải giải quyết. Nhưng tình hình hiện tại thì lại hoàn toàn trái ngược, chủ quân quân ngoại giao là Địch Nhân Kiệt thì tham gia chiến đấu còn chủ quản hành quân đánh giặc là Võ Du Nghi thì lại đang đàm phán với người Khiết Đan.

Đây là kết quả mà cả đôi bên đều không thể chấp nhận được, bọn họ cũng không thể báo cáo cho hoàng đế Võ Tắc Thiên được, cho nên bọn họ cần phối hợp, cùng nhau thỏa hiệp.

Chiều qua Lý Trân mới đến được Minh Bảo, hôm nay hẳn định sẽ đến bái kiến Võ Du Nghi, nhưng không ngờ Võ Du Nghi lại chủ động đến tìm hắn.

- Mời đại tướng quân vào.

Lý Trân tươi cười nghênh đón Võ Du Nghi vào trong lều, rồi sai binh sĩ dâng trà lên. Võ Du Nghi có vẻ có việc gì đó khó khăn, một cốc trà nóng hổi như vậy nhưng y vẫn không có tâm trạng thưởng thức. Y ngồi gần ra đó một hồi lâu, rồi mới chậm rãi nói:

- Việc Tôn Vạn Vinh phái người đến Quân Đường để giảng hòa, chắc Lý tướng quân biết rồi chứ.

- Tại hạ cũng mới nghe qua, không biết đàm phán như thế nào rồi.

Lý Trân vẫn tươi cười hỏi:

Võ Du Nghi lắc lắc đầu nói:

- Ta cũng không nói chuyện tỉ mỉ với sứ thần Khiết Đan, Lý tướng quân biết vì sao không?

- Nếu đại tướng quân muốn tại hạ biết thì tại hạ xin chăm chú lắng nghe.

- Đương nhiên là ta sẽ không giấu gì người, sự thật ta đã nói cho sứ giả Khiết Đan, e rằng thỏa hiệp giữa ta và Khiết Đan không được thỏa đáng cho lắm. Ta chuẩn bị kiến nghị hẳn tới Du Quan để đàm phán tỉ mỉ với Địch tướng quốc. Không biết Địch tướng quốc có đồng ý thương lượng đình chiến và hòa giải với sứ giả Khiết Đan không nữa.

Lý Trân nghe cũng hiểu được ý của Võ Du Nghi. Những câu nói của Võ Du Nghi rất hàm ý, trên thực tế y muốn giao toàn bộ quyền đàm phán với người Khiết Đan cho Địch Nhân Kiệt. Nhưng Lý Trân cũng biết rằng, Võ Du Nghi cũng không khẳng khái như vậy đâu, mặc dù y nói từ bỏ quyền đàm phán với người Khiết Đan vậy chắc hẳn y có điều kiện gì đó.

Lý Trân hơi cúi người cười nói:

- Địch tướng quốc đảm nhiệm nhiệm vụ Quân dung sứ, do ông ấy và Khiết Đan đàm phán là hợp lý và thuận lợi nhất. Tại hạ tin rằng Địch tướng quốc sẽ rất hoan nghênh tiếp nhận điều kiện này, không biết tại hạ có thể giúp được gì cho đại tướng quân không?

Nếu đôi bên đã nói rõ ràng như vậy rồi, Võ Du Nghi cũng không cần phải khách khí nữa, y cũng thẳng thắn nói:

- Xảy ra cuộc chiến ở Bạch Lang cốc là do Lý Tận Trung muốn đột kích quân hậu cần của ta, nhưng điều may mắn là Lý Đa Tộ tướng quân đã phản kích khiến Lý Tận Trung bị đánh bại. Ta phải dùng Lý Tận Trung để cổ vũ tinh thần của tướng sĩ Đại Đường, hi vọng Lý tướng quân tạm thời giao Lý Tận Trung cho ta.

Đây là điều kiện mà Võ Du Nghi đưa ra. Y sẽ để cơ hội đàm phán với người Khiết Đan cho Dịch Nhân Kiệt, nhưng yêu cầu giao đại tộc trưởng Khiết Đan Lý Tận Trung cho y. Như vậy thì hiển nhiên y trở thành người chiến thắng, cũng đồng nghĩa với việc y cũng xóa được tội liêu lĩnh bắc thượng xem xét không chu đáo.

Võ Du Nghi nói xong, rất chăm chú nhìn về phía Lý Trân. Y biết rằng bản thân đang trong tình cảnh vô cùng bất lợi, nếu Dịch Nhân Kiệt viết một bức cáo trạng cho thánh thượng, thì thánh thượng chắc chắn sẽ để Dịch Nhân Kiệt chủ đạo việc đàm phán này, Võ Du Nghi căn bản không có tư cách để đại diện Đại Đường để đàm phán với người Khiết Đan.

Hơn nữa công lao của việc đánh bại người Khiết Đan chẳng liên quan gì tới Võ Du Nghi, chỉ cần Lý Trân cứ viết báo cáo theo thực tế, với sự khôn khéo của thánh thượng, thì chắc chắn người sẽ biết được vấn đề trong chuyện này. Cho nên Lý Trân nhất định phải có chút gì giấu diếm mới được. Đây là điều mà Võ Du Nghi muốn cầu cạnh Lý Trân.

Lý Trân trầm ngâm giây lát. Thực ra hắn cũng không hề thêm muốn gì cái công lao này, hắn không muốn vì chuyện này mà trở mặt với gia tộc Võ thị. Điều quan trọng hơn nữa là, Võ Tắc Thiên ra lệnh cho Võ Du Nghi làm đại tướng quân là muốn gia tộc Võ thị có chút địa vị gì trong quân đội, nếu chút công lao này mà cũng bị Lý Trân lấy đi mất, điều này sẽ càng khiến Võ Tắc Thiên thêm căm hận hắn thôi, đây hoàn toàn không phải là hành động sáng suốt.

Trước kia Võ Tắc Thiên phong hắn là đô đốc Bình Châu, như vậy cũng đã ám chỉ hắn, muốn hắn đừng có vượt quá giới hạn, để công lao cho Võ thị. Nên cho dù Võ Du Nghi không đến tìm hắn thì hắn cũng chủ động đến tìm Võ Du Nghi. Nhưng dường như Võ Du Nghi không ý thức được vấn đề then chốt trong chuyện này, đây rõ ràng là cơ hội để Lý Trân đòi điều kiện.

Lý Trân trầm ngâm một lát rồi nói:

- Ta có thể giao Lý Tận Trung cho Võ tướng quân, nhưng ta cũng hi vọng chuyện đàm phán giữa Dịch tướng quốc và người Khiết Đan được diễn ra ở Doanh Châu. Dù gì Dịch tướng quốc cũng kiêm nhiệm thứ sử Doanh Châu, ông ấy có nghĩa vụ hồi phục trật tự và dân sinh ở Doanh Châu, Võ tướng quân thấy thế nào?

Điều kiện của Lý Trân không hề quá đáng. Trong lòng Võ Du Nghi thấy nhẹ nhõm, vui vẻ cười nói:

- Vậy chúng ta quyết định như vậy đi.

Lý Trân cũng mỉm cười nói:

- Được làm việc cùng Võ tướng quân, quả thực là một điều may mắn thú vị.

- Ta cũng thấy vậy.

Hai người nhìn nhau trong lòng ai nấy đều thấy vui vẻ.

Đầu thành Du Quan, Lý Trân cùng với Dịch Nhân Kiệt đang chậm rãi tản bước dưới ánh trăng. Dịch Nhân Kiệt khoanh tay ngẩng đầu nhìn ánh trăng sáng tỏ, không khỏi có chút xúc động. Chiến sự ở Liêu Đông cũng đã kết thúc, ông sẽ nhanh chóng trở về Lạc Dương, lại một lần nữa trở thành Tướng quốc. Thời gian cũng đã hơn một năm rồi, triều đình cũng có nhiều sự thay đổi, không biết ông còn có thể làm những việc vì nước vì dân như trước được không nữa.

Dịch Nhân Kiệt không kìm nổi thở dài một tiếng. Lý Trân đứng bên cạnh khẽ hỏi:

- Không biết bá phụ đang lo lắng gì vậy?

Trong lòng Dịch Nhân Kiệt có chút lo lắng nói:

- Triều đình vốn dĩ là thất tướng chế, nhưng từ sau khi thánh thượng trừ khử Lý Đức Chiêu, vô tình biến thành ngũ tướng chế. Võ Tam Tư nhập các, Tông Sở Khách kỳ thực cũng là người của tông tộc Võ thị, Tô Vị Đạo lại không có khí cốt, cũng là người dựa hơi Võ thị. Cuối cùng chỉ còn lại ta và Lâu Sư Đức, hơn nữa đều là những lão thần rồi, một khi chúng ta từ quan, đương nhiên là những người mới của phái Võ thị sẽ nhập các. Thánh thượng mưu tính sâu xa, trên thực tế là muốn Võ thị dần dần nắm tướng quyền, cộng với Võ Du Nghi lĩnh quân bắc phạt. Một khi toàn quyền quân sự của Đại Đường bị Võ thị khống chế thì không quá mười năm thì Đại Đường sẽ thay đổi mất.

Lý Trân trầm ngâm một lát nói:

- Nếu để cho Võ Tam Tư bãi tướng, bá phụ cảm thấy có thể xoay chuyển cục diện triều đình không?
- Trong lòng Võ thị một mực muốn Võ thị nắm quyền, sẽ không dễ dàng để Võ Tam Tư bãi tướng đâu, trừ phi Võ Tam Tư làm một việc đại nghịch bất đạo khiến thánh thượng quá áp lực không thể không bãi miễn Võ Tam Tư, cơ hội như vậy quá khó rồi.
- Có lẽ văn bối sẽ thử một lần.

Lý Trân mỉm cười nói:

Địch Nhân Kiệt quay đầu nhìn hắn một cái, cũng không nhin được cười nói:

- Những gì hiền chất làm đều nằm ngoài dự đoán của mọi người. Nhưng nếu Võ Tam Tư bị bãi tướng, thì trong nhất thời thánh thượng cũng khó tìm được người của Võ thị để thay thế Võ Tam Tư, cuối cùng vẫn sẽ dùng người cũ thôi. Thế hiền chất có cách gì sao?
- Cách gì thì tạm thời văn bối vẫn chưa nghĩ ra, nhưng Võ Tam Tư cũng có nhiều chỗ hỏng, với tai mắt của Nội vệ sẽ tìm được những chuyện gì đó. Chuyện này chờ sau khi hồi kinh thì văn bối sẽ bắt tay thực thi ngay.

Địch Nhân Kiệt gật đầu. Nếu Võ Tam Tư bị bãi miễn, thì lão sẽ không bị cản trở nữa, sẽ dần dần khôi phục lại sự thanh minh trong triều đình. Lão cũng rất muốn Lý Trân sẽ giúp lão hoàn thành tâm nguyện này.

Cuộc đàm phán tiếp theo cũng không có điều gì bất ngờ cả, dường như Khiết Đan hoàn toàn chấp nhận tất cả những điều kiện của Quân Đường, phóng thích tất cả các tù binh và dân thường bị bắt, dâng lên tội thư cho Đại Đường thiên tử, con trai tù trưởng Khiết Đan phải làm con tin ở Lạc Dương vân vân...

Hạ tuần tháng chín, Võ Tắc Thiên một lần nữa hạ chỉ, phong Địch Nhân Kiệt làm tướng quốc, đảm nhiệm môn hạ Thị lang, Đồng Trung thư môn hạ Bình Chương Sự, Nạp Ngôn, Thạch Túc Chính Đài ngự sử đại phu, ban bào tím, quy đới. Tin tức Địch Nhân Kiệt đảm nhiệm trọng trách tướng quốc khiến triều đình và dân chúng phấn khởi, điều này có nghĩa là những bất ổn bấy lâu trong triều đình sẽ dần dần ổn định.

Cùng lúc này, Lý Trân cũng thoái thác được quân chức đảm nhiệm tạm thời, lại bắt đầu đảm nhiệm chức tướng quân Nội vệ, sẽ cùng với Địch Nhân Kiệt trở về thành Lạc Dương.

Đầu tháng mười, sau khi trải qua hơn hai tháng hành trình ở Liêu Đông, cuối cùng Lý Trân cũng đã trở về Lạc Dương.

So với hai tháng trước, trạng thái tinh thần của Võ Tắc Thiên đã tốt hơn rất nhiều, đôi lông mày vốn dĩ cau có nay cũng đã hòa hoãn trở lại, phía Thổ Phiên mang tới một tin tốt lành, giữa Luận Khâm Lăng và Thổ Phiên Tấn Phổ nảy sinh nghi ngờ khiến Luận Khâm Lăng không dám nhắc tới chuyện ở Tứ Trấn An Tây, tỏ vẻ muốn kết hữu hảo với Đại Đường.

Đột Quyết dưới sự bức bách từ Vương Hiếu Kiệt nên cũng đã rời khỏi Hà Tây, hơn nữa Đột Quyết Khả Hãn A Sử Na Mặc Xuyết phái sứ giả vào kinh, có ý muốn làm con trai của Đại Đường hoàng đế, còn muốn con gái của y làm con rể của Đường triều, đồng thời Đột Quyết sẽ trả lại tất cả những dân đen Hà Tây bị bắt đi. Ngoài ra, sứ giả Đột Quyết còn ám thị với Đại Đường, muốn cùng với Quân Đường công kích quân Khiết Đan.

Nhưng điều làm Võ Tắc Thiên vui mừng nhất đó chính là vấn đề Liêu Đông đã được giải quyết, Khiết Đan cũng không còn gây phiền toái mà quy hàng rồi. Nguyên nhân ở đây thì rất nhiều trong đó nguyên nhân

mẫu chốt nhất đó chính là Lý Tận Trung bị bắt sống. Nói về việc bắt sống Lý Tận Trung thì trong bản báo cáo của Võ Du Nghi lại không tỉ mỉ, viết ra có phần qua loa, dường như có liên quan tới Lý Đa Tộ.

Nhưng Võ Tắc Thiên lại nhận được một tin, Lý Trân thống lĩnh Lư Long quân từng xuất hiện ở Liêu Đông, nhưng trong bản báo cáo của Võ Du Nghi lại không hề đề cập tới việc đó. Điều này khiến Võ Tắc Thiên không thể không hoài nghi.

Lúc này, Cao Diên Phúc xuất hiện ở cửa thư phòng, cúi người hành lễ nói:

- Bệ hạ, lão nô đã về rồi.

Võ Tắc Thiên quay người lại hỏi:

- Lý Đa Tộ nói gì vậy?

- Hồi bẩm bệ hạ, Lý Đa Tộ không nói thẳng nhưng tham quân Trần Tử Ngang lại nói cho lão nô biết chính là Lý Trân phái người thông báo cho Lý Đa Tộ. Trên thực tế cũng là Lý Trân phát hiện quân Khiết Đan trước. Hắn chặn đứt đường thoát của quân Khiết Đan, bắt Lý Tận Trung làm tù binh nhưng cuối cùng hắn giao Lý Tận Trung cho Kiến An Vương.

Trên khuôn mặt Võ Tắc Thiên lộ ra một nụ cười lạnh lùng, quả nhiên không nằm ngoài sự dự tính của bản thân, bắt được Lý Tận Trung vẫn là quân đội của Lý Trân, cuối cùng Võ Du Nghi lại cuồn mất công lao nhưng bà không biểu lộ thái độ gì chỉ hỏi:

- Lý Trân đang ở Nội vệ quan nha chứ?

- Chắc giờ này hắn đang ở đó.

- Truyền ý chỉ của Trẫm, truyền Lý Trân lập tức tới ngự thư phòng gặp Trẫm.

Cao Diên Phúc vội vàng đi triệu Lý Trân vào cung. Trong lòng Võ Tắc Thiên vô cùng khó chịu, bà cảm thấy có một sự thất vọng không hề nhỏ. Bà đã ban cho gia tộc Võ thị nhiều cơ hội tốt như vậy thế mà bọn họ không biết nắm bắt lấy. Điều này có thể thấy gia tộc Võ thị không có năng lực gì, với một gia tộc như vậy thì làm sao có thể thống trị giang sơn xã tắc được chứ?

Võ Tắc Thiên khoanh tay đi đi lại lại trong phòng, suy nghĩ xem phải giải quyết chuyện này như thế nào. Bà đương nhiên cũng hiểu rằng Lý Trân và Dịch Nhân Kiệt cũng không giao chiến báo, bọn họ đem công lao lần này dâng cho Võ Du Nghi chắc chắn bọn họ đã hiểu được ý đồ của mình. Nhưng Võ Tắc Thiên lại cảm thấy có cái gì đó không thỏa đáng, cái kiểu dâng công như này chỉ có thể là lừa dối bản thân, trong quân đội thì khó mà giấu diếm được, chính điều này sẽ khiến quân đội càng coi thường hành động của gia tộc Võ thị mà thôi.

Nhưng nếu đó không phải là chiến báo của Võ Du Nghi thì trong triều thần gia tộc Võ thị sẽ khó chịu nỗi sự mất mặt này, điều này khiến Võ Tắc Thiên vô cùng khó xử.

Lúc này, một tên hoạn quan ở ngoài cửa bẩm báo:

- Khởi bẩm bệ hạ, Nội vệ Lý tướng quân đã đến, đang đợi bệ hạ triệu kiến.

Võ Tắc Thiên mỉm cười gật đầu nói:

- Truyền hắn diện kiến.

Một lát sau, Lý Trân nhanh chóng bước vào ngự thư phòng, quỳ một gối hành lễ nói:

- Vi thần tham kiến hoàng đế bệ hạ.

Võ Tắc Thiên thấy so với lần trước hắn gầy và đen đi rất nhiều, biết rằng hắn tới Liêu Đông rất vất vả, trong lòng có chút cảm động liền cười an ủi hắn:

- Hành trình ở Liêu Đông khiến Lý tướng quân cực khổ rồi.

- Vi thần có vất vả một chút cũng không vấn đề gì, quan trọng là hoàn thành nhiệm vụ bệ hạ giao phó, không phụ sứ mệnh, vi thần tự cảm thấy cũng khuây khỏa nhiều.

- Nói hay lắm.

Võ Tắc Thiên khen ngợi một câu rồi lại cười nói:

- Suốt dọc đường bảo vệ Địch tướng quốc bắc thượng không gặp phải vấn đề gì chứ?

Lý Trân liền trầm ngâm một lát. Võ Tắc Thiên cũng không phải dạng vừa, lập tức nhìn thấy vẻ do dự của Lý Trân. Vẻ mặt của bà cũng dần dần trầm xuống, hỏi tiếp:

- Lễ nào giữa đường gặp phải chuyện gì sao?

- Vi thần không dám giấu bệ hạ, ở Khúc Phụ quả thật chúng thần gặp đám thổ phỉ Thanh Châu đột kích, vi thần trước đó đã bố trí nên đã tiêu diệt toàn bộ phiên thổ phỉ kia.

Đám thổ phỉ Thanh Châu tới Khúc Phụ để tập kích Địch Nhân Kiệt, rõ ràng không hợp lễ thường, bà lập tức đoán được nguyên nhân trong đó, lại hỏi:

- Là ai sai khiến bọn chúng vậy?

Lý Trân lắc đầu nói:

- Bọn chúng cũng không biết, có một người trả một ngàn lượng vàng để mua cái đầu của Địch tướng quốc, còn ủy thác cho người trung gian đàm phán với bọn chúng, sau này vi thần mới biết, kẻ trung gian đàm phán với bọn chúng cũng bị mất tích rồi, không biết đi đâu nữa. Chuyện này không có bất kỳ mang mối nào cho nên vi thần cũng không biết phải báo cáo với bệ hạ thế nào nữa.

Võ Tắc Thiên đương nhiên là biết Lý Trân không viết dụng ý thực trong bản báo cáo. Trong lòng mọi người đều biết, những kẻ dám ám sát Địch Nhân Kiệt chỉ có mấy người, cho dù điều tra ra được manh mối thì cũng khiến cho triều đình một phen rung chuyển, cho nên Địch Nhân Kiệt giữ vẻ trầm mặc cũng không để bản thân phải khó xử.

Trong lòng Võ Tắc Thiên khe thở dài một tiếng rồi nói:

- Thôi chuyện này Trẫm ghi nhớ rồi, ngoài ra Trẫm muốn hỏi người, vụ bắt sống Lý Tận Trung là như thế nào vậy?

Lý Trân biết rằng vụ này không thể giấu Võ Tắc Thiên được, hần đồng ý hợp tác với Võ Du Nghi cũng chỉ là một thái độ cho có thôi, sớm muộn gì Võ Tắc Thiên sẽ hỏi tới chuyện này. Nhưng trong lòng Lý Trân cũng có phương án, hần biết rõ bản thân phải trả lời thế nào.

- Hồi bẩm bệ hạ, thực ra chuyện này cũng có một số nguyên nhân ngẫu nhiên. Vi thần lo rằng người Khiết Đan sẽ công kích Du Quan nên mới phái không ít binh sĩ bắc thượng tuần tra, kết quả có một đội tuần tra phát hiện ra quân đội của Lý Tận Trung. Bĩ chức lo rằng quân hậu cần của Quân Đường sẽ gặp tổn thất nên đã thống lĩnh quân đi cứu viện cùng phối hợp với Lý Đa Tộ tướng quân, ngăn quân Khiết Đan ở thung lũng nên đã bắt sống được Lý Tận Trung.

331. Chương 329: Hoàng Đế Tư Thưởng

Võ Tắc Thiên nhìn Lý Trân một hồi lâu không nói gì. Bà lại cầm bản báo cáo trên bàn lên, đây là bản báo cáo của Võ Du Nghi viết, trong bản báo cáo có nhắc tới chuyện Lý Đa Tộ tiêu diệt toàn bộ quân Khiết Đan đã đánh lên quân mình, nhưng lại không hề nhắc tới Lý Trân nửa lời. Toàn bộ bản báo cáo như đang nói đến những tương kế tựu kế của Võ Du Nghi. Không còn nghi ngờ gì nữa, trong bản báo cáo người có công lao lớn nhất rõ ràng là Võ Du Nghi rồi.

Nhưng nếu có đề cập đến Lý Trân trong bản báo cáo đó thì tính chất đã hoàn toàn khác rồi, không phải Võ Du Nghi tương kế tựu kế mà hần đã quá là sơ suất, không thể ngờ được người Khiết Đan lại giả đầu hàng. Nếu không phải Lý Trân kịp thời phát hiện ý đồ của đối phương thì mười vạn Quân Đường đã rơi vào thế cực kỳ nguy hiểm rồi.

Trong lòng Võ Tắc Thiên cảm thấy có một ngọn lửa giận dữ đang cháy hừng hực, nhưng Võ Du Nghi là chủ tướng mà bà lựa chọn là người trung kiên của gia tộc Võ thị, điều này có liên quan tới tương lai của gia tộc của bà. Quan trọng hơn cả, bản báo cáo của Võ Du Nghi đã truyền cho tất cả các văn võ trong triều rồi, nếu bây giờ mà vạch trần chân tướng, thì gia tộc Võ thị sẽ gặp những lời sỉ nhục chưa từng có từ trước tới nay, hơn nữa cái sĩ diện của một thiên tử sẽ phải làm thế nào đây?

Cân nhắc hết lần này đến lần khác, Võ Tắc Thiên đành phải cố dè nén sự tức giận và bất mãn trong lòng, bà trầm ngâm một lát rồi hỏi:

- Lý tướng quân đã xem qua bản báo cáo của Kiến An Vương chưa?
- Bỉ chức đã xem rồi.
- Vậy người cho rằng bản báo cáo này là chân thật không?

Võ Tắc Thiên lại thản nhiên hỏi:

Rõ ràng đây là bản báo cáo láo, thế mà Võ Tắc Thiên lại hỏi mình đó có phải sự thật không, đây rõ ràng là đang ám thị mình. Lý Trân cúi người nói:

- Hồi bẩm bệ hạ, phần lớn nội dung trong bản báo cáo là sự thật, tuy không nhắc tới vi thần, có lẽ là do vi thần không chịu nghe theo sự tiết chế của Kiến An Vương. Vi thần không có ý kiến gì đối với bản báo cáo này.

Võ Tắc Thiên mỉm cười nói:

- Lý tướng quân hiểu rõ đại nghĩa, khiến Trẫm cảm thấy cảm động. Chiến dịch ở Liêu Đông lần này Lý tướng quân đã lập được không ít công lao, Trẫm sẽ không quên, Trẫm sẽ trọng thưởng người.
- Vi thần cảm tạ sự hậu thưởng của bệ hạ. Nếu có thể, xin bệ hạ hãy ban thưởng cho tướng lĩnh Lư Long quân và binh lính Nội vệ, như vậy vi thần đã quá cảm kích rồi.

Võ Tắc Thiên gật đầu nói:

- Trẫm cũng đã hạ chỉ, lệnh cho Binh bộ ghi công trọng thưởng, nhưng Trẫm vẫn muốn thưởng riêng cho người một phủ đệ.

Nói xong, Võ Tắc Thiên lấy ra một chiếc ngọc bài vừa cười vừa đưa cho Lý Trân:

- Đây là một khu trang viên trước kia Trẫm đã ban thưởng cho Võ Thừa Tự, nhưng Võ Thừa Tự đã phụ lòng kỳ vọng của Trẫm nên Trẫm đã thu hồi lại, mà ban thưởng cho người vậy.

Lý Trân giật mình, không ngờ lại ban thưởng cho mình một khu trang viên. Dù gì đây cũng là bút tích của đế vương, hẳn không dám chậm trễ vội vàng đưa hai tay ra tiếp nhận, cúi người nói:

- Vi thần đa tạ bệ hạ hậu thưởng.
- Ra ngoài đi.

Võ Tắc Thiên vẻ mặt tươi cười nói:

- Trẫm nghe nói người và con gái Định tướng quốc quan hệ rất tốt. Trẫm cũng hi vọng sớm được uống rượu mừng của hai người.

Mặt Lý Trân bỗng đỏ ửng, vội vàng hành lễ rồi lui ra. Võ Tắc Thiên thấy hắn có đôi chút ngượng ngùng không kìm nổi nên nở nụ cười, cái cậu thanh niên này cũng đáng yêu đó chứ, rồi bà lại nhìn Cao Diên Phúc đang đứng ở ngoài cửa, cười nói:

- Cao phủ quân, trong những người người tiến cử thì chỉ có tên Lý Trân này là khiến Trẫm hài lòng nhất.

Cao Diên Phúc vội vàng nói:

- Hắn là người trung nghĩa, lại không hề cứng nhắc, làm việc rất linh hoạt quả thật là một nhân tài.

Võ Tắc Thiên gật đầu nói:

- Trầm không ngờ hẳn lại là một tướng tài dám thống lĩnh quân đi đánh giặc, có cơ hội Trầm sẽ còn phải trọng dụng hẳn nữa.

Cao Diên Phúc cũng không thể ngờ được thánh thượng lại đem Bách Tước sơn trang ban thưởng cho Lý Trân. Đây cũng là một chỗ nghỉ ngơi mùa hè hồi trẻ thánh thượng thích nhất, như vậy có thể thấy thánh thượng rất sủng ái Lý Trân, ông ta vội vàng cười nói:

- Có được sự coi trọng của bề hạ, đó cũng là vinh hạnh của hẳn.

Võ Tắc Thiên nở nụ cười đầy ẩn ý, bà không hề che giấu sự nhiệt tình, chậm rãi nói:

- Quả thực Trầm rất thích hẳn. Lần sẵn bần trước, đáng vẽ khom người sẵn báo của hẳn đến tận bây giờ Trầm cũng chưa thể quên được.

Cao Diên Phúc lập tức trầm mặc. Ông ta cúi đầu không dám nói gì nhiều nữa, chỉ thẳm thở dài một tiếng.

Lúc này, ánh mắt của Võ Tắc Thiên lại dừng lại ở bản báo cáo của Võ Du Nghi, trong ánh mắt không khỏi toát lên sự giận dữ, rồi trầm tư một lát, ra lệnh:

- Mau tìm Võ Tam Tư đến gặp Trầm.

Sau khi Lý Trân rời khỏi hoàng thành, bèn tới Địch phủ ở phường An Nghiệp. Đương nhiên Địch Nhân Kiệt và Lý Trân cùng trở về kinh thành, cũng sáng hôm nay mới vừa về tới kinh thành, nhưng trước cửa Địch phủ đã tụ tập hơn chục chiếc xe ngựa, đều là những triều thần quan lớn từ trước tới hỏi thăm Địch Nhân Kiệt tướng quốc.

Trước kia Lý Trân cũng đã có giao ước với Địch Nhân Kiệt, sau khi hẳn trở về Lạc Dương, kết thúc buổi diện kiến thiên tử xong thì phải đến tìm Địch Nhân Kiệt để ăn bữa cơm thân mật. Lý Trân hiểu rất rõ, đây là điều hẳn đã nhận lời, nếu ngay cả việc này hẳn cũng không làm được thì với tính cách của Địch Nhân Kiệt thì mấy tháng sau ông ấy cũng sẽ không thèm nhìn mặt hẳn đâu.

Lý Trân đến trước cửa Địch phủ, người gác cửa đã nhìn thấy hẳn, lập tức chạy tới bẩm báo. Nhưng Lý Trân lại không hề muốn vào trong phủ, nguyên nhân thì rất đơn giản đó là hiện tại trong phủ những bằng hữu lâu năm của Địch Nhân Kiệt chắc chắn đang ngồi rất đông đủ ở đó, hẳn mà vào lúc này thì không hay cho lắm, hơn nữa còn mang tiếng này nọ nữa.

Lý Trân chỉ đợi ở ngoài cửa trong giây lát, chỉ thấy Địch Yến như một lá mùa thu nhanh chóng bay tới. Nàng mặc một chiếc váy màu xanh, trên vai choàng một tấm lụa màu hồng, tóc được búi sang hai bên, rất xinh đẹp. Thấy nàng đang mỉm cười như thể muốn lao đầu áp vào ngực của Lý Trân vậy.

- Lý Trân, cha của muội đã về nửa ngày rồi, sao giờ huynh mới tới thế?

Địch Yến vẽ hờn dỗi chất vấn.

Lý Trân buông tay, vẻ khó xử nói:

- Chẳng có cách nào khác, ta bị nữ hoàng đế triệu vào trong cung, rồi lại phải qua Nội thị tỉnh một chuyến cho nên mới đến muộn một chút thôi.

- Đến Nội thị tỉnh làm gì vậy?

Địch Yến thấy Lý Trân nói vậy liền hỏi.

Lý Trân cười nói:

- Bây giờ có vẻ hơi đói rồi đấy, chi bằng chúng ta tới tửu quán Tả Ngạn kia vừa ăn vừa nói chuyện đi.

Lúc này, phụ thân của Địch Yến cũng đang tiễn mấy vị khách ra ngoài, nàng không muốn phụ thân nhìn thấy Lý Trân sẽ lôi hẳn vào nói chuyện nên nàng vội vàng kéo Lý Trân rồi nói:

- Chúng ta mau đi thôi.

Hai người vội rời khỏi Địch phủ đi về hướng nam thành.

Trong lầu quán Tả Ngạn, Địch Yến gọi bảy tám món, rồi lại gọi thêm một hũ rượu. Nàng vừa uống rượu vừa nở nụ cười tươi tắn nhìn Lý Trân ăn như hổ đói. Trong giây lát Lý Trân đã chén sạch bát cơm, cái bụng đói của Lý Trân dường như cũng đã thoải mái hơn một chút, lúc này hắn mới cầm chén rượu lên cười hỏi:

- Nói xem nào, mấy tháng nay muội đã làm những gì nào?
- Chán lắm, còn có thể làm được gì chứ?

Địch Yến hơi liếc hắn một cái rồi mỉm cười nói:

- Nhưng muội cũng đến Trường An một chuyến, còn gặp đại tử của huynh và Vương cô nương nữa.

Lý Trân cũng đã không còn vương vấn gì Vương Khinh Ngữ nữa, hắn chỉ quan tâm tới tình hình của đại tử thôi, hắn vội vàng hỏi:

- Đại tử của ta giờ thế nào rồi?
- Đại tử của huynh mở một cửa hàng sơn phấn và một quán rượu ở phía tây thành Trường An, dường như còn mua một tòa nhà nữa. Xem ra việc buôn bán của tử ấy cũng rất tốt, lúc nào cũng bận bịu không có thời gian nghỉ ngơi, chỉ nói với ta được có ba câu, A Trân nhà ta sao không tới cùng thế? Sao để ấy lại tới Liêu Đông vậy? Hắn không xảy ra chuyện gì chứ? Chỉ hỏi đúng ba câu đó, ta chỉ nói với tử ấy là huynh không ra tiền tuyền nên tử ấy cũng chẳng hỏi gì nữa. Nhưng Vương cô nương thì lại rất nhiệt tình, đưa ta đi chơi ở Trường An cả ba hôm, cô ấy là người cũng được đấy.

Nói tới đây, Địch Yến nhìn Lý Trân nói:

- Dường như Vương cô nương rất quan tâm tới huynh, sao huynh không hỏi tình hình cô ấy thế nào?
- Về mặt của Lý Trân có vẻ hơi mất tự nhiên, lại lập lại chiêu cũ, vội vàng nói tránh sang chủ đề khác:
- Vừa nãy chẳng phải muội hỏi ta tại sao lại tới Nội thị tỉnh sao? Thực ra ta được phát chút tiền phi nghĩa.
- Địch Yến lườm hắn một cái, vẻ tức giận nói:

- Thôi vậy, bản cô nương cũng không làm khó một số người nữa, để tránh nghĩ ngợi linh tinh.

Địch Yến lập tức lại nở nụ cười, vẻ hiếu kỳ khẽ hỏi:

- Phát tiền bất chính gì vậy?

Lý Trân lấy một chiếc ngọc bài từ trong ngực ra đưa cho nàng rồi cười nói:

- Đây là phần thưởng mà nữ hoàng để ban thưởng cho ta, muội xem đi.
- Chỉ một chiếc ngọc bài, có của cải gì đâu?

Địch Yến cầm lấy ngọc bài, nhìn qua một chút chỉ thấy trên ngọc bài ghi bốn chữ: Bách Tước sơn trang.

Nàng hơi giật mình, Bách Tước sơn trang thì nàng biết, là một sơn trang vô cùng nổi tiếng ở phía tây thành Lạc Dương:

- Cái này là có ý gì đây?

Nàng tỏ vẻ không hiểu hỏi:

- Muội đã nghe nói tới tòa sơn trang này chưa?

Địch Yến gật đầu nói:

- Muội nghe sư phụ nói qua rồi, đó là một sơn trang vô cùng rộng lớn, dường như là trang viên của Võ Thừa Tự.

Địch Yến đột nhiên nghĩ ra một cái gì đó, nàng giật mình hỏi:

- Lê nào nữ hoàng để ban thưởng trang viên này cho huynh sao?

Lý Trân gật đầu nói:

- Đây là phần thưởng mà nữ hoàng để ban thưởng riêng cho ta không liên quan đến triều đình, cho nên ta tới Nội thị tỉnh làm một sổ thủ tục và ký tên đồng ý, tòa sơn trang này chính thức thuộc về ta rồi.

- Vậy thì huynh thật sự phát tài rồi. Đó chính là sơn trang của hoàng tộc, không những phong cảnh tuyệt đẹp hơn nữa còn có một diện tích đất vô cùng đẹp. Lúc ta đi Trường An cũng đã đi qua đó, phải nói phong cảnh ở đó vô cùng tuyệt vời.

Nói đến đây, vẻ mặt của Dịch Yến có chút ửng đỏ, nghĩ đến bản thân mình có thể trở thành nữ chủ nhân của tòa sơn trang tuyệt vời đó, trong lòng nàng cảm thấy rất phấn khích, lại liếc nhìn Lý Trân một cái cười nói:

- Có cần muội cùng huynh tới chỗ đó xem không?

- Buổi chiều ta cũng chẳng có việc gì.

Lý Trân cũng vô cùng hứng phấn, mỉm cười nói với Dịch Yến:

- Vậy thì chúng ta đi xem đi.

...

Trong hai trăm dặm về phía tây Lạc Dương có một lâm viên hoàng gia đều do Tùy Dương Đế là Dương Quảng xây dựng, tuy lâm viên được xây dựng vào cuối đời Tùy nên đã bị phá hoại và do năm tháng ăn mòn nên những gì đồ sộ nhất ở lâm viên hoàng gia này đã không còn chút tàn tích nào.

Nhưng phong cảnh thanh tú vẫn còn tồn tại như cũ, từ Lạc Dương đi thẳng về hướng tây có thể ngẫu nhiên nhìn thấy những tòa sơn trang và điện trang của người dân, khiến phong cảnh bao quanh càng trở nên tuyệt mỹ.

Bách Tước sơn trang nằm cách phía tây thành Lạc Dương chừng ba mươi dặm, đó là một tòa sơn trang nhỏ nhất trong vô số những sơn trang của hoàng gia, chiếm diện tích chừng một trăm ha, tám năm trước Võ Tắc Thiên đã ban thưởng cho Võ Thừa Tự. Năm ngoái Võ Thừa Tự phạm tội trong vụ án Xá Lợi nên tòa sơn trang này bị thu hồi lại.

Tòa sơn trang này nhỏ quá nên những vị hoàng đế sẽ không giữ lại nên thường ban thưởng cho người khác. Rất nhiều người cho rằng, thánh thượng sẽ ban thưởng tòa sơn trang này cho những người khác trong gia tộc Võ thị hoặc con cái hoàng tộc, nhưng không ai ngờ được rằng, thánh thượng lại ban thưởng nó cho Lý Trân.

Lý Trân và Dịch Yến cưỡi ngựa chậm rãi đi trong cánh rừng rậm chừng hơn mười dặm thì tới. Dịch Yến dùng roi ngựa chỉ vào hai hàng liễu tươi tốt cười nói:

- Con đường này gọi là Xuân Liễu đại đạo, ít nhất cũng dài chừng bốn mươi dặm, điểm cuối cùng là quan đạo, hơn nữa đoạn đường này người qua lại rất đông. Nghe nói đây là ngự đạo mà Tùy triều hoàng đế xuất hành, mỗi lần tới Trường An muội đều muốn tới nơi này.

Lý Trân nhìn thấy hai bên đường là những cánh đồng kê cò bay thẳng cánh, những hạt kê đỏ hồng cũng đã chín, rất nhiều nông dân đang thu hái ngô, thì thoảng lại vang lên những tiếng cười, đây là một mùa bội thu.

Những cây liễu hai bên đường giống như một bức tường bằng cây dài vô tận, cùng với gió thổi những cành liễu phiêu bay khiến người khác thấy thoải mái. Hắn cũng không kìm nổi tán thán:

- Quả thật là một nơi tuyệt vời.

Hắn lại nhìn hai bên một lát rồi cười hỏi:

- Vẫn chưa tới sơn trang sao?

Dịch Yến cười thần bí, dùng roi ngựa chỉ về một vùng núi cách đó không xa nói:

- Kia chẳng phải sơn trang đó sao?

332. Chương 330: Bách Tước Sơn Trang

Đột nhiên tinh thần của Lý Trân hưng phấn hẳn lên, lấy một con chiến mã ra, thúc ngựa lao như bay về phía trước:

- Đợi ta với.

Địch Yến vội kêu lên một tiếng, rồi cũng thúc ngựa lao như bay.

Hai người đi được khoảng hơn mười dặm, một ngọn núi nhỏ phong cảnh đẹp đẽ hiện ra trước mắt. Đây là một ngọn núi dài với gần năm sáu mươi mẫu, tựa như nổi liền một thể với ngọn núi phía xa xa kia, nhưng ở giữa được ngăn bằng một khoảng trống, đó chính là một ngọn đồi nằm độc lập nơi đó.

Núi cao trăm trượng, bị những lùm cây rậm rạp bao phủ, bốn phía có những con sông ngoằn ngoèo, giống như một chiếc đai bằng ngọc, xung quanh những con sông là những nông điền, cũng có tới hàng ngàn mẫu ruộng. Ở phía ngoài cùng chính là những thân cây cao lớn tạo thành một đường dài, nhìn những cánh đồng và những ngọn núi nhỏ, rõ ràng đây là một tòa sơn trang của một ai đó.

- Đây chính là núi Bách Tước rồi.

Địch Yến say mê ngắm nhìn dãy núi có phong cảnh đẹp đẽ lạ thường này, nàng khẽ thở dài nói:

- Sống ở đây, thật giống như thần tiên.

- Đi! Chúng ta đi làm thần tiên.

Lý Trân cười to, thúc ngựa phi về phía con đường nhỏ, Địch Yến cũng vội vàng theo sát phía sau. Hai người đi trong con đường nhỏ hai ba dặm, liền đâm vào bức tường bao quanh bằng cây cối. Lúc này, từng nhóm nông dân đang thu hái dưới nông điền đều đứng dậy, đều tỏ vẻ kinh ngạc nhìn về đôi nam nữ trẻ tuổi này.

Một người nông dân hô to:

- Đây, đây là Hoàng Gia sơn trang, các người mau đi ra đi!

Lý Trân ghì chặt ngựa cười hỏi:

- Sơn trang này có người quản lý không?

Không bao lâu, mấy người nông dân đi tới. Bọn họ thấy đôi nam nữ ăn mặc đẹp cười ngựa này, không giống người bình thường, liền không dám chậm trễ, mồm năm miệng mười nói:

- Vốn dĩ có người quản lý, còn có cả binh lính canh gác, đầu năm đều bỏ đi rồi, tạm thời do chúng tôi trông coi.

- Người đứng đầu các người là ai?

Lý Trân hỏi.

Một lão già đi ra, hành lễ nói:

- Tôi là thôn trưởng của thôn Lệ Thủy ở phía trước, công tử có việc gì không?

- Là như thế này, thánh thượng đã ban thưởng sơn trang này cho ta rồi, ta đến đây xem thế nào.

Mấy lão nông nhìn nhìn, đồng loạt quỳ xuống:

- Hóa ra là chủ nhân mới đến, mong tha lỗi cho sự vô lễ của chúng tôi.

- Không có gì, các người cứ bận việc đi! Chúng tôi chỉ đến xem một chút.

Mấy lão nông hành lễ, rồi từng người quay lại ruộng thu hoạch, thôn trưởng ở lại, Lý Trân xoay người xuống ngựa cười hỏi:

- Xin hỏi cụ họ gì?

- Tiểu nhân họ Diêu, mọi người đều gọi tôi là Diêu Thất Công, công tử gọi tôi lão hán là được. Xin hỏi quý danh công tử?

Diêu Thất Công mặc dù trong khẩu khí đã có sự tôn kính, nhưng chưa hẳn tôn kính hoàn toàn. Lão cho rằng Lý Trân là công tử của gia đình giàu có, thay phụ thân đến xem sơn trang, dù gì vẫn trẻ tuổi như vậy, lại không dẫn theo tùy tùng, khiến lão có cảm giác khác lạ.

- Tôi họ Lý, vị này là...

Không đợi Lý Trân giới thiệu, Địch Yến liền giành nói:

- Tôi là muội muội của huynh ấy, ông gọi tôi là Lý cô nương là được.

Lý Trân không nhịn được buồn cười. Địch Yến liền lườm hắn một cái, nàng không muốn lão nông dân này gọi nàng là phu nhân. Diêu Thất Công vội vàng khom người hành lễ:

- Hóa ra là Lý công tử và Lý cô nương, tiểu nhân thất kính rồi.

Trong lòng lão lại thầm nghĩ:

- Hai người họ Lý này, lẽ nào là Hoàng tộc sao!

Lão lại nghĩ đến đây là hoàng trang, trong lòng càng thêm nghi ngờ, lời nói lập tức trở nên tôn kính:

- Tiểu nhân nguyện dẫn công tử lên núi.

Lý Trân nhìn thoáng qua lên núi, mơ hồ nhìn thấy nóc nhà mái vòm, liền cười hỏi:

- Trên núi còn có nhà sao?

- Đương nhiên là có, đã gọi là hoàng trang, không có nhà sao được. Mời hai vị theo tôi.

Diêu Thất Công dẫn Lý Trân và Địch Yến đi lên về phía núi. Đường núi rất bằng phẳng rắn chắc, hai bên là những cây đại thụ to lớn, trên mặt đất là bụi cây và bụi cỏ, thỉnh thoảng có thể thấy bóng dáng nai con, sóc những con động vật nhỏ, còn có tiếng nước róc rách. Đi qua một chỗ rồi rẽ, một dòng suối nhỏ trên núi hiện ra trước mắt, nước chảy róc rách, trong veo. Lý Trân không kìm nổi tiến lên uống vài ngụm, chỉ cảm thấy ngọt ngào mát lạnh, không kìm nổi khen:

- Đúng là nước ngon!

Địch Yến cũng không nhịn được cười nói:

- Lý đại ca, để muội cũng uống một chút.

Diêu Thất Công sớm nhận ra tình cảm của hai người, không giống là huynh muội, lại nghe bên nữ gọi bên nam là Lý đại ca, lão lập tức ngộ ra, đây là một đôi tình nhân. Lão lúc này lại phát hiện ra lúc Lý Trân lấy nước uống, bên eo lộ ra một tấm kim bài, trên kim bài khắc một đôi đầu chim ưng. Trong lòng lão lập tức thấy sợ hãi, đây là lệnh bài của Nội vệ, lẽ nào đôi chàng trai trẻ tuổi này chính là Lý Trân người đã lật đổ Lai Tuấn Thần?

Lúc này, Lý Trân và Địch Yến từ bên cạnh dòng suối đi tới, cười hỏi:

- Thất Công, ruộng kê vừa rồi cũng thuộc sơn trang sao?

Diêu Thất Công tôn kính lễ độ nói:

- Bẩm công tử, đồng ruộng bên trong những tán cây bên trong kia đều thuộc về sơn trang, khoảng bốn ngàn mẫu, do người của thôn Lệ Thủy chúng tôi thuê để trồng trọt, mỗi mẫu vào vụ thu mùa hạ giao nộp bốn đấu tiểu mạch, mùa thu nộp ba đấu gạo nếp làm tiền thuê đất. Nếu gặp phải mất mùa thất thu, sẽ được xem xét giảm tiền thuê, tuy nhiên mời công tử yên tâm, chúng tôi sẽ không lên núi đi săn.

Địch Yến lại hỏi:

- Thất Công vừa mới nói, hóa ra nơi này còn có quân đội đóng quân?

- Thực ra cũng không phải là quân đội.

Diêu Thất Công cười nói:

- Nơi này là sơn trang của Ngụy vương. Vào mùa hạ, Ngụy vương ngẫu nhiên dẫn vợ con đến đây nghỉ ngơi, cho nên chỗ này có người trông coi, đều là võ sĩ có đao, có năm sau mười người, ai ai trông cũng hung dữ, nhưng chúng tôi không động chạm gì đến bọn họ, tất cả mọi người cũng bình an vô sự. Ngoài ra còn có một số thị nữ nha hoàn, sống ở trên núi, đầu năm đều bỏ đi rồi, nhà không đóng cửa.

Nói xong, bọn họ đã đi đến đỉnh núi, chỉ thấy trên đỉnh núi có một ngôi nhà khoảng mười mẫu, xây trên nền đá cao năm thước, tường vàng ngói đen, tường bao quanh vừa cao vừa dày, hiện ra vải mòm được xây dựng bên trong, trên thềm đá là cửa chính được sơn màu đỏ, hai bên còn có tượng đá hai con kỳ lân.

Khi bọn họ đi đến gần cửa chính, Diêu Thất Công lập tức ngậy người ra:

- Kỳ lạ, sao lại có người?

Chỉ thấy cửa chính vẫn khép, lộ ra một khe hở hẹp. Lý Trân cũng phát hiện ra trên bậc thềm có không ít dấu chân dính đất, đêm qua trời mưa, chắc là đêm qua lên núi, không thì ban ngày những người nông dân bận rộn trên đồng ruộng không thể không biết.

- Bên trong có ít nhất mười người!

Địch Yến khẽ nói với Lý Trân.

Lý Trân lập tức cảnh giác. Hôm nay hắn và Địch Yến ra ngoại thành dạo chơi không dẫn theo tùy tùng, nếu trong ngôi nhà có người gây bất lợi cho hắn, tình hình e rằng không ổn. Hắn lập tức rút ra một thanh trường kiếm bên cạnh yên ngựa, Địch Yến cũng chậm chậm rút kiếm ra.

Diêu Thất Công có chút sợ hãi, có khả năng là bọn cướp, lão run rẩy nói:

- Công tử, chúng ta... xuống núi đi!

Lý Trân lại lớn tiếng hét to nói:

- Bên trong là ai, đi ra cho ta!

Hắn vừa dứt lời, cửa chính bỗng nhiên mở ra, từ trong cửa đi ra bảy tám người, đi đầu là một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp, chính là Võ Phù Dung đã mất tích mấy tháng nay. Lý Trân lập tức ngộ ra, nơi này vốn là sơn trang của Võ Thừa Tự, Võ Phù Dung đương nhiên rất rõ nơi này.

Võ Phù Dung không ngờ lại là hai người Lý Trân và Địch Yến. Ấy cũng sỡ, một lúc lâu, dữ tợn cười nói:

- Lý tướng quân, sư muội, đúng là khéo quá nhỉ!

Địch Yến mặt biến sắc, hơi lùi lại sau một bước, lạnh lùng hỏi:

- Võ sư tỷ làm gì ở đây?

- Buồn cười! Đây là sơn trang của ta, ta đương nhiên có thể ở đây, ngược lại các người đến đây làm gì?

Võ Phù Dung hằm hằm nhìn hai người bọn họ nói.

Lý Trân lấy ra ngọc bài, nói với Võ Phù Dung:

- Thánh thượng đã ban thưởng cho ta sơn trang này, Võ cô nương không thể không nhận ra tấm ngọc bài này chứ!

Trong lòng Võ Phù Dung giận dữ, mặt nàng lúc đỏ lúc trắng, hung tợn nhìn chằm chằm Lý Trân, ánh mắt tràn đầy sát khí:

- Lý Trân, người bắt nạt người quá đáng!

Diêu Thất Công biết Võ Phù Dung, đó là nữ ma đầu giết người không chớp mắt, lão sợ tới mức quay đầu chạy xuống núi. Lý Trân và Địch Yến lại xoay người lên ngựa, cười trên lưng ngựa, bọn họ lập tức có ưu thế từ trên cao nhìn xuống. Lý Trân cười lạnh một tiếng nói:

- Võ Phù Dung, ta không sợ người, nếu như người muốn ra tay, Lý Trân ta có thể tiếp chiêu. Chỉ sợ người từ nay về sau sẽ phải chịu tội chạy trốn đến chết.

Nếu như là trước đây, với tính cách ngang ngược kiêu ngạo của Võ Phù Dung, ả tuyệt sẽ không có chút do dự, nhất định sẽ xông lên liều mạng với Lý Trân. Nhưng trải qua liên tiếp đả kích và thất bại, Võ Phù Dung đã không lỗ mãng kích động như trước nữa, lời nói của Lý Trân nhắc nhở ả, nếu ả tùy tiện ra tay, sẽ bị gán tội danh giết chết đại thần của triều đình, nhất là thân phận nội vệ tướng quân của Lý Trân, thánh thượng chắc chắn sẽ không tha cho mình.

Quan trọng hơn là thuộc hạ của ả không nhiều, chỉ có 10 người, chưa chắc có thể giết được Lý Trân và Dịch Yến, có lẽ còn có thể ăn một cú thua đau đớn. Nghĩ đến đây, ả nhẫn nhịn lửa giận trong lòng xuống, hung ác nói:

- Đã như vậy, người đi đi! Đừng để ta nhìn thấy người lần nữa

Lý Chân phá lên cười

- Võ cô nương thật biết nói đùa! Chỗ này đã là sơn trang của ta, nhà của ta, người lại bắt ta đi, là khuôn phép của nhà nào?

- Người...

Võ Phù Dung tức giận đến mức nóng bừng người, gắt gao nhìn chăm chăm Lý Trân, ánh mắt như muốn phun ra lửa, nhưng cuối cùng ả lại phải nhường nhịn, hạ thấp người nói:

- Ta không biết đây đã là sơn trang của Lý tướng quân, kính mong tha thứ cho sự vô lễ của ta. Nhưng tạm thời ta chưa có nơi nào để đi, có thể cho ta ở thêm ba ngày, ba ngày sau ta sẽ rời đi, tuyệt không nuốt lời!

Trong lòng Dịch Yến có chút kinh ngạc. Nàng chưa bao giờ thấy Võ Phù Dung ăn nói nhã nhặn như thế, nàng đang định nói, Lý Trân liền xua tay ngăn nàng, cười tủm tỉm nói với Võ Phù Dung:

- Ta cũng là người biết điều, chỉ cần Võ cô nương có thành ý, việc gì cũng thương lượng được. Thế này nhé! Ta cho Võ cô nương thêm 10 ngày, 10 ngày sau ta đến thu lại trang viên, hi vọng lúc đó Võ cô nương đã rời đi.

Võ Phù Dung mặt lạnh lùng không nói một lời nào, Lý Trân quay đầu ngựa lại nói với Dịch Yến:

- Chúng ta đi!

Hai người thúc ngựa xuống núi, rất nhanh đã đi xa rồi. Lúc này, một tên thuộc hạ bên cạnh thấp giọng nói với Võ Phù Dung:

- Chủ nhân, nếu như chúng ta giết hai người bọn chúng, người khác chưa chắc đã biết.

Võ Phù Dung trừng mắt nhìn gã, lạnh lùng nói:

- Vừa rồi lão già kia biết ta, lão nhất định xuống núi báo tin rồi. Nếu thuộc hạ của Lý Trân ở dưới núi, chúng ta phải ứng phó thế nào? Ngủ xuẩn!

Thuộc hạ cứng họng, không nói ra lời. Võ Phù Dung hừ một tiếng, xoay người đi vào cửa chính, hạ lệnh đóng cửa chính lại.

Lý Trân ở sườn núi ghìm chặt chiến mã. Dịch Yến đuổi theo tới, có chút bất mãn gắt lên nói:

- Sao huynh lại tin lời của ả ta. Huynh không nhìn ra ả ta giả vờ cúi đầu sao? Hay là do huynh mềm lòng, phạm là con gái nói một hai câu, huynh liền bỏ qua cho họ?

Lý Trân lắc đầu cười nói:

- Ta đương nhiên biết cô ta đang giả vờ, cũng biết cô ta là người phụ nữ xảo quyệt độc địa. Chỉ là ta rất tò mò, cô ta rốt cuộc giấu cái gì bên trong ngôi nhà đó, lại khiến cô ta không thể không cúi đầu trước ta.

- Huynh cảm thấy ả đang dấu cái gì đó trong ngôi nhà?

Lý Trân gật gật đầu

- Nhất định là vậy! Ắ ta không chỉ đối đầu với muội, mà còn hận ta tận xương tủy, ta khích bác ắ ta như vậy, ắ ta vẫn nhìn được, hoàn toàn không phải tính cách của ắ ta. Xem ra ắ ta sợ ta dẫn người đến kiểm tra, thật làm cho ta cảm thấy hứng thú quá!

Lòng hiếu kì của Dịch Yến càng bị thu hút thêm, nàng giảo hoạt cười:

- Nếu đã như vậy, tối nay chúng ta đến thăm dò một chút là biết ngay.

ng An muội đều muốn tới nơi này.

Lý Trân nhìn thấy hai bên đường là những cánh đồng kê cò bay thẳng cánh, những hạt kê đỏ hồng cũng đã chín, rất nhiều nông dân đang thu hái ngô, thi thoảng lại vang lên những tiếng cười, đây là một mùa bội thu.

Những cây liễu hai bên đường giống như một bức tường bằng cây dài vô tận, cùng với gió thổi những cành liễu phiêu bay khiến người khác thấy thoải mái. Hắn cũng không kìm nổi tán thán:

- Quả thật là một nơi tuyệt vời.

Hắn lại nhìn hai bên một lát rồi cười hỏi:

- Vẫn chưa tới sơn trang sao?

Dịch Yến cười thần bí, dùng roi ngựa chỉ về một vùng núi cách đó không xa nói:

- Kia chẳng phải sơn trang đó sao?

333. Chương 331: Ngoài Dự Kiến

Thôn Lệ Thủy cách Bách Tước Sơn Trang về phía Bắc khoảng mười dặm, là một thôn nhỏ chỉ có khoảng mấy chục hộ gia đình, mưu sinh bằng nghề nông. Lý Trân và Dịch Yến tìm thấy trưởng thôn Diêu Thất Công tại nhà họ Diêu ở phía Đông thôn.

- Hai vị không sao, ông trời phù hộ!

]Diêu Thất Công vẫn chưa hoàn hồn, vội vàng mời Lý Trân và Dịch Yến vào nhà, rồi bảo vợ mình rót nước mời bọn họ. Lý Trân cười nói:

- Thất Công yên tâm đi! Võ Phù Dung không dám làm gì bọn ta. Cô ta cầu xin ta giữ bí mật cho cô ta còn không được ý chứ!

Diêu Thất Công lập tức nhớ tới kim bài bên hông Lý Trân, liền dè dặt hỏi:

- Công tử có phải chính là nội vệ Lý tướng quân đã diệt trừ Lai Tuấn Thần không?

- Thất Công sao mà biết?

Lý Trân ngạc nhiên hỏi.

Diêu Thất Công sợ tới mức vội vàng quỳ xuống, hoàng tộc lão cũng không sợ, nhưng nội vệ lại thực sự khiến lão khiếp đảm, lão luôn miệng nói:

- Tiểu dân không biết là Lý tướng quân, xin khoan dung cho sự vô lễ của tiểu dân.

Lý Trân cười gượng, vội vàng đỡ lão dậy:

- Thất Công mời đứng lên, ta không đáng sợ như vậy!

Diêu Thất Công nơm nớp lo sợ ngồi xuống. Lý Trân vừa cười nói:

- Ta muốn tối nay vào căn nhà trên núi một lần, nhưng không hiểu rõ lắm sự bố trí bên trong căn nhà, không biết có thể nhờ Thất Công giúp đỡ được không?

Diêu Thất Công suy nghĩ một chút nói:

- Trong thôn có hai người năm ngoái từng đi vào trong đó hỗ trợ, bọn họ chắc hẳn nắm rất rõ, ta sẽ đi tìm bọn họ đến.

Lý Trân mừng rỡ:

- Vậy thì đa tạ Thất Công!

Vào đêm, cả Bách Tước Sơn Trang đều chìm vào yên tĩnh, đường núi và cây cối trong rừng đều yên tĩnh, không một bóng người, nhưng Lý Trân và Dịch Yến cũng không đi con đường núi mà ban ngày đã đi qua, mà dưới chỉ dẫn của thôn dân, đi theo con đường nhỏ bí mật lên núi. Nếu bí mật của Võ Phù Dung đã quan trọng như vậy, thì Võ Phù Dung rất có thể sẽ phải người theo dõi đường núi, để phòng bọn họ lên núi.

Rất nhanh, hai người liền sờ thấy tường phía Đông của bên ngoài ngôi nhà trên núi, hai người trèo lên một cây đại thụ cành lá rậm rạp, dùng cành lá yểm hộ, thăm dò tình hình bên trong ngôi nhà.

Dưới sự giúp đỡ của hai thôn dân nắm rõ tình hình bên trong ngôi nhà, bọn họ vẽ ra một bản đồ kết cấu tỉ mỉ bên trong ngôi nhà, khiến hai người hẳn rất dễ dàng tìm thấy khu kho hàng ít người lui tới, chính là khu vực bên trong tường ngay trước mắt. Quan sát một lát, quả nhiên không nhìn thấy bất cứ ai.

Dịch Yến véo một cái vào mu bàn tay của Lý Trân, nhìn hẳn cười, nhảy lên giống như một con chim yến nhẹ nhàng nhảy vào trong đại viện. Nàng nhẹ nhàng đi dưới nền nhà rồi nàng dựa lưng vào góc tường, quan sát giấy lát, rồi rơi vào trong bóng tối.

Từ đầu đến cuối nàng im hơi lặng tiếng, nhanh nhẹn mà tốc độ. Lý Trân không khỏi không thán phục khinh công cao siêu của Dịch Yến, ngay cả võ sĩ lợi hại nhất trong nội vệ cũng không thể so được với Dịch Yến.

Nhưng trong lòng hẳn thực sự có chút lo lắng cho sự an nguy của Dịch Yến, chậm chậm xiết chặt chuỗi đao. Một khi trong phủ xảy ra gì đó khác thường, hẳn sẽ không chút do dự xông vào.

Trên nóc nhà phía sau, Dịch Yến nằm trên nóc nhà không động đậy, mắt nàng chăm chú nhìn một bóng người từ bên này đi đến. Mặc dù vẫn chưa nhìn rõ mặt của người đi đến, nhưng từ dáng đi của đối phương, Dịch Yến đã đoán ra được, người đang đi đến chính là Võ Phù Dung, cái kiểu lắc mông uốn éo, là động tác quen thuộc của Võ Phù Dung.

Chỉ thấy Võ Phù Dung cầm một chiếc đèn lồng một mình đi vào trong cái sân trống rỗng phía sau nhà. Trong mấy căn phòng khác đều không có đèn, chuẩn xác mà nói là bị lớp da bò dày cộm che mất cửa sổ, làm cho ánh đèn trong phòng không lọt được ra ngoài. Võ Phù Dung đi đến trước cửa một căn phòng gỗ cửa:

- Ai?

Trong phòng truyền đến một giọng nói già nua.

- Là con, Phù Dung!

Tiếng cửa kết kết mở ra, lập tức từ khe cửa lóe sáng ánh đèn, ngay tức khắc lộ ra khuôn mặt một người đàn ông trung niên. Y kéo Võ Phù Dung vào bên trong, rồi nhìn xung quanh, rồi đóng cửa lại, ánh đèn lần nữa biến mất trên mặt đất.

Còn Dịch Yến ẩn mình ở bên trên tường đối diện lại kinh ngạc đến mức không ngậm nổi miệng. Nàng không ngờ nhìn thấy người mà tuyệt đối không nên xuất hiện ở Lạc Dương, Võ Thừa Tự. Chính là y, Dịch Yến tin tưởng mình không nhìn lầm, bao gồm giọng nói của y, y đáng lẽ phải ở Quảng Châu mới đúng, sao lại bí mật trở về Lạc Dương.

Dịch Yến khẽ chạy nhanh xung quanh tường, giống như một con mèo đêm, chạy xuyên qua những nóc nhà dân, nàng nhẹ nhàng xê dịch một viên ngói, để lộ một khe hở nhỏ, từ khe hở đó nàng nhìn thấy tình hình bên trong căn phòng.

Trong phòng, Võ Thừa Tự ngồi trên thảm êm, mỗi bên ôm một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp mỹ miều, thậm chí còn trẻ đẹp hơn Võ Phù Dung rất nhiều. Võ Phù Dung hiển nhiên không thích hai cô gái này, hầm hừ trừng mắt nhìn bọn họ:

- Các người còn không mau lui xuống!

Hai cô gái đứng lên lui xuống, nhưng lại bị Võ Thừa Tự ôm chặt lấy eo, khiến bọn họ không thể nhúc nhích. Võ Thừa Tự đầu đã hói một nửa, nửa còn lại biến thành màu hoa tiêu, da thịt trên mặt cũng đã trùng xuống, mí mắt sưng đến ghê người, vừa nhìn là đã biết cơ thể bị rượu tàn phá.

Võ Thừa Tự mặc dù ở Quảng Châu sống một cuộc sống chìm đắm trong rượu, nhưng y rất cuộc không cam lòng, khi Võ Phù Dung tìm được một người có bộ dạng giống y để thay thế y ở Quảng Châu, thì y liền theo Võ Phù Dung lên lút rời khỏi Quảng Châu, ẩn mình ở gần Lạc Dương, đêm qua mới đến Bách Tước sơn trang.

Y híp mắt cười nói:

- Bọn họ đều là người mà cha mang từ Quảng Châu đến, là người mà cha tin tưởng, con cứ nói đi!

- Cha sớm muộn gì cũng sẽ chết trên bụng của bọn họ!

Võ Phù Dung thấp giọng mắng một câu, bất đắc dĩ, nàng chỉ có thể oán hận nói:

- Buổi chiều hôm nay Lý Trân và Địch Yến đã tới đây, cha không biết đúng không!

- Cái gì!

Võ Thừa Tự sợ tới mức thiếu chút nữa nhảy dựng lên. Người mà y hận nhất cũng chính là người mà y sợ nhất, chính là Lý Trân, không ngờ hắn lại điều tra đến tận đây. Giọng y run run hỏi:

- Hắn đến điều tra ta phải không?

Võ Phù Dung hừ một tiếng, lạnh lùng nói:

- Bọn họ rất cuộc vì cái gì mà đến, con không biết. Theo lời Lý Trân nói, là vì Thánh thượng thưởng sơn trang này cho bọn họ, hắn mới đến xem thế nào, liệu không biết có phải thật không?

Võ Thừa Tự thở phào nhẹ nhõm, y tin tưởng đây là lời nói thật. Sơn trang này quả thật đã bị Thánh thượng thu hồi lại rồi, rồi thưởng cho Lý Trân là hoàn toàn bình thường. Nghe nói hắn ở Liêu Đông đã lập được không ít công trạng.

Nói đến đây, y cũng cảm thấy trước mặt hai cô gái này nói chuyện này không hợp lý, liền thuận tay vỗ mạnh vào mông hai cô gái này, cười mắng:

- Cút đi!

Hai cô gái lảo lộn rồi bò ra ngoài. Võ Thừa Tự lại thoải mái cười hỏi:

- Sau đó Lý Trân nói gì?

Võ Phù Dung nhìn ra sự thay đổi tâm trạng của phụ thân, y hiển nhiên đã không để tâm đến việc Lý Trân xuất hiện bất ngờ nữa rồi, đây cũng chính là việc mà Võ Phù Dung vẫn luôn thấy phiền não. Phụ thân nàng trong việc đấu tranh chính trị hoàn toàn không phù hợp, nhiều lần bị Võ Tam Tư lấy làm con thoi đùa giỡn trong lòng bàn tay, cuối cùng thành người chịu tội thay cho cuộc tranh giành giữa hai họ Lý Võ, bị giáng chức truất đi Linh Nam.

Còn Võ Tam Tư bày ra kế hoạch đứng ở phía sau lại bước bước thăng chức, gần đây lại thăng làm Tể tướng. Dem ra so sánh, phụ thân rất ngu xuẩn, ngay cả lần lên lút về Lạc Dương này, bản thân khuyên y mượn có bệnh nặng, khẩn cầu Thánh thượng cho y về thăm đất tổ một lần, như thế, khả năng Thánh thượng đồng ý là rất lớn, mặc dù là về Hà Đông, nhưng so với việc phải lưu đầy ở Linh nam là tốt hơn rất nhiều rồi.

Nhưng phụ thân lúc nào cũng một lòng muốn về Lạc Dương, không nghe lời khuyên của ả, lên lút quay về, điều này vô hình chung khiến bản thân thêm một tội trạng nữa, nhưng sau khi về Lạc Dương không dám lộ diện, thì có ý nghĩa gì chứ?

Võ Phù Dung nghĩ đến vẻ mặt của phụ thân, nàng không khỏi vừa tức giận vừa hận, cắn răng nói:

- Cha không cần quan tâm đến hắn nói gì. Nếu hắn phát hiện ra cha trốn ở đây, cha phải làm sao chứ?

Võ Thừa Tự mặt trầm xuống, vô cùng bất mãn nói:

- Cái thái độ của con thế nào vậy, đây là giọng điệu mà con nói chuyện với cha sao?

Võ Phù Dung cũng tức giận lên:

- Cha cả ngày trốn ở đây chơi bời với gái, cha còn để ý đến giọng điệu của con khi nói sao?

- Khốn khiếp!

Võ Thừa Tự vỗ thật mạnh vào bàn, giận dữ hét:

- Con cho rằng cha muốn như vậy à! con giết hai ả đó đi, con xem cha có thấy tiếc không. Ta sinh ra đứa con gái vô dụng như con, nếu con không muốn giúp ta, thì cút đi cho ta! Cút!

Võ Phù Dung tức giận đập mạnh chầm vào cánh cửa, “phịch” một tiếng cửa mở đi ra. Trong phòng chỉ còn lại một mình Võ Thừa Tự đang tức giận phẫn nộ. Địch Yến trên nóc nhà đột nhiên nảy sinh một suy nghĩ mãnh liệt trong đầu, lúc này giết Võ Thừa Tự thì quả là dễ dàng?

Nhưng cuối cùng Địch Yến cũng kiềm chế được động cơ giết người của mình. Nàng biết hậu quả nghiêm trọng khi giết chết Võ Thừa Tự, sẽ dẫn tới những phiền toái lớn. Hơn nữa Lý Trân đang ở bên ngoài đợi mình, nếu Lý Trân đồng ý mình giết Võ Thừa Tự, mình sẽ lại quay lại ra tay cũng chưa muộn.

Nghĩ vậy, nàng cũng không đợi nữa, nhanh chóng rời khỏi ngôi nhà, men dọc theo nóc nhà phía Đông bên ngoài tường nhanh chóng rời đi. Chỉ trong chốc lát, nàng nhảy ra khỏi tường cao, quay lại bên cạnh Lý Trân.

Lý Trân ôm nàng vào lòng, thấp giọng oán giận nói:

- Sao bây giờ mới ra, muội mà muộn tý nữa, huynh sẽ xông vào.

Địch Yến lần này không vùng vẫy khỏi Lý Trân, cứ kệ hắn ôm mình, nàng cười hì hì nói:

- Huynh đoán xem muội nhìn thấy ai?

- Là Võ Thừa Tự đúng không?

Địch Yến sửng sốt:

- Sao huynh lại đoán ra?

Lý Trân thấy nét mặt của Địch Yến, liền biết mình đã đoán đúng rồi, hắn có chút đắc ý cười nói:

- Về sau ta suy nghĩ đi suy nghĩ lại, cảm thấy sự bất thường của Võ Phù Dung buổi chiều hôm nay chỉ có một khả năng, trong ngôi nhà goáu một vật hoặc một người vô cùng quan trọng. Nếu như là số lượng lớn vật phẩm, tất nhiên sẽ bị thôn dân phát hiện, là người khả năng lớn nhất, vậy thì là ai chứ?

- Cho nên huynh đã đoán được là Võ Thừa Tự?

Lý Chân khẽ gật đầu cười nói:

- Ta nghĩ, Lạc Dương đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, Võ Thừa Tự làm sao có thể cam tâm ngồi im ở Lĩnh Nam, trở mắt nhìn ngôi vị Thái Tử không có phần của mình. Đây không phải là tính cách của y, y nhất định quay trở về, cho dù nữ hoàng để không đồng ý, y cũng sẽ quay về.

Địch Yến khe khẽ thở dài:

- Huynh nói đúng, muội quả thực đã nhìn thấy Võ Thừa Tự, thực sự khiến muội kinh ngạc.

Địch Yến liền đem cuộc đối thoại của Võ Phù Dung và Võ Thừa Tự nói một lần. Nàng thấy Lý Trân đang trầm tư, liền dừng lại không nói. Lý Trân trầm tư hồi lâu, bỗng nhiên giật mình, liên vội vàng hỏi:

- Sau đó thì sao?

- Sau đó Võ Phù Dung giận dữ rời phòng, trong phòng chỉ còn lại Võ Thừa Tự một mình. Ta liền nghĩ giết hắn luôn, báo thù y hại phụ thân ta!

Địch Yến nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Lý Trân ngạc nhiên:

- Lẽ nào muội ...

- Dương nhiên là không!

Địch Yến lườm hắn một cái, tức giận nói:

- Nếu ta giết y, ta còn ở đây mà từ từ nói chuyện với huynh không?

- Nhưng mà, ta thật sự rất muốn giết hắn, huynh thấy có được không?

Địch Yến cắn môi hỏi.

Lý Chân lắc lắc đầu,

- Ta cũng hận tới mức muốn một đao giết chết y, nhưng y là vũ khí sắc bén để đối phó với Võ Tam Tư, nếu không lợi dụng y thì thật đáng tiếc.

- Lẽ nào huynh muốn nói chuyện với y?

- Nói chuyện cũng không có gì, có điều không phải lúc này. Sau khi ta biết rõ mục đích của y, mới có thể ra quyết định. Ta tin rằng y từ ngàn dặm xa xôi từ Quảng Châu trốn về, nhất định là có ý đồ gì, chỉ cần chúng ta theo dõi sát Võ Phù Dung, thì sẽ biết Võ Thừa Tự muốn làm cái gì.

Địch Yến suy nghĩ một chút nói:

- Không thì như vậy đi! Ta sẽ thay huynh theo dõi sát bọn họ, huynh về tìm mấy huynh đệ đến thay ta, trước trưa mai nhất định phải đến, không thì, bản cô nương sẽ không đi cùng đâu.

Trong lòng Lý Trân cảm kích, ôm chặt lấy nàng, cười nói:

- Đúng là phải để một người theo dõi bọn họ, nhưng không phải là muội. Ta ở lại, muội về tìm Triệu Thu Nương, bảo tỷ ấy an bài vài huynh đệ đến đây.

- Không! Không! Cứ để muội ở lại.

Địch Yến lập tức nóng vội:

- Thân thủ của muội giỏi hơn huynh, bọn họ phát hiện ra thì cũng không bắt được muội. Nếu huynh bị Võ Thừa Tự bắt được, hắn nhất định không tha cho huynh.

- Ta sẽ không để y phát hiện ra, mau đi đi! Cầm kim bài của ta vào thành, trực tiếp tìm Triệu Thu Nương.

Nói xong, Lý Trân lấy ra kim bài, cố đưa cho Địch Yến. Địch Yến bất đắc dĩ, đành phải dặn dò Lý Trân vài câu, xoay người rồi nhảy xuống khỏi cây đại thụ. Bóng của nàng rất nhanh biến mất trong bóng đêm, Lý Trân nhìn nàng đi xa, ngẫm nghĩ một chút, rồi cũng nhảy xuống khỏi cây đại thụ, đi về phía cửa chính.

334. Chương 332: Có Thâm Ý Khác

Giữa trưa ngày kế Lý Trân trở về Lạc Dương. Sự xuất hiện không ngờ của Võ Thừa Tự đối với hắn chỉ là một khúc nhạc đệm, chỉ cần giám sát Võ Thừa Tự, sau đó lại từ từ suy xét xem lợi dụng y như thế nào, đây không phải là chuyện một chốc, Lý Trân đem chuyện này giao cho Triệu Thu Nương.

Mà hiện tại hắn phải đối mặt với chuyện mở rộng Nội vệ, việc này không chỉ là vấn đề tăng thêm năm trăm người mà là thay đổi hoàn toàn tính chất của Nội vệ. Ban đầu Nội vệ chỉ là một tổ chức, thuộc quản hạt của Thiên Ngư Vệ, một khi nhân số vượt quá một ngàn, nó liền trở thành một đoàn quân độc lập, chính thức trở thành Túc Vệ ngang hàng với Thiên Ngư Vệ, Vũ Lâm Quân.

Việc phát sinh hàng loạt sự biến hóa này của Nội vệ, đầu tiên xưng hô sẽ thay đổi, Lý Trân đổi từ thống lĩnh thành tướng quân. Tiếp theo võ sĩ thủ hạ sẽ đổi thành sĩ binh hoặc vệ sĩ, quan trọng nhất là Nội vệ trở thành một quân doanh độc lập, chứ không như trước mượn dùng quân doanh của Ngưu Thiên Vệ.

Nhưng càng làm Lý Trân vui mừng là việc đề bạt thủ hạ vẫn một mực quấy nhiễu hắn đã được giải quyết, binh bộ phê chuẩn phương án thiết lập quân đội của hắn, đem quân đội phân làm ba doanh, đề bạt ba lang tướng, mỗi doanh có ba trăm người, còn một trăm người khác do hắn trực tiếp quản, vì là cùng hắn đi Liêu Đông với công lao do Lưu Hồng Liệt thống lĩnh.

Cứ như vậy, việc đề bạt phức tạp như thế cũng đã giải quyết dễ dàng rồi, Triệu Thu Nương, Lã Tấn cùng Trương Lê được thăng chức làm lang tướng, một lão tư cách giáo úy Vương Tông Ý được điều đến Thiên Ngưu Vệ, cũng được tăng làm lang tướng.

Kế tiếp là việc thu vệ sĩ mới, Lý Trân quyết định làm không giống trước đây, ở kinh thành việc chiêu mộ trong các vệ, chuyện này do ba tên lang tướng phụ trách, Lý Trân không cần quan tâm, làm Nội vệ tướng quân của mình, hắn chỉ phụ trách lập kết cấu, xác định quy tắc, sau đó do thủ hạ đến chấp hành theo quy tắc.

Lúc chạng vạng, Lý Trân bao toàn bộ tửu quán Tả ngạn, mở tiệc chiêu đãi toàn bộ sĩ binh Nội vệ, chúc mừng Nội vệ trở thành quân đoàn.

Năm trăm sĩ binh Nội vệ tụ tập dưới một mái nhà, thoải mái chèn chén, tiếng cười không ngớt, đặc biệt huyền ảo.

Trong một nhà gian ở lầu ba, bảy tám tên giáo úy cùng với lang tướng ngồi một chỗ, uống rượu nói chuyện, cực kỳ vui mừng.

Lý Trân liếc qua Tửu Chí ngồi phía dưới, cười nói:

- Lão Tửu, nghe nói ngươi vào đêm tân hôn bị nương tử đánh, sao lại bị thế?

Lý Trân sở dĩ không đem Tửu Chí đến Liêu Đông, cũng là do hôn kỳ của Tửu Chí định vào tháng tam, do cha mẹ song phương quyết định, cho nên khi Lý Trân suất quân đi Liêu Đông huyết chiến cùng người Khiết Đan, Tửu Chí cũng ngênh đón đại lễ cuộc đời gã. Gã đã cưới người mà gã ngưỡng mộ trong lòng làm thê, cũng trở thành người đầu tiên trong nhóm đồng hao thành gia lập thất.

Chuyện đêm tân hôn Tửu Chí bị tân nương đánh, sớm đã truyền khắp Nội vệ và Thiên Ngưu Vệ, trở thành chuyện hứng thú nhất khi nói chuyện với nhau. Lý Trân vừa trở về đã nghe người ta nói đến, lúc này hắn rất cực không kìm nổi lòng tò mò, hỏi tới việc này. Trong phòng lập tức lặng ngắt như tờ, vô số ánh mắt đều nhìn chăm chăm Tửu Chí.

Tửu Chí đỏ bừng cả khuôn mặt, trong miệng nói lầm bầm:

- Căn bản không có chuyện này, đừng nghe bọn họ nói hươu nói vượn?

- Lão Tửu, thật sự là nói hươu nói vượn ư?

Trương Lê bưng chén rượu cười nói:

- Các huynh đệ đi dạo động phòng đều tận mắt nhìn thấy, người bị tân nương tử từ trong động phòng đẩy ra ngoài, bị té rõ đau trên mặt đất. Lão Bàn, người cũng nhìn thấy, có phải hay không?

Lý Bàn gật gật đầu cười nói:

- Quả thật có, trên đầu còn bị đánh sưng thành cục. Lão Tửu, sự thật là thế, người không thừa nhận cũng không đúng rồi, có phải việc người đi dạo thanh lâu bị đệ muội biết phải không?

Tửu Chí bất đắc dĩ, chỉ phải cười khổ giải thích cho Lý Trân:

- Việc này trách ta, ta đã cam đoan với A Linh là không uống quá say, kết quả vẫn là uống đến say mềm, A Linh liền tức giận. Về việc đi dạo thanh lâu, toàn bộ là lời vô căn cứ, ta ít nhất cũng nửa năm không đi thanh lâu rồi.

Lý Trân vẫn có chút khó hiểu:

- Thật ra đi thanh lâu bị đánh ngược lại ta còn có thể hiểu, nhưng thành hôn uống rượu không phải là rất bình thường sao? A Linh sao lại tức giận? Tiểu tử ngươi có gì gạt ta chăng?

- Lúc đó có chút uống nhiều, lại kéo huynh đệ vào động phòng uống rượu, kết quả...

Trong phòng lập tức phát ra một trận cười sảng sặc, Lý Trân vỗ vỗ bả vai gã cười nói:

- Khó trách ngươi bị đánh, việc vào động phòng sao lại chia sẻ với người khác.

Lã Tấn cũng nhin cười nói:

- Nghe nói ngày tháng về sau của Lão Tửu khổ sở rồi, toàn bộ tiền đều bị nương tử quản cả, nương tử mỗi tháng chỉ đưa có ba quan tiền tiêu vặt, còn phải báo cáo thu chi. Hiện tại thì bó tay bó chân, mỗi ngày làm xong việc liền chạy ngay về nhà, gọi gã đi uống rượu cũng không đi, nói là nhà có việc, thật ra chúng ta đều biết là do nương tử không cho đi.

Mọi người lại cười to, cười đến mức Tửu Chí hơi thẹn quá thành giận:

- Lão tử không uống nữa!

Gã đem đặt chén rượu thật mạnh lên bàn, đứng dậy đi khỏi. Lý Trân kéo gã lại, đem gã cứng rắn kéo ngồi xuống, rồi cười nói với mọi người:

- Mọi người để cho Lão Tửu chút mặt mũi, đừng cười nữa.

Lời này làm cho mọi người nhin không được, nhưng đều không tiện cười lớn nữa, mà nghiêng đầu đi buồn cười. Lý Trân rót cho Tửu Chí một chén rượu, trấn an gã nói:

- Trong lòng mọi người đều biết, nhược điểm lớn nhất của ngươi là không khống chế được bản thân, có một nương tử có thể quản được ngươi, đối với ngươi chỉ có lợi, mọi người chỉ là nói đùa với ngươi, đừng để trong lòng.

Trong lòng Tửu Chí thoáng dễ chịu hơn, ngồi một bên uống rượu giải sầu. Lúc này, Lý Trân lại cười nói với Diêu Hi vẫn một mực không lên tiếng:

- Tâm tình Diêu ngự y có chút không tốt, sao vậy?

Trương Lê dùng chân nhẹ nhàng huých Lý Trân một cái, nháy mắt với hă. Lý Trân ngẩn ra, liền vội vàng hỏi:

- Xảy ra chuyện gì?

Diêu Hi thở dài:

- Lý đại ca còn không biết, Sư phụ ta mất tích rồi.

- Mất tích?

Lý Trân hơi hồ đồ rồi, Thẩm Nam Mâu không ngờ mất tích, hă không phải tình nhân mà Võ Tắc Thiên sủng ái nhất sao? Làm sao đột nhiên mất tích? Lý Trân vội vàng hỏi:

- Mất tích bao lâu rồi?

- Gần một tháng rồi, sư phụ về tổ địa dâng dương, kết quả một đi không trở lại, sư nương mang theo nữ nhi đi cùng cũng mất tích. Thánh Thượng phái người đi tìm khắp nơi, những nơi có thể nghĩ đến đều đi rồi, nhưng vẫn không có tí tin tức gì.

- Vậy liên lụy đến ngươi sao?

Diêu Hi nhẹ nhàng gạt đầu:

- Ta tạm thời bị cách chức thẩm tra, bọn họ muốn từ ta truy xét đến hướng đi của sư phụ, ta quả thật một chút cũng không biết. Tuy nhiên ngày hôm qua thẩm tra đã kết thúc, ta đoán chừng là có quan hệ với sự trở về của ngươi, bọn họ buông tha ta.

Lý Trân đại khái cũng đoán được một phần, chắc rằng là Thảm Nam Mâu không tiếp tục làm tình nhân của Võ Tắc Thiên liền mượn cơ hội tế tổ để lẫn trốn, bọn họ trước đó đã có chuẩn bị, hẳn là mai danh ẩn tích ở chỗ nào đó. Xem thiên hạ to lớn như thế này, Võ Tắc Thiên đi nơi nào tìm được y, hơn nữa Thảm Nam Mâu y thuật tốt, ở nơi nào không thể mưu sinh được chứ?

Mặc dù việc Thảm Nam Mâu mất tích là chủ đề làm người ta hết sức hứng thú, nhưng không người nào dám ở nơi công cộng nghị luận, cho nên tất cả mọi người đều giả như cái gì cũng không nghe thấy, tự mình uống rượu nói chuyện tiếp, không dám nhắc lại chủ đề Thảm Nam Mâu mất tích nữa.

Lúc này, chương quỹ của tửu quán vội vàng đi tới, nói nhỏ bên tai Lý Trân vài câu. Lý Trân gật gật đầu, nói với mọi người:

- Các người từ từ uống rượu, ta có chút việc ra ngoài một chút.

Hắn đứng dậy đi theo chương quỹ ra ngoài, đi thẳng tới hậu viện tửu quán, đi vào một gian phòng, chỉ thấy trong phòng đang ngồi một người mặc một thân hắc y, thông dong ngồi bên cạnh bàn uống trà, đúng là Lý Trọng Tuấn mấy tháng không thấy. Lý Trọng Tuấn thấy Lý Trân đi vào, vội vàng đứng lên, chấp tay cười nói:

- Thật xin lỗi, quấy rầy hứng thú uống rượu của Lý tướng quân.

- Đâu có! Ta cũng đang tìm cơ ra ngoài hít thở không khí.

Lý Trân cười khoát tay ra hiệu:

- Mời ngồi!

Hai người ngồi xuống, tửu bảo đem trà lên cho bọn họ, Lý Trân cười nói:

- Thân thể lệnh tôn vẫn tốt chứ?

- Thân thể phụ thân không tệ, ông nghe nói tướng quân ở Liêu Đông lập công lớn, ông rất cao hứng, bảo ta đến chúc mừng với người.

Nói thật, Lý Trân hiện tại cũng không muốn nghe đến chuyện Hưng Đường Hội, hẳn từ chỗ sư phụ chiếm được kết luận làm hắn vô cùng khiếp sợ, không ngờ Lý Trân hẳn cũng là hoàng tộc, thậm chí là hậu đại của Kiến Thành, điều này thực làm hắn hơi khó chấp nhận. Hắn tận lực không nghĩ chuyện này nữa, nhưng lúc này nhìn thấy Lý Trọng Tuấn, chuyện này không tự chủ mà từ trong lòng hắn nhảy ra.

Lý Trân bưng chén lên chậm rãi uống một ngụm trà nóng, che dấu một chút bất an trong lòng. Lý Trọng Tuấn không nhìn ra được sự bất an của Lý Trân, cười nói:

- Phụ thân cùng Tứ thúc nghe theo đề nghị của người, hủy bỏ mọi hoạt động có liên quan đến Hưng Đường Hội. Ta liền nói với phụ thân, việc chiêu Lý tướng quân gia nhập Hưng Đường Hội là một quyết định sáng suốt.

Lý Trân thấy y không đề cập tới việc thân thể của mình, trong lòng có chút buông lỏng. Lý Trọng Tuấn dường như cũng không biết việc này, đến cả Lý Trọng Tuấn cũng không biết, vậy người biết càng ít đi, như vậy cũng tốt, đỡ phải cho hắn thêm chút phiền não không tên.

Lý Trọng Tuấn tìm đến Lý Trân là có mục đích khác. Mấy tháng gần đây sự mạnh mẽ của Lý Trân làm Lý thị hoàng tộc nhìn với cặp mắt khác xưa, cho nên Lý Trọng Tuấn mới nói rằng việc chiêu Lý Trân gia nhập Hưng Đường Hội là một quyết định sáng suốt, đồng thời Lý Trân rất được Thánh Thượng tín nhiệm, không ngờ để hắn thống lĩnh Lư Long Quân, cũng không chịu sự tiết chế của Võ Du Nghi, điều này làm cho Lý thị hoàng tộc thấy được một loại hy vọng khác.

Cũng chính là do nguyên nhân này, Lý Trân vừa mới trở lại Lạc Dương, Lý Trọng Tuấn liền tới cửa tìm Lý Trân. Thực tế đây cũng là do Lý Hiến không thể chờ được nữa, ông ta sợ Lý Trân bị Lý Đán giành trước kéo qua. Lý Trọng Tuấn chậm rãi nói thêm:

- Phụ thân kêu ta hỏi Lý tướng quân một chút, có hứng thú về phương diện phát triển quân đội hay không?

Lý Trân lập tức rõ ràng thâm ý mà Lý Hiển kêu nhi tử đến tìm mình. Ông ta muốn mình lĩnh quân, làm một phục bát vì tương lai Lý thị hoàng tộc đoạt lại chính quyền từ trong tay Võ thị. Tin tức này đến có chút đột nhiên, Lý Trân không có chuẩn bị trước. Lý Trân trầm ngâm một chút cười nói:

- Việc này chỉ sợ không do ta quyết định, nếu như Thánh Thượng muốn để ta lãnh binh thì kêu ta ở lại Liêu Đông rồi.

- Vấn đề này không cần tướng quân suy xét, phụ thân chỉ muốn trưng cầu ý kiến cá nhân của tướng quân, nếu tướng quân nguyện ý, phụ thân ta sẽ nghĩ biện pháp sắp xếp.

Lý Hiển có thể có biện pháp gì chứ, đơn giản là thông qua Thượng Quan Uyển Nhi thuyết phục Võ Tắc Thiên. Lúc này Lý Trân lại nghĩ tới Thượng Quan Uyển Nhi, mình sau khi trở về còn chưa gặp nàng. Nếu như là trước đây, hẳn hôm qua sau khi diện thánh, thị nữ Tiểu Nga bên người Thượng Quan Uyển Nhi đã xuất hiện, ám thị bản thân đi tìm nàng, hoặc là trực tiếp phái Tạ Ảnh đến tìm mình, đến ngày hôm nay vẫn không có nửa chút tin tức gì của Thượng Quan Uyển Nhi, dường như nàng cố ý lảng tránh mình.

Chẳng lẽ là vì Thánh Thượng? Trước đây Thượng Quan Uyển Nhi có quan hệ mật thiết với mình, một mặt dĩ nhiên là muốn lung lạc chính mình.

Về phương diện khác là vì giúp mình thoát khỏi sự soi mói của Võ Tắc Thiên. Hiện tại trên con đường làm quan của mình đã rộng mở, Thượng Quan Uyển Nhi càng muốn lôi kéo mình mới phải, sao nàng lại cố ý lảng tránh mình? Nhất định là nàng đã nhìn ra chuyện gì đó rồi.

Lúc này, Lý Trân chợt nhớ tới lời mà Diêu Hi vừa nói, Thẩm Nam Mậu trốn hơn một tháng, lại nghĩ tới việc Võ Tắc Thiên ngày hôm qua cực kỳ nhiệt tình với mình, không ngờ lại đem Bách Tước sơn trang thưởng cho mình.

Lúc ấy hẳn còn tưởng Võ Tắc Thiên là vì bù lại việc Võ Du Nghi đoạt công, nhưng hiện tại xem ra, Võ Tắc Thiên dường như có thâm ý khác, sau lưng Lý Trân lập tức ứa mồ hôi lạnh.

- Thế nào? Lý tướng quân nguyện theo con đường quân đội chứ?

Lý Trọng Tuấn lại thấp giọng hỏi.

Trong lòng Lý Trân có chút lo lắng, hẳn trầm mặc một chút nói:

- Chuyện này để ta suy nghĩ thêm một chút, sau đó sẽ trả lời cho vương gia.

335. Chương 333: Đêm Khuya Triệu Kiến

Sau khi Lý Trọng Tuấn rời khỏi tửu quán Tả Ngạn, lên một chiếc xe ngựa chờ ở cửa sau, xe ngựa dưới sự bảo vệ của mấy tên thị vệ cưỡi ngựa liền một đường đi tới vương phủ của Lữ Lăng Vương. Hôm nay Lý Trọng Tuấn tìm đến Lý Trân là ý của phụ thân Lý Hiển, nhưng bản thân y cũng không tán thành việc phụ thân quá thân cận với Lý Trân. Dù sao những năm gần đây Lý Trân cũng gây thù rất nhiều, nhiều người đang âm thầm thăm dò hắn, một khi bị người có lòng phát hiện phụ thân cùng Lý Trân âm thầm lui tới, điều này đối với phụ thân là một hồi tai họa.

Hơn nữa Lý Trọng Tuấn cũng cảm giác hoang mang sâu sắc, phụ thân nói ông sẽ nghĩ biện pháp sắp xếp Lý Trân tiến vào quân đội, nhưng lại không biết biện pháp là gì? Lẽ nào là thông qua Thượng Quan Uyển Nhi? Nhưng y lại không thấy phụ thân liên hệ cùng Thượng Quan Uyển Nhi.

Xe ngựa dừng ở cửa hông vương phủ, Lý Trọng Tuấn xuống xe ngựa, vội vã đi vào cửa hông, đi thẳng đến thư phòng phụ thân, gõ cửa:

- Phụ thân, con đã trở lại.

Trong phòng truyền đến một hồi âm thanh vô lực, sau một lúc lâu mới nghe thấy thanh âm của Lý Hiển:

- Vào đi!

Lý Trọng Tuấn đẩy cửa ra, lại không ngờ phát hiện nữ thị vệ Tô Việt cũng trong thư phòng, chỉ thấy mặt cô ta đỏ bừng, tóc hơi hỗn độn, phụ thân Lý Hiển thì mặt không đổi sắc ngồi ở một bên. Lý Trọng Tuấn lập tức hiểu được, y thăm mắng mình lỗ mãng, nhưng lúc này lui về thì không ổn, y chỉ phải kiên trì nói:

- Con vừa nói qua với Lý Trân rồi.

Lý Hiển liền liếc mắt một cái với Tô Việt. Tô Việt không dám đối diện với Lý Trọng Tuấn, đỏ mặt lui xuống. Lý Hiển cười cười nói:

- Nói chuyện với Lý Trân ra sao?

- Hồi bẩm phụ thân, con đưa ra đề nghị của phụ thân với hần, nhìn ra được hần cảm thấy rất bất ngờ. Do dự thật lâu, hần hy vọng cho hần thời gian suy xét một chút.

Nói đến đây, Lý Trọng Tuấn lại thật cẩn thận hỏi thử:

- Phụ thân cảm thấy hần có thể đáp ứng không?

- Con cảm thấy sao?

Lý Hiển vừa cười vừa hỏi ngược lại.

- Con cảm thấy hần có thể sẽ không đáp ứng. Dù sao hần vừa mới thăng làm tướng quân Nội vệ, tất cả sắp xếp vừa mới vào quỹ đạo, đột nhiên kêu hần buông tha, về tình về lý hần đều khó tiếp nhận.

Lý Hiển mỉm cười:

- Ta biết rằng theo lẽ thường mà nói, hần quả thật rất khó tiếp nhận, nhưng hần là người duy nhất trong Hưng Đường Hội có hi vọng nắm giữ quân quyền, đối với chúng ta có ý nghĩa quan trọng, ta hy vọng hần có thể tiếp nhận.

Lý Trọng Tuấn không nói thêm gì nữa, đây chỉ là phụ thân một bên tình nguyện, Lý Trân chưa chắc đã đáp ứng mà!

Lúc này, Tô Việt vừa mới rời khỏi lại xuất hiện ở cửa, cô bình tĩnh nói:

- Vương gia, Tạ đạo cô đến rồi!

- Mau mời bà ấy đi vào!

Dừng một chút, Lý Hiển lại hỏi:

- Phu nhân nghỉ ngơi chưa?

- Hồi bẩm phu nhân đã nghỉ ngơi rồi.

Bên cạnh Lý Trọng Tuấn mãnh liệt tỉnh ngộ ra, Tô Việt này thật ra là cận vệ do Thượng Quan Uyển Nhi xếp vào ở bên cạnh phụ thân, là do có sự tồn tại của cô ta cho nên phụ thân mới có thể kịp thời liên hệ với Thượng Quan Uyển Nhi, chẳng nhẽ phụ thân nói ông có biện pháp an bài Lý Trân làm một chức trong quân đội, nhất định là qua con đường là Thượng Quan Uyển Nhi.

Nhưng Lý Trân không phải là người của Thượng Quan Uyển Nhi sao? Thượng Quan Uyển Nhi trực tiếp sắp xếp hần cũng được, vì sao còn thông qua phụ thân, Lý Trọng Tuấn lập tức có chút hồ đồ rồi.

Một lát, nữ đạo cô Tạ Ảnh bước nhanh đến. Bà ấy thấy Lý Trọng Tuấn cũng ở trong phòng, liền khẽ khom người nói:

- Trưởng công tử, đã lâu không gặp.

Lý Trọng Tuấn gật gật đầu, lại hỏi phụ thân:

- Cần con tạm thời lui ra không?

- Không ngại, Tạ đạo trưởng chính là đến nói chuyện Lý Trân, con không ngại cũng nghe một chút.

Lý Trọng Tuấn không lui ra nữa, yên lặng đứng một bên. Lý Hiển mời Tạ Ảnh ngồi xuống, hỏi:

- Thượng Quan Xá nhân có tin tức gì mới sao?

- Tin tức mới ngược lại có một chút, tuy nhiên trước nói một chút về chuyện Lý Trân, Thượng Quan Xá nhân trên nguyên tắc đồng ý với ý kiến của Vương Gia.

Lý Hiển tinh thần rung lên, vội vàng nói:

- Ý là Lý Trân gia nhập quân đội?

Tạ Ảnh chậm rãi gật đầu, lại cười cười nói:

- Tuy nhiên chuyện này cần chính Lý Trân đồng ý mới được. Xá nhân hiểu rất rõ Lý Trân, nàng nói nếu như không có được sự đồng ý của Lý Trân mà cưỡng ép sắp xếp hẳn, hiệu quả sẽ hoàn toàn ngược lại, hơn nữa kết quả cuối cùng có thể là Vương Gia không muốn nhìn thấy đâu.

Lý Hiển yên lặng gật đầu, ông hiểu được ý những lời này của Thượng Quan Uyển Nhi, dù sao sau lưng của ông cũng có người cạnh tranh, không riêng gì Võ thị gia tộc, cũng bao gồm một bộ phận của hoàng tộc Lý thị, nếu ngay cả một chuyện của Lý Trân mà xử lý không thích đáng, rất có thể sẽ may áo cưới cho người khác.

- Ta biết, ta sẽ tận lực để đạt được sự đồng ý của hắn.

Tạ Ảnh lại cười nói:

- Thượng Quan Xá nhân nói, trong chuyện này nàng sẽ toàn lực giúp Vương Gia đạt được mục tiêu.

Trong lòng Lý Hiển cảm động, hạ thấp người nói:

- Xin Tạ đạo trưởng chuyển lời đến Thượng Quan Xá nhân, sự trợ giúp của nàng Lý Hiển sẽ đem khắc trong tâm khảm.

- Vương Gia quá khách khí rồi!

Tạ Ảnh khẽ cười nói:

- Mặt khác ta lại nói thêm một tin tức mới, có thể Vương Gia cũng không nghĩ đến, Võ Thừa Tự đã không ở Quảng Châu nữa rồi.

Lý Hiển sửng sốt:

- Xảy ra chuyện gì?

- Cụ thể chúng ta cũng không rõ lắm, nhưng theo tin tức từ Quảng Châu truyền đến, trước mắt Võ Thừa Tự ở Quảng Châu không phải người thật, mà là một gã thế thân. Võ Thừa Tự thật sự đã không biết đi đâu, rất có thể bí mật về kinh thành ẩn núp rồi.

- Thánh Thượng biết việc này không?

Lý Hiển lại truy vấn.

- Thánh Thượng tạm thời còn chưa biết, tuy nhiên bà sớm hay muộn sẽ biết, cùng trong khoảng hai ba ngày này.

Lý Hiển trầm mặc không nói, trong lòng ông hiểu được, Võ Thừa Tự vẫn là không cam lòng mất đi cơ hội ngồi lên đế vị, còn phải giành một lần nữa, cho dù hành động của gã cực kỳ ngu xuẩn. Nhưng bởi vậy mới thấy được, Võ gia với thiên hạ của Đại Đường là có khát vọng, ngay cả Võ Thừa Tự cũng như vậy càng không nói đến Võ Tam Tự, giữa Lý Võ tất nhiên còn một phen ác đấu.

Lúc này, Tạ Ảnh đứng dậy thi lễ cười nói:

- Ta còn muốn tiến cung bẩm báo Xá nhân, vậy cáo từ trước.

Lý Hiển vội vàng đứng dậy thi lễ:

- Đa tạ Tạ đạo trưởng nói cho ta biết tin tức, Lý Hiển vô cùng cảm kích.

Tạ Ảnh lại thi lễ với Lý Trọng Tuấn, đi theo Tô Việt nhanh rời khỏi. Đợi họ đều đi rồi, Lý Trọng Tuấn lúc này mới thấp giọng hỏi phụ thân:

- Phụ thân, Thượng Quan Xá nhân có thể thuyết phục Lý Trân sao?

Lý Hiển gật gật đầu:

- Con không cần lo lắng thủ đoạn của nàng. Mỗi người đều có nhược điểm, Lý Trân cũng không ngoại lệ, mà nhược điểm của Lý Trân thì Thượng Quan Xá nhân rõ ràng nhất...

Mãi đến khi tiếng trống đóng cửa thành vang lên, tiệc rượu ở tửu quán Tả Ngạn mới giải tán, tất cả mọi người đều quay trở về quân doanh, Lý Trân cũng đi tới ngoại công sở Nội vệ. Từ sau khi Lý Trân và Lai Tuấn Thần trở mặt đầu nhau, Lý Trân liền ở lại ngoại công sở Nội vệ.

Cho dù Lai Tuấn Thần đã dền tội nhưng do hôn nhân của đại tỷ tan vỡ, nàng rời khỏi Lạc Dương đi Trường An, Lý Trân càng ít khi về nhà mình, hân ngại trong nhà quá lạnh ngắt, phần lớn thời gian hân đều ở lại sở nha.

Vốn đêm nay là không say không về, nhưng Lý Trọng Tuấn tới chơi làm nhiều loạn hứng thú của Lý Trân, khiến cho hân không còn hứng thú uống rượu nữa, làm hân thanh tỉnh khi về tới ngoại công sở Nội vệ, nhưng vừa mới tiến vào cửa chính, một tên binh lính đang trực liền chạy ra nói với Lý Trân:

- Tướng quân, Cao phủ quân đến đây.

Lý Trân cả kinh, chỉ thấy Cao Diên Phúc bước nhanh từ trong viện đi ra, trên mặt không có vẻ tươi cười, trực tiếp nói với hân:

- Mau theo ta tiến cung, Thánh Thượng triệu kiến người.

Một tia hàn khí từ sau lưng Lý Trân bốc lên, hân cả người đều cứng ngắt lại, sau một lúc lâu sau, khoe miệng hân gật gật một chút hỏi:

- Muộn như vậy rồi, Thánh Thượng triệu kiến ta, có chuyện gấp gì sao?

Cao Diên Phúc trên mặt lộ ra một chút cười khổ khó có thể che dấu, ông lắc đầu nói:

- Ta không biết cụ thể, người theo ta tiến cung là được.

- Thánh Thượng triệu kiến ta tới đâu?

Lý Trân lại hỏi một câu.

- Ở ngự thư phòng!

Ba chữ 'Ngự thư phòng' lập tức làm cho Lý Trân thấy được một tia hi vọng, có lẽ Võ Tắc Thiên tìm hân thực ra có việc gấp gì đó, mặc dù trong lòng hân vạn lần không muốn nhưng trong lòng hân cũng hiểu được, chỉ cần hân còn ở Đại Đường một ngày, hân nhất định phải tiến cung. Trừ phi hân hiện tại thoát ly khỏi Lạc Dương, rời đi Đại Đường, nhưng chuyện này không thực tế cỡ nào chứ, Thẩm Nam Mậu dùng thời gian hơi nửa năm chuẩn bị mới thành công trốn thoát, hân làm sao có thể trong một đêm mà trốn được.

Hân chỉ phải kiên trì gật đầu, cũng không rảnh trở về phòng, trực tiếp theo sau Cao Diên Phúc lên xe ngựa, xe ngựa rất nhanh đi vào trong cung. Một đường thông suốt, đi vào Ứng Thiên Môn, không bao lâu sau liền đi tới trước Minh Đường. Minh Đường đã được Võ Tam Tư xây mới xong, còn có tên là Thông Thiên Cung, cả tòa Minh Đường khí thế rộng rãi đồ sộ, đại biểu cho tiêu chuẩn xây dựng cao nhất.

Nhưng xe ngựa ở trước Minh Đường bị vài tên thái giám ngăn cản, Cao Diên Phúc mặt trầm xuống, cả giận nói:

- Gan chó cả người to thật đấy, Thánh Thượng triệu kiến Lý tướng quân các người dám chặn đường.

Thái giám cầm đầu cả mặt đều là nét cười nói nhỏ vài câu với Cao Diên Phúc, Cao Diên Phúc ngẩn ra:

- Người nói thật ư?

- Nô tài làm sao có gan lớn như trời dâu, cũng không dám ở trong chuyện này lừa gạt phủ quân, mỗi câu đều là thật.

Cao Diên Phúc trầm ngâm một chút, quay đầu nói với Lý Trân:

- Tình huống có thay đổi, người tạm thời không cần đi ngự thư phòng, trước tiên ở trong Minh Đường đợi một chút đi! Đợi lát nữa ta lại phái người tới đón người.

- Phủ quân, xảy ra chuyện gì?

Lý Trân không hiểu hỏi.

Cao Diên Phúc lắc đầu:

- Cụ thể ta cũng không biết, người theo bọn họ đi đi.

Lý Trân cầu còn không được, hần vội vàng xuống xe ngựa, đi theo vài tên thái giám đi vào trong Minh Đường. Tầng thấp nhất của Minh Đường là đại điện cử hành tảo triều, hai tầng còn lại là nơi các tướng quốc bàn chính sự, một tên thám giám đưa Lý Trân qua cả ba tầng, xuyên qua một hành lang dài, đi đến trước một cửa phòng, thái giám khom người cười nói:

- Lý tướng quân mời!

Lý Trân cảm giác nơi này không giống nơi nghỉ ngơi trong lúc đợi, giống như một phòng nghỉ, trường kiếm của hần khi ở trước Ứng Thiên Môn đã phải nộp lên, lúc này bàn tay hần trống không, nếu như gặp nguy hiểm hần rất khó tránh thoát, tuy nhiên nghỉ lại thì hần đang ở trong hoàng cung, cho dù cầm kiếm thì có thể sao chứ?

Ý niệm trong đầu hần là mặc cho số phận mà đẩy cửa bước vào trong phòng, trong phòng ngọn đèn lờ mờ, chỉ có một ngọn nến trên bàn đang cháy le lói, cho dù ánh sáng không rõ nhưng có thể thấy được bố trí trong phòng cực kỳ thanh nhã, trong không khí tràn ngập mùi mà Lý Trân hết sức quen thuộc, Lý Trân bỗng nhiên biết được ai đang ở trong phòng rồi.

Chỉ thấy đứng trước cửa sổ một nữ tử đang mặc váy dài đỏ, làn da trắng nõn, dáng người cao gầy mà đầy đặn, mái tóc đen nhánh trên điểm xuyết một đoá mẫu đơn bằng lụa màu xanh nhạt, cười như không cười nhìn hần, rõ ràng đúng là Thượng Quan Uyển Nhi.

- Hóa ra là cô!

Lý Trân tuy rằng đã đoán được là phòng nghỉ của Thượng Quan Uyển Nhi nhưng sự xuất hiện của cô vẫn khiến Lý Trân giật mình kinh hãi, không ngờ Thượng Quan Uyển Nhi lại ở chỗ này chờ hần, thực là vượt ra ngoài dự liệu của Lý Trân:

- Cô, tại sao cô lại ở chỗ này?

Hần không hiểu hỏi.

Thượng Quan Uyển Nhi chậm rãi đi lên trước, nhẹ nhàng rúc vào trong ngực của hần, ngửa đầu lên nhìn hần, dịu dàng nói:

- Chẳng lẽ người vẫn chưa nghĩ ra sao?

Lý Trân từ trong đôi mắt tràn ngập trí tuệ của cô dường như hiểu ra gì đó, hần hỏi:

- Là cô ngăn bà ta?

Thượng Quan Uyển Nhi nhẹ nhàng gạt đầu, môi đỏ mọng ở bên tai Lý Trân thấp giọng nói:

- Đêm nay bà vốn phải ở trong ngự thư phòng lâm hạnh người, nhưng ta không muốn, ta không muốn bà đụng vào người.

Trong lòng Lý Trân dâng lên một tia cảm kích khó thể nói được, hần mạnh mẽ ôm Thượng Quan Uyển Nhi, mặc dù hần không muốn cùng Thượng Quan Uyển Nhi có tình yêu nam nữ gì đó nhưng lúc này hần vẫn bị trợ giúp của Thượng Quan Uyển Nhi làm cảm động.

Thượng Quan Uyển Nhi nhẹ nhàng nhắm mắt lại, trong lồng ngực của Lý Trân ấm áp làm cô thấy một cảm giác yếu ớt không nói ra được:

- Tắt đèn đi!

Cô thì thào nói nhỏ.

Ngọn nến lập tức tắt đi, trong phòng lập tức đều là bóng tối, chỉ nghe thấy trong bóng đêm truyền đến tiếng thở dốc của Thượng Quan Uyển Nhi.

336. Chương 334: Phiên Toái Lại Đến

Không biết qua bao lâu, ngọn nến một lần nữa lại được thắp lên, Thượng Quan Uyển Nhi sửa sang lại một chút đầu tóc rồi bởi, đồ bưng trên mặt chưa tán hết, cô lôi kéo Lý Trân ngồi xuống, lại rót một chén trà cho hắn, ngồi bên cạnh hắn, trực tiếp đem đầu gối trên vai hắn, cảm thấy mỹ mãn mà thở phào nhẹ nhõm, ghé vào lỗ tai hắn thấp giọng trêu đùa:

- Người lợi hại như vậy, một khi bà ta ném được tư vị, đoán chừng bà ta càng không thả người rồi.

Tâm tình Lý Trân vô cùng buồn rầu, hai tay hắn cào vào tóc, vô cùng buồn bực nói:

- Vậy cô nói phải làm sao bây giờ, ta cũng không muốn làm nam sủng của bà ta.

Sóng mắt Thượng Quan Uyển Nhi lưu động, dịu dàng nói với hắn:

- Ta nghĩ chắc bà ta đã quên người rồi, không nghĩ rằng bà ta vẫn chưa quên. Cung nữ bên người bà nói cho ta biết, thu thú lần trước bà ta đã xem trọng người rồi, chỉ là nguyên nhân do ta, bà mới không xuống tay với người. Mà gần đây lại có việc Thẩm Nam Mậu gặp chuyện không may, thể xác và tinh thần bà ta tỉnh mạch, lại bắt đầu động tâm với người. Nếu không bà ta làm sao có thể đem sơn trang của hoàng gia ban cho người.

Lý Trân gật gật đầu:

- Ta cũng cảm giác được rồi.

Thượng Quan Uyển Nhi vuốt ve khuôn mặt của hắn, dịu dàng nói:

- Ta cũng chỉ giúp người nhất thời, về sau thì chưa chắc có thể giúp được rồi, biện pháp tốt nhất là người nhanh đi lập gia đình đi! Bà ta dù sao cũng là người cần thể diện, sẽ không động đến con rể của Dịch tướng quốc, tuy nhiên đoán chừng người sẽ thất sủng rồi.

- Ta không thêm để ý. Nếu có thể, ta thà rằng không cần quan chức này, trực tiếp trốn về Đôn Hoàng.

- Đừng nói những lời ngu ngốc này!

Thượng Quan Uyển Nhi lắc đầu cười nói:

- Hay là nghe lời ta đi, cưới Dịch cô nương sớm chút đi! Nàng ta đối với người một lòng thắm thiết, là mối lương duyên với người.

Lý Trân không nghĩ tới cô lại khuyên mình cưới Dịch Yến, trong lòng hắn tình nghĩa khó ức chế, kéo nàng vào trong ngực mình, thấp giọng nói:

- Nàng cũng gả cho ta đi!

Trong mắt Thượng Quan Uyển Nhi hiện ra một chút phức tạp, qua một hồi lâu, nàng nhẹ nhàng đẩy Lý Trân ra, đứng lên chậm rãi đi về phía cửa sổ, dừng ở ngoài cửa sổ nhìn ánh trăng, nhỏ giọng nói:

- A Trần, ta là rất thích người. Nếu ta là nữ tử bình thường, ta nhất định sẽ gả cho người, nhưng ta phải nói thật lòng cho người biết, giữa người và quyền lực ta càng yêu cái sau hơn. Không có người, ta sống vẫn rất tốt nhưng không có quyền lực, ta một ngày cũng không sống nổi, người hiểu không?

- Ta hiểu!

Lý Trần gật đầu nói:

- Nàng có thể thẳng thắn thành khẩn như thế, ta cũng rất vui.

Thượng Quan Uyển Nhi lại thở dài:

- Thánh Thượng từng muốn gả ta cho Võ Tam Tư, nhưng ta nói cho bà ta biết, ta đời này không muốn lại lập gia đình, bà ta mới không cưỡng cầu ta nữa. Nếu ta gả cho người, bà ta là người đầu tiên không bỏ qua cho ta, cũng sẽ không bỏ qua cho người.

Đúng lúc này, ngoài cửa truyền đến âm thanh của thị nữ Tiểu Nga:

- Chủ nhân, Mã công công đến truyền lời, kêu Lý tướng quân đi ngự thư phòng yết kiến.

Lý Trần ngậy ngẩn cả người, chẳng lẽ Võ Tắc Thiên vẫn không chịu buông tha cho mình sao? Hắn lo lắng nhìn lại Thượng Quan Uyển Nhi, cô cười nói:

- Yên tâm đi! Bà ta hôm nay không còn tâm tư gì nữa rồi, chắc tìm người có chính sự.

Lý Trần đứng lên, kéo Thượng Quan Uyển Nhi vào trong lòng ngực, hôn thật mạnh trên đôi môi đỏ mọng của nàng, xoa người rời khỏi phòng nghỉ của Thượng Quan Uyển Nhi. Ánh mắt Thượng Quan Uyển Nhi mê say nhìn hắn đi xa, sau một lúc nàng mới cúi đầu thở dài.

Tâm tình Lý Trần không yên đi theo thái giám đi vào Trình Quán Điện. Dù Thượng Quan Uyển Nhi đã nói cho hắn, Võ Tắc Thiên đã không còn tâm tình, nhưng quân tâm khó dò, hơn nữa là tâm tình của lão nữ nhân càng khó dò nông sâu, nếu Võ Tắc Thiên đêm nay không có hứng thú với mình thì bà ta triệu kiến mình làm cái gì?

Nhưng việc đã đến nước này không còn khả năng lại xong ra Ứng Thiên Môn, chỉ phải kiên trì đi theo thái giám đi đến trước ngự thư phòng. Thái giám xua tay kêu hắn dừng lại:

- Lý tướng quân chờ một chút, đợi chúng ta vào bẩm báo Thánh Thượng.

Thái giám đi vào ngự thư phòng, một lát sau đi ra nói với Lý Trần:

- Lý tướng quân, Thánh Thượng tuyên người yết kiến.

Lý Trần kiềm chế nội tâm khẩn trương, đi vào trong ngự thư phòng, so với phòng nghỉ của Thượng Quan Uyển Nhi là ánh nến mờ mờ, thì ngự thư phòng của Võ Tắc Thiên cực kỳ sáng ngời, thậm chí sáng đến mức có chút chói mắt, làm Lý Trần liếc mắt một cái cũng thấy được Võ Tam Tư đang dựa vào tường mà đứng. Chỉ thấy sắc mặt Võ Tam Tư trắng bệch, vẻ mặt nơm nớp lo sợ, cúi đầu không nói, thấy hắn tiến vào cũng làm như không thấy.

Lòng Lý Trần đang treo lên không trung lập tức hạ xuống, hắn lần đầu tiên lại có thiện cảm với Võ Tam Tư. Võ Tam Tư lúc này ở trong ngự thư phòng là thích hợp cỡ nào.

Lý Trần sau đó thấy Võ Tắc Thiên, trên mặt Võ Tắc Thiên là vẻ mặt mà lại làm lòng hắn trầm xuống, chỉ thấy vẻ mặt Võ Tắc Thiên đều là tức giận, khoanh tay đi qua đi lại. Lý Trần vội vàng tiến lên khom mình thi lễ:

- Vi thần Lý Trần tham kiến bệ hạ!

Võ Tắc Thiên nhưng lại không để ý đến hắn, bà ta nổi giận đùng đùng nói với Cao Diên Phúc ở cửa:

- Tin tức này nhất định phải nghiêm mật phong tỏa, người ở trong cung dám đàm luận việc này thì đều xử tử.

- Lão nô tuân chỉ!

Cao Diên Phúc thi lễ, lập tức lui xuống, Võ Tắc Thiên lúc này mới nói với Lý Trân:

- Lý tướng quân xin đứng lên.

Võ Tắc Thiên đêm nay vốn tính định lâm hạnh Lý Trân, ngự thư phòng của bà còn có chỗ để nghỉ ngơi, đôi khi xử lý công vụ quá muộn, thân thể mệt mỏi, bà trực tiếp nghỉ qua đêm trong ngự thư phòng, cho nên một khi đêm nay Lý Trân vào ngự thư phòng, cũng chỉ có thể sáng hôm sau thậm chí giữa trưa mới có thể rời đi.

Tuy nhiên vừa rồi cũng là lúc Lý Trân theo Cao Diên Phúc đi vào hoàng thành, Thượng Quan Uyển Nhi cấp báo với bà một tin, Quảng Châu Võ Thừa Tự chỉ là một thể thân, Võ Thừa Tự chân chính đã chẳng biết đi đâu, rất có thể lần này trốn về kinh thành rồi. Tin tức này làm cho Võ Tắc Thiên giận tím mặt, bà lập tức không còn tâm tình gì nữa, lập tức kêu người tìm Võ Tam Tư đến.

Mặc dù Võ Tam Tư một mực phủ nhận mình không biết rõ tình hình, nhưng đầu óc Võ Tắc Thiên bị lửa giận choáng váng nên vẫn hung hăng chửi mắng Võ Tam Tư một trận. Lúc này Lý Trân đã vào ngự thư phòng, Võ Tắc Thiên cơn giận vẫn như cũ còn sót lại chưa tan, lại chỉ Võ Tam Tư nổi giận nói:

- Các người người nào cũng háng hái tranh giành, một đám ăn chơi đàng điếm thì đều là cao thủ, chuyện đứng đắn một người cũng không làm tốt, làm trầm sao có thể tín nhiệm các người, đem đại sự giao cho các người. Nếu người không quản tốt chuyện gia tộc, người cũng cút đi Quảng Châu cho trầm đi!

Võ Tam Tư sợ tới mức cổ họng không dám phát ra một tiếng nói, kỳ thật trong lòng y cũng vạn phần ủy khuất. Võ Thừa Tự lần trốn mắc mớ gì tới y chứ, nếu y biết Võ Tam Tư trốn về, y là người đầu tiên không bỏ qua cho Võ Thừa Tự, còn cần Thánh Thượng kêu y đến quở trách sao?

Trong lòng tuy rằng ủy khuất nhưng Võ Tam Tư cũng không dám giải thích, chỉ phải kiên trì bị mắng. Lúc này Võ Tắc Thiên cũng có chút mệt mỏi, bà vô lực ngồi xuống, nhìn thoáng qua Lý Trân. Bà nguyên là mong Lý Trân đến, còn đặc biệt tắm rửa trầm hương nhưng lúc này tâm tình bà đã bị phá hủy, đã không còn một chút hứng thú, gọi Lý Trân lại là có an bài khác.

- Lý tướng quân, Võ Thừa Tự đã không còn ở Quảng Châu, người biết không?

Trong lòng Lý Trân nhảy dựng lên, hắn sao có thể không biết được, tối hôm qua hắn và Dịch Yến còn nhìn thấy Võ Tam Tư. Hắn cần môi dưới, âm thầm bảo bản thân không cần nói lộ miệng, khom người nói:

- Hồi bẩm bệ hạ, vi thần không biết!

- Người chắc là không biết, tuy nhiên trầm hoài nghi y tiềm phục tại kinh thành, người thay trầm tìm ra y, đem y bắt tới gặp trầm.

Lý Trân dường như bắt được một cây cỏ cứu mạng, chỉ cần có nhiệm vụ, hắn có thể rời khỏi kinh thành, hắn vội vàng đáp ứng:

- Vi thần nhất định sẽ không để bệ hạ thất vọng.

Lúc này, Võ Tắc Thiên cảm thấy thể xác và tinh thần hết sức mệt mỏi, bà khoát tay:

- Các người đều lui đi! Trầm cần nghỉ ngơi.

Lý Trân và Võ Tam Tư vội vàng lui xuống. Lúc này Võ Tắc Thiên bỗng nhiên khẽ gọi:

- Lý tướng quân!

Tim Lý Trân chợt nhảy dựng lên, hắn dừng bước, cũng không dám ngẩng đầu. Võ Tắc Thiên chậm rãi đi lên phía trước, giơ tay nâng cằm hắn lên, một đôi mắt phượng chăm chú nhìn hắn một lát, lại từ từ tới gần hắn. Lý Trân cảm nhận được nhiệt độ thân thể của bà, cả cơ thể hắn căng thẳng, cứng ngắc hơn cả gỗ, không ngờ Võ Tắc Thiên hôn lên mặt hắn một cái, như một gà mẹ cười khanh khách:

- Người rất khản trương?

Lý Trân gật gật đầu, Võ Tắc Thiên mày lại hơi nhú lại:

- Người uống rượu ư?

- Đêm nay Nội vệ chúc mừng việc mở rộng quân doanh, vi thần uống hơi nhiều một chút.

- Khó trách người đầy mùi rượu, dường như còn có mùi son phấn.

Lý Trân nào dám nói hần vừa rồi từ chỗ Thượng Quan Uyển Nhi đi ra, vội vàng giải thích nói:

- Trong bữa tiệc có Hồ cơ hầu hạ.

Võ Tắc Thiên đang muốn tìm người đưa bà đi tắm nhưng bà liền nghĩ tới việc về Võ Thừa Tự, trong lòng lập tức dâng lên một trận phiền chán. Hứng trí vừa dâng lên một chút thì lại biến mất, liền khoát tay một cái nói:

- Đi đi! Mấy ngày này đừng uống rượu nữa, cũng đừng lung tung đi tìm nữ nhân, cố gắng thay trầm làm việc đi.

Lý Trân lập tức như trút được một gánh nặng, liền vội vàng lui xuống, nhanh chân chạy như bay ra ngoài cung. Vài cung nữ thấy bộ dáng chật vật của hần cũng nhin không được che miệng cười.

Lý Trân một hơi chạy đến xuống bậc thang mới dừng bước, xoay người thở phào nhẹ nhõm, lúc này bên cạnh truyền đến âm thanh cười nhỉnh của Võ Tam Tư:

- Lý tướng quân, chúc mừng rồi!

Lý Trân quay đầu lại, chỉ thấy Võ Tam Tư từ trong bóng tối chậm rãi đi ra, vẻ mặt tươi cười, chắc rằng y đã nghe được chút gì đó, liền muốn đến lấy lòng mình rồi. Trong lòng Lý Trân có một chút chán ghét, lạnh lùng nói:

- Ta không rõ ý của Vương Gia, ta có gì chúc mừng?

- Thật sự là đáng tiếc mà! Hôm nay đúng lúc tâm tình Thánh Thượng không tốt, người mới không cảm nhận được tư vị miếng bánh từ trên trời rơi xuống, chắc rằng ngày mai Lý tướng quân sẽ biết thôi, ta cứ chúc mừng tướng quân trước đã.

- Vương Gia nghĩ quá nhiều rồi.

Lý Trân không muốn lại để ý đến y, bước nhanh về phía Ứng Thiên Môn. Võ Tam Tư vội vàng đuổi kịp hần, thấp giọng nói:

- Không biết Lý tướng quân chuẩn bị bắt đầu từ chỗ nào? Ta nói là chuyện Võ Thừa Tự.

- Ta cũng không biết nữa, trước cứ phái người đi xung quanh hỏi thăm chút!

Võ Tam Tư lại nói:

- Nếu Lý tướng quân tra được tung tích của y, có thể nói trước cho ta không?

Lý Trân dừng bước, liếc qua Võ Tam Tư:

- Vương Gia có gì thì nói rõ đi.

- Vậy ta nói thẳng, Võ Thừa Tự vài lần ám hại tướng quân, y đối với ta cũng cực kỳ bất kính, từng phái người ám sát ta, y là địch nhân chung của hai chúng ta, không bằng chúng ta liên kết đối phó y, không để cho y có cơ hội lật ngược tình thế.

Lý Trân trầm ngâm một chút:

- Vương Gia nói thật ư?

- Tuyệt đối không phải đùa.

- Vậy Vương Gia cho ta một tín vật, để tránh cho ta lo lắng Vương Gia nói không giữ lời.

Võ Tam Tư đương nhiên sẽ không viết giấy cam đoan, y thật ra là một người cực kỳ giao hoạt, hợp tác với Lý Trân đối phó với Võ Thừa Tự chỉ là ý tưởng nhất thời nảy sinh, hoặc có thể nói chỉ là cái cớ của y, bởi vì y biết được Thánh Thượng nhìn trúng Lý Trân, hơn nữa ngay vừa rồi, y chính tai nghe thấy Thánh Thượng kêu Lý Trân lưu lại, cho nên y nghĩ tìm cách trì hoãn mâu thuẫn của bọn họ, miễn cho Lý Trân mang thù.

Cho nên liên kết để đối phó Võ Thừa Tự là cơ hội tốt nhất rồi. Võ Tam Tư thấy sự sốt ruột của Lý Trân, lập tức từ hông lấy ngọc bội cởi ra, hai tay đưa cho Lý Trân, cười nịnh nói:

- Lấy ngọc bội này làm tín vật đi, biểu hiện thành ý của ta.

Lý Trân một tay tóm lấy ngọc bội, xoay người nghênh ngang rời đi, Võ Tam Tư thấy Lý Trân đi xa, trong lòng không ngừng hâm mộ, nếu mình không phải là chất tử (cháu trai) của Thánh Thượng thì có tốt hơn không.

Lý Trân từ trong quan nha Nội vệ mượn một con ngựa, một đường đánh ngựa chạy đi, qua không bao lâu sau về đến ngoại công sở Nội vệ, hất xoay người xuống ngựa, bước nhanh vào cửa chính lớn tiếng quát:

- Người tới!

Vài tên sĩ binh đang trực đều tới, Lý Trân liền ra lệnh cho bọn họ:

- Nhanh tìm Triệu lang tướng đến đây, nói có nhiệm vụ khẩn cấp.

Mấy tên lính chạy như bay. Lúc này, giáo úy Lý Bàn đang trực cũng nghe tiếng mà tới, gã thấy cảm xúc Lý Trân có chút xúc động, liền kinh ngạc hỏi han:

- Tướng quân, xảy ra chuyện gì?

- Không có gì, nhận được nhiệm vụ khẩn cấp.

Lý Trân tâm phiền ý loạn đi về phòng mình, đi qua đi lại trong phòng. Hắn nhớ tới lời mà Võ Tắc Thiên nói với hắn, bảo hắn hai ngày nay không được uống rượu, cũng không được đi tìm nữ nhân. Rất hiển nhiên, ngày mai hoặc ngày mốt, mình sẽ là chạy trời không khỏi nắng, làm sao bây giờ? Hắn có nên học theo Thẩm Nam Mậu, trốn đi hay không!

Lý Trân khoanh tay đứng phía trước cửa sổ, nặng nề nhìn màu trời đêm, hắn không khỏi thở dài một hơi, có lẽ cuối Dịch Yển là biện pháp tốt nhất, nhưng nhanh cũng cần một hai tháng, không còn kịp rồi.

337. Chương 335: Hậu Lễ Của Công Chúa

Không bao lâu sau, Triệu Thu Nương cưỡi ngựa vội vàng tới. Nàng xoay người xuống ngựa, bước nhanh vào phòng của Lý Trân, thấy Lý Trân ở trong phòng thở dài thở ngắn, nội tâm nàng kinh ngạc, liền vội vàng nói:

- Tướng quân, đã xảy ra chuyện gì rồi?

- Đóng cửa lại.

Triệu Thu Nương vội vàng đóng cửa lại, đi đến bên Lý Trân, đánh giá hắn một chút nói:

- Rốt cục phát sinh chuyện gì?

Trong lòng Lý Trân buồn khổ, cũng vô cùng muốn tìm người để thổ lộ tất cả, nhưng đại tỷ không ở đây, Triệu Thu Nương không thể nghi ngờ là đối tượng tâm sự tốt nhất. Hắn cười khổ một tiếng, đem việc Võ Tắc Thiên triệu kiến hắn nói đơn giản một lần, lại nói thêm về quan hệ bí mật của mình và Thượng Quan Uyển Nhi.

Triệu Thu Nương cả kinh đến mức không ngậm được miệng. Đây là một việc lần đầu tiên nàng nghe mà không thể tưởng tượng được, nàng không kìm được muốn cười, nhin lại nói:

- Đây cũng khó trách, người khi cưỡi ngựa bắn tên tư thế oai hùng quả thật hấp dẫn nữ nhân, ngay cả ta cũng động lòng hướng chỉ là nữ hoàng đế.

Lý Trân mặt đỏ lên:

- Đại tể, người đừng nói giỡn, ta sầu muốn chết rồi, nghĩ cho ta cách gì đi, làm thế nào thoát khỏi kiếp này. Triệu Thu Nương nghe hẳn gọi mình là đại tể, trong lòng cảm thấy ấm áp. Nàng ngẫm nghĩ một chút cười nói:

- Người có thể tìm tới Thượng Quan xá nhân giúp đỡ, ta cảm thấy nàng ta hẳn là có biện pháp.

Lý Trân lắc đầu:

- Nàng ấy không có cách nào cả!

- Vậy thì Cao phủ quân, nghe đề nghị của ông ta một chút?

Lý Trân thở dài:

- Chính ông ta tới tìm ta để tiến cung. Nếu ông ta có biện pháp thì nửa đường đã nói cho ta biết, không đến mức vẫn là vẻ mặt đau khổ như này. Hiện tại tìm ai cũng vô dụng, trừ phi đi tìm Công Tôn đại nương, kêu bà ấy làm cho ta một thang thuốc, làm cho nữ hoàng để đối với ta từ nay về sau chết tâm, nhưng ta lại không muốn uống loại thuốc này.

- Kể cả người muốn uống thuốc, sớ phụ ta cũng sẽ không đáp ứng, bà ấy sẽ không dắc tội nữ hoàng để.

Trong lòng Triệu Thu Nương biết rõ, lòng sớ phụ đặt nặng lên công danh lợi lộc như thế, làm sao có thể giúp Lý Trân đối phó với thiên tử, trái lại không khác biệt lắm. Nàng ngẫm nghĩ một chút lại nói:

- Bằng không lấy cơ bắt Võ Thừa Tự, tạm thời rời khỏi Lạc Dương vài ngày, sau đó nhìn lại tình thế sau.

Mặc dù biện pháp này chỉ có thể nhất thời trốn thoát nhưng Lý Trân tạm thời không nghĩ ra được biện pháp nào khác. Chỉ có thể trước như vậy, sau đó lại nghĩ biện pháp khác, thực sự không được vậy đem Dịch Yến bỏ trốn thôi.

Nghĩ vậy, Lý Trân lập tức nói với Triệu Thu Nương:

- Trước tiên tập hợp trăm huynh đệ, ta muốn suốt đêm ra khỏi kinh thành.

Từ sau khi Nội vệ trở thành quân đội chính thức, liền có quân doanh của bản thân, bao gồm cả Lã Tấn, Trương Lê đều dọn vào quân doanh. Triệu Thu Nương bởi vì chủ quản hai trăm ẩn vệ, mới không dọn ra quân doanh, lúc này trong ngoại công sở nhà chỉ có mười tên sĩ binh phải trực, nhân số xa xa không đủ, lại không thể dễ dàng sử dụng ẩn vệ, chỉ có thể kiên nhẫn chờ đợi binh lính trong quân doanh đến.

Lúc này đã vào canh ba, trong thành Lạc Dương hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có trong ngoại công sở Nội vệ ở Khuyến Thiện Phường còn bận rộn, ngọn đèn còn chưa tắt. Cho dù trong lòng Lý Trân như lửa đốt, hận không thể chấp cánh bay khỏi Lạc Dương, rời xa Võ Tắc Thiên càng xa càng tốt, nhưng hẳn cũng biết được không thể làm ra động tĩnh quá lớn, không được cho nhiều người nghi kỵ.

Mãi cho tới khi canh bốn, trăm tên sĩ binh Nội vệ ở Tây Uyển do giáo úy Dương Hồng Liệt suất lĩnh cuối cùng cũng tới rồi. Lý Trân thay xong một thân khôi giáp, bước nhanh đến đại viện, Triệu Thu Nương thấp giọng nói với hẳn:

- Không đi nói với A Yến một tiếng sao?

Lý Trân dừng bước, hẳn lại quên mất Dịch Yến, nhưng chỉ trầm tư một lát, Lý Trân vẫn lắc đầu một cái, lấy ra một phong thư cho Triệu Thu Nương:

- Phiên người phái người đi Trường An một chuyến, đem phong thư này giao cho đại tể ta.

Triệu Thu Nương tiếp nhận thư, yên lặng gật đầu:

- Yên tâm đi! Hôm nay ta lập tức phái người đi đưa thư.

Nhưng ngay khi Lý Trân chuẩn bị dẫn một trăm tên sĩ binh ra khỏi quan nha, một chiếc xe ngựa từ đằng xa chạy tới, dừng trước cửa của ngoại công sở Nội vệ. Trong xe nhảy ra một nam tử quần gia trung niên, tay cầm một phong thư, bước nhanh đến bậc thang, hành vi lỗ mãng của gã bị hai sĩ binh Nội vệ ngăn trở.

- Ta có việc gấp cần gặp Lý tướng quân, mong đem phong thư này giao cho hẳn.

Nội vệ đang gác tiếp nhận phong thư:

- Đợi ở đây!

Gã bỏ lại một câu rồi bước vào cửa chính.

Trong đại viện, hơn trăm tên lính đã xếp thành hàng xong, đang đợi chiến mã được dắt tới. Lý Trân cũng mang mũ giáp xong, lúc này, tên lính gác cửa vội vàng chạy vào:

- Tướng quân!

Gã đưa phong thư cho Lý Trân:

- Ngoài cửa có người đưa tới một phong thư, nói có chuyện khẩn cấp.

Nửa đêm canh ba, lại có người truyền tin cho hắn? Lý Trân nghi hoặc mà tiếp nhận thư, hắn mở thư ra nhìn nhìn, không ngờ là Thái Bình công chúa đưa thư cho hắn. Hắn lập tức hỏi:

- Người đến đang ở đâu?

- Hồi bẩm tướng quân, ở ngoài cửa chờ!

Lý Trân bước nhanh ra ngoài cửa, quần gia ở ngoài cửa thấy Lý Trân đi ra, vội vàng tiếp lên chào. Lý Trân hỏi:

- Chủ nhân nhà người hiện tại muốn gặp ta ư?

- Đúng vậy, chủ nhân nhà ta nói nếu tướng quân có thời gian, có thể đi giá đến gặp nàng một lần không?

Lý Trân nhìn vào màn đêm, canh bốn đã qua, Thái Bình công chúa lúc này muốn gặp mình, chắc là chuyện quan trọng, nhưng trong thư lại không nói chi tiết, dường như có ẩn ý gì đó. Trầm tư một lát Lý Trân nói:

- Được rồi! Ta lập tức đến quý phủ.

Quần gia mừng rỡ, vội vàng nói:

- Ta đây đi trước một bước, đi thông báo cho công chúa!

Xe ngựa đi trước một bước, Lý Trân đi vào đại viện dặn dò Dương Hồng Liệt vài câu, kêu binh lính đợi hắn quay về rồi xuất phát. Hắn cũng lên ngựa rồi dưới sự bảo vệ của vài binh lính, giục ngựa đi về phía phủ Thái Bình công chúa.

Không lâu sau, Lý Trân chạy tới trước cửa phủ Thái Bình công chúa, chỉ thấy Võ Du Kỳ trượng phu của Thái Bình công chúa đợi ở cửa. Lý Trân vội vàng xoay người xuống ngựa, tiến lên chấp tay nói:

- Muộn như vậy còn quấy rầy Vương Gia nghỉ ngơi, thật sự xin lỗi!

Tính cách của Võ Du Kỳ cực kỳ ôn nhu, thậm chí có chút yếu đuối, sợ thê như hổ, cho dù thê tử đã cho gã đội vô số nón xanh, nhưng gã vẫn nhịn lại, hơn nữa thê tử người mang thai, theo thời gian mà tính thì gã cảm thấy có thể là nhi tử của mình, mấy tháng này gã vô cùng quan tâm thê tử.

Có lẽ là mang theo áy náy đối với trượng phu, mà cũng có thể vì bảo hộ nhi tử, từ sau khi có thai, Thái Bình công chúa cũng thu liễm rất nhiều, không hề dính với nam nhân khác, cho nên trong khoảng thời gian này là đoạn thời gian mà hai phu thê bọn họ tình cảm hòa hợp nhất.

Võ Du Kỳ vội vàng lôi kéo Lý Trân:

- Đừng nói những lời khách khí này, là chúng ta quấy rầy tướng quân, mau theo ta vào!

Võ Du Kỳ dẫn Lý Trân vào trong tòa nhà, vào trong một viện là phòng ngủ của Thái Bình công chúa. Đứng ở cửa có hai thị nữ, Lý Trân đột nhiên cảm thấy không ổn, khuya khoắt chạy đến phòng ngủ của Thái Bình công chúa là làm cái gì, rõ ràng còn có trượng phu của cô ta đi cùng.

Võ Du Kỳ hiểu được lo lắng của Lý Trân, cười giải thích nói:

- Không có gì, nàng bởi vì thân thể không tiện, cho nên chỉ có thể ở trong phòng ngủ gặp người.

- Điện hạ, xảy ra chuyện gì?
- Ta cũng không biết, tuy nhiên chắc là việc ta mong chờ đã lâu.

Võ Du Kỵ sắc mặt vui mừng, vỗ vỗ bờ vai của Lý Trân, đưa hắn vào trong phòng.

Thái Bình công chúa nằm trên giường trong nội thất, bốn bề là mười mấy thị nữ hầu hạ của cô, tuy rằng trên đỉnh giường treo phù dung trường màu hồng nhạt, nhưng xuyên qua bức màn mỏng manh vẫn có thể thấy rõ ràng Thái Bình công chúa.

Chỉ thấy nàng mặc một váy tơ màu đỏ mỏng manh, bụng rõ ràng nổi cao lên, thân thể so với trước càng béo thêm nhiều, váy tơ trước ngực lộ ra hơn nửa bộ ngực trắng ngần, và xung quanh lộ ra một mảnh xuân sắc. Lý Trân cảm giác nàng giống kiến chúa, lười biếng nằm trên đệm lông mềm mại, nằm đè làm giường lõm ra một hình rõ ràng cực kỳ.

- Lý tướng quân, chúng ta đã lâu không gặp!

Âm thanh của Thái Bình công chúa không đổi, lại nhiều thêm vài phần chán ngấy, dường như trong cơ thể mỡ phân bố quá nhiều, làm chảy ra một chút.

Lý Trân vội vàng khom mình thi lễ:

- Ty chúc tham kiến công chúa điện hạ!
- Lý tướng quân không cần khách khí, mời ngồi!

Không cần thê tử bảo, Võ Du Kỵ liền giành trước đem cho Lý Trân một cái gối ngồi. Trong lòng Lý Trân cảm thấy quái dị, nhưng vẫn ngồi xuống gối. Thái Bình lại nói với mọi người:

- Tất cả các người lui xuống. Phu lang, huynh cũng lui ra, để ta cùng với Lý tướng quân nói với nhau vài câu.

Bọn thị nữ đều lui ra, Võ Du Kỵ dù có chút xấu hổ nhưng gã không dám cãi lại mệnh lệnh của thê tử, cũng đành phần nộ lui xuống. Lúc này trong phòng chỉ còn lại hai người Thái Bình công chúa và Lý Trân.

Thái Bình công chúa xem xét Lý Trân một chốc, bỗng nhiên hé miệng cười hỏi:

- Người có phải tính noi theo Thẩm Nam Mậu, suốt đêm chạy khỏi Lạc Dương, từ nay về sau chạy đến chân trời góc bể?

Lý Trân lúc này mới ngộ ra, nhất định cô ta chiếm được tin tức từ trong cung, mới biết được rõ ràng như vậy, nhưng cô ta muốn như vậy tìm chính mình là vì sao? Chẳng lẽ cô ta muốn dạy mình cách hầu hạ mẫu thân của cô? Nhìn thân thể của cô ta lộ ra từng mảnh cảnh xuân, nằm trên giường với thái độ chọc người, khiến Lý Trân không khỏi nghĩ ngợi linh tinh.

Hắn thuận miệng trả lời:

- Công chúa nói đùa, tại hạ là phụng chỉ bệ hạ, bí mật truy tìm một người.
- Ta biết, người đi tìm Võ Thừa Tự, người không ngại đi tìm từ trang viên trước của gã, có lẽ gã núp ở bên trong, gã hẳn là ở cùng Võ Phù Dung.

Lý Trân không khỏi âm thầm khâm phục ý nghĩ nhạy bén của Thái Bình công chúa, hắn vội vàng nói:

- Đa tạ công chúa điện hạ gợi ý.

Thái Bình công chúa nhẹ nhàng vuốt bụng, lại liếc mắt mờ ám với Lý Trân, không chút để ý hỏi:

- Lý Trân, về việc mẫu thân ta và người? Người hy vọng ta chúc mừng người hay là ta thông cảm cho người?
- Vẫn là đồng tình ta thì hơn!

Lý Trân cười khổ một tiếng nói:

Thái Bình công chúa nở nụ cười, lại dùng âm thanh ngáy ngáy hỏi:

- Có bao nhiêu người mơ ước tha thiết còn không được, không ngờ người không muốn. Vinh hoa phú quý của người, sĩ đồ của người, nói như vậy thì chỉ cần người đem nay ngủ lại trong cung, ngày mai người chính là Lý đại tướng quân rồi, người lẽ nào không động tâm ư?

- Ta là hi vọng có thể trở thành Lý đại tướng quân, tuy nhiên tốt nhất là nhờ quân công mà đạt được.

- Có chí khí, tuy nhiên cũng khá ngu xuẩn. Được rồi! Chúng ta làm giao dịch như thế nào?

Trong lòng Lý Trân nhảy dựng lên, trầm giọng nói:

- Xin hỏi công chúa điện hạ là giao dịch gì?

Thái Bình công chúa thần nhiên cười:

- Chính là kết quả mà người hy vọng đạt được, ta có thể khuyên mẫu thân buông tha cho người. Trong thiên hạ, cũng chỉ có ta có thể thuyết phục được mẫu thân, người nguyện ý không?

Lý Trân sao có thể không muốn, hẳn cũng ý thức được, thực sự cũng chỉ có Thái Bình công chúa có thể khuyên bảo Võ Tắc Thiên, nhưng Thái Bình công chúa cũng không phải là đèn cạn dầu, ân tình của nàng chính mình chưa chắc có thể trả được, Lý Trân trầm mặc một lát hỏi:

- Điều kiện là gì?

Thái Bình công chúa hí mắt mỉm cười, nàng nhẹ nhàng kéo váy của mình lên lộ ra hai đùi trắng như tuyết, ánh mắt khiêu khích nhìn Lý Trân, dường như đang hỏi Lý Trân có hiểu được ý của cô không. Mặt Lý Trân lập tức đỏ lên, ánh mặt dời về phía mặt đất.

Ánh mắt Thái Bình công chúa không chớp nhìn Lý Trân:

- Lý tướng quân, người động tâm không?

- Thân thể điện hạ...

Lý Trân ám chỉ nàng.

Thái Bình công chúa lại buông váy, thần nhiên nói:

- Ta đương nhiên biết cơ thể ta, thật ra ta chỉ là muốn hỏi một chút, nữ nhân kia có thể hấp dẫn người, còn ta thì ta so với cô ta thế nào?

Trong lòng Lý Trân ngẫm thử dài, đầu khí của Thái Bình công chúa với Thượng Quan Uyển Nhi đều lan đến người mình. Lúc này hẳn không dám đắc tội Thái Bình công chúa, chỉ phải trái lương tâm đáp:

- Công chúa thanh xuân mỹ mạo, Lý Trân sao có thể không động tâm, chỉ có điều Lý Trân có nỗi khổ bất đắc dĩ, xin công chúa thứ lỗi!

Câu trả lời của Lý Trân làm Thái Bình công chúa hài lòng, nàng mỉm cười duyên dáng nói:

- Được! Những lời này ta nhớ kỹ rồi. Lý tướng quân, điều kiện của ta rất đơn giản, ta cần người từ nay về sau đem loại bỏ thành kiến của người với ta, đem việc ta nguyện ý giúp đỡ người, đối với người cũng là một nữ nhân có thiện ý, điều kiện này có thể chứ?

- Điện hạ có thể giúp ta một cái đại ân, trong nội tâm ta tự nhiên đối với công chúa điện hạ vô cùng cảm kích, sao có thể có thành kiến với người!

Thái Bình công chúa gật gật đầu:

- Vậy điều kiện này đi, người đi đi! Thuận tiện kêu trượng phu ta vào, ta có chút mệt mỏi rồi.

- Công chúa, chỉ sợ tối ngày mai, Thánh Thượng sẽ...

Lý Trân lại nhắc nhở nàng một lần nữa.

- Yên tâm đi! Trưa mai ta sẽ tiến cung, thuyết phục mẫu thân của ta.

- Đa tạ đại ân của điện hạ.

Lý Trân thi lễ một cái, chậm rãi lui xuống. Thái Bình công chúa thấy hần rời đi, khẽ nở nụ cười, ân tình này thuận nước giong thuyền, nàng có thể nào không cần.

338. Chương 336: Hợp Tác Với Kẻ Thù

Từ phủ Thái Bình công chúa trở về, tâm tình của Lý Trân đã có chút biến hóa vi diệu. Căn cứ theo kinh nghiệm hần trường kỳ giao tiếp với Thái Bình công chúa thì hần biết được Thái Bình công chúa là một người rất có thủ đoạn, một nữ nhân có dã tâm bưng bưng, nếu như không có phương pháp xử lý rõ ràng, cô ta sẽ không nửa đêm đến tìm mình.

Nội tâm khấn trương của Lý Trân thoáng thả lỏng hơn, trở lại Nội Vệ Ngoại công sở Nội Vệ, hần lập tức lệnh binh lính tìm Triệu Thu Nương đến. Lúc này đội ngũ đã tập hợp xong, chờ đợi đã lâu, Dương Hồng Liệt tiến lên xin chỉ thị:

- Tướng quân, chúng ta đợt một lúc nữa rồi xuất phát sao?

Lý Trân gật gật đầu:

- Tình huống có biến hóa, không đi huyện Y Khuyết nữa.

Lúc này, Triệu Thu Nương bước nhanh tới, cười nói:

- Tướng quân sao còn chưa có xuất phát?

- Ta có ý kiến mới!

Hần thấp giọng hỏi Triệu Thu Nương:

- Người kia bây giờ còn ở Bách Tước sơn trang không?

Triệu Thu Nương hiểu ý, nhẹ nhàng gật đầu:

- Người giám thị hần không có tin tức gì, chắc còn ở đấy.

Lý Trân lại nhìn sắc trời một chút, mới vừa qua canh năm, đúng lúc trời tối nhất, hần lúc này mới nói với Dương Hồng Liệt:

- Lập tức ra khỏi thành đi về phía tây, đi Bách Tước sơn trang.

Trăm tên sĩ binh Nội Vệ đều nhao nhao lên ngựa, giục ngựa lao ra cửa chính của công sở, đi theo Lý Trân như gió bay điện chớp đi về phía thành nam mà chạy.

Khi Lý Trân dẫn đầu thủ hạ đi Bách Tước sơn trang, trời bắt đầu sáng, nhưng nhiều nông dân đều sớm ra ngoài ruộng, bắt đầu bận rộn thu hoạch hoa màu. Diêu Thất Công từ xa nhìn thấy Lý Trân và đoàn kỵ binh, vội vàng đi tới, khom người thi lễ nói:

- Lý tướng quân là đi săn sao?

Tất cả mọi người đều mỉm cười, không ngờ cho là bọn họ tới đi săn, đây cũng rất thú vị. Lý Trân chỉ chỉ chiến mã phía sau cười nói:

- Phiền Thất Công dẫn chúng ta đi cắt vào trong thôn cắt ngựa đi.

- Không vấn đề!

Diêu Thất Công ngoắc tay gọi tới một đám thôn dân. Binh lính đều xuống ngựa, đem chiến mã giao cho thôn dân, bọn họ theo sau Lý Trân dọc theo đường núi đi lên đỉnh.

Mới đến đỉnh núi, hai tên Nội Vệ sĩ binh giám thị từ trong phòng đến bái kiến, bẩm báo nói:

- Khởi bẩm tướng quân, bọn họ không có rời đi, đều ở trong tòa nhà.

Lý Trân gật gù đầu, quay đầu nói với Dương Hồng Liệt:

- Đem các huynh đệ ở đây đi bao vây tòa nhà, không cho bất cứ người nào trốn thoát!

Dương Hồng Liệt vung tay lên, dẫn theo mười mấy tên binh lính nhanh chóng chiếm cách lối ra, đem tòa nhà bao vây các vòng, lúc này. Lý Trân mang theo năm mươi tên lính đi lên phía trước, sớm có binh lính tiến phá cửa, một lát sau cửa lớn mở ra, Võ Phù Dung mang theo một đám võ sĩ xuất hiện ở cửa.

Nàng thấy Lý Trân mang theo nhóm lớn sĩ binh Nội Vệ đứng ở ngoài cửa, không khỏi ngây ngẩn cả người, một lúc sau mới nói:

- Lý tướng quân không phải nói cho chúng ta thời gian mười ngày sao?

Lý Trân cười nói:

- Võ cô nương, tình huống nhất thời có thay đổi, ta muốn gặp người người giấu ở trong hậu viện.

Sắc mặt Võ Phù Dung lập tức biến đổi, tay dè lên chuỗi kiếm, hung tợn nhìn chằm chằm Lý Trân:

- Ta không hiểu ý của ngươi, ta không có giấu bất cứ người nào!

Lý Trân vẫn giọng điệu bình thản như trước:

- Thực không dám dấu diếm, thể thân ở Quảng Châu kia đã bị bại lộ, tối hôm qua Thánh Thượng giận dữ, cả đêm triệu kiến Võ Tam Tư.

Võ Phù Dung sợ tới mức lui về phía sau hai bước, chuyện mà cô lo lắng nhất rốt cục đã xảy ra, cô chỉ vào Lý Trân run giọng hỏi:

- Các người đến là. Bắt người sao?

Lý Trân lắc đầu:

- Ta không phải tới bắt người, chẳng qua nếu như Võ cô nương không phối hợp, ta đây đành phải không khách khí rồi. Ta nói thật cho ngươi biết, ta mang đến trăm tên Nội Vệ tinh nhuệ, mỗi người có thể một địch năm, Võ cô nương có thể thoát được kiếp này sao?

Mặt Võ Phù Dung lúc đỏ lúc trắng, ánh mắt lộ ra vẻ sợ hãi, chỉ đành hỏi:

- Ngươi rốt cục muốn làm cái gì?

- Ta đã nói rồi, hôm nay ta không phải đến bắt người, chỉ muốn nói chuyện với ngươi một chút.

Võ Phù Dung nhìn nhìn nhóm binh lính, cô cắn răng nói:

- Nhiều nhất chỉ được vào mười người.

- Không vấn đề.

Lý Trân nháy mắt với một đội binh lính. Mười tên lính đi theo hắn vào trong tòa nhà. Đây là lần đầu tiên Lý Trân đi vào trong, chỉ thấy trong tòa nhà cây cao bóng cả, từng tòa đình đài lầu các tinh xảo thấp thoáng ở trong bụi cây, vài dòng sơn tuyền chảy thành các dòng suối nhỏ, chảy róc rách xung quanh tòa nhà.

Lý Trân đối với phong cảnh này tán thưởng không thôi:

- Không tồi! Phong cảnh tuyệt đẹp, ta rất thích nơi này.

Võ Phù Dung trừng mắt nhìn hắn, bỗng nhiên nhớ đến việc chỗ này đã thành sản nghiệp của hắn rồi, không khỏi ảm đạm. Phụ thân luôn làm hồng việc, liên lụy đến người nhà, hiện tại gia nghiệp cũng không giữ được rồi.

- Lý tướng quân, ngươi muốn cùng ta nói chuyện gì?

Sau khi đi vào đại sảnh Võ Phù Dung liền cảm giận hỏi.

Lý Trân lắc đầu:

- Không phải nói chuyện với người, ta muốn nói chuyện với phụ thân người.

- Người vào ông ấy có gì hay mà nói chuyện?

Lý Trân lấy ra một khối ngọc bội đưa cho Võ Phù Dung:

- Người đem khối ngọc bội này cho phụ thân người nhìn, nếu ông ấy không muốn nói chuyện thì ta sẽ rời đi.

Võ Phù Dung chần chừ tiếp nhận ngọc bội, đánh giá một chút, chỉ cảm thấy khối ngọc bội này vô cùng quen mắt, nhưng nhất thời lại không nhớ nổi đã nhìn thấy ở chỗ nào, cô liền gật đầu nói:

- Người chờ một lát!

Võ Phù Dung cầm ngọc bội đi nhanh về tòa nhà phía sau, không bao lâu, cô lại vội vàng trở ra, ngọc bội trong tay đã không còn. Cô gật đầu với Lý Trân nói:

- Người đi theo ta vào!

Hai người một trước một sau đi về phía tòa nhà, phía sau Lý Trân có mười tên thủ hạ. Không bao lâu sau, bọn họ đi tới chỗ Võ Thừa Tự đang ẩn thân. Võ Phù Dung đẩy cửa đi vào, Lý Trân cũng lập tức theo vào, chỉ thấy một tên nam tử trung niên trọc nửa đầu đang ngồi bên bàn nhỏ nhìn kỹ khối ngọc bội kia.

Ông ta ngẩng đầu nhìn thoáng qua Lý Trân. Lý Trân lúc này mới nhận ra, hóa ra nam nhân trọc nửa đầu này đúng là Võ Thừa Tự bị biếm truất đi Quảng Châu. So sánh với lần gặp trước thì ông ta dường như già đi thêm mười mấy tuổi, trên mặt da nhão, mí mắt phù thũng, tóc hoa râm thưa thớt, làm sao còn là bộ dáng của một vị nam tử trung niên hơn bốn mươi tuổi nữa chứ.

Võ Thừa Tự nhìn thoáng qua Lý Trân, trong mắt hiện lên một tia lửa giận, rồi lập tức lại bình tĩnh lại, giọng ngọc bội lên hỏi:

- Đây là ngọc bội của gia tộc Võ Tam Tư, tại sao lại ở trong tay người?

Lý Trân khẽ mỉm cười:

- Võ tiên sinh hỏi như vậy, dường như không phải là đạo đãi khách thì phải!

- Người....

Võ Thừa Tự nhin lửa giận xuống, khoát tay rồi lại hung ác nói:

- Mời ngồi!

Lý Trân ngồi đối diện ông ta, vừa liếc nhìn vào phía sau Võ Phù Dung. Võ Phù Dung một lời cũng không nói ngồi xuống bên cạnh, trong tay nắm chặt chuôi kiếm, nội tâm cô có một cảm giác không nói lên lời, không ngờ Lý Trân lại đang ngồi đối diện với phụ thân mình, tình cảnh này mấy tháng trước còn không tưởng tượng nổi, tuy nhiên lúc này trong nội tâm cô lại cực kỳ lo lắng, phụ thân tự tiện lên phương bắc, Thánh Thượng đã biết rồi, vậy giờ phải làm sao?

Trong lòng Võ Thừa Tự lại hết sức nghi hoặc, khối ngọc trong tay mình bình thường sẽ không đưa cho người khác, huống chi là Võ Tam Tư, nó tại sao lại ở trong tay Lý Trân, ông hơi cấp bách khó nhịn hỏi:

- Hiện tại có thể nói chứ! Khối ngọc này sao lại ở trong tay người?

- Đây là ta cùng Võ Tam Tư đạt thành một hiệp nghị, hiệp nghị này có liên quan tới người, ngọc bội đây là do y đưa cho ta làm tín vật.

- Hiệp nghị gì?

Võ Thừa Tự nghe nói có liên quan tới mình, ông ta không khỏi có chút khẩn trương hỏi han.

Lý Trân nhìn chăm chú vào ông ta nói:

- Võ Tam Tư muốn đầu của người, lấy làm điều kiện, y đưa ta một viên dạ minh châu, đây là y chủ động đề xuất điều kiện với ta.

‘Rầm!’ một tiếng, cái bàn nhỏ bị lật ngược, Võ Thừa Tự nghiêng ngã lão đảo lui về phía sau vài bước, lấy kiếm treo trên tường ra, chỉ vào Lý Trân hét lớn:

- Người muốn giết ta, nằm mơ!

Lý Trân vẫn không nhúc nhích, trong lòng của hắn thở dài, ai cũng nói Võ Thừa Tự ngu xuẩn như heo, Võ Tam Tư khôn khéo như quỷ, hiện tại xem ra không hề sai, nếu mình giết ông ta, còn có thể ngồi ở đây nói với ông ta cái gì? Không ngờ ông ta thất thố như thế.

Võ Phù Dung kịp phản ứng trước, tiến lên lấy kiếm trong tay phụ thân ra, hết sức bất mãn nói:

- Phụ thân, hắn không phải tới giết người, người nghe hắn nói xong đã.

Thân thể Võ Thừa Tự đã bị tử sắc lấy hết, ông ta thở hổn hển mấy hơi, chửi thề nói:

- Người nói đi, rốt cục người muốn làm gì?

- Võ tiên sinh an tâm một chút chớ vội, mời ngồi!

Lý Trân khoát tay chặn lại, cười tủm tỉm nói.

Trong mắt Võ Thừa Tự tràn đầy hoài nghi nhìn hắn, lại từ từ ngồi xuống. Lý Trân cười nói:

- Đầu tiên, Võ tiên sinh có tin lời nói của ta hay không?

Võ Thừa Tự chậm rãi gật đầu, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Ta biết y một lòng muốn diệt trừ ta, y không biết hại ta bao nhiêu lần, ta tuyệt đối không bỏ qua cho y.

- Nếu Võ tiên sinh có thể thành khẩn như vậy, ta cũng ăn ngay nói thật.

Lý Trân nhìn chăm chú vào Võ Thừa Tự, vẻ mặt thành khẩn nói:

- Ta không thêm dạ mình châu của y, ta cũng không đáp ứng y, chỉ nói là muốn suy nghĩ một chút.

- Người là muốn đến đặt điều kiện với ta?

Võ Thừa Tự bỗng nhiên hiểu được ý của hắn.

Lý Trân chậm rãi gật đầu:

- Ta muốn làm một giao dịch với Võ tiên sinh.

Trong đầu Võ Thừa Tự hỗn loạn, y nghĩ hỗn, căn bản không biết phản ứng thế nào, cũng không biết có nên đáp ứng hay không. Ông ta cầu viện về phía nữ nhi, Võ Phù Dung cũng rất tỉnh táo, cô biết nếu Lý Trân không đáp ứng điều kiện của Võ Tam Tư, vậy điều kiện hắn muốn nhất định rất hà khắc.

Cô cúi đầu suy nghĩ một chút nói:

- Vậy Lý tướng quân có thể giúp chúng ta cái gì?

- Ta có thể giúp phụ thân người thoát khỏi tai họa thoát khỏi Quảng Châu lần này.

- Có thể nói rõ chút không?

- Rất đơn giản, các người lập tức trở về tổ địa, nói lệnh tôn mơ thấy phụ thân đã mất khóc lóc kể lể, liền nghĩ đến phụ thân sốt ruột, lén lút trở về? Giúp phụ thân sửa mộ, sau đó người lại chứng minh là phụ thân người thực sự là có sửa sang lại mộ, ta nghĩ Thánh Thượng thấy lệnh tôn một lòng hiếu tâm sẽ tha thứ cho ông ta lần này, có lẽ có thể kêu ông ta ở lại Trung Nguyên.

Lời Lý Trân là lời trong tâm khảm của Võ Phù Dung, cô chính là suy tính như vậy, chỉ có điều phụ thân không chịu, cô vội vàng lại hỏi:

- Vậy điều kiện của người là gì?

- Điều kiện của ta rất đơn giản!

Lý Trân nhìn chăm chú vào Võ Phù Dung chậm rãi nói:

- Ta hy vọng Vô Tam Tư bị trừ bỏ, điều kiện này thôi.

- Nhưng điều kiện này cũng không có dễ dàng như vậy.

Vô Phù Dung trầm tư một chút nói.

- Người khác có lẽ rất khó, nhưng các ngươi có thể làm được, ví dụ như một ít bí mật mà Vô Tam Tư không nói cho ai biết.

Ánh mắt Lý Trân chuyển hướng về phía Vô Thừa Tự. Vô Thừa Tự trạng thái dần trở nên mờ mịt, ông ta nhớ tới những hãm hại mà Vô Tam Tư làm với chính mình.

Năm đó Minh tiên sinh cổ động mình dùng phật kinh hạ độc, nhưng Minh tiên sinh này là người của Vô Tam Tư, rõ ràng là Vô Tam Tư bày mưu đặt kế, còn mình bị đẩy đi Quảng Châu, sau lưng không phải là không có Vô Tam Tư thúc đẩy, là do mình cùng y tranh đoạt thái tử vị, y liền tận lực hãm hại mình.

Nghĩ đến đây, Vô Thừa Tự nghiêng răng nghiêng lợi, không đợi Vô Phù Dung trả lời, ông ta lập tức đáp ứng điều kiện của Lý Trân:

- Vậy chúng ta một lời đã định!

Lý Trân đứng dậy cáo từ, rất nhanh dẫn quân rời khỏi Bách Tước sơn trang. Vô Phù Dung có chút lo lắng hỏi phụ thân:

- Phụ thân thực tính toán hợp tác với hắn sao?

- Nếu như là đối phó người khác ta có lẽ sẽ suy xét, nhưng Vô Tam Tư ta tuyệt đối không bỏ qua cho y.

Trong mắt Vô Thừa Tự bắn ra một tia thù hận khắc sâu, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Cho dù ta không lên làm thái tử, y cũng mơ mà được lên làm!

Vô Phù Dung không phản đối, cô kỳ thật càng hy vọng phụ thân có thể tránh được một kiếp trước mắt này, chỉ mong Lý Trân có thể nói lời giữ lời, trợ giúp phụ thân miễn tội, mà được ở lại Trung Nguyên.

339. Chương 337: Tân Sủng Của Nữ Hoàng

Giữa trưa, một chiếc xe ngựa trang hoàng hoa lệ chậm rãi đi vào Ứng Thiên Môn, trước bậc thềm của Trình Quan Điện thì dừng lại, vài cung nữ và thái giám vội vàng chạy ra đón, thật cẩn thận đỡ Thái Bình công chúa đang mang thai xuống xe.

- Thánh Thượng có ở đây không?

- Thánh Thượng nghe nói công chúa đã đến, kêu chúng nô tài cẩn thận hầu hạ!

Thái giám và các cung nữ giúp Thái Bình công chúa chậm rãi đi về phía đại điện, đi thẳng tới phòng nghỉ của Vô Tắc Thiên đang nghỉ vào buổi trưa, lại kêu một đám cung nữ dìu Thái Bình công chúa vào trong phòng. Vô Tắc Thiên vừa mới dùng qua bữa trưa, chuẩn bị nghỉ ngơi một lát, lúc này, nhóm cung nữ dẫn Thái Bình công chúa đến.

- Nữ nhi tham kiến mẫu thân!

Thái Bình công chúa định quỳ xuống thi lễ, Vô Tắc Thiên vội vàng tiến lên đỡ lấy con gái, đánh giá nàng một chút rồi cười nói:

- Vẫn còn tốt, xem ra vị trí thai nhi chính xác, thai này chắc là tiểu nương.

- Nhưng nữ nhi muốn sinh nam hài.

Thái Bình công chúa làm nũng với mẫu thân nói.

- Tiểu nương không tốt ư? Con đã có mấy nhi tử rồi, sau là nữ nhi càng cần quan tâm chăm sóc hơn.

Hai mẹ con nói đùa vài câu rồi ngồi xuống, Võ Tắc Thiên lệnh người đem lên canh táo đỏ hạt sen, Thái Bình công chúa dò hỏi:

- Gần đây thân thể mẫu thân vẫn tốt chứ?

- Gần đây triều vụ bận rộn, chiến sự Liêu Đông lại gấp, thân thể thật sự có chút không tốt, hơn nữa tìm không thấy ngự y thích hợp, trong lòng trầm cảm thấy rất phiền muộn.

Võ Tắc Thiên nói rất hàm súc, thật ra cũng là do Thấm Nam Mậu chạy trốn, khiến thể xác và tinh thần bà ta rơi vào tình trạng. Cũng là do nguyên nhân này, bà bắt đầu tìm kiếm tân sủng. Lý Trân đúng lúc rơi vào mớ mắt bà ta, khiến bà nhớ mãi không quên, cũng khiến Lý Trân rơi vào khủng hoảng.

Thái Bình công chúa tâm cơ bậc nào chứ, khi nàng nghe được tin tức Thấm Nam Mậu chạy trốn, nàng liền biết cơ hội của mình đã đến. Năm đó Thiên Kim công chúa đề nghị Tiết Hoài Nghĩa, làm Thiên Kim công chúa chiếm được vô số vinh hoa phú quý.

Nhưng Thái Bình công chúa cũng không thêm phú quý gì cả, nàng muốn là quyền lực. Nếu bên người mẫu thân có tâm phúc của nàng, như vậy tác dụng đối với quyền lực của nàng có ảnh hưởng quan trọng hơn.

Đêm qua, nàng từ trong cung nhận được tin tức, mẫu thân không ngờ lại nhìn trực Lý Trân, điều này làm trong lòng Thái Bình công chúa có chút bối rối. Nếu Lý Trân thay thế Thấm Nam Mậu như vậy lợi cho Thượng Quan Uyển Nhi, kế hoạch của nàng vừa mới lập đã rơi vào khoảng không rồi, cho nên nàng cho Lý Trân một ân tình, trưa nay liền chạy vào trong cung.

- Mẫu thân, nữ nhi ngược lại biết một người rất giỏi xoa bóp, hơn nữa cũng giỏi ca múa, nếu mẫu thân có hứng thú...

Võ Tắc Thiên hiểu ý của nữ nhi, cũng biết ánh mắt của nữ nhi, nếu như ngay cả nữ nhi cũng tán dương như vậy thì người này nhất định không tầm thường. Bà cũng có chút tâm động, liền cười nói:

- Nghe con nói như vậy, trẫm ngược lại muốn nhìn một cái rồi.

Thái Bình công chúa mừng rỡ, vội vàng nói:

- Nữ nhi đã mang y đến, chờ ở ngoài cung rồi.

Thái Bình công chúa bảo với tên thái giám vài câu, thái giám liền chạy đi. Lúc này Võ Tắc Thiên cũng cười nói:

- Trẫm bắt đầu dùng lại Dịch Nhân Kiệt, quả thật có hiệu quả nhanh chóng, trẫm thu được tấu chương so với ngày trước nhanh hơn một ngày, triều sớm hôm qua và hôm nay rõ ràng có sức sống hơn, không trẫm mặc giống như trước đây nữa. Dịch Nhân Kiệt không hổ là trụ cột của triều đình của trẫm.

- Nữ nhi cũng có nghe qua, nghe nói hai ngày nay các tể tướng ở Thần Đô làm ăn thịnh vượng, quan viên chiếm đa số, đều chúc mừng Dịch tướng quân trở lại. Nữ nhi cũng cực kỳ khâm phục sự khoan dung và dũng khí của mẫu thân, bất kể hiềm khích lúc trước, chỉ cần người có tài được bổ nhiệm, tin rằng Dịch tướng quốc sẽ đưa đến cho mẫu thân càng nhiều nhân tài.

Dịch Nhân Kiệt là người ủng hộ Tương Vương Lý Đán, đứng cùng lập trường với Thái Bình công chúa. Thái Bình công chúa đương nhiên muốn giúp Dịch Nhân Kiệt nói càng nhiều lời tốt đẹp, trong lòng Võ Tắc Thiên cũng hiểu được.

Bà thân nhiên cười nói:

- Nói đến nhân tài được đề cử, hôm qua Dịch Nhân Kiệt đề cử với trẫm Trần Tử Ngang và Diêu Nguyên Sùng, nói rằng Trần Tử Ngang ngay thẳng công chính, không sợ quyền thế, là nhân tài ngự sử, đề cử gã làm ngự sử tuần tra Hà Bắc. Diêu Nguyên Sùng tâm tư kín đáo, làm việc cẩn thận, đề cử y làm Hộ bộ thị lang. Trẫm nhìn lý lịch của bọn họ, quả thật không tệ, trẫm đều phê chuẩn hết, nhưng ông ta lại đề nghị khôi phục Thất tướng chế.

Võ Tắc Thiên bỗng nhiên ngừng lời, sững sờ nhìn ra cửa, chỉ thấy vài tên thái giám dẫn một tên nam tử trẻ tuổi dáng vẻ thon dài, trên người mặc một bộ hoa phục bảy màu, tướng mạo tuấn mỹ, da thịt trắng nõn, mắt như hoa đào, lông mày như liễu, môi hồng răng trắng, bộ dạng so với nữ nhân còn tuấn mỹ hơn vài phần.

Nam tử trẻ tuổi tiến lên quỳ xuống, mở miệng nhẹ nhàng nói:

- Tiểu dân bái kiến hoàng đế bệ hạ, bệ hạ vạn tuế vạn tuế vạn tuế!

Thanh âm của gã uyển chuyển êm tai, Võ Tắc Thiên lập tức vui vẻ thoải mái hơn. Bà nhìn thoáng qua nữ nhi, Thái Bình công chúa gật đầu cười:

- Mẫu thân, chính là người này!

Trong lòng Võ Tắc Thiên ngứa ngáy khó nhịn, cười nói:

- Người tên gì, bao tuổi rồi?

- Tiểu nhân Trương Xương Tông, năm nay hai mươi.

Thái Bình công chúa bên cạnh cười bổ sung:

- Gã là đội viên mã cầu của nữ nhi, chúng ta đều gọi gã là Liên Hoa Lục Lang, hát vô cùng êm tai.

Võ Tắc Thiên lập tức thích nam tử trẻ tuổi xinh đẹp này, bà càng nhìn càng thấy yêu thích, bà hận không thể lập tức lâm hạnh gã. Lúc này, Thái Bình công chúa đứng dậy cười nói:

- Nữ nhi cảm thấy không khỏe, xin được về nghỉ ngơi, ngày khác lại tới thăm mẫu thân.

- Được.

Võ Tắc Thiên tức thì ra lệnh:

- Tiễn công chúa hồi phủ.

Chúng cung nữ đến đỡ Thái Bình công chúa trở về, vài tên thái giám lòng dạ cũng rõ, đều lui xuống, trong phòng chỉ còn lại Võ Tắc Thiên và Trương Xương Tông. Võ Tắc Thiên vẫy tay với gã:

- Người lại đây!

Trương Xương Tông biết vận may đã phủ xuống đầu mình, lòng gã không kìm được mừng như điên, bước nhẹ nhàng mà xinh đẹp tới, trước mặt Võ Tắc Thiên quỳ xuống. Võ Tắc Thiên nhẹ nhàng nâng cằm của gã, mắt phượng híp lại, lóe ra tinh quang khiếp người, tay bà chậm rãi trượt xuống dưới thân thể gã.

- Lục Lang, người trước tiên thả lỏng gân cốt cho thoải mái!

- Tuân chỉ!

Trương Xương Tông đứng lên, đi đến phía sau Võ Tắc Thiên quỳ xuống.

Lý Trân sau khi rời khỏi Bách Tước sơn trang, lại đi đến Y Khuyết huyện, ra vẻ như tìm kiếm tung tích Võ Thừa Tự ở xung quanh, mãi cho đến trưa ngày kế mới quay trở lại Lạc Dương. Trong lòng của hắn hiện tại chốc chút khẩn trương, tối hôm qua hắn ở Y Khuyết huyện một đêm chưa về, Võ Tắc Thiên có thể phát giận với hắn không, hắn thực có chút lo lắng.

Mặt khác, Thái Bình công chúa đã hứa hẹn với hắn, trong lòng hắn cũng hơi bất an, dù sao cũng không có điều kiện thực chất gì, Thái Bình công chúa thật tâm giúp đỡ hắn sao?

Vào ngoại công sở quan nha, Lý Trân trở lại phòng của mình, bỏ đi ngoại bào, lại thấy Tửu Chí chạy như trận gió vào:

- Lão Lý, có chuyện lạ!

- Người tốt xấu gì cũng là một Giáo Úy rồi, còn bất chợt cả kinh như thế, không sợ thủ hạ chê cười người sao?

Tửu Chí sốt ruột khó chịu nói:

- Thật sự là chuyện lạ, có người tốc độ thắng quan vượt xa người rồi.

- Vượt qua ta không phải rất bình thường sao?

Lý Trân cười cười hỏi:

- Là ai?

Tửu Chí đóng cửa phòng, thấp giọng nói:

- Là người mà trong trận đấu mã cầu cùng với đơn đấu quyết thắng được người ấy, đội của Thái Bình công chúa, Trương Xương Tông ý?

- Trương Xương Tông hả?

- Đúng! Chính là người này.

Tửu Chí vỗ trán, vẻ mặt mờ ám cười nói:

- Nghe nói giữa trưa hôm qua gã được nữ hoàng đề ấy ấy, chiều tối hôm qua liền được phong làm Vân Huy tướng quân, Tả Thiên Ngưu Trung lang tướng. Con bà nó, không ngờ cũng là Vân Huy tướng quân, giống như người.

Lý Trân ngậy ngậy cả người, hẳn lúc này mới tỉnh ngộ, hóa ra phương pháp mà Thái Bình công chúa xử lý là thế này, kêu Trương Xương Tông thay thế mình, làm người khác không thể tưởng tượng nổi! Nhưng quả thật là thượng sách hiệu quả nhất, xem ra Thái Bình công chúa sớm đã có kế hoạch, chẳng qua cho mình một ân tình là thuận nước đẩy thuyền thôi. (làm ơn mà không tốn công sức)

Lý Trân đương nhiên hiểu được, Thái Bình công chúa nhất định nghe phong thanh trong cung nữ hoàng để có hứng thú với mình, cô ta mới cấp bách khó nhẹn đem Trương Xương Tông vào cung. Lúc này, trong lòng Lý Trân chỉ cảm thấy tảng đá lớn trong lòng như ầm ầm rơi xuống, nếu Võ Tắc Thiên sủng ái Trương Xương Tông chắc mình sẽ không có chuyện gì rồi.

- Việc này còn có ai biết không?

- Ai biết?

Tửu Chí lập tức cười to nói:

- Toàn bộ thành Tương Dương truyền đi ồn ào huyền náo rồi, không ngờ người lại còn hỏi ta ai biết việc này?

Cả người Lý Trân lập tức thoải mái, hẳn đứng dậy cười nói:

- Đi thôi! Ta mời người uống rượu.

Vừa dứt lời, tên sai vặt ở ngoài cửa bấm báo:

- Tướng quân, Địch cô nương đến đây, nói có chuyện quan trọng muốn gặp người.

- Việc này.

Lý Trân nhìn thoáng qua Tửu Chí. Tửu Chí vội vàng cười ha hả nói:

- Không có gì, hôm khác nói sau! Ta còn có việc, đi trước.

Tửu Chí biết điều mà chạy trốn, Lý Trân mặc lại áo ngoài, đi nhanh ra cửa lớn, chỉ thấy Địch Yến dắt ngựa, lo lắng nhìn vào trong quân nha. Trước kia nàng có thể tùy ý ra vào, nhưng từ khi Nội vệ chính thức thành quân đội, quy củ trở nên nghiêm ngặt hơn, nàng cũng không thể tùy ý ra vào, chỉ đành đứng ngoài cửa chờ.

Thấy Lý Trân đi ra, Địch Yến vội vàng chạy ra đón, cười nói:

- Huynh trở về lúc nào?

- Vừa mới về! Chuẩn bị tìm muội ăn trưa, muội đã tới rồi.

- Huynh gạt người!

Cái miệng Địch Yến bĩu môi, mắt húng nói:

- Ngày hôm qua huynh đi ra ngoài, cũng không bảo ta một câu.

- Ngày hôm qua có tình huống đặc biệt, suốt đêm xuất phát, thật sự không kịp gọi muội. Hơn nữa, khuya khoắt đi gõ cửa nhà muội, phụ thân muội sẽ tức giận mất.

Địch Yến thấy hần nói có lý liền đổi giận thành cười, lôi kéo hần cười hì hì:

- Trước tìm chỗ ăn trưa, ta còn có chuyện muốn thăm vấn huynh.

Hai người ở tửu điểm bờ ngạn ngồi xuống ở chỗ hay ngồi, Địch Yến chỉ chỉ một đám người đang mặt mày hớn hở mà bàn luận, cười nói:

- Huynh thử đoán xem bọn họ đang nói cái gì?

Lý Trân giật mình một chút rồi lập tức thẳng vai lên nói:

- Đơn giản có người một đêm liền phát, thăng làm Vân Huy tướng quân.

Địch Yến nháy mắt với hần rồi cười nói:

- Vốn huynh hôm nay có thể thăng làm đại tướng quân, đáng tiếc huynh lại buông tha cơ hội.

- Thu Nương đại tỷ tìm muội rồi?

Địch Yến cười hì hì nói:

- Tỷ ấy là sư tỷ của ta, chuyện thú vị như vậy, sao tỷ ấy lại không nói cho ta biết chứ? Ta nói, hơi đáng tiếc, ngay cả ta cũng cảm thấy tiếc nuối cho huynh.

- Được rồi!

Lý Trân thoáng động thân thể cười nói:

- Muội đã không phản đối, tối nay ta liền đi tranh thủ một chút, ngày mai làm một đại tướng quân cho muội xem.

- Huynh đó, còn tưởng là thật nữa!

Địch Yến cầm đĩa lên đập hần một cái, ra vẻ cả giận nói:

- Nếu huynh dám đi thì đừng có mơ tiến vào nhà ta một bước.

Lý Trân cầm tay nàng, thấp giọng cười nói:

- Vậy Thu Nương đại tỷ không nói cho muội biết biện pháp giải quyết nguy cơ này à?

Trên mặt Địch Yến lập tức biến thành màu đỏ, xấu hổ đến mức không dám ngước đầu lên, trong lòng thầm nghĩ ‘ Hần đang cầu hôn với ta sao?’

Lý Trân dịu dàng nói:

- Ta đã viết thư cho đại tỷ rồi, kêu tỷ ấy nhanh chóng về Lạc Dương. Mấy ngày nữa tỷ ấy tới rồi, hy vọng phụ mẫu muội có thể đồng ý.

Địch Yến xấu hổ chết đi được, nửa ngày sau nàng mới nhẹ nhàng cắn môi dưới nói:

- Vậy huynh phải biểu hiện tốt một chút, làm phụ thân ta thích mới được.

- Không thành vấn đề, ông ấy thích ta mà.

Đúng lúc này, tửu bảo không đúng lúc mà đem rượu lên cười nói:

- Rượu của nhị vị đến rồi!

Địch Yến sợ hãi vội vàng rút tay về. Lý Trân trừng mắt liếc tửu bảo một cái, tửu bảo vẫn hồn nhiên không biết, đem rượu và chén lên, lúc này. Địch Yến hỏi:

- Tiểu nhị, bên kia đang đàm luận gì thế?
- Bọn họ đang nói về Võ Tam Tư.
- Lý Trân ngẩn ra, kéo tửu bảo lại:
- Người nói cái gì cơ?
- Tửu bảo hoảng sợ, lắp bắp nói:
- Ta là nói...bọn họ đang nói chuyện về Lương Vương.

340. Chương 338: Một Dao Sau Lưng

- Lương Vương phát sinh chuyện gì?
- Lý Trân lại hỏi tiếp.
- Nghe nói có người tố giác mộ táng của phụ thân y vậy mà lại bắt chức lăng mộ của tiên đế, chuyện này ở trong kinh thành truyền ra, tất cả mọi người đều giết mình.
- Lý Trân chậm rãi buông lỏng cánh tay của tửu bảo, trong lòng hắn âm thầm gật đầu, đây nhất định là Võ Thừa Tự ra tay rồi, chỉ có Võ Thừa Tự mới biết được loại chi tiết này của Võ Tam Tư, là Võ Phù Dung trong kinh thành rải ra tin tức. Nhưng đây chỉ là tin tức dân gian, vẫn còn người khác buộc tội Võ Tam Tư?
- Địch Yến cũng thầm giết mình, muội thấy được vẻ khác thường của Lý Trân, liền vội vàng hỏi:
- Đây là có chuyện gì?
- Lý Trân không muốn giấu diếm muội, liền thấp giọng đem chuyện hôm qua hắn và Võ Thừa Tự gặp mặt nói ra, cuối cùng cười nói:
- Loại chuyện này đi quá giới hạn của đế chế, là đại tội diệt tộc. Võ Tam Tư bị quỷ ám, không ngờ lại làm loại chuyện này, y nghĩ có thể giấu được người ngoài, nhưng không ngờ lại bị Võ Thừa Tự phúc kích.
- Địch Yến nhướn mày:
- Huynh sao có thể hợp tác với Võ Thừa Tự? Gã là loại người chết chưa hết tội, huynh sao lại còn đi bảo vệ gã.
- Lý Trân cười giải thích nói:
- Võ Thừa Tự cũng coi như chết rồi, nội bộ Võ thị đã thống nhất, bọn họ sẽ nhất trí đối ngoại, chỉ cần Võ Thừa Tự không chết, Võ gia nội đấu cũng sẽ không dừng lại.
- Nghe huynh nói như vậy, hình như cũng có vài phần đạo lý, nhưng muội khuyên huynh vẫn là không cần ở kinh thành, gần đây rối loạn, muội sợ liên lụy đến huynh.
- Lý Trân gật gật đầu:
- Ta tính đi huyện Văn Thủy Tịnh Châu bắt giữ Võ Thừa Tự, muội đi cùng ta chứ?
- Địch Yến đương nhiên muốn đi, nếu nói là trước đây, nàng sẽ không do dự mà đáp ứng, nhưng hiện tại phụ thân nàng đã trở về, nàng phải trưng cầu ý kiến của phụ thân đã. Địch Yến do dự một chút nói:
- Muội đi về hỏi phụ thân đã, chỉ cần ông đáp ứng, muội sẽ đi theo huynh.
- Địch Yến rời khỏi tửu điểm, liền cưỡi ngựa về nhà, mới đến cửa lớn, lại thấy phụ thân tiễn khách đi ra. Địch Yến nhận ra là ngự sử Từ Hữu Công, là môn sinh đắc lực nhất của phụ thân nàng, nàng vội vàng đứng một bên, từ xa nghe thấy Từ Hữu Công nói:

- Việc khác có thể dễ dàng tha thứ, nhưng chuyện này tuyệt đối không được, cũng dám mô phỏng lăng của tiên đế, đây là tử tội, đại nghịch bất đạo.

- Chuyện này không nên gấp, cần xác nhận một chút, dù sao đó chỉ là tin đồn đại. Nếu chẳng may chuyện này sai thực tế, chúng ta cũng khó lòng giao phó với Thánh Thượng.

- Ty chức hiểu được ý của Địch tướng quốc, sẽ thận trọng khi xử lý việc này.

Từ Hữu Công lên xe ngựa vội vàng rời đi, Địch Nhân Kiệt mới quay đầu lại, vừa lúc thấy nữ nhi đang trốn một bên, không khỏi cười nói:

- Con núp ở đó làm gì đấy?

- Phụ thân còn không đi thượng triều sao?

- Ta lập tức đi giờ.

Địch Nhân Kiệt cười cười, xoay người đi vào trong phủ. Địch Yến vội vàng đuổi theo phụ thân hỏi:

- Phụ thân, sự kiện Võ Tam Tư đối với phụ thân rất quan trọng ư?

Địch Nhân Kiệt ngăn ra:

- Con hỏi chuyện này làm gì?

Địch Yến do dự, nàng không biết có nên nói thật với phụ thân không. Địch Nhân Kiệt là lão già đời như thế nào chứ, nhìn ra được nữ nhi có lời muốn nói, ông suy nghĩ một chút rồi thấp giọng nói:

- Lẽ nào chuyện này có liên quan đến Lý Trân?

Địch Yến không thể gạt được phụ thân, chỉ đành khẽ gạt đầu một cái. Về mặt Địch Nhân Kiệt trở lên nghiêm túc:

- Con đi theo ta!

Ông xoay người đi về phía thư phòng của mình, Địch Yến thấp thòm trong lòng đi theo, đi tới thư phòng thì ngồi xuống. Địch Nhân Kiệt hỏi:

- Con nói thật cho phụ thân, rốt cục là xảy ra chuyện gì?

Địch Yến bất đắc dĩ, chỉ có thể đem chuyện nàng được Lý Trân kể khi đi Bách Tước sơn trang gặp Võ Thừa Tự nói lại một lần, cuối cùng nói:

- Con không biết sao Lý Trân lại cùng gã lại đàm phán, Võ Thừa Tự đáp ứng trợ giúp Lý Trân lật đổ tướng vị của Võ Tam Tư, tin tức này hẳn là do Võ Thừa Tự truyền ra.

Địch Nhân Kiệt nửa ngày không nói gì, ông đương nhiên biết được là đang giúp mình lật đổ tướng vị của Võ Tam Tư, đảo loạn cục diện lực lượng chủ đạo của Võ thị trên mặt chính sự, chiêu này thực nham hiểm, Võ Tam Tư dù không chết thì chức tướng quốc cũng không làm nổi nữa. Chỉ có điều Địch Nhân Kiệt không nghĩ tới Lý Trân lại ghê gớm như vậy, lợi dụng Võ Thừa Tự để lật đổ Võ Tam Tư.

Ông cũng không biết có nên tức giận với Lý Trân không, ông không chủ trương dùng thủ đoạn âm độc như vậy, nhưng ông không thừa nhận cũng không được, thủ đoạn của Lý Trân quả thực cao minh, hoàn toàn không thua gì Lai Tuấn Thần, huống chi Lý Trân là vì trợ giúp mình.

Một lúc lâu sau, Địch Nhân Kiệt mới cười khỏ một tiếng nói:

- Xem ra ta cũng cần phải nói chuyện với hắn một lần.

- Phụ thân, Lý Trân muốn đi Văn Thủy để bắt Võ Thừa Tự, nữ nhi muốn đi cùng huynh ấy.

Địch Nhân Kiệt lắc đầu, ông vốn định kêu nữ nhi đừng đi, người khác sẽ nghĩ Địch Nhân Kiệt ông là chủ mưu việc này. Tuy nhiên nghĩ lại, ông cũng không thể động chạm sau lưng, Lý Trân là vì muốn tốt cho mình, mình sao lại để một mình Lý Trân mạo hiểm chứ?

Địch Nhân Kiệt liền cười nói:

- Được rồi! Lần này phụ thân cho con đi.

- Cảm ơn phụ thân!

Địch Yên vui mừng tới mức ôm chặt phụ thân một cái, xoay người chạy như bay. Địch Nhân Kiệt nhìn bóng dáng nữ nhi chạy đi, không? Mỉm cười yêu thương, cô gái nhỏ này, si mê Lý Trân đến vậy ư?

Hai ngày này liên tục xảy ra việc lớn gây chú ý với ánh mắt người khác, là Trương Xương Tông chiếm được sự sủng ái của nữ hoàng đế, một đêm thăng quan làm khiếp sợ tất cả mọi người. Một chuyện khác lại làm mọi người kinh ngạc, Võ Tam Tư không ngờ lại xây mộ đi quá giới hạn mộ của tiên đế, mà bắt chước hoàng lăng kỳ phụ, quả thực là cực kỳ đại nghịch bất đạo, khiến văn võ bá quan vô cùng phẫn nộ, đều tấu lên với Võ Tắc Thiên, yêu cầu nghiêm chỉnh tra việc này.

Trong ngự thư phòng, sắc mặt Võ Tắc Thiên cực kỳ xanh mét, hung hăng ném những tấu chương buộc tội của các đại thần về phía Võ Tam Tư, rít gào nói:

- Trẫm có nói cho ngươi chưa hả, không cho ngươi làm xằng bậy, ngươi vẫn không nghe, vẫn âm thầm sửa mộ, ngươi quả thật to gan lớn mật mà!

Võ Tam Tư dập đầu bang bang từng tiếng, khóc nói:

- Chắt nhi biết sai rồi, chắt nhi biết sai rồi, cô mẫu tha cho cháu lần này đi!

- Trẫm tha cho ngươi bao nhiêu lần rồi, ngươi nói! Ngươi có nhớ đến thân tình của trẫm cho ngươi không, không ngừng gây họa, lần này lại là đại họa ngập trời, ngươi kêu trẫm cho ngươi trong thiên hạ công đạo thế nào?

- Chắt nhi trở về phá mộ, lập tức trở về làm!

Võ Tắc Thiên khoanh tay trong thư phòng đi qua đi lại, ý niệm trong đầu xoay nhanh, hậu quả chuyện này quá nghiêm trọng, không ngờ lại đi qua giới hạn về mộ phần tiên đế, tội danh to lớn, khiến bà khó mà đưa ra giải thích cho đại thần và người trong thiên hạ. Nhưng bà lại không thể thật sự nghiêm trị Võ Tam Tư, làm thế nào để cân bằng chuyện này?

Võ Tắc Thiên rốt cục dừng bước, trong nội tâm bà nghĩ thông suốt được cách giải quyết. Nếu muốn ngăn chặn miệng của bách quan, chỉ có nhường tướng quyền một bước, đem toàn bộ tướng quyền mà vốn bà chuẩn bị lấy đi mà trả lại cho toàn bộ văn quan, chỉ có như vậy, nhóm sĩ đại phu mới từ bỏ ý đồ, không tiếp tục giằng co việc này nữa.

Nghĩ vậy, Võ Tắc Thiên nghiêng răng nghiêng lợi nói với Võ Tam Tư:

- Ngươi lập tức trở về phá mộ, phải nhanh! Phải trước khi ngự sử điều tra việc này làm mộ nhỏ đi. Mặt khác, ngươi cũng đã làm tướng quốc rồi, tự mình từ chức đi! Cho trẫm một bậc thang, nếu không ngươi cũng đừng làm chức Lương Vương này nữa.

Võ Tam Tư như ngũ lôi oanh đỉnh, ông ta mới làm tướng quốc có mấy tháng, còn vẫn chưa hưởng được tỳ vị gì, lại kêu ông ta buông tha. Nhưng ông ta lại không dám cãi ý chỉ của Thánh Thượng, chỉ phải dập đầu rơi lệ nói:

- Chắt nhi tuân chỉ!

Võ Tam Tư lau đi nước mắt, chậm rãi lui xuống. Võ Tắc Thiên cũng nhin không được ngẫm thờ dài, tộc nhân của bà sao toàn bộ đều vô năng như thế, không có đầu óc, luôn làm bà không yên tâm được, Võ Tắc Thiên đều thấy ngạo lạnh...

Võ Tam Tư kéo thân thể mệt mỏi lên xe về phủ, ông ta cũng thật sự không rõ, rốt cục ai ở phía sau đâm một dao, hung ác như thế, làm ông ta tổn thất nặng nề và nghiêm trọng, vứt bỏ luôn tướng vị mà ông ta không dễ đạt được.

Trên thực tế, lăng mộ của phụ thân tám năm trước vụng trộm mở rộng, tuy rằng quy mô còn lâu mới so sánh được với lăng mộ của Cao Tông, nhưng quy mô tuy rút nhỏ vài lần nhưng bên trong hoàn toàn là dựa theo tiêu chuẩn đế vương mà xây lên.

Đây cũng là một thuật sĩ nổi danh đề nghị với ông ta, nếu ông ta muốn đăng cơ làm đế, như vậy lăng mộ của phụ thân sẽ xây dựng lại, nếu xây dựng cải tạo chiếu theo lăng mộ của Cao Tông, mới có thể thay thế được Lý thị, Võ Tam Tư hoàn toàn đồng ý với đề nghị này.

Nhưng việc mở rộng lăng mộ ông ta làm vô cùng bí mật, bốn phía là tường cao vây quanh, không cho bất luận thôn dân nào đi vào, tốn suốt tám năm, thẳng đến mới đầu năm mới mới cải tạo xong. Nhưng hiện tại ông ta lại không thể không phá lăng mộ đi, việc này sẽ hủy phong thủy của ông ta, hủy đi thái tử vị của ông ta.

Võ Tam Tư không có chút biện pháp gì, ông ta chỉ có thể tuân chỉ đi làm, nhưng trong lòng ông ta hận ý đến nhỏ máu. Nếu để cho ông ta biết ai ở sau lưng đâm ông ta một dao, ông muốn chém người này thành trăm ngàn mảnh không hết.

Lúc này, xe ngựa chậm rãi dừng trước Lương Vương phủ. Võ tam Tư xuống xe ngựa, một ý niệm đột nhiên xông vào trong đầu của ông ta, ông ta lập tức nghĩ ra được việc này do ai làm rồi, chỉ có thể là y, việc lăng mộ của phụ thân, chỉ có y mới có thể biết rõ ràng như vậy.

- Võ Thừa Tự, tên cầu tạp chủng này!

Hàm răng của Võ Tam Tư nghiêng ken kết lên:

- Ta thề, sẽ chém người thành trăm ngàn mảnh.

Trong lòng Võ Tam Tư phần uất đến phát điên, ông ta tức giận hung hăng đạp chân, bước nhanh về thư phòng của mình.

Không bao lâu sau, Minh tiên sinh vội vàng chạy tới thư phòng của Võ Tam Tư. Ông nhận được cầu cứu của Võ Sùng Liệt, nói phụ thân không kiểm soát được, sợ tới mức cơm chiều cũng chẳng quan tâm, khoác thêm một bộ quần áo liền chạy tới thư phòng của Võ Tam Tư.

Chạy vào trong viện, Minh tiên sinh thấy vài thị nữ tránh ở trong hoa viên, sợ hãi đến mức cả người run rẩy. Trong lòng ông thâm kêu không ổn, tiến lên đẩy cửa phòng ra, trong phòng truyền đến một tiếng vỡ giòn vang, một bình sứ bạch ngọc bị ném nát, chỉ thấy Võ Tam Tư đang phát cuồng đập đồ đạc, làm ông sợ hãi vội vàng xông lên ôm lấy cánh tay của Võ Tam Tư:

- Vương gia, vương gia bớt giận! Xin bớt giận!

Võ Tam Tư đỏ mắt rống to lên:

- Ta muốn giết y, muốn giết y!

Minh tiên sinh thấy Võ Sùng Liệt nơm nớp lo sợ tránh ở cửa, vội vàng ngoắc tay với gã. Võ Sùng Liệt chạy lên trước trợ giúp Minh tiên sinh đè lại tay phụ thân, kéo ông ta ngồi xuống. Võ Tam Tư thoáng bình ổn cơn tức giận một chút, nước mắt lại trào ra, bụm mặt khóc lớn lên.

Minh tiên sinh và Võ Sùng Liệt ngơ ngác nhìn nhau, không biết xảy ra chuyện gì khiến vương gia thất thố như thế. Lúc này, Minh tiên sinh bỗng nhiên tỉnh ngộ ra, ông thấp giọng hỏi:

- Vương gia, là việc lăng mộ của lão vương gia?

Võ Tam Tư ngừng khóc, giọng run run nói:

- Thánh Thượng kêu ta phá đi lăng mộ của phụ thân, còn bãi miễn tướng vị của ta nữa.

Minh tiên sinh biết Võ Tam Tư vẫn khát vọng tướng vị, chắc rằng việc phá mộ cũng không làm khó ông ta, vẫn là do tướng vị. Minh tiên sinh khuyên ông ta nói:

- Đây cũng không còn cách nào khác, hậu quả quá nghiêm trọng, Thánh Thượng phải đưa công đạo cho triều thần và người trong thiên hạ. Ta cảm thấy nếu bãi miễn tướng vị, thì là xử phạt rất nhẹ rồi, vương gia hẳn là nên cảm thấy may mắn mới đúng.

Võ Tam Tư cũng hiểu được lời Minh tiên sinh nói rất có đạo lý, nhưng ông lại không cam lòng bị từ chức. Sau một lúc lâu, ông ta nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Đây là Võ Thừa Tự ở phía sau đâm ta một đao, việc lăng mộ của phụ thân, chỉ có y rõ ràng nhất, chỉ có y mới biết được ta cải tạo theo lăng mộ của tiên đế.

Minh tiên sinh ngăn ra:

- Võ Thừa Tự đã trở lại rồi?

Võ Tam Tư chậm rãi gật đầu:

- Chuyện này ta không có nói với tiên sinh, hôm trước Thánh Thượng mới nhận được tin, Võ Thừa Tự ở Quảng Châu là một thể thân. Thánh Thượng lệnh cho Lý Trân truy ra tung tích của y, ta đoán ông ta nhất định tránh ở Lạc Dương, tin tức đương nhiên do y xuất ra, nói được ví trí chính xác của lăng mộ, chỉ có thể là y.

341. Chương 339: Tranh Đấu Ở Tịnh Châu

Võ Sùng Liệt bên cạnh chen lời nói:

- Phụ thân, con nghe nói Lý Trân dẫn người đi Tịnh Châu rồi, có phải đi điều tra việc lăng mộ của tổ phụ không?

Võ Tam Tư nhướn mày:

- Con nghe ai nói?

- Là Vương Tông Ý nói cho con. Gã vốn là giáo úy Nội Vệ, không lâu trước được điều đến Thiên Ngưu Vệ làm lang tướng, đúng lúc là đồng liêu với con, buổi chiều có nói với con về chuyện này.

Võ Tam Tư cũng cảm thấy kỳ quái, chẳng lẽ Lý Trân thực đi điều tra việc lăng mộ của phụ thân? Ông ta không hiểu nhìn về phía Minh tiên sinh. Minh tiên sinh trầm mặc một chút, lắc đầu nói:

- Ta cảm thấy có lẽ không phải. Nếu Thánh Thượng đã đưa công đạo cho Triều thần sẽ không phái Nội Vệ đi, trước tiên phải phá ngự sử giám sát đi, đây mới phù hợp với quy củ triều đình. Lại nói Thánh Thượng cũng sẽ kéo dài thời gian một chút, để vương gia có thời gian phá mộ.

- Vậy Lý Trân đi Tịnh Châu làm cái gì?

Võ Tam Tư càng thêm hoang mang.

Minh tiên sinh khẽ mỉm cười:

- Vừa rồi không phải vương gia đã nói rồi sao? Thánh Thượng kêu hắn đi tra tung tích của Võ Thừa Tự.

Võ Tam Tư lập tức tỉnh ngộ.

- Chẳng lẽ Võ Thừa Tự trốn ở Tịnh Châu?

Minh tiên sinh chậm rãi gật đầu:

- Ta nghĩ chắc là ở Tịnh Châu, Võ Thừa Tự muốn chạy trốn lần này, biện pháp duy nhất chính là lấy cớ vì hiếu tâm, ví dụ như y trốn về là muốn tảo mộ phụ thân, bằng không y làm sao nhớ tới lăng mộ của lão vương gia làm quá giới hạn?

Võ Tam Tư giờ mới hiểu rõ được, ông ta cười lạnh một tiếng nói:

- Nhìn không ra y ngược lại có tâm kế như thế!

Lúc này, trong lòng Minh tiên sinh có chút lo lắng. Võ Tam Tư và Võ Thừa Tự thù hận từ xưa đến nay, nhân quả trong này ông so với bất cứ ai đều rõ ràng hơn, nếu không phải Võ Tam Tư ở sau lưng nhiều lần ám hại Võ Thừa Tự, Võ Thừa Tự sao lại có thể hạ độc thủ như vậy để báo thù.

Tuy nhiên đại bộ phận chủ ý ác độc đều là sách lược của ông, bao gồm cả phương án lật đổ Võ Thừa Tự bằng độc kinh cũng là do ông một tay thao túng, chỉ sợ Võ Thừa Tự bước tiếp theo là muốn giết mình rồi.

Cho dù Minh tiên sinh biết giết chết Võ Thừa Tự đối với Võ Tam Tự không có lợi, nhưng vì an toàn của mình và người nhà, ông nhất định phải khuyên Võ Tam Tự tận lực diệt trừ Võ Thừa Tự, nếu không tính mạng của mình và người nhà liền nguy hiểm.

Nghĩ vậy, Minh tiên sinh khuyên nhủ:

- Vương gia, nếu qua việc lăng mộ mà Võ Thừa Tự vẫn không đạt được mục đích, y nhất định còn có thể ra thêm độc kế hại vương gia. Người này uy hiếp nghiêm trọng đến địa vị của vương gia, nhất là đại kế tranh giành của vương gia, nhất định không nên tiếc bất cứ giá nào diệt trừ y.

Minh tiên sinh không hổ là tâm phúc của Võ Tam Tự, ông biết rõ Võ Tam Tự kiêng kỵ nhất cái gì, một câu ‘ảnh hưởng tới đại kế tranh vị’ lập tức làm sát khí trong lòng Võ Tam Tự phát ra, làm ông ta lúc này đã hạ quyết tâm. Võ Tam Tự dặn con mình Võ Sùng Liệt:

- Con nhanh chóng đem hai trăm võ sĩ đến Tịnh Châu, đầu tiên là phá mộ, sau không tiếc bất cứ giá nào làm thịt Võ Thừa Tự cho ta!

Võ Sùng Liệt lập tức ôm quyền nói:

- Con tuyệt đối sẽ không làm phụ thân thất vọng!

Huyện Vãn Thủy Tịnh Châu là tổ địa của gia tộc Võ thị, phụ thân Võ Sĩ Ước và mẫu thân Dương thị của Võ Tắc Thiên đều được an táng ở Vãn Thủy, mặt khác lăng mộ của hai huynh trưởng của Võ Tắc Thiên là Võ Nguyên Khánh và Võ Nguyên Sảng cũng ở Vãn Thủy. Võ Nguyên Khánh là phụ thân của Võ Tam Tự, mà Võ Nguyên Sảng còn lại là phụ thân của Võ Thừa Tự.

Tuy rằng hai người là huynh trưởng của Võ Tắc Thiên, nhưng sau khi Võ Sĩ Ước mất, hai huynh đệ này đối với mẹ kế và muội muội là Võ Tắc Thiên tìm mọi cách ngược đãi, bọn họ về sau đều bị Võ Tắc Thiên trả thù tàn khốc, sớm đã mất, lăng mộ cũng không có địa vị gì, không có gì khác với người thường.

Nhưng Võ Tắc Thiên đối đãi với hai chất tử là Võ Tam Tự và Võ Thừa Tự lại cực kỳ tốt, phong bọn họ làm Vương, cũng cho bọn họ hưởng nhiều vinh hoa phú quý. Võ Tam Tự và Võ Thừa Tự cũng ngầm xây lại lăng mộ của phụ thân, Võ Tắc Thiên thật ra cũng biết, nhưng bà mắt nhắm mắt mở, mặc hai người làm.

Tuy nhiên Võ Tắc Thiên lại thật không ngờ, Võ Tam Tự lại tin lời thuật sĩ như thế, không ngờ lại bắt chước theo lăng của tiên đế để trùng tu lại lăng phụ thân thành lăng mộ đế vương, điều này cũng làm cho Võ Tắc Thiên khó có thể chấp nhận được.

Tổ trạch của gia tộc Võ thị ở bên trong một dãy núi cách huyện Vãn Thủy tầm mười lăm dặm, phía tây dựa vào núi Lã Lương, đông là sông Vãn Thủy, dựa sông nhìn núi, phong cảnh vô cùng đẹp đẽ.

Tổ trạch của Võ thị chiếm khoảng một ngàn mẫu, do trăm tòa nhà lớn nhỏ các loại xây thành, khí thế khổng lồ rộng rãi, trong này sinh sống có hơn trăm bà con xa là người Võ thị, bọn họ được hơn mười vạn mẫu ruộng tốt, hơn một ngàn hộ tá điền trồng trọt cho bọn họ. Hàng năm gia tộc còn nhận được rất nhiều vật được ban, làm cho bọn họ trải qua một cuộc sống vô cùng giàu có.

Cùng lúc đó, ở phụ cận tổ trạch Võ thị có một tòa quân doanh, đóng quân hơn ngàn binh lính, phụ trách an toàn cho Võ thị gia tộc và tổ lăng của Võ thị, cách tổ trạch không xa, cũng dựa vào núi mà xây lên, trung tâm là lăng mộ hợp táng của phụ thân Võ Tắc Thiên là Võ Sĩ Ước và mẫu thân Dương thị, chiếm vài chục ngọn núi.

Võ Thừa Tự cũng không trốn trong tổ trạch Võ thị, mà ẩn thân ở trấn Vãn Thủy. Y hiểu rõ Võ Tam Tự, mình làm rung động gốc rễ của Võ Tam Tự, lấy sự hung ác của Võ Tam Tự, ông ta nhất định sẽ không bỏ qua cho mình. Mà tộc nhân là một đám mượn nước đẩy thuyền, hiện tại Võ Tam Tự hung mạnh như thế, bản thân mình sao mà thắng? Bọn họ tất nhiên sẽ nịnh bợ Võ Tam Tự mà bán chính mình.

Dựa theo ước định của y và Lý Trân, y trước tiên quay lại tổ địa ở Vãn Thủy, sau đó ở huyện Vãn Thủy bị Lý Trân tìm được. Mà Lý Trân sẽ thay mặt y ở trước mặt Thánh Thượng biện hộ, làm cho y tránh được một kiếp.

Trong viện, Võ Thừa Tự khoan tay đi qua đi lại dưới gốc cây hạnh. Lúc này đã là tháng mười, là cuối thu đầu đông rồi, cây cối điêu linh, gió lạnh hiu quạnh, nhưng Võ Thừa Tự tâm sự nặng nề, y dường như không cảm giác được khí hậu biến hóa, vẫn mặc một bộ trường bào mỏng manh như cũ.

Lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng đập cửa có tiết tấu. Trong lòng Võ Thừa Tự mừng rỡ, vội vàng mở cửa viện ra, bên ngoài là một hộ vệ gia tướng của Võ thị:

- Mau vào!

Võ Thừa Tự để gã vào sân, liền sốt ruột khó chịu nổi nói:

- Tình huống thế nào rồi?

Võ sĩ này thi lễ nói:

- Khởi bẩm vương gia, kinh thành truyền đến tin tức, Lương Vương lấy lý do thân thể không thể đảm nhiệm chức vị nên chủ động từ chức Tế tướng. Nghe nói ngự sử đài đã phái người tới huyện Vấn Thủy kiểm tra tình hình của việc lăng mộ xây quá giới hạn rồi.

Võ Thừa Tự không kìm nổi thềm mỉm cười, ánh mắt cười thành một đường dài. Không ngờ Võ Tam Tư từ bỏ tướng vị, đây là việc làm y cực kỳ khoái trá. Y lại hỏi:

- Tổ trạch Võ thị bên kia có tin tức gì không?

Võ sĩ lắc đầu:

- Trần Thất bên kia tạm thời không có tin tức gì.

Võ Thừa Tự nhướn mày, y cảm thấy Võ Tam Tư sẽ phái người về huyện Vấn Thủy xử lý việc lăng mộ xây quá giới hạn, tại sao chưa có tin tức gì? Tâm tình Võ Thừa Tự mới vui sướng lại phủ một tầng bóng ma...

Võ Sùng Liệt dẫn theo hai trăm tên võ sĩ chạy tới tổ trạch Võ thị. Võ Sùng Liệt cũng lo lắng sẽ kinh động Võ Thừa Tự, khiến y lại chạy trốn một lần nữa, cho nên hành động của bọn họ vô cùng bí mật, tận lực không cho nhiều tộc nhân biết bọn họ đã tới.

Lúc này, một chiếc xe ngựa được che đầy cực kỳ chặt chẽ dừng trước tổ trạch Bình Tòng Đường, vài tên võ sĩ áo đen lôi một tên nam tử bị trói gô ra, vút trên bậc thang rồi quỳ xuống. Võ Sùng Liệt từ trong nội đường đi ra, hỏi:

- Gã là ai?

- Khởi bẩm công tử, người này tên là Trần Thất, là thủ hạ của Ngụy Vương, gã biết tung tích của Ngụy Vương.

Võ Sùng Liệt mừng rỡ, phá mộ chỉ là một nhiệm vụ của gã, còn có nhiệm vụ quan trọng hơn, là bí mật xử tử Võ Thừa Tự, để ngăn ngừa y tiếp tục tổn hại lợi ích của phụ thân. Phá mộ rất dễ dàng, nhưng tìm kiếm Võ Thừa Tự lại không dễ dàng, trong tổ trạch cũng không ai biết được hành tung của y, không nghĩ tới nhanh như vậy đã tìm được tung tích của y.

Võ Sùng Liệt tiến lên nắm lấy vạt áo của tên nam tử, hung ác nói:

- Nói mau, Võ Thừa Tự rốt cục ở nơi nào.

- Ở, trong huyện thành, ở gần cửa bắc.

Võ Sùng Liệt hung hăng đẩy gã xuống đất:

- Nhanh chóng đem chúng ta đi!

Võ Sùng Liệt hét ra lệnh cho đội ngũ tập hợp. Không bao lâu sau, trăm tên võ sĩ nhanh chóng tụ tập, đều trở mình lên ngựa, theo sau xe ngựa chạy gấp về phía thị trấn.

Lúc bắt giữ Trần Thất đã là hoàng hôn, mà từ tổ trạch Võ thị đến huyện thành ước chừng nửa canh giờ. Ngay khi Võ Sùng Liệt dẫn thuộc hạ tới thành thì trời đã bắt đầu tối, trăm tên kỵ sĩ như một trận cuồng phong, nhanh như chớp chạy vào cửa bắc.

Cũng vừa khéo, trước tiểu viện của Võ Thừa Tự, vài tên võ sĩ hộ vệ của Võ Thừa Tự và hai thị thiếp lên xe ngựa, Trần Thất đã mất đi liên hệ làm cho trong lòng bọn hộ vệ có chút khẩn trương hơn, bọn họ quyết định rời khỏi nơi này, dọn đi một viện khác ở thành nam.

Ngay khi Võ Thừa Tự và thị thiếp mới lên xe, xa xa mơ hồ truyền đến tiếng vó ngựa kịch liệt, càng ngày càng gần. Vài tên hộ vệ lập tức biến sắc, hô lớn:

- Đi mau!

Phu xe lập tức vung roi quất ngựa, xe ngựa nhanh chóng chạy đi. Khi mười tên võ sĩ hộ vệ chạy trốn về phía nam, lúc này nhóm lớn kỵ sĩ đến chỗ rẽ, bầy ngựa thế như sét đánh, bụi bay mù mịt, Võ Sùng Liệt cũng thấy xe ngựa và hộ vệ cách đây mấy trăm bước, hấn ta mừng rỡ trong lòng, hô lên:

- Giết cho ta!

Trong huyện thành Văn Thủy, chỉ thấy hai nhóm kỵ sĩ một trước một sau trên đường phố đuổi nhau. Bọn họ lớn tiếng quát to, đằng đằng sát khí, một tên hộ vệ xe ngựa bất hạnh do chiến mã mất móng mà gã bị ngựa hất xuống. Gã bò dậy muốn chạy trốn lại bị đoàn kỵ sĩ đuổi theo đằng sau loạn đao giết chết, tiếng kêu thảm thiết vang vọng màn đêm, máu tươi chảy đầy đất.

Hai bên nhà dân sợ tới mức đều đóng cửa sổ, hoảng sợ bất an thông qua khe cửa mà nhìn ra phía ngoài. Rất nhiều năm trong huyện thành không phát sinh cảnh tượng sợ hãi như vậy, đến bọn nha dịch cũng không dám lộ diện, để mặc bọn họ ở trên đường chạy như điên. Cửa ở nam thành vẫn chưa đóng, mắt thấy hai đội ngũ chạy như điên đến, binh lính thủ thành sợ tới mức đều chạy sang hai bên, xe ngựa của Võ Thừa Tự và hộ vệ kỵ binh liền xông ra ngoài. Chỉ trong chốc lát, phía sau hai trăm tên kỵ sĩ cũng chạy như điên mà xông ra cửa thành.

Ra khỏi thị trấn, đường mấp mô ngay lập tức ảnh hưởng tới xe ngựa của Võ Thừa Tự, truy binh của Võ Sùng Liệt càng ngày càng gần, rốt cục đuổi theo xe ngựa Võ Thừa Tự cách thành khoảng năm dặm thì Võ Sùng Liệt lớn tiếng quát to:

- Giết cho ta, một tên cũng không sót!

Trăm tên kỵ sĩ nhanh chóng bao vây xe ngựa và đoàn hộ vệ lại. Võ Sùng Liệt tay vung một thanh kiếm, bổ xuống xe ngựa và phu xe. Xe ngựa kịch liệt lay động, lật nghiêng ngã xuống đất, trong xe ngựa truyền ra tiếng hét chói tai của nữ nhân.

Trăm tên võ sĩ ai cũng hung ác vô cùng, một lát giết chết toàn bộ hơn mười thị vệ. Võ Sùng Liệt mở cửa xe ra, một kiếm đâm chết hai nữ nhân, lại lôi Võ Thừa Tự từ trong xe ra, cười dữ tợn một tiếng nói:

- Võ Thừa Tự, ngươi cũng có ngày hôm nay?

Hấn ta giờ kiếm lên muốn giết, Võ Thừa Tự sợ tới mức hét to lên:

- Ta không phải! Ta không phải Võ Thừa Tự!

Võ Sùng Liệt nghe thấy âm thanh của y không đúng, trong lòng ngẩn ra, ném y xuống đất, một chân đạp y, dùng kiếm chỉ vào y phần nộ quát:

- Ngươi rốt cuộc là ai?

‘Võ Thừa Tự’ sợ tới mức nước mắt nước mũi chảy ra, khóc nói:

- Ta là người bản địa, người xem!

Tay gã lau loạn trên mặt, lông mi và râu đều rối loạn, lập tức trở thành một người khác, còn gì mà Võ Thừa Tự. Võ Sùng Liệt lập tức ngăn cả người, hấn ta ý thức được mình bị lừa, bèn nắm cổ áo của Võ Thừa Tự, hét lớn:

- Vậy người thật đang ở đâu?

- Không biết, có thể còn ở trong tòa nhà.

Võ Sùng Liệt giận dữ, một kiếm đâm chết Võ Thừa Tự giả, quay đầu lại hô to:

- Trở về! Lập tức trở về!

Bọn họ cũng bất chấp việc thu thập thi thể, quay đầu ngựa lại chạy về trong thành, rất nhanh đã quay lại tiểu viện của Võ Thừa Tự. Đám võ sĩ phá cửa, vọt vào, trong tòa nhà không có một bóng người, Võ Thừa Tự đã rời đi trước một bước. Võ Sùng Liệt tức giận quát to một tiếng, hung hăng chém một kiếm lên cửa.

342. Chương 340: Hạ Chiến Thư

Lúc này, trong một trấn nhỏ cách huyện Vãn Thủy về phía đông khoảng mười dặm, hơn mười người áo đen cưỡi ngựa đến trước một khách điếm. Bọn họ xoay người xuống ngựa, đi vào khách điếm. Trong đám người có một trung niên nam tử tầm năm sáu mươi tuổi, ánh mắt phù thùng, sắc mặt tái nhợt, ánh mắt vẫn còn nét hoảng sợ chưa hết, đúng là người tìm được đường sống trong chỗ chết Võ Thừa Tự.

Đám người áo đen mà cứu được y là sĩ binh Nội Vệ, bọn họ dùng kế kim thiên thoát xác đưa Võ Thừa Tự giả lên xe ngựa, mà Võ Thừa Tự thật tránh ở trong tòa nhà, để cho khi Võ Sùng Liệt dẫn thủ hạ đuổi theo xe ngựa thì võ sĩ Nội Vệ mới mang theo Võ Thừa Tự trốn ra khỏi tòa nhà, từ cửa bắc chạy ra khỏi thành, lại đi vòng theo hướng đông, rồi mới tới trấn nhỏ này.

Võ Thừa Tự tận mắt thấy tình hình Võ Sùng Liệt dẫn nhóm lớn võ tướng đuổi giết thủ hạ và thể thân của y, trong lòng y vẫn hoảng sợ và bất an như trước, dường như Võ Sùng Liệt ngay lập tức lại đuổi theo mình. Y thấp giọng nói:

- Hay là chạy xa thêm chút đi!

Thủ lĩnh sĩ binh cười nói:

- Yên tâm đi! Nơi này rất an toàn, tướng quân của chúng ta cũng tới rồi.

Võ Thừa Tự nghe được Lý Trân cũng ở đây, lòng y lập tức buông xuống, đi theo sĩ binh Nội Vệ vào khách điếm. Trong một gian phòng ở tầng hai, Võ Thừa Tự rốt cục gặp được Lý Trân. Lý Trân cười mà khoát tay chặn lại nói:

- Võ tiên sinh mời ngồi!

Võ Thừa Tự gật gật đầu, ngồi xuống, một tên binh lính đem trà lên cho họ. Y bưng trà đang nóng bỏng tay lên uống một ngụm, lòng còn sợ hãi hỏi:

- Không biết thủ hạ của ta hiện tại sao rồi?

Lý Trân lắc lắc đầu:

- Ta vừa mới nhận được tin tức, tất cả thủ hạ và hai thị thiếp của ngươi, bao gồm cả thể thân kia đều bị giết chết rồi, không còn ai sống sót.

Võ Thừa Tự vừa hận lại vừa sợ, không tìm nổi mà run lên. Y không nghĩ tới Võ Tam Tư lại lòng lang dạ sói như vậy, phải đưa mình vào chỗ chết. Lý Trân nhìn chăm chú y trong chốc lát nói:

- Thực lực bây giờ của ngươi còn lâu mới đấu lại được Võ Tam Tư, ngươi chỉ có thể cầu Thánh Thượng che chở. Nếu Thánh Thượng đồng ý tha cho ngươi, bà nhất định sẽ bảo vệ ngươi an toàn.

- Ngươi đã đáp ứng, sẽ thuyết phục Thánh Thượng tha cho ta, đây là giao dịch của chúng ta, ngươi không thể nói không giữ lời được.

- Ta sẽ không nói mà không giữ lời, ta sẽ cầu Cao Diên Phục thay ngươi cầu tình, ta lại phối hợp một chút, tin tưởng Thánh Thượng cuối cùng sẽ bỏ qua cho ngươi, tuy nhiên ngươi cần phải chuẩn bị tâm lý trước.

- Chuẩn bị tâm lý gì?

Âm thanh Võ Thừa Tự run rẩy hỏi.

- Người có khả năng sẽ bị giam lỏng một thời gian ngắn. Đương nhiên, chúng ta sẽ hết sức trợ giúp người, bao gồm chọn lúc tâm tình Thánh Thượng tốt nhất mà đi gặp bà, giúp người tránh được kiếp này.

Kỳ thật Võ Thừa Tự không nghĩ rõ ràng, y đối với Lý Trân vẫn còn một quân cờ tốt nhất để đối phó Võ Tam Tư, không lợi dụng cho tốt, chẳng phải là đáng tiếc sao. Võ Tam Tư không nghĩ thông chỗ này, tâm tình y nặng nề gập gật đầu.

Vào đêm, Lý Trân liền hối hã dẫn Võ Tam Tư trở về Lạc Dương. Mà lúc này, Võ Sùng Liệt còn ở Huyện Văn Thủy lòng bất toàn thành.

Thẳng đến khi trời sáng, thủ hạ của hắn ta mới từ chỗ quân coi cửa đông biết được rằng tối qua có người theo cửa đông chạy rồi, đi về hướng nào không rõ. Võ Sùng Liệt nổi trận lôi đình, hạ lệnh đập hai mươi tên lính trông cửa đông một trận. Nhưng hắn ta lại không thể làm gì, chỉ đành phải trở về tổ trạch Võ thị tiếp túc phá mộ.

Cao Diên Phúc mời Lý Trân vào thư phòng, hai người phân chủ khách ngồi xuống. Cao Diên Phúc sai thị nữ dâng trà, rồi mới cười nói với Lý Trân:

- Từ trước người và Võ Thừa Tự là đầu người chết ta sống, hiện tại không ngờ người lại muốn bảo vệ y, thực làm ta nghĩ không ra mà!

- Trước khác nay khác, hiện tại bảo vệ y, cũng chỉ là không muốn y chết, không cho y có ý tưởng phục chức lần nữa. Giữ y lại là có lợi cho chúng ta, phủ quân cảm thấy thế nào?

Cao Diên Phúc biết rằng Lý Trân chỉ ‘chúng ta’ là ý chỉ Hưng Đường Hội, ông đương nhiên hiểu được tại sao Lý Trân phải bảo vệ Võ Thừa Tự. Võ Thừa Tự không chết, Võ Tam Tư có đối thủ một mất một còn, gia tộc Võ thị sẽ không thể bền chắc như thép được. Điều này đối với hoàng tộc Lý thị đương nhiên có lợi, là Cao Diên Phúc vì ủng hộ Tương Vương Lý Đán, kết cục này cũng là ông hy vọng nhìn thấy.

Cao Diên Phúc khẽ mỉm cười:

- Việc gì cũng có lợi có hại, nếu lưu lại Võ Thừa Tự đúng là lợi nhiều hơn hại, như vậy đi! Hai ngày tiếp ta sẽ tìm cơ hội nói với Thánh Thượng một câu, để bà nhìn mặt mũi của cha và huynh, tha cho Võ Thừa Tự một mạng.

Lòng Lý Trân lập tức hạ xuống, chỉ cần Cao Diên Phúc đáp ứng, chuyện này thành được tám phần. Lúc này, hắn lại nghĩ tới việc mình suýt chút nữa thành nam sủng, trên mặt nóng lên, thấp giọng hỏi:

- Phủ quân, gần đây Thánh Thượng có hỏi đến ta không?

Ánh mắt Cao Diên Phúc lập tức híp lại, cười ha hả nói:

- Ngày hôm qua Thánh Thượng còn hỏi về người, hỏi Lý tướng quân đi đâu rồi?

Tim Lý Trân nhảy dựng lên, chẳng nhẽ Trương Xương Tông vẫn không thể thỏa mãn được bà ta. Bà ta vẫn có ý đồ với mình sao?

Cao Diên Phúc liếc mắt nhìn hắn đầy thâm ý, lắc đầu nói:

- Người ấy! Cơ hội ngàn năm một thuở không ngờ người lại từ bỏ, bao nhiêu người năm mơ cũng không được, người lại ra sức khước từ, cuối cùng để cho huynh đệ Trương thị được lợi.

Trong lòng Lý Trân có chút không thoải mái, như Cao Diên Phúc mà cũng trở nên dung tục, không ngờ coi chuyện như thế này là cơ hội? Nhưng hắn cũng nghĩ lại, Cao Diên Phúc là thái giám, hàng năm lại sinh hoạt trong cung, ông ấy nghĩ như vậy cũng chẳng có gì lạ, một chút vui sướng trong lòng Lý Trân cũng lập tức biến mất, hắn tò mò hỏi:

- Tại sao lại là huynh đệ Trương thị?

Cao Diên Phúc khẽ mỉm cười:

- Thánh Thượng dục vọng rất cao, Trương Xương Tông ăn hơi không tiêu, gã lại kêu huynh trưởng đang làm thị vệ của mình là Trương Dịch Chi đề cử cho Thánh Thượng. Người này vừa trắng vừa đẹp, lại giỏi âm luật ca từ, hai người cùng nhau hầu hạ Thánh Thượng, cho nên hai huynh đệ cùng được sủng ái. Trương

Xương Tông làm Vân Huy tướng quân, trung lang tướng của Thiên Ngưu Vệ, Trương Dịch Chi làm Ti vệ thiếu khanh, mới qua có hai ba ngày mà hai người đó lại được thăng làm Ngân thanh quang lộc đại phu, Hữu tán kỵ thường thị, đều phong hầu tước, một đêm được thăng chức làm chấn động toàn dân. Chúng ta đều cho rằng nếu như không có huynh đệ Trương thị thay thế thì Lý Trân hiện tại là Thiên Ngưu Vệ đại tướng quân, làm quốc công rồi. Đáng tiếc, cơ hội tốt như thế lại không nắm chắc.

Lý Trân giờ mới hiểu được là Trương Dịch Chi cũng vào cung rồi, hần lại nói:

- Nếu hiện tại ta tiến cung diện thánh, chắc không còn gì khó xử nữa nhỉ!

- Ý người là việc gì, nếu như là chuyện nam sủng, vậy người có thể hết hi vọng đi, Thánh Thượng hiện tại vô cùng say mê huynh đệ Trương thị, bà không còn hứng thú gì với người nữa.

Lý Trân rất cực yên tâm, đứng dậy thi lễ nói:

- Việc Võ Thừa Tự, vậy không làm phiền phủ quân nữa, ta không quấy rầy phủ quân nghỉ ngơi, xin cáo từ.

Cao Diên Phúc cũng không lưu hần lại, tiễn hần ra tòa nhà. Nhìn bóng dáng Lý Trân đi xa, Cao Diên Phúc không khỏi lắc đầu, ông quả thật có chút không rõ, tại sao Lý Trân phải từ bỏ cơ hội ngàn năm có một này...

Lý Trân về tới Nội Vệ ngoại công sở, trưa đã qua rồi, hần kêu thủ hạ đi mua cái gì đấy để ăn, lung tung cho hết bữa trưa, liền đứng dậy đi tới quân doanh của Tây Uyển Nội Vệ.

Tây Uyển ở tây bắc Lạc Dương, là lâm viên của hoàng gia Đại Đường, phạm vi khoảng mấy ngàn mẫu, diện tích bao la, không chỉ có đình đài lầu các tinh xảo, núi giả ao cá, các loại kỳ hoa dị thảo cái gì cũng có, hơn nữa phía tây Lâm Uyển còn có vô bờ là rừng rậm và thảo nguyên, các loại động vật sinh sống.

Mặt khác, Tây Uyển còn là nơi đóng quân của cấm quân, bao gồm Vũ Lâm quân, Thiên Kỵ doanh, Thiên Ngưu Vệ. Lính gác cổng có khoảng vạn người, quân doanh Nội Vệ cũng trú trong vòng Tây Uyển.

Trước khi Nội Vệ trở thành quân doanh, Nội Vệ thuộc về biên chế của Thiên Ngưu Vệ, thống lĩnh Nội Vệ do tướng quân Thiên Ngưu Vệ kiêm nhiệm. Võ sĩ Nội Vệ ở cùng một chỗ với lính của Thiên Ngưu Vệ, mà hiện tại Nội Vệ có quân doanh độc lập, đất chiếm không lớn, chỉ hơn hai mươi mẫu, hơn ba trăm lều lớn, có khoảng ngàn kỵ binh, bốn phía quân doanh có hàng rào vây quanh.

Đi Tây Uyển nhất định phải đi qua hoàng thành. Khi Lý Trân đi qua Ứng Thiên Môn, lại không ngờ phát hiện ra Võ Tam Tư và Tông Sở Khách, hai người đứng trước cửa cung nói chuyện. Tông Sở Khách là cháu ngoại của Võ Tắc Thiên, hiện tại làm Hộ bộ thượng thư, một trong năm vị tướng quốc, trong tay nắm quốc khố của Đại Đường, ông tuổi tầm trên dưới năm mươi tuổi, thân hình cao lớn, da trắng, đầu óc thấu đáo trí tuệ, rất được Võ Tắc Thiên coi trọng.

Lúc này, Võ Tam Tư thấy Lý Trân, vẻ mặt tươi cười chạy ra đón:

- Lý tướng quân muốn đi diện thánh sao?

Trong sự tươi cười ông ta tràn đầy dối trá, trong mắt sớm đã không còn nhiệt tình. Ông ta vốn tưởng rằng Lý Trân sắp trở thành nam sủng mới của Thánh Thượng, cho nên đối với hần cực kỳ lấy lòng, nhưng hiện tại đã bị huynh đệ Trương thị đoạt rồi, Lý Trân đã không còn hy vọng, ông ta đối với Lý Trân không còn hứng thú nữa.

Lý Trân lấy ngọc bội của Võ Tam Tư ra, đưa cho ông ta nói:

- Ngọc bội kia vẫn là nên trả lại cho vương gia thì hơn!

Võ Tam Tư vội vàng tiếp nhận ngọc bội. Ông ta vốn hối hận đưa ngọc bội cho Lý Trân, hiện tại Lý Trân đồng ý trả lại cho ông ta, ông ta đương nhiên phải nhận lại, thấp giọng cười nói:

- Không biết Võ Thừa Tự thế nào rồi?

Lý Trân ha hả cười:

- Ta đã bắt được y, ở trên đường đi Văn Thủy, dường như y ở Văn Thủy gặp nguy hiểm gì đó, hốt hoảng trốn đi, vừa lúc bị ta gặp được.

Võ Tam Tư còn chưa có tin tức gì của nhi tử Võ Sùng Liệt, Lý Trân lại nói cho ông ta biết Võ Thừa Tự đã bị bắt, ông không khỏi ngậm ngẫn cả người, ý đây không phải bảo con ông ta đã thất bại sao?

Võ Tam Tư sau một lúc lâu nói không ra lời. Lúc này, Tông Sở Khách đi lên cười nói:

- Nghe nói Dịch tướng quốc có ý định chọn Lý tướng quân làm con rể, chúc mừng Lý tướng quân rồi.

- Đa tạ Tông tướng quốc!

Tông Sở Khách lại ha hả cười:

- Kỳ thật chúng ta nói rồi! Tuy rằng ai cũng muốn tranh làm con rể của Dịch tướng quốc, nhưng Dịch tướng quốc cũng không chọn mà! Ngoại trừ Lý tướng quân, ông ấy còn có thể chọn ai làm con rể chứ? Lương Vương, người nói có đúng hay không?

Lý Trân nghe ra trong lời nói có gai, sắc mặt lập tức sầm xuống. Đúng lúc này, từ trong Ứng Thiên Môn đi ra một đội nhân mã, hơn mười người của Thiên Ngưu Vệ đang vây quanh một gã công tử trẻ tuổi tuấn mỹ, chính là Trương Xương Tông đang được sủng ái, chỉ thấy gã mặc áo lông khổng tước bảy màu, trang điểm đầy mặt, đầu đội kim quan, từ xa đã có làn gió thơm ập vào mũi, đẹp dị thường.

Võ Tam Tư và Tông Sở Khách nhìn thấy Trương Xương Tông, vội vàng từ phía sau chạy lên trước. Võ Tam Tư nhanh tay, cướp dây cương, Tông Sở Khách chỉ đành đoạt roi ngựa từ trong tay tùy tùng, hai người cúi đầu khom lưng cười nói:

- Trương đại phu muốn đi đâu? Chúng ta nguyện ý cống hiến sức lực!

Ánh mắt Trương Xương Tông cười híp lại, tể tướng, thân vương lại muốn thay mình dắt ngựa, loại nịnh nọt này làm cảm gã giương lên, ngạo mạn nói:

- Trong cung buồn chán, ta muốn ra ngoài dạo một chút, hai vị cũng muốn đi cùng ta ư?

- Có thể cùng Trương đại phu đi quả thực là chúng ta kiếp trước tu được phúc khí, nguyện ý! Nguyện ý! Chúng ta thay Trương đại phu dắt ngựa, muốn đi nơi nào nhỉ?

Lúc này, Trương Xương Tông bỗng nhiên chần thấy Lý Trân, trong mắt gã hiện lên một tia kinh ngạc, liền đẩy Võ Tam Tư ra, giục ngựa chậm rãi đi lên, đánh giá Lý Trân một chút, đắc ý cười nói:

- Lý tướng quân, ngại quá, ta đoạt đi sủng ái của người, người cũng đừng mang hận nhé!

Lý Trân thản nhiên nói:

- Đây là phúc phận của Trương công tử, không có quan hệ gì với Lý Trân, ta cũng muốn chúc mừng người rồi.

Lý Trân nhấn mạnh hai chữ phúc phận, Trương Xương Tông không nghe ra được sự châm chọc của Lý Trân, gã còn tưởng rằng Lý Trân đang hâm mộ mình, gã đắc ý ngửa đầu lên cười to. Lúc này, gã bỗng nhiên nhớ tới trong trận đấu mã cầu, Lý Trân đánh bại mình, trong lòng lập tức không thoải mái, gã nhướn mày nói:

- Lý tướng quân, ta nghĩ muốn lại cùng người thi đấu mã cầu lần nữa, người đừng có từ chối.

Lý Trân khẽ mỉm cười:

- Nếu Trương công tử có hứng thú, Lý Trân dĩ nhiên hầu tiếp!

- Được! Chúng ta một lời đã định.

Trương Xương Tông cười to một trận, dường như gã đã thấy được cảnh tượng khi Lý Trân bại trận quỳ xuống trước mặt gã. Lý Trân lười để ý đến gã, giục ngựa đi về phía tây. Võ Tam Tư và Tông Sở Khách lại xông tới, Tông Sở Khách cười nịnh nói:

- Có muốn ta đến giúp không, bảo đảm Lý Trân thua trong tay Trương đại phu!

Võ Tam Tư cũng cướp lời nói:

- Có cần gì thì chúng ta sẽ dốc lực, Trương đại phu cứ việc phân phó!

Trương Xương Tông lại lạnh lùng nói:

- Chẳng lẽ ngay cả chút việc nhỏ ý mà ta cũng làm không xong, còn cần các người hỗ trợ ư?

Võ Tam Tư và Tông Sở Khách đều lộ vẻ xấu hổ, vội vàng xoay chuyển nói:

- Đương nhiên! Đương nhiên! Chút chuyện nhỏ ấy, đối với Trương đại phu mà nói là tiện tay mà thôi.

Trương Xương Tông nhìn bóng lưng Lý Trân đã đi xa, gã hừ lạnh một tiếng, trong lòng có một ý mới...

Võ Tam Tư tuy rằng nịnh bợ Trương Xương Tông khá thành công nhưng cuộc nói chuyện với Lý Trân làm cho tâm tình của ông ta hiện tại thật sự không tốt, con của ông ta vô năng, không ngờ không giết chết được Võ Thừa Tự, để cho y chạy thoát rồi, cuối cùng không ngờ rơi vào tay Lý Trân, làm không tốt để Thánh Thượng nhất thời mềm lòng thì lại tha cho tên khốn kia một mạng.

Ông ta lại nghĩ tới chuyện mình bị bãi chức, tuy rằng đã qua gần nửa tháng, nhưng đây là nỗi đau trong lòng ông ta. Mất thấy có thể nắm giữ quyền to của lễ bộ, lại bị một hồi vụ phong ba về lăng mộ mà chẳng hiểu làm sao thì bị bãi chức tướng quốc. Mỗi lần nghĩ đến chuyện này, trong lòng ông ta đều đau lòng.

- Tam công tử trở lại chưa?

Võ Tam Tư khi vừa về trong phủ thì mất hứng hỏi.

Quản gia lắc đầu:

- Khởi bẩm vương gia, tạm thời chưa có tin tức của tam công tử.

- Sai người đưa tin cho nó, kêu nó lập tức trở về, đồ vô dụng!

Quản gia vội vàng an bài người đi truyền tin cho Võ Sùng Liệt. Võ Tam Tư trở lại thư phòng của mình, quản gia cũng đi qua:

- Lão gia, còn có một chuyện cần bẩm báo.

- Còn có chuyện gì?

- Phòng khách quý đến một người, hình như là người Kiến An Vương giới thiệu đến.

Võ Tam Tư nghe thấy hơi kỳ quái, Võ Du Nghi giới thiệu người nào đến, liền hỏi:

- Gã tên gọi là gì?

- Người tới không chịu nói, nhất định muốn gặp vương gia.

Quản gia lại hạ giọng:

- Gã mang tới một rương nhỏ bằng gỗ tử đàn, lớn như thế, lão nô dẫn gã đi tới phòng khách quý rồi.

Quản gia khoa chân múa tay một chút, Võ Tam Tư lập tức hơi động tâm. Ông ta đương nhiên biết, người tới nhất định có việc cầu mình hỗ trợ, nói chung hộp càng nhỏ đồ vật bên trong lại càng đáng giá, rương nhỏ như vậy đến tốt cùng vật bên trong tốt thế nào đây?

- Kêu gã chờ một chút, ta lập tức ra ngay.

343. Chương 341: Khách Không Mời Mà Đến

Võ Tam Tư thay đổi một bộ quần áo khác, chậm rãi đi tới phòng khách quý. Võ Tam Tư cũng không từ chối người tới cửa thăm hỏi, tới cửa thăm hỏi tuyệt sẽ không tay không mà đến, vậy nghĩa là ông ta có thêm thu nhập rồi, nhưng người đến ngày càng nhiều thì ông cũng nên đền đáp lại, liền tạo ra một ít quy củ.

Chủ yếu là lấy tặng lễ nhiều ít làm tiêu chuẩn, người nào quản gia đăng ký một chút liền được rồi, người nào có thể để nhĩ tử đến tiếp đón, nếu lễ vật thật sự là quý trọng hậu hĩnh, vậy Vô Tam Tư ông ta sẽ đi tiếp đãi một chút cũng không sao?

Nhưng người khách này do Vô Du Nghi giới thiệu đến, vậy lễ vật mang đến giá trị nhất định xa xỉ. Tâm tình Vô Tam Tư vốn khó chịu đã thấy khá hơn một chút.

Ông ta đến phòng khách quý, chỉ thấy một nam tử khoảng ba mươi mấy tuổi đang ngồi uống trà, rương gỗ mạ vàng rộng khoảng hai thước để bên cạnh gã. Vô Tam Tư ho khan mạnh một tiếng, rồi đi vào trong, nam tử vội vàng đứng lên, thi lễ thật sâu:

- Tại hạ Ất Oan Vũ, tham kiến Lương Vương điện hạ!

Vô Tam Tư nhướn mày, cái tên ‘Ất Oan Vũ’ này rất quen thuộc, ông ta nghĩ ra rồi, trên báo cáo của Vô Du Nghi có thấy qua tên này. Ông ta vừa liếc nhìn vị nam tử da ngăm đen này:

- Người là người Khiết Đan?

- Tại hạ chịu ủy thác của tù trưởng Tôn Đại, đặc biệt đến bái kiến Lương Vương điện hạ.

Vô Tam Tư biết người Khiết Đan sẽ không vô duyên vô cớ đến tìm mình, nhất định có chuyện cầu sự hỗ trợ của mình. Tuy nhiên giúp người Khiết Đan làm việc, một khi bị người khác phát hiện, sẽ ảnh hưởng tới danh tiếng của ông ta. Lúc này, Vô Tam Tư lại liếc cái rương gỗ bên cạnh, mấu chốt là thứ bên trong rương gỗ có bù được tổn thất thanh danh của ông ta hay không.

- Ngồi đi!

Vô Tam Tư lại mời Ất Oan Vũ ngồi xuống, ông ta cũng ngồi xuống. Một thị nữ châm trà cho họ, Vô Tam Tư uống một ngụm trà, thân nhiên hỏi:

- Ất tiên sinh một đường phong trần, dường như mới từ Liêu Đông đến đây?

- Dạ! Ta hôm nay mới đến, phụng mệnh tù trưởng nhà ta, đến bái kiến Lương Vương điện hạ.

Nói xong, Ất Oan Vũ mở nắp rương ra, giao cho Vô Tam Tư. Vô Tam Tư liếc qua cái rương, chỉ thấy bên trong có mười cây nhân sâm, lấy nhân lực của ông ta, những nhân sâm này đều đã ngoài ngàn năm, mặt khác còn một khối ngọc bích hình bán nguyệt, một lớn một nhỏ, ở dưới ánh đèn hào quang chói mắt, vừa nhìn đã biết là ngọc bích cực phẩm.

Vô Tam Tư đam mê là thu thập các loại đồ bằng ngọc, đối với ngọc rất có nghiên cứu, ông ta liếc mắt một cái liền nhận ra, đây là Bắc Minh ngọc, sinh ở nơi phương bắc vô cùng lạnh, cực kỳ quý trọng. Nếu như nói, mười cây nhân sâm ngàn năm này giá trị vạn kim thì miếng Bắc Minh ngọc này căn bản là bảo vật vô giá.

Ánh mắt Vô Tam Tư có chút nhìn thẳng lại, Ất Oan Vũ nhìn rất rõ nét mặt của Vô Tam Tư, gã biết rằng Vô Tam Tư động tâm, vừa cười nói:

- Thật ra tù trưởng nhà ta chỉ có chút chuyện mời Lương Vương điện hạ hỗ trợ, Bắc Minh ngọc này thật ra là một đôi, sau khi chuyện thành công, ta sẽ đưa miếng còn lại tới, tuyệt không nuốt lời.

Vô Tam Tư bỗng nhiên giật mình, Lý Tận Trung bị giam giữ ở Lạc Dương, người này nói tù trưởng của gã không phải là Lý Tận Trung, ông ta nhìn chăm chú Ất Oan Vũ nói:

- Tù trưởng của ngươi là Tôn Vạn Vinh đi!

- Đúng vậy!

Vô Tam Tư cầm ngọc bích lên, híp mắt xem xét một chút, chỉ cảm thấy hàn khí kinh người. Ông cũng có một miếng hàn băng ngọc, có do lúc tịch biên tài sản trong phủ Lai Tuấn Thần, hàn băng ngọc đó cũng cùng một loại với Bắc Minh ngọc, nhưng phẩm chất không bằng miếng ngọc này. Vô Tam Tư quả thực yêu thích không buông tay, nghĩ đến đối phương còn có một miếng nữa, ông ta hoàn toàn động tâm rồi, liền hỏi:

- Không biết tù trưởng các ngươi tìm ta hỗ trợ việc gì?

Ắt Oan Vũ cúi người hạ giọng nói vài câu với Võ Tam Tư. Võ Tam Tư cả kinh, như vậy sao được? Nếu bị Thánh Thượng biết, ông ta sao mà chịu nổi, trên mặt Võ Tam Tư lộ ra vẻ do dự.

Ắt Oan Vũ nhìn thấy sự khó xử của Võ Tam Tư, cười nói:

- Chuyện này thật ra không có gì cả, sau khi tù trưởng của ta trở thành đại tù trưởng Khiết Đan, sẽ tôn Đại Đường làm chủ như trước, đối với Đại Đường cũng không có bất kỳ tổn thất nào. Thêm nữa, lấy sự quyền thế của Lương Vương điện hạ, chuyện này chỉ là chuyện nhỏ làm sao mà không làm được?

Nói xong, Ắt Oan Vũ lại đẩy rượu gỗ đến trước mặt Võ Tam Tư. Võ Tam Tư lại cầm miếng Bắc Minh ngọc bích lên, chăm chú nhìn một lát hỏi:

- Người xác định đây là có một đôi sao?
- Tuyệt đối không giả, tiểu quốc Khiết Đan chúng ta, sao dám trêu đùa trọng thần của Thiên Triều?

Võ Tam Tư cuối cùng ngăn không được sự hấp dẫn của ngọc bích, gật gật đầu:

- Được rồi! Ta tận lực đưa tin tức tốt cho người.

Ắt Oan Vũ mừng rỡ, đứng dậy chấp tay nói:

- Một khi chuyện này thành, tiểu nhân lập tức đưa miếng ngọc bích còn lại tới!

Võ Tam Tư sai người tiễn gã ra cửa. Ông ta khoanh tay đi qua đi lại trong phòng, đáng tiếc đứa con thứ ba Võ Sùng Liệt không ở đây, nếu không sai nó làm rất tiện. Lúc này, con rể của ông ta Tào Văn vội vàng đi tới, khom người nói:

- Nhạc phụ đại nhân tìm con sao?

Tào Văn ly hôn với Lý Tuyền chưa đến một tháng thì chính thức ở rể tại Lương Vương phủ, cưới Võ Đình Hương làm thê, trở thành con rể của Võ Tam Tư. Võ Tam Tư rất hài lòng đối với con rể này, xuất thân tiến sĩ, có đầy đủ tài hoa, hơn nữa lòng dạ sâu sắc, biết cách suy nghĩ, có thể trở thành phụ tá đắc lực của mình. Ông ta lập tức vận dụng quan hệ điều Tào Văn trở lại kinh thành, thăng làm Lễ bộ lang trung.

Võ Tam Tư gật gật đầu, liền đem việc Ắt Oan Vũ tìm ông ta nói ra một lần, hỏi ý :

- Con cảm thấy việc này có thể không?

Tào Văn vừa mừng vừa sợ, chuyện này nhạc phụ đại nhân hẳn là nên tìm Minh tiên sinh thảo luận mới đúng, không ngờ hỏi ý kiến của mình, điều này hiển nhiên là tín nhiệm mình rồi. Ý vội vàng vắt hết óc ngẫm nghĩ một lúc, lại hỏi:

- Không biết nhạc phụ đại nhân đã đáp ứng chuyện này hay chưa?
- Ta đã đáp ứng rồi, mấu chốt là làm thế nào mới tốt, có thể làm ta không dính vào nguy hiểm.

Tào Văn cười nói:

- Thật ra thì chuyện này cũng dễ làm, giao cho Nhất Bào Đình là được, xong chuyện lại để Bào Đình và thị nữ nào đó đồng thời bí mật mất tích, người khác còn cho là bọn họ chủ động bỏ trốn, sao còn liên tưởng đến nhạc phụ đại nhân nữa.

Võ Tam Tư bình tĩnh đại ngộ, vui vẻ gật đầu nói:

- Thật là diệu kế, tốt lắm, vậy quyết định như vậy đi...

Vào đêm, Lý Trân mang theo vài tên tùy tùng vội vàng đi đến phường Phúc Thiện, vào phủ của mình. Trước đó hẳn còn định nghỉ tại quán doanh ở Tây Uyển nhưng lúc này ngoại công sở có người đến báo, đại tỷ Lý Tuyền của hắn trở lại, đi ngoại công sở tìm hắn. Lý Trân liền lập tức từ quán doanh chạy về.

Lý Trân mới đến cửa nhà, chỉ thấy đại tỷ đang đứng ở bậc thềm, chỉ huy vài tên gia đình đổi mới bảng hiệu. Bảng hiệu 'Khai quốc bá' bị tháo xuống, đổi thành 'Khai quốc hầu'. Bảng hiệu này Lễ bộ đưa tới gần một tháng rồi, vẫn bỏ ở nhà, Lý Trân cũng lười đổi, không nghĩ tới đại tỷ vừa mới về đến nhà lại bắt đầu thu xếp đổi bảng hiệu rồi, điều này làm cho Lý Trân dở khóc dở cười.

- A tỷ, đừng vội đổi bằng hiệu!

Lý Tuyền cười tủm tỉm đi lên trước, hung hăng néo hai bên má của hắn, cười nói:

- Làm cũng không tệ lắm! Không ngờ làm tướng quân, còn được thăng làm hầu tước, đến lão tỷ đây đi theo cũng thơm lây.

Lý Trân thấy người xung quanh đều đang nhìn mình, đại tỷ lại coi mặt hắn như đứa nhỏ, làm hắn có chút ngượng ngùng.

- A tỷ.

- Được, được! Đệ không nhắc ta cũng quên rồi.

Lý Tuyền vốn muốn tiếp tục xách lỗ tai của hắn, đệ đệ nhắc nhở làm cho nàng lập tức nhớ ra, nàng nên để cho đệ mình chút mặt mũi. Lý Tuyền cười gượng hai tiếng, quay đầu lại nhìn bằng hiệu một chút, hô lớn:

- Bên trái hơi thấp, lên một chút, được! Cứ như vậy, như vậy là được rồi.

Lý Trân cười cười, giao ngựa cho thủ hạ, liền đi vào bên trong phủ. Lý Tuyền từ phía sau chạy tới, thấp giọng cười nói:

- A Trân, đệ thật sự quyết định cưới Dịch cô nương làm thê ư?

Lý Trân lúc này mới nhớ tới đại tỷ trở về là để cầu thân cho mình, trên mặt hắn nóng lên, vội vàng chuyển hướng đề tài:

- Còn tiểu gia hỏa kia đâu? A tỷ không đem nó đến à?

- Sao không đem đến chứ, nó đang ngủ, vú nuôi chăm sóc nó.

Lý Trân lại tiếp tục hỏi:

- Kinh doanh của đại tỷ làm thế nào, trang viên bên kia đi chưa?

- Đừng nhắc nữa!

Lý Tuyền hơi nhụt chí nói:

- Kinh doanh Hồ phần cũng không tệ, chính là giá cả quá đắt, lợi nhuận quá ít, ta đã nhờ Khang đại thúc giúp ta nhập hàng...

- Khang đại thúc!

Lý Trân dừng bước hỏi:

- Tỷ và Khang đại thúc có liên hệ?

- Đương nhiên, cả nhà của Khang đại thúc cũng tới Trường An rồi. Đúng rồi, đệ muốn nghe tin tức của Tư Tư đúng không? Muội ấy theo huynh trưởng Đại Tráng đi Tát Mã Nhĩ Hãn (Samarqand) rồi. Nghe Khang đại thúc nói, muội ấy đã đính hôn rồi, có một người rất có khả năng là tiểu tử Túc Đặc, đệ sẽ không còn nhớ đến muội ấy chứ!

Lý Trân lắc lắc đầu, hắn và Khang Tư Tư tư tưởng bất đồng, cách sống bất đồng, sao còn có thể có kết quả. Mỗi tình đầu ngây ngô theo thời gian sớm phai màu rồi, nếu không phải đại tỷ nhắc tới Khang đại thúc, hắn căn bản là không nghĩ đến Khang Tư Tư.

Hai tỷ đệ đi vào đại sảnh ngồi xuống, Lý Tuyền thở dài nói:

- Kinh doanh rượu làm không được tốt, không mở rộng được nguồn tiêu thụ.

- Vì sao?

- Kinh doanh rượu nho ở Trường An vẫn bị quyền quý nắm giữ, gần như toàn bộ tửu điểm tại Trường An là từ hai nhà Thu Bạch và Bồ Lâm nhập hàng cho tửu điểm là lớn nhất, mà tửu điểm của hai nhà đều có bối cảnh, một nhà là Độc Cô gia tộc, một nhà là Trương Tôn gia tộc. Thật ra không riêng gì rượu, rất nhiều mậu dịch đều bị hai đại gia tộc này khống chế.

- Vậy Vương gia thì sao?

Lý Trân hơi kỳ quái hỏi:

- Vương gia không phải được xưng là nhà giàu nhất Trường An sao?

Lý Tuyền cười khở một tiếng nói:

- Vương gia trong mắt dân thường là giàu nhất thôi. Giàu có chính thức thì không quyền thì quý, bọn họ sẽ không lộ diện, Quan Trung bị quý tộc Quan Lũng khống chế, Độc Cô, Trương Tôn, Đậu thị, Nguyên thị, những họ này đều là ngoại thích quyền quý. Vương gia thật ra dựa vào Trương Tôn thế gia, ở Lạc Dương thì Vương gia có thể trợ giúp cho chúng ta, nhưng ở Trường An, Vương gia cũng bất lực.

Lý Trân yên lặng gật đầu, hẳn quả thật nghĩ vấn đề này đơn giản. Lúc này, Lý Tuyền cười nói:

- Chúng ta không nói chuyện này nữa, nói đến Dịch cô nương đi. Thời gian trước ta nhận được thư do Dịch phu nhân viết, mời ta đến Dịch phủ làm khách, bởi vì lúc ấy bận quá không có thời gian, nhận được thư của người ta mãi mới phản ứng được, hóa ra Dịch phu nhân muốn cùng ta nói chuyện hôn nhân. Hài, xem ta đúng là quỷ hồ đồ, thiếu chút nữa chậm trễ đến chung thân đại sự của đệ rồi.

Lý Trân cảm thấy kỳ quái, đại tỷ không phải vẫn hy vọng chính mình cưới Vương Khinh Ngữ sao? Sao bây giờ giống như thay đổi chủ ý, không nhắc tới Vương Khinh Ngữ nữa, đã xảy ra chuyện gì rồi?

Lý Trân không kìm nổi hỏi:

- A tỷ, tỷ và Vương gia có phải có mẫu thuẫn gì không?

Lý Tuyền không nói gì, vẻ mặt có chút ảm đạm. Trong lòng Lý Trân càng thêm hoài nghi, nhất định xảy ra chuyện gì rồi, đại tỷ không chịu tự nói với mình, hẳn nôn nóng kêu lên:

- A tỷ, tỷ nói đi, rốt cục xảy ra chuyện gì?

344. Chương 342: Bí Mật Của Khinh Ngữ

Lý Tuyền thở dài nói:

- Ta cùng Vương cô nương quan hệ vẫn tốt, chỉ là ta và Vương Nguyên Bảo có chút hiểu lầm.

- Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra vậy.

- Là như thế này, rượu của ta buôn bán, dùng chiến lược giá thấp, cũng thu hút được năm sáu quán rượu đến mua rượu, nhưng không được bao lâu những quán rượu này đều hủy đặt hàng, sau này lại ta mới biết được, là Vương Bảo ở sau lưng tạo áp lực, buộc bọn họ hủy việc buôn bán với ta. Ta rất tức giận, đi tìm Vương Nguyên Bảo nói lý lẽ, hóa ra là hắn sợ Trương Tôn gia, vì chuyện này, ta cùng Vương gia một phen ầm ĩ, cũng chính bởi vì chuyện này, ta mới biết một bí mật khác của Vương gia có liên quan đến Vương cô nương.

- Bí mật gì? - Lý Trân hỏi

Lý Tuyền cười nói:

- Là Vương Nguyên Bảo nói cho ta biết, Vương cô nương kỳ thật ba năm trước cũng đã đính hôn, hôn phu là con cháu Trương Tôn gia, ngay khi Vương cô nương chuẩn bị xuất giá mấy ngày hôm trước, vị hôn phu của nàng lại bệnh chết. Hóa ra vị hôn phu của nàng vốn không sống được, Trương Tôn gia vì hi sự, mới tìm cách cho nàng mau chóng xuất giá, kết quả Vương cô nương thành góa chồng trước khi cưới.

Lý Trân lúc này mới nghĩ thông suốt một chuyện, lần đầu tiên hắn ở Cao Xương nhìn thấy Vương cô nương lời nói, cách ăn mặc, tóc búi cao, rõ ràng chính là bộ dáng của nữ nhi đã xuất giá, sau lại mới biết thật ra

là nàng vẫn là thiếu nữ, vốn nghĩ đến nàng là cố ý ăn mặc như vậy, bây giờ Lý Trân mới biết được nguyên nhân thật sự.

- Nhưng... Nàng chưa xuất giá, nàng hoàn toàn có thể tái giá

- Đúng vậy! Ta cũng vậy nghĩ như vậy, nhưng về phương diện này có một điều kiện, cần Trương Tôn gia hủy bỏ hôn sự này mới được. Nghe nói Trương Tôn gia vì thể diện, không cho nàng tái giá, Vương gia lại không dám đắc tội Trương Tôn gia, chuyện này liền kéo dài, Haizz! Ta vốn hy vọng đệ cưới Vương cô nương làm vợ, kết quả.....

Lý Tuyền thở thật dài một tiếng. Nàng rất thích Vương Kinh Ngữ, hy vọng Vương Kinh Ngữ có thể thành em dâu mình, lại không nghĩ rằng sự tình không đơn giản như vậy, Vương Nguyên Bảo căn bản cũng không bằng lòng, nàng cũng đành phải chấp nhận, đồng ý đệ đệ mình cưới Địch Yến làm vợ.

Lý Trân không phản bác được, mặc dù hắn cũng rất có thiện cảm với Vương Kinh Ngữ, cũng cảm kích nàng từng trợ giúp chính mình, nhưng chuyện hôn nhân này không thể vì cảm kích mà bù lại. Hắn và Địch Yến hoạn nạn có nhau, cảm tình rất sâu. Tuy rằng hắn cũng từng rất hy vọng Thượng Quan Uyển Nhi gả cho mình, nhưng khi hắn tỉnh táo lại, hắn vẫn muốn lấy Địch Yến làm vợ.

Lý Tuyền nhìn nhìn đệ đệ, vừa cười nói:

-Ta ở Lạc Dương nhiều nhất chỉ có thể vài ngày, sau đó phải về Trường An, cho nên ta tính buổi sáng ngày mai đi thăm hỏi Địch phu nhân, thiệp ta đã sai người đưa đi rồi, đệ cùng đi với ta không?

Lý Trân ngẫm nghĩ một chút, ngày mai hắn cũng không có việc gì, liền gật đầu. Nhưng vào lúc này, quản gia Lâm thúc ở dưới nhà nói:

- Công tử, bên ngoài có người cho người truyền tin đến đây.

Lý Trân vội vàng đứng dậy đi xuống nhà, hỏi:

- Là ai truyền?

- Hình như là Cao phủ quân!

Lý Trân vội vàng đi đến bên ngoài cửa lớn, chỉ thấy quản gia của Cao Diên Phúc đứng ở ngoài cửa. Quản gia gặp Lý Trân đi ra, sợ hãi bước lên phía trước thi lễ:

- Tham kiến tướng quân!

- Quản gia không cần phải khách khí, Cao phủ quân đưa tin cho ta sao?

Quản gia lấy tờ giấy ra, hai tay dâng lên Lý Trân. Lý Trân tiếp nhận tờ giấy nhìn nhìn, mặt trên chỉ có một hàng chữ, 'Ngày mai sau khi kết thúc triều hội'. Lý Trân hiểu ý tứ những lời này của Cao Diên Phúc, lập tức gật đầu nói:

- Thay ta chuyển lời Cao phủ quân, cảm tạ trợ giúp của ông ấy.

Quản gia vội vàng rời đi, Lý Trân lại trở về nội đường, áy náy nói với đại tỷ:

- Buổi sáng ngày mai đệ phải đi diện kiến thánh thượng, chỉ sợ không thể cùng tỷ đi Địch phủ rồi.

Lý Tuyền cười nói:

- Không sao, ta đi một mình cũng được, kì thực cho đệ đi cùng cũng không tiện.

Sáng sớm ngày hôm sau, trời chưa sáng Lý Trân liền chạy tới công sở nha Nội vệ, đồng thời lệnh cho người gọi Võ Thừa Tự tới công sở nha. Đợi lúc sau bãi triều, Lý Trân liền vội chạy tới trước điện Trình Quán, chờ một lúc, một thái giám bước nhanh đi ra, cười nói với Lý Trân:

- Lý tướng quân, Thánh Thượng tuyên người tiến kiến, xin mời đi theo ta.

Vài tên thị vệ tiến lên lục soát Lý Trân, sau đó liền thả hắn đi theo thái giám vào đại điện:

- Thánh Thượng tâm trạng tốt không?

Lý Trân thấp giọng hỏi.

- Thánh Thượng trong khoảng thời gian này tâm trạng cũng không tốt, cũng may huynh đệ Trương thị tận tâm hầu hạ.

Lý Trân cười thầm trong bụng, theo sau thái giám bước nhanh vào trong Điện, cũng không phải đi vào ngự thư phòng của Võ Tắc Thiên, mà là đi đến Liên Tâm các – nơi nghỉ ngơi hàng ngày của Võ Tắc Thiên.

Tâm Liên các là Noãn các (buồng lò sưởi), là chỗ mùa đông Võ Tắc Thiên nghỉ ngơi, bởi vì hình dáng giống đài sen nên gọi như vậy. Lúc này Võ Tắc Thiên đang ngồi ở buồng lò sưởi trò chuyện với mẫu thân của huynh đệ Trương Xương Tông - Tang thị. Tang thị tuổi chừng năm mươi tuổi, ở góa đã hơn hai mươi năm, mặc dù bà ta đang trò chuyện cùng với Võ Tắc Thiên nhưng ánh mắt luôn liếc hướng sang Võ Quýnh Tú đứng bên. Võ Quýnh Tú tuổi chừng hai mươi, bộ dạng cực kỳ anh tuấn, được xưng Võ thị đệ nhất mỹ nam.

Võ Tắc Thiên sở dĩ gọi gã đến, dụng ý rất rõ ràng, Võ Tắc Thiên dự định để Võ Quýnh Tú làm tình nhân của Tang thị, làm dịu đi tuổi thanh xuân đã giữ hai mươi mấy năm trong lòng Tang thị.

Phận nữ nhi, Võ Tắc Thiên rất hiểu Tang thị ở góa nhiều năm thể xác và tinh thần buồn khổ, hơn nữa về sau bà sẽ ái huynh đệ Trương thị, luôn nghĩ trăm phương nghìn kế để lấy lòng hai huynh đệ này, quan tâm mẫu thân của bọn họ cũng là trách nhiệm không thể chối từ của Võ Tắc Thiên.

Võ Tắc Thiên đoán ý qua lời nói và sắc mặt, nhìn ra được Tang thị đối với Võ Quýnh Tú rất hài lòng, liền quay sang Võ Quýnh Tú cười nói:

- Người lui ra đi!

Võ Quýnh Tú biết mình đi hầu hạ một lão thái bà, trong lòng thực buồn khổ, nhưng lại không dám không nghe theo, chỉ dám lui xuống. Võ Tắc Thiên uống một ngụm trà nóng vừa cười nói:

- Tộc tôn của ta nhanh nhẹn, khéo hiểu lòng người, phu nhân đối đãi hần như con của mình là tốt rồi.

Tang thị vừa thẹn vừa mừng, vội vàng đứng dậy hành lễ:

- Bệ hạ quan tâm lão thân, lão thân vô cùng cảm kích.

Lúc này, thái giám ở cửa bấm báo:

- Bệ hạ, Lý tướng quân đến.

Võ Tắc Thiên gật gật đầu:

- Cho hần vào.

Tang thị giật mình, vội vàng nói:

- Bệ hạ gặp Lý tướng quân, lão thân cáo lui trước.

Võ Tắc Thiên đưa mắt ra hiệu cung nữ, cung nữ liền dẫn Tang thị đi ra cửa sau. Không bao lâu, Lý Trân đi theo Thái giám vào Noãn các. Lần gặp Võ Tắc Thiên này cách lần trước hần gặp là hai mươi ngày, chỉ thấy Võ Tắc Thiên da thịt càng thêm non mịn, khí sắc hồng nhuận, mặt mày hơn hớn, cả người đều dường như thay đổi.

Lý Trân vội vàng tiến lên quì một gối:

- Vi thần Lý Trân tham kiến bệ hạ!

Võ Tắc Thiên thể xác và tinh thần thấy sáng khoái, tâm tình quả thật tốt lên, bà cũng không biết rằng Lý Trân là liều mạng trốn bà, trong tâm bà nhiều ít còn có chút thẹn với Lý Trân, cho rằng là mình thất tín. Tuy nhiên bà hiện tại đã có huynh đệ Trương thị, nam nhân khác bà cũng không để mắt tới rồi, một tia cảm tình trong lòng kia đối với Lý Trân cũng dần dần biến mất.

Võ Tắc Thiên khẽ cười nói:

- Lý tướng quân bình thân.

- Tạ ơn bệ hạ!

Lý Trân đứng dậy, hần vừa muốn mở miệng, Võ Tắc Thiên lại giành nói:

- Ngày hôm qua Lục Lang nói với trẫm muốn cùng Lý Trân đánh tiếp một ván mã cầu, khanh cũng đồng ý phải không?

- Bẩm bệ hạ, là luận bàn kỹ thuật giao đấu, không phải so mã cầu.

-Ồ! Thì ra là thế.

Võ Tắc Thiên đối với môn mã cầu thật sự không có hứng thú, tuy nhiên chỉ cần Trương Xương Tông thích, thì bà đều thỏa mãn. Bà cũng không biết rằng mục đích thực sự của Trương Xương Tông là muốn trả thù một mũi tiễn của Lý Trân lúc trước đã đánh bại gã, còn tưởng rằng Trương Xương Tông có hứng thú với môn mã cầu, liền vui vẻ cười nói:

- Trẫm nghĩ một lát, hay là mở rộng phạm vi trận đấu, các khanh chọn lựa ba mươi cao thủ mã cầu cùng nhau thi đấu, càng nhiều người càng náo nhiệt, Lý tướng quân thấy như thế nào?

- Bệ hạ đã an bài, vi thần không có bất kỳ ý kiến.

- Được lắm, quyết định như vậy đi, ta giao Cao phủ quân sắp xếp việc này.

Lúc này, Lý Trân lại nói:

- Bệ hạ, vi thần đến là đặc biệt giao chỉ với bệ hạ!

‘Giao chỉ?’, Võ Tắc Thiên hơi sửng sốt, lần này phản ứng lại, vẻ mặt vốn mãn nguyện. Lý Trân đã bắt được Võ Thừa Tự, lúc này trên nét mặt bà lại có điểm âm trầm xuống, lạnh lùng hỏi:

- Đưa hần tới chưa?

- Đã đem đến rồi.

Võ Tắc Thiên không nói gì, khoanh tay đi vài bước. Tối qua Cao Diên Phúc khuyên bảo bà, dù sao cũng là máu mủ, là trưởng tôn phụ thân bà, cũng không có phạm tội tày trời, cứ như vậy xử tử hần, cũng khó với ăn nói với phụ thân đã qua đời.

Trầm ngâm thật lâu sau, Võ Tắc Thiên lại hỏi:

- Nghe nói khanh bắt

được hần ở huyện Văn Thủy?

- Phải! Lúc ấy hần đang cải tạo mộ cho phụ thân.

Võ Tắc Thiên gật đầu, lập tức nói:

- Dẫn hần tới gặp trẫm!

Một gã thị vệ đi ra ngoài. Không bao lâu, Võ Thừa Tự bị đưa vào Noãn các, thấy gã bị cởi trần, hai tay trói sau lưng, mặt sau lưng bị buộc nhánh cây bụi gai, đây cũng là Lý Trân dạy gã đấng khỗ nhục kẻ. Võ Thừa Tự vừa vào cửa liền quỳ xuống khóc lớn nói:

- Cháu họ tới thỉnh tội với a cô!

Võ Tắc Thiên không nghĩ tới bộ dạng của gã như vậy, rõ ràng chịu đòn nhận tội, không khỏi vừa bực mình vừa buồn cười, mắng :

- Nơi này là hoàng cung, cái bộ dạng này còn ra thể thống gì, còn không mau mặc quần áo vào!

Hai gã thái giám vội vàng tiến lên mặc y phục gã, gỡ cành gai khỏi lưng hần. Võ Thừa Tự bị cứng cả người xanh tím, quỳ xuống đất run run, nói cũng nói không nên lời. Võ Tắc Thiên thấy thân thể của gã suy yếu, dường như già nửa mươi tuổi, bà không biết Võ Thừa Tự là bị tửu sắc hao mòn, còn tưởng rằng gã do không thích ứng được khí hậu Lĩnh Nam, trong lòng tức giận thêm vài phần.

- Trẫm hỏi ngươi, vì sao ngươi kháng chỉ của trẫm? Tự tiện Bắc thượng, chẳng lẽ ý chỉ của trẫm đối với ngươi như là gió thoảng bên tai?

Võ Thừa Tự rơi lệ nói:

- Cháu họ làm quan nhiều năm, cũng biết ý thánh thượng như ý trời, Lĩnh Nam tuy rằng gian khổ, cháu họ không thích nghi khí hậu, sinh ra bệnh nặng, nhưng cũng sẽ không kháng chỉ. Chỉ có điều phụ thân báo mộng cháu họ, để cho cháu hồi hương nhìn phụ thân. Cháu họ cơ thể suy nhược, mệnh đã không dài, nên muốn trước khi chết bái tế một chút cho phụ thân, cho nên mới liều chết Bắc thượng. Hiện giờ tâm nguyện đã xong, cháu họ nguyện chết trước mặt cô, chuộc tội kháng chỉ.

Nói xong, gã đứng lên định đâm đầu tự vẫn, Lý Trân tay mắt lạnh lẽo, kéo lại gã, ấn gã ngã xuống đất, thấp giọng hô:

- Đừng làm càn!

Võ Thừa Tự tự vẫn không thành, lại khóc to, trong lòng của gã lại âm thầm cảm kích Lý Trân, gã biết những lời vừa rồi của gã của đã có hiệu quả

Võ Tắc Thiên nghĩ một lúc lâu thở dài:

- Thôi được! Niệm tình người một lòng vì chữ hiếu, trầm tạm tha người, phục chức như cũ, hồi phủ tu dưỡng đi! Về sau chớ phạm thượng

Võ Thừa Tự mừng rỡ, dập đầu, rơi lệ nói:

- A cô thương tình, cháu sẽ khắc cốt ghi tâm.

345. Chương 343: Lý Tuyên Cầu Thân

Võ Thừa Tự bị thái giám dẫn đi xuống, Võ Tắc Thiên lúc này mới liếc qua Lý Trân nói:

- Hắn liều lĩnh như thế, là người dạy hắn à!

]Lý Trân khom người hành lễ, không chút do dự nói:

- Võ Thừa Tự dọc đường cầu xin vì thần, vì thần không nỡ nhần tâm, cho nên khuyên hắn phải thành khẩn thỉnh tội với bệ hạ. Vì thần nhắc nhở hắn phải chịu đòn nhận tội, không ngờ hắn lại đâm vào tường để tự tử, vì thần không cho phép hắn làm như vậy.

- Trẫm cũng tin tưởng lời nói của người, tuy nhiên người có cho rằng nó cũng đang lừa dối ta, tự tiện phạm thượng, tội khác có thể tha thứ.

Lý Trân thở dài nói:

- Người đang tìm cách sống sót trong tuyệt vọng đó là một bản năng, hắn ở Lĩnh Nam cũng đang tuyệt vọng, lại nhớ tới cố hương, cho nên mới hồ đồ như vậy. Hắn dù sao cũng là con cháu bệ hạ, nếu bệ hạ vì lòng hiếu thảo của hắn mà xử tử e rằng đối với hoàng tộc cũng khó ăn nói.

- To gan!

Võ Tắc Thiên giận dữ quát lớn.

Lý Trân vội vàng quỳ xuống, trầm giọng nói:

- Đây là vì thần nói lời nói xuất phát từ đáy lòng, bệ hạ ân sủng cho thần, thần lòng mang cảm kích, không muốn khiến bệ hạ lâm vào thân tình làm phức tạp bên trong, cho nên mới biện hộ cho Võ Thừa Tự.

Võ Tắc Thiên nhìn chăm chú hắn thật lâu, ánh mắt dần dần dịu xuống đứng lên, gạt đầu nói:

- Người lại suy xét rồi, tốt lắm, người đứng lên đi! Trẫm không trách người.

Lý Trân đứng lên. Lúc này, Võ Tắc Thiên khe khẽ thở dài, bà nghĩ tới huynh đệ Trương thị, trong lòng đối với Lý Trân càng thêm áy náy, liền nói với hắn:

- Sự quan tâm của Lý tướng quân, trăm nhớ kỹ, khanh đi xuống trước đi!

- Vi thần cáo lui!

Lý Trân chậm rãi lui xuống, Võ Tắc Thiên cảm thấy tâm trí rối loạn, vô thức ngồi xuống giường, ngơ ngác nhìn ra cửa sổ.

Lý Tuyền tới thăm hỏi, Địch phủ long trọng tiếp đãi, phu nhân Địch Nhân Kiệt Trương thị đích thân ra cửa chính đón tiếp, mời nàng vào bên trong. Địch phu nhân rất rõ ràng, đại tỷ của Lý Trân hôm nay tới thăm hỏi, trên thực tế chính là đến thương lượng hôn sự hai nhà. Cha mẹ Lý Trân chết sớm, như vậy hôn sự của hẳn nhất định phải do đại tỷ làm chủ.

Trong hậu đường, thị nữ đi ra đỡ Địch lão thái thái. Địch lão thái thái dạo trước bị cảm nhẹ, tỉnh dưỡng một thời gian ngắn nhưng cơ thể vẫn tương đối yếu, Địch phu nhân vội vàng chạy lại đón, giọng trách móc nói:

- Trời lạnh như vậy, mẫu thân ra đây làm gì?

Lão thái thái cười nói:

- Nghe nói đại tỷ của Lý Trân đến, ta không ra gặp, chẳng phải là rất thất lễ sao!

Lý Tuyền vội vàng tiến lên chào:

- Lý Tuyền bái kiến lão tổ mẫu!

Lão thái thái cười nói:

- Người chính là Lý Tuyền à! Hình như chúng ta đã gặp rồi.

- Phải ạ! Ở lễ hội thi đấu đánh mã cầu bên trong doanh trại đội Nội vệ binh chúng ta đã gặp nhau còn có Địch cô nương nữa.

-Đúng! Đúng! Ở trong doanh trại của Lý ca.

Trong lòng Địch lão thái thái vui mừng, lại hỏi Trương thị:

- Địch Yến đâu rồi, tại sao nó không ở đây?

- Hồi bẩm mẫu thân, hình như nó đi ra ngoài, cùng với các tỷ muội đi mua trang sức rồi ạ.

- Nha đầu chết tiệt này hôm nay chạy đi đâu làm cái gì?

Địch lão thái thái áy náy nói với Lý Tuyền:

- Cháu gái của ta thường thích chạy nhảy, tuy nhiên nhân tính rất tốt, lương thiện, thuần phác.

Lý Tuyền không kìm nổi bật cười nói

- Lão tổ mẫu không cần áy náy ạ, ta đã quen Địch Yến lâu như thế rồi và ta cũng rất thích muội ấy.

- Ha ha! Quen thuộc thế là tốt rồi!

Mọi người lại ngồi xuống, Lý Tuyền cúi người trước Địch phu nhân cười nói:

- Ta lần này tới thăm hỏi, chủ yếu là vì việc của đệ đệ ta và Địch Yến. Tục ngữ nói, trai lớn lấy vợ, gái lớn gả chồng, A Trân nhà ta tuổi cũng không nhỏ, chúng ta từ nhỏ phụ mẫu đều mất, do ta là nuôi nấng đệ ấy trưởng thành, cho nên đệ ấy lấy vợ cũng là chuyện của ta, không biết phu nhân suy xét thấy như thế nào?

Nói chung, hôn nhân đều là do bà mối, vì thế có cách nói mai mối như vậy, tuy nhiên bà mối cũng chỉ là hình thức, hơn nữa rất nhiều gia đình giàu có, bà mối tới trước, đôi bên quyết định hôn sự, sau đó lại do bà mối tới đưa thư cầu hôn, nếu không bà mối tới đường đột, bị cự tuyệt sẽ rất thất lễ.

Đương nhiên, bà mối chỉ là tránh lúng túng cho hai bên, đều không phải là nhất định cần, các loại lễ lạt đều không phải là nhất định phải mai mối mang tới. Nếu hai bên qua lại tốt, cũng có thể không cần bà mối tới.

Hôm nay Lý Tuyền tới cũng giống như vậy, bởi vì đã ăn ý với Địch gia nên liền không cần bà mối đến cầu hôn. Lý Tuyền cũng biết rõ, nếu Địch gia nhiệt tình tiếp đãi mình như vậy, vậy là hôn sự này cơ bản đã định rồi.

Địch phu nhân cười nói:

- Hai đứa nó tâm đầu ý hợp, chúng ta thực không có lý do để phản đối, hơn nữa phụ thân của Địch Yến cũng đặc biệt thích Lý công tử, chúng ta rất bằng lòng với hôn sự này

Lão thái thái mỉm cười:

- Ngày đầu tiên thấy hần, ta biết hần là cháu rể của ta rồi, ta hết sức tán thành.

Trong lòng Lý Tuyền vui mừng, vội vàng lấy ra thư mời của Lý Trân, cười nói:

- Nếu hai bên đều nhất trí, hôm nay đồng thời thống nhất lễ nạp tài và ăn hỏi làm cùng nhau. Đây là thư mời của nhà chúng ta, mời phu nhân nhận lấy, về phần lễ nạp tài, ta sẽ phái người đưa tới sau.

Nạp tài và ăn hỏi cũng còn tùy thuộc vào hôn sự, kế tiếp là nạp cát, tức là do nhà gái yêu cầu, đối với ngày sinh tháng đẻ hai bên, hoặc là ở trước phật rút quẻ, nếu ngày sinh tháng đẻ không xung khắc có thể chính thức đồng ý hôn sự này.

Trên thực tế, cái gọi là kiểm tra này chỉ là nhà gái lấy cớ cự tuyệt, nếu nhà gái sau khi trải qua bước tìm hiểu phát hiện nhà trai không phù hợp với gia cảnh của mình, ví như nhà trai không có nhà, hoặc là nhà trai nhân phẩm không tốt, hoặc là dòng dõi không xứng, nhà gái không muốn hôn sự này, là có thể lấy cớ tuổi tác không hợp để từ hôn lễ, như vậy hai bên đều không đến mức khó xử.

Địch phu nhân cười, bà không thể lập tức trả lời, chuyện này bà còn phải thương lượng với phu quân, dù sao phu quân mới là người chủ gia đình, chỉ có phu quân mới có thể quyết định gả Địch Yến cho Lý Trân.

- Được rồi! Ta sẽ chọn ngày tốt, trước mặt Bồ Tát xin người. Ta tin đây là một mối nhân duyên tốt.

Lão thái thái nói lầm bầm:

- Yêu cầu sâm gì nữa vậy! Nếu chẳng may hôn sự không thành thì làm sao bây giờ?

Địch phu nhân dở khóc dở cười, lão thái thái một lòng muốn gả cháu gái này, sợ cửa này hôn sự không thành, bà nói:

- Mẫu thân yên tâm đi! Con nhất định có thể làm thành hôn sự này, sẽ không để cho người thất vọng.

Nói đến đây cũng muộn rồi, Lý Tuyền liền đứng dậy cáo từ. Địch phu nhân đem nàng ra cửa chính, Lý Tuyền cười nói:

- Lễ nạp tài ta đã chuẩn bị xong rồi, ta trở về sai người mang tới.

- Thật sự là vất cho Tuyền đại tỷ rồi, hôm nào ta kêu người chuẩn bị rượu, kính xin Tuyền đại tỷ tới nhà làm khách một hôm.

- Nhất định! Nhất định đến!

Lý Tuyền cáo từ. Địch phu nhân nhìn theo nàng đi xa, lúc này mới trở về trong phủ, bà vừa quay đầu lại, lại phát hiện lão thái thái đứng ở phía sau, nhìn xe ngựa của Lý Tuyền đi xa, bà vội vàng tiến lên đỡ lấy:

- Mẫu thân, bên ngoài rét lạnh gió lớn, đừng để bị cảm lạnh rồi, nhanh trở về đi ạ.

- Vừa mới vào mùa đông, ta thể cốt rắn chắc, chịu được mà. Hắt —— xì!

Lời còn chưa dứt, lão thái thái liền hắt xì, nha hoàn sợ quá liền đỡ lão thái thái trở về.

Đêm đến, Địch Nhân Kiệt từ hoàng thành trở về. Sau khi Võ Tam Tư bị bãi tướng vị, trong triều chỉ còn lại có tứ tướng, tuy rằng thiếu mất một người, nhưng đã không có Võ Tam Tư cản đường, Tông Sở Khách một bàn tay không vỗ nên tiếng, rất nhiều việc đều thuận lợi không bị ai ngăn trở, tâm tình của Địch Nhân Kiệt cũng vì thế mà tốt lên.

Buổi chiều hôm nay Thánh Thượng triệu kiến ông, nhưng lại tính toán thăng Binh bộ Thị lang Võ Du Ninh làm Binh bộ Thượng thư, Địch Nhân Kiệt lập tức hiểu ý đồ của Võ Tắc Thiên, bà cũng không cam lòng, còn muốn cho Võ thị nhập tướng, một mình nắm lấy quyền lực.

Điều này làm cho Địch Nhân Kiệt vui mừng, nhưng cũng nhiều phiền não hơn, tuy nhiên ông cũng có suy xét, nếu Thánh Thượng nhất định phải để Võ Du Ninh nhập tướng, như vậy bà ít nhất phải đồng ý khôi phục thất tướng chế, điểm này ông và Lâu Sư Đức, Tô Vị Đạo đều tán thành, Tông Sở Khách cũng miễn cưỡng tỏ vẻ đồng ý.

Xe ngựa dừng lại ở trước cửa chính, Địch Nhân Kiệt xuống xe ngựa, nói với quản gia:

- Đi nói với phu nhân, ta đã ăn xong cơm tối rồi, ta ở thư phòng.

Ông đi vào cửa phủ, bước nhanh về nội thư phòng. Tất cả quan lớn đều giống nhau, Địch Nhân Kiệt cũng có nội thư phòng và ngoại thư phòng, ngoại thư phòng chủ yếu dùng để tiếp đãi khách khứa, nội thư phòng còn lại là thế giới riêng của ông, ông ở trong này đọc sách, viết tấu chương... Ở nhà phần lớn thời gian, ông đều ở tại nội trong thư phòng.

Hơn nữa nội thư phòng quy củ rất nghiêm, ngoại trừ thê tử, bình thường ông không cho những người khác đi vào, tuy nhiên Địch Yến bình thường cũng nghịch ngợm lên chạy vào, khiến ông cũng hết cách.

Địch Nhân Kiệt đi vào nội thư phòng, giữa nội thư phòng có chậu than, ấm áp khô ráo, ông đi đến trước chậu than ngồi xuống, trong chốc lát cả người đều ấm dần lên. Lúc này, Trương thị bưng một chén trà sâm đi đến, cười nói:

- Lão gia hôm nay trở về được hơi muộn đó!

- Ủ! Hôm nay cùng Lâu tướng quân trong triều uống rượu, nói chuyện một chút, nên về chậm một chút, đã khiến phu nhân lo lắng.

Địch Nhân Kiệt cười lấy chén trà nóng, chậm rãi uống một ngụm, ông cảm giác thê tử dường như có điều muốn nói, liền cười hỏi:

- Có chuyện gì không?

- Lão gia, hôm nay tỷ tỷ của Lý Trân đã tới rồi

Địch Nhân Kiệt hơi sững ra, liền vội vàng hỏi:

- Là bàn hôn sự của Địch Yến sao?

Trương thị gật gật đầu:

- Xem như đã đến cầu thân với chúng ta! Thư và lễ vật đều đưa tới

Địch Nhân Kiệt trầm ngâm một chút hỏi:

- Mẫu thân có ý gì không?

- Mẫu thân cười đến không ngậm miệng được, không để ý bệnh tình mới khỏi, còn tự mình tiến đưa tỷ tỷ của Lý Trân ra cửa. Bà đương nhiên là đồng ý. Thật ra tôi cũng thấy Lý Trân rất được, tuổi trẻ tài cao, rất có tiền đồ, hơn nữa nhân phẩm cũng không tệ, không biết lão gia..

Địch Nhân Kiệt không nói gì. Lý Trân tuy rằng mặt nào cũng không tệ, nhưng có một điểm Địch Nhân Kiệt không rất thích, chính là Lý Trân lắm mưu nhiều kế, thủ đoạn độc ác, hơn nữa Địch Nhân Kiệt cũng nghe nói giữa Lý Trân và Thượng Quan Uyên Nhi có quan hệ mờ ám, điều này làm trong lòng ông có chút không vui. Tuy nói loại chuyện nam nữ này ở Đại Đường chưa có gì nghiêm trọng, Địch Nhân Kiệt cũng không gò bó lễ tiết, mấu chốt là Thượng Quan Uyên Nhi, nữ nhân lợi hại kia, Lý Trân làm sao có thể thân cận cùng nàng ta được.

Địch Nhân Kiệt trầm ngâm chốc lát nói:

- Chuyện này để ta suy nghĩ thêm một chút

Trương thị ngẩn ra, vài ngày trước Địch Nhân Kiệt còn tán thưởng Lý Trân, sao bây giờ lại có do dự rồi. Bà chần chừ một chút, thấp giọng hỏi:

- Lão gia, đã xảy ra chuyện gì sao?

Nếu việc khác bà sẽ không hỏi nhiều, nhưng là việc hôn nhân đại sự, bà hết sức quan tâm.

- Thật ra cũng không có gì, chẳng ai hoàn mỹ cả! Ta chỉ là muốn nói chuyện cùng Lý Trân một chút, chuyện này cũng không một sớm một chiều được, đúng không!

Dù sao cũng mười mấy năm tình nghĩa vợ chồng, Trương thị nghe Địch Nhân Kiệt nói đến 'Chẳng ai hoàn mỹ' liền biết Địch Nhân Kiệt có ý không bằng lòng đối với hôn sự này. Trong nội tâm bà thở dài trong lòng một tiếng, vừa mềm mỏng khuyên nhủ:

- Nếu lão gia không chịu đồng ý hôn sự này, tốt nhất là nói rõ ràng với mẫu thân, nếu không mẫu thân sẽ khó tiếp nhận được.

- Phải nói rõ ràng cái gì?

Ngoài cửa bỗng nhiên có tiếng vọng vào của Địch lão thái thái.

346. Chương 344: Hồ Tù Bất Ngờ Tử Vong

Địch Nhân Kiệt giật mình kinh hãi, vội vàng cùng thê tử Trương thị đứng lên, chỉ thấy Lão thái thái chống quải trượng xuất hiện ở trước cửa, vẻ mặt bà tức giận, dùng quải trượng chỉ vào Địch Nhân Kiệt trách cứ:

- Nhân yếu tri ân đồ báo (*có ơn tất báo), Lý Trân hai lần cứu tính mạng của ngươi, còn trăm phương nghìn kế đưa ngươi từ Bành Trạch trở về, đại ân này không suy nghĩ cách báo đáp, ngươi lại xem thường người ta, đây là điều quân tử nên làm sao?

Địch Nhân Kiệt vội vàng đỡ mẫu thân vào, nói lời an ủi bà:

- Mẫu thân bớt giận, nhi tử không phải là không nhớ ân tình, chỉ có điều hôn nhân là trung thân đại sự, không thể quá qua loa, cho nên...

- Qua loa?

Địch lão thái thái cười lạnh một tiếng nói:

- Cái gì gọi là qua loa? Lúc ngươi ở Bành Trạch cũng không quản nữ nhi, ngươi có biết A Yến đã bao nhiêu lần cùng y vào sinh ra tử, tình cảm sâu đậm, bọn chúng sớm đã tâm đầu ý hợp, ngươi lại nói qua loa, đây là đạo lý gì?

Trong lòng Địch Nhân Kiệt hổ thẹn, cũng không biết thuyết phục mẫu thân như thế nào, chỉ đành ấp a ấp úng nói:

- Kỳ thật nhi tử chỉ có điều không thích một số việc hấn gây nên ở chốn quan trường, không quang minh chính đại, hơn nữa giữa hấn và Thượng Quan Uyển Nhi còn có chút tin đồn, nhi tử chỉ muốn biết rõ ràng.

Địch lão thái thái mặt âm trầm nói:

- Chuyện của hấn và Thượng Quan Uyển Nhi ta rất rõ, A Yến cũng rất rõ, Thượng Quan Uyển Nhi đối với hấn có ơn tri ngộ, Lý Trân cũng thích Thượng Quan Uyển Nhi, bọn họ có tồn tại một chút quan hệ, ta cảm thấy đây là chuyện thường tình của con người, tuy nhiên hấn hiện tại đang dần dần rời xa Thượng Quan Uyển Nhi, ta tin nghĩ sau khi hấn lập gia đình sẽ không còn có cái gì hơn ngoài công việc, A Yến cũng tha thứ cho hấn rồi, chuyện này, ta hy vọng con đừng lấy đó làm khó hấn, chúng ta đã xử lý tốt rồi.

Địch Nhân Kiệt đang muốn nói cái gì đó, lão thái thái đã khoát tay chặn lại:

- Không cần ngắt lời, chờ ta nói cho hết đã!

Địch Nhân Kiệt chỉ đành chăm chú lắng nghe, Lão thái thái lại nói:

- Về phần chuyện y gây nên chốn quan trường, ta ghét nhất cái loại tự cho mình là thanh cao, còn cả người vô năng ngu xuẩn, người đi khắp phố phường Lạc Dương hỏi thăm một chút, đi đến nhà đủ loại quan lại văn võ thăm viếng một chút, người có biết bao nhiêu người mang ơn đối với hần không? Hần lật đổ Lai Tuấn Thần, người có thể làm được không?

Trong lòng Địch Nhân Kiệt ngẫm cười khổ, xem ra mẫu thân đã nhận Lý Trân làm tôn tể rồi, ông vạn bất đắc dĩ, chỉ đành nói:

- Mẫu thân, để nhi tử sẽ cùng y nói chuyện một chút, được không?

- Hừ! Người nếu để cho ta thất vọng, thì ta với A Yến cùng nhau rời nhà trốn đi, không tin người đợi mà coi!

Địch lão thái thái đẩy Địch Nhân Kiệt ra, trụ trường nổi giận dưng dưng đi ra ngoài, Địch Nhân Kiệt vội vàng nháy mắt với thê tử, bảo nàng đi an ủi mẫu thân. Trương thị hiểu ý, liền vội vàng tiến lên đỡ lấy lão thái thái rời khỏi thư phòng.

Địch Nhân Kiệt một trận tâm phiền ý loạn, khoanh tay đi qua đi lại trong phòng, tuy rằng mẫu thân nói có đạo lý của nó, nhưng muốn thuyết phục Địch Nhân Kiệt, vẫn thiếu một chút gì đó.

Kỳ thật không phải ôgn phản cảm với tư tình giữa Lý Trân và Thượng Quan Uyển Nhi, mà là ông rất lo lắng về lập trường của Lý Trân, Thượng Quan Uyển Nhi lại ủng hộ Lý Hiền!

...

Ngày kế là tuần nghỉ, văn võ bá quan đều ở trong nhà hưởng thụ một ngày nghỉ ngơi khó có được này, nhưng đối với tướng quốc cùng với các quan lớn tự dãi, lại không được hưởng thụ ngày nghỉ ngơi này, bọn họ như trước phải vào triều thảo luận đủ loại đại sự chính vụ.

Địch Nhân Kiệt cũng lên xe ngựa, xe ngựa chậm rãi chạy về phía Hoàng thành, trước lúc xe ngựa chạy nhanh đến Thiên Tân Kiều, đã thấy một đội kỵ binh cấp tốc chạy tới, phía trước là một gã quan viên, Địch Nhân Kiệt biết người này, chính là Ngự Sử Trung Thừa Cát Húc, ông vội vàng gọi Cát Húc:

- Cát trung thừa!

Cát Húc thấy là Địch Nhân Kiệt, vội vàng xoay người xuống ngựa, tiến lên khom người chào, Địch Nhân Kiệt cười hỏi:

- Vội vàng như vậy, đã xảy ra chuyện gì sao?

Cát Húc tiến lên một bước, thấp giọng nói:

- Vừa mới nhận được tin tức, đêm qua Lý Tận Trung bị giết bằng thuốc độc, vi thần phụng chỉ của Thánh Thượng, đến xem xét tình hình cụ thể.

Địch Nhân Kiệt cũng thảm cả kinh, Lý Tận Trung là đại tù trưởng Khiết Đan, người Liêu Đông, bị bắt làm tù binh, tạm thời giam lỏng ở Lạc Dương, làm sao có thể bị người giết bằng thuốc độc đây. Hậu quả này có thể là vô cùng nghiêm trọng, lúc này ông cũng không có tâm tình tới phòng nghỉ, vội vàng nói:

- Ta cùng đi với người xem sao.

Địch Nhân Kiệt ra lệnh chuyển hướng xe ngựa, cùng Cát Húc chạy tới phủ đệ giam lỏng Lý Tận Trung. Nơi Lý Tận Trung bị giam lỏng ngay tại An Nghiệp phường bên cạnh Hoàng thành, là một tòa nhà khoảng năm mẫu đất, bên trong tòa nhà có một trăm binh lính chuyên môn trông coi gã, mặt khác còn có một quan viên Hồng Lư Tự phụ trách chiếu cố cuộc sống hàng ngày của gã.

Quan viên Hồng Lư Tự này tên là An Bình Tương, là một người Cao Ly, phụ trách công việc tiếp đãi hướng đông bắc, lúc này, y có vẻ hoang mang lo sợ, Lý Tận Trung bị người giết bằng thuốc độc làm y cực kỳ sợ hãi, đây là y không làm tròn bổn phận, y phải chịu trách nhiệm, mất chức vẫn là chuyện nhỏ, chỉ sợ y còn có thể bị hiềm nghi là đồng mưu.

Khi Địch Nhân Kiệt và Cát Húc chạy tới chỗ ở của Lý Tận Trung, Đại Lý Tự thừa Tôn Lễ suất lĩnh hơn mười thủ hạ đã tới trước một bước, nghe nói Địch tướng quốc đến, Tôn Lễ vội vàng cùng An Bình Tương ra nghênh tiếp. Địch Nhân Kiệt xuống xe ngựa liền hỏi:

- Hung thủ đã bắt được chưa?

Tôn Lễ tiến lên phía trước nói:

- Chúng ta đang thăm dò, mời Địch tướng quốc vào bên trong phủ bàn bạc.

An Bình Tương lại cũng mời Cát Húc vào trong phủ, tuy rằng Cát Húc là phụng chỉ đến xem xét tình hình, nhưng nếu Địch Nhân Kiệt ở đây, y cũng không thể khách đoạt chủ, chỉ đành đứng sau Địch Nhân Kiệt.

Vào trong sảnh lớn ngồi xuống, Địch Nhân Kiệt lập tức hỏi:

- Nói đi! Chuyện gì xảy ra?

An Bình Tương với vẻ mặt khổ sở nói:

- Hồi bẩm tướng quốc, ty chức lúc mới sáng nay nhận được tin tức Lý Tận Trung bị trúng độc, đã không chần chừ, ty chức vội vàng tới, nhưng vẫn chậm một bước, Lý Tận Trung đã tắt thở. Y sĩ kiểm tra cho gã nói, đầu độc Lý Tận Trung chính là Khiên cơ tán, cả người co lại thành một khối.

- Là ai bỏ độc, có manh mối gì không?

An Bình Tương do dự một chút nói:

- Ty chức hoài nghi là đầu bếp gây nên, y tối hôm qua kiểm cơ rời khỏi, đến nay chưa về, mặt khác, một thị nữ hầu hạ của Lý Tận Trung cũng mất tích, nàng ta mất tích đêm qua, Lý Tận Trung rất tức giận, nghe nói mắng cả một buổi tối, theo tin tức ty chức nắm giữ, đầu bếp và thị nữ mất tích dường như có gian tình.

- Ý của người là, hai người này vì bỏ trốn, cho nên giết chủ nhân bằng thuốc độc, phải không?

An Bình Tương gật gật đầu:

- Đúng là như thế!

Lúc này, nhà dưới truyền tới một thanh âm:

- Ty chức cảm thấy sự tình không đơn giản như vậy!

Mọi người cùng nhau hướng nhà dưới nhìn lại, chỉ thấy một quan viên Đại Lý Tự đi tới, chính là thủ hạ đặc lực lúc Địch Nhân Kiệt còn đương chức, Vương Kiến Trung, y tiến lên quỳ xuống trước Địch Nhân Kiệt, rơi lệ nói:

- Địch tướng quốc còn nhớ rõ ty chức không?

Địch Nhân Kiệt lập tức nhận ra y, kinh ngạc nói:

- Lão Vương, là người?

Wang Kiến Trung kích động vạn phần nói:

- Tướng quốc, chúng ta nhiều năm không gặp rồi.

Địch Nhân Kiệt vội vàng tiến lên nâng y dậy:

- Lão Vương, người bây giờ vẫn đang ở Đại Lý Tự sao?

Tôn Lễ có chút bất an, liền vội vàng tiến lên nói:

- Vương ti trực được công nhận là cao thủ phá án đệ nhất của Đại Lý Tự chúng ta.

Địch Nhân Kiệt nhướn mày:

- Người bây giờ vẫn chỉ là quan ti trực?

Wang Kiến Trung cười khổ một tiếng nói:

- Ta đây làm cái chức quan ti trực vẫn là Nội vệ Lý tướng quân thay ta cực lực tranh thủ mới lên được, hơn một tháng trước ty chức vẫn chỉ là tông sự.

Trong lòng Địch Nhân Kiệt có chút kỳ quái, lại hỏi:

- Thế nào lại là Lý Trân thay người tranh thủ?

Vương Kiến Trung liền đơn giản đem chuyện y và Lý Trân cùng nhau xử lý án Tương Vương gặp chuyện nói qua một lần, cuối cùng nói:

- Lý tướng quân là người rất có tinh thần trọng nghĩa, hẳn bất mãn thay ty chức vì bị đối xử bất công, còn tới trước mặt Thánh Thượng thay ty chức tranh thủ, chính là Thánh Thượng đã mở lời, bộ Lại mới thu lại án phạt ty chức, ty chức có thể thăng làm ti trực.

Tôn Lễ lại bổ sung:

- Vương ti trực kinh nghiệm lý lịch vậy là đủ rồi, sang năm còn có thể thăng làm Đại Lý Tự thừa nữa.

Địch Nhân Kiệt biết rằng Lý Trân giữ gìn Vương Kiến Trung như thế, hiển nhiên cũng là bởi vì mình, trong lòng ông có chút cảm động, liền gật gật đầu cười nói:

- Nói cái vụ án giết người này đi! Người có thu hoạch gì?

Vương Kiến Trung khom người nói:

- Mời Địch tướng quốc đi theo ta!

Mọi người đi theo y vào bên trong một gian phòng ốc ở sườn viện, chỉ thấy trong phòng một đồng mùi nấm mốc, các loại vật phẩm lung tung lộn xộn, Vương Kiến Trung nói:

- Nơi này chính là phòng của đầu bếp nổi danh kia, ty chức đã tra xét tất cả vật phẩm, thứ đáng giá nhất trong phòng chính là cái này.

Vương Kiến Trung nhặt lên một thanh kiếm:

- Đây là kiếm của gã, là một thanh kiếm rất bình thường, Bắc thị có bán, 800 văn một thanh, theo ty chức điều tra, đầu bếp này ham đánh bạc như đổ mạng, tất cả thứ đáng giá đều bán sạch rồi, bên ngoài còn thiếu một khoản nợ đặt cược đánh bạc, mỗi tháng tiền tiêu vật hàng tháng đều cầm trả nợ, trả lãi thôi cũng không đủ.

Địch Nhân Kiệt gật gật đầu, loại người xuất phát từ trong tuyệt cảnh nợ nần này rất dễ dàng bị lợi dụng, lúc này Vương Kiến Trung lại dẫn bọn họ đi vào bên trong một gian phòng ốc ở hậu trạch, chỉ thấy phòng ở này dọn dẹp thật sự sạch sẽ, trong tủ quần áo bày đặt son, quần áo và hộp trang sức, hiển nhiên là phòng nữ nhân, Vương Kiến Trung nói:

- Nơi này là phòng thị nữ của Lý Tận Trung, Minh Hương, mời Tướng quốc xem son phấn của nàng ta.

Vương Kiến Trung đem một hộp son đưa cho Địch Nhân Kiệt, Địch Nhân Kiệt nhận lấy xem xét, son chưa hề hủy đi phong ấn, mặt trên ấn có một hình vẽ Tinh Vệ lấp biển, liền nhìn mọi người nói:

- Đây là son thượng đẳng của Nam thị Tinh vệ quán, một hộp son này giá trị ít nhất mười quan tiền.

Tất cả mọi người hơi hiểu được, Cát Húc cười nói:

- Đầu bếp kia sao có thể cung cấp thứ xa xỉ này cho thị nữ, giữa bọn họ hẳn là không có quan hệ gì, thị nữ này rất có thể cùng với Lý Tận Trung có một chân.”

- Đúng là như thế!

Vương Kiến Trung cười nói:

- Nói hai người bọn họ cùng nhau bỏ trốn hoàn toàn là lời nói vô căn cứ, hơn nữa thị nữ này trang sức và vật phẩm đáng giá cũng còn ở đây, ta cảm thấy nàng cũng không có ý định chạy trốn.

Bên cạnh An Bình cũng cãi:

- Có lẽ Lý Tận Trung bị độc chết và người phụ nữ này không quan hệ, nhưng khẳng định là có liên quan tới đầu bếp, gã bị khoản nợ bài bạc bắt buộc, muốn trộm tài vật chạy trốn, liền đầu độc trong CƠM CANH của Lý Tận Trung, y sĩ cũng tra ra độc được từ trong CƠM CANH của Lý Tận Trung còn dư lại.

- Đây là chỗ kỳ hoặc a! Hạ độc Lý Tận Trung chính là khiến cơ tán, loại độc chất này dân gian rất khó có được, cho dù có cũng vô cùng đắt tiền, thử hỏi tên đầu bếp nghèo rốt mùNG TƠI này, mua thể nào được độc được đắt tiền tốt như vậy? Ta cảm thấy gã hẳn là nên dùng thạch tín, mới đúng sự thật một chút.

Địch Nhân Kiệt gật gật đầu, ông hiểu phỏng đoán của Vương Kiến Trung, nói với mọi người:

- Vương ti trực nói rất có lý, hẳn là có người mua chuộc đầu bếp này, giết Lý Tận Trung bằng thuốc độc, đồng thời cũng mua được thị nữ, yếm hộ đầu bếp, khiến Lý Tận Trung hồn nhiên không biết ăn độc được, hai người này cũng không chạy trốn, hẳn là bị diệt khẩu rồi.

Cát Húc thật cẩn thận nói:

- Vậy Tướng quốc cảm thấy sẽ là ai muốn giết Lý Tận Trung bằng thuốc độc?

- Vậy phải xem là ai được lợi rồi, Lý Tận Trung là đại tù trưởng Khiết Đan, y chết rồi, ai tới tiếp nhận chức vụ tù trưởng của y?

Cát Húc suy nghĩ một chút nói:

- Hẳn là Tôn Vạn Vinh!

Địch Nhân Kiệt chậm rãi gật đầu:

- Ta cũng cảm thấy là gã, nhưng bất kể nói thế nào, Lý Tận Trung vừa chết, chỉ sợ Khiết Đan bên kia lại sẽ rối loạn, việc này không nên chậm trễ, chúng ta mau đi bẩm báo cho Thánh Thượng.

347. Chương 345: Lời Tuyên Bố Công Tâm

Địch Nhân Kiệt và Cát Húc lại chạy về Hoàng thành, ở trước đại điện Trình Quán Điện, Địch Nhân Kiệt lại ngoài ý muốn gặp Cao Diên Phúc:

- Cao phủ quân hôm nay không nghỉ ngơi sao?

Địch Nhân Kiệt cười hỏi.

Cao Diên Phúc tiến lên chào, cười khổ nói:

- Thánh Thượng muốn an bài trận đấu mã cầu một lần, muốn ta phụ trách tìm cách, làm sao có thời giờ nghỉ ngơi, Địch tướng quốc hôm nay cũng không nghỉ ngơi đấy thôi!

- Lý Tận Trung bị người ta giết bằng thuốc độc, ta muốn nhắc nhở bệ hạ lập tức tăng binh ở Liêu Đông, đề phòng Tôn Vạn Vinh khởi binh phản loạn.

Cao Diên Phúc gật gật đầu:

- Chuyện này mặc dù trọng yếu, nhưng ta khuyên Địch tướng quốc hiện tại đừng tới quấy rầy bệ hạ.

- Vì sao?

Cao Diên Phúc cười nói nhỏ vài câu với Địch Nhân Kiệt, Địch Nhân Kiệt bắt đắc dĩ, xem ra, ông chỉ có thể buổi chiều lại đi bẩm báo Thánh Thượng thôi. Lúc này, Cao Diên Phúc chỉ ra Minh Đường nơi xa cười nói:

- Không bằng chúng ta đi uống chén trà, ngồi một chút, Địch tướng quốc có thể có nhã hứng này không?

Địch Nhân Kiệt hiểu được ý tứ của Cao Diên Phúc, nhất định là tướng quốc Lý Đán có lời gì muốn nói với mình, ông liền vui vẻ cười nói:

- Rét lạnh vào đông cùng Cao phủ quân uống chung chén trà nóng, cũng là một chuyện vui lớn trong đời người.

Hai người tới Minh Đường, tại phòng triều quan nghỉ ngơi ngồi xuống, một gã tòng sự dâng cho bọn họ trà nóng, rồi lập tức lui xuống. Cao Diên Phúc uống một ngụm trà, cười nói:

- Ta muốn chúc mừng Địch tướng quốc kén được rể hiền.

Địch Nhân Kiệt biết Cao Diên Phúc có quan hệ với Lý Trân, Cao Diên Phúc biết sự tình Lý Tuyền đến phủ của chính mình cầu thân cũng chẳng có gì lạ.

Ông không muốn nói chuyện nhiều về việc này, liền thân nhiên cười, đem chủ đề chuyển đến trên người Lý Đán:

- Nghe nói lệnh lang đang bồi Lâm Truy Vương đọc sách, không biết Lâm Truy Vương hiện tại như thế nào?

- Y hiện tại tiến bộ tốt hơn, rất có khí chất của một vị tướng, hơn nữa Tương Vương điện hạ cũng coi trọng y, hai ngày trước còn nói với ta, y tính toán để Lâm Truy Vương đi quân lữ trải nghiệm một phen.

- Phủ quân nhìn thấy Tương Vương điện hạ rồi hả?

Địch Nhân Kiệt vừa nhẹ nhàng chuyển đề tài đến trên người Tương Vương Lý Đán, Cao Diên Phúc cười nói:

- Là Thánh Thượng để cho ta đi thăm Tương Vương, ta cùng y hàn huyên vài câu, Tương Vương rất coi trọng Lý Trân, y nói nếu lúc Lý Trân lập gia đình, y định xin chỉ thị Thánh Thượng, cũng tính toán tham dự hôn lễ.

Địch Nhân Kiệt có chút ngạc nhiên, ông không nghĩ tới Tương Vương lại coi trọng Lý Trân như thế, trầm ngâm một chút, Địch Nhân Kiệt hàm súc nói:

- Nghe nói Lý Trân và Thượng Quan xá nhân đi lại có phần thân thiết, Phủ quân có lẽ biết đi!

Cao Diên Phúc mỉm cười, ông ấy hiểu được ý tứ của Địch Nhân Kiệt, cũng không phải chỉ là Lý Trân và Thượng Quan Uyển Nhi có quan hệ gì, mà là vì Thượng Quan Uyển Nhi ủng hộ Lư Lăng Vương Lý Hiễn, như vậy Lý Trân cũng hẳn là ủng hộ Lý Hiễn, bọn họ lại ủng hộ Tương Vương Lý Đán, lập trường có chỗ bất đồng rồi.

- Địch tướng quốc vẫn là hiểu rất rõ Lý Trân, lúc trước hắn bắt đầu được trọng dụng là vì việc Vi Đoàn Nhi, tất cả mọi người nói hắn là tâm phúc của Thượng Quan xá nhân, ta cũng cho là như vậy, tuy nhiên hiện tại ta không nghĩ như vậy rồi, nhìn ra được, hắn hiện tại cầu mong một loại độc lập, không thuận theo hay phụ thuộc bất cứ kẻ nào, trên thực tế, hắn ủng hộ Lý thị hoàng tộc, nhưng không phải là cụ thể một vị Vương gia nào.

Nói đến đây, Cao Diên Phúc hạ giọng nói:

- Địch tướng quốc còn không biết sao! Hắn đã gia nhập Hưng Đường Hội.

Địch Nhân Kiệt quả thật không biết, ông âm thầm giật mình kinh hãi, liền vội vàng hỏi:

- Là chuyện khi nào?

- Ngay lúc trước khi lật đổ Lai Tuấn Thần, do tướng quốc và Lư Lăng Vương liên hợp tiến cử người, Địch tướng quốc bởi vì lâu không ở trong triều, đúng là rất nhiều chuyện không rõ lắm, Lý Trân tuyệt sẽ không đứng ở phía đối lập Tương Vương, hắn tương lai sẽ trở thành nhân vật mấu chốt phục hưng Đại Đường Lý thị hoàng tộc, cho nên Tương Vương mới đặc biệt coi trọng hắn.

Dừng một chút, Cao Diên Phúc lại nói:

- Lý Trân cũng không dựa vào nữ nhân đạt được chức vị hơn người, Thánh Thượng sớm đã coi trọng hắn, nhưng hắn vẫn trăm phương nghìn kế trốn tránh, không muốn trở thành nam sủng của Thánh Thượng, nếu hắn muốn dựa vào Thượng Quan Uyển Nhi kia để lên ngôi cao, chi bằng dựa vào Thánh Thượng còn hơn, hiện tại làm sao còn có vinh quang của Trương thị huynh đệ?

Địch Nhân Kiệt cúi đầu không nói, nói chuyện cùng Cao Diên Phúc một phen, đã nhanh chóng tiêu đi một tia thành kiến cuối cùng trong lòng ông đối với Lý Trân.

... .

Hai canh giờ sau, Võ Tắc Thiên ở Liên Tâm các tiếp kiến bốn vị tướng quốc Địch Nhân Kiệt, Lâu Sư Đức, Tô Vĩ Đạo và Tông Sở Khách.

Từ sau khi có Trương thị huynh đệ, bà lại dần dần khôi phục thời đại phóng túng và điên cuồng như thời Tiết Hoài Nghĩa, một buổi sáng tâm hoan hưởng lạc khiến Võ Tắc Thiên có vẻ hơi mỏi mệt, hôm nay vốn là tuần nghỉ, à cũng không muốn quan tâm chính sự, nhưng Lý Tận Trung không ngờ bị độc giết, khiến bà không thể không xúc lại tinh thần, cùng nhóm tướng quốc thảo luận đối sách.

Địch Nhân Kiệt đứng lên nói:

- Bệ hạ, vi thần từng toàn quyền cùng Khiết Đan hoà đàm, vi thần nhìn ra được, Tôn Vạn Vinh cũng không có thành ý hoà đàm, chỉ là bởi vì Lý Tận Trung bị bắt, Tôn Vạn Vinh dưới áp lực bị bức bách, mới không thể không lui binh khỏi phía bắc.

Trên thực tế, Khiết Đan cũng không chịu trọng tảo, bọn họ triệt bắc cũng chỉ là kế sách quyền lợi, hiện giờ Lý Tận Trung không ngờ bị trúng độc chết, vi thần mặc dù không có chứng thực nghe nói là Tôn Vạn Vinh đã hạ thủ, nhưng gã có hiềm nghi lớn nhất, vi thần dám khẳng định, nội trong một hai tháng Khiết Đan tất nhiên sẽ lại phản loạn.

Võ Tắc Thiên liếc mắt nhìn mặt tướng quốc khác một cái, gật đầu nói:

- Xem ra tất cả mọi người cho rằng Khiết Đan sẽ một lần nữa phản loạn, chẳng lẽ vốn không có ai có ý kiến khác sao?

Lúc này, Tông Sở Khách đứng lên nói:

- Bệ hạ, cách nhìn của vi thần và Địch tướng quốc có chỗ bất đồng.

- Nói tiếp!

Tông Sở Khách hướng Địch Nhân Kiệt khẽ khom người, vừa tiếp tục nói:

- Hiện tại đã là trung tuần tháng mười, tiếp qua một hai tháng đó là thời tiết mùa đông, Liêu Đông bị tuyết lớn bao trùm, dân tộc du mục phương bắc chưa bao giờ có thể phát động chiến tranh vào mùa đông, cho nên vi thần cảm thấy, nếu Khiết Đan lại phản loạn, ít nhất phải đến sang đầu xuân năm sau.

- Tông tướng quốc tuy rằng nói rất có lý, nhưng đối với Khiết Đan không phù hợp lắm, một là khoảng cách giữa Khiết Đan và Liêu Thành rất gần, hoàn toàn có thể phát động tiến công vào mùa đông, tiếp theo Tôn Vạn Vinh vì muốn trở thành người đứng đầu Khiết Đan, đề xuất vì Lý Tận Trung báo thù đó là cái có tốt nhất của gã, gã sẽ không kéo dài mấy tháng; thứ ba, mùa đông đối với chúng ta tiếp viện Liêu Đông cũng vô cùng bất lợi, cho nên vi thần cảm thấy Tôn Vạn Vinh sẽ không kéo dài lâu, nhất định sẽ một lần nữa phản loạn sớm nhất có thể, chúng ta không thể buông lỏng, nhất định phải lập tức tăng binh cho Liêu Đông.

Cứ cho là Địch Nhân Kiệt nói giọng điệu rất mạnh mẽ, nhưng Võ Tắc Thiên cũng không có bị thuyết phục ngay lập tức, bà vừa liếc nhìn Lâu Sư Đức và Tô Vĩ Đạo, khẽ cười nói:

- Lâu tướng quốc và Tô tướng quốc đề nghị ra sao?

Tô Vĩ Đạo do dự một chút nói:

- Kỳ thật Địch tướng quốc và Tông tướng quốc nói đều có lý, Khiết Đan tái loạn là nhất định sẽ xảy ra, nhưng khi nào xuất binh tiếp viện, ta cảm thấy bệ hạ hẳn là trưng cầu ý kiến quân đội một chút, nếu quân đội cho rằng cần lập tức xuất binh, chúng ta đây nên sớm chuẩn bị sẵn sàng cho kịp, nếu...

Không đợi y nói thêm gì nữa, Võ Tắc Thiên xua tay ngừng lại lời đầu của y:

- Trẫm là muốn biết ý kiến của người, không phải muốn biết ý kiến quân đội.

- Chuyện này... Sự tình xảy ra đột ngột, vi thần còn chưa suy nghĩ kỹ càng.

Võ Tắc Thiên lười để ý tới cái tay Tô ba phải này, lại hỏi Lâu Sư Đức:

- Lâu tướng quốc ý kiến ra sao?

Lâu Sư Đức nghiêm nghị nói:

- Vi thần hoàn toàn đồng ý với đề nghị của Địch tướng quốc, Khiết Đan quả thật có thể sẽ lại phát động tập kích Doanh Châu một cách đột ngột, xin bệ hạ lập tức hạ chỉ lệnh cho Doanh Châu chuẩn bị chiến tranh cho tốt, mặt khác, Doanh Châu binh lực không đủ, vi thần đề cử Vương Hiếu Kiết làm chủ tướng, lập tức suất quân đi Liêu Đông tiếp viện.

- Nhưng nếu như Vương Hiếu Kiết đi Doanh Châu, Lũng Hữu bên kia ai tới phòng ngự Đột Quyết?

- Hồi bẩm bệ hạ, trước mắt Đột Quyết sở dĩ đột nhiên thể hiện thiện ý với Đại Đường, thả lại tất cả cư dân bị bắt đi, là bởi vì Thái Tử bọn họ ốm chết, nội chiến bên trong vô cùng nghiêm trọng, khiến cho bọn hắn không rảnh bận tâm phía nam, lại nói Đột Quyết địa vực mở mang, các quân đội bộ tộc mùa đông dành dụm vô cùng khó khăn, cho nên vi thần dám khẳng định, ít nhất trước mùa hè sang năm, Đột Quyết đối với Đại Đường không có bất cứ uy hiếp gì.

Võ Tắc Thiên khoanh tay đi vài bước, Địch Nhân Kiệt lại khuyên nhủ:

- Bệ hạ, không thể do dự nữa rồi, thời gian cấp bách, một khi quân đội Khiết Đan công phá Du Quan, U Châu sẽ gặp nguy hiểm.

Lâu Sư Đức cũng vội nói:

- Bệ hạ, thời gian cấp bách ạ!

Võ Tắc Thiên rốt cục quyết định:

- Nếu hai vị tướng quốc khổ cực khuyên trăm như thế, trăm nghe theo đề nghị của các khanh, bổ nhiệm Vương Hiếu Kiết làm Thanh biên đạo hành quân Tổng quản, suất một trăm ngàn quân, hỏa tốc chạy tới Liêu Đông, mặt khác truyền chỉ các quân ở Liêu Đông, tích cực chuẩn bị chiến đấu, làm tốt công tác phòng bị, không được có nửa điểm sơ suất....

Ngay tại lúc Võ Tắc Thiên và các tướng quốc thảo luận tăng mạnh phòng ngự ở Liêu Đông, Lý Trân suất lĩnh mười mấy tên võ sĩ Nội vệ ở ngoài Đông thành hộ thành Hà Nội tìm được hai thi thể hiem nghi là đầu bếp và thị nữ mất tích.

Kỳ thật chuyện này với Nội vệ cũng không có quan hệ gì, bởi vì Đại Lý Tự thừa Tôn Lễ lần nữa thỉnh cầu, Lý Trân mới đáp ứng giúp y một lần, xuất động gần ba trăm Nội vệ võ sĩ ở các nơi trong Lạc Dương tìm kiếm hai nghi phạm mất tích, cuối cùng từ miệng một tên ăn mày lấy được manh mối, một chiếc xe ngựa đem hai bao tải ném vào hộ thành Hà Nội rộng lớn.

Vài tên Nội vệ võ sĩ xuống sông lặn tới đáy sông, mò được hai bao tải, dùng dây thừng buộc chặt, bọn binh lính đem bao tải kéo lên, lúc này, trên bờ chật ních hơn vạn dân chúng xem náo nhiệt, trên đầu thành cũng chật kín người, hơn ngàn binh lính đã ở đó chờ đợi thăm dò.

Từ bao tải vớt lên, đám người lập tức nổ tung, vô số người liều mạng nhô lên trước xem xét, kiễng chân nghển cổ, đều muốn nhìn thi thể trong bao bố một chút, nghe đồn, bao tải cũng là thi thể hai nữ nhân trẻ tuổi khỏe thân, chuyện này đủ để hấp dẫn đại đa số ánh mắt mọi người.

Tuy nhiên khiến mọi người thất vọng chính là, Đại Lý Tự lập tức kéo màn vải bố bốn phía bao tải, mọi người đều không nhìn thấy cái gì, vài quan viên Đại Lý Tự và khám nghiệm tử thi ở bên trong màn khám nghiệm tử thi để xác nhận.

Lý Trân xa xa đứng ở một bên, hẳn đối với vụ án Lý Tận Trung bị độc giết này một chút cũng không có hứng thú, đây là sự tình rất rõ ràng, hoặc là Tôn Vạn Vinh, giết Lý Tận Trung, gã chính là đại tù trưởng, hoặc là Đột Quyết hoặc là Thổ Phiên muốn khơi mào Khiết Đan tạo phản, tạo áp lực với đông bắc Đại Đường, thậm chí có thể là thế lực Cao Ly còn sót lại, muốn nhiễu loạn Liêu Đông.

Nhưng bất kể là ai, Lý Tận Trung đến chết tất nhiên sẽ ở Liêu Đông dẫn phát một hồi nguy cơ mới, đây mới là nguy cơ triều đình cần đối mặt, mà không phải lo lắng là ai hạ thủ.

Nhưng Lý Tận Trung là do khiên cơ độc mà chết, điều này làm cho Lý Trân không khỏi nhớ tới Lam Chấn Ngọc, Lam Chấn Ngọc không phải là đã bị Vô Phù Dung hạ khiên cơ tán mà chết vì thuốc độc hay sao? Chẳng lẽ Lý Tận Trung chết lại có liên quan đến Vô Tam Tư?

Lúc này, Tôn Lễ đã đi tới, lắc lắc đầu nói:

- Trên người hai người này không tìm thấy bất luận manh mối gì.

Lý Trân khẽ mỉm cười nói:

- Hai người này chết không phải là manh mối tốt nhất sao? Tôn tự thừa có thể tra một chút, bọn họ hai ngày này đều có liên hệ với ai, tìm ra người đồng thời liên hệ với bọn họ, sau đó từ đây tiếp tục tra, ta nghĩ nhất định sẽ có thu hoạch.

Tôn Lễ lại nói:

- Tướng quân nói rất có lý, Vương ti trực cũng suy xét như thế, nhưng ta lo lắng người giết bọn chúng sẽ có bối cảnh rất sâu, ta có chút không dám tra ra thôi.

- Vụ án này không phá không được sao?

Lý Trân lại cười hỏi.

- Là cấp trên áp xuống đấy, nếu không phá vụ án này, chỉ sợ ta khó có thể báo cáo lên trên, nói thật, ta thật không muốn quản vụ án này.

- Nếu như người không muốn tra, ta dạy cho người một phương pháp xử lý đơn giản.

Lý Trân nói khẽ cười nói với y:

- Người nói với cấp trên, độc Lý Tận Trung trúng và độc Lam Chấn Ngọc trúng lúc trước hoàn toàn giống nhau, ta tin tưởng cấp trên của người liền sẽ cho rằng án này không giải quyết được gì, sẽ không bắt người không tra nữa.

Tôn Lễ giật mình kinh hãi:

- Ý của người là... là người kia hạ độc?

Lý Trân lắc đầu cười nói:

- Suy đoán lung tung mà thôi, không có bất kỳ chứng cứ nào, chỉ giúp người giải vây thôi.

Tôn Lễ chậm rãi gật đầu:

- Ta hiểu rồi, đa tạ Tướng quân nhắc nhở!

348. Chương 346: Gặp Lại Cổ Nhân

Khi Lý Trân trở lại phủ trời đã tối rồi, hắn vừa đi lên bậc cửa, đại tỷ Lý Tuyền đã ra đón, oán giận không ngớt nói:

- Đệ cuối cùng đã trở lại, Đệ có khách, đợi mãi nửa canh giờ rồi.

- Là ai?

- Đệ đi sẽ biết, mau đi đi!

Lý Tuyền giữ chặt Lý Trân hướng trong phủ đi vào, Lý Trân không hiểu ra sao, tiến vào cửa giữa, Lý Tuyền lại đập vào trán một cái, oán giận chính mình nói:

- Xem ta này trí nhớ bị cẩu ăn rồi, chuyện quan trọng như vậy quên nói cho đệ biết.

- A tỷ, có chuyện gì à? Cả kinh như vậy?

Lý Tuyền kéo Lý Trân qua một bên, thấp giọng cười nói:

- Có tin tức tốt này, người nhất định rất vui, xế chiều hôm nay quân gia của Dịch phủ đưa hôn thiếp của A Yến tới, bọn họ đáp ứng hôn sự này rồi.

Lý Trân lập tức mừng rỡ, khó trách hai ngày này cứ nhiên không thấy Dịch Yến, hoá ra đã cầu thân thành công.

Lúc này, Lý Tuyền lại cuống quýt xua tay:

- Đi gặp khách nhân trước, rồi ta nói kĩ thêm cho đệ chuyện này.

Trong lòng Lý Trân vui mừng, đi lại cũng nhẹ nhàng rất nhiều, một đường đi vào quý khách đường, chỉ thấy trong khách đường hai người đàn ông trung niên đang ngồi, một người trong đó Lý Trân rất quen thuộc, chính là phụ thân của Trương Lê Trương Đình, chỉ thấy ông vẻ mặt tươi cười, đứng lên cười nói:

- Chúc mừng Lý tướng quân thắng chức.

- Bá phụ quá khen.

Lý Trân thi lễ, ánh mắt lại rơi xuống trên người còn lại ở bên cạnh, người này vừa lúc xoay người, Lý Trân lập tức ngẩng ngẩn cả người, người này không ngờ là Vương Hiếu Kiệt, năm đó khi ở Đôn Hoàng đối với hắn có ân, Lý Trân vội vàng khom người thi lễ:

- Hóa ra là Vương tổng quản, Lý Trân khiến Vương tổng quản đợi lâu.

Wang Hiếu Kiệt khẽ mỉm cười:

- Nếu có thể gặp Lý tướng quân một lần, đợi một canh giờ nữa thì sao nào?

Trong lòng Lý Trân hổ thẹn, vội vàng mời hai người ngồi xuống, lúc này, một nha hoàn dâng trà cho bọn hắn, Lý Trân trước đối với Trương Đình cười nói:

- Ta nghe Trương Lê nói, bá phụ đã thăng làm Ngọc môn đạo Phó tổng quản, chúc mừng bá phụ.

Trương Đình vuốt râu cười:

- Lại nói ta cần phải cảm tạ Lý tướng quân, Lý tướng quân lật đổ Tiết Hoài Nghĩa, thế lực nằm vùng trong đại doanh ở Lũng Hữu đạo tổng quản đều rút đi, chúng ta lúc đó là người bị Tiết Hoài Nghĩa chèn ép cũng có ngày nổi danh.

Lý Trân hơi ngượng ngùng, lại hỏi:

- Bá phụ chuẩn bị ở lại kinh thành bao lâu?

- Lần này ta là tới bộ Binh thực hiện nhiệm vụ, mai kia sẽ tới Tửu Tuyền nhậm chức, ta tính toán buổi sáng ngày mai đi, cho nên hôm nay đặc biệt tới gặp cháu một lần, vừa lúc Hiếu Kiệt đã ở ngoài, liền kéo y cùng đi.

Lý Trân lại hiếu kỳ hỏi Vương Hiếu Kiệt:

- Ta nghe nói Tổng quản ở Lũng Hữu đối kháng Đột Quyết, lần này tới kinh thành cũng là báo cáo công tác sao?

Wang Hiếu Kiệt ha hả cười:

- Xem ra tin tức của Lý tướng quân xác thực không đủ nhạy bén, ta vốn là đến kinh thành báo cáo công tác, nhưng xế chiều hôm nay lại có bổ nhiệm mới, sắp xuất hiện đảm nhiệm Thanh biên đạo Hành quân Tổng quản, dẫn một trăm ngàn đại quân trợ giúp Liêu Đông, Lý tướng quân một chút cũng không có nghe nói sao?

Trong lòng Lý Trân lập tức hiểu được, nhất định là do Lý Tận Trung bị độc giết, Thánh Thượng đã hiểu được Khiết Đan sẽ lại tạo phản, cho nên phòng ngừa chu đáo, quyết định xuất tiếp viện trợ giúp Liêu Đông, chuyện này xác định là hành động sáng suốt.

- Ta quả thật không nghe nói, chẳng lẽ là bởi vì vụ án Lý Tận Trung bị độc chết, Thánh Thượng lo lắng Khiết Đan lại mưu phản, cho nên phải chuẩn bị?

- Đúng là như thế!

Vương Hiếu Kiệt gật đầu nói:

- Thánh Thượng lần này phái ra hai đạo quân đội, ta dẫn một trăm ngàn quân làm tiền quân, trước trợ giúp Liêu Đông, nghe nói Kim Ngô Vệ Đại Tướng Quân Võ Ý Tông đảm nhiệm Thần binh đạo Đại tổng quản, y làm hậu quân, cũng dẫn một trăm ngàn đại quân trú tại Hà Bắc, tuy nhiên nói thật, ta chưa đánh với người Khiết Đan, trong lòng không tránh khỏi có chút lo lắng.

Nói đến đây, Vương Hiếu Kiệt khe khẽ thở dài, kỳ thật y cũng không muốn lãnh binh đi Liêu Đông, y cảm thấy bây giờ là cơ hội tiến công Đột Quyết, tiếc rằng thánh mệnh khó vi phạm, y lại không thể không đi.

Lúc này, Trương Đình bên cạnh cười nói:

- Chúng ta không nói vấn đề nghiêm trọng này nữa, nói về Lý tướng quân đi! Hiếu Kiệt nghe nói Lý tướng quân một đường phi hoàng đằng đạt, rất đổi kinh ngạc, cũng rất vui mừng, y nói mình không nhìn lầm người, Lý tướng quân đúng là người tài lương của Đại Đường ta.

- Hai vị bề trên quá khen, văn bối chỉ có vận đạo không tồi, may mắn thăng chức mà thôi, chưa thể nói tới tài đức cái gì, hai vị bề trên mới là lương trụ của Đại Đường.

Vương Hiếu Kiệt cũng có chút cảm khái nói:

- Người không cần khiêm tốn, kỳ thật lúc trước người ở Đôn Hoàng thi hương so tiến, ta biết ngay người nhất định có thể đoạt được Võ Trạng nguyên, lúc ấy, ta có tư tâm, hy vọng bộ Binh phân người đến làm tướng dưới trướng ta, nhưng ý trời a! Nếu như người ở dưới trướng ta, hiện tại nhiều nhất là một gã Giáo Úy, không giống hiện tại, đã phong làm hầu tước, phong tướng quân, thăng chức cực nhanh, vượt xa ta đây năm đó, cũng chỉ có thời chiến loạn Tùy mạt mới có loại kỳ ngộ này.

Lý Trân gật gật đầu, cười nói:

- Cho nên ta nói là có một loại vận đạo, được Thánh Thượng ưu ái để mất tới, nhưng ta suy nghĩ, nếu ta lần này cũng đi theo Vương tổng quản xuất chinh Liêu Đông, có thể cũng tiến thêm một bước, phong là quốc công nữa hay không?

Trương Đình và Vương Hiếu Kiệt nhìn nhau, cùng nhau cười ha hả, Vương Hiếu Kiệt khoát tay nói:

- Không được? Đại tỷ nói, người lập tức sẽ thành thân rồi, ta không dám trễ nải chung thân đại sự của người, chờ ta chiến thắng trở về, cho người thêm một phần quà mừng hôn lễ thật hậu, lần này thiếu trước, tuy nhiên rượu mừng của người cũng đừng quên giữ cho ta một ly.

Lý Trân trịnh trọng gật đầu:

- Nhất định! Không riêng rượu mừng, còn mời một bữa tiệc khánh công cho Đại tổng quản!

... .

Ngay cùng thời khắc Vương Hiếu Kiệt đi thăm hỏi Lý Trân, ở bên trong phủ Võ Tam Tư cũng có một khách nhân tới, người này tên Tô Hồng Huy, là thuộc cấp của Vương Hiếu Kiệt.

Tô Hồng Huy là người Trường An, tuổi chừng năm mươi, già giống như Vương Hiếu Kiệt, ở Lũng Hữu làm tướng lâu dài, khi Tiết Hoài Nghĩa đảm nhiệm Lũng Hữu đạo Đại tổng quản, già vì giành cấp bậc thăng tiến, đầu phục Tiết Hoài Nghĩa, trở thành vây cánh của Tiết Hoài Nghĩa, được phong làm Lương Châu đô đốc, Tả Võ Lâm tướng quân.

Nhưng từ khi Tiết Hoài Nghĩa rơi đài, Tô Hồng Huy cũng bị thanh lý, miễn mất chức Lương Châu đô đốc, điều này thực khiến Tô Hồng Huy cảm thấy sợ hãi, để bảo vệ con đường làm quan, già lại đầu phục Võ Tam Tư, lúc này mới bảo vệ được chức vị Tả Võ Lâm tướng quân.

Hơn nữa ở đầu năm tác chiến với người Thổ Phiên thất bại, Vương Hiếu Kiệt bị miễn chức, mà Tô Hồng Huy lại bởi vì có Võ Tam Tư này làm hậu thuẫn mà có thể bảo toàn, lại được thăng làm Lũng Hữu đồn

điền sử, lần này Vương Hiếu Kiệt bị điều đi phòng ngự Khiết Đan, gã cũng được bổ nhiệm làm phó tướng của Vương Hiếu Kiệt, chuẩn bị cùng nhau đi tới Liêu Đông.

Trong quý khách đường, Võ Tam Tư vẻ mặt tươi cười nghe Tô Hồng Huy báo cáo, y đối với việc Tô Hồng Huy ở Lũng Hữu tác chiến với Đột Quyết như thế nào, một chút không có hứng thú, y chỉ có khá có hứng thú đối với Tô Hồng Huy này, Võ Tam Tư một lòng muốn mưu cầu ngôi vị Thái Tử, vậy y nhất định phải có được quân đội mạnh mẽ ủng hộ, hoặc là nói cách khác phải xếp vào tâm phúc của mình trong quân đội cấp cao.

Tô Hồng Huy này chính là một trong tâm phúc được tuyển của y, so với con cháu Võ thị không có căn cơ và mạng lưới quan hệ trong quân đội, Tô Hồng Huy chiến công cao, nhập ngũ đã được ba mươi năm, bất kể là mạng lưới quan hệ ở trong quân đội hay là kinh nghiệm lý lịch đều vượt xa Võ Du Nghi, Võ Ý Tông, đúng là vậy cánh Võ Tam Tư đang cần gấp.

Tuy nhiên Tô Hồng Huy nhiều năm đi theo Vương Hiếu Kiệt, mà Vương Hiếu Kiệt lại ủng hộ Lý Hiễn, hiện tại tuy rằng Tô Hồng Huy đầu phục mình, nhưng cũng là bởi vì gã lên làm thuyền của Tiết Hoài Nghĩa, vì tự bảo vệ mình mới đưa ra lựa chọn này, thật tâm hay không cũng chưa biết, cho nên Võ Tam Tư đối với gã cũng không quá yên tâm, cần thử nghiệm gã lại một phen, chỉ có thể khảo nghiệm đủ tư cách rồi mới có thể đưa gã làm vậy cánh tâm phúc của mình.

Võ Tam Tư cười tủm tỉm nói:

- Lần này phía Bắc phòng ngự Khiết Đan, Thánh Thượng trên thực tế bố trí hai tuyến, Vương Hiếu Kiệt là một tuyến, mặt khác còn có Kim Ngô Vệ Đại Tướng Quân Võ Ý Tông là một tuyến khác, nếu Khiết Đan thật sự khởi binh tạo phản, như vậy Vương Hiếu Kiệt và Võ Ý Tông cũng phải đi Liêu Đông bình loạn, nhưng cuối cùng công lao lại chỉ có thể một người được hưởng, người hiểu được ý của ta không?

Tô Hồng Huy yên lặng gật đầu:

- Vương gia có ý nói, công lao nhất định phải do Võ đại tướng quân được hưởng, đúng không?

Võ Tam Tư vuốt râu mỉm cười:

- Xem ra ngươi là người hiểu chuyện, ta đúng là có ý này.

- Nhưng....

Tô Hồng Huy trầm ngâm một chút nói:

- Vương đại tướng quân tính cách cương trực, quân pháp như núi, y chỉ sợ sẽ không dễ dàng đáp ứng đem công lao tặng cho Võ Tướng quân.

- Đúng! Ta đương nhiên biết y sẽ không, cho nên ta hy vọng người có thể giúp ta việc này, có người đang ở đây, ta nghĩ chuyện này có thể làm được.

Tô Hồng Huy cúi đầu không nói, gã làm sao có thể làm được?

Võ Tam Tư đi đến trước mặt gã, vỗ nhẹ nhẹ bả vai gã:

- Tô tướng quân, ta có thể đáp ứng người, nếu người có thể làm được việc này, chức vị Tả Võ Lâm Quân Đại tướng quân không phải người thì còn ai khác nữa.

Tô Hồng Huy ánh mắt lập tức sáng lên, chức vị Tả Võ Lâm Quân Đại tướng quân đã bỏ trống nửa năm, vô số người đều muốn nhận được chức vị này, nếu gã có thể được đến quân chức này, vậy gã coi như là hết khổ rồi, rốt cuộc không cần làm phó tướng, lần sau xuất binh tác chiến, gã cũng có thể làm tổng quản, nghĩ vậy, Tô Hồng Huy kìm nén không được nội tâm kích động, quì một gối ôm quyền nói:

- Mạt tướng nguyện vì Vương gia tận lực!

Võ Tam Tư hí mắt mỉm cười:

- Tốt lắm, ta sẽ xem biểu hiện của người.

... .

Ngày kế, Vương Hiếu Kiệt suất lĩnh một trăm ngàn đại quân xuất phát đi tới Liêu Đông, thành Lạc Dương lại khôi phục những ngày an bình như xưa.

Đối với Lý Trân mà nói, hẳn mặc dù không có cơ hội xuất chinh Liêu Đông, nhưng hẳn cũng không tiếc nuối, bởi vì hẳn cũng đang đối mặt với một đại sự trong cuộc đời của mình, Dịch Nhân Kiệt cuối cùng đồng ý lời cầu hôn của Lý gia, quyết định gả nữ nhi Dịch Yến cho Lý Trân.

Dịch phu nhân phái người đưa hôn thư của nữ nhi Dịch Yến cho Lý Tuyền, nói chung, chỉ cần nhà gái đưa hôn thư tới, chính là nạp cát được thông qua, hai nhà chính thức quyết định kết thân.

Kế tiếp đó chính là nạp chinh và thỉnh kỳ, sao lại gọi là nạp chinh? Là đưa sính lễ, bình thường là đưa tiền hoặc là vật phẩm quý giá khác, như tơ lụa vàng bạc, đồng thời còn có heo, dê, gạo, vải vóc, ít vật dụng thường ngày, cũng cần làm sính lễ đưa tới nhà gái.

Sính lễ nhiều ít không nhất định, gia đình giàu có kết thân phải có thể diện, đưa sính lễ phải tương đối trọng, gia đình thường dân thì trong vòng trăm quan tiền, hơn nữa ái nữ nhà người ta cũng sẽ đem những sính lễ quý trọng này làm của hồi môn của tân nương, đều cùng mang về nhà chồng.

Sính lễ của Lý Trân đưa chính là mười hạt minh châu và ba trăm lượng hoàng kim, những thứ này đều là vật quý Võ Tắc Thiên ban cho hẳn, sáng sớm ngày kế, do Lý Tuyền tự mình đưa đến Dịch phủ.

Bên trong nội đường Dịch phủ, Dịch phu nhân nhiệt tình tiếp đãi Lý Tuyền, hai người phân chia khách chủ ngồi xuống, Dịch phu nhân uyển chuyển nói:

- Lão gia nhà ta luôn luôn không tán thành đám cưới rườm rà tốn kém, hơn nữa ông ấy thân làm Tể tướng một nước, lại phải làm gương tốt, ông ấy hy vọng hôn lễ lần này có thể đơn giản, có thể náo nhiệt nhưng không cần quá xa xỉ, cho nên sính lễ bình thường chúng ta nhận, nhưng minh châu và hoàng kim vẫn không cần thiết, xin Tuyền đại tỷ có thể hiểu được khổ tâm của lão gia nhà ta.

Chuyện này cũng hơi ngoài dự liệu của Lý Tuyền, nàng còn lo lắng Dịch Nhân Kiệt làm Tể tướng một nước, minh châu và hoàng kim quá ít, cảm không nặng tay, không ngờ người ta không cần vật quý, điều này làm cho Lý Tuyền hơi lúng túng khó xử.

Lý Tuyền miễn cưỡng cười nói:

- Dù sao cũng là chung thân đại sự, nếu một chút lễ vật không có, thì sẽ có vẻ không biết điều, phu nhân vẫn nhận lấy đi! Đây cũng là thành ý của chúng ta muốn cưới Yến cô nương làm vợ.

Dịch phu nhân suy nghĩ một chút nói:

- Thành ý của Tuyền đại tỷ ta hoàn toàn hiểu được, không bằng như vậy đi! Minh châu có ý Cát Tường, chúng ta nhận lấy, nhưng hoàng kim không thể nhận, lão gia cũng sẽ không đáp ứng, vẫn là xin Tuyền đại tỷ hiểu cho.

Đối phương kiên trì lần nữa, Lý Tuyền cũng không có cách nào khác đành đáp ứng thôi, lúc này, Dịch phu nhân vừa cười nói:

- Bước tiếp theo chính là thỉnh kỳ rồi, chúng ta tra xem ngày tốt một chút, mừng một tháng sau là ngày tốt cưới gả, mười lăm tháng sau cũng là ngày lành, Tuyền đại tỷ cảm thấy ngày nào thích hợp hơn?

Thỉnh kỳ, chính là xác định ngày đón dâu, lúc này là do song phương thương lượng định đoạt, chủ yếu là suy xét chuẩn bị thời gian mở hôn lễ, Lý Tuyền suy nghĩ một chút nói:

- Hôm nay đã là mười bảy rồi, nếu định mừng một tháng sau, chỉ có thời gian mười ba ngày, phu nhân cảm thấy tới kịp không?

Dịch phu nhân cũng cười nói:

- Nếu hôn lễ đơn giản mà kỳ thật chuẩn bị mở cũng kịp, mấu chốt là một số thân thích phải từ quê nhà tới, thời gian hơn mười ngày quả thật có chút gấp gáp, nếu là chuyện lớn cả đời, không bằng chuẩn bị cẩn trọng một chút, ta cảm thấy mười lăm tháng sau thích hợp hơn, ý Tuyền đại tỷ ra sao?

Lý Tuyền cũng muốn chạy về Trường An xử lý một chuyện, an bài tốt việc kinh doanh, thời gian hơn mười ngày căn bản không kịp, một tháng vừa đủ, nàng liền vui vẻ cười nói:

- Ta cũng hiểu được mừng một tháng sau hơi gấp gáp, mười lăm tháng sau đi! Chúng ta cũng có thể chuẩn bị kỹ càng một chút.

Địch phu nhân gật gật đầu:

- Vậy định rồi, hôn kỳ định vào mười lăm tháng sau.

Sau khi Lý Tuyền và Địch phu nhân thảo luận xong, định thời gian đón dâu một tháng sau, trung tuần tháng mười một, Địch Yến chính thức xuất giá.

349. Chương 347: Khiết Đan Lại Phản

Lúc này đã đến hạ tuần tháng mười, thu hoạch vụ thu vừa mới chấm dứt, dần dần sắp tới cuối năm, từng nhà bắt đầu chuẩn bị tân niên, toàn bộ Đại Đường trên dưới đều bao phủ không khí bận rộn chuẩn bị tân niên.

Nhưng đúng lúc này, Liêu Đông lại xảy ra chiến sự không ngờ, tin tức Lý Tận Trung bị hạ độc chết truyền đến Liêu Đông, khiến cho các bộ tộc Khiết Đan phẫn nộ, Tôn Vạn Vinh không thể chối từ, thay Lý Tận Trung làm tù trưởng.

Vì nắm giữ quyền hành quân chính Khiết Đan, dựng lên danh vọng lớn trong các tộc Khiết Đan, Tôn Vạn Vinh liền cho rằng lấy danh nghĩa vì Lý Tận Trung báo thù, hủy bỏ hiệp định với Đại Đường, cử binh phản loạn Đại Đường, tụ tập mấy vạn quân đội tiến công Doanh Châu một lần nữa.

Trên đầu thành, mấy ngàn binh lính quân Đường lo lắng đề phòng nhìn thanh thế lớn của quân Khiết Đan ngoài vài dặm, bọn họ chỉ có hơn ba ngàn người, trên đầu thành không ngừng có người thối kèn lên, quân Đường có vẻ có chút thất kinh.

Mặc dù bọn họ trước đó đã chuẩn bị, sơ tán dân chúng trong thành xuôi nam, cũng chuẩn bị lượng lớn cây to và đá tảng, nhưng đối mặt mấy vạn đại quân Khiết Đan, bọn họ vẫn có vẻ lực bất tòng tâm.

Chủ tướng quân Đường Phương Đan Thanh sắc mặt trắng bệch, nhìn quân Khiết Đan đằng đằng sát khí, ánh mắt y lộ ra thần sắc hoảng sợ, y sớm đã trong lòng đại loạn, không biết mình nên làm thế nào mới tốt đây.

Theo chủ ý của y mà nói, y rất muốn lập tức bỏ thành rút lui, nhưng Thánh Thượng trong ý chỉ nói rất rõ ràng, không cho bất luận vì lý do gì quân đội tự tiện bỏ thành mà chạy, nhất định phải thủ vững thành trì, nếu không là làm bại hoại Đại Đường quân đội, phải chịu chế tài nghiêm khắc.

Nhưng ý chỉ này đối với Liễu Thành mà nói hiển nhiên hơi không công bằng lắm, nơi đó ở vào đông bắc của Liêu Đông, nếu quân Khiết Đan khởi binh tạo phản, Liễu Thành không thể không đứng mũi chịu sào, Phương Đan Thanh cũng từng đưa ra ý kiến của mình, nhưng ý kiến của y không có bất kỳ hồi âm nào, ngược lại mang tới lòng quân không yên.

Sự lo lắng của y bất hạnh đã trở thành sự thật, đại quân Khiết Đan quả nhiên lại tạo phản, binh lâm thành hạ.

Lúc này, một gã quân kỵ binh Khiết Đan vội vàng chạy tới, từ thành biên bay vút mà qua, một mũi tên bắn lên đầu thành, trên tên cắm một phong thư, có binh lính nhặt thư đến, cực kỳ nhanh chạy tới phía chủ tướng.

Phương Đan Thanh run rẩy tay mở thư ra, trong thư chỉ có một câu:

- Hạn trong vòng một canh giờ đầu hàng, nếu không sẽ san bằng Liễu Thành.

Phương Đan Thanh thở dài một tiếng, bỏ lại thư, y không khỏi lo lắng nhìn lại về phía nam, từ lúc các bộ tộc Khiết Đan tập kết quân đội, y đã phái người đi U Châu cầu cứu, trước mắt U Châu còn có hơn vạn quân đội đóng quân, nhưng đã ba ngày trôi qua, U Châu bên kia không có chút tin tức nào lại đây.

- Tướng quân, chúng ta nên làm gì bây giờ?

Một gã thuộc cấp khác lo lắng hỏi.

- Trước chống cự đi! Thật sự ngăn cản không nổi thì rút lui.

Phương Đan Thanh thở dài một hơi, rút lui so với đầu hàng cái nào tốt hơn, y bỗng nhiên nghĩ đến điều gì, nói với người thuộc cấp này:

- Người lập tức phái người đi Du Quan, báo cho Trọng Nguyên, đại quân Khiết Đan tiếp cận, viện quân chậm chạp không đến cứu binh, Liễu Thành đã giữ không trụ được, bảo y chuẩn bị sẵn sàng!

- Mặt tướng tuân mệnh!

Thuộc cấp lập tức chạy đi an bài binh lính truyền tin, Phương Đan Thanh nhìn binh lính truyền tin rời đi, y lúc này mới vừa quay đầu lại, hô lớn với bọn lính:

- Khiết Đan quân tàn bạo vô cùng, giết già trẻ chúng ta, làm nhục phụ nhân chúng ta, hôm nay bọn họ lại đến xâm chiếm, chúng ta quyết tử chiến đến cùng, tuyệt không đầu hàng!

Trên đầu thành một khoảng tiếng kèn liên miên ngân không ngừng, đây là tín hiệu ứng chiến, biểu thị công khai với đại quân Khiết Đan, bọn họ tuyệt không đầu hàng.

Bên ngoài vài dặm, Tôn Vạn Vinh đã nghe được tiếng kèn ứng chiến, con người của gã dần dần co rút lại, sát khí tỏa hiện, gã gầm từng tiếng lệnh:

- Lập tức lắp ráp máy bắn đá.

Ba trăm thợ thủ công nổi tiếng đi theo quân bắt đầu hành động, bọn họ từ đồ quân nhu trong đội tháo xuống từng bộ phận máy bắn đá thật lớn, bắt đầu lắp ráp tại chỗ.

Trong lúc cùng quân Đường tiến công Cao Ly, người Khiết Đan cũng từ Cao Ly bắt người cướp của, bắt lượng lớn thợ thủ công, để cho bọn họ có thể làm ra máy bắn đá thật lớn, những máy bắn đá này tại lần trước lúc tiến công Châu trung tướng phía nam Doanh phát huy tác dụng cực lớn.

Không chỉ có như thế, bọn họ còn từ Đột Quyết mua được mấy ngàn con ngựa kéo chuyên chở vật tư, chúng nó tải được trọng lượng lớn, lặn lội đường xa cực tốt, hơn nữa xe trượt tuyết cực kỳ hữu dụng.

Chính là nhờ có xe trượt tuyết và ngựa kéo, giúp quân Khiết Đan mang các loại vũ khí công thành nặng nề có thể theo quân mà đi, đem đến tiện lợi thật lớn cho bọn họ, không đến nửa canh giờ, nhóm người giỏi tay nghề đã lắp ráp thành hình hai mươi cái máy bắn đá khổng lồ, loại này có thể ném mạnh tảng đá lớn trăm cân, lực đạo mạnh mẽ, một tảng là đủ phá hủy thành lũy, mỗi bộ phận máy bắn đá cần hai trăm lực sĩ kéo phát, giống hai mươi người khổng lồ đứng sừng sững dưới thành.

Lúc này, một tên binh lính Khiết Đan chạy đến chỗ Tôn Vạn Vinh, lớn tiếng bẩm báo:

- Đại tù trưởng, máy bắn đá đã chuẩn bị sắp xếp xong!

Tôn Vạn Vinh ngẩng đầu nhìn sắc trời, mặt trời đã xuống đường chân trời, màn trời nhuộm lên một tầng màu đỏ tím, lộ ra hơi thở bi thương của ngày sắp kết thúc.

- Bắt đầu tấn công!

Tôn Vạn Vinh hạ mệnh lệnh tiến công, gã nhìn tường thành cũng cùng bị nhuộm thành màu tím, lạnh lùng nói:

- Ta đã cho các ngươi cơ hội, nếu không chịu nhận, vậy đừng trách ta dùng Liễu Thành để tế đao.

- Đông! Đông! Đông!

Tiếng trống gỗ thật lớn, mỗi một thanh trống đánh đều đập vào lòng quân sĩ Đường trên thành, nện đến bọn họ tâm thần không yên, bọn họ tay cầm cung nỏ, sẵn sàng trận địa đón quân địch, nhưng dưới thành kia hai mươi cái máy khổng lồ như quái thú, khiến trong lòng mỗi một người bọn họ đều tràn đầy áp lực nặng trĩu.

Tiếng trống ngừng lại, lúc này trời đất hoàn toàn yên tĩnh, đột nhiên, hơn mười bóng đen thật lớn bay lên không, vẽ ra hơn mười đường cong, bay vút giữa không trung, phát ra tiếng rít chói tai.

- A!

Trên đầu thành phát ra một mảnh kinh hô, Phương Đan Thanh hô to:

- Mau cúi người tránh đi!

‘Oanh! Oanh!’ liên tục không ngừng mà nổ, trên đầu thành bụi đất tung bay, sương khói đập vào mặt.

Tường thành Liễu Thành mặc dù là dùng gạch đá xây nên, tường thành cao lớn, nhưng dù sao cũng đã có mấy trăm năm lịch sử, chịu đủ mưa gió ăn mòn, đã có chút cổ xưa, một lúc tảng đá lớn nặng hơn trăm cân tấn công xuống, tường thành bắt đầu xuất hiện hơn mười khe nứt.

“Bụp!” một tiếng vang thật lớn, một khối đá lớn đập trúng trên đỉnh đầu lỗ châu mai của chủ tướng Phương Đan Thanh, lỗ châu mai bị nện đến dập nát, đá vụn bay loạn, tảng đá lớn dư kinh lực chưa tiêu hết, quét ngang đến, vài binh lính quân Đường trốn tránh không kịp, bị nện trúng huyết nhục văng tung tóe.

Trên đầu thành binh lính kêu cứu vang thành một khoảng, vòng công kích thứ nhất đã chết hơn trăm người, thành lầu bị hai khối đá lớn đồng thời đánh trúng, cột gỗ gãy, thành lầu ầm ầm sụp xuống, hơn mười binh lính quân Đường bị chôn ở trong đồng gỗ đá sụp xuống.

Ngay sau đó đợt đá lớn công kích thứ hai lại phát động, hai mươi khối đá lớn hơn trăm cân chuyển động trên không trung, mang theo lực lượng cường đại, lao thẳng tới tường thành, lại là một mảnh tiếng đánh thật lớn mà nặng nề.

Một đoạn tường thành rất cục không chịu nổi tảng đá lớn liên tục va chạm, đã xuất hiện khe nứt đáng sợ, lung lay sắp đổ, đúng lúc này, lại một khối hòn đá vượt qua không trung bay tới, đập trúng cái khe, tường thành sụp đổ, liền giống bị làn da xé toạc, lập tức bị văng ra hơn hai mươi trượng, tường thành tường kép bổ thêm vào bùn cát nghiêng xuống, tạo thành một sườn dốc lên tòa thành.

Phương Đan Thanh đỏ mắt, rống lớn:

- Nhanh dùng bao cát làm tường lũy! Mau!

Hơn một ngàn binh lính quân Đường lưng đeo bao cát chạy về phía chỗ hỏng, liều lĩnh mà đem bao cát ném vào bên trong chỗ hỏng, nhanh chóng xây dựng lại một đạo tường thành, phương xa, quân Khiết Đan vẫn như cũ án binh bất động, bọn họ đẳng đẳng sát khí, nóng lòng muốn giao chiến.

Nhưng Tôn Vạn Vinh như trước không truyền đạt mệnh lệnh công thành, chỉ lạnh lùng nhìn chăm chú trên thành chiếu cổ lục, trong mắt của y tràn đầy khinh thường, theo y, y có hai mươi máy bắn đá rất nặng, tòa thành trì này không chịu nổi một kích.

- Một... hai... ba... thả!

Hai trăm binh lính Khiết Đan đồng thời phát lực, cánh tay thật dài quăng lên, phát ra “Ô!” một tiếng gió vang, một tảng đá thật lớn bay lên trời, gào thét ném tới cổng thành, liên tục va chạm khiến cổng thành lay động kịch liệt, rất cục không chịu nổi tảng đá lớn công kích, cổng thành ầm ầm vỡ vụn.

Tôn Vạn Vinh vùng chiến đao lên:

- Tiến vào thành đi!

Mấy vạn quân đội Khiết Đan giống như che trời phủ đất hướng cổng thành đánh tới, Phương Đan Thanh sắc mặt trắng bệch, y cắn răng hung hăng đạp chân một cái:

- Rút lui! Lập tức rút lui!

Y không thể để cho quân đội toàn quân bị diệt, thà rằng y chịu nghiêm trị, cũng không thể để binh lính chết hết.

Mấy ngàn quân Đường lập tức rút lui từ cửa thành phía nam, bỏ mặc Liễu Thành, nhanh chóng lui lại hướng về phía nam Du Quan, quân đội Khiết Đan công chiếm Liễu Thành, Tôn Vạn Vinh vào bên trong thành đã là thành trống không, lương thực và nhân khẩu đều đã bỏ chạy, gã giận tím mặt, lập tức suất lĩnh đại quân tiếp tục xuôi nam, hướng Du Quan công chiến.

Đồng thời cùng lúc này, Vương Hiếu Kiệt dẫn một trăm ngàn đại quân ngày đêm thần tốc, ngay khi Liễu Thành bị chiếm đóng, sau đó không lâu là tới Du Quan rồi.

Tôn Vạn Vinh biết được đại quân Vương Hiếu Kiệt đã tới, cũng trú binh ngừng lại không tiến, hai đại quân cách xa nhau ước chừng hai mươi dặm, trong đại trường, Tôn Vạn Vinh khoan tay đi qua đi lại, có vẻ có chút tâm sự nặng nề, gã quả thật không ngờ rằng chủ lực quân Đường đến mức cực nhanh như thế, gã vừa mới cướp lấy Doanh Châu, chủ lực quân Đường liền chạy tới Du Quan, chắc chắn quân Đường đã sớm chuẩn bị, cứ như vậy, liền làm rối loạn kế hoạch của gã.

Tôn Vạn Vinh cũng biết, mấy tháng trước Lý Tận Trung làm phản dẫn hậu quả trực tiếp, nhất định là nhân khẩu, vật tư của Đại Đường đã rút cả về quan nội, Liêu Đông chỉ có quân đội đóng quân, cho dù gã cướp lấy Doanh Châu, cũng không có bao nhiêu lương thực tiếp tế, cho nên sau khi Tôn Vạn Vinh lên kế hoạch cướp lấy Doanh Châu, lập tức suất quân xuôi nam, lợi dụng ưu thế vũ khí trọng hình công thành vừa mới đánh hạ Du Quan, đại quân thổi quét Hà Bắc, sẽ có tiếp tế một cách trọn vẹn.

Hơn nữa các bộ tộc Khiết Đan cũng có thể bốn phía đoạt lấy nhân khẩu và tài vật của Hà Bắc, chỉ cần bọn họ được hậu thưởng nguyên vẹn, tự nhiên sẽ đối với chính gã làm thủ lĩnh, gã cũng sẽ ngồi vững vàng vị trí đại tù trưởng Khiết Đan này.

Nhưng Tôn Vạn Vinh lại không ngờ rằng, triều đình Đại Đường biết được sau khi Lý Tận Trung bị giết bằng thuốc độc, liền lập tức áp dụng đối sách khẩn cấp, phái Vương Hiếu Kiệt dẫn một trăm ngàn đại quân lên phía Bắc, ngăn chặn ý đồ của gã xuôi Nam hạ Bắc, điều này làm cho kế hoạch của Tôn Vạn Vinh thất bại.

Tôn Vạn Vinh tâm phiền ý loạn, lần này xuôi nam bọn họ chuẩn bị cũng không được đầy đủ, không có bao nhiêu hậu cần tiếp tế, hiện tại Doanh Châu cũng không chiếm được tiếp tế, chẳng lẽ gã sẽ bị bức bách rút về hay sao? Cứ như vậy, các bộ tộc Khiết Đan có thể tiếp tục phục gã sao?

Tôn Vạn Vinh càng nghĩ càng phiền, gã đi đến trước bản đồ, kinh ngạc nhìn Du Quan, không khỏi thở thật dài một tiếng, lúc này, màn trướng xóc lên, muội phu của gã Ất Oan Vũ đi đến, Ất Oan Vũ ở Lạc Dương thành công thay Tôn Vạn Vinh giết chết Lý Tận Trung bằng thuốc độc, đã trở thành phụ tá đắc lực của gã, cũng là quân sư của gã.

Ất Oan Vũ thấy Tôn Vạn Vinh mặt co mày cau, liền cười nói:

- Đại tù trưởng gặp phải vấn đề nan giải sao?

Tôn Vạn Vinh thở dài:

- Ta thực không nghĩ đến quân Đường đến cực nhanh như thế, làm rối loạn kế hoạch của ta, hiện tại lương thực tiếp tế của ta không đủ, nhiều nhất chỉ có thể kiên trì nửa tháng, nếu không chúng ta sẽ lâm vào nguy hiểm hết lương, cho nên ta mới có chút tâm phiền ý loạn.

- Vậy đại tù trưởng chuẩn bị ứng đối khôn cực này như thế nào?

Tôn Vạn Vinh chỉ ra bản đồ nói:

- Ta muốn đánh phía đông An Đông Đô Hộ Phủ, Đường triều ở vùng Liêu Thành an trí gần trăm vạn người Cao Ly, nếu như có thể đánh cướp những người này, chúng ta liền có thể giải quyết khôn cực lương thực, sau đó chiếm cứ Liêu Đông và An Đông Đô Hộ Phủ, ở trong này lập quốc, nhưng ta lại lo lắng một khi suất quân đông tiến, quân Đường sẽ nhân cơ hội cắt đứt đường lui của chúng ta, khiến chúng ta lâm vào nguy hiểm hai mặt đều có địch, hơn nữa ta nghe nói chủ tướng quân Đường là Vương Hiếu Kiệt, người này nhiều năm chiến đấu cùng Thổ Phiên, Đột Quyết, là đại tướng quân Đường trứ danh, cũng không ngang hàng với cái loại tiểu nhân hèn nhát Võ Du Nghi này, cho nên ta do dự khó định.

Át Oan Vũ khẽ mỉm cười nói:

- Vương Hiếu Kiệt nhiều năm cùng Đột Quyết, Thổ Phiên chiến đấu, dùng đều là chiến pháp kỵ binh, nhưng đối với Khiết Đan chúng ta chưa hẳn hữu hiệu, nếu đại tù trưởng lo lắng y suất quân lên phía Bắc chặn đường lui của chúng ta, chúng ta sao không tương kế tựu kế, dụ quân Đường mà tiêu diệt thì sao?

Tôn Vạn Vinh đột nhiên tỉnh ngộ, lúc trước Lý Tận Trung hai lần đánh bại dưới tay quân Đường, không phải là dùng kế dụ binh hay sao, hơn nữa Liêu Đông địa hình phức tạp, vô cùng thích hợp đánh phục kích.

- Nếu Vương Hiếu Kiệt không mắc mưu thì làm sao bây giờ?

Tôn Vạn Vinh vẫn có chút lo lắng, nếu Vương Hiếu Kiệt không mắc mưu, lương thực của gã sẽ không kiên trì được bao lâu.

- Đại tù trưởng, cho dù Vương Hiếu Kiệt không mắc mưu, chúng ta cũng có thể đi tới An Đông tiếp tế, cuối cùng vẫn là được rút về Tùng Mạc, chỉ sợ đến lúc đó, các bộ lạc không có được đủ lợi ích, bọn họ sẽ sinh lòng bất mãn đối với đại tù trưởng, đại tù trưởng còn muốn khống chế bọn họ thì khó khăn rồi.

Át Oan Vũ lời nói nói trúng tâm bệnh của Tôn Vạn Vinh, y trầm tư thật lâu sau, rốt cục gật gật đầu, giờ khắc này, Tôn Vạn Vinh hạ quyết tâm, y phải đánh cuộc một phen này, đem thân thể của mình tính mạng gia quyến đều toàn bộ đặt lên.

- Nếu có thể toàn diệt quân của Vương Hiếu Kiệt, ta Tôn Vạn Vinh có thể trở thành vua của Hà Bắc.

350. Chương 348: Thế Cục Biến Đổi Đột Ngột

Vương Hiếu Kiệt dẫn một trăm ngàn đại quân đuổi tới Du Quan, nhưng y cũng không có nóng lòng Bắc thượng, một mặt gấp gấp Bắc thượng là tối kỵ của binh gia, mặt khác Phương Đan Thanh đã dẫn bại binh lui về đến Du Quan, nếu Liễu Thành đã thất thủ, y không cần phải nóng lòng Bắc thượng cứu viện rồi, còn không bằng đóng vững đánh chắc, từng bước đẩy mạnh tiến lên.

Buổi trưa hôm nay, thám tử mang tới cho Vương Hiếu Kiệt một tin tức quan trọng, Khiết Đan đã rút lui về phía Bắc, đại quân đi về hướng đông, tin tức này khiến Vương Hiếu Kiệt ý thức được thế cục Liêu Đông đã thay đổi, y lập tức triệu tập vài đại tướng thảo luận đối sách.

Vương Hiếu Kiệt đứng trước một bức bản đồ thật lớn, dùng cây gỗ chỉ vào vùng Liễu Thành nói:

- Lần này Khiết Đan xuất binh gấp gáp, tất nhiên không có mang đầy đủ hậu cần tiếp tế, thêm vào lại là mùa đông, hậu cần tiếp tế không thuận tiện, Tôn Vạn Vinh tất nhiên là muốn dĩ chiến dưỡng binh, tiến vào đoạt lấy Hà Bắc, gã lại không ngờ rằng đại quân chúng ta đúng lúc tới rồi, giữ được Du Quan, cứ như vậy, bọn họ hoặc là rút về phía bắc, hoặc là đi Liễu Thành đánh cướp.

Phương Đan Thanh bên cạnh gật đầu nói:

- Liễu Thành là vùng an cư của trăm vạn người Cao Ly, năm nay thu hoạch không tệ, nếu quân Khiết Đan đi Liễu Thành cướp bóc, tất nhiên nhận được lương lương thực lớn, giải quyết xong mối lo tiếp viện hậu cần.

Lúc này, chủ bộ Trương Thuyết bổ sung:

- Ta lại cảm thấy khả năng Khiết Đan rút về hang ổ không lớn, Tôn Vạn Vinh là muốn lấy chiến dương oai, thành lập uy tín, nếu y cứ như vậy rút về hang ổ, chức vị đại tù trưởng Khả Hãn này của y cũng làm không lâu, y tất nhiên sẽ trăm phương nghìn kế cùng chúng ta giằng co.

Mọi người mồm năm miệng mười nghị luận, Vương Hiếu Kiệt vừa liếc nhìn phó tướng Tô Hồng Huy, thấy y vẫn trầm tư không nói, liền hỏi:

- Tô tướng quân, cái nhìn của ngươi thế nào?

Tô Hồng Huy thở dài nói:

- Ta lo lắng đây là người Khiết Đan dùng kế dụ binh, mấy tháng trước quân Đường liên tiếp bị đánh bại, chính là trúng kế dụ binh của Khiết Đan, ta hoài nghi lúc này đây bọn họ lại cố làm lại kế sách đó.

Vương Hiếu Kiệt trầm tư một lát, chậm rãi hướng mọi người nói:

- Tô tướng quân nói rất có đạo lý, Khiết Đan đông tiến quy mô lớn, sao có thể không lo lắng ta từ sau lưng cắt đứt đường lui của bọn họ? Hẳn là bọn họ dùng kế dụ binh, nhưng ta có thể tương kế tựu kế, mượn cơ hội này đánh bại Khiết Đan, vừa cũng bắt được Tôn Vạn Vinh.

Trương Thuyết vội vàng hỏi:

- Không biết tổng quân tương kế tựu kế như thế nào?

- Rất đơn giản, ta dẫn hai vạn quân Bắc thượng, ra về tiến vào bẫy của người Khiết Đan, người Khiết Đan tất nhiên sẽ từ tứ phía vây quanh, Tô tướng quân thì dẫn bảy vạn người từ ngoại bộ tiến công, quân của hai chúng ta trong ứng ngoại hợp, nhất định có thể đánh bại quân Khiết Đan.

Nói đến đây, Vương Hiếu Kiệt ánh mắt lợi hại nhìn chằm chằm Tô Hồng Huy, đang chờ đợi y trả lời, Tô Hồng Huy yên lặng gật gù đầu, y đã tiếp nhận phương án của Vương Hiếu Kiệt.

Tô Hồng Huy trở lại đại tướng của mình, trước lúc xuất phát Võ Tam Tư luôn dặn y mãi, phải cho Võ Ý Tông trở thành chủ tướng nghênh chiến với Khiết Đan, để công lớn tiêu diệt Khiết Đan rơi vào tay Võ Ý Tông, mà hiện tại Vương Hiếu Kiệt chuẩn bị tương kế tựu kế, toàn diệt chủ lực Khiết Đan, cứ như vậy Võ Ý Tông có mò ra cũng không có một chút công lao, y trở về ăn nói thể nào với Võ Tam Tư đây?

Tô Hồng Huy thực tại cảm thấy tâm phiền ý loạn, một mặt quân lệnh như sơn, y không thể cãi lệnh của Vương Hiếu Kiệt, mặt khác quyền quý vô tình, một khi y đắc tội Võ Tam Tư, sĩ đồ và vinh hoa phú quý tuổi già của y đều trôi theo nước chảy, y nên làm cái gì bây giờ?

Lúc này, một gã thân vệ ở cửa trưởng bẩm báo:

- Tô tướng quân, có người đưa tin cho tướng quân, đang ở bên ngoài chờ!

Tô Hồng Huy ngăn ra, vội vàng nói:

- Dẫn y vào.

Một lát, thân vệ dẫn theo một gã nam tử tiến vào, nam tử tiến lên khom người thi lễ:

- Tham kiến Tô tướng quân!

- Người là người phương nào? Phụng mệnh của ai đưa tin cho ta?

Tô Hồng Huy liếc mắt đánh giá gã một cái hỏi.

Nam tử từ trong lòng lấy ra một phong thư, hai tay dâng lên cho Tô Hồng Huy:

- Tô tướng quân vừa thấy sẽ biết!

Tô Hồng Huy nhận lấy phong thư, liếc sơ qua, lập tức y cả kinh đứng bật dậy, không ngờ là Võ Tam Tư tự tay viết thư cho y, y vội vàng mở thư, xem kỹ một lần, trong lòng lập tức trở nên nặng nề, Võ Tam Tư trong thư lại cường điệu, nhất định phải để Võ Ý Tông lập nhiều công lớn, nếu Tô Hồng Huy y làm không được, vậy trong danh sách rửa sạch vấy cánh Tiết Hoài Nghĩa tiếp theo, y sẽ đứng mũi chịu sào, Tô Hồng Huy lập tức cảm nhận được áp lực cực lớn, chuyện này y nên làm thế nào mới tốt?

Thời gian đã dần dần đến thượng tuần tháng 11, khoảng cách tới ngày Lý Trân lập gia đình chỉ còn lại có mười ngày, Lý Tuyền cũng từ Trường An trở về gấp, toàn lực vì đệ đệ chuẩn bị mở hôn lễ, may quần áo, bố trí động phòng, hôn đường, thuê xe ngựa, tìm đội cổ nhạc, an bài người tiếp tân và người điều khiển chương trình, còn phải viết thiệp mời, vân vân... Loay hoay Lý Tuyền chân không chạm đất.

Lý Trân mấy ngày này đã ở Khẩn La Mật Khố luyện tập mã cầu, bởi vì chiến sự Liêu Đông, sớm định ra hạ tuần tháng mười tiến hành thi đấu cá nhân mã cầu một lần nữa, cuối cùng định ở ba ngày sau tiến hành,

Lý Trân tuy rằng kỹ thuật mã cầu siêu quần, nhưng thật lâu không có sờ bóng tượng, hắn cũng có chút không lưu loát rồi, nhất định phải luyện tập một trận mới được.

‘Phanh!’ một tiếng giòn vang, trên sân mã cầu Hữu vệ, Lý Trân ngoài năm mươi bước phát một kinh xạ, mã cầu đánh ra một đường cong, chuẩn xác bay vào trong cầu môn, xung quanh Nội Vệ sĩ bình xem luyện tập trầm trồ khen ngợi, năm mươi bước đánh bóng vào cầu môn, cho dù là Đẩu Tiên Vân cũng không chắc có thể nắm chắc.

Lý Trân vùng gậy một cái, hắn cảm giác tay mình cảm không phải quá tốt, mấu chốt là lòng của hắn hơi loạn, mười ngày nữa hắn sẽ làm chú rể vào động phòng rồi, cưới Dịch Yến làm vợ, điều này làm cho trong lòng hắn vừa khẩn trương, lại vừa chờ mong.

Đúng lúc này, xa xa một gã kỵ sĩ chạy gấp, chính là Lang tướng Trương Lê, chỉ thấy y vẻ mặt lo lắng, chạy vội tới biên sân bóng đá hô lớn:

- Tướng quân! Xảy ra chuyện rồi.

Lý Trân nghe thanh âm của y không đúng, liền dừng lại, đang muốn đánh một bóng tượng, giục ngựa chạy ra đón chào, cười hỏi:

- Xem người lo lắng như vậy. Đã xảy ra chuyện gì rồi hả?

- Tướng quân, đã xảy ra chuyện, quân Đường ở Liêu Đông đại bại, Vương đại tướng quân bất hạnh bỏ mình!”

- Hả!

Lý Trân cũng sợ ngây người, hắn một phát bắt lấy tay Trương Lê vội hỏi:

- Rốt cuộc chuyện gì xảy ra?

- Là chủ bộ Trương Thuyết cấp báo, quân Khiết Đan dự định xâm nhập, bị Vương đại tướng quân xuyên qua, tướng kế tựu kế, y dẫn hai vạn quân làm tiên phong, sát nhập vào quân địch, Tô Hồng Huy dẫn bảy vạn đại quân tiếp ứng, sau đó hai quân trong ứng ngoại hợp, một lần hành động đánh tan Khiết Đan.

Ý nghĩ của Lý Trân xoay chuyển nhanh, đó là một sách lược rất tốt, làm sao lại xảy ra vấn đề được? Hắn lại vội hỏi:

- Vậy làm sao có thể thất bại?

Trương Lê thở dài, oán hận nói:

- Mấu chốt là Tô Hồng Huy không đi tiếp ứng, Vương đại tướng quân bị bao vây, hai quân chém giết một ngày, chỉ có Trương Thuyết dẫn mấy nghìn người liều chết thoát ra, còn Vương đại tướng quân bị vây đến vách núi, bất hạnh rơi xuống vách đá ——

Trong lòng Lý Trân âm ỉ, vì Vương Hiếu Kiệt bỏ mình mà khổ sở, trong lòng hắn cũng phần nộ dâng trào, vì sao Tô Hồng Huy không đi tiếp ứng? Đây chính là phản bội theo địch rồi!

- Hiện tại Thánh Thượng ứng đối như thế nào?

Lý Trân lại hỏi.

Trương Lê lắc đầu:

- Ta cũng không biết, nghe nói Thánh Thượng và chính sự đường đang nghị sự khẩn cấp.

Đúng lúc này, phương xa lại có hai gã hoạn quan chạy tới, từ rất xa đã hô lớn:

- Lý tướng quân! Thánh Thượng khẩu dụ, tuyên người lập tức tới chính sự đường.

Lý Trân đã không có tâm tư huấn luyện mã cầu rồi, hắn quay đầu ngựa lại liền chạy về hướng Ứng Thiên Môn.

Đại Đường chính sự đường ở trong Minh Đường, là nơi các tướng quốc thảo luận quân quốc đại sự, lúc này, nữ hoàng Võ Tắc Thiên và vài tướng quốc cùng với Thượng thư các bộ, hơn hai mươi đại thần đang khẩn cấp thảo luận thể cục thể cục Hà Bắc.

Lúc này tình huống của thể cục ở tiền phương so với Trương Lê nói cho Lý Trần còn nghiêm trọng hơn nhiều lắm, sau khi Tôn Vạn Vinh đánh bại Vương Hiếu Kiệt, lập tức suất lĩnh đại quân tấn công mạnh vào Mật Vân, đã công phá huyện Mật Vân, Lạc Vũ Chính tiên phong dẫn mấy ngàn kỵ binh Khiết Đan đột nhập Hà Bắc, dọc đường đốt giết đánh cướp, nhanh chóng xuôi nam.

Suất lĩnh một trăm ngàn đại quân đến Triệu Châu, Võ Ý Tông bị mấy ngàn kỵ binh Khiết Đan dọa cho vỡ mật, dẫn một trăm ngàn đại quân lui xuống phía nam trấn giữ Tương Châu, vô số lương thảo đồ quân nhu rơi vào trong tay quân Khiết Đan, Khiết Đan mấy ngàn kỵ binh chiếm lĩnh Triệu Châu, cũng ở Triệu Châu giết hại mấy vạn dân thường, để thị uy với Đường triều.

Ngay vừa rồi, Võ Tắc Thiên lại nhận được cấp báo Hà Bắc, trấn thủ Du Quan Tô Hồng Huy đã suất lĩnh bảy vạn đại quân cứu viện U Châu, phải chặt đứt thông đạo đại quân Khiết Đan tiến vào Hà Bắc, nhưng quân Đường cũng tại phía bắc U Châu gặp phải quân chủ lực Khiết Đan tiến sát Hà Bắc, hai quân ở vùng Liễu Thành triển khai chiến đấu kịch liệt.

Lúc này khiến Võ Tắc Thiên cực kỳ lo lắng nữa là, một trăm ngàn đại quân của Võ Ý Tông vẫn án binh bất động tại Tương Châu, không chịu Bắc thượng trợ giúp Tô Hồng Huy.

Mà Khiết Đan cùng viện quân người Hề đang liên tục không ngừng dũng mãnh tiến vào U Châu, lúc này lương thảo U Châu của tuyến tiếp viện quân Đường đã bị quân Khiết Đan chặt đứt, bảy vạn quân Đường của Tô Hồng Huy đã lâm vào khốn cảnh.

Chính sự đường yên ắng không tiếng động, Võ Tắc Thiên đang khoanh tay đi qua đi lại, lâm vào trầm tư, các đại thần không dám quấy rầy ý nghĩ của bà.

Thật lâu sau, Võ Tắc Thiên ngẩng đầu liếc mắt nhìn mọi người một cái, bà thở dài nói:

- Các vị ái khanh không cần bận tâm cảm nhận của trẫm, có lời gì cứ việc nói thẳng, Hà Bắc tình thế nguy cấp, trẫm phải mau mau tìm được kế sách cứu nguy cơ ở Hà Bắc.

Địch Nhân Kiệt và Lâu Sư Đức trao đổi ánh mắt một cái, Địch Nhân Kiệt tiến lên khom người nói:

- Bệ hạ, hiện tại vấn đề là, chúng ta ở Hà Bắc có viện quân, nhưng chủ tướng bất lực, vi thần đề nghị bệ hạ lập tức đổi chủ tướng mới, chỉ cần một trăm ngàn đại quân có thể Bắc thượng trợ giúp Tô Hồng Huy, thể cục liền lập tức sẽ có chuyển cơ, ít nhất sẽ không chuyển biến xấu thêm nữa.

Võ Tắc Thiên hiểu Địch Nhân Kiệt muốn chỉ chính là Võ Ý Tông, vốn tưởng rằng Võ Ý Tông có thể có khả năng hơn Võ Du Nghi, lại không nghĩ đến Võ Ý Tông so với Võ Du Nghi càng vô năng hơn, thực tại khiến Võ Tắc Thiên đối với con cháu Võ thị thất vọng sâu sắc, hiện tại bà cũng không thể trông cậy vào Võ thị gia tộc nữa, liền gật gật đầu hỏi:

- Không biết Địch khanh đề cử người nào làm chủ tướng?

Địch Nhân Kiệt vốn định đề cử Lý Đán làm chủ tướng, nhưng ông cũng biết, bây giờ còn một thời gian dài nữa mới đến lúc đó, một khi đề cử dòng họ Lý thị, chắc chắn khiến cho Thánh Thượng cảnh giác, ngược lại bất lợi cho việc làm dụ đi thể cục Hà Bắc.

Ông quay đầu lại nhìn thoáng qua Lâu Sư Đức, liền chậm rãi nói:

- Vi thần đề cử Lâu tướng quốc làm Hà Bắc đạo tổng quản, thống soái một trăm ngàn đại quân Bắc thượng tiến công Khiết Đan.

Địch Nhân Kiệt đề cử Lâu Sư Đức, Võ Tắc Thiên cũng không cảm thấy kỳ quái, Lâu Sư Đức bắt đầu từ quan văn ứng mộ nhập ngũ, tây trưng Thổ Phiên, nhiều lần lập chiến công, được bổ nhiệm làm Vi điện Trung thị Ngự Sử kiêm Tư Mã Hà Nguyên quân, chủ trì đồn điền.

Sau lại thăng nhiệm Tả Kim Ngô tướng quân, đô đốc Phong Châu, năm trước còn ra đảm nhiệm Lũng Hữu chư quân đại sứ, ông tuy là tướng quốc Đại Đường, nhưng đồng thời cũng là danh tướng Đại Đường, có thể

đảm đương trọng trách.

Võ Tắc Thiên lại hỏi Lâu Sư Đức:

- Lâu ái khanh nếu như làm chủ soái, có chuẩn bị dùng người nào làm tướng?

Lâu Sư Đức và Địch Nhân Kiệt từng thương lượng trước, sớm định liệu rồi, ông bước ra khỏi hàng khom người thi lễ nói:

- Hồi bẩm bệ hạ, nếu như thần làm chủ soái, thần còn cần bốn vị Đại tướng, thần cần Tả uy Vệ tướng quân Lý Đa Tộ làm tổng quản hậu quân, thống lĩnh hậu cần quân nhu, thần còn cần Hữu uy Vệ tướng quân Sa Trá Trung Nghĩa làm tổng quản tiền quân, suất quân trước đi cứu viện Tô Hồng Huy, Hữu báo thao Vệ tướng quân Hà Ca Mật và Tả báo thao Vệ tướng quân Dương Huyền Cơ làm tả hữu quân tổng quản, có bốn vị Đại tướng thống quân, thần có thể đánh bại Khiết Đan, thu phục Hà Bắc.

Võ Tắc Thiên vui vẻ nói:

- Nếu Lâu tướng quốc tin tưởng như vậy, trăm thăng chức cho người làm Hà Bắc đạo tổng quản kiêm Thảo Lão Đại tướng quân, lập tức dẫn một trăm ngàn đại quân Bắc thượng, đồng thời tiếp quản quân đội của Võ Ý Tông.

- Vi thần tuân chỉ!

Võ Tắc Thiên một lòng thoả thất vọng, lại hỏi chúng thần:

- Các vị ái khanh, còn có người nào có thượng sách phá địch, cứ việc nói thoải mái.

Lúc này, Thượng Quan Uyển Nhi xoay người thi lễ nói:

- Uyển Nhi cũng có hai kế sách phá địch hiến cho bệ hạ!

351. Chương 349: Xuất Chinh Lâm Ngụy

- Uyển nhi cứ việc nói thẳng!

Thượng Quan Uyển Nhi không chút hoang mang nói: - Uyển nhi nghe nói năm nay phương bắc khí hậu bất thường, đến nay tuyết còn chưa rơi. Uyển nhi khẩn cầu bệ hạ phái người đi sứ Đột Quyết, có thể phong A Sử Na Mặc Xuyết làm Khả Hãn, suất quân tập kích sào huyệt Khiết Đan, theo phía bắc phối hợp tác chiến với quân Đường.

Thượng Quan Uyển Nhi vừa nói xong, trong đại điện lập tức bàn tán xôn xao. Địch Nhân Kiệt bước ra khỏi hàng nói:

- Thượng quan xá nhân có kế sách này thật tốt. Khiết Đan bị tập kích, Tôn Vạn Vinh nhất định sẽ hốt hoảng mà rút lui, thần mong bệ hạ ân chuẩn.

Võ Tắc Thiên vui vẻ gật đầu:

- Uyển nhi vì trăm phân ưu, trăm cảm thấy rất vui, không biết còn có kế sách gì?

- Kế sách thứ hai Uyển nhi đề cử Nội Vệ tướng quân Lý Trân suất quân đi Du Quan, trấn thủ phòng ngự Du Quan. Hần từng đánh bại Tôn Vạn Vinh, bắt sống được Lý Tận Trung, người Khiết Đan phần lớn sợ hần, với lại hần trấn thủ Du Quan, phía đông có thể không lo nữa

Kỳ thật Võ Tắc Thiên cũng nghĩ đến Lý Trân. Lần trước xuất chinh trong chiến dịch Lý Tận Trung, hần biết người biết ta, hành động sáng suốt. Chỉ có điều Võ Tắc Thiên cũng biết, Lý Trân sắp cưới vợ, lại là con gái của Địch Nhân Kiệt, lúc này phái hần Bắc thượng, có thể không ổn?

Nghĩ vậy, Võ Tắc Thiên quay sang Địch Nhân Kiệt.

Địch Nhân Kiệt biết Thánh Thượng nhìn mình trưng cầu ý kiến. Ông tiến lên khẩng khái đáp:

- Xã tắc không yên, vi thần thiết nghĩ, Lý Trân vừa ăn lộc vua, làm việc vì bệ hạ phân ưu, việc hôn sự có thể hoãn lại đến, vi thần đồng ý để hấn xuất chinh!

Võ Tắc Thiên mừng rỡ:

- Địch ái khanh nghĩ sâu như vậy thật đại nghĩa, làm người ta khâm phục. Truyền trẫm ý chỉ, nhanh tuyên Nội Vệ tướng quân Lý Trân lên điện

Một lúc sau, Lý Trân bước nhanh đi lên đại điện, khom mình thi lễ nói:

- Vi thần Lý Trân tham kiến bệ hạ!

Võ Tắc Thiên nhìn chăm chú hấn nói:

- Lý tướng quân cũng biết tình hình chiến đấu của Khiết Đan chứ?

- Hồi bẩm bệ hạ, vi thần nghe nói Vương Hiếu Kiệt tướng quân đã hi sinh, trong lòng đau đớn khôn xiết.

- Vương đại tướng quân hi sinh, trẫm cũng rất đau lòng, nhưng hôm nay vừa mới nhận được cấp báo, quân Khiết Đan đã công phá Mật Vân, đột nhập Hà Bắc, quân tiên phong thậm chí xâm nhập Triệu châu, quân chủ lực của ta ở U Châu chiến đấu kịch liệt với Khiết Đan, đã lâm vào trong vòng vây, tình trạng nguy kịch trong một sớm một chiều.

Võ Tắc Thiên vừa nói xong tình hình chiến sự, Lý Trân càng thêm kinh hãi, hấn lập tức khom người nói:

- Ty chức nguyện xin lệnh bệ hạ, suất quân cứu viện U Châu, mong bệ hạ ân chuẩn!

Trong lòng Võ Tắc Thiên thầm thở dài, thời điểm nguy nan, đầu tiên nghĩ đến cứu lại quốc nạn, mà không suy xét hôn sự của mình, thực đáng quý. Trong đại điện tiếng bàn luận xôn xao.

Lâu Sư Đức nói khẽ với Địch Nhân Kiệt:

- Chúc mừng Địch tướng quân có một chàng rể tốt!

Địch Nhân Kiệt vuốt râu cười mà không nói, nếu trước đó ông đáp ứng hôn sự của Lý Trân, hoặc ít hoặc nhiều có liên quan đến sự tín nhiệm của Lý Đán đối với Lý Trân. Lúc này cho dù không có Cao Diên Phúc kia nói, ông cũng sẽ không chút do dự đáp ứng rồi, có thể trước quốc nạn, vì nước vì dân mà không màng tư lợi cá nhân, ông sao có thể không thích.

Võ Tắc Thiên vui vẻ khen:

- Được! Nếu Lý tướng quân nguyện xin lệnh xuất chinh, trẫm phong người làm U Châu Phó Đô Đốc Tả Tướng quân Thiên Kỵ Doanh, dẫn năm nghìn kỵ binh hỏa tốc chạy tới U Châu cứu viện Tô Hồng Huy, chịu tiết chế của Lâu tướng quốc.

- Ty chức tuân lệnh

Võ Tắc Thiên lại cao giọng nói với mọi người:

- Mặt trận tình thế nguy cấp, Lý tướng quân có thể tức khắc xung phong, mời Lâu tướng quốc nội trong ba ngày dẫn đại quân xuất chinh, các vị ái khanh ở kinh thành, ai làm việc nấy, cố gắng tận trung trợ giúp tiền tuyến.

Nghị sự kết thúc, mọi người đều ra về. Lý Trân đứng ở ngoài cửa lớn chờ Lâu Sư Đức và Địch Nhân Kiệt. Hấn vừa mới biết Lâu Sư Đức lần này là Chủ soái bắc chinh Khiết Đan, mà không còn là con cháu Võ thị, thật sự làm hấn cảm thấy phẫn chấn.

Lúc này, Lâu Sư Đức và Địch Nhân Kiệt cùng nhau đi ra. Lý Trân tiến lên thi lễ:

- Lý Trân tham kiến hai vị tướng quốc!

Lâu Sư Đức cười nói:

- Ta vốn đề nghị người làm đại tướng tiên phong, nhưng suy cho cùng người chuẩn bị thành hôn, nên từ bỏ. Không nghĩ Thượng Quan xá nhân đề cử người, cũng chính hợp ý ta, nhưng ta thiên về cho người đi cứu Du Quan, ta lo lắng Du Quan bên kia cũng sắp giữ không được rồi.

Lý Trân gật gật đầu nói:

- Đa tạ Lâu tướng quốc ưu ái, không qua Du Quan cũng phải đi qua U Châu, ty chúc sẽ đi, nhanh chóng tới Du Quan.
- Được, vậy Du Quan bên kia ta sẽ không phái viện binh, do người phụ trách cứu viện.
- Ty chúc tuân lệnh. Ngoài ra, ty chúc hy vọng có thể mang năm trăm binh lính Nội vệ tinh nhuệ Bắc thượng, xin tướng quốc chấp thuận.

Lâu Sư Đức khẽ mỉm cười:

- Người là Nội Vệ tướng quân, cũng không mang Nội Vệ quân của mình, về tình về lý đều không thể nào nói nổi. Ta đồng ý thỉnh cầu của người, Thánh Thượng nói, hy vọng người buổi chiều xuất phát, không thể kéo dài tới ngày mai.

Lý Trân yên lặng gật đầu. Lúc này, Dịch Nhân Kiệt cũng nói với hắn:

- Người cứ yên tâm xuất binh, Dịch Yến, ta sẽ giải thích cho nó, muộn một hai tháng không vấn đề gì. Đại tỷ của người, người cũng phải giải thích rõ ràng một chút, để đại tỷ người có thể yên tâm.
- Đa tạ bá phụ sắp xếp.

Dịch Nhân Kiệt vỗ vỗ bờ vai của hắn nói :

- Đi đi! Hy vọng sớm ngày nghe được tin của người chiến thắng trở về.

Lý Trân thi lễ, xoay người bước nhanh rời đi. Dịch Nhân Kiệt nhìn hắn đi xa, thở dài khẽ nói:

- Đại trượng phu không câu nệ tiểu tiết, cũng chỉ đến thế mà thôi.

Một lúc lâu sau, Lý Trân suất lĩnh năm nghìn kỵ binh và năm trăm Nội Vệ tinh nhuệ mang theo song mã rời khỏi kinh thành, thẳng tiến hướng Trịnh Châu.

Hai ngày sau, mấy ngàn kỵ binh đã tới bến Trịnh Châu, lúc này đã là nửa đêm, mây đen dày đặc, gió lạnh lạnh thấu xương, sông Hoàng Hà mặc dù đã đóng băng, nhưng người đi lại trên băng lác đác. Trong bóng đêm, Lý Trân mang theo hơn mười tướng lĩnh tiến đến bên sông Hoàng Hà xem xét tình hình.

Lúc này, một binh lính dẫn đến một ông lão:

- Tướng quân, vị này chính là ngư dân bên sông Hoàng Hà, ông ấy hẳn hiểu biết về sông Hoàng Hà.

Lý Trân thấy ông lão tuy rằng râu tóc bạc trắng, nhưng tinh thần quắc thước, thân thể khoẻ mạnh, liền cười hỏi:

- Xin hỏi lão trượng họ gì?
- Tiểu Lão Nhị họ Trương, ở Hoàng Hà đánh cá gần bốn mươi năm rồi, xin nguyện giúp đỡ tướng quân

Lý Trân gật gật đầu hỏi:

- Nếu đêm nay ta xuất quân qua sông, lão trượng cảm thấy có làm được không?

Ông lão suy nghĩ một chút nói:

- Năm vừa rồi thì không có vấn đề, lúc này mặt sông băng đã rồi. Nhưng năm nay khí hậu hơi khác thường, đến nay chưa tuyết rơi, thời tiết vẫn ẩm áp, hai mươi năm trước cũng có trường hợp khí hậu này, lúc ấy, sông Hoàng Hà băng không đủ dày, kết quả một chiếc xe ngựa rơi sông mà chết, đến nay ta còn nhớ rõ. Ta nghĩ tướng quân phái người đi xem xét trước, tốt nhất là dựa vào một mảnh bờ bắc, nếu bên kia thật sự đóng băng rồi, qua sông hẳn là không có vấn đề gì

- Lão trượng có bằng lòng làm thủ hạ ta dẫn đường cho ta không, ta sẽ xét bồi thường.

Ông lão khẽ cười nói:

- Bồi thường thì không cần rồi, quân Đường phải Bắc thượng chống lại Khiết Đan, ta đương nhiên cống hiến sức lực vì tướng quân.

Lý Trân mừng rỡ, quay đầu lại nói với Tửu Chí:

- Tửu Giáo Ủy, người mang năm mươi huynh đệ đi theo vị lão tướng này đi thăm dò băng ở mặt sông, trước hừng đông phải có kết quả.

Tửu Chí vội vàng đáp ứng, mang theo năm mươi tên lính đi theo ông lão. Lý Trân lập tức nói với các tướng lĩnh còn lại nói:

- Truyền lệnh nghỉ ngơi tại chỗ, hừng đông ngày mai xuất phát.

Năm nghìn kỵ binh ở một chỗ khuất gió nghỉ ngơi. Lúc này đã là canh hai, đã là lúc không kịp đóng lều trại, binh lính cho chiến mã ăn, nhét chần bông dày, ở chung một chỗ uống nước ăn lương khô, nghỉ ngơi nói chuyện phiếm. Ở bên cạnh một cây đại thụ có cắm một hành quân soái tướng, trong trường vải đèn đuốc sáng trưng, Lý Trân đang cùng vài tướng lĩnh thảo luận hành trình Bắc thượng.

Lý Trân chỉ vào bản đồ nói với mọi người:

- Thánh Thượng yêu cầu chúng ta trong vòng bảy ngày tới U Châu, bây giờ còn có năm ngày, chúng ta hiện tại cần lựa chọn một con đường, nếu đi Tương Châu Bắc thượng, thời gian hoàn toàn tới kịp. Nếu đi Ngụy châu Bắc thượng, khả năng sẽ mất nhiều thời gian, nên yêu cầu trên đường đi được ngày đêm gấp rút, ta muốn nghe xem ý kiến của mọi người ra sao.

Trung Lang Tướng Thiên kỵ doanh Hạ Diên Bạt Thọ hỏi:

- Đi Tương Châu một đường hẵn là đương nhiên, nhưng tướng quân lại coi nó chỉ là một lựa chọn, không biết tướng quân có cái gì băn khoăn?

Lý Trân khẽ gật đầu:

- Quả thật có chút băn khoăn, nếu đi Tương Châu, chúng ta có thể sẽ gặp quân đội của Võ Ý Tông, ta không biết Võ Ý Tông có cần chúng ta hay không.

Trương Lê đồng tình với lo lắng của Lý Trân, nói:

- Võ Ý Tông là người ích kỷ bạc bẽo, người ở kinh thành đều biết. Lần này hắn vì xuất binh không thành mà bị Lâu tướng quốc thay thế, hắn làm sao có thể không hận trong lòng. Cho dù hắn không dám công khai kháng thánh chỉ, nhưng là sẽ âm thầm cản trở chúng ta Bắc thượng, khiến chúng ta không thể trong bảy ngày tới U Châu. Ta cảm thấy vẫn nên đường vòng Ngụy châu, tuy rằng đường đi xa hơn một chút, nhưng thời gian là trong tay chúng ta, hơn nữa không bị người ta khống chế.

Đề nghị của Trương Lê được mọi người nhất trí tán thành, lần này xuất chinh kỵ binh đều đến từ Thiên Kỵ doanh và Nội Vệ, tất cả tướng lĩnh đều muốn lập công, tuyệt đối không hy vọng bị người ta cản trở, ngay cả trên chiến trường cơ hội đều không có, mà ngay Hạ Diên Bạt Thọ cũng tỏ vẻ đồng ý.

Lý Trân thấy mọi người nhất trí, liền vui vẻ cười nói:

- Khó có khi được tất cả mọi người cùng đồng ý, vậy quyết định như vậy đi, chúng ta đi Ngụy châu Bắc thượng, cần mọi người vất vả một chút.

Mọi người đều rời khỏi lều lớn. Lúc này, một tên binh lính tiến lên chỗ Lý Trân nói nhỏ vài câu. Lý Trân ngẩn ra, vội vàng đi ra lều lớn, bước nhanh vào trại bên cạnh, chỉ thấy trong bóng đêm có một người dẫn ngựa đứng ở dưới đại thụ. Lý Trân đến gần, bỗng nhiên nhận ra người này, kinh ngạc bật thốt lên:

- Tại sao là muội?

Lý Trân thế nào cũng không nghĩ ra, người một thân một mình dẫn ngựa đứng dưới tán cây không ngờ là Địch Yến. Chỉ thấy nàng mặc đồ nam, đầu đội mũ, đang mặc võ sĩ bì giáp, phía sau lưng đeo trường kiếm, tay cầm cung, nghiêng nhiên là một võ sĩ thiếu niên anh tuấn.

Tuy tướng mạo biến hóa rất lớn, nhưng Lý Trân rất quen thuộc cách thức cải trang thành nam nhân của nàng, liếc mắt một cái liền nhận ra nàng.

Địch Yến bĩu môi, vẻ mặt mất hứng, sau một lúc lâu mới nhìn Lý Trân nói:

- Ta đã tới, huynh cũng không thể đuổi ta quay trở về chứ.

Lý Trân cảm thấy đau đầu, hẳn đây không phải Nội Vệ chấp hành nhiệm vụ, mà là đi Hà Bắc tác chiến, sao có thể mang Địch Yến cùng đi?

Nhưng hẳn lại hiểu Địch Yến, nếu không làm cho nàng tâm phục khẩu phục đi về, nàng nhất định sẽ đi theo mình tới Hà Bắc. Bất đắc dĩ, hắn miễn cưỡng cười nói:

- Muội cứ đi theo ta trước đã.

352. Chương 350: Chiến Đấu Kịch Liệt Ở U Yên

Lý Trân cùng Địch Yến trở về hành quân trưởng, chỉ vào chỗ ngồi nói:

- Ngồi xuống nghỉ ngơi một chút đi

Địch Yến tức giận ngồi xuống đất. Nàng vốn ở nhà chuẩn bị xuất giá rồi, không hề ra ngoài, đợi qua mười ngày Lý Trân sẽ cưới nàng làm vợ, thật không ngờ phụ thân lại nói cho nàng biết, Lý Trân đột xuất có việc quân, suất quân đi Bắc thượng rồi, hôn sự phải dời lại. Điều này làm nàng thực sự tức giận, không ngờ Lý Trân không từ biệt một tiếng đã đi rồi.

Đại tiểu thư nàng tính tình nóng nảy, lập tức thay quần áo, cưỡi ngựa đuổi theo ra Trường An, nàng một mạch đuổi theo Lý Trân hai ngày, vừa mệt vừa đói.

Lúc này, trong lòng Địch Yến vừa tủi thân vừa tức giận, nàng nói với Lý Trân:

- Ta không mang lương khô, cũng quên mang tiền, đã hai ngày chưa ăn cơm rồi.

Lý Trân vừa buồn cười, lại vừa thương, vội vàng lấy một phần lương khô và nước uống của mình đưa cho nàng. Địch Yến nhận lấy ăn như hổ đói, nàng lại uống chút nước, lúc này sắc mặt mới hòa hoãn một chút nói:

- Huynh tính khuyên muội trở về như thế nào đây?

Lý Trân bất đắc dĩ nói:

- Ta không phải nhất định muốn muội trở về, nếu như là đi ra ngoài chấp hành bất luận cái gì, ta ước gì muội ở bên cạnh ta. Nhưng đây là đi đánh giặc, không nói đến nguy hiểm, mấu chốt trong quân không cho phép có nữ nhân, đây là quân quy, muội để cho ta dễ làm việc được không?

- Lời này của huynh là không đúng rồi.

Địch Yến lại nói:

- Ta đã từng hỏi phụ thân, trong doanh trại có chắc chắn không thể có nữ nhân không, phụ thân nói cái này không nhất thiết, chỉ có điều không cho phép ăn mặc đẹp đẽ, trong tác chiến không quan hệ nữ nhân, sợ ảnh hưởng đến quân tâm. Nhưng nếu như là nữ tử tác chiến, có thể ở lại doanh trại, ví như khai quốc Bình Dương Chiêu Công chúa Lý Tuệ Ninh, nàng và trượng phu Sài Thiệu suất lĩnh trong quân đội tác chiến, vì Đại Đường kiến quốc lập nhiều công lao hiển hách. Nàng ấy là nữ nhân, vì sao có thể ở lại quân doanh? Xa không nói, còn có Triệu Thu Nương, tỷ ấy cũng là nữ nhân, lại có thể ở Nội vệ của huynh đảm nhiệm lang tướng, sao huynh không đuổi tỷ ấy ra doanh trại chứ.

- Việc này...

Lý Trân thật sự nói không lại nàng. Trên thực tế, Đại Đường đối với nữ nhân luôn luôn khoan dung, trong quân đội có nữ nhân rất bình thường, hơn nữa ngay cả Hoàng đế đều là nữ nhân, Dịch Yến muốn đi theo đánh trận, có cái gì mà không thể.

Nhưng thật ra là Lý Trân lo lắng không biết ăn nói với Dịch Nhân Kiệt như thế nào. Lúc này, Dịch Yến đắc ý trong lòng, đứng lên nói:

- Hiện tại muội cũng là thành viên của Nội Vệ, huynh đi hỏi các tướng lĩnh Nội Vệ, xem ai sẽ phản đối?

Dịch Yến tranh luận hợp tình hợp lý, Lý Trân không thể không bằng lòng. Kỳ thật Lý Trân cũng biết, nếu Dịch Yến đã đến đây, muốn cho nàng trở về, vốn không thể nào.

Chiến đấu U Châu kịch liệt đã đánh gần nửa tháng, bảy vạn quân Đường bị phân thành ba bộ phận chia đóng ở Kế huyện, huyện Hoài Nhu và huyện Ngự Dương. Mà quân Khiết Đan thì ba mươi sáu bộ gồm Khiết Đan, Hề, Tập...tổng cộng mười ba vạn đại quân, phát động tấn công mạnh đối với ba tòa thị trấn một lần.

Hơn nữa Kế huyện, quân Khiết Đan dùng hai mươi mấy máy bắn đá trọng hình thay nhau tấn công, nhưng do thị trấn tường cao dày, ba vạn quân Đường tử thủ, Kế huyện từ đầu đến cuối đồ sộ đứng vững vững, không bị quân Khiết Đan công phá.

Trên tường thành, Tô Hồng Huy nhìn hướng nam xa xa, trong ánh mắt tràn đầy âu lo. Mặc dù gần nhiều lần bị Võ Tam Tư tạo áp lực, buộc tha cho Vương Hiếu Kiệt, chỉ có điều gần cũng không nghĩ đến Vương Hiếu Kiệt không ngờ bất hạnh chết trận, khiến trong lòng của gã hối hận vạn phần, gã chỉ có thể liều mạng chiến đấu kịch liệt để xoay chuyển khuyết điểm của chính mình.

Nhưng bảy vạn quân Đường ngăn cản không nổi năm vạn gót sắt kỵ binh quân Khiết Đan, một trận chiến ở Lộ Thủy, quân đội của gã thua trận, chết hơn một vạn người, cũng bị quân Khiết Đan phân tách làm ba bộ phận, đại tướng Đỗ Nguyên Sơn dẫn hai vạn quân lui giữ Ngự Dương, Tả Vệ tướng quân Trương Văn Tân thì dẫn hơn một vạn người lui giữ Đào Cốc Bảo của huyện Hoài Nhu.

Huyện Hoài Nhu địa thế hiểm yếu, núi cao rừng rậm, dễ thủ khó công, lại có đầy đủ lương thực dự trữ, Tô Hồng Huy cũng không lo lắng, gã duy chỉ có lo lắng hai vạn quân Đường khốn thủ ở huyện Ngự Dương. Thị trấn Ngự Dương tường cao chắc chắn không bằng Kế huyện, thành trì khá thấp bé, lương thực cũng không đủ, hai vạn quân Đường căn bản chống đỡ không được bao lâu, một khi người Khiết Đan đem vũ khí công thành trọng hình chuyển qua huyện Ngự Dương, chỉ sợ chỉ cần thời gian nửa ngày, thành trì cũng sẽ bị công phá.

Hai vạn quân Đường ở đây bị mười vạn đại quân của Khiết Đan bao vây rồi, chỉ có thể chờ vào vận mệnh bị tàn sát. Hiện tại Tô Hồng Huy chỉ có thể khẩn cầu viện quân triều đình có thể đến sớm, giải vây huyện Ngự Dương.

Lúc này, một binh lính đưa tin chạy như bay đến, quì gối, đem một phong thư trình lên:

- Khởi bẩm Phó tổng quản, đây là thư của Trương tướng quân tại Hoài Nhu.

Tô Hồng Huy tiếp nhận tin nhanh chóng nhìn qua một lần, trong thư nói quân Khiết Đan đánh Hoài Nhu bất ngờ rút quân rồi, nguyên nhân không rõ. Điều này làm cho trong lòng Tô Hồng Huy đầy nghi hoặc, sao quân Khiết Đan lại từ bỏ tấn công Hoài Nhu? Chẳng lẽ chúng cảm thấy không thể đánh hạ Hoài Nhu, liền rút quân sao?

Hay là Tôn Vạn Vinh chuẩn bị tập trung binh lực đi tấn công huyện Ngự Dương? Tô Hồng Huy lại hỏi:

- Có tin tức của Đỗ tướng quân Ngự Dương không?

- Hồi bẩm Phó tổng quản, tạm thời không có tin tức

Trong lòng Tô Hồng Huy một lần nữa lại rục lên, huyện Ngự Dương bên kia đã hai ngày không có tin tức rồi, chẳng lẽ thị trấn đã bị công phá, toàn quân quân Đường đã bị diệt sao? Tô Hồng Huy càng nghĩ càng lo lắng, dù thành trì bị đại quân Khiết Đan vây quanh, nhưng gã vẫn hạ lệnh:

- Nhanh chóng truyền lệnh của ta, phái ba mươi nghìn sát phạt công nhau phá vây, đi huyện Ngự Dương tra xét tình hình.

Bốn phía Kế huyện bị bảy vạn đại quân Khiết Đan bao vây, trong đó ba vạn kỵ binh, không ngủ ngày đêm phát động tiến công hướng Kế huyện, cũng cùng đều tử thương thê thảm và nghiêm trọng. Trong năm ngày ngắn ngủi, gần chín nghìn người chết và bị thương nặng. Tương vong thê thảm và nghiêm trọng khiến quân Khiết Đan chậm kế hoạch tiến công, nhưng lúc này, ánh mắt của Tôn Vạn Vinh lại nhìn thẳng quân Đường huyện Ngự Dương.

Từ lúc ở Liêu Đông giết danh tướng Đường triều Vương Hiếu Kiệt đến nay, Tôn Vạn Vinh ở Khiết Đan tiếng tăm tăng vọt, gần như tất cả quân Khiết Đan đều tỏ vẻ thần phục, biểu hiện rõ nhất chính là hàng loạt viện quân tới U Châu, khiến binh lực của bọn họ so lúc ban đầu là năm vạn người nay tăng tới mười ba vạn người.

Sở dĩ quân Khiết Đan liệu lĩnh phái binh tiếp viện Tôn Vạn Vinh, còn có một nguyên nhân cực kỳ quan trọng, Tôn Vạn Vinh đã công phá huyện Mật Vân giết vào Hà Bắc, vì chiến lợi phẩm nhiều nhất, các cánh quân đều phái quân tinh nhuệ tới Hà Bắc, đoạt lấy cửa cải và nữ nhân.

Tuy nhiên Tô Hồng Huy suất bảy vạn quân Đường tử thủ U Châu, trở ngại kế hoạch quân Khiết Đan xuôi về phương nam. Lúc này, Tôn Vạn Vinh cũng đã nhận được tin triều đình Đại Đường phái tướng quốc Lâu Sư Đức dẫn mười vạn đại quân Bắc thượng, nếu cộng thêm mười vạn quân đội Tương Châu, thì phải là hai mươi vạn quân Đường rồi.

Tôn Vạn Vinh không dám xem thường, y chuẩn bị tập kết quân đội đánh với chủ lực quân Đường. Trong lòng của y rất rõ ràng, một khi y đánh tan hai mươi vạn quân Đường này, nữ hoàng đế Đại Đường không thể không cắt nhường lãnh thổ cầu hòa với y rồi.

Lúc này, ngoài lầu lớn có lính bẩm báo nói:

- Lạc tướng quân truyền đến tin tức, hai vạn quân Đường huyện Ngự Dương đã rời khỏi thị trấn, lui lại hướng đông.

Tôn Vạn Vinh mừng rỡ, y biết rằng quân Đường huyện Ngự Dương không chống đỡ nổi, bọn họ quả nhiên bỏ thành mà đi. Tôn Vạn Vinh lập tức ra lệnh nói:

- Lệnh Lạc Vụ Chính toàn bộ tuyển công kích, cần phải tiêu diệt hết quân Đường...

Quân Đường ở Huyện Hoài Nu và Kế huyện một lòng bảo vệ cho thị trấn, ngược lại, thủ thành của huyện Ngự Dương bị đánh cho rất thê thảm.

Huyện Ngự Dương là địa điểm quân sự trọng yếu nhất giữa Du Quan và U Châu, đánh hạ được huyện Ngự Dương, đã mở thông Tây Đại Môn thông đến Du Quan. Quân Khiết Đan là dọc theo phía nam chân núi Yến Sơn trực tiếp thẳng hướng đến Du Quan cách một trăm năm mươi dặm.

Hai vạn quân Khiết Đan đóng quân phía bắc Du Quan cũng chỉ huy xuôi nam, thổi quét các châu phía Đông Hà Bắc, bởi vậy, đối với trận chiến đấu tranh đoạt huyện Ngự Dương cũng tới lúc liều mạng sinh tử.

Mới sáng sớm, một luồng gió lạnh thổi qua Yến Sơn, lạnh thấu xương thổi quét vùng đất U Yến. Dù cả vùng đất đường sông bị chia cắt, đường đầy đất, sông đóng băng, nhưng tiếng kèn trầm thấp vẫn còn nổi lên phía tây huyện Ngự Dương, kỵ binh Khiết Đan đông nghìn nghịt xuất hiện phía chân trời.

Chiến dịch bao vây huyện Ngự Dương đã gần mười ngày, hai bên chết mấy nghìn người, cho dù quân Khiết Đan vài lần muốn đánh hạ huyện Ngự Dương, nhưng đều bị quân Đường ngoan cường chống cự, lần lượt bị đánh lui.

Trên thực tế, huyện Ngự Dương thất thủ đã là nằm trong dự tính.

Quân Đường cho dù lại đánh bại quân Khiết Đan cũng chỉ là vô ích, quan trọng là ... Quân Đường đã cạn kiệt lương thảo, không cách nào tiếp tế, chỉ có thể bỏ thành rút quân về hướng đông.

Quân Đường còn có gần một vạn năm ngàn người, Tướng Đại Đường Đỗ Nguyên Sơn suất lĩnh tại trong mạch địa mông vô bờ, từ xa dãy núi hùng vĩ tựa như một con cự long, ước hai dặm ngoại đó là Cô Thủy, con sông gợn sóng lăn tăn ẩn áp dưới ánh mặt trời vào đông.

Cổ Thủy do hai nhánh sông bắt nguồn từ Yến Sơn mà thành, vẫn chảy về phía Bột Hải, mùa đông kết băng đặc biệt khô cạn, nhưng mùa xuân mùa hạ lượng nước đặc biệt phong phú, Cổ Thủy trở thành nguồn nước tươi cho hơn mười vạn mẫu ruộng lúa mạch, nó được xưng là con sông sinh mệnh của Kế Châu, dọc theo bắc Cổ Thủy vẫn đi đến dưới chân Yến Sơn

Một vạn năm ngàn quân Đường đứng ở bên trong ruộng lúa mạch sắp hàng thành thương tiễn trận, phía trước là năm nghìn cung thủ, phía sau là một vạn trường mâu binh.

Đỗ Nguyên Sơn biết bọn họ không thể tránh được quân Khiết Đan truy kích, thay vì chịu thua, không bằng kết trận nghênh chiến, sống hay chết, thắng hay bại ngay tại một trận chiến này.

Cung thủ là lợi khí đối phó với kỵ binh. Bọn họ trên thực tế cũng là trường mâu binh, lấy phương thức bộ binh bày trận, như vậy bọn họ có thể kéo kinh nỏ, tầm bắn càng xa, khi quân Khiết Đan bị giết trước mắt họ, phía sau bộ binh chiến đấu, cung thủ nhặt trường mâu lên, lại trở thành trường mâu binh.

Mà quân Khiết Đan còn có không đến hai vạn quân đội, binh lực hai quân không kém nhiều, quân Khiết Đan nhân số lượng chiếm ưu thế. Hơn nữa bọn họ có một vạn kỵ binh danh hùng mạnh, thực lực rõ ràng mạnh hơn quân Đường

Nhưng về mặt vũ khí thì quân Đường chiếm ưu thế, nhất là cung nỏ quân Đường cực kỳ sắc bén. Cuộc chiến công phá thành thảm liệt, binh lính Khiết Đan đa phần đều chết dưới tên nỏ dày đặc của quân Đường.

Tướng lĩnh quân Khiết Đan Lạc Vụ Chính giết hại mấy vạn người Triệu châu, tên hiệu là Liêu Đông đồ đao, có thú vui tàn sát hàng loạt dân trong thành, lấy giết người làm niềm vui. Lý Tận Trung lần đầu tiên khởi binh tạo phản, Lạc Vụ Chính liền giết mấy ngàn tù binh quân Đường ở Doanh Châu.

Lạc Vụ Chính ước chừng bốn mươi tuổi, vẻ mặt dữ tợn, tướng mạo hung tàn, nhưng y đồng thời cũng là một đại tướng có nhiều kinh nghiệm, hơn nữa quen thuộc địa hình Hà Bắc.

Quân Khiết Đan công phá được huyện Mật Vân xong y dẫn năm nghìn thiết kỵ nhanh chóng rời đi, chỉ mang theo một ngày lương khô, dọc đường đốt giết đánh cướp giết tới Triệu Châu. Võ Ý Tông suất lĩnh mười vạn đại quân nghe thấy sợ hãi bỏ chạy, khiến Lạc Vụ Chính cướp lấy quân trang đồ quân nhu của quân Đường, toàn bộ quân đội của y đổi thành binh khí khô giáp tiên tiến của quân Đường, sức chiến đấu càng hùng mạnh hơn.

Việc Lạc Vụ Chính toàn diệt một vạn năm ngàn quân Đường huyện Ngự Dương đã vào tình thế bất buộc, hơn nữa nếu hai ngày này bọn họ lại tấn công phòng tuyến Ngự Dương của quân Đường, hoặc là tổng số binh lính chết vượt qua năm ngàn người, nhiệm vụ lần này đã chấm dứt trong thất bại.

Lạc Vụ Chính yên lặng nhìn quân Đường phía xa, trong lòng của y ghen đủ thở ra một hơi. Hôm nay bất kể như thế nào cũng phải tiêu diệt toàn bộ quân Đường.

- Giết!

Lạc Vụ Chính hét lớn một tiếng, năm nghìn quân Khiết Đan tiên phong được phát động, bọn họ giơ lên cao tấm chắn, chiến mã chạy chồm, cát vàng nổi lên cuộn cuộn, sát khí tràn ngập sa mạc, thổi quét về hướng quân Đường.

353. Chương 351: Ngàn Dặm Gấp Rút Tiếp Viện

Trận địa quân Đường sẵn sàng đón quân địch, Đỗ Nguyên Sơn khàn giọng lệnh :

- Cung thủ chuẩn bị!

Năm nghìn cung thủ quân Đường đã buông trường mâu, người người tay cầm cung, sau lưng là bình tên, bọn họ xếp thành ba hàng, Đỗ Nguyên Sơn ra lệnh, tiến lên vài bước kéo dẫn cự ly.

Tầm bắn của ngành nỏ quân Đường khoảng hai trăm bộ, mà hiệu suất sát thương tầm bắn khoảng một trăm bước. Lúc Quân Khiết Đan xông gần đến ba mươi, cung thủ nhanh chóng chạy lui về phía sau, để trường mâu bộ binh đằng sau tiếp trận.

Quân Khiết Đan tiến vào tầm bắn sát thương chín mươi bước, bình thường binh lính có thể phát hai mũi tên. Mà nỏ binh trải qua huấn luyện có thể phát ba mũi tên. Phụ trách ngăn chặn quân Khiết Đan đều là lão binh, trải qua huấn luyện nghiêm khắc, có thể phát ba mũi tên, thì tổng cộng một lần là một vạn năm nghìn mũi tên.

Hơn nữa năm nghìn trường mâu binh xếp sau đều có cung tiễn, bọn họ cũng có thể trong thời gian ngắn bắn ra một vòng, như vậy thực ra chính là hai vạn mũi tên bắn ra, uy hiếp đối với quân Khiết Đan là rất lớn. Chẳng qua kinh lực cung tiễn chưa đủ, bắn không xuyên qua thuẫn của quân Khiết Đan, đại đa số về sau chỉ có thể làm ngựa bị thương, mà tên nỏ thì bất đồng, nó có thể xuyên thủng quân Khiết Đan.

Trong nháy mắt quân Khiết Đan liền xông ào vào trong tầm bắn, năm nghìn cung binh xoay nâng Đường nỏ lên cao, chệch hướng lên góc 30 độ, tên nỏ lạnh lùng nhắm ngay vào đoàn kỵ binh càng ngày càng gần.

Quân địch càng ngày càng gần, cát vàng tràn ngập trời đất, che khuất bầu trời, đã hoàn toàn nhìn không thấy hình ảnh quân Khiết Đan, chỉ nghe tiếng trống vang, một nghìn năm trăm mũi tên của hàng thứ nhất quân Đường bay lên trời, gào thét vọt tới hướng tràn ngập cát vàng.

Hàng thứ nhất vừa bắn ra, hàng thứ hai bắn ra, ngay sau đó hàng thứ ba bắn ra. Một vòng bắn ra ba lượt, một vạn năm nghìn tên giống hệt lưới tên, phô thiên cái địa bắn về phía quân Khiết Đan.

Từng tiếng kêu thảm thiết nổi lên bốn phía, không ngừng có người có ngựa trúng tên, chiến mã ngã sấp xuống không ngừng, binh sĩ ngã đi ra, tên nỏ mạnh mẽ xuyên qua mộc thuẫn trong tay Khiết Đan, bắn vào khuôn mặt và lồng ngực kỵ binh.

Nhưng Khiết Đan giết người đổ cả mắt rồi, không để ý sinh tử, giục ngựa vội xông. Lúc này cung tiễn của trường mâu bộ binh Đường quân cũng đi theo bắn ra, mũi tên như mưa, tiễn như châu chấu. Một trận huyết chiến tàn khốc do đó bắt đầu triển khai.

Một vạn năm nghìn mũi tên bắn hơn hai ngàn kỵ binh, quân Khiết Đan cuối cùng đến tất cả, cung nỏ thủ nhanh chóng rút về phía sau, trường mâu bộ binh quân Đường cũng giơ thương đối phó.

Hai quân càng ngày càng gần, hai bên thậm chí đã nhìn rõ sát khí trên mặt đối phương, nhưng sắc mặt binh lính phía trước nhất thoáng chốc thay đổi, hoảng sợ vạn phần, nhưng bọn họ đã vô pháp đình chỉ, chỉ thấy bọn họ trong tiếng thét chói tai tuyệt vọng nhắm mắt lại.

Trong trận chiến một tiếng vang thật lớn, hai đội quân ầm ầm đụng vào nhau, vô số người phía trước nhất trong lần đụng nhau này chết thảm, thân thể nát vụn, mũ giáp và trường thương trường mâu bị gãy bay lên không trung, một hồi thảm thiết ác chiến do đó kéo ra.

Chiến mã và bộ binh từng bầy chém giết, lưỡi lê đao bổ, tiếng kêu thảm thiết, xương cốt bị chặt đoạn kêu răng rắc, trước khi chết cổ họng khanh khách kêu van thảm thiết.

Nhất Bách phu trưởng Khiết Đan hung hãn dị thường, tay gã cầm đại kiếm 30 cân chiến đấu, đối chiến cùng gã chính là một Đường quân tuổi trẻ, kinh nghiệm không nhiều, bị gã nắm chặt trường mâu, đâm một kiếm, chém binh sĩ Đường quân chặn ngang làm hai đoàn, nội tạng tuôn ra, máu phun tung tóe.

Một trường mâu úy Đường quân khác đáng người khôi ngô giận dữ, y phi bộ xông tới, từ phía sau đâm một thương mãnh liệt, lực đạo mạnh mẽ, đâm thấu Tỏa Tử Giáp của Bách phu trưởng Khiết Đan, mũi thương từ trước ngực lộ ra, trường mâu úy Đường quân hét lớn một tiếng đưa gã lên giữa không trung. Bách phu trưởng Khiết Đan ngã mặt xuống phía dưới, một đôi mắt to như chuông đồng, chết không nhắm mắt.

Mặt trời dần dần bị mảng lớn mây đen che đầy, mây đen buông xuống, gió lạnh lạnh thấu xương từ phương bắc đến, thổi bay bụi trên mặt đất. Máu tươi trên mặt đất nhanh chóng kết băng, người như đưa thân vào trong hầm băng, rét lạnh làm cho người khác không thở nổi.

Trong mạch địa chiếm diện tích mấy ngàn khoảnh, hai đội quân đang tiếp tục ác chiến, nhưng thế lực của quân Đường cũng đang nhanh chóng giảm xuống. Gần mười ngày ác chiến khiến cho bọn họ đều mỗi một

cực độ, mồ hôi và máu lẫn lộn, không ít người bởi vì thể lực tiêu hao quá độ mà hôn mê.

Nhưng kỵ binh Khiết Đan nhưng vẫn chưa tham gia tác chiến, bọn họ thể lực đầy đủ, thuật cưỡi ngựa thành thạo, kỵ binh đánh sâu vào cực kỳ sắc bén, xông vào đại trận quân Đường, chia bọn họ ra bao vây, quân Đường dần dần không chống cự nổi, liên tiếp bại lui.

- Tướng quân, mau chạy đi ! Các huynh đệ không chống đỡ nổi rồi.

Một tên binh lính hô lớn.

Đỗ Nguyên Sơn nhìn quanh xem xét, hiện tại rút lui như thế nào, một khi bọn họ duy trì không được rút lui về phía sau, Đường quân sẽ gần như hoàn toàn sụp đổ, đem kịch chiến diễn biến thành một trận giết hại lớn.

Nhưng hiện thực tàn khốc như thế, y trở mắt nhìn từng nhóm sĩ binh Đường quân bị tàn sát, kêu rên khóc gào, ôm đầu chạy thực mạng. Cánh tả đã dần dần gần như hoàn toàn sụp đổ. Mắt thấy toàn quân thất bại, Đỗ Nguyên Sơn nhìn không được ngửa mặt lên trời thở dài:

- Không thể ngờ được Đỗ Nguyên Sơn ta chết ở chỗ này!

Y muốn hạ lệnh toàn quân lui lại, nhưng vào lúc này, phương xa chợt truyền đến tiếng kèn vang dội, tiếng kèn giống hệt một hồi gió xuân loại thổi tan trời đông giá rét, cũng thổi rối loạn lòng quân Khiết Đan, bọn họ đều rút lui về phía sau, dừng giết hại đối với sĩ binh Đường quân.

Chỉ thấy mấy ngàn kỵ binh Đường quân phi như bay về hướng bên này, một lá cờ lớn đón gió phấp phới cờ lớn thêu lên hai chữ 'Thiên kỵ', đây là năm nghìn quân Lý Trân chạy tới.

Hơn một vạn sĩ binh Đường quân hoan hô, sĩ khí đại chấn, Đỗ Nguyên Sơn cảm động nước mắt tuôn ra.

Lúc này trời sắc đã gần đến hoàng hôn, quân Khiết Đan cũng đã mệt không chịu nổi, binh quân Đường chợt đánh tới kỵ khiến cho bọn chúng trận cước đại loạn. Lạc Vực Chính kinh ngạc, quân Đường dĩ nhiên là theo phía sau lưng bọn họ đánh tới, lại không nghênh chiến, bọn họ liền gặp phải hai mặt địch, gặp đến độ y hô lớn:

- Tập kết đội ngũ! Tập kết đội ngũ!

Nhưng kỵ binh Khiết Đan cơ cơ bản đã phân tán nhỏ, nhất thời không thể nào tập kết đội ngũ. Lúc này, năm nghìn kỵ binh quân Đường đã phô thiên cái địa đánh tới, hơn ngàn bộ binh Khiết Đan bối rối bắn tên về phía kỵ binh quân Đường.

- Đánh tan quân Khiết Đan, giết.....

Vô số kỵ binh Đường quân vung đao rồng to. Địch Yến theo thật sau Lý Trân, nàng cũng kích động được vung đao hô to:

- Giết.

Lý Trân huy động chiến đao, hấn ở trên chiến mã bay nhanh chạy vội, Phi Dương lông bờm màu trắng bay phía trên ngân sắc mũ giáp của hấn.

Phía sau hấn, cờ lớn quân Đường phấp phới trong gió, thiên quân vạn mã rong ruổi tại nguyên dã, năm nghìn kỵ binh gào thét về phía trước, cát dưới vó ngựa cuộn cuộn tung bay, bụi đất ngập trời, che hết cả hoàng hôn, sát khí như Đường quân trên Hoàng Nguyên, quét về hướng quân Khiết Đan.

Sự đen tối của quân Đường Ấm tại thời khắc này bị xua tan, quân Khiết Đan khóc thét, bao phủ bọn họ là sợ hãi cực độ, không biết làm sao.

- Tập kết! Chống cự

Lạc Vực Chính khàn giọng kêu gào, nhưng quân Đường xông ào vào hậu quân bọn họ, mấy ngàn bộ binh Khiết Đan không kịp chỉnh đội đã biến thành quỷ dưới đao quân Đường, khắp nơi kêu rên, đầu người cuộn cuộn rơi xuống đất, chiến đao huy động lên chướng mắt ánh sáng, trường mâu như rừng, cả vùng đất quanh quần rồng giận của quân Đường, quân Khiết Đan bỏ chạy tứ phía.

Ngoan cố chống cự, ba nghìn trạm kì binh Khiết Đan hộ vệ chủ tướng Lạc Vụ Chính cũng bị quân Đường đột nhiên tới kinh hãi lạnh mình, nhưng bọn y liều chết chống cự như cũ.

Ba nghìn bộ binh Khiết Đan đứng thành hàng, có tay cầm trường mâu, giương cung tên, và trường kiếm, ý đồ liều chết chống cự, nhưng kỵ binh quân Đường đông nghịt trong nháy mắt vọt tới, khí thế phong bạo đánh sâu vào làm cho bọn chúng không mở mắt được, không ít người kêu gào tuyệt vọng.

Năm nghìn kỵ binh quân Đường quân như như gió bão mưa rào xông ào ào vào trong quân Khiết Đan,

Binh lính Khiết Đan quay cuồng dưới vó ngựa, hoành đao chém đứt cổ bọn chúng, trường mâu đâm xuyên qua ngực bọn chúng, đầu người lặn xuống đất, chân tay máu me tung tóe, máu tràn ngập trong không khí, tiếng kêu thảm thiết vang vọng khắp nơi.

Quân Đường như thủy ngân xuyên thấu đại trận quân Khiết Đan, chia ra bao vây bọn chúng. Mặc dù quân Khiết Đan dựa vào nơi hiểm yếu chống lại, nhưng sức chiến đấu của bộ binh và kỵ binh sức cách xa, khiến cho bọn chúng liên tiếp bại lui, chết thảm trọng.

Một vạn hai nghìn quân Đường rốt cục sắp xếp ổn thỏa đội ngũ, sĩ khí binh lính một lần nữa phấn chấn. Mắt thấy kỵ binh quân Đường đi qua, Đỗ Nguyên Sơn kích động được không thể nào tự kiềm chế, quay đầu lại hét lớn:

- Các huynh đệ, theo ta giết địch!

- Giết!

Mấy ngàn sĩ binh Đường quân hò hét xông về hướng kỵ binh Khiết Đan, trường mâu như rừng đều đâm về hướng kỵ binh quân Khiết Đan. Giờ đây quân Đường sĩ khí đại chấn, vô số quân Khiết Đan chọn hạ chiến mã, chiến cuộc đang nhanh chóng thay đổi.

Tại trong đội ngũ kỵ binh quân Đường, năm trăm kỵ binh Nội vệ quân Đường đi theo Lý Trân phóng ngựa bay nhanh, bọn họ như một con dao sắc nhọn, xuyên thẳng phía sau lưng đội thân binh của Lạc Vụ Chính, chỉ một thoáng liền giết mở một đường máu.

Lý Trân vùng chiến đao, quân Khiết Đan chết dưới đao hấn không đếm được. Lúc này bọn họ cách Lạc Vụ Chính đã không đủ ba trăm bước, Lý Trân có thể nhìn thấy rõ ràng kim sắc mũ giáp của Lạc Vụ Chính, đây là sau khi y tàn sát hàng loạt dân trong thành Triệu châu, Tôn Vạn Vinh ban nón trụ của mình cho y.

Lý Trân nghĩ đến

Vương Hiếu Kiệt chết thảm, ánh mắt hấn trở nên đỏ bừng, hét lớn một tiếng:

- Người nào lấy được đầu thủ lĩnh quân giặc, quan thăng một bậc, tiền thưởng hai ngàn xâu!

Binh lính quân Đường nghe trọng thưởng như được khích lệ, trở nên như hổ đói, người người phía sau tiếp trước, giết về hướng chủ tướng Khiết Đan cách hơn mười bước, giết binh lính Khiết Đan liên tiếp bại lui, xác người khắp nơi trên đất, đã cách Lạc Vụ Chính còn rất gần rồi.

Lý Trân không chút do dự, tháo cung tiễn xuống, hấn hai chân giữ ngựa, giương cung lắp tên, thúc ngựa chạy, người chiếu nghiêng, tiễn như chớp bắn ra, thẳng đến Lạc Vụ Chính.

Giờ đây tầm mắt của Lạc Vụ Chính bị kỵ binh quân Đường quân ngăn cản, y gặp quân Đường đã giết đến gần mình, vội vàng hạ lệnh mười mấy tên thân binh hộ vệ chuẩn bị phá vòng vây chạy trốn, mũi tên Lang Nha bay nhanh đến trước mặt y. Lạc Vụ Chính bất ngờ, nhưng đã tránh không kịp, “phập”,

y bị một mũi tên bắn trúng cổ họng.

Lạc Vụ Chính lấy tay che cổ họng, ngã xuống ngựa, thân binh của y vội vàng đỡ lấy y. Tửu Chí đã suất mười mấy kỵ binh quân Đường giết đến. Tửu Chí con mắt đều đỏ ngầu, vung đao chém lung tung.

Thân binh của Lạc Vụ Chính gặp những quân Đường hung mãnh vô cùng, không thể nào ngăn cản, mà chủ soái xem chừng đã không sống được. Rơi vào đường cùng, bọn họ buông chủ soái chạy trốn về hướng tây.

Tửu Chí xoay người xuống ngựa, gơ tay chém xuống cổ họng Lạc Vụ Chính, đem chặt bỏ đầu Lạc Vụ Chính. Y lên ngựa, gơ lên đầu người la to:

- Tên đầu sỏ bên địch đã bị ta giết chết! Tên đầu sỏ bên địch đã bị ta giết chết!

Địch Yến thấy Tửu Chí đoạt công lao của Lý Trân, tức giận thấp giọng mắng:

- Người này da mặt sao dày như vậy?

Lý Trân không màng tới Tửu Chí tranh công, hấn hét lớn một tiếng nói:

- Tên đầu sỏ bên địch đã chết, các huynh đệ, theo ta giết!

Từ việc Lạc Vụ Chính bị quân Đường giết chết, soái kỳ cũng bị binh sĩ quân Đường chém ngã, hơn một vạn quân Khiết Đan trong tinh thần tuyệt vọng và sợ hãi gần như hoàn toàn sụp đổ, bọn họ tranh nhau chạy trốn chết, quăng mũ cởi giáp, chạy trốn.

Kỵ binh Khiết Đan liều mạng chạy về phương bắc chạy trốn, nhưng bộ binh lại thương vong nghiêm trọng, bọn họ chạy không qua được thiết kỵ Đường quân, đều ngã xuống đất, móng ngựa phần nộ từ trên người bọn họ chạy như bay mà qua.

Quân Khiết Đan tiên phong được phát động, bọn họ giơ lên cao tấm chắn, chiến mã chạy chồm, cát vàng nổi lên cuộn cuộn, sát khí tràn ngập sa mạc, thổi quét về hướng quân Đường.

354. Chương 352: Hai Quân Giăng Co

Vài tên binh lính dẫn Đỗ Nguyên Sơn đi lên. Đỗ Nguyên Sơn trong thâm tâm cảm động vạn phần, nếu không có Lý Trân xuất kỵ binh kịp thời đuổi tới, bọn họ hôm nay toàn quân đã bị tiêu diệt, y quì xuống nắm lấy tay Lý Trân hành lễ:

- Tại hạ Đỗ Nguyên Sơn, cảm tạ Lý tướng quân đại ân cứu viện.

Lý Trân vội vàng đỡ hấn dậy:

- Đỗ tướng quân không cần đa lễ, xuất quân cứu viện là việc của chúng ta, ta chỉ hi vọng có thể viện binh kịp thời, hi vọng Đường quân không bị tổn thất quá lớn.

Đỗ Nguyên Sơn thở dài:

- Lý tướng quân đến thật đúng lúc, Đường quân đã thương vong thảm trọng, sắp tan tác, ta cũng không biết Đường quân thương vong bao nhiêu.

Lý Trân thấy mặt trời đã xuống núi, màn đêm sắp buông xuống, bèn nói:

- Nhanh chóng thu dọn rồi rút quân! Ta e rằng Khiết Đan một lần nữa lại tới, dù sao binh lực chúng ta không nhiều lắm, nếu đánh sẽ thiệt thòi lớn.

Một câu nhắc nhở Đỗ Nguyên Sơn, y lập tức ra lệnh:

- Cứu giúp thương binh rồi lập tức lui lại!

Đường quân không kịp thu dọn chiến trường, chỉ là gộp nhặt chiến mã và lương khô quân Khiết Đan bỏ lại, chiến mã dùng để vận chuyển sĩ binh Đường quân bị thương, lương khô dùng để tiếp tế cho binh lính, hơn một vạn Đường quân, năm nghìn kỵ binh hộ vệ, nhanh chóng rút lui hướng đông.

Đúng như Lý Trân lo lắng, vừa mới rút lui khỏi hướng tây hơn một canh giờ sau, Tôn Vạn Vinh liền xuất lĩnh hai vạn kỵ binh Khiết Đan chạy tới huyện Ngư Dương. Lúc này Tôn Vạn Vinh đã nhận được cấp báo đến từ Lạc Dương, triều Đường phái Lâu Sư Đức làm chủ soái, đã xuất lĩnh mười vạn đại quân bắc thượng, y sợ Lạc Vụ Chính tổn thất liền suất quân chạy đến trợ giúp.

Nhưng Tôn Vạn Vinh vẫn tới chậm một bước, Lạc Vụ Chính đã bị Đường quân đánh bại, hai vạn quân chỉ còn lại không đủ một vạn người, chết hơn vạn, chủ tướng Lạc Vụ Chính cũng không may chết thảm, đây là lần tổn thất lớn nhất từ trước tới nay mà Tôn Vạn Vinh khởi binh gặp phải.

Tôn Vạn Vinh nhìn thì thở khắp nơi trên mặt đất, tay của y siết chặt, nghiêng rằng nghiêng lợi nói:

- Lại là cái tên Lý Trân, ta nhất định phải tự tay giết chết hắn!

Một Vạn phu trưởng ở bên cạnh thấp giọng đề nghị nói:

- Bọn họ mới bỏ chạy hơn một canh giờ, hay là chúng ta đuổi theo, có lẽ có thể đuổi kịp bọn họ!

Tôn Vạn Vinh lắc đầu:

- Đây là chi Đường quân không phải chủ lực, không thể đem tinh lực đặt ở trên người bọn họ, mấu chốt là Đường quân chủ lực của Lâu Sư Đức. Chúng ta phải nghĩ cách đánh bại hắn, chỉ cần chiến thắng Đường quân chủ lực, Hà Bắc sẽ thuộc về chúng ta.

Lúc này, Át Oan Vũ tiến lên cười nói:

- Ta có cách đánh bại Đường quân, không biết tù trưởng nguyên ý tiếp thu hay không?

Tôn Vạn Vinh tinh thần chấn động, cho tới bây giờ, tất cả kế sách của Át Oan Vũ đã thành công. Tôn Vạn Vinh đối với gã cơ hồ nói gì nghe vậy, y vội vàng nói:

- Mời Tướng quân nói!

Át Oan Vũ thấp giọng nói:

- Hai mươi vạn đại quân Đường quân, vấn đề lớn nhất chính là tiếp tế, có thể nói tiếp tế mang tính chất thành bại. Nếu chúng ta kéo dài chiến tuyến, như vậy Đường quân chủ lực và hậu cần tiếp tế trong lúc đó tất nhiên sẽ xuất hiện lỗ hổng, chỉ cần chúng ta nắm lấy cơ hội, làm thiệt hại hậu cần tiếp tế của Đường quân. Đường quân chủ lực sẽ không chiến tự loạn, như vậy tiêu diệt hai mươi vạn quân sẽ nằm trong lòng bàn tay của chúng ta.

Tôn Vạn Vinh mừng rỡ, lại hỏi:

- Thế kéo dài chiến tuyến như thế nào?

Át Oan Vũ ghé vào lỗ tai y nói nhỏ vài câu. Tôn Vạn Vinh chậm rãi gật đầu, phương án của Át Oan Vũ đã rõ trong lòng của y.

Trời sáng dần, Đường quân đã tới Yến Tắc Bảo, nơi này là căn cứ phía ngoài Yến Sơn, địa thế hiểm yếu, Đường quân đóng trong này có ba trăm quân.

Mặc dù ba trăm quân coi giữ không thể nào ngăn cản đại quân Khiết Đan tiến công, nhưng có hơn vạn Đường quân, tòa Yến Tắc Bảo lại có ý nghĩa không tầm thường. Bọn họ có thể dựa vào địa thế hiểm yếu trấn thủ, cho dù có mấy vạn quân Khiết Đan đánh tới cũng chưa chắc có thể đánh hạ Yến Tắc Bảo.

Đường quân lúc này mới buông lỏng một hơi, bọn họ sớm đã mỏi mệt không chịu nổi, đều nghỉ ngơi uống nước, bổ sung lương khô. Đỗ Nguyên Sơn lại tìm đến Lý Trân, thở dài nói:

- Ta vừa này kiểm kê một chút, còn có một vạn hai ngàn binh lính, ngày hôm qua kịch chiến một hồi, chúng ta bỏ mình gần hai ngàn binh lính, người bị thương cũng có hơn một ngàn người.

- Nhưng chúng ta lại lấy được thắng lợi cuối cùng, không phải sao?

Lý Trân cười an ủi y nói:

- Ta cũng đại khái đoán chừng một chút, hai quân chúng ta ít nhất giết bảy tám ngàn địch, còn giết chết Lạc Vụ Chính, chỉ ít chúng ta có thể hướng triều đình thỉnh công.

Đỗ Nguyên Sơn nghe hiểu ý tứ Lý Trân, hắn muốn đem công lao tính cho quân đội. Đỗ Nguyên Sơn nào không biết xấu hổ tiếp nhận phần chiến công không thuộc về mình, y lắc đầu nói:

- Tối hôm qua công lao thuộc về tướng quân, chúng ta là được tướng quân cứu, sẽ không tham công.

Lý Trân cười cười, liền chuyển hướng chủ đề, nói với Đỗ Nguyên Sơn:

- Từ nơi này đến Du quan ước chừng còn một trăm hai mươi dặm, ta tính suất quân tiến đến bên Du quan, Yến Tắc Bảo giao cho Đỗ tướng quân trấn thủ, hẳn là không có vấn đề!

Đỗ Nguyên Sơn gật gù đầu

- Ta còn có một vạn hai ngàn huynh đệ, thủ Yến Tắc Bảo hoàn toàn không có vấn đề, nhưng ta không đủ lương thực, đây là vấn đề trước mắt lớn nhất. Ta đang tính toán Du quan đến o tuyến đường vận chuyển lương thực Yến Tắc Bả, không biết tướng quân có thể lưu một ít ngựa cho ta không.

- Không có vấn đề!

Lý Trần sáng khoái đáp ứng nói:

- Ta đem được ba nghìn con chiến mã đoạt trong tay quân Khiết Đan đều để lại cho tướng quân, hơn nữa Lâu tướng quốc xuất lĩnh đại quân chậm nhất ba bốn ngày sau sẽ giết đến, tướng quân cứ cố gắng duy trì vài ngày.

Đỗ Nguyên Sơn im lặng gật đầu, y có chút lo lắng về tình trạng của Đường quân ở huyện Kế. Một lúc lâu sau, thủ hạ Lý Trần thu thập xong, hơn năm ngàn người phi thân lên ngựa, thúc mã chạy đi hướng Du quan.

Thời gian ba ngày trôi qua, Lâu Sư Đức xuất lĩnh hai mươi vạn đại quân đã tới U Châu. Giờ đây, đại quân Khiết Đan đã rút lui hướng bắc, huyện Kế bị bao vây rất cục đã được giải, Tô Hồng Huy đích thân nghênh đón đại quân Lâu Sư Đức.

Đại quân Lâu Sư Đức đóng ở bờ bắc Tang Kiền Hà phía nam Kế huyện tầm hai mươi dặm, đại quân chiếm diện tích hơn một ngàn, mấy ngàn đỉnh lều lớn liếc mắt không thấy giới hạn.

Dưới sự dẫn vài tên binh lính Tô Hồng Huy tới trung quân lều lớn. Trong nội tâm Tô Hồng Huy vô cùng không yên, cái chết của Vương Hiếu Kiệt gã có trách nhiệm rất lớn. Gã biết rõ thánh thượng sẽ không tha thứ cho mình. Lần này gã liều chết ngăn cản đại quân Khiết Đan xuôi nam, có thể trong lộ trình này thay mình chuộc tội.

- Tô tướng quân xin mời! Lâu tướng quốc đang ở trong doanh trại chờ.

Tô Hồng Huy nén kiềm chế nội tâm khẩn trương bước nhanh đi vào lều lớn, chỉ thấy Lâu Sư Đức đang đứng trước bàn địa đồ không nói. Gã vội vàng tiến lên quỳ xuống, cao cao khoanh tay nói:

- Ty chúc tham kiến Lâu tướng quốc!

Lâu Sư Đức ngẩng đầu liếc mắt nhìn gã, lạnh nhạt nói:

- Tô tướng quân mời đứng lên.

Tô Hồng Huy nghe tiếng Lâu Sư Đức lạnh nhạt, gã chột đồ bưng cả khuôn mặt, sợ hãi vội vàng nói:

- Ty chúc biết tội!

- Người quả thật có tội, nhưng tội của người không phải do ta có thể quyết định, người tự đi giải thích với thánh thượng, ta hiện tại chỉ quan tâm đánh bại Khiết Đan như thế nào. Người có bao nhiêu trình độ tướng tài để giảm tội, người hiểu ý của ta không?

Tô Hồng Huy lặng lẽ không nói gì, gã đương nhiên hiểu ám hiệu của Lâu Sư Đức, sau nửa ngày, gã thở dài nói:

- Ty chúc nguyện đem hết toàn lực trợ tướng quốc.

Lâu Sư Đức gật đầu nhẹ, trên mặt biểu lộ hòa hoãn rất nhiều.

- Ta hiện tại muốn biết tình trạng quân Khiết Đan, người hãy nói cho ta biết.

Tô Hồng Huy thoáng yên ổn trong lòng, vội vàng nói:

- Bẩm tướng quốc, Khiết Đan trước mắt đóng quân dày đặc, theo tin tình báo, bọn họ ước chừng có mười hai vạn người, bọn họ từ Triệu Châu cướp lương thực Đường quân, bọn họ ở ngoài đã nửa năm.

Lâu Sư Đức âm thầm mắng Vô ý Tông nhu nhược, mấy ngàn kỵ binh Khiết Đan đã làm mười vạn đại quân của gã sợ tới mức hồn phi tán đả, lương thảo toàn bộ mất đi hầu như không còn, còn bị người Khiết Đan đồ diệt mấy vạn người, loại tướng bại hoại này sao thánh thượng vẫn không trừng trị tội của gã, quả thực là buồn cười.

Trong nội tâm Lâu Sư Đức buồn bực, lại hỏi:

- Tình trạng Du quan bên kia như thế nào?

- Bên kia Du quan do Lý tướng quân trấn thủ, năm nghìn kỵ binh và một vạn binh lính, hoàn toàn có thể bảo vệ được.

Lâu Sư Đức chấp tay đi vài bước, lão cảm thấy Khiết Đan như có chút không hợp tình lý, ví như bọn họ rõ ràng không hung hăng cướp đoạt một phen rồi rút lui, cái này hoàn toàn không phù hợp quy tắc làm việc Khiết Đan.

Đó cũng không phải Tôn Vạn Vinh nhân từ, mà y lấy tư cách đại tù trưởng, là phải làm thỏa mãn các yêu cầu cướp đoạt của các bộ lạc, bằng không cái đại tù trưởng này sẽ không nghe theo y.

Như vậy chỉ có thể hiểu, Khiết Đan cũng không thật sự rút quân, mà là đang dẫn dụ mình bắc thượng, ý đồ kéo dài chiến tuyến, một đòn đánh tan hai mươi vạn Đường quân, cường thịnh trở lại đoạt Hà Bắc. Tôn Vạn Vinh sau phục kích đắc thủ tiêu diệt Vương Hiếu Kiệt, dã tâm của y đã không thể nào khống chế rồi.

Lúc này, Tô Hồng Huy lại thấp giọng nói:

- Ty chức thấy quân Khiết Đan muốn dẫn Đường quân tới quan ngoại trên thảo nguyên quyết chiến, như vậy kỵ binh của bọn chúng sẽ chiếm ưu thế. Quân Khiết Đan mấy lần đều dùng kế dụ binh, kể cả dụ dỗ đối với Vương đại tướng quân, lúc này đây cũng hẳn là như vậy, nếu tướng quốc khinh địch, vậy thì sẽ trúng kế của bọn chúng.

Người Khiết Đan và người Thổ Phiên đều giống nhau, sức chiến đấu đều rất mạnh tinh thần dân tộc rất dũng mãnh, so về người Đột Quyết, bọn họ được trang bị thêm vũ khí rất tốt, thực ra là cướp đoạt lại vũ khí của đại Đường, đây là đội quân tinh nhuệ, kẻ khinh địch tất bại.

- Tướng quốc không nghĩ nghênh chiến sao?

- Cũng không phải!

Lâu Sư Đức cười lạnh một tiếng nói:

- Đã như vậy, chúng ta xuất binh ra Hoài Nhu, ta xem là ai hơn ai?

Đúng lúc này, bên ngoài tiếng ồn ào vọng vào, Lâu Sư Đức nhướng mày, bất mãn hỏi:

- Chuyện gì ồn ào vậy?

Một thân binh chạy vào lều lớn, gấp giọng bẩm báo:

- Tướng quốc, tuyết rơi rồi.

Lâu Sư Đức trầm ngâm một hồi, bước nhanh đi ra lều lớn, chỉ thấy khắp bầu trời đại tuyết bay lả tả, xa xa không trung đã biến thành một mảnh tối mịt mù, trận đại tuyết mùa đông năm nay rốt cục đã khoan thai mà đến.

Chiến cuộc phát triển thường thường cũng không theo ý chí của người mà thay đổi, mùa đông năm này vô cùng quý dị, đến hạ tuần tháng 11 bắc phong mới rơi trận đại tuyết đầu tiên, nhưng rất nhanh, liên tiếp ba trận nổi đuổi nhau mà đến.

Bão tuyết trồn vện bốn ngày bốn đêm, đợi lúc tuyết ngừng, mặt đất sớm đã biến thành một mảnh tuyết trắng như thế giới tuyết, cánh đồng bát ngát tuyết đọng sâu đến ba thước, toàn bộ sinh sản dừng lại, chiến tranh bị thúc ép cũng bỏ dở.

Nhưng giờ đây, đại quân Khiết Đan cũng không thể nào quay về hang ổ Tùng Mạc, mười hai vạn đại quân bị nhốt tại Mật Vân. Hai mươi vạn Đường quân cũng bị nhốt tại U Châu như thế, hai quân cách nhau

trăm dặm, may mà song phương đều lương thực sung túc, cũng chỉ có thể kiên nhẫn chờ đợi lúc tuyết tan sẽ tiến hành trận quyết chiến cuối cùng.

355. Chương 353: Thảo Nguyên Chi Lang

Đến hạ tuần tháng một năm sau, thời tiết đầu xuân đến, trên thảo nguyên băng tuyết bắt đầu tan, sau một mùa đông nghỉ dưỡng những du mục cũng bắt đầu công việc bận rộn.

Vượt qua hướng tây Khiếm Đối Sơn và Ô Sơn, chính là thảo nguyên mênh mông, từng đồi núi thấp thấp phân bố rộng lớn phía trên bình nguyên, từng núi băng cao tan ra thành nước tạo thành một dòng sông nhỏ dài hẹp, chảy uốn lượn trong đồi núi, thành từng hồ nước sáng ngời trong như gương.

Đầu xuân, lương thực sung túc, nước chảy chảy xiết, từng bầy bò dê tại bờ sông nhàn nhã ăn cỏ. Vùng này là địa bàn bộ tộc Bạt Dã Cổ Đột Quyết, có hơn năm vạn người, phân bố tại phía tây Ô Sơn rộng lớn.

Quanh ven hồ là nơi tụ tập của những người chăn nuôi, những căn lều xa xa đủ biết được cuộc sống nhàn nhã yên tĩnh của những người mục dân nơi đây.

Buổi sáng hôm nay, xa xa xuất hiện một hắc tuyến, một đội quân hùng mạnh xuất hiện ở trên thảo nguyên, những mục dân hoảng sợ bất an, bọn họ lớn tiếng hét to, kêu gọi người nhà, một đám mục khuyến hướng về quân đội phía xa xa sửa vang.

Tù trưởng Ô Thuật Liệt suất lĩnh hơn ngàn dũng sĩ bộ tộc đi nghênh đón, khi y dần dần thấy rõ đại kỳ đối phương, không khỏi nhẹ nhàng thở ra, là cờ xí của quân đội Đột Quyết.

Lúc này, có binh lính hô lớn:

- Tù trưởng, là đại kì Kim Lang Khả Hãn!

Ô Thuật Liệt chợt nhận ra trên một mặt đại kỳ, thêu một con sói lớn màu vàng, đây là vương kì Đột Quyết Khả Hãn. Ô Thuật Liệt âm thầm sợ hãi, lẽ nào Khả Hãn tới rồi sao?

Y không kịp suy nghĩ, cuống quýt thúc ngựa lên đón.

Đây là đại quân Đột Quyết, chính là do Khả Hãn A Sử Na Mặc Xuyết suất lĩnh năm vạn đại quân Đột Quyết. Mùa đông năm ngoái gã nhận được quốc thư của Hoàng đế Võ Tắc Thiên Đường triều, yêu cầu gã xuất binh hiệp trợ Đường quân đối phó Khiết Đan.

Giờ đây nội chiến Đột Quyết vừa mới kết thúc. Hai đệ đệ của A Sử Na Mặc Xuyết ý đồ đánh ngã gã để thống trị, khiến cho bên trong có một trận nội chiến kịch liệt. A Sử Na Mặc Xuyết dù đã bình ổn nội loạn, nhưng bên trong Đột Quyết cũng tổn thất thảm trọng, nhu cầu cần bổ sung cấp bách.

Đường triều thỉnh cầu khiến A Sử Na Mặc Xuyết thấy được cơ hội, gã hoàn toàn có thể đền bù tổn thất từ Khiết Đan, đồng thời lại yêu cầu Đường triều thưởng, là gã có thể thuận lợi vượt qua lần nguy cơ này.

Bởi vậy A Sử Na Mặc Xuyết đáp ứng thỉnh cầu của sứ giả Đường triều, nhưng đại tuyết phong tỏa thảo nguyên, khiến cho gã không cách nào có thể xuất binh.

Đợi cho mùa xuân năm sau đến, mặc dù băng tuyết trên thảo nguyên không hoàn toàn tan chảy, nhưng A Sử Na Mặc Xuyết sớm đã không thể chờ, gã lập tức đích thân suất lĩnh năm vạn đại quân Đột Quyết xuất phát hướng đông.

A Sử Na Mặc Xuyết ngóng nhìn xa xa mấy ngàn dặm lều trại, nơi này là lều trại đại tù trưởng của bộ tộc Bạt Dã Cổ, dựa vào người Khiết Đan gần đây.

Lúc này, một đội kỵ binh đối phương chạy gấp đến, cầm đầu chính là tù trưởng Ô Thuật Liệt của bộ tộc Bạt Dã Cổ.

A Sử Na Mặc Xuyên nở nụ cười, quân đội của gã vừa cần tiếp tế. Một lát, Ô Thuật Liệt chạy đến trước mặt Mặc Xuyên, y ngồi trên ngựa hành lễ nói:

- Khả Hãn đích thân đến, như hùng ưng đến hồ Câu Luân, bộ tộc Bạt Dã Cổ tự đáy lòng xin hoan nghênh Khả Hãn đã đến.

A Sử Na Mặc Xuyên cười vỗ vỗ bờ vai của y:

- Tự đáy lòng chưa hẳn đã hoan nghênh, đằng sau ta có năm vạn mồm cũng không phải là dễ dàng thỏa mãn như vậy.

Sắc mặt Ô Thuật Liệt chợt trở nên trắng bệch, sau nửa ngày nói không ra lời, y thật sự không rõ ý Khả Hãn.

A Sử Na Mặc Xuyên thản nhiên nói:

- Ta thực ra chỉ là quá cảnh, nhưng cần bổ sung, ta muốn mười vạn con dê và năm vạn túi sữa ngựa mẹ, có thể khấu trừ trong năm năm bộ tộc Bạt Dã Cổ.

Mặc dù mấy con số này cũng không nhỏ, nhưng có thể khấu trừ theo năm, cũng không phải gánh vác thêm các khoản khác, Ô Thuật Liệt nhẹ nhàng thở ra, y vừa cười hỏi:

- Khả Hãn là muốn đánh thật sao?

Bộ tộc Thất Vi phân bố tại hướng đông bắc, mà Khiết Đan tại hướng đông nam, Ô Thuật Liệt không nghĩ đến Khiết Đan, y cho rằng Khả Hãn tới là thảo phạt bộ tộc Thất Vi năm ngoài cổng nạp không đủ.

A Sử Na Mặc Xuyên lại lắc đầu:

- Không! Mục tiêu của ta là Khiết Đan. Thất Vi đã tạ tội ta, ta một lần nữa cho bọn họ một cơ hội.

Ô Thuật Liệt chợt hiểu được, Khiết Đan và Đại Đường đang giao chiến, Khả Hãn hiển nhiên là muốn tập kích Khiết Đan, việc có lợi như thế, trong lòng của y cũng nóng lên, y liền để tay trước ngực, nói:

- Ô Thuật Liệt cũng nguyện ý suất lĩnh ba nghìn dũng sĩ đi theo Khả Hãn tác chiến!

A Sử Na Mặc Xuyên ngửa mặt lên trời cười ha hả:

- Ô Thuật Liệt, ngươi cũng không ngốc nha!

Đại quân Đột Quyết vừa lướt qua Ô Sơn, bọn họ liền gặp một bộ tộc Khiết Đan, đây là một bộ tộc nhỏ, khoảng hơn vạn người, nhiều thanh niên khỏe mạnh cùng Tôn Vạn Vinh ra chiến trường, trong bộ lạc chỉ có người già, phụ nữ và trẻ em.

A Sử Na Mặc Xuyên nhìn xa xa mấy trăm dặm trại Khiết Đan, gã cười lạnh một tiếng, quay đầu sang ra lệnh với trưởng tử Bạc Câu:

- Bạc Câu, giao cho con đó!

Bạc Câu tuổi chừng hai mươi, y kế thừa tính cách tàn bạo của phụ thân, so với sói thảo nguyên còn hung tàn hiếu chiến hơn, y rút ra chiến đao, chỉ phía lều trại, hét một tiếng:

- Giết!

Chiến mã lao nhanh, sát khí bắn ra, mấy ngàn kỵ binh Đột Quyết rút ra chiến đao, vung đao hướng giết tới du mục chạy trốn. Một trận giết chóc bắt đầu triển khai vào thời khắc này.

Từ bộ tộc Dã Bạt Cổ đi về sào huyệt Khiết Đan phía trước không còn xa, ba ngày sau, năm vạn đại quân Đột Quyết dần dần đã tới sào huyệt Khiết Đan.

Tộc trưởng của Khiết Đan ở phía tây Ô Sơn hai trăm dặm, một con sông lớn chảy qua trên thảo nguyên, trong lúc này bãi cỏ tốt tươi, tụ cư hai mươi mấy vạn nhân khẩu, là nơi ở của đại tù trưởng Tôn Vạn Vinh của Khiết Đan.

Lúc này, bầu không khí hoảng sợ bao phủ lên Khiết Đan. Thông tin đại quân Đột Quyết lướt qua Ô Sơn lúc này đã rơi vào trong tay.

Trong doanh trại, đệ của Tôn Vạn Vinh là Tôn Vạn Khang giống hệt con kiến trên lò lửa, gấp đến độ đi qua đi lại. Gã đã nhận được mười tin tức bất hạnh, nơi đại quân Đột Quyết đi qua, chém tận giết tuyệt người trong bộ tộc gã, người già phụ nữ và trẻ em cũng không buông tha.

Cục diện hôm nay như vậy cũng là do Tôn Vạn Khang chuẩn bị không kịp, sau khi tấn công Đường triều thuận lợi, bọn họ lại dâng lên dã tâm, tổ chức tất cả thanh niên trai tráng tiến đến Hà Bắc đánh cướp, lại không nghĩ rằng Đột Quyết đánh lên lại đến mức nhanh chóng và mãnh liệt như thế.

Càng làm cho gã lo lắng chính là hai thế lực lớn Đường triều và Đột Quyết liên hợp lại, đã hình thành một chi lực lượng cường đại, Khiết Đan của gã không thể chống cự, làm không tốt Khiết Đan sẽ gặp phải vong tộc diệt chủng.

Gã đã cầu cứu đại tù trưởng Tôn Vạn Vinh, nhưng nước xa không cứu được lửa gần, quân chủ lực Khiết Đan đánh trận trở về nhanh nhất cũng phải mười ngày, nhưng kỵ binh Đột Quyết đã vô cùng cấp bách.

Binh lính đi dò xét tình hình vẫn không có tin tức mới nhất truyền đến, nhưng Tôn Vạn Khang biết rõ, đối với kỵ binh thảo nguyên, lộ trình hơn mười dặm chẳng qua là một canh giờ mà thôi, quân địch sẽ tiến đánh bất cứ lúc nào, nhưng hơn mười vạn bộ tộc của gã cũng không cách nào mang đi nhanh như vậy, cho dù, dù già dốt trẻ mang đi, mang theo bầy cừu, cũng sẽ rất nhanh bị quân địch đuổi theo, nên bây giờ làm gì?

Hối hận và lo lắng khiến lòng Tôn Vạn Khang không yên. Đúng lúc này, ngoài doanh trại có tiếng bước chân dồn dập.

- Nhị tù trưởng!

Là âm thanh của người báo tin, âm thanh hoảng sợ vạn phần, khiến tim Tôn Vạn Khang gần như muốn ngừng đập. Gã lơ mơ đoán được, tin dữ sắp đã đến.

- Địch cách chúng ta trong lúc này đã không đến ba mươi dặm.

- Leng keng!

Trường kiếm trong tay Tôn Vạn Khang rơi xuống đất, gã ngậy người tại chỗ. Sau nửa ngày, gã bỗng tỉnh táo lại, chạy ra khỏi doanh trại, khua cánh tay lớn tiếng kêu gào.

- Chạy mau! Lều trại và bầy cừu cũng không muốn nữa, chạy mau không chết!

Nhưng bầy cừu và lều trại chính là tánh mạng của dân du mục, bọn họ ai cũng không muốn bỏ tài sản mà mình dựa vào để sinh tồn, không ai chịu buông tài vật để chạy trốn.

Tôn Vạn Khang thấy nguy cơ vô cùng cấp bách, gã không thể lựa chọn, chỉ phải hạ lệnh nói:

- Thổi kèn, chuẩn bị nghênh chiến!

“Ô...ô...” tiếng kèn thổi lên, đây là âm thanh triệu tập dũng sĩ Khiết Đan, nhiều đội kỵ binh trong các lều trại chạy ra, nhanh chóng tạo thành một quân đội cường hãn, cuối cùng tạo thành sáu ngàn kỵ binh chờ xuất phát.

Không đến nửa canh giờ, đại quân tiên phong của Đột Quyết liền xuất hiện ở cuối thảo nguyên, do một vạn kỵ binh tiên phong tạo thành, đại tướng tiên phong chính là tù trưởng Ô Thuật Liệt của bộ tộc Dã Bạt Cổ.

Trong lần phối hợp tác chiến này với Đột Quyết Khả Hãn, bộ tộc Dã Bạt Cổ dốc ra tinh nhuệ, bọn họ lấy ra mười lăm vạn con dê làm quân lương, hơn nữa bọn họ đối với vùng địa hình Ô Sơn quen thuộc nhất, cho nên bọn họ lần này trong tác chiến Đột Quyết cũng có tác dụng dẫn đường, quân tiên phong cũng do bọn họ đảm nhiệm.

Ô Thuật Liệt nhìn hơn vạn đỉnh lều xa xa, người Khiết Đan rõ ràng không mang đi, quả thực khiến Ô Thuật Liệt quá bất ngờ. Bộ tộc Dã Bạt Cổ của bọn họ và người Khiết Đan đã có quan hệ mấy thập niên, bọn họ đã quá hiểu rõ nhau, người Khiết Đan vốn dĩ có đầy đủ quân đội, nhưng mùa đông năm ngoái sau khi bắt đầu tác chiến với Đường quân, quân Khiết Đan ở lại nhiều nhất không quá một vạn người.

Bọn họ không bỏ chạy, hiển nhiên là muốn quyết chiến một trận cuối cùng, một vạn người rõ ràng cũng dám chống lại năm vạn đại quân Đột Quyết. Ô Thuật Liệt cười lạnh một tiếng, không biết lượng sức, sào huyệt của Khiết Đan đã hủy diệt ở trước mắt rồi.

- Hành quân chậm dần!

Ô Thuật Liệt ra lệnh một tiếng, một vạn quân tiên phong chậm lại tốc lại, bọn họ cách doanh trại Khiết Đan còn có bảy tám dặm, sáu ngàn lưu thủ quân đội Khiết Đan đã xuất chiến, bọn họ xếp thành hàng hành quân, nghênh chiến địch.

- Thổi kèn!

Ô Thuật Liệt hạ lệnh, trên thảo nguyên chợt trỗi lên tiếng kèn, âm thanh phương xa cũng truyền đến đáp lại, chỉ thấy một hắc tuyến dài đến vài dặm xuất hiện.

- Truyền lệnh hữu quân xuất kích!

“Ô...ô...” tiếng kèn lần nữa thỗi lên, đại đội kỵ binh Đột Quyết chợt xuất hiện ở trên gò núi thấp phía sau kỵ binh Khiết Đan tầm ba dặm, mục tiêu của bọn họ đã không còn là kỵ binh Khiết Đan, mà là mấy vạn đỉnh trưởng Khiết Đan.

A Sử Na Bạc Câu vung lên chiến đao, hung dữ hô to:

- Giết...

Hơn vạn kỵ binh giống như nước lũ làm sụp đổ đê, càn quét người già và trẻ em Khiết Đan.

Bên này chủ tướng Khiết Đan Tôn Vạn Khang kinh hãi lòng như vỡ ra, gã bỗng ý thức được mình đã trúng kế, kỵ binh địch nhân đã xông ào vào đại doanh Khiết Đan, tiếng la khóc của người già, trẻ nhỏ, tiếng thét chói tai của phụ nữ bị làm nhục, tiếng kêu thảm thiết bị giết chóc liên tiếp.

Quân đội Khiết Đan một hồi đại loạn, thanh niên tận mắt thấy bố mẹ vợ con bị giết, bọn họ điên cuồng kêu gào như dã thú. Tôn Vạn Khang đã khổng chế không nổi quân đội, sáu ngàn quân đội trong nháy mắt gần như hoàn toàn sụp đổ, gã biết rõ đại thế đã mất, liền quay đầu bỏ trốn.

A Sử Na Mặc Xuyết xem thời cơ đã đến, liền quay đầu lại hét lớn:

- Dê bò nữ nhân mặc cho các người cướp lấy, lấy được đầu Tôn Vạn Khang, phần thưởng là hai ngàn con dê!

Năm nghìn kỵ binh bộ tộc Bạt Dã Cổ phía trước bỗng nhiên phát động, tiếng kêu vang của bọn họ chấn động trời cao, mãnh liệt bổ nhào đến quân Khiết Đan đang gần như hoàn toàn sụp đổ. Lúc này, tứ phía vang lên tiếng kèn, quân chủ lực Đột Quyết theo từ phía vây quanh mà đến, quân Khiết Đan đã không đường chạy trốn.

Trên thảo nguyên, đại quân Đột Quyết giết chóc bắn loạn, trên thảo nguyên đầu người cuộn cuộn, thấy người trải dài hơn mười dặm, thanh tráng tại giữa tiếng kêu gào thê thảm bị giết chết, phụ nữ bị hiếp, người già trẻ nhỏ cũng không buông tha, trận giết hại này máu chảy thành sông, thảm thiết vô cùng, hơn phân nửa nam tử Khiết Đan đều bị giết hại hầu như không còn.

Giết chóc một hồi, nhiều tốp phụ nữ trẻ quần áo không chỉnh tề khóc sụt sùi bị trói dây thừng dẫn ra, có hơn bốn vạn người, bọn họ cùng trăm vạn đầu dê bò cùng một chỗ biến thành chiến lợi phẩm Đột Quyết. Bộ lạc thảo nguyên xem nữ nhân là tài sản nhỏ, đây là để bọn họ duy trì nòi giống cần dân cư, còn đối với người có hiểu biết hơn bọn họ sẽ không giữ lại, bọn họ sẽ trở thành hậu họa về sau.

Lúc này, một đội kỵ binh giữ một nhóm lớn nam nữ già trẻ đi đến trước A Sử Na Mặc Xuyết. Phụ trưởng cầm đầu lập tức bẩm báo nói:

- Khởi bẩm Khả Hãn, đây là người nhà và quý tộc Khiết Đan, tổng cộng bốn trăm bốn mươi một người.

A Sử Na Mặc Xuyết liếc bọn họ, thản nhiên nói:

- Đem thả bọn họ ra!

A Sử Na Bạc Câu đứng bên thấy có không ít cô gái tuổi trưởng thành, y liền tiến lên cười nói:

- Phụ thân, không bằng thưởng nữ nhân trong đó cho bộ lạc của con.

A Sử Na Mặc Xuyết giờ roi ngựa chỉ vào mấy vạn phụ nữ xa xa nói :

- Nữ nhân bên kia, con muốn bao nhiêu, ta cho con bấy nhiêu, nhưng Quý tộc Khiết Đan thì không được, ta cần bọn họ trở thành nô bộc của ta, mỗi năm cống lên cho ta, người đầu, đem thả toàn bộ bọn họ!

Khả Hãn hạ lệnh, bọn lính đem thả toàn bộ Quý tộc. Tất cả Quý tộc đều quỳ xuống dập đầu tạ ơn, mỗi người cảm động đến rơi nước mắt. A Sử Na Mặc Xuyết lại lệnh giữ lại một ít tài sản cho những Quý tộc này.

A Sử Na Mặc Xuyết nhìn thấy mặt con trai không vui, liền hung hăng trừng mắt với y nói:

- Con là con trai Khả Hãn, nếu con muốn làm hùng ung trên thảo nguyên, thì sẽ không nên động dục giống như dê đực có ham muốn với mấy phụ nhân kia. Nếu chúng ta triệt để diệt Khiết Đan, Đường triều sẽ không có gì lo lắng về sau này, bọn họ bước tiếp theo sẽ đến đối phó chúng ta. Giữ một tai hoạ ngầm ở Liêu Đông, Đường triều cũng không dám toàn lực đánh Đột Quyết.

A Sử Na Mặc Xuyết giờ mới hiểu được mưu tính sâu xa của phụ thân, vội vàng hành lễ nói:

- Phụ hân nói chí phải, con xin khắc cốt ghi tâm!

A Sử Na Mặc Xuyết thấy tiêu diệt Khiết Đan Tôn Vạn Vinh bộ đã giành được thắng lợi, cũng có đủ thu hoạch, những bộ Khiết Đan khác gã sẽ không tính toán tiếp tục chinh phạt, gã lập tức mệnh lệnh nói:

- Truyền mệnh lệnh của ta, đại quân nghỉ ngơi ngay tại chỗ!

Hai gã binh lính Đột Quyết mở lồng nhốt chim bồ câu do sứ giả Đường triều lưu lại, mấy chú bồ câu bay lên trời, trên không trung xoay hai vòng, nhằm hướng nam vỗ cánh bay đi.

Thu dọn hết chiến trường, A Sử Na Mặc Xuyết bắt đầu phân phối tất cả chiến lợi phẩm Đột Quyết, tất cả chiến lợi phẩm bộ nữ nhân, dê bò...đều đem mang về đại doanh để phân phát.

Đại quân Đột Quyết tại doanh trại Khiết Đan nghỉ ngơi và hồi phục hai ngày, A Sử Na Mặc Xuyết lại phái người tiến đến U Châu thông báo Lâu Đức Sư. Hai ngày sau, đại quân Đột Quyết mang theo vô số chiến lợi phẩm quay trở về bắc thảo nguyên.

356. Chương 354: Phát Hiện Cơ Hội

Đúng lúc đại quân Đột Quyết tấn công vào thành trì Khiết Đan, một đội quân Đường đã hành quân lặng lẽ trong Bạch Lang cốc, vó ngựa cũng đều được bọc vải bố dày, đi trên mặt đất chỉ tạo ra âm thanh rất nhỏ, không ồn ào, cũng không có tiếng nói chuyện. Họ hành quân rất nhanh trong rừng cây rậm rạp, giữa những vách đá thẳng đứng.

Đội kỵ binh này chính là 5 ngàn thuộc hạ do Lý Trần suất lĩnh, vì tuyết cản đường, bọn họ đành phải ở lại Du Quan để nghỉ ngơi và chỉnh đốn hơn 2 tháng, mãi đến đầu xuân sang năm băng tuyết tan dần, lệnh của Lâu Đức Sư mới đến Du Quan, lệnh cho Lý Trần suất quân lên Bắc, chặn đứt đường rút lui lên Bắc của quân Khiết Đan.

Lúc này trời đã sắp tối, bọn họ đi đến phía bắc xa xôi của Bạch Lang cốc, phía trước là 3 người dẫn đường, người dẫn đường chỉ vào con đường nhỏ phía tây nói:

- Tướng quân, con đường nhỏ kia là đường thông đi Phủ đô đốc Nhiều Nhạc. Cũng chính là khu quần cư của bộ lạc của người Hề. Còn phía đông bắc là đường chính, đi thẳng có thể đến Liêu thành.

- Vậy đi Mặt Vân thế nào?

Lý Trần lại hỏi.

- Hai đường đều được, nhưng Mật Vân cách phía Tây ngàn dặm, hay là đi đường nhỏ phía tây sẽ gần hơn một chút.

Lý Trân trầm ngâm một lát rồi ngẩng đầu nhìn địa thế xung quanh, vùng này đất đai trống trải, phía đông có đất đai bằng phẳng dựa vào vách đá, băng tuyết đã tan, lộ ra từng tảng đá trắng trên mặt đất. Lý Trân quay lại nói với phó tướng Hạ Diên Bạt Thọ:

- Để đại quân hạ trại nghỉ ngơi qua đêm, sáng mai lại xuất phát.

Hạ Diên Bạt Thọ gật gù đầu, lập tức quay ngựa đi dẫn dò bọn lính nghỉ ngơi. Đám kỵ binh xuống ngựa, dẫn ngựa tìm chỗ vách núi khuất gió ngồi xuống, bọn họ cho chiến mã ăn rồi cùng ngồi lại ăn lương khô, uống nước.

Lúc này, Lý Trân lệnh cho người dẫn Tử Chí đến. Tử Chí vì vụ chém đầu Lạc Vụ Chính mà bị lung lay. Lý Trân giao công lao này cho y, sai người mang đầu Lạc Vụ Chính đi U Châu báo công. Vì Lạc Vụ Chính từng giết hại mấy vạn người Triệu Châu, bị triều đình vô cùng oán hận. Võ Tắc Thiên đã liệt gã vào tù binh chiến tranh thứ hai sau Tôn Vạn Vinh. Cũng vì thế mà Tử Chí được thăng quan. Y được Lâu Sư Đức thông lệnh khen ngợi toàn quân, đặc biệt phong cho y làm lang tướng, cũng thưởng 5 ngàn quan tiền.

Trong lòng Tử Chí biết rõ, lúc đó Lạc Vụ Chính đã bị Lý Trân bắn tên ngã ngựa rồi. Tuy là chưa chết nhưng đã mất sức chiến đấu, y chỉ là may mắn mà thôi.

Cho dù Lý Trân muốn cho y công này nhưng rất nhiều binh sĩ Nội vệ không phục. Tử Chí liền nộp 5 ngàn quan tiền lên trên, chia cho đám kỵ binh mỗi người một quan. Lúc này mọi người đều chấp nhận công lao của y, Lý Trân lại thưởng cho y 1 ngàn quan tiền khác coi như bồi thường cho y.

Tử Chí quản lý việc trình sát, y nghe nói Lý Trân tìm mình liền vội vàng đến tiếp lệnh:

- Xin tướng quân chỉ bảo.

Lý Trân chỉ vào phía trước nói với y:

- Người hãy sắp xếp mấy đội thám báo, đi tra xét tình hình, ta muốn biết tình hình trong vòng 100 dặm.

- Tuân lệnh!

Tử Chí chạy về sắp xếp thám báo, lúc này Địch Yến mặc áo giáp mang bình rượu đưa cho Lý Trân, cười nói:

- Uống một hớp rượu chống lạnh đi!

Lúc này gió xuân vẫn còn lạnh, thời tiết của Liêu Đông lại càng lạnh, quân đội hành quân trong đêm không được đốt lửa sưởi ấm, mỗi người đều ôm lấy một hồ lô rượu uống để chống lạnh.

Địch Yến đi theo Lý Trân đã được hơn 2 tháng, binh sĩ Nội vệ đều biết thân phận của nàng, tin này cũng được truyền trong quân rất nhanh. Nhưng nàng tác chiến dũng cảm, giết địch làm gương cho binh sĩ, huấn luyện khắc khổ không thua kém gì binh lính, được các tướng sĩ tôn trọng, mọi người cũng gọi nàng thân thiết là Địch nương tử.

Lý Trân cầm lấy hồ lô rượu, uống một hớp, hắn thấy chỉ mấy tháng mà Địch Yến vừa đen, vừa gầy, đôi mắt cũng to thêm một vòng không khỏi đau lòng, liền dịu dàng nói với nàng:

- Nàng đi ngủ một lúc đi!

Địch Yến lắc lắc đầu, lại thấp giọng nói với Lý Trân:

- Ta còn phải dẫn mấy huynh đệ đi điều tra tình hình phía trước.

Lý Trân biết Địch Yến là một cô gái vô cùng mạnh mẽ, sợ bọn lính nói nàng là nữ nhân phiền hà vì thế chuyện gì nàng cũng tranh trước, không chịu tụt hậu sau ai. Từ năm ngoái đến giờ, nàng đã nhiều lần dẫn thám báo lên bắc điều tra tình hình.

Lý Trân không ngăn cản nàng, cũng biết không cản được nàng liền quay lại nói với Giáo úy thân binh của mình Dương Hồng Liệt:

- Người dẫn 20 huynh đệ cùng Địch cô nương lên bắc!

Dương Hồng Liệt gật gật đầu:

- Tuân lệnh!

Địch Yến mừng rỡ, nhẹ nhàng cầm tay Lý Trân rồi về dắt ngựa, không lâu sau mấy đội thám báo rời khỏi đại quân, lao nhanh về phía bắc. Địch Yến dẫn theo 20 binh lính men theo đường nhỏ hướng về Phủ đô đốc Nhiêu Nhạc mà đi...

Nhiêu Nhạc châu là lãnh địa của người Hề, giống với Khiết Đan, người Hề cũng thần phục triều Đường. Hề Vương được triều đình phong làm Đô đốc Nhiêu Nhạc nhưng thế lực của người Hề thua xa người Khiết Đan. Thực tế bọn họ đã bị phụ thuộc vào Khiết Đan. Người Tập phía bắc cũng giống như vậy, trên danh nghĩa là thần phục Đại Đường nhưng thực tế lại bị Khiết Đan khống chế.

Lần trước Lý Tận Trung và lần này Tôn Vạn Vinh tạo phản, người Hề đều không thể từ chối yêu cầu của Khiết Đan, cũng bị ép xuất 2 vạn binh theo Khiết Đan xuôi nam xâm lấn Hà Bắc.

Nhưng hai tộc Hề, Tập cũng chỉ là đi làm tạp dịch cho Khiết Đan mà thôi, đánh quân Đường thì chắc chắn phải đi trước quân Khiết Đan. Nhưng đối phó dân chúng bình thường, hay cướp của, nữ nhân thì không đến lượt bọn họ. Chỉ là cuối cùng, Tôn Vạn Vinh luận công ban thưởng thì mới chia họ một chút.

Vào canh ba, Địch Yến suất lĩnh 20 binh sĩ Nội vệ xâm nhập vào gần 100 dặm trong Nhiêu Nhạc. Dương Hồng Liệt là người điềm đậm, chắc chắn, có kinh nghiệm thám báo phong phú, y tiến lên nói với Địch Yến:

- Phu nhân, tướng quân có lệnh, chúng ta tuần tra trong vòng 100 dặm, chúng ta không thể đi về phía trước nữa.

Trong đêm tối, mặt Địch Yến hơi đỏ lên, không ngờ Dương Hồng Liệt lại gọi mình là phu nhân, nàng cũng biết Dương Hồng Liệt là Giáo úy thân binh của Lý Trân. Biết rất rõ chuyện hôn sự chuẩn bị diễn ra của mình và Lý Trân cho nên y mới gọi nàng là phu nhân.

Nàng không phản bác, coi như chấp nhận cách xưng hô như vậy. Nàng nhìn xung quanh đánh giá một chút, bọn họ đang ở dưới một chân núi lớn, phía bắc là thảo nguyên mênh mông, trong rừng cây, một con sông nhỏ đang uốn lượn chảy về thảo nguyên. Địch Yến nói với Dương Hồng Liệt:

- Dương giáo úy, vùng này cỏ nuôi súc vật tươi tốt, lại có sông nhỏ, ta cảm thấy gần đây chắc chắn có bộ lạc người Hề mới đúng.

Lúc này, một tên lính chỉ về phía trước hô:

- Phu nhân, bên kia có người!

Địch Yến nhìn theo tay chỉ, chỉ thấy bờ sông nhỏ cách đó mấy dặm hình như có mấy nóc lều. Lờ mờ còn nhìn thấy đèn sáng, Dương Hồng Liệt cũng nhìn thấy, y lập tức nói:

- Ta dẫn mấy huynh đệ đi xem!

- Dương giáo úy, không được lạm sát kẻ vô tội.

Địch Yến vội vàng dặn dò y một câu.

Dương Hồng Liệt cười khổ trong lòng rồi lập tức đáp:

- Ty chúc biết rồi.

Y vung tay với mấy tên lính:

- Các người đi theo ta!

Dương Hồng Liệt dẫn mấy tên lính chạy về phía lều trại, Địch Yến xuống ngựa ngồi xuống gò đồi nhìn động tĩnh phía xa của bọn họ. Một khắc sau, một binh lính quân Đường cưỡi ngựa trở về, ôm quyền nói với Địch Yến:

- Phu nhân, là một hộ mục dân người Hề, một nữ nhân dắt theo 3 đứa trẻ.

Trong lòng Dịch Yến có chút lo lắng, nàng giục ngựa về phía lều. Không lâu sau, nàng đã đến gần lều trại, đây là 3 nóc lều của một gia đình. Bên cạnh lều có một con ngựa, trong rào canh còn nuôi mấy chục con dê. Dịch Yến xoay người xuống ngựa, Dương Hồng Liệt chạy ra chào đón, nói với nàng:

- Phu nhân, trong trường chỉ có một phụ nhân và 3 đứa trẻ, đàn ông nhà họ hình như đi đánh giặc hết rồi.

Dịch Yến vén rèm đi vào lều lớn, chỉ thấy trong trường toàn da dê, ở giữa là một bếp lửa, trên tía gỗ có treo một nồi sắt. Nhà này rõ ràng là không giàu có, chỉ có mấy cái rương, mấy tấm da dê trên mặt đất. Một người đàn bà da ngăm đen trẻ tuổi ngồi sợ hãi sau chiếc hòm, ba đứa trẻ trốn sau lưng chị ta.

Dịch Yến đi lên trước ngồi xuống trước mắt người phụ nữ hỏi:

- Các cô là mục dân ở đây?

Nàng mới nói, người phụ nữ kia có vẻ bớt sợ hãi, chị ta cũng nghe ra người quan quân này là phụ nữ, chị ta run rẩy nói mấy câu. Dịch Yến nghe không hiểu, quay đầu lại nhìn binh lính bên cạnh. Tên này là người Liêu Đông, có hiểu sơ qua về tiếng Khiết Đan, y nói với Dịch Yến:

- Cô ta đang cầu xin phu nhân đừng làm con cô ta bị tổn thương.

- Người nói cho cô ta biết, ta sẽ không làm bị thương con cô ta. Nhưng ta muốn biết, trưởng của Hề vương cách chỗ này bao xa?

Dương Hồng Liệt giờ mới hiểu, hóa ra phu nhân đang tìm nha trưởng của Hề Vương. Tên lính phiên dịch lời của Dịch Yến cho người phụ nữ kia, chị ta lắc đầu trả lời mấy câu. Tên lính nói với Dịch Yến:

- Cô ta nói, nha trưởng Hề vương ở phía bắc, cách chỗ này ít nhất phải 300 dặm.

Trong lòng Dịch Yến hơi thất vọng, xem ra chuyến này nàng không gặt hái được gì rồi. Một tên lính bước nhanh đến thấp giọng nói:

- Phu nhân, chúng tôi phát hiện cách đây không xa có dấu vết của binh lính cắm trại, đồng tro tàn vẫn còn nóng.

Trong lòng Dịch Yến cả kinh, vội vàng nói với tên lính phiên dịch:

- Người hỏi cô ta, là đội quân nào đi qua đây?

Tên lính hỏi mấy câu, rồi lại nói với Dịch Yến:

- Phu nhân, cô ta nói tối hôm qua có một đội quân đi qua đây, chỉ có hơn 20 người, bảo vệ Vương tử tộc Hề của bọn họ.

Dịch Yến dường như nhìn thấy một tia hi vọng, nàng từng nghe Lý Trân nói, Hề Vương Lý Thất Đế có hai đứa con trai. Đứa con trai cả vì người Khiết Đan đã đi theo xuất chinh, đứa con thứ hai ở lại Nha trưởng. Hai vị vương tử này chắc là con thứ Vương tử của Hề vương rồi.

Dịch Yến lại vội vàng nói:

- Người hỏi cô ta, bọn họ đi bao lâu rồi, đi về hướng nào?

Tên lính hỏi cô ta rồi nói với Dịch Yến:

- Cô ta nói vừa mới đi một canh giờ, về phía tây.

Hướng tây chính là hướng đi Mật Vân. Lúc này Dịch Yến quyết đoán nói:

- Chúng ta đuổi theo mau!

Mọi người rời khỏi lều, lên mình ngựa thúc ngựa đi về phía tây. Trời sắp sáng, bọn họ đến một khu đồi núi, hai tên lính đi trước điều tra tình hình. Dịch Yến và những tên lính khác nghỉ ngơi trong rừng cây.

Dương Hồng Liệt thấy sắc mặt của Dịch Yến hơi nhợt nhạt liền thấp giọng nói:

- Nếu phu nhân không khỏe, chúng ta về đi!

Dịch Yến khoát tay:

- Ta không sao, chỉ hơi mệt, nghỉ ngơi một chút là được rồi.

Trong lòng Dịch Yến luôn khát khao tự do, độc lập nhưng nàng cũng biết một khi nàng xuất giá sẽ không được giống như hôm nay suất lĩnh quân đội bốn ba ngàn dặm. Nàng phải ở nhà giúp chồng dạy con, cho nên lần này xuất chinh nàng vô cùng quý trọng. Một lòng muốn làm chút chuyện để lại cho mình một chút kỷ ức.

Nếu nàng đã bất ngờ phát hiện ra tung tích của Vương tử tộc Hề, đây là trời cho nàng cơ hội, nàng sao có thể từ bỏ?

Dịch Yến trèo lên một cây đại thụ, vừa nhắm mắt lại đã nghe thấy tiếng bước chân chạy. Nàng vội mở mắt ra nhìn, chỉ thấy hai binh lính nàng phái đi đã quay về. Nàng nhảy xuống cây hỏi:

- Phát hiện ra cái gì?

- Phu nhân, chúng tôi phát hiện ra mục tiêu rồi!

Hai tên lính thở hồng hộc nói.

357. Chương 355: Con Tin Hề Vương

Dịch Yến mừng rỡ, liền vội vàng hỏi:

- Bây giờ bọn họ ở đâu?

Một tên lính chỉ về phía tây, thấp giọng nói:

- Bọn họ ở ngay bên cạnh chúng ta, cách chúng ta chỉ có hơn 300 bước, lúc chúng tôi quay về mới phát hiện ra họ.

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, mục tiêu mà bọn họ muốn tìm thì ra chỉ cách 300 bước, mọi người trở nên căng thẳng, cùng nhìn nhau? Dịch Yến nhìn lại, nàng chưa bao giờ độc lập một mình chỉ huy một cuộc chiến, trong lòng nàng cũng rất căng thẳng. Nàng nhớ lại mấy lần nàng và Lý Trần săn bắt mục tiêu, nàng suy nghĩ một chút rồi nói với hai tên lính:

- Hai người ở lại chăm sóc cho ngựa, còn lại theo ta.

Mọi người mang theo cung nỏ và chiến đao theo Dịch Yến chạy về phía tây, trèo lên một ngọn đồi. Bọn họ lập tức phát hiện ra ở đáy cốc có hai đồng lửa trại, hơn hai mươi bóng đen đang vây quanh đồng lửa cười nói, còn ngửi thấy cả mùi thịt nướng.

Đây đúng là đội quân bảo vệ vương tử tộc Hề đến Mật Vân. Vì đại vương tử tộc Hề hiện đang bị trọng thương trong cuộc tấn công huyện Kế, nửa tháng sau vẫn chưa chết. Tôn Vạn Vinh cũng không nói chân tướng sự việc cho Hề Vương Lý Thất Đế, chỉ nói con trai ông ta bị thương có thể quay về Nhiều Nhạc trị thương, nhưng điều kiện tiên quyết là nhất định phải mang con thứ đi thay. Lý Thất Đế liền lệnh cho binh lính hộ tống con thứ đến Mật Vân để thay cho con trưởng trở về.

Đội quân này có nằm mơ cũng không nghĩ ra, bọn họ đã bị thám báo quân Đường theo dõi. Buổi chiều bọn họ bắn được hai con dê vàng, đang châm lửa nướng, chuẩn bị ăn uống no say rồi tiếp tục đi về phía tây.

Dịch Yến nhẹ nhàng nhảy lên một cây đại thụ quan sát một lúc, nàng nhìn thấy một người đàn ông trẻ tuổi, mặc một chiếc áo da lông đắt tiền. Nhìn y có vẻ tâm sự nặng nề, ngồi bên đồng lửa mà người ngẩn ra. Những người khác đều mặc áo giáp của người Hề. Cung tên và trường mâu chất đống bên cạnh một cây đại thụ.

Trong lòng Dịch Yến lập tức có một phương án táo bạo, nàng nhảy xuống cây đại thụ, ngoắc tay gọi hai gã lính nhanh nhẹn tới, rồi nói nhỏ mấy câu với Dương Hồng Liệt. Dương Hồng Liệt cả kinh vội vàng lắc đầu:

- Phu nhân không thể mạo hiểm.

Địch Yến cười nói:

- Đây vẫn chưa được coi là mạo hiểm so với những chuyện mạo hiểm gấp 10 mà ta đã trải qua. Người đừng nói nữa, nếu không thành công ta cũng có thể tự bảo vệ mình.

Dương Hồng Liệt cũng biết khinh công của phu nhân lợi hại, liền không dài dòng nữa. Y dẫn các huynh đệ chậm rãi đi xuống, mai phục trong rừng rậm ở ngoài 30 bước, tay cầm tên nỏ, nhắm thẳng vào binh sĩ người Hề.

Địch Yến phát huy bản lĩnh khinh công, nòng leo lên một cây đại thụ, từ trên cây nhanh chóng tiếp cận người Hề. Nàng để binh khí lên thân cây, tránh về phía sau quan sát kỹ động tĩnh của binh sĩ người Hề. Hai mươi tên lính đang ăn uống vui vẻ, không hề biết có một người đang theo dõi mình trên đỉnh đầu.

Địch Yến vịn vào thân cây trườn xuống như con thằn lằn, cách tàng cây khoảng 5 thước, nàng ôm chặt lấy một nhánh cây cơ thể nhẹ nhàng lay động, đầu hướng xuống, treo ngược người. Hai cánh tay nhẹ nhàng và khéo léo lấy cung tên của đám lính người Hề rồi ném về phía hai cây đại thụ cách đó không xa. Một gã lính Đường phía sau cây đại thụ bắt được cung tên, lại ném cho người khác, như thể đang tiếp sức vậy.

Chỉ trong chốc lát, Địch Yến đã lấy trộm hết mười mấy bộ cung tên, trường mâu, chiến đao nàng lại nhanh chóng leo lên cây đại thụ, ra tay làm hiệu cho Dương Hồng Liệt cách đó không xa. Lúc này Dương Hồng Liệt và các binh lính quân Đường khác phục sát đất về khinh công của Địch Yến. Không ngờ nàng lại có cách trộm binh khí của địch như vậy.

Dương Hồng Liệt trong lòng cảm thấy hưng phấn, thấp giọng nói với mọi người:

- Nghe lệnh của ta, cùng bắn tên vào người đàn ông không mặc quân phục kia.

Mọi người gật đầu, cùng nâng nỏ nhắm về phía binh sĩ người Hề, Dương Hồng Liệt hét ra một tiếng:

- Bắn!

Chỉ nghe có tiếng cơ nỏ vang lên, hai mươi mũi tên như mưa bắn về phía binh sĩ người Hề. Chúng không kịp đề phòng đều bị trúng tên, tiếng kêu bên cạnh đồng lửa vang lên thảm thiết, tên lính chưa bị trúng tên sợ đến mức chạy lao đảo đi lấy vũ khí thì phát hiện không thấy bóng dáng vũ khí đâu nữa. Đang lúc hoảng loạn, hai mươi lính Đường lại hét lớn, từ trong rừng cây phía tây lao tới, chiến đao chém giết, bên cạnh đồng lửa lập tức loạn thành một bầy.

Lúc này, vương tử người Hề Lý Đại Bô cũng sợ đến mức hồn bay phách lạc. Đúng lúc y ngồi bên cạnh bụi cỏ, y quay người lại bò vào trong bụi cỏ, dùng cả chân tay bò ra mấy chục bước rồi đứng dậy chạy như điên. Nhưng chỉ chạy được mấy bước, y cảm thấy phía sau có một kích rất nặng, y ngã xuống đất, muốn bò dậy thì một thanh trường kiếm đã kề sát vào gáy y. Chỉ nghe thấy có tiếng nữ nhân phía sau lạnh lùng nói:

- Còn dám chạy, ta sẽ cho một nhát kiếm đứt cổ ngươi.

Sau khi trời sáng, mấy đội thám báo đã quay lại, bọn họ không phát hiện ra bất cứ tình hình dị thường nào. Nhưng duy chỉ có đội của Địch Yến là chưa về, điều này khiến Lý Trân hơi lo lắng. Đợi đến trưa, vẫn chưa có tin gì của Địch Yến, rốt cuộc hần cũng không nhận được lo lắng khoan tay đi đi lại lại trong đại trướng.

Trong lòng hần vô cùng hối hận, sớm biết hần đã không cho Địch Yến ra ngoài. Nếu chẳng may xảy ra chuyện gì, hần làm sao giải thích với Địch tướng quốc?

Lúc này, Trương Lê ở bên cạnh hần an ủi:

- Tướng quân, ty chức cảm thấy Địch cô nương chưa chắc đã có chuyện gì. Mà cho dù bọn họ có gặp nguy hiểm gì thì phải có người trốn về báo tin. Hơn nữa Dương Hồng Liệt là người cẩn thận, điềm đạm, chắc chắn Y sẽ không để Địch cô nương lâm vào hiểm cảnh đâu, ty chức đoán có thể họ lạc đường cho nên mới về muộn một chút.

Lý Trân trầm thổ dài, tuy là nói như vậy nhưng nếu bọn họ bị mấy nghìn người bao vây thì căn bản cũng không thể trốn được. Lý Trân lo lắng chính là khả năng này.

Đúng lúc này, bên ngoài có tiếng huyền áo. Tửu Chí chạy vào như điên, kích động nói:

- Lão Lý, Địch cô nương đã quay về, còn bắt cả tù binh nữa.

Lý Trân mừng rỡ, bước nhanh ra khỏi đại trướng, chỉ thấy Địch Yến và 29 thuộc hạ quay về. Sau ngựa còn có bảy, tám tù binh bị trói, kỵ binh của họ vây quanh vỗ tay hoan hô.

Địch Yến ôm quyền thi lễ với mọi người rồi xoay người xuống ngựa, dương dương đắc ý đi tới chỗ Lý Trân:

- Lý tướng quân, ty chúc rất xin lỗi, ty chúc đã về trễ!

Lý Trân mặt trầm xuống chỉ vào Dương Hồng Liệt nói với đám lính:

- Lôi y xuống, đánh 50 quân côn!

Đám lính đi lên lôi Dương Hồng Liệt xuống, Địch Yến kinh hãi vội vàng nói:

- Chuyện này không liên quan đến Dương giáo úy, là trách nhiệm của ta, ta nguyện nhận phạt.

Lý Trân trừng mắt nhìn nàng, cắn răng thấp giọng nói:

- Ta thật hối hận cho nàng cầm quân, đội quân đã chậm mất nửa ngày, nàng bảo xem ta phải xử phạt nàng thế nào?

Địch Yến biết mình đuối lý, quân lệnh như sơn. Lý Trân yêu cầu họ trở về trước bình minh, bọn họ lại làm chậm mất nửa ngày, như vậy sẽ làm hỏng việc quân, nàng thấp giọng nói:

- Lần này là ta không đúng! Chẳng dùng xử phạt Dương giáo úy, nếu không chẳng sẽ khiến mọi người không phục.

Lý Trân thấy nàng như vậy cũng hết cách, lại nói đây là trách nhiệm của chính hần, ai bảo hần đồng ý cho Địch Yến dẫn quân lên bắc. Hần đành khoát tay nói:

- Đợi một chút hãy đánh!

Lý Trân lắc đầu, đi lên trước mấy tên tù binh hỏi:

- Bọn họ là ai?

Địch Yến phần chần hần lên, vội vàng chỉ vào tên tù binh trẻ tuổi nói:

- Y là vương tử tộc Hề Lý Đại Bô, bị chúng ta bắt được, có thể lấy công chuộc tội không?

Lý Trân mừng thầm trong lòng, không ngờ lại bắt được vương tử người Hề, điều này vô hình trung đã tạo cho hần cơ hội. Lý Trân ra lệnh nói:

- Đưa y vào doanh trướng!

Đi được mấy bước, Lý Trân dặn dò thuộc hạ:

- Thả Dương Hồng Liệt ra, chuẩn cho ông ta lấy công chuộc tội.

Lý Đại Bô bị kinh sợ, tuy y không tình nguyện đi Mật Vân nhưng cũng không muốn bị quân Đường bắt được. Lúc này, y đành phải dựa vào số trời thôi. Lý Đại Bô bị đẩy vào đại trướng, y vốn định nhắm mắt chờ chết, không ngờ Lý Trân khoát tay nói với hai tên lính:

- Cưỡi trói cho anh ta!

Mấy tên lính đi lên cỡi trói cho Lý Đại Bô, trong lòng y lập tức có tia hi vọng, y bỏ dây trói xuống thử hỏi:

- Lý tướng quân không định giết ta sao?

Lý Trân lắc đầu:

- Muốn giết ngươi cũng đây cần ta động thủ, mời ngồi!

Lý Đại Bô nghi ngờ, chậm rãi ngồi xuống. Lý Trân ngồi đối diện với y cười hỏi:

- Ngươi nói tiếng Hán khá lắm, từng ở Trung Nguyên chưa?

Lý Đại Bô gật đầu:

- Ta ở Lạc Dương 10 năm, từng học ở Thái Học, mới về Nhiều Nhạc từ năm kia.

- Thì ra là thế.

Lý Trân cười cười, nhìn y chăm chăm hỏi:

- Người đi Mật Vân làm gì?

Lý Đại Bô trầm mặc một lát rồi thở dài:

- Huynh trưởng ta bị trọng thương, cha ta muốn huynh ấy trở về nhưng Tôn Vạn Vinh nói nhất định ta phải đi trao đổi, cho nên ta phải đến Mật Vân đổi huynh trưởng về.

Nói đến đây, Lý Đại Bô lại bất an hỏi:

- Lý tướng quân muốn mang ta đi Lạc Dương sao?

- Không cần, ta sẽ phái người truyền tin cho phụ thân người. Nếu ông ta muốn cứu người về, ta sẽ thương lượng với ông ta một chút, người hãy chịu thiệt thòi ở trong quân ta mấy ngày đi.

Lý Trân lập tức phóng thích mấy thủ hạ của Lý Đại Bô, để họ thay mình mang về cho Hề vương một bức thư. Còn hấn suất quân lên bắc, đúng lúc hoàng hôn quân đã đến thảo nguyên lúc trước Dịch Yến gặp ba mẹ con người Hề kia. Lý Trân hạ lệnh cắm trại, chờ tin tức của vua Hề Lý Thất Đế.

Hai ngày sau, một đội kỵ binh người Hề hơn 2 ngàn người đã đến chỗ Lý Trân cắm trại, dừng lại ngoài 10 dặm. Lý Trân cũng có được tin, suất lĩnh mấy trăm kỵ binh ra ngoài doanh trại xem xét tình hình.

Một lát sau, đội kỵ binh 100 người đã vội vàng chạy về phía này, cầm đầu là một gã đàn ông trung niên mặc áo da cáo, đầu đội mũ. Người này chính là Hề Vương Lý Thất Đế, ông ta nhận được tin, không ngờ con trai thứ trên đường đến Mật Vân lại bị quân Đường bắt làm tù binh. Ông ta vừa vội vừa sợ, lập tức suất quân xuôi nam.

Chuyện sinh đẻ của Lý Thất Đế không được tốt, chỉ có hai người con trai. Hiện giờ ông ta đã 50 tuổi, không thể sinh thêm được nữa vì thế ông ta đặt hết hi vọng vào hai người con này. Hơn nữa, ông ta vừa mới nhận được tin, con trai cả đã bị trọng thương vào tháng 12 năm ngoái, sắp không trụ nổi rồi. Bây giờ chỉ còn một đứa con trai này, nếu nó lại xảy ra chuyện, thì ông ta sẽ không có người nối dõi rồi.

Lý Thất Đế đã không màng đến sự nguy hiểm của bản thân đích thân đến doanh trại Đại Đường, tìm Lý Trân đàm phán. Đội kỵ binh người Hề chạy lên gần đó, Lý Thất Đế cách xa hơn 10 bước đã cao giọng nói:

- Lý tướng quân, con trai ta ở đâu?

- Người là Hề Vương?

- Đúng vậy! Người cho ta nhìn con trai ta.

Lý Trân quay đầu khoát tay chặn lại, mấy tên kỵ binh quân Đường dẫn Lý Đại Bô ra. Y nhìn thấy cha vội vàng hô to:

- Phụ thân, cứu con!

Lý Thất Đế thấy con không sao cũng nhẹ nhõm hơn, ông ta nói với Lý Trân:

- Lý tướng quân, người muốn điều kiện gì mới bằng lòng thả con trai ta, người cứ nói thẳng!

Lý Trân khẽ mỉm cười:

- Nếu đã đến rồi thì cần gì phải gấp, Hề Vương mời vào đại trường nói chuyện.

358. Chương 356: Không Còn Lựa Chọn

Lý Thất Đế đã không thể lựa chọn con đường sống nữa, cũng may thái độ của Lý Trần không tồi lắm, không giống đến đánh giặc. Ông ta dặn dò thuộc hạ mấy câu rồi giục ngựa đi vào đại trường quân Đường. Để 3 ngàn kỵ binh trên thảo nguyên giăng co với kỵ binh người Hề còn Lý Trần thì dẫn Lý Thất Đế vào đại trường.

Hai người ngồi trong đại trường, Lý Thất Đế thở dài nói:

- Chúng tôi cũng không muốn làm phản, nhưng từ trước đến nay người Hề đều không tự chủ được, lần này bị Tôn Vạn Vinh ép hai bên xuất binh, chúng tôi cũng không có cách nào khác. Tôi chỉ dặn dò đại tướng người Hề cố gắng không làm tổn thương đến bách tính của Đại Đường. Tin là người Hề cũng sẽ không tham gia cướp bóc và giết hại dân thường của Đại Đường.

Lý Trần biết đối phương nói thật, lần này quân Khiết Đan đánh vào U Châu, ngoài Lạc Vũ Chính giết mấy vạn thường dân Triệu Châu ra thì dân chúng vùng U Châu cũng không bị chết thảm thiết lắm. Có rất nhiều nguyên nhân, chưa chắc Lý Thất Đế đã nói vì muốn chừa cho mình một đường lui.

Lý Trần cười nói:

- Ta tin thành ý của Vương gia, cũng muốn thả lệnh lang về nhưng theo quy tắc của người Hề phải chuộc tù binh, chắc chắn phải thỏa mãn điều kiện ta mới thả được.

Lý Thất Đế gật đầu, ông ta đã có sự chuẩn bị tâm lý, cho dù đối phương ra giá trên trời thì ông ta cũng đành phải chấp nhận:

- Lý tướng quân xin cứ nói thẳng.

- Được! vậy ta sẽ nói thẳng, ta không cần tài sản của các ông. Ta chỉ có một điều kiện, ta muốn người Hề lập tức rút khỏi Mật Vân.

Lý Thất Đế không nói gì một lúc lâu, lúc này tin Đột Quyết xâm nhập vào Khiết Đan còn chưa truyền đến Nhiều Nhạc. Lý Thất Đế rất rõ hậu quả của việc người Hề rút quân, chắc chắn có thể dao động lòng quân Khiết Đan. Do đó Khiết Đan sẽ phải chịu thảm hại, đến lúc đó ông ta phải giải thích thế nào với Tôn Vạn Vinh đây.

Nhưng ông ta cũng biết, điều kiện này của Lý Trần là cái giá mà không thể cò kè, mặc cả được. Hoặc là đồng ý, hoặc là từ chối nhưng ông ta sao có thể từ chối. Do dự một lúc lâu, rốt cuộc ông ta cũng thở dài một tiếng:

- Được rồi! Ta liều mạng trở mặt với Tôn Vạn Vinh, đồng ý với điều kiện của Lý tướng quân.

Trong lòng Lý Trần biết rất rõ, nếu Lý Thất Đế đã đồng ý vào đại doanh quân Đường đàm phán thì tức là đã đồng ý với tất cả thái độ của mình rồi. Nếu ông ta không đồng ý thì mình cũng sẽ bắt ông ta làm con tin. Lý Trần vui vẻ nói:

- Hy vọng sau khi kết thúc chiến dịch lần này, Vương gia có thể đi Lạc Dương một chuyến để thể hiện sự có lỗi với Hoàng đế bệ hạ của ta.

Trong lòng Lý Thất Đế chua xót, đứng lên nói:

- Ta nhất định sẽ đi, nhưng phải thả con trai ta về.

- Vương gia đừng vội, nếu ta đã đồng ý thả thì sẽ không nuốt lời. Chỉ cần chiến sự chấm dứt, thì anh ta có thể dời đi bất cứ lúc nào.

Lý Thất Đế thầm khâm phục sự khôn khéo của Lý Trần. Tuy là quân đội người Hề rút về nhưng bất cứ lúc nào cũng có thể quay lại tiền tuyến, cho nên nhất định Lý Trần phải diệt được Tôn Vạn Vinh mới bằng lòng thả người. Bất đắc dĩ, Lý Thất Đế đành phải đồng ý với điều kiện của hắn, lại sai người đưa cho quân Đường 3 vạn con dê làm quân lương, rồi mới về Nha trưởng...

Đã qua hơn 2 tháng, Tôn Vạn Vinh cũng sắp không thể chống đỡ nổi nữa rồi. Quân đội Khiết Đan cũng bị vây ở Mật Vân hơn hai tháng nay. Mặc dù vì bị tuyệt căn đường nhưng các bộ lạc Khiết Đan vẫn không

chịu nhận sai. Hơn nữa bọn họ đều đến vì tiền, nhưng không mò được tài sản và nữ nhân. Các bộ lạc này tiếng oan dậy đất, đám tù trưởng không chỉ một lần chạy đến đại trưởng trong quân uy hiếp Tôn Vạn Vinh. Thực sự nếu không tấn công Đại Đường, bọn họ sẽ lập tức rút lui.

Tôn Vạn Vinh bị sứt đầu mẻ trán, không ngừng chạy đi trấn an các thủ lĩnh bộ lạc, không ngừng tăng đãi ngộ cho họ. Nhưng y nói không cho nên hiệu quả không lớn. Vì Tôn Vạn Vinh vẫn mãi không tiến công, khiến nhóm tù trưởng bắt đầu hoài nghi thành ý của y.

Quả thực Tôn Vạn Vinh rất khó quyết định tấn công địch. Lần này y gặp phải Lâu Sư Đức, người nổi tiếng nhẫn nại của Đại Đường. Lâu Sư Đức căn bản không có dấu hiệu phát động tấn công mà từ từ chậm rãi xem rốt cuộc cuối cùng ai không thể duy trì nổi.

Trong đại trưởng, Tôn Vạn Vinh bực bội nói với Ất Vũ Oan:

- Ta thấy kế dụ binh căn bản là không thực hiện được. Lâu Sư Đức sẽ không mắc mưu, mà như vậy quân Đường sẽ tiêu hao dần, tinh thần của chúng ta cũng dần rệu rã, chỉ bằng xuất binh xuôi nam, quyết một trận tử chiến với quân Đường.

Ất Vũ Oan thở dài nói:

- Lâu Sư Đức sẽ không quyết chiến với chúng ta trên bình nguyên đầu. Nếu xuôi nam, ưu thế kỵ binh của chúng ta rất khó phát huy. Đối phương có hơn 20 vạn đại quân, còn chúng ta chỉ có 12 vạn người. Chúng ta không thể thắng, ta đề nghị hay là chúng ta bảo toàn lực lượng, rút về Liêu Đông trước.

- Người đang nói bậy bạ gì vậy? Nếu bây giờ rút về Liêu Đông, đám người kia sẽ xé nát ta. Đến lúc đó, ai còn thừa nhận đại tù trưởng ta?

Ất Vũ Oan suy nghĩ một chút rồi nói:

- Hay là đi Liêu thành cướp của người Cao Ly, cho bọn họ một vài ưu đãi, sau đó đợi sang năm sau khi quân Đường rút lui chúng ta tấn công Hà Bắc.

Tôn Vạn Vinh rốt cuộc cũng tỉnh táo trở lại, gãi khoanh tay đi mấy bước nói:

- Thực ra ta muốn giảng hòa với Đường triều trước, chúng ta đánh Thất Vi trước, sau khi thôn tóm Thất Vi, chúng ta sẽ mạnh lên, thành lập vương triều Khiết Đan, lúc đó tấn công Đường triều, ta sẽ nắm chắc thành công nhiều hơn.

Ất Vũ Oan hoảng sợ, xua tay liên tục:

- Không thể! Thất Vi là phạm vi thế lực của người Đột Quyết, nếu chúng ta lên bắc tấn công Thất Vi thì người Đột Quyết sao có thể để yên. Chắc chắn sẽ tấn công quy mô vào Khiết Đan, lúc đó Khiết Đan cũng sẽ bị diệt tộc rồi.

Tôn Vạn Vinh nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Vậy tấn công An Đông đô hộ phủ, diệt Triều Tiên và Tân La, chúng ta cũng có ít vốn.

Ất Vũ Oan thầm thở dài, Tân La là nước phụ thuộc Đường triều, bọn họ tấn công An Đông đô hộ phủ và Tân La, Đường triều sao có thể ngồi yên không quản. Như vậy khác nào khai chiến với quân Đường, còn không bằng bây giờ chúng ta tử chiến một trận với quân Đường.

Đúng lúc này, một tên lính phi nước đại đến la lên ở cửa:

- Khả Hãn, chuyện lớn không hay rồi!

- Chuyện gì?

Tôn Vạn Vinh cảm tức liếc nhìn tên thân binh, lại làm ngắt quãng lời của mình.

- Khởi bẩm Khả Hãn, quân đội người Hề đã rút lui rồi, quân đội người Tập cũng đi theo.

- A!

Tôn Vạn Vinh bị tin này làm cho giật mình phái há mồm tròn mắt. Một lúc lâu mới có phản ứng, gã đi ra khỏi doanh trướng. Ất Vũ Oan cũng thăm sợ hãi, nếu tin là thật, hậu quả sẽ khá nghiêm trọng. Y cũng không kịp nghĩ cùng theo ra khỏi đại trướng.

Quân đội người Hề và người Tập có khoảng 3 vạn người, đóng quân ở đại doanh phía bắc xa xôi, phụ trách cản gió lạnh phía bắc cho quân Khiết Đan. Lúc Tôn Vạn Vinh chạy đến đại doanh phía bắc, trong đại trướng đã trống rỗng. Ngoài doanh trướng, tất cả binh lính và đồ đạc đã không thấy đâu. Không chỉ có 2 vạn quân người Hề mà cả hơn một vạn ba ngàn quân người Tập cũng mất tích luôn.

Tôn Vạn Vinh nhìn đại doanh trống rỗng, trước mắt tối sầm lại, gã quay lại nổi giận hỏi:

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Một gã Khiết Đan thiên phu trưởng liên hệ với người Hề nơm nớp lo sợ nói:

- Ty chức cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, chiều mọi thứ vẫn tốt nhưng tối đến lại đột nhiên bỏ chạy rồi. Bọn họ chắc chắn là có kế hoạch từ trước.

- Cái gì người cũng không biết, vậy người còn ích lợi gì?

Tôn Vạn Vinh rút đao ra, một đao bổ vào tên Thiên phu trưởng, rồi vung lên hét lớn:

- Đuổi theo cho ta! Mang họ quay về!

Lúc này, Ất Vũ Oan đã chạy tới, y thấy Tôn Vạn Vinh đã mất lý trí, liền ra khỏi doanh trại đuổi theo. Y vội vàng ôm lấy eo Tôn Vạn Vinh nói gấp:

- Khả Hãn, bình tĩnh một chút, không nên hấp tấp!

Tôn Vạn Vinh hung hăng vút đao xuống đất, tức giận hỗn hển nói:

- Người bảo ta bình tĩnh thế nào được, hơn ba vạn người rút quân rồi, trận chiến này còn đánh được nữa không?

Ất Vũ Oan vội la lên:

- Khả Hãn nhất định phải phong tỏa tin tức, đừng để các bộ lạc khác biết. Nếu không tất cả mọi người sẽ chạy theo đấy.

Tôn Vạn Vinh lập tức ngậy đại ra, gã biết tình hình không ổn. Nhưng suy nghĩ cụ thể, Ất Vũ Oan đã nhắc nhở gã một câu. Đúng! Tên gia hỏa này cả ngày chồ mồm vào chiến lợi phẩm, chỉ bằng rút quân về.

Nếu để bọn họ biết người Hề và người Tập đã rút quân, vậy bọn họ chắc chắn sẽ rút về bộ lạc, thế thì quân đội sẽ sụp đổ rồi.

Gã kéo vạt áo của Ất Vũ Oan, nghiêng rằng nghiêng lợi nói:

- Người bảo ta phong tỏa tin tức thế nào, chuyện này có thể giấu được ai?

Ất Vũ Oan thở dài nói:

- Hay là Khả Hãn nói với mọi người, ngài phái người Hề và người Tập đi tấn công An Đông đô hộ phủ rồi, trước mắt lừa mọi người để ổn định lòng quân rồi tính tiếp.

Lúc này, hơn 10 tù trưởng Khiết Đan đều đã chạy tới. Tin người Hề và người Tập rút lui như mọc cánh, sớm truyền khắp quân doanh, tù trưởng các bộ sao có thể ngồi yên, họ đều tới để khởi binh hỏi tội.

- Khả Hãn! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vì sao người Hề và người Tập lại bỏ chạy?

Mọi người vây quanh Tôn Vạn Vinh giận dữ hỏi.

Tôn Vạn Vinh không ngờ họ lại tới nhanh như vậy, lập tức đầu to như cái đầu, nhất thời không tìm được lý do đành phải dùng chủ ý của Ất Vũ Oan nói với mọi người:

- Ta lo lắng quân Đường sẽ từ Du Quan tấn công lên bắc, cho nên đã phái người Hề và người Tập đi phòng tự tây tuyến.

Át Vũ Oan kinh hãi, chủ ý của y là đi đánh An Đông đô hộ phủ, chứ không phải phòng ngự quân Đường tuyến tây. Như vậy sẽ xảy ra chuyện mất, sao Khả Hãn có thể nói thế.

Quả nhiên, mọi người ngơ ngác nhìn nhau, một gã tù trưởng hỏi:

- Khả Hãn, lẽ nào quân Đường đã từ tuyến tây phát động tấn công Liêu Đông sao?

Tôn Vạn Vinh thầm thấy không ổn, biết mình đã nói sai. Mọi người như vậy sẽ càng lo lắng, gã vội vàng nói:

- Ta chỉ lo lắng quân Đường sẽ từ tuyến Đông tấn công, thực tế vẫn chưa có tin gì, quân Đường còn chưa phát động tấn công tuyến Đông.

Đám tù trưởng đều có tin, lập tức như nổ nồi, họ hô lên:

- Người Hề và người Tập chỉ biết đến bản thân, đâu chịu giúp chúng ta. Sau lưng chúng ta trống không, một khi quân Đường từ Liêu Đông lên bắc, thì cha mẹ, vợ con chúng tôi phải làm sao?

Lại có người hô lên:

- Khả Hãn, rốt cuộc có đánh hay không, để chúng tôi ở Mật Vân làm cái gì?

- Khả Hãn, nếu không đánh trung nguyên, chúng tôi sẽ về.

Mọi người liền thoảng, thấy không thể kiểm soát được nữa rồi, Tôn Vạn Vinh liền hô lớn:

- Mọi người xin hãy nghe tôi nói.

Nhưng không ai lặng im nghe gã nói, Tôn Vạn Vinh bất đắc dĩ phải hét lớn một tiếng:

- Chinh đồn quân đội, chuẩn bị quyết chiến với quân Đường.

Người Hề và người Tập rút lui không ngờ đã làm thay đổi cục diện quân Đường và quân Khiết Đan. Vì phòng ngừa đại quân Khiết Đan trốn hết, Tôn Vạn Vinh bất đắc dĩ đành phải được ăn cả ngã về không, quyết định quyết chiến với quân Đường.

Lúc này, gã hạ lệnh đại quân xuôi nam. Tôn Vạn Vinh suất lĩnh 8 vạn quân dời khỏi huyện Mật Vân, trùng trùng đánh về huyện Kế. Khiết Đan có cướp được Hà Bắc hay không chính là ở trận chiến này.

359. Chương 357: Tham Chiến Hết Đường Lui

Hai trăm ngàn quân Đại Đường vẫn đóng ở Hoài Nhu và U Châu, đại doanh quân Đường kéo dài hơn 10 dặm, thanh thế lớn. Suốt một mùa đông Lâu Sư Đức án binh bất động, mãi không phát động tấn công Mật Vân một lần, đồng thời cũng không phát động tấn công ở Đông tuyến.

Lâu Sư Đức là lão tướng có kinh nghiệm phong phú, lại là tướng quốc đương triều biết nhìn đại cục. Ông ta biết rõ dân tộc du mục không thích hợp để đánh lâu dài, cho nên cũng không vội vã tác chiến với người Khiết Đan mà dùng cách kéo dài thời gian để dần làm mất hết ý chí chiến đấu của người Khiết Đan.

Lúc này, Lâu Sư Đức đã có được tin của Lý Trân truyền đến, biết Lý Trân và Hề Vương Lý Thất Đế đã thống nhất điều kiện rút quân. Trong lòng ông ta mừng thầm, cứ như vậy người Khiết Đan sẽ ngồi không yên rồi.

Trời mới sáng, một gã binh báo tin đã chạy gấp đến đại tướng trung quân:

- Khởi bẩm tướng quốc, tin từ Mật Vân, toàn quân Khiết Đan đã hành động, đánh về phía chúng ta.

Hành động của quân Khiết Đan đã sớm nằm trong dự liệu của Lâu Sư Đức. Ông ta đã sớm có sự chuẩn bị từ mấy tháng nay rồi.

Lúc này, ông ta cũng không quan tâm đến chủ lực Khiết Đan của Tôn Vạn Vinh. Ông quan tâm chính là tuyển đông quân Đường. Ở Doanh Châu có khoảng 10 ngàn quân Khiết Đan chiếm đóng, nếu không nằm ngoài dự liệu thì đội quân Khiết Đan này chắc là đã bỏ mặc Doanh Châu rút lui lên bắc rồi.

Như vật 5 ngàn kỵ binh mà Lý Trần suất lĩnh đang ở đâu? Hẳn có dựa theo kế hoạch của mình, cắt đứt đường quân Khiết Đan rút lui từ tuyến Đông không?

Lâu Sư Đức xem kỹ bản đồ trên bàn, ông ta thò tay lấy bút vòng một vòng tròn vào Nhiều Nhạc châu, chỗ này chính là chỗ quan trọng của quân Khiết Đan rút lui.

Lúc này, có một tên lính chạy đến trước trưởng bẩm báo:

- Yến Bắc Bảo cho chim bồ câu đưa thư đến, bọn họ cách đại quân Khiết Đan chưa đến 30 dặm.

Lâu Sư Đức trở về trạng thái bình thường, lúc này mới nói:

- Truyền lệnh của ta, tử thủ Hoài Nhu và Yến Bắc Bảo, không được xuất chiến!

Từ Mật Vân xuôi nam xuống huyện Kế, địa thế thấp dần, hơn nữa ở phía bắc huyện Hoài Nhu lại là núi đồi nhấp nhô, đường xá khó đi, chỉ có một con đường phẳng có thể xuôi nam. Con đường này cách thị trấn Hoài Nhu khoảng hơn 500 dặm.

Huyện Hoài Nhu không ảnh hưởng lớn đến quan đạo mà ở cách thị trấn Hoài Nhu không xa có một nơi hiểm yếu. Quân Đường xây dựng một quân thành trên sườn núi, tên là Yến Bắc Bảo, vị trí vừa đúng thuộc về quan đạo. Từ trên cao nhìn xuống, địa thế rất có lợi cho quân Đường.

Đại quân Khiết Đan phải xuôi nam quyết chiến với quân Đường. Bộ binh có thể trèo vòng qua đường núi mà đi nhưng kỵ binh và quân nhu thì nhất định phải đi quan đạo. Bọn họ sẽ bị bại lộ dưới con mắt của Yến Bắc Bảo, trong Yến Bắc Bảo có 5 ngàn quân Đường, dựa vào cung nỏ có thể phong tỏa quan đạo, hướng chỉ còn chuẩn bị đá, cây lãn, cho dù kỵ binh có xông lên trước cũng sẽ bị tổn thất thê thảm và nghiêm trọng.

Mới sáng sớm ngày hôm sau, mấy vạn đại quân Khiết Đan đã xuất hiện ở trong sơn cốc cách huyện Hoài Nhu mấy dặm. Tôn Vạn Vinh đứng trên ngọn đồi nhìn quân thành mà quân Đường mới tu sửa từ phía xa. Tôn Vạn Vinh vo nắm tay, tuy gã biết quân Đường mất một tháng để xây dựng tòa quân thành này, nhưng gã cũng không để tâm, gã không ngờ mình lại còn có thể xuôi nam quyết chiến với quân Đường.

Bây giờ gã mới phát hiện hình như mình đã rơi vào bẫy của quân Đường. Rõ ràng là quân Đường biết bọn họ sẽ xuôi nam, trong lòng Tôn Vạn Vinh càng thêm nghi ngờ, lẽ nào trước đó quân Đường đã đoán được kết quả này?

- Khả Hãn!

Vạn phu trưởng kỵ binh Lý Giai Cố giục ngựa lên nói với Tôn Vạn Vinh:

- Quân thành này rất hiểm yếu, kỵ binh tiến lên chỉ e sẽ bị thương nặng, lương thảo, quân nhu cũng không qua được. Bằng không đánh hạ quân thành trước, đại quân mới có thể qua thuận lợi.

Tôn Vạn Vinh nhìn quân thành hiểm yếu, chỗ này ít nhất cũng phải chứa được năm, sáu ngàn người. Không biết bên trong có bao nhiêu quân Đường, nếu chẳng may số lượng quân Đường không ít, công thành sẽ bị tổn thất thê thảm và nghiêm trọng. Trong lòng của gã vô cùng khó xử, suy nghĩ một lúc lâu sau, gã mới nói với hơn 10 thám tử:

- Đi tìm đường tiếp, xem có đường vòng hay không?

Hơn 10 thám tử cưỡi ngựa chạy như bay, lúc này Át Vũ Oan lại đi lên khuyên nhủ:

- Xem ra quân Đường sớm đã có sự chuẩn bị, chúng ta xuôi nam gấp gấp như vậy phần thắng sẽ không lớn. Một khi binh bại, e là chúng ta cũng không về được, chỉ bằng trực tiếp rút lên bắc. Nếu quân Đường đuổi

theo, chúng ta sẽ quyết chiến với họ trên thảo nguyên. Nếu quân Đường không đuổi theo, chúng ta sẽ chiếm Liêu Đông. Quân Đường sẽ xuất quân tác chiến với chúng ta, Khả hãn, đây là thượng sách.

- Vậy Hà Bắc phải làm sao?

Tôn Vạn Vinh rất không cam lòng nói:

- Nếu không thể vớt vát của cải từ Hà Bắc, ta không thể giải thích với các bộ lạc, sau này bọn họ sao còn phục ta nữa?

Át Vũ Oan trầm thổ dài trong lòng. Tôn Vạn Vinh đi vào ngõ cụt, một lòng muốn xuôi nam cướp Hà Bắc. Sao gã không nghĩ, 20 vạn đại quân Đường đang chờ gã, sao gã có thể đi cướp Hà Bắc?

Lúc này, hơn 10 thám tử lần lượt trở về bẩm báo nói:

- Khả Hãn, không có đường nhỏ, kỵ binh và đồ quân nhu chỉ có thể đi con đường này.

Tôn Vạn Vinh bất đắc dĩ đành phải quay đầu nói ngắn gọn với Vạn phu trưởng Hà A Tiểu:

- Ta cho người 2 vạn quân đội, hạn trong vòng 1 canh giờ đánh hạ quân thành này cho ta. Nếu không, người hãy xách đầu đến gặp ta.

Hà A Tiểu trong lòng mắng thầm nhưng không dám cãi quân lệnh, đành ôm quyền trả lời:

- Ty chúc tuân lệnh!

Tùng! Tùng! Tùng! Tiếng trống vang lên trong thung lũng, 1 vạn quân Khiết Đan chia làm hai đội quân từ trong thung lũng đi ra, chật ních quan đạo “Tu tu tu...” Tiếng kèn vang lên, 10 ngàn bộ binh Khiết Đan xông lên sườn núi, từ khắp đồi núi đánh vào quân thành trên sườn núi.

Lúc này, trong quân thành cũng có tiếng kèn vang lên “Tu tu tu...”, tiếng kèn vang vọng trong không trung, chỉ thấy có vô số binh lính xuất hiện trên đầu thành, tay cầm cung tên nhắm thẳng vào binh lính Khiết Đan. Đúng lúc này, Tôn Vạn Vinh nói:

- Năm ngàn kỵ binh tiên phong tiến lên!

Đây là tính toán của Tôn Vạn Vinh, quân Đường phải phòng quân Khiết Đan công thành, chắc chắn sẽ không để ý đến quan đạo. Vậy kỵ binh và đồ quân nhu của bọn họ sẽ nhân cơ hội này mà từ dưới quân thành tiến lên.

Năm ngàn kỵ binh khởi động, tiếng chân như tiếng sấm, bụi bay khắp trời. Che tai cũng không kịp, tiếng quân xông về phía trước như tiếng sét. Nhưng bọn họ vừa mới đi đến chân núi, thì một lượng lớn cây lăn từ đầu thành bổ thẳng xuống kỵ binh Khiết Đan. Kỵ binh Khiết Đan lập tức ngã ngựa thảm thiết kêu lên. Ngay sau đó mũi tên như mưa, bắn dày đặc về phía kỵ binh trên quan đạo, kỵ binh phía sau trúng tên đều ngã ngựa.

Một lượng đá lớn và gỗ lăn cản trên quan đạo khiến kỵ binh không thể đi lên trước được nữa. Bọn họ quay đầu lại chạy trốn trở về, Tôn Vạn Vinh nổi trận lôi đình, giục ngựa tiến lên rừng roi đánh về phía kỵ binh trốn về:

- Khốn kiếp! Quay lại cho ta!

Cho dù Tôn Vạn Vinh hận không thể chém hết tất cả kỵ binh không hăng hái này, nhưng trên thực tế, gã cũng biết trước khi chưa phá hủy quân thành thì cho dù kỵ binh của gã có tiến lên cũng không có ý nghĩa gì, lương thảo của gã biết phải làm sao?

Trong lòng Tôn Vạn Vinh bất đắc dĩ, gã đành phải đặt tất cả hi vọng vào hai vạn binh lính tấn công thành trì, nhưng tin tình báo cũng không được lạc quan cho lắm. Binh sĩ Khiết Đan tấn công quân thành vốn là ở lưng chừng núi. Hơn nữa tường của quân thành cao đến hai trượng, khiến quân thành càng thêm nguy hiểm. Cho dù là dùng máy bắn đá cũng chẳng được tích sự gì.

Mấy ngàn quân Đường trên đầu thành bắn tên, tên bay như mưa bão về phía binh lính Khiết Đan khắp núi đồi. Vô số binh lính Khiết Đan ngã xuống khóc than, lăn từ trên núi xuống. Đám binh lính vừa mới gần đến tường thành thì bị đá và cây lăn xuống đập phải, binh lính Khiết Đan chết rất thê thảm và nghiêm

trọng. Chưa đến nửa canh giờ, đã có gần ba ngàn lính thương vong. Nhưng lúc này binh lính Khiết Đan lại ngay cả ven tường thành cũng chưa động đến được.

Đại tướng Hà A Tiểu thấy không thể đánh hạ quân thành liền chạy vội đến trước mặt Tôn Vạn Vinh xin xỏ:

- Khả Hãn, cứ đánh tiếp như vậy không phải là cách hay. Hai vạn binh lính đều đã chết trận dưới chân núi, xin hãy hạ lệnh rút quân!

Át Vũ Oan cũng khuyên nhủ:

- Khả Hãn, thương vong quá lớn, chi bằng ban đêm công thành tiếp.

Tôn Vạn Vinh thở dài, đành phải hạ lệnh:

- Rút quân!

K...e...n...g...g! K...e...n...g...g! K...e...n...g...g! Tiếng chuông lệnh rút quân vang lên, hơn một vạn binh lính Khiết Đan như thủy triều rút từ trên núi xuống. Tôn Vạn Vinh vô tình, đành phải lui binh về một sơn cốc khác, khoảng đất bên đó đủ lớn để họ trú binh.

Nhưng trời còn chưa tối, một tin dữ từ phía bắc đến, đại quân Đột Quyết tập kích hậu phương Khiết Đan. Tài sản, vợ con của họ đều bị người Đột Quyết bắt đi. Tin này như sét đánh giữa trời quang, khiến Tôn Vạn Vinh sợ đến mức ngất người ra. Gã nóng giận quá đến mức ngất đi.

Đám thân binh làm cho gã tỉnh lại, Át Vũ Oan nghe tin, tin tức bị tập kích phía sau cũng khiến cho y sợ đến mức chân tay lạnh toát cả đi. Y vội vàng nói với Tôn Vạn Vinh:

- Khả Hãn, thời gian không đợi chúng ta, nhất định trước khi tin truyền ra ngoài phải lập tức rút quân, nếu không quân đội sẽ sụp đổ mất.

Tôn Vạn Vinh gật gật đầu, nói với thân binh xung quanh:

- Mau đi truyền lệnh của ta, lập tức rút quân về Liêu Đông!

Đêm hôm đó, đại quân Khiết Đan bắt đầu rút khỏi hướng bắc, cho dù Tôn Vạn Vinh đã nghiêm lệnh phong tỏa tin tức, nhưng tin quân đội Đột Quyết tập kích vẫn bị truyền đi khắp các bộ phận quân Khiết Đan.

Đúng như sự lo lắng của Át Vũ Oan, tin này khiến các bộ phận quân Khiết Đan nhanh chóng tan rã, bộ phận có thực lực mạnh đã liên tiếp rời khỏi đại quân Khiết Đan. Tù trưởng Diệt Lạt Đồng Quang suất lĩnh ba vạn đại quân tăng tốc chạy về phía Mạc Châu.

Vào lúc đại quân Khiết Đan bắt đầu rút lui khỏi phương bắc, tướng quốc Đại Đường cũng suất lĩnh 200 ngàn đại quân giết đến huyện Hoài Nhu. Lâu Sư Đức cũng biết tin do Đột Quyết Khả Hãn phái người mang đến. Đột Quyết công phá hàng ổ Khiết Đan, điều này lập tức khiến Lâu Sư Đức thấy cơ hội đã đến. Lúc này ông cử binh lên bắc, ông sớm đã có sự chuẩn bị. Chỉ vẻn vẹn có một ngày, 20 vạn đại quân đã đến Hoài Nhu.

Quân Đường như một con rồng lớn nhanh chóng hành quân trên đường lên bắc. Lúc này, phó tướng Tô Hồng Huy giục ngựa chạy đến trước mặt Lâu Sư Đức, có vẻ lo lắng nói:

- Tướng quốc, đội quân Khiết Đan nhanh chóng rút lui khỏi phương bắc, có phải bọn họ dùng kế dụ binh không?

Gã rất lo lắng quân Đường sẽ trúng quỷ kế của người Khiết Đan, cuối cùng sẽ bị thảm bại. Lâu Sư Đức nhìn ra sự lo lắng trong mắt gã, rồi vuốt râu mỉm cười nói:

- Có dùng kế dụ binh hay không trong lòng ta rất rõ, người Khiết Đan đã mất ý chí chiến đấu từ lâu, nếu không nhân cơ hội này đánh tan bọn họ, một khi để họ khôi phục nguyên khí, bọn họ sẽ phản lại, trận chiến này nhất định phải đánh thật độc, khiến họ trong vòng 100 năm phải thần phục Đại Đường.

- Vậy vì sao không trực tiếp diệt Khiết Đan?

Tô Hồng Huy lại không hiểu hỏi.

360. Chương 358: Bại Binh Loan Thủy

Lâu Sư Đức thần nhiên nói:

- Vấn đề này triều đình đã từng thảo luận, dù sao Khiết Đan cũng nhỏ yếu, ở một mức độ nào đó nó là cái lá chắn của Đại Đường, một khi Khiết Đan bị giết, thế lực của người Đột Quyết sẽ vào Liêu Đông. Đây cũng không phải là cảnh tượng mà triều đình muốn thấy, cho nên bảo vệ Khiết Đan trên thực tế cũng là bảo vệ Liêu Đông.

- Ty chúc hiểu rồi!

Tô Hồng Huy lại ôm quyền thỉnh nguyện nói:

- Ty chúc nguyện làm tiên phong, dẫn bản bộ truy kích quân Khiết Đan chạy trốn.

Lâu Sư Đức biết gã muốn lập công chuộc tội, cũng không làm khó gã liền vui vẻ gật đầu:

- Vậy kính nhờ Tô tướng quân rồi!

Lúc này Tô Hồng Huy suất lĩnh ba vạn quân Đường hăng hái lên bắc, đêm hôm đó chiếm lại Mật Vân, nhưng ngựa của gã không dừng vó, vẫn tiếp tục đêm ngày hành quân. Buổi trưa hôm đó đã đuổi kịp hậu quân Khiết Đan, hai bên chiến đấu một trận kịch liệt trên thảo nguyên.

Từ Mật Vân xuyên thẳng qua Yến Sơn, phương bắc càng trở nên mênh mông, sau đó hướng đông có thể trực tiếp đi Liêu Đông, hướng đông bắc là đi Nhiều Nhạc châu, xuyên qua Nhiều Nhạc chính là phủ Đô đốc Tùng Mạc, hang ổ của quân Khiết Đan.

Sau khi quân đội dời khỏi Khiết Đan, đã làm chim chóc tán loạn, các bộ lạc ngày đêm không ngủ quay về quê hương của mình. Tin người Đột Quyết tập kích đã truyền khắp các bộ phận Khiết Đan. Trong lòng ai cũng nóng như lửa đốt, lúc này suy nghĩ cướp lấy của cải và nữ nhân của triều Đường đã sớm để sau đầu, ai cũng lo lắng cho vợ con của mình, hận là không thể có cánh bay thẳng lên bắc.

Mười hai vạn quân Khiết Đan liên tục gặp phải hai đòn nghiêm trọng, lòng quân đã sớm tan rã. Tôn Vạn Vinh và Ất Oan Vũ đã dẫn hơn 2 vạn người của bộ lạc hốt hoảng trốn lên bắc. Tôn Vạn Vinh đã nghe nói tin quân Đường đuổi đến hậu quân. Hơn một vạn hậu quân đã bị tiêu diệt toàn bộ, 200 ngàn đại quân Đường phía sau đuổi theo không kịp. Tôn Vạn Vinh tâm ý hoảng loạn, suất quân liều mạng trốn lên bắc, không dám dừng lại nghỉ ngơi một chút nào.

Hai ngày sau, gã dẫn quân đội vào Nhạc Châu, chỗ này là địa bàn của người Hề, phía trước xa xa nhìn thấy Loan Thủy rộng lớn. Lúc này Tôn Vạn Vinh mới hơi thở phào nhẹ nhõm, hạ lệnh quân đội nghỉ ngơi tại chỗ, chờ Ất Vũ Oan dẫn bộ binh đuổi từ phía sau lên.

Đám kỵ binh Khiết Đan đều xuống ngựa, dẫn ngựa đi uống nước, lấy thịt khô và rượu sữa ngựa bỏ bụng, rất nhiều binh lính mệt mỏi đến mức không chịu nổi, nằm vật xuống đất ngáy o o... Tôn Vạn Vinh ngồi trên thảm cỏ, vừa ăn lương khô, vừa nhìn xung quanh.

Bọn họ ngồi trên một ngọn đồi thảo nguyên, cách đó mấy chục dặm là Yến Sơn lồng lộng, đầm nước rộng mấy chục trượng giống đai ngọc uốn lượn chảy xuôi. Vùng này Tôn Vạn Vinh không quen lắm nhưng gã bỗng nhiên ý thức được một vấn đề rất thật, họ phải làm thế nào để vượt qua đầm nước này.

Người Khiết Đan chỉ dùng bì da dê để qua sông, nhưng hiện tại bì da dê của họ đều để ở hậu quân. Bọn họ căn bản là không có dụng cụ để qua sông, lẽ nào họ còn phải vòng lên bắc để vượt qua đầm nước sao? Vậy có nghĩa là bọn họ còn phải đi một đoạn đường mấy trăm dặm nữa.

Tôn Vạn Vinh chỉ cảm thấy một trận đau đầu, vấn đề bình thường rất đơn giản, bây giờ lại làm khó gã rồi. Gã lập tức đứng dậy nhìn về phía nam xa xa, gã hi vọng có thể nhìn thấy một cánh rừng, sau đó đón cũi để qua sông.

Nhưng gã cũng không nhìn thấy cái cây nào, tuy nhiên ngoài mấy chục dặm là Yến Sơn. Dưới chân Yến Sơn là một cánh rừng lớn. Lúc này, Ất Vũ Oan suất lĩnh mấy ngàn bộ binh thở hồng hộc chạy tới.

- Khả Hãn!

Ất Vũ Oan hô lớn:

- Ngoài phía nam 20 dặm có một rừng cây, chúng ta cần phải đốn củi qua sông!

Tôn Vạn Vinh đang buồn phiền vì chuyện này, nghe thấy vậy liền mừng rỡ lập tức ra lệnh nói:

- Toàn quân lên ngựa, đi về phía nam qua sông.

Gã vừa dứt lời, có một gã thân binh bỗng chỉ về phía nam hoảng sợ quát to:

- Khả Hãn, có quân địch!

Tôn Vạn Vinh vừa nghiêng đầu, thì lập tức sợ đến mức hồn bay phách lạc, chỉ thấy trong đám cây cỏ phía nam cách khoảng 2 dặm có một đám kỵ binh lớn, đông nghìn nghịt phải có đến mấy ngàn người. Ở giữa có dựng một cột cờ quân Đường to, Tôn Vạn Vinh thất thanh hô to:

- Nhanh lui lại!

Đội kỵ binh này chính là 5 ngàn kỵ binh do Lý Trân suất lĩnh, bọn họ vẫn đang đợi bại binh Khiết Đan rút lui về phía đông. Hắn cũng đã biết chuyện đại quân Đột Quyết tập kích hang ổ Khiết Đan, như vậy rất nhanh Khiết Đan sẽ rút lui.

Lý Trân có được tin tình báo người Hề cung cấp, quân Khiết Đan đang đợi ở đầm nước, không ngờ bại binh đầu tiên mà hắn đợi lại chính là quân đội của Tôn Vạn Vinh.

Lý Trân lạnh lùng nhìn bại binh Khiết Đan, hắn vung tay lên, tiếng kèn trầm thấp vang lên, tiếng trống trận quân Đường như sấm, Lý Trân hạ lệnh tấn công.

- Giết!

Hắn vung đao lên, phóng ngựa chạy gấp, đích thân dẫn 5 ngàn kỵ binh tinh nhuệ từ trên đồi quét xuống. Tiếng kêu rung trời, chiến mã như tia chớp, vó ngựa cuộn cuộn, giống hệt mây đen cuồng phong, cuốn về phía quân đội Khiết Đan cách đó 2 dặm.

Lúc này, kỵ binh Khiết Đan đã loạn thành một bầy, căn bản đã không còn ý chí chống cự. Bọn họ không tìm thấy ngựa của mình, rất nhiều người nhảy lên chiến mã của người khác quay đầu chạy trốn.

Ất Vũ Oan thấy tình thế không ổn, lòng quân đã loạn không thể chống cự được nữa. Lúc này y lập tức hô lớn với Tôn Vạn Vinh:

- Khả Hãn, không kịp nữa rồi, tức tốc rút bắc, nếu không chúng ta sẽ chết ở chỗ này.

Sắc mặt của Tôn Vạn Vinh trắng bệch, nhưng gã thực sự không cam lòng, gã có 2 vạn quân đội còn đối phương chỉ có mấy ngàn người. Gã cười lên chiến mã của mình rồi hô lớn:

- Kỵ binh xung quanh tập kết, theo ta nghênh chiến!

Ất Vũ Oan thấy Tôn Vạn Vinh còn muốn chống cự liền không khuyên nữa, quay đầu đánh ngựa chạy trốn. Mười mấy thân vệ quanh y cũng quay đầu liều chết chạy trốn.

Hạ Diên Bạt Thọ suất lĩnh hai ngàn quân giết vào trong bộ binh Khiết Đan, thế như chẻ tre mà tấn công bộ binh, chỉ trong nháy mắt từng đám lớn binh lính đã xông vào.

Khí thế của quân Khiết Đan đã hầu như không còn, đấu với quân Đường như tức nước vỡ bờ, bộ binh Khiết Đan dẫn đầu đã sụp đổ. Ngay sau đó, kỵ binh hữu quân của quân Đường tấn công sắc bén cũng đã làm tan tác, khiến bại binh Khiết Đan đổ như núi.

- Giết!

Quân Đường la rung trời, sĩ khí chấn động đuổi theo quân địch đánh lên mà đi, bại binh của Hắc Áp Áp đã liều mạng chạy trốn, bọn họ giẫm lên nhau tắc nghẽn mà chết.

Lúc này, Trương Lê suất lĩnh một ngàn kỵ binh vượt qua quân địch, cắt đứt đường rút lui của quân Khiết Đan phía bắc. Trong cảnh hỗn loạn, hơn 1 vạn binh lính Khiết Đan như đàn trâu bị đuổi, chạy trốn về phía đông.

Mà cách phía đông không xa là đầm nước, mặt nước rộng khoảng mấy chục trượng, bờ sông cũng không có đò, bại binh không thể chạy trốn ở chỗ này, đều phải nhảy xuống sông tự bơi.

Phần lớn quân Khiết Đan cũng không biết bơi, vô số người chết đuối giữa dòng nước, xác chết làm tắc nghẽn cả dòng nước, thi thể tích tụ như núi, thành cầu cầu cao đến mấy trượng. Bại binh phía sau giẫm lên xác của đồng bọn, định chạy trốn sang bờ bên kia rồi bơi vào dòng nước. Chỉ nghe thấy tiếng rên rỉ, tiếng la hét chói tai, tất cả như phát cuồng, khủng bố và hỗn loạn.

Kỵ binh quân Đường của Lý Trân cũng không chấp nhận quân Khiết Đan đầu hàng. Bọn họ mang lòng thù hận, giết hại bại binh một cách vô tình, quân Khiết Đan chỉ để ý đến việc liều mạng chạy trốn. Trên thảo nguyên mệnh mông, bại binh Khiết Đan chạy trốn khắp nơi nhưng bọn họ cũng không trốn được xa thì đã bị kỵ binh quân Đường đuổi theo bao vây.

Lúc này, Lý Trân hạ lệnh nhận quân đầu hàng:

- Nhận quân địch đầu hàng, người phản kháng giết!

Quân Đường bắt đầu nhận đầu hàng, để quân Khiết Đan tìm thấy một con đường sống. Cuối cùng, đại bộ phận quân Khiết Đan cũng phải quỳ xuống dập đầu xin tha thứ.

Nhưng Tôn Vạn Vinh lại đang chỉ huy quân đội chống cự, còn mình thì lén lút chạy trốn. Lý Trân đích thân dẫn hai ngàn quân tinh nhuệ gắt gao đuổi theo Tôn Vạn Vinh. Bọn họ ra roi thúc ngựa, gào thét bay trong gió.

Khoảng nửa canh giờ sau, phía trước xuất hiện 10 con thuyền nhỏ, đó là thuyền nhỏ của các thương nhân qua sông. Lúc này lại bị quân Khiết Đan cướp được.

Bờ sông là cả biển người tấp nập, đây là một tiểu bộ lạc lính Khiết Đan đào ngũ. Có khoảng hơn 2 ngàn người, bọn họ biết quân Đường xuất hiện ở phía nam. Trong sự bối rối, mấy ngàn muốn bơi qua sông trốn từ chỗ này.

Chiến mã bị chủ nhân vứt bỏ ở phía tây đầm nước, mười mấy con thuyền nhỏ chật ních binh lính chạy trốn. Hai chiếc thuyền nhỏ quá tải đến giữa sông thì bị chìm, cơn lốc xoáy cuốn mấy trăm binh lính vào lòng sông.

Át Vũ Oan ngồi trên một con thuyền, y và mười mấy tên thân binh đã vượt qua đầm nước rồi chạy trốn về phía đông. Bọn họ khát vọng có thể sẽ có được tấm thịnh tình của người Hề. Nhưng họ lại không biết, con trai của vua Hề Lý Thất Đế lại đang trong tay Lý Trân. Lý Thất Đế đang phát sầu vì không có lễ vật hiến cho Lý Trân, đổi lấy con mình về.

Lúc này, hai ngàn kỵ binh quân Đường ồ ồ kéo đến, binh lính Khiết Đan khóc rung trời. Thuyền cách bờ, chạy hướng về phía bờ kia, binh lính lên thuyền không thì hoặc quỳ xuống xin đầu hàng, hoặc chạy trốn về phía bắc bờ sông.

Mấy ngàn binh lính Khiết Đan quỳ đầy bên sông, trong lòng Lý Trân nóng như lửa đốt. Nếu Tôn Vạn Vinh ở đây, vậy rất có thể cũng đã trốn qua sông. Nếu không bắt được Tôn Vạn Vinh, hắn sẽ mất đi cơ hội lập công lớn lần này.

- Tôn Vạn Vinh có ở đây không?

Lý Trân rút dao chỉ vào tù binh Khiết Đan quỳ đầy dưới đất mà quát to, mấy ngàn tù binh lặng ngắt như tờ.

Lúc này, Tửu Chí vừa mới học được một câu Khiết Đan hô lớn:

- Ai giao Tôn Vạn Vinh ra, thả cho người đó về nhà.

Mấy ngàn binh lính Khiết Đan xông xáo, bỗng có người chỉ vào mấy tên tù binh bên cạnh cúi đầu lỏn:

- Y ở trong này!

Đám tù binh lập tức xông xáo, mấy tên tù binh nhảy dựng lên muốn chạy trốn. Lý Trân rút đao ra chỉ quát:

- Bắt lấy bọn họ!

Hơn 10 binh lính quân Đường đồng loạt xông lên, đẩy mấy tên lính Khiết Đan này ngã xuống đất, một người trong số đó tức miệng quát to:

- Lý Trân, có giỏi thì giết ta!

Tên lính Đường bên cạnh Lý Trân lập tức lôi người này ra nói với Lý Trân:

- Tướng quân, gã chính là Tôn Vạn Vinh!

Trong lòng Lý Trân mừng rỡ, hấn giục ngựa chậm rãi tiến lên cười lạnh nói:

- Người quả là tội đáng muôn chết, Đại Đường chắc chắn sẽ giết ngươi, nhưng không phải bây giờ, ta muốn dùng ngươi để đổi lấy con đường làm quan phú quý của ta.

Đại Đường mùa xuân năm Thiên Sách Vạn Tuế, Khả Hãn Khiết Đan, đại quân Tôn Vạn Vinh khởi binh tạo phản, dưới sự tấn công của Đại Đường và Đột Quyết đã tan tác hoàn toàn.

Tám đại bộ lạc Khiết Đan không hề thừa nhận địa vị Khả Hãn của Tôn Vạn Vinh, đều tự rút quân, lại bị Lâu Sư Đức suất lĩnh 200 ngàn quân Đường đuổi đánh, còn mấy vạn quân Khiết Đan đã bị tiêu diệt hoàn toàn.

Còn Tôn Vạn Vinh suất lĩnh 2 vạn quân ở đầm nước lợ vào tầm phục kích của kỵ binh do tướng quân Nội vệ Lý Trân suất lĩnh. Toàn quân Khiết Đan tan tác, hơn 4 ngàn người bị giết, hơn 1 vạn kẻ đầu hàng. Tôn Vạn Vinh ẩn thân trong đám tù binh, lại bị thân binh chỉ mặt đọc tên. Tôn Vạn Vinh bị Lý Trân bắt được, phái người áp giải về Lạc Dương. Tháng 3, Võ Tắc Thiên hạ chỉ, xử trảm Tôn Vạn Vinh ở Triệu Châu.

Còn một gã đầu sỏ Khiết Đan khác đã bị vua Hề Lý Thất Đế giết, mang đầu của y đến đại doanh quân Đường. Đến đây, kéo dài hơn nửa năm, chiến hỏa đốt đến Hà Bắc, Khiết Đan phản loạn rốt cuộc cũng được quân Đường bình ổn.

361. Chương 359: Chiến Thắng Trở Về

Nửa tháng sau, Lâu Sư Đức suất lĩnh hai vạn đại quân chiến thắng trở về. Võ Tắc Thiên đặc biệt hạ chỉ, vì các tướng sĩ lập công lần này trở về sẽ được cử hành nghi lễ vào thành long trọng, để khen ngợi chiến công vinh quang của bọn họ.

Hai vạn người này là các tướng sĩ có công Lâu Sư Đức đã lựa chọn ra từ các quân, cả đường tinh kỳ bay phấp phới, áo giáp sáng loáng, thanh thế vang dội. Đây cũng là nghi thức vào thành quy mô lớn nhất, lần đầu tiên kể từ khi Võ Tắc Thiên đăng cơ đến nay.

Lúc đại quân chiến thắng trở về Lạc Dương, tin này lập tức truyền khắp thành, lập tức đã trở thành một làn sóng. Vô số người, già trẻ đều ra khỏi thành nghênh đón. Người trên đường phổ tập nập như biển người, núi người. Phía nam thành Lạc Dương gần như là vỡ thành mà đổ ra.

Giữa trưa, đại quân mặc áo giáp sáng lấp lánh vào thành trở về, lúc tiến vào đóng đô ở Thiên môn, cả phố sôi trào. Hơn ba vạn dân chúng Lạc Dương vây quanh bên đường, kéo dài đến 10 dặm, dân chúng khua chiêng gõ trống, gọi nhau ầm ĩ. Khắp nơi đều là những khuôn mặt kích động, chiến dịch Khiết Đan đại thắng cũng có nghĩa là Hà Bắc bình an, Đại Đường bình an.

Lúc các đội lính đầy khí thế đi qua trước mặt họ, không khí cuồng nhiệt lên đến cao trào, đám người phát tay hoan hô, tiếng la hét như sấm dậy:

- Đại Đường anh hùng! Hoan nghênh trở về!

Võ Ý Tông và 500 binh lính hộ vệ đi ở phía trước tiên, Lâu Sư Đức cho y vinh quang này nhưng dân chúng Lạc Dương rõ ràng là không nợ y. Lúc y đi ngang qua gần như không ai để ý đến y, mà vinh quang họ đã cho quân đội phía sau y.

Sắc mặt của Võ Ý Tông trở nên âm trầm, đây đâu phải vinh quang gì, rõ ràng là cho y sự nhục nhã. Võ Ý Tông thầm hận Lâu Sư Đức, y cắn chặt răng.

Lý Trân theo sát phía sau, suất lĩnh hai ngàn binh lính Nội vệ. Bọn lính, vẻ mặt người nào cũng mỉm cười không kìm nổi xúc động vẫy tay về phía mọi người.

Lúc bọn họ đi ngang qua trước mặt đám người, cả đám người chen chúc nhau hoan hô như tiếng sấm. Rất nhiều người kể cả trẻ con, phụ nữ, xúc động nhảy dựng lên, treo từng dải ruy băng lên cây, quăng từng bó hoa về phía bọn họ. Đây là đội công thần tiêu diệt Khiết Đan đầu tiên, họ là anh hùng trong tâm can các cô.

Các binh sĩ đảm bảo an ninh trật tự từ Thiên Môn đến cầu Thiên Tân, hơn một vạn binh lính nắm tay, liều mạng ngăn cả dân chúng đang xông ra như nước chảy. Lâu Sư Đức ở giữa đội ngũ cưỡi ngựa vào thành, bên cạnh là Dịch Nhân Kiệt đi theo, Tông Sở Khách và hơn mười người quan lớn ra ngoài đón hân tận 10 dặm.

Hắn thỉnh thoảng cười cười phát tay về phía đám người, đắc ý, hài lòng đến cực điểm. Lúc này, cũng đến lúc cuộc đời hắn tỏa sáng.

Lúc này, đội quân đã dần dần đến trước cầu Thiên Tân. Võ Tắc Thiên đích thân dẫn văn võ bá quan, hoàng thân quốc thích và mấy trăm người chờ bọn họ ở đó chiến thắng trở về. Đội quân dừng lại phía xa xa.

Lâu Sư Đức và mười mấy tướng lĩnh giục ngựa ra khỏi hàng. Lúc còn mấy chục bước, bọn họ xoay người xuống ngựa đồng loạt đi đến trước mặt Võ Tắc Thiên quỳ một gối xuống:

- Thần Lâu Sư Đức tham kiến Ngõ hoàng đế hạ!

Các tướng cùng hô to:

- Chúng thần tham kiến đế hạ, đế hạ vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!

Võ Tắc Thiên vội vàng nâng Lâu Sư Đức dậy vui mừng cười nói:

- Tướng quốc không hổ là cánh tay của trẫm, trẫm không nhìn lầm người, tướng quốc không phụ sự hi vọng của trẫm, vì trẫm khôi phục U Châu, bình định Liêu Đông. Tướng quốc có công với trẫm, có công với xã tắc.

- Chia sẻ nỗi ưu sầu cho đế hạ, đây là bốn phận của vi thần, đế hạ không cần khen ngợi.

Nói xong, Lâu Sư Đức chỉ vào các tướng nói với Võ Tắc Thiên:

- Lần này bình định loạn Khiết Đan, vẫn là các tướng phục vụ quên mình, bọn họ mới lập được công lớn.

- Trẫm hiểu!

Võ Tắc Thiên cười đi lên trước, nhìn một vòng, bà nhìn thấy Võ Ý Tông, ánh mắt lạnh lùng liếc nhìn y. Nhưng cuối cùng bà nhìn Lý Trân, vẻ mặt lập tức tươi cười:

- Lý tướng quân không để trẫm phải thất vọng, trẫm nhất định phải trọng thưởng.

- Thần tạ ơn trọng ân của đế hạ!

Võ Tắc Thiên quay đầu lại cười nói với Dịch Nhân Kiệt:

- Lệnh ái cũng nên trở về rồi chứ nhỉ!

Những lời này của Võ Tắc Thiên ít nhiều cũng có ý trêu chọc, Dịch Nhân Kiệt cười khổ một tiếng:

- Khởi bẩm bệ hạ, nó đã bình an trở về rồi.

Võ Tắc Thiên gật gật đầu, nói lời thăm thía:

- Trẫm phái Lý tướng quân đi, trẫm trễ việc gả con gái của tướng quốc nửa năm, cũng may nữ trung hào kiệt, biểu hiện của lệnh ái khiến trẫm vô cùng kính nể, trẫm cũng phải thể hiện với nó.

- Đa tạ bệ hạ đã quan tâm tới tiểu nữ.

Võ Tắc Thiên gật gật đầu, rồi quay lại cao giọng nói với các tướng:

- Các vị tướng quân đều là công thần của Đại Đường, trẫm muốn trọng thưởng cho các người.

- Tạ ơn bệ hạ!

Võ Tắc Thiên đi lên long tiền, cười nói với Lý Trân:

- Lý tướng quân, người vì trẫm lập công đầu, trẫm đặc chuẩn cho người ngồi cùng xe với trẫm để thể hiện vinh quang.

Mọi người nhìn Lý Trân lên long tiền với ánh mắt hâm mộ, cao cao đứng bên cạnh Võ Tắc Thiên. Tiếng vỗ tay trước cầu Thiên Tân vang lên như sấm, đám lính cũng vì thế mà hoan hô.

Huynh đệ Trương Xương Tông và Trương Dịch Chi lại ghen tỵ, bọn họ chưa bao giờ có được vinh quang như vậy.

Võ Tam Tư chậm rãi đi đến bên cạnh bọn họ nói mà như cười:

- Thánh thượng luôn rất xem trọng Lý Trân, xem ra, hẳn lại được sủng ái nữa rồi!

Huynh đệ Trương thị quay đầu lại nhìn Võ Tam Tư, hai người hừ mạnh một tiếng rồi nổi giận đùng đùng mà đi. Võ Tam Tư lại cười híp mắt, tuy y có được sự sủng ái của thánh thượng, nhưng lại thêm cho mình kinh địch, vinh dự được đi cùng xe với hoàng thượng dễ dàng mà cam chịu vậy sao?

Ngay lúc trên phố cử hành long trọng nghi lễ chiến thắng trở về, thì trong phủ Võ Thừa Tự ở phường Lạc Dương lại vô cùng yên tĩnh, dường như không hề bị ảnh hưởng từ trong thành.

Sau tết, cuối cùng giám thị Võ Thừa Tự và đám thị vệ, hoạn quan đã bỏ chạy. Võ Thừa Tự trên danh nghĩa bị giam lỏng nhưng dù sao cũng là con cháu của Võ Tắc Thiên. Võ Tắc Thiên cũng không muốn nghiêm trị Võ Thừa Tự, trên thực tế Võ Thừa Tự đã được hoàn toàn tự do.

Nhưng sức khỏe của Võ Thừa Tự vẫn rất gay go. Ở Quảng Châu y thỏa sức ăn chơi, trác táng, khiến cơ thể đã hoàn toàn sụp đổ, cũng rất ít khi ra ngoài, phần lớn thời gian y đều ở trong phòng tĩnh dưỡng.

Trong phòng, Võ Thừa Tự nằm trên giường êm, hai tiểu nha hoàn xinh đẹp đang đắp vai cho y. Một tiểu nha hoàn đỏ bừng mặt lên, răng cửa cắn chặt môi, Võ Thừa Tự thoải mái hưởng thụ đôi mắt lim dim, tay lại sờ soạng vào quần nha hoàn. Còn con gái của y Võ Phù Dung thì hơi lúng túng đứng ở một bên, giả như không hề nhìn thấy hành động đó của phụ thân.

- Khởi bẩm phụ thân, quả thực có tin đồn, Võ Tam Tư đã nhận hối lộ của người Khiết Đan mới âm thầm phái người hạ độc Lý Tận Trung. Có người tận mắt nhìn thấy Ất Vũ Oan vào phủ đệ của Võ Tam Tư. Chính là trước ngày Lý Tận Trung chết hai ngày.

Võ Thừa Tự bảo nha hoàn đừng quấy rầy nữa, rõ ràng là y đã bị đề tài của con gái làm cho hấp dẫn. Một năm nay y đã bị dẫn vật quá nhiều, mặc dù có rất nhiều người đối phó với y nhưng Võ Thừa Tự đã tập trung hết tất cả thù hận lên người Võ Tam Tư.

Tuy họ là huynh đệ con chú con bác, nhưng vì đại vị kế nghiệp hoàng cô, Võ Tam Tư lại một lần nữa hạ sát thủ với mình khiến Võ Thừa Tự hận khắc cốt ghi tâm với Võ Tam Tư.

Võ Thừa Tự phát phát tay, hai tiểu nha hoàn vội vàng lui ra ngoài. Lúc này Võ Thừa Tự mới lạnh lùng nói:

- Nói những cái này có ích gì, lại không có chứng cứ, chỉ cần y nói một tiếng là không có chuyện này thì ai có thể làm gì được y?

- Tuy thánh thượng không xử phạt y nhưng chúng ta cũng có thể thông báo tội danh đi khắp nơi, để y phải công tội danh cầu kết với dị tộc.

- Chỉ là lợi cho y quá!

Võ Thừa Tự bất mãn hừ một tiếng, coi như ngầm đồng ý với phương án của con gái rồi lại hỏi:

- Chuyện của Trương Xương Tông thế nào?

Trương Xương Tông ban đầu là cầu thủ mã cầu của Võ Thừa Tự, cũng từng là tình nhân của Võ Phù Dung, được Võ Phù Dung tặng cho Thái Bình công chúa. Không ngờ y đã thành trai lơ của thánh thượng. Điều này thực sự khiến Võ Thừa Tự cảm thấy giật mình, đồng thời y cũng bất mãn con gái đã tự tiện đem Trương Xương Tông tặng cho Thái Bình công chúa. Nếu Trương Xương Tông là người của y, như vậy con đường làm quan cũng sắp tới rồi.

Mặt của Võ Phù Dung hơi nóng lên, nàng hiểu phụ thân bất mãn với nàng chuyện này. Nhưng nàng cũng không thể dự liệu được, không ngờ Trương Xương Tông lại phát triển nhanh như vậy. Cũng may là giữa nàng và Trương Xương Tông còn có chút tình xưa, còn có chút xoay chuyển đường sống được.

- Phụ thân con và y đã liên lạc với nhau.

- Y nói thế nào?

Võ Thừa Tự vội hỏi.

- Y nói y sẽ không quên ân tình của phụ thân đối với y, nhưng...

Võ Phù Dung hơi do dự không nói tiếp nữa.

- Nhưng cái gì?

Võ Thừa Tự có vẻ cảm hận nói:

- Con đừng làm ta gấp đến chết, nói mau!

Võ Phù Dung đành phải bắt đầu nói:

- Y nói, gần đây y muốn mua mấy cửa hàng nhưng vốn liếng có vẻ hơi căng, hi vọng phụ thân có thể giúp y một chút.

Võ Thừa Tự lập tức ngây người ra, Trương Xương Tông rõ ràng là đang đòi tiền y, hơn nữa lại không súc tích một chút nào. Cứ thẳng thừng như vậy, nhưng Võ Thừa Tự nghĩ muốn để Trương Xương Tông giúp mình thì không bỏ chút máu sao được.

Võ Thừa Tự trầm tư một lát rồi gật đầu nói:

- Được rồi! Trước tiên cho y cửa hàng gạo phía tây, con hãy nói cho y biết, nếu thánh thượng khoan dung ta, ta sẽ còn tạ ơn y thật hậu hĩnh.

Sau khi đại tiệc của hoàng thành kết thúc, trời đã sắp tối. Lúc này Lý Trân mới rời khỏi hoàng thành về phủ của mình. Vừa về đến nhà, lập tức đã có tiếng chiêng trống vang lên, chỉ thấy đại tể Lý Tuyền và Triệu Thu Nương dẫn theo mấy trăm dân chúng trong phường tiến hành nghi thức đón tiếp hân hoan trước phủ.

Trong lòng Lý Trân kinh ngạc, lại cảm động vô cùng, hân hoan vàng xuống ngựa, chấp tay tạ lễ với mọi người. Lý Tuyền cười như hoa nở chạy ra đón chào:

- A Trân, cuối cùng đệ cũng quay về!

- A Tỷ, tỷ không ở Trường An?

- Ôi! Nhận được thư của đệ, ta liền về ngay, sáng hôm qua mới đến nơi.

Triệu Thu Nương từ từ đi tới cười nói:

- Chúng tôi tự nguyện chào đón tướng quân trở về, chúc tướng quân lại lập công mới.
- Đa tạ!

Lý Trân lại ôm quyền về phía mọi người:

- Đa tạ các hương thân phụ lão!

Mọi người cười vui rồi từ từ giải tán về nhà mình. Lý Tuyền kéo cánh tay đệ đệ rồi thấp giọng cười hỏi:

- Lại được phong quan tước gì?
- Quan tước tạm thời không có sự thay đổi, nhưng thưởng 5 ngàn quan tiền.

Lý Tuyền không thiếu tiền, cho nên không hứng thú lắm với tiền bạc. Điều nàng quan tâm là đệ đệ có được thăng chức không? Tốt nhất là được thăng một cấp, bây giờ đã là huyện hầu, nếu được thăng làm huyện công vậy thì tốt quá rồi! Nhưng Triệu Thu Nương cũng nói với nàng, thăng tước đến Huyện hầu khá dễ dàng, còn thăng làm công tước sẽ rất khó. Hơn nữa trên nữa còn có Quận công, trên Quận công còn có Quốc công. Thánh thượng không thể thăng chức cho Lý Trân nhanh như vậy được, phong Huân quan và Gia tán quan thì có thể.

Bây giờ lại nghe nói quan tước tạm thời không đổi, trong lòng Lý Tuyền có hơi thất vọng. Nhưng vừa nghĩ lại, Gia quan cũng không thể nhanh như vậy. Nàng cũng buông lỏng, nàng dẫn đệ đệ vào nội đường ngồi xuống, lại rót cho hần một chén trà nóng rồi cười tủm tỉm:

- Hôm qua ta đã nói với Dịch phu nhân về chuyện hôn nhân của đệ, bọn họ cũng không muốn kéo dài tiếp, hy vọng càng nhanh càng tốt.

Lý Trân nhớ đến lúc đại tiệc hôm qua trên triều, Dịch Nhân Kiệt vẫn chưa nói gì với hần. Đương nhiên, Lý Trân biết nguyên nhân, đó là vì mình còn chưa khuyên Dịch Yến trở về. Rõ ràng là Dịch Nhân Kiệt hơi tức mình. Hần cười khổ một tiếng hỏi:

- Vậy định lúc nào rồi?
- Định vào mừng 5 tháng sau, cũng là sau 10 ngày nữa.

Lý Tuyền vừa nói xong, đã thấy dưới nhà xuất hiện một nha hoàn thò đầu ra nhìn xung quanh. Lý Tuyền liền hỏi:

- Tiểu Lô, có chuyện gì?

Nha hoàn liếc nhìn Lý Trân rồi rụt rè nói:

- Khởi bẩm phu nhân, bên ngoài có khách đến, nói là có chuyện quan trọng muốn tìm công tử.

362. Chương 360: Câu Nói Thấm Thía

Lý Trân bước nhanh đến cửa phủ, chỉ thấy đứng trước cửa phủ có một người đàn ông hơn 40 tuổi, tươi cười vô cùng thân thiết. Ông ta mặc một bộ trường bào màu xanh, đầu đội mũ sa. Lý Trân cảm thấy ông ta khá quen, nhưng lại không nhớ nổi đã từng gặp ở đâu rồi.

- Các hạ là...

Người đàn ông trung niên khẽ mỉm cười:

- Tại hạ Dịch Quang Tự!

Lý Trân hoảng sợ, hóa ra là đại ca của Dịch Yến, chẳng trách nhìn y lại quen như vậy. Nhìn y giống hệt Dịch Nhân Kiệt, Lý Trân vội vàng thi lễ nói:

- Hóa ra là huynh trưởng, Lý Trân thất lễ rồi.

- Là ta không hẹn mà đến quấy rầy, là ta thất lễ.

Lý Trân biết Dịch Quang Tự đảm nhiệm Thứ sử Hứa Châu, là quan lớn địa phương, không ngờ lại thân thiết, hiền hòa với hắn như vậy. Trong lòng Lý Trân lập tức có thiện cảm, vội vàng nói:

- Huynh trưởng mau vào đi!

Dịch Quang Tự lắc đầu:

- Ta không vào, có thể đến chỗ khác ngồi một chút không?

Lý Trân lập tức hiểu ý của y, Dịch Quang Tự tìm mình chứ không muốn quấy rầy đại tỷ, hắn chỉ vào quán rượu cách đó không xa:

- Chúng ta sang bên kia ngồi một chút đi!

Lý Trân dẫn Dịch Quang Tự vào quán rượu ngồi, gọi một bầu rượu và hai món nhắm, hắn rót cho Dịch Quang Tự một chén rượu nói:

- Huynh trưởng về từ lúc nào?

- Mấy ngày nay, đúng lúc về kinh báo cáo công tác, sắp đến đại sự của tiểu muội, thực sự khiến người ta cảm thấy vui mừng.

Dịch Quang Tự gắp chén rượu lên cười nói:

- Nào, ta mời hiền đệ một ly, chúc mừng hiền đệ chiến thắng trở về!

- Đa tạ!

Hai người nhẹ nhàng uống một hơi cạn sạch, Dịch Quang Tự cướp lấy bầu rượu rót cho Lý Trân một chén đầy. Lý Trân cảm thấy có điều là lạ, luận về tuổi Dịch Quang Tự đã hơn 40 tuổi rồi, con trai cả của y còn lớn hơn Dịch Yến một tuổi, đủ để làm cha của Dịch Yến nhưng y lại là huynh trưởng của Dịch Yến.

Đương nhiên, mẫu thân của hai người không phải là một, Dịch Yến là con gái bảo bối của Dịch Nhân Kiệt lúc 50 tuổi mới có được. Làm huynh muội hơn kém nhau hai mươi mấy tuổi, tình cảm của Dịch Quang Tự và Dịch Yến cũng chẳng khác nào cha con.

Với thân phận huynh trưởng và địa vị Thứ sử của Dịch Quang Tự, y tìm đến Lý Trân đương nhiên không phải chỉ để tán gẫu, chắc chắn là có mục đích khác. Lý Trân nghĩ thông suốt điều này, hắn kiên nhẫn đợi Dịch Quang Tự mở lời trước.

Dịch Quang Tự nhẹ nhàng uống một ngụm rượu, trầm ngâm một chút rồi hỏi:

- Ta nghe phụ thân nói, hiền đệ chuẩn bị vào quân đội phát triển, phải không?

Lý Trân nao nao, bảo mình vào quân phát triển là ý của Lý Hiến, chuyện này vô cùng bí mật không ngờ Dịch Nhân Kiệt cũng biết, lẽ nào bọn họ âm thầm qua lại với nhau.

Lý Trân cười cười nói:

- Hiện giờ đệ cũng không biết gì, có đôi lúc đệ cảm thấy bản thân không tự chủ được, cũng ngán ngẩm làm quan, phải nói thế nào nhỉ? Bây giờ đệ cũng không biết tương lai có thể làm gì?

Dịch Quang Tự gật đầu:

- Hiền đệ có cảm giác hoang mang, ta có thể hiểu được, dù sao đệ cũng còn rất trẻ. Tuổi trẻ có chức vị cao thường có cảm giác này, đương nhiên cũng là suy nghĩ của ta hi vọng đệ có thể đến được nơi để phát triển cơ sở. Đi từng bước một, như vậy cũng có lợi cho tiền đồ của đệ. Nói thẳng ra là, cha ta không hi vọng đệ cứ mãi ở kinh thành.

Lý Trân lặng im không nói gì, hắn biết Dịch Nhân Kiệt chắc chắn là đang tự nói với mình. Lý Trân cũng định ngày mai đi thăm Dịch Nhân Kiệt nhưng không ngờ Dịch Quang Tự đến chơi, không cần phải nghi

ngờ gì, đây chính là thay Địch Nhân Kiệt bày tỏ thái độ, đương nhiên không phải là hối hôn hay cách nói để kéo dài hôn nhân, mà là hi vọng mình có thể rời khỏi kinh thành.

- Đệ biết vì sao phụ thân phải khuyên đệ dời khỏi kinh thành không?

Địch Quang Tự vừa cười vừa nói.

- Đệ xin rửa tai lắng nghe.

- Chủ yếu là đệ quá tài giỏi, không ngờ hôm nay thánh thượng lại mời đệ ngồi cùng xe, đến chủ soái Lâu tướng quốc cũng chưa đến lượt. Huống hồ đây là lần đầu tiên từ khi người đăng cơ đến nay. Đệ được sủng ái như vậy, sao có thể không có người ghen ghét. Quan trọng hơn là thánh thượng tuổi đã cao, cuộc đấu tranh Lý - Võ càng thêm kịch liệt. Chúng ta không hi vọng đệ là vật hi sinh cho nên muốn đệ ra ngoài để tránh thảm họa.

Dừng lại một chút, Địch Quang Tự lại hạ giọng nói:

- Đây cũng là ý của Tương Vương.

Lý Trân thở dài một tiếng:

- Nếu tất cả mọi người đều quan tâm đến đệ như vậy, đệ đâu có thể phụ lòng tốt của mọi người, đệ nguyện nghe theo lời chỉ bảo.

Địch Quang Tự mừng rỡ, Lý Trân cuối cùng cũng đồng ý, cứ như vậy phụ thân cũng sẽ không phải lo lắng cho người con rể tương lai này nữa.

Địch Quang Tự vội vàng quay về phủ, lúc này Địch Nhân Kiệt vẫn chưa đi nghỉ ngơi, đang một mình đọc sách trong thư phòng. Con gái trở về khiến ông bình tĩnh hơn, mặc dù có tức giận con gái đã tự tiện theo Lý Trân bắc chinh. Cũng bất mãn vì Lý Trân không trả con gái về, nhưng chỉ cần con gái bảo bối bình an vô sự thì sự bất mãn của ông cũng dần dần biến mất.

Nhưng Địch Nhân Kiệt quả thực lo lắng cho Lý Trân. Trước là trở thành một cây đao của Thượng Quan Uyển Nhi, lật đổ Vi Đoàn Nhi và Tiết Hoài Nghĩa, lại bị thánh thượng lợi dụng diệt trừ Lai Tuấn Thần. Có thể nói là phong quang vô hạn nhưng Địch Nhân Kiệt rất hiểu đương kim thiên tử, một khi đã được Người ưu ái thì nguy cơ cũng sẽ lặng lẽ đến.

Căn cơ của Lý Trân quá nhỏ bé, đáng người lại cao chỉ một cơn gió là thổi ngã hẳn. Nếu là trước kia, cho dù Lý Trân bị giết thì ông ta cũng không để tâm nhưng bây giờ hẳn đã là con rể mình, Địch Nhân Kiệt sao có thể không quan tâm.

Lúc này, có tiếng bước chân ngoài cửa, chỉ nghe con trai cả Địch Quang Tự ngoài cửa bẩm báo:

- Phụ thân, con có thể vào không?

- Vào đi!

Địch Nhân Kiệt để quyển sách xuống, ông ta vẫn luôn đợi con trai cả về.

Địch Quang Tự bước nhanh vào phòng, quỳ xuống hành lễ nói:

- Phụ thân, con đã về!

- Thế nào rồi?

Địch Nhân Kiệt có vẻ nóng vội hỏi:

- Hẳn đồng ý chưa?

- Khởi bẩm phụ thân, hẳn đã đồng ý lời khuyên bảo của phụ thân, đồng ý đi địa phương nhậm chức.

- Hẳn cứ như vậy mà đồng ý sao?

Cho dù Địch Nhân Kiệt hi vọng Lý Trân có thể đồng ý sự sắp xếp của mình. Nhưng con trai mang tin hẳn đồng ý đến ông ta lại cảm thấy có điều không thật, đây không phù hợp với phong cách làm việc của Lý Trân.

Địch Quang Tự nhìn ra sự lo lắng của phụ thân, y cẩn thận nói:

- Phụ thân cảm thấy không ổn sao?

Địch Nhân Kiệt lắc đầu:

- Ta không phải là cảm thấy không ổn, mà ta cảm giác hẳn không cam lòng. Nhưng cũng khó trách, con đường làm quan của hẳn sáng như mặt trời giữa trưa, ta lại bảo hẳn rời bỏ vinh quang đang lên đỉnh, người bình thường cũng khó cam tâm. Cho nên hẳn đồng ý cũng rất miễn cưỡng, nhưng ta tin hẳn là người thông minh, hẳn có thể hiểu được nỗi khổ tâm của ta.

Địch Quang Tự lại hỏi:

- Phụ thân cảm thấy thánh thượng bắt đầu nghi ngờ Lý Trân sao?

Địch Nhân Kiệt trầm ngâm một lát nói:

- Thánh thượng đã không thể đoán được mối quan hệ của Lý Trân và Hưng Đường Hội. Sợ dĩ người vẫn im lặng là vì khôi phục Lý Đường là suy nghĩ của người. Cho nên người vẫn cố gắng duy trì cân bằng Lý- Võ. Mà Lai Tuấn Thần muốn đánh vỡ thế cân bằng này, cho nên y bị Thánh thượng diệt trừ không chút do dự. Chỉ khi nào Lý mạnh, Võ yếu thì rất có thể thánh thượng sẽ khai đao với Lý Trân. Mặt khác, ta còn lo lắng về huynh đệ Trương thị.

- Phụ thân cảm thấy huynh đệ Trương thị sẽ gây bất lợi cho Lý Trân sao?

- Hai huynh đệ này còn âm mưu hơn cả Tiết Hoài Nghĩa, bất cứ điều gì uy hiếp đến địa vị của họ họ đều diệt trừ. Lý Trân lên long liễn, cùng thành thượng nhận đủ triều bái của các quan lại. Con cảm thấy huynh đệ Trương thị sẽ chỉ cười thôi sao? Huynh đệ Trương thị muốn ngai lên, đương nhiên muốn giết người lập uy. Từ cuộc độ sức mã cầu lần trước, ta đã nghi ngờ, mục tiêu của huynh đệ Trương thị là nhắm vào Lý Trân.

Địch Quang Tự lặng im gật đầu, y cũng là quan lớn địa phương, có thể hiểu được sự lo lắng của phụ thân. Trên thực tế, hướng về địa phương đúng là để tránh họa lương phương. Ví dụ như chính bản thân y, năm đó phụ thân bị giáng chức truất Bành Trạch nhưng y cũng không bị ảnh hưởng gì. Nếu như, y vẫn làm quan trong triều thì chắc chắn sẽ bị liên lụy rồi.

Lúc này, Địch Nhân Kiệt cười cười:

- Con rể của ta không phải người bình thường, bạn cùng lứa tuổi không có cái đầu và sự quyết đoán như nó, ta tin nó sẽ hiểu nỗi khổ tâm của ta.

Từ sau khi chiến sự Liêu Đông kết thúc, Võ Tam Tư vẫn luôn cảm thấy bất an, y sợ vụ giao dịch của mình và Khiết Đan bị bại lộ. Nhưng điều may mắn là, Ất Vũ Oan đã chết mà Tôn Vạn Vinh cũng không có cơ hội tiết lộ đã bị giết thẳng ở Triệu Châu, khiến Võ Tam Tư tránh được kiếp nạn này.

Nhưng Võ Tam Tư vừa mới thở phào một hơi thì quán rượu láng giềng ở Lạc Dương lại truyền tin Võ Tam Tư và Khiết Đan bí mật cầu kết, tin ám sát Lý Tận Trung.

Tin này ngày càng lan rộng, khiến Lạc Dương xôn xao. Ngay cả Võ Tam Tư cũng bị người ta chửi bới thậm tệ, ném đầy trứng gà lên cổng chính. Ngay lúc đó, Võ Tam Tư bị ngàn người chỉ trích, khiến y vô cùng phiền não.

Cho dù không có bất kỳ chứng cứ nào nói y giết Lý Tận Trung, triều đình cũng không lập án như vậy, nhưng đã tổn hại đến thanh danh khiến Võ Tam Tư khó có thể chịu đựng được. Hơn nữa, y một lòng nghĩ đến địa vị thái tử, nếu thanh danh có tổn hại thì ai còn ủng hộ cho y nữa?

Trong phòng, Võ Tam Tư tức giận, chỉ vào mấy tên tâm phúc mắng to:

- Một đám ngu xuẩn, ta nuôi các người để làm cái gì, không được chút tích sự gì, còn không bằng ta nuôi mấy con heo còn có thịt ăn. Các người còn không bằng cả heo.

Mấy tên thuộc hạ xấu hổ, lúc này, Võ tướng Phó thống lĩnh Triệu Chi Tiết khom người thi lễ nói:

- Xin Vương gia bớt giận, chúng ta cũng không phải không có thu hoạch gì, vẫn điều tra được chút manh mối.

- Nói!

Võ Tam Tư gào lên:

- Các người rốt cuộc đã điều tra ra manh mối gì?

- Chúng ta loại bỏ từng cái để tìm ngọn nguồn lời đồn đại, lúc đầu xuất hiện lời đồn đại ở Thất gia tửu quán. Tuy không biết ban đầu là từ đâu truyền ra, nhưng trong Thất gia này có một nhà khá đặc biệt, tên là Vạn Phúc Đường tửu quán, không biết Vương gia đã từng nghe nói chưa?

Võ Tam Tư nhún mày, tửu quán này đúng là y đã từng nghe nói, cái tên rất quen. Y cúi đầu nghĩ một lát rồi bỗng ngộ ra, đây không phải là quán của Võ Thừa Tự mở sao?

Võ Tam Tư bỗng hiểu ra, lẽ nào Võ Thừa Tự hạ độc thủ sau lưng mình? Võ Tam Tư khoanh tay đi đi lại lại trong phòng. Thời gian này Võ Thừa Tự rất khiêm tốn, nghe nói không ra khỏi cửa nhưng y tuyệt đối sẽ không ở trong phủ ăn chay niệm phật, chắc chắn là đang suy nghĩ xem hãm hại mình thế nào?

Võ Tam Tư từ từ xiết chặt tay, không cần nói nữa, chắc chắn là Võ Thừa Tự hạ độc thủ mình tòi. Chuyện đã đến nước này, Võ Thừa Tự còn chưa từ bỏ ngôi vị thái tử, rõ ràng là muốn tranh giành với mình. Tiếp theo mình không thể khoan dung nữa, nhất định phải giải quyết y dứt điểm.

Trầm tư một lát, Võ Tam Tư gọi con trai Võ Sùng Liệt lên trước, khẽ nói:

- Đêm nay dẫn mấy người đốt Vạn Phúc Đường cho ta.

- Hải nhi tuân mệnh!

Võ Sùng Liệt lập tức hiểu ra dụng ý của phụ thân lại đề nghị nhỏ:

- Có phải để lại ký hiệu gì đó không ạ?

- Không cần!

Võ Tam Tư cười lạnh một tiếng:

- Ta tin y sẽ hiểu, có chuyện không cần phải nói rõ ràng như vậy, cứ coi như là cảnh cáo y...

Đêm hôm đó, ở tửu quán Vạn Phúc Đường gần chợ phía tây bỗng khói đặc cuộn cuộn bốc lên. Dân cư xung quanh tán loạn chạy đến cứu hỏa, nhưng ngọn lửa quá lớn không thể dập tắt nổi. Chỉ một canh giờ, bốn tầng của tửu quán đã hoàn toàn sụp đổ. Bình minh hôm sau, cả tửu quán đã thành một đồng tro bụi.

Rất nhanh, chuyện tửu quán Vạn Phúc Đường bị cháy đã trở thành tiêu điểm bàn luận của dân chúng Lạc Dương. Nhất là bối cảnh của nó, lại là quán rượu của Võ Thừa Tự, điều này càng khiến người ta cảm thấy hứng thú. Mọi người đều đoán ai đã ra tay với Võ Thừa Tự. Nhưng chuyện một tòa nhà bị cháy ở Lạc Dương không phải chuyện gì lớn, một hai ngày sau mọi người đã không bàn luận đến nó nữa.

Nhưng chuyện Tướng quân Nội vệ Lý Trân sắp lấy vợ đã trở thành đề tài bàn tán say sưa của thành Lạc Dương. Hắn lại trở thành con rể của Dịch tướng quốc, cả thành đang bàn luận chuyện hôn nhân này, những chuyện khác đã nhanh chóng bị quên lãng.

363. Chương 361: Đêm Trước Hôn Sự

Đêm đến, Lý Trân một mình ngồi dưới gốc cây hòe già, lặng lẽ trầm tư, cho dù ngày mai là đám cưới của hắn nhưng trong lòng hắn lại không có một chút cảm giác mong chờ, kích động nào. Trong lòng hắn còn có sự hoang mang, hắn vô cùng hoang mang cho tương lai của mình.

Sở dĩ hắn đồng ý với yêu cầu dời khỏi kinh thành của Địch gia cũng là vì hắn biết huynh đệ Trương Dịch Chi cầm quyền rất nhiều năm. Nếu hắn ở kinh thành, chắc chắn sẽ trở thành đối tượng giết hại của huynh đệ Trương thị. Mà thực lực của hắn thì không đủ để đối kháng với họ. Địch Nhân Kiệt cũng nhìn ra điều này cho nên mới khuyên hắn đến địa phương để phát triển.

Điều này hắn và Địch Nhân Kiệt đều có chung nhận thức, điều quan trọng là hắn đang lựa chọn giữa huynh đệ Lý thị. Cho dù bề ngoài Lý Đán và Lý Hiển thể hiện quan hệ rất tốt, liên kết đối kháng với Võ thị, nhưng từ sau khi Lý Trân phát hiện Hưng Đường hội xuất hiện ở Phòng Châu là Lý Đán phái người giả trang thì hắn đã biết, giữa hai huynh đệ này có giấu diếm sát khí. Lý Đán rõ ràng là muốn mượn chuyện của Hưng Đường hội để chấm dứt tiền đồ của Lý Hiển.

Nếu không phải dã tâm của Lai Tuấn Thần quá lớn, bắt gọn một mẻ Lý thị thì hai huynh đệ này chắc chắn sẽ trở mặt. Nhưng Lý Trân biết, ngôi vị hoàng đế chỉ có một. Một khi Võ thị bất lợi, Lý thị sẽ cướp ngôi hoàng đế. Cuộc đấu tranh giữa Lý Đán và Lý Hiển là điều không thể tránh khỏi.

Lúc đó, hắn ở giữa nhị Lý phải lựa chọn thế nào?

Trong lịch sử, Lý Hiển trở thành hoàng đế trước, sau khi Lý Hiển bị Vi thị hạ độc Lý Long Cơ đã liên thủ với Thái Bình công chúa để phát động chính biến trong cung. Cuối cùng Lý Đán vẫn làm hoàng đế.

Nếu hắn chọn Lý Hiển như lịch sử, như vậy cuối cùng chắc chắn sẽ bị Lý Đán xử lý. Nhưng nếu hắn ủng hộ Lý Đán, thì Lý Hiển và Vi thị sẽ không bỏ qua cho hắn. Hắn biết rằng thực tế Lý Hiển là kẻ mưu mô, cũng là kẻ lòng lang dạ sói.

Thực tế, Lý Trân cưới Địch Yến làm vợ chẳng khác nào đứng về phía Địch Nhân Kiệt trong lĩnh vực chính trị. Lựa chọn ủng hộ Lý Đán rồi, như vậy Lý Hiển sẽ thờ ơ với lựa chọn của mình sao?

Trong lòng Lý Trân đầy mâu thuẫn và hoang mang, hắn rất muốn trốn tránh chuyện này, không nghĩ đến nó nữa. Nhưng cuộc hôn nhân càng lúc càng đến gần, cũng có nghĩa hàng ngũ mà hắn phải đứng càng ngày càng đến gần, hắn không thể không nghĩ chuyện này.

- A Trân!

Có tiếng của Đại tỷ từ ngoài sân vọng vào làm ngắt đoạn suy nghĩ của hắn, chỉ thấy đại tỷ lao vào như một cơn gió:

- Đệ có chuyện gì vậy?

Về mặt của Lý Tuyền mắt lúng:

- Sáng mai đón dâu rồi, sao đệ chưa làm gì vậy?

- Phải làm... gì?

Lý Trân nhìn đại tỷ không hiểu, hắn vẫn chưa thoát khỏi suy nghĩ vừa rồi.

- Phải làm gì?

Lý Tuyền trừng mắt nhìn hắn như hét lên:

- Phù rể của đệ đâu? Đệ nói đệ đi tìm nhưng bây giờ người đâu? Cát phục đệ đã thử chưa? Hỉ nương nói đệ chưa thử một bộ nào, ngày mai đón dâu thế nào đây?

Lý Trân vỗ trán, hắn không ngờ mình lại quên mất chuyện này, hắn vội vàng nói:

- Đệ sẽ đi tìm Tử Chí ngay bây giờ!

- Nói bây! Tửu Chí đã lập gia đình rồi, sao có thể làm phù rể cho đệ được? Tiểu Tế cũng không được, cậu ta quá yếu ớt, cũng may là ta đã nghĩ thay cho đệ rồi.

Ngữ khí của Lý Tuyền có vẻ dịu đi một chút:

- Vừa rồi ta đã tìm Trương Lê, cậu ta đồng ý làm phù rể cho đệ rồi, bây giờ đệ đi thử y phục ngay, đi ngay đi!

Lý Trân bị đại tỷ đe nẹt, không thể không theo nàng bước nhanh về phía nhà sau.

Lúc Lý Trân mặc thử hỉ phục ở nhà sau thì Tương Vương Lý Đán cũng đang chậm rãi dạo bước trong ngự hoa viên. Con trai cả Lý Thành Khí đi bên cạnh phụ thân, Lý Đán đi đến trước gốc cây đứng lại, chăm chú nhìn cây thanh hạnh một lát rồi thản nhiên nói:

- Ngày mai Lý Trân sẽ phải cưới con gái của Địch tướng à?

- Vâng! Lần này sẽ không còn chuyện gì xảy ra nữa rồi.

Lý Thành Khí bên cạnh nhỏ giọng đáp.

Lý Đán khoanh tay cười:

- Cưới con gái của Địch tướng, nên hiểu lập trường của mình, ta phải thể hiện tốt một chút!

Y quay lại nói với con trai cả:

- Mang bức bình phong bạch ngọc trên quý tặng cho hấn, làm quà mừng của ta.

Lý Thành Khí hoảng sợ, bức bình phong Bạch Ngọc là của ông nội ban cho phụ thân, vô giá, là vật phụ thân quý nhất. Phụ thân lại tặng nó cho Lý Trân, điều này thực sự khiến Lý Thành Khí kinh ngạc vô cùng, phụ thân rất coi trọng Lý Trân! Nhưng y nghĩ lại, có lẽ nào vì Địch Nhân Kiệt.

- Phụ thân vì muốn lôi kéo Địch tướng quốc sao?

- Có một chút, nhưng chưa hoàn toàn đúng. Lý Trân là đại tài hiếm có, hấn liên quan đến tương lai ta có thuận lợi trở về vị trí cũ hay không? Trước đó, hấn vẫn hướng theo huynh trưởng là vì Thượng Quan Uyển Nhi, nhưng ta biết hấn đã dần dần tách rời Thượng Quan Uyển Nhi, bây giờ lại cưới con gái của Địch tướng quốc. Ta tin hấn sẽ dần dần đứng về phía ta.

Lý Đán rất tự tin cười cười lại bổ sung:

- Ta cũng tin vào phán đoán của Cao phủ quân, hôn nhân là kết hợp chính trị. Lý Trân cưới con gái của Địch tướng quốc, hấn không chỉ thiên về Lý thị mà có thể còn đứng về phía ta, trừ phi Địch tướng quốc không hề ủng hộ ta.

Lý Thành Khí giờ mới hiểu được thâm ý của phụ thân, y trầm tư một lát rồi lại cẩn thận nói:

- Vậy Tam thúc có xuống tay với Lý Trân như vậy không?

- Sẽ không đâu.

Lý Đán cười cười nói:

- Dù sao bây giờ Lý thị vẫn tạm thời không thể nội đấu, ta và tam thúc con có ăn ý, nhưng.... Về sau này khó nói lắm.

Nói đến đây, Lý Đán lại nói với con trai cả:

- Con đi thăm dò một chút, lần này Lý Trân cưới vợ, tam thúc con tặng gì? Ngoài ra, ngày mai con thay ta đi tham gia hôn lễ của Lý Trân.

- Con hiểu rồi!

Trời dần sáng rõ, cửa phủ Lý Trân ở Phúc Thiện phường mở ra, đội đón dâu bắt đầu xuất phát. Đội lễ nhạc đi đầu trước, 30 người xiêm y chỉnh tề, thổi kèn, gõ trống, cổ nhạc rung trời, dân chúng kéo đến xem rất đông.

Theo sát phía sau là hơn 10 binh sĩ Nội vệ vào vai đội hỉ tiền, hơn 10 giỏ tiền ném ra ven đường, đám trẻ con tranh nhau giành lấy.

Phái sau là chiếc xe ngựa rộng rãi, phủ lụa hồng, trên mui xe kết hồng hỉ rất to. Chú rể Lý Trân cưỡi ngựa đi trước xe ngựa, đầu hấn đội mũ cánh sa, mặc hỉ phục đỏ, chân đi ủng da, trước đeo một bông hoa vải to tướng, tinh thần vô cùng phấn chấn.

Bên cạnh hấn là phù rể Trương Lê, Trương Lê mặc quần áo không khác Lý Trân nhiều nhưng y không mang hỉ hoa. Đây là thể hiện sự quan trọng của hai người là khác nhau. Xe ngựa phía sau rình rình sính lễ, đám tùy tùng đi theo có chừng hơn 100 người.

Hơn 100 người tạo thành đội đón dâu vui vẻ đi về phía phường Tu Nghiệp, đám dân chúng vây trên đường xem càng lúc càng nhiều. Vốn dĩ đội đón dâu là chuyện rất bình thường, hầu như ngày nào cũng có, mọi người cũng đã quen rồi nhưng Lý Trân cưỡi con gái của Địch tướng quốc thì khiến mọi người vô cùng hứng thú. Hơn nữa, Lý Trân lật đổ Lai Tuấn Thần càng khiến cho vô số người cảm kích hấn, đều ra tận đầu đường thể hiện sự chúc mừng với hấn.

- Chúc mừng Lý tướng quân!

Có người la lớn.

- Chúc mừng Lý tướng quân!

Dân chúng hai bên cười chúc mừng.

Lý Trân ôm quyền về phía mọi người thể hiện sự cảm tạ, đi qua một con đường, chỉ thấy đầu đường có mấy chục chiếc xe ngựa đứng bên cạnh. Chiếc xe ngựa này Lý Trân cảm thấy rất quen, hấn không kìm nổi liếc nhìn một cái, chỉ thấy đằng sau cái rèm mỏng manh có một đôi mắt bi thương đang lặng lẽ chăm chăm nhìn hấn.

Lý Trân chấn động trong lòng, hấn chợt nhận ra đôi mắt xinh đẹp này. Hấn hơi giật mình, kéo dây cương, mặc cho ngựa đang đưa mình về phía trước. Hấn không quay đầu lại, mà vẫn chăm chú nhìn vào ánh mắt sau chiếc rèm kia.

Lúc này, rèm từ từ được vén ra, lộ đôi mắt ngấn lệ đang ngơ ngác nhìn Lý Trân, ánh lệ phảng phất muốn nói muôn vạn lời nhưng lại vô cùng bi thương và tuyệt vọng.

Đội đón dâu theo Lý Trân đi càng lúc càng xa, lại không ngừng nhìn về bên này, cuối cùng bóng dáng đó dần biến mất ở đầu đường. Đôi mắt của Vương Kinh Ngữ dần dần dịu xuống, chảy xuống khuôn mặt ngọc, nàng cúi đầu kéo lại rèm che. Xe ngựa quay đầu, chậm chậm đi về phía cổng thành...

Trong Địch phủ ở phường Tu Nghiệp cũng náo nhiệt không kém, hôm nay là ngày vui của Địch Yến. Từ trên xuống dưới trong phủ đã bận rộn mấy tháng nay. Cho dù Địch Nhân Kiệt yêu cầu hôn lễ xử lý đơn giản, nhưng đơn giản chỉ giới hạn trong lễ vật, còn quy trình nên có đều phải có, việc cần làm đều phải làm. Các công đoạn rườm rà cũng không ít, còn thân thích và bằng hữu phải theo lão gia chạy ra cửa chào đón, đều phải sắp xếp ổn thỏa. Nhưng những việc này đều do thể tử của Địch Nhân Kiệt một tay xử lý.

Trên tiểu lầu các trong phủ, Địch Yến mặc hỉ phục màu đỏ thẫm, đầu đội mũ phượng, lặng lẽ ngồi trên giường, nàng trang điểm đặc biệt càng thể hiện sự quyến rũ. Mầu thân cũng mở mặt thay cho nàng, từ hôm nay trở đi nàng đã là một phu nhân, bắt đầu một cuộc sống mới đến bản thân cũng không biết đã chuẩn bị xong chưa?

Nhưng nàng được gả cho lang quân mà nàng yêu sâu sắc, đây cũng là điều nàng cảm thấy may mắn. Nghĩ đến đêm nay động phòng hoa chúc, nghĩ đến tối hôm qua mầu thân nói cho nàng biết những chuyện này, khuôn mặt nàng nóng bừng lên, trong lòng cảm thấy vô cùng ngượng ngùng.

- Yến Nhi của ta đang ở đâu?

Ngoài cửa có tiếng của lão thái thái, chỉ thấy mấy nha hoàn đỡ Địch lão thái thái run run đi tới. Sức khỏe của lão thái thái năm nay rõ ràng đã kém đi nhiều, mọi người đều lo lắng bà còn có thể sống được bao lâu nữa. Đây cũng là một trong những nguyên nhân Địch Nhân Kiệt đồng ý hôn sự của Địch Yến.

Địch Yến vội vàng đứng dậy, đỡ lấy bà nội:

- Bà nội sao lại đến đây?

Lão thái thái nhếch miệng cười:

- Để ta xem cháu gái ta làm nương tử thế nào?

Bà kéo tay Địch Yến nhìn một lượt rồi gật gật đầu:

- Đẹp lắm, rất đẹp, kiêu nương xinh đẹp như vậy, thực là tên tiểu tử Lý Trân kia quá may mắn rồi.

- Bà đang nói gì vậy?

Địch Yến nũng nịu một câu, then thùng cúi đầu. Nàng cũng cảm thấy tên kia hơi may mắn, mình hình như còn chưa đồng ý gả cho hắn, hắn đã đến cửa cưới. Lão thái thái cười ha hả kéo Địch Yến ngồi xuống:

- Cha con đã nói với con chưa?

Địch Yến gật đầu:

- Phụ thân bảo con từ nay về sau phải kiểm chế, không nên tùy tiện ra ngoài, ở nhà giúp chồng dạy con, quản gia đình cho tốt, để phu lang không phải lo lắng.

- Cha con nói đúng một nửa, một nửa không đúng, quản gia tốt là đúng nhưng giúp chồng dạy con cho tốt thì chưa đến lúc đó. Không nên tùy tiện ra ngoài, ta cảm thấy cũng hơi nghiêm khắc. Ví dụ như phu quân con đi thi đầu mã cầu, lẽ nào con không đi xem sao? Năm đó ông nội con còn dẫn ta cùng đi xem mã cầu đấy. Ta cảm thấy lúc thích hợp vẫn ra ngoài được. Đương nhiên, Lý tiểu ca cũng không phải là người gia trưởng như phụ thân con.

- Con cảm ơn bà nội đã quan tâm.

Địch Yến nhỏ giọng nói, nàng cũng đồng ý với quan điểm của bà nội. Cả ngày nhốt nàng ở trong nhà nàng sao chịu nổi. Vấn đề này nàng vẫn còn đang ngại ngùng.

Đúng lúc này, bên ngoài có tiếng cổ nhạc. Địch lão thái thái cười:

- Đội đón dâu đến nhanh vậy sao?

364. Chương 362

Thiếu, sẽ thêm vào sau.

365. Chương 363: Nhận Chức Quan Mới

Trời dần sáng, Lý Trân từ từ mở mắt, căn phòng tối hôm qua tràn ngập mùi thơm, màn buông xuống, Lý Trân bỗng nhận ra mùi thơm này dường như từ trước ngực mình bay tới.

Hắn không kìm nổi nhẹ nhàng vuốt mái tóc đen mượt như thác nước của Địch Yến. Cô gái cùng mình vào sinh ra tử này cuối cùng cũng đã trở thành thê tử của mình. Lúc này nàng dịu dàng như con mèo nhỏ, rúc vào ngực hắn.

- Ừ!

Một tiếng động làm Địch Yến tỉnh giấc:

- Canh mấy rồi?

Nàng thấp giọng hỏi.

- Phải dậy rồi, nàng như con mèo nhỏ lười biếng ấy!

Lý Trân cười véo mũi nàng.

- Người ta không muốn dậy, ngủ thêm lát nữa thôi.

Địch Yến uốn mình, ôm chặt eo phu quân hơn.

Thực ra Địch Yến đã hoàn toàn tỉnh táo, nàng không muốn trượng phu dời đi, nàng cười trộm rồi lại bĩu môi:

- Chàng có biết vì sao thiếp đồng ý lấy chàng không?

- Vì ta tài mạo song toàn, thiếu niên đặc chí!

- Hừ! Mặt dày, chàng lấy đâu mà tài mạo song toàn, thiếp nhìn không ra, người ta đồng ý gả cho chàng là vì không phải hầu hạ cha mẹ chồng, cho nên chàng để thiếp ngủ thêm một lát nữa thôi.

- Ô...

Lý Trân ô dài một tiếng, hóa ra là không phải hầu hạ bố mẹ chồng, cô gái này cũng biết tính toán đây:

- Nhưng phải hầu hạ trượng phu, đúng không?

Nói xong, tay của Lý Trân nhẹ nhàng vuốt ve khuôn ngực căng tròn kia. Địch Yến lập tức đỏ mặt, nàng nhớ đêm hôm qua vô cùng xấu hổ, cảnh tượng mất hồn đó, từ nay về sau nàng đã từ thiếu nữ biến thành thiếu phụ rồi.

- Được rồi! Thiếp dậy hầu hạ phu quân lười của thiếp.

Địch Yến tránh ra, Lý Trân lại sờ tay nhảy dựng trên giường, cái màn mềm mại phủ xuống. Trước mắt là chữ hỉ xuất hiện trong phòng hoa chúc. Trong lòng nàng có một cảm giác hạnh phúc khó tả.

Lúc này, Lý Trân cũng dậy ôm eo nàng, nói nhỏ bên tai:

- Ngủ thêm lát nữa đi!

Địch Yến rúc vào trong ngực hần, nàng hiểu ý phu quân không khỏi đỏ mặt gật đầu. Đúng lúc này, ngoài sân có tiếng của đại tỷ Lý Tuyền:

- Mấy người các người, mau đi thu dọn đông viện, không được ở đây quấy rầy tân nhân nghỉ ngơi.

Lý Trân và Địch Yến đều cười khỏ, rốt cuộc là ai quấy rầy họ nghỉ ngơi. Lý Trân bắt đắc dĩ hôn lên khuôn mặt kiều thê:

- Tối lại nữa nhé!

Địch Yến ngượng ngùng cúi đầu, lúc này nàng chợt nhớ ra một chuyện, “A”, nàng thở nhẹ gấp giọng nói:

- Hôm nay chàng phải cùng thiếp về nhà mẹ đẻ.

Lý Trân hơi giật mình:

- Không phải ba ngày sau mới lại mặt sao?

- Thiếp cũng nghĩ ba ngày sau, nhưng hôm qua đại tỷ nói với thiếp, hôm nay phải về.

Lý Trân gãi đầu, nhanh chóng mặc quần áo đi ra ngoài. Địch Yến cũng mặc chiếc váy dài và áo mỏng đi sau trượng phu. Lý Trân kéo Địch Yến ra ngoài sân, đúng lúc Lý Tuyền chuẩn bị đi. Lý Tuyền thấy hai người tay trong tay về mặt không khỏi cười quái dị.

- Tối hôm qua nghỉ ngơi được không?

Lý Tuyền vừa mới hỏi một câu, đã vội che miệng. Đây gọi là gì, lại hỏi người ta đem động phòng ngủ ngon không?

Địch Yến đỏ mặt, đi lên thi lễ, thấp giọng gọi:

- Đại tỷ!

Về mặt Lý Tuyền như nở hoa, tuy nàng vẫn hi vọng đệ đệ mình lấy Vương Khinh Ngữ. Nhưng bây giờ nàng cũng đã nghĩ thông, một khi Địch Yến có con, cho dù là hai thanh kiếm nàng cũng không cần nữa. Huống hồ, Địch Yến là con gái của tướng quốc, có thể lấy được cô cũng không thiệt thòi gì.

Lý Tuyền lập tức giữ chặt tay Địch Yến tùm tùm cười nói:

- Từ trước đến giờ chỉ có ta và đệ đệ sống dựa vào nhau. Bây giờ có thêm đệ muội, hi vọng sang năm có thêm một người nữa, năm sau, năm sau nữa thêm hai người, nhà của chúng ta sẽ vui biết bao.

- Đại tỷ, đại tỷ đang nói gì vậy?

Lý Trân ở bên trách móc.

- Hừm! Phụ nữ nói chuyện, đệ chen miệng làm gì, hôm nay đệ phải cùng A Yến về nhà mẹ đẻ, nghe thấy chưa?

- Đại tỷ, không phải nói 3 ngày sau mới lại mặt sao?

Lý Tuyền mỉm cười:

- Ba ngày sau lại mặt là quy tắc của kẻ tiểu dân tóc húi cua. Nhà giàu đều hôm sau lại mặt. Hơn nữa, ta và mẫu thân A Yến đã nói rồi. Hôm nay, lại mặt, mau đi thu dọn một chút rồi chuẩn bị đi thôi!

- Được rồi!

Lý Trân đành bất đắc dĩ trả lời, chuẩn bị cùng Địch Yến đến nội đường rửa mặt. Lúc này, Lý Tuyền nhớ ra một chuyện, vội vàng lấy hộp gấm trong ngựa ra đưa cho Địch Yến hạ giọng nói:

- Đây là quà của Thái Bình công chúa hôm qua cho hai người, thực là dọa người ta muốn chết, hai người cầm lấy đi.

- Là gì vậy?

Lý Trân tò mò hỏi.

- Hai người tự xem đi, ta đi sắp xếp xe ngựa.

Lý Tuyền nhanh chân bước đi.

Lý Trân và Địch Yến xúm lại, nhìn hộp gấm này, trong lòng hai người đều thấy hiếu kỳ. Địch Yến chậm rãi mở hộp ra, hai người đều hô lên, chỉ thấy không ngờ trong hộp gấm là một viên trân châu nhỏ bằng quả trứng gà hình giọt nước. Dưới ánh mặt trời nó tỏa sáng lấp lánh, hạt trân châu này họ đều biết, chính là viên Dạ minh châu trước kia tiêu diệt Vi Đoàn Nhi.

Hai người ngơ ngác nhìn nhau, bọn họ nhớ rõ viên minh châu kia cuối cùng thuộc về thánh thượng, không ngờ lại ở trong tay Thái Bình công chúa. Bây giờ nàng lại tặng nó cho mình. Địch Yến hơi lo lắng nói:

- Phu quân, viên minh châu này rất đắt, chúng ta có cần không?

Đương nhiên là Lý Trân biết Thái Bình công chúa rất ham mê châu báu, viên Dạ minh châu này đối với nàng mà nói là vô giá. Không ngờ, nàng lại tặng cho mình, đối với mình mà nói đó là cái giá trên trời, mục đích nàng lôi kéo mình đã rõ ràng. Nếu mình trả viên Dạ minh châu này lại thì chẳng khác nào từ chối sự lôi kéo của nàng. Dù thế nào đây cũng là hành động không sáng suốt.

Lý Trân trầm tư một lát rồi nói:

- Viên Dạ minh châu này chúng ta không thể nhận, nhưng bây giờ cũng đừng trả vội, sau này hãy nói.

Địch Yến theo Lý Trân đã lâu, hẳn nói gì nàng nghe nấy, nàng gật gật đầu:

- Thiếp sẽ cất kỹ nó trước, sau này trả lại cho nàng.

Nàng cầm hộp gấm rồi vào phòng, Lý Trân nhìn nàng đi xa, trong lòng có vẻ nặng nề. Thái Bình công chúa và Thượng Quan Uyển Nhi như nước với lửa. Nếu mình nhận thiện ý của Thái Bình công chúa như vậy thì phải giải thích với Thượng Quan Uyển Nhi thế nào đây?

Bình thường vợ chồng mới cưới đều phải lại mặt, chính là về nhà mẹ đẻ của nhà gái. Nhưng ngày lại mặt cũng không cụ thể, bình thường là ngày thứ 3 sau khi kết hôn. Nhưng nếu trước đó đã có hên hoặc nhà gái thế gia tương đối mạnh thì hôm sau lại mặt cũng là chuyện rất bình thường.

Địa vị của Dịch gia tuy cao nhưng cũng rất mạnh, để họ ngày hôm sau lại mặt chính là đề xuất của Lý Tuyền, cũng là để tôn trọng Dịch gia.

Đây chính là chỗ khôn khéo của một nữ thương nhân như Lý Tuyền. Vì cha mẹ họ không còn, trong nhà không có bề trên, cho nên lại mặt ngày hôm sau hay ba hôm sau đối với Lý gia họ cũng không có gì quan trọng. Nhưng đối với Dịch gia thì không giống thế. Dùng một cái giá nhỏ nhất để đổi lấy sự cảm kích của Dịch gia, đây chính là một vụ mua bán hơi.

Xe ngựa của tân nhân đứng trước cửa phủ, Dịch phu nhân sớm đã dẫn theo mấy con dâu chờ vợ chồng con gái về. Lúc Lý Trân đỡ Dịch Yến xuống xe ngựa, Dịch phu nhân liền chạy ra đón, mũi Dịch Yến thấy cay cay nhào vào lòng mẫu thân. Họ chỉ là một đêm không gặp mà cảm giác như đã xa cách mấy năm.

Dịch phu nhân ôm con gái nhỏ nhẹ an ủi mấy câu rồi giao cho Nhị tẩu. Bà cười nói với Lý Trân:

- Phụ thân của A Yến đang ở trong thư phòng chờ con đấy! Đi nói chuyện trước, rồi chúng ta ăn cơm.

Lý Trân thi lễ:

- Nhạc mẫu đại nhân, sau này cứ gọi con là A Trân là được ạ!

- Được ta sẽ gọi con là A Trân.

Dịch phu nhân cười bảo con trai cả Dịch Quang Tự dẫn Lý Trân đến thư phòng của trượng phu.

Trong thư phòng, Dịch Nhân Kiệt đang viết công văn. Hôm nay, vì là ngày lại mặt của con gái nên ông đã xin nghỉ nửa ngày, buổi chiều mới lên triều.

Mặc dù là đã xin nghỉ nhưng ông vẫn không nghỉ ngơi, vẫn còn đang suy nghĩ ứng cử viên mới. Cuối cùng ông ta và Lâu Sư Đức đã thuyết phục được nữ hoàng đồng ý khôi phục Thất tướng chế. Trước mắt tăng thêm hai tướng cho cơ sở, trên thực tế là ba tướng, còn một người thay Võ Tam Tư làm Tân tướng quốc.

Ông ta và Võ Tắc Thiên cuối cùng đã thỏa hiệp, do ông ta và Lâu Sư Đức, Tông Sở Khách mỗi người đề cử một người. Tông Sở Khách đề cử Ngự sử Đại Phu Dương Tái Tư đảm nhiệm thị lang môn hạ. Lâu Sư Đức đề cử Đẩu Lư Vọng Khâm đảm nhiệm Thị lang trung thư. Dịch Nhân Kiệt đề nghị Diêu Sùng làm Thị lang Trung thư, kiêm Tương Vương Trưởng Sử. Ba người đều là tướng quốc.

Đồng thời, Dịch Nhân Kiệt định đề nghị Lạc Dương tư mã Trương Giản Chi làm thị lang bộ Hình, bước tiếp theo là tuyển người hầu cho tể tướng.

Lúc này, ngoài cửa có tiếng của Dịch Quang Tự:

- Phụ thân, cô gia đến rồi!

- Mời vào!

Dịch Nhân Kiệt đặt bút xuống, vội vàng bảo con rể Lý Trân vào.

Lý Trân bước nhanh vào thư phòng, quỳ xuống thi lễ:

- Tiểu Tể bái kiến nhạc phụ đại nhân.

Dịch Nhân Kiệt cười tủm tỉm khoát tay:

- Hiền tể không cần đa lễ, mời ngồi!

Lý Trân ngồi xuống, Địch Nhân Kiệt nháy mắt với con trai cả. Địch Quang Tự biết ý lui xuống, y biết phụ thân có chuyện muốn nói riêng với Lý Trân.

Trong thư phòng chỉ còn hai người, Địch Nhân Kiệt cười nói với Lý Trân:

- Nếu chúng ta đã là cha vợ, con rể vậy ta nói chuyện sẽ không khách sáo như trước nữa. Hiền tể cũng đừng khách sáo!

- Khởi bẩm nhạc phụ đại nhân, tiểu tể nguyện nói lời tâm huyết với nhạc phụ.

Địch Nhân Kiệt vuốt râu cười, lại lấy một phần chỉ thị trên bàn đưa cho Lý Trân:

- Đây là thánh chỉ sáng hôm nay, thánh thượng cho người mang đến, về chuyện chức vụ mới của con. Thánh thượng đã đồng ý điều con đến địa phương, con có ý kiến gì không?

Lý Trân lặng im gật đầu, đây là chuyện hần đã thỏa thuận với Địch Quang Tự, hần không có ý kiến gì. Chỉ có điều hần muốn biết chức vụ mới của mình là đi đâu. Vừa rồi nghe Địch Quang Tự nói, Địch Nhân Kiệt đề cử mình là đô đốc Bình Châu, thế cũng tốt.

- Tiểu tể lại quay về Bình Châu?

Địch Nhân Kiệt lắc đầu:

- Đó vốn là đề cử của ta lên thánh thượng nhưng người đã bác bỏ. Bây giờ là đề cử của Thái Bình công chúa, con tự xem đi!

Lý Trân mở chỉ thị ra, hần lập tức giật mình. Trong chỉ thị viết rất rõ ràng, bổ nhiệm hần đóng giữ Tây Kinh, chính là bảo vệ sự an toàn cho Trường An. Nhưng chỉ là chức Phó, Lý Trân không kịp phản ứng, đây là chức vụ gì?

Địch Nhân Kiệt thần nhiên cười nói:

- Đóng giữ Tây Kinh là quan Tam phẩm, chức phó là quan Tứ phẩm. Trước mắt đóng giữ Tây Kinh do Kiến Xương Vương Võ Du Ninh kiêm nhiệm, Võ Du Ninh đồng thời còn phải đảm nhiệm Vệ tướng quân. Cho nên về cơ bản đều ở Lạc Dương. Thực quyền Tây Kinh do Phó nắm giữ. Con đồng thời được gia phong Trung Vũ tướng quân. Hơn nữa chức huyện hầu Đôn Hoàng của con, bây giờ đã là Tứ phẩm, quyền cao chức trọng, hi vọng con có thể tự giải quyết cho tốt.

- Nhạc phụ đại nhân dạy bảo, tiểu tể sẽ ghi nhớ.

Lúc này ngoài cửa có tiếng của thị nữ:

- Phu nhân mời lão gia và cô gia ăn cơm.

Địch Nhân Kiệt đứng lên, vỗ vỗ vai Lý Trân cười nói:

- Đi ăn cơm trước, chiều nay cùng ta vào cung, phải tạ ơn thánh thượng phong thưởng.

366. Chương 364: Cáo Biệt Hoàng Cung

Chiều hôm đó, Lý Trân cùng Địch Nhân Kiệt ngồi xe ngựa đi vào bên trong hoàng cung. Lý Trân lộ rõ vẻ mặt mang tâm sự nặng nề. Hần không biết nên đối mặt như thế nào với Thượng Quan Uyển Nhi. Hần tin tưởng Thượng Quan Uyển Nhi biết việc Thái Bình công chúa đưa hậu lễ cho hần. Nàng có cho là hần phản bội nàng không?

Địch Nhân Kiệt nhìn ra tâm sự của Lý Trân, liền cười nói:

- Hiền tể có tâm sự gì phải không?

Lý Trân yên lặng gật đầu, thở dài nói:

- Hôm qua Thái Bình công chúa đến, tặng cho con lễ vật là một viên dạ minh châu, thực sự quá quý giá.

Địch Nhân Kiệt cũng thâm kinh ngạc, phải biết rằng dạ minh châu là bảo vật trên thế gian, thiên hạ cũng không có nhiều. Tùy Hầu Châu của Hòa Thị Bích nổi danh là vua của dạ minh châu. Thông thường dạ minh châu đều bị người trong hoàng tộc nắm giữ. Nghe nói Thái Bình công chúa có bốn viên dạ minh châu, thế nhưng lại tặng cho Lý Trân một viên để làm lễ vật. Lễ vật này căn bản là quá lớn rồi.

Địch Nhân Kiệt lập tức hiểu rõ dụng ý của Thái Bình công chúa, cũng hiểu nổi ưu phiền của Lý Trân. Ông nghĩ một chút rồi cười nói:

- Thái Bình công chúa cũng là nhân vật trọng yếu của Hưng Đường Hội. cON chỉ cần coi nàng là thành viên của Hưng Đường Hội là được. Thật ra con cũng không cần suy xét yêu cầu thật sự của nàng ta. Chỉ cần con có thể có thái độ rõ ràng với Tương Vương, ta nghĩ nàng ta sẽ không thể nói gì con.

Địch Nhân Kiệt chỉ nói mấy câu đã nói đúng điểm mấu chốt. Điều quan trọng chính là Lý Trân lựa chọn Tương Vương Lý Đán hay là Lư Lăng Vương Lý Hiễn. Địch Nhân Kiệt đương nhiên có ý muốn Lý Trân chọn lựa Tương Vương Lý Đán. Bởi vì Thái Bình công chúa cũng ủng hộ Tương Vương Lý Đán, do vậy ủng hộ Lý Đán cũng là đáp lại Thái Bình công chúa, cũng sẽ không làm Thượng Quan Uyển Nhi tức giận.

Nhưng Lý Trân cũng biết Thượng Quan Uyển Nhi ủng hộ Lý Hiễn. Không nghi ngờ gì việc này bị ép giữa Thượng Quan Uyển Nhi và Lý Hiễn. Vấn đề vẫn nghiêm trọng như thế. Lý Trân không khỏi trầm thổ dài. Hắn biết Lý Hiễn sẽ đăng cơ nhưng làm sao nói với Địch Nhân Kiệt đây?

Địch Nhân Kiệt dường như hiểu được sự khó xử của Lý Trân, cười nói:

- Ta vừa mới nói, thật ra bất kể là Tương Vương hay là Lư Lăng Vương, bọn họ đều là người của Hưng Đường Hội. Chỉ cần con ủng hộ Hưng Đường Hội, việc này tạm thời sẽ không có vấn đề gì, con hiểu chưa?

Lý Trân đành chịu. Trên thực tế việc này chính là đem nguy hiểm rồi về sau. Nhưng trước mắt lại là lựa chọn tốt nhất. Không có cách nào khác, hắn chỉ phải gật gật đầu:

- Hiễn tể hiểu rồi.

Xe ngựa chậm rãi dừng lại trước đại môn của Trinh Quán điện. Lý Trân đi theo Địch Nhân Kiệt vào đại điện. Hắn đứng đợi bên ngoài Ngự thư phòng, Địch Nhân Kiệt được mời vào thư phòng trước.

Trong ngự thư phòng, Võ Tắc Thiên đang vô cùng hứng thú dạy Trương Xương Tông viết chữ. Điều này làm cho Địch Nhân Kiệt thâm kinh ngạc. Để cho anh em Trương thị vào thư phòng, báo trước có điều không ổn. Huynh đệ Trương thị rất có thể sẽ tham gia vào chính sự.

- Lão thần Địch Nhân Kiệt tham kiến bệ hạ.

Võ Tắc Thiên đi trở về ngự tọa của mình, cười nói:

- Tướng quốc bình thân.

- Tạ ơn bệ hạ!

Võ Tắc Thiên cười tủm tỉm nói:

- Chúc mừng Địch tướng quốc có được hiền tể. Lý Trân thật sự không tệ, tuổi trẻ tài cao, tương lai hẳn là rường cột của Đại Đường. Ta tin tưởng hẳn sớm muộn sẽ có ngày tiếp nhận vị trí của Địch tướng quốc.

Vua không nói đùa. Lời này chẳng khác nào ám chỉ tương lai sẽ có ngày Lý Trân được phong tướng. Ngay cả người ngu ngốc như Trương Xương Tông cũng hiểu ra được. Trong mắt gã không khỏi hiện lên một tia ghen ghét. Địch Nhân Kiệt vội vàng khom người thi lễ:

- Thần tạ ơn bệ hạ hậu ái.

Võ Tắc Thiên khoát khoát tay, nói vào vấn đề chính:

- Liên quan đến ba vị tể tướng mới, trầm trên cơ bản đồng ý. Nhưng Đậu Lư Vọng Khâm tuổi tác đã cao, chỉ sợ chỉ có thể ở đây trong vòng một hai năm này, Địch tướng quốc đã từng suy nghĩ cho trầm một người chưa?

Địch Nhân Kiệt lấy thư đề cử trình lên:

- Bệ hạ, vi thần đề cử Trương Giản Chi, người này có đại tài, có thể trọng dụng!

Võ Tắc Thiên tiếp nhận thư đề cử nhìn nhìn, thản nhiên cười nói:

- Trẫm không phải phong y làm thủ lĩnh Lạc Dương sao?

- Nhưng nếu bệ hạ muốn một tể tướng dự bị, y có thể đảm nhiệm.

- Làm tốt việc thống lĩnh Lạc Dương đã là việc không dễ dàng rồi. Y đảm nhiệm Lạc Dương lệnh vẫn chưa đến mười ngày. Trẫm cho là để y làm thêm mấy năm nữa hãy nói.

- Bệ hạ, nếu như từ thống lĩnh Lạc Dương trực tiếp lên làm tể tướng sẽ làm cho quan viên triều đình không phục. Nếu như bệ hạ muốn dùng y làm tể tướng thì nên để y từ từ gia nhập. Thần đề cử y làm Hình bộ thị lang, không phải đề cử y làm thống lĩnh Lạc Dương.

Địch Nhân Kiệt kiên trì làm cho Võ Tắc Thiên đành chịu. Cuối cùng bà chỉ đành gật đầu:

- Được rồi, theo ý đề cử của Địch ái khanh, trẫm phong y làm Hình Bộ thị lang.

Lúc này, Võ Tắc Thiên nói với hoạn quan:

- Cho truyền Lý Trân vào đây!

Hoạn quan đi ra ngoài, chốc lát dẫn theo Lý Trân tiến vào ngự thư phòng. Lý Trân khom mình thi lễ nói:

- Thần tham kiến bệ hạ.

- Lý tướng quân, trẫm chúc mừng đại hôn của người.

- Đa tạ sự quan tâm của bệ hạ.

Võ Tắc Thiên cười cười:

- Nhạc phụ người lại yêu cầu trẫm để người đi làm quan địa phương. Nói thật ra, trẫm rất không muốn, bởi vì người ở Nội vệ làm rất tốt. Nhưng mà, người trẻ tuổi muốn có tiền đồ, vẫn nên đi châu phủ địa phương rèn luyện vài năm. Do đó ta cuối cùng cũng đáp ứng thỉnh cầu của nhạc phụ người. Từ ngày hôm nay trở đi, người từ chức Nội vệ tướng quân!

- Thần tuân chỉ!

Võ Tắc Thiên khoanh tay đi vài bước, nhìn chăm chú vào Lý Trân nói:

- Trẫm dự định bổ nhiệm Võ Du Kỵ nhậm chức Nội vệ tướng quân, nhưng y năng lực không đủ. Trẫm dự định để lại một phó tướng trợ giúp y làm việc, người cảm thấy người nào thích hợp?

Lý Trân thẳm kính hãi. Võ Du Kỵ là trạng phu của Thái Bình công chúa. Để cho Võ Du Kỵ đảm nhiệm Nội vệ tướng quân, chẳng khác nào đem Nội vệ cho Thái Bình công chúa. Xem ra Thánh Thượng muốn mở rộng quyền cho Thái Bình công chúa, nhưng lại yêu cầu hần đề cử trợ thủ cho Võ Du Kỵ. Điều này ngoài dự liệu của Lý Trân.

Hần trẫm tư chốc lát nói: - Vi thần đề cử Trung Lang Tướng Trương Lê làm trợ thủ cho Võ Tướng quân!

- Trương Lê?

Võ Tắc Thiên suy nghĩ một chút nói:

- Người này hình như là con trai của Cam Châu đô đốc Trương Đình, là đồng hương của người. Trẫm nhớ không lầm chứ!

- Y đúng là đồng hương của vi thần. Tuy nhiên Thánh Thượng muốn thân giới thiệu người tài, Trương Lê là người diêm dâm, chắc chắn, làm việc cẩn thận, hoàn toàn có thể đảm nhiệm phó tướng. Điều này không hề có liên quan đến quan hệ đồng hương.

Võ Tắc Thiên cười cười:

- Không phải người một nhà, không vào cùng một cửa. Người giống với nhạc phụ người. Lúc trước trẫm yêu cầu ông ấy giới thiệu người tài, ông ấy để cử con mình. Hiện tại người lại để cử đồng hương, cũng thế! Trẫm sẽ thanh toán các người, phong Trương Lê làm Nội vệ phó tướng.

- Tạ ơn bệ hạ!

Lý Trân và Dịch Nhân Kiệt trước sau cáo từ lui ra. Lúc này Trương Xương Tông trong lòng không kìm nổi chán ghét, nói:

- Bệ hạ quá khoan dung với Lý Trân rồi.

Võ Tắc Thiên liếc mắt nhìn gã, lạnh lùng nói:

- Trẫm đã đưa hần đến địa phương, cho người mắt không thấy tâm không phiền. Người về sau đừng trêu chọc hần nữa. Tương lai hần đối với trẫm còn có chỗ trọng dụng, hiểu chưa?

Trương Xương Tông dù cho trong lòng căm tức, cũng không dám không nghe Võ Tắc Thiên chỉ bảo. Cũng may Lý Trân đã bị đuổi đi rồi, gã quả thật có thể mắt không thấy tâm không phiền. Gã đành phải bắt đắc dĩ gật đầu:

- Ta biết rồi, không để ý tới hần là được.

Từ Trình Quán điện đi ra, Dịch Nhân Kiệt đi đến Hoàng Thành, Lý Trân thì quay trở về Dịch phủ. Hần đang trong thời gian nghỉ kết hôn. Hôm nay chính là đến tạ ân. Nhưng hần vừa mới đi đến trước cửa Ứng Thiên, liền nghe phía sau có người gọi hần. Lý Trân quay đầu, chỉ thấy một gã hoạn quan thở hồng hộc đuổi theo.

Trong lòng Lý Trân khê động, ngẩng đầu đi về phía Minh Đường. Dù cho Minh Đường rất to lớn đồ sộ nhưng hần chỉ thấy mờ mờ một người đứng trước một cửa sổ nhỏ ở phía nam. Váy áo diễm lệ dưới trời xanh và màu xanh vàng rực rỡ nổi bật cả Minh Đường, vô cùng bắt mắt.

Lý Trân không khỏi thở dài, hần vẫn tránh không khỏi cửa ải này.

Một lúc sau, hoạn quan chạy tới, thở không ra hơi nói:

- Lý tướng quân, Thượng Quan xá nhân mời tướng quân đi tới quan phòng của nàng gặp mặt.

Lý Trân không còn cách nào, đành phải đi theo hoạn quan tới Minh Đường. Không bao lâu, hần đã đến Minh Đường, đi đến trước quan phòng của Thượng Quan Uyển Nhi. Thị nữ Tiểu Nga đã chờ nơi đây từ sớm, mặt nàng đỏ lên, tiến lên thi lễ nói:

- Xá nhân mời tướng quân vào.

Lý Trân gật gật đầu, trực tiếp đi vào bên trong phòng. Vừa mới đi hai bước, liền nghe thấy phía sau truyền tới giọng nói nhỏ như tiếng muỗi:

- Chúc mừng tướng quân.

Lý Trân quay đầu lại, chỉ thấy Tiểu Nga mặt càng đỏ hơn, ánh mắt không dám nhìn hần. Lý Trân cười cười:

- Đa tạ cô nương.

Tiểu Nga lập tức hoảng hốt, thiếu chút nữa đụng vào cửa, quay người vội vàng chạy mất. Lý Trân lắc đầu cười cười, bước nhanh vào phòng. Trong phòng, Thượng Quan Uyển Nhi đứng ở trước cửa sổ, ánh mắt có chút u buồn. Nàng thấy Lý Trân tiến vào, miễn cưỡng cười:

- Chúc mừng tân hôn Lý tướng quân.

- Cảm tạ hậu lễ của Xá nhân. Lý Trân vô cùng cảm kích.

Thượng Quan Uyển Nhi dò xét hần một lúc lâu, trong mắt có hơi thất vọng, liền khoát tay nói:

- Mời ngồi đi.

Lý Trân chậm rãi ngồi xuống. Lúc này, Tiểu Nga mang hai chén trà tiến vào, dâng cho hai người. Nhưng nàng không rời đi mà dựa vào tường, đứng ở phía sau Thượng Quan Uyển Nhi. Đây là lần đầu tiên, Lý Trân cùng Thượng Quan Uyển Nhi nói chuyện mà có người bên cạnh.

Đây chỉ là chi tiết nhỏ nhưng lại làm cho Lý Trân cảm thấy yên lòng. Thượng Quan Uyển Nhi muốn nói với hắn, hôm nay sẽ không xảy ra bất cứ chuyện gì. Nghĩ kỹ lại, hôm nay ngày thứ hai sau khi tân hôn, làm sao hắn có thể cùng Thượng Quan Uyển Nhi phát sinh chuyện gì? Đối với Lý Trân mà nói, bây giờ không thể, về sau cũng không thể.

Thượng Quan Uyển Nhi khẽ mỉm cười:

- Ta nghe nói người muốn ra ngoài. Điều này có chút ngoài dự đoán của mọi người.

Lý Trân hiểu ý nàng muốn chỉ ra Thái Bình công chúa đề cử mình. Hắn cười khổ một tiếng nói:

- Ta lúc đầu cho rằng đi Bình Châu, nhưng hôm sau mới biết là Trường An. Thực tế làm cho ta không tưởng tượng được.

- Người thật sự không biết gì cả?

Thượng Quan Uyển Nhi cười như không cười nhìn hắn.

Lý Trân lắc lắc đầu:

- Quả thật hoàn toàn không biết gì cả.

Hai người ý tại ngôn ngoại, chính là khẳng định Lý Trân có gặp trước qua Thái Bình công chúa hay không. Thượng Quan Uyển Nhi nhìn chăm chú ánh mắt của hắn. Cuối cùng từ trong ánh mắt nhìn ra sự thẳng thắn, thành khẩn. Sự bất mãn trong lòng Thượng Quan Uyển Nhi mới chậm rãi tiêu trừ. Nàng thần nhiên nói:

- Đây là ý của Tương Vương.

Dừng lại một chút, nàng lại nói:

- Thật ra Lư Lăng Vương cũng nhờ ta, hy vọng ta có thể để cho người gia nhập quân đội. Cho nên ta để người đi Liêu Đông, lại không nghĩ tới cuối cùng người lại đi Trường An.

Nói đến đây. Thượng Quan Uyển Nhi nhẹ nhàng thở dài một tiếng. Trong giọng nói ít nhiều có một chút tiêu điều. Lý Trân lần này đi Trường An, cơ hội gặp mặt của bọn họ liền không còn nhiều nữa. Quan trọng hơn là Lý Trân đã hoàn toàn rời khỏi nàng. Điều này làm nội tâm của nàng tràn đầy mất mát.

Hai người trầm mặc một lát, Lý Trân lại nhỏ giọng nói:

- Vừa rồi ta đến gặp Thánh Thượng. Thánh Thượng nói để cho Võ Du Kỳ đảm nhiệm Nội vệ tướng quân.

Kết quả này Thượng Quan Uyển Nhi đã biết. Trên thực tế, Thánh Thượng muốn cân bằng giữa nàng và Thái Bình công chúa. Đồng thời nàng cũng nhận được quyền lực lớn hơn. Tuy nhiên, Lý Trân đồng ý thần nhiên bẩm báo chuyện này, cũng làm cho trong lòng Thượng Quan Uyển Nhi thư thái một chút, nàng lại cười hỏi:

- Thánh Thượng còn nói gì không?

- Còn có chính là, Thánh Thượng để cho ta đề cử một phó tướng.

-Ồ —— vậy người đề cử ai?

Lý Trân trầm ngâm một lát, vẫn thẳng thắn nói:

- Ta đề cử Trương Lê, Thánh Thượng cũng đáp ứng rồi.

Thượng Quan Uyển Nhi ánh mắt lộ ra ý cười hiểu ý. Có thể thấy Lý Trân vẫn không nỡ buông bỏ Nội vệ, cho nên đẩy Trương Lê lên rồi. Thượng Quan Uyển Nhi không muốn nói chuyện này nữa, liền chuyển đề tài hỏi:

- Người tính toán khi nào thì đi Trường An?

- Thánh Thượng để ta mười ngày sau xuất phát.

Nói đến đây, Lý Trân đứng dậy cười nói:

- Nếu Xá nhân không có chuyện gì khác, Lý Trân liền cáo từ trước.

- Đây là lời cáo biệt của người sao?

Thượng Quan Uyển Nhi ánh mắt ưu thương nhìn chăm chú vào hần.

- Tại sao lại là cáo biệt? Ta vẫn còn phải đến Lại bộ và Binh bộ xử lý thủ tục. Lại nói, ta sẽ thường xuyên trở về, cũng sẽ thường xuyên gặp được.

Lý Trân cảm thấy không nên nói như vậy, vội vàng ngừng đề tài lại, khom người thi lễ, chậm rãi lui xuống.

Thật lâu sau, Thượng Quan Uyển Nhi vẫn khoanh tay trước cửa sổ, nhìn thật lâu vào bóng dáng của Lý Trân đi về phía Ứng Thiên Môn. Nàng không khỏi khe khẽ thở dài.

367. Chương 365: Đêm Trước Khởi Hành

Ở Địch phủ một đêm, sáng sớm hôm sau, Lý Trân dẫn theo ái thiếp trở về nhà.

Lúc còn độc thân, Lý Trân chưa bao giờ để ý đến mình có bao nhiêu tài sản. Hần cũng không quan tâm, ăn no mặc ấm, có nơi để ngủ, hần đã thấy thỏa mãn rồi. Nhưng lập gia đình rồi thì không như vậy nữa, trượng phu có thể không quản gia sản, nhưng làm vợ, Địch Yến nhất định phải biết của cải nhà mình dày mỏng thế nào.

Mặc dù nàng trước giờ vẫn rất ghét việc này. Nàng dù sao cũng là nữ nhân, cảm giác an toàn của nữ nhân là quan trọng nhất. Cảm giác an toàn đầu tiên là ở trượng phu, thứ hai là về gia sản. Hơn nữa đây là nghĩa vụ và trách nhiệm của nàng.

Sau khi về nhà, Lý Tuyền tìm đến Địch Yến, hai người bắt đầu tính toán gia sản của Lý Trân. Kết quả tính ra làm cho hai người quả thực hoảng sợ. Các nàng đều không ngờ tới Lý Trân lại là một phú ông giàu có. Ở Lạc Dương có tòa nhà lớn mười mẫu, ngoại ô phía Tây có sơn trang hơn trăm khoảnh đất. Mặt khác còn có cả ngàn mẫu Vĩnh Nghiệp điền, đây là bất động sản.

Ngoài ra, Lý Trân còn có mấy vạn quan tiền, ba ngàn lượng hoàng kim cùng với mấy ngàn cuộn gấm màu. Còn có không ít tài vật vô cùng đắt tiền, ví như thuốc chặn giấy bạch ngọc do hoàng đế ban thưởng, bình phong mỹ ngọc do Tương Vương tặng, dạ minh châu của Thái Bình công chúa,... Đây đều là bảo vật vô giá.

Về phần châu báu ngọc bích, lại càng khó có thể đếm được hết. Điều làm cho mọi người không ngờ tới chính là, bên trong hạ lễ của Võ Tắc Thiên ban cho Lý Trân có một rương châu báu là lễ vật dành riêng cho Địch Yến. Những thứ này đều cất trong kho của Vi Đoàn Nhi lúc trước. Chỉ là một phần nhỏ trong đó cũng đủ khiến cho Lý Tuyền ghen hờn trần trời rồi.

Bận rộn cho đến lúc hoàng hôn, cuối cùng Lý Tuyền và Địch Yến cũng thanh lý xong phần lớn danh sách tài sản. Địch Yến cười nói:

- Không ngờ muội lại được gả cho một phú ông. Lúc trước muội còn đang nghĩ, giả sử không có tiền ăn cơm, phải ra đường bày hàng mãi vơ.

- Xem lời nói của muội kìa.

Lý Tuyền trong lòng không có tư vị gì, cười khan một tiếng nói:

- Dầu gì vẫn còn một người là ta ở đây! Ta sẽ để cho hai người nghèo túng như vậy sao?

Địch Yến cũng biết mình nói sai, nàng le lưỡi một cái, đưa một danh sách giao cho Lý Tuyền:

- Đại tỷ, Đây là mười ngàn quan tiền, mời đại tỷ nhận lấy.

- Không! Không!

Lý Tuyền liên tục xua tay:

- Ta sao có thể lấy tiền của hai người, mau lấy lại.

- Đại tỷ buôn bán cần tiền vốn, bọn muội cũng không dùng nhiều như vậy, đại tỷ nhận đi!

Địch Yến cứ mãi kiên trì, Lý Tuyền bất đắc dĩ cũng phải đáp ứng nhận lấy khoản tiền này. Nàng muốn mở rộng việc kinh doanh, quả thật tiền không có đủ. Lý Tuyền ngẫm nghĩ một chút liền cười nói:

- Được rồi, tiền này ta nhận, xem như bọn muội đầu tư phần tiền này.

Lúc này, ấn tượng của Lý Tuyền về Địch Yến lại tốt hơn mấy phần. Cái hiệp nữ hùng hùng hổ hổ kia hóa ra cũng có một tâm tư tinh tế. Nàng thật rất thích.

Đồng thời, nàng lại phát hiện ra một ưu điểm khác trong tính cách hoạt bát của Địch Yến. Đó chính là nàng không hề để ý đến thân phận nữ thương nhân. Căn bản không nghĩ đến đại tỷ mình đây có ảnh hưởng đến A Trân hay không.

Lúc này, dưới nhà một thị nữ hành lễ nói:

- Khởi bẩm hai vị phu nhân, bên ngoài có vài vị quân gia đến, nói là thuộc hạ của công tử. Trong đó có một người béo, hình như là họ Tữu.

Hai người lập tức mỉm cười, Địch Yến đứng lên nói:

- Ta đi báo cho phu quân!

Nàng bước nhanh về hậu trạch, đi đến thư phòng.

Lúc này Lý Trân đang thu dọn thư phòng của mình. Đây là lần đầu hắn có thư phòng của chính mình. Buổi trưa hôm nay thư phòng mới vừa dọn dẹp hoàn tất, có một cái bàn lớn, sát bên cửa có một cái bình phong, còn có lư hương, tử bát, mấy hàng giá sách dựa vào tường đều trống rỗng. Tất cả sách của hắn đều ở trong rương, còn chưa có mang đặt lên.

Vật phẩm dụng cụ gia đình tuy rằng không ít nhưng thư phòng cũng rất lớn. Vẫn có vẻ rất trống trải, vách tường quét màu tuyết trắng, vài bức tranh chữ người nổi tiếng còn chưa treo lên. Bởi vì mười ngày sau là phải đi Trường An nhậm chức, do vậy hắn không có ý định mang sách trong rương bày lên giá sách.

Lúc này, bên ngoài cửa vang đến tiếng bước chân nhẹ nhàng. Liền sau đó, thanh âm kiều thê Địch Yến vang lên:

- Phu quân, bọn Tữu Chí đến rồi.

Lý Trân tinh thần phấn khởi, vội vàng hỏi:

- Ở nơi nào?

- Ở tại phòng khách. Đại tỷ mời bọn họ vào trong phủ rồi.

Lý Trân cười cười, nắm tay Địch Yến đi đến phòng khách. Khi gần đến phòng khách, Địch Yến tránh thoát khỏi tay của Lý Trân, có chút ngượng ngùng nói:

- Ta không đi nữa.

- Đâu có vấn đề gì, vào ngồi một chút, mọi người đều là người quen mà.

- Lần sau đi! Tên mập mập chết bầm kia nhất định sẽ nói lung tung.

Địch Yến vừa xoay người đi nhanh về phía hậu viện vừa quay đầu tự nhiên cười nói với trượng phu, lúc này mới nhanh chóng bước đi. Lý Trân rất muốn đi theo nàng trở về phòng ngủ nhưng lại có khách đang đợi. Hắn đành phải từ bỏ ý định trong đầu.

Vào phòng khách, Tử Chí, Trương Lê, Lý Bàn cùng bảy tám tướng lĩnh đang ngồi ở bàn nói chuyện. Lý Trân đi vào bên trong, cười nói:

- Không ngờ các vị huynh đệ lại đến thăm ta.

Mọi người vội vàng đứng dậy, Tử Chí nhận lấy ánh mắt ra hiệu, nhẹ giọng cười nói:

- Đêm động phòng hoa chúc thật sáng khoái nha.

Lý Trân thuận tay đánh một cái lên đầu của y, cười mắng:

- Người quả nhiên miệng thối, chẳng trách A Yến không chịu đến.

Mọi người lập tức oán giận Tử Chí nói lung tung, không phân biệt địa điểm, nặng nhẹ làm hại tân tướng quân phu nhân không chịu đến. Tử Chí gãi gãi đầu, vạ phần áy náy nói:

- Ta chính là miệng thối. Aiiii! Mục nát thôi đi, ta không nói nữa.

Lý Trân tiếp đón mọi người ngồi xuống. Trương Lê liền gấp gấp nói:

- Chúng tôi nghe nói tướng quân bị điều đi Trường An, là thật sao?

Lý Trân gật gật đầu:

- Thánh Thượng đã phê rồi, mười ngày sau xuất phát.

Tử Chí lập tức cũng nóng nảy, cao giọng kêu lên:

- Người đi rồi, chúng ta làm sao bây giờ? Người phải dẫn lão đệ huynh chúng ta cùng đi.

- Yên tâm đi! Ta sẽ an bài tốt cho các người.

Lý Trân cười nói:

- Ta đã đề nghị với Thánh Thượng để cho Trương Lê làm Nội vệ phó tướng, Thánh Thượng đã đồng ý.

Trương Lê ngạc nhiên:

- Cái này... Như vậy sao được, hẳn là Lã Tướng quân đảm nhiệm phó tướng mới đúng, tư lịch của ta quá nhỏ bé.

Lý Trân cười vỗ vỗ vai y:

- Đây không phải vấn đề lai lịch thấp, chỉ có người làm phó tướng ta mới có thể yên tâm đi Trường An. Lại nói, tân Nội vệ tướng quân là Võ Du Kỳ, trưởng phu của Thái Bình công chúa. Y nổi tiếng là người hiền lành, chắc sẽ không làm khó các người. Chỉ cần các người phục tùng điều lệnh của Thái Bình công chúa, ta tin tưởng nàng ta cũng sẽ không làm khó các người. Nàng ta cũng sẽ để mặt mũi cho ta.

Mọi người yên lặng gật đầu. Lúc này, Diêu Hi vốn vẫn im lặng này giờ lên tiếng:

- Lý đại ca đi Trường An, không dẫn theo tâm phúc đi cùng sao được. Nếu không thì phía Trường An kia cũng không dễ đối phó.

Điều này nói ra rất có lý. Bình thường quan viên đi nhậm chức nơi khác đều mang theo một số tâm phúc. Mọi người đều không khỏi chờ mong nhìn Lý Trân.

Lý Trân cười nói:

- Ta đương nhiên dẫn theo huynh đệ cùng đi. Nhưng mà lấy thân binh làm chủ, trong số các người ta dự định mang theo lão Tử đi cùng. Mọi người an tâm ở lại Nội vệ.

Tử Chí vui vô cùng, Lý Trân không ngờ không quên mình, không hổ là huynh đệ cùng nhau lớn lên mà!

Lý Trân thấy mọi người đều lộ vẻ thất vọng liền cười nói với mọi người:

- Ta có thể hiểu được tâm tình của mọi người nhưng Nội vệ là do chúng ta cùng nhau cố gắng làm lớn mạnh. Ta rất mong mọi người có thể ở lại, lưu lại chỗ tốt ở kinh thành. Mạng lưới của ta mọi người đều có thể sử dụng. Ta tin tưởng mọi người đều có thể làm rất tốt.

Lúc này, Lý Bàn có chút lo lắng nói:

- Chúng ta chủ yếu lo lắng tướng quân đi rồi, chúng ta sẽ bị chèn ép hoặc xa lánh. Võ Du Kỳ tuy là không quá quân chuyên nhưng y cũng là trợ thủ của Thái Bình công chúa. Người sáng suốt đều biết, thực tế là Thái Bình công chúa không chế Nội vệ.

Lý Trân hiểu lo lắng của bọn họ. Dù sao vua nào triều thần nấy, đây là lẽ thường. Tuy nhiên, Thái Bình công chúa chính là muốn cầu cạnh mình, tin tưởng nàng sẽ không chèn ép bộ hạ cũ của mình.

Nghĩ như thế, Lý Trân cười nói với mọi người:

- Mọi người yên tâm, Thái Bình công chúa sẽ cho ta chút mặt mũi, tạm thời không có điều động nhiều. Thêm nữa ta cũng sẽ chú ý mọi người, nếu các vị thật sự bị xa lánh, ta có thể đáp ứng các vị đem tất cả điều đến Trường An.

Có lời hứa này của Lý Trân, trong lòng mọi người đều thả lỏng. Mọi người hàn huyên thêm vài câu, liền đứng dậy cáo từ. Lý Trân giữ Tử Chí lại. Đưa tiễn xong mọi người, Lý Trân dẫn Tử Chí tới thư phòng.

- Ngồi đi! Ta có việc phải nói với ngươi.

Tử Chí hơi bất an ngồi xuống. Lý Trân cười nói:

- Ta từng đáp ứng ngươi, cho ngươi thăng làm lang tướng. Cho nên lần này dẫn ngươi đi Trường An, ta chuẩn bị thăng ngươi một bậc, đảm nhiệm chức lang tướng.

Tử Chí mừng rỡ, vội vàng chấp tay, mặt mày hớn hở nói:

- Ta đã nói rồi! Huynh đệ ta làm sao có thể không hậu đãi ta.

Lý Trân khoát tay, lại nói với y:

- Gia quyến sau này có thể nói tiếp. Hiện tại ta muốn giao cho ngươi một nhiệm vụ.

Tử Chí trên mặt cũng trở nên nghiêm túc. Lúc này Lý Trân mới chậm rãi nói:

- Sáng mai ngươi mang hai mươi thân binh của ta đi Trường An trước một bước. Mọi người phải phân bố trong thành, không được để cho người Trường An chú ý. Người kiểm tra kĩ cho ta, Trường An rốt cuộc có giấu bao nhiêu thế lực?

Tử Chí yên lặng gật gật đầu:

- Ta hiểu rồi, sáng mai ta sẽ xuất phát ngay!

Tử Chí rất nhanh cáo từ. Lý Trân bước nhanh về phòng ngủ. Vừa đi vào phòng, một đôi tay nhỏ bé từ phía sau che kín ánh mắt của hắn, chỉ nghe Dịch Yến mỉm cười duyên dáng nói:

- Đoán ta là ai?

Lý Trân cười ha ha xoay người, một tay bế Dịch Yến lên, nhanh chóng bước đến giường lớn. Không ngờ Dịch Yến thân thủ cao cường, không đợi đến gần giường, nàng nhẹ nhàng và khéo léo xoay tròn cả người, thoát ra khỏi tay của Lý Trân. Nhưng nàng không có chạy trốn, vẫn để phu quân ôm ấp lấy như cũ. Hai người ngã thật mạnh lên giường.

Lý Trân nhẹ nhàng hôn môi của nàng, Dịch Yến ôm cổ hắn, hôn đáp lại. Trên mặt hắn đỏ bừng, cả người nóng lên, hơi thở cũng dần dần trở nên nặng nề. Đúng lúc này, trong sân truyền đến thanh âm thị nữ rụt rè:

- Phu nhân mời tân nhân dùng cơm chiều.

Hai người liếc nhau cười khỏ. Dịch Yến vội vàng đẩy Lý Trân ra ngồi dậy. Nàng bình ổn tâm tình nói:

- Ta biết rồi, lập tức đến ngay.

Lý Trân có chút bất mãn đại tỷ quấy rầy, hừ một tiếng nói:

- Xem ra, chúng ta phải ở khách sạn.

Địch Yến cười cười, hôn một cái lên mặt hắn:

- Đừng trách tỷ ấy, tỷ ấy không có ý này đâu. Bây giờ trời vừa tối, chúng ta lại chưa có ăn cơm. Tỷ ấy đương nhiên kêu chúng ta đi ăn, buổi tối tỷ ấy sẽ không kêu rồi.

Lý Trân bắt đắc dĩ, đành nắm tay Địch Yến bước nhanh đến nhà ăn.

368. Chương 366: Thế Lực Ở Trường An

Thời gian trôi qua rất nhanh, thoáng chốc đã đến ngày khởi hành đi Trường An. Lý Trân đã làm xong thủ tục từ chức Nội vệ tướng quân, nhưng danh xưng của hắn vẫn là tướng quân như cũ. Chỉ mới hôm qua, Võ Tắc Thiên cuối cùng cũng đã hạ chỉ phong thưởng cho các công thần trong trận chiến Liêu Đông. Đây chính là giây phút chờ đợi của vô số người.

]Lý Trân mặc dù không phải chủ soái nhưng hắn bắt được Tôn Vạn Vinh, hơn nữa đội quân của hắn tiêu diệt được Lạc Vụ Chính. Trong sổ ghi chép, công lao xếp hạng thứ hai. Hắn được phong làm Vân Huy tướng quân, ban thưởng túi Tử Kim Ngự. Địch Yến thê tử của hắn cũng được phong làm tứ phẩm phu nhân, ban thưởng ba ngàn lượng hoàng kim cùng năm ngàn xấp lụa.

Lý Trân chỉ nhận chức Vân Huy tướng quân. Toàn bộ hoàng kim và tơ lụa hắn đều chuyển cho gia quyến của mấy trăm binh sĩ đã hi sinh.

Trong phòng, Địch Yến đang thu dọn những đồ vật cuối cùng. Tất cả vật phẩm của họ đều đã đóng thùng, chỉ còn lại một ít quần áo tùy thân. Đại tỷ Lý Tuyên bởi vì không yên tâm việc kinh doanh nên bảy ngày trước cũng đã đi đến Trường An.

Địch Yến quay đầu lại nhìn thoáng qua trượng phu, thấy hắn tâm thần dường như có chút không yên, liền cắn môi thấp giọng hỏi:

- Phu quân phiền lòng vì việc của nhị ca sao?

Đêm qua bọn họ đi bá kiến Địch Nhân Kiệt. Địch Nhân Kiệt đưa ra một đề nghị. Lão đề nghị Lý Trân mang vài tên quan văn đi Trường An. Một người là Trần Tử Ngang, người còn lại là con thứ Địch Quang Viễn. Địch Quang Viễn hiện tại làm thương tào quân sự tại phủ Tương Vương. Thực tế là một chức vụ nhàn nhã, ông hy vọng Lý Trân có thể diu dắt con của mình.

Việc này đương nhiên không có gì đáng trách, có sự thông minh, năng lực của anh vợ bên cạnh cũng xem như là thêm một người thân tín. Lý Trân liền vui vẻ đáp ứng. Nhưng Địch Yến lại có chút không yên, nàng không biết an bài này có thỏa đáng hay không, có bị người ta chỉ trích hay không.

Lý Trân để quyển sách trên tay xuống, cười nói:

- Ta thật không phải vì chuyện của Quang Viễn mà phiền lòng. Bởi vì ngày mai phải đi Trường An nhậm chức, trong lòng có chút khẩn trương.

Địch Yến cũng nhin không được bật cười:

- Lúc trước chàng chạy khỏi Trường An chật vật như vậy, bây giờ trở về nở mày nở mặt. Chàng nên cảm thấy đắc ý mới đúng.

Lý Trân chậm rãi đi lên trước, ôm nàng vào trong ngực, hôn môi nàng một cái rồi cười nói:

- Quả thật có chút đắc ý, nhưng nghĩ đến người nào đó lúc trước cướp đi Xả Lợi của ta. Nàng ta có thể nào tưởng tượng được ta cũng có ngày hôm nay?

Địch Yến vừa lúc ôm cổ của hắn nghe được câu này, liền hung hăng nắm một cái trên cổ hắn, cười nói:

- Cái tên gia hỏa nhà chàng da mặt cũng thật dày. Nếu không có ta, chàng chạy thoát khỏi Trường An được sao?

- Đúng là như vậy!

Lý Trân vừa cười vừa tóm lấy chân của nàng, bước nhanh đi về phía giường:

- Vậy để ta báo đáp thật tốt ân tình của Dịch nữ hiệp.

Dịch Yến cười cười, đôi mắt quyến rũ như tơ, vươn ngón tay trắng nõn chà lên mặt hấn hai cái:

- Chàng có biết xấu hổ không vậy!

Từ sau khi Đường Cao Tông dời đô tới Lạc Dương, đã đổi tên Trường An thành Tây Kinh. Dưới sự khổ tâm điều hành của Võ Tắc Thiên, Lạc Dương dần dần trở thành thành trì phồn hoa và đồ sộ nhất thiên hạ. Trường An giống như một mỹ nhân bị lạnh nhạt. Dù cho không còn là một trung tâm chính trị nhưng nó vẫn là thành trì phồn hoa thứ hai trong thiên hạ, thậm chí về quy mô thành trì còn muốn vượt qua cả Lạc Dương.

Toàn bộ vùng Quan Trung chia làm Ung Châu, Lũng Châu, Hoa Châu, Đồng Châu và năm sáu châu quận khác, nhưng trung tâm nằm ở phủ Kinh Triệu. Trung tâm của phủ Kinh Triệu chính là thành Trường An.

Trước mắt, giới quan lại Kinh Triệu chia làm hai hệ thống quân sự và chính trị. Kinh Triệu Doãn làm chủ quân mặt chính trị, phụ trách Trường An, hai trung tâm huyện thành Vạn Niên cùng với Cao Lăng, Lam Điền, Hàm Dương và hơn ba mươi huyện thành xung quanh.

Quân đội thì có hơi chút phức tạp hơn, nhưng đa số cũng phân theo hai loại là phủ binh địa phương và vệ binh triều đình. Phủ binh địa phương trực thuộc Binh bộ, nghe theo điều lệ của Binh bộ. Vệ binh triều đình trên danh nghĩa thuộc mười hai vệ quân hạt trung ương, nhưng thực tế lại nghe lệnh của Lưu Thủ Tây Kinh. Mà Lưu Thủ Tây Kinh lại do hoàng đế trực tiếp phụ trách.

Nguyên nhân vương triều Đường dời đô đến Lạc Dương hoàn toàn không phải vì thay đổi nguồn tài nguyên lương thực. Nguyên nhân chính là muốn triều đình thoát khỏi sự khống chế của giới quý tộc Quan Lũng. Nguyên nhân này giống với nguyên nhân dời đô Lạc Dương của Tùy Dương Đế Dương Quảng.

Vương triều Lý Đường được sự ủng hộ hoàn toàn của giới quý tộc Quan Lũng mới có thể thay thế được vương triều Tùy. Khi mới bắt đầu, hoàng tộc Lý thị và quý tộc Quan Lũng chung sống hòa hợp, đôi bên có chung lợi ích, cùng nhau kết thông gia, cùng nhau chèo chống giúp vương triều Đại Đường dần dần trở nên ổn định.

Nhưng thời gian trôi qua, quý tộc Quan Lũng khống chế triều đình càng ngày càng sâu. Lý thị hoàng tộc cũng dần dần bất mãn. Mâu thuẫn đôi bên cuối cùng bùng phát với đỉnh điểm là việc trưởng tôn Vô Kỵ bị nghiêm tra.

Dù cho Quan Lũng quý tộc sau khi bị Võ Tắc Thiên nghiêm khắc đả kích mà thu liễm rất nhiều nhưng thế lực bọn họ vẫn cắm sâu ở vùng Quan Lũng như trước. Hơn nữa quan hệ giữa hai bên rắc rối đan xen, bất hòa lợi ích phức tạp dị thường.

Bọn họ vẫn dùng phương thức của chính mình tiếp tục ảnh hưởng đến thế cục của triều đình. Tỷ như Tương Vương Lý Đán được Thương vương gia lớn nhất thành Trường An toàn lực ủng hộ. Vương gia mỗi năm ủng hộ của cải cho Lý Đán lên tới mười vạn quan. Nhưng phía sau của Vương gia cũng là Trưởng Tôn thị của giới Quan Lũng quý tộc.

Tương tự, Độc Cô thị trong giới quý tộc Quan Lũng cũng toàn lực ủng hộ Lưu Lăng Vương Lý Hiến. Độc Cô Thị thông qua nhà mẹ đẻ của thê tử Lý Hiến là Vi thị gia tộc để ủng hộ Lý Hiến.

Còn lại các đại thế gia trong giới quý tộc Quan Lũng như Đậu thị, Nguyên thị, Vu thị, Triệu thị, Hầu Mạc Trần thị... Bọn họ cũng đều âm thầm dùng phương thức của mình ủng hộ Lý Đán hoặc Lý Hiến.

Quan Lũng quý tộc nắm giữ trong tay đất đai, của cải của vùng Quan Lũng, trên thực tế là vua tại khu vực Quan Lũng này, có mạng lưới quan hệ sâu đậm với quân đội.

Đêm đến, một chiếc xe ngựa rộng lớn hoa lệ dưới sự hộ vệ của hơn mười võ sĩ đeo đao dừng lại trước một tòa nhà lớn. Từ xe ngựa một gã nam tử khoảng chừng năm mươi tuổi đi ra. Gã tên là Trương Tôn Diên, là cháu của Triệu quốc công Trương Tôn Vô Kỵ, cũng chính là gia chủ của Trương Tôn thị.

Trương Tôn Diên trước mắt không đảm nhiệm chức quan nào, chỉ có huân quan hộ quốc. Nhưng điều này không nói lên rằng gã không có quyền lực. Do Trương Tôn gia tộc ủng hộ rất nhiều quan lớn trong triều đình hoặc địa phương, tỷ như Ung Châu trưởng sử Triệu Toại năm đó là con rể của Trương Tôn Diên.

Trương Tôn Diên vừa mới xuống xe ngựa, một tên nam tử trẻ tuổi chờ từ sớm trên bậc thang vội vàng chạy ra đón chào. Y tên là Độc Cô Hàm, là con út của Độc Cô gia chủ Độc Cô Minh Hi. Y chỉ khoảng hai mươi tuổi đầu. Y tiến lên cung kính thi lễ:

- Cháu họ tham kiến thế thúc!

Trương Tôn Diên khẽ mỉm cười:

- Phụ thân người có nhà không?

- Gia phụ đang ở thư phòng chờ thế thúc, đặc biệt ra lệnh cho cháu đến trước nghênh đón.

- Được, người đi trước dẫn đường.

Tuy đối tượng ủng hộ của Trương Tôn gia tộc và Độc Cô gia tộc là không giống nhau, một bên là Tương Vương Lý Đán, một bên là Lư Lăng Vương Lý Hiễn. Nhưng ở tình thế trước mắt, mục tiêu chung của bọn họ là làm sao đoạt lại chính quyền từ trong tay Võ Tắc Thiên.

Độc Cô phủ rộng khoảng chừng trăm mẫu. Trên thực tế, Độc Cô gia tộc còn có mười mấy tòa nhà ở Trường An và Lạc Dương, là nơi cư trú của tộc nhân bọn họ. Độc Cô phủ này chính là phủ đệ của gia chủ Độc Cô Minh Hi.

Cũng giống như Trương Tôn Diên, Độc Cô Minh Hi không đảm nhiệm chức quan nào, đồng thời cũng có huân quan hộ quốc. Hai nhà bọn họ đều là hoàng thân quốc thích. Độc Cô gia tộc vốn là gia tộc của mẫu thân hoàng đế khai quốc Lý Uyên. Còn Trương Tôn gia tộc lại là gia tộc của vợ Thái Tông Lý Thế Dân.

Bọn họ đều có chung đặc điểm giàu ngang một nước, trong tay nắm phần lớn tài nguyên. Bọn họ mới là tài phiệt chân chính của Đại Đường. Cái gọi là Vương gia giàu nhất Trường An chẳng qua cũng chỉ là dựa vào Độc Cô thị mới kiếm được một món tiền nhỏ mà thôi.

- Hôm nay hiền đệ làm sao rảnh đến căn nhà nhỏ bé của ngu huynh làm khách vậy?

Trong viện, Độc Cô Minh Hi cười híp mắt chấp tay thi lễ với Trương Tôn Diên. Trương Tôn Diên tiến lên cười nói:

- Độc Cô huynh nói đùa, tiểu đệ là sợ quấy rầy huynh trưởng nghỉ ngơi. Hôm nay có chút việc nên mới mạo muội tới cửa quấy rầy.

Hai người cười với nhau, trong lòng đều hiểu rõ. Độc Cô Minh Hi khoát tay:

- Mời hiền đệ vào!

Hai người đi vào ngoại thư phòng, phân chủ khách ngồi xuống. Độc Cô Minh Hi cho người dâng trà. Hai người hàn huyên vài câu, lúc này Trương Tôn Diên mới thấp giọng hỏi:

- Thánh Thượng bổ nhiệm Lý Trần phụ trách Phó Lưu Thủ Tây Kinh. Huynh trưởng hẳn là đã biết rồi phải không?

Độc Cô Minh Hi làm sao có thể không biết. Y là người đầu tiên biết Lý Trần được Thái Bình công chúa đề cử đảm nhiệm chức vụ này. Cho dù trong thư Thượng Quan Uyển Nhi viết cho y rất mơ hồ nhưng y có thể hiểu được, Lý Trần cũng là người của Hưng Đường Hội.

Có điều y hiểu được sự hoang mang của Trương Tôn Diên. Nghe nói Lý Trần vốn là tâm phúc của Thượng Quan Uyển Nhi, sau lại đảm nhiệm Nội vệ tướng quân, nhiều lần lập công tích, rất được Thánh Thượng chiều chuộng. Kết quả lại là Thái Bình công chúa đề cử hắn. Trương Tôn Diên không lý giải được Lý Trần cuối cùng là ở phe nào.

Độc Cô Minh Hi uống một ngụm trà, cười nói:

- Ta đương nhiên có nghe nói. Người này là con rể của Địch tướng quốc, tuổi trẻ tài cao. Hắn vừa mới kết hôn liền dẫn theo vợ nhậm chức, có thể nói tiền đồ vô lượng. Nhưng những ngày tiếp theo của Triệu Hoảng e là sẽ có chút khổ sở rồi.

Trường Tôn Diên ngăn ra:

- Lời này của huynh trưởng là có ý gì?

Độc Cô Minh hi thản nhiên cười:

- Hiền đệ còn nhớ án tử mấy năm trước của Võ Thuận không?

Trường Tôn Diên ngưng thần nghĩ lại một lát, rốt cục nghĩ tới, gãi cằm chờ hỏi:

- Lẽ nào án tử này có liên quan đến Lý Trân?

- Không phải liên quan đến Lý Trân mà chính hắn đã hạ thủ. Lúc đó toàn bộ Quan Trung đều truy nã Lý Trân. Sau đó Cao Phủ Quân cùng Thượng Quan Xá nhân gặp mặt qua lại, hắn mới thoát khỏi hiểm nguy. Vụ án cũng không bị truy cứu nữa.

Trường Tôn Diên hiểu ý tứ của Độc Cô Minh Hi. Dù cho Võ Thuận là con nuôi của Võ Thừa Tự nhưng sau lưng Lý Trân còn có Triệu gia. Sau khi Võ Thuận bị giết, dưới sự cưỡng ép của Triệu Hoảng quan phủ Trường An mới toàn lực truy bắt Lý Trân.

Nhưng tuyệt đối không thể nghĩ tới, sông núi chuyển dời, Lý Trân lại quay trở lại với thân phận cao quý. Những ngày tiếp theo của Triệu Hoảng quả thật là khổ sở rồi.

Lúc này, Độc Cô Minh Hi lại cười cười nói:

- Không giấu hiền đệ, Triệu Hoảng trưa này đã tới tìm ta.

Độc Cô Minh Hi là minh chủ tập đoàn Quan Lũng. Triệu Hoảng tìm đến y cũng bình thường. Trường Tôn Diên liền vội vàng hỏi:

- Y nói thế nào?

- Y hỏi ta làm thế nào bù đắp những sai lầm sự việc Võ Thuận. Ta hiểu được nỗi lo lắng của y, ta bảo y thật ra không cần lo lắng. Căn cứ những gì Lý Trân đã làm cho thấy hắn không phải là người ghi thù. Nhưng nhất định phải bù đắp. Ta để y tự mình tìm biện pháp, chỉ nhắc nhở y Lý Trân còn có một đại tỷ đang buôn bán tại thành Trường An.

Trường Tôn Diên một lúc lâu sau không lên tiếng. Gã nghe ra Độc Cô Minh Hi ý tại ngôn ngoại. Độc Cô Minh Hi không ngờ đã tìm hiểu kỹ càng lai lịch của Lý Trân. Ngay cả những gì hắn đã làm và tính cách không mang thù đều biết.

Thậm chí ngay cả việc đại tỷ hắn buôn bán ở Trường An cũng biết đến. Thế mà chính mình lại hoàn toàn không biết gì cả. So sánh ra, Độc Cô Minh Hi mới là người có tâm cơ, mình thật sự kém quá xa so với y.

Trường Tôn Diên trong lòng uể oải, qua một hồi lâu mới nói:

Kỳ thật ta hôm nay tìm đến huynh trưởng là muốn thương lượng một chút. Chúng ta có nên bày tiệc đón gió tẩy trần cho Lý Trân không? Huynh trưởng có ý định gì chăng?

Độc Cô Minh Hi lắc đầu:

- Chúng ta mặc dù có lòng nhưng ta biết hắn nhất định sẽ không tiếp nhận.

- Vì sao?

- Hiền đệ chẳng lẽ chưa từng nghĩ qua sao? Trong triều cũng có người đang ngó chừng hắn. Nếu Quan Lũng quý tộc mở tiệc chiêu đãi hắn, đệ nói Thánh Thượng sau khi biết sẽ nghĩ như thế nào? Cho nên hắn chắc chắn sẽ không đáp ứng. Hắn sẽ âm thầm mà đến, có lẽ ngày mai hắn đã đến Trường An rồi.

Trưởng Tôn Diên cáo từ. Độc Cô Minh Hi khoanh tay nhìn xe ngựa của gã đi xa, khóe miệng không khỏi lộ ra một tia cười lạnh. Tuy nói Quan Lũng quý tộc bị người khác biết đến là một thể thống nhất, nhưng trên thực tế, bọn họ đều có lợi ích. Y sao có thể để cho người khác có chung lợi ích với Độc Cô gia tộc?

369. Chương 367: Phong Ba Dinh Thự

Buổi trưa ngày hôm sau, Lý Trân đi một lúc sắp đến Trường An xa cách đã lâu, chạy nhanh vào Bá Đông Trấn.

Đội ngũ của hắn ngoại trừ mười chiếc xe ngựa ra, còn có hơn tám mươi tên thân vệ kỵ binh, ngoài ra còn có bốn gã văn sĩ quan trọng, một là Trần Tử Ngang, gã đặc tội Võ gia, suýt nữa bị cách chức quan bỏ tù, may mà Dịch Nhân Kiệt nói hộ cho gã, mới cuối cùng thoát tội, nhưng chức quan lại mất, Dịch Nhân Kiệt tiến cử gã cho Lý Trân, làm trợ tá của Lý Trân, thay hắn quản lý công văn.

Tiếp theo đó là Vương Kiến Trung - Đại Lý Tự đệ nhất xử án cao thủ, đây là người Lý Trân đích thân xin người từ Đại Lý Tự. Lý Trân mấy lần chính mắt thấy năng lực suy luận điều tra vụ án của y, đối với y rất khâm phục. Vương Kiến Trung cũng liên tục thất bại, y cũng bằng lòng đi theo Lý Trân đi Trường An làm quan. Y được bổ nhiệm làm lục phẩm phán quan, so với trước đây y làm Tư trực Đại Lý Tự trực tiếp lên cao một cấp.

Có một người nữa đó là con thứ của Dịch Nhân Kiệt Dịch Quang Viễn. Dịch Quang Viễn tuổi chừng hơn ba mươi tuổi, làm người khiêm tốn, mà lại thông minh lanh lợi tài giỏi, đặc biệt là giỏi về quản lý vật tư chứa trong kho. Lý Trân vốn định tiến cử gã làm Lục sự tham quân sự, nhưng Dịch Nhân Kiệt lại khẳng định để gã làm Thương Tào Tham quân sự.

Người cuối cùng trong bốn người đó là tham mưu Trương Thuyết dưới trướng Vương Hiếu Kiệt. Sau khi Vương Hiếu Kiệt bỏ mình, Trương Thuyết dẫn quân đánh ra khỏi vòng vây, thoát được một mạng. Gã bởi vì vạch tội Tô Hồng Huy mà đặc tội Võ Tam Tư, bị giáng làm huyện thừa Sa Huyền. Dịch Nhân Kiệt vô cùng yêu thích tài ba của gã, lại đem hắn chuyển thành Binh bộ Viên Ngoại Lang, quản lý binh dịch Tây Kinh, cũng với tư cách thuộc hạ Lý Trân đi theo hắn đi đến Trường An nhậm chức.

Bốn người này đều tạm thời không mang theo gia quyến, chờ bọn hắn sau khi trọ ở Trường An, mới có thể đón gia quyến đến.

Bá Đông Trấn bởi vì nằm ở mặt đông Bá Thủy mà được đặt tên, cách Trường An khoảng ba mươi dặm, là nơi nhất định đi qua phía đông Đồng Quan, thương nghiệp vô cùng phát triển, nhân khẩu cũng đông đúc. Trên trấn có chừng hơn hai trăm hộ gia đình, hầu như một nửa đều buôn bán, quan đạo thì đi qua từ giữa trấn nhỏ, quan đạo hai bên bố trí đầy tửu quán, khách sạn bình dân, thanh lâu và các loại cửa tiệm người đến người đi, làm ăn vô cùng hưng thịnh.

Đoàn người đến Bá Đông Trấn đúng lúc là thời gian bữa trưa, trên trấn nhỏ năm sáu tiệm tửu quán trên cơ bản đều ngồi đầy, cái loại gác nước trà thô sơ đó cũng ngồi đầy sai dịch tiểu thương, Lý Trân thấy không tìm được chỗ ăn cơm trưa, đành phải phân phó mấy tên thân binh nói

- Đi mua chút lương khô đi!

Bọn họ dọc trên đường cơ bản đều là ở trong rừng cây nghỉ ngơi ăn lương khô, mắt thấy sắp đến Trường An, Lý Trân vốn định dẫn mọi người ăn một bữa thật ngon ở trên trấn, chẳng ngờ lại không tìm được tửu quán, làm hắn vô cùng thất vọng.

Đúng lúc này, một người đàn ông trung niên dáng vẻ chững chạc vội vàng vàng chạy tới, làm lễ hỏi

- Các vị chính là nhóm Lý tướng quân từ Lạc Dương tới?

Tiếng y không lớn, nhưng Dịch Yến lại nghe thấy, liền chỉ vào nam tử trung niên cười nói:

- Phu quân, người kia hình như là tới tìm huynh?

Lý Trân ngẩn ra, chẳng lẽ là Tử Chí, không thể nào, Tử Chí nên ở Trường An mới đúng, nơi đây chỉ là trấn nhỏ Bá Đông, Tử Chí làm sao biết mình tới?

Nhưng không phải Tử Chí, Lý Trân có quả thực không nhớ nổi còn ai có thể đến đón mình. Trong lòng hần sinh ra một chút cảnh giác, tay nắm chặt chuôi kiếm. Lúc này, thân binh dẫn nam tử trung niên tới:

- Tướng quân, người này nói đặc biệt chuẩn bị tửu quán cho chúng ta.

Nam tử trung niên liền vội vàng tiến lên hành lễ

- Tướng quân trên đường vất vả, chủ nhân nhà ta đã bao Lâm Giang tửu quán lớn nhất bốn trấn, dành cho nhóm tướng quân nghỉ ngơi dùng cơm.

Lý Trân tay nắm chặt chuôi kiếm buông lỏng ra, hần cười nhạt hỏi:

- không biết chủ nhân người là ai?

- Chủ nhân nhà ta Độc Cô Gia chủ.

Địch Yến nhỏ giọng nói với Lý Trân:

- Chính là Độc Cô Minh Hi, minh chủ quý tộc Quan Lũng.

Lý Trân gật đầu một cái, hóa ra là người này. Hần cũng không từ chối, phân phó tùy tùng nói:

- Đi Lâm Giang tửu quán!

Đoàn người lại trùng trùng điệp điệp đi theo người quản lý đi hướng về phía tửu quán. Một tòa tửu quán lớn diện tích năm sáu mẫu quả nhiên rất vắng, không có một người khách, một gã nam tử trẻ tuổi đợi chờ từ lâu ở chỗ này, gã hình như biết Lý Trân, tiến lên khom người hành lễ với Lý Trân:

- Tại hạ Độc Cô Hàm, phụng lệnh phụ thân ở đây chờ đón Lý tướng quân và phu nhân, hoan nghênh Lý tướng quân đến Trường An nhậm chức.

- Người biết ta?

- Tại hạ thì rất yêu môn mã cầu, năm ngoái từng đi Lạc Dương thưởng thức giải thi đấu mã cầu, từng thấy phong thái của tướng quân.

Thì ra là như vậy, Lý Trân khẽ mỉm cười, hướng về phía gã chấp tay nói:

- Xin chuyển lời tới lệnh tôn, đa tạ ý tốt của ông ấy.

Ăn xong cơm trưa, mọi người nghỉ ngơi sơ qua chốc lát, liền muốn xuất phát lần nữa. Lúc này Trương Thuyết đi tới bên cạnh Lý Trân, thấp giọng nói:

- Tướng quân, ân huệ của Độc Cô Thị tốt nhất không nên tiếp nhận quá nhiều.

- Sao lại nói vậy?

Lý Trân không hiểu hỏi.

Trương Thuyết thở dài:

- Quan Lũng quý tộc là một thế lực lớn nhất Đại Đường, sức mạnh to lớn, đủ để thay đổi cục diện chính trị, ngay cả Thánh Thượng đối với bọn họ cũng có chút kiêng dè. Một khi Thánh Thượng biết được tướng quân quan hệ qua lại mật thiết với bọn họ, sợ rằng sẽ mang đến cho tướng quân họa sát thân.

Suy nghĩ một chút, Lý Trân lại hỏi:

- Nếu lực lượng của bọn họ đủ để thay đổi cục diện chính trị, vậy vì sao Thánh Thượng còn có thể dễ dàng tha thứ bọn họ?

- Nguyên nhân rất nhiều, chủ yếu là Võ gia cũng muốn để cổ lực lượng này sử dụng cho mình, hơn nữa bản thân bọn họ cũng tương đối khiêm nhường, không trực tiếp tham gia vào chính sự, cho nên Thánh Thượng còn có thể dễ dàng tha thứ.

Nói đến đây, Trương Thuyết nhìn một chút sang hai bên, hạ thấp âm thanh hơn nói:

- Trước đây tướng quốc Lý Đức Chiêu cũng là bởi vì có qua hệ quá chặt chẽ với Độc Cô Thị, cho nên mới bị bãi tướng. Còn có Vi Đoàn Nhi hại chết Hoàng Tự phi, cũng chính là con gái Quan Lũng Đậu Thị, tướng quân tự mình phải coi chừng nha!

Lý Trân gật đầu một cái, chấp tay cười nói:

- Đa tạ Trương huynh nói thẳng cho biết, Lý Trân nhớ kỹ rồi.

Mọi người lại lần nữa xuất phát. Lúc xế chiều, một nhóm đội ngũ vào thành Trường An, khí tức náo nhiệt tiếng động lớn rầm rĩ liền đập vào mặt.

Trường An tuy rằng đã không phải là trung tâm chính trị, nhưng bên trong nó hùng hậu, thương mại phát đạt, cho dù bị lạnh nhạt mấy chục năm, nhưng mức độ phồn hoa vẫn như cũ không thua gì Lạc Dương, thậm chí ở trên một vài mức độ nào đó còn vượt qua Lạc Dương. Rõ ràng nhất chính là con đường tơ lụa thương mại, người Hồ Tây Vực Trường An nhiều hơn Lạc Dương, khắp nơi có thể thấy được nhiều đội lạc đà chở đầy hàng hóa.

Nhưng lúc đội ngũ chậm rãi chạy vào hoàng thành trước đây, khí tức náo nhiệt phồn hoa nhất thời biến mất, chỉ thấy khắp nơi là khoá móc cửa chính của quan nha, cho dù công trình kiến trúc của quan nha khí thế rộng lớn, nhưng khắp nơi lạnh lẽo buồn tẻ rách nát, trên khóa to và xích sắt khắp nơi đều là loang lổ gỉ sắt, trên đường phố vắng ngắt mọc đầy cây ngải cỏ cao như một người.

Nơi này chính là trung tâm triều đình lúc đầu, từ khi triều đình dời đi Lạc Dương, nơi đây liền bị vứt bỏ, thoáng một cái liền đã qua mấy chục năm, quyền thế ngày xưa cũng dần dần bị bụi bặm chôn cất.

Tâm tình của mỗi người đều đều trở nên ảm đạm, cho dù Lý Trân đã từng lên vào qua cung điện suy bại hơn nữa, nhưng trước mắt rách nát hoang vắng vẫn khiến cho trong lòng hẩn dăng lên một loại cảm giác bị đi dày. Dịch Yến ở bên cạnh hẩn nắm chặt tay hẩn, Lý Trân Lý Trân cảm thấy cảm thấy lạnh lẽo của tay nhỏ bé của nàng.

Không bao lâu, bọn họ đi tới trước quan nha lưu thủ ở Tây Kinh, đây là một tòa quan nha diện tích mấy trăm mẫu to lớn, cũng là một tòa kiến trúc duy nhất bên trong hoàng thành nhìn có chút nhân khí. Khóa to không có gỉ sắt, cũng không có cây ngải cỏ cao như một người, hoàng kỳ Đại Đường đang tung bay thật cao trên cột cờ trước đại môn.

Lúc này, cửa chính mở ra, hơn mười quan viên từ phía trong quan nha xuất hiện đi ra, dẫn đầu là một gã quan viên hơn bốn mươi tuổi, đầu đội mũ ô sa, mặc quan phục tứ phẩm, thoát nhìn rất là thông minh lanh lợi. Y tiến lên khom người hành lễ:

- Hạ quan trưởng sử Chu Diệu Tự lưu thủ Tây Kinh phủ, hoan nghênh Lý tướng quân đến nơi!

Lý Trân được phong làm phó lưu thủ Tây Kinh, trên thực tế đồng cấp cùng Trưởng sử, đều là Chính tứ phẩm, chỉ có điều phó lưu thủ cầm quân, mà trưởng sử chủ chính, hai người đều là đều là trợ thủ của lưu thủ Tây Kinh, nhưng bởi vì lưu thủ Tây Kinh là do Võ Du Ninh kiêm nhiệm, mà gã ta trên cơ bản không đến Trường An, cho nên ở lúc Lý Trân chưa nhậm chức, quyền hành nắm giữ quân chính của lưu thủ Tây Kinh đều trên tay của trưởng sử Chu Diệu Tự.

Lý Trân trước khi tới đã tìm hiểu được nội tình của Chu Diệu Tự này. Người này nguyên là Tả giám môn vệ chủ bộ, ba năm trước được Võ Tam Tư đề cử làm Trưởng sử lưu thủ Tây Kinh, trên thực tế là người của Võ Tam Tư.

Như thường lệ, Lý Trân mang theo gia quyến nhậm chức, trước tiên chính là muốn đi dinh quan bố trí ổn thoả lại sau đó mới đến quan nha chính thức nhậm chức, nhưng Chu Diệu Tự này cái gì cũng không làm, ngoài mặt y đang chào đón mình mình, trên thực tế lại là đang chống đối mình.

Trong lòng Lý Trân biết rõ, đáp lễ cười nói:

- Hóa ra là Chu trưởng sử, ngưỡng mộ đã lâu, không biết dinh quan của ta ở nơi nào? Ta muốn bố trí thê tử cùng vật tùy thân ổn thoả trước đã.

- Ồ...

Chu Diệu Tử làm bộ như chợt hiểu ra, quay đầu lại chất vấn một gã quan viên:

- Lưu tham quân, dinh quan của Lý phó lưu thủ sắp xếp xong xuôi chưa?

Tên quan viên kia nơm nớp lo sợ nói:

- Sắp xếp thì sắp xếp rồi, chỉ là...

- Chỉ là cái gì! Còn không mau dẫn phó lưu thủ đi bố trí ổn thoả vợ con, nhanh đi!

Tên quan viên kia bất đắc dĩ, đành phải tiến lên hành lễ:

- Lý tướng quân mời đi theo ta.

Lý Trân cảm thấy trong đó dường như có chút vấn đề, nhưng hắn không lộ thanh sắc, cũng không hỏi nhiều, liền cười nói:

- Vậy làm phiền Lưu tham quân rồi.

Lý Trân lại hướng về trưởng sử Chu Diệu Tử cáo từ, liền dẫn mọi người quay đầu lại đi theo đi theo Lưu tham quân này đi ra ngoài hoàng thành. Chu Diệu Tử chấp tay nhìn hình bóng Lý Trân đi xa, trong lòng y quả thực có chút lo âu. Võ Tam Tư lệnh y tẩn nhẩn một cái ra oai phủ đầu cho Lý Trân, y không biết cách làm của mình là sáng suốt hay không.

Mọi người ra khỏi hoàng thành, lại vào phường Vụ Bản đối diện hoàng thành, phường này cũng là chỗ tập trung khu nhà cấp cao phủ lớn của Trường An, hơn hai mươi ngôi đại trạch diện tích vượt quá trăm mẫu. Lúc này, Lý Trân sai người tìm Lưu tham quân tới, hỏi gã:

- Lưu tham quân ban nãy tựa hồ có lời chưa nói hết, chỉ là cái gì...

Lưu tham quân thở dài nói:

- Hạ quan vốn định thu đoạn dinh quan của lưu thủ tướng quân, nhưng tòa nhà có chút lâu năm thiếu tu sửa, ít nhất cần ba nghìn quan tiền để tu sửa, nhưng Chu trưởng sử cứ không chịu phê chuẩn số tiền này. Hạ quan không có biện pháp, buộc lòng phải tạm thời mượn một ngôi phòng trạch, mỗi tháng cần phải trả tiền thuê là trăm quan tiền, còn phải, còn phải tướng quân tự mình trả.

Trong lòng Lý Trân nhất thời lập tức giận dữ. Hắn còn chưa từng nghe nói quan địa phương phải tự mình bỏ tiền thuê nhà, hắn mặt âm trầm hỏi:

- Chu trưởng sử ở đâu? Hắn cần phải tự mình bỏ tiền thuê nhà không?

- Bẩm báo tướng quân, Chu trưởng sử ở tại phường Bình Nhân, nơi hắn ở là quan trạch tám mươi mẫu, không cần tự mình bỏ tiền.

Lý Trân lạnh lùng hừ một tiếng:

- Nếu ta nhớ không lầm, tứ phẩm trưởng sử nhiều nhất chỉ có thể ở quan trạch mười mẫu, hắn lại có thể ở tám mươi mẫu, hắn cho là mình là quận vương sao?

- Cái này.... Ty chức không biết.

Lưu tham quân đầu đầy mồ hôi, gã biết lần này gặp phải nhân vật lợi hại rồi. Lý Trân này có thể lật đổ Tiết Hoài Nghĩa và Lai Tuấn Thần, là thủ đoạn bậc nào. Chu Diệu Tử không tự lượng sức, lại muốn đấu cùng hắn, lập tức sẽ bị người ta bắt được nhược điểm.

Lý Trân cũng không dài dòng cùng gã nữa, lạnh lùng nói:

- Ta là tam phẩm Vân Huy tướng quân, lại có tước huyện hầu, dựa theo thể chế quy định của triều đình, quan trạch của ta không thể lớn hơn ba mươi mẫu. Lưu tham quân đi sắp xếp bố trí cho ta, còn ta hiện tại nghỉ ngơi ở đâu, ta tự mình giải quyết, không cần người quan tâm, người đi đi!

Lưu tham quân bất đắc dĩ, đành phải quay đầu ngựa lại đi trở về hoàng thành. Dịch Yến thấp giọng nói

- Phu quân là muốn đi chỗ đại tỷ ở tạm?

Lý Trân gật đầu. Đại tỷ Lý Tuyền ở Trường An mua một căn nhà diện tích chừng mười mẫu, nằm ở phường Tuyên Dương phụ cận chợ phía đông, hẳn đương nhiên sẽ không tiếp nhận sắp xếp nhục nhã của Chu trưởng sử này. Nếu tên họ Chu này muốn đấu cùng hắn, vậy Lý Trân hẳn sẽ hầu tiếp tới cùng.

- Quay đầu đi phường Tuyên Dương!

370. Chương 368: Uy Hạ Mã

Đoàn xe lại lần nữa quay đầu lại, trùng trùng điệp điệp đi phường Tuyên Dương, nhưng vừa tới phụ cận cửa chính chợ đông chỉ thấy phía trước chạy tới mấy người cưỡi ngựa, người cầm đầu chính là Tửu Chí đến Trường An trước một bước.

Lý Trân đối với Tửu Chí hơi có chút bất mãn, mình phái y làm tiên phong, tới Trường An chuẩn bị trước, y thậm chí ngay cả chỗ ở của mình cũng không có sắp xếp được, khiến cho mình còn suýt nữa bị người ta làm cho nhục nhã một phen. Lý Trân trầm mặt hỏi:

- Tửu giáo úy, chỗ ở của ta ở đâu thế?

Tửu Chí hiểu Lý Trân vì sao tức giận, vì chuyện này y cũng suýt nữa sút đầu mẻ trán, kêu gào rống to với Chu Diệu Tự cũng vô ích, còn bị y loạn côn đuổi đi. Tửu Chí bất đắc dĩ nói

- Việc dinh quan, thuộc hạ sau đó đã hồi báo với tướng quân, thuộc hạ đã ở bên trong phường Tuyên Dương bố trí một tòa phủ đệ rồi, cách chỗ Tuyền đại tỷ đó không xa, mời tướng quân ở trước.

Lý Trân trợn mắt nhìn y một cái, ngay sau đó lệnh nói

- Đi phường Tuyên Dương!

Một hàng xe ngựa tăng nhanh tốc độ chạy đến phường Tuyên Dương, không bao lâu, bọn họ chậm rãi dừng lại trước một tòa đại trạch. Tòa đại trạch này thoạt nhìn rất mới, tường viện rất cao, diện tích chừng ba bốn mươi mẫu.

- Đây là người thuê sao?

Lý Trân dùng roi ngựa chỉ vào đại trạch trạch hỏi.

Tửu Chí vội vàng cười nói

- Đây là một người bạn của Tuyền đại tỷ cho thuê, nói nửa năm một năm không có vấn đề.

- Là người bạn nào, Tửu nhị ca biết không?

Địch Yến ở một bên đột nhiên hỏi.

Tửu Chí nghe Địch Yến rõ ràng lần đầu tiên gọi mình Tửu nhị ca, y nhất thời vừa mừng vừa sợ, cả người thịch mỡ phát run, lén lén nhìn Lý Trân một cái, thấy hắn dường như cũng không thèm để ý, vội vàng nói

- Địch cô nương, không! Không! Khởi bẩm phu nhân, hình như là một người bạn trên phương diện làm ăn của Tuyền đại tỷ, rất có mạng lưới quan hệ ở Trường An, cụ thể ta cũng không rõ lắm.

Địch Yến gật đầu một cái, cười nói với Lý Trân:

- Phu quân, vậy chúng ta hãy ở trước đi!

Lý Trân cũng không muốn giằng co nữa, lập tức nhìn mọi người nói:

- Ở lại trước đi!

Mọi người nhón nhíp đi vào bên trong phủ trạch, Lý Trân lại hỏi Tửu Chí:

- Đại tỷ ta đâu? Sao không thấy tỷ ấy?

- Tuyên đại tỷ đi Linh Châu trang viên rồi, hai ngày nữa sẽ về. Tỷ ấy nói nhận được một khoản làm ăn lớn, tỷ đi hầm rượu Linh Châu lấy hàng rồi.

Lý Trân cũng không hỏi nhiều, đi vào gian nhà chính, mấy tên văn sĩ cùng Tử Chí cũng đi theo vào. Lý Trân để cho mọi người ngồi xuống, hẳn lúc này mới hỏi Tử Chí:

- Nói cho ta nghe một chút về tình hình người tìm hiểu đi.

Tử Chí nhìn mọi người một cái, thấy Lý Trân dường như không để ý mọi người có mặt, y đành phải bấm báo

- Thật ra thì Trường An và Lạc Dương giống nhau, do mấy thế lực lớn khống chế, trong quan trường là Kinh Triệu doãn và lưu thủ Tây Kinh, mà phía dưới quan trường còn lại là thiên hạ của Quan Lũng quý tộc, bao gồm Kinh Triệu phủ, cũng là bị Quý tộc Quan Lũng khống chế. Trong quý tộc Quan Lũng lấy Độc Cô Thị và Trương Tôn Thị làm chủ, hai nhà luân phiên đảm nhiệm minh chủ, còn lại Đậu gia, Nguyên gia, Vu gia, Triệu gia vân... vân, đều phụ thuộc vào hai nhà này.

Dừng một chút, Tử Chí lại ấp a ấp úng nói:

- Nghe nói Độc Cô Thị hình như ủng hộ Lư Lăng Vương, mà Trương Tôn Thị ủng hộ Tương Vương, chẳng qua đây chỉ là nghe đồn, ta không có chứng cứ xác thực.

Lý Trân khoát tay một cái lại nói:

- Nói một chút chuyện của Chu Diệu Tự đi!

Nghe thấy Lý Trân nhắc tới Chu muốn chết kia, bức bối của Tử Chí liền không đánh mà ra, y hung ác nói:

- Tên khốn kiếp này là tâm phúc của Võ Tam Tư, y vào quyền thế của Võ Tam Tư ở Trường An làm mưa làm gió, ức hiếp dân ông chiếm đoạt phụ nữ, vào kỹ viện không trả tiền...

Trương Thuýet và mọi người bật cười, Lý Trân nhin cười nói:

- Đừng nói lung tung, nói điểm chính!

Tử Chí cũng biết mình lỡ mồm, đem chuyện suy nghĩ trong lòng nói ra, mặt y đỏ lên, vội vã nói tiếp:

- Ta tìm Chu Diệu Tự nói việc sắp xếp dinh quan, hẳn liền nói nguồn phòng eo hẹp! Hẳn bây giờ không có biện pháp, bảo ta đi tìm Kinh Triệu Doãn. Ta làm sao có thể đi tìm Kinh Triệu Doãn, ta nói ta biết có không ít phòng trạch đang trống, bảo hắn thu dọn một tòa, lúc đó ta cho hắn một bản liệt kê, kết quả hẳn thẹn quá hoá giận, liền đuổi ta ra khỏi quan nha.

- Bản liệt kê ở đâu?

Tử Chí lấy từ trong ngực lấy ra một phần tờ giấy, đưa cho Lý Trân, có chút đắc ý nói:

- Đây là ta kiếm được từ chỗ Lưu tham quân, hẳn phẩm chất cũng không tồi, âm thầm giúp ta không ít việc.

Lý Trân nhận lấy bản danh sách nhìn một chút, phát hiện phường Sùng Nhân hình như có một phòng lớn không quá giống nhà ở, liền hỏi:

- Tòa nhà phường Tuyên Bình này là như thế nào?

- Đó không phải là nhà ở mà là một tòa nhà kho rất lớn, có chứa đựng mười mấy vạn thạch lương thực, toàn bộ quân lương Tây Kinh đều do tòa kho lương này cung cấp.

Lý Trân chấp tay đi mấy bước, lại hỏi:

- Toàn bộ tướng lĩnh đóng quân ở Tây Kinh đều nghe theo quân lệnh của Chu Diệu Tự sao?

- Cái này cũng không nhất định, chủ yếu là hơn một năm không có phó lưu thủ, Võ Du Ninh lại bỏ mặc chuyện của Trường An, cho nên quyền hành nắm giữ quân đội bị Chu muốn chết chiếm giữ rồi. Ngay hôm trước, Chu muốn chết vẫn triệu tập tướng lĩnh các quân tiếp nhận lời giáo huấn, buộc bọn họ hoàn toàn phục tùng mệnh lệnh của mình, bằng không hẳn sẽ trừng trị từng người một.

Lý Trân cười nhạt một tiếng:

- Xem ra hẳn thực sự là muốn cho ta một cái oai phủ đầu, nhưng mà như vậy cũng tốt, mọi người có thể xé da mặt rồi.

Hắn ngay tức thì nói với Trần Tử Ngang:

- Thỉnh cầu Trần tiên sinh viết cho ta một bản tấu chương tố cáo, vạch tội Chu Diệu Tự có cử chỉ vượt quá bốn phận, tự ý vào quận vương phủ ở. Tấu chương viết ba phần, một phần cho Binh bộ, một phần cho Địch tướng quốc, một phần nữa cho Ngự Sử đài.

Trần Tử Ngang chấp tay chấp tay hành lễ:

- Ta biết rồi, sẽ lập tức viết ngay.

Lý Trân ngay sau đó lại nói với Tửu Chí:

- Triệu tập toàn bộ huynh đệ, theo ta xuất chiến.

Dừng một chút, hắn ta lại nói với Trương Thuyết:

- Làm phiên tiên sinh đi Độc Cô phủ một chuyến, an toàn của phủ ta, thì nhờ cậy hắn.

Trương Thuyết hiểu ý của Lý Trân, Địch phu nhân võ nghệ cao cường, đâu có cần phải bảo vệ, tướng quân làm như vậy, trên thực tế chính là cho Độc Cô gia một câu trả lời hợp lý

- Thuộc hạ biết rồi, bây giờ đi liền!

Y quay người rời đi, Lý Trân lập tức mang theo trăm tên thân vệ kỵ binh như một trận cuồng phong chạy về hướng phường Tuyên Bình

Nhà kho lớn của phường Tuyên Bình vốn là kho lương hạt giống của triều đình ti nông tự, diện tích trăm mẫu, do hơn ba mươi tòa kho lương to lớn tạo thành, mỗi tòa kho lương có thể cất trữ lương thực một vạn thạch. Do ti nông tự dời đi Lạc Dương, tòa kho lương này liền tính cho lưu thủ Tây Kinh, làm kho lương của quân đội đóng giữ Tây Kinh.

Bình thường ước chừng ước chừng có ba trăm tên lính trú đóng trông coi, do một tên Giáo úy thống lĩnh. Không bao lâu, Lý Trân dẫn đầu trăm tên thân vệ kỵ binh xông vào phường Tuyên Bình, chạy thẳng tới trước đại môn kho lương. Thân vệ kỵ binh của hắn đều đã trải qua trận huyết chiến tại Liêu Đông, càng lộ vẻ đàng đàng sát khí.

Chuông báo động bên trong kho Lương gõ kêu leng keng! Mười mấy tên binh sĩ đứng ở trên tường kho thật cao, căng thẳng nhìn hơn một trăm kỵ binh bên dưới, bọn chúng không biết chuyện gì xảy ra, từng người thấp thỏm bất an trong lòng.

Lúc này, Lý Trân dùng chiến kiếm chỉ lên lầu trên tường thành, lạnh lùng quát lên:

- Ta chính là lưu thủ Tây Kinh Lý Trân mới nhậm chức, chủ tướng các ngươi là ai, nhanh tới gặp ta!

Một lát, cửa chính nhà kho chậm rãi mở ra, mấy tên quan viên chạy vội ra, dẫn đầu là một gã giáo úy, gã một chân quỳ xuống nói

- Ty chức là tướng phòng giữ kho lương thực Trần Đạc, tham kiến Lý tướng quân!

Hai gã quan văn phía sau phía sau là chủ bộ và Thương tào tham quân, hai người đều khom mình hành lễ

- Tham kiến Lý tướng quân.

Lý Trân vốn tưởng rằng phải một phen chém giết mới có thể chiếm lấy kho lương, không nghĩ tới dễ dàng như vậy đã lấy được, chứng minh ba gã quan viên văn võ này đều không phải là người của Chu Diệu Tự, cũng chứng minh rằng Chu Diệu Tự tâm thường không có năng lực, kho lương trọng yếu như vậy gã lại không khống chế ở trong tay của mình?

- Ba vị xin đứng lên, xin dẫn ta vào kho lương!

Ba gã quan viên đứng lên, dẫn Lý Trân và trăm tên kỵ binh kỵ binh vào kho lương. Trần Đạc chỉ vào kho lương giới thiệu cho Lý Trân:

- Tổng cộng có ba mươi bốn tòa kho lương, nhưng chỉ có hai mươi một tòa kho lương có lương thực, chừng mười lăm vạn thạch, xung quanh bên ngoài một vòng đều là kho rỗng, lương thực đều ở nhà kho bên trong.

Lý Trân trước mắt không có hứng thú thị sát kho lương, hắn thì muốn thông qua khống chế lương thực đến khống chế quân đội. Dù sao Chu Diệu Tự một mình nắm lấy quyền lực đã hơn một năm, rất nhiều tướng lĩnh đều bị cưỡng bức thuận phục cho gã, nếu như Lý Trân hắn không thể nắm giữ binh quyền, như thế phó lưu thủ Tây Kinh này của hắn chính là một vật trang trí.

Hắn hỏi:

- Cung cấp lương cho các quân như thế nào?

- Khởi bẩm tướng quân, dựa theo lệ cũ, cách mỗi mười ngày cung cấp lương thực một lần. Tướng lĩnh các quân phải viết xin, sau khi Chu trưởng sử phê chuẩn, bọn họ đi tới lĩnh lương, dựa theo thời gian, ngày mai lại đến lúc phát lương rồi.

Lý Trân lập tức lạnh lùng nói:

- Từ giờ trở đi, không có chữ ký của ta, không cho phép phát một hạt lương thực, nghe chưa?.....

Chu Diệu Tự lúc này cũng không biết Lý Trân đã chiếm lĩnh kho lương, thực ra gã cũng không đoái hoài tới chuyện này, Lưu tham quân mang đến cho gã một tin tức cực kỳ không hay, Lý Trân cho là gã đi quá giới hạn lễ chế, lấy thân phận quan tứ phẩm tiến vào dinh quan quận vương. Chu Diệu Tự sợ đến tay chân lạnh cóng, cuống quýt chạy về chuyển nhà, gã tạm thời tìm một tòa nhà mười mẫu, phải dọn nhà đi cả đêm.

Trong lòng Chu Diệu Tự rất rõ ràng hậu quả, một khi Lý Trân kết tội mình, gã bị Ngự Sử Đài nhìn chăm chăm, mất chức còn là chuyện nhỏ, mất mạng sống mới là việc lớn. Trong lòng gã than khổ, suốt đêm chỉ huy người nhà đóng gói rương hòm. Ngay lúc Chu Diệu Tự đem một xe hòm từ bên trong phủ đi ra, nơi xa truyền đến tiếng vó ngựa dồn dập rất nhanh ngựa chạy vội tới trước đại môn, một gã nam tử xoay mình xuống ngựa, hô lớn

- Chu trưởng sử!

Chu Diệu Tự mang theo đèn lồng đi vào, nhận ra y là người nhà của Lương vương, trước đây đã từng đưa thư cho mình, trong lòng gã tức liền kinh sợ,

- Làm sao, Lương vương có thư đưa tới sao?

Nam tử đưa tin lấy ra một phong thư đưa cho gã:

- Đây là thư điện hạ gửi cho trưởng sử, mời xem qua!

Chu Diệu Tự nhận lấy thư, đưa đèn lồng cho nha hoàn bên cạnh, gã mở thư thư đưa về phía đèn lồng nhìn một lần, không khỏi âm thầm kêu khổ. Giọng của Lương vương trong thư vô cùng cương quyết, truyền lệnh gã không được giao binh quyền cho Lý Trân, nhất định phải làm Lý Trân mất quyền lực hoàn toàn.

Nói thì dễ, nhưng bắt gã làm thế nào, phong ba của một dinh quan nho nhỏ đã làm cho mình cực kỳ thảm hại, lại phải cùng Lý Trân đối đầu, chẳng phải là hành hạ bản thân đến chết sao. Nhưng mệnh lệnh của Lương vương gã lại không thể không nghe theo, đành phải thở dài nói với người đưa thư:

- Người trở về nói với Lương vương ta làm theo là được.

Sáng sớm ngày hôm sau, ở kho lương bên ngoài phường Tuyên Bình xảy ra một chút rối loạn nho nhỏ, mấy trăm chiếc xe vận lương xếp đống ở nơi cửa chính, trên trăm tên lính ở bên ngoài lo lắng sốt ruột chờ đợi. Chốc lát, một gã quan quân vẻ mặt bất đắc dĩ từ trong kho lương đi ra, nói với các binh lính vận lương:

- Trở về đi thôi! Việc này phải Lâm tướng quân đến giải quyết.

Đây chỉ là một nhóm đoàn xe vận lương, ngay sau đó nhóm thứ hai, nhóm thứ ba cũng tới, đều lấy được kết quả giống nhau, tân nhiệm lưu thủ Tây Kinh không phê chuẩn, lương thực nhất loạt không phát, chủ tướng các quân nhất định phải tự mình đến.

Không bao lâu, hơn mười kỵ binh nhanh như điện chớp vọt vào vọt vào phường, dẫn đầu là một gã Đô úy tướng quân, gã tên là Lâm Thiệu Thông, là chủ tướng quân đội đồn trú của cung Đại Minh, thủ hạ có hơn một ngàn binh sĩ, gã là người đầu tiên nhất đến lĩnh lương thực nhưng bị cự tuyệt.

Lâm Thiệu Thông lập tức hiểu chuyện gì xảy ra, Lý Trần đem lương thực kệt cứng, nếu không nguyện trung thành với hắn ta, bọn họ liền dừng hồng lĩnh đến một hạt lương thực. Nếu như hôm nay không có lương thực, ngày mai các binh lính sẽ chết đói, hậu quả vô cùng nghiêm trọng, Lâm Thiệu Thông không thể không tới tỏ thái độ.

Gã cũng vô cùng khâm phục thủ đoạn của Lý Trần, từ lương thực hành động, kệt cứng cổ của các quân, mọi người không thể không thuận theo. So sánh với Chu Diệu Tự, Lý Trần lợi hại hơn so nhiều. Từ chuyện này liền có thể nhìn ra, trận tranh đấu này Chu Diệu Tự chắc chắn thất bại.

Lâm Thiệu Thông được binh sĩ dẫn vào kho lương, đưa thẳng tới đại sảnh kho lương. Nơi này là chỗ các quan văn làm việc, chẳng qua là nhóm lớn thợ thủ công đang bận rộn thay đổi gì đó?

Lâm Thiệu Thông tiến lên một chân quỳ xuống:

- Lâm Thiệu Thông tham kiến Lý tướng quân!
- Người chính là Lâm Đô úy của Đại Minh cung, ngưỡng mộ đã lâu.

Lý Trần vội vàng nâng gã dậy cười nói:

- Ta vốn định tối hôm qua triệu tập mọi người thương nghị một chút chuyện quan nha mới, chẳng qua là tối hôm qua tương đối vội vàng, ngày mai đi! Tất cả mọi người đến tụ họp một chút.
- Quan nha mới cái gì?

Lâm Thiệu Thông không hiểu hỏi.

Lý Trần chỉ đại sảnh mà các thợ thủ công đang bận rộn, cười híp mắt nói

- Ta cho rằng quan nha bên trong hoàng thành quá vắng lạnh, cho nên quyết định bắt đầu từ hôm nay, dời quan nha từ bên trong hoàng thành ra, tạm thời để ở chỗ này, chờ sau khi dọn dẹp xong tòa quan nha mới ở phường Sùng Văn kia, chúng ta lại chính thức di dời qua.]

371. Chương 369: Cường Thế Đoạt Quyền

Giấy không thể gói được lửa, vào buổi trưa, Chu Diệu Tự cuối cùng được biết chuyện lấy lương bị ngăn trở, gã lập tức giết mình, biết mình phạm vào sai lầm lớn, lơ là kho lương, bị Lý Trần cướp được kho lương rồi. Gã vừa tức vừa nôn nóng, dẫn dắt mấy tên tùy tùng vội vàng chạy tới Phường Tuyên Bình.

Lúc này, gã lại vô tình trông thấy nhiều đội xe lương chở lương thực đi ra ngoài phường, điều này cũng có chút kỳ quái, không phải nói Lý Trần không cho lương thực sao?

Chu Diệu Tự ngăn một chiếc xe lại quát hỏi:

- Các người là quân đội nơi nào?
- Khởi bẩm trưởng sử, chúng tôi là quân đội đóng giữ của Đại Minh Cung, phía sau là xe lương của Bá Thượng đại doanh.
- Lâm Đô úy ở đâu?
- Đô úy nhà ta đang ở bên trong kho lương, nhiều Đô úy khác đều ở đây.

Chu Diệu Tự liền nóng lòng, dồn sức quát ngựa chạy đi hướng đại môn kho lương, trong lòng gã rất rõ ràng, Lâm Thiệu Thông và Mã Tử Tự nếu không khuất phục, Lý Trần làm sao có thể giao lương thực cho bọn hắn.

Gã mang theo mấy tên tùy tùng như cuồng phong xông đến trước đại môn, bên trong đại môn bỗng nhiên vọt ra hơn mười tên kỵ binh, giơ thương lên chỉ vào gã, quát to:

- Đứng lại!

Chu Diệu Tự thấy bọn họ đều rất xa lạ, liền biết những kỵ binh này là thân binh Lý Trân dẫn theo, gã đành phải cố nén bất mãn, chấp tay nói:

- Ta là Lưu thủ phủ Chu trưởng sử, xin thay ta bẩm báo Lý tướng quân, ta có việc tìm hân ta.

Kỵ binh đứng đầu lạnh lùng nói:

- Tướng quân nhà ta đang chủ trì quân nha nghị sự, không có thời gian tiếp đón người, mời trở về đi!

Chu Diệu Tự nghe sững cả người, vội vàng hỏi

- Xin hỏi, quân nha nghị sự gì?

Một gã kỵ binh dùng trường mâu chỉ bên cạnh:

- Người không biết tự mình nhìn sao?

Chu Diệu Tự lúc này mới phát hiện bên cạnh đang treo một tấm bảng hiệu to mới tinh, trên đó viết một hàng chữ, Tây Kinh lưu thủ phủ quân nha. Chu Diệu Tự chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, suýt nữa không ngã xuống ngựa. Lý Trân vậy mà đem kho lương sửa thành Tây Kinh lưu thủ phủ quân nha, vậy tòa quan nha hoàng thành kia tính cái gì?

Gã cũng không nhận được nữa, quát to:

- Để ta vào trong!

Lúc này, một tên binh lính chạy ra, cao giọng nói:

- Lưu thủ có lệnh, để Chu trưởng sử vào nha môn!

Mấy tên kỵ binh thu hồi trường mâu, đẩy ngựa tránh ra một con đường, kỵ binh đứng đầu vẫn ngăn cản gã nói:

- Tướng quân có lệnh, đi vào kho lương không cho phép mang ngòi lửa, không cho phép cưỡi ngựa, mời xuống ngựa tiếp nhận kiểm tra.

Chu Diệu Tự không biết làm sao, đành phải bị bọn họ áp bức và lẳng nhục lục soát thân thể, lúc này mới vội vàng vào kho lương. Đại sảnh kho lương đã được tu sửa tu sửa đổi mới hoàn toàn, chỉ thấy mười mấy tên tướng lĩnh chỉnh tề ngồi ở trên đại sảnh, hết sức chăm chú nghe lời giáo huấn của Lý Trân.

- Lý tướng quân, người đây là ý gì?

Chu Diệu Tự nổi giận đùng đùng đi lên đại sảnh, gã chỉ vào chúng tướng hỏi Lý Trân:

- Nơi này là kho lương, không phải là quân nha cái gì. Quân nha ở bên trong hoàng thành, người không thể triệu tập mọi người đều tới nơi này?

Lý Trân lạnh lùng liếc mắt một cái, nói:

- Lúc ta ở Liêu Đông đánh trận, vẫn còn ở bên trong sơn động tổ chức nghị sự việc quân, ở đây làm sao không được?

- Đó là chiến tranh, bây giờ với chiến tranh không liên quan, người phải theo như phép tắc, ở bên ngoài xây dựng quân nha, nhất định phải nhận được đồng ý của binh bộ.

- Vậy sao?

Lý Trân như cười như không nói:

- Ta trái lại không nghe nói có loại phép tắc chó má này, nhưng mà Chu trưởng sử đến thật vừa lúc, ta đang tra lương thực thiếu hụt hàng năm, ta phát hiện trong vòng ba năm thiếu hai vạn thạch lương thực, nghe nói đều bị sâu bọ đục. Thế nhưng ta phát hiện một quyển sổ sách ghi chép sâu bọ đục, mặt trên ghi lại

trong vòng ba năm tổng cộng chỉ có ba nghìn thạch lương thực lương thực thiệt hại, như vậy vẫn còn một vạn bảy nghìn thạch lương thực chẳng biết đi đâu, Chu trưởng sử có thể cho ta một lời giải thích không?

Chu Diệu Tự chỉ cảm thấy đầu óc ong một tiếng, chuyện gã sợ nhất vẫn xảy ra, gã quay đầu lại nhìn một cái, chỉ thấy hai gã quân sự kho lương quỳ trên mặt đất, cúi đầu không dám nhìn gã. Hai người này đều là người biết nội tình, lại khai mình ra.

Chu Diệu Tự hai chân mềm nhũn, tê liệt té xuống đất, toàn thân run rẩy cầm cập, một câu nói cũng nói không nên lời. Trên đại sảnh nhất thời một khung cảnh nghị luận âm ỉ, tất cả mọi người đều hiểu, Chu Diệu Tự bị Lý Trân bắt được thóp, một vạn bảy nghìn thạch lương thực giá trị gần ba vạn quan tiền, thảo nào cuộc sống của Chu Diệu Tự sống xa xỉ như vậy, quả thực quá xấu xa.

Lý Trân nặng nề hừ một tiếng:

- Ăn hối lộ trái pháp luật, ăn bớt quân lương, theo như quân lệnh phải chém. Tuy nhiên ngươi là quan văn, ta sẽ để Ngự Sử đài đài tới chém ngươi. Người đầu! Kéo xuống giam lại cho ta.

Mấy tên đại hán vạm vỡ đi lên, kéo Chu Diệu Tự đi. Chu Diệu Tự sợ đến hô to

- Lý tướng quân, tha cho ta đi! Ta không dám, tha cho ta đi!

Không người nào để ý gã, Lý Trân càng làm lơ, một mực chờ Chu Diệu Tự bị bắt đi, Lý Trân rồi mới lạnh lùng nói với mọi người:

- Bắt đầu từ bây giờ, ta kiêm nhiệm trưởng sử, tất cả mọi người phải nghe theo quân lệnh của ta, người không theo lấy quân quy luận chém!

Mọi người đồng thời đứng dậy hành lễ:

- Tuân lệnh!

Độc Cô phủ, gia chủ Độc Cô Minh Hi nghe xong báo cáo kỹ càng tỉ mỉ của con út Độc Cô Hàm, quay đầu cười nói với người anh em Độc Cô Minh Viễn:

- Đệ có thấy không, chỉ chưa dùng tới hai ngày, Lý Trân đã giết chết Chu Diệu Tự, cướp quyền hành quân chính đều rồi, chứng minh một vấn đề gì, Nhị đệ nhìn ra được không?

- Chứng minh Chu Diệu Tự quá bất lực, ở trước mặt Lý Trân cường thế, hần căn bản không phải đối thủ.

- không phải là cái này!

Độc Cô Minh Hi lắc đầu:

- Chứng minh gia tộc Võ Thị ở phía quân đội căn bản không có một chút uy tín. Chu Diệu Tự ở Trường An gần ngơ ba năm, cuối cùng, lại không có một người tướng lĩnh ủng hộ hắn, đây là sự bất lực của hắn sao? Không hoàn toàn đúng, càng nhiều là thất bại của Võ Tam Tư và gia tộc Võ thị, bọn họ càng muốn mưu đoạt binh quyền, lại càng làm người ta phản cảm, một trận chiến dịch Liêu Đông, đem da của Võ gia lột sạch sẽ.

- Đại ca nói không sai, gia tộc Võ thị chính kẻ bất tài không đỡ nổi, Thánh Thượng cho bọn hắn quyền lực nhiều như vậy, bọn họ không có chí tiến thủ như cũ. Bọn họ muốn lấy giang sơn đại Đường chỉ có thể là giắc mòng cuồng si thôi.

Độc Cô Minh Hi hừ lạnh một tiếng nói:

- Thánh Thượng nhất định sẽ không cam lòng, bà ta sẽ còn cho Võ thị sáng tạo cơ hội, chẳng qua Võ thị có thể nắm lấy cơ hội hay không, đó chính là một chuyện khác.

Độc Cô Minh Viễn trầm ngâm một chút nói:

- Chỉ sợ Võ Du Ninh tự mình đến Trường An nhậm chức, đoạt lại binh quyền Vũ gia, đại ca cho rằng có thể sao?

Độc Cô Minh Hi nở nụ cười

- Võ Du Ninh là bè cánh của Võ Thừa Tự. Võ Thừa Tự và Võ Tam Tư tình thế giống như nước với lửa, Võ Du Ninh làm sao có thể giúp giúp Võ Tam Tư đoạt lại quân quyền? Hơn nữa, huynh đệ của Võ Du Ninh là chồng của Thái Bình công chúa, Lý Trân chính là Thái Bình công chúa tiến cử, Võ Du Ninh làm sao có thể không nể mặt Thái Bình công chúa, cho nên Võ Du Ninh tuyệt đối sẽ không đến Trường An một bước.

- Vậy chúng ta nên giao thiệp như thế nào với Lý Trân?

Độc Cô Minh Hi híp mắt cười nói:

- Lý Trân là một người thông minh, hẳn để Trương Thuyết đến mời chúng ta bảo vệ dinh quan, trên thực tế chính là đã trả lời cho ta. Không vội, khe nhỏ sông dài, sớm muộn chúng ta sẽ cùng tiến tới với nhau.

....

Tuy rằng Chu Diệu Tự bị nhốt lại, nhưng Lý Trân cũng không chuyển về quan nha hoàng thành. Ba ngày sau, hắc dẫn đầu mọi người dời đến nha môn mới nằm ở phường Sùng Văn, tại đây chính thức trở thành lưu thủ phủ Tây Kinh. Lý Trân đem việc chính vụ hình luật thuộc về trưởng sử đều giao cho giao cho bốn gã văn sĩ hắc dẫn theo tới, còn hắc thì chủ quản quân vụ.

Chẳng qua khiến rất nhiều người kỳ quái là, Lý Trân đến Trường An nhậm chức đã bốn ngày, Kinh triệu doãn Hoàng Tri Quyền lại không tới thăm hỏi lần nào, giống như hệ thống quân đội và chính phủ của Trường An phân biệt rõ ràng.

Chiều hôm đó, hơn mười tùy tùng hộ vệ một chiếc xe ngựa chậm rãi vào phường Sùng Văn, ngừng lại ở trước quan nha lưu thủ phủ, từ trong xe ngựa đi ra một gã nam tử ngoài năm mươi tuổi, dáng người gầy gò, da dẻ trắng ngần, để râu dài ba thước, người này chính là kinh triệu doãn Hoàng Tri Quyền.

Hoàng Tri Quyền xuất thân tiến sĩ, từng nhận trọng dụng sâu nặng của Lý Hiễn, chức quan đảm nhiệm Lại Bộ Thị Lang. Sau khi Lý Hiễn thoái vị, y cũng bị cách chức làm Kinh Châu Tư Mã, nhưng ở dưới sự chiếu cố của Thượng Quan Uyển Nhi, y lại từng bước một thăng lên, bốn năm trước nhậm chức Kinh Triệu doãn Trường An, cho nên y được bè cánh phái Lữ Lăng Vương công nhận.

Hoàng Tri Quyền làm quan thanh liêm, thận trọng từ lời nói đến việc làm. Hai năm trước Lai Tuấn Thần muốn động thủ với y, nhưng từ đầu đến cuối bất không được thóp y, dưới sự can thiệp của Thượng Quan Uyển Nhi, Lai Tuấn Thần mới từ bỏ hãm hại đối với y.

Hoàng Tri Quyền làm quan cực kỳ cẩn thận, mặc dù nghe nói Lý Trân là tâm phúc của Thượng Quan Uyển Nhi, thậm chí quan hệ với cô ta không quang minh chính đại, nhưng Hoàng Tri Quyền lại không dám khinh thường một chút, y phải nhận được chỉ thị chính xác của Thượng Quan Uyển Nhi, mới có thể quyết định mình nên làm như thế nào?

Ngay buổi sáng hôm nay, y cuối cùng nhận được thư tốc hành của Thượng Quan Uyển Nhi, yêu cầu y đối với Lý Trân kính trọng nhưng không gần gũi. Hoàng Tri Quyền lập tức hiểu được, xem ra lời đồn cũng không phải là thật như vậy, Lý Trân cũng không phải là người của Thượng Quan Uyển Nhi, thảo nào Thái Bình công chúa lại tiến cử hắc đến đảm nhiệm chức vụ này.

Hoàng Tri Quyền đi tới trước đại môn quân nha, nói với mấy tên binh lính giữ cửa:

- Xin đi thông báo Lý tướng quân, thì nói Kinh Triệu doãn Hoàng Tri Quyền tới chơi.

Binh lính không dám chậm trễ, vội vã chạy vào trong quan nha đi bẩm báo. Lúc này Lý Trân đang viết cho Thái Bình công chúa một phong thư, hẳn mong muốn Thái Bình công chúa bổ nhiệm trưởng sử mới có thể giúp mình, hoặc là để cho mình kiêm nhiệm, hoặc là sắp xếp người dễ chung sống đến. Đương nhiên, Lý Trân thì hy vọng cái đằng trước, để cho hắc kiêm nhiệm trưởng sử, như vậy hắc có thể nắm toàn bộ quyền hành quân sự và chính trị của lưu thủ phủ thu trong tay mình.

Lúc này, binh lính ở ngoài cửa bẩm báo:

- Khởi bẩm tướng quân Kinh Triệu doãn Hoàng Tri Quyền tới chơi.

Lý Trân mấy ngày nay cũng đang chờ Hoàng Tri Quyền đến đây, mặc dù nói Trường An quân sự và chính trị phân chia, nhưng giữa bọn họ vẫn sẽ phải qua lại rất nhiều, ví dụ như cửa thành Trường An do quân

đội kiểm soát, lại ví dụ như quân đội và nha dịch Kinh Triệu doãn đều có quyền hạn tuần tra đường phố. Quyền hạn hai bên còn có trùng hợp rồi, một khi gặp phải sự việc, hai bên rất có thể sẽ mỗi người mỗi ý.

Cho nên Lý Trân cần cùng Hoàng Tri Quyền nhích nhường một chút, cố gắng hết mức tránh khỏi mâu thuẫn hai bên hoặc là ký kết một phép tắc, khi xảy ra mâu thuẫn làm sao theo như phép tắc để giải quyết vân...

Lý Trân đứng lên, bước nhanh ra khỏi quân nha nghênh đón, vừa ra khỏi cửa liền chấp tay cười nói:

- Khiến Hoàng Sứ Quân đợi lâu.

Hoàng Tri Quyền cũng hành lễ cười nói:

- Nên tới thăm hỏi từ sớm, thực sự quá bận rộn, không thể phân thân, kéo dài suốt cho tới hôm nay, rất hổ thẹn!

- Nên là ta đi thăm hỏi sứ quân mới đúng, Hoàng Sứ Quân mời vào.

Lý Trân mời Hoàng Tri Quyền vào trong quan nha, hai người ngồi xuống ở phòng chính. Hoàng Tri Quyền quan sát cảnh vật chung quanh bốn phía một cái cười nói:

- Nơi đây vốn là quan nha của Quốc Tử Giám Tế Tửu, mặc dù ở nơi phố xá náo nhiệt, lại hết sức lại hết sức tĩnh mịch, là một địa điểm tốt, sớm biết Kinh Triệu phủ chúng ta nên chiếm nơi này trước.

- Kinh Triệu phủ của Hoàng Sứ Quân đã rất tốt rồi, cái chỗ này thì để lại cho chúng tôi đi!

Hai người cười ha ha một tiếng, một tên trà đồng dâng trà cho bọn họ. Hai người uống trà, Lý Trân lúc này mới lại nói:

- Mấy ngày nay ta đều ở đây chăm lo công việc quân sự và chính trị cụ thể của lưu thủ phủ, phát hiện có một chỗ dường như khác biệt với chỗ khác.

- Lý tướng quân mời nói, bất đồng nơi nào?

Lý Trân suy nghĩ một chút nói:

- Thông thường thành lớn khác, quân đội chỉ quản lý cổng thành và an toàn của địa phương, đối với mảnh an ninh trật tự này lại không hỏi tới, đều là do quan phủ địa phương tự mình quản lý, vậy tại sao an ninh trật tự của Trường An cũng phải quân đội đến tuần tra cảnh giới?

- Đây là bởi vì Trường An quá lớn, chỉ dựa vào địa phương căn bản sức lực không đủ. Toàn bộ Kinh Triệu phủ chúng ta mới hơn trăm tên nha dịch, cộng thêm nha dịch các huyện,, cũng không vượt qua nghìn người, nhưng phải quản an ninh trật tự của ba mươi mấy huyện, nhân công đâu có đủ, cho nên hai mươi năm trước tiên đế liền hạ ý chỉ, phàm là Đại Thành ba mươi dặm trở lên, quân đội phải tham gia giữ an ninh trật tự. Chính là căn nguyên Trường An phải do quân đội đến tuần tra cảnh giới.

Lý Trân gật đầu một cái, lại cười nói:

- Kỳ thực quân đội tuần tra cảnh giới trái lại cũng không sao, nhưng trong này thì liên quan đến một vấn đề quyết định an ninh trật tự, ta làm sao biết người đi đường có phạm pháp hay không? Ý của ta là nói, ta dự định ở trong quan nha thiết lập một chức phán quan hình luật, do hần phán định người bị bắt có phạm pháp hay không trước, nếu phạm pháp lại giao cho quan phủ, Hoàng Sứ Quân cảm thấy thế nào?

Hoàng Tri Quyền liền cảnh giác, ý thức được Lý Trân là muốn đoạt quyền chấp hành pháp luật. Nói cách khác, một người có phạm pháp hay không, trước phải do lưu thủ quân nha đến quyết định, điều này làm sao có thể!

372. Chương 370: Cả Nhà Đoàn Viên

Hoàng Tri Quyền trầm ngâm một chút, cười nói:

- Tâm tình Lý tướng quân một lòng giữ gìn trị ta có thể lý giải. Tuy nhiên quân đội có thể thẩm vấn dân án hay không, ta cũng không biết, điều này phải cần triều đình quyết định. Như vậy đi! Ta gửi phần văn điệp, trần thuật việc này, nếu Hình Bộ phê chuẩn, ta đây cũng sẽ toàn lực ủng hộ Lý tướng quân, Lý tướng quân thấy thế nào?

Lý Trân thầm mắng người này cáo già, lại đem giao sự tình cho Hình Bộ, kỳ thật Lý Trân cũng không nghĩ vi phạm, hắn chỉ có cần một cái cớ, nếu có thể lực bắt minh phạm án vào địa giới của hắn, hắn xuất kích bất cứ lúc nào. Có điều lời này lại không thể nói rõ.

- Ha ha! Ta chỉ là đưa ra đề nghị, nếu sứ quân cảm thấy không ổn, coi như ta cũng chưa nói gì.

Hoàng Tri Quyền không nghĩ trong chuyện này khách khí với Lý Trân, y hắn cười cười, liền chuyển hướng đề tài, cười hỏi:

- Nghe nói quan đề của tướng quân tạm thời phải thuê. Chỗ ta có một vài tòa nhà, không bằng ta giải quyết vấn đề nơi ở cho tướng quân.

- Ý tốt của sứ quân Lý Trân xin nhận. Thật ra bên quân đội cũng có một vài tòa nhà, có điều đã lâu chưa tu sửa. Ta đang phái người tu sửa, sẽ không làm phiền đến sứ quân. Nhưng cá nhân ta muốn mua một tòa nhà, nếu sứ quân có tòa nhà, thích hợp, không ngại giới thiệu cho ta.

- Vậy thì trùng hợp quá. Bên kia huyện Trường An đang muốn công khai bán ra một số tòa nhà vô chủ. Nếu tướng quân có hứng thú, không ngại đi xem, ta sẽ đi đánh tiếng với Dương Huyện lệnh.

Lý Trân mừng rỡ:

- Vậy đa tạ Hoàng sứ quân rồi.

Hoàng Tri Quyền tìm Lý Trân, một chuyện khác chính là muốn hỏi thăm một chút tình huống của Chu Diệu Tự. Tuy nhiên Lý Trân không hề nhắc đến Chu Diệu Tự, y cũng không tiện hỏi. Tuy Hoàng Tri Quyền và Chu Diệu Tự thuộc phe phái bất đồng, quan hệ hai người bình thường cũng không tốt, Chu Diệu Tự bị Lý Trân lật đổ, y cũng thích nghe ngóng.

Hoàng Tri Quyền ngồi chốc lát nữa mới đứng dậy cáo từ. Lý Trân cũng không giữ y, tiễn y ra đến ngoài cửa lớn. Hoàng Tri Quyền lên xe ngựa, cười nói với Lý Trân:

- Lý tướng quân trong cuộc sống có gì khó khăn, cứ mở miệng, ta sẽ toàn lực tương trợ.

- Đa tạ ý tốt của sứ quân!

Lý Trân nhìn theo xe ngựa của y đi xa, lúc này mới trở về quan nha. Vừa lúc, một tên binh lính bước nhanh về phía trước, hành lễ nói:

- Khởi bẩm tướng quân, gia chủ Trưởng Tôn cầu kiến.

Lý Trân vừa mới tiễn bước Hoàng Tri Quyền, lại chạy tới một gia chủ Trưởng Tôn, lập tức cảm thấy đau đầu, nhưng lại biết không thể tiếp, đành phải ra lệnh:

- Mời hắn đến khách phòng ngồi tạm, ta đi thay quần áo, lập tức sẽ đến.

Lý Trân quay lại quan phòng của mình uống ngụm trà, lúc này mới thông thả đi đến khách phòng. Thấy trong phòng có một người đàn ông trung niên gần năm mươi tuổi, dáng người bậc trung, mặt chữ điền, làn da hơi tím, khá giống dáng vẻ của Trưởng Tôn Vô Kỵ, nhưng ông ta không quá thông dong tự tin, có vẻ hơi tâm hoảng ý loạn, ngay cả chén suýt chút nữa làm đổ.

Lý Trân nhẹ ho khan một tiếng, đi vào khách đường. Trưởng Tôn Diên cuống quýt đứng lên thi lễ:

- Tham kiến Lý tướng quân!

có tật giật mình cảm giác, vốn nên mình chủ Độc Cô Minh Hi tới bái phỏng Lý Trân trước, sau đó bọn họ mới có thể tới bái phỏng, nhưng Độc Cô Minh Hi vẫn không có động tĩnh, Trưởng Tôn Diên không kìm nén được nội tâm lo lắng, nên đã chạy tới.

Nguyên nhân y bái phỏng Lý Trân chính là y nhận được mật thư của Lý Đán. Lý Đán yêu cầu y ủng hộ Lý Trân, cho nên Trưởng Tôn Diên liền cấp bách tới gặp Lý Trân.

Lý Trân cười khoát tay:

- Trưởng Tôn gia chủ không cần đa lễ, mời ngồi!

Trưởng Tôn Diên ngồi xuống, liền cười nói với Lý Trân:

- Năm trước ta đi Lạc Dương từng được xem trận thi đấu mã cầu, lúc ấy tận mắt thấy phong thái của Lý tướng quân, trong lòng vô cùng kính trọng và ngưỡng mộ. Không ngờ giờ có thể ngồi đối diện, thật là may mắn ba đời của Trưởng Tôn.

Lý Trân không biết gặp bao nhiêu người đều lấy trận thi đấu mã cầu làm chủ đề nói chuyện, hắn đã hơi phiền chán rồi. Hơn nữa trong lời nói của Trưởng Tôn Diên này bộc lộ ý siểm nịnh càng làm cho hắn không thích. Hắn cười thản nhiên:

- Ta từng nghe Thọ Xuân Vương nói về gia chủ, nói gia chủ rất ủng hộ Tương Vương...

Thọ Xuân quận Vương chính là Lý Thành Khí. Trưởng Tôn Diên lập tức giật mình, tựa như tìm được tiếng nói chung với Lý Trân, vội vàng nói:

- Ngày hôm qua tôi nhận được mật thư của Tương Vương, yêu cầu tôi toàn lực hiệp trợ tướng quân nắm Quan Trung trong tay. Trưởng Tôn gia ở Quan Trung còn có thế lực, tiền tài cũng không thiếu, chỉ cần Lý tướng quân mở miệng, ta nhất định sẽ hết sức tương trợ.

Nói đến đây, y cười thần bí, lấy từ trong người ra một ngân bản của Hưng Đường Hội, lộ ra một góc cho Lý Trân nhìn. Lý Trân lập tức ngửi thấy một mùi vị khét lẹt, người đối diện này rất không đáng tin rồi, quá khinh suất rồi. Mình và y vốn không quen biết, y đã đem bí mật của Tương Vương và Hưng Đường Hội bộc lộ ra. Nếu mình là người của Lai Tuấn Thần, đây chẳng phải là hại Tương Vương, hủy Hưng Đường Hội sao?

Trong lòng Lý Trân nảy sinh cảnh giác đối với Trưởng Tôn Diên, cho dù Trưởng Tôn Diên giàu ngang một nước, mình cũng sẽ không tìm y làm việc cho Hưng Đường Hội.

Nghĩ vậy, Lý Trân lãnh đạm nói:

- Bản tướng quân vừa mới nhậm chức, rất nhiều tình huống đều chưa quen thuộc, chờ ta quen thuộc mọi thứ rồi, lại làm phiền Trưởng Tôn gia chủ cũng không muộn. Muốn làm tốt mọi việc, khẳng định không thể rời xa được sự ủng hộ của hương thân phụ lão Trưởng An.

- Đúng vậy, đúng vậy!

Trưởng Tôn Diên cũng cảm nhận được giọng điệu của Lý Trân lạnh nhạt đi. Nhưng y không biết vấn đề ở mình, trong lòng hơi chút khẩn trương, lập tức lấy một khối ngọc bài trong người ra, giao cho Lý Trân nói:

- Dựa vào khối ngọc bài này có thể đến bất kỳ cửa hàng nào của Trưởng Tôn gia mở ở Trường An lĩnh ba vạn quan tiền, coi như là an gia phí cho tướng quân. Xin tướng quân vui lòng nhận cho!

Lý Trân làm sao đồng ý nhận tiền của y. Hắn đẩy trả ngọc bài lại, cười nói:

- Đa tạ ý tốt của gia chủ. Tuy nhiên giờ Ngự sử đài rất chú ý bản tướng quân, cho nên...

- Ồ...

Trưởng Tôn Diên thấy hắn không chịu nhận, đành phải lúng túng cất ngọc bài đi. Ngượng ngùng nói:

- Một khi đã như vậy, lần sau ta lại đến thăm tướng quân.

- Vậy được, ta sẽ không giữ gia chủ lại.

Lý Trân không đợi y nói xong, liền cười đứng lên nói:

- Thay ta tiễn khách!

Trưởng Tôn Diên ngăn ra, y cũng không phải cáo từ, chỉ nói là lần sau thăm hỏi sẽ đưa ngọc bài cho Lý Trân, không nghĩ tới Lý Trân cho là y muốn cáo từ. Bất đắc dĩ, y đành phải đứng dậy thi lễ, cõi lòng phiền muộn đi ra.

Lý Trân nhìn bóng dáng y dần đi xa, không khỏi lắc lắc đầu, hắn cảm thấy cần phải tìm một cơ hội nhắc nhở Lý Thành Khí một chút, miệng của Trưởng Tôn Diên này thật sự không đáng tin...

Đang lúc hoàng hôn, Lý Trân cùng hơn mười thân vệ kỵ binh ngồi xe ngựa quay trở về quan trạch ở Tuyên Dương. Chỉ thấy cửa lớn đỗ một chiếc xe ngựa nào đó, còn có vài tên gia nhân ở bên cạnh chờ chủ nhân.

Trong lòng Lý Trân sững sốt, là ai tới bái phỏng mình rồi?

Hắn xuống xe ngựa, bước nhanh đi vào trong phủ trạch. lại không gặp Dịch Yến như chim nhỏ chạy ra đón mình, hắn liền hỏi một thị nữ:

- Phu nhân đâu?

- Phu nhân ở hậu đường, trong nhà có khách ạ.

Lý Trân định hỏi khách là ai, nhưng thị nữ thi lễ lui xuống, hắn đành phải bước nhanh vào trong nội đường. Mới đi đến viện tử trước nội đường, thấy hai cô gái trẻ tuổi đang sóng vai bước ra, một là thê tử của chính mình Dịch Yến, người còn lại lại làm cho Lý Trân ngây ngẩn cả người, không phải đại tỷ của hắn, mà là Vương Khinh Ngữ.

Lý Trân chần chừ một chút, Dịch Yến vừa quay đầu lại nhìn thấy trượng phu, nàng cười chạy ra đón chào:

- Phu quân đã về rồi.

- Ồ! Hôm nay không có việc gì, nên về sớm hơn chút.

Vương Khinh Ngữ mặt đỏ lên, nàng không dám đối diện với Lý Trân, vội vàng nói:

- A Yến, ta về đã.

Dịch Yến giữ chặt nàng cười nói:

- Không phải vừa nói ở lại ăn cơm chiều sao? Sao lại đổi quẻ thế.

- Ta còn có việc.

- Người nào có việc gì. Đừng kiếm cớ nữa, đợi lát nữa đại tỷ cũng sẽ đến.

Lý Trân cuống quýt nói:

- Các người cứ trò chuyện đi, ta đi thư phòng.

Hắn quay người đi về phía thư phòng. Vương Khinh Ngữ thấy Lý Trân đi rồi, lúc này mới thở phào, không về nữa.

Lý Trân trở lại thư phòng ngồi xuống, trong lòng hắn hơi rối loạn. Hắn không nghĩ tới Vương Khinh Ngữ sẽ xuất hiện, mặc dù hắn đã cưới Dịch Yến làm vợ, nhưng hắn thủy chung không thể quên khi đón dâu trên đường, nhìn thấy đôi mắt đẹp đầy bi thương kia.

Lý Trân khe khẽ thở dài, chậm rãi nhắm mắt lại, gắng sức không nghĩ tới Vương Khinh Ngữ nữa. Hắn lấy một quyển sách, lật giở xem, nhưng cũng không hề đọc vào đâu, sau đó ném quyển sách sang một bên.

Đúng lúc này, cửa mở, Dịch Yến bưng chén trà sâm đi đến, cười hỏi:

- Muốn muội mang cơm chiều qua, hay là cùng nhau ăn?

- Vẫn nên qua đó thì hơn. Tỷ tỷ ta sẽ sợ.

Lý Trân cười khổ một tiếng nói.

Địch Yến đặt trà lên bàn, lại ngồi bên cạnh hần cười nói:

- Sao huynh không hỏi Khinh Ngũ về hay chưa?

- Là vì đại tỷ sao?

- Đâu có! Người ta là chủ cho thuê nhà, đến xem khách trọ là rất bình thường.

Lý Trân ngây ngẩn cả người:

- Nhà...nhà này là của cô ấy?

- Huynh nghĩ sao?

Địch Yến lườm hần một cái:

- Vô thân vô cố, người ta dựa vào cái gì cho không cho huynh ở không. Cô ấy tới là thu tiền thuê phòng.

Lý Trân muốn thoải mái vui đùa, không ngờ vẻ mặt hần cứng ngắt, vui đùa cũng không được tự nhiên rồi. Địch Yến lắc lắc đầu, đứng lên nói:

- Đi nào, đi ăn cơm chiều đi!

Lý Trân uống trà sâm, đi theo Địch Yến ra ngoài.

Trong nội đường, Lý Tuyền đang cùng Vương Khinh Ngũ trò chuyện, vừa nói vừa cười, hai người quan hệ vô cùng tốt, Vương Khinh Ngũ ở trước mặt Lý Tuyền cũng vô cùng thoải mái, không xấu hổ như lúc nhìn thấy Lý Trân.

Thật ra Lý Tuyền vẫn hy vọng Vương Khinh Ngũ trở thành em dâu của mình. Sau nàng mới biết Vương Khinh Ngũ là goá chồng trước khi cưới, còn chưa bái đường thì vị hôn phu chết rồi. Lý Tuyền cũng đành phải thay đổi tâm ý, nhận Địch Yến làm em dâu mình.

Địch Yến tuy rằng cũng không tệ, nhưng Lý Tuyền vẫn rất thẹn với Vương Khinh Ngũ. Nàng hy vọng dùng biện pháp gì đó để đền bù một chút.

Lúc này, Lý Trân và Địch Yến cùng đi vào ăn cơm. Vương Khinh Ngũ mặc dù là đưa lưng ra ngoài, nhưng mặt vẫn đỏ lên. Nàng lúng túng đứng lên, không dám đối diện với Lý Trân. Cũng may có Lý Tuyền, nên nàng mới bớt xấu hổ.

- Giờ mời ăn cơm, trời đang âm u, mau tới đi. Đồ ăn lạnh đó.

Lý Tuyền bảo mọi người ngồi xuống. Lúc này nàng mới nhớ ra Địch Yến mới là nữ chủ nhân, nàng lập tức hơi ngượng ngùng, cười hì hì nói với Địch Yến:

- A Yến sẽ không trách ta giọng khách át giọng chủ chứ.

- Đại tỷ, làm sao như vậy được? Đừng có khách khí như vậy.

Địch Yến lúc này mới phát hiện Lý Tuyền một mình ở đây, vội hỏi:

- Tiểu tử kia đâu rồi, sao đại tỷ không dẫn đến?

- Hôm nay nó hơi cảm mạo, uống thuốc rồi ngủ rồi. Ta cơm nước xong sẽ về luôn.

Hôm nay là bữa cơm đầy đủ. Mọi người ngồi xuống ghế đệm. Lý Trân ngồi bên cạnh Địch Yến. Vương Khinh Ngũ thì ngồi bên kia cạnh Địch Yến. Lý Tuyền cười hỏi:

- A Trân, tỷ còn chưa nói cho đệ biết, tỷ vừa nhận một cuộc làm ăn lớn. Rượu nho của mười quán rượu lớn ở Trường An đều do tỷ cung ứng. Vườn nho nhỏ bé kia của ta căn bản không đủ, ta còn phải ra ngoài chuẩn bị một tữu nguyên khác.

Lý Trân vừa nghe liền hiểu được, nào có loại chuyện tốt này, phương diện này ắt có liên quan đến mình. Hần liền cười hỏi Vương Khinh Ngũ:

- Thập đại tữu quán Trường An đều là sản nghiệp của cô đúng không?

Vương Kinh Ngũ thấp giọng nói:

- Người không cần hỏi, đây nhất định có liên quan đến người. Hẳn đều là do Triệu gia cung ứng rượu nho. Triệu gia đem thị trường chuyển cho Tuyền đại tỷ rồi.

Lý Tuyền tròn mắt:

- Nói như vậy, vẫn là có liên quan đến tiểu tử thối này?

Lý Trân có chút bất mãn nói:

- Đại tỷ, cái gì tiểu tử thối, nếu như tỷ không muốn có thể từ bỏ mà.

- Hừ, ai từ bỏ chứ.

Lý Tuyền cười tủm tỉm nói:

- Ta có chiêu bài đệ đệ, đương nhiên yên tâm thoải mái dùng rồi. Thật ra tỷ hiểu, lần trước cửa của đại tửu lâu mười nhà không cho ta vào, giờ em trai ta đến, việc kinh doanh lập tức đến, đây không phải là con rắn trọc đầu, rõ ràng sao?

Lý Tuyền lại nhìn Vương Kinh Ngũ, cười nói:

- Không nói chuyện này nữa, chúng ta ăn cơm. Nào, A Yến, Kinh Ngũ, vì cả nhà chúng ta đoàn viên, cạn một chén.

373. Chương 371: Tâm Tư Của Dịch Yên

Vương Nguyên Bảo sững sốt, trong lòng trở nên nhạy cảm hơn, con mắt giống như bong bóng cá của y liếc qua Lý Tuyền, nghi ngờ hỏi:

- Lý đông chủ, thứ cho ta nghe không có hiểu, đại sự chung thân của em gái ta?

- Đúng vậy! Đệ đệ A Trân của ta người cũng rất quen thuộc! Nó cùng Kinh Ngũ quan hệ vẫn rất tốt, ta nhìn ra được Kinh Ngũ nói rất thích nó, nếu bọn họ có thể...

- Đợi chút!

Vương Nguyên Bảo lớn tiếng ngăn Lý Tuyền lại:

- Lý đông chủ, ta nhớ không lầm, lệnh đệ mấy tháng trước hẳn thành thân rồi! Cưới con gái của Dịch tướng quốc, không sai chứ!

Mặt Lý Tuyền có hơi nóng lên, nàng ta thật sự rất khó mở miệng, nếu như Vương gia là gia đình nghèo khổ, vậy căn bản không thành vấn đề, mấu chốt là Vương gia rất cường mạnh, lại là người giàu nhất Trường An, lời cầu hôn này thật sự là khó có thể mở miệng.

- Là như thế này, đệ đệ của ta muốn lấy lệnh muội làm thứ thiếp...

Quả nhiên, không đợi Lý Tuyền nói xong, Vương Nguyên Bảo lập tức giận tím mặt, hung ác nói:

- Vương gia chúng tôi không kham nổi, cũng sẽ không đi làm tiểu thiếp của người ta, người là đang làm nhục Vương gia chúng ta sao?

Lý Tuyền đỏ bừng cả khuôn mặt, vội vàng giải thích:

- Quả thật đều là giống nhau, chỉ là trên danh phận thấp hơn tí chút mà thôi, ta bảo đảm...

- Người có thể bảo đảm cái gì?

Vương Nguyên Bảo đứng dậy phất tay áo mà đi, đi đến trên bậc thang lại quay đầu nói:

- Muốn lấy em gái ta cũng có thể, bỏ con gái của Địch gia, cưới hỏi đàng hoàng, nếu không miễn bàn!

Nói xong, Vương Nguyên Bảo nổi giận dùng đũa bỏ đi. Lý Tuyền bị thờ ơ ở trong nhà khách, qua một hồi lâu, nàng ta mới thở ra thật dài, ủ rũ đi về.

Ngay lúc Lý Tuyền vừa mới đi chưa được bao lâu, Vương Khinh Ngữ đang cùng đi với đại tẩu thấp hươg trở về. Nàng vốn định hôm nay đi thăm Địch Yến, nhưng bị đại tẩu chèo kéo, nàng cũng không có cách nào, đành phải đợi ngày mai lại đi.

Tuy nhiên nàng vừa mới vào cửa phủ đã nghe người gác cổng nói, Lý Tuyền buổi sáng đã tới, hơn nữa là đến bái phỏng đại ca, trong lòng nàng hơi chút kinh ngạc. Lý Tuyền tới bái phỏng đại ca làm cái gì? Chẳng lẽ lại muốn mua rượu nho từ chỗ đại ca? Cũng sẽ không nha! Vương gia bọn họ ở Lạc Dương lũng đoạn rượu nho, nhưng ở Trường An lại sắp xếp không tốt lắm, cung ứng rượu nho Trường An đã bị Triệu gia quý tộc Quan Lũng lũng đoạn.

Vương Khinh Ngữ suy nghĩ trăm lần vẫn không lời giải đáp, nàng quay lại trong phòng mình, chuẩn bị rửa mặt. Nàng ta đi theo đại tẩu ra ngoài một chuyến, trên trán đã lắm lắm giọt mồ hôi, nàng vừa mới ngồi xuống, nha hoàn bên người A Thiển đã thần thần bí bí tiến đến trước nói:

- Cô nương, hôm nay Lý đông chủ đến cầu thân đó.

- Cái gì!

Vương Khinh Ngữ kinh hãi nhảy dựng lên, vội hỏi:

- Cái gì... Cái gì cầu thân, em nói cho rõ ràng đi.

- Lý đông chủ đương nhiên là cầu thân cô nương cho em trai của mình là Lý tướng quân rồi. Em nghe Tiểu Man khách đường nói, lão gia cuối cùng đã cãi vấ với Lý đông chủ rồi.

Tim Vương Khinh Ngữ khấn trương đập bình bịch, nàng nói khẽ với thị nữ:

- Em nhanh đi tìm Tiểu Man đến, ta muốn hỏi kỹ cô ấy, nhanh đi!

Thị nữ chạy đi nhanh như chớp, trong lòng Vương Khinh Ngữ loạn thành một đám, đi qua đi lại trong phòng. Vương Khinh Ngữ rất si tình với Lý Trân, từ sau khi Lý Trân ở đạo quan Tung Sơn cứu nàng một mạng, tình cảm của nàng đã trao cho Lý Trân rồi.

Đáng tiếc Lý Trân chạy ngược chạy xuôi, vẫn luôn ở bên Địch Yến, nàng không có cơ hội, cho nên nàng ký thác toàn bộ lên người Lý Tuyền, lấy lòng tỷ ấy, hy vọng Lý Tuyền có thể giúp mình đạt thành tâm nguyện.

Đáng tiếc cuối cùng Lý Trân vẫn cưới Địch Yến, khiến nàng đau lòng muốn chết, cùng ngày trở về Trường An, quyết tâm đơn độc cả đời, không lập gia đình nữa.

Chẳng qua khi nàng từ nơi Lý Tuyền biết được, Lý Trân được phong làm phó Lưu thủ Tây Kinh, tương lai nhậm chức ở Trường An, lòng nàng vốn đã hết hy vọng lại nảy lên một mầm non mới, nàng rất cuộc vẫn chưa từ bỏ ý định, nghĩ có thể lui mà cầu tiếp theo, mình có cơ hội gả cho Lý Trân làm bình thê. Chỉ cần nàng cùng Địch Yến sống chung hoà hợp, bản thân lại có tài lực hùng hậu chống đỡ, nàng cũng sẽ không phải không có địa vị.

Vương Khinh Ngữ lại bắt đầu tích cực kết giao cùng Địch Yến, hai người quan hệ vô cùng tốt, có thể nói tình như tỷ muội. Hơn nữa Địch Yến có đôi khi rảnh rỗi sẽ biểu lộ ra ý niệm nguyện ý tiếp nhận nàng, điều này làm cho Vương Khinh Ngữ nhìn thấy hy vọng. Không ngờ hôm nay vừa lúc nàng không ở nhà, Tuyền đại tỷ đã tới cầu thân, rõ ràng còn cùng huynh trưởng cãi vấ, trong nội tâm nàng mơ hồ cảm thấy không ổn.

Lúc này, thị nữ dẫn theo nha hoàn Tiểu Man dâng trà ở khách đường bước nhanh đi đến. Vương Khinh Ngữ kéo cổ tay nàng ta hỏi:

- Em nói cho ta, hôm nay rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Tiểu Man bởi vì đứng ở sau tấm bình phong chuẩn bị bất cứ lúc nào hầu hạ dâng trà, cho nên nàng nghe được cuộc cãi vã giữa lão gia cùng Lý đông chủ. Trong nội tâm nàng khẩn trương, lắp bắp thuật lại đôi thoại của hai người lại một lần, cuối cùng nói:

- Thái độ lão gia rất hung dữ, một chút đường sống đều không có, Lý đông chủ ngồi đã lâu, mới chậm rãi đi về, em nghe thấy nàng ta thở dài.

Vương Khinh Ngữ nghe xong tức khắc tức giận đến đỏ bừng cả khuôn mặt, đi nhanh đến nội đường. Đi đến nội đường, chỉ thấy đại ca đang cùng đại tẩu ngồi đối diện uống trà. Vương Khinh Ngữ kiểm chế lửa giận hỏi:

- Hôm nay Tuyền đại tỷ tới đây, vì sao đại ca vô lễ như thế?

Vương Nguyên Bảo biết rằng em gái sẽ đến gây chuyện, y lạnh lùng nói:

- Ta sao có thể vô lễ với nàng ta, nàng ta là đại tỷ của Lý tướng quân, ta dám vô lễ với nàng ta sao?

- Huynh còn nói không có vô lễ với tỷ ấy, huynh còn đuổi người ta ra cửa phủ, chẳng lẽ đây là đạo đãi khách của Vương gia sao?

Vương Nguyên Bảo giận dữ:

- Người đang ở đây nói bậy bạ gì đó, không có nhân sao có thể có quả, là nàng ta nhục mạ Vương gia trước, em gái của Vương Trụ Quốc ta sao có thể làm thiếp nhà người ta.

- Hừ! Nói nghe rất hay, gả ta cho cái con quỷ bệnh lao kia làm tiểu thiếp, chẳng lẽ không phải chủ ý của huynh sao? Trưởng Tôn gia nói không cho phép thu hồi hôn nhân, anh rầm cũng không dám thả một cái, ta ngay cả goá phủ trước khi cưới cũng không bằng, là vợ trước khi cưới, cả đời ta đều bị huỷ, anh chẳng lẽ không biết sao?

Nói đến đây, nước mắt Vương Khinh Ngữ ào ra, lúc trước nàng cho rằng là được gả làm vợ cho đứa con thứ ba của Trưởng Tôn Diên, sau lại mới biết, đó là quỷ bệnh lao, hơn nữa trong nhà còn vợ con, chẳng qua là cưới mình để xung hỉ. Đại ca vì lấy lòng gia tộc Trưởng Tôn, đã lên lút tự đồng ý rồi, kết quả nàng còn chưa có gả đi, quỷ bệnh lao kia đã bệnh chết, khiến cho mình đã vô ích công lấy thân phận quả phụ.

Những điều này, nàng đều vì tình cảm anh ruột mà tha thứ y, không ngờ rằng hạnh phúc bản thân đến lúc gặp được, y lại bắt đầu cản trở, muốn lần nữa phá huỷ.

Thê tử ngồi bên cạnh Vương Nguyên Bảo có chút nhịn không được, không hài lòng nói:

- Khinh Ngữ, sao muội có thể nói như vậy với đại ca?

- Đại tẩu, tẩu không biết rõ, nhưng trong lòng ta rất rõ ràng đại ca đưa ra chủ ý gì, y là muốn tặng ta cho con trai của Tương Vương, đại ca, ta không nói sai chứ!

Một câu của Vương Khinh Ngữ chọc trúng tâm sự của Vương Nguyên Bảo, y quả thật cũng không phải bởi vì Lý Trân muốn lấy Vương Khinh Ngữ làm thiếp mà tức giận, mà là y có ý đồ khác. Từ mấy tháng trước, Lý Thành Khí gặp được em gái, lập tức có chút hồn bay phách lạc, đã bị y nhìn thấy. Y đã một lòng muốn tặng em gái cho Lý Thành Khí làm thiếp.

Y nghĩ rất hay, nếu như Tương Vương Lý Đán đăng cơ làm đế, như vậy trưởng tử Lý Thành Khí chính là Thái tử, tương lai sẽ trở thành Hoàng đế Đại Đường, em gái sẽ trở thành Hoàng phi, gia tộc bọn họ đương nhiên là hoàng thân quốc thích rồi, cho nên mấy tháng nay y vẫn đang tính toán chuyện này.

Y ngay cả nằm mơ cũng thành hoàng thân. Cũng chính là nguyên nhân này, y giao thiệp với người khác đều trở nên rất ngạo mạn, sẵn sàng mua danh hiệu hoàng thân.

Không ngờ Lý Tuyền đến trước nhà cầu hôn, điều này làm cho y sao có thể không giận tím mặt.

Trên mặt Vương Nguyên Bảo có chút kìm không đựng, sắc mặt đen sạm đi nói:

- Ta là tốt cho muội. Lý Trân chẳng qua là một tên tướng quân, mà Quận vương Thọ Xuân là con trai trưởng của Tương Vương, muội gả cho gã, tốt hơn gã cho Lý Trân, muội cũng đừng ngu ngốc nữa.

- Huynh nào đâu phải vì ta? Huynh là vì bản thân!

Vương Kinh Ngữ đau khổ bùm mặt khóc lên, xoay người rồi bỏ chạy. Nhìn bóng dáng nàng chạy xa, thê tử Vương Nguyên Bảo lo lắng nói:

- Lão gia, không bằng tôi đi nói chuyện với muội ấy lần nữa! Khuyên muội ấy hồi tâm chuyển ý.

Vương Nguyên Bảo khoát tay, rất ngang ngạnh nói:

- Chuyện này không có cái gì để nói, nó có thích hay không cũng không sao cả, hôn sự của nó cần phải để ta làm chủ!

Nửa đêm, Vương Nguyên Bảo đang ở thư phòng viết thư cho Lý Thành Khí, suy nghĩ dùng từ như thế nào thật khiêm tốn, biểu đạt như thế nào đồng ý tặng em gái để khuấy động tâm tình gã, đúng lúc này, vợ y vội vã chạy tới nói:

- Lão gia, Kinh Ngữ bỏ nhà đi ra ngoài rồi.

- Cái gì?

Vương Nguyên Bảo ngây dại, y vợ hỏi:

- Chuyện khi nào?

- Không quá một canh giờ, muội ấy thu dọn vật phẩm tùy thân, mang theo thị nữ bên người đi rồi, người gác cổng cũng không biết muội ấy đi nơi nào?

- Khốn khiếp!

Vương Nguyên Bảo tức giận đến cái mũi cũng cong queo, y cầm nghiên mực lên quăng nặng nề xuống đất, rướn cổ họng rít gào nói:

- Đi tìm cho ta, tất cả mọi người đều đi tìm, cần phải tìm nó trở về!

Trong Vương phủ loạn thành một đám, tất cả gia đình đều bị triệu tập đến, Vương Nguyên Bảo tay cầm mộc côn quát:

- Lập tức chia nhau đi tìm, cần phải tìm nó trở về, nếu như tìm không thấy người, các ngươi cũng đừng quay về nữa.

Bọn gia đình đáp lời một tiếng, chia nhau đi ra cửa, ba người một nhóm, năm người một đội, tìm kiếm trong mỗi khách điểm ở Trường An, huyện nào thành Trường An gà chó không yên. Vương Nguyên Bảo tâm phiền ý loạn, từ nhỏ đến lớn, đây là lần đầu tiên em gái cãi lại mệnh lệnh của mình, nhưng lần này là quan trọng như vậy.

Quả thật Vương Nguyên Bảo rất hoài nghi em gái đã trốn đến trong phủ Lý Tuyên, thậm chí đang trốn trong phủ Lý Trân, nhưng y lại không dám đi điều tra, y sợ bị binh lính giết chết.

Lúc này, vợ lại khuyên y lần nữa:

- Lão gia, bảo tất cả mọi người trở về đi! Như vậy không được, ngày mai cả Trường An đều biết rõ chuyện này, chúng ta sẽ mất hết mặt mũi đó!

Vương Nguyên Bảo ngẫm lại, mình thật sự quá vọng động rồi, hơn nữa em gái không có khả năng đi khách điểm gì, y đành phải nói với quần gia:

- Đi đều gọi tất cả mọi người quay về, không cần tìm nữa.

Quần gia đang chờ những lời này của y, tức khắc chạy như bay.

Vương Nguyên Bảo khoanh tay đi qua đi lại ở trong hàng lang, cuối cùng y quyết định chắc chắn, ra lệnh:

- Chuẩn bị ngựa cho ta! Ta đi Phường Tuyên Dương.

Ngoại trừ trực tiếp cùng Lý Trân ngả bài, y thật sự không thể nghĩ được còn có biện pháp gì nữa. Y thà rằng đắc tội Lý Trân, cũng tuyệt không muốn làm cho mộng hoàng thân của mình tan biến.

Không bao lâu, tôi tớ dắt đến một con ngựa, Vương Nguyên Bảo trở mình lên ngựa, mang theo vài tên tùy tùng chạy về phía Phường Tuyên Dương.

Cũng là đúng dịp, còn chưa tới Phường Tuyên Dương, mới đến phụ cận phía đông chợ, Vương Nguyên Bảo vừa lúc gặp được ngay mặt Lý Trân đang tuần tra.

Quyền lực tuần tra Trường An là thuộc về Lý Trân, lúc này vẫn chưa đến giờ hội, cách giờ đóng cửa phường còn một chút thời gian, Lý Trân cũng giống như bình thường đang tuần tra đường cái, vừa lúc gặp được Vương Nguyên Bảo.

- Đây không phải Vương đông chủ sao?

Lý Trân giục ngựa tiến đến trước cười hỏi:

- Nghe nói gia đình quý phủ đang tìm người khắp nơi, chuyện gì xảy ra?

- Biết rõ còn cố hỏi!

Wương Nguyên Bảo nhìn chăm chăm Lý Trân nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Thiên hạ trốn không thoát một chữ “Lý”, người cho dù là Vương gia Đại tướng quân, cũng không có thể dùng mạnh ép lấy dân nữ!

Trong lòng Lý Trân hơi có chút không vui, người này nói chuyện làm sao, hần kiểm chế được sự không hài lòng nói:

- Vương đông chủ, ta không rõ người đang nói cái gì?

- Hừ! Vậy ta đây nói rõ, ta tuyệt sẽ không gả em gái cho người, người đừng có nằm mộng!

- Người nói Khinh Ngữ?

Lý Trân có chút kịp phản ứng:

- Các người là đang tìm Khinh Ngữ phải không?

- Đương nhiên! Nó bỏ nhà đi rồi. Lý Trân, người giao trả nó lại cho ta, ta cũng lập tức dừng lại, nếu không ta sẽ đến Tương Vương tố cáo người, muội muội là muốn gả cho Thọ Xuân Quận Vương, người cũng đừng si tâm vọng tưởng.

Lý Trân hoàn toàn hiểu rõ, nhất định Vương Khinh Ngữ cùng Vương Nguyên Bảo đã xảy ra mâu thuẫn, mới bỏ nhà trốn đi. Trong lòng Lý Trân cũng cảm tức, lạnh lùng nói:

- Vương Nguyên Bảo, ta niệm tình người tìm kiếm thân nhân nóng vội, ta có thể không truy cứu người tội phạm thượng, nếu như người còn dám nói xằng nói bậy, xem ta trị tội người như thế nào!

Đúng lúc này, trống lớn báo hiệu đóng cửa Phường gõ ầm ầm, Vương Nguyên Bảo đành chịu, nếu như không đi Lý Trân sẽ tìm được tội bản thân trái với lệnh cấm đi lại ban đêm, y trừng mắt nhìn Lý Trân, quay đầu ngựa đi.

- Chúng ta trở về!

Lý Trân trông thấy Vương Nguyên Bảo đi xa, hần trầm tư một lát, quay đầu ngựa lại chạy về phía Phường Tuyên Dương. Hần cũng không yên lòng về Vương Khinh Ngữ.

374. Chương 372: Huỳnh Muội Trở Mặt

Wương Nguyên Bảo sững sốt, trong lòng trở nên nhạy cảm hơn, con mắt giống như bong bóng cá của y liếc qua Lý Tuyền, nghi ngờ hỏi:

- Lý đông chủ, thứ cho ta nghe không có hiểu, đại sự chung thân của em gái ta?

- Đúng vậy! Đệ đệ A Trân của ta người cũng rất quen thuộc! Nó cùng Khinh Ngữ quan hệ vẫn rất tốt, ta nhìn ra được Khinh Ngữ nói rất thích nó, nếu bọn họ có thể...

- Đợi chút!

Vương Nguyên Bảo lớn tiếng ngăn Lý Tuyền lại:

- Lý đông chủ, ta nhớ không lầm, lệnh đệ mấy tháng trước hẳn thành thân rồi! Cưới con gái của Địch tướng quốc, không sai chứ!

Mặt Lý Tuyền có hơi nóng lên, nàng ta thật sự rất khó mở miệng, nếu như Vương gia là gia đình nghèo khổ, vậy căn bản không thành vấn đề, mấu chốt là Vương gia rất cường mạnh, lại là người giàu nhất Trường An, lời cầu hôn này thật sự là khó có thể mở miệng.

- Là như thế này, đệ đệ của ta muốn lấy lệnh muội làm thứ thiếp...

Quả nhiên, không đợi Lý Tuyền nói xong, Vương Nguyên Bảo lập tức giận tím mặt, hung ác nói:

- Vương gia chúng tôi không kham nổi, cũng sẽ không đi làm tiểu thiếp của người ta, người là đang làm nhục Vương gia chúng ta sao?

Lý Tuyền đỏ bừng cả khuôn mặt, vội vàng giải thích:

- Quả thật đều là giống nhau, chỉ là trên danh phận thấp hơn tí chút mà thôi, ta bảo đảm...

- Người có thể bảo đảm cái gì?

Vương Nguyên Bảo đứng dậy phất tay áo mà đi, đi đến trên bậc thang lại quay đầu nói:

- Muốn lấy em gái ta cũng có thể, bỏ con gái của Địch gia, cưới hỏi đàng hoàng, nếu không miễn bàn!

Nói xong, Vương Nguyên Bảo nổi giận dưng dưng bỏ đi. Lý Tuyền bị thờ ơ ở trong nhà khách, qua một hồi lâu, nàng ta mới thở ra thật dài, ủ rũ đi về.

Ngay lúc Lý Tuyền vừa mới đi chưa được bao lâu, Vương Khinh Ngữ đang cùng đi với đại tẩu thấp hương trở về. Nàng vốn định hôm nay đi thăm Địch Yến, nhưng bị đại tẩu chèo kéo, nàng cũng không có cách nào, đành phải đợi ngày mai lại đi.

Tuy nhiên nàng vừa mới vào cửa phủ đã nghe người gác cổng nói, Lý Tuyền buổi sáng đã tới, hơn nữa là đến bái phỏng đại ca, trong lòng nàng hơi chút kinh ngạc. Lý Tuyền tới bái phỏng đại ca làm cái gì? Chẳng lẽ lại muốn mua rượu nho từ chỗ đại ca? Cũng sẽ không nha! Vương gia bọn họ ở Lạc Dương lưng đoạn rượu nho, nhưng ở Trường An lại sắp xếp không tốt lắm, cung ứng rượu nho Trường An đã bị Triệu gia quý tộc Quan Lũng lưng đoạn.

Vương Khinh Ngữ suy nghĩ trăm lần vẫn không lời giải đáp, nàng quay lại trong phòng mình, chuẩn bị rửa mặt. Nàng ta đi theo đại tẩu ra ngoài một chuyến, trên trán đã lắm tấm giọt mồ hôi, nàng vừa mới ngồi xuống, nha hoàn bên người A Thiển đã thần thần bí bí tiến đến trước nói:

- Cô nương, hôm nay Lý đông chủ đến cầu thân đó.

- Cái gì!

Vương Khinh Ngữ kinh hãi nhảy dựng lên, vội hỏi:

- Cái gì... Cái gì cầu thân, em nói cho rõ ràng đi.

- Lý đông chủ đương nhiên là cầu thân cô nương cho em trai của mình là Lý tướng quân rồi. Em nghe Tiểu Man khách đường nói, lão gia cuối cùng đã cãi vớ với Lý đông chủ rồi.

Tim Vương Khinh Ngữ khẩn trương đập bình bịch, nàng nói khẽ với thị nữ:

- Em nhanh đi tìm Tiểu Man đến, ta muốn hỏi kỹ cô ấy, nhanh đi!

Thị nữ chạy đi nhanh như chớp, trong lòng Vương Khinh Ngữ loạn thành một đám, đi qua đi lại trong phòng. Vương Khinh Ngữ rất si tình với Lý Trân, từ sau khi Lý Trân ở đạo quan Tung Sơn cứu nàng một mạng, tình cảm của nàng đã trao cho Lý Trân rồi.

Đáng tiếc Lý Trân chạy ngược chạy xuôi, vẫn luôn ở bên Dịch Yến, nàng không có cơ hội, cho nên nàng ký thác toàn bộ lên người Lý Tuyền, lấy lòng tỷ ấy, hy vọng Lý Tuyền có thể giúp mình đạt thành tâm nguyện.

Đáng tiếc cuối cùng Lý Trân vẫn cưới Dịch Yến, khiến nàng đau lòng muốn chết, cùng ngày trở về Trường An, quyết tâm đơn độc cả đời, không lập gia đình nữa.

Chẳng qua khi nàng từ nơi Lý Tuyền biết được, Lý Trân được phong làm phó Lưu thủ Tây Kinh, tương lai nhậm chức ở Trường An, lòng nàng vốn đã hết hy vọng lại nảy lên một mầm non mới, nàng rất cuộc vẫn chưa từ bỏ ý định, nghĩ có thể lui mà cầu tiếp theo, mình có cơ hội gả cho Lý Trân làm bình thê. Chỉ cần nàng cùng Dịch Yến sống chung hoà hợp, bản thân lại có tài lực hùng hậu chống đỡ, nàng cũng sẽ không phải không có địa vị.

Vương Khinh Ngữ lại bắt đầu tích cực kết giao cùng Dịch Yến, hai người quan hệ vô cùng tốt, có thể nói tình như tỷ muội. Hơn nữa Dịch Yến có đôi khi rảnh rỗi sẽ biểu lộ ra ý niệm nguyện ý tiếp nhận nàng, điều này làm cho Vương Khinh Ngữ nhìn thấy hy vọng. Không ngờ hôm nay vừa lúc nàng không ở nhà, Tuyền đại tỷ đã tới cầu thân, rõ ràng còn cùng huynh trưởng cãi vã, trong nội tâm nàng mơ hồ cảm thấy không ổn.

Lúc này, thị nữ dẫn theo nha hoàn Tiểu Man dâng trà ở khách đường bước nhanh đi đến. Vương Khinh Ngữ kéo cổ tay nàng ta hỏi:

- Em nói cho ta, hôm nay rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Tiểu Man bởi vì đứng ở sau tấm bình phong chuẩn bị bất cứ lúc nào hầu hạ dâng trà, cho nên nàng nghe được cuộc cãi vã giữa lão gia cùng Lý đông chủ. Trong nội tâm nàng khẩn trương, lắp bắp thuật lại đối thoại của hai người lại một lần, cuối cùng nói:

- Thái độ lão gia rất hung dữ, một chút đường sống đều không có, Lý đông chủ ngồi đã lâu, mới chậm rãi đi về, em nghe thấy nàng ta thở dài.

Vương Khinh Ngữ nghe xong tức khắc tức giận đến đỏ bừng cả khuôn mặt, đi nhanh đến nội đường. Đi đến nội đường, chỉ thấy đại ca đang cùng đại tẩu ngồi đối diện uống trà. Vương Khinh Ngữ kiềm chế lửa giận hỏi:

- Hôm nay Tuyền đại tỷ tới đây, vì sao đại ca vô lễ như thế?

Vương Nguyên Bảo biết rằng em gái sẽ đến gây chuyện, y lạnh lùng nói:

- Ta sao có thể vô lễ với nàng ta, nàng ta là đại tỷ của Lý tướng quân, ta dám vô lễ với nàng ta sao?

- Huynh còn nói không có vô lễ với tỷ ấy, huynh còn đuổi người ta ra cửa phủ, chẳng lẽ đây là đạo đãi khách của Vương gia sao?

Vương Nguyên Bảo giận dữ:

- Người đang ở đây nói bậy bạ gì đó, không có nhân sao có thể có quả, là nàng ta nhục mạ Vương gia trước, em gái của Vương Trụ Quốc ta sao có thể làm thiếp nhà người ta.

- Hừ! Nói nghe rất hay, gả ta cho cái con quỷ bệnh lao kia làm tiểu thiếp, chẳng lẽ không phải chủ ý của huynh sao? Trưởng Tôn gia nói không cho phép thu hồi hôn nhân, anh rầm cũng không dám thả một cái, ta ngay cả goá phủ trước khi cưới cũng không bằng, là vợ trước khi cưới, cả đời ta đều bị huỷ, anh chẳng lẽ không biết sao?

Nói đến đây, nước mắt Vương Khinh Ngữ ào ra, lúc trước nàng cho rằng là được gả làm vợ cho đứa con thứ ba của Trưởng Tôn Diên, sau lại mới biết, đó là quỷ bệnh lao, hơn nữa trong nhà còn vợ con, chẳng qua là cưới mình để xung hỉ. Đại ca vì lấy lòng gia tộc Trưởng Tôn, đã lên lút tự đồng ý rồi, kết quả nàng còn chưa có gả đi, quỷ bệnh lao kia đã bệnh chết, khiến cho mình đã vô ích công lấy thân phận quả phụ.

Những điều này, nàng đều vì tình cảm anh ruột mà tha thứ y, không ngờ rằng hạnh phúc bản thân đến lúc gặp được, y lại bắt đầu cản trở, muốn lần nữa phá huỷ.

Thê tử ngồi bên cạnh Vương Nguyên Bảo có chút nhịn không được, không hài lòng nói:

- Khinh Ngừ, sao muội có thể nói như vậy với đại ca?

- Đại tẩu, tẩu không biết rõ, nhưng trong lòng ta rất rõ ràng đại ca đưa ra chủ ý gì, y là muốn tặng ta cho con trai của Tương Vương, đại ca, ta không nói sai chứ!

Một câu của Vương Khinh Ngừ chọc trúng tâm sự của Vương Nguyên Bảo, y quả thật cũng không phải bởi vì Lý Trân muốn lấy Vương Khinh Ngừ làm thiếp mà tức giận, mà là y có ý đồ khác. Từ mấy tháng trước, Lý Thành Khí gặp được em gái, lập tức có chút hồn bay phách lạc, đã bị y nhìn thấy. Y đã một lòng muốn tặng em gái cho Lý Thành Khí làm thiếp.

Y nghĩ rất hay, nếu như Tương Vương Lý Đán đăng cơ làm đế, như vậy trưởng tử Lý Thành Khí chính là Thái tử, tương lai sẽ trở thành Hoàng đế Đại Đường, em gái sẽ trở thành Hoàng phi, gia tộc bọn họ đương nhiên là hoàng thân quốc thích rồi, cho nên mấy tháng nay y vẫn đang tính toán chuyện này.

Y ngay cả nằm mơ cũng thành hoàng thân. Cũng chính là nguyên nhân này, y giao thiệp với người khác đều trở nên rất ngạo mạn, sẵn sàng mua danh hiệu hoàng thân.

Không ngờ Lý Tuyền đến trước nhà cầu hôn, điều này làm cho y sao có thể không giận tím mặt.

Trên mặt Vương Nguyên Bảo có chút kim không dạng, sắc mặt đen sạm đi nói:

- Ta là tốt cho muội. Lý Trân chẳng qua là một tên tướng quèn, mà Quận vương Thọ Xuân là con trai trưởng của Tương Vương, muội gả cho gã, tốt hơn gã cho Lý Trân, muội cũng đừng ngu ngốc nữa.

- Huynh nào đâu phải vì ta? Huynh là vì bản thân!

Vương Khinh Ngừ đau khổ bụm mặt khóc lên, xoay người rồi bỏ chạy. Nhìn bóng dáng nàng chạy xa, thê tử Vương Nguyên Bảo lo lắng nói:

- Lão gia, không bằng tôi đi nói chuyện với muội ấy lần nữa! Khuyên muội ấy hồi tâm chuyển ý.

Vương Nguyên Bảo khoát tay, rất ngang ngạnh nói:

- Chuyện này không có cái gì để nói, nó có thích hay không cũng không sao cả, hôn sự của nó cần phải để ta làm chủ!

Nửa đêm, Vương Nguyên Bảo đang ở thư phòng viết thư cho Lý Thành Khí, suy nghĩ dùng từ như thế nào thật khiêm tốn, biểu đạt như thế nào đồng ý tặng em gái để khuấy động tâm tình gã, đúng lúc này, vợ y vội vã chạy tới nói:

- Lão gia, Khinh Ngừ bỏ nhà đi ra ngoài rồi.

- Cái gì?

Vương Nguyên Bảo ngây dại, y vội hỏi:

- Chuyện khi nào?

- Không quá một canh giờ, muội ấy thu dọn vật phẩm tùy thân, mang theo thị nữ bên người đi rồi, người gác cổng cũng không biết muội ấy đi nơi nào?

- Khốn khiếp!

Vương Nguyên Bảo tức giận đến cái mũi cũng cong queo, y cầm nghiến mực lên quảng nặng nề xuống đất, rướn cổ họng rít gào nói:

- Đi tìm cho ta, tất cả mọi người đều đi tìm, cần phải tìm nó trở về!

Trong Vương phủ loạn thành một đám, tất cả gia đình đều bị triệu tập đến, Vương Nguyên Bảo tay cầm mộc côn quát:

- Lập tức chia nhau đi tìm, cần phải tìm nó trở về, nếu như tìm không thấy người, các ngươi cũng đừng quay về nữa.

Bọn gia đình đáp lời một tiếng, chia nhau đi ra cửa, ba người một nhóm, năm người một đội, tìm kiếm trong mỗi khách điểm ở Trường An, huyện nào thành Trường An gà chó không yên. Vương Nguyên Bảo

tâm phiền ý loạn, từ nhỏ đến lớn, đây là lần đầu tiên em gái cãi lại mệnh lệnh của mình, nhưng lần này là quan trọng như vậy.

Quả thật Vương Nguyên Bảo rất hoài nghi em gái đã trốn đến trong phủ Lý Tuyền, thậm chí đang trốn trong phủ Lý Trân, nhưng y lại không dám đi điều tra, y sợ bị binh lính giết chết.

Lúc này, vợ lại khuyên y lần nữa:

- Lão gia, bảo tất cả mọi người trở về đi! Như vậy không được, ngày mai cả Trường An đều biết rõ chuyện này, chúng ta sẽ mất hết mặt mũi đó!

Vương Nguyên Bảo ngẫm lại, mình thật sự quá vọng động rồi, hơn nữa em gái không có khả năng đi khách điểm gì, y đành phải nói với quần gia:

- Đi đều gọi tất cả mọi người quay về, không cần tìm nữa.

Quần gia đang chờ những lời này của y, tức khắc chạy như bay.

Vương Nguyên Bảo khoanh tay đi qua đi lại ở trong hàng lang, cuối cùng y quyết định chắc chắn, ra lệnh:

- Chuẩn bị ngựa cho ta! Ta đi Phường Tuyền Dương.

Ngoại trừ trực tiếp cùng Lý Trân ngả bài, y thật sự không thể nghĩ được còn có biện pháp gì nữa. Y thà rằng đắc tội Lý Trân, cũng tuyệt không muốn làm cho mộng hoàng thân của mình tan biến.

Không bao lâu, tôi tớ dắt đến một con ngựa, Vương Nguyên Bảo trở mình lên ngựa, mang theo vài tên tùy tùng chạy về phía Phường Tuyền Dương.

Cũng là đúng dịp, còn chưa tới Phường Tuyền Dương, mới đến phụ cận phía đông chợ, Vương Nguyên Bảo vừa lúc gặp được ngay mặt Lý Trân đang tuần tra.

Quyền lực tuần tra Trường An là thuộc về Lý Trân, lúc này vẫn chưa đến giờ hội, cách giờ đóng cửa phường còn một chút thời gian, Lý Trân cũng giống như bình thường đang tuần tra đường cái, vừa lúc gặp được Vương Nguyên Bảo.

- Đây không phải Vương đông chủ sao?

Lý Trân giục ngựa tiến đến trước cười hỏi:

- Nghe nói gia đình quý phủ đang tìm người khắp nơi, chuyện gì xảy ra?

- Biết rõ còn cố hỏi!

Vương Nguyên Bảo nhìn chăm chăm Lý Trân nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Thiên hạ trốn không thoát một chữ “Lý”, người cho dù là Vương gia Đại tướng quân, cũng không có thể dùng mạnh ép lấy dân nữ!

Trong lòng Lý Trân hơi có chút không vui, người này nói chuyện làm sao, hần kiểm chế được sự không hài lòng nói:

- Vương đông chủ, ta không rõ người đang nói cái gì?

- Hừ! Vậy ta đây nói rõ, ta tuyệt sẽ không gả em gái cho người, người đừng có nằm mộng!

- Người nói Khinh Ngữ?

Lý Trân có chút kịp phản ứng:

- Các người là đang tìm Khinh Ngữ phải không?

- Đương nhiên! Nó bỏ nhà đi rồi. Lý Trân, người giao trả nó lại cho ta, ta cũng lập tức dừng lại, nếu không ta sẽ đến Tương Vương tố cáo người, muội muội là muốn gả cho Thọ Xuân Quận Vương, người cũng đừng si tâm vọng tưởng.

Lý Trân hoàn toàn hiểu rõ, nhất định Vương Khinh Ngữ cùng Vương Nguyên Bảo đã xảy ra mâu thuẫn, mới bỏ nhà trốn đi. Trong lòng Lý Trân cũng căm tức, lạnh lùng nói:

- Vương Nguyên Bảo, ta niệm tình người tìm kiếm thân nhân nóng vội, ta có thể không truy cứu người tội phạm thượng, nếu như người còn dám nói xằng nói bậy, xem ta trị tội người như thế nào!

Đúng lúc này, trống lớn báo hiệu đóng cửa Phường gõ ầm ầm, Vương Nguyên Bảo đành chịu, nếu như không đi Lý Trân sẽ tìm được tội bản thân trái với lệnh cấm đi lại ban đêm, y trừng mắt nhìn Lý Trân, quay đầu ngựa đi.

- Chúng ta trở về!

Lý Trân trông thấy Vương Nguyên Bảo đi xa, hần trầm tư một lát, quay đầu ngựa lại chạy về phía Phường Tuyên Dương. Hần cũng không yên lòng về Vương Khinh Ngữ.

375. Chương 373: Sự Tình Ôn Ào

- Đệ đang ở đây nói bậy bạ gì đó, sao Khinh Ngữ lại chỗ này của ta được. Muội ấy bình thường ban ngày sang đây, nào phải cô nương nhà ai ban đêm chạy loạn, đi mau! Đi mau!

Lý Tuyền chống nạnh đứng ở trên bậc thang, không cho Lý Trân vào cửa chính, một mình kiên cường thúc hần rời đi. Lý Trân ngược lại thở ra nhẹ nhàng, phản ứng khác thường của đại tỷ nói rõ Vương Khinh Ngữ đang ở trong phủ của tỷ ấy.

Trong lòng Lý Trân thả lỏng, cười nói:

- Nếu như đại tỷ nhìn thấy Khinh Ngữ, thay đệ chăm sóc tốt nàng ta. Vậy đệ đi về.

Lý Trân trở mình lên ngựa, mang theo thủ hạ giục ngựa mà đi. Lý Tuyền nguýt miệng:

- Cái gì gọi là thay đệ chăm sóc nàng ta, tiểu tử thôi, bát tự vẫn còn chưa rõ ràng đâu!

Lý Tuyền đóng cửa chính, bước nhanh đi vào nội đường, chỉ thấy Vương Khinh Ngữ ngồi trước bàn nhỏ, không ngừng dùng khăn tay lau nước mắt, ánh mắt khóc đến đỏ bừng, sưng như một trái đào nhỏ.

- Đại tỷ, là ai vậy?

Vương Khinh Ngữ thấy Lý Tuyền quay trở lại, có chút không yên hỏi han.

- Là tên chường quày quán rượu, bảo ta ngày mai đưa số lượng rượu thêm gấp đôi nữa.

Lý Tuyền không muốn nói là em trai đến, liền thuận miệng che giấu luôn. Nàng lại khấn trương hỏi:

- Đại ca muội thật sự muốn gả muội cho gã Thọ cái gì Vương kia à?

Trong ánh mắt Vương Khinh Ngữ hiện lên một tia lửa giận, cắn răng nói:

- Không phải gã, là tặng cho gã, làm thị thiếp của gã.

- A! Đại ca muội cũng thật là, nhà tốt thì không gả, muốn đưa vào trong cung, những người trong cung đó xấu xa lắm! Đi vào sẽ ra không được, làm sao giống gã cho em của ta, vẫn tự do như vậy.

Trên mặt Vương Khinh Ngữ tức thì đỏ bừng, nhăn nhó nhỏ giọng nói:

- Đại tỷ...

Lý Tuyền cười ha hả, lại nắm tay Vương Khinh Ngữ, không để nàng chạy khỏi, thất giọng hỏi nàng ta:

- Muội nói thật cho ta, muội đồng ý gả cho đệ đệ ta hay không?

Vương Khinh Ngữ xấu hổ mặt đỏ tía tai, tay bị Lý Tuyền nắm chặt, cũng không cách nào chạy trốn, sau một lúc lâu mới khẽ gật đầu một cái. Lý Tuyền mừng rỡ, vội vàng nói:

- Muội cứ yên tâm đi! Ta sẽ sắp xếp tốt hết thảy. Ta sớm đã cảm thấy muội hẳn là em dâu của ta rồi, ta đợi được đến ngày này rồi!

Vương Khinh Ngữ cắn môi một cái:

- Nhưng huynh trưởng muội sẽ đến cửa làm khó đại tỷ.

- Y dám!

Lý Tuyền cắn giận nói:

- Ngày mai ta mời Tiểu mập giúp một việc, mang một số binh lính trú ở trong nhà của ta, ta xem y có dám đến cửa cướp người không.

Tuy là nói như vậy, Lý Tuyền vẫn là không yên tâm, nàng vô cùng không khéo, tức khắc nghĩ tới một chỗ Vương Nguyên Bảo tìm không được.

Ngày hôm sau trời chưa sáng, một chiếc xe ngựa đã rời khỏi phủ đệ của Lý Tuyền, chạy ra phía ngoài thành. Lý Tuyền giấu Vương Khinh Ngữ ở trong nhà một hộ nông dân ngoài thành, nơi đó là nhà một tên hỏa kế thủ hạ của nàng. Lý Tuyền đương nhiên cũng biết, để ở trong phủ đệ của mình hoặc là trong nhà đệ đệ, Vương Nguyên Bảo không dám cưỡng ép cướp người, tuy nhiên như vậy có chút không đạo lý, dù sao người ta là huynh muội.

Giữa trưa ngày hôm sau, một gã gia đình chạy về Vương phủ. Vương Nguyên Bảo đang khoan tay ở trong đại sảnh đi qua đi lại, trong lòng bức bối không yên, gia đình chạy hồng hộc chạy tới nói:

- Lão gia, chúng tôi biết rõ tung tích của nhị tiểu thư.

Vương Nguyên Bảo vội vàng một tay nắm lấy vạt áo gia đình nói:

- Người ở đâu?

- Hẳn là ở trong phủ của Lý đông chủ.

- Cái gì gọi là hẳn là?

- Lão gia. Chúng tôi mặc dù không có thấy người, nhưng toà phủ đệ của Lý đông chủ từ trước đến nay không có binh lính canh gác, nhưng hôm nay lại có nhiều binh lính canh giữ. Chúng tôi đoán rằng, khẳng định đang ở trong phủ.

Quả thật Vương Nguyên Bảo đã hoài nghi em gái ẩn thân ở trong phủ Lý Tuyền, bây giờ càng thêm có thể xác thật, y hận đến nghiến răng nghiến lợi:

- Lý Trân, người khinh người quá đáng, chúng ta đi xem!

Y lại chỉ bảo hơn mười thủ hạ:

- Xem chừng cửa chính Lý Tuyền cho ta, nếu như phát giác mục tiêu sẽ lập tức động thủ cướp người.

Vương Nguyên Bảo bước mau đi trở về thư phòng, trải rộng ra một tờ giấy, cầm bút bắt đầu viết một phong thư. Y không tin, trên trời này không có người nào ép không được Lý Trân.

Thời gian lại dần dần trôi qua nửa tháng, bạch lộ đã qua rồi, thời tiết lạnh như thường ngày, gió thu hiu quạnh, lá cây trên đại thụ chuyển thành khô vàng, từng mảng theo gió bay xuống.

Vương gia cũng chậm chậm yên tĩnh lại, Vương Khinh Ngữ vẫn chưa trở về, phong ba do Vương Khinh Ngữ trốn đi gợi ra tựa hồ đã bình ổn rồi, ít nhất biểu hiện trên mặt không hề bị người ta nhắc tới.

Trên thực tế, Vương Nguyên Bảo từng ngày đều không có được bình tĩnh, đôi mắt y mong chờ tin tức kinh thành, nhưng y lại sợ Lý Trân bỗng nhiên bày tiệc mời khách, vậy có thể ý nghĩa muội muội mình bị hấn nạp làm thiếp rồi. Nhưng giấu lại không có lẽ, dù sao Vương gia cũng là người có thân phận, Lý Trân cho dù là mạnh mẽ, cứng rắn, cũng không có thể làm loại việc trái lễ chế này.

Hơn nữa thủ hạ của y ở phụ cận toà phủ đệ của Lý Tuyền xem chừng hơn một tháng, cuối cùng y mới hiểu được, muội muội của y căn bản đang không ở trong phủ của Lý Tuyền, cũng không ở trong phủ Lý Trân, không biết trốn đến nơi nào?

Điều này khiến cho Vương Nguyên Bảo tâm phiền ý loạn, thời gian càng kéo về sau, càng gây bất lợi cho y.

Giữa trưa, y đang ngồi ở nội đường uống trà, bỗng nhiên quân gia chạy như bay đến, thất thanh hô:

- Lão gia! Lão gia!

- Chuyện gì xảy ra mà kích động như vậy!

Vương Nguyên Bảo không hài lòng hỏi.

- Lão gia, Thọ Xuân Quận Vương đến đây, ở ngay ngoài cửa phủ.

- A!

Vương Nguyên Bảo kinh sợ kêu lên một tiếng, chén trà trong tay rơi xuống đất, bị vỡ tan. Y cũng không để tâm đứng dậy chạy ra ngoài. Trông sao trông trăng, cuối cùng được gặp Lý Thành Khí.

Ngoài cửa chính Vương phủ dừng lại một chiếc xe ngựa, mười mấy tên tùy tùng đi theo xung quanh, chỉ thấy một công tử trẻ tuổi khoan tay đứng ở bên cạnh xe ngựa, mặc dù gã mặc trường bào của người bình thường, nhưng vẫn không che giấu được khí chất cao quý trong cốt cách của gã. Quý công tử này chính là con trai trưởng của Lý Đán, Thọ Xuân Quận Vương Lý Thành Khí.

Lý Thành Khí đương nhiên là vì việc Vương Kinh Ngữ mà đến. Gã nhận được tin của Vương Nguyên Bảo ngày hôm sau đã khởi hành xuất phát. Nói thẳng ra, Lý Thành Khí đã sớm nhìn trúng dung mạo xinh đẹp của Vương Kinh Ngữ, nếu không phải phụ thân kiên quyết phản đối gã cưới con gái của thương nhân làm Trắc Phi, thì gã sớm đã cưới về rồi. Nhưng sự phản đối của phụ thân cũng không thể ngăn cản Lý Thành Khí nhớ mãi không quên với Vương Kinh Ngữ.

Lúc này, Vương Nguyên Bảo bước nhanh đi ra cửa phủ, khom người thi lễ nói:

- Vương Nguyên Bảo tham kiến điện hạ!

Vương Nguyên Bảo hưng phấn dị thường, y không dám nghĩ tới Lý Thành Khí sẽ đích thân đến Trường An, nhưng đồng thời, trong lòng y cũng có một tia không yên. Y cảm giác sự tình dường như hơi ồn ào.

Lý Thành Khí gật đầu:

- Nơi này không phải là chỗ nói chuyện, đi vào rồi nói sau!

- Điện hạ mời!

Vương Nguyên Bảo mời Lý Thành Khí vào nội đường, Lý Thành Khí ngồi xuống, một thị thiếp dâng trà cho bọn họ. Lý Thành Khí một đường bên ba, thực sự có chút mệt mỏi, gã uống một ngụm trà, mới cảm thấy hồi phục lại.

- Vương đông chủ, cha ta sai ta tỏ ý chân thành cảm tạ người. Vương gia người ủng hộ chúng ta, chúng ta sẽ không quên.

Trong lòng Vương Nguyên Bảo trào lên một hồi ảm áp, Vương gia không hề quên y.

Lý Thành Khí trước tiên trấn an Vương Nguyên Bảo một phen, sau đó chuyển đến đề tài chính hôm nay? Đầu tiên, gã từ trong lòng lấy ra thư của Vương Phục Bảo gửi cho gã, đặt lên bàn giao cho Vương Nguyên Bảo:

- Đây trả lại cho người!

- Đây là...

Vương Nguyên Bảo có chút tâm hoảng ý loạn hơn, y không rõ ý tứ của Lý Thành Khí:

- Điện hạ không phải muốn...

Lý Thành Khí khoát tay, không cho y nói thêm gì nữa. Gã đương nhiên bị dung mạo xinh đẹp của Vương Kinh Ngữ rung động, nhưng so với giang sơn Đại Đường, một nữ nhân thật sự không tính làm cái gì.

- Cha ta hy vọng người không cần nhắc lại chuyện này, ông ấy rất ủng hộ Lý Trân lấy muội muội của Vương đông chủ.

Vương Nguyên Bảo đã dường như bị nện phủ đầu một gậy, hơi bối rối. Lý Thành Khí lại nói:

- Lý Trân rất quan trọng đối với chúng ta. Chúng ta hy vọng có được sự ủng hộ của hắn. Nếu hắn có thể thông gia cùng Vương gia, đối với đại nghiệp của chúng ta sẽ có trợ giúp rất lớn.

Nói đến đây, Lý Thành Khí có chút áy náy nói với Vương Nguyên Bảo:

- Ta biết rằng ngươi không quá sẵn lòng, nhưng vì đại nghiệp của chúng ta, vẫn là phải thiết thòi ngươi rồi.

Vương Nguyên Bảo đâu chỉ là thiết thòi, y quả thật muốn khóc lên rồi, mộng đẹp hoàng thân quốc thích của y, chẳng lẽ sẽ phải tan vỡ sao?

- Nhưng diện hạ, em gái của ta đúng là hy vọng đi theo ngài nha!

Lý Thành Khí bất ngờ cười khở một tiếng, nếu gã vì một nữ nhân mà trở mặt thành kẻ thù với Lý Trân, vậy gã không làm nên việc gì rồi. Gã thấy Vương Nguyên Bảo còn chưa thông suốt, cũng âm thầm cảm tức, cao giọng:

- Vương đông chủ, ta hy vọng ngươi có thể hiểu cho, đây là cha ta đang kính nhờ ngươi.

Vương Nguyên Bảo bỗng nhiên tỉnh ngộ, y lập tức giống như một con gà ỉu xiu, cúi thấp đầu xuống thật thấp. Y biết rõ mình đã không có lựa chọn con đường sau này...

Lý Tuyền lúc chạng vạng từ trong quán trở về nhà, chỉ thấy trước cửa dừng lại một chiếc xe ngựa, trong lòng nàng có chút kỳ quái, hỏi ngay người gác cổng:

- Lão Vương, là ai đến đây?

Người gác cổng cười chạy ra đón chào:

- Khởi bẩm phu nhân, là phu nhân của Vương đại đông chủ đã đến.

Lý Tuyền sửng sốt, là phu nhân của Vương Nguyên Bảo?

- Vâng! Cô ta đã ở khách đường đợi một lát rồi.

Tâm niệm Lý Tuyền vội chuyển, chẳng lẽ Vương Nguyên Bảo phái vợ y đến hạ tội hậu thư cho mình chăng?

Lý Tuyền bước nhanh đi vào cửa chính, đi thẳng đến khách đường.

Đi đến bậc thang khách đường, chỉ thấy một nữ nhân trẻ tuổi trang điểm đậm và ăn mặc diêm dúa ngồi ở sảnh, trên mái tóc đen óng cài đầy châu ngọc, cách ăn mặc khí chất cao quý. Lý Tuyền biết rõ vợ của Vương Nguyên Bảo họ Trương, là con gái của một người giàu có nhất Trường An.

- Thật xin lỗi, khiến phu nhân đợi lâu.

Về mặt Lý Tuyền tươi cười đi vào khách đường.

Trương thị vội vàng đứng lên, gương mặt trắng như tuyết gượng cười nói:

- Ta không mời mà tới, quấy rầy Lý đông chủ.

- Không cần phải khách khí, mời ngồi!

Lý Tuyền mời Trương thị ngồi xuống, lại sai thị nữ thay trà mới. Trương thị hạ thấp người nói:

- Ta hôm nay đến, là vì việc của Khinh Ngũ.

- Chờ một chút!

Lý Tuyền vội vàng nói chặn cô ta:

- Phu nhân không cho rằng Khinh Ngũ trốn ở chỗ này của ta chứ!

- Không! Tôi không phải ý tứ này, tôi không phải đến tìm Khinh Ngũ, tôi đến để nói chuyện hôn sự của Khinh Ngũ.

- Ồ...

Kết quả này quả thật ngoài dự liệu của Lý Tuyền, lời thề chắc chắn của Vương Nguyên Bảo nói tuyệt đối không gả cho Lý gia, bây giờ vợ y lại đây nói chuyện hôn sự, vậy nguyên cớ gì khiến Vương Nguyên Bảo thay đổi tâm ý?

Chẳng qua, việc bằng lòng hôn sự rốt cuộc là một chuyện tốt, Lý Tuyền thu hồi suy nghĩ chầm chọc, thành khẩn nói:

- Ta bây giờ tâm ý vẫn chưa có thay đổi, nếu như Vương gia bằng lòng gả Khinh Ngữ cho em trai ta, nhà chúng tôi tuyệt sẽ không ức hiếp nàng ta.

Trương thị mỉm cười gật đầu:

- Theo lý, tôi hẳn là tìm Dịch phu nhân làm việc này, nhưng ý tứ của lão gia nhà ta, vẫn là hy vọng nói chuyện Lý đông chủ. Chúng ta trên nguyên tắc cũng đồng ý lời cầu hôn của phu nhân, nhưng có hai điều kiện.

- Mời nói, hai điều kiện gì?

- Tục ngữ nói, nữ chưa có chồng huynh kêu chạy, nữ có chồng huynh kêu gả. Vương gia chúng tôi ở Trường An cũng là người có thể diện, chúng tôi hy vọng Lý tướng quân có thể cưới hỏi堂堂 hoàng Khinh Ngữ nhà tôi, ngoại trừ không báỉ đường, nghi thức khác hẳn đều như thường.

Yêu cầu này không tính quá phận, khác biệt lớn nhất giữa cưới thê và cưới thiếp chính là về chuyện báỉ đường, nếu như cưới thiếp cũng phải báỉ đường, thì là bất kính đối với chính thê, chính thê sẽ không đồng ý, cũng sẽ bị người ta chỉ trích. Điểm này Vương gia cũng biết, cho nên bọn họ yêu cầu nghi lễ cao nhất, cũng coi như là nở mày nở mặt gả con gái, trừ báỉ đường.

Lý Tuyền gật đầu:

- Ta có thể đồng ý, mời nói điều kiện thứ hai.

- Điều kiện thứ hai, cần Lý tướng quân đồng ý. Khinh Ngữ nhà tôi không phải thiếp, mà là thứ thê, nàng ta có quyền được ra mệnh lệnh, cho dù là Lý tướng quân nạp thiếp lần nữa, cũng không thể cùng hàng với Khinh Ngữ.

Lý Tuyền cười nói:

- Quả thật trước đây ta đã nói qua với tôn phu, chúng tôi sẽ không ức hiếp Khinh Ngữ, chính là ý tứ này.

- Vậy được rồi! Mặt khác, còn có một chương ngại nhỏ cần Lý tướng quân đi dọn dẹp, đó chính là Trương Tôn gia.

376. Chương 374: Khinh Ngữ Vào Cửa

Trưởng Tôn Diên thế nào cũng không nghĩ được Thọ Xuân Quận Vương Lý Thành Khí sẽ tới báỉ phỏng y, hơn nữa đến muộn như vậy. Canh một đã qua rồi, cửa phòng đã sớm đóng cửa, y đang cùng vài thị thiếp hưởng thụ nhạc trên giường, Lý Thành Khí lại tới bất ngờ.

Dù rằng đây là thời gian rất không hợp lẽ, nhưng Trưởng Tôn Diên biết rõ, điều này là vì tránh đi tai mắt của người có tâm, y vội vàng mặc quần áo tử tế, tự mình đến ngoài cửa chính nghênh đón.

Xe ngựa của Lý Thành Khí dừng lại ở bên hông cửa phủ Trưởng Tôn, lúc này gã ngồi trong xe ngựa không xuống. Lý Thành Khí cũng rất bất ngờ, không nghĩ tới Lý Trân bất thành linh ký thác gã làm chuyện này, một khi Thánh thượng biết chuyện gã chạy tới Trường An thăm hỏi quý tộc Quan Lũng, hậu quả thực thiết tưởng không nghĩ đến được, nhưng phần nhân tình này gã lại không thể không làm.

“Két két” một tiếng, cửa hông mở ra, chỉ thấy Trưởng Tôn Diên mặc y phục thường ngày, đầu đội mũ quả dưa xuất hiện ở trước cửa, đang thăm dò hai bên nhìn xung quanh:

- Bên này!

Lý Thành Khí trong xe ngựa thấp giọng gọi.

Trưởng Tôn Diên ngây ngốc một lát, lúc lâu sau mới phản ứng trở lại. Lý Thành Khí là sai y vào xe ngựa nói chuyện, y vội vàng ra cửa hông, trực tiếp chui vào xe ngựa.

- Giờ này còn tới quấy rầy thế thúc, thật xin lỗi!

Trưởng Tôn Diên là cháu Trưởng Tôn Vô Kỵ, về mặt bối phận phải cao hơn Lý Thành Khí, nhưng kẻ đối diện là con lớn của Tương Vương, Trưởng Tôn Diên cũng không dám vô lễ, liền vội vàng khom người nói:

- Vi thần tham kiến điện hạ!

- Chúng ta sẽ nói ngắn gọn nhé!

Lý Thành Khí dặn dò một tiếng, xe ngựa chậm rãi chạy đi, ở trong phường đi ử rữ, trong lòng Trưởng Tôn Diên kinh ngạc, y không biết Lý Thành Khí làm sao sẽ đến Trường An, chắc là có việc quan trọng, y không dám nhiều lời, ngừng thần lắng nghe.

Lý Thành Khí trầm ngâm một chút nói:

- Cha sai ta cùng thế thúc nói chuyện, thế cục triều đình gần đây khá ổn định, chúng tôi dự định dời những võ sĩ phương nam kia đến phương bắc, ở phụ cận Lạc Dương huấn luyện bọn họ, chỉ là tại đây nhất thời không tìm thấy chỗ thích hợp.

Trưởng Tôn Diên tuy rằng không nói chuyện, nhưng y vẫn hiểu rõ ý tứ của Lý Thành Khí, y vội vàng nói:

- Điện hạ xin nói rõ! Cần phải sắp xếp võ sĩ ở nơi nào, tôi đi mua trang viên.

Lý Thành Khí nghĩ đến lời Lý Trân nói, Trưởng Tôn Diên này làm việc không đáng tin, không thể cho y biết bí mật trung tâm, gã liền cười cười nói:

- Hiện giờ còn chưa nghĩ nên đặt ở đâu. Nhưng ta tính mua một tòa trang viên lớn khoảng ngàn khoảnh thổ địa, đại khái cần ba vạn quan tiền.

Lý Thành Khí thay đổi suy nghĩ toàn quyền uỷ thác cho Trưởng Tôn Diên, gã chỉ cần Trưởng Tôn Diên xuất tiền, việc mua trang viên sai người làm việc chắc chắn đi làm là được.

Trưởng Tôn Diên không hề ý thức được suy nghĩ thực lòng của Lý Thành Khí, số lượng ba vạn quan tiền tuy rằng đối với gia đình bình thường quả thật không dám nghĩ đến, nhưng đối với Trưởng Tôn thị lại chẳng tính là số lượng lớn. Chỉ thoáng do dự một chút, Trưởng Tôn Diên liền vui vẻ đáp ứng:

- Khoản tiền này ta sẽ sai Vương gia giao cho điện hạ, chỉ cần điện hạ cần dùng, bất cứ lúc nào có thể lãnh lấy.

Xe ngựa vòng ngoặt một cái trong phường, đã từ từ đi khỏi hướng Trưởng Tôn phủ.

- Ta hôm nay tìm thế thúc còn có một việc, đó chính là liên quan đến em gái của Vương Nguyên Bảo, thế thúc hẳn biết rõ!

Trưởng Tôn Diên nào không biết, Vương Kinh Ngữ là y chuẩn bị cưới về làm thiếp xung hỉ cho đứa con thứ ba của y, nhưng đứa con thứ ba bệnh chết, Vương Kinh Ngữ cũng chưa xuất giá, nhưng Trưởng Tôn Diên lại không cho phép Vương Kinh Ngữ tái giá, một mặt là liên quan mặt mũi Trưởng Tôn gia, về phương diện khác cũng là vì khống chế Vương gia. Nhưng quan trọng hơn là, thực chất bên trong xương cốt Trưởng Tôn Diên căn bản là khinh thường Vương gia.

Phương diện khác Trưởng Tôn Diên phản ứng khá chậm chạp, nhưng phương diện này y lại phản ứng nhạy bén, y lập tức hiểu được, cười nói:

- Nếu như điện hạ coi trọng Vương Kinh Ngữ, hạ thần đương nhiên sẽ không ngăn trở. Ngày mai ta sẽ cùng Vương gia huỷ bỏ hôn ước này.

Lý Thành Khí gật đầu cười:

- Thái độ của thế thúc làm người ta kính nể, tin tưởng cha ta sẽ rất khen ngợi, chẳng qua không phải ta muốn cưới Vương cô nương, mà là Lý Trân muốn lấy nàng ta.

Trưởng Tôn Diên nhất thời ngạc nhiên, xe ngựa lại đi tới cửa hông Trưởng Tôn gia, chậm rãi ngừng lại.

Mấy tháng sau khi Lý Trân nhậm chức, trong phủ Lý Trân truyền ra hai đại sự, một việc là thê tử của Lý Trân Dịch phu nhân có thai, một việc khác càng khiến cho người ta cảm thấy hứng thú, Lý Trân cưới con gái Vương gia làm thứ thê. Tuy rằng bản chất của thứ thê không khác biệt gì với thiếp, nhưng Lý Trân muốn cưới thứ thê giống như thiếp.

Một là Vương gia muốn gả con gái nở mày nở mặt, điều này cùng nạp thiếp bình thường giữa lúc đêm tối dùng một chiếc xe ngựa đưa người vào phủ không giống nhau, tiếp theo nghe đồn nói rằng Thánh thượng vì khen ngợi công lao của Lý Trân, hạ riêng đạo ý chỉ phong con gái Vương gia là Ngũ phẩm cáo mệnh phu nhân, điều này cùng tiểu thiếp bình thường không có bất kỳ địa vị gì lại có khác biệt một trời một vực.

Đương nhiên, người sáng suốt tự nhiên hiểu được, thứ thê chính là thứ thê, vĩnh viễn cũng không thể thay thế được chính thê.

Đêm đến, Lý Trân ngồi ở bên cạnh Dịch Yến, áp tai trên bụng nàng nghe chóc lát. Dịch Yến vuốt ve đầu hần bật cười:

- Còn sớm mà! Bà mụ nói hai tháng tiếp nữa mới nghe thấy được.

Lúc này, trước cửa có thị nữ nhỏ giọng nói:

- Tướng quân, Tuyền phu nhân lại đang thúc giục tướng quân.

Lý Trân buồn bã, quay đầu lại trách mắng:

- Người để cho tỷ ấy đợi thêm lát nữa, ta sẽ qua.

Dịch Yến cười khuyên nhủ:

- Đi đi! Hôm nay huynh phải thử quần áo, sáng sớm ngày mai xuất phát, nếu không đã không còn kịp nữa rồi.

Dựa theo phương án đã thống nhất giữa Lý Tuyền và Vương gia, đổi cưới đón thê thành đưa hôn cưới thiếp, sáng mai Vương gia sẽ đưa Vương Khinh Ngũ đến trong phủ Lý Tuyền, Lý Trân sẽ nghênh đón ở cửa, ở nơi mà đã cùng Dịch Yến hành lễ vợ chồng đơn giản, buổi tối sẽ cùng nhau về trong phủ Lý Trân, với Dịch Yến hành lễ tỷ muội, đây mới là đầy đủ quá trình cưới thiếp.

Cái phương án này đương nhiên cũng đã được sự đồng ý của Dịch Yến, dù sao Dịch Yến cũng là chính thê, bất kể là cưới thiếp hay là nạp thiếp đều là do Dịch Yến định đoạt, Lý Tuyền chẳng qua là người lo liệu.

Phương án chiếu cố mặt mũi Vương gia cũng đồng thời chú ý đến tôn nghiêm của Dịch Yến, song phong đều tỏ vẻ có thể chấp nhận.

Lý Trân gật đầu, nắm tay Dịch Yến một cái:

- Ta đi một lát sẽ trở lại!

Hần đứng dậy bước nhanh rời đi. Dịch Yến nhìn trượng phu rời đi, không khỏi cúi đầu thở dài, không có nữ nhân nào sẵn lòng cho trượng phu mình tái giá nữ nhân khác, chẳng qua có những việc nhất định phải học cách thỏa hiệp thích hợp, để tranh thủ Lý Trân nhượng bộ ở phương diện khác, bằng không có một ngày Thượng Quan Uyển Nhi vào cửa, đó mới là ác mộng của Dịch Yến nàng...

Mặc dù tin đồn Vương gia gả con gái truyền đi làm ồn ào huyên náo Trường An, nhưng khi đội ngũ đưa dâu Vương gia chân chính xuất hiện, người cảm thấy hứng thú cũng không nhiều.

Đương nhiên điều này có liên quan đến việc Vương Nguyên Bảo đột nhiên thay đổi kế hoạch, y chuẩn bị tổ chức thành lập một cánh đội ngũ hơn năm trăm người đưa hôn, nhưng bị Vương Khinh Ngũ phản đối kịch liệt, nàng ta không muốn giống trống khua chiêng, cuối cùng Vương Nguyên Bảo không thể không thỏa hiệp, giảm đội ngũ năm trăm người đưa hôn bớt xuống còn năm mươi người.

Thế cho nên khi đội ngũ đưa hôn của Vương Khinh Ngữ xuất hiện, rất nhiều người cũng không có ý thức được cánh đội ngũ năm mươi người đưa hôn này không ngờ chính là muội muội của người giàu nhất Trường An xuất giá, cho rằng chỉ là một đội ngũ thông hôn bình thường.

Điều này quả thật cũng là sự khôn khéo của thương nhân Vương Nguyên Bảo, nếu như y đã không cách nào ngăn cản muội muội gả cho Lý Trân, vậy y sẽ phải từ trong cửa hôn nhân này kiếm lấy lợi ích lớn nhất. Dù sao Lý Trân là Lưu thủ Trường An, quyền lực không nhỏ, như vậy đầu tiên không thể cùng muội muội trở mặt, tiếp theo không thể đắc tội với Lý Trân, cho nên bất luận Vương Khinh Ngữ đề xuất yêu cầu gì, Vương Nguyên Bảo đều ngoan ngoãn làm theo.

Vương Khinh Ngữ và thị nữ bên người ngồi ở trong một chiếc xe ngựa hoa lệ, phía trước là hơn mười cổ nhạc tay diễn sáo và trống, phía sau đi theo hơn mười chiếc xe ngựa, chõ đầy của hồi môn của Vương Khinh Ngữ, bên cạnh mỗi chiếc xe ngựa theo hai gã kỵ binh hộ vệ.

Vương Khinh Ngữ đầu đội mũ phượng, đang mặc áo hỷ đỏ thắm, trong lòng nàng xúc động khác thường. Đây là đại sự cuộc đời của nàng, cũng là nơi cuối cùng của cả đời nàng, một ngày này nàng trông ngóng đã lâu, lại không nghĩ rằng cuối cùng trở thành sự thật, nước mắt theo khoé mắt nàng nhẹ nhàng chảy xuống. Nàng không kìm nổi vui đến phát khóc.

Chẳng qua theo xe ngựa cách Tuyên Dương Phường càng ngày càng gần, trong lòng Vương Khinh Ngữ có chút khẩn trương hơn, hơn nữa trong lòng nàng cũng có chút không yên thoảng qua, dù sao nàng và Lý Trân không phải quen thuộc như Dịch Yến, giữa bọn họ có thể có chút xấu hổ hay không. Nghĩ đến xấu hổ, nàng chợt nhớ đến việc cần phải làm đêm nay, trên mặt lập tức xấu hổ đến đỏ bừng, cả người trở nên nóng đỏ hơn lên.

- Tiểu thư, đến rồi!

Thị nữ cúi đầu nhắc nhở một tiếng, Vương Khinh Ngữ mới phát hiện, xe ngựa của nàng đã lái vào Phường Tuyên Dương.

Phịch Ba!

Từng đợt âm thanh phát đinh tai nhức óc vang lên trong Phường Tuyên Dương, không giống với sự lặng lẽ ở phía ngoài nhau, người trong Tuyên Dương tấp nập qua lại, gần như từng nhà đều đi ra, trẻ diu già, già dất trẻ, tiến đến vây xung quanh xem Vương gia gả con gái. Hai bên xe ngựa chật ních nam nữ già trẻ, khắp nơi là lần lượt từng khuôn mặt tươi cười, hô lớn lời chúc phúc, vài tên tùy tùng Vương gia ném từng đồng tiền về phía đám người, dẫn đến một trận tranh đoạt của bọn trẻ con.

Người càng ngày càng nhiều, đứng chật đường như nêm cối, ngay cả xe ngựa cũng khó tiến về phía trước, lúc này, Tửu Chỉ suất lĩnh trăm tên lính chạy tới, hô lớn:

- Các bà con hương thân phụ lão xin chớ làm phiền, để tân nương đi qua.

Đám người cuối cùng tránh ra một con đường, xe ngựa bắt đầu đi chậm rãi, dừng lại trước cửa phủ Lý Tuyên. Cửa phủ cấm đầy mây trăm tấm bằng gỗ, giăng đèn kết hoa, Lý Trân mặc phục sức chú rể đứng ở cửa chính, lúc này, hai ả hỷ nương giúp đỡ Vương Khinh Ngữ ra khỏi xe, hơn mười ả thị nữ tức khắc che quạt trước nàng. Lý Trân cười đi lên trước, cùng Vương Khinh Ngữ sóng vai đi cùng nhau, hai người chậm rãi đi vào trong phủ.

- Trên đường có khoẻ không?

Lý Trân thấp giọng cười hỏi.

Vương Khinh Ngữ vừa là ngượng ngùng, vừa là khẩn trương. Điều muốn nói đều không nên lời, chỉ là cúi đầu xuống đất “Ừ!” một tiếng, lễ vợ chồng rất đơn giản, chính là hai người quỳ ở trước bàn đặt nến hỉ và nhang thơm, cùng nhau tam bái thiên địa, sau đó là phu thê giao bái. Thiếu một cái cao đường quỳ bái.

- Cùng bái thiên địa!

Trong thanh âm la to của Lý Tuyên, Lý Trân và Vương Khinh Ngữ cùng nhau quỳ trên nệm mềm, sóng vai tam bái thiên địa.

- Phu thê giao bái!...

Trời đã tối rồi, trong xe ngựa cũng một mảnh tối đen, Vương Khinh Ngữ an tĩnh ngồi ở bên cửa sổ xe, đầu cúi thật thấp. Mặc dù nàng cùng Lý Trân đã bái thiên địa, nhưng trong lòng nàng vẫn hết sức khấn trương và ngưỡng chừng, không dám đối diện trực tiếp với phu ở bên cạnh.

Lý Trân nhẹ nhàng nắm tay mịn màng tinh tế của nàng, nhỏ giọng cười nói:

- Khi ở Cao Xương, ta kính ngưỡng nàng như Thiên Tiên, không dám tin được có một ngày nàng sẽ trở thành thê tử của ta.

Wương Khinh Ngữ cũng thấp giọng nói:

- Lúc kia huynh đã như tên tặc nhìn chăm chăm người ta, bộ dạng vẻ mặt chẳng tốt chút nào.

- Khi đó ta nào dám, nhưng hiện giờ ta lại có một chút không an tâm trong lòng rồi.

Nói xong, Lý Trân nhẹ nhàng ôm eo của nàng, để nàng rúc vào ngực mình. Tim Vương Khinh Ngữ đập bình bịch khấn trương, nàng biết rằng phải xảy ra chuyện gì, trong lòng khấn trương, nhưng lại có một tia mong đợi.

Lúc này, Lý Trân cúi đầu, hôn lên đôi môi hồng nhuận và hơi mở ra của nàng. Vương Khinh Ngữ nhắm hai mắt lại, cả người xụi lơ ngã vào trong ngực của Lý Trân.

377. Chương 375: Khấn Cáp Hồi Kinh

Năm năm thấm thoát trôi qua nhanh. Năm năm này triều dã yên bình, gợn sóng không sợ hãi, tuy rằng Lý - Vô khi có ám đấu, cũng đều không có lan đến đối phương. Song phương duy trì một loại động thái cân bằng, đây cũng là kết quả mà Vô Tắc Thiên chờ mong.

Tuy nhiên nữ hoàng Vô Tắc Thiên tuổi già dường như khó giữ được khí tiết, bà hoàn toàn sa vào trong hoang dâm với Nhị Trương. Quyền thế của huynh đệ Trương thị càng thêm ngập trời, Vô Tắc Thiên còn sáng lập thêm Khổng Hạc phủ cho huynh đệ Trương thị, trên danh nghĩa là nơi nghiên cứu học vấn, trên thực tế lại thành trung tâm triều đình thứ hai. Tất cả chỉ thị và ý chỉ được Vô Tắc Thiên phê đều phát ra từ Khổng Hạc phủ. Bởi vì tướng quyền bị suy yếu, Khổng Hạc phủ và Chính Sự đường dần dần tạo thành xu thế đối lập.

Tuy nhiên Trường An lại rất bình ổn. Có lẽ là nguyên nhân rời xa triều đình, thù hận của Trương Xương Tông đối với Lý Trân cũng dần dần phai nhạt, cá quay về nước, quên đi chuyện trên bờ. Năm năm này cuộc sống của Lý Trân cũng rất êm ả. Hai năm trước hắn từ Phó Lưu thủ Tây Kinh thăng lên làm Lưu thủ, tước vị cũng thăng làm huyện công Đôn Hoàng, Trương Thuyết thăng làm Trưởng sử Lưu thủ Tây Kinh.

Tuy nhiên gia đình của Lý Trân đã có biến hóa không nhỏ, năm năm trước, Địch Yến trước sau sinh cho hắn một trai một gái. Vương Khinh Ngữ ba năm trước sinh một đứa con trai, Lý Trân đã trở thành cha của ba đứa con rồi.

Chạng vạng hôm nay, Lý Trân như bình thường từ quan nha về nhà, vừa mới đến gia môn, con gái Lý Huệ như một cơn gió lao tới, nũng nịu gọi:

- Phụ thân!

Lý Huệ năm nay mới ba tuổi, so với con thứ Lý Diên kém nửa tuổi. Lý Trân thương yêu nhất là cô con gái út này. Hắn ngồi xổm xuống, bế con gái lên, cười ha hả, dùng râu ngắn cọ lên khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái, hỏi:

- Tiểu tử kia hôm nay lại nghịch ngợm rồi hả?

- Huệ nhi rất biết điều, không nghịch ngợm, ca ca rất nghịch ngợm, bị mẹ đánh đòn rồi.

- Ca ca nào nghịch ngợm?

Lý Trân cười hỏi.

- Hai ca ca đều nghịch ngợm.

Lý Trân lại hôn cô bé, ôm vào trong. Địch Yến cười ra đón:

- Phu quân đã về rồi.

- Ủ! Hôm nay chạy một ngày, có chút mệt mỏi.

Địch Yến đón con gái, cười nói:

- Phu quân đi thư phòng nghỉ ngơi một lát đi. Muội đi chuẩn bị cơm chiều, đợi lát nữa bảo Khinh Ngừ rót trà cho huynh.

Lý Trân trở lại thư phòng mình ngồi xuống, mệt mỏi nằm xuống. Hôm nay hắn đi vài quân doanh thị sát huấn luyện tân binh, đi đường dài hơn một trăm dặm, thật sự làm hắn mệt muốn chết rồi.

Một lát, Vương Khinh Ngừ bưng một ly trà sâm tiến vào, hé miệng cười nói:

- Phu lang như rất mệt!

Lý Trân tiếp nhận trà sâm uống một ngụm nói:

- Hôm nay đi Bá Thượng, lại đi Hàm Dương, chạy một ngày, thất lực mệt không đuổi nổi đây này.

- Sáng hôm nay muội cùng Yến tỷ cũng đi xem tiệm mới của đại tỷ, thật sự rất khí phái.

Việc buôn bán của Lý Tuyền càng làm càng lớn, không chỉ có bán rượu nho và Hồ phấn nổi danh ở Trường An, hơn nữa năm trước bắt đầu đặt quán rượu, trước sau mua hơn mười quán rượu ở Trường An, Lạc Dương. Gần đây vừa mới xây xong một quán rượu chiếm đất mười mẫu ở bên cạnh cửa chính chợ Tây, bốn tầng lầu, ngoài ra còn có hơn mười tiểu viện, tên là Tửu Tuyền lầu, trở thành một trong ba tửu quán lớn ở Trường An.

-Ồ!

Lý Trân thật sự không có hứng thú đối với việc kinh doanh của đại tỷ, thuận miệng đáp một tiếng, lại cười hỏi:

- Nghe Huệ nhi nói, hai ca ca của con bị đánh, sao vậy?

- Hài! Hai tiểu tử kia rất nghịch ngợm, trêu cợt Lâm quân gia, thừa dịp khi Lâm quân gia ăn cơm trưa, một đứa thì dụ Lâm quân gia đi, đứa kia thì lén trộn cát vào bát cơm của ông ấy. Vừa lúc

bị Yến tỷ thấy, đã tức giận giáo huấn chúng một chút.

Lý Trân bật cười. Hai cậu con trai của hắn không ngờ nghịch ngợm như vậy.

- Giờ con đang ở đâu?

Lý Trân lại hỏi.

- Yến tỷ phạt con viết chữ, mỗi người viết năm trăm chữ. Phỏng chừng bây giờ còn đang mất nước mắt lưng tròng viết chữ đó.

Lý Trân vốn định nói hộ con, nhưng lại nghĩ, cảm thấy như vậy cũng tốt, nếu không quản thúc nghiêm, sau này hai đứa lớn lên sẽ biến thành Nhị hiệp ruồi muỗi rồi.

Lúc này, ngoài cửa vọng đến những tiếng bước chân. Ngay sau đó một thị nữ bẩm báo:

- Lão gia, Đại phu nhân có việc gấp đến tìm, hình như có người từ kinh thành đến.

- Ta biết rằng rồi, lập tức đi ngay.

Lý Trân đứng lên, ôm Vương Khinh Ngừ, lại hôn nàng. Hai người triển miên hôn một lúc, Lý Trân mới bước nhanh ra ngoài.

Vừa đi tới phòng chính, vừa lúc gặp Địch Yến bước nhanh tới. Lý Trân thấy nàng lo lắng, liền hỏi:

- Xảy ra chuyện gì?

Đôi mắt Địch Yến đỏ lên, nhào vào trong ngực của Lý Trân khóc không ra tiếng:

- Bà nội sắp không qua khỏi rồi, muốn gặp muội lần cuối. Muội phải về nhà.

Trong lòng Lý Trân cả kinh, bà nội của Địch Yến hai năm trước rất nguy cấp, sau đã cứu trị được. Lúc ấy ngự y đã nói, bà nhiều nhất chỉ sống được hai ba năm, quả nhiên là đúng rồi. Hắn suy nghĩ một chút nói:

- Ta vừa lúc cũng phải về Lạc Dương báo cáo công tác, không bằng chúng ta cùng đi, cả nhà cùng nhau trở về.

Lý Trân tính toán nửa tháng sau về Lạc Dương báo cáo công tác, nếu bà nội sắp ra đi, vậy đơn giản cả nhà cùng nhau trở về.

Địch Yến gật gật đầu:

- Giờ muội đi thu dọn hành lý, sáng mai chúng ta xuất phát.

- Không vấn đề!

Lý Trân nghĩ mình còn có chút việc cần chỉ bảo Trương Thuyết, lập tức không ăn cơm chiều nữa mà vội vàng đi đến nhà Trương Thuyết.

Thời gian mặc dù qua năm năm, nhưng Lạc Dương trên cơ bản không có thay đổi gì. Người bình thường vẫn bận rộn kiếm tiền nuôi cả nhà, quan vì lên chức mà tận kiệt suy nghĩ, cuộc sống cứ trôi qua như thế. Dù qua năm năm, nhưng hết thấy giống nhau mới xảy ra ngày hôm qua.

Tuy nhiên trong khoảng thời gian này, triều cục vẫn xảy ra một ít biến hóa vi diệu. Sau khi Tô Vị Đạo qua đời, Võ Du Ninh đảm nhiệm tướng quốc, cũng đồng thời chuyển giao chức Lưu thủ Tây Kinh cho Lý Trân, đây là một sự cân bằng. Hơn nữa, Võ Du Ninh bởi vì Thái Bình công chúa, thuộc loại ôn hòa phái của Võ gia, tất cả mọi người đều có thể tiếp nhận, cho nên cuối cùng Địch Nhân Kiệt và Lâu Sư Đức trầm mặc tiếp nhận hiện thực Võ gia đảm Tướng.

Còn một nguyên nhân khác là đấu tranh giữa Khổng Hạc phủ và Chính Sự đường càng ngày càng kịch liệt, nếu như nói tranh đấu Lý Võ thuộc loại đấu tranh tầng sâu, như vậy tranh đấu Khổng Hạc phủ và Chính Sự đường là nằm ở ngoài mặt, đã công khai hóa, rất gay gắt.

Nếu Võ Du Ninh gia nhập Chính Sự đường, vô hình trung một phần lực lượng Võ gia cũng gia nhập vào một phương tướng quốc này. Đây cũng là kết quả Địch Nhân Kiệt nguyện ý thấy. Đúng là đủ loại suy xét, cuối cùng Địch Nhân Kiệt không kịch liệt Võ Du Ninh nhập Tướng, cộng thêm bản thân Tô Vị Đạo là người lập lờ nước đôi, không có gì địa vị ở Chính Sự đường, Võ Du Ninh ôn hòa phái thay lão ta, đối với việc cân bằng quyền lực của Chính Sự đường cũng ảnh hưởng không lớn.

Trong thư phòng, Địch Nhân Kiệt khoanh tay đi qua đi lại trong phòng, tâm sự nặng nề, thêm việc mẫu thân bệnh nặng làm ông càng thêm có áp lực lớn. Mà quan trọng hơn vẫn là thế cục triều đình phát triển theo hướng bất lợi cho ông.

Hôm qua ông nhận được tin tức, Thánh Thượng đã đang suy xét lập Võ Tam Tư vì tự. Nếu như nói trước đây Thánh Thượng có đầy đủ cơ trí, nhưng trạng thái hai ngày này của bà đã trượt xuống, hôn chiều xuất hiện nhiều lần, thành lập Khổng Hạc phủ, để hai tên hai không học vấn không nghề nghiệp nắm giữ đại quyền.

Mà Võ Tam Tư đem hết toàn lực lấy lòng Trương Dịch Chi. Nhị Trương ngày ngày thủ thủ bên gối, Thánh Thượng bắt đầu suy xét lập Võ Tam Tư làm Thái Tử rồi, một khi chuyện này trở thành sự thật, Đại Đường sẽ gặp phải kịch biến trời sụp đất nứt, nội chiến chắc chắn bùng nổ.

Địch Nhân Kiệt sầu lo tới cực điểm, ông nhất định phải ngăn cản nội chiến bùng nổ, mà muốn ngăn cản Võ Tam Tư thượng vị, Địch Nhân Kiệt cũng cảm giác mình lực bất tòng tâm. Ông đang cần người trợ giúp, nghĩ đầu tiên chính là con rể Lý Trân. Nếu hắn ở kinh thành, có lẽ có thể giúp mình xoay được cục diện này.

Giờ khắc này, Địch Nhân Kiệt đau khổ chờ đợi Lý Trân đến. Đúng lúc này, Địch phu nhân bưng một ly trà sâm đi vào phòng. Bà dịu dàng đặt lên bàn, nói:

- Lão gia, nghỉ ngơi một chút đi!

Địch Nhân Kiệt biết thê tử vì chăm sóc mẹ già bị bệnh, nên vô cùng mệt mỏi, ông cầm tay thê tử bảo ngồi xuống:

- Mẫu thân thể nào?

Địch phu nhân lắc đầu:

- Tình huống rất không tốt. Ngự y nói, nhiều nhất chỉ mấy ngày thôi. Mẫu thân vẫn luôn chống đỡ, đoán chừng là muốn gặp mặt A Yến lần cuối.

- Có tin của A Yến chưa?

Địch Nhân Kiệt thở dài lại hỏi.

- Tuy rằng còn chưa có tin tức, nhưng theo thời gian, hai ngày là chúng nó tới kinh thành rồi. Kiên nhẫn chờ chút. Đúng rồi, sáng mai Đại Lang sẽ trở về.

Trong lòng Địch Nhân Kiệt hết sức khổ sở, ông miễn cưỡng cười, áy náy nói với thê tử:

- Hai ngày nay tôi triệu vụ bận rộn, việc chăm sóc mẫu thân đều nhờ hết vào bà rồi.

- Lão gia cứ yên tâm đi! Chủ yếu là lão gia cũng phải chú ý sức khỏe.

- Tôi biết rồi. Tôi sẽ để ý.

Đúng lúc này, nghe bên ngoài có tiếng bước chân dồn dập. Quản gia ở ngoài chạy vào, kích động nói:

- Lão gia, cả nhà cô gia về tới rồi. Đang ở ngoài cửa phủ.

Địch Nhân Kiệt vui mừng, liên thanh nói với thê tử:

- Mau, mau, chúng ta ra ngoài đón.

Địch phu nhân cũng vô cùng vui mừng, không đợi trượng phu chỉ bảo, bà chạy nhanh ra ngoài. Địch Nhân Kiệt choàng thêm chiếc áo, cũng vội vã đi ra ngoài.

Ngoài cửa lớn Địch phủ vô cùng náo nhiệt. Cả nhà Lý Trân đi ba xe ngựa tới rồi, ngay cả một nhà con thứ Địch Quang Viễn đảm nhiệm huyện lệnh Trường An cũng theo họ trở về. Bên ngoài chừng năm sáu xe ngựa, còn có mấy chục thân vệ kỵ binh.

Địch Nhân Kiệt và thê tử bước nhanh ra ngoài. Lý Trân tiến lên chào hỏi nhạc phụ mẫu. Địch Yến thì mừng đến khóc, ôm lấy mẫu thân. Lúc này, Vương Khinh Ngữ lại dẫn ba đứa bé lên, dập đầu chào ông ngoại, bà ngoại.

Wương Khinh Ngữ vào năm ngoái đã cùng Địch Yến về Địch phủ, tính cách dịu dàng thiện lương của nàng rất được vợ chồng Địch Nhân Kiệt yêu mến, luôn dẫn Địch Yến phải lấy lễ đối đãi.

Địch Nhân Kiệt ôm hai cháu ngoại, Địch phu nhân cũng ôm cháu gái, hai người vui mừng cười tươi. Lúc này, Địch Yến khẽ hỏi:

- Tình huống bà nội thể nào rồi ạ?

Một câu nhắc nhở Địch Nhân Kiệt, ông vội nói với thê tử:

- Phu nhân dẫn các con đi thăm bà nội đi.

Địch phu nhân nói nhỏ:

- Mẫu thân ngủ rồi, không nên quấy rầy. Ngày mai thăm cũng được, tôi đi an bài chỗ ở cho các con.

Địch phu nhân vẫy tay với Địch Yến và Địch Quang Viễn, cười nói::

- Các con mang theo mấy đứa nhỏ đi theo ta.

Địch Yến kéo Vương Kinh Ngữ, hai người dẫn con đi theo mẫu thân. Địch Quang Viễn và vợ con cũng đi theo mẫu thân cùng nhau vào phủ. Địch Nhân Kiệt nói với Lý Trân:

- Hiền tể đến thư phòng của ta. Ta có lời muốn nói với con.

Lý Trân dẫn dò vài câu với thân binh, bảo họ đi theo quản gia đi nghỉ ngơi ăn cơm. Sau đó hắn mới đi theo Địch Nhân Kiệt đi thư phòng.

Trong thư phòng, Địch Nhân Kiệt mời Lý Trân ngồi xuống, cười nói:

- Ta đọc báo cáo công tác của con rồi. Năm ngoài làm không tệ, việc chiêu mộ dũng sĩ các nơi ở trường chinh đi Tây Vực khẩn biên cũng không thuận lợi, duy chỉ có Quan Trung làm tốt nhất, đã hoàn thành kế hoạch trước một tháng. Thánh Thượng khen ngợi con không dứt.

Lý Trân hạ thấp người cười nói:

- Thật ra đi Tây Vực khẩn biên chủ yếu là tâm lý mâu thuẫn, cảm thấy rời xa gia hương và người thân, nhưng con cảm thấy chỉ cần ích lợi đủ, mặt khác lại cho họ hy vọng được trở về, con nghĩ tất cả mọi người đều nguyện ý. Trên thực tế, hai việc này con làm cũng không tệ, cho nên mới có thể thành công

- Nếu cho phép bọn họ trở về, vậy việc đi Tây Vực còn có ý nghĩa gì nữa chứ?

Địch Nhân Kiệt vuốt râu cười hỏi.

Lý Trân khẽ mỉm cười:

- Đây chỉ là một hy vọng. Trên thực tế khi bọn họ có gia nghiệp ở Tây Vực, hơn nữa thích ứng cuộc sống của Tây Vực, chỉ sợ bọn họ sẽ không dễ dàng bỏ lại gia nghiệp để quay về. Tất cả mọi người sẽ tính toán, ngoại trừ xa quê nhà, những thứ khác đều rất tốt, ai còn muốn bỏ lại gia nghiệp để quay về chịu khổ nữa? Cho nên đồng ý cho bọn họ về, chỉ là an ủi trên tâm lý. Làm như vậy để họ cam tâm tình nguyện đi biên cương.

- Nói không sai, chính là đạo lý này, kinh nghiệm của Quan Trung có thể mở rộng ở các châu huyện khác.

Lúc này, Lý Trân lại hỏi:

- Không biết hiện tại thế cục triều đình như thế nào rồi ạ?

378. Chương 376: Sắp Xếp Giải Nạn

- Hiện tại triều đình thế cục ở bên ngoài trời yên biển lặng, nhưng trên thực tế bên trong là mạch nước ngầm kích động, các loại mâu thuẫn đan vào nhau, cá nhân ta vinh nhục đã từng, cũng có tiền đồ xấp xỉ Đại Đường.

Địch Nhân Kiệt hít sâu thở dài một tiếng, thấp giọng nói:

- Thánh Thượng rất có thể muốn lập Võ Tam Tư làm Thái Tử.

Lý Trân cũng kinh ngạc, vội vàng nói:

- Nếu Võ Tam Tư đăng vị, chỉ sợ sẽ thiên hạ đại loạn, chẳng lẽ Thánh Thượng không có suy nghĩ qua sao?

- Thánh Thượng bị Huỳnh đệ Trương thị mê hoặc, đã không tỉnh táo giống như trước. Ta khuyên Thánh Thượng, nhưng Thánh Thượng không nghe, ta nên làm gì bây giờ?

Nói đến đây, Địch Nhân Kiệt nhìn chăm chú vào Lý Trân nói:

- Ta biết rằng hiền tể rất có mưu lược, thấy có cách nào không?

Lý Trân trầm tư một lát lại hỏi:

- Võ Tam Tư được sủng ái, là vì Huynh đệ Trương thị sao?

Địch Nhân Kiệt gật gật đầu:

- Ta nghe nói Võ Tam Tư hai năm qua cho tiền Huynh đệ Trương thị đã không dưới hơn mười vạn rồi, hơn nữa còn hứa hẹn với hắn, bảo vệ bọn họ muôn đời vinh hoa phú quý, Huynh đệ Trương thị lúc này mới toàn lực thay Võ Tam Tư giúp sức, tuy rằng đây chỉ là nghe đồn, nhưng ta tin sự thật so với tin đồn còn lớn hơn.

Lý Trân cười nói:

- Nếu phải phá đại cục này, đầu tiên phải giải quyết tận gốc, khiến huynh đệ Trương thị không ủng hộ Võ Tam Tư, ít nhất duy trì trung lập, tiếp theo là đối phó Võ Tam Tư, đưa ra những việc trọng đại đối với hắn việc không thuận lợi, cuối cùng mới là khuyên bảo Thánh Thượng, hiểu chi lấy lý động chi lấy tình, nhạc phụ cảm thấy thế nào?

Kỳ thật biện pháp Lý Trân nghĩ, Địch Nhân Kiệt đều suy xét rồi, nhưng Lý Trân trong thời gian ngắn có thể nghĩ ra, quả nhiên là rất lợi hại. Địch Nhân Kiệt âm thầm tán phục, trong lòng của ông lại dâng lên một đường hy vọng, hỏi:

- Hiền tể có phương án cụ thể không?

- Nhạc phụ để con suy nghĩ, sáng mai, con sẽ có cách.

Kỳ thật Địch Nhân Kiệt còn muốn thương lượng với Lý Trân một chút vấn đề về quyền lực đấu tranh giữa Khổng Hạc Phủ và Chính sự Đường, nhưng chuyện này so ra chưa quan trọng bằng việc Võ Tam Tư sắp dd]oạj lập làm Thái Tử, Địch Nhân Kiệt liền không hề nhắc việc này, ông vuốt râu cười nói:

- Ta đây sẽ chờ tin tốt của hiền tể. ...

Đêm đã khuya, Lý Trân khoan tay đi qua đi lại trong phòng, đang suy nghĩ cách giải quyết mà ban ngày hắn đã nói, quyền đấu hết thấy rốt cuộc chính là chỗ mấy chiêu này, giải quyết tận gốc, đường lối chính diện giao phong và thượng tầng, giờ thêm đủ loại thủ đoạn nhỏ đâm sau lưng quân mai phục, đối phó mỗi người đều tám chín không rời? Cho nên hắn có thể rất nhanh nói ra đối phó ý nghĩ của Võ Tam Tư.

Tuy nhiên biện pháp cụ thể lại hơi khó, vừa phải có hiệu quả, vừa phải dao động địa vị của Võ Tam Tư, nhưng lại không có thể làm cho mình không nhập quá sâu, hơn nữa còn có thể ngăn cản Thánh Thượng và Huynh đệ Trương thị đừng ủng hộ Võ Tam Tư, kỳ thật đây mới là chỗ khó. Huynh đệ Trương thị sợ nhất cái gì?

Lý Trân trầm tư suy nghĩ, thỉnh thoảng nghĩ đến cái gì lại vạch ra giấy nhớ kỹ

Địch Yến ở nhà ngủ được không tốt lắm, trời còn chưa sáng đã thức dậy. Nàng có chút không yên với ba đứa trẻ, liền đứng dậy đi xem thế nào. Ba đứa bé đều ngủ rất say, tuy nhiên Địch Yến lại phát hiện, phòng nhỏ phía đông vẫn sáng đèn.

Nàng nao nao, bước nhanh đi tới cửa, nhìn qua khe cửa đã thấy Lý Trân đang ngồi ở trước bàn viết cái gì.

- Phu quân, huynh... chưa ngủ sao?

Địch Yến giật mình hỏi han.

- Ủ! Ta ngủ không được

Lý Trân day day đôi mắt đỏ cười hỏi:

- Bây giờ là canh mấy?

- Đã qua canh năm rồi.

Địch Yến vừa giận, vừa đau lòng. Bọn họ một mạch vất vả, không nghỉ ngơi, khó khăn mới về Lạc Dương, chuẩn bị nghỉ ngơi một chút, không ngờ phu quân lại thức trắng một đêm, nàng đi lên trước không cho Lý Trân viết, tức giận nói:

- Huynh nhanh đi nghỉ một lát đi, cha mẹ thật sự là quá đáng, chúng ta mới đến đã bắt huynh làm việc, còn để cho người sống hay không.

Lý Trân áy náy cười nói:

- Xong ngay đây, để cho ta viết xong, buổi sáng ta sẽ ngủ một giấc, buổi chiều bắt đầu bàn chính sự.

Lý Trân dành lấy bút trong tay Dịch Yến, đẩy nàng ra khỏi phòng cười nói:

- Muội đi ngủ, ngày mai còn tiếp tổ mẫu, không thể quá mệt mỏi.

Dịch Yến cũng vô cùng mệt không chịu nổi, liền dẫn Lý Trân vài câu rồi xoay người đi về phòng.

Lý Trân vừa trầm suy nghĩ một lát, cầm bút viết xuống một sách lược cuối cùng, “chuyện này cần Lý Đán hoặc là Lý Hiển tự mình ra mặt...”

Lúc xế chiều, ở cửa chính chợ nam trong một quán rượu nhỏ, Lý Trân bí mật gặp mặt Lý Trọng Nhuận. Mấy năm không gặp, Lý Trọng Nhuận dường như già đi rất nhiều, hơn nữa thái độ đối với Lý Trân cũng không nhiệt tình giống như trước như vậy, thậm chí có chút miễn cưỡng.

Lý Trân cũng cảm nhận được thay đổi thái độ của Lý Trọng Nhuận. Vốn kế hoạch chu đáo chặt chẽ đã ngay tức khắc phải thay đổi. Hắn đã không còn là Thống lĩnh Nội vệ hăng hái năm xưa nữa, càng trở nên cẩn thận hơn. Hắn đoán được thái độ Lý Trọng Nhuận đối với hắn thay đổi là nhất định có liên quan đến Lý Đán.

- Hôm nay mời Trọng Nhuận huynh đến đây, chủ yếu là muốn hỏi một chút về tình hình lệnh tôn. Nghe nói lệnh tôn ba năm trước đây từng mắc trọng bệnh, không biết ông ấy hiện tại sức khỏe tốt chứ?

Ba năm trước đây Lý Hiển từng trúng gió, nghe nói bị liệt ước chừng gần một năm. Hai năm qua mới dần dần có chuyển biến tốt đẹp. Kỳ thật thái độ lãnh đạm của Lý Trọng Nhuận đối với Lý Trân cũng không chỉ có bởi vì Lý Trân thiên về Lý Đán, còn có một nguyên nhân khác chính là sức khỏe phụ thân không tốt, khiến trong lòng y không yên.

Y lãnh đạm nói:

- Đa tạ Lý tướng quân quan tâm, sức khỏe hiện tại của gia phụ đã từng bước chuyển biến, hai năm qua người cũng không quản việc bên ngoài.

Ngụ ý của Lý Trọng Nhuận, chính là hy vọng Lý Trân không cần tới quấy rầy phụ thân y. Lý Trân hiểu ý của y, liền cười nói:

- Ta chỉ là hy vọng sức khỏe lệnh tôn mau chóng có chuyển biến tốt, không hề có ý khác.

- Đã vậy, ta còn có việc, liền đi trước một bước rồi.

Lý Trọng Nhuận đứng lên, hướng về Lý Trân chấp tay, xoay người bước đi. Lý Trân ngơ ngác nhìn bóng y đi xa, cảm thấy Võ Tam Tư sắp lên làm Thái Tử, không ngờ cha con Lý Hiển thờ ơ, khiến trong lòng Lý Trân có chút thất vọng.

Lý Trọng Nhuận vội vàng về vương phủ, kỳ thật trong lòng y cũng rất sốt ruột Võ Tam Tư sắp lên vị trí Thái Tử, nhưng từ sau khi phụ thân bệnh nặng, trong nhà lớn nhỏ sự vụ đều là do mẫu thân làm chủ, phụ thân dường như cũng có chút nản lòng thoái chí, không còn ham quyền vị nữa, điều này làm cho Lý Trọng Nhuận cũng không thể tránh được.

Mới vừa đi đến cửa chính, một thị vệ ngăn y lại, lạnh lùng nói với y:

- Đại công tử, phu nhân gọi người qua.

Lý Trọng Nhuận trừng mắt nhìn thị vệ một cái, quay đầu lại đi đến phòng chính, thấy Vi vương phi Vi Liên đang cùng con cháu họ Vi thảo luận việc thu chi.

Vi vương phi hai năm qua lợi dụng cơ hội phu quân sinh bệnh nặng, một lần nữa đoạt lại quyền làm chủ Lư Lăng Vương phủ. Vi vương phi cũng rất có nhiều thủ đoạn, cùng lúc trấn an phu quân, khiến ông ta lệ thuộc vào chính mình, về phương diện khác, Vi vương phi tuân thủ nghiêm ngặt nữ tắc, không hề chọc giận phu quân.

Quan trọng hơn là, bà đem quyền sở hữu tài sản của Lư Lăng Vương phủ khống chế ở trong tay mình, bắt luận thu chi gì đều phải qua của bà phê chuẩn, điều này hoàn toàn khống chế được Lý Hiến. Lý Hiến cũng không thể làm gì được, chỉ đành phải để Vi vương phi định đoạt.

Vi Vương phi khi nắm quyền, càng thêm coi trọng nhà mẹ đẻ, Vi Bá chính là tâm phúc mà bà nể trọng nhất, hàng năm gia tộc Độc Cô cấp Lý Hiến hơn mười vạn tiền tài, hiện tại chủ yếu là Vi Bá đến giao nhận, cho nên Vi Bá trên thực tế đã thay thế Lý Trọng Nhuận, trở thành người liên lạc với bên ngoài của Lư Lăng Vương phủ.

Nếu Lý Trân tìm gã, thì phải là tìm đúng người rồi, nhưng Lý Trân không biết rõ tình hình, tìm Lý Trọng Nhuận, dĩ nhiên là không có gì hiệu quả gì.

- Hồi bẩm cô mẫu, khoản tiền Độc Cô kia, ta đã dựa theo yêu cầu cô mẫu chuyển một nửa đến Kỳ Lân sơn trang, chuẩn bị năm nay lại chiêu mộ 800 dũng sĩ, khôi giáp và binh khí đều đã đủ.

Lý Hiến mặc dù có điểm nản chí, nhưng Vi Liên lại đã tâm bình bực, bà cũng không muốn bỏ lỡ cơ hội phu quân tranh đoạt ngôi vị Hoàng đế, nếu bà nắm trong tay quyền sở hữu tài sản vương phủ, bà muốn đem tất cả tiền đều dùng cho binh khí. Ban đầu ở Phòng Châu, Vi gia huấn luyện mấy trăm võ sĩ, được sự trợ giúp của Lý Trân mới che giấu được.

Hiện tại Võ Tắc Thiên tuổi già sức yếu, đắm chìm trong các trò chơi với nhị Trương, đã không còn nghiêm mật khống chế Hưng Đường Hội cùng với hai đứa con trai như trước nữa. Vi Liên liền nắm lấy cơ hội mua mảnh đất và đồi núi lớn ở vùng Huỳnh Dương, đã thành lập nên Kỳ Lân sơn trang chiếm đất ngàn khoảnh, bắt đầu bí mật tuyển quân mua ngựa, trước mắt đã chiêu mộ ba nghìn binh lính, do con cháu Vi thị đến tiến hành quản lý thao luyện.

Vi Liên gật đầu nói:

- Cấp cho sơn trang thêm hai phần tiền. Ta nghe nói, kỵ binh sơn trang không đủ, cho nên ta suy xét chiêu mộ một ít người Hồ đến tổ chức và xây dựng kỵ binh, chi phí có thể sẽ rất lớn, nhưng ta cảm thấy điều này không thể thiếu, năm nay chiêu mộ người Hồ chủ yếu lấy thiện cưỡi ngựa bắn cung là chính.

Vi Bá còn muốn nói tiếp vài câu, thì Lý Trọng Nhuận bước nhanh đến. Vi Bá lập tức im lặng, gã và Lý Trọng Nhuận quan hệ không tốt, hai người thậm chí là căm thù nhau. Lý Trọng Nhuận không dám chống đối mẫu thân, liền đem tức giận trong lòng trút lên Vi Bá.

Đương nhiên, Vi Bá cũng không ưa huynh đệ Lý Trọng Nhuận và Lý Trọng Tuấn. Bọn họ không chỉ xung đột một lần, nhưng mỗi lần Vi vương phi thiên vị Vi Bá, khiến Lý Trọng Nhuận càng thêm căm hận Vi Bá, điều này càng làm cho Vi Bá thêm kiêu ngạo.

Vi Bá cũng không vì Lý Trọng Nhuận tiến lại đại sảnh mà rời đi, mà là đứng ở bên lạnh lùng nhìn y. Lý Trọng Nhuận căm thù nhìn về phía Vi Bá, hai người mắt chạm nhau, trong hành lang không khí lập tức trở nên khẩn trương lên.

Vi Liên bất mãn hừ một tiếng, hỏi Lý Trọng Nhuận nói:

- Người hôm nay đi gặp ai?

- Khởi bẩm mẫu thân, con không có đi gặp ai.

Lý Trọng Nhuận khom người trả lời.

- Nói láo

Vi Liên đập bàn một cái, tức giận quát:

- Người cho là giấu diếm được ta sao? Nói! Người đi gặp người nào?

Lý Trọng Nhuận lúc này mới ý thức được, hành tung của mình đã bị mẫu thân giám sát, y vạn bất đắc dĩ, chỉ phải bẩm báo chi tiết:

- Con biết con sai, hôm nay Lý Trân phái người tìm đến con, con đi Chợ nam và gặp hắn.

- Hả? Nói mau, hắn tìm người có việc gì?

Vi Liên bỗng nhiên đối với Lý Trân rất có hứng thú, nàng biết rằng Lý Trân xuất hiện nhất định là có ý đồ.

- Không nói gì, hần chỉ hỏi thăm sức khỏe của phụ thân, con nói hiện tại phụ thân đã dần dần hồi phục.

- Không thể nào! Hần tìm người không thể chỉ nói mỗi chuyện này. Trọng Nhuận, người còn muốn gạt ta sao?

Vi Liên bắt đầu giọng điệu nghiêm nghị lại.

Lý Trọng Nhuận thở dài nói:

- Có lẽ hẳn muốn nói chuyện gì khác, nhưng con không có hứng thú, cho nên hẳn không nói tiếp. Mẫu thân nên biết, con và hẳn gặp mặt, thời gian một uống cạn chén trà cũng không có.

Vi Liên biết y nói thật, Lý Trọng Nhuận vào quán trong thời gian rất ngắn liền đi ra, về thời gian quả thật không thể bàn chuyện lớn, bà có chút bất mãn nói:

- Người tại sao không có hứng thú?

Lý Trọng Nhuận cuối cùng không kìm nổi, y chỉ Vi Bá, cao giọng nói:

- Có gã đây, đại sự của mẫu thân có liên can với con gì đâu?

Nói xong, Lý Trọng Nhuận lập tức hối hận, liền quỳ xuống đất, cúi đầu không nói. Vi Liên nhìn chăm chăm con trai, qua một hồi lâu, bà mới vùng tay lên:

- Đồ vô dụng, lui xuống đi!

Lý Trọng Nhuận cắn chặt răng, liền đứng dậy bước nhanh đi, không quay đầu lại.

Vi Liên nhìn y đi ra xa, không khỏi trầm tư, bà tin Lý Trân nhất định có chuyện quan trọng. Không được! Nếu là vấn đề tranh giành ngôi vị Hoàng đế, bà không thể bị động, bà nhất định phải biết Lý Trân rốt cuộc muốn làm cái gì?

Nghĩ vậy, nàng ra hiệu Vi Bá lên trước, nói khẽ với gã dặn dò vài câu. Vi Bá liền tục gật đầu nói:

- Xin cô mẫu yên tâm, cháu họ nhất định sẽ không để cho cô thất vọng.

Trái ngược với Lý Trọng Nhuận, Lý Trân và Lý Thành Khí gặp mặt lại đặc biệt có kết quả. Lý Thành Khí đương nhiên biết hiện tại tình thế nguy cấp, nhìn thấy tổ mẫu càng ngày càng khuynh hướng Võ gia, chuẩn bị đem ngôi vị Hoàng đế truyền cho Võ Tam Tư, cha con Lý Đán đều lòng nóng như lửa đốt, Lý Đán thậm chí đang định liên lạc thành viên Hưng Đường Hội, một khi Võ Tam Tư lên làm Thái Tử, hoàng tộc Lý thị ở các nơi khởi binh đồng khởi.

Mà ở thời khắc quan trọng này Lý Trân lại đến, lập tức mang đến tin tưởng và hy vọng lớn cho Lý Đán. Ông ta hy vọng Lý Trân có thể giống như lần trước ngăn cơn sóng dữ, cản trở Võ Tam Tư thượng vị.

- Ngày hôm qua nhạc phụ cùng ta nói chuyện kỹ về việc này, ta cũng suy tính một đêm, nghĩ ra một cách, chúng ta cần làm ba việc, một việc do ta làm, một chuyện khác do nhạc phụ ta ra mặt, còn có một việc cần Tương Vương điện hạ tự mình ra mặt.

Nói xong, Lý Trân đem một quyển trục giao cho Lý Thành Khí:

- Cái này chính là cách mà ta nghĩ ra.

Lý Thành Khí nhận lấy vội vàng xem qua một lần, y thâm thán phục, quả nhiên là sách lược cao minh, hẳn lại hỏi:

- Nhất định phải cha ta ra mặt sao? Ví như ta thay mặt phụ thân ra mặt thì như thế nào?

Lý Trân lắc lắc đầu:

- Chỉ có Tương Vương điện hạ tự mình ra mặt mới có sức thuyết phục, tuy nhiên người có thể sắp xếp lần này, cố gắng bí mật, không để cho bất cứ kẻ nào biết được.

Lý Thành Khí ngẫm lại , so với phụ thân ra mặt nếu y ra mặt uy lực kém xa, y trầm tư một chút, lại có chút lo lắng hỏi:

- Tướng quân cảm thấy huynh đệ Trương thị khuất phục không?

Lý Trân khẽ mỉm cười:

- Ta hiểu rất rõ Trương Xương Tông, bao gồm cả Trương Dịch Chi, bọn họ đã có đầy đủ quyền thế và phú quý, đã không có thêm nhiều tiền tài hơn nữa, điểm yếu của bọn họ là sợ chết, chỉ có dùng từ chết để uy hiếp bọn họ, bọn họ mới có kìm nén lại. Đôi khi trực tiếp trúng mục tiêu, còn hiệu nghiệm hơn nhiều so với cầu xin bọn họ.

- Được rồi! Ta sẽ chuyển lời lại phụ thân ta, chúng ta cố gắng dựa theo kế hoạch này. Nếu có thay đổi gì, ta sẽ liên lạc lại với tướng quân.

Lý Trân đứng dậy hành lễ :

- Thành bại lần này dựa vào từng nhất cử nhất động, chúng ta nhất định phải thận trọng, phải dốc toàn lực mà cố gắng!

379. Chương 377

Thiếu, sẽ thêm vào sau.

380. Chương 378: Gặp Gỡ Ở Quán Rượu

Thái Bình công chúa mấy năm này không có gì thay đổi gì, chỉ có điều ham muốn quyền lực ngày càng nhiều, nàng thông qua phu quân Võ Du Kỳ nắm giữ Nội vệ, thông qua Cát Húc khống chế Ngự Sử Đài, lại thông qua Hình Bộ Thị lang khống chế Hình Bộ. Trên thực tế, thực quyền của nàng đã có thể đối kháng cùng Thượng Quan Uyển Nhi rồi.

Nhưng lúc này Đại Đường vẫn là do Hoàng đế Võ Tắc Thiên nắm trong tay, cho nên khi Võ Tắc Thiên bắt đầu đem ngôi vị Hoàng đế kế thừa thiên hướng về gia tộc Võ thị, Thái Bình công chúa cũng không còn cách nào. Nàng nghe nói Lý Thành Khí đã bí mật gặp mặt Lý Trân, lập tức tựa như trận cuồng phong tới phủ Tương Vương.

- Hoàng huynh, Lý Thành Khí và Lý Trân nói chuyện gì?

Thái Bình công chúa chân thật thẳng thắn, vừa thấy Lý Đán liền đi thẳng vào vấn đề, lòng nàng nóng như lửa đốt, mong Lý Đán mở miệng nói ngay.

Lý Đán thông thả, cười tủm tỉm nói:

- Lệnh Nguyệt cứ ngồi xuống đã, chúng ta từ từ nói chuyện!

Ông mời Thái Bình công chúa ngồi xuống, gọi nô tỳ dâng trà, lúc này mới lấy kế hoạch Lý Trân đưa cho Thái Bình công chúa:

- Đây là kế hoạch của hần, hoàng muội xem trước!

Thái Bình công chúa nhận lấy vội vàng xem, lập tức mừng rỡ, quả nhiên là kế hoạch mà nàng mong đợi. Nàng xem kỹ một lần, gật gật đầu khen:

- Đúng vậy, vẫn vô nhiều mặt, điếm vào cũng tốt, tuy nhiên...

Thái Bình công chúa nhú mày, rất đồng ý biện pháp xử lý huynh đệ Trương thị, đương nhiên, cái đó và Lý Trân không biết huynh đệ Trương thị hiện nay rất có quyền thế, nàng cảm thấy cần cùng Lý Trân bàn qua một chút.

Lý Đan nhìn ra Thái Bình công chúa chần chừ, liền cười nói:

- Hoàng muội còn muốn lại cùng Lý Trân thương thảo một chút sao?

Thái Bình công chúa gật gật đầu:

- Suy nghĩ của hần không có vấn đề, nhưng suy xét vẫn không đủ chu toàn, chuyện hần không biết này có liên quan tình hình của Lạc Dương, ta quả thật muốn cùng hần bàn qua một chút.

Lý Trân suốt một ngày bận rộn, đi ra phủ Võ Thừa Tự về hần lại thuận đường đi thăm hỏi Cao Diên Phúc, lại biết được Cao Diên Phúc không ở kinh thành, đi Ba Thục. Hần lại đi Nội vệ, và gặp nhất đám huynh đệ, nhưng hần đối với lão đệ huynh Nội vệ cũng không có gì lo lắng.

Dù sao cũng phải nói, Thái Bình công chúa đối với bọn họ không tệ, trên cơ bản không hề động đến chức quyền của bọn họ, còn cho thêm lương, ngoại trừ Lã Tấn, gã bị điều đến Thiên Ngưu Vệ thăng làm Trung Lang Tướng, cấp một thị vệ thân cận cho Thái Bình công chúa.

Mọi người buổi tối tụ hội ở Tửu Tuyền lâu do Lý Tuyền mở. Do Lý Trân về kinh thành, cũng muốn gặp mọi người ở Nội vệ.

Trong Tửu Tuyền lâu náo nhiệt lạ thường, mười mấy quan quân Giáo úy Nội vệ trở lên bao quanh đại sảnh lầu hai, mọi người uống rượu chơi đoán số, la hét âm ỉ ồn ào náo nhiệt. Lý Trân ngồi cạnh cửa sổ, hần cũng uống không ít, tuy nhiên mọi người đều không rót rượu nhiều cho hần, nên tâm trí vẫn còn tương đối rõ ràng, hần đang cùng Trương Lê tán gẫu việc lần thứ ba Nội vệ mở rộng.

- Đã định ra rồi.

Trương Lê cười nói:

- Nội vệ đã mở rộng tới năm ngàn người, cũng đổi tên là Mai Hoa Nội vệ, Lã Tấn bị điều đi cũng không bằng lòng, nếu hần không đi, chắc cũng được thăng chức lên Trung Lang Tướng rồi.

- Vậy còn người? Cũng được thăng tướng quân chứ?

Lý Trân cười hỏi.

- Ta không có, tướng quân chỉ có một người, chính là Võ Du Kỵ, ta tuy là chức phó, nhưng chức vẫn là Trung Lang Tướng, chỉ có điều so với những người khác vẫn cao hơn một bậc.

- Thế này cũng không tệ, chúc mừng người.

Lý Trân giơ chén rượu lên, cười kính Trương Lê một chén rượu. Lúc này, Hàn tướng lĩnh lên trước, nâng chén kính Lý Trân cười nói:

- Kính Lý tướng quân uy danh vang dội, ta mời Lý tướng quân một ly.

Hàn Chí Thọ đó là thay chức của Lã Tấn, là tâm phúc của Thái Bình công chúa, gã mặc dù có hậu thuẫn vững chắc, nhưng đối với người khác khá khiêm tốn, không xâm phạm lợi ích của người khác, và đối đãi với mọi người cũng không tệ. Lý Trân cười hướng đến gã gật gật đầu, cũng uống hết chén rượu.

Lúc này, Hàn Chí Thọ cười nói:

- Ty chức còn có một câu muốn nói với tướng quân, không biết tướng quân có thời gian.

Lý Trân nao nao, nhưng vẫn là cùng gã ra đại sảnh. Lý Trân cười hỏi:

- Hàn Tướng Quân muốn nói với ta cái gì?

Hàn Chí Thọ thấy không người, liền thấp giọng nói với Lý Trân:

- Công chúa điện hạ ở lầu ba Liên Hoa chờ tướng quân, nàng bảo ta báo với tướng quân một tiếng, nàng có chuyện quan trọng muốn cùng tướng quân bàn bạc.

Hóa ra là Thái Bình công chúa muốn tìm mình. Lý Trân nghĩ, lập tức hiểu được, Thái Bình công chúa hôm nay nhất định đã gặp Lý Đán.

Hắn quay đầu lại vỗ nhẹ Trương Lê một cái, ý chỉ lên lầu ba của quán.

Quán rượu tổng cộng có bốn tầng, toàn bộ tầng ba đều là nhà một gian, ở giữa đều bố trí được vô cùng xa hoa, rất nhiều khách là người có thân phận địa vị cao đều đến đây ăn cơm.

Lý Trân đi thẳng tới tận cùng bên trong có một gian phòng ốc. Hắn gõ cửa, cửa mở, bên trong không ngờ là Cao Tiễn, điều này làm cho Lý Trân cảm thấy bất ngờ. Cao Tiễn cười cười:

- Công chúa điện hạ ở bên trong chờ ngài, mời tướng quân vào!

Lý Trân đi vào phòng, nhìn Cao Tiễn cười nói:

- Chúc mừng Cao huynh thăng chức Hình Bộ Thị lang.

- Đâu có! So với tướng quân, ta còn kém xa lắm.

Cao Tiễn khiêm tốn hai câu, nhưng nét mặt lại không che được vẻ hoan hỉ, mới nhập sĩ sáu năm liền đã thăng làm Hình Bộ Thị lang, y lên chức rất nhanh khiến đại đa số quan viên thất sắc.

- Cao lang, người đang cùng Lý tướng quân nói gì vậy, còn không mau mời hắn vào!

Trong phòng vang lên tiếng của Thái Bình công chúa.

Lý Trân và Cao Tiễn nhìn nhau, hai người cười một tiếng, Lý Trân bước nhanh vào phòng. Trong phòng ngọn đèn tối, trên cửa vải màn dày, che cực kỳ chặt, làm cho người ta có cảm giác bị đè nén, như ở nhà lao, nhưng ở bàn nhỏ Thái Bình công chúa ngồi lại không có cảm giác đó, nàng vẻ mặt tươi cười chăm chú nhìn Lý Trân.

Lý Trân hai năm trước đã gặp Thái Bình công chúa, tuy rằng so với hai năm trước thay đổi không nhiều, nhưng so với năm năm trước, nàng béo lên rất nhiều, hai má dưới thịt rũ xuống, hai mắt dài và nhỏ hơn, đầy đặn và mập mạp hơn. Chỉ cách nhau một đường, Thái Bình công chúa dường như vượt qua tuyến này.

Lý Trân vội vàng tiến lên khom người thi lễ:

- Ty chúc tham kiến Công chúa điện hạ!

- Lý tướng quân, chúng ta đã năm năm không gặp!

Thái Bình công chúa đã quên hai năm trước bọn họ đã từng gặp qua, Lý Trân cũng không nhắc nhở, cười nói:

- Nhiều năm không gặp, Công chúa phong thái càng ngày càng hơn trước.

- Ai! Người đừng khách lệ ta, ta làm sao còn có cái gì gọi là phong thái, đã thành lão thái bà rồi.

Tuy nói vậy, nhưng Lý Trân khen khiến trong lòng nàng vô cùng phấn khích, nàng vội vàng nói:

- Lý tướng quân mau ngồi xuống.

Lý Trân thi lễ, ngồi xuống kế bên. Cao Tiễn ngồi đối diện Lý Trân, gã là quân sư của Thái Bình công chúa, bình thường bàn bạc những chuyện lớn gã cũng sẽ tham gia, điểm ấy Lý Trân cũng biết. Thái Bình công chúa đem kế hoạch của mình nói với Cao Tiễn, cũng chẳng có gì lạ.

- Lý tướng quân, uống trà giải rượu trước đi!

→ - Đa tạ công chúa điện hạ quan tâm, ty chúc không sao, vẫn vô cùng tỉnh táo.

- Vậy là tốt rồi!

Thái Bình công chúa lấy kế hoạch mà Lý Trân viết ra, chậm rãi nói:

- Phần kế hoạch này ta đã xem tỉ mỉ rồi, nhìn chung ta đồng ý, tuy nhiên ở phần chi tiết, ta cảm thấy vẫn có chút không ổn, Lý tướng quân có cảm thấy như vậy không?

- Ta biết!

Lý Trân khẽ cười nói.

- Người biết?

Thái Bình công chúa có chút ngạc nhiên.

Lý Trân hạ thấp người nói:

- Dù sao ty chức rời khỏi Lạc Dương cũng đã năm năm rồi, rất nhiều chuyện không hiểu rõ lắm, cho nên ta làm ra phương án không ở trong trường hợp của ta, ta đang đợi cùng Vương điện hạ hoặc là Công chúa điện hạ sửa sang lại chút ít.

Thái Bình công chúa gật gật đầu:

- Ta phát hiện có hai điểm chủ yếu không ổn, một là để hoàng huynh của tự mình ra mặt, điều này mạo hiểm rất lớn, một khi bị Thánh Thượng biết, huynh ấy sẽ gặp phiền toái lớn, mặt khác lại không đủ sức thuyết phục, cho nên ta cảm thấy nên do ta ra mặt, đây là thứ nhất.

Lý Trân không nói gì, kỳ thật hần không đồng ý với cách nói của Thái Bình công chúa, không cho Lý Đán ra mặt không phải là bởi vì có mạo hiểm, mà là Thái Bình công chúa tự mình nghĩ thay Lý Đán ra mặt, nhưng Lý Trân cũng không có kiên nhẫn nữa, hần gật đầu nói:

- Vậy điểm thứ hai?

- Điểm thứ hai chính là đối với phương án thứ hai, nên kịch liệt một chút. Ta dám khẳng định, nhị Trương nhất định sẽ phản công, là bởi vì người không biết hai người bọn họ ngang ngược cỡ nào, trước kia Tiết Hoài Nghĩa đối với bọn họ, đã là kiến gậy voi rồi.

- Công chúa là có ý gì, muốn hủy phương án thứ nhất?

- Cũng không phải.

Cao tiến ở bên cạnh tiếp lời nói:

- Ý của Điện hạ là cho bọn hần chút giáo huấn là điều cần thiết, nhưng không thể chỉ cấp giáo huấn không để cho ngon ngọt. Công chúa điện hạ muốn ở chuyện này về sau, Tương Vương, và Lư Lăng Vương cùng dâng thư đề cử nhị Trương làm Thân vương, để nhị Trương cảm nhận được, hợp tác với hoàng tộc mới có lợi, như vậy bọn họ cũng sẽ không đi theo Võ Tam Tư, nhất định sẽ cho mình một đường lui.

Lý Trân trầm tư một lát, đề nghị này kỳ thật chính là thủ đoạn cà rốt và cây gậy, phải có đánh, mới có hiệu quả. Lý Trân gật gật đầu:

- Ta đồng ý đề nghị của Công chúa điện hạ.

Thái Bình công chúa mừng rỡ:

- Một khi đã như vậy, ta sẽ phái ba mươi lính tinh nhuệ cho Lý tướng quân sử dụng, dựa theo phương án của Lý tướng quân mà thi hành.

Lý Trân vốn muốn nói, có Nội vệ như vậy đủ rồi, nhưng nói đến miệng rồi hần lại nuốt trở vào, Thái Bình công chúa phái người của nàng đến thực thi kế hoạch, tất nhiên là có suy nghĩ của nàng, mình cũng không thể nói được. Lý Trân đứng dậy hành lễ nói:

- Vậy ty chức sẽ chờ tin tức điện hạ.

Lý Trân đi rồi, Cao Tiến đóng cửa trở lại buồng trong, gã có chút không hiểu hỏi:

- Điện hạ sao lại phái người của mình đi tham dự việc này, nếu chẳng may bị người khác phát hiện, chẳng phải là sẽ liên lụy Công chúa sao?

Thái Bình công chúa thần nhiên nói:

- Ta đương nhiên biết, tuy nhiên chuyện này ta đều có nguyên do, người không cần hỏi nữa.

Dừng một chút, Thái Bình công chúa vừa cười nói:

- Lý Trân là con rể Địch Nhân Kiệt, mà Địch Nhân Kiệt là thủ lĩnh phái thanh lưu, chúng ta nhất định phải tranh thủ ông ta.

Lý Trân về tới lầu hai, trong lầu hai lại ồn ào náo nhiệt như trước. Các tướng lĩnh Nội vệ khó được vắng khoải như vậy, đều tận tình địa uống rượu ăn thịt, Lý Trân vừa đi đến cửa, thấy Triệu Thu Nương đứng ở cầu thang lầu bên, cười hỏi:

- Tướng quân không sao chứ!

Lý Trân từ trong ánh mắt nàng đã đoán ra, nàng đã biết hắn lên lầu ba, liền chỉ trên lầu cười nói:

- Ta đi tìm đại tỷ, nhưng tỷ ấy không ở trên lầu.

Cũng không phải Lý Trân không tin Triệu Thu Nương, mà là hắn biết Triệu Thu Nương là người của Thượng Quan Uyển Nhi. Năm đó hắn đi Tung Sơn, Thượng Quan Uyển Nhi sắp xếp Triệu Thu Nương đi theo hắn, cũng đủ để nhìn ra Triệu Thu Nương đối với Thượng Quan Uyển Nhi rất quan trọng, nhưng không rõ nguyên nhân nào đó, Triệu Thu Nương vẫn nghiêng về hắn.

Nhưng dù sao khi xa cách năm năm, dù cho quan hệ như thế nào cũng sẽ dần dần phai nhạt, nhưng Triệu Thu Nương là ích lợi của Thượng Quan Uyển Nhi ở Nội Vệ, dù vậy nhưng vẫn không có gì thay đổi.

Lý Trân không muốn Thượng Quan Uyển Nhi biết mình đã cùng Thái Bình công chúa gặp nhau, hắn không thể chọc giận người phụ nữ này.

- Lý Tuyền vừa mới về rồi, người đương nhiên tìm không thấy cô ta, nhưng ta ở phía sau cửa nhìn thấy xe ngựa của Thái Bình công chúa.

Triệu Thu Nương nhìn Lý Trân nói.

Trong lòng Lý Trân ngầm thở dài, hắn vẫn không thể gạt được sự khôn khéo Triệu Thu Nương, hắn trầm ngâm chốc lát nói:

- Thu Nương đại tỷ dự tính nói chuyện này cho Thượng Quan xá nhân sao?

381. Chương 379: Hung Án Ở Sơn Trang

Triệu Thu Nương nhẹ nhàng lắc đầu:

- Ta sẽ không nói cho nàng biết, nhưng ta phải nhắc nhở người, Thái Bình công chúa không phải đơn giản như người nghĩ, tâm địa và lòng dạ cùng với thủ đoạn hống hách người ta ngay cả Thượng Quan xá nhân cũng phải tránh xa nàng ba thước, người không nên để nàng lợi dụng, cuối cùng hại chính mình.

Triệu Thu Nương nói trúng lo lắng của Lý Trân, Thái Bình công chúa đến nay kiên trì dùng tâm phúc của nàng làm việc, làm cho trong lòng Lý Trân hơi bất an, lúc này Triệu Thu Nương nói những lời này, khiến Lý Trân nhất thời trầm ngâm.

Triệu Thu Nương đi lên trước chậm rãi nói:

- Ta chỉ là có thiện ý nhắc nhở, nếu người còn tin ta, ta sẽ phái hai mươi binh sĩ bí mật giúp người. Nếu người lo lắng quan hệ ta và Thượng Quan Xá Nhân, ta nghĩ người nên tìm Trương Lê, hắn nhất định sẽ toàn lực giúp người.

Lý Trân ngẩng đầu nhìn chăm chú vào Triệu Thu Nương, nhìn ánh mắt nàng toát lên sự chân thành, như ánh mắt mà nhiều năm trước đã gặp, trong lòng Lý Trân trở nên ấm áp, hắn gật gật đầu cười nói:

- Vậy làm phiền Thu Nương đại tỷ rồi. ...

Giữa trưa ngày mai, ở gần trong quán rượu Bạch Vân chợ Nam, một gã nam tử ngoài năm mươi tuổi ngồi một mình ở lầu hai phía trước cửa sổ uống rượu, người này tóc đã hoa râm, nhưng dáng người rất thấp bé, từ phía sau lưng nhìn lại, y tựa như một đứa bé con, tuy nhiên người này cũng là nhân vật lợi hại, y là Minh tiên sinh quân sư của Võ Tam Tư.

Đúng là Minh tiên sinh bày mưu tính kế ở sau lưng, bày từng đường đi nước bước mới khiến khoảng cách Võ Tam Tư tới ngôi vị Thái Tử càng ngày càng gần, chỉ còn lại có một bước ngắn.

Minh tiên sinh đã thay Võ Tam Tư nghĩ một bước cuối cùng, tháng sau Thánh Thượng muốn đi Tung Sơn phong thiện, mà khi đó chính là cơ hội tốt nhất tuyên bố ngôi vị Thái Tử. Nghĩ đến Võ Tam Tư trở thành Thái Tử, Minh tiên sinh trong lòng cũng có chút đắc ý, có thể trở thành đế sư, cũng là thành tựu lớn mà người ta có thể nghĩ tới.

Nhà này tương đối gần quán rượu Bạch Vân của Minh tiên sinh, đi bộ chỉ cần nửa nén hương, hơn nữa y thích rượu nho của nơi này, ở trong rượu được cho thêm một loại hương liệu, khiến rượu nho đậm đà lại có một loại mùi kỳ diệu, rất được Minh tiên sinh đam mê. Y gần như cứ hai ba ngày sẽ đến uống mấy chén.

Lúc này, một gã hầu rượu bưng hũ rượu và chén đĩa bước nhanh đi lên, cúi đầu khom lưng cười nói:

- Đã khiến Minh tiên sinh đợi lâu.

Minh tiên sinh dường như chưa từng gặp qua gã, liền cười hỏi:

- Người là người mới hay sao?

- Tiểu nhân bình thường phụ trách lầu ba, hôm nay Tứ Lang ngã bệnh, cho nên tiểu nhân tạm thời thay hẳn một ngày. Minh tiên sinh có trí tuệ nhất của Đại Đường chúng ta, chưởng quầy thường xuyên nhắc tới ngài.

Minh tiên sinh thích người khác nịnh hót, đây là nhược điểm lớn nhất của y, cái này có liên quan đến sinh lý thiếu hụt của y, bất kể là hầu rượu hay là người ở địa vị cao quý, chỉ cần nịnh nọt, y đều đã hết sức cao hứng. Minh tiên sinh rất đắc ý, lấy ra một xâu tiền đưa cho hầu rượu nói:

- Chút tiền thưởng này cho người.

- Đa tạ tiên sinh, đa tạ!

Tửu bảo nhận tiền,

xoay người đi rồi. Khi hầu rượu xoay người trong nháy mắt, khóe miệng của gã lộ ra một tia cười lạnh khó có thể phát hiện ra.

Minh tiên sinh rót cho mình một ly, lại có thêm mỗi ngon, y dường như cảm thấy hôm nay rượu càng thêm rất đậm đà, đem rượu trong chén uống một hơi cạn sạch.

Ở huyện Y Khuyết hướng nam Lạc Dương có một trang viên chiếm đất năm mươi khoảnh, tên là Sơn Trang Thanh Câu. Trang Viên này dựa núi cạnh sông, phong cảnh cực kỳ hữu tình, vẫn luôn là một trong những trang viên của hoàng thất, chủ nhân trang viên vốn là Võ Tam Tư, nhưng hai năm trước, Võ Tam Tư vì lấy lòng huynh đệ Trương Thị nên đem tòa Trang Viên này tặng cho tông đệ Trương Cảnh Hùng của huynh đệ Trương Thị.

Trương Cảnh Hùng nguyên là một gã vô lại của phố phường Lạc Dương, hết ăn lại nằm, cả ngày không làm việc đàng hoàng, lại ham cờ bạc, quần cùng nhất đã từng đem thê tử đi gán nợ ở sòng bạc, bị người phỉ báng.

Nhưng từ khi huynh đệ Trương Thị bỗng nhiên một bước lên mây, Trương Cảnh Hùng cũng là gà chó lên trời, nhaoáng một cái được phong làm Thiên Ngưu Vệ Trung Lang Tướng, được ban cho vô số vàng bạc, hơn nữa rất nhiều người đưa tiền đưa lễ vật đến lấy lòng, gã lập tức phát tài, bắt đầu trở thành một quyền quý cự phú của Lạc Dương.

Có lẽ nguyên nhân sợ nghèo từ trước, Trương Cảnh Hùng làm quan hứng thú không lớn, lại tham tiền như mạng, gã đem tất cả vàng bạc đều cất chứa ở Thanh Câu Sơn Trang, mỗi ngày trước khi đi ngủ đều phải đếm lại một lần.

Gã có tật xấu khác là thích đi dạo thanh lâu, trước kia chính là khách quen của thanh lâu. Hiện tại có tiền, lại không kiêng nể gì, cả ngày đều ở ngõ Yên Hoa Liễu, thế cho nên khi bị Ngôn Quan buộc tội, huynh đệ Trương Thị cũng rất mất mặt vì gã, liền khuyên gã.

Trương Cảnh Hùng mặc dù kiềm chế, không đi dạo thanh lâu, nhưng tật xấu thích kỹ nữ lại không đổi được, gã luôn cho xe chở kỹ nữ từ Lạc Dương mang đến Trang Viên, chẳng phân biệt ngày hay đêm hầu hạ gã uống rượu mua vui.

Hôm nay cũng như thường ngày, Trương Cảnh Hùng đang ở trong đại đường uống rượu mua vui với hơn mười kỹ nữ. Gã thích ném thẻ vào bình rượu, giữ chặt hơn mười người kỹ nữ và cùng gã ném thẻ vào bình rượu. Ném trúng, thưởng một xâu tiền, ném không trúng hoặc là phạt một chén rượu, hoặc là cởi một bộ y phục, chỉ nghe trong đại sảnh tiếng cười không ngừng, Trương Cảnh Hùng cũng đắc ý cười to.

Nhưng vào lúc này, mười mấy tên áo đen đã lẻn vào sơn trang, bọn họ ra tay ác độc, gặp người liền giết, chỉ trong chốc lát thị nữ trong sơn trang bị giết sạch sẽ, cuối cùng chỉ còn hơn mười trong đại sảnh. Người cầm đầu chỉ vào đại sảnh vung tay lên, mười mấy tên áo đen cùng nhau lao vào, tiếng kêu thảm thiết, thất thanh.

Trương Cảnh Hùng vừa mới chạy hai bước liền bị tên áo đen cầm đầu một cước đá ngã lăn, Trương Cảnh Hùng sợ tới mức hô to:

- Ta cho người tiền!

Tên cầm đầu áo đen dữ tợn cười một tiếng:

- Tiền ta sẽ lấy đi, nhưng mạng của người cũng muốn lấy!

Gã vung một đao cắm vào ngực Trương Cảnh Hùng. Trương Cảnh Hùng kêu thảm một tiếng, lập tức khí tuyệt bỏ mạng.

Lúc này, trong đại sảnh các kỹ nữ còn lại đều bị giết sạch, tên áo đen cầm đầu nói:

- Đến phòng thư, đem toàn bộ vàng bạc châu báu của hắn lấy đi!

Mười mấy tên áo đen lập tức chạy đến thư phòng, bọn họ dường như biết được nơi để châu báu của Trương Cảnh Hùng. Tên áo đen cầm đầu trước khi rời đi, y nắm tay Trương Cảnh Hùng lên, rạch một chút máu, trên mặt đất viết vài chữ, 'Kẻ giết người, Lư.'

Nhưng đằng sau không viết gì thêm, tên áo đen nhanh chóng rời đi, máu tanh tràn ngập đại sảnh...

Tin tức Thiên Ngưu Vệ Trung Lang Tướng Trương Cảnh Hùng bị giết nhanh chóng truyền ra, lập tức đánh động vua và dân chúng. Mọi người đều cảm thấy không thể tin có người dám giết huynh đệ của Trương Xương Tông và Trương Dịch Chi, đây quả thực là to gan lớn mật, không ngờ toàn bộ tiền tài Trương Cảnh Hùng bị cướp đi, càng làm cho mọi người đem lòng nghi ngờ, chẳng lẽ là trộm cướp gây nên sao?

Nhưng một số đại thần vẫn giữ vững sự trầm tĩnh, sự quyền thế của huynh đệ Trương Thị ở Đại Đường, hiếm có người không biết, nếu biết còn ra tay, đây không phải đơn giản là trộm cướp, cướp đi tiền tài chẳng qua là che giấu tai mắt người khác, mục đích thực sự cũng là kiếm chỉ huynh đệ Trương Thị, đây là đòn cảnh cáo cho huynh đệ Trương Thị.

Triều đình và dân chúng đều bình luận, nhưng huynh đệ Trương Thị lại nằm ngoài dự đoán của mọi người vẫn giữ sự trầm mặc, rất nhiều người còn nhớ rõ, năm trước bởi vì Cao Diên Phúc chỉ nói một câu nói, Thánh Thượng phải bảo trọng long thể, huynh đệ Trương Thị liền không buông tha, giận dữ, gần như muốn giết Cao Diên Phúc. Mà lần này, huynh đệ bọn họ bị giết, bọn họ lại có thể không kêu lên một tiếng, điều đó cũng làm cho người ta thấy kì quái.

Thái Sơ Cung Dao Quang điện, nơi này vốn là tẩm điện của Tiết Hoài Nghĩa. Sau khi Tiết Hoài Nghĩa chết, nơi này để không khoảng vài năm, nhưng bây giờ thành tẩm điện hậu cung của huynh đệ Trương Thị. Huynh đệ Trương Thị và Tiết Hoài Nghĩa bất đồng, Tiết Hoài Nghĩa thích náo nhiệt còn huynh đệ Trương Thị thích yên tĩnh, không thích ánh sáng.

Yêu cầu của y khiến điện Dao Quang trở nên âm trầm yên tĩnh, hầu hạ y mấy trăm thái giám và cung nữ cũng không dám thở mạnh, cả ngày giữ mũi chân đi thật cẩn thận, sợ đi phát ra một chút âm thanh.

Lúc xế chiều, một gã thái giám bước nhanh đi vào đại điện, mặc dù gã đi nhanh, nhưng dưới chân lót đầy giày mềm, khiến cho gã đi đường không phát ra âm thanh, gã đi đến một gian phòng lớn, chỉ chỉ cửa phòng đóng chặt, hạ giọng hỏi một thái giám đứng ở cửa:

- Bọn họ thế nào?

Thái giám này cũng hạ giọng nói:

- Buổi sáng đều không có ai đi ra.

Thái giám này do dự một chút, nhẹ nhàng gõ cửa:

- Thánh Thượng mời hai vị tướng quân qua.

Trong phòng, hai gã nam tử trẻ tuổi quần áo đẹp đẽ, tô son điểm phấn ngồi đối diện nhau. Hai người này đúng là huynh đệ Trương Xương Tông và Trương Dịch Chi. Trương Cảnh Hùng bị giết cũng không khiến hai người giận tím mặt, ngược lại khiến hai người kinh hoàng sợ lên, bọn họ đều ý thức được, Trương Cảnh Hùng bị giết tuyệt không phải người bình thường gây nên, là do thế lực cường đại nào đó đang cảnh cáo bọn họ.

Trương Thị bình thường dựa vào Võ Tắc Thiên tác oai tác quái, nhưng trong lòng bọn họ lại vô cùng tự ti, bọn họ biết rõ một khi Võ Tắc Thiên qua đời, có người sẽ khai trừ bọn họ, cho nên khi Võ Tam Tư hứa hẹn nguyện ý lâu dài cho bọn họ vinh hoa phú quý, bọn họ liền động lòng, bắt đầu ở trước mặt Võ Tắc Thiên liêu minh nói Võ Tam Tư thật là tốt, giết giặc Võ Tắc Thiên lập Võ Tam Tư làm Thái Tử.

Võ Tắc Thiên đắm chìm vào xác thịt với huynh đệ Trương Thị không ngờ đánh mất lý trí, đáp ứng nhu cầu hoang đường của bọn họ, chuẩn bị lập Võ Tam Tư làm Thái Tử. Huynh đệ Trương Thị cũng cao hứng vạn phần, cho rằng mình từ nay về sau sẽ vô tư thoải mái.

Không ngờ huynh đệ bọn họ Trương Cảnh Hùng bị giết, giống như một chậu nước lạnh đón đầu tạt xuống, khiến cho bọn họ hốt nhiên ý thức được, Võ Tam Tư cũng không phải tuyệt đối tin cậy. Nhưng Trương Cảnh Hùng chết ở trong trang viên của Võ Tam Tư, ngay cả Võ Tam Tư đều không bảo đảm cho hắn, chẳng lẽ Võ Tam Tư còn có thể giữ được chính mình.

- Làm sao bây giờ?

Trương Dịch Chi giọng khàn khàn hỏi.

- Là ai làm?

Trương Xương Tông lăm lăm lầu bầu:

- Hoặc là Lý thị hoàng tộc, hoặc chính là quân binh.

Nhắc tới quân binh, hai người đều rung mình một cái, bọn họ không hẹn mà cùng nghĩ đến, quân binh căn bản không ủng hộ Võ Tam Tư, nếu Võ Tam Tư đăng cơ, quân binh sẽ đứng lên tạo phản sao?

Hai huynh đệ nhìn nhau, bọn họ ủng hộ Võ Tam Tư quá sớm, không có suy xét thế lực khác phản kích, khả năng hơi thất sách, cách làm chính xác là chờ bọn họ đánh ván cờ cuối cùng, đại cục đã định rồi mới tổ thái độ ủng hộ ai, thà rằng dẹt hoa thêu gấm, tuyệt không đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi.

Lúc này, ngoài cửa thái giám truyền đến:

- Bệ hạ tìm hai vị tướng quân!

Hai người và quân binh một chút quan hệ đều không có, tuy nhiên cũng được phong làm Quan quân Đại tướng quân, đây là danh hiệu 'Tướng quân' mà Võ Tắc Thiên rất ưa thích, bà thích nam nhân đều phải phong làm tướng quân. Trương Xương Tông thở dài nói:

- Trước tiên phải đi xem bà ta nói như thế nào!

Hai người đứng lên, cùng nhau đi thư phòng của Võ Tắc Thiên.

382. Chương 380: Liên Tục Tạo Áp Lực

Trong ngự thư phòng, Võ Tắc Thiên giận dữ. Ngự Sử Trung Thừa Cát Húc phụ trách điều tra vụ án bị Trương Cảnh Hùng sát hại mang báo cáo điều tra tới, trong báo cáo có một tin làm người ta chấn động, Trương Cảnh Hùng lúc sắp chết dường như muốn viết ra tên hung thủ, 'Kẻ giết người, Lư... ', người bình thường đều sẽ nghĩ tới Lư Lăng Vương, bao gồm Võ Tắc Thiên cũng sẽ nghĩ tới hướng này.

Đứng bên cạnh là Thượng Quan Uyển Nhi và Võ Tam Tư. Nét mặt của Thượng Quan Uyển Nhi ngưng trọng, trong ánh mắt tràn đầy lo lắng, nàng biết rằng tình thế này bất lợi đối với Lý Hiền, bất kể là không phải Lý Hiền gây nên, nhưng chỉ cần mấy chữ bằng máu này, khả năng là cuối cùng cũng làm cho Lý Hiền chịu tội.

Trái ngược với Thượng Quan Uyển Nhi, mấy chữ bằng máu kia khiến Võ Tam Tư trở lên cuồng loạn nói:

- Bệ hạ, nhân chi tướng tử, Trương Cảnh Hùng trước khi chết lưu lại chỉ chứng nhận tất nhiên là thật, việc này không phải Lư Lăng Vương gây nên, nhưng tất nhiên có liên quan đến Lư Lăng Vương, mời bệ hạ hạ chỉ điều tra phủ Lư Lăng Vương, xem tài sản bị cướp đi có ở trong vương phủ hay không.

Võ Tam Tư thấy mình được lợi trong chuyện này, Trương Cảnh Hùng bị giết, huynh đệ Trương thị sao có thể từ bỏ ý đồ, y nhất định phải lợi dụng cơ hội này hoàn toàn diệt trừ Lư Lăng Vương Lý Hiền, con đường đi đến ngôi vị Thái tử của y đã ít chướng ngại hơn rất nhiều.

Thượng Quan Uyển Nhi không thể nhịn được nữa, bác bỏ lời của Võ Tam Tư nói:

- Lương Vương điện hạ liên tưởng thật sự là phong phú, viết là Lư, nhất định là Lư Lăng Vương gây nên, nếu viết là chữ Lương, vậy là Lương Vương gây nên hay sao?

- Người. Người quả thực chính là nói bậy bạ rồi.

Võ Tam Tư chỉ vào Thượng Quan Uyển Nhi tức giận nói.

Thượng Quan Uyển Nhi không quan tâm lời nói của Võ Tam Tư, nắm với Võ Tắc Thiên:

- Bệ hạ, một chữ Lư cũng không thể nói lên vấn đề gì, cũng không thể nói đó chính là Lư Lăng Vương. Cho dù Lư Lăng Vương có ý đồ như vậy, làm sao chứng minh mấy chữ đó chính là Trương Cảnh Hùng viết. Bệ hạ, Lư Lăng Vương mấy năm này sức khỏe không tốt, mọi người đều biết, ông ta sao có tâm đi giết Trương Cảnh Hùng?

Võ Tam Tư lạnh hừ lạnh một tiếng:

- Hắn có ý đó, không có nghĩa là bên cạnh hắn không có người có ý đó.

- Đủ rồi!

Võ Tắc Thiên tức giận quát một tiếng, hai người đã ngừng cãi vã. Hai năm qua bà cảm thấy đã già đi rất nhiều, sức khỏe cũng không tốt như trước, tinh thần không tốt, Võ Tam Tư và Thượng Quan Uyển Nhi cãi vã, khiến bà rất đau đầu, bà mất hứng hỏi:

- Hai vị Trương tướng quân sao vẫn chưa tới?

- Bệ hạ, chúng thần tới rồi!

Huynh đệ Trương thị bước nhanh đi vào thư phòng, cùng nhau quỳ xuống

- Thần tham kiến bệ hạ!

- Đứng lên đi!

Võ Tắc Thiên khoát tay:

- Trẫm đã nói bao nhiêu lần, không cần quỳ nữa, các khanh đều không nghe.

- Quỳ trước bệ hạ, huynh đệ chúng thần cam tâm tình nguyện.

Trong lòng Võ Tắc Thiên lập tức vui vẻ trở lại, lại thấy hai người mắt sáng răng trắng tinh, ngời ngời khác thường, trong lòng lại trùu mến không ngừng, vậy tay nói:

- Các khanh đứng phía sau trẫm.

Nhị Trương tức khắc đứng phía sau Võ Tắc Thiên, thuận tay đâm vai giúp bà. Trong lòng Võ Tắc Thiên cực kỳ vui mừng, giữ chặt tay hai người nói:

- Trẫm biết trong lòng các người đau đớn, các người yên tâm, trẫm nhất định sẽ đòi lại công bằng cho các người.

Thượng Quan Uyển Nhi thấy Thánh Thượng như gà mẹ che chở hai con gà con, thở dài trong lòng một tiếng, ‘Thánh Thượng đã hoàn toàn bị hai người kia mê hoặc rồi.’

Lúc này, Võ Tam Tư a dua nói:

- Hai vị Đại tướng quân, Ngự Sử Đài đã điều tra được một chút manh mối, Cảnh Hùng tướng quân trước khi chết, viết, ‘Kẻ giết người, Lư của Lư Sơn.’

Nói xong, Võ Tam Tư nhìn huynh đệ Trương thị chờ đợi. Võ Tắc Thiên lại dịu dàng hỏi bọn họ nói:

- Các khanh nghĩ thế nào?

Ý này, chỉ cho hai người rằng là Lư Lăng Vương gây nên. Võ Tắc Thiên vừa muốn nói, Thượng Quan Uyển Nhi lập tức khấn trương, nàng muốn nói vài lời, lại cũng không biết nói từ đâu.

Trương Xương Tông và Trương Dịch Chi nhìn nhau. Trương Xương Tông lẩm bẩm nói:

- Thật ra..thật ra Trương Cảnh Hùng không biết chữ.

Những lời này thực ngoài dự đoán của mọi người, tất cả mọi người ngây ra, nếu Trương Cảnh Hùng không biết chữ, mấy chữ bằng máu kia hiển nhiên có ai đó vu oan rồi.

Võ Tam Tư không để ý đến thay đổi thái độ của Huynh đệ Trương thị. Y vẫn như cũ đắm chìm trong suy nghĩ lật đổ Lý Hiển. Võ Tam Tư lập tức vội la lên:

- Ta cùng Cảnh Hùng tướng quân từng có tiếp xúc qua, hẳn tuy rằng không biết nhiều chữ lắm, nhưng hẳn vẫn biết viết một ít chữ, mấy chữ này rất đơn giản, hẳn sẽ biết viết.

Thượng Quan Uyển Nhi lại nhẹ nhàng thở dài, xem ra huynh đệ Trương thị không hề muốn theo đuổi việc này đến cùng, tuy rằng làm cho nàng cảm thấy kinh ngạc, nhưng ít ra Lư Lăng Vương tạm thời an toàn, nàng biết điều lùi lại một bước, không nhiều chuyện nữa.

Võ Tắc Thiên cũng rất kinh ngạc, đây cũng không phải là tính cách ân oán rõ ràng của nhị Trương. Bà suy nghĩ một chút, liền hiểu được, đây là họ sợ bà khó xử, dù sao Lý Hiển là con của bà, trong lòng Võ Tắc Thiên càng thêm trấn an, hai vị lang quân thật sự có tình người, Võ Tắc Thiên càng muốn thay bọn họ lấy lại công bằng.

Võ Tắc Thiên trầm ngâm một chút, nói với Ngự Sử Trung Thừa Cát Húc đứng ở cửa:

- Cát Trung Thừa, người điều tra lại việc này đi, trẫm cho người thời gian ba ngày, cần phải cho trẫm một câu trả lời.

- Vi thần tuân chỉ!

Võ Tam Tư từ hoàng cung đi ra, vội vàng đi về phủ của y. Mặc dù y khá ngu dốt, nhưng y vẫn thấy có chút không ổn, trước mắt là lúc y đăng cơ lên làm Thái Tử, xảy ra chuyện này, vậy chuyện này và chuyện y đăng cơ phải chăng có liên quan?

Xe ngựa chạy nhanh trên đường cái, Võ Tam Tư tọa trong xe ngựa nghĩ ngợi lung tung. Lúc này, y bỗng nhiên nghe thấy vài câu ca, ‘Võ Tam Tư, hồ Câu Khê, thu nhận ngọc, hại trung lương, nếu làm đế, thiên hạ sụp đổ, Võ thị diệt vong.’

Võ Tam Tư kinh ngạc, gấp giọng lệnh:

- Dừng xe!

Xe ngựa kết một tiếng rồi dừng lại, Võ Tam Tư kéo rèm cửa xe, chỉ vài đứa trẻ con cách đó không xa, nói:

- Bắt mấy nhóc con tới đây cho ta!

Vài tên thị vệ giục ngựa chạy đi, mấy đứa trẻ sợ quá chạy trốn tứ phương. Thị vệ bắt được một đứa trong số đó, không để ý nó khóc lóc kêu gào, ném nó đến trước xe ngựa. Võ Tam Tư giận dữ hỏi :

- Là ai dạy các người hát như thế này, nói!

Đứa bé sợ tới mức cả người run lên, thút tha thút thít nói:

- Đại gia, ở đây đều hát như thế!

Lúc này, càng ngày càng nhiều dân chúng kéo tới. Võ Tam Tư tức giận, y không muốn bị vây xem, ra lệnh:

- Đánh xe ngựa đi!

Xe ngựa chậm rãi khởi hành, bỏ đứa trẻ lại đi hướng nam, mẹ đứa trẻ tiến lên ôm lấy đứa con vội vàng lui về phía sau, bốn phía hơn một ngàn dân chỉ trỏ, bình luận.

Trong lòng Võ Tam Tư cực kỳ tức giận, bài hát thiếu nhi này không giống lời đồn bình thường, cái này gọi là lời tiên tri, là một phương thức hăm dọa rất lợi hại, triều đình nhất định sẽ điều tra ra ngọn nguồn, tra được người nào thì đều là tử tội.

Nhưng về phương diện khác, chỉ cần lời tiên đoán này tồn tại, kẻ bị tạo lời đồn nhất định sẽ chịu ảnh hưởng, tại vì đây là thời điểm y sắp sửa được phong làm Thái Tử, kinh thành xuất hiện lời tiên đoán, cho dù Thánh Thượng tâm ý không đổi, nhưng nhất định sẽ lùi lại việc sắc phong Thái Tử.

Hơn nữa trong khúc hát vừa rồi hát câu hồ Câu Khê, nhận băng ngọc, khiến y nghĩ tới năm đó Ất Vũ Oan đưa khối băng ngọc hiếm có tới, chỉ có rất ít người biết khối băng ngọc kia, không ngờ bây giờ truyền tới đây rồi, cũng chứng tỏ lời tiên đoán là thật, nếu bị Thánh Thượng biết

Võ Tam Tư chợt lạnh cả người, lệnh xe ngựa về phủ. Xảy ra nhiều chuyện như vậy, y muốn tìm Minh tiên sinh thương lượng thật kỹ lưỡng đối sách một chút.

Xe ngựa của Võ Thừa Tự mới đến trước cửa phủ, quần gia liền từ trên bậc thang chạy gấp tới, hoảng sợ hô:

- Vương gia! Minh tiên sinh. .. Minh tiên sinh đã xảy ra chuyện rồi.

- Sao lại thế này, xảy ra chuyện gì?

Trong lòng Võ Thừa Tự cảm thấy lo lắng, vội hỏi.

- Nửa canh giờ trước, tiên sinh bỗng nhiên ngã sấp xuống, đau đớn lẫn lộn, khi y sư được mời đến, tiên sinh đã không được....

- Hiện tại thế nào rồi?

Võ Thừa Tự nắm vạt áo quần gia, hô to.

Quần gia cúi đầu:

- Minh tiên sinh đã đi rồi.

Võ Thừa Tự cảm thấy trước mắt tối sầm, suýt nữa ngã xuống đất.

Màn đêm vừa buông xuống, người đi đường đều về nhà, cho dù không thể về nhà, cũng sẽ tìm một tửu quán ngồi xuống, uống một chén rượu ngon xóa tan đi một ngày mệt mỏi.

Ở trong phường Phúc Lộc bờ nam Lạc Thủy, một chiếc xe ngựa rất bình thường lái vào cửa phường, chiếc xe ngựa này và những chiếc xe ngựa trên đường khác hoàn toàn giống nhau, thậm chí còn hơi cũ, thế cho nên không có ai để mắt đến.

Xe ngựa dừng lại trước một ngõ nhỏ, một người đàn ông trung niên từ trong xe ngựa đi ra, cười hỏi:

- Chính là chỗ này sao?

- Hồi bẩm lão gia, chính là chỗ này.

Tùy tùng vội vàng đi trước tiến vào ngõ nhỏ gõ cửa, người đàn ông trung niên cũng đi vào trong ngõ nhỏ sâu hơn mười bước này.

Ở cuối ngõ nhỏ là một tòa không lớn, ước khoảng hai ba mẫu, trong viện có một cây đại thụ cao vút như che, tùy tùng tiến lên gõ cửa:

- Ai da!

Một nữ nhân trẻ tuổi kêu lên một tiếng, lập tức cửa mở một đường nhỏ.

Là một thiếu phụ bộ dạng thanh tú, nàng nhìn một chút, chần chừ hỏi:

- Các người tìm ai?

Người đàn ông trung niên đi lên trước cười nói:

- Ta tìm tướng quân Tô Hồng Huy, đây là nhà hắn sao?

- Trượng phu của ta ở nhà, nhưng nơi này không có người nào là Tô tướng quân.

Thiếu phụ lạnh lùng nói.

Người đàn ông trung niên mỉm cười:

- Vậy thì đi tìm trượng phu người đi!

Người đàn ông trung niên tay lấy ra tấm thẻ bài, đưa cho thiếu phụ. Thiếu phụ không biết chữ, nàng do dự một chút nói:

- Xin chờ một chút!

Nàng đóng cửa lại, bước nhanh trở về phòng. Tùy tùng giận dữ, muốn phá cửa, người đàn ông trung niên ngăn cản gã:

- Không nên tính toán với một nữ nhân.

Chỉ trong chốc lát, nghe thấy tiếng bước chân dồn dập, giọng một nam tử giận dữ mắng mỏ:

- Sao nàng dám vô lễ như vậy!

Cửa mở, Tô Hồng Huy mặt râu rậm xuất hiện ở cửa, gã quỳ xuống:

- Ty chúc tham kiến Tương Vương điện hạ!

Người đàn ông trung niên này dĩ nhiên là Tương Vương Lý Đán, tìm đến Tô Hồng Huy đó là sách lược thứ hai của Lý Trân, chính diện giao phong, Lý Trân hy vọng Lý Đán tự mình xuất mã. Tuy rằng Thái Bình công chúa muốn thay hoàng huynh tìm đến Tô Hồng Huy, nhưng Lý Đán lại không bằng lòng, nhất định phải tự mình đến, cuối cùng Thái Bình công chúa đành phải nhượng bộ.

Lý Đán khẽ cười nói:

- Nơi này không phải là nơi để nói chuyện, chúng ta có thể đi vào trong không?

Tô Hồng Huy cuống quýt đứng dậy:

- Điện hạ, mời vào!

Gã dẫn Lý Đán và vài tên tùy tùng vào trong, lại lệnh nữ nhân đi pha trà tiếp đãi. Bởi vì Vương Hiếu Kiết chết trận nên Tô Hồng Huy bị truy trách nhiệm, tuy rằng Binh bộ yêu cầu xử tử gã, nhưng Lâu Sư Đức nói đỡ cho gã, nói gã có lập công chuộc tội, cuối cùng Võ Tắc Thiên cách chức gã giáng làm thường dân.

Trong lòng Tô Hồng Huy tràn đầy thiết thòi uất ức, gã hàng năm đều theo gia hương chạy tới kinh thành trình bày chi tiết, nhưng hàng năm đều không có bất kỳ kết quả gì, khiến gã hơi nản chí.

Phủ của Tô Hồng Huy ở kinh thành đã bị Binh bộ lấy đi, gã chỉ có thể ở kinh thành thuê một nhà nhỏ, do tiểu thiếp gã quản lý. Tô Hồng Huy tuyệt đối không ngờ, Tương Vương Lý Đán lại tìm gã, trong lòng gã lập tức sinh ra một tia hy vọng.

383. Chương 381: Giao Phong Chính Diện

Lý Đán ngồi xuống trong phòng, y đánh giá căn phòng một chút cười nói:

- Đường đường là Đại tướng quân sao phòng ốc lại như vậy, như này thì quá khó coi rồi.

Tô Hoàn Huy cười khổ một tiếng nói:

- Điện hạ cứ đùa, ty chức sớm đã bị cách chức, bây giờ chỉ còn là một kẻ bình dân thôi.

- Ồ... Chuyện này thật không may.

Tô Hoàn Huy rút cuộc không kìm nổi, quỳ xuống, rưng rưng nước mắt nói:

- Ty chức thật sự oan uổng, mong Tương Vương điện hạ làm chủ cho ty chức.

- Đứng lên, đứng lên, ngồi xuống từ từ nói.

Lý Đán vội vàng bảo Tô Hoàn Huy đứng dậy ngồi xuống.

Lúc này, tiểu thiếp của Tô Hoàn Huy bưng hai chén trà vào, Tô Hoàn Huy ngồi xuống, lau nước mắt nói:

- Ty chức thất thố, để điện hạ chê cười rồi.

Tiểu thiếp lui xuống, trong phòng chỉ còn lại hai người Tô Hoàn Huy và Lý Đán, Lý Đán thản nhiên nói:

- Ta nghe nói Tô tướng quân bị cách chức là do Vương Hiếu Kiệt tướng quân chết trận, nhưng Tô tướng quân năm nào cũng kêu oan, chẳng lẽ chuyện này thực sự có oan khuất gì?

Tô Hoàn Huy năm đó quả thực không đi phối hợp tác chiến với Vương Hiếu Kiệt đúng theo kế hoạch, khiến cho Vương Hiếu Kiệt bị đại quân Khiết Đan bao vây, gần như toàn quân bị tiêu diệt, trách nhiệm này đã rõ ràng, nhưng trong lòng Tô Hoàn Huy lại hiểu được, không phải là do y không muốn đi cứu viện Vương Hiếu Kiệt, mà là Võ Tam Tư không cho y đi cứu viện, còn phái người đến giám thị mình.

Sau khi chuyện xảy ra, Tô Hoàn Huy đi tìm Võ Tam Tư trình bày, nhưng Võ Tam Tư căn bản là lừa y đi, đến cửa phủ cũng không cho y vào, năm nào y cũng vào kinh để kêu oan, chỉ hy vọng Võ Tam Tư có thể động lòng, cho mình thêm một con đường phát triển, nhà y không có tích góp, lúc tuổi già sẽ vô cùng bị thảm, nhưng cuối cùng kết quả khiến cho y nản lòng thoái chí, Võ Tam Tư tỏ vẻ căn bản không biết y, sai người dùng gậy đánh đuổi mình đi.

Lúc này Tô Hoàn Huy đã không điểm xia đến bất cứ chuyện gì rồi, y liền đem chuyện năm đó Võ Tam Tư bí mật gặp y, lệnh cho y khiến cho Vương Hiếu Kiệt đại bại, lại kể lại tỷ mỉ một lần chuyện không cho phép y đi cứu viện. Lý Đán gật đầu liên tục, đây quả nhiên là một chiêu rất ác độc, Lý Trần vẫn còn nhớ rõ chuyện này, một khi vụ án này bị vạch trần, Võ Tam Tư thực sự sẽ không chịu nổi nữa rồi.

Nghe xong Tô Hoàn Huy kể rõ, Lý Đán lại nói:

- Ta có ý muốn giúp người, nhưng tất cả mọi chuyện phải có chứng cứ, chỉ dựa vào lời nói một phía của người, chỉ sợ ta rất khó thuyết phục Thánh Thượng.

Tô Hoàn Huy do dự, một khi vạch trần chuyện này, y sẽ đắc tội hoàn toàn với Võ Tam Tư rồi, Võ Tam Tư tất nhiên sẽ giết y, y đang cân nhắc thiệt hơn, mình thật sự có thể đắc tội với Võ Tam Tư sao?

Lý Đán nhận ra Tô Hoàn Huy đang do dự, y giờ mới hiểu được vì sao Lý Trân nhất định muốn mình đích thân đến thuyết phục Tô Hoàn Huy, chỉ có hấn tự mình đến, mới có thể loại bỏ sự e ngại của Tô Hoàn Huy với Võ Tam Tư.

Lý Đán khẽ cười nói:

- Ta cũng cho người một lời cam đoan, một khi Lý Đường phục quốc, ta sẽ tiến cử người là Tả vệ đại tướng quân, khai quốc quận công, điều kiện này thấy thế nào?

Tô Hoàn Huy trong lòng kích động, Tương Vương là người có khả năng trở thành Hoàng đế trong tương lai nhất, là hi vọng cuối cùng của y, trong lòng y khẽ động, quyết định đặt tất cả tính mạng của mọi người trong gia đình vào tay Tương Vương, y bình bình dập đầu hai cái, liền lấy ra một cái hộp gỗ từ trong rương nhỏ, trình trọng dâng lên cho Lý Đán.

- Trong hộp có thư năm đó Võ Tam Tư tự tay viết cho ta, bảo ta phải khiến cho Vương Hiếu Kiệt đại bại, lúc ấy để khiến cho bọn chúng tin tưởng, ta ngay trước mặt người của Võ Tam Tư đốt rụi thư giả, lại giữ lại thư thật, vẫn luôn cất giữ năm nay, ta nguyện ý giao nó cho điện hạ.

Lý Đán mừng rỡ, có phong thư này, Võ Tam Tư khó qua cửa ải này rồi...

Mùa xuân năm nay đã được định sẵn là mùa xuân hỗn loạn, bởi vì Võ Tam Tư sắp trèo lên ngôi vị Thái tử mà khiến cho các cuộc tranh đấu ngày càng gay gắt, cửa thành vừa mới đóng không bao lâu, mấy trăm binh lính Thiên Ngưu vệ liền bao vây Lư Lăng Vương phủ, Ngự Sử Trung thừa Cát Húc tiến vào trong Vương phủ.

Hai đứa con trai của Lý Hiến, Lý Trọng Nhuận và Lý Trọng Tuấn chạy ra đón đầu, bọn họ tức giận nói:

- Cát Trung thừa, ngài làm gì vậy, dám mang quân đến bao vây phủ của chúng ta?

Cát Húc cười bồi nói:

- Hai vị công tử đừng tức giận, cho dù đưa cho Cát Húc trăm lá gan, ta cũng không dám đến quấy nhiễu Lư Lăng Vương điện hạ, ta phụng ý chỉ của Thánh Thượng, đến nói vài lời, ta muốn gặp Lư Lăng Vương điện hạ.

Vi Vương phi đi ra từ trong sảnh lạnh lùng nói:

- Vương gia thân thể không khỏe, không tiện gặp người ngoài, người có gì muốn nói thì nói với ta đi.

Cát Húc vội vàng hành lễ:

- Hạ quan tham kiến Vi Vương phi.

Vi Vương phi hừ một tiếng:

- Người không cần giả vờ giả vịt, có chuyện gì cứ nói thẳng ra đi.

Cát Húc cười gượng hai tiếng nói:

- Vương phi làm khó vi thần rồi, vi thần phụng chỉ đến, bởi vì cái chết của Trung lang tướng Trương Cảnh Hùng dính líu đến Lư Lăng Vương điện hạ, Thánh Thượng bảo ta tới nói với Lư Lăng Vương, nếu ngài ấy đồng ý thừa nhận, như vậy có thể giảm nhẹ việc trách tội, một khi chứng cứ chính xác rồi, Thánh Thượng cũng sẽ không quan tâm đến tình cảm mẫu tử nữa, đây là lời nói nguyên vẹn của Thánh Thượng, vi thần đã thuật lại chi tiết, mong Vương phi chuyển đến Vương gia. Còn về phần điều tra phủ đệ, tuy rằng Thánh Thượng đã đồng ý, nhưng vi thần không có lá gan này, vi thần cáo từ trước.

Cát Húc thi lễ, chậm rãi lui xuống. Vi Vương phi ngoài mặt làm như không có chuyện gì, nhưng thực ra trong lòng nàng cũng đang rất loạn, nàng đương nhiên từng nghe nói vụ án Trương Cảnh Hùng bị giết, cũng biết trên hiện trường có chữ bằng máu ám chỉ Lư Lăng Vương, một khi Thánh Thượng thực sự cho rằng Trương Cảnh Hùng bị Lư Lăng Vương giết chết, vậy thì cả nhà họ xong đời rồi, tất cả hi vọng và giấc mộng của nàng đều tan thành mây khói.

Vi Vương phi hận đến nghiến răng, nhìn thấy Cát Húc sắp rời khỏi cửa chính, nàng vội hô to:

- Cát Trung thừa.

- Vương phi còn có chuyện gì sao?

Cát Húc dừng bước cười hỏi.

Vi Vương phi chậm rãi nói:

- Ta nghe nói Lý Trân đã hồi kinh báo cáo công tác, hẳn vừa về, kinh thành đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, Cát Trung thừa không cảm thấy kì quái sao?

Vi Vương phi mơ hồ đoán được chuyện này có liên quan đến Lý Trân, có phải là do Lý Trân vu oan cho Lư Lăng Vương hay không nàng không biết, nhưng vì bảo vệ mình, nàng không tiếc khai ra Lý Trân.

Cát Húc hơi ngẩn ra, lập tức cười nói:

- Hạ quan đã hiểu, đa tạ Vương phi nhắc nhở.

Y xoay người bước đi, Vi Vương phi lại nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Lý Trân, là người bất nhân trước, vậy thì đừng trách ta bất nghĩa.

Cát Húc ra khỏi cửa chính của Vương phủ, liền xoay mình lên ngựa, mang theo mấy trăm binh lính đi về hướng cửa phường. Lúc này, một gã tùy tùng thấp giọng nói:

- Công chúa điện hạ có lệnh, lúc này không cho phép động chạm đến Lý Trân.

Cát Húc gật gật đầu:

- Ta đã hiểu, không cần người nhắc nhở.

Vừa mới đến cửa phường, chỉ thấy từ trong phường có một người đi ra, khom mình thi lễ nói:

- Cát Trung thừa xin dừng bước.

Cát Húc hơi ngẩn ra, y nhìn kĩ một chút, nhận ra người này, là cháu của Vi Vương phi, Vi Bá, có chút giao tình với y, Cát Húc liền cười nói:

- Hoá ra là Vi công tử, có chuyện gì không?

- Cát Trung thừa, xin dừng bước nói chuyện một chút.

Cát Húc xoay người xuống ngựa, cùng y đi đến phía góc, Vi Bá thấp giọng nói:

- Vụ án Trương Cảnh Hùng bị giết quả thật không liên quan gì đến Lư Lăng Vương, tuy nhiên có khả năng liên quan đến trưởng công tử.

- Lý Trọng Nhuận?

Cát Húc ngạc nhiên.

Vi Truyền Bá gật gật đầu:

- Chính là y, y thường nói Thánh Thượng hoang dâm vô đạo, mù quáng tin một phía, nhiễu loạn cương thường đạo lý, y một ngày nào đó sẽ giết Nhị Trương, cho dù không giết được Nhị Trương, cũng muốn giết đám người Lý Cảnh Hùng, mà hôm Lý Cảnh Hùng bị giết, ta tận mắt thấy y phái hơn mười người ra ngoài, tận đến đêm khuya mới trở về.

Trong lòng Cát Húc cảm thấy kì quái, cái này phải có thù hận thế nào mới có thể khiến Vi Bá âm thầm tố giác Lý Trọng Nhuận.

Trên tường Hành Thiện phường ở Lạc Dương có dán một tấm bố cáo rất lớn, gần nghìn người trong phường vây quanh tấm bố cáo, chỉ có người lớn tiếng đọc to, Lương Vương Võ Tam Tư tội ác khó dung, làm chuyện thất đức khắp thiên hạ, sao có thể được làm Thái tử, việc ác lộ ra như sau: “Năm nguyên niên Thượng Nguyên, Đồng Đà phường ở Lạc Dương cháy lớn, hơn một trăm năm mươi người chết cháy, đây thực ra là

do Võ Tam Tư sai người đi phóng hoả vì muốn chiếm chỗ đất này, bây giờ chỗ đất này đã thành biệt trạch của Võ Tam Tư.

Quang Trạch nguyên niên, Lương Châu có nạn đói lớn, Võ Tam Tư nhân cơ hội chiếm đất, dùng một mẫu đất đổi lấy năm lượng gạo, đoạt được một vạn hai ngàn khoảnh đất, gọi là điền trang Lương Vương, đến nay vẫn còn.

- Thực sự có chuyện này.

Có người quát to.

- Hai mươi mẫu đất của nhà ta ở Lương Châu quả thực bị người khác dùng hai thạch gạo cưỡng ép đổi lấy, hoá ra là do Võ Tam Tư làm.

- Vô sỉ.

Mọi người phần nộ quát to, rất nhiều người già nhớ lại năm đó Đồng Đà phường cháy lớn, cháy sạch sẽ, hoá ra là do Võ Tam Tư phái người phóng hoả, đây quả thực là táng tận lương tâm, người như vậy còn muốn làm Thái Tử? Lúc này, vài nha dịch vội vàng hấp tấp chạy tới, dựng thang chuẩn bị xé bỏ cáo trên tường, đám người bị chọc giận, dùng đá đánh về phía mấy tên nha dịch, có người hô to:

- Đám tay sai của Võ Tam Tư, cút ngay.

Mấy nha dịch bị đánh chạy trốn chết.

Không chỉ có Hành Thiện phường, ít nhất có ba mươi phường trong thành Lạc Dương có dán loại bố cáo này, trong một khoảng thời gian ngắn thành Lạc Dương sôi trào.

Ngày hôm sau trời còn chưa sáng, trên đường lớn Lạc Dương liền xuất hiện nhiều chiếc xe ngựa lần lượt vào triều, đèn lồng đỏ màu vỏ quýt, trong đêm tối dễ dàng thấy được, hôm nay ngày mừng năm tháng ba, triều đình cử hành triều hội lớn, tất cả quan viên ngũ phẩm trở lên đều phải vào triều.

Lý Trân cũng không ngoại lệ, hần đóng giữ Tây Kinh, là quan lớn tam phẩm, tất nhiên cũng phải vào triều.

Trời còn chưa sáng, hần đã dậy, Địch Yến cũng dậy từ sớm, chuẩn bị quan phục cho hần, chuẩn bị thức ăn, bận đến mức quay vòng vòng.

Lý Trân tùy tiện ăn chút đồ, liền thay quan phục, hần cười nói với thê tử:

- Không cần phiền phức như vậy, ta cùng với nhạc phụ đi là được rồi.

Địch Yến sửa sang lại quan phục cho hần, lại thở dài nói:

- Phụ thân đã đi trước rồi, ông ấy bảo chàng đi sớm một chút, đừng đến muộn.

Địch Yến có chút oán giận nói:

- Thiếp không hiểu, vì sao sớm như vậy đã vào triều, trời còn chưa sáng, vì sao không để mọi người ngủ thêm một chút, buổi sáng vào triều không tốt hơn sao.

- Chuyện này cũng không còn cách nào khác, nếu triều hội kéo dài quá muộn, vậy cả buổi sáng mọi người cũng không làm được chuyện gì, cho nên đành vất vả một chút, trời chưa sáng đã vào triều, sau khi trời sáng thì triều hội chấm dứt, cũng không ảnh hưởng đến công vụ bình thường.

Lý Trân vừa đi giày vừa cười giải thích:

- Thật ra làm Hoàng đế càng vất vả hơn, mỗi ngày đều phải vào triều sớm, Người cũng sẽ không chịu nổi, làm sao bây giờ? Vậy liền đề bạt vài tướng quốc có thể hiểu được lòng Người, sau đó có thể không cần vào triều sớm, nhưng tướng quốc có thể để mặc Hoàng đế không vào triều sớm phần lớn là gian thần, gian thần cứ như vậy mà xuất hiện.

- Theo như lời chàng nói, gốc rễ của việc xuất hiện gian thần đều là vì Hoàng đế muốn ngủ thêm một lát không muốn vào triều sớm sao?

- Cũng gần như thế.

Lý Trân hôn một cái lên mặt Dịch Yến, cười nói:

- Thời gian không còn sớm, ta đi trước.

Dịch Yến đỏ mặt tiễn Lý Trân ra khỏi phủ, nhìn hẩn ngối lên xe ngựa, hơn mười thân vệ bảo vệ xe ngựa, chạy nhanh về hướng cầu Thiên Tân.

Trời còn chưa sáng, trước Minh đường đã có đầy đại thần đứng túm năm tùm ba, bọn họ đứng túm tùm, đều vây thành vòng tròn thấp giọng nghị luận điều gì đó. Quả thật, hai ngày nay đã xảy ra quá nhiều chuyện, Trương Cảnh Hùng bị giết, trên phố lại truyền ra lời đồn bất lợi với Võ Tam Tư, khiến người ta không thể không suy nghĩ miên man.

- Theo ta thấy, chuyện Trương Cảnh Hùng bị giết và lời đồn về Võ Tam Tư là cùng một chuyện, người vạch ra chuyện này thủ pháp rất cao minh.

- Vấn Chi huynh nghĩ nhiều quá rồi, Trương Cảnh Hùng là huynh đệ của Nhị Trương, có liên quan gì đến Võ Tam Tư đâu?

- Mọi người nghĩ kĩ xem, Võ Tam Tư được ai ủng hộ mới có thể leo lên ngôi vị Thái Tử, không phải là Nhị Trương sao? Giết Trương Cảnh Hùng thực ra chính là để cảnh cáo Nhị Trương, không được làm chuyện sơ suất trước thiên hạ, nếu thế lực của Nhị Trương bị chèn ép, Võ Tam Tư mất đi sự ủng hộ, lại thêm lời tiên tri kia, mọi người cảm thấy Võ Tam Tư còn có thể thuận lợi trèo lên ngôi vị Thái Tử không?

Vài người bưng tỉnh đại ngộ, đều giơ ngón tay cái lên:

- Cao minh, Vấn Chi huynh phân tích rất triệt để, thật sự có chuyện như vậy.

- Nhưng chuyện lời tiên tri về Võ Tam Tư là chuyện gì?

- Ta cảm thấy trong lời tiên tri rất nhiều chuyện đều là thật, mọi người có nhớ đến cái chết năm đó của Lý Tận Trung không? Chết rất kỳ quái, cứ thế chết đi, lúc đó hai ngày trước khi Lý Tận Trung chết, có người chỉ ra là có người Khiết Đan ra vào phủ đệ của Võ Tam Tư, ta cảm thấy chuyện này nhất định có liên quan đến y, còn có Băng Ngọc, mọi người còn nhớ không? Võ Tam Tư từng khoe y có một khối băng ngọc cực kì hiếm, ta hoài nghi là do người Khiết Đan tặng cho.

- Vấn Chi huynh, còn có đám bố cáo ở Lạc Dương, quả thực là tội ác tày trời, sự phẫn nộ của dân chúng quá lớn.

Mọi người đều gật đầu, lời tiên tri và bố cáo đã vạch trần rất nhiều chuyện của Võ Tam Tư, cho dù Võ Tam Tư cực lực phủ nhận, nhưng Thánh Thượng sao có thể không nghi ngờ. Cưỡng ép để y thượng vị, một Thái Tử thất đức sẽ bị người trong thiên hạ phỉ nhổ.

- Võ Tam Tư đến rồi.

Có người khê hô một tiếng, tất cả mọi người đều ngậm miệng lại.

384. Chương 382: Giao Phong Chính Diện (trung)

Chỉ thấy Võ Tam Tư vẻ mặt tươi cười đi từ đằng xa tới, chào hỏi mọi người, nụ cười trên mặt y rõ ràng hơi gượng ép, dường như đã biết mình trở thành tiêu điểm nghị luận của mọi người.

[Lời tiên tri đã truyền khắp thành Lạc Dương rồi, cách hiểu nó cũng càng ngày càng thâm sâu, càng ngày càng thấu triệt, không chỉ như thế, trong thành còn xuất hiện rất nhiều bố cáo, vạch trần tất cả những chuyện xấu trước đây y từng làm, tỷ như mười năm trước, y chiếm đoạt đất của bốn mươi gia đình ở Vĩnh Khang phường Trường An, trong đó có tám gia đình uống thuốc độc tự sát.

Việc này được kể lại rất tỉ mỉ, cũng không phải bịa đặt, đều là sự thật được y che giấu nhiều năm. Khiến Võ Tam Tư hoảng sợ chính là việc này chỉ có một số ít người trong gia tộc Võ thị biết được, làm sao lại bị người truyền ra ngoài, chẳng lẽ là....

Võ Tam Tư nghĩ tới Võ Thừa Tự, những chuyện trước đây của y chỉ có tên khốn kiếp đó biết được rõ nhất, y lại vạch trần tất cả những chuyện xấu của mình, nhất định là y. Võ Tam Tư hận đến nghiến răng nghiến lợi, cũng chỉ thiếu điều lấy một cây đao tự tay róc xương lóc thịt cái tên khốn kiếp kia thôi.

- Địch tướng quốc!

Võ Tam Tư bỗng nhiên nhìn thấy Địch Nhân Kiệt, y vội vàng đi qua.

Địch Nhân Kiệt đang nói chuyện cùng với Ngự sử đại phu Trương Giản Chi và Trung thư Thị lang Diêu Sùng, thấy Võ Tam Tư đi về phía này, Trương Giản Chi chán ghét trừng mắt nhìn y một cái, xoay người đi, Diêu Sùng cũng không muốn nói chuyện với Võ Tam Tư, cáo từ trước.

Địch Nhân Kiệt cười ha hả nói:

- Lương Vương điện hạ tìm ta có chuyện gì sao?

Võ Tam Tư giống như quơ được cây cỏ cứu mạng, vội la lên:

- Địch tướng quốc, những lời nói ác ý hãm hại ta kia, tướng quốc tuyệt đối đừng tin là thật.

Địch Nhân Kiệt cười thản nhiên:

- Thật thì không làm giả được, mà giả dối thì cũng không thể thành thật được, cây ngay không sợ chết đứng, thanh giả tự thanh, điện hạ việc gì phải để trong lòng.

Võ Tam Tư mặt nóng lên, lại vội vàng nói:

- Ta chỉ sợ ba người thành hổ, nếu hôm nay Thánh Thượng hỏi đến việc này, Địch tướng quốc nhất định phải giúp ta nói đỡ một câu.

Dừng một chút, Võ Tam Tư lại thấp giọng nói:

- Chuyện lệnh lang thăng làm Thái thú Hình Châu để cho ta.

Địch Nhân Kiệt cười cười:

- Đa tạ ý tốt của điện hạ, nhưng mà hôm nay có rất nhiều chuyện chính vụ cần phải thương lượng, Thánh Thượng chưa chắc sẽ chú ý đến chuyện này, ta cảm thấy điện hạ lo lắng nhiều quá rồi.

Võ Tam Tư dẫm phải một cái đinh mềm rồi, y vốn hi vọng Địch Nhân Kiệt có thể giúp đỡ bình ổn chuyện này, nhưng Địch Nhân Kiệt rõ ràng định đứng ngoài chuyện này, Võ Tam Tư bất đắc dĩ, chỉ đành ngượng ngùng đi khỏi.

Lý Trân một mình đứng ở góc sáng sủa, mấy năm nay tuy rằng hấn phát triển nhanh chóng, nhưng trên thực tế, hấn cũng không tạo quan hệ với triều thần, mà chỉ lẫn lộn trong vòng quyền quý, trong đám triều thần hấn không có sự tích đặc sắc gì cả, tất nhiên cũng không có uy vọng gì, rất nhiều triều thần chỉ coi hấn là con rể của Địch tướng quốc.

Tuy nhiên, trên quảng trường mấy nghìn người đang bàn luận một chuyện, đúng là kiệt tác của hấn, nhưng bọn họ lại không biết. Loại cảm giác này không khỏi khiến hấn có chút đắc ý.

- A Trân.

Sau lưng có người gọi hấn, không cần phải nói, trong Hoàng thành người gọi tên mụ của hấn, trừ nhạc phụ đại nhân Địch Nhân Kiệt không còn người nào khác. Lý Trân quay đầu lại, chỉ thấy Địch Nhân Kiệt cười cười đứng phía sau hấn, đằng sau còn có một người đi theo, Lý Trân biết y, Đại tướng quân Tả Võ Lâm Lý Đa Tộ, năm đó mình ở Liêu Đông từng hợp tác với y tiêu diệt Lý Tận Trung.

Lý Trân vội vàng khom người thi lễ, Địch Nhân Kiệt khẽ cười nói:

- Ta biết con lần đầu tiên vào triều, trong này có chút quy tắc, không thể xằng bậy, nếu không sẽ bị người khác nhạo báng, cho nên ta bảo Lý tướng quân đến giúp con một chút, đến lúc đó hai người sẽ đứng cùng một chỗ, đi theo y là được.

Lý Trân không ngờ Dịch Nhân Kiệt lại suy xét chu đáo như vậy, trong lòng không nhận được có chút cảm động. Hắn vội vàng ôm quyền thi lễ với Lý Đa Tộ:

- Phiền tướng quân rồi.

Lý Đa Tộ thi lễ cười nói:

- Có thể giúp Đôn Hoàng hầu, chuyện như vậy là vinh hạnh của ta.

Lý Trân trong triều đình được mọi người gọi là Đôn Hoàng hầu bởi vì hắn xuất thân từ Đôn Hoàng, thêm nữa chức vị của hắn cũng lấy hai chữ Đôn Hoàng, cho nên tất cả mọi người đều gọi hắn là Đôn Hoàng hầu, tuy nhiên bây giờ Lý Trân được phong làm huyện công, danh hiệu Đôn Hoàng hầu này cũng không còn bao nhiêu người gọi nữa.

Lúc này xa xa truyền đến tiếng chuông du dương, đã đến giờ vào triều, các đại thần đều đi về hướng bậc thang Minh đường, rất nhanh liền xếp thành hai hàng rất dài trước bậc thang.

Ngự sử trong điện hét to một tiếng:

- Đã đến giờ, vào điện.

Trong tiếng nhạc của chuông đồng, hơn một ngàn văn võ đại thần chậm rãi đi vào trong Minh đường.

Đây đúng là lần đầu tiên Lý Trân vào triều, mặc dù từ sau khi hắn đảm nhiệm việc đóng giữ Tây Kinh, hoàn toàn có tư cách vào triều, nhưng luôn có nguyên nhân này nọ khiến hắn trễ nải việc vào triều.

Lý Trân đi theo Lý Đa Tộ đứng ở phía sau đại điện Minh đường, ánh sáng bốn phía hơi tối, bên cạnh là một cây cột trụ, giống như đang ẩn thân, người bình thường sẽ không chú ý tới sự tồn tại của hắn.

- Hôm nay không có đề tài thảo luận từ trước!

Lý Đa Tộ nhỏ giọng nói với Lý Trân:

- Hôm nay là đại triều hội, bình thường thời gian sẽ không quá dài, tuy nhiên xem ra có người muốn mang chuyện của Võ Tam Tư ra nói rồi.

- Làm sao huynh biết?

Lý Trân khó hiểu hỏi.

Lý Đa Tộ cười lạnh một tiếng nói:

- Chuyện của Võ Tam Tư đã truyền khắp thành Lạc Dương, lại còn có lời tiên tri, nếu ngôn quan không nói, đó chính là sự thất trách của bọn họ.

Lý Đa Tộ dùng cánh tay huých Lý Trân một cái, miệng khê đẩy về hướng đằng trước đại điện:

- Có nhìn thấy không, huynh đệ Trương thị không tới.

Lý Trân đã nhìn thấy, phía bên phải đằng trước có hai chỗ trống, không có người ngồi, hoá ra đó là chỗ ngồi của huynh đệ Trương thị. Bọn họ vì sao không đến, chẳng lẽ là lảng tránh vụ án Trương Cảnh Hùng, với trí tuệ của huynh đệ Trương thị, bọn họ tuyệt đối không nghĩ đến chuyện này, đây chắc chắn là ám hiệu của Hoàng đế Võ Tắc Thiên, xem ra, trong lòng Võ Tắc Thiên đã hiểu rõ, hôm nay sẽ xảy ra chuyện gì?

Lý Trân lại nghĩ tới Công Tôn đại nương, hắn sau này mới dần dần biết, Công Tôn đại nương vừa là người chuyên làm đẹp của Võ Tắc Thiên, còn là tai mắt của Võ Tắc Thiên, trong phổ xảy ra chuyện gì, Công Tôn đại nương đều sẽ kịp thời báo cho Võ Tắc Thiên.

Lúc này, trong đại điện có tiếng hét lớn:

- Hoàng đế bệ hạ giá lâm.

Trong đại diện lập tức an tĩnh, chỉ thấy nhiều đội thị vệ tay cầm binh khí nối đuôi nhau đi vào, cuối cùng có tám cung nữ cầm quạt tròn vây quanh Hoàng đế Đại Đường Võ Tắc Thiên đi vào từ cửa hông của đại điện, Võ Tắc Thiên ngồi ngay ngắn trên long tháp, bà đánh giá một chút số đại thần đông nghìn nghịt phía dưới, gật đầu với Thôi Húc. Thôi Húc lập tức hét lớn một tiếng:

- Bắt đầu thượng triều, hành lễ.

Hơn nghìn triều thần cùng nhau khom người thi lễ:

- Tham kiến Ngô hoàng đệ hạ.

Thanh thế đồ sộ, Võ Tắc Thiên cười khoát tay:

- Các vị ái khanh bình thân.

Trong đại điện an tĩnh lại, Võ Tắc Thiên lại chậm rãi nói:

- Hôm nay là đại triều, trăm không có chuyện quân chính gì cần bàn luận, các vị ái khanh có tấu chương gì muốn dâng lên không?

Trong đại điện nhất thời lặng ngắt như tờ, lúc này, Ngự sử Đỗ Kính Chi bước ra khỏi hàng nói:

- Bệ hạ, vi thần có chuyện muốn tấu.

Lý Đa Tộ quay đầu thấp giọng nói với Lý Trân:

- Người này là Ngự sử đài phụ trách người của tứ quý, đồng thời chủ quản việc lấy lòng dân, chuyện xảy ra hai ngày nay nếu như y không nói, y cũng sẽ bị buộc tội.

Trong lòng Lý Trân hiểu rõ, hắn là người đứng đằng sau làm ra tất cả mọi chuyện, làm thế nào để khiến nó phát huy hiệu quả lớn nhất, thì là chuyện của người khác rồi, tỷ như vị Ngự sử Đỗ Kính Chi này, Lý Trân tin tưởng người đứng sau lưng y là Thái Bình công chúa.

Hơn nữa hắn biết rằng, vị Đỗ Kính Chi này muốn tấu chắc chắn không phải là chuyện lời tiên tri và bớ cáo, chuyện kia không cần các đại thần thượng tấu, Võ Tắc Thiên sớm đã biết.

Lý Trân nhanh chóng liếc nhìn Võ Tam Tư, phát hiện sắc mặt y tái nhợt, cả người hơi run rẩy, Lý Trân cười, hắn mỗi mắt mong chờ.

Đỗ Kính Chi giơ cao một quyển tấu chương, cao giọng nói:

- Bệ hạ, đây là cáo trạng của Tô Hoàn Huy đại tướng quân Tả Vệ trước đây, tố cáo Lương Vương can thiệp quân vụ, khiến cho quân Đường đại bại trong cuộc chiến ở Liêu Đông, chủ soái Vương Hiếu Kiết bỏ mình, chứng cứ vô cùng xác thực, mong bệ hạ xem qua.

Lời nói này của Đỗ Kính Chi khiến văn võ bá quan trong triều đình xôn xao một trận, tất cả mọi người còn tưởng rằng Đỗ Kính Chi sẽ nói việc lời tiên tri và bớ cáo, không ngờ lại nhắc đến chuyện cũ, Võ Tắc Thiên có chút không vui nói:

- Đỗ Ngự sử, vụ án này không phải có kết luận rồi sao? Vì sao ngươi lại muốn đề xuất ra?

- Bệ hạ, bởi vì trước đây không có chứng cứ, mà bây giờ vi thần đã có chứng cứ xác thực, nếu vi thần biết chuyện mà không báo lên, thì phạm tội khi quân, vi thần không dám làm chuyện như vậy.

Hay cho một câu biết chuyện không báo là tội khi quân, Đỗ Kính Chi chụp mũ như vậy, ngay cả Võ Tắc Thiên cũng không có cách nào, bà lại hỏi:

- Ngươi có chứng cứ gì?

Đỗ Kính Chi lấy thư ra, hai tay dâng lên:

- Đây là thư Lương Vương tự mình viết cho Tô Hoàn Huy, mong bệ hạ xem qua.

Tất cả mọi người đều ngây ngẩn cả người, ngay cả Võ Tam Tư cũng chấn động, thủ hạ của y không phải nói là thư này đã bị đốt rụi rồi sao? Sao có thể vẫn còn tồn tại.

Một thái giám đi xuống, nhận lấy thư, đưa cho Võ Tắc Thiên. Võ Tắc Thiên mở thư ra, lập tức nhận ra bút tích của Võ Tam Tư, Võ Tắc Thiên lúc này giận tím mặt, miễn cưỡng xem hết thư Võ Tam Tư viết cho Tô Hoành Huy. Võ Tắc Thiên rốt cuộc không kìm được sự tức giận, cầm tức liếc mắt nhìn Võ Tam Tư một cái, đứng lên phất tay áo, giận dùm dùm đi khỏi.

Triều thần ban đầu vốn định xem một hồi tranh luận phần khích đều gây ngăn cả người, không ai nghĩ tới Thánh Thượng không ngờ lại phất tay áo bỏ đi, triều hội mới bắt đầu chưa đến một khắc đã kết thúc, tất cả mọi người đều nhìn về hướng Địch Nhân Kiệt. Địch Nhân Kiệt là người đứng đầu các quan, nên khuyên Thánh Thượng quay lại hay là tất cả mọi người tan triều?

Nhân Kiệt cũng không thể không bội phục sự khôn khéo của Thánh Thượng, phỏng chừng lá thư này khiến cho triều hội không thể tiếp tục rồi, cho nên Thánh Thượng mới đi luôn, cũng tránh khỏi việc vạch trần công khai xảy ra xấu hổ lúng túng.

Địch Nhân Kiệt liền nói với mọi người:

- Mọi người giải tán đi.

Triều thần lúc này mới tùm nậm tùm ba rời khỏi Minh đường, đều đi về hướng phòng nghỉ. Lúc này, Địch Nhân Kiệt bước nhanh về hướng ngự thư phòng của Võ Tắc Thiên, đi đến điện Trinh Quán, ông đợi Hậu thị vệ thay ông bẩm báo.

Một lát sau, một thái giám chạy đến nói:

- Thật xin lỗi, Địch tướng quốc, Thánh Thượng thân thể có chút không khỏe, đã về cung nghỉ ngơi rồi, Thánh Thượng nói muốn nghỉ ngơi một ngày, mong Địch tướng quốc quan tâm nhiều hơn.

Địch Nhân Kiệt biết rằng Thánh Thượng thật ra đang lảng tránh mình, hoặc là lá thư này quá xấu hổ, khiến cho bà khó có thể ăn nói với triều thần, hoặc bà cũng muốn kéo dài, khiến chuyện này biến thành chuyện nhỏ, hoặc là bà muốn suy nghĩ một chút, không mong người khác quấy rầy.

Địch Nhân Kiệt lắc lắc đầu, liền xoay người rời đi, ông cảm thấy nhất định phải nói chuyện với Lý Trân, ông biết một chút kế hoạch của Lý Trân, nhưng cụ thể thế nào, ông cũng không rõ ràng. Xem ra, nước cờ này quá độc ác, ảnh hưởng quá lớn đến Thánh Thượng.

Bọn Lý Trân rốt cuộc đã làm chuyện gì?

385. Chương 383: Giao Phong Chính Diện (hạ)

Võ Tắc Thiên liên tiếp ba ngày không lộ diện, khiến cho triều thần phỏng đoán rất nhiều. Chúng thần cũng không dám công khai nghị luận, đều chỉ dám đàm luận chuyện có chút kì quái thôi.

Có người nói Thánh Thượng bị Võ Tam Tư cả gan làm loạn tức giận đến mức bị bệnh, cũng có người nói, Thánh Thượng đã nản lòng thoái chí với Võ gia rồi, một lần nữa suy nghĩ sự lựa chọn của bà. Nhưng cũng có người nói, Thánh Thượng vẫn ủng hộ Võ Tam Tư như trước, chỉ là chờ đợi sự thay đổi, cuối cùng cũng bỏ mặc chuyện này.

Cho dù là loại phỏng đoán nào, đều không thể tránh khỏi nhắc đến Võ Tam Tư. Quả thật, mấy ngày gần đây, những chuyện bất lợi như sóng lớn dâng trào đến với Võ Tam Tư, lời tiên tri và báo cáo đã vạch trần tội ác của Võ Tam Tư, “đức ác” hai chữ đánh giá này khắc sâu trên người Võ Tam Tư, hơn nữa vụ án về cái chết của Vương Hiếu Kiệt không ngờ lại là do Võ Tam Tư đứng sau lưng bày ra, tội danh này còn to hơn cả tội danh bán nước.

Bất kể thế nào, thanh danh của Võ Tam Tư xấu đi, khiến những người vốn ủng hộ Võ Tam Tư cũng bắt đầu suy nghĩ lại, bọn họ thật sự muốn ủng hộ người như vậy lên ngôi Cửu ngũ chí tôn?

Đến tận ngày thứ tư, dư luận vẫn còn tiếp tục bàn tán xôn xao, phản đối Võ Tam Tư một tay che trời. Buổi sáng, một chiếc xe chạy tới trước điện Trinh Quán, Địch Nhân Kiệt đi ra từ trong xe, bước lên bậc đi vào trong đại điện.

Ông vừa mới nhận được ý chỉ, Thánh Thượng muốn triệu kiến ông, chuyện này ở trong dự liệu của ông, dù sao ông cũng là người đứng đầu trong các quan, chuyện lập Thái Tử này, Thánh Thượng không thể không suy xét đến ý kiến của quần thần.

Thực ra Địch Nhân Kiệt cũng không phản đối chuyện lập Võ Tam Tư làm Thái Tử, tỷ như, ông chỉ cần hô một tiếng, sẽ khiến đủ loại quan lại kháng nghị, ít nhất cũng phải một nửa đại thần hưởng ứng, thậm chí bao gồm cả quan địa phương.

Chỉ có điều như vậy phải trả giá quá lớn, sẽ khiến Đại Đường rơi vào vực sâu hắc ám, sẽ khiến nội chiến bùng nổ, từ nay về sau trăm luân, đây không phải là kết quả Địch Nhân Kiệt muốn nhìn thấy.

Tuy rằng Lý Trân dùng thủ đoạn không quang minh chính đại cho lắm, hơn nữa còn âm tàn độc ác, nhưng Địch Nhân Kiệt không thể không thừa nhận cái giá phải trả ít hơn, chính là cái gọi là lấy độc trị độc, Võ Tam Tư chết vì chính những chuyện ác mà y từng làm.

Cho nên cuối cùng Địch Nhân Kiệt cũng không phản đối, ông muốn nhìn xem kết quả cuối cùng.

Lúc này, một thái giám chạy vội ra, khom người nói:

- Địch tướng quốc, Thánh Thượng chờ ở Liên Tâm các.

Địch Nhân Kiệt gật gù đầu, đi theo thái giám bước nhanh về phía Liên Tâm các.

Mấy ngày nay Võ Tắc Thiên không hề bị bệnh, cũng không có dùng thời gian để đợi sự thay đổi, không hề bỏ mặc chuyện này không giải quyết, bà thật sự đang suy nghĩ cân nhắc lại lần nữa.

Võ Tắc Thiên đương nhiên biết, đây là có người đứng sau lưng khởi xướng việc công kích Võ Tam Tư. Loại hành vi bôi nhọ này, Võ Tắc Thiên trước nay đều không hề thương tiếc, chỉ cần phát hiện tất sẽ lôi ra chém đầu, nhưng lúc này bà lại không cứng rắn được. Trong nội tâm bà hiểu rất rõ, đây là sự phản đối của hoàng tộc Lý thị với Võ thị gia tộc, nếu bà đã kích, tất sẽ trọng thương, hoàng tộc Lý thị tất nhiên sẽ càng hưng thịnh, cuối cùng sẽ uy hiếp đến ngôi vị Hoàng đế của bà.

Võ Tắc Thiên hi vọng có thể cân bằng, càng hy vọng sau khi đánh tan sự cân bằng, thì lại hình thành một thế cân bằng mới. Nhưng lúc này đây, bà đã có chút hoang mang, chẳng lẽ sau khi phá vỡ sự cân bằng Lý Võ, thì không thể hình thành thế cân bằng mới?

Lúc này có thái giám đứng ở cửa bẩm báo:

- Bệ hạ, Địch tướng quốc đã tới.

Võ Tắc Thiên gật gù đầu:

- Cho ông ấy vào.

Một lát sau, Địch Nhân Kiệt vội vàng đi vào, khom người thi lễ nói:

- Lão thần Địch Nhân Kiệt tham kiến bệ hạ.

Võ Tắc Thiên thở dài:

- Địch tướng quốc, mấy ngày nay trăm thật sự mệt mỏi.

- Bệ hạ phiền não vì lá thư kia sao?

Võ Tắc Thiên lắc đầu:

- Một phong thư sao có thể khiến trăm phiền não, trăm phiền não vì tương lai Lý Võ, bất kể là Lý diệt Võ hay là Võ diệt Lý, đều là kết quả trăm không muốn nhìn thấy. Thẳng thắn mà nói, trăm suy xét việc lập Võ Tam Tư làm Thái Tử chính là một sự cân bằng mà trăm đã suy nghĩ nhiều lần.

Địch Nhân Kiệt trầm tư một lát hỏi:

- Bệ hạ muốn nhìn một loại cân bằng như thế nào?

- Trẫm hy vọng có thể nhìn thấy Lý Võ hai gia tộc hoà thuận chung sống.

Địch Nhân Kiệt gật gật đầu, ông biết Thánh Thượng sẽ nói như vậy, hai ngày nay ông cũng đang lo lắng sâu muộn, nghĩ xem làm thế nào để thuyết phục Thánh Thượng thay đổi quyết định. Ông chậm rãi nói:

- Xin hỏi bệ hạ, Lý Võ ai mạnh ai yếu?

- Cần gì phải hỏi nhiều, tất nhiên là Lý mạnh Võ yếu, cho nên mới nghĩ cách giúp kẻ yếu.

- Vấn đề chính là ở chỗ này, một khi người yếu thế nắm giữ sự nghiệp thống nhất đất nước, sẽ đối xử tốt với kẻ mạnh sao? Ngày xưa Tùy Văn Đế đăng cơ, Dương thị là kẻ yếu, y đối đãi thế nào với kẻ mạnh Vũ Văn thị? Bệ hạ chẳng lẽ không thể tưởng tượng ra được sao?

Võ Tắc Thiên nửa ngày không nói gì, Dương Kiên đăng cơ, chém tận giết tuyệt hoàng tộc Bắc Chu, cách đây mới trăm năm, đến nay vẫn như còn rõ mồn một trước mắt. Địch Nhân Kiệt lại nói:

- Ngược lại, kẻ mạnh thượng vị, bởi vì không có sự uy hiếp, ngược lại sẽ đối xử tốt với kẻ yếu, kéo lại thanh danh, điều này, ta tin tưởng bệ hạ hiểu rõ hơn so với vi thần.

Võ Tắc Thiên khoanh tay đi đến trước cửa sổ, yên lặng nhìn chăm chú vào bầu trời phía xa xa. Địch Nhân Kiệt biết làm thế nào để cởi bỏ khúc mắc cuối cùng của Thánh Thượng, ông lại khuyên nhủ:

- Bệ hạ là cô của Lương Vương, từ xưa đến nay, không có cháu họ nào sẽ đưa cô lên chỗ cao nhất tể đàn, ngược lại, Tương Vương, Lư Lăng Vương là con trai của bệ hạ, là một người con, bọn họ có thể không tôn sùng mẫu thân sao? Bọn họ dám làm trái với cương thường đạo lý không để ý đến đạo hiếu sao?

Võ Tắc Thiên chấn động, Địch Nhân Kiệt nói trắng ra đâm sâu vào trong lòng bà, bà chợt nhớ tới Võ Tam Tư mấy năm trước tự tiện bắt chước lăng mộ Hoàng đế xây dựng mộ cho phụ thân y, nếu Võ Tam Tư thượng vị, chỉ sợ sau trăm tuổi, người được hưởng thụ sự tôn vinh hoàng lăng không phải mình mà là phụ thân của Võ Tam Tư.

Võ Tắc Thiên tâm phiền ý loạn, một chút lòng tin của bà đối với Võ Tam Tư đã biến mất sau khi nghe lời khuyên của Địch Nhân Kiệt. Võ Tắc Thiên thở dài một tiếng:

- Có Địch khanh làm Tể tướng, trẫm vô cùng vinh hạnh.

Địch Nhân Kiệt biết rằng chuyện Võ Tam Tư được phong làm Thái Tử đã thay đổi rồi, trong lòng ông âm thầm vui mừng, khom người nói:

- Thần không quấy rầy bệ hạ, vi thần cáo lui.

- Đi đi, để trẫm suy nghĩ kĩ thêm một chút.

Địch Nhân Kiệt lui xuống, Võ Tắc Thiên khoanh tay đứng trước cửa sổ, mãi không nói gì, không biết qua bao lâu, bà như có dự cảm, vừa quay đầu lại, đã thấy Trương Xương Tông khoanh tay đứng ở cửa, Võ Tắc Thiên dịu dàng cười nói:

- Lục lang đến hồi nào vậy?

- Thần đặc biệt đến giúp bệ hạ giải trừ phiền muộn.

Võ Tắc Thiên vẫy tay, bảo y ngồi xuống bên cạnh mình, bà ôm thắt lưng Trương Xương Tông cười nói:

- Lục lang có cao kiến gì?

Mấy ngày nay Võ Tắc Thiên vẫn luôn do dự, cũng giống như vậy, huynh đệ Trương thị cũng đã nhiều lần thương lượng, cuối cùng bọn họ đã đưa ra chung một kết luận, chuyện Võ Tam Tư bọn họ quả thực sai lầm, không nên tổ thái độ quá sớm để Võ Tam Tư thượng vị, bọn họ hẳn nên để Lý Võ tiếp tục đấu tranh kịch liệt thêm vài lần nữa, như thế mới nâng cao lợi ích của bọn họ, để Lý Võ đấu đến mức lương bại cầu thương, bọn họ mới có thể làm ngư ông đắc lợi.

Cho nên bây giờ tuyệt đối không thể lập Thái Tử, hẳn nên để ngôi vị Thái Tử làm mờ nhạt, để Lý Võ tranh đoạt, vì thế sẽ liều mạng lấy lòng huynh đệ bọn họ. Trương Xương Tông và Trương Dịch Chi đã đưa ra quyết định, bọn họ muốn dùng địa vị đặc biệt của mình để tác động đến Võ Tắc Thiên.

Trương Xương Tông thấp giọng nói:

- Lập Thái Tử là nền tảng lập quốc, liên quan đến sự tồn vong của xã tắc, quả thật không thể dễ dàng quyết định lập ai hoặc không lập ai, tỷ như Võ Tam Tư thất đức thiếu chút nữa lại được làm Thái Tử, chính là một bài học lớn nhất. Ta cùng Ngũ lang đều cho rằng đệ hạ nên suy xét cẩn trọng hơn nữa, phải quan sát cẩn thận, không thể để cho chuyện Võ Tam Tư tái hiện một lần nữa, thật ra bất kể là Lý thị hay Võ thị, cũng chẳng có liên quan gì đến huynh đệ chúng ta, mấu chốt là không thể để thanh danh của đệ hạ bị hủy được.

Võ Tắc Thiên gật gật đầu, lời nói của Trương thị huynh đệ khiến lòng bà mềm đi, bà ý thức được, bất kể là Võ thị thượng vị hay là Lý thị thượng vị, đều dẫn đến công kích quá lớn, thậm chí là chiến loạn, bà cần có thời gian để giải quyết mâu thuẫn của Lý Võ, cuối cùng cho dù là Lý thị thượng vị, cũng nhất định phải sắp xếp ổn thỏa cho Võ thị.

Giờ khắc này, Võ Tắc Thiên hạ quyết tâm, tạm thời bỏ đi ý nghĩ phong Võ Tam Tư thành Thái Tử.

Lúc này, Trương Xương Tông lại nói:

- Còn về vụ án huynh của ta bị giết, cũng hi vọng đệ hạ có thể xử lý thỏa đáng.

Một câu nói này lại nhắc nhở Võ Tắc Thiên, lần này Lý thị quả thật quá phận rồi, nếu không giáo huấn bọn họ một lần, lần sau không biết bọn họ sẽ làm ra chuyện nghiêm trọng đến mức nào.

Hơn nữa nếu đã nói là không cho Võ Tam Tư cơ hội trở thành Thái Tử, như vậy cũng phải đả kích hoàng tộc Lý thị, để cho gia tộc Võ thị được an ủi một chút, coi như là một loại cân bằng.

Nghĩ vậy, Võ Tắc Thiên lúc này lại hạ chỉ nói:

- Truyền ý chỉ của trẫm, nhanh chóng tuyên gọi Ngự sử trung thừa Cát Húc tới gặp.

Thái giám tuyên chỉ bước nhanh đi, Võ Tắc Thiên cười nói với Trương Xương Tông:

- Chàng và Ngũ lang chuẩn bị một chút, buổi tối chúng ta uống rượu, không say không về.

Trương Xương Tông hiểu được ý tứ của Võ Tắc Thiên, cười dịu dàng, đứng dậy bước nhanh rời đi. Trương Xương Tông vừa mới đi, mặt Võ Tắc Thiên liền trầm xuống, trên mặt lộ ra sát khí, một lát sau, Cát Húc vội vàng đi vào gian phòng, khom người nói:

- Vi thần Cát Húc tham kiến đệ hạ.

- Cát trung thừa, trẫm cho người ba ngày để điều tra vụ án của Trương Cảnh Hùng, bây giờ đã qua bốn ngày, người hẳn nên có một đáp án để báo cáo với trẫm nhỉ.

Cát Húc đương nhiên biết vì sao Thánh Thượng gọi mình, mấy ngày nay y luôn điều tra xác minh vụ án Trương Cảnh Hùng bị giết, quan trọng hơn là, Thái Bình công chúa đã nói cho y, y liền biết phương hướng điều tra vụ án này.

Y lấy một quyển công văn ra, cung kính dâng lên cho Võ Tắc Thiên:

- Hồi bẩm đệ hạ, đây là kết quả bước đầu điều tra vụ án, bởi vì cần phải xác minh thêm một vài chuyện, cho nên không thể kịp thời bẩm tấu lên đệ hạ.

Thái giám lấy báo cáo của Cát Húc chuyển lên cho Võ Tắc Thiên, Võ Tắc Thiên mở ra nhìn nhìn, nhíu mày nói:

- Người khẳng định là do Lý Trọng Nhuận gây ra?

- Hồi bẩm đệ hạ, hiện trường vụ án không có bất kỳ chứng cứ nào, nhưng vi thần lại phát hiện một ít châu báu bị cướp đi xuất hiện tại một cửa hàng châu báu, sau nhiều lần điều tra truy xét, rốt cục đã tra ra đó

là một thị vệ của phủ Lư Lăng Vương bán ra, bây giờ thị vệ này đã thú nhận gã tham gia vào vụ án giết Trương Cảnh Hùng.

Võ Tắc Thiên trầm tư chốc lát nói:

- Ý của người là, Lư Lăng Vương cũng có thể liên quan đến vụ án lần này?

- Vi thần vẫn chưa điều tra đến bước đó, bây giờ chỉ có thể xác định Lý Trọng Nhuận có liên quan đến vụ án này.

Võ Tắc Thiên khoanh tay đi vài bước, báo cáo điều tra này tới rất đúng lúc, Lý Trọng Nhuận cũng xuất hiện vừa đúng, cho dù chuyện này là do Lư Lăng Vương âm thầm sai khiến, nhưng bà cũng không đem chuyện này liên lụy đến Lư Lăng Vương, cần phải biết điểm dừng.

Nghĩ vậy, Võ Tắc Thiên từ từ nói:

- Không cần điều tra tiếp, kết án cho Lý Trọng Nhuận đi.

Đại Túc nguyên niên đầu tháng Năm, Võ Tam Tư do can thiệp vào quân vụ bị phế bỏ Vương tước, cách chức xuống thành Lương quốc công, bỏ đi tư cách hoàng tự, cùng lúc đó, đứa con cả của Lư Lăng Vương Lý Trọng Nhuận do tự ý nghị luận triều chính bị Võ Tắc Thiên hạ chỉ hành hình, dùng gậy đánh tới chết ở Ứng Thiên môn, Lư Lăng Vương dạy con không nghiêm, phạt đóng cửa suy ngẫm lỗi lầm, cắt lương bổng một năm.

Đến lúc này, chuyện ồn ào huyên náo Võ Tam Tư sắp được lập làm Thái Tử lặng lẽ chìm xuống, không hề có chút dấu vết.

Nhưng một tin khác truyền ra, Thái Bình công chúa và Tương Vương cực lực yêu cầu thiên tử sắc phong Nhị Trương làm thân vương, nhưng cuối cùng lại không được thiên tử đồng ý, Trương Xương Tông được phong là Nghiệp quốc công, Trương Dịch Chi được phong làm Hằng quốc công, ban thưởng ba trăm hộ.

Ngày mùng tám tháng năm, trong phủ Dịch Nhân Kiệt treo cờ trắng, Dịch lão thái thái sống thọ cuối cùng đã chết tại nhà, hưởng thọ tám mươi tuổi.

386. Chương 384: Nỗi Đau Mất Con

Suốt năm ngày Võ Tam Tư không hề ra khỏi cửa, y gặp phải thất bại lớn nhất trong cuộc đời mình, từ lúc từ trên đỉnh núi trượt chân rơi xuống vực sâu vạn trượng, có thể nói là sinh tử lưỡng trọng thiên.

Lúc này, Võ Tam Tư đã có ý định muốn chết, đấu tranh quyền lực tàn khốc khiến cho y ý thức được nhược điểm lớn nhất của mình, không được phái thanh lưu của triều đình và quân đội ủng hộ, mà ủng hộ y là là phái Võ hoàng, tỷ như đám người Tông Sở Khách Dương Tái Tư, trong thời khắc mấu chốt lại giữ im lặng, đây quả thực là trở mắt đứng nhìn y rơi xuống vực sâu vạn trượng cũng không thêm quan tâm.

Trong phòng, Võ Tam Tư thở ngắn thở dài, khi thì phẫn uất Thánh Thượng vô tình, khi thì phẫn nộ vì sự âm độc của hoàng tộc Lý thị.

Lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng đập cửa, Võ Tam Tư lập tức cả giận nói:

- Cút, ai ta cũng không muốn gặp.

- Nhạc phụ đại nhân, là tiểu tể.

Là con rể của mình Tào Văn, lửa giận trong lòng Võ Tam Tư biến mất, nhân tiện nói:

- Vào đi.

Tào Văn đẩy cửa đi vào, bởi vì có Võ Tam Tư làm chỗ dựa, Tào Văn có thể nói là phi hoàng đăng đạt, bốn năm trước từ Huyện lệnh thăng lên làm Trường sử Lộ Châu, cũng chưa đến một năm liền được triệu hồi vào kinh đảm nhiệm chức Công bộ Thị lang, năm trước lại được điều làm Lễ bộ thị lang.

Võ Tam Tư bởi vì Minh tiên sinh mất nên mất đi quân sư đắc lực nhất, ở mức độ nào đó, Tào Văn cũng coi như thay thế được Minh tiên sinh trở thành quân sư của Võ Tam Tư.

Đối với Tào Văn, gã đương nhiên hi vọng Võ Tam Tư có thể trở thành Thái Tử, thậm chí có thể đăng cơ làm Hoàng đế, vậy gã ít nhất cũng có thể trở thành Tướng quốc đứng đầu các quan, thậm chí còn có thể được phong Vương, vậy thì đời này gã coi như sống không uổng phí.

Cho nên khi Võ Tam Tư mất đi cơ hội được phong làm Thái Tử, bị giáng xuống làm Lương quốc công, cũng là một đả kích nặng nề đối với Tào Văn.

Thực ra cũng không phải Tào Văn không muốn giúp Võ Tam Tư bày mưu tính kế, mà là chuyện tới quá đột ngột, nhiều đả kích liên tiếp khiến cho gã nhất thời không kịp phản ứng, chờ gã tỉnh ngộ, thì cuộc chiến cũng đã kết thúc, Võ Tam Tư thất bại thảm hại. Lúc này, gã cũng chỉ có thể giúp Võ Tam Tư bày ra một số con đường đi cho tương lai sau này.

Tào Văn đi vào phòng, thì lễ nói:

- Tiểu tể tham kiến nhạc phụ đại nhân.

- Ngồi đi.

Võ Tam Tư mệt mỏi phất tay áo.

Tào Văn ngồi xuống, thử thăm dò trấn an Võ Tam Tư:

- Việc đã đến nước này, mong nhạc phụ đại nhân nghĩ thoáng một chút, bảo trọng thân thể, có lẽ vẫn còn cơ hội lật ngược tình thế.

- Lật ngược tình thế?

Võ Tam Tư cười lạnh một tiếng:

- Thế gian này chuyện gì cũng có thể xảy ra, nhưng duy nhất chuyện người nói lật ngược tình thế là sẽ không xảy ra nữa, ta đã nhìn thấu rồi, thứ mà Võ Thừa Tự không chiếm được, ta cũng không thể chiếm được.

Tào Văn trầm mặc một lát, nhỏ giọng nói:

- Nhạc phụ đã từng nghĩ đến là ai đứng sau bày ra chuyện này chưa?

- Chuyện này không cần nghĩ, trong lòng ta hiểu rất rõ, lời tiên tri và bố cáo đều là do Võ Thừa Tự làm ra, y đang báo thù ngày xưa ta gây ra độc kinh án để nhằm vào y. Còn về phần lá thư của Tô Hoàn Huy, không phải Lý Đán thì chính là Lý Hiến, hoặc là tiện nhân Thái Bình công chúa kia, Lý Trọng Nhuận bị hành hình dùng gậy đánh tới chết cũng khiến ta hả mối giận.

- Nhạc phụ có từng nghĩ đến Lý Trân không?

Võ Tam Tư ngắt ra:

- Hẳn là không liên quan gì đến hắn đi. Hắn đã rời kinh nhiều năm, sao có thể đột nhiên tham dự vào việc này?

Tuy rằng nói như vậy, nhưng trong lòng Võ Tam Tư cũng bắt đầu nghi ngờ, y cũng cảm giác những chuyện xảy ra gần đây giống với thủ đoạn của Lý Trân, lại hỏi:

- Người cảm thấy có liên quan đến hắn?

- Tiểu tể cũng không có chứng cứ, nhưng ta biết bây giờ hắn đang ở Lạc Dương.

- Hẳn ở Lạc Dương cũng rất bình thường, dù sao hắn cũng là con rể của Dịch Nhân Kiệt, Dịch lão thái thái bệnh nặng, hẳn hẳn định phải quay về, tuy nhiên người nói như vậy, ta cũng cảm thấy dường như hơi có bóng dáng của hắn.

Võ Tam Tư trầm tư suy nghĩ một lát, nói với Tào Văn:

- Thật ra bây giờ ta quan tâm nhất chính là thái độ của Thánh Thượng, có phải là chuẩn bị để Lý Đán làm Thái Tử?

Tào Văn cười lắc đầu nói:

- Nhạc phụ vẫn chưa nhận ra sao? Thánh Thượng tạm thời sẽ không lập ai, hơn nữa con lấy được một tin tức từ Khổng Hạc phủ, lần này Thánh Thượng không lập Lý Đán là Thái Tử chỉ sợ cũng là ý tứ của huynh đệ Trương thị.

Tào Văn tuy rằng đảm nhiệm chức Lễ bộ thị lang, nhưng gã đồng thời cũng là một trong những học sĩ của Khổng Hạc phủ, là người liên hệ giữa Võ Tam Tư và huynh đệ Trương thị. Nếu Tào Văn nói tin này đáng tin, tất nhiên sẽ là sự thật. Võ Tam Tư lập tức xúc động, liền vội vàng hỏi:

- Huynh đệ Trương thị cũng phản đối hoàng tộc Lý thị làm Thái Tử sao?

- Thật ra cũng không phải phản đối, mà là bọn họ muốn có được ích lợi lớn nhất từ trong đó, cho nên tiểu tể nghĩ chuyện này vẫn còn sẽ có thay đổi, chỉ cần Thánh Thượng không vội lập Thái Tử, như vậy nhạc phụ đại nhân vẫn còn một cơ hội lật ngược tình thế.

Lúc này Võ Tam Tư rốt cục đã hơi hơi bị thuyết phục, y vốn đã tuyệt vọng dường như lại nhìn thấy một tia hi vọng, thật ra ngẫm lại cũng đúng, Lý Hiến từng làm Hoàng đế bị kéo xuống, Lý Đán từng làm Hoàng đế cũng bị kéo xuống, cái gọi là Hoàng đế, Thái tử trong tay Thánh Thượng cũng chỉ giống như một món đồ chơi, bà lúc nào từng suy xét việc xã tắc không ổn định.

Tuy rằng tạm thời mình bị mất cơ hội lên làm Thái tử, nhưng chỉ cần Thánh Thượng còn suy xét để Võ gia đăng cơ, vậy bà cũng chỉ có thể chọn mình. Võ Tắc Thiên vốn muốn chết, sau khi Tào Văn khuyên bảo lại như sống lại, y lập tức hỏi:

- Vậy hiền tể cảm thấy ta nên làm thế nào?

Tào Văn cười nói:

- Nhạc phụ trong vài năm chỉ cần làm một chuyện, tể nhược giúp đỡ người nghèo, quan tâm cô nhi, tận lực cứu vớt thanh danh.

Cũng chịu đả kích như Võ Tam Tư, Lư Lăng Vương Lý Hiến cũng gần như muốn chết. Đứa con cả Lý Trọng Nhuận của y lại gặp phải tai bay vạ gió, bất ngờ bị luận tội công cuồng nghị luận triều chính, bị hành hình bằng gậy đánh tới chết ở cửa Ứng Thiên, khiến Lý Hiến khóc không ra nước mắt, hoàn toàn rơi vào tâm trạng tuyệt vọng.

Trong phòng, đứa con thứ ba Lý Trọng Tuấn nén đau buồn thấp giọng khuyên bảo phụ thân:

- Phụ thân, chuyện đã xảy ra, khổ sở cũng vô ích, cố gắng nghĩ thoáng ra một chút.

Lý Hiến vô cùng bi phẫn, đập mạnh quả trứng xuống đất mấy cái nói:

- Ta chỉ muốn biết, rốt cuộc con ta phạm tội gì, lại lấy nó ra để khai đao. Chẳng lẽ hoàng tộc Lý thị có thể tùy ý để bị giết sao, lại chưa từng thấy bà giết qua một người Võ gia?

- Đại lang bị giết, là bởi vì nó quá trầm luân.

Cửa xuất hiện bóng dáng của Vương phi Vi Liên, nàng khá hơn một chút so với Lý Hiến, dù sao Lý Trọng Nhuận cũng không phải con do nàng sinh ra, nhưng sự căm tức của nàng cũng không phải vì Lý Trọng Nhuận bị giết, mà là trượng phu không cố gắng tranh giành, mềm yếu như vậy, khó tránh khỏi bị người khác ức hiếp.

Tuy nhiên trong một mức độ nào đó, Lý Trọng Nhuận biến mất càng có lợi cho việc nàng hoàn toàn khống chế Vương phủ. Lý Trọng Nhuận vừa chết, liền không có người nào chống đối nàng, việc nàng cần làm bây giờ chính là thay đổi hình tượng không tốt của trượng phu nàng trong lòng Thánh Thượng, không thể để bởi vì cái chết của Lý Trọng Nhuận mà ảnh hưởng đến việc trượng phu kế thừa ngôi vị Hoàng đế, cho nên việc nàng yêu cầu trượng phu làm đầu tiên chính là phải vào cung thỉnh tội.

Thê tử xuất hiện khiến cho Lý Hiển trở nên trầm mặc, y biết mâu thuẫn giữa đứa con cả và thê tử, y không muốn nghe lời nói gây tổn thương của thê tử.

Vi Liên nháy mắt với Lý Trọng Tuấn, Lý Trọng Tuấn bất đắc dĩ, chỉ đành đứng dậy rời đi, trong phòng chỉ còn lại hai vợ chồng bọn họ.

Vi Liên ngồi xuống đối diện với trưởng phu, thở dài nói:

- Đại lang gặp bất hạnh, thiếp cũng rất buồn, thiếp đã đặc biệt đi hỏi thăm, đại lang vì bị cho là hung thủ của vụ án Trương Cảnh Hùng nên mới chết thảm.

- Trương Cảnh Hùng bị đại lang giết sao?

Lý Hiển một lúc lâu sau mới lạnh lùng nói.

- Đương nhiên không phải, Trương Cảnh Hùng là do huynh đệ của chàng phái người giết chết.

Vi Liên vừa nói, vừa chăm chú nhìn vào từng biểu hiện trên mặt Lý Hiển, nàng thấy Lý Hiển cả người khẽ run, liền biết lời nói của mình hữu hiệu rồi, thật ra Vi Liên cũng không biết rốt cuộc là ai giết Trương Cảnh Hùng, nàng hoài nghi có liên quan đến Lý Trân, bởi vì lúc trước Lý Trân từng đi tìm Lý Trọng Nhuận, tuy nhiên Vi Liên cũng không muốn nhắc đến Lý Trân, nàng muốn mang chuyện này đổ lên người Lý Đán.

- Y vì sao...muốn giết Trương Cảnh Hùng?

Lý Hiển giọng nói khàn khàn hỏi.

- Chắc là muốn đối phó với Võ Tam Tư, Võ Tam Tư chẳng phải cũng chỉ bị miễn Vương tước thôi sao? Hoàn toàn mất đi cơ hội được phong làm Thái Tử.

Lý Hiển lại trầm mặc, y cũng nghe nói đến những sóng gió mà Võ Tam Tư gặp phải, hơn nữa còn mất đi cơ hội trở thành Thái Tử, cho nên mẩu thân vì bình ổn phần nộ của gia tộc Võ thị, giết Trọng Nhuận, đây chính là trường tôn của bà, sao bà có thể làm như thế được?

Lúc này, Vi thị lại thấp giọng nói:

- Thiếp còn nghe được một tin, mẫu thân sở dĩ nhận định đại lang là hung thủ, là vì hung thủ thật sự để lại một hàng chữ, “ kẻ giết người, Lư...” Chàng có hiểu không?

Lý Hiển cả người run lên, một lúc lâu sau y trầm giọng nói:

- Huynh đệ của ta sẽ không... sẽ không hại ta.

- Chàng thật ngốc quá mà.

Vi Liên cuối cùng giận tím mặt, khàn cả giọng rống to:

- Chàng quên chuyện xảy ra ở Phòng Châu rồi sao? Là ai giả trang Hưng Đường hội vu oan cho chàng, chàng cho là chàng không nói ta sẽ không biết sao? Đại Đường chỉ có một vị trí Hoàng đế, loại bỏ chàng, vị trí kia chính là của y, chàng không báo thù cho bản thân lại còn muốn che chở y.

- Đủ rồi.

Lý Hiển rốt cục không kìm nổi rống lên:

- Người đã chết, nàng không để cho ta yên tĩnh được một lúc sao?

Vi Liên ngậy ngấn cả người, mắt càng trừng lớn hơn, lại dám quát nàng, quả thực ăn gan hùm rồi. Đúng lúc này, Lý Trọng Tuấn lại rụt rè xuất hiện ở đại sảnh:

- Phụ thân, mẫu thân, tứ thúc phái Thành Khí huynh mang tới một phong thư.

- Đưa thư cho ta.

Vi Liên phản ứng rất nhanh, tiến lên muốn cướp thư trong tay Lý Trọng Tuấn.

Lý Trọng Tuấn từng luyện võ, thân thể vô cùng linh hoạt, y tránh khỏi mẫu thân, tiến lên đưa thư cho phụ thân, xoay người chạy đi. Vi Liên giận sôi máu:

- Ranh con, xem tí nữa ta xử lý con thế nào.

Lúc này, Lý Hiễn đã mở thư ra, vội vàng nhìn một lần, không đợi thê tử đến đoạt lấy thư, y liền vo thư lại ném vào trong lò, Vi Liên không kịp cướp lấy, tức giận tới mức dậm chân:

- Các người muốn chọc ta tức chết sao?

Lý Hiễn bình tĩnh nói:

- Huynh đệ của ta nói, Trương Cảnh Hùng không phải do nó giết, nó cũng không vu oan cho ta.

- Vậy là ai giết?

Vi Liên căm tức hỏi.

Lý Hiễn không thèm để ý đến nàng, nhắm mắt lại, liền rơi vào trầm mặc, trong lòng y cũng rất buồn, tuy rằng huynh đệ không có nói rõ, nhưng y vẫn hiểu rõ ám chỉ của huynh đệ, là muội muội của bọn họ Thái Bình công chúa phải người giết Trương Cảnh Hùng. Nói cách khác, là muội muội ruột của y vu oan cho mình.

Vi Liên tức giận thở hổn hển, trượng phu dám đối xử với nàng như thế, căn bản không để nàng vào mắt, nàng lúc này vừa giận vừa hận, giận trượng phu dám chống lại mình, hận trượng phu vô tích sự, một lòng muốn tặng ngôi vị Hoàng đế cho đệ đệ, khiến cho tâm huyết mấy năm nay của nàng uổng phí.

Nhưng Vi Liên lại không thể làm gì, nàng chỉ đành hung hăng dậm chân một cái:

- Người cứ đợi xem, đồ vô dụng như ngươi sớm muộn gì cũng chết dưới tay huynh đệ mình.

Nàng giận dữ xoay người rời đi, vừa đi đến cửa lại nghe thấy Lý Hiễn thở dài nói:

- Ngày mai ta đến tạ tội với mẫu thân.

Đêm đến, Lý Trân một thân một mình ngồi trong phòng im lặng suy nghĩ, hai ngày nữa hắn sẽ quay về Trường An, nhưng trong lòng hắn thế nào cũng không thoải mái được, hắn cũng không ngờ cuối cùng Lý Trọng Nhuận lại trở thành vật hi sinh, không biết chỗ nào xảy ra vấn đề, không ngờ lại khiến Lý Trọng Nhuận gặp bất hạnh.

Nhưng lúc bình tĩnh suy nghĩ lại, chuyện này như nước chảy qua trước mắt hắn, vấn đề xuất hiện ở chỗ Thái Bình công chúa, nàng cướp đi cơ hội ám sát Trương Cảnh Hùng, lúc ấy hắn liền cảm thấy không ổn, nhưng hắn thật sự không ngờ đến, Thái Bình công chúa lại giá họa cho Lý Hiễn.

Nàng rốt cuộc xuất phát từ mục đích gì, muốn trợ giúp Tương Vương Lý Đán diệt trừ đối thủ, hay là có mưu đồ khác. Lý Trân không thể hiểu hết, nhưng ít ra hắn hiểu một chút, trong cuộc tranh đoạt Đế vị, thân tình cũng chỉ mỏng như vậy, khiến cho Lý Trân lần đầu tiên có ý rời khỏi cuộc tranh đoạt quyền lực.

Lý Trân không khỏi cúi đầu thở dài, nếu hắn ủng hộ Lý Đán hoặc Lý Hiễn cướp lấy ngôi vị Hoàng đế, vậy vận mệnh của hắn sẽ thế nào? Vinh hoa phú quý hay là được phong tướng? Nếu hắn không phải họ Lý, có lẽ hai khả năng đều có thể, mà lúc hắn tra được thân thế thực sự của mình xong, hắn liền biết rõ vận mệnh của mình sẽ không giống người bình thường, Lý Đán hoặc Lý Hiễn sẽ không để hắn làm người bình thường.

Vậy vận mệnh của hắn sẽ thế nào?

Lý Trân chậm rãi đi đến trước cửa sổ, khoanh tay nhìn bóng đêm đen kịt, trong lòng hắn tràn đầy lo lắng và hoang mang.

387. Chương 385: Khách Đến Từ Tây Vực

Thời gian từ từ trôi qua, nhóang cái đã ba năm trôi qua, Đại Đường vẫn là một nước thực lực hùng mạnh như trước, vạn bang cung phụng, nhưng phía sau sự hùng mạnh, lại cất giấu nhiều nguy cơ thôn tính đất đai nghiêm trọng. Rất nhiều nông dân mất đất bị bắt biến thành điền nô, biến thành phụ thuộc vào nhà quyền quý, hạt giống của nguy cơ loạn lạc đã được trồng xuống, có người từng tiên đoán, phong trào thôn tính đất đai nếu không bị ngăn chặn, mấy chục năm sau, Đại Đường sẽ bùng nổ chiến loạn.

Cho dù hiện tượng bất bình đẳng tăng lên, nhưng đối với một đế quốc khổng lồ, những sự bất bình đẳng đó còn chưa đến mức tạo thành nguy cơ gì, bị sự phồn vinh thịnh thế che mất.

Huyện Tân An Kinh kỳ phủ, nơi này là một huyện nhỏ ở phía tây cách Lạc Dương năm mươi dặm, nhân khẩu hơn tám ngàn hộ, bốn phía đều là ruộng lúa mênh mông, khiến cho phong cảnh những dãy núi đồi càng thêm xinh đẹp. Đến mùa hè, ruộng lúa mạch biến thành một mảnh vàng óng ánh, gió thổi cây lúa đong đưa, giống như một bức thảm màu hoàng kim trải khắp vùng đất, ở giữa còn có vô số bóng người đang gặt hái, mùa thu hoạch lúa mạch mỗi năm một lần rất cực đã bắt đầu.

Trưa hôm nay, trên đường hồi hủ, người đi lại như thoi đưa, ven đường có một tửu quán đơn giản mộc mạc, là nơi để người đi đường ăn uống đơn giản, cũng là nơi nghỉ chân được các thương nhân hoan nghênh nhất.

Trong quán có một đoàn thương nhân người Hồ đến từ Tây Vực, gần trăm con lạc đà lưng đeo hàng hoá nặng trĩu, khác với đám thương nhân bán dạo bình thường, mấy trăm con lạc đà này đều được đánh dấu, chúng nó rõ ràng thuộc cùng một thương đội.

Thương đội ước chừng hai ba mươi người, đều là người Hồ ở Tây Vực, ai ai bộ dạng cũng cao to lực lưỡng, lưng đeo trường đao, bọn họ ngồi ở trước bàn uống rượu ăn cơm, ánh mắt thỉnh thoảng liếc về chiếc bàn lớn ở giữa.

Bàn lớn chỉ có hai người ngồi, tuổi tác xấp xỉ nhau, khoảng ba mươi tuổi, tuy nhiên người Tây Vực nhìn có vẻ già, lại để râu rậm, thoạt nhìn giống như hơn bốn mươi tuổi.

Gã nam tử ngồi bên phải dáng người cao to, thoạt nhìn rất hào sảng, hơn mười bát rượu nháy mắt đã bị y uống sạch, mà nam tử ở bên phải quần áo hoa lệ, trên đầu quấn khăn trùm đầu màu trắng, ở giữa có đính một viên ru bi lớn bằng quả trứng gà, đoản đao bên hông cũng phát ra hào quang rực rỡ, loé ra các loại bảo thạch dị sắc, nam tử trẻ tuổi này có chút văn tĩnh, tuy nhiên lại lộ ra vẻ lo lắng, đối mặt với bàn đầy thức ăn và rượu, y dường như không có tâm tình muốn ăn uống.

- A Luân, những thứ đồ ăn này có phải không hợp khẩu vị của ngươi không?

Nam tử diện mạo tục tằn cười hỏi.

Nam tử trẻ tuổi thở dài, lắc đầu nói:

- Ta lo lắng cho quê hương, thực sự không có tâm tình ăn uống.

- Ngươi nghĩ nhiều rồi, nghe nói Đại Thực cũng đã xảy ra nội loạn, trong vòng vài năm cũng sẽ không đánh tới Bạt Hãn Na.

- Tuy nói như vậy, nhưng Khang Quốc của các ngươi cũng sẽ không bị xâm lấn sao? Năm đó tất cả mọi người nói, người Đại Thực ở Ba Tư đã bị trấn áp, sẽ không bắc thượng, kết quả không đến một năm, một lượng lớn kị binh liền đánh đến Tát Mã Nhĩ Hãn, hai cửa hàng của ngươi đều bị cướp sạch không còn gì, chẳng lẽ ngươi quên rồi sao?

- Vẫn còn tốt. Lúc ấy đúng lúc hàng tồn kho không nhiều lắm, tổn thất cũng không lớn.

Hai nam tử, một người tên là Tổ Khang Ninh, cũng chính là nam tử dáng người khôi ngô râu rậm kia, y là đại thương nhân nổi danh khắp Khang Quốc, làm ăn với tiệm châu báu và hương liệu của Đại Đường, nam tử trẻ tuổi còn lại tên là A Luân, là Vương tử Bạt Hãn Na, cũng là người thừa kế Vương vị duy nhất.

Bởi vì bạch y Đại Thực từ ba mươi năm trước đã bắt đầu tây chinh, đầu tiên là chinh phục vương triều Ba Tư Tát San, lại tiếp tục bắc thượng đông tiến, các quốc gia Túc Đặc và phía đông Bạt Hãn Na đều không ngừng bị quân đội Đại Thực quấy nhiễu. Quốc vương của các quốc gia Túc Đặc không ngừng phái sứ giả

đến Trường An cầu cứu, lần này Vương tử Bạt Hãn Na lại đi sứ Đại Đường một lần nữa, hy vọng Đại Đường có thể xuất binh trợ giúp Bạt Hãn Na phòng ngự người Đại Thực xâm lấn.

- Khang Ninh, người nói xem lần này Đường triều sẽ đồng ý xuất binh giúp chúng ta không?

A Luân lo lắng hỏi.

- Ta nghĩ là có, dù sao Đường triều có đóng quân ở Toái Tiệp, Toái Tiệp ở gần Bạt Hãn Na như vậy, nếu Bạt Hãn Na bị người Đại Thực chiếm lĩnh, Toái Tiệp cũng sẽ gặp nguy hiểm, gọi là cái gì nhỉ, miệng mất rồi sau đó đến răng nanh....

- Môi hở răng lạnh.

A Luân trước đây từng học ở Trường An, tinh thông Hán ngữ, từng học qua thành ngữ này.

- Đúng, chính là chữ này.

Khang Ninh cười vỗ vai A Luân:

- Ta có giao tình với Đại tướng quân Thiên Kỵ doanh Đường triều, hẳn sẽ giúp đỡ các người nói chuyện với Hoàng đế.

A Luân yên lặng gật đầu, nhưng mày vẫn cau lại như trước, nghĩ đến các quốc gia Túc Đặc đến cầu cứu Đại Đường cũng không có tác dụng gì, lần này y đi sẽ có hi vọng sao?

Lúc này, xa xa truyền đến tiếng vó ngựa dồn dập, bụi màu vàng cuộn cuộn, một lát, mười mấy kỵ sĩ chạy đến gần lán, có tiếng cười nói của một thiếu niên:

- Tửu đại thúc, chúng ta sang bên kia nghỉ ngơi một chút.

Mọi người đều nhìn về hướng hơn mười người kia, đều mặc khôi giáp kỵ binh Đại Đường, dẫn đầu là một người mập mạp mặt tròn, ước chừng ba mươi tuổi, nón bạc trụ giáp, đây là trang phục của lang tướng hoặc trung lang tướng.

Tuy nhiên ánh mắt mọi người đều tập trung trên người hai thiếu niên ở giữa, bọn họ cưỡi một con ngựa hiếm thấy, đều là bộ dạng tám chín tuổi, nhưng dáng người thon dài, bộ dáng anh tuấn, có lẽ là do thời tiết nóng bức, bọn họ đổ mồ hôi đầy đầu, trên mặt đỏ bừng.

- Được rồi, chúng ta đi vào trong lán nghỉ ngơi.

Tướng quân béo vung roi quất vào ngựa, nói với chưởng quầy:

- Xếp cho chúng ta một chỗ.

Lúc này, thương nhân Khang Ninh mỉm cười, khẽ nói với Vương tử A Luân:

- Ta gặp một cổ nhân.

Kỵ binh quân Đường đưa ngựa cho tiểu nhị, dần dần đi vào quán, ngồi trước bảy tám bàn, quán vốn khá rộng lập tức chật kín.

Tướng quân béo gõ gõ bàn nói:

- Mang nước trà đến cho mọi người giải khát trước.

Chưởng quầy và tiểu nhị vội vàng chạy đi lấy nước trà, vội đến mức quay mòng mòng. Lúc này, thương nhân Khang Ninh bưng một chén rượu đến trước mặt tướng quân béo cười nói:

- Lão béo, còn nhớ ta không?

Tướng quân béo sững sốt, đánh giá y một chút:

- Nhìn người rất quen, có chút giống một cổ nhân của ta.

Khang Ninh hắng giọng, giọng thay đổi nói:

- Mối không gặp mười năm, người thật sự không biết ta?

- Người là... Đại Tráng.

Tướng quân béo lập tức nhảy dựng lên, hai người cười ha ha, ôm nhau thật chặt, người mập hung hăng đánh một quyền vào vai y:

- Tên khốn kiếp này, sao lại để râu rậm như vậy?

Không cần phải nói, tướng quân béo này chính là Tửu Chí, y đã được thăng làm trung lang tướng của Thiên kỵ doanh, mà Khang Ninh chính là Khang Đại Tráng năm đó, y đã thành đại phú thương eo thắt đai lưng bạc triệu, nhưng lần này tới Đại Đường, lại không phải vì buôn bán.

Hai người lại ôm một cái, ánh mắt Khang Đại Tráng dừng lại trên người hai thiếu niên, y sớm nhìn ra hai thiếu niên này rất giống Lý Trân, liền cười nói:

- Hai tiểu tử này hẳn là con trai của A Trân đi.

- Đúng, một đứa tên là Tấn Dương, một đứa tên là Lê Dương.

Tửu Chí cười nói với hai tiểu tử kia:

- Vị này chính là bạn tốt người Túc Đặc của phụ thân các cháu, Đại Tráng thúc, hai đứa chắc là đã từng nghe nói qua.

Hai thiếu niên đều từng nghe về Khang Đại Tráng, vội vàng quỳ xuống thi lễ:

- Chắt nhi bái kiến Khang đại thúc.

Khang Đại Tráng đã đổi tên thành Khang Ninh, ở Bạt Hãn Na địa vị tôn quý, y vội vàng kéo hai đứa bé lên:

- Miễn lễ, miễn lễ.

Y lấy từ trong lòng ra hai viên ngọc bích cực phẩm to như trứng bồ câu, đưa cho hai đứa cười nói:

- Lần đầu tiên gặp mặt, đây là quà gặp mặt đại thúc tặng cho hai đứa.

Hai tiểu tử kia nhìn thấy bảo thạch mắt sáng rực, là báu vật cực kỳ quý hiếm, đều chần chờ không dám nhận. Tửu Chí cười nói:

- Khang đại thúc nổi danh là phú thương chuyên buôn châu báu, đây cũng chỉ là một thứ đồ chơi của y thôi, nhận lấy đi.

Hai đứa lúc này mới bái tạ nhận lấy, hai đứa cẩn thận cầm bảo thạch trong tay, đều yêu thích không nỡ buông tay. Lúc này, Tửu Chí lại cười nói:

- Muội muội Vương phi của người đâu? Sao không đến cùng?

Bởi vì Khang Đại Tráng và Lý Tuyền có làm ăn với nhau, mọi người đều có thể biết một chút tin tức của Khang Đại Tráng từ chỗ đó. Bởi vì Khang Quốc xảy ra chiến tranh, gia tộc Khang thị sáu năm trước liền rời đến thành Đại Uyên thủ đô của Bạt Hãn Na, Khang Tư Tư gả cho Vương tử Bạt Hãn Na, đã trở thành Vương phi, sau đó hạ sinh một đứa con trai, trở thành người thừa kế đời thứ ba của Bạt Hãn Na.

Khang Ninh kéo A Luân qua cười nói:

- Vương phi muội muội không tới, nhưng em rể Vương tử lại đến rồi, vị này chính là phu quân của em gái ta A Luân, sang năm sẽ lên ngôi là Quốc vương.

Y lại giới thiệu cho A Luân:

- Đây chính là Tửu Chí bạn cùng lớn lên từ nhỏ của ta, bây giờ đã là tướng quân của Đại Đường rồi.

A Luân không khỏi kính nể hẳn, chấp tay thi lễ nói:

- Hoá ra là Tửu tướng quân, ngưỡng mộ đã lâu.

Tử Chí mặt đỏ lên, trung lang tướng vẫn còn kém tướng quân một bậc, nhưng mà chức quan của y được phong làm Du Kích tướng quân, cũng coi như là tướng quân, y vội vàng đáp lễ, lại bảo hai huynh đệ Tấn Dương, Lê Dương thi lễ với A Luân, mời bọn họ ngồi xuống.

Ba người uống một chén rượu, Tử Chí cười hỏi:

- Sao mọi người lại đến Đại Đường?

A Luân thở dài, liền đem chuyện quân đội Đại Thực uy hiếp Bạt Hãn Na, y phụng lệnh của phụ vương đến Đại Đường cầu cứu nói một lần, hỏi:

- Tử tướng quân cảm thấy Đại Đường có khả năng xuất binh không?

Tử Chí lắc đầu:

- Loại đại sự này không đến lượt tiểu nhân vật như ta bàn luận, nhưng mà bản thân ta cảm thấy có chút mơ mộng hảo huyền.

Y hạ giọng nói:

- Một năm gần đây, Võ Lý hai nhà vì tranh đoạt ngôi vị Hoàng đế, tranh đấu ác liệt, ta đoán triều đình sẽ chẳng thềm quan tâm đến việc ở Tây Vực đâu.

- Vậy làm sao bây giờ?

A Luân vẻ mặt lập tức trầm xuống.

Khang Ninh cười an ủi y:

- Chuyện này cũng chưa hẳn đã như vậy, chúng ta gặp Đại tướng quân xong rồi nói sau.

Y lại hỏi Tử Chí:

- A Trân có ở kinh thành không?

- Đương nhiên ở kinh thành.

Lúc này, Lê Dương ở bên cạnh chen miệng nói:

- Tử đại thúc, đại nương nói hôm nay cha ta cũng sẽ đến sơn trang.

- Sơn trang gì?

Khang Ninh khó hiểu hỏi.

Tử Chí cười nói:

- Là sơn trang Bách Tước, biệt trạch của lão Lý, cách nơi này hai mươi dặm, nương tử của ta và con gái, còn có người nhà của lão Lý đều đến sơn trang nghỉ mát, khoảng nửa tháng, hôm nay vừa lúc ta rảnh rỗi, sang đây thăm nương tử một chút, liền bị hai tiểu tử này giữ lấy cùng bọn chúng cười ngửa.

Khang Ninh mừng rỡ:

- Nếu A Trân ở sơn trang, vậy chúng ta liền đến đó.

Bách Tước sơn trang là biệt trạch năm đó Võ Tắc Thiên ban cho Lý Trân, trong sáu bảy năm nay, gia đình Lý Trân cơ bản đều chưa từng đến, đến tận hai năm trước Lý Trân bị triệu hồi về Lạc Dương, đảm nhiệm chức Đại tướng quân của Thiên kỵ doanh, Bách Tước sơn trang mới chính thức trở thành nơi nghỉ mát của gia đình bọn họ.

Năm nay là lần thứ hai bọn họ đến Bách Tước sơn trang, đi cùng còn có thê tử A Linh của Tử Chí và hai đứa con gái của y, ngoài ra còn có thê tử của Diêu Hi người đứng đầu đám ngự y cùng với đứa con trai vẫn chưa đến một tuổi của y.

Bách Tước sơn trang có đủ phòng cho nhiều người ở lại, thật ra đây cũng là ý của Dịch Yến, nàng thích náo nhiệt, lại do nàng ra mặt, kéo người mấy nhà cùng nhau đến sơn trang nghỉ hè.

Buổi chiều ngày hôm đó, Lý Trân vội vàng đến sơn trang, hẩn mang đến một tin tức không hay cho Dịch Yến, phụ thân nàng Dịch Nhân Kiệt té xỉu ở Chính sự đường, đến nay vẫn còn hôn mê bất tỉnh.

Nhưng lại không được thiên tử đồng ý, Trương Xương Tông được phong là Nghiệp quốc công, Trương Dịch Chi được phong làm Hằng quốc công, ban thưởng ba trăm hộ.

Ngày mùng tám tháng năm, trong phủ Dịch Nhân Kiệt treo cờ trắng, Dịch lão thái thái sống thọ cuối cùng đã chết tại nhà, hưởng thọ tám mươi tuổi.

388. Chương 386: Xung Đột Ở Cổng Thành

Ba năm trước, tổ mẫu của Dịch Yến qua đời, nàng đau khổ trọn vẹn một năm, bây giờ phụ thân nàng lại xảy ra chuyện, Dịch Yến cảm thấy bản thân nàng có chút không chịu nổi, nàng vội vàng bảo nha hoàn thu dọn quần áo, chuẩn bị quay về Lạc Dương.

Trong phòng, Dịch Yến ngồi trước bàn buồn bã khóc, Vương Kinh Ngữ ngồi bên cạnh khuyên nàng:

- Bá phụ cũng chỉ té xỉu thôi, ta cảm thấy cũng bình thường thôi, cha ta mấy năm trước cũng thường xuyên té xỉu, sau đó cẩn thận điều dưỡng, liền không bị té xỉu nữa. Có lẽ là do bá phụ bận bịu việc triều chính thật sự mệt mỏi quá, nghỉ ngơi nhiều một chút hẳn sẽ tốt hơn, tỷ cũng đừng quá thương tâm, sẽ không xảy ra chuyện gì lớn đâu.

Dịch Yến đương nhiên hy vọng vấn đề không lớn, nhưng phụ thân tuổi tác đã cao, ba năm trước từng té xỉu một lần, thiếu chút nữa là trúng gió, bây giờ lại ngất xỉu, phu quân nói đã hai ngày rồi vẫn chưa tỉnh lại, nàng sao có thể không sợ hãi, nếu chẳng may phụ thân gặp phải chuyện gì không may... Nàng quả thực không dám nghĩ tiếp.

Dịch Yến lau nước mắt, nàng chợt nhớ tới đứa con cả vẫn chưa quay về, lập tức vội la lên:

- Tấn Dương và Lê Dương đâu? Sao hai đứa nó vẫn chưa về?

Vừa dứt lời, chỉ nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng hô của Tấn Dương và Lê Dương:

- Nương, con đã trở về.

Hai vị mẫu thân vội vàng đi ra ngoài, hai đứa trẻ đầu đồ đầy mồ hôi, quần áo đều ướt đầm. Vương Kinh Ngữ gõ vào trán mỗi đứa một cái cười nói:

- Sao lại nghịch ngợm thành như vậy, còn không mau đi tắm rửa.

- Vâng.....

Hai tiểu tử xoay người chạy về hướng hậu viện, Dịch Yến vội vàng hỏi:

- Tấn Dương, con có gặp phụ thân ở dưới chân núi không?

- Phụ thân có khách, đang ở bên ngoài khách đường. Là Khang đại thúc đến từ Tây Vực.

Hai đứa chạy đã không còn bóng dáng, Dịch Yến hơi ngần ra, chẳng lẽ là Khang Đại Tráng đến đây? Dịch Yến chỉ gặp qua Khang Đại Tráng một lần nhiều năm trước đây, nhưng nàng đã sớm quên, mà Vương Kinh Ngữ lại nhớ rõ hơn, nàng có quan hệ tốt nhất với Lý Tuyền, đã từng nghe Lý Tuyền nói vài lần về người này.

Vương Kinh Ngữ an ủi nàng:

- Đại tỷ cứ thu dọn đồ đạc trước đi. Ta đi hỏi phu quân một chút xem có phải về luôn hôm nay không.

Trong lòng Dịch Yến lo lắng cho phụ thân liền xoay người trở về phòng. Vương Kinh Ngữ bước nhanh về phía tiền đường.

Trong khách đường, Lý Trân và Khang Đại Tráng xa cách đã lâu nay lại trùng phùng, mọi người vô cùng vui vẻ, ngồi cùng một chỗ ôn lại chuyện cũ, A Luân Vương tử ngồi bên cạnh có chút khấn trương, không biết Lý Trân có chịu giúp y lần này hay không.

Khang Ninh cười sang sảng nói:

- A Trân, Tư Tư trước lúc đi dặn dò ta mang một ít lễ vật gửi cho hai đệ muội, nó nói không biết người có còn nhớ rõ nó hay không?

Tư Tư hồi còn trẻ từng thích Lý Trân, tuy nhiên theo thời gian trôi đi, Tư Tư đã là vợ là mẹ người ta, những kí ức tươi đẹp hồi còn trẻ cũng giấu ở trong lòng. Lý Trân cười nói với A Luân:

- Ta với Tư Tư từ nhỏ đã là hàng xóm, cùng nhau lớn lên, trong trí nhớ của ta bây giờ nàng vẫn còn là bộ dáng hồi mười bốn tuổi, nàng chắc là thay đổi rất nhiều.

A Luân ôn hoà cười nói:

- Chắc lúc tướng quân gặp lại nàng sẽ không nhận ra, sau khi sinh con, nàng béo lên rất nhiều, thay đổi cũng nhiều.

- Ta có thể hiểu được, vừa rồi nhìn thấy Đại Tráng, ta cũng không nhận ra.

Mọi người cười ha hả, A Luân thấp giọng nói:

- Đại tướng quân, chuyện ta vừa nói, không biết....

Lý Trân đã ba mươi tuổi, sớm đã trở nên thành thục, điềm đạm, chín chắn, hẳn biết rằng chuyện này là chuyện trọng đại, không phải hẳn có thể quyết định, liền dịu dàng nói với A Luân:

- Vương tử điện hạ không nên gấp, nếu Bạt Hãn Na khó giữ được, Toái Diệp cũng sẽ gặp phải nguy hiểm, mấy hôm nữa ta sẽ nói với Thánh Thượng xem ý Thánh Thượng thế nào.

Nghe Lý Trân nhắc tới Toái Diệp, A Luân nhẹ nhàng thở ra, lại nói:

- Tất cả đều nhờ Đại tướng quân rồi.

Lý Trân gật gật đầu:

- Ngày mai ta quay về Lạc Dương, các người hôm nay nghỉ ngơi ở đây một đêm, ngày mai cùng nhau quay về.

Khang Ninh và A Luân nhìn nhau, Khang Ninh nói:

- Ý tốt của A Trân chúng ta nhận, nhưng mà ta hôm nay vẫn muốn quay về huyện Tân An, đội lạc đà của ta đều ở đó, sáng mai chúng ta sẽ tới hội hợp.

Lý Trân cũng không miễn cưỡng bọn họ, cười nói:

- Vậy được rồi, ta sẽ không giữ mọi người lại, ngày mai canh ba giờ Mão chúng ta xuất phát, các người đến trước giờ đó là được, thật sự không đến kịp cũng không sao, chúng ta gặp lại ở Lạc Dương.

- Một lời đã định, chúng ta cáo từ trước.

Khang Ninh nhìn ra Lý Trân vẫn còn có chuyện, liền nháy mắt với A Luân, hai người đứng dậy cáo từ, Lý Trân lo lắng cho Dịch Yến, liền không giữ bọn họ, tiễn bọn họ khỏi khách đường, lại để cho Tử Chí đưa bọn họ quay về thị trấn.

Lý Trân quay về phòng chính, vừa lúc gặp Vương Khinh Ngữ. Vương Khinh Ngữ giữ chặt tay Lý Trân, đi đến một bên thấp giọng nói:

- Chàng nói thật cho ta biết, phụ thân của A Yến sao rồi?

Lý Trân nhỏ giọng nói:

- Tạm thời đừng nói với nàng, Diêu Hi nói với ta, bệnh của phụ thân A Yến rất nghiêm trọng, lỗ mũi và lỗ tai đều xuất huyết, y hoài nghi não cũng xuất huyết rồi.

- Sao có thể như vậy?

- Ta nghe nói là bởi vì Trương Xương Tông, y muốn thúc phụ đảm nhiệm chức Hộ bộ Thị lang, nhạc phụ lại kiên quyết phản đối, đến ba mươi trọng thần cũng dâng tấu phản đối, Thánh Thượng bị ép thu hồi lại mệnh lệnh, Trương Xương Tông vọt tới chính sự đường tranh luận, nhục mạ nhạc phụ, nhạc phụ tức đến mức té xỉu.

Vương Kinh Ngữ cắn răng thấp giọng mắng:

- Tên khốn kiếp hại nước hại dân, nữ Hoàng đế tuổi già khó giữ, danh tiết lại bị huỷ trên tay bọn chúng.

Lý Trân cười khở một tiếng, danh tiết của Võ Tắc Thiên sớm đã bị huỷ trên tay Nhị Trương, đáng tiếc bà tuổi già ngu ngốc, u mê không tỉnh, hoàn toàn bị Nhị Trương thao túng trong tay.

Lý Trân lại nói với Vương Kinh Ngữ:

- Bây giờ trời đã không còn sớm, quay về cũng không kịp nữa, nói với A Yến một tiếng, sáng sớm mai chúng ta xuất phát.

- Được rồi, thiếp đi nói với tỷ ấy, nàng định bây giờ đi luôn, xem ra đêm nay tỷ ấy sẽ khó ngủ rồi.

Vương Kinh Ngữ cười cười, xoay người đi vào trong nhà.

Ngày hôm sau trời còn chưa sáng, Dịch Yến đã cùng mọi người lên xe ngựa, Dịch Yến vốn định khuyên A Linh ở lại sơn trang thêm mấy ngày, nhưng A Linh không chịu, nhất định muốn theo mọi người quay về, thê tử của Diêu Hi Vương thị cũng ôm đứa nhỏ cùng bọn họ lên xe ngựa.

- Phu quân, được rồi, chúng ta đi thôi.

Lý Trân lại quay đầu nhìn về hướng tây, sắp giờ Mão canh ba rồi, bọn Đại Tráng vẫn chưa đến, Tử Chí thấp giọng nói:

- Ta nhớ ra rồi, cổng thành của thị trấn mở muộn hơn ở Lạc Dương nửa canh giờ.

Lý Trân lập tức hiểu ra, cổng thành thị trấn Tây An chắc bây giờ mới mở, bọn họ sao có thể tới kịp, đành vậy, gặp lại ở Lạc Dương đi.

Lý Trân liền bảo phu xe:

- Xuất phát.

Fu xe vẫy trường tiên, bảy tám chiếc xe ngựa chậm rãi lên đường, dọc theo quan đạo chạy về hướng Lạc Dương.

Bách Tước sơn trang cách Lạc Dương rất gần, một lúc lâu sau, đoàn xe đã tới cửa Tây Bình thành Lạc Dương, lúc này trời đã sáng, chợ ngoài thành đã bắt đầu rồi, dân chúng từ trong thành đi ra mua thức ăn nườm nượp không hết, hai bên quan đạo cũng đầy các quán nhỏ bán nào cá nào tôm, từng nhóm nữ nhân vây quanh các quán nhỏ cò kè mặc cả, vô cùng náo nhiệt.

Người đi đường quá nhiều, tốc độ của đoàn xe chậm lại, Lý Trân bảo kỵ binh cố gắng đi vào giữa đường, cẩn thận không đụng vào trẻ con ở hai bên, nhưng đúng lúc này, xa xa bỗng truyền đến tiếng vó ngựa dồn dập, chỉ nghe có người hô to:

- Tránh ra, mau tránh ra.

Ngoài cổng thành lập tức vang lên nhiều tiếng hét chói tai, nam nữ già trẻ lập tức nghiêng ngã lão đảo tránh sang hai bên, tiếng khóc của trẻ con rung trời. Lý Trân ngẩn ra, quay đầu nhìn lại, thấy mười mấy nam tử mặc áo gấm cưỡi ngựa chạy tới, tay bọn họ cầm roi, không ngừng dùng roi quật vào người đi đường để cho vui, cười ha ha.

Lý Trân nhận ra người đi đầu đúng là tam lang Trương gia Trương Xương Nghi, hần hừ mạnh một tiếng, dặn dò nói:

- Xe ngựa đi sát vào bên đường.

Xe ngựa của người nhà Lý Trân đi sát vào bên đường, nhường lại con đường rộng năm thước, cưỡi ngựa hoàn toàn có thể đi qua, một lát sau, Trương Xương Nghi cưỡi ngựa chạy tới, chỉ vào xe ngựa mắng to:

- Đây là xe tang nhà ai, dám cản đường của lão gia.

Địch Yến ở bên trong xe ngựa giận dữ, kéo màn xe lên trách mắng:

- Đảo ngược càn khôn, các ngươi làm xằng làm bậy, hoành hành ngang ngược, các ngươi không biết chỗ này ở dưới chân Thiên tử à?

Trương Xương Nghi không biết Địch Yến, cũng không nhìn thấy Lý Trân bị xe ngựa chắn, Địch Yến vô cùng xinh đẹp, lập tức nổi lên sắc tâm, cưỡi dâm một tiếng nói:

- Tiểu cô nương, cùng lão gia ta quay về, lão gia cho nàng ném thử tư vị được làm Hoàng hậu.

Gã còn đưa dút lời, một chiếc roi đánh tới, vút một tiếng hung hăng đánh vào mặt gã, lập tức hiện lên một vết máu. Trương Xương Nghi đau đến mức kêu thảm một tiếng, thiếu chút nữa thì ngã khỏi ngựa. Lý Trân mặt lộ sát khí, hét ra lệnh cho thủ hạ:

- Đánh cho ta, đánh gãy chân chó của bọn chúng.

Mười mấy thân vệ đã vô cùng phần nộ, nghe Lý Trân hạ lệnh, bọn họ lập tức vung gậy đổ ập xuống đánh Trương Xương Nghi và thủ hạ của gã, trên quan đạo lập tức vang lên tiếng kêu khóc, xe ngựa của Lý Trân đi trước, hần thấy đánh cũng tạm ổn rồi, liền hạ lệnh;

- Đi thôi.

Mười mấy thân binh đều lên ngựa, giục ngựa đi theo Lý Trân chạy vào cửa Tây Bình. Nằm đầy đất trên đường, nhóm thân binh xuống tay rất ác độc, gân tay gân chân của ai cũng đều bị cắt đứt, hoặc nằm trên mặt đất hoặc hôn mê bất tỉnh, xa xa có tiếng hoan hô như sấm, mọi người vỗ tay bảo hay, đến binh lính trên đầu thành cũng không nhịn được hoan hô:

- Lý đại tướng quân, đánh rất hay.

Lúc này, gần trăm binh lính thủ thành chạy vội ra, quan quân cầm đầu luống cuống tay chân, sai người dùng cáng nâng mười mấy người kia vào thành....

Tuy rằng xả được giận, nhưng Lý Trân cũng biết mình chọc vào một việc phiền toái không nhỏ, hần lệnh cho thân binh đưa người nhà về phủ trước, chính mình dẫn theo vài tên thủ hạ chạy về hướng Thái Sơ cung.

Lúc này triều đình Đại Đường có thể dùng hai chữ bại hoại để hình dung, huynh đệ Trương thị dưới sự dung túng của Võ Tắc Thiên, đã đến mức coi trời bằng vung, gia tộc Trương thị ở Hà Đông, Quan Trung, Kinh kỳ vân vân đều chiếm đoạt hơn mười vạn khoảnh đất ruộng tốt, vền vện ở Lạc Dương và Quan Trung đã có hơn phân nửa mấy vạn hoàng trang bị bọn họ chiếm.

Các con đường kiếm tiền ở Nam thị đều bị bọn họ lũng đoạn, hơn nữa giá cả lương thực ở kinh thành bị thúc phụ của Nhị Trương khống chế, khiến giá lương thực trong vòng gần gũi có ba năm tăng lên gấp ba lần, khiến cho dân chúng oán thán ngất trời, còn về phần dọa nam cướp đoạt dân nữ, chiếm đoạt nhà dân đã biến thành chuyện cơm bữa.

Các loại đơn kiện buộc tội gia tộc Trương thị đều như tuyết rơi được đưa vào trong cung, lại bị Võ Tắc Thiên hạ lệnh dùng một mối lửa thiêu rụi, chỉ phạt nửa năm lương bổng của Trương Xương Nghi và Trương Đồng Hưu, coi đó là sự trừng phạt.

Huynh đệ Trương thị và triều đình mâu thuẫn ngày càng nhiều, lần này thúc phụ của Nhị Trương Trương Kỳ Niên được phong làm Hộ bộ thị lang chính là mối lửa khiến cho mâu thuẫn bùng nổ. Địch Nhân Kiệt cùng các trọng thần trong triều đình đứng ra gây áp lực, khiến Võ Tắc Thiên bị ép phải thu hồi mệnh lệnh, nhưng ông lại đắc tội với Trương Xương Tông và Trương Dịch Chi. Trương Xương Tông dẫn theo ba mươi thị vệ xông vào chính sự đường, nhục mạ Địch Nhân Kiệt, khiến cho Địch Nhân Kiệt té xỉu, nguy hiểm đến tính mạng.

Cũng chính vì lý do này, Lý Trân hạ lệnh cho thủ hạ cắt đứt gân chân của Trương Xương Nghi, nhưng Lý Trân cũng biết, huynh đệ Trương thị cũng tuyệt đối không buông tha cho mình, cho nên hẳn phải đi trước một bước đến gặp Võ Tắc Thiên, nói rõ mọi chuyện, tránh cho hai tên kia ngậm máu phun người.

Chờ một lúc trước điện Trinh Quán, một thái giám chạy đến nói:

- Đại tướng quân, Thánh Thượng triệu kiến.

tin tức không hay cho Dịch Yến, phụ thân nàng Dịch Nhân Kiệt té xỉu ở Chính sự đường, đến nay vẫn còn hôn mê bất tỉnh.

ng lại không được thiên tử đồng ý, Trương Xương Tông được phong là Nghiệp quốc công, Trương Dịch Chi được phong làm Hằng quốc công, ban thưởng ba trăm hộ.

Ngày mừng tám tháng năm, trong phủ Dịch Nhân Kiệt treo cờ trắng, Dịch lão thái thái sống thọ cuối cùng đã chết tại nhà, hưởng thọ tám mươi tuổi.

389. Chương 387: Sát Khí Âm Thâm Xuất Hiện

Bắt đầu từ năm năm trước, Võ Tắc Thiên đã rất ít đến ngự thư phòng, bà tuổi đã gần bát tuần, nhưng bởi vì dục vọng phóng túng quá mức, sức khỏe của bà ngày càng sa sút, đã không còn chịu đựng được làm việc công vụ nặng nề, ngoại trừ những việc trọng đại do Thượng Quan Uyển Nhi báo cáo ra, những chuyện hằng ngày đều giao cho Khổng Hạc phủ, để cho Nhị Trương thay bà xử lý. Nhị Trương cũng vì thế mà quyền to chức trọng, Khổng Hạc phủ đã có địa vị ngang bằng Chính Sự đường.

[Võ Tắc Thiên hôm nay vừa lúc ở trong ngự thư phòng, nghe Thượng Quan Uyển Nhi báo cáo một số chính vụ quan trọng trong quân. Lúc này, một thái giám đứng ở cửa bấm báo:

- Bệ hạ, Lý tướng quân đến rồi.

- Cho hắn vào.

Võ Tắc Thiên vẫn còn thiện cảm với Lý Trân, hơn nữa mấy năm gần đây Lý Trân không ở kinh thành, ở Quan Trung làm việc rất tốt, dưới dự cố gắng của hắn, kế hoạch dùng sĩ chinh chiến trường kỳ mà Võ Tắc Thiên khởi xướng mới có thể hoàn thành, lấy dân chúng Quan Trung làm chủ, cùng hơn mười vạn gia đình ở phía Tây Vực an cư lạc nghiệp, khiến quân An Tây có nguồn chiêu mộ binh lính ổn định.

Sau khi kế hoạch tiêu tốn gần sáu năm mới hoàn thành, Lý Trân liền bị triệu hồi về Lạc Dương, đảm nhiệm đại tướng quân của Thiên Kỵ doanh, chưởng quản hai vạn năm nghìn kỵ binh Thiên kỵ doanh, thuộc loại quân đội phái thực quyền.

Lý Trân bước nhanh vào ngự thư phòng, Thượng Quan Uyển Nhi xoay người đứng phía sau Võ Tắc Thiên, vẽ mặt bình tĩnh nhìn Lý Trân. Thượng Quan Uyển Nhi vẫn như trước chưa xuất giá, dung nhan của nàng cơ bản không thay đổi gì so với mười năm trước.

Đối với Lý Trân, Thượng Quan Uyển Nhi sớm đã không thể khống chế được nữa rồi, tuy nhiên quan hệ giữa hai người cũng không quá lạnh nhạt, ngẫu nhiên gặp mặt, cũng đối đãi có lễ với nhau, dù sao Lý Trân tay cầm quân quyền, nàng cũng không muốn có thêm một kẻ địch như vậy.

Lý Trân tiến lên quỳ một gối nói:

- Vi thần Lý Trân đặc biệt đến lĩnh tội với bệ hạ.

Võ Tắc Thiên ngẩn ra, không hiểu cười hỏi:

- Lý ái khanh có tội gì?

- Hồi bẩm bệ hạ, vi thần nhất thời kích động đã đánh cho Trương Xương Nghi một trận, chỉ sợ đắc tội với Nghiệp quốc công, cho nên đặc biệt đến đây thỉnh tội.

Trên mặt Võ Tắc Thiên có chút không được tự nhiên, bà lập tức nghĩ tới Địch Nhân Kiệt. Địch Nhân Kiệt bị Trương Xương Tông nhục mạ, tức đến mức máu dồn lên não, vì vậy hôn mê bất tỉnh, lại xảy ra chuyện Lý Trân đánh Trương Xương Nghi, hai chuyện này tất nhiên có liên quan.

Võ Tắc Thiên vốn định đợi sau khi Địch Nhân Kiệt tỉnh dậy, bảo Trương Xương Tông đi xin lỗi, nhưng Trương Xương Tông sống chết không chịu đi, Võ Tắc Thiên đang rơi vào thế khó xử, lại xảy ra chuyện này, khiến cho bà không khỏi hơi đau đầu, liền hỏi:

- Lý ái khanh trước tiên nói cho trẫm, rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Vì sao khanh lại đánh Trương Xương Nghi?

Lý Trân liền kể lại tỉ mỉ một lần chuyện xảy ra ở ngoài cửa Tây Bình, cuối cùng nói:

- Vi thần cũng không muốn gây chuyện, nhưng Trương Xương Nghi thấy sắc liền nổi lên lòng tham, làm nhục vợ của thần. Vi thần không nhịn được, lúc này mới hạ lệnh động thủ, vi thần đánh người quyền quý, nguyện ý chịu đựng tất cả trách nhiệm.

Võ Tắc Thiên mặt thực sự khó coi, Trương Xương Nghi quả thực to gan lớn mật, lại dám khi nhục thê tử của đại thần, đây không phải là vấn đề có nên đánh hay không, mà là đáng chết. Võ Tắc Thiên quả thực vô cùng tức giận, không chỉ có Nhị Trương mang đến vô số phiền toái, bây giờ đến cả người nhà của y cũng gây phiền toái cho mình.

Võ Tắc Thiên nén giận chậm rãi nói:

- Lý tướng quân không cần tự trách, chỉ cần lời nói của khanh là thật, trẫm tuyệt đối sẽ không trách tội khanh.

- Lời nói của thần đều là sự thực, bệ hạ có thể hỏi quân đóng ở cửa thành, bọn họ đều tận mắt nhìn thấy.

Võ Tắc Thiên gật gật đầu, bà đột nhiên cảm thấy rất mệt mỏi, liền phát tay một cái nói:

- Người lui xuống trước đi.

- Vi thần cáo lui.

Lý Trân cũng không ngẩng đầu nhìn Thượng Quan Uyển Nhi, chậm rãi lui xuống. Chờ hán đi xa, Võ Tắc Thiên mới hơi thở ra một tiếng, hỏi Thượng Quan Uyển Nhi:

- Chuyện này trẫm nên xử lý thế nào?

Thượng Quan Uyển Nhi thấp giọng nói:

- Uyển Nhi nghe nói tình hình của Địch tướng quốc không ổn, bệ hạ lại xử phạt Lý Trân, chỉ sợ khó ăn nói với Địch gia và các quan lại, chuyện này Uyển Nhi đề nghị cứ coi như chưa từng xảy ra.

Võ Tắc Thiên cười khổ một tiếng nói:

- Người nói đúng, nếu như xử phạt Lý Trân, trẫm quả thật không thể nào ăn nói với Địch gia, mong trời xanh phù hộ, để Địch tướng quốc nhanh chóng khỏe mạnh trở lại.

Võ Tắc Thiên thân thể mệt mỏi, vừa mới trở lại tấm cung, chỉ thấy Trương Xương Tông và Trương Dịch Chi quỳ gối ở cửa chính khóc không ra tiếng:

- Bệ hạ phải làm chủ cho chúng thần.

Hai người vừa mới nhận được tin tức, huynh trưởng của bọn họ Trương Xương Chi ở ngoài cửa Tây Bình bị Lý Trân đánh, gân tay gân chân đều bị cắt đứt, vô cùng thê thảm, hai người quả thực giận điên lên, không giết Lý Trân bọn họ thề không làm người.

Võ Tắc Thiên vừa mới bình ổn lửa giận, bị bọn họ náo loạn, lại lần nữa bốc cháy lên, bà chỉ vào hai người nổi giận nói:

- Câm mồm.

Huynh đệ Trương thị lập tức hoảng sợ, còn chưa bao giờ nhìn thấy Thánh Thượng phát hỏa lớn như thế, hai người không dám hé răng lần nữa, Võ Tắc Thiên chỉ vào Trương Xương Tông giận dữ không kiềm được mắng:

- Các người to gan lớn mật, lại dám chạy đến chính sự đường náo loạn, làm bại hoại thanh danh của trẫm, khi nhục tướng quốc của trẫm, trẫm vẫn còn chưa tính sổ với các người, các người lại còn tới kêu oan, ta nói cho các người biết, nếu Địch tướng quốc không có việc gì, vậy chính là do các người may mắn, nếu Địch tướng quốc xảy ra chuyện gì không may, xem trẫm xử lý các người thế nào, cút ra ngoài cho trẫm.

Hai người sợ tới mức vừa lẩn vừa bò chạy đi, Võ Tắc Thiên nổi giận đùng đùng đi về hướng tẩm cung của mình. Chạy đến ngoài điện, Trương Xương Tông gọi Trương Dịch Chi lại:

- Kỳ lạ thật, bà già kia hình như biết chuyện này.

Trương Dịch Chi cũng cảm thấy kì quái, vừa lúc thái giám ở bên ngự thư phòng đi tới, Trương Dịch Chi xông lên bắt lấy vạt áo y:

- Nói mau. Xế chiều hôm nay Thánh Thượng gặp ai?

Hạ Trung bị dọa khê run rẩy, vội vàng nói:

- Lão nô đang định bẩm báo, ngay lúc này cách đây không lâu, Thánh Thượng tiếp kiến Lý Trân, hình như Lý Trân tới thỉnh tội.

Trương Dịch Chi và Trương Xương Tông ngơ ngác nhìn nhau, quả nhiên không ngoài dự tính của bọn họ, tên ác nhân Lý Trân cáo trạng trước, mê hoặc lão bà kia. Trương Dịch Chi kéo Trương Xương Tông, hai người bước nhanh đến Dao Quang điện, Trương Dịch Chi đuổi hết tất cả cung nữ và thái giám ra, thấp giọng nói với Trương Xương Tông:

- Có chút không ổn.

Trương Xương Tông hiểu được ý tứ của nó, nếu Địch Nhân Kiệt gặp chuyện không may, Lý Trân tuyệt đối sẽ không buông tha cho bọn họ, Trương Xương Tông cắn răng nói:

- Năm đó ta muốn giết hắn, lại bị lão bà chết tiết kia ngăn cản, để hắn tiêu dao tám năm, thật sự nếu không giết hắn, đợi lão bà kia chết, hắn sẽ giết chết chúng ta, không thể tiếp tục kéo dài nữa rồi.

Trương Dịch Chi gãi gãi lắc đầu, có chút lo lắng nói:

- Nhưng hắn nắm quân quyền, giết hắn cũng không dễ dàng như vậy.

- Đúng, chuyện này không thể nóng vội, cần phải bàn bạc kĩ hơn, ta đề nghị đi tìm Võ Tam Tư giúp đỡ.

- Nhưng trong quân đội y không có người nào mạnh, không bằng tìm Võ Ý Tông, trong tay người này nắm Giam Môn vệ, cũng có hơn vạn quân, để y giết Lý Trân, chẳng phải chuyện dễ như trở bàn tay hay sao?

- Nhưng Lý Trân dù sao cũng không phải chó mèo, không phải một đao làm thịt là được, để để Võ gia giết Lý Trân, để biết bọn họ sẽ đưa ra điều kiện gì không?

Hai người đều trầm mặc, thật ra không cần phải nói bọn họ cũng biết, Võ gia muốn giang sơn xã tắc, Võ Tông Ý nghe chỉ huy của Võ Tam Tư, suy cho cùng, vẫn phải đi tìm Võ Tam Tư. Trầm mặc một lúc, Trương Xương Tông nói:

- Nếu không giết Lý Trân, sau này chúng ta chết không thể nghỉ ngơi, chuyện này không làm cũng phải làm, ta đi tìm Võ Tam Tư, bàn bạc với y một chút, trước điều tra sơ hở của hắn, sau đó xem tình hình rồi tính sau.

- Đi tìm Võ Tam Tư, phải tìm Tào Văn.

- Ta biết rồi.

Trương Xương Tông không kiên nhẫn trả lời một câu, xoay người rời khỏi phòng.

Mấy năm nay Võ Tam Tư quả thực sống hơi nghẹn khuất, theo lời nói của Võ Tắc Thiên chính là hoàn toàn tỉnh ngộ, y không vào thanh lâu, không uống rượu, đưa ra quy định nghiêm khắc với con cái và gia đình

trong phủ. Năm trước có một gia nô đùa giỡn con gái nhà lành, bị Võ Tam Tư hạ lệnh đánh hai trăm cón, diều phỏ Lạc Dương thị chúng ba ngày.

Không chỉ như thế, mấy năm nay Võ Tam Tư còn bỏ ra mấy vạn thạch lương thực, ngày ngày đều ở đầu đường cứu tế nạn dân gặp tai hoạ đến kinh thành, còn những toà nhà đã chiếm đoạt mấy năm nay y phá huỷ toàn bộ, đất đai trả lại cho chủ nhân, nghe nói còn đích thân đến nhà bồi tội.

Càng thêm cung kính các đại thần trong triều, cả ngày mang theo cái đuôi sống qua ngày, đến một cái xe ngựa của quan lục phẩm đi qua, y cũng phải dừng xe nhường đường.

Công sức bỏ ra mấy năm nay không uống phí, thanh danh của Võ Tam Tư từ kẻ xấu xa ác độc, giờ bắt đầu có văn nhân viết văn tán tụng y, năm trước Thánh Thượng tán thưởng y biết quay đầu, lại khôi phục Vương tước của y, một lần nữa trở thành Lương Vương diện hạ.

Cho dù ba năm nay Võ Tam Tư vô cùng đối trá ghen khuất, nhưng y cũng có không ít thu hoạch, đầu năm lúc Võ thị gia tộc cử hành đại tiệc tế tộc, Thánh Thượng cũng tới tham gia, ngay trước mặt mấy trăm người họ Võ nói:

- Nếu Võ thị kế nghiệp thì không phải là Tam Tư không được.

Điều này khiến cho Võ Tam Tư vốn tuyệt vọng lại như bắt được một tia hi vọng, có lẽ y còn có hi vọng đi lên ngôi vị cử ngũ chí tôn.

Ngoài ra một chuyện khiến Võ Tam Tư vui vẻ chính là Võ Thừa Tự rốt cục chết bệnh vào năm trước, tử sắc quá độ mà chết. Võ Thừa Tự vừa chết, một phái khác của Võ gia không có người tâm phúc, đều hướng y bày tỏ ý nguyện trung thành, bây giờ chỉ có huynh đệ Võ Du Ninh, Võ Du Kỳ vì Thái Bình công chúa nên vẫn duy trì trầm mặc.

Giống như bình thường, Võ Tam Tư ngồi trong phòng ngọc của mình cẩn thận thưởng thức các đồ vật bằng ngọc y cất giữ. Y chiều đãi hiền sĩ, nhân phẩm đoan chính, buổi tối không ra ngoài uống rượu tầm hoan, cho nên ở nhà thưởng ngọc cũng trở thành thú vui lớn nhất của y trong vòng mấy năm nay.

Lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng con rể Tào Văn:

- Nhạc phụ đại nhân, tiểu tử có chuyện quan trọng cần bẩm báo.

Khiến Võ Tam Tư hài lòng nhất chính là mình có được đứa con rể như vậy, không chỉ là quân sư của y mà còn dạy y làm như nào để nâng cao thanh danh, đảo ngược tiếng xấu của y, hơn nữa còn là người đại biểu cho quyền lực trong triều. Ba tháng trước, Tào Văn đảm nhiệm chức Lại bộ thị lang quyền cao chức trọng, trở thành quan lớn có thể chống lại đám Diêu Sùng, Trương Giản Chi.

Hơn nữa Tào Văn lòng dạ thâm sâu, trình độ thư pháp và văn học cũng cao, khôn khéo có thừa, ngay cả Địch Nhân Kiệt cũng tán thưởng y có tố chất thành tướng quốc, cho nên Võ Tam Tư chuẩn bị hai năm sau đề cử y thay thế Dương Tái Tư.

Võ Tam Tư cũng không cho người khác vào ngọc phòng, ngay cả Tào Văn cũng không được, y nhân tiện nói:

- Tối thư phòng của ta trước, ta lập tức tới.

Võ Tam Tư thay đổi quần áo, không chút hoang mang đi đến thư phòng.

Đi đến thư phòng, Võ Tam Tư cười nói:

- Đinh Hương bây giờ thế nào?

- Nàng rất tốt, nàng vốn cũng muốn đến thăm phụ thân, bởi vì con có chuyện chính sự, cho nên con không cho nàng đến đây.

Võ Tam Tư gật đầu:

- Ta nghĩ nếu không có con nối dõi, con không ngại có thể tìm một đứa làm con thừa tự, con cháu của con không có ai thích hợp sao?

Tào Văn cười khỏ một tiếng:

- Tiểu tể không có cháu trai.

- Ồ...Ta quên mất, thật ra dù không có con cháu, chọn một người từ trong đám tộc nhân cũng được, chỉ cần họ Tào, ta nghĩ đều không sao cả.

Vốn Tào Văn ở rể ở phủ Võ Tam Tư, nhưng bởi vì có thể giữ người có khả năng lung lạc quyền lực này, y đồng ý để Tào Văn chọn một đứa con thừa tự cho mình từ trong gia tộc của mình, mà không phải chọn con thừa tự từ trong gia tộc Võ thị.

Tào Văn mừng rỡ:

- Đa tạ nhạc phụ đại nhân đã thành toàn.

Võ Tam Tư cười nói:

- Nói chính sự đi, có chuyện gì quan trọng vậy?

Tào Văn sắc mặt trở nên nghiêm túc, thấp giọng nói:

- Vừa rồi Trương Xương Tông đến tìm con.

390. Chương 388: Danh Tướng Qua Đời

Võ Tam Tư cũng trở nên căng thẳng, Trương Xương Tông tìm Tào Văn tất nhiên có việc quan trọng, nếu không Tào Văn sẽ không đến tìm mình muộn như vậy. Y ngừng thần lắng nghe, sợ bỏ qua điểm mấu chốt nào đó.

- Trương Xương Tông và Trương Dịch Chi quyết định giết Lý Trân.

Võ Tam Tư cả kinh:

- Bọn họ vì sao có ý này?

- Nhạc phụ có biết việc của Dịch Nhân Kiệt không?

- Ta biết, nghe nói tình hình không ổn.

Võ Tam Tư bỗng nhiên tỉnh ngộ:

- Chẳng lẽ Lý Trân báo thù cho Dịch Nhân Kiệt sao?

Tào Văn gật gật đầu:

- Trưa hôm nay ở ngoài cửa Tây Bình đã xảy ra một việc, Trương Xương Nghi bị Lý Trân hành hung, gân tay chân đều bị cắt đứt, Nhị Trương không định buông tha cho Lý Trân, nhưng Thánh Thượng dường như không muốn truy cứu, cho nên Nhị Trương đã coi Lý Trân như cái gai trong mắt, Trương Xương Tông chính mồm nói cho con biết, nếu bây giờ bọn họ không giết Lý Trân, sau khi Thánh Thượng mất, Lý Trân nhất định sẽ giết bọn họ.

Võ Tam Tư rốt cục hơi hiểu được, y vuốt râu cười nói:

- Nhị Trương muốn kết minh với ta, cùng nhau đối phó với Lý Trân sao?

- Trương Xương Tông đúng là có ý này.

Võ Tam Tư khoanh tay đi vài bước, nhíu mày nói:

- Lý Trân cũng không phải dễ dàng đối phó như vậy, trong tay có quân quyền Thiên kỵ doanh, là con rể Dịch gia, hơn nữa ta hoài nghi hẳn là một nhân vật quan trọng trong Hưng Đường hội, muốn đối phó với

hắn, chính là chống lại Hưng Đường hội, Trương Xương Tông muốn kéo ta xuống nước, ta cũng có thể đồng ý, nhưng ta càng quan tâm xem ta sẽ được cái gì?

Võ Tam Tư quay đầu nhìn Tào Văn:

- Con có hiểu ý tứ của ta không?

- Tiểu tể đương nhiên hiểu, con cũng đã nói rõ với Trương Xương Tông, nhạc phụ nằm gai nếm mật ba năm, chính là đang chờ đợi giờ phút trở mình, nếu bọn họ có thành ý, nên giúp nhạc phụ đạt thành tâm nguyện.

Võ Tam Tư muốn nói chính là ý tứ này, y vui vẻ hỏi:

- Vậy thái độ của y như thế nào?

- Y nói bọn họ hoàn toàn có thể hoàn thành tâm nguyện của nhạc phụ, bọn họ nguyện ý toàn lực hiệp trợ nhạc phụ đại nhân lên ngôi cửu ngũ chí tôn.

Võ Tam Tư hừ mạnh một tiếng:

- Sớm biết có ngày hôm nay, ba năm trước đây bọn họ đã làm người thế nào?

Tào Văn hoàn toàn hiểu được sự căm giận bất bình của nhạc phụ, gã khuyên nhủ:

- Thật ra huynh đệ Trương thị cũng không phải người đáng tin cậy, ba năm trước đây có thể nhận ra bọn họ chỉ quan tâm đến lợi ích của mình, cho nên bọn họ không vội tỏ thái độ, cũng tận lực ngăn cản Thánh Thượng lập Thái Tử. Bọn họ muốn đợi đến lúc Lý Võ quyết chiến một mất một còn mới đứng ra, vớt lấy lợi ích lớn nhất, thăng thần mà nói, nếu không phải lần này vì chuyện Địch Nhân Kiệt khiến Lý Trần kết thù với bọn họ, huynh đệ Trương thị chưa chắc đã đồng ý bày tỏ thái độ ủng hộ rõ ràng như vậy với nhạc phụ, nhạc phụ cũng không cần thiết phải tức giận.

Võ Tam Tư gật đầu:

- Con nói không sai, cho dù huynh đệ Trương thị đáng hận đến mức nào, bọn họ vẫn quyền thế ngấp trời, trong cuộc chiến tranh đoạt ngôi vị Hoàng đế của Lý Võ thị, thái độ của bọn họ rất quan trọng, chúng ta đương nhiên phải toàn lực phối hợp với bọn họ, cũng không biết ta phải giúp bọn họ thế nào?

Tào Văn cười âm hiểm:

- Con đề nghị nhạc phụ lần này phải dùng chút thủ đoạn, không thể để Nhị Trương rũ bỏ quan hệ quá sớm.

- Lời này là ý gì?

Võ Tam Tư vội hỏi:

- Ba năm trước, chính vì nhạc phụ mang lại ích lợi cho bọn chúng quá sớm, bọn chúng ăn no rồi, sẽ vứt bỏ nhạc phụ, cho nên lúc này, chúng ta phải giới khống chế, không ngừng tạo thế, khiến mâu thuẫn của Lý Trần và bọn chúng tăng lên, tốt nhất là nhạc phụ sau khi đăng cơ mới thực hiện hứa hẹn, như thế nào cũng phải giữ bọn chúng trên móc câu, khiến bọn chúng không thể không nhờ nhạc phụ hỗ trợ.

Võ Tam Tư giơ ngón tay cái lên, khen ngợi từ đáy lòng:

- Hiền tể quả nhiên cao minh hơn Minh tiên sinh bội phần...

Thời gian đã qua canh năm, đèn đuốc trong Địch phủ vẫn sáng trưng, tất cả mọi người đều lo lắng đứng trong viện chờ đợi. Một đêm không ngủ, không chỉ có người nhà của Địch Nhân Kiệt, còn có rất nhiều quan lớn như Trương Giản Chi, Diêu Sùng, Ngụy Nguyên Trung, Võ Du Ninh, Dương Tái Tư vân vân, cùng với mười mấy môn sinh của Địch Nhân Kiệt ở xung quanh Lạc Dương cũng tới, bọn họ đều có chức cao trong châu huyện.

Lý Trần và Địch Yến đứng ở một góc sân, hai người nắm chặt tay nhau, yên lặng hi vọng Địch Nhân Kiệt có thể gắng gượng qua được cửa ải này. Từ buổi tối, hơi thở của Địch Nhân Kiệt bắt đầu yếu dần, hơn mười ngự y đang toàn lực cứu giúp, kỳ tích chỉ sợ khó xảy ra lần nữa, dù sao Địch Nhân Kiệt tuổi tác đã cao.

Lúc này, thời khắc mọi người sợ nhất rốt cục đã xuất hiện, trong phòng mơ hồ truyền đến tiếng khóc, Địch Yến nhào mạnh vào lòng Lý Trần, nước mắt rơi như mưa, một ngự y vô lực đi ra thở dài nói:

- Mọi người nén bi thương.

Trong sân lập tức vang lên tiếng khóc, mọi người đều ngã quỵ xuống đất, gào khóc, nước mắt của Lý Trân cũng không ngăn được trào ra, gắt gao ôm thê tử vào trong ngực, giờ khắc này hẳn mới cảm nhận được sự bi thương vô tận khi người thân mất đi.

Trời dần dần sáng, trước cửa Dịch phủ dựng lên một chiếc linh bằng thật lớn, những người thân thiết, đến phúng viếng không dứt, không chỉ có quan viên triều đình, càng nhiều hơn là dân chúng Lạc Dương, bọn họ dúi già dắt trẻ, đều tới bái tế vị Tể tướng huyền thoại của Đại Đường.

Trong hoàng cung, Võ Tắc Thiên tối qua hơi cảm nhẹ, hôm nay liền không vào triều sớm, nhưng trong lòng bà không hiểu sao có chút hốt hoảng, giãy dụa ngồi dậy hỏi:

- Bên Dịch tướng quốc có tin tức gì không?

- Hồi bẩm bệ hạ, hơn mười ngự y đều đã phái đến phủ Dịch tướng quốc, tạm thời vẫn chưa có tin tức gì.

Vừa dứt lời, ngoài tầm điện truyền đến tiếng bước chân dồn dập, một thái giám vọt vào phòng ngủ, quỳ gối khóc không ra tiếng:

- Bệ hạ, Dịch phủ truyền đến tin tức, nói Dịch tướng quốc, ông ấy...ông ấy đi rồi.

Võ Tắc Thiên chỉ cảm thấy như sét đánh giữa trời quang, trước mắt bà bắt đầu mơ hồ, thân thể thoáng dao động, lập tức té trên mặt đất.

- Bệ hạ, bệ hạ!

Thái giám và cung nữ thất kinh, một thái giám hô to:

- Mau đi truyền ngự y, nhanh lên.

Mấy thái giám vội chạy về hướng phòng ngự y, không đợi ngự y đến, Võ Tắc Thiên đã tự tỉnh lại, bà thở dài một tiếng:

- Trầm mất đi Dịch khanh, chính là sự bất hạnh của đất nước.

Dứt lời, nước mắt bà cũng rơi như mưa.

Dịch Nhân Kiệt qua đời, không thể nghi ngờ chính là chuyện đại sự chấn động vua và dân chúng. Võ Tắc Thiên hạ chỉ tướng nhớ ba ngày, dùng việc này để tiếc thương, lại để Tương Vương Lý Đán thay mặt mình đến Dịch phủ bái tế, các nhạc phường trong thành cũng tự biết ngừng việc ca múa giải trí, rất nhiều nhà đều treo cờ trắng để tiễn đưa Dịch Nhân Kiệt, toàn thành Lạc Dương khóc tang.

Hai ngày này Trương Xương Tông và Trương Dịch Chi lại vô cùng yên tĩnh, trốn trong Không Hạc phủ lo lắng bất an. Bọn họ cũng biết tin tức Dịch Nhân Kiệt qua đời, hơn nữa Trương Xương Tông sợ hãi, Dịch Nhân Kiệt bởi vì bị y nhục mạ mà té xỉu, Thánh Thượng cũng đã nói, nếu Dịch Nhân Kiệt xảy ra chuyện gì không may, sẽ xử lý bọn họ thật đáng.

Trong phòng, Trương Xương Tông và Trương Dịch Chi đang mưu đồ xem ứng phó với thế cục trước mắt thế nào, Trương Xương Tông cẩn thận nói:

- Dịch Nhân Kiệt vừa chết, chúng ta xem như đã kết thù với Lý Trân, bây giờ không phải người chết chính là ta sống, ta nghĩ nên hạ thủ sớm một chút, không thể tiếp tục kéo dài nữa.

- Nhưng quân của chúng ta không đủ.

Trương Dịch Chi vô cùng lo lắng, mấy năm nay bọn họ luôn âm thầm tuyển quân mua ngựa, trong tay cũng đã có ba bốn ngàn võ sĩ, phân bố ở khắp các điền trang, nếu gọi bọn chúng vào kinh, tất sẽ bị người khác phát hiện.

Trương Xương Tông hừ một tiếng:

- Thật ra cũng không cần nhiều người như vậy, tìm một sát thủ võ nghệ cao cường là được, tốt nhất là do Võ Tam Tư động thủ, nếu ta ủng hộ y kế thừa Vương vị, y sẽ không thể không có biểu hiện gì.

- Võ Tam Tư rất không thành thật, chắc cũng không đáng tin, dựa vào y còn không bằng dựa vào mình, người chúng ta giết, chuyện thu xếp phía sau giao cho y.

Đang thương lượng, ngoài cửa truyền đến tiếng bẩm báo của một thái giám:

- Hai vị tướng quân, Hạ công công có việc gấp cần bẩm báo.

Hạ Trung là thái giám tâm phúc mà Trương thị huynh đệ chọn lựa được, dùng để thay thế Cao Diên Phúc. Hạ Trung vốn là một tiểu chấp sự quản uế vật trong cung, nhưng dưới sự bồi dưỡng của huynh đệ Trương thị, Hạ Trung đã được Võ Tắc Thiên trọng dụng, phong làm Nội thị.

Hơn nữa bản thân y vô cùng khôn khéo, Võ Tắc Thiên ngày càng giao nhiều công việc đại sự cho y, thậm chí đem việc quan trọng như chuẩn bị đại lễ tế trong cung cũng giao cho y.

Hạ Trung đã trở thành thái giám đứng đầu, trong cung có quyền thế rất lớn, nhưng mà trong lòng y hiểu được, tất cả quyền lực và phú quý đều xuất phát từ chỗ huynh đệ Trương thị, nếu như không có huynh đệ Trương thị, y cũng chỉ có hai bàn tay trắng. Cũng chính vì nguyên nhân này, y luôn nịnh bợ huynh đệ Trương thị, trung thành với bọn họ như chó săn.

- Vào đi.

Trương Xương Tông hơi mất hứng do Hạ Trung cắt đứt cuộc nói chuyện của bọn họ, tuy nhiên Hạ Trung chắc có chuyện quan trọng cần bẩm báo.

Hạ Trung đi đến, thi lễ:

- Tham kiến hai vị tướng quân.

- Có việc gì cứ nói thẳng, không cần dài dòng như vậy.

Trương Dịch Chi không kiên nhẫn phát tay nói.

- Hồi bẩm hai vị tướng quân, vừa rồi bệ hạ tức giận, nói muốn đưa hai vị tướng quân đi Lĩnh Nam sung quân.

Hai người nhảy dựng lên, Trương Xương Tông căng thẳng hỏi:

- Sau đó thì sao?

- Sau đó Thượng Quan xá nhân khuyên bệ hạ, nói Trương tướng quân chỉ nhất thời xúc động, không có ý muốn tạo thành hậu quả như vậy, nếu bệ hạ lại phạt Trương tướng quân lần nữa, chỉ sợ sẽ dẫn đến sự hỗn loạn lớn hơn.

- Nói rất hay.

Trương Xương Tông khen ngợi một tiếng, quay đầu nói với Trương Dịch Chi:

- Không thể ngờ được Thượng Quan lại giúp chúng ta trong thời khắc mấu chốt này, bình thường ta còn xem thường nàng, đúng là đáng hổ thẹn.

Trương Dịch Chi cười lạnh một tiếng nói:

- Người phụ nữ này chỉ thông minh chút thôi, nàng biết Thánh Thượng sẽ không xử phạt chúng ta, cho nên mới thuận nước dong thuyền giúp một ân tình, dù sao ta cũng là người nhận phần ân tình này, phải cảm ơn nàng.

Trương Xương Tông không muốn tranh cãi, lại hỏi Hạ Trung:

- Còn có chuyện gì không?

- Còn một chuyện chính là lần trước Lục gia dặn lão nô đi tra xét về gia cảnh của Diêu Hi, lão nô đã điều tra rõ ràng.

Trương Dịch Chi lập tức linh hoạt hắt lên, liền vội vàng hỏi:

- Y thật sự là người của Lý Trân?

- Y có phải là người của Lý Trân hay không lão nô không rõ, nhưng mà y đúng là do Lý Trân tiến cử vào ngự y phòng, y cũng là người Đôn Hoàng, cùng Lý Trân đến kinh.

Tất cả mọi người đều cho rằng Diêu Hi là người của Thượng Quan Uyển Nhi, dù sao y cũng là do Thượng Quan Uyển Nhi xếp vào ngự y phòng, đi theo Thẩm Nam Mậu học y, hơn nữa Diêu Hi còn là người vô cùng khiêm tốn, lại được Cao Diên Phúc bảo vệ, cho nên mấy năm nay huynh đệ Trương thị cũng không chú ý đến, tuy nhiên từ sau khi Hạ Trung dần khống chế hoàng cung, bọn họ bắt đầu chú ý đến Diêu Hi, cuối cùng đã tra rõ bối cảnh của Diêu Hi.

- Quả nhiên là người của Lý Trân.

Trương Dịch Chi nghiêng rằng nghiêng lợi:

- Y còn từng xem bệnh cho ta, nếu y muốn giết ta, chẳng phải dễ như trở bàn tay sao?

Trương Xương Tông lại hỏi:

- Thượng Quan xá nhân vẫn còn bảo vệ y sao?

- Trước kia rất quan tâm, nhưng mấy năm nay rất ít quan tâm.

Trương Dịch Chi và Trương Xương Tông nhìn nhau, trong mắt hai người đều lộ ra tia cười lạnh.

391. Chương 389: Mâu Thuần Trở Nên Gay Gắt

Liên tiếp bảy tám ngày, Lý Trân đều bận rộn việc lễ tang của Dịch Nhân Kiệt, làm con rể của Dịch gia tai to mặt lớn, hẳn phải gánh vác càng nhiều công chuyện hơn, mãi cho đến ngày thứ bảy, hắn mới được giải thoát khỏi công việc phức tạp của lễ tang, thở phào một cái.

Chiều ngày hôm đó, Lý Trân ngồi trong thư phòng nhỏ hẹp tạm thời đọc sách, bởi vì đã qua bảy ngày, bọn họ đều không phải mặc đồ tang nữa, dần dần quay về cuộc sống bình thường. Trong khoảng thời gian này, Lý Trân cùng người nhà ở trong Dịch phủ, có một toà lầu nhỏ hai tầng và một cái sân độc lập, mặc dù chật chội hơn một chút so với trong nhà, nhưng dù sao cũng là ngoại tử phụ của bọn họ qua đời, những sự bất tiện này cũng không có ai oán giận.

Lúc này, cửa mở, Dịch Yến bưng một chén trà sâm đi vào, tuy rằng đã bỏ không mặc đồ tang, nhưng bọn họ vẫn mặc áo tơ trắng như trước, không có bất kì màu sắc gì. Phụ thân qua đời khiến Dịch Yến gầy đi rõ ràng, hai đầu lông mày nhíu chặt bất an, tuy nhiên trượng phu tận tâm tận lực giúp đỡ cũng khiến nàng vô cùng cảm kích, trong con mắt của nàng, trượng phu cũng gầy đi rất nhiều.

- Phu quân uống chén trà sâm đi.

Chén trà hơi nóng, Dịch Yến vội vàng đem chén trà đặt lên bàn, nàng lại nhìn thư phòng nhỏ hẹp hiện giờ, áy náy nói với Lý Trân:

- Ở chỗ nhỏ hẹp như vậy thật sự khó cho chàng rồi.

Lý Trân cầm tay nàng, kéo nàng vào trong ngực, cười nói:

- Thư phòng đối với ta chỉ là nơi nghỉ ngơi mà thôi, cũng không phải nơi nghiên cứu học vấn, cần nơi to như vậy cũng vô dụng, hơn nữa ngày mai chúng ta về nhà rồi, chỉ vất vả thêm một đêm thôi.

Dịch Yến mặt dán vào trong ngực trượng phu, thấp giọng nói:

- Mấy ngày nay thật sự vất vả cho chàng rồi.

- Đừng nói như vậy, mọi người đều rất vất vả, ta cảm thấy nàng còn vất vả hơn ta bội phần, trong ngoài đều phải bận rộn, còn phải chăm sóc mấy đứa nhỏ.

- Mấy đứa con thiếp cũng không chăm lo được, chủ yếu là Khinh Ngữ chăm sóc bọn chúng, thật ra muội ấy cũng rất mệt, chỉ có điều muội ấy cũng không oán giận, yên lặng gánh vác, lần này thiếp nợ muội ấy.

Nói đến đây, Dịch Yến lại cười hỏi:

- Phu quân ngày mai phải vào triều sao?

- Đúng vậy, đã qua bảy ngày, hôm nay nghỉ ngơi thêm một ngày, ngày mai bắt đầu bận rộn rồi, bên Thiên Kỳ doanh tồn đọng lại không ít việc, phải bắt đầu cuộc sống thường lệ rồi.

Lúc này trong phòng truyền đến giọng nói của nữ nhi Lý Huệ:

- Phụ thân có ở đây không?

Lý Huệ năm nay sáu tuổi, rất hiểu chuyện rất đáng yêu, vẫn luôn là tâm can bảo bối của Lý Trân. Dịch Yến vội vàng rời khỏi người trượng phu, tới cửa cười nói:

- Huệ nhi tìm phụ thân có việc gì?

- Nương cũng ở đây sao. Nhị nương có chuyện rất quan trọng cần phụ thân phải ra nội đường, con thấy di Vương đang khóc.

Lý Trân ngẩn ra, theo như lời nói của nữ nhi thì di Vương chính là thê tử Vương thị của Diêu Hi, cũng là muội muội cùng tộc của Vương Khinh Ngữ. Trong lòng Lý Trân cảm thấy có chút không ổn, vội vàng đứng lên nói:

- Đi xem thế nào.

Hắn và Dịch Yến cùng nhau bước nhanh về phía nội đường, vừa mới đi tới cửa nội đường, Vương Khinh Ngữ liền chạy ra đón, lôi kéo Lý Trân qua một bên, thấp giọng nói:

- Phu quân, Diêu Hi xảy ra chuyện rồi?

- Xảy ra chuyện gì?

Lý Trân lo lắng hỏi.

- Nghe muội muội nói, trong thuốc Thánh Thượng uống tra ra có một loại độc dược, mà bát thuốc này do Diêu Hi tự mình sắc, bây giờ Diêu Hi đã bị bắt, chuẩn bị trừng phạt.

Lý Trân lập tức hiểu được, nhất định là Trương thị trả thù mình, trước tiên vu oan cho Diêu Hi, cuối cùng sẽ chĩa mũi rìu vào mình, bọn họ nhất định sẽ dùng cực hình bức Diêu Hi khai ra do mình sai khiến.

Lý Trân ý thức được sự nghiêm trọng của việc này, hắn trầm tư một chút, liền nói với Vương Khinh Ngữ:

- Trước tiên trấn an muội muội của nàng, ta sẽ nghĩ cách cứu người.

Hắn lại nói với Dịch Yến:

- Tạm thời sẽ ở lại Dịch phủ, không được dọn về, nơi này an toàn hơn một chút, phải đề cao cảnh giác.

Dịch Yến hận đến nghiến răng nghiến lợi:

- Chỉ cần bọn chúng dám đến, xem ta giết bọn chúng thế nào.

Lý Trân không có thời gian nói đùa, hắn liền xoay người rời khỏi Dịch phủ, mang theo vài thân binh chạy về hướng Hoàng thành. Không bao lâu sau, hắn tới Minh đường, đi thẳng tới trước quan phòng của Thượng Quan Uyển Nhi, nói với một thái giám đứng ở cửa:

- Thay ta bẩm báo với Thượng Quan xá nhân, ta có việc tìm nàng.

Vừa dứt lời, trong phòng truyền ra giọng nói của Thượng Quan Uyển Nhi:

- Vào đi, không cần thông báo nữa.

Lý Trân vội vàng đi vào quan phòng của Thượng Quan Uyển Nhi, Thượng Quan Uyển Nhi dường như là biết hắn sẽ tới, dùng bút trong tay chỉ vào vị trí bên cạnh:

- Ngồi đi.

Thời gian từ từ trôi qua, quan hệ giữa hai người bọn họ sớm đã nhạt như nước, Thượng Quan Uyển Nhi cũng không nghĩ làm thế nào để lôi kéo Lý Trân nữa, Lý Trân cũng không tiếp tục dựa vào Thượng Quan Uyển Nhi nữa, tuy nhiên lúc này, Lý Trân thực sự đến tìm Thượng Quan Uyển Nhi để xin giúp đỡ. Tuy rằng Thái Bình công chúa cũng có thể giúp chuyện này, nhưng Lý Trân biết rằng, nếu hắn đi tìm Thái Bình công chúa, việc này sẽ càng nghiêm trọng.

Thượng Quan Uyển Nhi hạ bút xuống, không chút hoang mang cười nói:

- Người đến đây là vì chuyện của Diêu Hi?

- Xá nhân đã biết chuyện rồi sao?

- Sao ta có thể không biết? Trong cung đã loạn lên vì chuyện này, nói chỉ cần khai ra hai kẻ đồng mưu là có thể tha tội, kết quả đám thái giám và cung nữ không rành thế sự đều tùy tiện làm bậy, bây giờ có không dưới một trăm người bị bắt.

- Diêu Hi thế nào?

- Y bị nhốt trong ngục Nội thị, chắc là cũng không được sống yên thân.

Lý Trân lạnh lùng nói:

- Đây rõ ràng là Nhị Trương đang trả thù ta.

- Trả thù?

Thượng Quan Uyển Nhi khinh thường hừ một tiếng:

- Người đánh Trương Xương Nghi thảm như vậy, người cảm thấy bọn họ sẽ không trả thù sao? Ta nói cho người biết, bọn họ không chỉ muốn trả thù người, hơn nữa muốn đẩy người vào chỗ chết, một khi bị chụp lên cái tội danh hành thích vua, cả nhà người đều không thoát khỏi chuyện này, Lý Trân, người đã ở bên bờ vực rồi.

Lý Trân yên lặng không nói gì, hắn biết rằng Thượng Quan Uyển Nhi nói đúng sự thật. Địch Nhân Kiệt qua đời, hắn đã trở thành kẻ thù không đội trời chung với Nhị Trương rồi, nếu Nhị Trương không giết hắn, tương lai hắn phải giết Nhị Trương, mấy ngày nay hắn bận việc tang sự của Địch Nhân Kiệt, không quan tâm đến việc này, nhưng bão táp lại yên lặng tới rồi.

- Xá nhân cảm thấy Thánh Thượng sẽ giết ta sao?

Trầm mặc một lát, Lý Trân lại hỏi.

- Chuyện này rất khó nói, Thánh Thượng suy nghĩ thiên biến vạn hoá, có đôi khi sẽ bao che cho người, vì người răn dạy Nhị Trương, nhưng có lúc, Nhị Trương nói gì liền nghe cái đó, hồ đồ khiến cho người khác khó có thể tin nổi, phải xem vận may của người thế nào rồi, tuy nhiên... từ tình hình trước mắt có thể thấy, vận may lần này của người sẽ không được tốt.

- Xá nhân có thể giúp ta lần này không?

Lý Trân lại hỏi.

Thượng Quan Uyển Nhi lẳng lặng nhìn hắn một lúc, trên mặt lộ ra vẻ mặt cười như không cười, thẳng thắn hỏi lại:

- Nếu ta nói, điều kiện của ta là lên giường, người có đồng ý không?

Lý Trân lúc lâu sau không nói gì, cuối cùng lắc lắc đầu, mặt Thượng Quan Uyển Nhi lập tức trầm xuống, lạnh lùng nói:

- Ta biết người sẽ không đồng ý, nhưng ta giúp người thì sẽ được ích lợi gì?

Lý Trân bình tĩnh đáp lại:

- Ta sẽ lại bảo vệ tính mạng của Xá nhân trong lúc mấu chốt, ý ta chính là vào một thời khắc nào đó trong tương lai.

Thượng Quan Uyển Nhi mỉm cười, lắc đầu nói:

- Quá ít, ta không thể đồng ý.

- Vậy Xá nhân muốn gì?

Trong mắt Thượng Quan Uyển Nhi toát ra chút thương cảm, thấp giọng nói:

- Thật ra ta chỉ muốn cùng ngươi ôn lại chuyện cũ, nhưng ta lại không muốn miễn cưỡng ngươi. Được rồi, ta sẽ giúp ngươi, không cần bất cứ điều kiện gì, dù sao năm đó ngươi đã từng cứu ta một mạng.

Lý Trân trầm giọng nói:

- Mặc kệ Xá nhân có muốn nhận hay không, tương lai ta nhất định sẽ không bỏ rơi Xá nhân, Lý Trân ta ghi nhớ một ân tình này, ân tình năm đó của Xá nhân đối với ta, ta nhất định sẽ báo đáp.

Nói xong, Lý Trân liền đứng lên thi lễ, xoay người bước nhanh rời đi. Thượng Quan Uyển Nhi nhìn bóng lưng hắt, trong mắt tràn ngập thương cảm, một lúc lâu nàng mới thấp giọng lầm bầm:

- Ta sinh quân chưa sinh, quân sinh ta đã già.

Tuy rằng Thượng Quan Uyển Nhi đồng ý trợ giúp Lý Trân, nhưng cụ thể làm thế nào, nàng vẫn chưa nghĩ đến, theo thời gian sự ảnh hưởng của việc Dịch Nhân Kiệt giảm bớt, ý định muốn nghiêm trị huynh đệ Trương thị của Thánh Thượng cũng giảm dần, lại sủng ái huynh đệ Trương thị giống như trước, cho nên lần này Lý Trân rất khó vượt qua.

Mấu chốt là ở chỗ Diêu Hi, y có thể chống cự được lại khổ hình tra tấn của Võ Ý Tông hay không, nhưng có năng lực chống cự lại được thì thế nào, Võ Ý Tông rất dễ dàng khiến y ấn tay đồng ý, cho nên khiến Diêu Hi thoát tội mới khó càng thêm khó. Thượng Quan Uyển Nhi nghĩ tới nghĩ lui, quyết định đến nói với Thánh Thượng một chút.

Dịch Nhân Kiệt qua đời khiến trong lòng Võ Tắc Thiên áy náy, trong lòng cũng có chút bất mãn với Trương Xương Tông, nhưng vài ngày trôi qua, bởi vì Trương Xương Tông dâng tặng gấp bốn lần, dự đoán được sự hoa tâm của Võ Tắc Thiên, bà lại sủng ái Trương Xương Tông như thường, thậm chí Trương Xương Tông kháng chỉ không đi bái tế Dịch Nhân Kiệt, Võ Tắc Thiên cuối cùng cũng nhân nhượng y, không hề miễn cưỡng.

Lần này trong cung xảy ra chuyện đầu độc khiến Võ Tắc Thiên vô cùng tức giận, hạ chỉ tra xét cẩn thận, cho nên trong cung mới loạn đến mức gà bay chó sủa, bà cũng không hề nhượng bộ, cho dù giết oan một trăm người, bà cũng phải tìm ra hung thủ đứng đằng sau.

Trong tấm cung, Hạ Trung cẩn thận báo cáo tiến triển vụ án đầu độc với Võ Tắc Thiên.

- Bệ hạ, trên cơ bản đã khẳng định được ngự y Diêu Hi có khả năng lớn nhất muốn hạ độc bệ hạ, hơn nữa nghe nói y đã thừa nhận việc hạ độc, chỉ muốn cầu được chết.

- Là Diêu ngự y?

Võ Tắc Thiên nhướn mày, bà thích nhất Diêu Hi mát xa cho mình, huyết vị ấn rất chuẩn, lực cũng không nặng không nhẹ, mỗi lần mát xa đều khiến bà cả người thoải mái, kỹ thuật của y cũng không thua gì Thấm Nam Mậu năm đó. Nghe nói là do Diêu Hi hạ độc, bà lập tức cảm thấy có chút không thoải mái, nếu Diêu Hi chết, sau này ai sẽ mát xa cho mình.

Hơn nữa, nếu y muốn giết mình quả thật dễ như trở bàn tay, cần gì phải hạ độc?

- Có thể khẳng định là y sao?

Võ Tắc Thiên có chút không vui hỏi.

Hạ Trung rất không thành thật, y tuyệt đối sẽ không ôm lấy việc vào người, y vội vàng nói:

- Lão nô vừa rồi đến hỏi Hà Nội quận vương phụ trách vụ án này, ngài ấy nói Diêu ngự y đã nhận tội.

- Là vụ oan giá hoạ sao?

Võ Tắc Thiên lạnh lùng nói, bà rất hiểu thủ đoạn của Võ Ý Tông, so với Lai Tuấn Thần năm đó chỉ có hơn chứ không kém.

- Việc này, cụ thể thẩm án như thế nào lão nô quả thực không biết.

- Triệu Võ Ý Tông đến đây cho trẫm.

- Vâng, lão nô tuân chỉ.

Hạ Trung vội vàng chạy đến cửa Ứng Thiên.

Lúc này, Thượng Quan Uyển Nhi yên lặng xuất hiện bên người Võ Tắc Thiên, đây là đặc quyền của nàng, gặp Võ Tắc Thiên không cần bẩm báo, mấy chục năm nay đều như thế. Nàng ôn nhu hỏi:

- Bệ hạ vẫn còn tức giận vì vụ án đầu độc sao?

Võ Tắc Thiên rầu rĩ không vui gật đầu:

- Trẫm vừa nghe Hạ tổng quản bẩm báo, không ngờ lại là Diêu ngự y hạ độc, thực sự khiến trẫm khó hiểu.

Thượng Quan Uyển Nhi mừng thầm, nàng hiểu rõ Thánh Thượng, chỉ cần Thánh Thượng sinh lòng nghi hoặc, thì chuyện này sẽ có cơ hội giải quyết, nàng ra vẻ kinh ngạc nói:

- Không thể nào! Sao có thể là Diêu ngự y, y cũng không nhất thiết phải hạ độc?

- Trẫm cũng có chút nghi ngờ, y có thể tiếp xúc thân cận với thân thể trẫm, nếu y định hại trẫm, quả thực nhắm mắt cũng có thể làm, nếu trẫm đến ngự y cũng không thể tin, vậy còn có thể tin tưởng ai? Chỉ có điều y đã thừa nhận, khiến trẫm rất khó xử.

Thượng Quan Uyển Nhi bỗng nhiên quỳ xuống, Võ Tắc Thiên hoảng sợ:

- Uyển Nhi, người đây là...?

392. Chương 390: Tình Hình Nghịch Chuyển

- Bệ hạ, Uyển Nhi có thể sẽ nói những lời mà bệ hạ không muốn nghe, khẩn cầu bệ hạ tha thứ cho tội bất kính của Uyển Nhi.

- Ai, trẫm đã trải qua không ít chuyện, còn có lời nói nào nghe không vô nữa? Hơn nữa, trẫm đã trách tội người bao giờ chưa?

Thượng Quan Uyển Nhi đứng lên nói:

- Bệ hạ, Uyển Nhi nhớ lại Lai Tuấn Thần năm đó, năm đó tất cả các vụ án qua tay gã, phạm nhân đều nhận tội, hơn nữa ký tên đồng ý cũng có không ít, nhưng cuối cùng lại phát hiện cơ bản đều là án oan, vì sao? Vì không chịu nổi khổ hình, Diêu ngự y nhỏ gầy như vậy, bệ hạ cảm thấy y có thể chịu đựng được nghiêm hình không?

Võ Tắc Thiên yên lặng không nói gì, Thượng Quan Uyển Nhi lại nói:

- Diêu ngự y đã ở trong cung mười năm, y là do Uyển Nhi giới thiệu vào trong cung làm ngự y, Uyển Nhi biết nhân phẩm của y, bệ hạ cũng từng tận mắt nhìn thấy, y vì bảo vệ sự phụ, không tiếc chiến đấu với Tiết Hoài Nghĩa thân hình lực lưỡng, sự trung tâm với sự phụ này sao có thể không trung tâm với bệ hạ? Uyển Nhi cảm thấy y thà rằng chết cũng sẽ không có bất cứ ý niệm bất trung nào với bệ hạ trong đầu.

Được sự nhắc nhở kín đáo của Thượng Quan Uyển Nhi, Võ Tắc Thiên đột nhiên nhớ tới Diêu Hi là bạn chí cốt của Lý Trân, nếu đem tội danh này đổ lên đầu Diêu Hi, chẳng phải cuối cùng sẽ rơi xuống người Lý Trân hay sao?

Võ Tắc Thiên lập tức hiểu rõ, có người đang hạ thủ với Lý Trân, còn về phần là ai, bà cũng đoán được một hai phần.

Võ Tắc Thiên hơi nản lòng thoái chí, lúc này bà quát hỏi:

- Đêm nay ai trực?

- Hồi bẩm bệ hạ, là Võ Diên Nghĩa tướng quân.

Có thái giám ở cửa trả lời.

- Nhanh chóng triệu y vào gặp trẫm.

Một lát sau, Võ tướng quân mặc quân phục thị vệ vội vàng đi vào, quỳ gối nói:

- Võ Diên Nghĩa tham kiến bệ hạ.

Võ Diên Nghĩa là con thứ của Võ Thừa Tự, đảm nhiệm chức tướng quân Thiên Ngưu vệ, Võ Tắc Thiên lấy kim bài của bản thân ra, đưa cho Võ Diên Nghĩa:

- Người nhanh đi tìm quân ngục Giam Môn vệ, đưa Diêu ngự y ra, bảo vệ kỹ, không được để y xảy ra chuyện gì.

Võ Diên Nghĩa bởi vì phụ thân, quan hệ vô cùng ác liệt với Võ Ý Tông phản bội phụ thân, gần như là không đội trời chung, y đương nhiên biết chuyện gì xảy ra, hiểu rõ ngọn nguồn việc này, xem ra Thánh Thượng tỉnh ngộ rồi. Y nhận lấy kim bài lập tức nói:

- Ty chức tuân mệnh.

Võ Diên Nghĩa đứng dậy bước đi, Võ Tắc Thiên khẽ thở dài một cái:

- Đúng là trẫm quá dung túng bọn họ rồi.

Võ Diên Nghĩa vừa đi không lâu, Võ Ý Tông liền vội vàng tới, Võ Ý Tông vốn ở phe của Võ Thừa Tự, nhưng từ sau vụ án tạo phản ở Dương Châu, liền bị Võ Tắc Thiên lạnh nhạt, mãi cho đến lúc y tỉnh ngộ, lại đầu quân cho Võ Tam Tự, y mới dần dần ngẩng đầu lên được, được bổ nhiệm làm chủ tướng bắc phạt Khiết Đan.

Tuy nhiên bởi vì y sợ chiến tranh, một trăm ngàn đại quân co đầu rút cổ ở Tương Châu, để cho kỵ binh Khiết Đan đột nhập vào Hà Bắc, máu chảy thành sông ở Triệu Châu, tạo ra một loạt vụ thảm án, sau khi bạo loạn Khiết Đan được bình ổn, Võ Ý Tông cũng bị nghiêm trị, bãi miễn vương tước và tất cả các chức quan, nhàn rỗi ở nhà.

Y bị lạnh nhạt liên tiếp bảy năm, mãi cho đến năm ngoái, Trương thị huynh đệ nhìn trúng y, đưa y lên thành điển hình hợp tác Trương Võ, Võ Ý Tông được thương mà sợ, lại quỳ gối dưới chân Trương thị huynh đệ, cam nguyện làm tay sai của bọn họ.

Nương nhờ huynh đệ Trương thị lợi ích rất lớn, Võ Ý Tông không chỉ được khôi phục vương tước, còn được phong làm đại tướng quân Giam Môn vệ. Ở một mức độ nào đó, Võ Ý Tông đã thoát khỏi sự khống chế của Võ Tam Tự, trở thành người đại biểu cho ích lợi giữa huynh đệ Trương thị với Võ gia.

- Vi thần tham kiến bệ hạ.

Võ Ý Tông quỳ gối thi lễ một cái, có lẽ bởi vì trong lòng có điều khuất tất, y có vẻ có chút căng thẳng, vừa rồi Hạ Trung âm thầm cảnh cáo y, Thánh Thượng đã sinh lòng nghi ngờ với vụ án này rồi, không thể để lộ ra.

Võ Tắc Thiên nhìn y một cái, lạnh lùng hỏi:

- Diêu ngự y giờ còn sống không?

Trong đầu Võ Ý Tông ong một tiếng, y biết rằng sắp hỏng việc rồi, vội vàng nói:

- Khỏi bẩm bệ hạ, vi thần thăm án như bình thường, Diêu ngự y tạm thời không có gì đáng ngại.

- Thăm án?

Thượng Quan Uyển Nhi ở bên cạnh cười lạnh một tiếng:

- Vô đại tướng quân lúc nào được điều đến Đại Lý Tự vậy?

Vô Ý Tông đầu đỏ đầy mồ hôi, thấp giọng nói:

- Vi thần chỉ muốn nhanh chóng bắt được kẻ đồng loã thôi, phòng ngừa bọn chúng chạy trốn mất, cho nên mới tra hỏi Diêu ngự y, cũng không phải thẩm án gì.

Thượng Quan Uyển Nhi còn muốn nói tiếp, Vô Tắc Thiên lại nhẹ nhàng phát tay chặn lại lời nói của nàng, Vô Tắc Thiên thản nhiên hỏi:

- Cho dù là tra hỏi, vậy người nói cho trẫm biết, thủ phạm vụ án đầu độc là ai? Đồng loã của y là ai?

Vô Ý Tông dùng khổ hình với Diêu Hi, Diêu Hi không chịu được khổ hình, đã nhận là mình đầu độc, nhưng người Vô Ý Tông muốn không phải Diêu Hi, mà là Lý Trân đứng sau bày ra, không ngờ Diêu Hi cho dù chết cũng không chịu thừa nhận, ngay lúc Vô Ý Tông chuẩn bị cưỡng ép khiến y đồng ý thừa nhận lời khai thì Hạ Trung đến, thế cho nên vẫn chưa kịp.

Vô Ý Tông lấy ra một quyển ghi chép thẩm vấn, hai tay trình lên:

- Khởi bẩm bệ hạ, Diêu Hi đã thừa nhận là y hạ độc, nhưng mà đồng loã của y là ai, vi thần tạm thời vẫn chưa tra ra, khẩn cầu bệ hạ cho thần thêm chút thời gian.

Vô Tắc Thiên nhận lấy bản ghi chép thẩm vấn xem một chút, tùy tiện ném qua một bên, nói với Vô Ý Tông:

- Vừa rồi Thượng Quan xá nhân nói rất đúng, Giam Môn vệ không phải Đại Lý Tự, Giam Môn vệ không thể vượt quyền, tất cả thái giám và cung nữ bị bắt toàn bộ thả ra, ngoài ra, trẫm đã cho Võ Diên Nghĩa tướng quân đưa Diêu ngự y đi, chuyện này người cũng đừng quản nữa.

Vô Ý Tông sau lưng toát đầy mồ hôi lạnh, y thầm kêu may mắn, may là Hạ Trung kịp thời nhắc nhở y, nếu không y nhất định sẽ kéo cả Lý Trân vào, chuyện này sẽ biến thành chuyện lớn, mình không quản chuyện này cũng được, chỉ có điều y ăn nói thế nào với huynh đệ Trương thị đây?

Bất đắc dĩ, Vô Ý Tông chỉ đành đồng ý, đứng dậy cáo lui, đi ra khỏi đại điện. Một trận gió thổi tới, Vô Ý Tông chỉ cảm thấy sau lưng ướt đầm, y không dám dừng lại, vội vàng đi về phía quan nha Giam Môn vệ, đi đến trước cửa Ứng Thiên, đã thấy một tâm phúc của y trung lang tướng Ngưu Đào vội vàng đi tới.

- Vô tướng quân.

Ngưu Đào vội vàng kéo Vô Ý Tông sang bên cạnh thấp giọng nói:

- Vừa rồi Võ Diên Nghĩa cầm kim bài của Thánh Thượng đến đây đưa Diêu ngự y đi rồi.

Vô Ý Tông gật đầu:

- Chuyện này Thánh Thượng đã nói cho ta biết, mang đi thì mang đi, người cũng đừng quản, ngoài ra người quay về thả hết cung nữ và thái giám bắt được ra.

- Nhưng, Trương tướng quân bên kia...

Ngưu Đào hơi do dự.

Vô Ý Tông trừng mắt nhìn y:

- Ta bảo người thả thì người cứ thả, Trương tướng quân bên kia ta sẽ tự mình đi giải thích.

- Vâng, ty chức tuân mệnh.

Ngưu Đào thi lễ, xoay người quay về quan nha. Vô Ý Tông ngẫm nghĩ một chút, chuyện này y quả thật còn phải báo cáo với huynh đệ Trương thị, Vô Ý Tông lại đổi đường đi về phía Khổng Hạc phủ.

Khổng Hạc phủ ở phía đông nam Thái Sơ cung, ban đầu vốn là một bộ phận của ngự hoa viên, do hơn một trăm toà nhà tạo thành, bây giờ xây dựng thêm tường vây, trước cửa treo bảng hiệu có ba chữ mạ vàng “Khổng Hạc phủ”.

Trương thị huynh đệ lúc này đang ngồi uống rượu, tâm trạng rất tốt, một chiều này bọn họ tự nhận là độc ác, hơn nữa kín mít không chút kẽ hở, chỉ hận mình không phát hiện quan hệ giữa Diêu Hi và Lý Trân sớm một chút, nếu không thì Lý Trân còn có thể tự do tự tại đến bây giờ sao?

- Vẫn là Lục lang cao minh, một khi Diêu Hi khai ra Lý Trân, huynh đệ chúng ta lại thổi thêm chút gió cho lão bà kia, ta xem Lý Trân còn có thể sống bao lâu?

- Chỉ sợ lão bà kia niệm tình cũ, chỉ lưu đầy hấn đến Lĩnh Nam, không chịu giết hấn thì phải làm sao bây giờ?

- Vậy không phải càng dễ sao, tìm mấy tên sát thủ ra về là trộm cướp hoặc là thủ hạ cũ của Lai Tuấn Thần, nửa đường làm thịt hấn, không phải xong hết mọi chuyện rồi sao?

Hai người cười to, đều tưởng tượng ra cảnh Lý Trân đầu rơi xuống đất.

Lúc này, ngoài cửa có thị vệ bấm báo:

- Khởi bẩm hai vị tướng quân, Hà Nội quận vương có việc cầu kiến.

- Cho y vào.

Trương Xương Tông nhắc chén rượu lên cười nói với Trương Dịch Chi:

- Ta đoán là Võ Ý Tông xuống tay quá ác độc, đánh chết Diêu Hi rồi.

- Đánh chết không phải càng tốt hơn sao? Cái này gọi là chết không đối chứng, khiến Lý Trân muốn khóc cũng không khóc được.

Một lát sau, Võ Ý Tông vội vàng đi vào, quỳ một gối nói:

- Khởi bẩm hai vị tướng quân, chuyện không ổn rồi.

Huynh đệ Trương thị nhìn nhau, trong mắt đều lộ ra sự kinh ngạc. Trương Xương Tông hỏi:

- Có chuyện gì xảy ra?

- Vừa rồi Thánh Thượng phái Hạ tổng quản gọi ty chức đến, hung hăng giận dữ mắng mỏ ty chức một hồi, lệnh cho ty chức lập tức thả người, ngoài ra lại để cho Võ Diên Nghĩa cưỡng ép đưa Diêu Hi đi.

Tin tức đột ngột này khiến huynh đệ Trương thị chấn động rồi, hôm qua Thánh Thượng còn vì chuyện hạ độc giận không kiềm chế được, sao có thể chớp mắt liền thay đổi rồi. Trương Dịch Chi có chút thiếu kiên nhẫn, tiến lên nắm lấy cổ áo của Võ Ý Tông, giận dữ hỏi:

- Nói mau, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Võ Ý Tông nơm nớp lo sợ nói:

- Ty chức cũng không biết có chuyện gì xảy ra, hình như...hình như..

- Hình như cái gì?

- Hình như có liên quan đến Thượng Quan xá nhân, nàng ở bên người Thánh Thượng lên tiếng phụ họa.

- Tiện nhân chết tiệt.

Trương Dịch Chi hung ác mắng một câu, một cước đá ngã Võ Ý Tông xuống đất, quay đầu nói với Trương Xương Tông:

- Không ngờ chúng ta lại quên mất nữ nhân ti tiện kia, Diêu Hi không phải do nàng đề cử vào cung sao?

Trương Xương Tông thoáng suy nghĩ một chút, khẽ lắc đầu:

- Nàng không phải giúp Diêu Hi, mà hấn là Lý Trân đã đi tìm nàng, huynh quên rồi sao? Quan hệ năm đó giữa nàng và Lý Trân...

Võ Ý Tông vội la lên:

- Lục lang tướng quân nói rất đúng, lúc Lý Trân vẫn còn là thủ hạ của nàng, còn có lời đồn Lý Trân là người tình của nàng.

Trương Xương Tông hừ một tiếng:

- Xem ra muốn giết Lý Trân không phải chuyện dễ dàng như vậy.

- Nếu Thánh Thượng phát hiện chuyện này có liên quan đến chúng ta thì làm sao bây giờ?

Trương Dịch Chi có chút lo lắng hỏi.

Trương Xương Tông nhìn Võ Ý Tông một cái:

- Người ra ngoài cửa chờ một lát, ta vẫn còn có việc muốn nói với người.

Võ Ý Tông vội vàng lui xuống, Trương Xương Tông lúc này mới nói với Trương Dịch Chi:

- Về sau có điều gì muốn nói cũng không được nói trước mặt y.

- Đệ cảm thấy y không đáng tin?

- Cũng không phải không đáng tin, người này dù sao cũng là người của gia tộc Võ thị, ta chỉ sợ có một ngày y vì lợi ích của bản thân mình bán đứng huynh đệ chúng ta.

- Đệ nói rất đúng, trừ huynh đệ chúng ta ra không có ai đáng tin cả.

Trương Xương Tông lại khoanh tay đi vài bước:

- Vụ án đầu độc là do ta nghĩ chuyện quá đơn giản, nghĩ chỉ cần thổi thêm chút gió, lão bà kia dưới cơn thịnh nộ sẽ giết chết hần, hiện tại xem ra, hần cũng có mạng lưới quan hệ rất rộng, hơn nữa lão bà cũng không phải dễ lừa gạt như vậy, muốn lật đổ hần thật sự phải hợp tác với Võ Tam Tư.

Huynh đệ Trương thị ban đầu vốn định hợp tác với Võ Tam Tư, nhưng Võ Tam Tư chào giá quá cao, không chỉ muốn làm Thái Tử, hơn nữa còn muốn đăng cơ, điều này khiến cho hai huynh đệ rất khó xử, cho nên mới quyết định lợi dụng Diêu Hi trực tiếp lật đổ Lý Trân, nhưng chuyện lại phát triển ngoài dự liệu của bọn họ.

Trương Xương Tông ngẫm nghĩ một chút lại nói:

- Lý Trân có quan hệ mật thiết với hoàng tộc, cho dù bây giờ chúng ta diệt trừ Lý Trân, một khi tương lai hoàng tộc Lý thị đăng cơ, chúng ta cũng không thể sống an ổn. Ta đã suy nghĩ kỹ, quả thật chỉ có thể để Võ thị lên ngôi Hoàng đế mới là đường sống duy nhất của huynh đệ chúng ta, Võ Tam Tư bên kia có thể bàn bạc lại, ta không tin tộc nhân khác của Võ thị không muốn làm Thái tử?

- Ý của đệ là muốn lợi dụng Võ Ý Tông?

Trương Xương Tông gật đầu:

- Muốn để Võ Tam Tư hiểu được, gia tộc Võ thị cũng không phải chỉ mình y, như vậy y sẽ nhượng bộ.

393. Chương 391: Tin Tức Kinh Hoàng

Buổi tối khi Lý Trân gặp được Diêu Hi, Diêu Hi bị đánh vô cùng thê thảm, một thân máu thịt mơ hồ, hấp hối, cũng may bản thân gã chính là ngự y, biết cách làm sao giữ mạng, cuối cùng cũng không mất mạng.

Thê tử của Diêu Hi là Vương thị ngồi một bên gạt nước mắt. Lý Trân nắm tay Diêu Hi, trong lòng phần nộ dị thường, đã không còn chỉ là thâm cừu của Dịch Nhân Kiệt nữa rồi, còn có thù hận của huynh đệ hần, hần phải đòi lại cả vốn lẫn lời từ huynh đệ Trương thị.

Lúc này, Diêu Hi chậm rãi mở mắt ra, miễn cưỡng cười với Lý Trân:

- Trần đại ca, kỳ thật ta còn có thể chịu được, nhưng ta chỉ sợ bọn họ chỉ ra và xác nhận huynh hạ độc, nên ta đã đứng ra nhận rồi.

Trong lòng Lý Trần cảm động, vỗ nhẹ sau lưng gã:

- Ta đã sớm biết đệ kiên cường hơn người bình thường nhiều.
- Đúng vậy! Ít nhất đệ so với tên mập mạp chết bầm kia khá hơn nhiều.

Diêu Hi khẽ cười nói:

- Đánh y hai cái, y đã gào thét cam đoan giống như giết heo rồi.

Lý Trần thấy gã còn có thể nói giỡn, trong lòng liền nhẹ nhàng hơn, cười nói:

- Dưỡng thương cho tốt, qua mấy ngày nữa khỏe hơn nói không chừng sẽ tới thăm đệ.
- Y tới rồi sao?

Lý Trần gật gật đầu, Diêu Hi thở dài một tiếng:

- Đã nhiều năm không gặp y, thời gian trôi qua thật nhanh.

Lý Trần bảo ngự y chiếu cố Diêu Hi, hẩn liếc Vương thị ra dấu một cái. Vương thị vội vàng theo hẩn đi ra gian ngoài, Vương thị lo lắng hỏi:

- Lý đại ca, phu quân tôi vẫn bị kiện sao?

Lý Trần cười nói:

- Yên tâm đi! Chuyện này hẩn là không việc gì rồi, Huỳnh Đệ Hội của ta có người chuyên môn bảo hộ, sẽ không có chuyện gì, nhưng còn đệ muội, ta có chút lo lắng, muội tốt nhất nên mang đứa nhỏ đến ở trong phủ của ta, nơi đó sẽ có binh lính bảo hộ nghiêm mật.

Ánh mắt Vương thị lộ ra vẻ sợ hãi, nàng gật đầu:

- Muội sẽ mang đứa nhỏ đến tìm Khinh Ngữ tỷ.

Lý Trần rời khỏi Hoàng thành trước một bước, trực tiếp đến quân nha Nội vệ tìm Trương Lê, bởi vì Võ Du Kỳ đi Trường An thay Lý Trần giữ chức ở Tây Kinh, Trương Lê cũng luận lý thành chương thăng làm tướng quân Nội vệ, nắm giữ năm nghìn quân Nội vệ. Tuy nhiên triều đình và dân chúng vẫn cho rằng, Trương Lê vẫn thuộc phe phái Thái Bình công chúa như cũ, chuyện này là bởi vì thê tử của Trương Lê chính là muội muội duy nhất của Võ Du Kỳ, liên quan đến Thái Bình công chúa.

Mặc dù như thế, trong triều đình có một loại thuyết pháp “Đôn Hoàng hệ”, chính là chỉ đại tướng quân Thiên Kỳ doanh Lý Trần, tướng quân Nội vệ Trương Lê cùng với phụ thân của Trương Lê là tổng quản Ngọc Môn đạo Trương Đình, còn có tả vệ trung lang tướng Lý Bàn, ..v.v. tuy nhiên thuyết pháp này không được nhiều người đồng ý, cũng chỉ là một cách nói mà thôi.

- Tình huống Diêu Hi thế nào?

Vừa thấy mặt, Trương Lê liền không nhịn nổi gấp gấp hỏi Lý Trần.

- Bị đánh rất thảm, tuy nhiên tạm thời không lo đến tính mạng.

Lý Trần ngồi xuống uống một ngụm trà, lại nói:

- Đây là nhờ Thượng Quan Xá Nhân cứu người đúng lúc, ta nghe nói nếu chậm thêm một lát, Võ Ý Tông sẽ dùng hỏa hũ hình bức Diêu Hi chỉ điểm ra ta, khi đó tính mạng của y liền khó bảo toàn.

Trương Lê gật đầu:

- Xem ra hai người muốn họ đẩy người vào chỗ chết, người tuyệt đối phải cẩn thận, bọn họ tuyệt sẽ không từ bỏ ý đồ đâu.

Lý Trần lạnh lùng nói:

- Ta còn đang hi vọng bọn chúng đừng có dừng tay, để ta đấu với bọn chúng một trận, ta và bọn chúng thù sâu như biển, bọn chúng không chết, mối thù này liền không giải được.

Trương Lê đứng dậy đóng cửa, thấp giọng nói với Lý Trân:

- Ta nhận được tin tức, Võ Du Ninh được phong làm thân vương rồi.

Thê tử của Trương Lê là ấu muội của Võ Du Ninh, Trương Lê biết tin này chẳng có gì lạ, nhưng Lý Trân cũng hiểu được thâm ý sau tin tức này, trong lòng hắn vô cùng khiếp sợ:

- Tin tức chính xác không?

- Hắn là chính xác, ngay cả danh hiệu cũng đã nghĩ ra, hình như là Yến Vương.

Một lúc sau, Lý Trân không nói gì. Hắn vốn muốn cùng nói chuyện với Trương Lê về việc huynh đệ Trương thị một chút, không ngờ Trương Lê lại nói cho hắn biết tin này trước. Lý Trân đương nhiên hiểu chuyện này có ý nghĩa gì, cái gọi là thân vương Võ thị, trước mắt chỉ có hai người, một là Ngụy Vương Võ Thừa Tự, một là Lương Vương Võ Tam Tư, Võ Thừa Tự đã chết, hiện tại chỉ còn lại một người là Võ Tam Tư.

Nếu Võ Du Ninh được phong làm thân vương, vậy nghĩa là y được vào dòng chính của Võ thị, liền có tư cách thừa kế ngôi vị hoàng đế, xem ra Võ Tắc Thiên tuy rằng không muốn Võ Tam Tư kế vị, nhưng vẫn hy vọng truyền ngôi Hoàng đế cho gia tộc Võ thị.

Võ Du Ninh từng đảm nhiệm chức tướng quốc ba năm, bất kể năng lực trị quốc hay là uy vọng đều vượt xa Võ Tam Tư, xem ra năm đó Võ Tắc Thiên bổ nhiệm Võ Du Ninh làm tướng quốc, cũng đã nghĩ đến khả năng để Võ Du Ninh kế vị.

Tin tức này tuyệt đối là chuyện khiến cho gia tộc Võ thị và gia tộc Lý thị khó ngủ. Lý Trân vừa nghĩ lại, nếu Trương Lê đã biết chuyện, như vậy khẳng định Thái Bình công chúa cũng biết, Võ Tam Tư chẳng lẽ còn chưa biết.

Hắn ngẫm nghĩ một chút lại hỏi:

- Võ Du Ninh tìm người chưa?

Trương Lê lắc đầu:

- Y không có tìm ta, nhưng ta nghe ấu nương nói, Du Ninh tựa hồ không quá nguyên ý nhận, rất do dự, cho nên chuyện này còn chưa có kết luận, ta định tối nay sẽ nói cho người biết.

Lý Trân cũng biết, dã tâm của Võ Du Ninh còn kém Võ Tam Tư xa, hơn nữa không muốn kéo bè kết đảng, trong phe phái Võ Thừa Tự, uy vọng của y đã vượt xa Võ Thừa Tự, nhưng y vẫn không muốn thay thế Võ Thừa Tự, sau khi Võ Thừa Tự chết y cũng không muốn tiếp nhận vị trí đứng đầu một hệ phái Võ thị, làm cho Võ Tam Tư dần dần thống nhất gia tộc Võ thị, liền đem mấy con trai của Võ Thừa Tự và huynh đệ Võ Du Ninh bài trừ ra ngoài.

Chẳng qua từ thái tử lên đến vị trí hoàng đế lại là một việc khác, Võ Du Ninh có thể đứng vững trước sự hấp dẫn này sao? Lý Trân thực sự hơi hoài nghi.

- Đúng rồi, người tìm ta có việc gì sao?

Lý Trân gật đầu:

- Ta muốn biết chút ít tình huống của huynh đệ Trương thị, thế lực của họ rốt cục nhiều bao nhiêu?

- Nói thế nào nhỉ? Quyền thế của họ quả thật ngập trời, có khi bọn họ chính là đại biểu cho ý chí thiên tử.

- Không nói cái này, ta nói là bên ngoài hoàng quyền.

Trương Lê suy nghĩ một chút nói:

- Tướng quốc Dương Tái Tư là người phát ngôn của họ trên Chính sự đường, mặt khác binh bộ thượng thư Tông Sở Khách cũng là người của bọn họ, tả môn vệ đại tướng quân Võ Ý Tông, vũ lâm quân Lý Giai Cố, Lạc Dương lệnh Trương Xương Kỳ, hình bộ thị lang Trương Đồng Hưu, còn có một ít quan viên tầng dưới, nhưng đều kém mấy người trên.

- Nếu thêm Võ Tam Tư thì sao?

- Nếu cộng thêm thực lực của Võ Tam Tư, chỉ sợ tình thế sẽ không giống với lúc trước, hơn nữa lúc này trong triều đình phái trung lập chiếm đa số, tất cả mọi người sẽ không tùy tiện đứng về phe nào, đều muốn xem chừng thế cục, hơn nữa hiện tại Địch tướng quốc qua đời, vị trí tướng quốc này rất nhiều người đều đang nhắm vào, một khi hai tên họ Trương liên thủ với Võ Tam Tư, vị trí này khó có thể bảo toàn.

Hai người nói thêm chút nữa, Lý Trân liền đứng dậy cáo từ, quay về nhà mình.

Thời gian đã đến lúc hoàng hôn, từ lúc trưa, vợ con Lý Trân được năm mươi thân binh hộ vệ đã trở về trong Phúc Thiện Phường. Lý Trân an bài gần hai trăm thân vệ trong phủ mình, ngày đêm bảo hộ vợ con an toàn, hẳn biết rằng Nhị Trương sẽ không có lòng tốt bỏ qua, rất có thể sẽ xuống tay với người nhà của mình.

Không chỉ là vợ con mình, còn có vợ con Diêu Hi và vợ con Tử Chí, cũng may phủ đệ của Lý Trân có diện tích khá lớn, phòng trống rất nhiều, mọi người ở cùng cũng không thấy chật chội, càng náo nhiệt thêm vài phần.

Lý Trân vừa về đến nhà, Địch Yến liền nói, Lý Thành Khí đang chờ ở ngoại thư phòng. Lý Trân thay một bộ quần áo, liền bước nhanh đến ngoại thư phòng.

Trong phòng, Lý Thành Khí đang ngồi uống trà trước bàn, thấy Lý Trân đi vào, y vội vàng đứng dậy cười nói:

- Quấy rầy đại tướng quân nghỉ ngơi rồi.

- Không sao, đã ăn cơm tối chưa, uống chén rượu chứ?

Lý Trân bảo nha hoàn đưa lên mấy đĩa thức ăn và một bầu rượu, cười rót cho Lý Thành Khí một chén:

- Hôm nay sao điện hạ lại đến tìm ta?

- Là phụ thân lo lắng tướng quân gặp chuyện không may, chúng ta nghe nói trong cung có người hạ độc, hơn nữa còn liên quan đến Diêu ngự y, phụ thân liền nghĩ đến tướng quân, đây là hai tên họ Trương đang trả thù tướng quân.

Nói đến đây, Lý Thành Khí lại thấp giọng nói:

- Tướng quân trọng thương, việc Trương Xương Nghi, phụ thân ta cũng cảm thấy sáng khoái cực kỳ.

- Trương Xương Nghi kiêu ngạo vậy sao? Ngay cả Tương Vương cũng dám bắt nạt?

- Đâu chỉ là kiêu ngạo, Trương Xương Nghi bảo biến xuống ngựa trước cửa phủ Tương Vương chặn đường, y sai người đem biến xuống ngựa đập nát, còn đem quần gia và người gác cổng ngăn bọn chúng đánh thành trọng thương, cho dù ngự sử đài buộc tội Trương Xương Nghi, nhưng chuyện này cuối cùng vẫn không giải quyết được, thật là khuất nhục! Phụ thân ta cũng chỉ có thể nhịn.

Lý Trân đem rượu trong chén uống một hơi cạn sạch, nói với Lý Thành Khí:

- Xin ngài về chuyển lời tới lệnh tôn, đa tạ sự quan tâm của ông ấy. Việc hạ độc trong cung đã giải quyết xong, thánh thượng không truy cứu chuyện này nữa, Diêu ngự y cũng đã được cứu ra.

- Vậy là tốt rồi, ai! Biết rõ là ai làm, thánh thượng lại không truy cứu, thanh danh của thánh thượng sớm muộn cũng bị Nhị Trương hủy đi. Năm đó tuy rằng Tiết Hoài Nghĩa ngang ngược, cũng không như Nhị Trương trực tiếp tham gia vào chính sự, hiện tại hai tên khốn kiếp này ngày càng lớn lối.

Lý Thành Khí uống hết rượu trong chén, y trầm ngâm một chút, lại nói với Lý Trân:

- Kỳ thật lần này ta đến đây còn có một việc, phụ thân ta muốn nhờ tướng quân giúp một chút.

Lý Trân biết Lý Thành Khí đến là có mục đích, liền khẽ cười nói:

- Điện hạ cứ việc nói thẳng, chỉ cần Lý Trân làm được, nhất định sẽ cố hết sức.

- Là thế này, Lệnh Nhạc bất hạnh qua đời, cả triều đều đau buồn, nhưng triều đình vẫn phải vận hành bình thường, trước mắt Trương Giản Chi đảm nhiệm Trung thư lệnh, thay vị trí của Lệnh Nhạc, năm tướng còn lại là Diêu Sùng, Vi An Thạch, Dương Tái Tư, Đậu Lư Vọng Khâm, Tông Sở Khách đều khá ổn định, như vậy còn phải bổ nhiệm một tướng, phụ thân ta muốn đề cử Thái Phủ Khanh Hoàn Ngạn Phạm làm tướng quốc, bổ sung vị trí này, tướng quân xem chuyện này...

Trước mắt trong sáu tướng quốc Chính sự đường, Trương Giản Chi và Diêu Sùng là do Dịch Nhân Kiệt chọn ra và đề cử, mà Vi An Thạch là thân tộc của Lư Lăng vương phi, kiên quyết ủng hộ Lư Lăng vương, Dương Thái Tư và Tông Sở Khách là dòng chính của hai tên họ Trương, Đậu Lư Vọng Khâm là người của Võ Tam Tư, cho nên Tương Vương Lý Đán hi vọng có thể mượn cơ hội này sắp xếp vào một tướng quốc, phát ngôn vì lợi ích của mình.

Lý Trân đương nhiên cũng hiểu được, Tương Vương hi vọng mình và Trương Giản Chi, Diêu Sùng nói một chút, để bọn họ ủng hộ Hoàn Ngạn Phạm làm tướng quốc.

- Ta hiểu, ta sẽ toàn lực xúc tiến việc này, tuy nhiên việc Võ Du Ninh, lệnh tôn hẳn đã biết!

Lý Thành Khí ngăn ra:

- Võ Du Ninh có chuyện gì?

Lý Trân cũng có chút kỳ quái, Thái Bình công chúa rất rõ ràng chuyện này, không ngờ Lý Thành Khí lại chưa từng nghe nói, chẳng lẽ Lý Đán che giấu con của mình, chắc có lẽ không phải!

Lý Trân đành nói:

- Hôm nay ta lấy được một tin tức, Võ Du Ninh có khả năng được phong làm thân vương rồi.

Lý Thành Khí lập tức khiếp sợ, y là hoàng tộc, đương nhiên biết rõ về phương diện này, sau một lúc lâu kinh ngạc, y lại hỏi:

- Tin này chính xác chứ?

- Là Trương Lê nói cho ta, chắc là chính xác.

Lý Thành Khí ngồi không yên, đứng lên nói:

- Ta lập tức trở về báo cho phụ thân chuyện này, việc Hoàn Ngạn Phạm, kính xin tướng quân hỗ trợ nhiều hơn.

- Yên tâm đi! Ngày mai ta sẽ đi tìm Trương Giản Chi.

Thái tử?

- Ý của đệ là muốn lợi dụng Võ Ý Tông?

Trương Xương Tông gật đầu:

- Muốn để Võ Tam Tư hiểu được, gia tộc Võ thị cũng không phải chỉ mình y, như vậy y sẽ nhượng bộ.

394. Chương 392: Tam Lang Nhập Cục

Trong thư phòng, Lý Đán khoanh tay đi qua đi lại trong phòng, đứa con cả Lý Thành Khí mang về một tin tức làm ông khiếp sợ dị thường, mẫu thân thậm chí có ý phong Võ Du Ninh làm thân vương, chuyện này không phải là khúc nhạc dạo của việc phong thái tử sao?

Từ ba năm trước việc Võ Tam Tư được phong làm thái tử bị ngăn cản, việc sắc phong thái tử cũng không còn ai nhắc tới, nhưng trong lòng mọi người đều nhớ đến chuyện này. Dù sao mẫu thân đã gần tám mươi, chuyện này kéo dài không được mấy năm, mặc dù thế cục trước mắt khó bề phân biệt, nhưng lực lượng ủng hộ Lý thị hoàng tộc đã chiếm thượng phong.

Cho dù Võ Tam Tư có làm nhiều việc tốt hơn, cũng khó có thể bù đắp lại những việc ác y đã làm trong quá khứ, trên cơ bản không ai có cái nhìn tốt với y, nhưng ai cũng không nghĩ rằng, không ngờ mẫu thân đang suy nghĩ đến chuyện để Võ Du Ninh làm thái tử, điều này làm cho Lý Đán hơi kinh hãi.

Ông tin tưởng tin tức này là sự thật, Trương Lê là muội phụ của Võ Du Ninh. Lấy sự diễm dạm của Võ Du Ninh và Trương Lê, chắc chắn, việc phong vương trên cơ bản đã định rồi, nhưng vấn đề là, Thái Bình công chúa sao lại không nói với mình?

Lý Đán biết rõ tin tức của Thái Bình công chúa linh thông, huynh trưởng của chồng nàng được phong làm thân vương, nàng không chỉ không biết, hơn nữa còn biết rất sớm, nàng sao lại phải giấu mình?

Thực sự Lý Đán đối với Thái Bình công chúa có chút bất mãn, kỳ thật giữa huynh muội họ ba năm trước đây xuất hiện một vết rạn, đó là cái chết của Lý Trọng Nhuận. Thái Bình công chúa giết chết Trương Cảnh Hùng, lại vu oan cho Lữ Lăng Vương, điều này làm cho Lý Đán hết sức tức giận, không chỉ tức giận vì chuyện đó, mà là vì Thái Bình công chúa không thương lượng với ông, thậm chí căn bản không nói cho ông biết liên tục tiện hành động.

Lúc này, ở thời khắc mấu chốt Thái Bình công chúa lại che giấu mình, điều này làm cho Lý Đán không thể không hoài nghi dụng ý của Thái Bình công chúa.

Lúc này, đứa con thứ ba Lý Long Cơ ngồi ở một góc nói:

- Phụ thân, chuyện này không thể giả câm giả điếc được, nhất định phải hỏi rõ cô mẫu, lập trường của nàng là gì? Không được hàm hồ chút nào!

Lý Đán ngăn ra, sao tam lang cũng ở đây? Lúc này ông mới nhớ tới, vừa rồi mình và nó đang đàm luận việc học hành, vừa nói được một nửa, Thành Khí đã vội vàng vào, cắt đứt câu chuyện của bọn họ, hóa ra tam lang vẫn chưa đi.

Năm nay Lý Long Cơ vừa tròn hai mươi tuổi, bộ dạng vô cùng cường tráng, dung mạo oai hùng, ánh mắt vô cùng lợi hại, hơn nữa làm người khôn khéo, quyết đoán, có mưu lược, chẳng qua y quá mức mạnh mẽ, cứng rắn, thiếu đi sự khoan dung của Lý Thành Khí.

Địch Nhân Kiệt từng nói với Lý Đán, nếu Lý Thành Khí làm đế, sẽ là vị vua nhân hậu, nếu Lý Long Cơ làm đế, sẽ là vị vua có vừa tài trí mưu lược kiệt xuất, vừa nhân hậu đức hạnh, đất nước bền vững hòa bình, vị vua có tài trí mưu lược kiệt xuất mở rộng biên cương, cứng quá dễ gãy, đối với Lý Đán mà nói, ông càng ưa thích đứa con cả Thành Khí khoan dung, giống mình nhiều hơn một chút, tuy nhiên ông cũng thích tam lang quyết đoán, có thể bù đắp cho đại lang đôi khi không quả quyết.

Lý Đán có chút không vui nói:

- Tam lang, chuyện này không liên quan đến con, con chỉ cần làm tốt bài vở của mình là được rồi!

Lý Long Cơ hơi sốt ruột nói:

- Phụ thân, con biết việc này liên quan đến tiền đồ của phụ thân, một khi thực sự ngồi lên, trong vòng mấy tháng Võ Du Ninh sẽ từ thân vương tấn cấp lên thành thái tử, hoàng tộc Lý thị sẽ gặp tai họa ngập đầu, giang sơn Lý Đường cũng xong luôn, con sao có thể ngồi yên xem mà không hỏi đến.

Lý Thành Khí bên cạnh cũng khuyên nhủ:

- Phụ thân, tam lang có quyết đoán và năng lực, cứ để nó tham gia, vừa lúc bù lại việc nhân lực chúng ta không đủ, hy vọng phụ thân có thể đáp ứng.

Lý Đán ngẫm nghĩ một chút, liền gật đầu nói:

- Con đã nhất định muốn tham dự, vì phụ cũng không phản đối, bất quá ta có điều kiện, con nhất định phải nghe huynh trưởng an bài, hiệp trợ huynh trưởng, không được tự tiện quyết định bất cứ việc gì, nghe rõ chưa?

Lý Long Cơ mừng rỡ, y đã sớm muốn tham dự đại sự với phụ thân, nhưng phụ thân vẫn không đáp ứng, không nghĩ tới hôm nay có cơ hội ngẫu nhiên để y đạt được mong muốn, y vội vàng đứng dậy đáp ứng:

- Con nhất định nghe theo an bài của đại ca, sẽ không tự tiện hành động.

Lý Đán gật đầu, lại hỏi Lý Thành Khí:

- Việc Võ Du Nghi ta đã biết, còn chuyện Hoàn Ngạn Phạm, Lý Trân đáp ứng rồi sao?

Lý Thành Khí cười nói:

- Y rất thông khoái đáp ứng rồi.

- Y thực hiểu được ý đồ của ta?

Ý đồ chân chính của Lý Đán không phải chỉ là đề cử Hoàn Ngạn Phạm làm tướng quốc, đương nhiên, đây cũng là một mục tiêu rất trọng yếu, nhưng mục tiêu cao nhất lại là thông qua Lý Trân lôi kéo Trương Giản Chi và Diêu Sùng, trở thành người kiên định ủng hộ mình.

Địch Nhân Kiệt ủng hộ Trương Vương Lý Đán, người trong thiên hạ đều biết. Trương Giản Chi và Diêu Sùng là người đi theo Địch Nhân Kiệt, cũng là chuyện người trong thiên hạ đều biết, cho nên tất cả mọi người đều cho rằng Trương Giản Chi và Diêu Sùng cũng ủng hộ Trương Vương.

Nhưng đi giày âm lạnh, chỉ chân tự biết, Lý Đán lại rất rõ ràng, Trương Giản Chi và Diêu Sùng chỉ ủng hộ Lý Đường, cũng không ủng hộ mình. Hơn nữa Trương Giản Chi còn có khuynh hướng thiên về huynh trưởng của ông là Lư Lăng Vương Lý Hiền. Dù sao huynh trưởng mới là người nắm đó phụ thân định là người thừa kế hoàng vị, mình chẳng qua cũng chỉ là con rỗi khi mẫu thân đoạt ngôi vị hoàng đế của phụ thân khi thời cơ chưa chín muồi thôi.

Nhưng thân thể huynh trưởng không tốt, dường như vô lực tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, điều này làm cho Lý Đán thấy được hy vọng và cơ hội, nếu Trương Giản Chi và Diêu Sùng có thể toàn lực ủng hộ mình, vậy ông đã có thực lực độc lập.

Mặt khác, còn có một Lý Trân nắm giữ kỵ binh tinh nhuệ nhất Đại Đường, hẳn không chỉ là đại tướng quân Thiên Kỵ doanh, hơn nữa hẳn còn có sức ảnh hưởng to lớn, lan đến cả Nội vệ và quân đội Quan Trung, thậm chí quân đội Liêu Đông.

Lôi kéo Lý Trân đến cạnh mình, là một nước cờ quan trọng nhất cùng là mấu chốt của Lý Đán, trước mắt nước cờ này vẫn chưa đi xong, còn có biến số rất lớn.

Cho nên Lý Đán để đứa con cả đi tìm Lý Trân hỗ trợ, trên trình tự cũng là để dò xét thái độ của Lý Trân, đây thật ra là một mũi tên trúng ba con chim.

Ánh mắt ông tràn ngập mong chờ nhìn đứa con cả, Lý Thành Khí nhẹ nhàng gật đầu:

- Còn cảm thấy trong lòng Lý Trân giống như gương sáng, hiện tại hẳn đang gặp khốn cảnh, cần người hỗ trợ, nếu chúng ta khoanh tay đứng nhìn, hẳn cũng sẽ bị người khác lôi kéo.

- Con nói là việc huynh đệ Trương thị?

- Vâng! Chính như phụ thân đã biết, huynh đệ Trương thị nhất định phải đẩy Lý Trân vào chỗ chết. Ấn đầu độc lần này thất bại, huynh đệ Trương thị rất có thể sẽ kết minh với Võ Tam Tư để đối phó Lý Trân, như vậy, phụ thân cảm thấy điều kiện của Võ Tam Tư sẽ là cái gì?

- Ta biết rồi!

Lý Đán khe khẽ thở dài, tuy rằng ông cũng có lòng muốn trợ giúp Lý Trân một tay, nhưng tài nguyên trên tay ông không đủ, ông phải trợ giúp thế nào đây?

Lúc này, Lý Long Cơ ở một bên nói:

- Phụ thân, con có một ý nghĩ, có lẽ có thể giúp Lý Trân một tay.

Từ ba năm trước, Lý Long Cơ không chỉ một lần hướng đến phụ thân bày tỏ nguyện vọng chính trị của mình, nhưng mỗi lần đều bị phụ thân kiên quyết phản đối, ảm đạm mà về, còn lần này y lại thành công ngoài ý muốn.

Tuy nhiên Lý Long Cơ cũng không cảm thấy bất ngờ, dù sao y cũng đã qua tuổi hai mươi, y cho rằng đây đúng là duyên cố, phụ thân cuối cùng đồng ý, có lẽ còn nhờ có đại ca ủng hộ.

Nhưng bất kể nói thế nào, y đã bước đi bước đầu tiên, hơn nữa đưa ra lý giải của mình, vả lại đã được phụ thân và huynh trưởng tiếp thu.

Lý Long Cơ cũng biết thể cục hiện tại vô cùng hung hiểm, Nhị Trương và Vô Tam Tư lại kết minh, Vô Du Ninh ngang trời xuất thế, cô mẫu Thái Bình công chúa lưỡng lự, phụ thân không phải là người tiên đế chỉ định kế thừa ngôi vị hoàng đế, cũng không được bà nội coi trọng, văn võ đại thần trong triều đa số lại ủng hộ bá phụ Lưu Lăng Vương.

Không có tài nguyên, không có nhân mạch, thậm chí cũng không có quân đội ủng hộ, tựa như nấu ăn không có nguyên liệu, làm sao có thể nấu ra một mâm thức ăn đầy đủ màu sắc hương vị, điều này đúng là khảo nghiệm trí tuệ ba cha con họ.

May là bọn họ không thiếu tiền, bọn họ được quý tộc Quan Lũng Trưởng Tôn thị và Đậu thị toàn lực ủng hộ, hàng năm đều có kinh phí gần hai vạn xâu tiền, tuy nhiên rất nhiều chuyện không phải dùng tiền có thể giải quyết được.

Trên đại giáo trường hữu vệ, hai đội mã cầu đang tiến hành cuộc đua kịch liệt, một đội là quán quân năm nay Thiên Kỵ doanh, một đội là quán quân năm ngoái, năm nay phải ở vị trí thứ hai Vũ Lâm quân. Hai đội mã cầu đều là đội bóng cao cấp nhất Đại Đường, trận đấu của bọn họ hấp dẫn phần lớn thị vệ tới xem.

Lý Long Cơ là tay ghi điểm chủ yếu của Vũ Lâm quân, nhưng thủ lĩnh cũng là tả tướng quân Vũ Lâm quân Bùi Khoan, còn có Võ Diên Tú, Triệu Trí, Độc Cô Trường Lâm, Thiên Kỵ doanh cũng là đội bóng mạnh có truyền thống, hơn mười giải trong quá khứ, quán quân phân nửa là bọn họ.

Mặc dù cao thủ đệ nhất môn mã cầu của Đại Đường là Đậu Tiên Vân say rượu ngã ngựa mà bị thương ở chân, từ đó giã từ môn mã cầu, mà con của y là Đậu Thiên Thu lại kế thừa thiên phú môn mã cầu của cha y, trở thành người ghi điểm nhiều nhất Thiên Kỵ doanh, còn có trung lang tướng Tửu Chí, đám người lang tướng Diệp Hiến.

Đội Thiên Kỵ doanh cường thịnh cũng liên quan đến việc đại tướng quân Lý Trân coi trọng môn mã cầu. Trong Thiên Kỵ doanh hẳn tổ chức và thành lập hơn mười đội mã cầu, bình thường cho các đội đấu với nhau, chọn người ưu tú thành lập ra một đội hình mạnh nhất, đại biểu Thiên Kỵ doanh ra ngoài thi đấu, vì vậy đội thiên kỵ binh mới có thể chiến thắng liên tục.

Nhưng trận mã cầu hôm nay chỉ là một trận đấu giao hữu, song phương bàn luận kỹ thuật bóng, không có ý nghĩa đặc thù gì, tuy rằng trận đấu vô cùng kịch liệt, nhưng cũng không có chuyện thô lỗ, cũng không nói tới nóng nảy, chỉ đánh không đến nửa canh giờ, song phương ba lần ôm ba lần bắt tay, kết thúc trận đấu.

- Tam lang, trưa nay đến Tửu Tuyền lâu uống một chén đi!

Khi thay quần áo, Độc Cô Trường Lâm cười nói với Lý Long Cơ.

Lý Long Cơ quay đầu lại hỏi mỗi Võ Diên Tú:

- Diên Tú đại ca đi không?

Võ Diên Tú lắc đầu:

- Hôm nay ta phải trực, không đi.

Tâm tình của y hơi không tốt, y đảm nhiệm chức tướng quân Vũ Lâm quân đã được bảy năm, lại thủy chung không được thăng chức. Gần đây y nhận được tin tức, Trương Dịch Chi đề cử Vô Du Nghi làm đại tướng quân Vũ Lâm quân, khiến cho Võ Diên Tú cảm thấy mất mát.

Lý Long Cơ hiểu được tâm tình của y, cười nói:

- Kỳ thật cũng không có gì, dù sao Vô Du Ninh được phong Yến Vương rồi, sớm muộn cũng sẽ trọng dụng Diên Tú đại ca.

- Cái gì?

Võ Diên Tú giật mình kinh hãi, vội vàng kéo Lý Long Cơ qua một bên, thấp giọng hỏi:

- Chuyện đệ vừa nói là thật?

- Chắc là thật! Ngày hôm qua ta nghe cô mẫu nói, tuy nhiên huynh ngàn vạn lần đừng truyền ra ngoài, thánh thượng mới chỉ nói qua thôi.

Trong lòng Võ Diên Tú loạn thành một đoàn, Võ Du Ninh được phong làm Yến Vương, đây tuyệt đối là một chuyện lớn bằng trời, khó trách tin tức phong tỏa nghiêm mật như vậy, bọn họ căn bản không biết.

- Ta biết rồi, ta sẽ không nói lung tung.

Võ Diên Tú vội thay quần áo, liền rời khỏi phòng thay đồ, Lý Long Cơ nhìn gã đi xa, nhếch miệng lộ một tia cười lạnh, y biết Võ Diên Tú muốn đi đâu.

Mặc dù Võ Diên Tú là con trai của Võ Thừa Tự, nhưng bởi vì gã là thứ tử, trong nhà bị xa lánh, cho nên từ trước đến nay gã đi lại rất gần gũi với thúc phụ Võ Tam Tư.

Trước đây ít năm gã từng cưới công chúa Đột Quyết làm vợ, không ngờ người Đột Quyết trở mặt, đem gã nhốt ở thảo nguyên. Chính là Võ Tam Tư khuyên bảo thánh thượng, cuối cùng thánh thượng mới phái người đón gã quay về Lạc Dương, vì thế, Võ Diên Tú càng thêm cảm kích Võ Tam Tư, đã trở thành tâm phúc của Võ Tam Tư.

Hôm nay, trong lúc vô ý gã từ miệng Lý Long Cơ lấy được tin tức Võ Du Ninh được phong làm Yến Vương, gã biết rằng Võ Tam Tư là người tổn thất thế nào, từ trong phòng thay đồ đi ra, gã cũng không quay về quân doanh, liền trực tiếp đến Lương Vương phủ của Võ Tam Tư.

395. Chương 393: Thế Cục Dân Loạn

Võ Tam Tư đang đàm phán lần đầu tiên với Nhị Trương về chuyện kết minh, bởi vì chào giá rất cao, song phương đã cắt hứng bỏ về, rất nhanh, Võ Tam Tư đã nghe nói về độc án xảy ra trong cung, ngự y Điều Hi bị dính dáng vào, y lập tức đoán được đây là Nhị Trương động thủ với Lý Trân.

Điều này làm cho Võ Tam Tư có chút mất mát. Nếu Nhị Trương thông qua độc án này lật đổ Lý Trân, vậy thì bọn chúng cũng không cần mình hỗ trợ, y âm thầm hối hận, sớm biết thì mình cũng không tham như vậy, hẳn là nên đáp ứng hai tên kia mới đúng.

Trong thư phòng, Tào Văn đang an ủi Võ Tam Tư:

- Nhạc phụ đại nhân không cần phiền não, tiểu tể đã nhận được tin tức chính xác, Điều Hi được Thượng Quan Uyển Nhi cứu, chuyện độc án này đã không có tác dụng gì nữa.

Tin tức này mang lại cho Võ Tam Tư một niềm vui bất ngờ, tuy rằng y cũng căm hận Lý Trân, nhưng lúc này khi nghe Lý Trân nghịch chuyển thế cục, không ngờ y cũng có một loại kích động muốn hoan hô:

- Ha ha! Lần này phỏng chừng mặt Nhị Trương kia đều bị đánh sưng lên rồi.

Tào Văn cười nói:

- Nguyên nhân là bởi vì bọn họ khinh địch. Kỳ thật không ai hiểu rõ Lý Trân hơn con, con đã nhìn hấn lớn lên, hấn rất giỏi lật ngược tình thế trong nghịch cảnh. Năm ấy thi hương võ cử, hấn bị mấy đại thế gia Đôn Hoàng ức hiếp, nhưng hấn không ngờ tìm được chiêu Vương Hiếu Kiệt, vừa mới kết thúc nghịch chuyển tình thế, đoạt danh ngạch thành công, khi đó con đã biết ngay hấn không phải là người đơn giản, Nhị Trương kia lại nghĩ rất đơn giản, tưởng dùng một chiêu đầu độc vu oan muốn lật đổ Lý Trân, chỉ có thể nói mưu lược của bọn chúng vẫn kém một chút.

Tào Văn chỉ vào đầu mình:

- Chỗ này không đủ!

Võ Tam Tư thở dài:

- Đáng tiếc Lý Trân không chịu giúp ta, nếu không hôm nay ta đã ngồi lên đại vị.

Nói đến đây, ánh mắt của Võ Tam Tư trở nên dữ tợn hơn, cắn răng nói:

- Nếu hần không đồng ý giúp ta, thì phải là địch của ta, nhất định phải diệt trừ hần, nếu không ta sớm muộn cũng chết trong tay hần.

Về mặt Tào Văn hơi mất tự nhiên, cũng không phải vì Lý Trân từng là em vợ y, tuy rằng y cũng biết việc buôn bán của vợ cũ Lý Tuyên càng làm càng lớn, đã trở thành nữ phú hào số một Đại Đường, nhưng y cũng không hối hận đã ly hôn với Lý Tuyên, hôm nay y tìm Võ Tam Tư là muốn nói với ông ta chuyện mình tham gia vào.

Địch Nhân Kiệt qua đời, vị trí tướng quốc có một chỗ trống, vô số người đều đang dòm ngó vị trí này, Tào Văn dĩ nhiên cũng không ngoại lệ. Hơn nữa, y cũng có thực học, ngay cả Địch Nhân Kiệt cũng từng tán dương y có tài tướng quốc, mình dựa vào Võ Tam Tư như vậy, vị trí tướng quốc này sao lại không thuộc về mình?

Nghe nói đám người Cao Quýnh, Trương Thuyết, Tống Cảnh, Hoàn Phạm cũng đang dòm ngó vị trí này, nhiều hơn hay ít hơn, liền xem năng lực bên ngoài của ai mạnh hơn. Tào Văn hi vọng Võ Tam Tư có thể lấy việc này làm điều kiện giao dịch với Nhị Trương, Võ Tam Tư lại cố tình làm như không nhớ chuyện này.

Tào Văn vừa muốn mở miệng, đúng lúc này, đứa con thứ ba Võ Sùng Liệt ở ngoài cửa bấm báo:

- Phụ thân, Diên Tú đại ca đến, nói là có chuyện khẩn cấp muốn báo.

- Để nó vào!

Lát sau, Võ Diên Tú vội vàng đi đến, vội nói:

- Nhị thúc, có tin khẩn cấp.

- Chuyện gì?

Võ Tam Tư hơi mất hứng hỏi.

- Hôm nay con có được tin tức, Võ Du Ninh sắp được phong làm Yến Vương rồi.

Võ Tam Tư lập tức ngây ngẩn cả người, y căn bản không nghe được chuyện này, sau một lúc lâu y lắc đầu nói:

- Không thể nào! Y không phải là ruột thịt, sao có thể được phong làm thân vương, tin tức này của người nhất định sai rồi.

Tào Văn bên cạnh hỏi:

- Diên Tú, tin tức này từ đâu ra?

- Hôm nay khi ta đánh mã cầu, nghe Lý Long Cơ nói, hôm y nhận được tin tức từ cô mẫu Thái Bình công chúa.

Trong lòng Võ Tam Tư cũng hơi bất an, lo lắng hỏi:

- Hiền tể, con không cảm thấy đây là sự thật chứ!

Tào Văn cúi đầu trầm tư một lát, nói với Võ Tam Tư:

- Võ Du Ninh đang ở Trường An, từ Trường An tới y cần có thời gian, cho nên phong tể tin tức trong khoảng thời gian này cũng là hợp lý, nhưng nhất định sẽ có một ít dấu vết tiết lộ ra ngoài, Thái Bình công chúa sẽ có khả năng biết được, tuy rằng chuyện này không thể nói là nhắm nhĩ, nhưng cũng không thể tự loạn trận cước, con phải đi hỏi thăm một chút.

Võ Tam Tư nghe Tào Văn cũng không đồng ý với mình, trong lòng y bắt đầu hoảng hốt. Y rõ ràng hơn bất kỳ ai, tiền vốn duy nhất của y là việc y là thân vương duy nhất còn sót lại của Võ thị. Nếu Võ gia kế thừa

xã tắc, vậy không thể thiếu y, nhưng nếu ngược lại, nhiều hơn một tên thân vương, hơn nữa trẻ trung khỏe mạnh, thanh danh tốt hơn so với y, có năng lực hơn y, vậy vị trí của y thực sự dao động rồi.

- Hiền tể, việc này sự tình trọng đại, chúng ta ngàn vạn lần không thể khinh thường!

Lúc này, đứa con Võ Sùng Liệt của y lại chạy tới cửa bẩm báo:

- Phụ thân, Võ Ý Tông đến rồi!

Tào Văn lập tức phản ứng:

- Nhất định là huynh đệ Trương thị bảo y đến, nhạc phụ nên gặp y.

Võ Tam Tư cực kỳ ghét tên phản bội mình Võ Ý Tông này, y vốn không muốn gặp, tuy nhiên Tào Văn vừa nói như vậy, y liền thay đổi chủ ý, nói với Võ Sùng Liệt ở ngoài cửa:

- Dẫn y đến phòng khách chờ một chút, ta sẽ ra ngay.

Trong gia tộc họ Võ, Võ Ý Tông nhân duyên cực kém, không ai không ghét y. Võ Diên Tú đứng lên nói:

- Nhị thúc, con về trước đây.

- Được! Đa tạ con đã đưa tin cho ta.

Võ Tam Tư lại nháy mắt với Tào Văn, để y đi cùng mình. Tào Văn gật đầu, đi theo Võ Tam Tư đến phòng khách.

Võ Ý Tông đang ngồi trong phòng uống trà, nghe thấy tiếng bước chân, thấy Võ Tam Tư đi tới, vội vàng đứng dậy thi lễ:

- Tiểu chất tham kiến nhị thúc!

- Ủ!

Võ Tam Tư miễn cưỡng đáp một tiếng, nói với y:

- Ngồi đi!

Hai người phân biệt chủ khách ngồi xuống, Tào Văn ngồi ở một bên Võ Tam Tư, Võ Ý Tông cười nói:

- Trước tiên ta báo cho nhị thúc một tin tốt, người trong tộc họ Võ chúng ta vừa có thêm một thân vương. Trương tướng quân đã nói cho ta biết, thánh thượng đã quyết định, phong Võ Du Ninh làm Yến Vương, như vậy năng lực Võ thị chúng ta chống lại Lý thị lại tăng cường.

Võ Ý Tông đi thẳng vào vấn đề, phong kín đường cò kè mặc cả của Võ Tam Tư. Võ Tam Tư chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, suýt nữa ngất đi.

Võ Ý Tông được Nhị Trương nhìn trúng cũng có chỗ hơn người, y âm hiểm狡 hoạt, hỏi về đoán ý qua lời nói và sắc mặt, trước tiên y cố ý đem việc Võ Du Ninh được phong làm thân vương nói ra, thử Võ Tam Tư, quả nhiên, y thấy được sắc mặt Võ Tam Tư đại biến, trong mắt lộ vẻ sợ hãi, y liền biết Võ Tam Tư sợ hãi việc này, chuyện đó liền dễ làm rồi.

Y cố ý thở dài một tiếng nói:

- Trước kia Trương tướng quân muốn hợp tác với nhị thúc, nhưng bởi vì đủ loại nguyên nhân, hợp tác không thể thành công, tuy nhiên Trương tướng quân vẫn hi vọng hai nhà chúng ta có thể tiếp tục hợp tác, lần này đặc biệt nhờ ta biểu đạt thành ý của bọn họ với nhị thúc.

- Thành ý?

Võ Tam Tư cười lạnh một tiếng:

- Sao ta không thấy thành ý chỗ nào?

- Thành ý đương nhiên sẽ có, nhị thúc yên tâm, bọn họ là người coi trọng chữ tín, chỉ cần hai nhà liên kết lật đổ Lý Trân, bọn họ hứa sẽ giúp công tử Sùng Liệt thăng làm tướng quân thiên ngư vệ.

Võ Tam Tư lập tức giận dữ, không ngờ chỉ đáp ứng giúp con mình thăng làm tướng quân Thiên ngưu vệ, là điều kiện để lật đổ Lý Trân, ngay cả ăn mày cũng không bằng. Y vừa mới muốn cự tuyệt, Tào Văn bên cạnh mở miệng nói:

- Nếu Võ Du Ninh làm thân vương, chỉ sợ cuộc sống của hai vị Trương tướng quân cũng không khá giả gì!

Ngụ ý chính là nhắc nhở Võ Tam Tư, đối phương lấy việc Võ Du Ninh dọa người, không bằng liên kết đem giải quyết việc Võ Du Ninh, sau đó lại đàm phán điều kiện đối phó Lý Trân, Võ Tam Tư lập tức tỉnh ngộ, y cười lạnh một tiếng nói:

- Nếu Võ Du Ninh dâng cơ, người đầu tiên y muốn diệt cũng không phải Võ Tam Tư ta, mời người chuyển cáo đến hai vị Trương tướng quân, chuyện Lý Trân về sau hãy bàn lại, trước tiên phải giải quyết nguy cơ sém lông mày đã, như vậy chúng ta có thể bắt tay, nếu bọn họ không chịu, thật xin lỗi, ta cũng bất lực.

Mặt Võ Ý Tông lúc đỏ lúc trắng, y không nghĩ tới Võ Tam Tư lại cản ngược lại y một cái, đem ưu thế của bọn họ biến thành hoàn cảnh xấu trong chốc lát. Trên thực tế, ai cũng biết năm đó khi Võ Du Ninh làm tướng quốc, quan hệ với Nhị Trương vô cùng gay gắt, cuối cùng Võ Du Ninh bị điều đi đảm nhiệm chức vụ của Lý Trân ở Tây Kinh, điều đó có liên hệ với việc quan hệ không tốt với bọn họ.

Võ Tam Tư nói không sai, nếu Võ Du Ninh lên đài, người đầu tiên xui xẻo chính là huynh đệ họ Trương, nhất định y sẽ giết huynh đệ họ Trương để thu mua lòng người.

Võ Ý Tông cũng không có cách nào cứ như vậy trở về báo cáo, y đành phải hạ thấp tư thái nói:

- Võ Du Ninh lên đài, mọi người đều không tốt, không bằng chúng ta chân thành một chút, trước tiên đối phó Lý Trân, sau đó bắt tay đối phó Võ Du Ninh, Trương tướng quân nhất định sẽ làm cho ước mong của nhị thúc thành sự thật, thuận lợi làm chủ đông cung, nhị thúc cảm thấy thế nào?

- Có thể! Ta có thể đáp ứng, nhưng ta phải nhìn thấy thành ý của bọn họ trước.

- Để Sùng Liệt thăng làm tướng quân Thiên ngưu vệ còn chưa đủ sao?

- Không được!

Võ Tam Tư quả quyết cự tuyệt.

Sắc mặt Võ Ý Tông hơi không tự nhiên. Y đã cam đoan với Nhị Trương, không cần cấp điều kiện tốt gì cho Võ Tam Tư, thậm chí không cho Võ Tam Tư điều kiện gì, gã cũng sẽ ngoan ngoãn nhượng bộ.

Bởi vì Võ Tam Tư khát vọng trở thành thái tử, chỉ cần bắt được nhược điểm này, Võ Tam Tư cuối cùng cũng sẽ khuất phục, cho nên để Võ Sùng Liệt thăng làm tướng quân Thiên ngưu vệ là phương án Võ Ý Tông đề xuất.

Không ngờ Võ Tam Tư lại quả quyết cự tuyệt như vậy, Võ Ý Tông cảm thấy hết sức khó xử, điều này làm cho y không cách nào trở về báo cáo với Nhị Trương.

Nhưng đã nói đến nước này, Võ Ý Tông cũng không còn cách nào, y đành phải nói:

- Không biết nhị thúc muốn thành ý gì?

Lúc này, Tào Văn ở bên cạnh ho khan một tiếng, lúc này Võ Tam Tư mới nhớ đến yêu cầu của Tào Văn, y gạt đầu nói:

- Yêu cầu của ta rất đơn giản, trước hết để cho con rể ta thành tướng quốc, nếu như ngay cả việc nhỏ ấy cũng không làm được, ta thật sự không nhìn ra năng lực của hai vị Trương tướng quân.

Võ Ý Tông ngây người một lúc lâu, đây là phương án Trương Xương Tông đề xuất, lại bị mình gạt bỏ, cái này thật sự là đánh vào mặt y rồi. Bất đắc dĩ, Võ Ý Tông đứng dậy cáo từ, chờ y rời đi, Tào Văn đứng dậy nói cảm ơn:

- Đa tạ nhạc phụ suy nghĩ cho tiểu tử.

- Ai! Nếu con không nhắc, ta thật đã quên chuyện này.

Nhưng Võ Tam Tư vẫn lo lắng nói:

- Hiện tại ta vẫn còn lo lắng, thời gian chúng ta đàm phán quá dài, một khi Võ Du Ninh hồi kinh được phong làm Yến Vương, hết thấy đều không kịp.

Tào Văn trầm tư chốc lát nói:

- Tuy nhạc phụ và Nhị Trương cò kè mặc cả việc Võ Du Ninh, nhưng mục đích thật sự của chúng ta là đối phó Lý Trân, con đề nghị nhạc phụ có thể động thủ trước.

Võ Tam Tư hơi hiểu được ý con rể:

- Ý con là...

Tào Văn chậm rãi gật đầu:

- Võ Du Ninh hẳn là đang trên đường hồi kinh, đây là cơ hội duy nhất của chúng ta.

396. Chương 394: Ân Âm Sát Ở Thăng Trì

Hai tộc Lý Võ vì tranh đoạt quyền thừa kế ngôi vị hoàng đế, đấu gần hai mươi năm, đến cuối cùng lại xảy ra một chuyện không ai nghĩ tới, thiên tử Võ Tắc Thiên lại muốn phong Võ Du Ninh làm Yến Vương, người sáng suốt liền hiểu rõ hàm ý trong đó, cuối cùng thiên tử có lẽ chọn Võ Du Ninh làm người kế thừa ngôi vị hoàng đế rồi.

Kỳ thật nhiều năm trước khi phong Võ Du Ninh làm tướng quốc, đã có người nhìn ra là thiên tử có ý muốn bồi dưỡng Võ Du Ninh. hơn nữa ba năm trước đây Võ Tam Tư bị nhiều người gièm pha liên tiếp, sau khi mất đi cơ hội được phong làm thái tử, người có khả năng được chọn nhất cũng chỉ còn có Võ Du Ninh.

Lần này Võ Du Ninh được phong làm thân vương, là ngoài dự đoán của mọi người, nhưng lại hợp tình hợp lý.

Năm nay Võ Du Ninh ước chừng hơn bốn mươi tuổi, được phong là Kiến Xương quận Vương, là đệ tử tương đối kiệt xuất trong đời thứ ba của Võ thị, tuy rằng y làm người khá khắc nghiệt, không quá thân cận với cấp dưới, tuy nhiên so với đa số con cháu Võ thị khác mà nói, y vẫn tương đối khôn khéo, có năng lực, cũng khá yêu quý thanh danh, ác danh không nhiều lắm.

Bốn ngày trước y nhận được mật chỉ của thánh thượng, tuyên y nhanh chóng hồi kinh chuẩn bị nhận sắc phong Yến Vương.

Võ Du Ninh đương nhiên biết chuyện này có ý nghĩa thế nào, Chẳng qua là y cũng không quá mong muốn tiếp nhận sắc phong thân vương này. Y biết rõ, một khi y trở thành Yến Vương, gần đến đại vị thái tử, y chắc chắn trở thành địch nhân chung của hai tộc Lý Võ. Với thể lực và mạng lưới quan hệ hiện tại của y, y căn bản không thể nắm đại cục sau khi thánh thượng băng hà, cuối cùng rất có thể y sẽ gặp phải chính biến, chết không có đất chôn.

Y thật sự không hiểu được vì sao thánh thượng lại lựa chọn mình?

Nhưng thánh chỉ như núi, y cũng không có cách nào, trước tiên cứ trở lại kinh thành rồi nói sau. Tối hôm nay, y cùng tùy tùng đã tới huyện Thăng Trì trấn Song Kiều.

Trấn Song Kiều là một thị trấn lớn, có hơn bốn trăm hộ nhân khẩu, cộng thêm thương nhân và dân phu bán sức từ bắc chí nam, nhân khẩu thực tế của trấn nhỏ đã đạt gần ngàn hộ, tương đương với một huyện nhỏ rồi, nơi này buôn bán phát đạt, loại cửa hàng gì cũng có, cho nên một đoàn hơn tám mươi người bọn Võ Du Ninh không ngờ không tìm thấy nhà trọ còn trống, không thể không tách ra ở trong ba quán trọ liền nhau.

Võ Du Ninh và hai mươi mấy hộ vệ ở tại một nhà trọ tên là Lăng Vân Độ. Lúc này màn đêm đã buông xuống, bọn hộ vệ đều ăn cơm ở lầu một, Võ Du Ninh thì ngồi trong phòng lầu ba, lấy bút viết một phần tấu chương cho thánh thượng, y hy vọng thánh thượng có thể cẩn thận suy xét, hủy bỏ lần sắc phong này.

Nhưng y vừa viết được một nửa, lại không viết nổi nữa. Từ rất nhiều năm trước, y mới vừa vào chính sự đường làm tướng quốc, thánh thượng đã từng ám chỉ, để y gánh vác càng nhiều trọng trách của dòng họ Võ. Y biết việc phong mình làm Yến Vương thánh thượng đã nguy xét trong nhiều năm, sao có thể vì một phần tấu chương của y mà thay đổi chủ ý, y viết phần tấu chương này căn bản không có nửa phần ý nghĩa.

Võ Du Ninh tâm phiền ý loạn, để bút xuống, đem tấu chương vò thành một cục, chuẩn bị ném vào lư hương, nhưng vào lúc này, không ngờ y phát hiện trên mái nhà có bóng đen chớp động, y lập tức chấn động, hô gấp:

- Người đâu! Mau tới đây!

Y liền xoay người chạy ra ngoài phòng, chỉ nghe cửa sổ “Phanh!” một tiếng thật lớn, đây là có người phá thủng cửa sổ. Một người mặc áo đen lộn người nhảy vào. Võ Du Ninh vừa chạy ra khỏi phòng, chỉ nghe rằng rắc một tiếng, chân trái truyền đến một trận đau nhức, y cúi đầu nhìn, mới phát hiện đã không thấy chân trái mình.

Trước mắt Võ Du Ninh tối sầm, từ trên thang lầu lộn cổ xuống, hai mươi mấy hộ vệ của y đều vọt tới, người áo đen đã từ cửa sổ chạy thoát, chỉ để lại một cái chân máu thịt mơ hồ.

Không đến nửa canh giờ, ba nghìn quân trú đóng ở vùng Thăng Trì hỏa tốc chạy đến trấn Song Kiều, đem phong tỏa toàn bộ trấn nhỏ, bắt đầu điều tra từng nhà. Tướng quân Triệu Văn Liệt tự mình dẫn người điều tra, trong lòng ông ta vô cùng khẩn trương, Võ Du Nghi gặp chuyện khi đi qua địa bàn ông ta phụ trách, nếu không bắt được hung thủ, ông ta không cách nào giải thích với thánh thượng.

- Bẩm tướng quân, đã lục soát khắp nơi, không tra được bất cứ dị thường nào!

Một gã lang tướng bẩm báo với ông ta.

- Làm sao có thể, lục soát lần nữa cho ta, không buông tha bất cứ chỗ nào.

Triệu Văn Liệt không kìm nổi rống giận lên.

Lúc này, một gã tâm phúc khác của ông ta chỉ vào dãy núi cách đó không xa thấp giọng nói:

- Phía sau nhà trọ chính là một dãy núi, thích khách hẳn là trốn trong rừng núi rồi.

Triệu Văn Liệt nhìn vào rừng núi tối như mực phía sau nhà trọ, ông ta không khỏi một trận tâm phiền ý loạn, ông ta biết rằng kết quả nhất định là như vậy, không có tên thích khách ngu ngốc nào ở lại chờ ông ta điều tra.

Ông ta thở dài, lại hỏi:

- Tình hình Kiến Xương Vương thế nào rồi?

- Vương gia đã tỉnh, y sư nói tính mạng ông ta có thể bảo toàn.

Triệu Văn Liệt xoay người đi đến phía nhà trọ. Hiện giờ ông ta chỉ có thể cầu Võ Du Ninh nói tốt cho mình.

Trong hành lang nhà trọ, Võ Du Ninh đã tỉnh lại, trên đùi vẫn đau nhức vụn vặt, bó buộc một đồng dày bằng gạc. Hộ vệ hai bên đều vô cùng khẩn trương, đây là bọn họ không làm tròn bổn phận, chỉ lo ăn cơm, lại để chủ nhân một mình ở trong phòng trên lầu, để cho thích khách đắc thủ.

Võ Du Ninh lại rất bình tĩnh, y nhìn đồng dày bằng gạc trên đùi ngẩn người, cứ như vậy, y liền không cần lo lắng chuyện thượng vị rồi. Từ xưa đến nay hình như không có hoàng đế tàn phế nào, tuy rằng thiếu một chân, nhưng bảo vệ được cái mạng.

Lúc này, tướng quân Triệu Văn Liệt bước nhanh tới, thấp giọng hỏi:

- Tình huống điện hạ thế nào?

Võ Du Ninh nhìn y một cái, gật đầu nói:

- Vẫn còn tốt!

- Ai lại lòng dạ độc ác như vậy, lại muốn ám sát điện hạ?

Võ Du Ninh cười cười:

- Thích khách đến không phải là muốn giết ta, chỉ cần chặt một cánh tay hoặc một cái chân của ta. Ta cảm giác được thích khách hoàn toàn có thể đâm xuyên tim ta, nhưng y vẫn tha ta một mạng, đó là một thích khách tốt.

Triệu Văn Liệt cười khỏ một tiếng, lúc này còn có tâm tư khen hung thủ có lòng từ bi, thật sự là khó có được. Đúng lúc này, một tên binh lính chạy tới bẩm báo:

- Khởi bẩm tướng quân, trong một quán trọ khác bọn ty chức tra được mười mấy người, đều mang theo binh khí cung nỏ, còn có y phục đi đêm, bọn họ nói là người phủ Lương Vương, chỉ là có việc đi ngang qua nơi này.

Triệu Văn Liệt ngây dại một chút, người phủ Lương Vương, chẳng lẽ thích khách là do Lương Vương Võ Tam Tư phái tới?

Y bất an nhìn về phía Võ Du Ninh. Võ Du Ninh lại thản nhiên cười nói:

- Hiển nhiên Lương Vương điện hạ cũng là muốn đợi ta, tuy nhiên ta có thể khẳng định, kẻ giết ta không có quan hệ gì với bọn họ, bọn họ chỉ là tới chậm một bước.

Đầu Triệu Văn Liệt to lên, y phát hiện mình bị cuốn vào bên trong cuộc đấu tranh giữa các quyền quý, vậy phải làm sao bây giờ?

Võ Du Ninh cười cười nói:

- Triệu tướng quân cứ theo tình hình thực tế viết báo cáo là được, ta sẽ thay Triệu tướng quân nói vài lời công chính, chuyện này quả thật không có quan hệ gì với Triệu tướng quân. Về phần hạ nhân phủ Lương Vương, ông không có bất cứ chứng cứ nào chứng tỏ bọn họ là thích khách, vậy thả bọn họ đi, không phải nên tránh đắc tội với Lương Vương sao?

Triệu Văn Liệt xoa mồ hôi trên trán, thấp giọng nói:

- Đa tạ điện hạ khoan dung!

Võ Du Ninh nhắm hai mắt lại, kỳ thật y đã mơ hồ đoán được ai là người phái thích khách tới, có thể ám sát khoan dung mình như thế, ngoại trừ nàng còn ai vào đây? Xem ra, người muốn giết mình quả thật không ít, không chỉ có kẻ thù, còn có người một nhà, vị trí thái tử này! Gây ra nhiều phong ba thật.

.....

Võ Du Ninh bị ám sát ở Thằng Trì, bản thân bị trọng thương, cũng không khiến cho nhiều người trong triều quan tâm, dù sao tin tức Võ Du Ninh sắp được phong làm Yến Vương đã bị phong tỏa không truyền đi, tất cả mọi người không ý thức được đấu tranh kịch liệt trong đó.

Nhưng đối với người biết chuyện, đây là tin tức như sấm nổ, có người phẫn nộ vạn phần, có người lại âm thầm thấy may mắn, nhưng cũng có người bất an không yên. Đối với Lý Trân, đây cũng là chuyện trong dự liệu, Võ Du Ninh được phong làm thân vương, Võ Tam Tư là người lo lắng nhất.

Buổi sáng, Lý Trân ở trong phòng mình xử lý một đống quân vụ, Tửu Chí từ bên ngoài chạy vào:

- Lão Lý, nói cho người biết một tin tức.

Lý Trân trừng mắt nhìn y:

- Người vừa gọi ta là gì?

Tửu Chí sợ tới mức khẽ run rẩy, vội vàng nói:

- Bẩm báo đại tướng quân, ty chức có chuyện muốn báo cáo.

Vài tên thân binh phía dưới đều xoay mặt, nhin cười, lúc này Lý Trân mới thản nhiên nói:

- Nói đi, chuyện gì?

Tinh thần Tửu Chí rung lên, vội vàng tiến đến thấp giọng nói:

- Ty chúc vừa nhận được tin tức, Võ Tam Tư bị thánh thượng gọi đến mắng to một trận, lại hạ lệnh đánh năm mươi côn, thực con mẹ nó hết giận, lại không biết là có duyên có gì?

Lý Trân cười lạnh một tiếng:

- May mà không phải là người của y đến ám sát Võ Du Ninh, nếu không cũng không phải đơn giản là năm mươi côn như vậy, mạng nhỏ của y cũng khó bảo toàn.

- Ồ...

Tửu Chí gãi gãi sau gáy, vẽ mặt kính nể nói:

- Đại tướng quân làm sao biết rõ như vậy?

- Ai lại đần như ngươi, biết việc không biết ý, loại chuyện này ngươi đừng quan tâm, biết nhiều ngược lại ngủ không ngon giấc, đi đi!

Tửu Chí cười gượng hai tiếng, ngượng ngùng mà đi. Lý Trân lại lâm vào trầm tư, lần ám sát này phi thường quỷ dị, chân trái Võ Du Nghi bị chặt, đánh mất con đường làm quan, lại để cho Võ Tam Tư gánh tội, tâm cơ người này rất sâu, hiển nhiên là lợi dụng Võ Tam Tư.

Lúc này, một tên binh lính ngoài cửa bấm báo:

- Đại tướng quân, Nội vệ Trương tướng quân cầu kiến!

- Mời y vào!

Lát sau, Trương Lê bước nhanh đến, y nói với vài tên thân binh:

- Ta và đại tướng quân của các người có chuyện trọng yếu, các người lui xuống trước một lát đi!

Tất cả mọi người đều biết quan hệ của Trương Lê và tướng quân bọn họ, mọi người đều lui xuống. Lý Trân cũng phát hiện vẻ mặt Trương Lê hơi mất tự nhiên, liền kỳ quái hỏi:

- Ngươi làm sao thế?

Trương Lê ngồi xuống lạnh lùng nói:

- Ám sát ở Thăng Trì chắc là người làm hả!

Lý Trân không kìm nổi cười, hóa ra y tưởng ám sát ở Thăng Trì là do mình gây nên. Lý Trân lắc đầu nói:

- Sao ngươi lại nghĩ là ta làm chuyện đó, nếu như là ta, ta sẽ giữ mạng y lại hay sao?

- Thế thì chưa chắc, có lẽ ngươi sẽ nể mặt ta.

- Ngươi quá coi thường ta. Đã tám năm ta không làm chuyện như vậy, năm đó giết Trương Cảnh Hùng cũng là mượn tay người khác, ta thật không rõ, người muốn giết y nhiều như vậy, ngươi lại cố tình đổ lên đầu ta, đây là đạo lý gì?

- Không có mấy người biết chuyện này.

- Võ Tam Tư biết rồi, là người nói cho y biết đúng không? Thái Bình công chúa cũng biết, nàng có thể động thủ hay không? Còn có Nhị Trương, người tưởng bọn chúng không biết sao?

Trương Lê hơi do dự, y nghe tin Võ Du Ninh bị ám sát, nghĩ tới là Lý Trân động thủ, mới nhất thời xúc động phần nộ. Hiện tại tỉnh táo lại, y cũng cảm thấy mình nghĩ hơi hoang đường, Trương Lê lập tức thành khẩn xin lỗi:

- Là ta hơi hồ đồ rồi, ta xin lỗi ngươi.

Vốn trong lòng Lý Trân cũng không quá thoải mái, không ngờ Trương Lê vì Võ Du Ninh công khai lên án mình, tuy nhiên nghĩ một chút, Trương Lê không giống Tửu Chí, y đương nhiên có mạng lưới quan hệ và khát vọng của bản thân, cũng có phương hướng chính trị của mình, y nguyên ý dám hỏi với Võ Du Ninh, cũng đã thể hiện mức nào đó tán thành với Võ gia, không cần đem y buộc cùng một chỗ với mình.

Nghĩ thông điểm này, trong lòng của Lý Trân cũng thoải mái, thản nhiên tiếp nhận lời xin lỗi của Trương Lê. Hắn khẽ cười nói:

- Người cảm thấy lần ám sát này là người nào gây nên?

397. Chương 395: Nghi Vấn Mê Án

Trương Lê cười khỏ một tiếng:

- Nếu như ta có thể nghĩ ra là ai làm, ta còn tìm đến người sao? Bây giờ người lại hỏi ta.

Dừng một chút, dường như Trương Lê nghĩ đến cái gì, kinh ngạc nhìn Lý Trân:

- Chẳng lẽ người biết?

Lý Trân cười cười:

- Ta đương nhiên cũng không biết, nhưng ta có thể từ các loại ích lợi đan xen suy đoán một chút, có lẽ sẽ nhìn ra chút manh mối.

- Ta nguyện ý nghe đại tướng quân phân tích.

Lý Trân cười ha hả:

- Không ngờ lại gọi ta là đại tướng quân, xem ra người gặp được Tử Chí ngoài cửa.

Nói đùa một câu, lúc này Lý Trân mới thông thả nói:

- Kỳ thật Võ Du Ninh được sắc phong làm Yến Vương đã đụng chạm đến lợi ích của rất nhiều người, Võ Tam Tư, hoàng tộc Lý thị, Thái Bình công chúa, ...v...v. Nhưng người muốn giết Võ Du Ninh lại càng nhiều, hình như từ trước đến nay Võ Du Ninh mâu thuẫn rất sâu với Nhị Trương, còn có người trong Võ thị ghen ghét Võ Du Ninh, thậm chí cả một số quý tộc Quan Lũng mà y đặc tội. Theo ta được biết, họ Độc Cô từng tuyên bố, sẽ không để cho Võ Du Ninh còn sống rời khỏi Lạc Dương.

- Nói không sai chút nào, năm kia y vì trưng thu quân lương mà vét sạch ba mươi hai kho lúa của gia tộc Độc Cô, hai bên đã không đội trời chung rồi, chẳng lẽ người cảm thấy là họ Độc Cô làm?

- Độc Cô gia nói cũng chỉ là nói thôi, bọn họ nếu có chút quyết đoán này, cũng sẽ không co đầu rút cổ ở Trường An nhiều năm như vậy, không thể nào là Độc Cô gia.

- Ta thật sự thấy hồ đồ rồi đấy.

Lý Trân vừa cười vừa nói:

- Kỳ thật đối phương đánh tàn phế Võ Du Ninh mà không giết, cũng đã lộ ra chút đầu mối. Đầu tiên có thể bài trừ Võ Tam Tư, người của y đến trễ, bị bắt tại chỗ, tiếp theo bài trừ Nhị Trương và những người còn lại trong gia tộc họ Võ, nếu như là bọn họ, Võ Du Ninh chết chắc không thể nghĩ ngờ, sẽ không lưu lại cái mạng cho y.

- Chẳng lẽ là hoàng tộc Lý thị?

Trương Lê hơi hiểu được.

- Ta cũng cho rằng là hoàng tộc Lý thị, tuy nhiên không biết là ai giết Võ Du Ninh, chỉ đánh thương mà không giết chết, hạ thủ lưu tình, người cảm thấy ai có khả năng lớn nhất?

Trương Lê cắn chặt môi, y nghĩ tới một người, chỉ có nàng mới không thật sự giết Võ Du Ninh, hơn nữa nàng cũng là người biết chuyện. Lý Trân biết Trương Lê đã thông suốt, lại thản nhiên cười nói:

- Tiếp theo thích khách từ Trường An đã nhắm vào Võ Du Ninh rồi, sở dĩ đến trấn Song Kiều mới động thủ, chính là vì muốn vu oan cho Võ Tam Tư. Người này dùng trăm phương ngàn kế, từ ba năm trước đã làm loại việc này, lần này lại lặp lại chiêu cũ, đáng tiếc Tào Văn đã mất đi cơ hội trở thành Tướng quốc.

Trương Lê không hiểu nhìn Lý Trân, y hoàn toàn không hiểu được thâm ý của Lý Trân ẩn sâu trong những lời này.

Trong cung Thái Sơ, Trương Xương Tông và Trương Dịch Chi tránh ở phụ cận tẩm cung, tạm thời né tránh lửa giận của Võ Tắc Thiên. Hai người bọn họ thấy Võ Tắc Thiên tức giận rất nhiều lần, nhưng chưa từng thấy bà ta tức giận như vậy bao giờ, dường như chỉ cần bà ra lệnh một tiếng, tất cả mọi người trong cung sẽ bị chém tận giết tuyệt.

Tuy rằng Trương thị thật sự không muốn đi trêu chọc lão thái bà lúc này, nhưng bọn họ biết rằng, nếu bọn họ không khuyên giải bà ta, Võ Tam Tư sẽ hoàn toàn xong đời, kế hoạch trọng yếu nhất của bọn họ cũng sẽ tan tành.

Hai người nơm nớp lo sợ đi đến trước tẩm cung của Võ Tắc Thiên. Lúc này Hạ Trung lén lút từ trong cung đi ra, khẽ nói với hai người:

- Thánh thượng cực kỳ đau đầu, tạm thời không nổi giận.

Hai người liếc nhau, chậm rãi đi vào trong cung.

Lúc này đầu Võ Tắc Thiên đau như muốn nứt, bà không muốn lại tức giận, nhưng nghĩ đến tâm huyết của mình nhiều năm như vậy lại tiêu vong trong một đêm, bà sao có thể không đau lòng, sao có thể không hận thấu xương. Bà đã ra lệnh bắt tùy tùng của Võ Du Ninh và thủ hạ của Võ Tam Tư toàn bộ dùng hình đánh đến chết, tướng quân trú đóng canh phòng Triệu Văn Liệt cũng cách chức điều tra, mặc dù như thế vẫn khó có thể bù đắp tổn thương trong lòng bà.

Tuyển Võ Du Ninh làm người kế thừa hoàng vị là kết quả suy tính trong nhiều năm của bà, bà không có khả năng đem trả lại ngôi vị hoàng đế cho Lý thị, chỉ có thể rơi vào tay Võ thị, bà mới có thể sáng tạo lịch sử. Nhưng người gia tộc họ Võ thật sự không ưa được, chỉ còn một Võ Du Ninh hơi khiến bà vừa lòng, nhưng lúc này đây, Võ Du Ninh thành tàn phế, bà hoàn toàn tuyệt vọng.

Võ Tắc Thiên thống khổ không chịu nổi nhắm mắt lại, yên lặng chịu đựng cơn đau đầu. Lúc này, bà bỗng nhiên có cảm giác có người nhẹ nhàng xoa bóp đầu cho mình, vừa mở mắt, đã thấy Trương Xương Tông quỳ gối cẩn thận mát xa đầu cho mình, mà Trương Dịch Chi thì ở bên này quỳ gối đấm hai chân.

Trong lòng Võ Tắc Thiên cảm động, không khỏi khe khẽ thở dài, vẫn là hai sủng thần này quan tâm mình, lửa giận trong nội tâm bà chậm chậm biến mất.

Lúc này, Trương Xương Tông dịu dàng nói:

- Nếu án tử đã xảy ra, bệ hạ tức giận cũng vô dụng, sao không sai người có năng lực đi điều tra án này, đưa hung thủ ra trước pháp luật?

Võ Tắc Thiên hơi thở nhẹ nói:

- Nếu Lai Tuấn Thần còn sống, tin rằng y nhất định sẽ tìm ra hung thủ cho trẫm, chỉ y mới thật sự suy xét thay trẫm, những đại thần khác đều có tư tâm!

Trong lòng Trương Xương Tông mừng thầm, lại nhỏ giọng đề nghị:

- Chúng thần đề cử Võ Ý Tông đến điều tra án lần này. Y khôn khéo có năng lực, tuyệt không thua gì Lai Tuấn Thần năm đó, bệ hạ không ngại thử một chút.

Tuy rằng Võ Tắc Thiên tâm phiền ý loạn, nhưng cũng không hồ đồ, bà biết hậu quả nếu để Võ Ý Tông điều tra vụ ám sát này, bà nhắm mắt không nói, sau một lúc lâu nói:

- Trẫm đã chiếu lệnh Ngự Sử đài liên thủ với Hình bộ điều tra án này, chờ bọn họ điều tra một chút! Nếu thật sự không tra ra kết quả, lại để Võ Ý Tông tiếp nhận.

Hai huynh đệ đứng phải một cái đình mềm, trong lòng thực không cam tâm. Trương Dịch Chi lại nói:

- Bệ hạ, kỳ thật vụ án này rõ ràng không phải do Lương Vương gây nên, bệ hạ sao lại trách y?
- Trẫm biết không phải là y làm, nếu thật sự là y làm, trẫm đã sớm làm thịt y, nhưng y cũng rắp tâm bắt lương, không phải sao? Y cũng muốn giết Võ Du Ninh, chỉ có điều đến trễ một bước thôi, chỉ bằng động cơ này của y, hung hăng xử phạt y có gì không đúng?

Huynh đệ Trương thị không dám nhiều lời nữa. Bọn họ vốn định đề cử Tào Văn làm tướng quốc, thay thế ghế trống Dịch Nhân Kiệt qua đời, nhưng thế cục lúc này, thật sự không thể mở miệng, để sau hãy nói vậy!

Càng làm cho huynh đệ Trương thị uể oải chính là, Võ Tam Tư bị phạt chắc chắn sẽ làm y chán nản trong một thời gian, điều này làm cho kế hoạch của bọn họ gặp phải một chương ngại rất lớn.

Mặc dù bọn họ hận không thể lập tức giết chết Lý Trân, nhưng bọn họ cũng biết, chuyện này không thể không tạm thời hoãn lại, gấp cũng không gấp được.

Lúc xế chiều, Võ Du Kỳ mặt đầy nước mắt từ trong xe ngựa đi ra, đi vào phủ của mình, lửa giận tràn ngập chiến thắng khiếp nhược trong nội tâm y. Y bước nhanh hơn đến thư phòng của Thái Bình công chúa.

- Cút ngay!

Võ Du Kỳ hung hăng đá ngã một tên hoạn quan giữ cửa, một cước hung hăng đá văng cửa chính thư phòng, trong phòng là một cảnh xấu xa, Cao Tiễn quần áo không chỉnh tề đứng lên từ trên người Thái Bình công chúa, vẻ mặt xấu hổ, Thái Bình công chúa vội kéo một cái khăn lông qua, che khuất hạ thể, vẻ mặt nàng giận dữ trừng mắt nhìn Võ Du Kỳ, hô lên:

- Người vào đây làm gì?

Võ Du Kỳ cầm tức Cao Tiễn. Cao Tiễn thầm thở dài một tiếng, bước nhanh ra ngoài.

- Cao lang!

Thái Bình công chúa gọi y, bước chân Cao Tiễn hơi do dự một chút, vẫn rời khỏi thư phòng không quay đầu lại.

Trong lòng Thái Bình công chúa cũng tức giận dị thường, nàng lấy quần áo bên cạnh nhanh chóng mặc vào, chậm rãi đến trước mặt Võ Du Kỳ, bỗng đưa tay hung hăng tát y một cái, chỉ ra bên ngoài hô to:

- Cút ra ngoài!

Võ Du Kỳ vẫn không nhúc nhích, lửa giận làm ngực y phập phồng. Y sớm không quan tâm người phụ nữ này lêu lổng với nam nhân bên ngoài, mười mấy năm trước bọn họ đã thống nhất thỏa thuận, không can thiệp chuyện sinh hoạt cá nhân của nhau, y cũng có thị thiếp sủng ái của mình, Võ Du Kỳ cũng không thêm để ý bề bối của Thái Bình công chúa, nhưng y phẫn nộ vì thân thể huynh trưởng bị tàn phá.

Y lạnh lùng nhìn chằm chằm Thái Bình công chúa:

- Là người phái người ám sát huynh trưởng ta?

- Người đang nói bậy bạ gì đó?

Thái Bình công chúa cực kỳ tức giận trách mắng:

- Ngay cả người cũng cho là ta phái người đi ám sát, có phải đại ca người cũng cho rằng là ta phái người đi ám sát y không? Ta giết y có chỗ tốt gì?

Võ Du Kỳ cúi đầu, hung tợn nhìn chằm chằm nàng, gằn từng chữ:

- Bởi vì người muốn vị trí kia, đừng cho là ta không biết.

Thái Bình công chúa quá sợ hãi, vội vàng kéo Võ Du Kỳ vào trong phòng, đóng cửa phòng, nàng cũng hạ giọng nói:

- Loại chuyện này không được nói bậy bạ, càng không được nói bậy bạ trước mặt người ngoài, nếu không ta chết, người và người thân người cũng không sống được.

- Người có dã tâm gì ta mặc kệ, nhưng ta hỏi người, người tại sao lại phải phái người ám sát đại ca của ta?

Thái Bình công chúa khẽ thở dài một cái, bình tĩnh nói:

- Ta đã nói rồi, đại ca người không phải ta giết, vốn ta cũng có ý định này, nhưng đang phái người đến huyện Tân An, đại ca người đã bị người ám sát ở trấn Song Kiều rồi, tên khốn khiếp đáng chết này, không ngờ khiến cho nhiều người đều hoài nghi là ta hạ thủ, để cho ta mang tiếng xấu, không chỉ người, ngay cả mẫu thân cũng nghi là ta đấy.

Nói đến đây, Thái Bình công chúa không khỏi nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Nếu để ta tra được là ai làm, ta nhất định sẽ đem y nghiền thành tro bụi!

Võ Du Kỳ nhìn thê tử không giống như đang giả bộ, trong lòng không khỏi nghi hoặc, chẳng lẽ thật sự không phải do nàng làm?

Nhưng mặt mũi của y lại không bỏ xuống được, lại nghĩ tới nàng thật sự phái người đi ám sát đại ca, trong lòng càng thêm bất mãn, không khỏi hừ lạnh một tiếng thật mạnh, liền xoay người rời khỏi thư phòng, nghênh ngang rời đi.

Thái Bình công chúa cũng không ngăn cản trưng phu rời đi, nàng khoanh tay đi lại trong phòng vài bước, có vẻ có chút tâm phiền ý loạn? Làm thật sự rất cao minh, tàn tật mà không giết chết, cứ như vậy, rất nhiều người đều tưởng Thái Bình công chúa nàng gây ra, bởi vì chỉ có nàng mới kiên quyết quan hệ nhà chồng, không dám chém tận giết tuyệt, đến tột cùng là tên đáng chết nào giá họa cho mình?

Thật sự, việc Võ Du Ninh được phong làm Yến Vương, cũng xâm phạm nghiêm trọng đến lợi ích của nàng rất nhiều, rất nhiều năm qua, nàng vẫn nhận thức ngôi vị hoàng đế của mẫu thân hẳn là do mình kế thừa, nàng là con gái hoàng tộc, lại là con dâu Võ gia, nàng kế thừa ngôi vị hoàng đế có thể cân bằng mâu thuẫn giữa hai tộc Lý Võ.

Nhưng trong lòng Thái Bình công chúa cũng hiểu được, nếu như nàng kế thừa ngôi vị hoàng đế sẽ gặp được lực cản trước nay chưa từng có, thậm chí hai nhà Lý Võ có thể liên hợp lại đối phó nàng, còn có đại thần triều đình và thế lực dân gian, cũng không hi vọng lại xuất hiện một nữ hoàng đế.

Mẫu thân của nàng có thể trở thành nữ hoàng đế đầu tiên từ trước đến nay, hơn nữa hoàn toàn thành công, chuyện này không thể nghi ngờ đã kích thích Thái Bình công chúa, cũng kích phát ra dã tâm của nàng, nanh vuốt của nàng lại trải rộng khắp triều đình là dân gian, hiện tại nàng còn cần phải xếp vào chính sự đường một người, nhất định phải có một tướng quốc thay mình phát ngôn.

Hiện tại chính sự đường dư ra một danh ngạch, nàng có nên toàn lực tranh thủ đưa Cao Tiễn ngồi vào đó?

Nhưng Thái Bình công chúa cũng suy xét đến việc vị trí tướng quốc cạnh tranh quá lớn, ưu thế của Cao Tiễn cũng không rõ ràng, có lẽ nàng phải chọn được một người dự bị.

Mặt khác, là ai ám sát Võ Du Ninh, vu oan cho mình, nàng cũng nhất định phải tra ra manh mối.

398. Chương 396: Tướng Quốc Thứ Bảy

Sau khi Định Nhân Kiệt qua đời, bảy tướng quốc triều đình biến thành sáu tướng quốc, Trương Giản Chi, Diêu Sùng, Vi An Thạch, Dương Tái Tư, Đậu Lư Vọng Khâm, Tông Sở Khách, trong đó Trương Giản Chi và Diêu Sùng là người theo phái Bảo hoàng cùng Định Nhân Kiệt, ủng hộ Lý Đường trở về vị trí cũ, nhưng bọn họ cuối cùng là ủng hộ Lư Lăng Vương Lý Hiễn hay ủng hộ Tương Vương Lý Đán, tạm thời không thể biết được.

Vi An Thạch xuất thân từ thế gia Vi thị ở Trường An, bởi vì nguyên nhân Vi vương phi, y là người kiên định ủng hộ Lư Lăng Vương Lý Hiễn, đã là việc mọi người đều biết.

Ba tướng quốc khác, Dương Tái Tư, Đậu Lư Vọng Khâm và Tông Sở Khách, trong đó Dương Tái Tư là người hai huynh đệ họ Trương đề bạt, trên thực tế y là người đại biểu lợi ích của huynh đệ Trương thị trên chính sự đường, mà Tông Sở Khách thuộc nhất mạch Võ thị, là người ủng hộ Võ gia.

Duy chỉ có Đậu Lư Vọng Khâm thâm niên nhiều nhất, hơn nữa vô cùng giáo quyệt, khi ở trên triều ông ta kiên quyết bảo vệ lợi ích của huynh đệ Trương thị, ủng hộ phương án của Dương Tái Tư, nhưng ông ta lại có quan hệ rất sâu với Võ Tam Tư, nhưng đôi khi ông ta lại cảm khái Lý Đường điều linh, cho nên rất nhiều người cho ông ta là Tô Vĩ Đạo thứ hai, lập lờ nước đôi, ai cũng ủng hộ, nhưng cũng không ủng hộ ai.

Bởi vì Dịch Nhân Kiệt qua đời, làm trong triều trống một vị trí tướng quốc, nhưng hoàng đế Võ Tắc Thiên lại không biểu thị thái độ, vị trí tướng quốc này liền trở thành mục tiêu tranh đua của các hệ phái.

Huynh đệ Trương thị muốn đề cử thúc phụ của bọn họ, phủ doãn Thái Nguyên Trương Thần Vọng làm tướng quốc. Tương Vương Lý Đán muốn đề cử Thái Phủ Tự Khanh Hoàn Ngạn Phạm làm tướng quốc, Võ Tam Tư thì muốn tiến cử con rể của y là Tào Văn làm tướng quốc, Thái Bình công chúa muốn đề cử tâm phúc của nàng là Cao Tiển làm tướng quốc, mà Lư Lăng Vương vốn khá trầm mặc cũng tỏ thái độ, y cho rằng Binh bộ thị lang Trương Thuyết tài hoa hơn người, kinh nghiệm, lý lịch cũng đủ, là nhân tuyển tốt nhất cho vị trí tướng quốc.

Vì tranh đoạt vị trí tướng quốc này, lực lượng các phái tích cực hoạt động, hiển lộ tất cả thủ đoạn, trong lúc nhất thời triều đình và dân chúng đều chú ý, sự kiện Võ Du Ninh trọng thương nhanh chóng bị người lãng quên, gần như tất cả mọi người đều chú ý đến sự xuất hiện của tân tướng quốc.

Nhưng vì Võ Tam Tư bị liên lụy trong vụ án ám sát Võ Du Ninh, bị Võ Tắc Thiên công khai xử phạt, ảnh hưởng ở trình độ nhất định tới địa vị của y trong lòng thiên tử. Rất nhiều người đều cho rằng chuyện Tào Văn làm tướng quốc đã không còn khả năng, một ít đại thần ở nơi không công khai còn nói thẳng, Tào Văn vốn kinh nghiệm lý lịch không sâu, chần chẫn là kẻ cạnh tranh đầu tiên bị loại.

Không thể nghi ngờ Trương Giản Chi là người đứng đầu bách quan sau Dịch Nhân Kiệt. Y là do Dịch Nhân Kiệt một tay bồi dưỡng cất nhắc lên vị trí tướng quốc, tuy phong cách của y không giống với phong cách dám nói thẳng của Dịch Nhân Kiệt.

Có lẽ do nguyên nhân kinh nghiệm lý lịch không đủ thâm hậu, trong đợt phong ba tranh đoạt vị trí tướng quốc này Trương Giản Chi vẫn giữ vững trầm mặc. Không thể nghi ngờ đây là cử chỉ sáng suốt, nhưng là người đứng đầu bách quan, ông trầm mặc lại làm cho người ta có cảm giác không nên làm vậy, càng tạo cơ hội cho người phản đối ông ta mượn cớ.

Điều này làm cho Trương Giản Chi rơi vào hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan, ông nên ủng hộ ai, hay là không ủng hộ ai cả, tránh mặt không để ý đến việc chọn tân tướng quốc.

Trong phòng, Trương Giản Chi khoanh tay đi đi lại lại. Ông cảm thấy sầu lo sâu sắc vì cục diện trước mắt, so với mấy năm trước, triều đình rõ ràng xuất hiện dấu hiệu suy bại.

Chuyện này một mặt là bởi vì thánh thượng tuổi già sức yếu, tinh lực không lớn mạnh như trước. Mặt khác cũng là do huynh đệ Trương thị soán quyền, nhiễu loạn nghiêm trọng trật tự triều đình, làm tướng quốc Đại Đường, ông đứng là không thể chối từ trách nhiệm chấn hưng triều đình, nhưng ông lại cảm thấy lực bất tòng tâm, quả thực làm ông rất lo lắng.

- Khởi bẩm tướng quốc!

Một gã tông sự bẩm báo:

- Thiên kỵ doanh Lý đại tướng quân cầu kiến.

Là Lý Trân tìm mình, Trương Giản Chi gật đầu:

- Mời hấn vào!

Không lâu sau, Lý Trân bước nhanh vào quan phòng của Trương Giản Chi, chấp tay cười nói:

- Không mời mà tới, quấy rầy tướng quốc rồi.

- Không sao, mời Lý tướng quân ngồi.

Lý Trân là con rể Địch Nhân Kiệt, lại là quan to có ảnh hưởng rất lớn trong quân đội, về tình về lý Trương Giản Chi đều cực kì lễ độ, hơn nữa trong lòng ông có một loại ý nghĩ, lôi kéo Lý Trân về bên mình.

Hai người ngồi xuống, Trương Giản Chi để cho tùy tùng dâng trà, ông thân thiết hỏi han:

- Tình huống Địch phủ hiện tại thế nào?

- Hiện tại cảm xúc mọi người trong nhà vẫn còn tương đối ổn định, hơn nữa thánh thượng đã đáp ứng để Quang Tự quay về triều đình, không thể nghi ngờ sẽ làm Địch phủ có người đáng tin cậy, sẽ dần dần khôi phục lại bình thường. Đa tạ tướng quốc quan tâm.

- Ai! Ta cùng là không đủ quan tâm!

Trương Giản Chi cười khổ nói:

- Gần đây sự tình lung tung lộn xộn nhiều lắm, hơn nữa trong Chính sự đường thiếu mất một tướng quốc, rất nhiều chuyện đều không làm được, trên cơ bản đều phải dừng lại.

Lý Trân cười nói:

- Không đến mức nghiêm trọng như vậy chứ! Tuy rằng thiếu một tướng quốc đúng là bất tiện, nhưng cũng không thể làm cho chính sự đường ra nông nổi như vậy!

Trương Giản Chi thở dài nói:

- Thời điểm còn Địch tướng quốc, phàm trong triều có sự vụ tranh chấp không giải quyết được, liền thực hành biểu quyết, kết quả luôn lấy bốn nhiều hơn so với ba, hiện tại Địch tướng quốc bất hạnh qua đời, đám người Dương Tái Tư liền nhân cơ hội tranh đoạt quyền lực chính sự đường, hễ là sự vụ ta đề nghị, bọn chúng sẽ không đồng ý, rất nhiều chuyện đều bị chặn lại.

Lý Trân đương nhiên biết ông ta là chỉ ba người Dương Tái Tư, Tông Sở Khách, Đậu Lư Vọng Khâm vốn là một lòng bất hòa với đám người Trương Giản Chi, hiện tại Chính sự đường xuất hiện hai hệ phái lớn, mỗi bên có ba người, thế lực ngang nhau, rất nhiều chuyện tất nhiên không thể xúc tiến được.

- Vậy tướng quốc đã nói với thánh thượng hay chưa?

Trương Giản Chi lắc đầu, rất chán nản nói:

- Ta đã tìm đến thánh thượng, nhưng thái độ của thánh thượng rất mơ hồ, bảo ta tận lực phối hợp, không để những chuyện nhỏ nhặt này làm phiền bà. Thánh thượng căn bản không nghĩ đến quan tâm việc này.

- Mấu chốt vẫn là tướng quốc thứ bảy, đúng không!

Trương Giản Chi xúc động thở dài:

- Nói không sai, chính là vấn đề tướng quốc thứ bảy.

Lý Trân trầm mặc chốc lát nói:

- Tướng quốc cảm thấy con người Hoàn Ngạn Phạm thế nào?

Trương Giản Chi giật mình một cái, ông nhìn chăm chú Lý Trân một lát, chậm rãi nói:

- Đây là ý của Tương Vương điện hạ sao?

- Gần như vậy! Thọ Xuân Vương điện hạ tìm ta, ông ta hi vọng ta đề cử Hoàn Ngạn Phạm với ngài.

Lý Trân rất thẳng thắn, nói thẳng ra yêu cầu của Tương Vương Lý Đán. Trương Giản Chi là kẻ lão làng thế nào, lập tức ngộ ra một tầng ý càng sâu hơn của Tương Vương, chính là muốn lôi kéo mình, nếu không ông ta đã đề nghị Lý Trân đi tìm Thượng Quan Uyển Nhi rồi.

Đương nhiên là Trương Giản Chi ủng hộ Lý Đường, nhưng ông ta càng nghiêng về phía Lư Lăng Vương Lý Hiển, bởi vì Lý Hiển mới là chính thống Đại Đường. Trong lòng ông ta có điểm khó xử, trước đó ông đã đáp ứng yêu cầu của Lý Hiển rồi, đề cử Binh bộ thị lang Trương Thuyết làm tướng quốc, hiện tại Lý Trân lại đại biểu Tương Vương đến tìm mình, ông phải cự tuyệt thế nào đây?

Sau khi do dự thật lâu, Trương Giản Chi cười khỏ một tiếng nói:

- Hoàn Ngạn Phạm tài năng xuất chúng, học thức uyên bác, quả thật có tài tướng quốc, nhưng ta lại thấy trước mắt người thích hợp nhất với vị trí tướng quốc là Binh bộ thị lang Trương Thuyết, ông ta từng là Trưởng sử của Lý tướng quân, Lý tướng quân hẳn phải hiểu rõ hơn ta mới đúng.

Lý Trân hiểu được ý của Trương Giản Chi, ông ta muốn ủng hộ Lý Hiễn, không thể dễ dàng thay đổi quyết định. Kỳ thật Lý Trân cũng biết khó thuyết phục vị tướng quốc này, ngay cả nhạc phụ Địch Nhân Kiệt của mình cũng không thể thuyết phục ông ta ủng hộ Lý Đán, mình làm sao có thể thay đổi ý nghĩ của ông ta. Hẳn cũng không ôm hy vọng quá lớn.

- Được rồi! Ta hiểu được ý của tướng quốc, ta hoàn toàn tôn trọng quyết định của tướng quốc, không miễn cưỡng tướng quốc nữa.

Trương Giản Chi về mặt xin lỗi tiền Lý Trân ra khỏi quan phòng, rồi ám chỉ với hần:

- Kỳ thật Lý tướng quân có thể tìm Diêu tướng quốc một chút, ta cảm thấy ông ta sẽ tiếp thụ phương án của tướng quân.

Lý Trân cũng đang muốn đi tìm Diêu Sùng, hần cười nói:

- Đa tạ tướng quốc nhắc nhở, ta đi tìm ông ấy đây.

Hần chấp chấp tay, cáo từ. Nhìn Lý Trân đi xa Trương Giản Chi khẽ thở dài một cái, mặc dù ông toàn lực ủng hộ Lý Hiễn, nhưng thân thể Lý Hiễn không tốt, thánh thượng có khả năng đem ngôi vị hoàng đế truyền cho y sao?

Thời gian lại trôi qua nửa tháng, thế lực khắp nơi tranh đoạt vị trí tướng quốc thứ bảy cũng càng thêm kịch liệt, nhưng tình thế cũng càng thêm rõ ràng, Trương Giản Chi đề cử Trương Thuyết và huynh đệ Trương thị đề cử Trương Thần Vọng chiếm cứ thượng phong, triều đình và dân chúng đều nói, bất kể thế nào tướng quốc thứ bảy cũng là họ Trương rồi.

Đối với Tương Vương Lý Đán, tuy rằng Hoàn Ngạn Phạm mà ông ta đề cử rơi xuống hạ phong, tuy nhiên ông ta cũng có nhiều thu hoạch, đầu tiên là Lý Trân ủng hộ ông ta càng thêm rõ ràng, tiếp theo là Diêu Sùng cuối cùng tỏ thái độ rõ ràng, ông ta sẽ toàn lực ủng hộ Tương Vương Lý Đán trở lại vị trí cũ.

Cứ như vậy, trong Chính sự đường Lý Đán cũng có thế lực của mình, cho dù không đoạt được vị trí tướng quốc thứ bảy, nhưng ông ta cũng đã hài lòng.

Trong thư phòng, Lý Đán đang cùng hai đứa con trai thảo luận bước kế tiếp theo kế hoạch. Mưu lược đứa con thứ ba Lý Long Cơ miễn cưỡng khiến ông ta vừa lòng. Võ Du Ninh trọng thương, kết thúc khả năng Võ Du Ninh thượng vị, đồng thời làm cho Võ Tam Tư bị trách phạt, khiến cho kế hoạch liên thủ của Nhị Trương và Lý Tam Tư đối phó Lý Trân bị ngăn cản, giảm bớt áp lực to lớn cho Lý Trân, khiến Lý Trân có thể toàn lực làm việc cho ông ta, nhận được sự ủng hộ của Diêu Sùng.

Có thể nói là có được có mất, nhưng khiến cho Lý Đán hơi không vui chính là lòng trả thù của đứa con thứ ba quá nặng, lại giá họa cho Thái Bình công chúa, điều này khiến Lý Đán hơi căm tức, trước đó đúng là ông ta không ngờ đến điểm này, đứa con thứ ba Lý Long Cơ cũng không báo cáo với ông ta.

Lý Long Cơ không nghĩ rằng phụ thân sẽ phát hỏa, vội vàng giải thích:

- Con tuyệt không có ý hãm hại cô mẫu, thậm chí cũng không làm gì, chính là bọn họ nghĩ ngợi lung tung.

Lý Thành Khí bên cạnh cũng biện hộ thay đệ đệ:

- Phụ thân, không giết chết Võ Du Ninh là quyết định chung của chúng ta lúc ấy, là để cho cô mẫu một chút thể diện, còn lại cũng chỉ là vạch trần bọn người người Võ Tam Tư ở trần Song Kiều, nhưng chúng ta quả thật không ngờ, Võ Du Ninh trọng thương lại làm cho người ta nghĩ là cô mẫu gây nên, chuyện này không thể trách tam lang được.

Trong lòng Lý Đán cũng hiểu được tiền căn hậu quả, chỉ là bởi vì lúc ấy con trai luôn nhấn mạnh việc không giết chết Võ Du Ninh, ông ta không nghĩ quá sâu, nhưng bây giờ nhìn lại, lúc ấy con trai dường như đã nghĩ đến hậu quả, nhưng nó vẫn không nói gì.

Lý Đán chính là vì điểm này mà tức giận, ông không nghĩ tới tâm cơ của con trai lại thâm sâu như vậy, làm ông ta không rét mà run, ông càng nhìn Lý Long Cơ càng không thích, so với đứa con cả khoan dung, lòng dạ đứa con thứ ba Lý Long Cơ thật sự quá thâm sâu, ngay cả phụ thân và huynh cũng phải lừa gạt.

Lý Đán không nói đến việc này nữa, ông ta lại nói với Lý Thành Khí:

- Lý Trân thuyết phục được Diêu Sùng ủng hộ chúng ta, chúng ta nên hảo hảo cảm tạ hắn, biểu đạt tâm ý của chúng ta, con cảm thấy nên làm thế nào mới thể hiện được?
- Phụ thân, con cảm thấy dùng tiền tài vật chất để tỏ lòng cảm tạ, ngược lại có vẻ xa lạ, chỉ cần bỏ chút thời gian gặp mặt hắn một chút, càng lộ được thành ý của phụ thân.

Lý Đán gật đầu, Thành Khí nói rất có đạo lý, đúng là như vậy, tiền tài lung lạc không bằng tình cảm lung lạc:

- Chuyện này con đi an bài đi! Nhất định phải bí mật, tuyệt không được sai sót nhầm lẫn.
- Xin phụ thân yên tâm, con biết làm thế nào, tuyệt đối sẽ không sai sót nhầm lẫn.

Lúc này, Lý Long Cơ ở bên cạnh nói:

- Phụ thân, con cũng muốn gặp Lý tướng quân một lần, xin phụ thân ân chuẩn!

Lý Đán nhớ tới năm đó Lý Trân từng dạy đứa con này cưỡi ngựa bắn cung, để nó và Lý Trân tiếp xúc một chút, có lẽ càng có thể lung lạc tình cảm, ông ta liền đáp ứng:

- Được rồi! Có bất cứ chuyện gì cũng phải báo cho cha, không được tự tiện gây chuyện.
- Con hiểu, tuyệt sẽ không làm chuyện lung tung.

Đúng lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, chỉ nghe một gã hoạn quan ở ngoài cửa bẩm báo:

- Vương gia, Thái Bình công chúa điện hạ tới, nói có chuyện gấp muốn gặp vương gia.

399. Chương 397: Khởi Binh Hối Tội

Trong nội đường phòng khách, vẻ mặt Thái Bình công chúa âm trầm, vô thanh vô tức uống một ngụm trà. Tuy rằng Võ Du Ninh bị ám sát đã qua hơn nửa tháng, nhưng trong lòng Thái Bình công chúa dường như có một cái gai độc mọc rễ, hơn nửa ngày hôm qua từ miệng một vài hoạn quan tâm phúc biết được, mẫu thân lại nghĩ là nàng làm chuyện đó, việc này khiến cho Thái Bình công chúa không thể nhịn được nữa.

Thái Bình công chúa đương nhiên biết tính nghiêm trọng của chuyện này, mẫu thân dùng thời gian gần mười năm để bồi dưỡng Võ Du Ninh, một lòng muốn hy vọng y có thể trở thành người kế thừa vương triều Võ thị, kết quả thời điểm cuối cùng bị người phá hủy. Nỗi hận trong lòng mẫu thân cũng không phải một hai ngày có thể tiêu trừ, thậm chí sẽ ảnh hưởng đến rất nhiều năm, ấn tượng và địa vị của mình trong lòng mẫu thân đã bị phá hủy hầu như không còn rồi.

Nếu không tìm ra hung phạm, rửa sạch oan khuất của mình, tương lai của nàng sẽ trở nên đen tối.

Tối hôm qua Thái Bình công chúa gần như cả đêm không ngủ, suy đi nghĩ lại chuyện này, nàng càng ngày càng hoài nghi chuyện này là do vương huynh của nàng gây ra, không phải Lý Đán, thì là Lý Hiển, không có khả năng là người khác.

Đương nhiên, Thái Bình công chúa cũng có một lần hoài nghi chuyện này là do Lý Trân gây nên. Tuy nhiên nàng cũng biết Lý Trân từ trước đã không còn là thống lĩnh Nội vệ rồi, sẽ không dễ dàng ra tay như vậy, hơn nữa Trương Lê cam đoan chuyện này không có liên quan gì với Lý Trân, nàng cũng tin tưởng Lý Trân không nhúng tay vào chuyện này.

Như vậy ngoại trừ hai vị huynh trưởng của nàng, dường như khả năng những người khác gây ra là rất nhỏ, cho dù là quý tộc Quan Lũng Trường An đã hạ thủ, cũng tất nhiên là có liên quan đến hai vị huynh trưởng.

Lúc này, Lý Đán bước nhanh đến đại sảnh, cười nói:

- Là cơn gió nào đưa hiền muội tới đây, chúng ta đã lâu không gặp.
- Hừ! Huynh trưởng nhiều công lắm việc, cả ngày đều suy nghĩ đến tận kiệt, làm gì có tâm trí nhớ đến tiểu muội?

Một lời của Thái Bình công chúa mang hai ý nghĩa.

Trong lòng Lý Đán cười khở, ông ta ngẫm cười khở, nhìn ra được chuyện kia đã chọc giận nàng, bắt đầu hoài nghi đến mình, nhưng tâm Lý Đán sáng như gương, chuyện này bất kể thế nào ông ta cũng không thể thừa nhận, nếu không hậu quả vô cùng nghiêm trọng, cho dù là thân muội muội của mình cũng sẽ không bỏ qua cho mình.

Lý Đán ngồi xuống, để một thị nữ dâng trà lần nữa, ông ta hơi than nhẹ một tiếng:

- Hiền muội nói không sai, ta là vì chuyện Chính Sự đường suy nghĩ nát óc, trong khoảng thời gian này đêm đến đều không ngủ ngon giấc, kết quả là, người ta đề cử là Hoàn Ngạn Phạm vẫn không có hy vọng lớn, hiền muội cũng như vậy.

Thái Bình công chúa không nghĩ rằng ông ta sẽ nói sang việc tướng quốc, trong lòng nàng cũng hơi dao động, chẳng lẽ chuyện này không phải là do huynh trưởng gây ra?

Lúc này, thị nữ đã đến thay trà cho bọn họ, chậm rãi lui xuống, trong sảnh đường chỉ còn lại hai huynh muội bọn họ. Thái Bình công chúa vốn là đến khởi binh hỏi tội, nhưng hiện tại trong nội tâm nàng dao động, không thể vô duyên vô cớ phát tác, liền lạnh lùng nói:

- Xin huynh trưởng nói thật, vụ án Võ Du Ninh bị ám sát, có phải do huynh trưởng gây ra hay không?
- Hóa ra là vì chuyện này, chuyện đã xảy ra lâu như vậy, hiền muội sao còn để trong lòng?

Lý Đán thản nhiên cười nói.

- Người đang giả bộ hồ đồ!

Thái Bình công chúa rốt cục bạo phát, nàng khàn giọng quát lớn:

- Người biết rõ tính nghiêm trọng của chuyện này, cho dù mười năm nữa mẫu thân cũng sẽ không tha thứ cho ta, hiện tại mẫu thân đã nhận định là ta gây ra, người muốn ta làm sao bây giờ? Huynh trưởng, có phải người làm hay không?

Thái Bình công chúa bắt lực đến mức lồng ngực phập phồng, ánh mắt hung tợn nhìn vào Lý Đán, giống như một pho tượng sư tử cái, muốn một ngụm nuốt sống ông ta.

Lý Đán không nhìn vào mắt của Thái Bình công chúa, ông ta vẫn bình tĩnh như nước, thật lâu sau, mới chậm rãi nói:

- Võ Du Ninh bị ám sát, đúng là một chuyện tốt đối với Lý thị hoàng tộc, nó đảm bảo chúng ta có hy vọng trở về vị trí cũ, tuy nhiên. Hiền muội đã nhận định là ta gây ra, ta quả thật không có chứng cứ chứng minh không phải là ta làm.
- Vậy huynh cam đoan với ta, huynh không tham dự chuyện này!

Lý Đán cười nói:

- Ta cam đoan thế nào, ta quả thật tham dự, lúc ấy người của ta đã ở trấn Song Kiều, tình thế rất hỗn loạn, bọn họ trở về nói, bọn họ đã chậm tay, chẳng lẽ hiền muội thật sự khoan tay đứng nhìn sao?
- Huynh...

Thái Bình công chúa tức giận đến mức không nói nổi, nén giận nửa ngày nói:

- Vậy huynh trưởng cho rằng là ai làm?

- Ta không biết!

Lý Đán chậm rãi lắc đầu:

- Tin rằng ai cũng sẽ không thừa nhận là mình làm. Hiền muội, chuyện này đã là vụ án không có đầu mối, người cần gì phải níu kéo không buông?

- Ta không cam lòng, ta không thể gánh tiếng xấu này, mẫu thân nhận định là do ta gây ra, nếu thật sự là ta thì cũng thôi, nhưng cũng không phải là ta hạ thủ, ta không muốn gánh vác hậu quả nghiêm trọng như vậy, ta nhất định phải tìm ra hung phạm, rửa oan trước mặt mẫu thân.

Lý Đán vốn nghĩ nếu bị nàng ép, mình thừa nhận là xong, nhưng sau khi nghe câu nói sau cùng của nàng, Lý Đán lập tức cảnh giác. Chuyện này ông ta không thể thừa nhận, nếu mẫu thân truy tra ra, hậu quả chuyện này ông ta không thể đảm đương nổi.

Lý Đán trầm ngâm một chút nói:

- Nếu không phải là hiền muội gây ra, vậy hiện tại sao muội không giải thích rõ ràng với mẫu thân, tin rằng mẫu thân có năng lực phân biệt, sẽ không đổ trách nhiệm lên người muội.

- Người muốn ta nói thế nào, làm sao ta chứng minh không phải ta làm? Mẫu thân sẽ hỏi, nếu không phải người, thì là ai làm? Người muốn ta trả lời thế nào, chẳng lẽ nói, là hai hoàng huynh gây ra?

Thái Bình công chúa thở dài một ngụm hờn dỗi:

- Chuyện này trước tiên ta phải tìm được hung phạm, sau đó mới có thể đến rửa oan trước mặt phụ thân, nếu không chỉ là càng tô càng đen.

- Vậy ngu huynh cũng không giúp được muội. Hiền muội, thật sự xin lỗi!

Thái Bình công chúa cắn chặt môi, chậm rãi nói:

- Ám sát Võ Du Ninh, người bình thường đều sẽ trực tiếp giết chết, mà không chỉ làm y trọng thương, rõ ràng chỉ có ta mới có thể làm vậy. Thích khách này nhất định muốn giá họa cho ta, hoặc là muốn trả thù, có lẽ bởi vì chuyện ba năm trước.

Lý Đán hiểu muội muội nói đến chuyện gì. Ba năm trước đây, sự kiện Trương Cảnh Hùng bị ám sát, cuối cùng làm cho Lý Trọng Nhuận bị giết, đây là Thái Bình công chúa giá họa cho Lư Lăng Vương, hiện tại nàng bị người giá họa, nàng liền nghĩ là Lư Lăng Vương trả thù nàng.

Lý Đán lắc đầu:

- Huynh trưởng không phải người như vậy, thân thể của y không tốt, nói sau, việc trong vương phủ, căn bản y cũng không làm chủ được.

Thái Bình công chúa nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Ta cũng biết không phải y, nhưng có người sẽ thay y làm, sự độc ác của nàng ta đã từng thể nghiệm qua.

Mục tiêu của Thái Bình công chúa dần dần hướng đến Vi vương phi. Lý Đán cũng giữ vững trầm mặc, nếu Vi An Thạch cũng bị bãi chức, có lẽ ông ta cũng có hy vọng rồi.

Trong các thế lực phe phái ở Đại Đường, Lư Lăng Vương Lý Hiền không thể nghi ngờ là người khiêm tốn nhất. Từ ba năm trước Võ Tắc Thiên hạ chỉ hành hình đánh đũa con cả của Lý Hiền là Lý Trọng Nhuận đến chết, lực ảnh hưởng của Lư Lăng Vương gần như hoàn toàn biến mất, cũng rất ít nghe được tin tức của y.

Chỉ có khi mừng thọ Võ Tắc Thiên năm trước, Lư Lăng Vương hiển Bối Diệp, y mới hiện ra trong mắt mọi người một thời gian ngắn ngủi, nhưng lại như phù dung sớm nở tối tàn, lại lần nữa y yên lặng không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Lý Trọng Nhuận chết đã mang đến cho Lý Hiền một đả kích khổng lồ, thêm chuyện thân thể ông ta sau khi trúng gió liền không xong, nhiều năm bị giam lỏng khiến ông ta dần dần tin vào Phật pháp. Hiện tại ông

ta hoàn toàn sa vào thế giới của phật lý, nếu không phải Vi vương phi kiên quyết phản đối, ông ta đã xuất gia làm tăng rồi.

Lý Hiển đối với ngôi vị hoàng đế đã sớm nản lòng thoái chí, đối với chuyện phát sinh trong triều đình và trong nhà đều không quan tâm, ngay cả ấn giám của mình cũng đơn giản giao cho thê tử Vi vương phi, toàn bộ Lư Lăng Vương phủ hoàn toàn trở thành thiên hạ của Vi vương phi.

Tuy rằng Lý Hiển đã không hỏi đến chuyện bên ngoài, nhưng cũng không có nghĩa là Vi vương phi đã buông tha, dự vọng quyền lực của nàng vượt xa bất cứ kẻ nào, chỉ có đương kim hoàng đế Võ Tắc Thiên tài năng mới có thể so sánh cùng.

Không thể nghi ngờ Vi vương phi là một nữ nhân cực kỳ khôn khéo, nàng biết lợi thế của trượng phu ở chỗ nào, chính là việc y là người thừa kế chính thống của ngôi vị hoàng đế Đại Đường, văn vận điểm này cũng đủ để khiến bảy thành triều thần trở lên đang chờ đợi phục hưng triều đình Đại Đường ủng hộ Lý Hiển, so với việc đó, thế lực ủng hộ Tương Vương Lý Đán yếu hơn nhiều lắm.

Sáu tướng quốc Chính Sự đường, lại có ba vị tướng quốc ủng hộ Lý Hiển, nhưng Diêu Sùng đường như hơi dao động, ngược lại ủng hộ Lý Đán, nhưng cái này cũng không thể thay đổi sự thật Lý Hiển chiếm ưu thế.

Vi vương phi cực lực phủ nhận việc Lý Hiển đã chán đời rơi vào phật trần, nàng liều mạng tạo ra một loại không khí, làm như Lý Hiển chỉ là khiêm tốn, vì lánh tránh tất cả những điều bất lợi, mới không tiếp xúc với bên ngoài, mà nàng là người phát ngôn của Lý Hiển.

Đương nhiên, Vi vương phi cũng biết như vậy con xa không đủ, nàng lại đem đứa con Lý Trọng Tuấn ra, biến y thành người phát ngôn thay thế cho phụ thân.

Mà nàng lại ở phía sau thao túng, cũng là nhờ năng lực khôn khéo của nàng, làm cho Lý Hiển tuy rơi vào phật trần, nhưng vẫn duy trì được đại đa số triều thần ủng hộ ông ta như cũ.

Giữa trưa hôm nay, Lý Trọng Tuấn vội vàng trở về vương phủ, đi thẳng tới nội đường, ở bên ngoài chờ giây lát, một thị nữ đi ra cười nói:

- Vương phi mời tiểu vương gia vào.

Lý Trọng Tuấn yên lặng gật đầu, đi vào đại sảnh. Trên đại sảnh, Vi vương phi đang tinh tế thưởng thức một đĩa nho, đây là thứ mà nàng rất thích, nho là nàng thích ăn nhất, mặt khác còn có gặm cổ vịt, Vi vương phi bảo dưỡng phi thường tốt, tuy rằng đã hơn bốn mươi tuổi, nhưng thoát nhìn mới như hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, làn da nhẵn nhụi bóng loáng, trên mặt không có một nếp nhăn nào.

Nàng cũng không kiêng kị ham mê chuyện phòng the, nàng và trượng phu đã sớm không ở cùng phòng, trượng phu từ ngày đam mê phật giáo, bọn họ rất ít khi gặp mặt, thế nên hơn mười thị vệ cao lớn cường tráng trong phủ là nguồn tuổi tràn đầy sinh lực của nàng, đây là bí mật công khai trong phủ.

Nhưng nàng rất thông minh, trước mắt đứa con Lý Trọng Tuấn nàng tuyệt đối sẽ không biểu lộ gì, để tránh con trai phản cảm, làm hỏng đại sự của nàng. Đứa con Lý Trọng Nhuận chính là một giáo huấn của nàng.

Cho dù Lý Trọng Tuấn cũng không phải Vi thị sinh ra, nhưng từ trước tới nay Lý Trọng Tuấn vô cùng hiếu thuận với Vi thị như mẹ đẻ, y quỳ xuống thi lễ với mẫu thân một cái:

- Hai nhi tham kiến mẫu thân!

- Nhị lang khổ cực rồi, ngồi xuống đi!

Vi vương phi cười híp mắt bảo con trai ngồi xuống, lại vội vàng hỏi:

- Thế nào, tra được rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì hay chưa?

Vi vương phi ngày đó chú ý đến thái độ của tướng quốc Diêu Sùng chuyển biến, vốn người ủng hộ Trương Thuyết làm tướng quốc là Diêu Sùng bỗng nhiên cải biến thái độ, ngược lại ủng hộ Hoàn Ngạn Phạm làm tướng quốc, chuyện này có nghĩa là Diêu Sùng đã bị Trương Vương Lý Đán lôi kéo.

Điều này làm cho Vi vương phi cực kỳ cảm tức, càng thêm lo lắng, nàng sợ phát sinh phản ứng dây chuyền, Trương Giản Chi và Vi An Thạch cũng bị kéo đi. Vi An Thạch là tộc huynh của nàng, nàng không lo lắng,

mẫu chốt là Trương Giản Chi, ông ta là người đứng đầu bách quan, nếu bị Lý Đán lôi kéo, lực ảnh hưởng sẽ rất lớn.

Cho nên Vi vương phi một lòng phải điều tra rõ ràng rốt cuộc là nguyên nhân gì khiến cho lập trường của Diêu Sùng chuyển biến.

Về phần sự kiện Võ Du Ninh bị ám sát vẫn quấy nhiễu Thái Bình công chúa ngày đêm bất an, nàng lại không quan tâm chút nào, chỉ là lúc nhận được tin tức thì hưng phấn một phen, sau đó liền đem vứt xó.

Lý Trọng Tuấn trù trừ nói:

- Hồi bẩm mẫu thân, con nghe được chuyện này dường như có liên quan đến Lý Trân thì phải?

- Lý Trân?

Vi vương phi ngây ngẩn cả người, sao lại là Lý Trân, hắn làm sao lại dính đến việc tranh đoạt chức vị tướng quốc, hắn không phải là không đếm xỉa đến sao?

Một lúc lâu sau nàng lại nói:

- Con có thể khẳng định?

- Con chỉ là nghe nói, một ngày trước khi Diêu tướng quốc đề nghị Hoàn Ngạn Phạm làm tướng quốc, Lý Trân từng đi thăm ông ta, nhưng cụ thể là chuyện gì xảy ra, con cũng không biết, cũng không đi điều tra.

Sắc mặt Vi vương phi trở nên ngưng trọng lên. Nếu thật sự là Lý Trân thuyết phục Diêu Sùng, hậu quả có điểm nghiêm trọng, việc đó đã nói lên rằng Lý Trân đã hoàn toàn về phe Lý Đán, chuyện này cực kỳ quan trọng, không có khả năng lập lờ nước đôi, nhất định phải chứng thực.

Nàng lại hạ giọng nói hai câu, Lý Trọng Tuấn lại lắc lắc đầu:

- Con không muốn đi!

- Con không đi thì ai đi? Con sao lại cãi lời ta.

Vi vương phi nổi nóng với con.

Sau một lúc lâu Lý Trọng Tuấn nói:

- Mẫu thân có thể để cho Vi Bá đi, không phải y rất cố gắng sao?

Giống với huynh trưởng Lý Trọng Nhuận, Lý Trọng Tuấn cũng cực kì chán ghét mấy đứa cháu trai của mẫu thân, nhất là Vi Bá, ngang ngược, ức hiếp mình, Lý Trọng Tuấn và gã đã đến trình độ không đội trời chung.

Vi vương phi hiểu được mâu thuẫn giữa họ, nàng liền nhẹ nhàng trấn an con trai:

- Sao con lại chấp nhứt với nó, ta là vì không có ai để dùng, mới dùng thân thích nhà mẹ đẻ, con là con ta, tương lai phụ thân con đăng cơ, con chính là thái tử, ta đã nói với con bao nhiêu lần, tình huống phụ thân con không phải con không biết, trừ con ra, vi vương còn có thể dựa vào ai?

Lý Trọng Tuấn tuy rằng không muốn trở thành con rối của mẫu thân, nhưng y cũng hiểu được, phụ thân y căn bản không hỏi thể sự, y muốn làm thái tử, cũng chỉ có thể dựa vào mẫu thân, nghĩ đến vị trí thái tử. Y rất cục khưất phục:

- Được rồi! Con lại đi hỏi xem tình hình thực tế thế nào.

- Vậy là được rồi, con có thể đi tìm Thượng Quan Xá Nhân, có lẽ nàng là người biết chuyện.

- Con đã biết, con đi đây!

Lý Trọng Tuấn đứng dậy thì lễ với mẫu thân, xoay người bước nhanh đi. Vi vương phi nhìn đứa con đi xa, lại lâm vào trầm tư, làm sao mới có thể đem Trương Thuyết đưa lên vị trí tướng quốc đây?

Sau khi trầm tư thật lâu, nàng nói với thị nữ:

- Nhanh gọi quần gia đi tìm Vi đại công tử đến đây cho ta!

400. Chương 398: Song Miễn Kim Bài

Không bao lâu sau, Vi Bá vội vàng tới. Từ ba năm trước, sau khi y ngầm giúp đỡ Cát Húc tiêu diệt cái đình trong mắt là Lý Trọng Nhuận, y nắm giữ quyền quản lý tiền tài trong Lư Lăng Vương phủ, tiền tài dùng như thế nào là do Vi vương phi quyết định, nhưng dù nhiều dù ít, quyền lực vẫn là của y.

Bởi vì đã không còn Lý Trọng Nhuận giám sát, mấy năm nay cuộc sống của y ở Lạc Dương đã không còn nghèo khổ cơ cực như trước, y đã mua vài chục tòa nhà có diện tích gần mười mẫu trở lên ở cả Trường An và Lạc Dương, nhưng ở trước mặt Vi vương phi, y liền biến thành một bộ dáng khác hẳn, quần áo mộc mạc, lễ độ cung kính, so với con chó còn nghe lời hơn rất nhiều.

Vi vương phi đương nhiên biết Vi Bá sẽ kiếm chác chút ít, nhưng chỉ cần Vi Bá chịu làm việc, nàng cũng không để ý đến chút nước luộc ấy. Chỉ có điều nàng nằm mơ cũng không nghĩ ra được đến cùng Vi Bá đã kiếm chác được bao nhiêu?

- Chắt nhi tham kiến cô mẫu!

Vi Bá cung kính quỳ xuống dập đầu, bộ dáng y so với ba năm trước còn béo hơn cả heo, hưởng chỉ người y vốn to cao cường tráng, càng lộ ra thể tích khổng lồ của y, khiến Vi vương phi đáng người nhỏ xinh cực kì bất mãn.

- Người hình như lại mập hơn rồi!

Vi vương phi chán ghét liếc mắt đánh giá y một cái, lạnh lùng hỏi:

- Ta đã bảo người ăn vừa thôi, người không làm được à?

Vi Bá nuốt một ngụm nước miếng, vẻ mặt đưa đám nói:

- Hồi bẩm cô mẫu, chắt nhi một ngày chỉ ăn hai bữa cơm, uống nước cũng nhiều hơn ăn thịt.

- Ta mặc kệ người một ngày ăn mấy bữa, ta chỉ cảnh cáo người, nếu lần sau gặp ta thấy người béo hơn, cũng không cần làm việc cho ta nữa, giao tất cả mọi việc cho Trọng Tuấn, nghe chưa?

Vi Bá lau mồ hôi trên trán:

- Chắt nhi nhớ kĩ.

Vi vương phi cũng không nói nhiều về chuyện này, nàng lấy ra hai phần báo cáo hỏi:

- Hai ngày trước hai huynh đệ người giao báo cáo, nói đã huấn luyện sáu ngàn võ sĩ, nhưng hai tháng trước đã báo cáo là huấn luyện tám ngàn võ sĩ, sao lại thiếu mất hai ngàn người, người giải thích thế nào với ta?

Thịt trên mặt Vi Bá run rẩy, sau một lúc lâu nói:

- Hẳn là huấn luyện tân võ sĩ, theo chắt nhi biết, có một đám võ sĩ đã không cần huấn luyện, đại khái khoảng hai ngàn người.

- Các người tốt nhất là thành thật một chút cho ta, không cần dùng mảnh khố báo cáo nhân số, ta chuẩn bị cho người đến các trang viên thị sát vài ngày, đến lúc đó ta sẽ cho người một phần lịch trình kế hoạch thị sát.

Sắc mặt Vi Bá lập tức trở nên trắng bệch, cúi đầu không dám nói lời nào. Cũng may Vi vương phi đang suy nghĩ chuyện trọng yếu hơn, không cẩn thận hỏi kĩ về chuyện này, cũng không thấy sự dị thường của Vi Bá, nàng lại nói:

- Hôm nay bảo người đến, là có chuyện trọng yếu muốn người đi làm. Ta nghe nói Diêu tướng quốc có đứa con trai đang đọc sách ở quê nhà huyện Thiểm, người mang một nhóm người đến huyện Thiểm đem con của ông ta đến Lạc Dương. Phải cẩn thận một chút, không thể để bị bất kì ai phát hiện, cũng ngàn vạn lần không được gây thương tổn đến con ông ta, đã nghe chưa?

- Chết nhi hiểu được, chết nhi sẽ trở về an bài một chút, sáng mai liền xuất phát.

Vi Bá rời khỏi Lư Lăng vương phủ, ngồi lên xe ngựa, ra lệnh:

- Quay về phường Nhân Chính!

Vi Bá ở Lạc Dương có ít nhất tám tòa nhà, bắt quá y ở phường Nhân Chính, một tòa nhà rộng mười mẫu đất, bên trong xe ngựa, trên mặt Vi Bá âm trầm như nước, đầu óc y còn đang nghĩ làm sao đối phó việc cô mẫu thị sát các trang viên.

Bọn họ đã từng có một lần kinh nghiệm. Ba năm trước đây cô mẫu đã từng đi thị sát từng trang viên, kết quả sự kiện Lý Trọng Nhuận bùng nổ, cô mẫu liền hủy bỏ thị sát, như vậy lúc này bọn họ cũng chọn dùng loại thủ đoạn này, Vi Bá nghĩ tới Lý Trọng Tuấn, có lẽ có thể lợi dụng gã để ngăn cản kế hoạch thị sát của cô mẫu.

Xe ngựa đi vào phường Nhân Chính, chậm rãi dừng lại trước một tòa cổng lớn, vài tên thủ hạ đến đỡ thân thể mập mạp của Vi Bá xuống xe ngựa.

Vi Bá trở lại gian phòng của mình, lại phát hiện không thấy thị nữ của y cũng, y không khỏi giận dữ:

- Đi ra hết cho ta! Nếu không ra xem ta thu thập các người thế nào, đem các người bán hết vào kỹ viện.

Lúc này, sau tám bình phong bỗng truyền đến một thanh âm nữ nhân lạnh lùng:

- Đường đường là con cháu danh môn Vi thị, lại có thể nói ra những lời thô tục như vậy..., thật làm cho người ta không thể tưởng được!

- Là ai?

Vi Bá sợ tới mức dựng cả tóc gáy lên.

Chỉ thấy sau tám bình phong đi ra một vị quý phu nhân. Rất nhanh, mấy gian phòng ốc bên cạnh cũng trào ra rất nhiều võ sĩ áo đen, bao vây y. Quý phu nhân đi lên trước, lạnh lùng nhìn chăm chú vào y:

- Vi Bá, người biết ta chứ?

- Ngài là...ngài là Thái Bình công chúa!

Vi Bá nhận ra người phụ nữ này, sợ tới mức quỳ bụp xuống:

- Tiểu nhân bái kiến công chúa điện hạ!

Y cuống quýt dập đầu.

Thái Bình công chúa thản nhiên cười:

- Vi Bá, không ngờ người mua đến mười bảy tòa nhà, đều là những tòa nhà có diện tích mười mẫu trở lên, thật là có tiền! Ta rất muốn biết, tiền của người là từ đâu mà đến? Có thể nói với ta một câu không?

Vi Bá không nghĩ tới gia sản của mình đều bị Thái Bình công chúa điều tra nắm giữ, sắc mặt trắng bệch, mau một lúc lâu nói:

- Ngài muốn làm gì?

- Không có gì, ta chỉ muốn hỏi người một việc.

Thái Bình công chúa ngồi đối diện với y, ung dung nói.

- Chuyện...Chuyện gì?

- Ta muốn biết, Võ Du Ninh có phải người sai người đi ám sát không?

- Không có!

Vi Bá vội vàng lắc đầu:

- Tiểu nhân không hề làm chuyện này.

- Xem ra người không chịu nói thật.

Thái Bình công chúa ra lệnh:

- Trước hết cắt mười cân thịt của y!

- Ta nói!

Vi Bá sợ tới mức hét ầm lên:

- Tiểu nhân nói! Tiểu nhân nói!

- Vậy là được rồi, thành thật một chút, làm ta không vui, ta sẽ đem người băm thành thịt vụn cho chó ăn!

Vi Bá sợ hãi, y nào biết việc Võ Du Ninh, mở miệng nói bậy:

- Tiểu nhân không làm, nhưng tiểu nhân biết ai làm, là Lý Trọng Tuấn, là y dẫn người đi ám sát Võ Du Ninh.

Thái Bình công chúa biến sắc, rút ra một con dao găm dí vào cổ y:

- Người nói thật không?

Vi Bá vốn chỉ đặt điều nói hươu nói vượn, nhưng y bỗng nhiên kịp phản ứng, có thể lợi dụng Thái Bình công chúa thay mình giải quyết Lý Trọng Tuấn, như vậy cô mẫu liền sẽ hủy bỏ kế hoạch, đây không phải là một công đôi việc sao?

Y vốn là người cực kỳ độc ác, lúc này y quyết định chắc chắn nói:

- Tiểu nhân nghe chính miệng cô mẫu nói, nàng nói tiểu nhân làm việc không tốt, ám sát Võ Du Ninh cũng không cho tiểu nhân làm, giao cho Lý Trọng Tuấn làm, lúc ấy tiểu nhân còn rất ghen tị với Lý Trọng Tuấn.

- Chuyện xảy ra khi nào?

Thái Bình công chúa lại hỏi.

- Đại khái là trước khi Võ Du Ninh bị ám sát mấy ngày! Sau đó tiểu nhân lại nghe nói Võ Du Ninh chỉ bị trọng thương, tiểu nhân còn cười nhạo Lý Trọng Tuấn làm việc bất lực.

Dù là người khôn khéo như Thái Bình công chúa, nàng vẫn bị tên nam nhân giống như heo này lừa gạt. Nàng tin lời Vi Bá nói, nàng nghiêng răng nghiêng lợi một trận:

- Tiện nhân chết tiệt, khoản nợ này ta nhất định sẽ thanh toán tốt cho người.

Vi Bá thấy nàng tin tưởng, trong lòng mừng thầm, lại nói:

- Chuyện này kỳ thật là ý của Lý Trọng Tuấn, chính y đề nghị và đưa ra phương án, cô mẫu tiểu nhân để y chấp hành, đầu sỏ gây nên chính là Lý Trọng Tuấn.

- Ta tự có chừng mực, tuy nhiên người hình như không còn giá trị gì để lợi dụng rồi.

Vi Bá sợ tới mức hồn bay phách lạc, cuống quýt dập đầu năn nỉ nói:

- Tiểu nhân còn biết nhiều chuyện, xin công chúa tha cho tiểu nhân một mạng, tiểu nhân nguyện nói cho công chúa tất cả mọi chuyện.

Thái Bình công chúa ngăn ra, không nghĩ tới Vi Bá vô dụng như vậy, tùy tiện nói một câu đã dọa sợ y đến mức đó, nàng trào phúng cười lạnh nói:

- Có đứa cháu trai như người, thật sự là phần mộ tổ tiên của Vi Liên bốc khói xanh.

Nàng lại ngồi xuống:

- Nói đi! Đem những gì người biết đều nói cho ta, ta sẽ chăm chú lắng nghe, tuy nhiên nếu người dám nói dối một câu, xem ta thu thập người thế nào.

- Tiểu nhân nói! Tiểu nhân nói! Cô mẫu vừa ra một mệnh lệnh cho tiểu nhân, bảo tiểu nhân đi huyện Thiểm bắt cóc con của Diêu Sùng.

Trong màn đêm, Lý Trân mang theo vài tên tùy tùng đến lầu Tửu Tuyền của đại tể mở. Ở Lạc Dương Lý Tuyền mở ba quán rượu lớn, phân biệt là lầu Tửu Tuyền, lầu Đôn Hoàng và lầu Trường Dịch, trong đó lầu Tửu Tuyền đã là một trong ba quán rượu lớn nhất Lạc Dương, mỗi ngày đều chật ních khách, kinh doanh vô cùng thịnh vượng.

Lý Tuyền cũng không ở Lạc Dương, mà ở tại Trường An. Cửa hàng Trường An Tuyền thị là tổng bộ buôn bán của nàng trong đế quốc, nàng mang theo đường nữ của mình ở Trường An nhiều năm. Đường nữ của Lý Tuyền chính là cô nhi mà Lý Trân bế năm đó, đã được mười hai tuổi, càng lớn lên càng xinh đẹp, tên chính thức là Lý Chiêu, đây là tên do cữu cữu Lý Trân đặt cho cô bé, tất cả mọi người đều gọi cô bé là Chiêu Nương.

Lầu Tửu Tuyền được một đại chương quỹ họ Hồ phụ trách, là một người đàn ông vẻ mặt hòa khí, ông ta nhận ra Lý Trân, thấy Lý Trân tiến vào, ông ta vội vàng chạy ra chào đón:

- Đại tướng quân sao lại có thời gian rảnh tới đây, đúng là khách quý đến.

- Hồ chương quỹ, chắc là có người đang chờ ta!

Hồ chương quỹ nhìn hai bên:

- Xin mời tướng quân theo ta.

Từ một cửa nhỏ trong lầu đi ra, bọn họ đi vào sân sau quán rượu. Lầu Tửu Tuyền không chỉ có một tòa lầu chính cao bốn tầng, còn có hơn mười tiểu viện tử, bình thường đều được quyền quý phú hào bao hết, bọn họ đi vào trước một gian tiểu viện, trước cửa có một gã đại hán, gã nhận ra Lý Trân, vội vàng thi lễ:

- Chủ nhân nhà ta đang ở trong phòng đợi tướng quân.

Lý Trân đi vào trong viện tử, trong đó lại có bốn gã thanh niên trai tráng. Lúc này, Lý Thành Khí bước nhanh tới, cười thi lễ nói:

- Tướng quân đến vô cùng đúng giờ, xin mời! Phụ thân đang chờ trong phòng.

Lý Trân gật gù đầu, trực tiếp đi vào trong phòng, trong phòng đèn đuốc sáng trưng, sau một chiếc bàn nhỏ, Lý Đán mặc áo xanh đội mũ quả dưa, vẻ mặt tươi cười nhìn Lý Trân. Lý Trân vội vàng quỳ một gối thi lễ:

- Ty chức tham kiến Tương Vương điện hạ!

- Lý tướng quân mau mau đứng lên!

Lý Đán nhanh chóng đi đến, đỡ Lý Trân dậy, vừa cười vừa nói:

- Hôm nay là cuộc gặp mặt riêng, không cần câu nệ lễ tiết, mời ngồi!

Lý Trân cũng chỉ có thể ngồi xuống, Lý Thành Khí đứng ở một bên. Lúc này, Lý Trân thấy Lý Long Cơ đứng ở trong góc, không khỏi cười nói:

- Điện hạ, chúng ta đã nhiều năm không gặp!

Lý Long Cơ vội vàng tiến lên thi lễ:

- Ôn đại tướng quân truyền dạy kỹ thuật cưỡi ngựa bắn cung, ta vẫn ghi nhớ trong lòng.

Năm đó, Lý Long Cơ đã báỉ Lý Trân làm sư phụ, tuy đã cách đây nhiều năm, quan hệ thầy trò hữu danh vô thực này đã sớm phai nhạt, nói gì đến câu một ngày là thầy, cả đời là cha.

Lý Trân cười nói:

- Ta chỉ là dạy người cách nhập môn, mấu chốt là phải tự mình khổ luyện, tuy nhiên có thể gặp lại người, ta quả thật cao hứng.

Tuy là nói như vậy, trong lòng Lý Trân lại có một chút kinh ngạc, một nhà ba cha con đều tới gặp mình, cấp bậc lễ nghĩa này thực sự rất lớn.

Lúc này, vài tên tửu bảo đem rượu và thức ăn tiến vào. Lý Đán rót một ly rượu đầy cho Lý Trân, thành khẩn nói:

- Ít nhiều là nhờ đại tướng quân khuyển bảo, Diêu tướng quốc mới ủng hộ ta, lòng cảm kích của ta khó có thể nói hết, mời đại tướng quân uống chén này.

- Điện hạ khách khí rồi, Lý Trân chỉ làm bổn phận của thần tử thôi.

Hắn nâng chén rượu lên uống một hơi cạn sạch. Lý Đán mỉm cười:

- Được! Đại tướng quân quả nhiên là người hào sảng.

Lý Trân đoạt lấy bầu rượu, rót đầy rượu vào chén Lý Đán, hắn có chút tiếc nuối nói:

- Không thể thuyết phục được Trương Giản Chi hồi tâm chuyển ý, thật sự có chút hổ thẹn.

- Đại tướng quân không cần áy náy, tin rằng thời gian sẽ làm ý kiến của Trương tướng quốc thay đổi, chúng ta còn nhiều thời gian.

Lúc này, Lý Thành Khí liếc mắt với phụ thân ra ý một cái, y lấy từ trong lòng ra một tấm kim bài, đặt lên bàn giao cho Lý Trân:

- Đây là một chút tâm ý của ta, thật sự khó có thể biểu đạt sự cảm kích trong lòng ta đối với Lý đại tướng quân, đành dùng tấm kim bài này thay thế.

Lý Trân nao nao, hắn không biết Lý Đán đưa cho mình tấm kim bài này làm gì? Hắn nhấc kim bài lên, chỉ thấy trên mặt có khắc hai chữ “song miễn”, hắn không hiểu nhìn về phía Lý Đán.

Lý Đán cười nói:

- Tuy rằng vua mạnh nhờ thần, nhưng thần tử cũng không thể không phạm sai lầm nào, đây là kim bài riêng của ta, tương lại nếu tướng quân không may phạm phải sai lầm, bất kể là tội gì, kim bài này cũng có thể giúp đại tướng quân miễn hai lần.

Lý Trân lập tức hiểu được, tuy rằng Lý Đán không nói rõ, nhưng tấm kim bài này trên thực tế là miễn tử kim bài, hơn nữa có thể miễn hai lần tử tội cho mình, cái này tương đương với hai tờ đan thư khiết khoán.

Trong lòng hắn thầm bội phục ý nghĩ của Lý Đán, dùng tấm kim bài này buộc chặt lợi ích của mình và ông ta lại với nhau, cho không mình một bức tranh vẽ một cái bánh mì lớn, nếu muốn ăn miếng bánh này chỉ có thể giúp ông ta đăng cơ.

Lý Trân yên lặng gật đầu, đem kim bài thu vào trong ngực:

- Đa tạ ý tốt của điện hạ!

401. Chương 399: Hai Lần Âm Sát

Từ tửu quán trở về, Lý Trân luôn bị vây trong trầm tư, mấy tên tùy tùng cũng đi theo hắn không xa không gần.

Hắn cảm giác đại thế bây giờ đã dần dần thoát ly khỏi quỹ tích lịch sử của thế giới trước, điển hình nhất chính là Lý Hiển, ông ta hoàn toàn đánh mất niềm tin, sa vào thế giới phật pháp, để đạt được sự giải thoát tâm hồn.

Ngoài việc tâm thái của Lý Hiển đã hoàn toàn thay đổi, còn có một việc khác phát sinh, đó là việc đưa con cả Lý Trọng Nhuận của y bị giết. Trong lịch sử Lý Trọng Nhuận có bị giết hay không, Lý Trân cũng không rõ, nhưng có một chuyện có thể khẳng định, trong lịch sử Lý Hiển chắc chắn không trúng gió.

Như vậy sự kiện lịch sử bị thay đổi quỹ tích, phải là Lý Hiển trúng gió, con ma bệnh tật tra tấn làm cho Lý Hiển đánh mất niềm tin vào tương lai. Đã không có Lý Hiển, người có năng lực mạnh cạnh tranh ngôi vị hoàng đế, như vậy ngôi vị hoàng đế chỉ có thể rơi vào trên người Lý Đán. Vốn Lý Đán sau này chính là Đường Duệ Tông, chỉ có điều y đăng cơ sớm hơn mà thôi, quỹ tích lịch sử cũng không bị thay đổi.

Lý Trân tới trước cửa phủ đệ của mình, đúng lúc này, xa xa bỗng truyền đến tiếng vó ngựa dồn dập, có người hô to:

- Đại tướng quân cứu ta!

Mấy tên tùy tùng đều thất kinh, lập tức rút kiếm bảo vệ trước sau Lý Trân, chỉ thấy từ đằng xa trong bóng đêm có mấy gã kỵ sĩ chạy nhanh tới, chỗ xa hơn có vài chục người cưỡi ngựa đuổi theo gắt gao.

Chỉ trong chốc lát, kỵ sĩ liền chạy tới trước mắt, là một gã nam tử trẻ tuổi. Lý Trân chỉ liếc mắt một cái đã nhận ra gã, không ngờ là con trai Lý Trọng Tuấn của Lý Hiển. Lúc này, một mũi tên phía sau Lý Trọng Tuấn mạnh mẽ bắn đến, Lý Trân tay mắt nhanh lẹ, gươm chiến đao lên, “Đ...A...N...G...” một tiếng ngân vang, mũi tên bị hấn một đao đánh bay.

Mười mấy tên truy kích ở xa xa nhìn thấy Lý Trân, đều ghì chặt chiến mã. Lúc này, từ trong phủ lao ra một nhóm lớn thân vệ, bao quanh Lý Trân và Lý Trọng Tuấn. Một số người truy kích phía xa thấy tình thế không ổn, quay đầu ngựa lại hốt hoảng chạy trốn.

Lý Trân khoát tay chặn lại, ngăn thân vệ thủ hạ:

- Không cần đuổi theo!

Hắn nhìn Lý Trọng Tuấn, chỉ thấy y cả người là máu, trên vai phải cắm một mũi tên, sắc mặt trắng bệch, lưng lay sắp đổ. Lý Trân đỡ lấy y một phen, hét lên:

- Nhanh đi mời y sư đến!

Một lúc lâu sau, lão y sư từ trong buồng đi ra, Lý Trân ngồi ở gian ngoài vội đứng dậy đón tiếp:

- Triệu y sư, y thế nào rồi?

Lão y sư thở dài:

- Thương thế của y, trên người ít nhất bị chém ba đao, còn trúng một mũi tên, mất máu quá nhiều, tuy nhiên cứu trị coi như kịp thời...ta nghĩ rằng có thể bảo vệ được cái mạng nhỏ của y.

- Đa tạ!

Lý Trân lập tức bảo một thủ hạ:

- Đem Triệu y sư đi lãnh một trăm xâu tiền.

Lão y sư thiên ân vạn tạ rồi đi, lúc này Lý Trân mới đi vào buồng trong, chỉ thấy Lý Trọng Tuấn nằm trên giường êm, cởi trần nửa người trên, cả người quần đầy băng gạc, một thị nữ ngồi bên cạnh, cẩn thận đem băng gạc quần trên trán y.

Lý Trọng Tuấn chậm rãi mở mắt, thấy là Lý Trân tiến vào, y vội vàng ngồi dậy. Lý Trân tiến đến ấn chặt y một phen:

- Nằm đi, ngươi không thể động được!

Lý Trọng Tuấn lại vô lực nằm xuống. Lý Trân nháy mắt với thị nữ bên cạnh, thị nữ lập tức đứng dậy lui xuống. Lý Trân ngồi xuống bên người Lý Trọng Tuấn, cười nói:

- Y sư nói ngươi vận khí không tệ, chậm chút nữa là mất mạng rồi.

Lý Trọng Tuấn cúi đầu thở dài một tiếng:

- Là đại tướng quân đã cứu ta.

- Có chuyện gì thế? Sao ngươi lại chạy đến cửa phủ đệ của ta?

- Vốn hôm nay ta chính là đến bái phỏng đại tướng quân, nhưng đại tướng quân không ở nhà, ta liền đứng chờ ở gần cửa phủ, thấy đại tướng quân trở về, ta đang muốn tiến lên, không ngờ một đám người bỗng nhảy ra, vung đao chém xuống.

Lý Trọng Tuấn nhắm mắt lại, tình cảnh kinh hồn táng đảm kia như ngay trước mắt.

Lý Trân trầm ngâm một chút hỏi:

- Người biết ai muốn giết người không?

Lý Trọng Tuấn gật gật đầu:

- Ta nhận ra một người trong đó, kỳ thật cho dù không nhận ra người nào, ta cũng biết là ai.

Lý Trọng Tuấn nghiêng răng nghiêng lợi:

- Vi Bá, hại chết huynh trưởng ta, hiện tại lại muốn hại cả ta nữa.

Lý Trân ngẩn ra, sao lại là Vi Bá?

Đang lúc này, ngoài cửa vang lên thanh âm lo lắng của thê tử Địch Yến:

- Phu quân, có thể ra ngoài một chút hay không?

Lý Trân cười nói với Lý Trọng Tuấn:

- Người cứ an tâm dưỡng thương, ở chỗ này của ta, người sẽ không có vấn đề gì.

Ánh mắt Lý Trọng Tuấn hết sức phức tạp, y bỗng nhiên nói với Lý Trân:

- Đại tướng quân, ta có một đại sự cực kỳ trọng yếu muốn nói với người.

Lý Trân cười cười:

- Trước tiên người cứ nghỉ ngơi một lát, chờ lát ta quay lại sẽ nói chuyện cùng.

Lý Trân đi đến gian ngoài, Địch Yến lập tức tiến lên thấp giọng nói:

- Vừa rồi Thượng Quan Xá Nhân phái người đến đưa tới một tờ giấy, nói có chuyện gấp.

Nàng đưa tờ giấy cho Lý Trân, Lý Trân mở tờ giấy ra, mặt trên chỉ có một câu:

- Trương Thần Vọng làm tướng quốc.

Một lúc lâu sau, Lý Trân không nói ra lời, vị trí tướng quốc mà mọi người tranh đoạt thật lâu, cuối cùng lại để huynh đệ Trương thị thắng.

- Phu quân, đã xảy ra chuyện gì?

Địch Yến thấy sắc mặt trượng phu không đúng, không khỏi lo lắng hỏi.

- Không có gì, đấu tranh quyền lực trên triều đình, huynh đệ Trương thị đã chiếm thượng phong.

Lý Trân nghĩ tới lời Lý Trọng Tuấn vừa nói..., nhân tiện nói:

- Ta muốn cùng Lý Trọng Tuấn nói chuyện một chút, nàng trở về đi!

Đến một lúc lâu sau, Lý Trân mới trở lại thư phòng của mình, khiếp sợ trong lòng thật lâu không bình ổn lại. Hắn tận lực không nghĩ đến lời nói của Lý Trọng Tuấn nữa, khoanh tay đi đi lại lại trong phòng.

Lần tranh chức vị trí tướng quốc này rất trọng yếu, nó quan hệ đến hướng gió biến hóa của Chính Sự đường, hiện tại Trương Thần Vọng đã thắng, có nghĩa là tướng quốc ủng hộ Võ thị và Nhị Trương chiếm đa số, làm cho Nhị Trương vốn đã có quyền lực ngập trời càng thêm không kiêng nể gì.

Làm không tốt, cơ hội hoàng tộc Lý thị lật ngược tình thế càng ngày càng nhỏ rồi. Kỳ thật Lý Trân cũng hiểu được vì sao có kết quả này, đây là Võ Tắc Thiên trả thù, trả thù hoàng tộc Lý thị đánh trọng thương Võ Du Ninh. Đương nhiên, đồng thời cũng thể hiện sự yêu thích của bà đối với Nhị Trương, nếu cứ tiếp tục như vậy, bà sớm muộn cũng sẽ trở thành con rối của Nhị Trương.

Kỳ thật chuyện này còn do nhân tố bên trong Lý Đường không đoàn kết, Thái Bình công chúa muốn đề cử Cao Tiễn, Lý Đán muốn đề cử Hoàn Ngạn Phạm, Lý Hiến hoặc là nói Vi vương phi muốn đề cử Trương Thuyết, ba nhà đều tự lập trận doanh của mình, lực lượng liên bị phân tán.

Tương phản, sau khi Võ Tam Tư bị trừng phạt, Tào Văn bị loại, tất nhiên Võ Tam Tư và huynh đệ Trương thị sẽ cấu kết, cùng nhau đề cử Trương Thần Vọng làm tướng quốc, lực lượng rõ ràng lớn hơn so với hoàng tộc Lý thị.

Lý Trân thầm thở dài, nếu hoàng tộc Lý thị còn nội đấu, ngôi vị hoàng đế kia thật sự nguy hiểm.

Lý Trân lại nghĩ đến lời của Lý Trọng Tuấn. Kỳ thật đối với Lý Trọng Tuấn, Lý Trân ít nhiều có chút áy náy, dù sao năm đó sách lược ám sát Trương Cảnh Hùng là của hắn, không nghĩ tới cuối cùng lại liên lụy đến Lý Trọng Nhuận chết thảm.

Hiện tại trong các bộ phận hoàng tộc Lý thị cũng xảy ra nội chiến, tình thế càng thêm không ổn!

Ngay lúc Lý Trân đang trầm tư không nói gì, ngoài sân bỗng nhiên truyền đến một tiếng hô to:

- Là ai?

Ngay sau đó là một trận hò hét:

- Có thích khách!

Lý Trân thầm cả kinh, rút ra trường kiếm trên tường lao ra khỏi thư phòng, bên ngoài đã thành một mảnh hỗn loạn, nhiều đội thân vệ trong phủ chạy ra, Lý Trân lại xoay người chạy về phòng hài tử, chỉ thấy Địch Yến và Vương Khinh Ngữ đều đã chạy đến phòng hài tử, tay Địch Yến cầm trường kiếm, che trước mặt con, Vương Khinh Ngữ ôm chặt ba đứa con vào lồng ngực, trong mắt mỗi đứa bé đều có vẻ hoảng sợ.

Thấy người xông tới là Lý Trân, tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm. Địch Yến vội hỏi:

- Phu quân, chuyện gì xảy ra thế?

Ánh mắt của Lý Trân âm trầm như nước, cắn răng nói:

- Có người muốn ám sát ta!

- Tại sao chuyện gì cũng tập trung vào tối nay?

Địch Yến lo lắng hỏi han.

- Ta cũng không biết!

Trong lòng Lý Trân âm thầm suy nghĩ, nhất định là trong cung xảy ra chuyện gì, khiến Nhị Trương cảm giác được bọn họ đã nắm chắc phần thắng, chẳng lẽ Võ Tắc Thiên đã đồng ý sự tình gì rồi?

Lúc này, một gã thân vệ ở ngoài cửa bẩm báo:

- Khởi bẩm tướng quân, ba tên thích khách đều đã bị bắt, tuy nhiên bọn chúng đều đã uống thuốc độc tự vẫn.

Lý Trân ra khỏi phòng, thấy lầu nhỏ đứng đầy thân vệ, hắn bước nhanh xuống lầu, hỏi:

- Thích khách ở chỗ nào?

Thích khách đều nằm bên trong nội trạch, ba tên thích khách đều mặc áo đen, hai người bị thương, còn lại đều bị bắt giữ, nhưng trong miệng bọn chúng đều có ngậm thuốc độc, sau khi bị bắt, lập tức nhai độc tự sát.

- Huynh đệ của chúng ta chết bao nhiêu người?

Lý Trân hỏi.

Một gã thân vệ tiến lên bẩm báo:

- Khởi bẩm tướng quân, các huynh đệ bị thương ba người, không có tử vong, chủ yếu là do trước đó chúng ta đã cảnh giác, lại phát hiện kịp thời, bao vây từ phía bọn chúng.

Lý Trân gật gật đầu:

- Lập tức đem huynh đệ bị thương đi trị liệu. Đêm nay mọi người có công giết địch, mỗi người thưởng năm mươi xâu tiền, mặt khác tiếp tục điều tra bên trong phủ, phòng ngừa có tên thích khách thứ tư.

Chúng thân binh tinh thần phấn chấn, lập tức tiếp tục điều tra khắp mỗi ngõ ngách trong phủ.

Tuy rằng thích khách không để lại bất cứ manh mối gì, nhưng Lý Trân lại cảm thấy có chút kỳ quái. Đường nhiên hẳn nghĩ đến đầu tiên là huynh đệ họ Trương sai người đến ám sát mình, chẳng qua nếu hẳn là huynh đệ Trương thị, nhất định sẽ phái người võ nghệ cực kỳ cao cường đến ám sát. Hơn nữa trước đó đã phát sinh sự kiện Lý Trọng Tuấn bị ám sát trước cửa phủ, làm cho thích khách có kinh nghiệm đêm nay nhất định sẽ không động thủ.

Nhưng tình huống trước mắt lại hoàn toàn ngược lại, rõ ràng thân vệ của mình có cảnh giác, bọn chúng còn muốn chạy tới cường ép ám sát, hơn nữa võ nghệ cũng tương đối bình thường, thậm chí ngay cả thân vệ của mình cũng không chết một người, huynh đệ Trương thị sẽ phái thích khách như vậy tới sao?

Đáp án dĩ nhiên là không rồi, vậy chỉ còn một khả năng, cũng không phải huynh đệ Trương thị phái thích khách tới. Người phái thích khách tới không phải là muốn thành công, chỉ là muốn vu oan cho huynh đệ Trương thị, làm cho mình trả thù Trương Xương Tông và Trương Dịch Chi.

Người chủ sự sau màn này làm vậy là có mục đích gì?

Lý Trân cẩn thận nghiền ngẫm, càng ngày càng tiếp cận chân tướng, khả năng có hai nguyên nhân, một là làm cho mình và huynh đệ Trương thị sống mãi với nhau, còn lại là không có liên quan đến huynh đệ Trương thị, là có người cảnh cáo với mình một lần.

Lý Trân nghĩ tới việc mình thuyết phục Diêu Sùng thay đổi ủng hộ người khác, khẳng định là đã đắc tội với Vi vương phi, chẳng lẽ là Vi vương phi cảnh cáo mình sao? Thích khách xuất hiện và người của Vi Bá chém trọng thương Lý Trọng Tuấn có liên hệ gì với nhau.

Nhưng không biết tại sao, Lý Trân lại nghĩ tới Võ Tam Tư, trong khoảng thời gian này, y thật sự hơi quá an tĩnh...

.....

Trong phủ Lương Vương, trong lòng Võ Tam Tư hết sức hưng phấn, y cũng vừa nhận được tin tức, thánh thượng đã quyết định phong phủ doãn Thái Nguyên Trương Thần Vọng làm tướng quốc, cứ như vậy, bảy tướng quốc Chính Sự, Dương Tái Tư, Đậu Lư Vọng Khâm, Tông Sở Khách và Trương Thần Vọng liền tạo thành một liên minh bốn người, hơn nữa còn có Khổng Hạc phủ của huynh đệ Trương thị, bọn họ đã hoàn toàn chiếm cứ thượng phong.

Tào Văn ở bên cạnh cười nói:

- Tin rằng sau đêm ám sát Lý Trân này, thù hận giữa Lý Trân và huynh đệ Trương thị sẽ nhanh chóng chuyển biến xấu, không lâu sau huynh đệ Trương thị sẽ đến tìm nhạc phụ đại nhân hợp tác cùng đối phó Lý Trân.

Võ Tam Tư vui vẻ gật đầu. Kế sách này của Tào Văn rất tốt, thành công đem tăng thêm thù hận giữa Lý Trân và Nhị Trương. Nhị Trương tất sẽ lùi bước, cuối cùng đặt thành liên minh với mình.

Võ Tam Tư và huynh đệ Trương thị đã đàm phán rất lâu, một ít điều kiện mấu chốt của hai bên đều thủy chung không đạt thành thỏa hiệp, chủ yếu là Nhị Trương không chịu ủng hộ Võ Tam Tư làm thái tử rõ ràng, điều này làm cho Võ Tam Tư rất không thích. Nếu như không có điều kiện này, y và Nhị Trương kết minh có ý nghĩa gì?

Đúng lúc này, đứa con Võ Sùng Liệt ở ngoài cửa bấm báo:

- Phụ thân, Hạ tổng quản đến rồi!

Hạ tổng quản chính là Hạ Trung. Lúc này y chạy tới, thật sự khiến Võ Tam Tư cảm thấy khó hiểu, chẳng lẽ trong cung xảy ra chuyện gì sao?

Y lập tức ra lệnh:

- Nhanh mời y vào thư phòng của ta!

402. Chương 400: Đánh Võ Cân Bằng

Không bao lâu sau, Hạ Trung được đưa vào thư phòng, y khom mình thi lễ nói:

- Lão nô tham kiến Lương Vương điện hạ!

- Đến muộn như vậy, Hạ tổng quản có chuyện gì không?

Võ Tam Tư uống một ngụm trà, không hoảng hốt bất mãn hỏi.

- Ta phụng mệnh hai vị Trương tướng quân mà đến, chuyển lời ân cần thăm hỏi của họ đến điện hạ, hai vị tướng quân nguyện ý ủng hộ Lương Vương điện hạ làm thái tử.

Tin tức này thật sự khiến Võ Tam Tư giật mình kinh hãi. Ngay nửa canh giờ trước, y vì bức huynh đệ Trương thị đáp ứng điều kiện của mình, còn phái người đi ám sát Lý Trân, không nghĩ đến huynh đệ Trương thị lại lập tức đáp ứng, giữa hai chuyện này khẳng định không có quan hệ gì.

Lúc này, Tào Văn ghé vào tai nói với Võ Tam Tư:

- Vừa mới lấy được vị trí tướng quốc, lại gấp gáp kết minh, thật quá gấp, chuyện này đương nhiên có chỗ kỳ quái.

Võ Tam Tư gật gật đầu, y cũng cho rằng như thế. Y ngẫm nghĩ một chút, lập tức nói:

- Lấy một ngàn lượng hoàng kim tới đây!

Không lâu sau, vài tên thị vệ bưng hai bàn hoàng kim đưa vào thư phòng. Dưới ánh đèn rạng rỡ, hoàng kim óng ánh vàng lấp lánh, phát ra hào quang mê người.

Võ Tam Tư cười nói với Hạ Trung:

- Đây là thỏi hoàng kim trăm lượng, tổng cộng có mười thỏi, nếu Hạ tổng quản nói cho ta biết, đêm nay trong cung xảy ra chuyện gì, một ngàn lượng hoàng kim này sẽ thuộc về Hạ tổng quản rồi.

Hạ Trung nuốt nước miếng, sức hấp dẫn của hoàng kim quá lớn, nhưng việc huynh đệ Trương thị dặn dò y, không cho phép nói ra, nhưng y vẫn không ngăn được bị hoàng kim hấp dẫn, y tiến lên một bước thấp giọng nói:

- Lão nô nghe cung nữ Tri Tình nói, đêm nay thánh thượng và huynh đệ Trương thị quá mức hưng phấn, đến mức ngất đi, sau khi tỉnh lại nói gì cũng nghe, huynh đệ Trương thị yêu cầu cái gì, bà ta liền đáp ứng cái đó, việc Trương Thần Vọng làm tướng quốc cũng do vậy mà ra.

Võ Tam Tư và Tào Văn đồng thời nhìn nhau, trong mắt đều hiện lên vẻ kinh hãi, đường đường thiên tử nếu đã đến mức độ này, vậy giang sơn xã tắc chẳng phải đổi thành Trương thị sao?

Tào Văn đảo mắt, liền vội vàng hỏi:

- Đêm nay huynh đệ Trương thị có phải là dùng thủ đoạn đặc thù gì không?

Hạ Trung thở dài:

- Lão nô cũng không thể nói lung tung, nhưng quả thật có điểm kỳ quái, thánh thượng và hai vị Trương tướng quân hàng đêm vui vẻ, cũng không thất thất như thế. Chỉ có điều lão nô nghe nói Trương tướng quân kết giao chặt chẽ với một gã hồ tặc, cụ thể là có chuyện gì xảy ra, lão nô thực sự hoàn toàn không biết gì cả.

- Được rồi! Chỗ hoàng kim này liền thưởng cho người.

Hạ Trung thiên ân vạn tạ rời đi. Võ Tam Tư thấy Tào Văn có chút suy nghĩ, liền nói:

- Con có phát hiện gì sao?

Tào Văn gật đầu:

- Tiểu tể chỉ cảm thấy hơi kỳ quái, nếu thánh thượng thật sự nói gì cũng nghe theo Nhị Trương, vậy hai tên kia sao phải nhượng bộ nhạc phụ đại nhân, bọn họ hoàn toàn có thể treo giá.

Một câu này đã nhắc nhở Võ Tam Tư. Đúng vậy! Chính là đạo lý này, chuyện này sao lại phát sinh không hợp lẽ thường như vậy, y khó hiểu nhìn Tào Văn.

Ánh mắt Tào Văn lóe lên, chậm rãi nói:

- Tiểu tể hơi hoài nghi, Nhị Trương nhất định là đang che giấu chuyện quan trọng gì đó, có lẽ bọn họ biết mệnh của thánh thượng đã không còn lâu nữa.

Ánh mắt Võ Tam Tư bỗng tròn to, ngây dại.

Sáng sớm ngày kế tiếp, Võ Tắc Thiên lấy lý do cảm bệnh nhẹ, hủy bỏ hội triều, nhưng rất nhanh trong cung lại có sắc lệnh ban ra, phong Phủ doãn Thái Nguyên Trương Thần Vọng làm Môn hạ thị trung, đồng Môn hạ trung thư Bình Chương Sự, lên vị trí tướng quốc. sau khi Địch Nhân Kiệt qua đời, hơn nửa tháng tranh đoạt chức vị tướng quốc thứ bảy rốt cuộc có kết quả, huynh đệ Trương thị đã thắng.

Đây là kết quả mà văn võ bá quan không muốn thấy nhất, phái thanh lưu trong triều đình trở thành số ít, hai đại thế lực quyền quý Trương, Võ chiếm cứ thượng phong trong Chính sự đường, hơn nữa tự thân Khổng Hạc phủ đã khống chế một bộ phận quyền lực, việc này nghĩa là triều đình đã hoàn toàn rơi vào tay giặc.

Trong ngoài triều đình và dân gian đều như nổ tung, mọi người đều kích động phẫn nộ, gần trăm trọng thần chạy đến ngoài điện Trình Quán quỳ đến mức không đứng dậy nổi, yêu cầu thánh thượng thay đổi sắc lệnh, hủy bỏ quyết định phong Trương Thần Vọng làm tướng quốc.

- Bệ hạ, kinh nghiệm lý lịch Trương Thần Vọng không đủ, năng lực kém, dân oán sôi trào, nếu để y làm tướng quốc, là bất hạnh của Đại Đường, hủy hoại một đời thanh danh của thánh thượng, xin bệ hạ suy nghĩ kỹ!

- Bệ hạ suy nghĩ kỹ!

Trăm trọng thần đồng loạt hò hét, thanh âm trời rung đất chuyển, thậm chí Trương Giản Chi dập đầu đến tóe máu, cảm xúc kích động vạn phần.

Trên Minh Đường, Thượng Quan Uyển Nhi đứng trước cửa sổ lạnh lùng nhìn bách quan dưới bậc thang đang thỉnh nguyện, trong ánh mắt nàng tràn đầy khinh miệt, hiện tại mới thấy hối hận, mới thấy được sự nghiêm trọng của vấn đề, vậy trước đó đã làm gì, cho huynh đệ Trương thị quá nhiều cơ hội.

Hiện tại thánh thượng đã hạ sắc lệnh, làm sao có thể thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, huynh đệ Trương thị làm sao có thể đem thành quả thắng lợi chấp tay dâng lên?

Thượng Quan Uyển Nhi lắc lắc đầu, xoay người trở lại chỗ ngồi của mình, ánh mắt kinh ngạc nhìn lên mặt đất, trong lòng cũng ưu sầu nan giải, mắt thấy hai tên Trương thị khống chế thánh thượng càng ngày càng sâu, quyền thế cũng càng ngày càng lớn, thậm chí đã xâm phạm đến lợi ích của nàng, rất nhiều quân quốc chính vụ nàng đã không được nhìn tới nữa, bị hai tên Trương thị chặn lại.

Lại bộ đề xuất bổ nhiệm quan địa phương cũng bị hai tên Trương thị bóp méo hoàn toàn, cũng không đến lượt mình xử lý, thánh thượng trực tiếp phê chuẩn đồng ý, điều này đã nói rõ, thánh thượng đã ngầm đồng ý để bọn họ xâm phạm quyền lực của mình.

Nếu cứ tiếp tục như vậy nữa, chỉ sợ phát sinh đại sự.

Lúc này, thị nữ ở ngoài cửa bấm báo:

- Khởi bẩm Xá nhân, Lý đại tướng quân cầu kiến!

Thượng Quan Uyển Nhi cũng không nghĩ rằng Lý Trân sẽ tìm nàng vào lúc này, vội vàng ngừng suy nghĩ, sửa sang đầu tóc một chút nói:

- Mời hân vào.

Lát sau, Lý Trân bước nhanh đến, khom người thi lễ:

- Tham kiến Thượng Quan Xá nhân!

- Không cần khách khí, mời ngồi!

Lý Trân ngồi xuống, lúc này bên ngoài lại mơ hồ truyền đến tiếng đại thần hò hét, Thượng Quan Uyển Nhi lắc đầu nói:

- Người nghe họ nói thấy thế nào?

- Vừa rồi bọn họ cũng mời ta tham gia hành động khuyến can, ta không đáp ứng.

- Người không đáp ứng là đúng, căn bản không có bất cứ ý nghĩa gì, chuyện này thánh thượng không có khả năng quyết định được.

- Bọn họ đã kiêu ngạo đến mức độ này rồi à?

Thượng Quan Uyển Nhi cười lạnh một tiếng:

- Thánh thượng dù khôn khéo mạnh mẽ, cứng rắn, nhưng bà dù sao cũng là nữ nhân, hơn nữa lại già rồi, người già có nhược điểm rất rõ ràng, mà Nhị Trương lại không chế chặt chẽ nhược điểm này, phong Trương Thần Vọng làm tướng quốc chỉ là bước đầu tiên của bọn chúng.

- Bước thứ hai chính là quân quyền sao?

Lý Trân rất thẳng thắn, điếm đúng chỗ mấu chốt.

- Phải! Hoặc là nói, bước thứ hai chính là giết người, diệt uy vọng trong quân của người, cướp lấy quân quyền. Hơn nữa bọn chúng sẽ dùng sắc lệnh của thánh thượng giết người, để cho người không thể phản kháng.

Lý Trân cúi đầu không nói. Thượng Quan Uyển Nhi cũng cảm giác mình nói hơi quá phận rồi, giọng điệu dịu dàng xuống:

- Người tìm ta có chuyện gì không?

- Kỳ thật chỉ có một ít việc nhỏ.

Lý Trân cười khổ một tiếng nói:

- Tối hôm qua có người ám sát ta, nhưng rất yếu, bị thủ hạ của ta dễ dàng giết chết.

Thượng Quan Uyển Nhi ngẩn ra, nàng lập tức không chút do dự nói:

- Là do Võ Tam Tư phái thích khách, không phải là vì giết người, mà là vì khơi mào mâu thuẫn giữa người và Nhị Trương, bức Nhị Trương nhượng bộ y, vì vị trí thái tử.

- Ta cũng cho rằng như thế, nhưng Xá nhân cảm thấy bọn chúng sẽ kết minh sao? Nhị Trương nhất định sẽ ủng hộ Võ Tam Tư ư?

- Vấn đề không phải là ủng hộ hay không ủng hộ, mà là Nhị Trương chỉ có thể lựa chọn Võ Tam Tư, trừ phi bọn chúng muốn tự mình làm đế. Ta có thể nói cho người biết, sở dĩ một thời gian trước Nhị Trương biểu hiện do dự, là vì Thái Bình công chúa đã tìm Trương Xương Tông, hy vọng y có thể giúp mình làm nữ đế tiếp theo, tiếp nhận đại vị của thánh thượng.

Thượng Quan Uyển Nhi hơi thở dài lại nói:

- Hiện tại bọn chúng đã suy nghĩ kĩ càng rồi, đặt cược hai đầu, do Trương Dịch Chi ủng hộ Võ Tam Tư, mà Trương Xương Tông ủng hộ Thái Bình công chúa, làm điều kiện, Thái Bình công chúa ủng hộ Trương Thần Vọng làm tướng quốc. Ngày hôm qua nàng ta đã tìm đến thánh thượng, biểu đạt sự ủng hộ của nàng ta với Trương Thần Vọng.

Lý Trân quả thật không ngờ sự việc lại phức tạp như vậy, hẳn biết dã tâm của Thái Bình công chúa, nhưng hẳn không ngờ rằng Thái Bình công chúa lại tìm đến Trương Xương Tông, xem ra nàng ta đã hoàn toàn rạn nứt với huynh đệ Lý thị.

- Nói như vậy, việc bổ nhiệm Trương Thần Vọng làm tướng quốc cũng không hoàn toàn là kết quả do Nhị Trương khống chế thánh thượng?

Lý Trân chần chờ một chút lại hỏi.

- Có thể nói như thế!

Thượng Quan Uyển Nhi từ từ nói:

- Tới một mức độ nào đó, Nhị Trương đúng là đã khống chế thánh thượng, nhưng thánh thượng cũng có thời điểm khôi phục lý trí, có lẽ thánh thượng nhất thời tình cảm mãnh liệt đáp ứng điều kiện của bọn họ, nhưng sau đó bà tạ lại châm chước, có lẽ sẽ hối hận, có lẽ sẽ cân bằng lại. Kỳ thật người hẳn đã nghĩ đến, nếu thánh thượng hoàn toàn bị chúng khống chế, vậy đã sớm có thị vệ đến nhà của người rồi.

Lý Trân yên lặng gật đầu. Quả thật như thế, Nhị Trương không lúc nào không muốn giết mình, nếu quả thực bọn chúng đã khống chế Võ Tắc Thiên, như vậy sắc lệnh giết mình đã sớm ban ra rồi.

Thượng Quan Uyển Nhi lại nói:

- Tối hôm qua thánh thượng đáp ứng bổ nhiệm Trương Thần Vọng làm tướng quốc, khẳng định sáng hôm nay bà nhất định sẽ cân bằng lại, cảm thấy bổ nhiệm Trương Thần Vọng làm tướng quốc có thể trả thù hoàng tộc Lý thị đã ám sát Võ Du Ninh, cho nên sắc lệnh sáng hôm nay mới được ban ra, mà không phải tối hôm qua.

Lý Trân gật gù nói:

- Mặt khác còn có một việc, tối hôm qua Vi Bá phái người muốn giết Lý Trọng Tuấn, lại được ta cứu, hiện tại Lý Trọng Tuấn đang dưỡng thương trong phủ của ta.

Thượng Quan Uyển Nhi ngẩn ra, nàng bỗng nhiên nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Tiện nhân chết tiệt, Lư Lăng Vương sớm muộn gì cũng sẽ bị hủy trên tay ả ta.

Đúng lúc này, bên ngoài bỗng nhiên truyền đến tiếng kêu thảm thiết. Lý Trân vội vàng đến bên cửa sổ, chỉ thấy mấy trăm gã thị vệ cầm gậy đuổi theo bách quan đại thần trước cửa cung, rất nhiều đại thần bị đánh rơi mũ, cả người đầy máu. Các đại thần phần nộ quá to, lại càng bị đánh nhiều, Trương Giản Chi bị đám thị vệ cường ép kéo ra ngoài.

Trương Giản Chi kích động la to:

- Ông trời ơi, ông mở mắt mà nhìn đi!

- Người có thấy không, đây là Nhị Trương kiên quyết không chịu nhượng bộ, việc từ trước tới nay thánh thượng không dám làm, Nhị Trương lại dám xuống tay rồi.

Thượng Quan Uyển Nhi chậm rãi đi tới bên cạnh Lý Trân, thản nhiên cười nói:

- Trước mặt còn bỗng, mấy quan văn đó thật là cực kỳ yếu đuối.

Nói đến đây, Thượng Quan Uyển Nhi lại quay đầu chăm chú nhìn vào Lý Trân, chậm rãi nói:

- Mặc kệ Nhị Trương kia kiêu ngạo thế nào, mặc kệ đấu tranh quyền lực kịch liệt thế nào, thứ tranh đoạt cuối cùng cũng sẽ là quân quyền, chỉ có người cầm quân quyền mới là người cuối cùng.

Lý Trân yên lặng gật gù đầu, điểm này hẳn hiểu rất rõ.

Lúc này, Thượng Quan Uyển Nhi lại lấy ra một tờ giấy, đưa cho Lý Trân:

- Vốn ta định phái người tặng cho người, người đã tới, vậy tự mình xem đi!

Lý Trân mở tờ giấy ra, chỉ thấy trên đó viết một cái tên, “Tuệ Phạm”

- Ai vậy?

Lý Trân hỏi.

- Đây là một gã Hồ tăng, ta chỉ biết y trốn ở trong nhà Trương Dịch Chi, người cần phải tìm được và bắt y lại. Nhất định phải bắt sống đây, từ y người sẽ biết được một đáp án rất trọng yếu.

hị đã đàm phán rất lâu, một ít điều kiện mấu chốt của hai bên đều thủy chung không đạt thành thỏa hiệp, chủ yếu là Nhị Trương không chịu ủng hộ Võ Tam Tư làm thái tử rõ ràng, điều này làm cho Võ Tam Tư rất không thích. Nếu như không có điều kiện này, y và Nhị Trương kết minh có ý nghĩa gì?

Đúng lúc này, đứa con Võ Sùng Liệt ở ngoài cửa bấm báo:

- Phụ thân, Hạ tổng quản đến rồi!

Hạ tổng quản chính là Hạ Trung. Lúc này y chạy tới, thật sự khiến Võ Tam Tư cảm thấy khó hiểu, chẳng lẽ trong cũng xảy ra chuyện gì sao?

Y lập tức ra lệnh:

- Nhanh mời y vào thư phòng của ta!

403. Chương 401: Dã Tâm Của Công Chúa

Trong thư phòng rộng lớn, Thái Bình công chúa thong thả uống trà nghe Hạ Trung thuật lại điều kiện của Trương Xương Tông. Cho dù Hạ Trung cũng có tư tâm ham hối lộ làm lộ ra bí mật của Nhị Trương nhưng y cũng là người duy nhất được Nhị Trương tín nhiệm.

- Điều kiện của Trương tướng quân là một khi công chúa điện hạ đăng cơ, nhất định phải phong gã làm Thục Vương, đem Ba Thục chia cho hắn làm đất phong. Hơn nữa, công chúa điện hạ nhất định phải đáp ứng, dời dời Đại Đường về sau không cho phép quân đội tiến vào Ba Thục.

Thái Bình công chúa âm thầm cười lạnh. Nhị Trương về phương diện chính trị thật quá non nớt. Lại có thể muốn mình đáp ứng chuyện như thế này. Lẽ nào bọn họ không nghĩ tới, chỉ cần mình lên ngôi, nhất định sẽ giết bọn họ để cảm tạ thiên hạ sao?

Thái Bình công chúa chúa nâng mí mắt, thần nhiên nói:

- Mời Hạ tổng quản chuyển lời đến Trương tướng quân, ta không thể bảo đảm dời dời Đại Đường bởi vì ta không có cách nào bảo đảm. Ta chỉ có thể bảo đảm bản thân ta cùng với con cháu của ta sẽ không tiến binh vào Ba Thục. Về phần gã muốn làm Thục Vương, ta hoàn toàn có thể đáp ứng. Thậm chí ta còn có thể đáp ứng toàn bộ thuế Ba Thục đều cho gã. Chỉ cần gã có thể bảo đảm cho ta có thể lên ngôi, Lý Lệnh Nguyệt ta tuyệt không nuốt lời.

Nói xong, nàng từ trên đầu nhỏ xuống một cây ngọc trâm “Răng rắc” gãy thành hai đoạn, đem ngọc trâm đưa cho Hạ Trung:

- Đây chính là sự chấp thuận của ta. Người thay ta mang cây trâm này đưa cho gã.

Hạ Trung mừng rỡ, có thành ý của công chúa như vậy, tin tưởng Trương tướng quân sẽ toàn lực hỗ trợ công chúa lên ngôi.

Thái Bình công chúa nở nụ cười vui vẻ lấy ra hai cái hộp từ trên bàn, một lớn một nhỏ, cùng đưa cho Hạ Trung:

- Trong hộp lớn là bốn viên dạ minh châu, là đồ vật trân quý vô giá của ta. Ta đưa chúng cho Trương tướng quân cũng là biểu hiện thành ý. Bên cạnh đó, hộp nhỏ là một viên kim cương, là chút tâm ý của ta đối với Hạ tổng quản, mời nhận lấy.

Hạ Trung nghe thấy kim cương, kích động đến hai chân run rẩy, liền vội vàng khom người:

- Đa tạ công chúa, đa tạ công chúa.

- Đi đi, thay ta nói những lời hay. Tương lai ta dang dở, ta sẽ phong người làm Hạ Quốc công, thưởng cho công lao ủng hộ của người.

Hạ Trung kích động đến mức choáng váng, vừa mơ mộng vừa vội vàng chạy về cung. Thái Bình công chúa lại cười lạnh một tiếng. Cho dù đưa bọn hắn mười viên dạ minh châu thì đã sao, sớm muộn gì vật cũng sẽ trở về chủ cũ.

Nàng khoanh tay đi trong phòng vài bước rồi ra lệnh:

- Truyền Vi Bá đến gặp ta.

Chỉ chốc lát sau, vài tên thị vệ dẫn Vi Bá thân thể mập mập tiến vào. Dựa theo kế hoạch của Vi Vương Phi, có lẽ hiện tại Vi Bá đang đi Trường An, trên đường bắt cóc con trai Diêu Sùng. Nhưng y bây giờ lại bị dẫn tới phủ Thái Bình công chúa. Trong lòng y vô cùng sợ hãi, quỳ xuống liền dập đầu:

- Cầu xin công chúa điện hạ tha cho ta một mạng.

Thái Bình công chúa cười cười nói:

- Người không cần lo lắng. Người nào nghe lời ta, thay ta làm việc, ta sẽ thưởng hắn gấp đôi, tuyệt không bao giờ giết hắn.

- Tiểu nhân nguyện vì công chúa tận lực, nghe theo tất cả chỉ bảo của công chúa.

- Tốt lắm!

Thái Bình công chúa uống một ngụm trà rồi nói:

- Nói về chính sự trước mắt, ta có một việc cần nói cho người biết. Ta đã thay người giết Lý Trọng Tuấn, hoàn thành tâm nguyện của người. Ta là người nói lời giữ lời, hy vọng người cũng không nuốt lời.

Vi Bá mừng rỡ. Lời nói dối của y liên quan đến Lý Trọng Tuấn sẽ không bị vạch trần. Giết Lý Trọng Tuấn rồi, Thái Bình công chúa sẽ không thể kiểm chứng Võ Du Ninh có bị Lý Trọng Tuấn ám sát hay không. Tối hôm qua y lo lắng cả đêm, chính là sợ việc nói dối này bị vạch trần.

Có lẽ thông minh bị thông minh hại, Thái Bình công chúa quá khôn khéo. Nàng cho rằng Vi Bá không dám lừa gạt nàng, do vậy nàng đối với việc Võ Du Ninh do chính Vi vương phi giết chết tin tưởng không nghi ngờ. Trong lòng nàng ta tràn đầy thù hận Vi vương phi. Hiện giờ nàng phải đập lên Vi vương phi mà thượng vị.

- Bây giờ người nói cho ta biết, rốt cuộc Vi vương phi có bao nhiêu tư quân? Ẩn nấp tại nơi nào?

Vi Bá sợ tới mức run rẩy, một lúc lâu sau mới ấp a ấp úng trả lời:

- Chúng ta báo cáo với vương phi là tám ngàn quân, nhưng thực tế chỉ có khoảng hai ngàn người. Những người còn lại đều là nhân số không.

Thái Bình công chúa sững sốt. Sau một lúc lâu mới hiểu rõ ràng. Quả thực làm cho nàng mở mang tầm mắt. Nàng chưa bao giờ gặp qua người có tâm địa đen tối đến như vậy. Cấp dưỡng cho quân đội sáu ngàn người nha! Huynh đệ bọn chúng không biết đã tham ô bao nhiêu tiền. Mấy năm qua, ít nhất cũng vài chục triệu bạc rồi.

Nhưng Thái Bình công chúa cũng không hề bối rối. Không có chứng cứ, nàng làm sao lật đổ được Vi vương phi. Nàng nhéo cổ Vi Bá một cái, quát hỏi:

- Còn hai ngàn người đang ở nơi nào?

- Ở...Ở trang viên của Huỳnh Dương.

- Tốt, ta muốn người đại nghĩa diệt thân, trước triều đình tố cáo cô mẫu của người có ý đồ tạo phản.

Vi Bá toàn thân run rẩy:

- Cái đó...ta làm sao bây giờ?

- Ta sẽ bảo vệ tính mạng của người. Người nói, cuối cùng người làm hay không làm?

Thái Bình công chúa nháy mắt, vài tên thị vệ tâm phúc tiến lên bắt lấy Vi Bá, y sợ tới mức hét lên như heo bị chọc tiết:

- Ta làm, ta tổ cáo!

Thái Bình công chúa híp mắt lại, tự mình lẩm bẩm:

- Tiệm nhân, tận thế của người đến rồi.

Ngày hôm sau, triều đình bùng nổ ra sự việc khiến cho vô số người khiếp sợ. Cháu trai của Vi vương phi công khai tố cáo cô mẫu của mình huấn luyện tư binh tại Huỳnh Dương, có ý đồ mưu phản. Võ Tắc Thiên vô cùng giận dữ, ngay lập tức lệnh cho Đại tướng quân Lý Trân dẫn năm nghìn kỵ binh hỏa tốc đi Huỳnh Dương bắt giữ tư quân của Vi thị.

Trong hoàng cung, Thái Bình công chúa nói với mẫu thân:

- Nữ nhi ngẫu nhiên phát hiện ra bí mật này. Bởi vì nữ nhi luôn điều tra hung thủ ám sát Võ Du Ninh, cuối cùng từ manh mối là một thanh kiếm tra ra được trên người Vi Bá cháu của Vi thị. Gã cuối cùng thừa nhận chính Vi thị vì muốn ngăn cản Võ Du Ninh phong thân vương nên phái Vi Bá đi ám sát Võ Du Ninh. Thị cũng đồng thời muốn cố ý vu oan cho nữ nhi. Vi Bá hoàn toàn thừa nhận, nữ nhi cũng tìm được nhân chứng và vật chứng khác.

Thái Bình công chúa rất cẩn trọng. Nàng cố gắng hết sức không làm liên lụy đến huynh trưởng Lý Hiển và cháu họ Lý Trọng Tuấn. Trong lòng nàng hiểu rõ, lòng của huynh trưởng đã như tro tàn, không có tâm tranh giành vương vị. Do đó nàng cũng không cần làm liên lụy huynh trưởng, tránh triều đình kết thù hận không cần thiết với phái Thanh Lưu, ảnh hưởng đến tương lai ủng hộ nàng.

Hơn nữa, chỉ cần nghiêm trị Vi vương phi, huynh trưởng cũng đã bị liên lụy ít nhiều. Vậy y càng không có hi vọng tranh đoạt ngôi vị hoàng đế.

Võ Tắc Thiên chỉ nhắm mắt, một cái liếc mắt cũng không có. Lúc này, Trương Xương Tông bên cạnh lên tiếng phụ họa:

- Công chúa chính là muốn giữ gìn danh tiếng của bộ hạ, cũng là bảo vệ xã tắc Đại Đường. Thần nghe nói Lư Lăng Vương đắm chìm trong phật giáo, đã nhiều năm không hỏi đến thế sự. Chuyện này nhất định là Vi thị muốn lợi dụng oán hận Lư Lăng Vương để thực hiện dã tâm cướp ngôi hoàng đế của nàng trong tương lai. Vi thị nhất định phải nghiêm trị, Vi An Thạch cũng có quan hệ.

Võ Tắc Thiên gật gật đầu:

- Truyền ý chỉ của trẫm, ban thưởng Vi thị một đoạn lụa trắng, tru sát toàn bộ con cháu Vi thị. Bãi miễn Trương Vương của Vi An Thạch, sung quân đi Lĩnh Nam. Vị trí tể tướng do lễ bộ thị lang Cao Tiên kế nhiệm.

Thái Bình công chúa vô cùng vui sướng, đây chính là kết quả nàng muốn. Tuy không lập tức truyền ngôi cho nàng nhưng để cho Cao Tiên làm tể tướng, lại có Trương Xương Tông ủng hộ, nàng lại tiến gần hơn một bước đến đại vị rồi.

Lúc này, Võ Tắc Thiên mới nói với nàng:

- Ta biết con có lòng bảo vệ huynh trưởng, nhưng thê tử mưu nghịch làm sao y có thể không có chuyện gì. Truyền ý chỉ của trẫm, bãi miễn phụ tử Lư Lăng Vương Lý Hiển xuống thành thứ dân. Cả đời này không cho phép ra khỏi vương phủ một bước.

- Mẫu thân thánh minh!

Tin tức truyền ra, vô số người vì thế mà tiếc than. Vi thị lộng quyền rốt cuộc cũng có báo ứng này. Thế nhưng Lư Lăng Vương có tội gì đâu, lại bị đoạt tước vị làm dân thường. Y không còn hy vọng đăng cơ làm hoàng đế nữa rồi.

Buổi chiều hôm đó, vương phi Vi Liên khóc lớn một trận, dùng lụa trắng thắt cổ tự sát, kết thúc giấc mộng hoàng quyền mười mấy năm của nàng ta.

Huỳnh Dương cách Lạc Dương không xa. Lý Trân dẫn theo năm nghìn kỵ binh đuổi tới Huỳnh Dương, một lưới bắt hết hai nghìn tư quân Vi thị trong trang viên, chém chết thống lĩnh tư quân Vi Tụng. Hắn ra lệnh cho Tữu Chí áp giải tù binh về Lạc Dương, hắn cùng hai trăm hộ vệ chạy về Trường An trước.

Lúc này tại Lạc Dương thế cục hỗn loạn. Ai cũng không ngờ Thái Bình công chúa lại ra tay trước. Lật đổ Lư Lăng Vương Vi thị, hoàn toàn dập tắt hy vọng tranh đế của Lư Lăng Vương. Không chỉ như vậy, tình nhân Cao Tiễn của nàng cũng thay thế cho Vi An Thạch. Do Thái Bình công chúa đã cầu kết với Trương Xương Tông, phái Thanh Lưu trong Chính sự đường chỉ còn lại có 2 người là Trương Giản Chi và Diêu Sùng. Trong triều đình, yêu khí dày đặc, tình thế nguy cấp.

Lý Trân vô cùng lo lắng cho thân tử của mình. Hắn không ở Lạc Dương, huynh đệ Trương thị có thừa cơ hội bắt vợ của hắn đi hay không? Do vậy, Lý Trân ngựa không dừng vó, dẫn theo kỵ binh chạy nhanh như chớp tiến về Lạc Dương.

Rất tốt! Trong phủ hắn tất cả đều bình thường, không có dấu hiệu bị tấn công. Lý Trân nhẹ nhàng thở dài, xoay người xuống ngựa, nhanh chóng bước đến bậc thang.

Lý Trân vừa đi vào cửa phủ, Vương Khinh Ngữ liền lao đến, vẻ mặt kinh hoảng khẽ nói với trượng phu:

- Phu lang, Thái Bình công chúa đến đây, đang ở bên trong.

Lý Trân sửng sốt, Thái Bình công chúa làm sao biết mình trở về lúc này?

Hắn không kịp suy nghĩ kỹ, bước nhanh vào bên trong. Đi được vài bước, hắn lại hỏi Vương Khinh Ngữ:

- Đã đưa Lý Trọng Tuấn đi chưa?

Vương Khinh Ngữ gật đầu:

- Lý Bàn buổi trưa tới đưa hắn đi Bách Tước sơn trang.

Tảng đá đè nặng trong lòng Lý Trân như được buông xuống. Tuy rằng Lý Trọng Tuấn bị tước đi chức vị làm dân, nhưng y ở phủ của mình sẽ dễ cho Trương thị tìm được, lấy cớ giết mình. Đây là thời điểm nhạy cảm, hắn nhất định phải cẩn thận từng bước.

Lý Trân đi tới nội đường, chỉ thấy thân tử Địch Yến cùng Thái Bình công chúa đang ngồi nói chuyện. Lý Trân vội vàng tiến lên khom người thi lễ:

- Ty chúc tham kiến công chúa điện hạ.

Thái Bình công chúa khẽ mỉm cười:

- Ta đoán không sai, Lý tướng quân nhất định sẽ lập tức trở về.

- Đã để cho công chúa điện hạ chờ lâu!

Lý Trân nháy mắt với thân tử. Địch Yến hiểu ý, thi lễ với Thái Bình công chúa rồi lui xuống. Lý Trân ngồi xuống, cười nói:

- Ta là nóng vội phục mệnh bệ hạ nên mới vội vàng trở về.

Thái Bình công chúa thản nhiên cười:

- Người quang minh không nói tiếng lóng. Ta và ngươi đều biết rõ lòng dạ của nhau, Lý tướng quân cần gì phải tìm cớ? Kỳ thật ngươi vội vàng trở về là hành động sáng suốt, bởi vì ta từ trong cung trực tiếp đến đây. Huynh đệ Trương thị liều mạng thuyết phục bệ hạ phái binh bắt giữ người nhà ngươi, sau đó bắt giữ

người vì người âm thầm ủng hộ Vi vương phi. Ta đã thuyết phục Thánh Thượng, Thánh Thượng quyết định cho người cơ hội giải thích.

Lý Trân đứng dậy, thi lễ thật sâu:

- Đa tạ đại ân của công chúa điện hạ, Lý Trân ghi khắc trong tâm khảm.

Thái Bình công chúa nhìn hẩn thật sâu, lại nói:

- Năm đó là ta đề cử người đi Trường An, cũng chính ta đề cử người làm Đại tướng quân của Thiên kỵ doanh. Tuy rằng người không phải người của ta, nhưng ta vẫn không buông bỏ người.

Lý Trân yên lặng gật đầu:

- Ty chúc hiểu rõ.

- Thời cuộc bây giờ người cũng đã biết rõ. Tứ ca của ta tuy có tâm tranh giành vương vị nhưng lại không có thực lực tranh giành. Tam ca tuy có nhiều người ủng hộ nhưng y không có ý định tranh giành, hơn nữa lại có một thê tử tràn đầy dã tâm như vậy. Đây chính là ông trời không muốn giúp y.

Nói đến đây, ánh mắt nóng rực của Thái Bình công chúa nhìn chăm chú vào Lý Trân nói:

- Bây giờ người có thể bảo vệ xã tắc hoàng tộc Lý Đường, lại có năng lực chống lại người của Võ thị chỉ còn lại một mình ta. Ta đương nhiên không thể chối từ. Ta hi vọng đại tướng quân có thể ủng hộ ta.

404. Chương 402: Bí Mật Của Hồ Tăng

Thái Bình công chúa đi rồi, Lý Trân khoanh tay đứng trước cửa sổ nhìn chăm chú vào vòng thanh nguyệt ở phương xa. Lời nói của Thái Bình công chúa dường như phảng phất bên tai hẩn: “Người là nòng cốt của Hưng Đường Hội, giữ gìn xã tắc Đại Đường, khôi phục giang sơn Đại Đường là trách nhiệm người không thể chối bỏ. Hi vọng chúng ta có thể cùng nắm tay làm cho giang sơn Lý thị mãi mãi trường tồn.”

Lúc này, Dịch Yến từ phía sau ôm chặt lấy hẩn:

- Phu quân, ta thật sự có chút sợ hãi, sao lại giống như có một trận cuồng phong, chỉ trong một đêm tất cả đều thay đổi.

- Vốn đã che đậy đao kiếm, sát khí lạnh thấu xương, chỉ có điều ngoài mặt vẫn duy trì cân bằng. Dường như là thái bình thịnh thế, nhưng một khi thế cân bằng bị phá vỡ, đao kiếm bên trong liền xuất hiện mạnh mẽ. Đây chính là sai lầm của Thánh Thượng. Bà không nên phong Trương Thần Vọng làm tể tướng, phá vỡ thế cân bằng.

- Chúng ta làm sao bây giờ?

Lý Trân quay đầu lại nắm lấy vai thê tử, nói với nàng:

- Ta dự định sắp xếp cho mọi người đi Trường An ở với đại tỷ. Đêm nay mọi người lập tức xuất phát. Ta lo lắng sáng mai thị vệ sẽ đến bắt giữ mọi người.

Dịch Yến cả kinh:

- Có phải phu quân cự tuyệt Thái Bình công chúa?

- Ta không cự tuyệt nàng ta. Nhưng ta cũng chỉ đáp ứng giúp nàng đối phó Võ thị gia tộc. Nàng ta nói cho ta biết một tin, Trương Dịch Chi đã thuyết phục Thánh Thượng phong Võ Du Nghi làm Võ Lâm quân đại tướng quân. Hơn nữa, Võ Ý Tông là Giám Môn vệ đại tướng quân, Võ thị gia tộc đã khống chế không ít quân đội. Đây hoàn toàn là yếu điểm của Thái Bình công chúa, do đó nàng nhất định phải tranh thủ sự ủng hộ của ta.

- Một khi đã như vậy, chúng ta không gặp nguy hiểm mới đúng chứ?

Lý Trân lắc đầu:

- Vấn đề không phải ở chỗ này. Trương thị huynh đệ một lòng muốn giết ta. Bọn chúng hoàn toàn có thể qua mặt Thánh Thượng ra tay với ta, với người nhà của ta. Do vậy, ta cảm thấy trong hai ngày này, bọn họ nhất định sẽ có hành động. Vì vậy hôm nay ta mới gấp gáp trở về như vậy.

Tuy rằng Dịch Yến nguyện ý cùng Lý Trân đổi mặt, nhưng nghĩ tới con mình nàng cũng lo lắng:

- Thôi được, ta nghe lời chàng, tối nay chúng ta sẽ rời Lạc Dương đi Trường An.

Nàng hôn trượng phu một cái rồi lập tức xoay người trở về phòng thu dọn đồ đạc.

Nửa canh giờ sau, Dịch Yến, Vương Khinh Ngữ mang theo con cái cùng Tửu Chí và thê tử của Diêu Hi đều lên xe ngựa. Lý Trân đội nón sắt mặc giáp, dẫn hai trăm kỵ binh hộ vệ ba cỗ xe ngựa rời khỏi phủ, chậm chậm đi đến cửa Tây Bình. Khi tới dưới cửa thành, đội trưởng đội thân vệ cao giọng hét:

- Thiên kỵ doanh Lý đại tướng quân ra khỏi thành, lập tức mở cửa.

Một lát sau, một gã lang tướng đi ra, đứng ở đầu thành chấp tay nói:

- Xin hỏi Lý đại tướng quân có thánh chỉ hay không?

Lý Trân lấy ra một tấm kim bài giơ lên cao, cười lạnh nói:

- Mắt chó đuôi mù nhà ngươi, nhìn xem đây là gì?

Lang tướng nhận ra là kim bài điều binh của Hoàng đế, sợ tới mức vội vàng ra lệnh:

- Mau mở cửa thành!

Cửa thành kết kết, cạch cạch mở. Cầu treo chậm rãi buông xuống. Lý Trân âm thầm cảm thấy may mắn không trở về cung phục mệnh trước. Nếu đã giao nộp kim bài thì đêm nay hẳn không thể ra khỏi thành rồi.

- Ra khỏi thành!

Hắn thét lên một tiếng. Hai trăm kỵ binh hộ vệ xe ngựa đi ra khỏi cửa Tây Bình. Đi ra khỏi thành thêm mười dặm, Lý Trân mới tạm biệt thê tử và con mình. Dịch Yến cầm tay hắn nói:

- Phu quân, chúng ta ở Trường An chờ chàng. Chàng nhất định phải để ý, không được có bất kỳ sơ sót gì.

- Yên tâm đi, ta sẽ vô cùng cẩn thận. Mọi người đi đường bình an.

Lý Trân lại dặn dò đội trưởng thân binh vài câu. Đội trưởng thân binh Dương Sùng Liệt chấp tay nói:

- Xin tướng quân yên tâm, ty chức sẽ hoàn thành nhiệm vụ.

Xe ngựa chậm rãi chuyển động. Vương Khinh Ngữ cùng ba đứa nhỏ đều khóc lên:

- Phu quân bảo trọng!

- Phụ thân, nhất định phải tới đón chúng con về nhà.

Lý Trân vội chạy đến một ngọn núi nhỏ trên đồi, phất tay tạm biệt người nhà. Xe ngựa chạy càng ngày càng xa, ba cỗ xe ngựa cùng 150 kỵ binh hộ vệ dần biến mất ở phương xa.

- Tướng quân, bọn họ đã đi xa, chúng ta trở về đi.

Một tên thân binh thấp giọng khuyên nhủ.

Lý Trân gật gật đầu, quay ngựa lại thét lớn:

- Trở về!

Hắn dẫn theo mười mấy tên kỵ binh chạy nhanh như chớp về thành Trường An.

Không bao lâu, mọi người lại vào thành từ cửa Tây Bình. Nhưng khi Lý Trân vừa tiến vào thành, vài tên kỵ binh liền chạy đến trước mặt, dẫn đầu là Triệu Thu Nương. Nàng vội la lên:

- Tướng quân, ta tìm người khắp nơi.

- Xảy ra chuyện gì vậy?

Triệu Thu Nương kéo dây cương của Lý Trân qua một bên, khẽ nói với hắn:

- Đã tìm được tung tích của hồ tăng kia.

Lý Trân mừng rỡ:

- Ở nơi nào?

- Ngay tại bên trong An Nhân phường. Vài tên thuộc hạ của ta đang ở đó trông chừng.

Lý Trân lập tức nói với mọi người:

- Xuống ngựa, đi đến An Nhân phường.

An Nhân phường không xa, chỉ cách khoảng hai dặm. Lý Trân lo sợ tiếng vó ngựa sẽ kinh động mục tiêu liền ra lệnh hai tên thuộc hạ dắt ngựa chờ. Hắn dẫn theo mười mấy tên thân binh chạy đến An Nhân phường.

Cửa phường không ngăn được bọn họ. Không bao lâu, bọn họ đã đến trước một tòa nhà rộng khoảng chừng hai mươi mấy mẫu. Một tên ẩn vệ chạy tới bẩm báo:

- Khởi bẩm đại tướng quân, hồ tăng kia đang ở hậu viện.

Lý Trân gật gật đầu, nói với mọi người:

- Mọi người trèo tường tiến vào, cẩn thận một chút. Gặp lính tuần tra, một đao giết hết.

Tuy Lý Trân không biết vì sao Thượng Quan Uyển Nhi ra lệnh cho hắn tìm tên hồ tăng Tuệ Phạm này. Nhưng hắn biết nhất định chuyện này có giấu bí mật nào đó.

Hơn mười người tiến vào không gặp bất cứ lính tuần tra nào, rất nhanh vào đến bên trong bao vây một căn phòng lớn. Lý Trân đục thủng một lỗ nhỏ trên cửa giấy, hé mắt nhìn kỹ, thấy mơ hồ trên giường có hai người đang ngủ. Tiếng ngáy như sấm.

Lúc này một tên ẩn vệ cười nói:

- Đại tướng quân, để ty chức đối phó bọn chúng.

Hắn châm một cây mê hương vào lỗ thủng trên cửa. Một lát sau, mê hương tàn đi một nửa. Tiếng ngáy bên trong cũng dần dần im bớt.

- Tốt rồi.

Ẩn vệ cười nói.

Lý Trân mừng rỡ vung tay lên, mọi người mở cửa phòng vọt vào.

“Xoạt” một chậu nước lạnh đổ lên đầu hồ tăng. Lập tức đánh thức đầu óc mê man của tên này. Đây là hồ tăng Thiên Trúc, ngoài năm mươi tuổi, bộ dạng cường tráng giỏi giang, trên đầu không có một cọng tóc nào, cổ trần nửa thân trên.

Lão ngẩng đầu nhìn thoáng qua Lý Trân, giật mình hỏi:

- Các người là ai?

Lão có thể nói lưu loát một câu Hán ngữ.

- Người chính là Tuệ Phạm?

Lý Trân lạnh lùng hỏi.

- Các người mau thả ta ra. Ta chính là Bí Hỉ pháp vương được hoàng đế các người phong tặng. Các người có gan vô lễ với ta, một tên cũng đừng hòng sống sót.

Lý Trân cầm lấy cái hộp đồ trên bàn lên. Đồ vật này phát hiện bên trong hành lý của hồ tăng. Bên trong là những viên thuốc có màu đỏ, tổng cộng mười hai viên:

- Đây là thuốc gì?

Hồ tăng cười ha hả:

- Đây chính là Bí Hỉ hoàn, chuẩn bị ngày mai dâng lên cho hoàng đế các người. Thiếu mất viên nào liền lấy đầu các người bù vào.

“Bốp!”, Lý Trân hung hăng tát lão một cái, lạnh lùng hỏi:

- Uống thuốc này vào có hậu quả gì?

Hồ tăng vẻ mặt phần hận, quay đầu lờ đi. Lúc này Triệu Thu Nương cười nói:

- Tướng quân giao lão cho chúng ta. Trong vòng một khắc ta sẽ làm cho lão cái gì cũng phải nói ra hết.

Lý Trân gạt đầu, Triệu Thu Nương nói với thuộc hạ:

- Đem kéo lão vào phòng trong.

Vài tên binh sĩ Nội vệ như lang như hổ kéo hồ tăng vào trong phòng. Chỉ một lát sau, trong phòng truyền đến từng trận kêu la thảm thiết. Hồ tăng khóc lóc khấn cầu:

- Tha cho ta, ta nói, cái gì ta cũng nói!

Không bao lâu, Triệu Thu Nương vẻ mặt ngưng trọng đi ra, thấp giọng nói với Lý Trân:

- Đi ra ngoài rồi nói.

Lý Trân cùng nàng đi ra bên ngoài. Triệu Thu Nương thở dài:

- Thánh Thượng đã không còn sống được bao lâu.

Lý Trân chấn động:

- Vì sao?

- Chính là Bí Hỉ hoàn kia. Đó là một loại thuốc kích tình, cái giá phải trả là cạn kiệt sinh mạng. Thánh Thượng đã dùng suốt một năm. Bắt đầu từ ngày hôm kia, bà phải dùng một lần 6 viên. Cả người đều ở trong trạng thái điên cuồng. Hồ tăng nói, nếu đã đến mức độ này, sinh mạng chỉ còn nhiều nhất khoảng mười ngày.

Lý Trân một lúc lâu sau cũng không nói được gì. Hắn cuối cùng đã hiểu vì sao đột nhiên xuất hiện cục diện đột phá. Bởi vì Trương thị huynh đệ biết Thánh Thượng không sống được bao lâu nên mới điên cuồng đoạt quyền. Muốn giết chết chính mình, không tiếc tập trung vào hai đầu làm cho Thái Bình công chúa cùng Võ Tam Tư giết hại lẫn nhau.

- Tướng quân, làm thế nào bây giờ?

Triệu Thu Nương lo lắng hỏi.

Lý Trân suy nghĩ một chút nói:

- Người mang Hồ tăng đi, tạo ra chứng cứ giống như lão tự mình chạy trốn. Ta đi tìm Tương Vương.

Triệu Thu Nương xoay người đi sắp xếp. Lý Trân lòng như lửa đốt, dẫn mọi người lên ngựa tiến đến phủ Tương Vương. Nhưng chạy không đến trăm bước, hắn chuyển ý định, nói với mọi người:

- Đi Minh Nghĩa phường.

Lý Trân ý thức được. Bây giờ không phải thời điểm tìm Lý Đán. Hắn trước hết tìm Trương Giản Chi, thương lượng sách lược đối phó.

Thời gian bây giờ đã là canh một. Trên đường cái không một bóng người, chỉ thấy ngẫu nhiên vài con chó hoang kiếm ăn truy đuổi, cắn xé. Phía trước cửa lớn Trương phủ cũng là một mảnh tối đen. Hai ngọn đèn lồng cũng đã cháy hết, dường như người gác cổng cũng đang ngủ.

Một tên thuộc hạ tiến đến gõ cửa. Một lúc lâu sau, đại môn mới mở ra một khe nhỏ, chỉ thấy người gác cổng còn đang ngái ngủ hỏi:

- Là ai?

- Đi bẩm báo với tướng quốc nhà ngươi, nói là Lý đại tướng quân có việc gấp tới thăm hỏi.

- Đã trễ thế này còn tới.

Người gác cổng than thở một tiếng. Bởi vì là đại tướng quân nên gã không dám cự tuyệt, chỉ đành đứng dậy đi bẩm báo lão gia. Một lúc lâu sau, cửa cuối cùng cũng mở. Quản gia của Trương phủ đi ra chấp tay cười nói:

- Để Đại tướng quân chờ lâu, mời đi vào trong!

Lý Trân mang theo thuộc hạ tiến vào phủ. Hắn để thủ hạ ở lại bên ngoài chỗ người gác cổng nghỉ ngơi chờ hắn. Một mình hắn cùng với quản gia đi tới phòng dành cho khách quý.

- Thật xin lỗi đại tướng quân. Đúng ra tướng quốc công tử phải đến tiếp đón nhưng bởi vì lúc chiều công tử có việc phải ra ngoài chưa trở về, cho nên thất lễ rồi.

- Vô Phương, lão gia nhà ngươi dậy chưa?

- Có lẽ là đã mặc xong y phục rồi, xin ngồi chờ một lát.

Đèn trong phòng khách quý đã thấp lên. Lý Trân ngồi xuống, một tiểu nha hoàn bưng tới một chén trà nóng. Đợi khoảng một khắc sau, trong viện truyền đến một tiếng ho khan. Trương Giản Chi mặc thường phục chậm rãi đi đến:

- Để cho tướng quân phải chờ đợi lâu!

Lý Trân vội vàng đứng dậy thi lễ:

- Có việc gấp vì vậy đêm khuya quấy rầy tướng quốc rồi.

- Mời ngồi!

Trương Giản Chi mời Lý Trân ngồi xuống. Trong lòng Lý Trân lo lắng, thấp giọng nói với Trương Giản Chi:

- Ta vừa mới bắt được một gã hồ tặc tên là Tuệ Phạm, chuyên cung cấp cho Nhị Trương Bí Hỉ dược. Lão cho ta biết một tin tức kinh thiên động địa, Thánh Thượng uống thuốc quá mức, e là chỉ còn sống không quá mười ngày.

Trương Giản Chi nhướn mày:

- Làm sao có thể như vậy? Đại tướng quân vì sao lại nói đùa kiểu này?

Lý Trân âm thầm nổi giận:

- Lời ta nói mỗi câu đều là sự thật, nếu có chút nào giả dối, ông trời không dung.

Trương Giản Chi cúi đầu trầm tư một lát mới chậm rãi gạt đầu:

- Thật ra ta cũng không cảm thấy kỳ quái.

- Vì sao?

Lý Trân không hiểu.

- Bởi vì ta đã sớm phát hiện ra. Nói thật ra là sớm phát hiện sức khỏe Thánh Thượng có điều bất thường. Có một lần nghị sự ở chính sự đường, Thánh thượng dự thính đột nhiên ngất đi. Sau đó ngự y âm thầm nói cho ta biết tình trạng sức khỏe của Thánh Thượng có thể xấu. Đó là việc nửa năm về trước. Bây giờ nếu như sức khỏe Thánh Thượng đột nhiên chuyển biến xấu, ta cũng không thấy kỳ quái.

- Nếu tướng quốc biết vậy, sao lại nói ta nói đùa?

Lý Trân vô cùng bất mãn nói.

Trương Giản Chi nhìn chăm chú Lý Trân thật lâu, bỗng nhiên đứng lên nói:

- Mời đại tướng quân đi theo ta.

Trương Giản Chi dẫn Lý Trân tới trước cửa lớn của một căn phòng bí mật. Trương Giản Chi cười đẩy cửa ra, Lý Trân theo Trương Giản Chi đi đến căn phòng. Hắn sững sốt một lúc, trong căn phòng bí mật, dưới ánh đèn sáng rõ là một bàn đầy người ngồi bốn phía xung quanh.

Trong điện Giám Vương Đồng Kiếu, ngự sử Đại phu Thôi Huyền Vĩ, Thái phủ khanh Hoàn Ngạn Phạm, Tả uy vệ tướng quân Tiết Tư, Tả tán kỵ thị lang Lý Trạ, hữu Võ lâm quân Dương Nguyên Diễm, Tả vũ lâm quân Kính Huy,... mười mấy người tất cả.

Trương Giản Chi khẽ cười nói:

- Hoan nghênh Lý tướng quân gia nhập với chúng ta, mời ngồi.

405. Chương 403: Ân Bình Bất Động

Ngày hôm sau, trời vừa sáng hàng trăm triều thần đã tập trung trước quảng trường Minh đường. Cứ năm người lại tụ tập thành nhóm, thì thầm to nhỏ. Đã sớm qua thời gian phải thượng triều, thế nhưng chuông thượng triều lại chậm chạp không hề kêu vang. Mọi người không biết có chuyện gì xảy ra, bất an bàn luận.

- Trong cung có tin đồn, Thánh Thượng bị bệnh nặng. Không biết là thật hay giả?

- Đừng nói vậy, hôm qua Thánh Thượng hạ chỉ nghiêm trị Vi vương phi, không phải rất khỏe đó sao?

- Ai! Thật đáng tiếc cho Lư Lăng Vương điện hạ, bị nữ nhân hủy diệt.

- Xuyt....ra rồi kìa!

Trong đại điện một người đi ra, chính là Điện Trung Giám Lý Trì. Mọi người đều vây quanh phía trước bậc thang. Lý Trì ho khan một tiếng thật mạnh, cao giọng nói:

- Bệ hạ bị bệnh nhẹ, miễn thượng triều năm ngày. Mọi người tự mình trở về triều phòng đi.

Nghe nói phải nghỉ thượng triều năm ngày, triều thần lập tức giống như bị nổ tung, đều kêu lên:

- Lý sứ quân, trong cung rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Lý Trì vẻ mặt bất đắc dĩ nói:

- Ta cũng không biết, mọi người mau giải tán đi.

Mọi người phát hỏa cũng không giải quyết được việc gì liền tự mình trở về triều phòng. Lúc này, Trương Giản Chi tiến lên giữ chặt Lý Trì, thấp giọng hỏi:

- Nghỉ triều năm ngày, có phải là ý của Nhị Trương không?

Lý Trì vẻ mặt xấu hổ, thấp giọng nói:

- Ta không có nhìn thấy Thánh Thượng, nghe nói đang ở Trường Sinh Điện dưỡng bệnh, ai cũng không cho phép vào. Là Trương Dịch Chi đi ra truyền đạt ý chỉ của Thánh Thượng.

Trương Giản Chi nhẹ nhàng thở dài một tiếng:

- Quả nhiên không ngoài dự đoán của ta.

Y lắc đầu, cũng xoay người trở về quan phòng của mình.

Bốn phía Trường Sinh Điện đứng đầy vệ sĩ binh gác cổng được trang bị đầy đủ vũ khí. Đại tướng quân Võ Ý Tông mặc giáp đội nón trụ, tay cầm trường kích đứng trước cửa cung, lạnh lùng nhìn Thượng Quan Uyển

Nhi cùng một tốp lớn cung nữ xoay người rồi đi phía xa xa. Không cho bất cứ người nào tiến vào cung điện, kể cả người có đặc quyền trong cung là Thượng Quan Uyển Nhi.

Trong hậu điện Dưỡng Tâm các, Võ Tắc Thiên mơ màng nằm trên giường bệnh. Bà quả thật ngã bệnh, hơn nữa bệnh thật sự rất nặng. Chỉ trong thời gian hai ngày ngắn ngủi, bà như đã già đi bốn mươi tuổi. Từ một nữ nhân bốn mươi tuổi có bảo dưỡng đều đặn, đảo mắt biến thành lão bà tám mươi tuổi. Làn da mỏng, trên mặt đầy những nếp nhăn. Những vết ban của người già cũng không ngăn được mà xuất hiện dưới da.

Tất cả biến hóa này, Võ Tắc Thiên dường như không hề biết. Bà nhắm chặt hai mắt, trên khuôn mặt tiêu tụy vàng như nền không có nửa điểm sức lực, tựa như yên lặng chờ đợi cái chết tiến đến. Bên cạnh bà không có thị nữ, không có hoạn quan và thái y, chỉ có vẻ mặt chán ghét của Trương Xương Tông đứng ngoài cửa.

Lúc này, Trương Dịch Chi từ bên ngoài vội vàng đi vào, phát phát tay. Mấy cung nữ bên người đứng trong góc nhỏ vội vàng đi vào phòng, đứng ở đầu giường Võ Tắc Thiên. Trương Dịch Chi đưa ánh mắt nhìn Trương Xương Tông. Hai người xoay người đi vào trong tĩnh thất phía bên kia.

Trong tay Trương Xương Tông ôm một cái hộp ngọc. Bên trong có ngọc tỷ của thiên tử Đại Đường và bút son, còn có kim bài điều binh. Quyền lực của thiên tử đã hoàn toàn nằm trong tay huynh đệ bọn chúng.

- Tình hình bên ngoài thế nào rồi?

Trương Xương Tông hỏi.

- Tất cả đã giải tán rồi, nghỉ thượng triều năm ngày. Cho dù có ý kiến, bọn họ cũng không làm thế nào được.

- Bây giờ chúng ta nên làm gì? Lão khát bà có thể sống không được mấy ngày nữa. Dù sao thì giấy cũng không gói được lửa.

Trương Xương Tông trong lòng lo lắng nói.

- Việc cấp bách bây giờ là phải diệt trừ người duy nhất có thể uy hiếp chúng ta. Võ Du Nghi đã dẫn người đi bắt Lý Trân rồi. Có chiếu thư ở đó, tin chắc hẳn không dám công khai tạo phản. Ta thật sự cảm thấy mấu chốt chính là Tương Vương Lý Đán. Nhất định phải diệt trừ người này. Không có người nòng cốt, đám triều thần chỉ có thể nghe theo sự sắp xếp của chúng ta.

Trương thị huynh đệ suy nghĩ rất hợp với thực tế. Bọn chúng chọn giữa Thái Bình công chúa và Võ Tam Tư. Lý Hiến đã hoàn toàn bị phế, nhốt ở Lư Lăng Vương phủ. Lý Trọng Tuấn tuy rằng trốn không rõ tung tích nhưng ảnh hưởng không lớn. Mấu chốt chính là Tương vương Lý Đán. Một khi tin Võ Tắc Thiên chết truyền ra ngoài, triều thần nhất định sẽ chỉ định y làm hoàng đế.

Trương Dịch Chi nhất thời cũng vô kế khả thi. Vào lúc này, một ả cung nữ vội vàng hấp tấp chạy tới cửa nói:

- Hai vị tướng quân, Thánh Thượng đã tỉnh.

Trương thị huynh đệ cuống quýt đứng dậy đi đến phòng bệnh Võ Tắc Thiên. Trương Dịch Chi trừng mắt liếc mấy ả cung nữ một cái. Cung nữ sợ tới mức đều lui xuống. Trương Dịch Chi và Trương Xương Tông mỗi người ngồi một bên đầu giường, nắm tay Võ Tắc Thiên hỏi:

- Bệ hạ cảm thấy thế nào rồi?

Võ Tắc Thiên chậm rãi mở to mắt, hơi thở mỏng manh nói:

- Trẫm không được rồi. Nhanh đi truyền Tương Vương, Trẫm muốn gửi gắm xã tắc cho nó.

Trương Dịch Chi và Trương Xương Tông nhìn nhau. Hai người trong mắt đều lộ ra vẻ khiếp sợ. Thì ra Thánh Thượng muốn đem giang sơn truyền cho Tương Vương. Trương Dịch Chi vội la lên:

- Thái y nói, bệ hạ cần nghỉ ngơi, cần thận điều dưỡng. Nghỉ ngơi thật tốt hơn mười ngày, thân thể sẽ từ từ khôi phục.

- Trẫm biết tình hình của mình. Lần này không được rồi, đi mau, mau truyền Tương Vương đến đây.

- Vi thần tuân chỉ. Sẽ cho người đi truyền Tương Vương đến.

Trương Dịch Chi trao đổi ánh mắt với Trương Xương Tông. Hai người đứng dậy ra khỏi phòng, nói với cung nữ:

- Thánh Thượng cần nghỉ ngơi điều dưỡng, cho Thánh Thượng uống thuốc nước, mau đi.

Hai ả cung nữ vội vàng tiến vào phòng hầu hạ Võ Tắc Thiên. Võ Tắc Thiên uống vào vài ngụm thuốc nước, thêm thiếp ngủ đi. Nhị Trương lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, đi đến tỉnh thất. Trương Xương Tông hung ác nói:

- Chúng ta tương kế tựu kế. Truyền Lý Đán tiến cung rồi tiêu diệt y.

Trương Dịch Chi có tâm nhân hơn một chút. Y cười lạnh một tiếng:

- Nếu chẳng may y không chịu tiến cung, chúng ta phải làm thế nào?

- Vậy huynh nói nên làm thế nào?

Trương Dịch Chi đảo mắt:

- Không bằng tiến hành cùng lúc, trước tiên gọi y vào cung, nếu y không chịu vào cung liền phong y làm Tịnh Châu mục, đuổi y ra ngoài đó. Đợi đến khi chúng ta thành lập quân đội mới, nếu y dám tạo phản, ta liền phái đại quân tiêu diệt y.

Trương Xương Tông gật gù đầu. Trục xuất Lý Đán ra bên ngoài cũng là một biện pháp.

- Được rồi, chúng ta lập tức thảo chiếu thư.

Thiên Kỵ doanh là chi quân đội sắc bén nhất thần đô Lạc Dương, thậm chí là trên cả Đại Đường, có hai vạn năm nghìn kỵ binh, phân bố ba nơi Lạc Dương, Trường An và Thái Nguyên. Trong đó Lạc Dương có mười lăm ngàn người. Quân doanh của nó cũng là tòa nhà lớn nhất trong cấm quân, nằm trong thần đô Tây Uyển, ước tính khoảng một ngàn mẫu.

Tối hôm qua Lý Trân đưa cả nhà đi Trường An, cũng hạ lệnh Thiên kỵ doanh Trường An phía sau nghiêm mật hộ vệ. Bản thân hắn cũng không có quay về phủ, mà trực tiếp ở trong quân doanh, nắm giữ đại quyền quân đội.

Trời vừa sáng, ngự y Diêu Hi ngự trang bộ dáng thành hoạn quan, dưới sự bảo vệ của vài tên thị vệ chạy tới cửa Thiên Kỵ doanh hô lớn:

- Ta có việc gấp cần gặp tướng quân các người, mau thay ta thông báo.

Cũng vừa may hôm nay trực là đại tướng Tửu Chí. Y trên tường doanh trại nhìn thấy Diêu Hi, vội vàng chạy xuống:

- Tiểu Tể, người sao lại tới đây?

Diêu Hi vội la lên:

- Có đại sự phát sinh, ta phải gặp Lý đại ca.

Diêu Hi đương nhiên không có vấn đề. Nhưng Tửu Chí nhìn thoáng qua vài tên Thiên Ngưu Vệ võ sĩ. Diêu Hi vội vàng nói:

- Máy người này đều từng là bệnh nhân của ta. Ta đã cứu mạng bọn hắn nên bọn hắn giúp ta trốn đi. Nhưng bọn hắn không thể trở về nữa. Trở về chắc chắn chết không thể nghi ngờ.

- Được rồi, các người đi theo ta.

Tửu Chí dẫn mấy người đi vào đại doanh. Để cho thuộc hạ đi tiếp đón mấy tên thị vệ, y dẫn Diêu Hi vội vàng chạy tới đại tướng trong quân.

Lý Trân lúc này đang ở trong đại tướng viết thư cho tướng quân Thiên kỵ doanh ở Thái Nguyên. Tửu Chí đứng ở cửa tướng bẩm báo:

- Tướng quân, Diêu Hi có việc gấp bẩm báo.

- Vào đi.

Lý Trân để bút xuống. Hắn biết Diêu Hi tới, trong cung đương nhiên có chuyện lớn xảy ra.

Diêu Hi đi vào trướng liền kích động nói:

- Lý đại ca, Thánh Thượng hôn mê, bệnh tình nguy cấp.

- Người đừng vội, ta biết tình hình của bà không tốt. Ngồi xuống nói.

Diêu Hi ngồi xuống, uống một hớp nước, lúc này mới nói:

- Nửa đêm tối hôm qua, Thánh Thượng bỗng nhiên phát bệnh, không thể hô hấp. Ta cùng vài ngự y cấp cứu tới canh năm mới có chút ổn định lại. Nhưng người đã rơi vào trạng thái hôn mê.

- Ta nghe nói bà có uống một loại thuốc kích tình tên là bí hỉ hoàn.

Diêu Hi thở dài:

- Đó là một loại độc dược mãn tính. Sau khi uống sẽ làm cho người ta sinh ra ảo giác, cả người đều chìm trong trạng thái phấn khởi. Thánh Thượng hết lần này tới lần khác ham muốn mạnh mẽ. Liều dùng càng lúc càng nhiều, cuối cùng gây nên cơ sự như hôm nay.

- Các người không khuyên giải bà sao?

Diêu Hi lắc đầu:

- Ai cũng khuyên không được. Thứ này rất dễ nghiện, căn bản không thể dừng. Do vậy một năm qua, trạng thái tinh thần của bà càng ngày càng kém.

- Hồ tể Tuệ Phạm kia ta đã bắt được. Lão nói Thánh Thượng chỉ có thể sống mười ngày, là như vậy phải không?

Diêu Hi gật đầu:

- Đêm qua mấy người ngự y chúng ta lén trao đổi với nhau. Cách nghĩ của mọi người không khác biệt lắm. Thánh Thượng đã như dầu hết đèn tắt, có thể sống mười ngày đã là rất may mắn rồi.

Diêu Hi thở dài:

- Trương thị huynh đệ so với người khác còn rõ ràng hơn. Bởi vì tối hôm qua mười mấy ngự y đều bị bắt lại, ta may mắn được mấy tên thị vệ trợ giúp mới thoát ra được.

Vừa dứt lời, bên ngoài đại trướng có thị vệ bẩm báo:

- Đại tướng quân, Thánh Thượng cho người tuyên chỉ, lệnh người lập tức tiến cung.

Lý Trân mỉm cười, tới thật là trùng hợp. Hắn ngoắc tay kêu một gã thân binh tiến lên phía trước:

- Mang vài huynh đệ đi thăm dò bốn phía một chút, xem xem có phục binh hay không.

Thân binh nhanh chóng bước đi. Lý Trân cười vỗ vỗ bả vai Diêu Hi:

- Ta còn đang lo lắng không biết làm thế nào cứu người. Người tự mình tới đây là quá tốt rồi. Cũng may người mang đến tin tức, ta mới biết nên làm như thế nào.

Một đội Võ Lâm Quân thị vệ hơn trăm người đi tới trước cửa Thiên Kỳ doanh, còn cách khoảng trăm bước, một loạt tiến xa xa liền phóng tới, có người hô to:

- Không cho phép tới gần quân doanh.

Hoạn quan thị vệ hô lớn:

- Chúng ta có chiếu thư của bệ hạ đưa cho đại tướng quân.

Một lát sau, từ trong quân doanh chạy ra vài trăm kỵ binh, mỗi người tay cầm trường mâu, đằng đằng sát khí xông đến, bao vây trăm tên thị vệ, tướng lĩnh dẫn đầu chính là Tửu Chí. Y hét lớn một tiếng:

- Quân đội không cho tiến vào doanh trại.

Hoạn quan bắt đặc dĩ, đành tiến lên giơ cao chiếu thư nói:

- Đây là ý chỉ của Thánh Thượng, mời đại tướng quân ra tiếp chỉ.

- Đại tướng quân ở bên trong quân doanh. Người tự mình vào đi.

Giáo Úy hộ vệ hoạn quan tiến lên giận dữ:

- Dám làm chậm trễ thánh chỉ, đây chính là tội khi quân.

Tửu Chí xông lên rút roi, oán giận nói:

- Con mẹ nhà người thả rắm thối. Nơi đây là quân doanh của Thiên kỵ doanh, không tới lượt người lên tiếng.

Trong rừng cây rậm rạp ở ngoài hai trăm bước, Võ Lâm Quân đại tướng quân Võ Du Nghi thống lĩnh hơn ngàn binh lính tinh nhuệ mai phục tại nơi này. Chỉ cần Lý Trân rời khỏi quân doanh, bọn họ sẽ không chút do dự xông lên chém giết hắn. Nhưng dường như tình hình có chút không ổn, Lý Trân không chịu ra khỏi quân doanh.

Tên hoạn quan bắt đặc dĩ, chỉ đành nháy mắt với tên Giáo Úy, tự mình đi vào quân doanh. Vào đến trước đại tướng trung quân, hoạn quan không ngờ phát hiện thấy bên cạnh đỉnh đại tướng có khoảng chừng mấy trăm binh lính gác, còn có hàng rào giới nghiêm, phòng vệ có phải là quá nghiêm ngặt hay không?

Trong lúc gã đang thấy kỳ quái, Lý Trân đã khoanh tay từ giữa đại tướng trung quân đi ra:

- Thì ra là Triệu công công, Thánh Thượng cần ta làm việc gì?

Hoạn quan thấy Lý Trân không có ý tứ bày hương án tiếp chỉ, chỉ đành đem chiếu thư đưa cho hắn:

- Đại tướng quân tự mình xem đi.

Lý Trân cũng không tiếp, như cũ lạnh băng băng nói:

- Người cứ việc nói thẳng đi, có phải Thánh Thượng muốn ta tiến cung?

- Đúng vậy, Thánh Thượng có chuyện quan trọng mời đại tướng quân vào cung.

Lý Trân cười lạnh không ngớt:

- Thánh Thượng không phải bị bệnh sao? Miễn triệu năm ngày, làm sao có sức lực tuyên ta đi yết kiến, người đùa sai rồi đó.

Hoạn quan thấp giọng nói:

- Thánh Thượng tuyên đại tướng quân tiến cung là có hậu sự cần phó thác.

Lý Trân lập tức cười ha hả:

- Nếu thật sự là như vậy, Trương thị huynh đệ làm sao sẽ cho phép người đi ra ngoài?

Lý Trân vừa thu lại tiếng cười, lạnh lùng nói tiếp:

- Đi nói cho Võ Du Nghi, đừng cho rằng y tránh trong rừng cây là ta không biết. Ta không muốn cùng y chém giết lẫn nhau, nếu không một người trong bọn chúng cũng không sống nổi, kêu bọn chúng rút đi.

Hoạn quan sợ tới mức lui về sau hai bước, xoay người liền chạy. Binh lính cũng không ngăn trở gã, mặc cho gã chạy ra khỏi đại doanh. Lúc này trưởng sử Dương Chí ở một bên thấp giọng hỏi:

- Tướng quân vì sao không trực tiếp tiêu diệt Võ Du Nghi?

Lý Trân lắc đầu:

- Bây giờ chưa phải lúc, để đầu y lưu lại thêm vài ngày.

Hoạn quan chạy ra khỏi đại doanh, hô to với binh lính bên ngoài:

- Đi mau, hần biết cả rồi.

Giáo Úy cũng sợ tới mức mặt như màu đất, xoay người chạy tới rừng cây bên này. Võ Du Nghi tiến lên quát lớn:

- Có chuyện gì thế này?

Hoạn quan thở không ra hơi nói:

- Hần không chịu tiếp chỉ. Hần biết tướng quân mai phục trong rừng cây. Nếu không cho quân lui xuống, hần sẽ xuất binh tiêu diệt tướng quân.

Võ Du Nghi biến sắc, cắn răng nói:

- Hay cho một tên Thiên Kỵ doanh đại tướng quân, chúng ta đi.

Hần vung tay, ra lệnh cho thủ hạ nhanh chóng rút lui khỏi rừng cây, đi về phía hoàng cung.

406. Chương 404: Trung Hiếu Khó Vẹn Toàn

Phủ Tương Vương, một đạo quân đội hai ngàn người do Hữu vệ đại tướng quân Lý Đa Tộ thống lĩnh nghiêm mật hộ vệ phủ Tương Vương. Tình thế không ổn tất cả mọi người đều cảm nhận được. Lý Đán cũng vô cùng lo lắng, là con trai, nhưng ông ta càng lo lắng cho tình hình mẫu thân ở trong cung hơn.

Ngày mới vừa rồi, hoạn quan trong cung tới truyền thánh chỉ, nói Thánh Thượng bệnh nặng, vô cùng nhớ ông ta, hy vọng ông ta có thể đi vào cung thăm hỏi. Lý Đán đi qua lại hành lang, lòng như lửa đốt. Lúc này, tam tử Lý long Cơ nói:

- Phụ thân, đây đương nhiên là quỷ kế của Nhị Trương lừa gạt phụ thân tiến cung. Nếu phụ thân tiến cung nhất định sẽ bị bọn họ hãm hại.

Lý Đán khoanh tay, thở dài nói:

- Phận làm con, sao có thể ngồi nhìn mẫu thân của mình bệnh nặng mà không hỏi thăm. Vì trốn tránh tai họa mà làm chuyện bất hiếu thì cho dù có đẳng cơ đại vị vẫn bị người thiên hạ chê cười. Ta phải tiến cung thăm mẫu thân.

Lý Long Cơ khẩn trương:

- Phụ thân sao có thể cổ hủ như thế!

- Câm mồm.

Lý Đán nổi giận quay đầu mắng:

- Lúc mẫu thân con bị Vi Đoàn Nhi làm hại, con không phải cũng muốn chạy vào trong cung cứu mẫu thân con như vậy sao? Lúc đó con sao không suy xét nguy hiểm? Sinh mệnh là cha mẹ ban cho, mắt thấy mẫu thân bệnh tình trầm trọng, có thể đây là lần cuối cùng gặp mặt, sao con dám nói ta cổ hủ?

Lý Long Cơ sợ tới mức không dám lên tiếng. Lúc này, Lý Thành Khi tiến lên trước nói:

- Không bằng hài nhi thay phụ thân tiến cung thăm tổ mẫu. Nếu như trong cung không có vấn đề gì, hài nhi lại để phụ thân tiến cung thăm hỏi.

Lý Đán nghĩ nghĩ một lúc, cũng chỉ có thể như vậy. Ông liền dặn dò nhi tử:

- Ta mời Lý tướng quân cho người hộ vệ con tiến cung. Con phải lưu ý, nếu phát hiện có tình huống không đúng, có thể lập tức rút lui.

- Hải nhi hiểu, xin phụ thân yên tâm.

Lý Thành Khí thay đổi y phục, mặc áo giáp bên trong. Dưới sự bảo hộ của hơn trăm sĩ binh hộ vệ, ngồi xe ngựa tiến vào hoàng cung.

Lý Thành Khí không gặp bất kỳ cản trở nào, thuận lợi tiến cung. Nhưng tùy tùng của y cũng từ từ giảm bớt. Đây là cung quy, không có người nào dám mang hơn trăm người tiến vào Thái Sơ cung. Đó chính là tội lớn phản nghịch. Khi Lý Thành Khí tiến vào Trường Sinh điện, tùy tùng của y chỉ còn lại có hai người.

Võ Ý Tông tiến hên cản y:

- Đứng lại!

Lý Thành Khí chấp tay, không chút hoang mang nói:

- Ta tới thăm hoàng tổ mẫu. Võ tướng quân vì sao ngăn cản ta?

Võ Ý Tông lạnh lùng nói:

- Ý chỉ của Thánh Thượng là muốn Tương Vương điện hạ yết kiến, không cho người đến. Người trở về để phụ thân của người đến gặp.

Lý Thành Khí giận dữ:

- Võ Ý Tông, người chớ khinh người quá đáng.

Đúng lúc này, một gã tiểu hoạn quan từ trong cung chạy ra, xa xa hô to:

- Bệ hạ tuyên Thọ Xuân Vương điện hạ tiến kiến.

Lý Thành Khí hưng hăng trừng mắt nhìn Võ Ý Tông, bước nhanh vào trong điện. Võ Ý Tông bắt đắc dĩ, đành ngăn lại hai gã tùy tùng, không cho phép bọn họ tiến vào.

Lý Thành Khí đến thật sự làm rối loạn kế hoạch của huynh đệ Trương Thị. Mới vừa rồi, Trương Dịch Chi thay đổi chủ ý, nếu Lý Thành Khí đến đây, không thể để cho y rời đi. Nhốt y trong cung, bức Lý Đán rời kinh.

Lý Thành Khí bước nhanh đi vào Trường Sinh Điện. Lúc này, Trương Dịch Chi mang theo mười mấy tên hoạn quan vây quanh y. Lý Thành Khí lạnh lùng nói:

- Ta muốn đi gặp hoàng tổ mẫu. Mau tránh ra cho ta.

- Thánh Thượng vừa mới ngủ, ai cũng không thể quấy nhiễu ngài. Điện hạ trước tiên đi đến Thiên điện chờ. Khi nào Thánh Thượng thức dậy sẽ tự nhiên để cho người đi tiến kiến.

Lý Thành Khí thấy hoạn quan xung quanh như có hành động. Y xoay người chạy, Trương Dịch Chi hô to:

- Bắt lấy hắn.

Mười mấy tên hoạn quan cùng lúc tiến lên ấn ngã Lý Thành Khí xuống đất. Lý Thành Khí chửi ầm lên. Trương Dịch Chi hừ lạnh một tiếng:

- Dẫn hắn đi xuống khóa lại.

Bọn hoạn quan đẩy Lý Thành Khí đi. Lúc này, Trương Xương Tông đi lên trước nói:

- Xem ra Lý Đán đã có chuẩn bị. Bước tiếp theo còn muốn đuổi lão ta ra khỏi kinh sao?

Trương Dịch Chi lạnh lùng nói:

- Con của lão trong tay ta. Ta sẽ nói rõ cho lão biết. Hoặc là nhi tử lão chết, hoặc là lão cút khỏi kinh thành cho ta.

Trong hành lang, Lý Đán khoanh tay đi qua lại. Lo lắng chờ đợi tin tức của nhi tử. Tuy rằng ông nóng lòng đi thăm hỏi bệnh tình mẫu thân nhưng nhi tử cũng là máu thịt của ông. Ông ta cũng không mong con mình gặp chuyện không may.

Lý Long Cơ đứng ở một bên, không dám nói thêm điều gì. Nhưng trong lòng gã ít nhiều cũng có một tia bất mãn đối với phụ thân. Do dự không quyết, quá mức trọng tình, tính cách này làm sao có thể đoạt vị đăng cơ? Cha biết rất rõ huynh đệ Trương Thị nắm giữ hoàng cung còn muốn đi thăm mẫu thân. Đây không phải là chịu chết sao?

Trong lòng Lý Long Cơ than vãn. Tình thế đã nghiêm trọng đến nước này rồi, phụ thân vẫn không thể phát động chính biến. Gã rút cuộc không kìm nổi nói:

- Xin phép phụ thân cho hài nhi đi tìm Lý Trân, không thể do dự nữa rồi.

Lý Đán quay đầu lại, trừng mắt nhìn gã:

- Con tìm Lý Trân làm gì, chẳng lẽ con muốn phát động chính biến?

- Vâng!

Lý Long Cơ cắn răng nói:

- Càng kéo dài về sau, càng bất lợi cho chúng ta.

- Con nghĩ sự việc quá đơn giản rồi.

Lý Đán khắc chế lửa giận trong lòng, nói với nhi tử:

- Con cho rằng trong lòng ta không nóng vội sao? Bây giờ không rõ tình huống hoàng tổ mẫu của con như thế nào. Nếu bà ấy thần trí tỉnh táo chỉ là cảm bệnh nhẹ. Con phát động chính biến có biết hậu quả nghiêm trọng thế nào không? Bà chỉ cần đứng ra, binh lính sẽ lập tức phản chiến. Con cho người khác đều là đồ ngốc, Võ Tam Tư tại sao không phát động chính biến? Hoàng cô con sao không phát động chính biến? Ai cũng không muốn là người đầu tiên xuất đầu. Xuất đầu đầu tiên là phản nghịch, phía sau là cứu giá. Con hiểu hay không?

- Nhưng phụ thân có thể dùng danh nghĩa Thanh Quân Trắc tiêu diệt Nhị Trương, nghênh đón hoàng tổ mẫu đăng vị một lần nữa. Khi đó phụ thân nắm quyền, Hoàng tổ mẫu cũng chỉ có thể đem ngôi vị Hoàng đế giao cho phụ thân.

- Suy nghĩ của con mặc dù là tốt nhưng có có bất cứ chuẩn bị nào. Không có liên hệ với đại thần, không phối hợp hợp tác cùng hoàng thất. Chúng ta cũng không có cái gì gọi là quân đội. Chỉ có thể hoàn toàn dựa vào Lý Trân. Con có biết thân phận thật sự của Lý Trân là gì không?

Lý Đán thở dài:

- Hẳn thật ra cũng là hoàng tộc. Nếu hắn cầm giữ binh tự lập, người đầu tiên hắn muốn giết là chúng ta. Lại nói, hắn chưa bao giờ đáp ứng trung thành với chúng ta, người hắn ủng hộ có lẽ là hoàng cô con.

Lý Long Cơ ngạc nhiên. Gã vạn lần không ngờ thân phận thật của Lý Trân còn có bí mật che giấu phía sau. Lý Đán lắc đầu nói tiếp:

- Bây giờ chúng ta chỉ có thể chờ đợi. Đợi tình thế thay đổi. Chúng ta mới có thể quyết định nên làm gì.

Lý Long Cơ ngẫm nghĩ, cuối đầu. Đánh mất tiên cơ, về sau càng ngày sẽ càng bị động.

Lúc này, một gã thị vệ ở đường hạ bẩm báo:

- Điện hạ, thánh chỉ đến.

Lý Đán cuống quýt ra lệnh:

- Mau sắp xếp hương án tiếp chỉ.

Trước đại sảnh bày bàn hương án, Lý Đán quỳ gối trước hương án. Đại hoạn quan Hạ Trung mở ra ý chỉ, cao giọng nói:

- Tương Vương Lý Đán mấy năm qua sống cô độc nơi u phủ nhưng ôn thuận, hiền lương ngoan ngoãn, trung hiếu đúng mực, trầm vô cùng vui mừng, đặc biệt phong làm Tịnh Châu mục, Lưu thủ Thái Nguyên, kiêm Phiêu Kỵ đại tướng quân, tước khắc lên đường, không cần tiến cung tạ ơn. Khâm thủ!

Lý Đán tâm đã nguội lạnh một nửa, trong lúc quan trọng đây mình tới Tịnh Châu, đây không phải là tước đi cơ hội làm Hoàng đế của mình sao. Y dập đầu lạy ba cái:

- Vi thần tuân chỉ!

Hạ Trung thu lại thánh chỉ, giao cho Lý Đán cười nói:

- Trương Thần Vọng đã vào kinh, Thái Nguyên không có người trấn thủ, Thánh thượng hi vọng điện hạ lập tức xuất phát, đừng đợi đến ngày mai.

Lý Đán tiếp nhận thánh chỉ hỏi:

- Mẫu thân của ta tình hình thế nào rồi?

Hạ Trung thấp giọng nói:

- Thánh thượng đã mấy chục tuổi, tình trạng sức khỏe không tốt lắm, không thể xuống giường đi lại, tinh thần không còn tốt. Bà đều ngồi trên giường hạ chỉ.

Trong lòng Lý Đán hồ nghi, y lại hỏi:

- Con ta Thành Khí tiến cung, Hạ tổng quản đã từng gặp chưa?

Hạ Trung nói lời sâu sắc:

- Thọ Xuân vương điện hạ đúng là ở trong cung, tuy nhiên Trương tướng quân hy vọng y ở trong cung sống thêm mấy ngày, nếu đêm nay điện hạ rời kinh ngay, có lẽ phụ tử các người còn có ngày gặp lại.

Lý Long Cơ bên cạnh giận dữ, tiến lên tóm lấy vạt áo của Hạ Trung, quát:

- Các người muốn làm gì đại ca ta?

- Tam lang, không được vô lễ!

Lý Đán giận dữ mắng mỗ một tiếng, quát Lý Long Cơ xong, chấp tay nói với Hạ Trung:

- Mời chuyển cáo tới Trương tướng quân, giờ ta lập tức xuất phát rời kinh. Nếu Trương thị muốn chết già, bảo hộ trong vòng ba ngày thả con ta ra, nếu không Lý Đán ta tuyệt đối sẽ không tha cho Trương gia.

Hạ Trung cười gượng hai tiếng, vội vàng xám xịt rời khỏi Tương Vương phủ quay về cung. Lý Long Cơ vội la lên:

- Sao phụ thân tin tưởng lời nói của hắn. Đây là thánh chỉ giả, căn bản không phải là ý của Hoàng tổ mẫu. Hoàng tổ mẫu hiện tại đang bệnh tình nguy kịch.

- Đủ rồi!

Lý Đán quát con trai, lạnh lùng nói:

- Trong lòng ta hiểu rõ hơn con. Cũng được, để bọn họ lập Võ thị, ta khởi binh ở Thái Nguyên, kêu gọi người trong thiên hạ hưởng ứng phục hưng Lý Đường!

Ông lấy từ trong người ra kim tiễn binh phù, đưa cho Lý Long Cơ:

- Con nhanh chóng đến các nơi sơn trang Hà Nội, triệu tập một vạn quân đội do ta huấn luyện, tới Thái Nguyên hội hợp với ta.

- Nhưng đại ca thì sao?

Lý Đán cười lạnh một tiếng:

- Xem chúng có dám động đến một sợi tóc của con ta không!

- Vậy con lập tức xuất phát!

Long Cơ tiếp nhận binh phù, dẫn dắt hơn trăm người rời khỏi Lạc Dương, nhanh chóng đi Hà Bắc.

Lý Đán lập tức đơn giản thu thập hành trang, mang theo vợ con, dưới sự bảo vệ của Đại tướng quân Lý Đa Tộ và hơn một ngàn binh sĩ tiến về Thái Nguyên. Mới ra khỏi thành Lạc Dương, đã thấy phía tây chạy tới hơn năm trăm kỵ binh. Bụi đất tung bay, trong chốc lát kỵ binh đã tới gần, người cầm đầu đúng là tâm phúc của Lý Trần Trung Lang Tướng Tửu Chí.

Tửu Chí ở trên ngựa ôm quyền nói:

- Tham kiến Tương Vương điện hạ!

Lý Đán cười khỏ một tiếng nói:

- Tình thế biến hóa quá nhanh, không kịp báo cho Đại tướng quân các người biết. Mong hẩn thấu hiểu.

Tửu Chí tiến lên thấp giọng nói:

- Trong cung tình thế không rõ, Đại tướng quân nói tạm thời không thể rời khỏi, hẩn bảo tỵ chức đưa một vật cho điện hạ!

Tửu Chí lấy ra lệnh tiễn và hổ phù, rồi nói với Lý Đán:

- Thái Nguyên có năm nghìn kỵ binh Thiên Kỵ doanh đóng quân, dựa vào lệnh tiễn và hổ phù này là có thể điều động. Xin điện hạ cầm lấy.

Lý Đán mừng rỡ trong lòng, có năm nghìn kỵ binh, ông ta không cần lo lắng nữa. Trong lòng ông cảm kích sự ủng hộ của Lý Trần, kích ủng hộ của Lý Trần, tiếp nhận lệnh tiễn và hổ phù, nói với Tửu Chí:

- Xin Tửu tướng quân chuyển lời tới Đại tướng quân các người, đại ân của hẩn, Lý Đán khắc trong tâm khảm.

Tửu Chí lui xuống, rồi ra lệnh cho năm trăm kỵ binh:

- Các người hộ vệ Tương Vương điện hạ đi Thái Nguyên, hết thấy nghe Tương Vương điện hạ chỉ huy, không được sai sót!

Năm trăm người cùng hô:

- Tuân lệnh!

Khí thế đồ sộ.

Lý Đán gật gật đầu, tuy rằng Lý Trần chưa bao giờ đáp ứng nguyện trung thành với mình, nhưng bởi vậy có thể thấy được, hẩn vẫn là một người trọng tình trọng nghĩa. Lý Đán thật ra sợ nửa đường có người động thủ với mình, giờ có thêm năm trăm kỵ binh hộ vệ, ông đã không còn lo lắng nữa.

Trong một khu rừng phía xa, Lý Trần cùng mấy trăm kỵ binh hộ vệ chăm chú nhìn đoàn xe của Lý Đán xuất phát, ánh mắt hẩn thâm thúy, rồi lại bình tĩnh như nước. Rất lâu sau, hẩn quay đầu ngựa chạy về đại doanh phía tây. Mấy trăm kỵ binh đi theo sau, không bao lâu đã biến mất bóng dáng.

407. Chương 405: Nội Chiến Võ Thị

Mấy ngày nay Tào Văn ở lại quý phủ của nhạc phụ Võ Tam Tư, gã cũng sở hữu một tòa nhà, ở nam thị cũng đầu tư mấy cửa hàng, ngày tháng trôi qua vô cùng đắc ý, nhưng nhạc phụ Võ Tam Tư của gã đã tâm bừa bừa, một lòng muốn đăng cơ làm đế vương, chuyện này nhất định đã khiến cuộc sống của Tào Văn không được vui vẻ.

Hoàng hôn buông xuống, Tào Văn mới trở về từ triều đình, còn chưa kịp gặp mặt thê tử, nhạc phụ Võ Tam Tư đã sai người gọi gã vào thư phòng. Thời tiết nóng bức, Tào Văn đổ mồ hôi đầy đầu đi vào thư phòng, chỉ thấy Võ Tam Tư gấp gáp như kiến bò trên chảo nóng, đi lại quanh phòng.

- Nhạc phụ đại nhân, xảy ra chuyện gì ạ?

Tào Văn vừa mới mở miệng, Võ Tam Tư đã sải bước tới, nắm lấy tay gã:

- Tình huống khẩn cấp, chuyện lớn không ổn rồi!

- Nhạc phụ đại nhân xin nói từ từ, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Võ Tam Tư khắc chế nỗi lo lắng trong lòng nói:

- Một khắc đồng hồ trước, Hạ Trung phái người tới đưa cho ta mảnh giấy, bệnh tình Thánh thượng trở nên nghiêm trọng, chỉ sợ trụ không được bao lâu nữa.

Tào Văn đương nhiên biết Thánh thượng bị bệnh nhẹ, qua năm ngày, lại thật không ngờ bệnh tình trở nên trầm trọng đến vậy. Gã âm thầm cả kinh:

- Tin tức xác thực chứ?

- Tin tức rất chuẩn xác, hơn nữa ta nghe nói xế chiều hôm nay Tương vương đã rời khỏi kinh thành, tới Thái Nguyên nhậm chức rồi.

Trong lòng Tào Văn vội chuyển, nếu cứ như vậy, người tranh đoạt ngôi vị Hoàng đế cũng chỉ có nhạc phụ và Thái Bình công chúa thôi, nhưng vì sao Trương Dịch Chi lại chậm chạp mãi không có tin tức vậy?

Gã suy nghĩ một chút nói:

- Trương Dịch Chi có phải đã theo phe Thái Bình công chúa hay không?

- Đây cũng chính là điều ta lo lắng.

Võ Tam Tư thở dài:

- Thánh thượng bệnh nặng, theo lý thì Trương Dịch Chi hẳn là phải lập tức nói cho ta biết, nhưng y thủy chung vẫn trầm mặc, thế này không giống dáng vẻ muốn hợp tác với ta. Hơn nữa ta nghe nói Trương Xương Tông và Thái Bình công chúa lui tới rất mật thiết, ta hoài nghi bọn họ đã lựa chọn Thái Bình công chúa.

Tào Văn cũng biết hai huynh đệ Trương thị là kẻ hai mang, vừa ủng hộ Thái Bình công chúa, cũng ủng hộ Võ Tam Tư, bọn họ lần nữa không tổ thái độ là để giữ chỗ đứng vào phút cuối cùng, đối với bọn họ khả năng phiêu lưu sẽ là nhỏ nhất, lại đem cái phiêu lưu ấy đẩy cho Võ Tam Tư và Thái Bình công chúa.

Tào Văn trầm tư chốc lát nói:

- Con nghĩ Trương thị cũng sẽ không theo phe Thái Bình công chúa nhanh như vậy, bọn họ nhất định sẽ đợi tới thời khắc cuối cùng mới tổ thái độ. Nếu nhạc phụ gửi gắm trên người bọn họ, vậy thì sẽ phạm vào sai lầm lớn, chúng ta nhất định phải dựa vào chính mình.

- Ta cũng nghĩ như vậy, quan trọng là chúng ta nên làm thế nào?

Tào Văn khoanh tay đi vài bước, chậm rãi nói:

- Hiện tại quân quyền là quan trọng nhất, trước mắt năm chi quân đội hộ vệ hoàng cung, Thiên kỵ doanh, Võ Lâm Quân, Thiên Ngưu Vệ, Giam Môn vệ và Nội vệ, trong đó Thiên kỵ doanh nằm trong tay Lý Trân, Đại tướng quân Võ Lâm Quân là Võ Du Nghi, Đại tướng quân Giam môn vệ là Võ Ý Tông, Tướng quân Nội vệ là Trương Lê, Đại tướng quân Thiên ngưu vệ trước mắt tạm thời bỏ trống, hai tướng quân là Võ Diên Cơ và Võ Sùng Huân, nhạc phụ cảm thấy chúng ta có thể kêu gọi sự ủng hộ từ chi quân đội nào?

Vấn đề này Võ Tam Tư không biết đã suy nghĩ bao nhiêu lần rồi, y cười khổ một tiếng nói:

- Sùng Huân là con ta, nó nhất định sẽ ủng hộ ta, Võ Diên Cơ là con trai của Võ Thừa Tự, ta biết y sẽ hận ta tận xương, nhưng bất kể nói thế nào, ta nhất định có thể có được sự ủng hộ của một nửa Thiên Ngưu Vệ.

Tào Văn khẽ lắc đầu:

- Hơn nữa Thiên Ngưu Vệ vẫn chưa đủ, con lo lắng Lý Trân sẽ ủng hộ Thái Bình công chúa, Thái Bình công chúa kia có được sự ủng hộ của Thiên kỵ doanh và Nội vệ, Thiên Ngưu Vệ căn bản không phải đối thủ của bọn họ. Nếu nhạc phụ muốn chiến thắng Thái Bình công chúa, nhất định phải lôi kéo Võ Ý Tông hoặc Võ

Du Nghi. Nếu hai người bọn họ đều đồng ý ủng hộ nhạc phụ, như vậy việc nhạc phụ đăng vị có thể nắm chắc rồi.

- Nhưng Lý Đán...

Tào Văn lắc đầu:

- Đó là việc lúc sau, sau khi giành quyền nắm giữ tiên cơ, lại quyết một trận tử chiến với Lý Đán, chỉ cần chúng ta có được ưu thế về binh lực, Lý Đán nhất định thất bại.

- Được rồi! Vậy làm thế nào mới có thể khiến Võ Du Nghi và Võ Ý Tông ủng hộ ta?

- Chính là cần đàm phán với bọn họ, dù sao cùng là Võ gia, tin rằng bọn họ cũng biết nếu Thái Bình công chúa đăng cơ, bọn họ sẽ có kết cục thế nào.

Võ Tam Tư rút cuộc khẽ gật đầu:

- Vậy con thay mặt ta đàm phán với bọn họ, có thể đồng ý hết thấy điều kiện.

Mặc dù cung đình và phủ Võ Tam Tư đã xảy ra rất nhiều dị động, nhưng trong phủ Thái Bình công chúa lại bình tĩnh một cách thần kỳ. Thái Bình công chúa dường như không liên quan gì đến chuyện này, nàng tựa như một con rắn, đang kiên nhẫn chờ đợi cơ hội.

Trong thư phòng, Thái Bình công chúa đang tiếp kiến một vị khách đặc biệt, trượng phu Võ Du Kỳ của nàng ngồi bên cạnh. Tuy rằng Võ Du Kỳ không quản chuyện gì, nhưng thân phận của y lại đại diện cho một phe phái khác trong gia tộc Võ thị.

Vị khách đặc biệt chính là con gái của Võ Tam Tư, Võ Phù Dung. Vốn dĩ nàng ta vô cùng oán hận Thái Bình công chúa, năm đó nàng ta làm Phó thống lĩnh Nội vệ, chỗ ngồi còn chưa ấm đã bị Thái Bình công chúa đuổi đi, nàng ta vẫn canh cánh trong lòng.

Có điều hôm nay Võ Phù Dung cũng phải biến thù thành bạn, hơn nữa nàng ta không chỉ đại diện cho mình, mà còn đại diện cho toàn bộ gia tộc của nàng ta, bao gồm huynh trưởng Võ Diên Cơ, Võ Diên Nghĩa, Võ Diên Thọ, Võ Diên Quang của nàng ta.

- Đại ca ta bằng lòng ủng hộ Công chúa điện hạ kế thừa sự nghiệp thống nhất đất nước, có điều chúng ta muốn biết, tương lai của chúng ta sẽ thế nào?

Võ Diên Cơ tỏ thái độ như vậy khiến Thái Bình công chúa vui sướng khác thường, nhưng nàng cũng chẳng bất ngờ gì. Võ Thừa Tự có thể nói là chết trong tay Võ Tam Tư, Võ Diên Cơ tuyệt sẽ không giúp đỡ kẻ thù giết cha, mà trượng phu của mình cùng phe với bọn họ, vậy Võ Diên Cơ ủng hộ mình là điều đương nhiên rồi.

Thái Bình công chúa cười nói:

- Tương lai của các người có thể sẽ rất sáng lạn, đầu tiên hết thấy gia tộc Võ thị đều thuộc về các người, tài sản và tính mạng của bọn họ tùy các người xử trí, tiếp theo ta sẽ phong lệnh huynh làm Thân vương, về phần người, ta sẽ ban thưởng tước vị Công chúa.

Võ Phù Dung trầm mặc chốc lát nói:

- Đại ca ta còn có một yêu cầu, hy vọng giao cả nhà Võ Tam Tư cho huynh ấy.

- Đó là đương nhiên. Ta vừa mới nói, Võ thị hết thấy đều do các người xử trí, trong đó bao gồm cả Võ Tam Tư.

- Nếu Công chúa có thành ý, chúng ta đây một lời đã định.

Thái Bình công chúa khẽ cười nói:

- Hiện giờ ta muốn biết, các người định làm gì?

Võ Phù Dung lấy ra một phong thư đưa cho nàng:

- Bên trong là kế hoạch chi tiết do đại ca ta viết, Công chúa điện hạ xem sẽ hiểu ngay.

Võ Phù Dung cáo từ đi rồi, Thái Bình công chúa khoanh tay đi đến trước cửa sổ, dừng ở ao sen bên ngoài cửa sổ, hoa sen mới nở, dường như mang ý nghĩa cuối cùng nàng cũng sẽ lên ngôi vị Hoàng đế.

Mặc dù Thái Bình công chúa đã bố trí hết thảy một cách chu đáo chặt chẽ, nhưng tấm lưới lớn nàng dệt nên còn có hai lỗ hổng rõ ràng.

Một là nàng không có được sự trung thành tuyệt đối của Lý Trân. Lý Trân chỉ đáp ứng trợ giúp nàng đối phó với gia tộc Võ thị, nhưng chưa đồng ý ủng hộ nàng đăng cơ làm Hoàng đế.

Thái Bình công chúa biết rất rõ Lý Trân còn giấu một quân cờ bí mật, đó chính là Lý Trọng Tuấn. Người khác không biết hướng đi của Lý Trọng Tuấn, nhưng nàng lại biết.

Lý Trọng Tuấn ở trong tay Lý Trân, một khi Lý Trân không chế được toàn cục, rất có thể hắn sẽ đẩy Lý Trọng Tuấn ra, ủng hộ Lý Trọng Tuấn đăng cơ.

Lỗ hổng còn lại chính là Trương Giản Chi. Cho tới bây giờ, Trương Giản Chi vẫn giữ im lặng, nhưng Trương Giản Chi là người ủng hộ đáng tin cậy của Lý Hiến.

Vậy thì Trương Giản Chi có thể về phe với Lý Trọng Tuấn và Lý Trân hay không, đây là điều Thái Bình công chúa lo lắng nhất.

Nhưng bất kể thế nào, Võ Tam Tư mới là kẻ thủ lớn hàng đầu của nàng. Trước khi quyết một trận với Võ Tam Tư, nàng tạm thời không muốn phát sinh nội chiến với Lý Trân. Một khi giải quyết xong Võ Tam Tư, để huynh đệ Trương thị đi đối phó với Lý Trân và Trương Giản Chi.

Màn đêm lại buông xuống, phủ trạch của Trương Giản Chi vẫn an tĩnh như thường, nhưng trong căn phòng bí mật ở hậu viện tòa phủ trạch, Trương Giản Chi đang cùng Diêu Sùng thương nghị đối sách trước mắt. Trong Chính sự đường, huynh đệ Trương thị và gia tộc Võ thị chiếm cứ ngũ tướng, Chính sự đường trên thực tế đã thất thủ, hai người họ khó có thể chống đỡ.

Nhưng bọn họ không chỉ đại diện cho bản thân, mà còn đại diện cho mấy trăm đại thần triều đình cùng vô số quan lại địa phương, thậm chí là bao bách tính trong cả thiên hạ. Trọng trách nặng nề đè trên vai hai người họ.

Mất thấy Thánh thượng bệnh tình trầm trọng, mà triều đình lại không có Thái tử, huynh đệ Trương thị soái quyền, ngoại thích Võ thị từng bước bức ép, quyền quý duy nhất hoàng tộc Lý thị có thể dựa vào lại là một nữ nhân đã tâm bưng bưng, khiến hai người họ cảm thấy bó tay, chẳng biết phải làm sao.

- Hôm qua ta đã tới Lư Lăng vương phủ rồi.

Trương Giản Chi thấp giọng nói:

- Vương phủ đã bị binh lính Thiên Ngưu Vệ hoàn toàn bao vây, bất cứ kẻ nào cũng không thể tiến vào. Ta không gặp được Lư Lăng vương điện hạ.

- Cho dù gặp được cũng có ích gì?

Diêu Sùng cười lạnh một tiếng nói:

- Ta sớm đã khuyên người, Lư Lăng vương đã mắc kẹt chuyện bên ngoài từ lâu, y sa vào Phật môn đã ba năm, quyền lực đều do Vi vương phi nắm giữ, cho dù y có lên ngôi cũng chỉ là bù nhìn thôi. Người quên năm đó Tiên đế và Thánh thượng bấy giờ đã lâm triều thế nào rồi sao?

- Suyt! Đừng nói lung tung.

Trương Giản Chi vội vàng ngăn y lại.

- Bây giờ còn có gì không thể nói, người biết ta cũng biết, mệnh của Thánh thượng không còn bao lâu nữa, vậy mà vào thời khắc mấu chốt này, Tương vương điện hạ lại bị điều đến Thái Nguyên, Thọ Xuân vương rơi vào tay bọn họ, bảo chúng ta phải làm thế nào đây?

Về mặt Trương Giản Chi hết sức phức tạp, sau một lúc lâu mới thấp giọng nói:

- Có lẽ chúng ta có thể ủng hộ Hưng Nghĩa quận vương.

Hưng Nghĩa quận vương chính là Lý Trọng Tuấn. Từ sau khi Vi thị bị ban chết, Lý Trọng Tuấn cũng không liên hệ với bên ngoài nữa. Có người nói Lý Trọng Tuấn và phụ thân cùng bị nhốt ở Lư Lăng Vương phủ, nhưng cũng có người nói, Lý Trọng Tuấn trốn ra ngoài, không rõ tung tích.

Nhưng Diêu Sùng dù sao cũng là tướng quốc, suy nghĩ nhạy bén cỡ nào chứ. Y lập tức nghe được ý tứ trong lời nói của Trương Giản Chi. Y nghiêm túc hỏi:

- Chẳng lẽ Hưng Nghĩa quận vương đang ở trong phủ của Trương tướng quốc sao?

Trương Giản Chi cười cười, vẫn không trả lời câu hỏi này. Y nhìn chăm chú vào Diêu Sùng nói:

- Hiện giờ ta và Lý tướng quân của Thiên kỵ doanh đã kết thành đồng minh, Nội vệ tướng quân Trương Lê cũng thể hiện rõ sẽ ủng hộ ta, còn cả hơn mười người Hoàn Ngạn Phạm, Vương Đồng Kiếu, Thôi Huyền Vĩ, Tiết Tư, Lý Trạ, Dương Nguyên Diễm, Kính Huy,... đều tỏ thái độ cùng tiến cùng lùi với ta, giúp đỡ xã tắc Đại Đường. Chẳng lẽ Diêu tướng quốc quyết định không đếm xỉa đến sao?

Diêu Sùng nghe nói ngay cả Hoàn Ngạn Phạm cũng đứng về phía Trương Giản Chi, trong lòng y vô cùng khiếp sợ, sau một lúc lâu mới hỏi:

- Hoàn Ngạn Phạm cũng ủng hộ Hưng Nghĩa quận vương sao?

Trương Giản Chi thở dài thườn thượt nói:

- Trước kia chúng ta luôn bị động thất bại, nguyên nhân chính là luôn bắn khoăn rớt cuộc là Lư Lăng vương lên ngôi hay Tương vương lên ngôi, kết quả lực lượng bị phân tán. Bây giờ chúng ta tạm thời không suy xét rớt cuộc ai sẽ trở thành Thiên tử của Đại Đường, lúc này mục tiêu của chúng ta là lật đổ Võ thị, giữ gìn giang sơn Lý Đường.

Trương Giản Chi lấy ra một bản Kết minh thư từ trong ngực, đặt trước mặt Diêu Sùng:

- Diêu tướng quốc đồng ý gia nhập chứ?

Diêu Sùng thấy người đứng đầu là Trương Giản Chi, người thứ hai là Lý Trân, y chậm rãi cầm bút lên, tay run rẩy, ký tên mình lên đó.

408. Chương 406: Tối Nay Có Mưa

Tào Văn cuối cùng cũng thuyết phục được Võ Ý Tông. Gã đại diện cho Võ Tam Tư hứa hẹn với Võ Ý Tông điều kiện mà y không thể từ chối, phong làm Lũng vương, kiêm Phiêu Kỵ đại tướng quân, cũng chia bảy châu bốn mươi ba huyện của Lũng Tây cho y làm đất phong, thành lập Lũng Quốc, con cháu đời đời không bị tước bỏ thuộc địa.

Làm Vệ đại tướng quân Giam Môn vệ, Võ Ý Tông nắm giữ mười ngàn thủ quân coi giữ cung thành, đã khống chế tất cả cổng chính của cung thành và Hoàng thành, cho nên y là nhân vật quan trọng được cung đình tranh đoạt. Tầm quan trọng của y, tới một mức độ nào đó còn vượt qua cả Đại tướng quân Lý Trân của Thiên kỵ doanh.

- Thời gian định lại là canh Một đêm mai, chúng ta sẽ từ cửa Trọng Quang tiến vào Đông cung, lại từ cửa Minh Đức của Đông cung tiến vào Thái Sơ cung, chỉ cần đến lúc đó Đại tướng quân mở cửa Minh Đức ra, ta đã có thể xưng người là Lũng vương điện hạ rồi.

Về mặt Võ Ý Tông nghiêm trọng, chậm rãi gật đầu:

- Vậy một lời đã định!

Tào Văn đứng dậy cáo từ, Võ Ý Tông đưa Tào Văn đến ngoài cổng cung thành, nhìn gã đi xa. Võ Ý Tông tâm sự nặng nề trở về quan phòng của mình. Vừa đi vào quan phòng lại bất ngờ phát hiện Trương Dịch Chi đang ngồi trong quan phòng của y, như cười như không nhìn y. Phía sau Trương Dịch Chi, tiểu trà đồng của Võ Ý Tông đang khúm núm đứng đó.

Võ Ý Tông sợ tới mức mềm nhũn lùi ra sau, bịch một cái quỳ gối bên chân Trương Dịch Chi. Trương Dịch Chi cười hì hì nói:

- Đại tướng quân bây giờ giỏi quá rồi nhỉ! Tiểu nhân nên xưng hô với ngài thế nào đây, Lũng vương điện hạ, đúng không! Lũng vương điện hạ, xin nhận của tiểu nhân một lạy.

Trương Dịch Chi cười thích thú thu tay lại, vỗ bàn một cái thật mạnh:

- Võ Ý Tông, gan chó nhà người cũng lớn lắm!

Võ Ý Tông sợ tới mức mắt hồn mất vía, cuống quýt dập đầu. Trương Dịch Chi hừ mạnh một tiếng:

- Nói đi! Võ Tam Tư phái người làm gì, kể thật cho ta biết, nếu không, xem ta làm thịt đầu chó nhà người như thế nào.

Ngày hôm sau là ngày nghỉ triều, nhưng gần như có một nửa đại thần đến thượng triều, cả triều đình lòng người bàng hoàng, cũng không ai biết sắp xảy ra chuyện gì? Cũng không ai biết tương lai tiền đồ của Đại Đường rồi sẽ ra sao?

Tương Vương bị giáng chức, Lư Lăng Vương sa vào Phật môn, rất nhiều người đều mang lòng bi quan, có lẽ Đại Đường đã không còn bao lâu nữa rồi.

Trương Giản Chi vẫn bình thường như trước, trời chưa sáng đã đi tới quan phòng của mình. Đường như hết thấy mọi chuyện sắp phát sinh trong triều đình đều không có liên quan gì đến y. Y vô cùng bình tĩnh xử lý đồng văn thư chồng chất như núi, điệp văn các châu các huyện trên dưới đưa tới, ngày nào cũng chất đầy trên bàn của y.

Đương nhiên cũng có quan viên tới đàm luận thời cuộc với y, ai cũng đều lo lắng. Giản Chi cũng chỉ cười, lại không đuổi người ta đi cũng không dùng cây bút trong tay. Mãi đến khi Thượng Quan Uyển Nhi phái thị nữ tâm phúc đưa tới cho y một tờ giấy nằm trong chiếc lọ bằng sáp được bịt kín, lúc này mới làm Trương Giản Chi thay đổi thái độ.

Y đóng cửa lại, khóa trái cửa, trở lại chỗ của mình lấy một con dao nhỏ mở lọ sáp ra, bên trong là một tờ giấy cực nhỏ được vo tròn nhét vào, y vội vàng mở tờ giấy ra, lập tức thay đổi sắc mặt.

Trương Giản Chi khoanh tay đi mấy bước trong phòng. Y ngồi xuống, lấy ra hơn mười tờ giấy nhỏ, trên mỗi tờ viết một câu nói: “Đêm có mưa, bắt đầu tránh đi.”

Trương Giản Chi ra khỏi phòng, gọi hai gã tâm phúc của y đến, đưa tờ giấy cho hai người bọn họ, dặn bọn họ mấy câu thật kĩ càng. Hai gã tùy tùng liên tục gật đầu, bọn họ tự ôm lấy chồng văn điệp đã được phê ỏn thỏa, đi các quan phòng của đại thần để phân phát.

Lúc xế chiều, Trương Giản Chi rời khỏi Hoàng thành, ra đến thành Lạc Dương nhưng y cũng không đi xa, mà dưới sự bảo vệ của hơn mười thị vệ tâm phúc, y cưỡi ngựa lách về phía Tây Uyển, từ ngoại môn Tây Uyển tiến vào Tây Uyển, chạy thẳng tới doanh trưởng Thiên kỵ doanh.

Đại tướng trung quân của Thiên kỵ doanh, nơi này là nơi ngày thường Đại tướng quân Lý Trân xử lý công vụ. Lúc này bốn phía đại tướng bố trí hơn một ngàn tên lính, mặc giáp đeo đao, đề phòng nghiêm khắc, không cho bất kì kẻ nào tới gần đại tướng.

Lúc này, Trương Giản Chi được Tửu Chí dẫn tới đại tướng trung quân, chõ giấy lát, một tên thân vệ đi ra nói:

- Trương tướng quốc mời vào.

Trương Giản Chi đi vào đại tướng, chỉ thấy trong đại tướng hơn mười quan viên phân ra hai hàng ngồi xuống, Đại tướng quân Lý Trân đầu đội kim khôi, thân mặc ngân giáp, thắt lưng đeo kiếm tướng quân, ngồi ở ghế đầu bên phải, dưới hắn là tướng quân Trương Lê, dưới nữa là Võ Lâm Quân tướng quân Lý Trạ, vị

trí đầu hàng bên trái trống không, hẳn là vị trí của Trương Giản Chi, phía dưới là Diêu Sùng và Hoàn Ngạn Phạm.

Mọi người sắc mặt nghiêm túc, không ai nói gì. Trương Giản Chi bước nhanh tới ngồi xuống chỗ của mình, y liếc qua chiếc ghế cao nhất ở chính giữa, vị trí chủ nhân còn chưa đến. Y thấp giọng hỏi Diêu Sùng:

- Còn ai chưa tới?

- Đã đến đủ cả rồi.

Lúc này, Lý Trân chậm rãi nói:

- Trương tướng quốc nói qua đi! Đêm nay sẽ có trận mưa gì?

Trương Giản Chi nhìn nhìn mọi người, cất cao giọng nói:

- Tin tức chính xác trong cung, đêm nay Võ Tam Tư suất quân vào cung, thời gian là canh Một, từ Trọng Quang môn tiến vào Đông cung, lại từ cửa Minh Đức tiến vào Thái Sơ cung. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, đêm nay Võ Tam Tư sẽ đăng cơ ở Thái Sơ cung.

Lúc này, trong góc đại trường bỗng nhiên có người hừ thật mạnh một tiếng, tất cả mọi người yên tĩnh lại, chỉ thấy trong trường một người đàn ông trung niên chừng năm mươi tuổi bước ra, mặc áo bào tím, eo thắt đai ngọc, dáng người bậc trung, ánh mắt trong suốt, dưới hàm có chòm râu đen dài một thước. Người này không ai khác, chính là Lư Lăng Vương Lý Hiển.

Tất cả mọi người đứng lên, khom người thi lễ:

- Tham kiến điện hạ!

Duy chỉ có Diêu Sùng ngơ ngác ngồi đó, trong mắt cực kỳ khiếp sợ và nghi hoặc, dường như bị thuật định thân vậy. Lý Hiển khoát tay:

- Các vị mời ngồi!

Lý Hiển nhìn nhìn Diêu Sùng, cười nói:

- Ta hoàn toàn lý giải được tâm trạng của Diêu tướng quốc, lúc trước những người khác nhìn thấy cô*, cũng giống như ngươi, thậm chí còn khiếp sợ hơn ngươi.

Sau một lúc lâu Diêu Sùng mới phản ứng được, hỏi:

- Điện hạ không phải đang bị giam lỏng trong phủ sao?

Lý Hiển khẽ mỉm cười:

- Đó chỉ là thể thân thôi, tất cả mọi người nghĩ cô cắt tóc thành tăng, cho nên cô tìm một tên hòa thượng thể thân, mấy ngày nay cô ở trong Bách Tước sơn trang của Đại tướng quân, cảm tạ Đại tướng quân đã chiếu cố chu toàn, còn đưa Trọng Tuấn tới cùng đoàn viên với cô.

Lý Trân hạ thấp người nói:

- Điện hạ không cần phải khách khí, đây là chuyện thân tử phải làm.

Lý Hiển lại nhìn Diêu Sùng:

- Diêu tướng quốc nếu muốn rời khỏi trường, giờ vẫn còn kịp.

Diêu Sùng khẽ lắc đầu, kiên định nói:

- Vi thần nguyện vì điện hạ vượt lửa qua sông, chết muôn lần cũng không chối từ!

Trong mắt Lý Hiển lóe lên tia tình cảm phức tạp:

- Qua nhiều năm như vậy, ta nhận nhìn hết thấy nỗi nhọc, đã trải qua không biết bao nhiêu thăng trầm và đả kích, chính là vì ngày hôm nay. Đêm nay chính là thời khắc chúng ta xây dựng lại Đại Đường, hãy để chư quân đang ngồi đây chứng kiến thời khắc lịch sử này!

Nơi dừng chân của Võ Lâm Quân ở trong thành Viên Bích phía bắc cung thành, đây cũng là kho của thành Lạc Dương, tồn trữ lượng lớn lương thực. Võ Lâm Quân ước chừng hai vạn người, nhân số nhiều nhất trong các đội quân, trang bị hoàn mỹ, huấn luyện có tổ chức, là lực lượng trung kiên bảo vệ xung quanh hoàng cung.

Trước mắt Đại tướng quân Võ Lâm Quân là Võ Du Nghi, bên dưới có bốn tướng quân Võ Diên Cơ, Võ Sùng Huân, Lý Trạ và Dương Nguyên Diễm. Tình thế phát triển đến ngày hôm nay, mặc dù Võ Du Nghi hợp với huynh đệ Trương thị, nhưng cũng không có nghĩa là huynh đệ Trương thị đã có thể khống chế Võ Lâm Quân.

Võ Lâm Quân trên thực tế đã bị các thế lực lớn chia cắt và khống chế. Trong bóng đêm, một tên giáo úy Võ Lâm Quân như một cơn gió chạy đến trước quan phòng của Võ Du Nghi, quỳ một gối, kích động bẩm báo:

- Khởi bẩm Đại tướng quân, Lý Trạ đã bị bắt!

Võ Du Nghi đang tâm phiền ý loạn chờ đợi mệnh lệnh của Nhị Trương, không ngờ lại nghe được tin này. Gã lập tức vừa mừng vừa sợ, cao giọng, gấp gáp hỏi:

- Bây giờ người ở đâu?

- Hồi bẩm Đại tướng quân, ở trong phủ đệ của hần. Thừa dịp ban đêm hần hồi phủ, huynh đệ mai phục bên ngoài phủ đã bắt được.

Trong lòng Võ Du Nghi kích động vạn phần, gã biết bắt được Lý Trạ có ý nghĩa như thế nào. Chỉ cần gã đem đầu của Lý Trạ giao cho huynh đệ Trương thị, đời này vinh hoa phú quý gã hưởng không hết. Gã đang định đi báo cáo với Nhị Trương, nhưng vừa đi vài bước, gã dừng lại, ngẫm nghĩ một chút, lập tức ra lệnh:

- Tới phủ trạch của Lý Trạ!

Võ Du Nghi quyết định tạm thời không nói cho huynh đệ Trương thị, để tránh huynh đệ Trương thị bảo người khác giành lấy công lao này, gã nhất định phải nắm được nó trong tay. Mặc dù huynh đệ Trương thị lúc nào cũng dặn, bảo gã không được rời khỏi trú địa của Võ Lâm Quân, nhưng gã bị tin tức của Lý Trạ làm cho văng đầu óc, suất lĩnh trăm tên thân vệ tiến vào phủ trạch của Lý Trạ ở phường An Nhân.

Lúc này, tòa phủ trạch của Lý Trạ đã bị ba nghìn binh lính Võ Lâm Quân bao vây trong ngoài, do tướng quân Võ Lâm Quân Lý Trạ suất lĩnh. Thấy Võ Du Nghi đến, y vội vàng tiến lên chào:

- Tham kiến Đại tướng quân!

Võ Du Nghi xoay người xuống ngựa hỏi:

- Người đâu rồi?

- Trước mắt giam lỏng ở nội trạch, đợi Đại tướng quân đến xử lý.

- Tốt lắm!

Võ Du Nghi khen ngợi cười nói:

- Làm không tồi!

Lý Trạ không dùng Lý Trạ để tự mình lĩnh công, khiến Võ Du Nghi rất hài lòng. Gã cười nói:

- Đi thưởng thức phong thái của Lý đại tướng quân một chút nào!

Gã dẫn theo thủ hạ bước nhanh về phía nội trạch, Lý Trạ thấy con cá to đã sa lưới, liền lập tức đưa mắt ra hiệu với tướng lĩnh thủ hạ một cái. Tướng lĩnh thủ hạ hiểu ý, dẫn theo hơn ngàn binh lính Võ Lâm Quân đánh vào nội trạch, nội trạch truyền đến tiếng kêu thảm thiết, không bao lâu sau liền an tĩnh lại.

Lý Trạ mang theo một cái đầu người đi ra, giơ cao lên hô lớn:

- Võ Du Nghi giúp kẻ xấu làm điều ác, chết không hết tội, tướng sĩ ba quân theo ta vào cung trừ gian!

Mấy ngàn binh lính Võ Lâm Quân vung tay hô to:

- Giết Nhị Trương!

Mặc dù trong phủ trạch của Lý Trân đã xảy ra biến cố đầu tiên, nhưng hoàng cung vẫn hoàn toàn yên ắng như trước, dường như chưa phát sinh chuyện gì cả. Vẫn như trước ở trú địa của Võ Lâm Quân trong thành Viên Bích, Võ Diên Cơ và Dương Nguyên Diễm suất lĩnh một ngàn năm trăm binh lính lặng lẽ bao vây quan phòng của Võ Sùng Huấn, bọn họ đang kiên nhẫn chờ đợi biến cố phát sinh trong quan phòng.

Võ Diên Cơ là trưởng tử của Võ Thừa Tự, trong lần đấu tranh quyền lực kịch liệt này, bọn họ lôi kéo tiêu điểm của các phái, mặc dù Võ Phù Dung đại diện cho gia tộc của họ đạt thành hiệp nghị với Thái Bình công chúa, dường như đã theo phe Thái Bình công chúa, nhưng Thái Bình công chúa lại không biết chuyện đã phát sinh nhiều năm trước, chính là Lý Trân đã từng cứu Võ Thừa Tự một mạng.

- Dương tướng quân, ngài quả thật có thể khẳng định Lư Lăng vương diện hạ đang ở đại doanh của Thiên kỵ doanh?

Võ Diên Cơ trầm giọng hỏi.

Dương Nguyên Diễm khẽ mỉm cười:

- Tướng quân có thể không tin ta, nhưng hẳn ngài phải tin Lý đại tướng quân, là hắn đã hứa với ngài.

Võ Diên Cơ yên lặng gật đầu, đưa ra quyết định này cũng không dễ dàng, nhưng y vẫn khắc ghi lời trăng trối của phụ thân: “Nếu tương lai triều đình xảy ra chính biến, bọn họ sẽ lựa chọn đi theo Lý Trân.” Vậy là không chỉ phụ thân trước khi lâm chung cảm kích Lý Trân, đồng thời trước khi lâm chung phụ thân cũng hiểu, là trưởng tử, y phải gánh lấy vận mệnh của toàn bộ gia tộc.

409. Chương 407-1: Cái Chết Của Tam Tư (1)

Trong quan phòng, Võ Sùng Huấn đang lo lắng bất an đi qua đi lại. Canh một đêm nay, phụ thân sẽ phát động tấn công Thái Sơ cung, mà trước đó y nhất định phải chiếm được cửa nam Viên Bích, cắt đứt thông đạo quan trọng của Võ Lâm Quân và kỵ binh Thiên Kỵ Doanh Tây Uyển tiến vào cung thành.

Bây giờ chưa tới giờ, Võ Lâm Quân sẽ thay ca vào giờ Hợi, y cũng sẽ tiếp quản cửa nam Viên Bích vào lúc đó, còn cửa Huyền Vũ ở phía nam do người gác cổng Giam Môn Vệ nắm giữ.

Còn có nửa canh giờ, Võ Sùng Huấn căng thẳng đến mức tim cũng như nhảy ra ngoài. Lúc này, trà đồng của y bưng một chén trà nóng vào, đặt trà nóng xuống bên cạnh y, chậm rãi cúi đầu lui xuống. Hai chân trà đồng không ngừng run rẩy, nhưng Võ Sùng Huấn đang lo lắng đầy tâm sự, không chú ý tới chi tiết này.

Y chậm rãi bưng trà lên uống một ngụm, trong lòng yên tĩnh hơn một chút. Y lại uống mấy ngụm trà nữa, làm cho tâm trạng căng thẳng khôi phục lại bình tĩnh như thường. Đúng lúc này, trà đồng rút cuộc cũng không giấu nổi sự sợ hãi, quát to một tiếng, quay đầu chạy mất. Võ Sùng Huấn ngẩn ra, bước nhanh ra phía cửa, nhưng y vừa đi được hai bước, bỗng nhiên ôm chặt lấy ngực, từ từ ngồi xồm xuống. Y muốn hô to lên, nhưng lại không hô được thành tiếng, gơ tay muốn cầm lấy thanh kiếm trên tường, nhưng cuối cùng té trên mặt đất, cả người cuộn tròn lại.

Nhưng trà đồng hét to chạy trốn lại làm thân binh của Võ Sùng Huấn chú ý chạy tới. Hai tên lính vào phòng, thấy Võ Sùng Huấn ngã trên mặt đất, miệng sùi bọt mép, đã hấp hối. Đám thân binh sợ tới mức quát to lên:

- Người đâu! Người đâu! Tướng quân xảy ra chuyện rồi.

Võ Diên Cơ và Dương Nguyên Diễm mai phục bên ngoài nghe thấy tiếng quát, Võ Diên Cơ nhảy dựng lên, hét lệnh cho thủ hạ:

- Bao vây quan phòng, giết tất cả thân binh!

Dương Nguyên Diễm thì dẫn một ngàn binh lính cách ly quan phòng của Võ Sùng Huấn với đại doanh, để phòng đại doanh xảy ra hỗn loạn. Lúc này, Võ Diên Cơ dẫn năm trăm tên lính từ bốn phương tám hướng đánh tới, nháy mắt đã bao vây quan phòng của Võ Sùng Huấn. Mười tên thân binh chạy không kịp, toàn bộ bị giết chết.

Võ Diên Cơ chấp đao vọt vào phòng, thấy Võ Sùng Huấn ngã trên mặt đất, khóe miệng chảy máu đen. Y tiến lên sờ hơi thở của Võ Sùng Huấn, đã tắt thở rồi.

Võ Diên Cơ cười lạnh một tiếng:

- Người cũng có ngày hôm nay ư?

Y giơ tay chém xuống, chặt đầu Võ Sùng Huấn. Chỉ nghe bên ngoài truyền đến tiếng thét của Dương Nguyên Diễm:

- Ba quân nghe đây, Võ Tam Tư ý đồ tạo phản hành thích vua, Võ Lâm Quân bảo vệ xung quanh hoàng cung, nghe theo lệnh Thánh thượng, không được rối loạn. Ai gây loạn, chém!

Võ Sùng Huấn bị giết dù sao cũng chỉ gây xôn xao trong một phạm vi nhỏ, được Dương Nguyên Diễm vừa đám vừa xoa trấn an, lại dần dần bình tĩnh trở lại.

Rất nhanh, cửa Long Quang đi thông sang Tây Uyển bắt đầu mở. Lý Trân suất lĩnh mười ngàn kỵ binh trùng trùng điệp điệp tiến vào trong Viên Bích thành, Lữ Lăng Vương Lý Hiên cũng nằm trong đội ngũ hiện tại.

Lúc này, Võ Diên Cơ mới vội vàng tiến lên bái kiến Lý Hiên:

- Ty chúc Võ Diên Cơ tham kiến điện hạ!

Lý Hiên cười trấn an y:

- Võ tướng quân có thể nhìn rõ tình thế, lựa chọn ủng hộ Đại Đường, cô cảm thấy vui mừng sâu sắc. Hy vọng Võ tướng quân có thể khuyên bảo những người họ Võ còn lại đừng cương trước vực thẳm, cô sẽ cho gia tộc Võ thị một con đường sống.

Đây là lời hứa chính thức của Lý Hiên. Võ Diên Cơ mừng rỡ, vội vàng nói:

- Vi thần nguyện khuyên bảo Võ gia, toàn lực ủng hộ điện hạ đăng cơ.

Lý Hiên khẽ gật đầu, ánh mắt chuyển sang Lý Trân. Đêm nay Lý Trân mới là người chỉ huy toàn cục. Lý Trân lại hỏi:

- Tình hình của Huyền Vũ môn thế nào?

Võ Diên Cơ vội vàng nói:

- Khởi bẩm đại tướng quân, Huyền Vũ môn cách nam môn Viên Bích hai trăm bước, nam môn Viên Bích cũng không cao lớn, quân canh giữ Huyền Vũ môn sẽ không phát hiện được tình hình bên trong Viên Bích thành.

- Xin Võ tướng quân bảo vệ cửa nam Viên Bích thành, duy trì trật tự trong thành, không thể để trong cung phát hiện động tĩnh của chúng ta.

- Ty chúc tuân mệnh!

Võ Diên Cơ thi lễ lui xuống.

Lúc này, Lý Hiên cười hỏi:

- Lý tướng quân, bây giờ chúng ta cần phải làm gì?

Lý Trân cười cười nói:

- Điện hạ, bây giờ chúng ta chỉ cần chờ đợi.

Thời gian dần tới canh Một, cha con Võ Tam Tư suất lĩnh ba nghìn võ sĩ tới Tả Dịch môn Hoàng thành. Ba nghìn võ sĩ đều là tử sĩ Võ Tam Tư nuôi dưỡng trong trang viên ngoài thành, trong thời gian mười ngày phân công nhau từ ngoài vào thành, tiến vào phủ Lương Vương Võ Tam Tư.

Tả Dịch môn cũng là cổng thành do Võ Ý Tông không chế. Lúc này cổng thành từ từ mở ra, Võ Tam Tư mừng rỡ, vung tay lên, ba nghìn võ sĩ nhanh chóng tràn vào cổng thành, do Võ Sùng Liệt và Võ Kế Thực suất lĩnh chạy về phía cửa Trọng Quang của Đông cung. Lúc này, trong lòng Tào Văn bắt đầu lo lắng một cách khó hiểu, thấp giọng nói với Võ Tam Tư:

- Chúng ta sẽ ổn cả chứ?

Lúc này Võ Tam Tư đã bị dục vọng đăng cơ làm cho lú lẫn, làm sao còn nghe thấy khuyên bảo gì nữa. Y thấy ánh mắt Tào Văn lộ vẻ sợ hãi, không khỏi cả giận nói:

- Thời điểm quan trọng người lại không chống nổi, tên khốn kiếp không làm nên chuyện lớn!

Võ Tam Tư quay đầu ngựa chạy về hướng Đông cung. Bất đắc dĩ, Tào Văn đành phải kiên trì giục ngựa chạy theo.

Từ Hoàng thành tiến vào cung thành có hai con đường. Một là cửa Ứng Thiên, đây là cổng thành trung tâm, có trọng binh trấn thủ. Con đường thứ hai đó là tới Đông cung. Cửa Minh Đức của Đông cung liên kết với cung thành, đây là một cửa nhỏ, bình thường không mở ra, nhưng tối nay lại trở thành điểm mấu chốt giúp Võ Tam Tư đột nhập cung thành.

Võ Tam Tư tiến hành bố trí chặt chẽ chu đáo cả rồi, đưa con cả Võ Sùng Huấn của y khống chế cửa nam Viên Bích, cũng suất quân theo Huyền Vũ môn phía bắc sát nhập Thái Sơ cung, hai đội quân cùng hội hợp ở Trường Sinh điện, giết chết Nhị Trương khống chế Thánh thượng, sau đó Thánh thượng hạ chiếu thoái vị, lập Võ Tam Tư y đăng cơ.

Chỉ cần trở thành sự thật, như vậy chẳng quản Võ Lâm Quân Võ Du Nghi và Võ Ý Tông của Giam Môn vệ đều sẽ thuận lý thành chương, quy thuận mình. Về phần Thiên kỵ doanh của Lý Trân có chịu quy thuận hay không, sẽ xem kết quả đàm phán với bọn họ. Võ Tam Tư tin tưởng, chỉ cần mình đưa ra điều kiện không thể cự tuyệt với Lý Trân, cuối cùng Lý Trân sẽ nguyện trung thành với mình thôi.

Nhìn ra được Võ Ý Tông cực kỳ phối hợp, quân đội của Võ Tam Tư thuận lợi một cách thần kỳ, ba nghìn võ sĩ tiến vào cửa Trọng Quang, đánh vào Đông cung. Võ Tam Tư hưng phấn dị thường, chiến kiếm chỉ về phía cửa Minh Đức ở xa xa:

- Xông lên!

Ba nghìn võ sĩ vọt tới cửa Minh Đức, nhưng không ngờ, cửa Minh Đức lại không mở ra giống như Tả Dịch môn và cửa Trọng Quang, nó không một khe hở. Võ sĩ vọt lên dưới cửa thành đều luống cuống tay chân, quay đầu nhìn lại Võ Tam Tư.

Trong lòng Võ Tam Tư cũng nghi hoặc không ngừng. Đây là có chuyện gì, chẳng lẽ Võ Ý Tông làm sai kế hoạch? Hẳn là không có khả năng, mở cửa Trọng Quang, bước tiếp theo nhất định là cửa Minh Đức.

410. Chương 407-2: Cái Chết Của Tam Tư (2)

Đúng lúc này, xa xa truyền đến tiếng đóng cửa ầm ầm. Mọi người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy cửa Trọng Quang lại một lần nữa đóng lại. Ba nghìn võ sĩ càng thêm cuống quýt, trong lòng Võ Tam Tư rút cuộc nảy sinh một cảm giác không ổn.

Bỗng nhiên, mấy tòa đại điện của Đông cung phát ra tiếng nổ, vô số bóng đen đánh từ các tòa nhà ra, lao thẳng tới đội ngũ của Võ Tam Tư. Võ sĩ phía sau không kịp đề phòng, lập tức trở nên đại loạn.

- Phụ thân, chúng ta trúng kế rồi!

Võ Sùng Liệt gấp đến độ hô to, trong lòng Võ Tam Tư bối rối dị thường, quay đầu ngựa lại chạy về phía cửa Trọng Quang. Võ Sùng Liệt và Võ Kế Thực vung tay hô lớn:

- Theo ta giết ra ngoài!

Huynh đệ hai người dẫn đầu xông lên trước nhất, Tào Văn thì sợ tới mức mắt hồn mất vía, giục ngựa chạy trốn. Lúc này, một mũi tên bắn lên phóng tới, trúng ngay giữa chiến mã của gã, ngựa hí dài một tiếng, móng trước giơ lên trời, Tào Văn không nắm chắc dây cương, bị ném xuống khỏi chiến mã.

Không đợi gã đứng lên, hơn ngàn võ sĩ phía sau đã chạy trốn như điên lao tới, lại ném gươm đi. Tào Văn bị vô số võ sĩ đang bối rối giẫm lên, kêu rên thảm thiết, dần dần không phát ra được tiếng động nữa.

Khi các võ sĩ đã chạy trốn hết, dưới cửa Minh Đức chỉ còn lại một đồng thi thể máu thịt mơ hồ. Trên cửa thành, Võ Ý Tông lạnh lùng nhìn Tào Văn bị giẫm đạp đến chết, y khẽ lắc đầu. Nếu y đồng ý với Võ Tam Tư, chỉ sợ y cũng sẽ có kết cục như thế.

Võ Sùng Liệt và Võ Kế Thực vừa mới chạy tới dưới cửa Trọng Quang, hơn ngàn tên lính mai phục dưới cửa Trọng Quang đã đồng loạt bắn tên. Tên bay như gió, gào thét phóng tới, Võ Sùng Liệt và Võ Kế Thực không kịp đề phòng, trên người trúng hơn mười mũi tên, hai người bị bắn như con nhím, cả người lẫn ngựa té ngã trên đất, binh lính còn lại cũng đều trúng tên ngã xuống, chết hơn trăm người. Những binh lính khác sợ tới mức quay đầu chạy trốn.

Võ Tam Tư ở phía sau thấy rõ ràng, hai đứa con trai trúng tên ngã xuống đất, trong lòng y vừa vội vừa hận, phun ra một búng máu.

Trong Đông cung một mảnh hỗn chiến, tiếng kêu rung trời. Quân đội của Võ Tam Tư càng đánh càng ít, võ sĩ còn lại thấy đại sự hỏng rồi, đều quỳ xuống đất đầu hàng. Võ Tam Tư cũng bị hơn mười binh lính bắt lấy.

Lúc này, từ trong đại điện Đông cung một đám người đi ra, người dẫn đầu chính là Thái Bình công chúa, phía sau là Cao Tiển và hơn mười tên gia tướng. Thái Bình công chúa đặc ý vịn phần, bật cười đến gần như phát cuồng lên.

Nàng được Nhị Trương ủng hộ, suất lĩnh hai ngàn gia tướng Thái Bình phủ cùng một ngàn sĩ binh Nội vệ do Hàn Chí Thọ đến trước một bước mai phục trong Đông cung. Mặt khác Võ Ý Tông lại phái ba nghìn sĩ binh Giam Môn vệ hiệp trợ y phục kích Võ Tam Tư, rốt cuộc giúp nàng thành công giết chết Võ Tam Tư.

Lúc này, mấy tên lính đã bắt Võ Tam Tư tới, trên người Võ Tam Tư trúng tên, thân thể hết sức yếu ớt. Thái Bình công chúa đến trước mặt y cười nói:

- Thế nào, cuối cùng cũng rơi vào tay ta rồi.

- Tiện nhân!

Võ Tam Tư mắng một câu.

Thái Bình công chúa giơ tay tát một cái, ra lệnh:

- Đưa gã xuống, treo cổ gã!

Thái Bình công chúa vững tâm như sắt, ở thời khắc máu chốt này, nàng tuyệt sẽ không giữ Võ Tam Tư lại khiến huynh đệ Trương thị thay đổi suy nghĩ.

Hai tên lính một trái một phải, dùng dây thừng thắt cổ Võ Tam Tư, lập tức binh lính treo thi thể gã lên cột cao, đứng trên cửa Trọng Quang hô to:

- Võ Tam Tư chết rồi!

Thái Bình công chúa khoanh tay nhìn lại cửa Trọng Quang, nàng tin vào lúc này, huynh đệ Trương thị không có sự lựa chọn khác.

Trong Viên Bích thành yên tĩnh rồi cuộc khiến huynh đệ Trương thị sinh lòng nghi ngờ. Theo kế hoạch, Võ Du Nghi giải trừ quân của Võ Sùng Huấn vào canh Một, cùng chia hai đường, một đường do Võ Diên Cơ suất lĩnh tiến vào Thái Sơ cung hội hợp với Thái Bình công chúa, một đường khác do Võ Du Nghi đích thân

suất lĩnh, bảo vệ cửa Long Quang và cửa nam Viên Bích, đề phòng Thiên kỵ doanh và Nội vệ của Lý Trân tiến vào cung thành.

Nhưng vì quân đội Võ Diên Cơ suất lĩnh chậm chạp không lộ diện, trên Huyền Vũ môn, Trương Dịch Chi đứng lại rất lâu cách cửa nam Viên Bích hai trăm bước. Y nghi ngờ nói với Trương Xương Tông:

- Chẳng lẽ Võ Du Nghi không giết được Võ Sùng Huấn sao?

Trương Xương Tông khẽ lắc đầu:

- Nếu như không thành công, trong Viên Bích thành nhất định sẽ đại loạn, Võ Lâm Quân phát sinh nội chiến, không thể yên tĩnh như vậy. Có lẽ chưa xong, chờ thêm một chút nữa!

Lúc này, một binh lính chạy vội tới báo lại:

- Khởi bẩm hai vị tướng quân, bình loạn ở Đông cung đã chấm dứt, Võ Tam Tư bị truy sát, Thái Bình công chúa thỉnh cầu mở cửa vào cung.

Trương Dịch Chi và Trương Xương Tông nhìn nhau, trong lòng Trương Dịch Chi dâng lên một cảm giác bất an. Trực giác nói cho y biết, đang có gì đó đáng ngờ đằng sau Viên Bích thành. Không thể để cho Thái Bình công chúa tiến vào Thái Sơ cung, y vội vàng nói:

- Nói với Võ Ý Tông, bảo y trấn an Công chúa điện hạ, chờ thêm một chút.

Binh lính chạy như bay, lại đợi thêm lúc nữa, có binh lính chỉ vào cửa nam Viên Bích hô lớn:

- Mau nhìn kìa, có động tĩnh rồi!

Chỉ thấy cửa nam Viên Bích chậm rãi mở ra, một chi Võ Lâm Quân xếp thành hàng nối đuôi nhau mà vào, đại tướng dẫn đầu chính là Võ Diên Cơ. Đội ngũ này không nhiều lắm, chỉ có hơn một ngàn người, Võ Diên Cơ hô to:

- Thay đổi triều đại, quang minh rộng mở!

Đây là khẩu lệnh bí mật, chỉ có Võ Diên Cơ biết được, Đây là đề phòng ngừa xuất hiện Võ Diên Cơ giả mạo. Trương Dịch Chi đi ra đầu thành hỏi:

- Võ tướng quân, sao lại kéo dài đến tận bây giờ?

Võ Diên Cơ không ngờ Trương Dịch Chi lại ở cửa cung, y vội vàng trên ngai ngựa khom người nói:

- Hồi bẩm Trương tướng quân, xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn, Võ Sùng Huấn bị thương trốn vào kho lương, bên cạnh gã còn có hơn trăm thân vệ, chúng ta tốn rất nhiều thời gian mới giết được gã.

Võ Diên Cơ sai người đem đầu của Võ Sùng Huấn ném lên đầu thành, có binh lính mang đầu người đưa lên cho huynh đệ Trương thị. Hai người nhìn, Trương Xương Tông đang muốn hạ lệnh mở cửa, Trương Dịch Chi lại khoát tay ngăn lại, hỏi tiếp:

- Võ Du Nghi đâu? Sao y chưa tới?

- Hồi bẩm tướng quân, Võ đại tướng quân đang ổn định quân tâm, nhất là thủ hạ của Võ Sùng Huấn, y lo lắng sẽ xuất hiện nội chiến.

Trên cửa Viên Bích thành, Lý Trân đứng ở xa xa nhìn chăm chú tình hình của Huyền Vũ môn. Hắn thấy cửa Huyền Vũ môn mãi vẫn chưa mở, liền biết nhất định là Nhị Trương sinh lòng nghi ngờ, lập tức ngoắc tay ra hiệu cho trạm gác nơi xa.

Lúc này, Trương Xương Tông thấp giọng hỏi Trương Dịch Chi:

- Ngũ lang cảm thấy có vấn đề sao?

Trương Dịch Chi trầm ngâm không nói, y không cảm thấy có vấn đề gì, chỉ hơi lo lắng sau khi Võ Diên Cơ vào, không chế cung thành rồi, Thái Bình công chúa sẽ đối phó với huynh đệ bọn họ thế nào, có chừa cho y một con đường sống hay không.

Bỗng nhiên, xa xa mơ hồ truyền đến tiếng kêu. Trương Dịch Chi và Trương Xương Tông cả kinh, vội vàng nhìn về phía xa, dường như cửa bắc Viên Bích thành kia truyền đến tiếng hò hét, chỉ thấy một gã kỵ binh hối hả chạy tới, tay cầm lệnh tiễn hô lớn:

- Khởi bẩm tướng quân, Thiên kỵ doanh bắt đầu tấn công cửa Long Quang, Đại tướng quân hy vọng Thái Bình công chúa điện hạ lập tức tới đàm phán với Lý Trần, Thiên kỵ doanh đánh vào cửa thành, thế cục sẽ không không chế nổi.

Trương Xương Tông khẩn trương, cảm tức nói với Trương Dịch Chi:

- Huynh còn chờ cái gì nữa!

Gã lập tức ra lệnh:

- Mở cửa cung!

Trương Dịch Chi còn muốn ngăn cản, nhưng trong lòng y cũng bắt đầu không chắc chắn, không biết trước được gì, cuối cùng không nói gì, chỉ trơ mắt nhìn cửa cung dần dần mở ra.

Một cảm giác bất an mãnh liệt bỗng tấn công nội tâm y, y lớn tiếng hô to:

- Đóng cửa cung!

411. Chương 408: Thần Long Chính Biến

Nhưng đã chậm rồi, bên ngoài Huyền Vũ môn đột nhiên bộc phát ra tiếng hò hét long trời lở đất:

- Giết...

Một ngàn binh lính mãnh liệt xông đến cửa cung mới mở ra được một nửa. Lang tướng trên lầu gấp gấp hô to:

- Mau đóng cửa thành! Mau đóng cửa thành!

Nhưng mặc cho binh lính liều mạng thúc đẩy bàn tời, cửa chính đã bị binh lính Võ Lâm Quân ngăn lại, không thể nhúc nhích.

Huynh đệ Trương thị giật mình, trợn mắt há hốc mồm, cả người lạnh lẽo:

- Tướng quân đi mau!

Hơn mười binh lính tâm phúc đẩy họ chạy.

Lúc này, cửa thành nam cách ngoài hai trăm bước cũng ầm ầm mở ra. Hơn vạn binh lính Võ Lâm Quân chờ ở sau đại môn reo hò giết ra, tiếng vó ngựa ầm ầm, ba nghìn kỵ binh đi theo sau trào ra. Một viên đại tướng đầu đội kim khôi vung chiến đao lên hô lớn:

- Được hai đầu người, tiền thưởng ngàn lượng.

Binh lính tấn công Huyền Vũ môn càng thêm điên cuồng, rốt cuộc cửa chính đã bị đẩy mở hoàn toàn, binh lính Võ Lâm Quân mãnh liệt xông vào, đuổi theo bóng dáng huynh đệ Trương thị đang chạy trốn.

Chạy tới một đầu hành lang dài, Trung Lang Tướng Bùi Khoan giương cung lấp tên, một mũi tên bắn ra trúng giữa lưng Trương Dịch Chi. Trương Dịch Chi kêu thảm một tiếng, ngã xuống đất, y kéo Trương Xương Tông lại, kêu to:

- Đừng bỏ ta lại.

Trương Xương Tông đá một cước vào y, liều mạng chạy về phía Trường Sinh cung. Trương Dịch Chi thấy nhóm binh lính đã đánh tới, y kêu thảm nhắm hai mắt lại. Trăm tên lính xông lên, loạn đao phanh thây Trương Dịch Chi, đầu người bị một gã Giáo Úy cướp đi.

Thái Sơ cung đã hoàn toàn bị chiếm đóng. Võ Lâm Quân và Thiên Kỳ doanh chia binh làm hai đường. Lý Trân dẫn hai ngàn kỵ binh thẳng hướng Trường Sinh Điện. Dương Nguyên Diễm, Lý Trạ, Võ Diên Cơ suất lĩnh ba nghìn binh lính Võ Lâm Quân thẳng về hướng Đông cung.

Trương Xương Tông sớm sợ tới mức mắt hồn mất vía, tựa như phát cuồng chạy tới trước Trường Sinh Điện. Hiện tại gã chỉ có một ý niệm trong đầu, Thánh Thượng mau chóng tỉnh lại, cứu gã một mạng.

Trong bóng đêm, hoạn quan Hạ Trung từ trong điện ra nghênh đón:

- Tướng quân, Thánh Thượng ở bên cạnh!

Trương Xương Tông khẩn cấp dừng bước, mắ to:

- Khốn khiếp, Thánh Thượng ở đâu?

Hạ Trung nhanh chóng nhìn thoáng qua kỵ binh đang lao tới bên này, vội la lên:

- Ở trong này.

Y lấy ra một quyển thánh chỉ:

- Đây là ý chỉ của Thánh Thượng, có thể cứu tính mạng của người.

Trương Xương Tông vội vàng bước lên đoạt thánh chỉ, mở ra chỉ là tờ giấy trắng, gã lập tức sững sốt. Đúng lúc này, gã chợt cảm thấy một cơn đau đớn ở ngực, cúi nhìn thấy một thanh chủy thủ đã cắm vào ngực mình, trước mặt là vẻ mặt dữ tợn của Hạ Trung. Hạ Trung nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Nếu như không giết chết người, ta sao có thể sống.

Y hung tàn đâm mạnh hai nhát, chủy thủ cắm vào tim Trương Xương Tông. Trương Xương Tông hét to một tiếng, ngã xuống chết tại chỗ. Hạ Trung run rẩy cất lấy thủ cấp của Trương Xương Tông, chạy xuống bậc thang hô to với kỵ binh:

- Đại tướng quân, ta đã giết chết Trương Xương Tông rồi. Ta đã giết chết Trương Xương Tông rồi.

Mấy chục tên kỵ binh nháy mắt lao tới, bao vây Hạ Trung lại. Lý Trân cũng phi ngựa tới, nhìn đầu người trên tay Hạ Trung, thét ra lệnh:

- Truyền mệnh lệnh của ta, bao vây Trường Sinh Điện, không cho bất cứ kẻ nào tiến vào.

Hắn quay đầu ngựa, mang theo mười mấy thân vệ phóng đi hướng Đông cung. Lúc này cuộc chiến đấu ở Minh Đức Môn và Ứng Thiên Môn đã kết thúc. Võ Ý Tông bị binh lính Võ Lâm Quân dùng loạn đao chém thành thịt vụn, binh lính Giám môn còn lại đều đầu hàng.

Trong Đông cung cũng phát hiện có tình hình bất thường. Trương Lê suất lĩnh bốn ngàn binh sĩ Nội vệ chiếm lĩnh Quang Hoa Môn phía bắc Trọng Quang Môn, bao vây Thái Bình công chúa cùng vây cánh của nàng ở trong Đông Cung.

Tận đến lúc này, Thái Bình công chúa vẫn không biết đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì. Nàng nghe tiếng hò hét từ trong Thái Sơ cung truyền đến, nàng đoán có lẽ là Lý Trân đã có một trận sống mái với huynh đệ Trương thị rồi. Lúc này trong nội tâm nàng lạnh lẽo, không khỏi cầm tay Cao Tiển thật chặt.

Lúc này, bốn phía cung thành xuất hiện binh lính Võ Lâm Quân đông nghịt, các võ sĩ Thái Bình phủ sợ hãi đều lui về phía sau. Hơn ngàn binh lính Nội vệ vốn ủng hộ Thái Bình công chúa cũng đầu phục Trương Ly. Khoảng chừng hơn một vạn sáu vạn người bao vây không đến một ngàn võ sĩ Thái Bình.

Những thanh âm ken két, Minh Đức Môn chậm rãi mở ra, mấy trăm kỵ binh từ trong cung tuôn ra, tay cầm cây đuốc, chiếu sáng Minh Đức Môn như ban ngày. Cầm đầu là Đại Tướng quân Lý Trân. Trong đầu Thái Bình công chúa “ong” lên, nàng biết Nhị Trương đã xong rồi. Nàng run rẩy hỏi:

- Đại tướng quân tới...là nghênh đón ta sao?

Lúc này, sau lưng Lý Trân vọng tới giọng nói trong trẻo:

- Hoàng muội, là cô tới đón muội.

Chỉ thấy một người từ phía sau Lý Trân đi ra, trong ánh lửa tường mạo y càng lúc càng rõ ràng. Thái Bình công chúa và tất cả mọi người sợ ngây người, ai cũng không nghĩ ra, Lư Lăng Vương Lý Hiên sẽ xuất hiện ở nơi này.

- Hoàng huynh...huynh...không phải huynh trốn ở Phật môn sao?

Lý Hiên cười thản nhiên:

- Nếu không phải trốn vào Phật môn, mẫu thân sao có thể buông tha cho ta? Sao người có thể buông tha cho ta? Hoàng muội, người hại chết Trọng Nhuận, ngày này ta chờ ba năm rồi.

Thái Bình công chúa lui về phía sau vài bước, sắc mặt trắng bệch, run rẩy nói:

- Hoàng huynh...huynh...thả ta ra được không?

Lý Hiên thở dài:

- Hoàng muội, tự muội quyết định đi.

Ánh mắt của Thái Bình công chúa lại chuyển hướng về Lý Trân, khẩn cầu hắn biện hộ thay mình, nhưng ánh mắt Lý Trân lại tránh đi. Ngày này Lư Lăng Vương đã đợi hai mươi năm, sao Lý Trân hắn có thể cầu xin được?

Thái Bình công chúa tuyệt vọng, nàng cắn răng nói:

- Cũng được. Người thắng làm vua thua làm giặc, ta chấp nhận.

Nàng cao giọng nói:

- Hoàng huynh, xin cho muội trang điểm.

Lý Hiên không chút cảm xúc nhìn nàng, không nói gì. Thái Bình công chúa lộ vẻ sầu thảm, cười nói với Cao Tiễn:

- Cao lang có thể nguyện theo giúp ta?

Cao Tiễn nhìn Lý Trân chăm chú. Lý Trân yên lặng gật gật đầu. Cao Tiễn ngửa mặt lên trời cười to nói:

- Nhân sinh đã làm Tể tướng, không uống rồi!

Y thâm tình nhìn chăm chú Thái Bình công chúa:

- Công chúa, ta đi cùng nàng.

Hai người nắm tay, quay người đi vào trong cung. Trong Đông Cung hoàn toàn yên tĩnh, không ai nói gì, đều ngơ ngác cùng đợi. Ước chừng một khắc đồng hồ, một gã hoạn quan chạy vội ra, đau buồn nói:

- Điện hạ, Công chúa đi rồi.

Lý Hiên hơi hơi nhẹ nhàng thở ra, quay đầu lạnh lùng nói với Tướng quân Võ Lâm tướng quân Lý Trầm:

- Ban cho Võ Du Kỳ tự sát, con cái của bọn họ một tên cũng không để lại!

Nói xong, Lý Hiên xoay người đi về Thái Sơ Cung. Lý Trân nghe rõ ràng, ánh mắt của hắn dần trở nên thâm thúy.

Thời gian dần dần tới canh ba, Lý Hiên từ Trường Sinh Điện đi ra, ánh mắt của y phức tạp, nhìn thoáng qua Lý Trân, nói khẽ với hắn:

- Thánh thượng bảo người vào.

Lý Trân bước nhanh lên bậc thang, đi thẳng vào phòng bệnh. Thượng Quan Uyển Nhi ngồi trước giường bệnh của Võ Tắc Thiên, cầm tay bà ta. Nàng thấy Lý Trân đi vào, lập tức đứng lên, nhỏ giọng nói:

- Uyển Nhi ra ngoài chờ.

Nàng bước nhanh ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại có Lý Trân và Võ Tắc Thiên trên giường bệnh.

- Đại tướng quân lại đây.

Võ Tắc Thiên yếu ớt nói.

Lý Trân tiến lên quỳ một gối:

- Vi thần tham kiến bệ hạ.

- Trẫm đã không phải là bệ hạ rồi, Lư Lăng Vương mới phải.

Lý Trân cúi đầu, một câu không nói. Võ Tắc Thiên khe khẽ thở dài:

- Oan nghiệt mà. Trẫm đã bị nó lừa gạt hai mươi năm, còn tưởng rằng nó thật sự khám phá hồng trần, hiểu rõ cuộc đời ảo huyền.

Bà nhìn thoáng qua Lý Trân, cười nói:

- Thật ra trẫm biết người gia nhập Hưng Đường Hội, cũng sớm rõ ràng thân phận thật của người, là tiên đế nói cho ta biết, Lạc Tân Vương bỏ chạy đến Đôn Hoàng, trẫm biết là y đi tìm người rồi.

Lý Trân chần động, trong lòng hoảng loạn. Bà ta đã biết từ lâu, nhưng bà ta không giết mình.

- Người có biết vì sao trẫm không giết người không?

- Vi thần không biết!

- Bởi vì trẫm biết sẽ có hôm nay, không phải Đán nhi mà chính là Hiển nhi. Nếu thiên hạ đại loạn, chỉ cần có người ở đây, người chính là trụ cột vững vàng của Đại Đường. Người sẽ không để cho Đại Đường nao động, đây là ý nghĩa sự tồn tại của người.

- Vi thần khiến bệ hạ thất vọng rồi.

Võ Tắc Thiên vừa cười cười:

- Bạt Hãn Na Vương tử hẩn đến cầu viện rồi. Đi đi, để trẫm nghỉ ngơi.

Lý Trân dập đầu một cái, chậm rãi lui xuống. Hẩn nhìn thoáng qua Thượng Quan Uyển Nhi, đưa tay về phía nàng. Thượng Quan Uyển Nhi lại lắc lắc đầu, xoay người đi vào phòng bệnh.

Lý Trân nhìn bầu trời đêm phương xa nặng nề, hẩn không khỏi thở dài. Lúc này, chuông Thái Cực trên đỉnh Minh Đường vang lên, tiếng chuông truyền khắp toàn thành, đây là thông tri bách quan khẩn cấp vào triều.

Canh năm, hơn một ngàn triều thần tụ tập ở đại điện Minh Đường, đều nghị luận, trong ánh mắt mỗi người đều tràn đầy kích động khó kìm chế. Trương Giản Chi vô cùng đặc ý, y rút cuộc đã trở thành thần tử ủng hộ lập đầu tiên, đương nhiên, y biết mình còn kém Lý Trân một bậc. Nhưng điều này cũng không ảnh hưởng y đi lên đỉnh cao nhân sinh.

Lúc này, Trương Giản Chi bất ngờ phát hiện, không ngờ Lý Trân không ở trong đại điện.

- Hoàng Đế Bệ Hạ giá lâm!

Theo tiếng kêu to của thị vệ ngoài cung, ba nghìn binh lính Võ Lâm Quân mang giáp hộ vệ thiên tử Đại Đường Lý Hiển đi tới đại điện Minh Đường. Đầu ông ta đội thiên quan, mặc cửu Long hoàng bào, mặt như quan ngọc, khí vũ hiên ngang, bước nhanh đi lên đại điện, tọa trên long tọa cao cao.

- Chúng thần tham kiến Hoàng Đế Bệ Hạ, Hoàng thượng vạn tuế, vạn vạn tuế!

Lý Hiển nhẹ nhàng xua tay cười nói:

- Chúng ái khanh bình thân!

Giờ khắc này, Lý Hiển bỗng nhiên dâng lên một loại ý chí quân lâm thiên hạ. Đại Đường từ nay về sau đi vào quỹ đạo rồi.

Cùng đêm đó, Lư Lăng Vương Lý Hiễn đăng cơ làm đế, sửa quốc hiệu Thần Long, đại xá thiên hạ, trọng thưởng cũng gia phong thần tử có công.

Phong Lý Đán làm An Tướng quốc vương, báí Thái úy, Hành Tướng quốc tri chính sự, Tịnh Phong hoàng thái đệ, rõ ràng làm người thừa kế ngôi vị Hoàng đế này. Lúc này Lý Đán đã ở Thái Nguyên triệu tập binh mã, nghe nói huynh trưởng đăng vị, lập tức giải tán quân đội, vào kinh tạ ơn.

Lý Hiễn lại phong Lý Trân làm Phiêu Kỵ Đại tướng quân, quận vương Đôn Hoàng, thực ấp vạn hộ, thêm Thái tử Thái bảo, phong Trung Thư Lệnh, đồng Trung thư môn hạ Bình Chương Sự. Lý Trân tạ ơn, lại không chịu nhận chức vị quận vương Đôn Hoàng, ba lượt dâng biểu xin từ chối. Lý Hiễn vẫn không cho phép.

Trương Giản Chi được phong làm quận vương Hán Dương, môn hạ thị trung, thêm Thượng Trụ Quốc, thực ấp ba nghìn hộ.

Những thần tử còn lại có công đều được phong thưởng, mà gian nịnh thì bị nghiêm trị. Huynh đệ Trương thị phần thi dương hôì, cả nhà tịch thu tài sản chém đầu. Đám người Võ Tam Tư, Võ Ý Tông, Võ Du Nghi đều bị đoạt tước vị, giáng làm thứ dân.

Về phần Thái Bình công chúa, Lý Hiễn lại lấy lễ Công chúa chôn cất, ban thi thể Cao Tiển cho người nhà, ban ân nuôi dưỡng con của y, bày tỏ hoàng ân mệnh mông cuộn cuộn.

Mười ngày sau, nhất đại nữ hoàng Võ Tắc Thiên băng hà ở Trường Sinh Điện, hưởng thọ tám mươi hai tuổi, tôn hiệu ‘Tắc Thiên đại thánh hoàng đế’. Sau đó Lý Hiễn tuân di mệnh mẫu thân đổi tên ‘Tắc Thiên đại thánh hoàng đế’ thành ‘Tắc Thiên đại thánh hoàng hậu’, lấy thân phận Hoàng hậu để chôn cất càn lăng, hợp táng với tiên đế Cao Tông.

Thành Lạc Dương, thành Trường An, cùng với thiên hạ các nơi đều giăng đèn kết hoa, dân chúng vui mừng, vừa múa vừa hát ba ngày ba đêm, chúc mừng vương triều Đại Đường lần nữa có được tân sinh.

412. Chương 409-1: Hành Trình Mới (1)

Giữa trưa, trong lầu Tửu Tuyền chợ nam vô cùng náo nhiệt. Trên đại sảnh khách khứa ngồi đông đúc chật đầy đang uống rượu. Vài tửu bảo bưng bê rượu và thức ăn, bận rộn mồ hôi đầm đìa. Lúc này đã là tháng chín, Đại Đường Thần Long hoàng đế đăng cơ đã được hai tháng rồi, chăm lo việc nước, phong khí cả nước đều tràn đầy đổi mới.

Từng nhóm khách tụ tập uống rượu, đều nghị luận những chuyện lí thú nhất phát sinh gần đây, nhưng quan tâm nhiều nhất là biến hóa quyền lực trong triều đình.

- Các người nghe nói không? An quốc Tương Vương không chịu nhận danh hiệu Tương Vương và hoàng thái đệ, ba lượt từ chối, cuối cùng Thánh Thượng đồng ý rồi.

Một lão già vuốt râu cười nói:

- Điều này rất bình thường! Chứng minh An quốc Tương Vương không hồ đồ, nếu không y sẽ chọc đến họa sát thân.

Mọi người đều xúm lại mồm năm miệng mười hỏi:

- Lưu công, sao lại nói vậy?

Lão già ha hả cười:

- Các người suy nghĩ một chút, lúc ấy phát sinh chuyện gì, tại sao Thánh Thượng phải phong Tương Vương làm hoàng thái đệ?

Mọi người suy tư, một người đột nhiên kêu lên:

- Ta biết rồi. Nghe nói lúc ấy Tương Vương đã gom góp tám vạn quân đội.

- Đúng vậy! Nội chiến sắp bạo phát, cho nên vì để tránh cho nội chiến, Thánh Thượng chỉ có thể phong Tương Vương làm hoàng thái đệ, rõ ràng y là người thừa kế. Cứ như vậy, Tương Vương vốn không có cơ khai chiến rồi.

- Nhưng... Hiện tại Tương Vương không làm Hoàng thái đệ, chẳng phải rất lỗ sao?

Lão già trờng mắt nhìn y:

- Người cho là người trong thiên hạ sẽ ủng hộ Thánh Thượng hay là Tương Vương, ai là chính thống, đây là chuyện rõ ràng. Tương Vương tranh được thắng sao? Trong lòng y hiểu rõ, cho nên mới từ bỏ tranh đoạt ngôi vị Hoàng đế, nếu bây giờ y kiên trì làm hoàng thái đệ, người cảm thấy sẽ có kết quả sao?

Một lão già khác nói:

- Lưu công nói đúng, nghe nói Tương Vương vừa mới từ chối hoàng thái đệ, thánh thượng ngay lập tức liền phong Hưng Nghĩa quận vương làm Vệ vương, bước tiếp theo chính là sắc phong Thái Tử rồi.

Lúc này, chửơng quầỵ đi tới cười nói:

- Mọi người ăn uống ngon miệng, đừng nghị luận nữa.

Hai lão già này mới ý thức được mình nói nhiều, nói gì thì gì cũng chính là phỉ báng triều đình rồi, liền vội vàng khoát tay nói:

- Không nói nữa! Không nói nữa! Mọi người ăn cơm.

Mọi người đều trở lại chỗ ngồi của mình, lại tiếp tục thì thầm nghị luận.

Lúc này, trước một bàn nhỏ cạnh cửa sổ hai khách nhân ngồi đó. Đều là người Hồ, một người trong đó lo lắng, người còn lại đang khuyên y:

- Người không cần lo lắng, ta tin tưởng Đại tướng quân nhất định sẽ giúp việc này, sẽ không để cho chúng ta một chuyện tay không.

Hai người này chính là Khang Ninh và Bạt Hãn Na Vương tử A Luân ở Lạc Dương đã ba tháng. A Luân đến Đại Đường cầu cứu, lại vừa lúc gặp triều đình chính biến, y đành phải ẩn nhẫn, tuy nhiên hiện tại tân quân đã đăng cơ hai tháng, nhưng vẫn chưa có tin tức gì, làm y rất lo lắng.

Y thở dài nói:

- Không phải ta sốt ruột, ta cũng biết một chuyến đi sứ ít nhất phải một năm nửa năm. Ta chỉ sợ kéo dài thời gian quá, quân đội Đại Thực sẽ giết đến đây. Hơn nữa phụ thân yêu cầu ta nhất định phải về trước mùa đông, giờ cũng đã tháng chín rồi, ta không lo lắng sao được?

- Chờ một chút đi! Ta đã nhờ Tửu lão đệ, hai ngày này hẳn sẽ có câu trả lời.

Lúc này, nơi thang lầu một người đi lên, chính là Tửu Chí vừa được thăng làm Thiên Ngưu Vệ tướng quân. Y mặc quần áo dân thường, người bình thường không biết thân phận của y. An Khang nhìn thấy y, vội vàng gọi:

- Bên này!

Tửu Chí bước nhanh tới, ngồi xuống cười nói:

- Ngại quá, hôm nay trong quân nha có nhiều việc, nên tối chậm, để hai vị đợi lâu rồi.

Đợi lâu không có vấn đề gì, mấu chốť là không đợi uống công. Khang Ninh vội vàng thấp giọng hỏi:

- Chuyện của chúng ta, có cách gì không?

Tửu Chí rót cho mình một chén rượu, uống một hớp, cười nói:

- Hẳn là có tin tức tốt! Đại tướng quân nói, hẳn đã nói với Thánh Thượng. Thánh Thượng cảm thấy rất hứng thú, chuẩn bị tiếp kiến Vương tử điện hạ.

A Luân lập tức kích động vội rót rượu, nói:

- Tể tướng quân, chớ gạt ta đó.

Tể Chí vỗ ngực một cái:

- Giờ dầu gì ta cũng là một Huyện hầu, coi như là có tước vị quý tộc rồi, ta sao có thể lừa người, hấn hai ngày này rồi.

Đúng lúc này, một gã tùy tùng của A Luân chạy vội lên tể lâu, đến trước mặt chủ nhân la lên:

- Người Hồng Lư Tự đến, xin chủ nhân trở về.

A Luân lập tức nhảy dựng lên, vắt chân lên chạy. Lại cảm thấy không thích hợp, vội vàng dừng bước. Khang Ninh khoát tay cười nói:

- Mau đi đi! Ta ở đây tiếp đãi Tể tướng quân uống vài chén.

A Luân như trận gió chạy đi. Lúc này, Tể Chí mới nói khẽ với Khang Ninh:

- Thật ra sự việc không đơn giản như vậy.

- Là sao?

Khang Ninh vội hỏi.

- Ta cũng không nói rõ ràng ngay được. Sau này người sẽ từ từ hiểu được.

A Luân chạy về nhà trọ, chỉ thấy trước nhà trọ đứng đầy công sai. Y vội vàng tiến lên phía trước nói:

- Là tìm ta sao?

Một quan viên cao gầy từ trong khách điếm đi ra, chấp tay cười nói:

- Các hạ chính là Bạt Hãn Na Vương tử?

- Đúng vậy!

- Tại hạ là Hồng Lư Tự Thiếu Khanh Lý Lâm Phủ, Thánh Thượng chuẩn bị ngày mai tiếp kiến Vương tử điện hạ, mời theo ta đến Hồng Lư Tự học tập lễ tiết, buổi tối tắm rửa thay quần áo, chuẩn bị ngày mai tiếp kiến.

- Thánh Thượng đáp ứng xuất binh sao?

A Luân kích động hỏi.

Lý Lâm Phủ khẽ mỉm cười:

- Đây cũng không phải là phạm vi chức trách của ta. Mời thu dọn một chút, theo ta đi Hồng Lư Tự, nơi đó có khách sạn để ở.

A Luân thu dọn một chút rồi đi theo Lý Lâm Phủ đi vào hoàng thành.

Trong thư phòng Đôn Hoàng vương phủ, Lý Trân khoanh tay đứng trước cửa sổ quan phòng của mình, nhìn bầu trời phương xa rất lâu. Sáng nay Lý Đán chính thức từ chức vị hoàng thái đệ và tướng quốc, hấn đã sớm biết sẽ có ngày này. Lý Hiến đã có điều ám chỉ rồi, nếu Lý Đán không biết điều, chỉ sợ cũng sẽ phát sinh đại án.

Từ xế chiều hôm nay Lý Trọng Tuấn đã được phong Vệ vương cho thấy, Lý Hiến sớm đã không kiên nhẫn đối với vị hoàng thái đệ Lý Đán. Tuy nhiên đây là lẽ thường, ngôi vị Hoàng đế phụ thân dĩ nhiên muốn truyền cho con trai. Lý Trọng Tuấn làm Thái Tử là đương nhiên.

Nhưng Lý Trân biết rằng, hấn đã cải biến lịch sử, Vi thị và Thái Bình công chúa bị diệt trừ, có nghĩa Lý Hiến sẽ không chết một cách bất ngờ, cũng có nghĩa Lý Trọng Tuấn sẽ không bị Vi thị hại chết, vô cùng có khả năng Lý Trọng Tuấn sẽ thay thế Lý Long Cơ trở thành thiên tử đời sau của Đại Đường.

Tuy nhiên điều này Lý Trân đều không có hứng thú rồi, chim bay tận, cung tốt giấu, thỏ khôn chết, chó săn bị náu, Lý Trân hẳn đã vị cực nhân thần, phong quận vương, công cao lấn chủ, Lý Hiễn còn có thể dễ dàng tha thứ cho hẳn đến bao giờ?

Hiện tại có lẽ lão phải tạo hình tượng, có lẽ ngôi vị Hoàng đế của lão còn chưa ngồi vững vàng, một khi ngôi vị Hoàng đế ngồi vững vàng, điều đầu tiên làm là lão sẽ xử lý mình. Đây cũng là việc trong vòng mấy tháng.

Thằng thần mà nói, Lý Hiễn hiện tại thống trị rất khá, nhưng lão dù sao cũng là Hoàng đế. Ngay cả muội muội mình mà lão cũng không tha, có thể tha cho Lý Trân hẳn sao?

Lý Trân hẳn nên đi đâu đây?

Lúc này, Địch Yến đi vào thư phòng, đặt một ly trà sâm lên bàn, nàng từ phía sau ôm lấy trượng phu, áp lên lưng trượng phu:

- Phu quân, việc tối qua nói thật sự sẽ phát sinh sao?

413. Chương 409-2: Hành Trình Mới (2)

Lý Trân quay người kéo tay thê tử, nói:

- Những gì ta nói đều là việc phát sinh trong tương lai. Ta đã năm lần từ chức Quận Vương Đôn Hoàng, y đều không chuẩn. Có thể thấy được y không có ý định để ta giải quyết tốt hậu quả rồi.

- Vậy chúng ta phải làm sao đây?

Địch Yến sợ hãi nói:

- Con mình còn nhỏ như thế, thiếp không muốn các con...

Lý Trân cười nói:

- Không cần lo lắng, ta đã có đối sách rồi. Ngày mai mọi người thu dọn, như lần trước cùng đi đến Trường An trước.

- Khi nào thì đi?

- Đợi sắp xếp của ta, chờ sau khi ta xuất chinh, Trương Lê sẽ giúp nàng và mọi người.

- Phu quân, y sẽ thả chúng ta đi sao?

Lý Trân ôm thê tử vào lòng, an ủi nàng:

- Không cần lo lắng, có lẽ đây là một điều kiện, y không thể không đáp ứng.

Sáng sớm hôm sau, thiên tử Đại Đường Lý Hiễn ở Ứng Thiên môn triệu kiến Bạt Hãn Na Quốc vương tử A Luân. A Luân mặc một bộ trường bào màu trắng, tâm tình hết sức khẩn trương, y đi theo một thị vệ, hai chân run rẩy đi lên thành lầu Ứng Thiên.

Ở trước lầu chờ giấy lát, có thị vệ cao giọng tuyên:

- Tuyên Bạt Hãn Na sứ thần yết kiến!

- Tuyên Bạt Hãn Na sứ thần yết kiến!

Một tiếng truyền ra, A Luân vội vàng sửa sang lại áo mũ, nhớ lại một chút lễ tiết mà chiều qua y đã học, đi thẳng đến trước loan giá của Thiên tử, quỳ xuống dập đầu, cao giọng nói:

- Bạt Hãn Na sứ thần A Luân bái kiến thiên tử Đại Đường. Chúc bệ hạ vạn tuế vạn tuế vạn tuế!

Lý Hiển mặc thường phục, ở phía sau ông ta phụ trợ chính vụ Chiêu nghị Thượng Quan Uyển Nhi, ngồi phía dưới là hai hàng tướng quốc và quan lớn lục bộ cùng với Hồng Lư Tự, Quang Lộc tự. Lý Trân ngồi ở bên cạnh An Quốc tướng quốc Lý Đán, bình tĩnh mà nhìn chăm chú vào A Luân.

Lý Hiển không có hứng thú tiếp kiến Bạt Hãn Na Quốc vương tử. Khác với Võ Tắc Thiên, Lý Hiển không thích hùng tài đại lược mở rộng biên cương. Ông ta thiên về gìn giữ cái đã có, chú trọng dân sinh quốc nội, chú trọng hoàn thiện các loại lễ chế. Ông ta phỏng chừng phải dùng mấy năm mới có thể sửa chữa các loại ước định thành tục mà thời Võ Tắc Thiên đã định.

Ngược lại, Vệ vương Lý Trọng Tuấn lại có vẻ hứng thú, y rất ngạc nhiên với tiếng Hán lưu loát của A Luân, khẽ cười nói với Lý Trân:

- Đại tướng quân, đặc sứ này nói tiếng Hán rất khá!

Lý Trân khẽ khom người:

- Y từng đọc sách mười năm ở Trường An.

- Thì ra là thế, khó trách nói Hán nói rất lưu loát.

- Ta nghe nói sang năm y đăng cơ làm quốc vương, lôi kéo y, rất quan trọng đối với việc ổn định Toái Diệp.

Lý Trọng Tuấn gật gật đầu. Hôm qua y đã xem bản đồ, Bạt Hãn tức Đại Uyên năm xưa, đại quân Hán triều từng viễn chinh Đại Uyên, không biết quân đội của Đường triều có cơ hội này hay không.

Lý Hiển cười nói:

- Miễn lễ ban cho ngài!

- Tạ ơn bệ hạ!

A Luân lấy ra quốc thư và danh mục quà tặng tiến cống giao cho hoạn quan bên cạnh, lúc này mới đứng dậy ngồi xuống đôn mềm bên cạnh. Hoạn quan trình quốc thư và danh mục quà tặng tiến cống lên cho Lý Hiển. Lý Hiển mở ra nhìn nhìn, lại cười hỏi:

- Bạt Hãn Na có xa Lạc Dương không?

A Luân vội vàng hạ thấp người nói:

- Hồi bẩm bệ hạ, cách xa nhau mấy vạn dặm, hành trình ước bốn tháng.

- Quả thật quá xa, năm đó pháp sư Huyền Trang đường như cũng đi qua nơi đó, lại vòng hướng nam đi Thiên Trúc. Bạt Hãn Na có giao với Thiên Trúc sao?

Thượng Quan Uyển Nhi thấp giọng cười nói:

- Bệ hạ, ở giữa còn cách một Thổ Hỏa La, cách Thiên Trúc cũng mấy ngàn dặm.

Không biết tại sao, nhắc tới Thổ Hỏa La, Lý Hiển lập tức nghĩ tới A Hoãn vương, lại nghĩ tới Xá Lợi án và Độc Kinh án. Ông ta liếc qua Lý Trân, bắt đầu không có hứng thú với Bạt Hãn Na Quốc rồi.

Nhưng xuất phát từ lễ tiết, ông ta vẫn miễn cưỡng hỏi phong thổ của Bạt Hãn Na, nghe được một chút, ông ta lại ngáp một cái. Động tác nhỏ này đã bị Bạt Hãn Na Vương tử A Luân nhìn thấy, trong lòng y khẩn trương, không để ý lễ tiết, lại quỳ xuống khóc không ra tiếng:

- Bệ hạ, quân đội Đại Thực mấy lần xâm chiếm Bạt Hãn Na, Bạt Hãn Na binh yếu tướng thiếu, không đủ sức chống lại quân đội Đại Thực. Khẩn cầu bệ hạ phát binh, đuổi Tây di đi, bảo hộ biên cương.

Lý Hiển cười nói:

- Bảo trăm phái binh đi đánh thế nào? Bạt Hãn Na vẫn chưa bị diệt, trăm xuất binh không có lý do nha.

- Bệ hạ! Ba mươi sáu nước Thổ Hỏa La đã bị Đại Thực tiêu diệt, các quốc gia Túc Đặc cũng đều bị Đại Thực chinh phục, bọn họ trên danh nghĩa là nước phụ thuộc Đại Đường, trên thực tế đã bị Đại Thực khống chế. Đại Thực còn phái quan viên và quốc vương cộng trị, trưng thu thuế má rất cao. Bệ hạ, một khi Đại

Thực binh định phản loạn Ba Tư rồi sẽ lập tức binh chỉ Bạt Hãn Na, Bạt Hãn Na khó giữ được, Toái Diệp cũng khó bảo vệ.

- Điều này cũng bỏ đi, để trăm và các đại thần thảo luận một chút, người đường xá vất vả, đi xuống trước nghỉ ngơi đi.

Không đợi A Luân nói gì nữa, Hồng Lư Thiếu Khanh Lý Lâm Phủ liền đi lên phía trước nói:

- Xin mời!

A Luân bắt đầu đi, chỉ đành thi lễ, lui xuống.

Chờ y đi xa, Lý Hiên mới cười cười nói với chúng thần:

- Các vị ái khanh nói đi, Bạt Hãn Na đến cầu cứu, trăm cứu hay là không cứu?

Lễ Bộ Thượng thư Dương Tái Tư tâm tư nhanh nhẹn, nhìn là hiểu ý của Lý Hiên, tiến lên tấu nói:

- Bệ hạ, Bạt Hãn Na đường xa xôi, hành trình mấy vạn dặm. Quân đội Đại Đường khó có thể bận tâm, nếu xuất binh ít, không làm nên chuyện gì, nếu xuất binh nhiều, vậy lương thực tiếp tế tiếp viện lại không có biện pháp giải quyết. Thần cảm thấy có thể xem chừng, quan sát tình huống mà định.

Binh bộ Thượng thư Đường Hưu Cảnh vội nói:

- Bệ hạ, vì thần trường kỳ trấn thủ Tây Vực, vô cùng hiểu rõ tình huống Đại Thực mở rộng về phía đông. Một khi quân đội Đại Thực chiếm lĩnh Bạt Hãn Na, không chỉ có các kỵ bán châu phía tây thông lĩnh Đại Đường toàn bộ đánh mất, hơn nữa còn uy hiếp nghiêm trọng đến quân trấn thủ Toái Diệp, đồng thời sẽ uy hiếp đến an toàn của Tây Vực. Bạt Hãn Na là lá chắn Tây Vực Đại Đường, phải cứu ạ.

- Vậy xin hỏi Đường Thượng thư, quân đội tiếp tế tiếp viện giải quyết như thế nào?

- Đại Đường ta ở Tây Vực đã thành lập nên quân trấn các nơi, tiếp tế tiếp viện hoàn toàn có thể giải quyết. Nam tuyến đi Cao Xương, Quy Tư, Sơ Lặc đến Toái Diệp, bắc tuyến có thể đi Y Ngô Luân Đài đến Toái Diệp, ven đường có vô số tiểu quốc, bọn họ cũng có thể cung cấp tiếp tế tiếp viện. Quân đội Đại Hán còn có thể đánh tới Đại Uyên, vì sao quân đội Đại Đường ta lại coi là lên trời?

- Đường Thượng thư rất chắc chắn đó nha.

Hai người kịch liệt cãi vã, lúc này, Lý Hiên ho khan một tiếng rất to, hai người đều không dám ầm ĩ nữa, cùng nhau khom người nghe chiếu. Ánh mắt Lý Hiên rơi lên người Lý Trân. Ông ta biết Bạt Hãn Na sứ thần là Lý Trân an bài, hẳn ắt có phương án suy tính rồi. Lý Hiên liền cười nói:

- Đại tướng quân thấy chuyện này như thế nào?

Lý Trân đứng lên, không chút hoang mang nói:

- Bệ hạ, thần tán thành ý kiến của Đường Thượng thư. Bạt Hãn Na khó giữ được, Tây Vực dao động, thần nguyện suất lĩnh một chi quân đội, tây trưng Đại Thực, thu phục Thổ Hỏa La Túc Đặc, vì bệ hạ mở cương thác biên, xây dựng một đời sự nghiệp to lớn!

Lý Trân xin chiếu này khiến những người ở đây ồ lên. Thượng Quan Uyển Nhi nhìn Lý Trân, nàng hiểu suy nghĩ thực của hắn.

Lý Hiên về tới ngự thư phòng. Về mặt ông ta âm trầm, khoanh tay đi qua đi lại trong ngự thư phòng. Ông ta sao không rõ tâm tư của Lý Trân. Lý Trân mấy bận từ chức Đôn Hoàng quận vương, từ phong ấp, nhưng ông ta không chuẩn, nhưng cũng không có nghĩa là ông ta nguyện ý cấp cho Lý Trân. Lý Trân có công lao rất cao, đã hoàn toàn lần ắt thanh danh của ông ta, mơ hồ uy hiếp ngôi vị Hoàng đế của ông ta.

Quan trọng hơn là, Lý Trân là hậu nhân của Ấn thái tử, một khi thân phận của hắn công khai, chẳng phải hắn có khả năng trèo lên ngôi vị Hoàng đế đó sao.

Hiện tại hắn lại muốn đi rồi, muốn đi Tây Vực kiến quốc, muốn bắt chước Triệu Đà Tần triều sao?

Lý Hiên không khỏi cười lạnh một tiếng, lúc này, thị vệ bẩm báo nói:

- Bệ hạ, Vệ vương cầu kiến bệ hạ!

- Tuyên nó vào!

Một lát, Vệ vương Lý Trọng Tuấn bước nhanh đến, quỳ xuống dập đầu nói:

- Nhi thần tham kiến phụ hoàng!

- Đứng lên đi!

- Tạ ơn phụ hoàng!

Lý Hiễn nhìn y:

- Ngô nhi có chuyện gì không?

Lý Trọng Tuấn khom người nói:

- Nhi thần khẩn cầu phụ hoàng chuẩn cho thỉnh cầu của Lý đại tướng quân, để hấn suất quân tây trưng Đại Thực, thu phục bảy vùng Tây Vực.

Lý Hiễn nhìn y một lúc lâu, thản nhiên nói:

- Con bây giờ là trưởng tử của trẫm, lại sắp là Thái Tử Đại Đường, chẳng lẽ con còn nhìn không ra mục đích chân chính của Lý Trân xin binh tây trưng sao?

Lý Trọng Tuấn cúi đầu nói:

- Thật ra nhi thần hiểu ạ.

- Con hiểu mà còn muốn trẫm đáp ứng hấn tây chinh?

- Phụ hoàng, nếu như không có Lý Trân, nhi thần đã sớm mất mạng, hấn là ân nhân cứu mạng của nhi thần. Nhi thần vẫn khắc trong tâm khảm.

Lý Trọng Tuấn lại quỳ xuống, cầu khẩn nói:

- Nhi thần nguyện ý từ bỏ chức vị Thái tử, khẩn cầu phụ hoàng thả hấn đi ạ.

Lý Hiễn không nói lời nào, khoan tay chậm rãi đi đến trước cửa sổ, nhìn chăm chú vào phương xa. Lúc này, Thượng Quan Uyển Nhi ngồi ở một bên thay Lý Hiễn chỉnh lý công văn vẫn không nói gì đứng lên nói:

- Bệ hạ, thả hấn đi thật ra là hành động sáng suốt.

Lý Hiễn chấn động, quay đầu lại nhìn nàng:

- Sao lại nói vậy?

- Bệ hạ, trong tay hấn còn có bộ phận quân quyền, ở trong quân mạng lưới quan hệ sâu đậm, ở dân gian uy vọng rất cao. Nếu lúc này bệ hạ trở mặt với hấn, nô tì nghĩ thật sự là không sáng suốt.

Lý Hiễn bỗng nhiên nghĩ tới Tương Vương Lý Đán, ông ta suy nghĩ thật lâu sau, rốt cục thở dài, nói với Lý Trọng Tuấn:

- Ngô nhi nói đúng, Lý Trân cũng là ân nhân cứu mạng của trẫm. Trẫm sao có thể không báo. Cũng được, trẫm đồng ý thỉnh cầu của con, lệnh hấn tây chinh...

Tháng mười nguyên niên Thần Long, Lý Hiễn phong Lý Trân làm Chinh tây Đại tướng quân, Ngự Sử Đại Phu, An Tây Đại Đô Hộ, dẫn một vạn kỵ binh quân Đường viễn chinh Bạt Hãn Na, diệt trừ thế lực phía tây Thông Lĩnh của Đại Thực. Mặt khác, Lý Hiễn ngầm đồng ý người nhà của một vạn võ sĩ cùng với vợ con của Lý Trân đi theo đại quân viễn chinh, ban thưởng hiệu dũng sĩ trường chinh, cũng hạ chỉ lệnh quan phủ ven đường tiếp tế tiếp viện.

Mùng mười tháng mười, Lý Hiễn bái tế thiên địa, Lý Trân nhận tiết phù. Một vạn kỵ binh và gia quyến tạo thành năm vạn đại quân trùng trùng điệp điệp xuất phát hướng tây.

Nửa tháng sau, đại quân đã tới Hàm Dương Càn Lăng, Lý Trân dẫn người báỉ tế lăng mộ Võ Tắc Thiên. Hấn nhận hương nến từ trong tay Tửu Chí, quỳ xuống trước bia không tên, thì thầm:

- Xin anh linh của bộ hạ bảo vệ Lý Trân tây chinh, ngày khác Lý Trân ở Tây Vực kiến quốc, sẽ xây dựng Y Quan Lăng cho bộ hạ, bốn mùa tế báỉ, tạ ơn đại ân của bộ hạ đối với Lý Trân.

Hấn lễ ba lễ, đứng dậy nói với Dịch Yến:

- Lên xe đi!

Mọi người lên xe ngựa, Lý Trân trở mình lên ngựa, dùng roi ngựa chỉ phương Tây, hứng thú nói:

- Xuất chinh, đi Toái Diệp!

Đại quân tây chinh lại lần nữa xuất phát, trùng trùng điệp điệp đi về hướng tây. Trong lòng mỗi người lại tràn đầy nỗi nhớ đối với cố hương và hướng tới một cuộc sống mới.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dai-duong-cuong-si>